THE BHAGAVAD-GITA

WITH ELEVEN COMMENTARIES

FIRST COLLECTION:–

(1) Shankaracharya's *Adwaita Bhashya;* (2) Anandagiri's *Vyakhya;* (3) Ramanuja's *Vishishta adwaita Bhashya,* (4) Deshika's *Tatparya-Cchandrika;* (5) Madhava's *Dwaita Bhashya,* (6) Jayatirtha's *Prameya-deepika;* (7) Hanumat's *Paishacha Bhashya;* (8) Venkatnatha's *Brahmanandagiri;* (9) Vallabha's *Tattva-deepika.* (10) Purushotama's *Amrita-tarangini;* (11) Nilakantha's *Bhava-deepa,* and last Yamuna muni's *Artha-sangraha* with Deshika's *Raksha* and *Gita Mahatmya* of each Adhyaya

New Edition (2ND)

Critically Edited and Thoroughly Revised by

SHASTRI GAJANANA SHAMBHU SADHALE

THE "GUJARATI" PRINTING PRESS
Sassoon Building, Elphinstone Circle, Fort
BOMBAY
1938

This book Can be had from:—

The Gujarati Printing Press

Sassoon Building, Elphinstone Circle

Fort, BOMBAY

CONTENTS

Bhagawad-gita with eight other commentaries. P. 1328 Rs. 10/-, Postage extra

EIGHT MORE COMMENTARIES:-

1	Keshava Kashmiri Bhattacharya	Tattva-Prakāshikā
2	Madhu-Sudana Saraswati	Gūdhārtha-Deepikā
3	Shankarananda	Tātparya-Bodhini
4	Shreedhara Swami	Subodhini
5	Sadananda	Bhāva Prakāsha
6	Dhanapati Suri	Bhāshyotkarsha Deepikā
7	Daivagnya Pandit Surya	Paramārtha-Prapā
8	Raghavendra	Artha-Sangraha

This Book is Printed and Published

by

Natverlal Itchharam Desai B. A.

at

The Gujarati Printing Press

Sassoon Building, Elphinstone Circle, Fort, BOMBAY

श्रीमद्भगवद्गीता

शाङ्करभाष्याद्येकादशटीकोपेता

प्रथमो गुच्छः

संशोधनकर्ता

' साधले ' इत्युपाह्व–शम्भुजनुर्गजाननशर्मा

द्वितीयावृत्तिः

प्रकाशकः

' गुजराती ' प्रिन्टिंग प्रेस

सासुन बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन सर्कल

कोट–मुंबई.

वैक्रमाब्दः १९९४]　　ख्रिस्ताब्दः १९३८　　[शाकाब्दः १८५९

पुस्तकप्राप्तिस्थानम्—
" गुजराती " प्रिन्टिंग प्रेस,
सासुन बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन् सर्कल, कोट–मुंबई

व्याख्योपव्याख्याकार–व्याख्या–नामानि ।

भाष्यकाराष्टीकाकाराश्च	(संप्रदायः)	भाष्याणि टीकाश्च
१ श्रीमच्छङ्कराचार्याः	(अद्वैतः)	भाष्यम्
२ आनन्दगिरिः	,,	शां. भाष्यव्याख्या
३ श्रीमद्रामानुजाचार्याः	(विशिष्टाद्वैतः)	भाष्यम्
४ वेदान्तदेशिकाचार्यवेंकटनाथः	,,	रा. भा. तात्पर्यचंद्रिका
५ श्रीमदानन्दतीर्थाः	(द्वैतः)	(माध्व-)भाष्यम्
६ जयतीर्थः	,,	प्रमेयदीपिका
७ श्रीमद्धनुमान्	(अद्वैतः)	पैशाचभाष्यम्
८ श्रीवेंकटनाथः	,,	ब्रह्मानंदगिर्याख्यानम्
९ श्रीमद्वल्लभाचार्याः	(शुद्धाद्वैतः)	तत्त्वदीपिका
१० पुरुषोत्तमजी	,,	अमृततरङ्गिणी
११ नीलकण्ठः	(अद्वैतः)	भारतभावदीपः
१२ यामुनमुनिः	(विशिष्टाद्वैतः)	गीतार्थसङ्ग्रहः
१३ महादेशिकाचार्यो वेंकटनाथः	,,	गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा
१४ श्रीपाद्मपुराणोक्तं गीतामाहात्म्यम्		(प्रत्यध्यायम्)
१५ अनंताख्या धूपकरशास्त्रिणः		अविगीता (टिप्पन्यः)

श्रीमद्भगवद्गीता– अन्याष्टटीकोपेता– [द्वितीयो गुच्छः] पृष्ठसंख्या १३२८ मू. रु. १०

अन्याष्टटीकाः ।

१ केशवकाश्मीरिभट्टाचार्यप्रणीता	द्वैताद्वैतमतानुसारिणी	तत्त्वप्रकाशिका
२ मधुसूदनसरस्वतीकृता	अद्वैतमतानुसारिणी	गूढार्थदीपिका
३ शंकरानन्दप्रणीता	,,	तात्पर्यबोधिनी
४ श्रीधरस्वामिकृता	,,	सुबोधिनी
५ सदानन्दविरचितः	,,	भावप्रकाशः
६ धनपतिसूरिविरचिता	,,	भाष्योत्कर्षदीपिका
७ दैवज्ञपंडितसूर्यविरचिता	,,	परमार्थप्रपा
८ राघवेन्द्रकृतः	द्वैतमतानुसारी	अर्थसंग्रहः

मुद्रकः प्रकाशकश्च–
नटवरलाल इच्छाराम देसाई बी. ए.
" गुजराती " प्रिन्टिंग प्रेस
सासुन बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन् सर्कल, कोट–मुंबई.

PUBLISHERS' NOTE

The first edition of this collection of Bhāshyas and Tikās (commentaries) on Shrimad Bhagwad Gitā, Volume I, Part I, was published in 1906 A. D. by our late and revered father Ichcharām Suryarām Desai, a great admirer of Shree Krishna. It took nearly 25 years to sell off that edition of 1000 copies. It had become very popular among lovers of Vedānt Philosophy and those interested in Hindu religion and literature. The late Bāl Gangādhar Tilak, the author of Gitā-Rahasya (Marathi) greatly appreciated our enterprise. At the request, therefore, of the many admirers and students of the Gitā, we have decided to bring out a second edition, which in addition to being critical has been thoroughly revised and enlarged. In editing it, the learned Shastri, who is responsible for the work, has taken the help of various printed and manuscript copies of the Gitā. In the present edition we have referred to 13 commentaries, (11 principal and 2 minor Tikās) and the order in which they have been printed has some significance underlying it.

Although the text of the Gitā is very old, it is not known whether there existed any commentator of it before the Ādi-Shankara Achārya. In his introduction of the Gitā Bhāshya, he refers to some desultory Tikās, extant in his time, and suggests a few–five or six–variants, but the palm of honour goes to him for settling the text of the Gitā and for having written his Adwaita Bhāshya on it, thus forming the Prasthān Trayee, i. e., the basic three principal Hindu books of theology and philosophy. It was he who first expounded his Absolute Adwaita philosophy basing it on the Gita, the ten principal Upanishads and the Brahma-Sutras (the Prasthān Trayee). He lived from 780 to 812 A. D. His work stimulated other Āchāryas i. e., heads of the different Sampradayās (sects) to examine and refute his reasoning and views and formulate their own theories. After him one religious thinker after another tried his best to vindicate his own doctrine. Some of them have corroborated Shankara's doctrine, while others have taken views quite opposite to those of Shankara on one and the same stanza and also in general. It is a veritable interesting intellectual fight, this wrangling about interpretation of words and phrases;—this method of twisting the meaning has not ceased o-day even. Even European scholars of note have interpretated the meaning of the Gitā in different ways.

We have in this edition given in sequence the four chief Bhāshyas along with the commentaries on them written by acknowledged Āchāryas and Tikākārs (commentators).

(1 and 2) First in order comes Kevala-Adwaita Bhāshya of the great philosopher Shree Shankarāchārya with the Vyākhyā of Ānandgiri (about A. D. 1200).

Gitā is accepted as an authority by both the Smartas and Vaishnavas without distinction. The Smartas consider the Bhāshya of Shankara as representing their doctrine. They make no distinction between the different Devatās, whom they consider as but the different phases of one Para-Brahma or Ātmā. Gitā is considered by the Vaishnavas as the chief book of authority in guiding their lives. The Smārtas also do not lag behind in respecting the Gitā for the same purpose. Thus, in some respects, Shankaracharya represents both the Vaishnava as well as the Smārta side of the Hindu religion.

(3 and 4) Next is the Vishishta-Adwaita Bhāshya of the great Rāmānuja Āchārya (about 1017-1137 A. D.) with the Tikā Tātparya-Chandrikā of Vedānta Deshika.

But before Rāmānuja flourished, his Guru (predecessor) Yamunā Muni had written a very small Tikā, compressed and terse, in about 32 stanzas, known as Artha sangraha, and Vedānta Deshika the erudite scholar and follower of Rāmānuja, wrote a running commentary on it called the Rakshā. To understand thoroughly the Bhāshya of Rāmānuja, it is absolutely necessary to read these two Tikās together. We have therefore printed them (Artha-sangraha and Rakshā) in this edition at the begining of each chapter. This anthology completely represents the tenets of the Vishishta-adwaita doctrine of the Shree Sampradaya of the Vaishnava sect of Rāmānuja.

(5 and 6) The third in order comes the Dwaita Bhāshya of Madhvācharya (about 1199-1278 A. D.) with the Tikā Prameya Deepikā of Jayateertha. They represent the Dualistic school of philosophy. This sect, is also a branch of Vaishnavism.

(7) After this has been printed the Paishacha Bhāshya of Hanumat. There is no commentary on it.

Tradition says that on the battle field of Kurukshetra it was Hanumān, the servent of Shree Rāmchandra Bhagwān, popularly known as the Monkey-God, who holding the banner on the chariot of Arjuna, was the first to listen to the great divine spiritual discourse of Lord Shree Krishna; [Sanjaya who naratted word for word the events to Dhritarāshtra was the second listener; Veda-Vyāsa the composer of the discourse into verse, was the third; Ganapati who wrote it down at the request of Veda-Vyāsa was the fourth; Vaishampāyana who renarrated it to Janmejaya was the fifth; and Suta Purānik who retold it to Shaunaka and other Rishis in Naimyshāranya the sixth; and so on, it became very popular.] At the end of the discourse when Lord Shree Krishna found Hanumān committing his discourse to memory on the battle field, he asked him not to reveal its secret meaning to any one, but Hanuman asked the Lord's permission to do so, as it would benefit mankind. The Lord told him that he could do it not in the same body, but on assuming a new body. To this Hanuman agreed and taking the astral body of a Pishācha wrote out the Bhashya known after him as the Paishācha-Bhāshya; but even a superficial study of this Bhāshya would show that it does not materially differ from Shankara's doctrine of Absolute Adwaitism.

Some, however, believe the Paishacha Bhashya to be the basis of Shankara's Bhāshya, and that the real meaning of the teaching of the Gitā is what Hanumān

and Shankara state. For this reason Hanumān is placed before Shankar in sequence of time. But some scholars do not believe in the above tradition. They are of opinion that Hanumān must be the name of a Pandit who might have flourished after Shankara, and who wrote this Bhāshya in the Pishācha language, Keeping-shankar's Bhāshya as a model before him, (a branch of the Prākrit language, used in Sanskrit dramas) and the present Bhāshya that goes by his name is merely a Sanskrit version of the same. Pishāch Bhāshā is the popular language in which Gunadhya (about A. D. 135) wrote Brihat-kathā-manjari, from which Somadeva Bhatta of Kashmir wrote his famous Kathā-saritsāgar in Sanskrit (about A. D. 900).

It may be, it is only a surmise, that the original Paishācha Bhāshya was written in the Pishāch Bhāshā which is now lost to us. From that some one has rendered it into Sanskrit, and it is before us now. Whether the original author of it was the Monkey-God or a learned Pandit of the name of Hanumān, the acknowledged author of Hanumān-Nātaka, it is very difficult to decide at this distant date.

This popular tradition alluded to here is to demonstrate that the real meaning of the Gitā is Absolute (Kevala or Nirguna) Adwaitavāda propounded by Shankara, because it has the support of Hanumān, the standard bearer of Arjuna. From all these some what doubtful data and stories it is very difficult to assign any definite date to the author of the Paishācha Bhāshya.

(8) After the Paishâcha Bhāshya has been printed the Brahmānanda-giri Vyākhyā of Vyankatanātha. It is a unique commentary. Vyankatanāth, its author critically examines the three doctrines of Shankara, Ramanuja and Madhva and gives his own independent judgment on them. He leans more towards the Adwaitavada of Shankara, still at times respectfully differs from him and in some places from Madhusudan Saraswati also. He is a very bold commentator. He even has the boldness to suggest a kind of re-arrangement of the stanzas of the sixth chapter according to the Yogasutras of Pātanjali. He has not commented upon the different *Vibhutis* of the Lord mentioned in the 10th Adhyāya, considering them to be simple and already sufficiently clear. It is very refreshing to read his Tikā. He flourished after Madhusudan Saraswati, i. e., in the seventeenth century A. D.

(9 and 10). The third Vaishnava sect is represented by Shri Vallabhācharya (1473–1531 A. D.) His doctrine is known as Shuddhadwaitavāda, but he himself has not written any Bhāshaya on the Gita, nor on any of the principal Upanishads. He has only written a Bhāshya on Brahma-Sutras called Anu Bhāshya and that too only upto a portion of its third Adhyāya. But what his teachings and opinions are, can very easily be gleaned from Sarvanirnaya and Shastrārtha Prakarans of his Nibandha. He has expressed his opinion on the Gitā in the Tatva-deepa Nibandha, which has been printed at the end of the text of the Gitā.

Although Shree Vallabha Ācharya has not written any Bhāshya on the Gitā, two of his descendants, Vallabha and Purushottama (1668–1784 A. D.) have written commentaries for the guidance of his (Shree Vallabhācharya's) disciples. This second Vallabha who was a desendant of Shree Raghunathji Māhāraj, (who was the fifth grand-son of Shree Vallabhācharya) wrote Tattva-deepikā Tikā, but nothing particular is known about the date and place of his birth. Even a

cursory glance at his work will show that this second Vallabha has mostly followed Rāmānuja in his Tikā, whereas Purushottamji's Amrittarangini is illuminated with some original brilliant ideas, though we miss in the commentary his powerful and masterly genius which produced the Anu-bhāshya-prakāsh. These two commentaries bring out clearly the doctrine and tenets of the Shuddhādwaita sect.

(11) The last commentary on the Gitā which has been selected for printing is the Bhāva-deepa of Nilkantha Bhatta, the well known commentator on the whole of the Mahabharata. He follows Shankarāchārya's doctrine of Adwaita. He flourished in the fifteenth century A. D.

Thus this collection of Tikās covers a period of more than one thousand years, but it is strange to find that all the writers come from South India, and are mostly of Dravidian origin.

The doctrines of the chief four Sampradāyas would, thus, be found in this volume, namely (1) Kevaladwaitism of Shankara, (2) Vishistadwaitism of Rāmānuja, (3) Dwaitism of Madhva and (4) Shuddhadwaitism of Vallabha.

There now remains the Tikā of one more Sampradāya. It is that of Nimbārkaswami, (about 1164 A. D.) which is known as Dwaita-adwaitism or Bheda-abhedism. Like Shree Vallabhāchārya, Nimbarka has also not written any commentary (Bhāshya or Tikā) on the Gitā or the Upanishads, but a short Tikā on Brahma-Sutras known as Vedanta Kaustubha. His well-known disciple Keshava Kashmirin (1510 A. D. about) has written out a commentary on the Gitā in accordance with his teachings. This Tikā has already been published by us years ago in the second collection of the eight Tikās on the Gitā written by altogether different well-known authors or religious teachers.

If any one is interested in the study of the different shades of meaning attached to the words of the Gitā and the hair-splitting interpretation of its phrases, these two collections of the Bhāshyas and Tikās will prove a very valuable asset to him. Besides these published Tikās, we possess in our Library four hitherto unpublished Tikās. The diversity of views is due to the fact that the Gitā is such a book that every scholar finds some new light in its words and phrases, and even to day many Tikās in various vernaculars have been and are being written and published in India, Europe and America along with articles and essays, in journals and magazines.

In order to make the collection complete, even from the orthodox point of view, we have printed two kinds of Gitā-Mahātmyas and Nyāsa-Dhyāna etc., at the begining of the work. The second Gitā-Mahātmya, so far as we are aware, has not still been published any where. At the end of each chapter or Adhyāya we have inserted Mahātmyas peculiar to that chapter from the Padma-purān, showing in what great veneration and esteem the Gitā is held by all sects of Hindus.

We cannot close this preface without thanking Shastri Annant Yagneshwara Dhupkara of Goa (Mashal) who has kindly gone through the book while it was being printed and has written valuable notes, styled by him as Avi-Gitā. He has made use of Marathi commentaries on the Gitā viz. that of Gynāneshwara Maharaj

and Vāmana Pandit. His rendering of the Marathi Ovis and Aryas in Sanskrit inspires admiration. He has also suggested many variants in the text based on old manuscripts, and they have been shown in their proper places.

We thank the editor, the learned Shastri, Gajanan Shambhu Sadhale for the pains taken by him in hunting out the various sources of the original quotations appearing in the Bhāshyas and the Tikās. His labour cannot be over valued. In order to allow him time to trace the original source of the quotations, composed forms or pages of the book were often delayed in going to the press for days together; where he has not been able to trace the source blank space is left for the diligent and studious reader to fill it up. We shall feel highly obliged if any of the readers of this volume of the Gitā points out the untraced source or draws our attention to any mistake that might have crept in. No pains have been spared to ensure accuracy, but still it is beyond human effort to escape committing mistakes or misprints altogether, for which our apologies are due to the reader.

We are aware that a book of this nature should have different kinds of proper indexes, but we have been able to give in this volume only the index of the verses at the end, and an exhaustive contents of the different subjects treated in each Adhyaya at the beginning. The rest we propose to do, God willing, in a separate publication.

In conclusion we reverently place this collection of fragrant flowers and *Tulsi patras* (leaves of the Tulsi-plant) picked from Bhāshyas and Tikās, the result of many years' labour and expense, at the holy lotus feet of Lord Shree Krishna, who sang, not only for Arjuna alone, but for the benefit of all creation, the Divine Song, full of melodious notes touching Hindu morals and religion, high philosophy and proper conduct of human life.

SEQUENCE.

	Yamunā Muni	Artha-sangraha
	Deshika	Rakshā
1.	Shankara	Kevala (absolute) Adwaita Bhāshya
2.	Ānandagiri	Vyākhyā
3.	Rāmānuja	Vishishta-Adwaita (peculiar) Bhāshya
4.	Deshika	Tatparya-chandrikā
5.	Madhva	Dwaita-Bhāshya
6.	Jayatirtha	Prameya Deepikā
7.	Hanumat	Paishācha-Bhāshya
8.	Venkata-nātha	Brahmanāndagiri
9.	Vallabha	Shuddha (Pure) Adwaita
10.	Purushottama	Amrita-tarangini.
11.	Nilakantha	Bhāva-deepa

Gita-Jayanti
Bombay
6-12-1935

Natverlal Itchharam Desai
Proprietor
The Gujarati Pr. Press

Rs. a.p.

श्रीमद्भगवद्गीता

Shreemad-Bhagavat-Geeta *Vol. II.*

This volume contains another set of 8 more useful commentaries or glossaries. The first is the Bhashya *Tattwa-prakashika* तत्त्वप्रकाशिका by Shree *Keshava Kashmiri Bhattacharya*, a follower of the *Dwaita-adwaita* school of Shree *Nimbarka* Swami, a great Vaishnava preacher. The second commentary known as *Guddhartha-deepika* is by the able exponent of *Adwaitic* philosophy, (with a tinge of *Bhakti*-devotion) Shree *Madhusudan Saraswati*. It is a running glossary on Shree Shankaracharya's Bhashya. The third commentary is *Tatparya-bodhini* of Shree *Shankaranand Swami*; (He was the guru of Shree Vidyaranya Swami, the author of Vedanta *Panchdashi*) ;the fourth is *Subodhini* by Shree *Shreedhar Swami*; the fifth is *Bhava-Prakasha* by *Sadananda* (It is in verse-form); the sixth is *Bhashyotkarsha deepika* i. e. further light on the exposition of the Bhashya of Shree Shankaracharya by Shree *Dhanapatisuri*; the seventh is *Paramarthaprapa* by Daivadnya Pandit Shree *Surya*. The commentaries from two to seven are different expositions of the Adwaita philosophy, while the last one *Arthasangraha* is an exposition of the Dwaita philosophy by Shree *Raghavendra*. (This is different from that one of Yamun Muni, printed in the 1st Vol).

This collection of Bhashyas and commentaries of different schools of thought in India is very rare and unique and was very much praised and appreciated by the late *Lok-Manya Bal Gangadhar Tilak*, who specially recommended these two volumes for a comparative study to the scholars in his famous book called the *Geeta Rahasya* (written in Marathi Language).

The second volume is bulky (Pages 1327) and the size is super-octovo... ... ... Rs. 10- 0-0

Annalysis of the Commentaries:—

	Schools of Philosophy	Exponents.	Works.	vol.
1	Adwaita.	Shankara.	Bhashya.	(I)
2	Dwaita.	Madhwa.	Bhashya.	(I)
3	Vishista-Adwaita.	Ramanuja.	Bhashya.	(I)
4	Suddha-Adwaita.	Vallabha.	Tatva-deepika.	(I)
5	Dwaita-Adwaita.	Nimbarka.	Tatva-Prakashika.	(II)

(I) Further expositions of the Adwaita Philosophy:—

	Writers.	Works.	
1	Hanumat	Paishacha-Bhashya	(I)
2	Anandagiri.	Bhashya-Vyakhyanam.	(I)
3	Nilkantha.	Bhava-Pradeepa.	(I)
4	Madhusudana.	Guddhartha-Deepika.	(II)
5	Shankarananda.	Tatparya-Bodhini.	(II)
6	Shreedhara.	Subodhini.	(II)
7	Sadananda.	Bhava-Prakasha.	(II)

			Rs. a.p.
8	Dhanpatisuri.	Bhashyotkarsha-Deepika.	(II)
9	Shri Surya Daivadnya.	Paramartha-Prapa.	(II)
10	Dhupakara Shastri	Avi-Gita	(I)

(II) Further expositions of the Dwaita Philosophy:—

1	Jayateertha	Prameya-Deepika.	(I)
2	Raghavendra.	Artha-Sangraha.	(II)

(III) Further expositions of Vishishtadwaita Philosophy:—

1	Yamuna Muni	Artha-Sangraha	(I)
2	Vedanta Deshika (Venkatnatha)	Artha-Sangraha-raksha	(I)
3	,,	Tatparya-chandrika	(I)

(IV) Further expositions of Shuddhadwaita Philosophy:—

1	Purshotamji	Amrita-tarangini	(I)

(V) Further exposition and examination of Absolute Adwaita Vishishtadwaita, and Dwaita philosophy:—

1	Venkatanatha (Gauda-Brahmananda)	Brahmananda-giri	(I)

उत्तरगीता **Uttara-Geeta** With a commentary by Shree *Gaudapada*, the spiritual teacher of the great Shankaracharya, and a disciple of Shuka-Deva, son of Shree Vyas, the author of Mahabharata and Bhagvat. Size Royal 12 mo. 0- 3-0

Pauranic and Historical.

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम्

Ramayana by **Valmiki**. India's greatest epic poem, composed by the first Sanskrit poet Valmiki more than 8000 years ago, with 3 wel-known commentaries:—1st called *Ramayana-Tilaka*; by Shree *Nagesha Bhatta*, 2nd called *Ramayana-Shiromani* by Pandit Shree *Vanshidhara Shiva Sahaya* and 3rd called *Ramayana-Bhushana*, by *Govinda Raj*. The Book is bound in seven parts, cloth bound, size Super-Royal 8 vo. Pages 3082 ... ... Rs. 31—0-0

		Pages		
1	Bala Kanda बालकाण्डम्	1—402	...	3- 0-0
2	Ayodhya Kanda अयोध्याकाण्डम्	403-1040	...	5- 0-0
3	Aranya Kanda अरण्यकाण्डम्	1041-1378	...	2-12-0
4	KishkindhaKanda किष्किन्धाकाण्डम्	1379-1694	...	2-12-0
5	Sundera Kanda सुन्दरकाण्डम्	1695-2038	...	3- 8-0
6	Yuddha Kanda युद्धकाण्डम् ...	2039-2726	...	8- 0-0
7	Uttara Kanda उत्तरकाण्डम् ...	2727-3082	...	6- 0-0

Mahabharata.

श्रीमहाभारत विराटपर्व

Mahabharata-Virata Parva *(IV)* with 8 commentaries. This book published for the first time in the history of the Sanskrit-literature. This is an enterprizing venture and a publication making quite a new departure from the stereotype printing of the original great epic of India. For the clear understanding of the text and for the elucidation of the various interpretations put

Rs. a.p.

on the verses by different writers, at a very heavy cost it is arranged to publish all available commentaries on all the Parvas or as many Parvas as possible of Mahabharata in a collected form.

The Virata Parva contains the following eight commentaries: (1) *Bharatbhava-deepa* i. e. light on the inner meaning of Bharata by the great commentator of scholastic fame Shree *Nilkantha*. On all the Parvas this commentary is available. (2) *Bharata-deepika* by *Arjuna-Mishra* known also as *Partha Sarathi* who is considered the earliest commentator on Bharata. His commentary is available on about 10 Parvas, though it is thought that he commented on all the Parvas. (3) *Bharata-Prakasha* by *Chaturbhuja-Mishra*. (4) *Bharatartha-Prakasha* by *Sarvadnya-Narayana*. (5) *Durghatartha-Prakashini* i. e. light on only the difficult portions of Bharat by *Vimala-Bodha*. (6) *Virodhartha-Bhanjini* i. e. solution of the apparently diverse meanings of the different verses of Bharata by *Rama-Krishna*. (7) *Vishama-pada-vivarana*, i. e. explanation of the knotty portions of Bharata (8) *Laksh-Abharan* by *Vadirajtirtha*. ... ...

Numerous different readings from various manuscripts have also been given for the facilities of scholars. No library in India or anywhere else should be without these valuable volumes. We can safely say that even the western scholars of renown have not yet attempted an undertaking of this kind. What they have attempted is only to publish the text. We have only a limited number of copies in hand. ... ... Price Rs. 4- 8-0

श्रीमहाभारत उद्योगपर्व-

Mahabharata Udyoga Parva (*V.*)

This parva contains 5 important available commentaries: (1) *Bhava-deepa* by *Nilkantha*; (2) *Deepika* by *Arjuna Mishra*; (3) *Durghatartha Prakashini* by *Vimala Bodha*; (4) *Bharatartha-Prakasha* by *Sarvadnya-Narayana*, and (5) *Lakshabharana* by *Vadirajtirtha*.

It includes besides these commentaries the *Bhashya* of *Shree Shankaracharya* on the *Sanatasujatiya Akhyana* with numerous readings.

These two volumes of Mahabharata are edited with greatest care and pain by the late able Shastri Mahadeva Gangadhar Bakre. These volumes are prescribed as text books in the B. A. and M. A. classes of the University of Bombay and were highly spoken of by the professors. The volumes are printed on thick paper and in beautiful bold types with proper divisions. A friend writes:—"To find the correct text of the great epic this attempt must be encouraged by every Indian and must be preserved in. It is really an example of what is necessary for scholars to do." Cloth bound, Imperial 8 vo. Rs. 8- 8-0

गीतारहस्यकार

श्रीमान् लोकमान्य बाल गंगाधर टिळक यांचा अभिप्राय

निरनिराळ्या सांप्रदायिक आचार्यांचीं गीतेवरील भाष्यें व त्या संप्रदायांतील इतर प्रमुख टीका मिळून पंधरा (सध्यां एकोणीस) टीका मुंबईस 'गुजराती' प्रिन्टिंग प्रेसचे मालक यांनीं नुकत्याच प्रसिद्ध केल्या आहेत. निरनिराळ्या टीकाकारांचे अभिप्राय एकदम कळण्यास हा ग्रंथ फार सोयीचा आहे. या एकाच ग्रंथानें आतां सर्व निर्वाह होतो.

The Proprietors of the Gujarati Printing Press have very recently published the Geeta with Bhashyas of Acharyas and commentaries numbering fifteen (now nineteen) in all by various writers of different schools. For asertaining at once the opinion of the various commentators, these two volumes are very useful. These volumes alone serve all the purpose now.

B. G. Tilak

THE BHAGAVAD-GITA with ELEVEN COMMENTARIES

Critically Edited & Thoroughly Revised Second Edition.

Published by The Proprietors of the Gujarati Printing Press, Sassoon Building, Elphinstone Circle, Fort at Bombay 1935,

We most heartily congratulate the proprietors of the Gujarati Printing Press on this *second edition* of their 'First Collection' of valuable and rare commentaries on the most popular Vedantic work, the Bhagavad-gītā, which is rightly regarded as the guiding star of a Hindu's spiritual and moral life. They have as a matter of fact, concentrated their energies on this enterprise and have so far given us about 19 neatly printed and carefully edited commentaries of high literary and philosophical value, in the two Gucchas together. The above-mentioned second edition of the first Guccha contains the Bhāshyas of the four great Āchāryas representing the principal schools of the Vedanta, together with a lucid commentary on each of them. It also contains the Paiśācha Bhāsya ascribed to Hanumat by tradition, and the Brahmānandagiri, a highly learned commentary of the Śāṅkara school composed by Veṅkatanātha, as also the Bhārata-bhavadeepa of Nilakanṭha. At the end of each chapter, the learned 'Vidyālamkāra' Dhupakar Shastri of Goa has added his brief notes (called Avigita), which contain on the one hand, a criticism of few points of discussion raised by the old and new commentators including the Gitārahasya of the late Lokamanya Tilaka, and on the other, a Sanskrit rendering of some interesting portions of the older Marāthi commentaries written by Jñāneśvara and Vāmana Pandit.

The editor of the work, Pandit Gajanana Shastri Sadhale has devoted utmost care and patience to his task, as will be evident from the numberless references occurring in the different commentaries, which are traced by him to their original sources. This was a very difficult task, but we are glad to note, that it has been executed with great success by the learned editor. The edition indeed offers great facilities for a comparative and critical study of the exegetical material connected with the Bhagvad-gita, and we strongly recommend it to all lovers of the Gitā. We earnestly hope that the remaining parts of it will soon be out, not excluding the one, in which the publishers propose to give 'the different kinds of proper indexes' without which the work is bound to remain incomplete. p. p. 127–128.

Part I (प्रथमषट्कम्) Rs. 8. Part II (द्वितीयषट्कम्) Rs. 6,
Part III (तृतीषट्कम्) Rs. 6.

All three parts in one Volume Rs. 18. Postage Re 1–8–0 extra.

The JOURNAL OF
THE UNIVERSITY OF BOMBAY,
Arts and Law No. 7
Vol. IV Nov. 1935 Part III

H. D. VELANKAR, M. A.
Professor of Sanskrit.
The Wilson College, BOMBAY

श्रीमद्भगवद्गीताश्लोकप्रतीकानामकारादिवर्णानुक्रमः ।

इति श्रीमद्भगवद्गीताश्लोकानामकारादिवर्णानुक्रमः समाप्तः ।

THE BHAGAVAD-GITA

WITH
ELEVEN COMMENTARIES

First Collection

(1) Shankaracharya's *Adwaita Bhashya*; (2) Anandagiri's *Vyakhya*; (3) Ramanuja's *Vishishtadwaita Bhashya*, (4) Deshika's *Tatparya chandrika*; (5) Madhava's *Dwaita Bhashya*, (6) Jayatirtha's *Prameya deepika*; (7) Hanumat's *Paishacha Bhashya*; (8) Venkatnatha's *Bhramanandagiri*; (9) Vallabha's *Tattva-deepika*, (10) Purushotama's *Amrita-tarangini*; (11) Nilakantha's *Bhava-deepa*, and last Yamuna muni's *Artha-sangraha* with Deshika's Raksha and *Gita Mahatmya* of each Adhyaya

VOL 1

(First Six Adhyayas)

New Edition (2 ND)

Critically Edited and Thoroughly Revised by
SHASTRI GAJANANA SHAMBHU SADHALE

BOMBAY
THE "GUJARATI" PRINTING PRESS
Sassoon Building, Elphinstone Circle, Fort
1935

This book Can be had from :—
The Gujarati Printing Press
Sassoon Building, Elphinstone Circle
Fort, BOMBAY

CONTENTS

This Book is Printed and Published
by
Natverlal Itchharam Desai B. A.
at
The Gujarati Printing Press
Sasson Building, Elphinstone Circle, Fort. BOMBAY

ॐ

श्रीमद्भगवद्गीता

शाङ्करभाष्याद्येकादशटीकोपेता ।

[प्रथमो गुच्छः]

प्रथमषट्कम्

(१-६)

द्वितीयावृत्तिः

संशोधनकर्ता

' साधले ' इत्युपाह्व-शम्भुजनुर्गजाननशर्मा

प्रकाशकः

' गुजराती ' प्रिन्टिंग प्रेस

सासुन बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन सर्कल

कोट, मुंबई

खिस्ताब्दः १९३५]   वैक्रमाब्दः १९९१   [शाकाब्दः १८५७

पुस्तकप्राप्तिस्थानम्:—
"गुजराती" प्रिन्टिंग प्रेस
सासुन बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन् सर्कल, कोट-मुंबई

व्याख्योपव्याख्याकार-व्याख्या-नामानि ।

भाष्यकाराष्टीकाकाराश्च (श्रीगीतामाहात्म्ये, न्यासादि च)	(संप्रदायः)	भाष्याणि टीकाश्च
१ श्रीमच्छङ्कराचार्याः	(केवलाद्वैतः)	भाष्यम्
२ आनन्दगिरिः	,,	शां. भाष्यव्याख्या
३ श्रीमद्रामानुजाचार्याः	(विशिष्टाद्वैतः)	भाष्यम्
४ वेदान्तदेशिकाचार्यवेंकटनाथः	,,	रा. भा. तात्पर्यचंद्रिका
५ श्रीमदानन्दतीर्थाः	(द्वैतः)	(माध्व·) भाष्यम्
६ जयतीर्थः	,,	प्रमेयदीपिका
७ श्रीमद्धनुमान्	(केवलाद्वैतः)	पैशाचभाष्यम्
८ श्रीवेंकटनाथः	,,	ब्रह्मानंदगिर्याख्यानम्
९ श्रीमद्वल्लभाचार्याः	(शुद्धाद्वैतः)	तत्त्वदीपिका
१० पुरुषोत्तमजी	,,	अमृततरङ्गिणी
११ नीलकण्ठः	(अद्वैतः)	भारतभावदीपः
१२ यामुनमुनिः	(विशिष्टाद्वैतः)	गीतार्थसङ्ग्रहः
१३ महादेशिकाचार्यो वेंकटनाथः		गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा
१४ श्रीपाद्मपुराणोक्तं गीतामाहात्म्यम्		(प्रत्यध्यायम्)
१५ अनंताख्या धूपकरशास्त्रिणः		अविगीता (टीप्पन्यः)

पब्लीशर—नटवरलाल इच्छाराम देसाई बी. ए.
"गुजराती" प्रिन्टिंग प्रेस
सासून बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन् सर्कल, कोट-मुंबई १

ॐ

किञ्चिन्निवेदनम्

दिष्ट्येदमिदानीं प्रकाश्यते भगवतो भौमस्य ब्रह्मणो गुह्यै कृतावतारस्य जगद्गुरोः श्रीकृष्णस्य कृपया गीताव्याख्योपव्याख्यानां प्रथमगुच्छे प्रथमं षट्कम् ।

भगवद्गीता नाम जगत्स्थितिकारणप्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणवैदिकधर्मपरमार्थतत्त्वावबोधनरूपविषयमहिम्ना, संशयविपर्ययावस्पृशन्त्या, सत्तर्कशुद्धया प्रतिपादनसरण्या, अकृत्रिमयौजस्विन्या भारत्या, अस्थूलकृशया मूर्त्या, रसानुगुणया पदसंहत्या, नादमधुरया छन्दोविचित्या, अन्यैश्च तैस्तैर्गुणविशेषैर्विष्वक्प्रकृष्यमाणा परमोपनिषदेवाशेषस्य वाङ्मयप्रपञ्चस्य। न केवलं भारते वर्षे, न वा संस्कृतभाषायामेव, अपितु सकलेऽपि वसुमतीतले सर्वास्वपि च भाषासु नास्ति कश्चिदप्यपरो ग्रन्थो योऽस्यास्तुलामारोहेदिति निश्चप्रचमेव सर्वेषां विशेषविदामिदानीम् ।

सा चेयं बादरायणशाण्डिल्यादिभिर्महर्षिभिर्मीमांसितार्था, बौधायनादिभिर्धर्माचार्यैराहता, पाद्मवाराहादिमहापुराणैरुदीर्णमाहात्म्या, जाग्रता जगन्नायकेन स्वयं गीतत्वात्तन्निश्वासीभूतायाः श्रुतेरप्यतिशायिप्रामाण्येति कैश्चन साम्प्रदायिकैः परिगृहीता, परश्शतैः प्राचीनैराचार्यैः प्रज्ञावद्भिश्च व्याख्याता, सम्प्रत्यपि पौरस्त्यैः पाश्चात्यैश्च पण्डितैः सादरं परिशील्यमाना, अधिवसुधं न कस्याप्यविदितेति यद्यपि नापरं परिचायकमपेक्षते, नापि च तत्र चापलायाल्पविषयास्मल्लेखनी प्रगल्भते, तथापि शिष्टाचारानुरोधेन सम्पादककर्तव्यतया प्राप्तमस्याः प्रतिपाद्य-तात्पर्य-वक्तृ-श्रोतृ-व्याख्यातृ-व्याख्यावैशिष्ट्य-कालनिर्णयादिषु विदुषां विवादास्पदीभूतविषयविशेषविवेचनादि 'अवाच्यः सर्वः स्वमतिपरिणामावधि गृणन्' इति पुष्पदन्तोक्तिविस्रम्भाच्चिकीर्षितमपि ग्रन्थावलोकनोत्सुकमनसां सहृदयानां समयातिपातसम्भूतो रसभङ्गो माभूदिति पृथगेवोपसंहारात्मना विधित्समानाः प्रकृतप्रकाशनविषयान् कतिचन विशेषान् प्रदर्श्याञ्जसाऽपसरामः ।

यद्यपि चास्मादेव मुद्रणालयात्प्रकाशितपूर्वस्य प्रथमगुच्छस्य द्वितीयमेतत्प्रकाशनं, तथापि प्रथिमादिभिः प्रकर्षविशेषैः सर्वेष्वप्यद्यतनगीताप्रकाशनेषु प्रथमं पदमर्हतीति प्रत्यक्षमेव प्रेक्षावताम् । अत्र तावत्प्रथमं शिरोलेख्यैरुपदर्शितविषयाः प्रतिपङ्क्तिविभक्तार्धाः श्रीभगवद्गीताश्लोकाः शोभन्ते । ततो व्याख्यानपङ्क्तौ—

(१) सम्प्रत्युपलभ्यमानसकलगीताव्याख्यानेषु श्रीमच्छङ्करभगवत्पादाचार्यप्रणीतं प्रसन्नगम्भीरं भाष्यमेव 'ज्येष्ठं पुरोजन्मतया गुणैश्च' इति तदेवाग्रासनमध्यास्ते ।

(२) तत्समीपस्थितेन चानन्दज्ञानविरचितेन 'विवेचनेन' तत्पादपीठं परिपाल्यते ।

(३) तदनन्तरपदे विशिष्टाद्वैताख्येन स्वमतेनाद्वैतद्वैतमतयोरिव समयेनापि तदाचार्ययोः शङ्कराचार्यानन्दतीर्थयोर्मध्यस्थैः श्रीरामानुजाचार्यैर्विरचितं भाष्यरत्नं विराजते ।

(४) तदधस्स्थितया कवितार्किकसिंहश्रीवेङ्कटनाथनिर्मितया तात्पर्यचन्द्रिकया च तत्सम्यगुद्भास्यते ।

(५) तदग्रिमं स्थानं द्वैतमतप्रवर्तकैरानन्दतीर्थापराभिधैर्मध्वाचार्यैः प्रणीतमतिदुरूहाशयं भाष्यं भूषयति ।

(६) तच्च जयतीर्थप्रदीपितया 'प्रमेयदीपिकया' नितान्तं नीराज्यते ।

(७) अध्यात्मशास्त्रे प्राधान्येन प्रस्थानभेदमातस्थुषामेषां भाष्याणां पश्चादतथाविधं पैशाचभाष्यं निषीदति। यद्यपि पार्थरथकेतननिकेतनः प्राभञ्जनिरेवोपर्यासिकया गीताश्रवणापराधकुपितभगवच्छापावाप्तपिशाचभावस्तदपोहनोपायतया प्रणतितुष्टभगवदुपदिष्टमेतद्भाष्यमभाषिष्टेत्यस्ति काऽपि किंवदन्ती,

तथापि भगवत्पादीयं भाष्यमेव भूम्नाऽनुवदददो भाष्यमन्येनैव केनचिदर्वाचीनेन हनूमन्नाम्ना पण्डितेन कृतमिति कृतमतयस्तैस्तैर्हेतुभिर्निश्चिन्वते। अत उचितमेवैतस्यात्रावमस्थानेऽवस्थानम्।

(८) ततः परं वेङ्कटनाथकृतं 'ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानं' व्याख्यानं वरीवर्ति। एतच्च तत्र तत्र माध्वरामानुजोदितानर्थान्सम्यग्विमृश्य निराकुर्वत्, क्वचिन्मधुसूदनादीनतिक्रामतः सयूथ्यानपि तर्जयत्, शाङ्करभाष्यस्य शरीररक्षकत्वं सम्यङ्निर्वहति। शाङ्कररामानुजमाध्वभाष्याणि तुलनयाऽभ्यस्यतामत्रस्थमिदं मन्यामहे महत्साहाय्यमावक्ष्यति। परमत्र माध्वीयत्वेनानूद्यमानं व्याख्यानं न मध्वभाष्यगतं, किन्तु प्रायो विद्याधिराजभट्टकृत– मध्वमतानुवर्तिनीस्थं, क्वचिच्चान्यत एव कुतश्चिदुद्धृतमिति ज्ञेयम्।

(९, १०) ततः प्रतीचीनं पदयुगुलं वल्लभलालोल्लासिता 'तत्त्वदीपिका' पुरुषोत्तमजीप्रकाशिता 'अमृततरङ्गिणी' चेति वल्लभाचार्योपज्ञशुद्धाद्वैताख्यवेदान्तप्रस्थानान्तरानुसारि टीकाद्वयं क्रमादाटीकते।

(११) चरमं स्थानं च व्याख्यास्वचरमश्चतुर्धरनीलकण्ठदीपितो 'भावदीपः' उद्योतयति।

अथ मध्ये मध्ये मुहुरात्मानमाविष्कुर्वती 'अविगीता' नाम्नी अस्मदीया टिप्पणी विबुधानाराधयितुं प्रयतते। एषा हि क्वचिदभिनवमर्थान्तरमुद्भावयति, विवादास्पदीभूतान्विषयान् विचारयति, सङ्क्षेपतः कुव्याख्यानानि निराकरोति, अत्रासङ्कलितव्याख्यान्तरस्थान् ज्ञानदेवीयादिभाषान्तरमयव्याख्यागतांश्च हृदयहारिणोऽर्थान्मधुकरीव मधुबिन्दून्समाहरति। तत्र च शिवराजसमकालीनेन वामनपण्डितेन प्रणीताया द्वाविंशतिसहस्राधिकवोवीविलसिताया महाराष्ट्रभाषामय्या यथार्थदीपिकाख्यव्याख्याया अपूर्वा प्रतिपादनप्रणाली संस्कृतपण्डितानामपि स्थालीपुलाकन्यायेन परिचिता भवत्विति तद्गताः केचन विषया पद्यैरेव कणशोऽनूद्यन्ते तथा भिन्नभिन्नप्रस्थानानुसारिव्याख्याननिधावस्मिन् गुच्छे प्रत्यभिज्ञाप्रस्थानमपि स्थानमर्हतीति तन्न्यूनतापरिजिहीर्षयाऽभिनवगुप्ताचार्यग्रथितात् गीतार्थसङ्ग्रहादपि कतिचनांशा उपादीयन्ते। इत्थं यथाप्राणं घटमानामप्रौढामेनां वात्सल्यपूरितया दृशाऽनुगृह्णीयुर्निसर्गकरुणावरुणालया महान्त इति विश्वसिमः।

(१२) तथाऽयमप्यपरो विशेषो यद्वेङ्कटनाथकृतरक्षालंकृतः श्रीमद्यामुनमुनिप्रणीतो 'गीतार्थसङ्ग्रहः' प्रत्यध्यायमिह प्रतीहारायते, नानाख्यानोपशोभितस्य पद्मपुराणीयस्य गीतामाहात्म्यस्य चाध्यायो यथायथं पृष्ठगोप इवोपतिष्ठते।

(४) तात्पर्यचन्द्रिका (७) पैशाचभाष्यम् (८) ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानं (९) तत्त्वदीपिका चेति व्याख्याचतुष्कमपीदम्प्रथमतया साम्प्रतमस्मिन् गुच्छे समेवेति।

सर्वे चामी ग्रन्थाः शास्त्रिभिः सूक्ष्मेक्षिकया संशोधिता अर्थावच्छेदानुरोधेन विभज्य, वाक्यच्छेद-पदविश्लेषण–परसवर्णकरण–काकुलिङ्गयोजनैः तत्र तत्रोद्धृतप्रमाणवचसामाकरस्थाननिर्देशादिभिश्च प्रसाध्य नानाकारैर्नयनमनोहरैः सीसकाक्षरैराङ्किताः समुद्भासन्ते।

इत्थमास्थितेऽपि महति यत्ने मुद्रणकार्ये दुर्वारोदयानि यान्यशुद्धिपिशाचानि क्वचित्पदं चक्रुः, तेषां सम्प्रत्यपसारणोपायः शुद्धिपत्रयोजनादपरः कोऽपि नास्तीति प्रत्यध्यायं योजयितुमुपक्रान्तमपि तद्ग्रन्थान्ते पृथङ्निवेशनीयत्वेन प्रकाशकैर्निर्धारितत्वादुपेक्षितमिति क्षन्तव्योऽयं प्रक्रमभङ्गः प्रेक्षावद्भिः।

अथ तर्ककर्कशवाग्गुम्फकरम्बितानां मीमांसामांसलानां भिन्नभिन्नप्रस्थानपरिकर्मितत्वाद्विशेषतो दुर्विगाहानामेषां ग्रन्थानां सम्पादन-संशोधन-शिरोलेख्ययोजन-पूर्वफल (-प्रूफ-) शोधनादिभिः क्वचिट्टिपन्यादिभिश्च परिष्करणपूर्वकं, समुचितसन्निवेशमनोहरं सुमनसामामोदास्पदं कुसुममुकुलपल्लवानामिवाच्छच्छविगुच्छं निर्मितवन्तो 'गुजराती' मुद्रणालयस्था अनन्यसामान्यसौजन्यशालिनः 'साधले' इत्युपाह्वा

गजाननशास्त्रिणः सर्वेषामेव लब्धवर्णानामुत्तमर्णा इति-मन्यामहे सर्वात्मनेह धन्यवादानर्हन्ति । अस्मिन्प्रकाशन इदम्प्रथमतया संगृहीतानां सर्वेषामपि ग्रन्थानां संशोधनादि तैरेवाकारीति नैतदकीर्तयित्वा तिष्ठासामः ।

अन्ततोऽमितद्रव्यव्ययमविगणय्यैवंविधशास्त्रीयमहाकायग्रन्थप्रकाशनेनाखिलस्य कृतिकुलस्य संस्कृतसाहित्यस्य च नितान्तमुपकर्तॄणामगणितगुणगणमण्डितानां 'गुजराती' मुद्रणालयाधिपतीनामायुरारोग्यैश्वर्यादिभिः सर्वाङ्गीणां समुन्नतिं विधित्तात् शाकयताचावशिष्टान्यपि गीताव्याख्यानानि तृतीयगुच्छात्मना प्रकाशयितुं तान् भगवान् गीतागुरुर्गोविन्द इत्याशास्य तदनुज्ञया तत्रभवतां विपश्चितामपचित्यै द्वितीयं षट्कं परिष्कृत्योपाहर्तुं प्रवर्तामहे ।

दोषा भवेयुः शतशोऽस्मदीयास्तान्घोषयेयुश्च मृषा द्विषन्तः ।
जानीमहे किन्तु निधाय भारं गुणैकगृह्येषु घटामहेऽत्र ॥

विद्वच्चरणरजःकणः—

विद्याविहारमन्दिरं माशेल–गोवा
शाके १८५६ दीपावली

धूपकरोपाह्वोऽनन्तयज्ञेश्वरशर्मा ।

विशेषनिवेदनम् ।

इदं विदितमेवात्रभवतां भवतां वेदान्तसिद्धान्तज्ञानामृतपारावारपारीणानां विमलधीविदग्धधुरीणानां यद्भारतभूभारनिर्हरणाय कृतावतारस्यार्जुनसखस्य भगवतो नन्दनन्दनस्याननलिननिर्गतं भवतरङ्गिणीतरणीभूतं निर्वाणपदप्रदं गीताशास्त्रमिति । तन्नामनिर्वचनादिकं किञ्चिन्निवेदने निवेदितमतो न तद्विषयेऽधिकं किञ्चिन्निवेदनीयमिति केवलं ग्रन्थस्यास्य प्रकाशनविषय एवात्र किञ्चिदुच्यते—

यैरयं 'गुजराती प्रिन्टिंग प्रेस' इति नाम्ना मुद्रणालयः संस्थापितः समुन्नतिं प्रापितश्च तैर्गुर्जरवृत्तपत्रोत्पादकैः 'देसाई' इत्युपाख्यकुलावतंसैः सूरि–सूर्यरामतनूजैरिच्छारामाख्यैः श्रेष्ठिवर्यैर्विद्याज्ञानधनदानोपादानैकव्यसनिभिर्मोक्षैकद्वारभूतवेदान्तज्ञानामृतपरिप्लुतचन्द्रकान्तादिप्रणेतृभिर्विपुलतरद्रव्यव्ययेन वेदवेदान्तोपनिषन्न्यायमीमांसास्मृतिपुराणेतिहासादयः सहस्रद्वयाधिकग्रन्थाः सङ्गृहीताः, यत्रैकैकविषया द्वित्राश्चत्वारो वाऽऽदर्शभूता ग्रन्था दृग्गोचरतां समुपयान्ति । तत एव तैः श्रीमद्भिः श्रेष्ठिवर्यैर्गीतायाः शाङ्करभाष्यादिसप्तव्याख्योपव्याख्यासंवलितः प्रथमं प्रथमो गुच्छः प्राकाशि, द्वितीयश्चाष्टटीकोपेतो गुच्छः । एवं भगवद्गीतायाः स्वसङ्ग्रहोपलब्धव्याख्याग्रथितं तृतीयं गुच्छमप्यङ्कयितुं त्रिकालमुद्युक्तास्तेऽकालं त्रिभुवनं कलयता कालेन वैकुण्ठचरणनलिनसेवनाय समाहूता इव वैकुण्ठमगमन् ।

अथ प्रकाशितपूर्वश्चिरात्राय दुर्लभतामापन्नः स एवायं प्रथमोऽच्छो गुच्छः सहकार्यकर्त्रा वैद्येत्युपाह्वबालकृष्णशर्मणा सहास्माभिः साम्प्रतं टीकाचतुष्टयेन संवर्धित आदर्शपुस्तकैः सुसंस्कृत्य समीकृतो व्याख्योपव्याख्याप्रणेतृभिः स्वस्वमतपुष्ट्यर्थं श्रुतिस्मृतिपुराणेतिहासग्रन्थेभ्यः समुद्धृतानां प्रमाणवचसां मूलस्थलानि प्रचुरतरप्रयत्नैरन्विष्यान्विष्य प्रकरणाध्यायश्लोकवाक्याद्यङ्कैः पाठभेदैश्चालङ्कृत परसवर्ण-पदच्छेद-वाक्यच्छेद-परिच्छेदैर्विरामादिव्यञ्जकचिह्नैश्च चिह्नितो मुद्र्यते पितृचरणपदवीमनुसरद्भिस्तत्सूनुभिः 'नटवरलाल– मदनलाल– बाबुभाई' इति नामधेयप्रथितैः श्रीमद्भिः श्रेष्ठिभिः । तस्येदं प्रथमं षट्कं नितान्तवेदान्तसिद्धान्तानुचिन्तनशीलेभ्य उपहारीक्रियते सानन्दं सविनयं च प्रसन्नचेतोभिस्तैः ।

मुद्रितेषु षोडशपृष्ठेष्वस्य मुद्रणसमारम्भं कुतश्चिदाश्रुत्य सङ्केश्वरमठाधिष्ठितशङ्कराचार्यवर्येभ्यो विद्यालङ्कारेतिलब्धोपपदैर्धूपकरेत्यन्ववायालङ्कारैः श्रीमदनन्तनामधेयैः शास्त्रिभिः स्वविद्याविहारमन्दिरसङ्गृहीतं श्रीमद्वेङ्कटाचार्यविरचितं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानं गीताव्याख्यानं सप्रमदं सविनयं साग्रहं च प्रेषितम् । यदादर्शभूतं याश्चात्र भवल्लोचनालोचनपथमवगाहन्तेऽविगीताख्याष्टिप्पन्यस्तास्तैरेव श्रीमद्भिर्महोदयैर्विरचिता इत्यवधेयम् ।

एवंगुणगणविशेषेण सुसाधिते सुसंस्कृतेऽप्यस्मिन्ग्रन्थेऽस्मदृष्टिपथतोऽपगता विद्युदाघाततः कृता वर्णवियोजकवियुक्ताश्च दोषाः स्युस्तान्दोषज्ञाः समीकृत्यामुमङ्गीकुर्वन्त्वित्याशास्ते—

प्राज्ञपादपांसुः—

'साधले' इत्युपाभिख्यः शम्भुसूनुर्गजाननः ।

श्रीमद्भगवद्गीतायाः प्रथमगुच्छे

प्रथमषट्कस्य विषयानुक्रमः

—:*:—

तृतीयोऽध्यायः ३

चतुर्थोऽध्यायः ४ ।

पञ्चमोऽध्यायः ५ ।

इति श्रीगीताप्रथमषट्कविषयानुक्रमणिका ।

श्रीमद्भगवद्गीतामाहात्म्यम्* ।

ऋषिरुवाच—

गीतायाश्चैव माहात्म्यं यथावत्सूत ! मे वद ।
पुराणमुनिना प्रोक्तं, व्यासेन मुनिनोदितम् ॥ १ ॥

सूत उवाच—

पृष्टं भवद्भिर्ऋषिभिर्यद्धि गोप्यं पुरातनम् ।
शक्यते केन वै वक्तुं गीतामाहात्म्यमुत्तमम् ॥ २ ॥
कृष्णो जानाति वै सम्यक्किञ्चित्कुन्तीसुतः फलम् ।
व्यासो वा व्यासपुत्रो वा याज्ञवल्क्योऽथ मैथिलः ॥ ३ ॥
अन्ये श्रवणतः श्रुत्वा लेशं सङ्कीर्तयन्ति च ।
तस्मात्किञ्चिद्वदाम्यत्र व्यासस्यास्यान्मया श्रुतम् ॥४॥
सर्वोपनिषदो गावो दोग्धा गोपालनन्दनः ।
पार्थो वत्सः सुधीर्भोक्ता दुग्धं गीतामृतं महत् ॥ ५ ॥
सारथ्यमर्जुनस्यादौ कुर्वन्गीतामृतं ददौ ।
लोकत्रयोपकाराय तस्मै कृष्णात्मने नमः ॥ ६ ॥
संसारसागरं घोरं तर्तुमिच्छति यो नरः ।
गीतानावं समासाद्य पारं याति सुखेन सः ॥ ७ ॥
गीताज्ञानं श्रुतं नैव सदैवाभ्यासयोगतः ।
मोक्षमिच्छति मूढात्मा याति बालकहास्यताम् ॥ ८ ॥
ये शृण्वन्ति पठन्त्येव गीताशास्त्रमहर्निशम् ।
न ते वै मानुषा ज्ञेया देवरूपा न संशयः ॥ ९ ॥
गीताज्ञानेन सम्बोधं कृष्णः प्राहार्जुनाय वै ।
मोक्षस्थानं परं पार्थ ! सगुणं वाऽथ निर्गुणम् ॥ १० ॥
सोपानाष्टदशैरेवं परं ब्रह्माधिगच्छति ।
मलनिर्मोचनं पुंसां जलस्नानं दिने दिने ॥ ११ ॥
सकृद्गीताम्भसि स्नानं संसारमलनाशनम् ।
परास्याच्च श्रुतं ज्ञानं तस्मिञ्छ्रद्धा न भावना ॥ १२ ॥
गीतायाश्च न जानाति पठनं नैव पाठनम् ।
स एव मानुषे लोके मनुजो विड्वराहकः ॥ १३ ॥
तस्माद्गीतां न जानाति नाधमस्तत्परो जनः ।
धिक्तस्य मानुषं देहं धिग्ज्ञानं कुलशीलताम् ॥ १४ ॥
गीतार्थं नैव जानाति नाधमस्तत्परो जनः ।
धिक् शरीरं शुभं शीलं विभवं सद्गृहाश्रमम् ॥ १५ ॥
गीताशास्त्रं न जानाति नाधमस्तत्परो जनः ।
धिक्प्रागल्भ्यं प्रतिष्ठां च पूजां मानं महत्तमम् ॥ १६ ॥
गीताशास्त्रे रतिर्नास्ति चेत्सर्वं निष्फलं जगुः ।
धिक्तस्य ज्ञानमाचारं व्रतं निष्ठां तपो यशः ॥ १७ ॥
गीतार्थपठनं नास्ति नाधमस्तत्परो जनः ।
गीतागीतं न यज्ज्ञानं तद्विद्ध्यासुरसम्मतम् ॥ १८ ॥
तन्मोघं धर्मरहितं वेदवेदान्तगर्हितम् ।
तस्माद्धर्ममयी गीता सर्वज्ञानप्रयोजिका ॥ १९ ॥
सर्वशास्त्रमयी यस्मात्तस्माद्गीता विशिष्यते ।
योऽधीते नित्यगीतां च दिवारात्रौ यथार्थतः ॥ २० ॥
स्वपञ्जाग्रन्व्रजंस्तिष्ठन् शाश्वतं मोक्षमाप्नुयात् ।
शालग्रामशिलायां तु देवागारे शिवालये ॥ २१ ॥
तीर्थे नद्यां पठेद्यस्तु वैकुण्ठं याति निश्चितम् ।
देवकीनन्दनः कृष्णो गीतापाठेन तुष्यति ॥ २२ ॥
यथा न वेदैर्दानेन यज्ञतीर्थव्रतादिभिः ।
गीताऽधीता च येनापि भक्तिभावेन चेतसा ॥ २३ ॥
तेन वेदाश्च शास्त्राणि पुराणानि च सर्वशः ।
योगिस्थाने सिद्धपीठे शिलाग्रे सत्सभासु च ॥ २४ ॥
यज्ञे च विष्णुभक्ताग्रे पठन्याति परां गतिम् ।
गीतापाठं च श्रवणं यः करोति दिने दिने ॥ २५ ॥
क्रतवो वाजिमेधाद्याः कृतास्तेन सदक्षिणाः ।
यः शृणोति च गीतार्थं कीर्तयत्येव यः पुमान् ॥ २६ ॥
श्रावयेच्च परार्थं वै स प्रयाति परं पदम् ।
गीतायाः पुस्तकं नित्यं योऽर्चयत्येव सादरात् ॥ २७ ॥
विधिना भक्तिभावेन तस्य पुण्यफलं शृणु ।
सकला भूः कृता तेन यज्ञस्तम्भवती किल ॥ २८ ॥
कृतानि सर्वतीर्थानि दानानि च बहून्यपि ।
भूतप्रेतपिशाचाद्यास्तत्र न प्रविशन्ति वै ॥ २९ ॥
अतिचौरोद्भवं दुःखं परेणापि कृतं च यत् ।
नोपसर्पति तत्रैव यत्र गीतार्चनं गृहे ॥ ३० ॥
तापत्रयोद्भवा पीडा नैव व्याधिभयं क्वचित् ।
न शापो नैव पापं च दुर्गतिर्नारकी न च ॥ ३१ ॥

---

* अस्मद्गुजरातीमुद्रणालयस्थ- पुराणहस्तलिखित- ग्रन्थसंग्रहादेतदुपलब्धम् ।

देहोर्मयः षडेते वै न बाधन्ते कदाचन ।
भगवत्परमेशाने भक्तिरव्यभिचारिणी ॥ ३२ ॥
जायते सततं तत्र यत्र गीताभिवन्दनम् ।
प्रारब्धं भुञ्जमानोऽपि गीताभ्यासरतः सदा ॥ ३३ ॥
स मुक्तः स सुखी लोके कर्मणा नोपलिप्यते ।
महापापादिपापानि गीताध्यायी करोति चेत् ॥ ३४ ॥
न किञ्चित्स्पृशते तस्य नलिनीदलमम्भसा ।
अनाचारोद्भवं पापमवाच्यादि कृतं च यत् ॥ ३५ ॥
अभक्ष्यभक्ष्यजं दोषमस्पर्शस्पर्शजं तथा ।
ज्ञानाज्ञानकृतं नित्यमिन्द्रियैर्जनितं च यत् ॥ ३६ ॥
तत्सर्वं नाशमायाति गीतापाठेन तत्क्षणात् ।
सर्वत्र प्रतिभुक्त्वा च प्रतिगृह्य च सर्वशः ॥ ३७ ॥
गीतापाठं प्रकुर्वाणो न लिप्येत कदाचन ।
रत्नपूर्णां महीं सर्वां प्रतिगृह्य विधानतः ॥ ३८ ॥
गीतापाठेन चैकेन शुद्धः स्फटिकवत्सदा ।
यस्यान्तःकरणं नित्यं गीतायां रमते सदा ॥ ३९ ॥
सदाग्निकः सदाजापी क्रियावान्स च पण्डितः ॥
दर्शनीयः स धनवान्स योगी ज्ञानवानपि ॥ ४० ॥
स एव याज्ञिको याजी सर्ववेदार्थदर्शकः ।
गीतायाः पुस्तकं यत्र नित्यपाठश्च वर्तते ॥ ४१ ॥
तत्र सर्वाणि तीर्थानि प्रयागादीनि भूतले ।
निवसन्ति सदा देहे देहशेषेऽपि सर्वदा ॥ ४२ ॥
सर्वे देवाश्च ऋषयो योगिनः पन्नगाश्च ये ।
गोपालबालकृष्णोऽपि नारदो ध्रुवपार्षदौ ॥ ४३ ॥
सहायो जायते शीघ्रं यत्र गीता प्रवर्तते ।
यत्र गीताविचारश्च पठनं पाठनं तथा ॥ ४४ ॥
तत्राहं निश्चितं पार्थ ! निवसामि सदैव हि ।
गीता मे चोत्तमं स्थानं गीता मे परमं पदम् ॥ ४५ ॥
गीता मे परमं गुह्यं गीता मे परमो गुरुः ।
गीताश्रयेऽहं तिष्ठामि गीता मे परमं गृहम् ॥ ४६ ॥
गीता मे हृदयं पार्थ ! गीता मे सारमुत्तमम् ।
गीता मे ज्ञानमत्युग्रं गीता मे ज्ञानमव्ययम् ॥ ४७ ॥
गीताज्ञानं समाश्रित्य त्रिलोकीं पालयाम्यहम् ।
गीता मे परमा विद्या ब्रह्मरूपा न संशयः ॥ ४८ ॥
अर्धमात्राक्षरा नित्यमनिर्वाच्यपदात्मिका ।
गीतानामानि वक्ष्यामि गुह्यानि शृणु पाण्डव ! ॥ ४९ ॥
कीर्तनात्सर्वपापानि विलयं यान्ति तत्क्षणात् ।
गीता गङ्गा च गायत्री सीता सत्या पतिव्रता ॥ ५० ॥
ब्रह्मावली ब्रह्मविद्या त्रिसन्ध्या मुक्तिगेहिनी ।
अर्धमात्रा चिदानन्दा भवघ्नी भ्रान्तिनाशिनी ॥ ५१ ॥
वेदत्रयी पराऽनन्ता तत्त्वार्थज्ञानमञ्जरी ।
इत्येतानि जपेन्नित्यं नरो निश्चलमानसः ॥ ५२ ॥
ज्ञानसिद्धिं लभेच्छीघ्रं तथाऽन्ते परमं पदम् ।
पाठेऽसमर्थः सम्पूर्णे तदर्धं पाठमाचरेत् ॥ ५३ ॥
तदा गोदानजं पुण्यं लभते नात्र संशयः ।
त्रिभागं पठमानस्तु सोमयागफलं लभेत् ॥ ५४ ॥
षडंशं जपमानस्तु गङ्गास्नानफलं लभेत् ।
तथाऽध्यायद्वयं नित्यं पठमानो निरन्तरम् ॥ ५५ ॥
इन्द्रलोकमवाप्नोति कल्पमेकं वसेद्ध्रुवम् ।
एकमध्यायकं नित्यं पठते भक्तिसंयुतः ॥ ५६ ॥
रुद्रलोकमवाप्नोति गणो भूत्वा वसेच्चिरम् ।
अध्यायार्धं च पादं वा नित्यं यः पठते जनः ॥ ५७ ॥
समेति रविलोकं च मन्वन्तरसमाः शतम् ।
गीतायाः श्लोकदशकं सप्तपञ्चचतुष्टयम् ॥ ५८ ॥
त्रिद्व्येकमेकमर्धं वा श्लोकानां प्रपठेन्नरः ।
चन्द्रलोकमवाप्नोति वर्षाणामयुतं तथा ॥ ५९ ॥
गीतार्थमेकपादं च श्लोकमध्यायमेव च ।
स्मरंस्त्यक्त्वा जनो देहं प्रयाति परमं पदम् ॥ ६० ॥
गीतार्थं वापि पाठं वा शृणुयादन्तकालतः ।
महापातकयुक्तोऽपि मुक्तिभागी भवेज्जनः ॥ ६१ ॥
गीतापुस्तकसंयुक्तः प्राणांस्त्यक्त्वा प्रयाति यः ।
वैकुण्ठं समवाप्नोति विष्णुना सह मोदते ॥ ६२ ॥
गीताध्यायसमायुक्तोऽमृतो मानुषतां व्रजेत् ।
गीताभ्यासं पुनः कृत्वा लभते मुक्तिमुत्तमाम् ॥ ६३ ॥
गीतेत्युच्चारसंयुक्तो म्रियमाणो गतिं लभेत् ।
यद्यत्कर्म च सर्वत्र गीतापाठप्रकीर्तितम् ॥ ६४ ॥
तत्तत्कर्म च निर्दोषं भूत्वा पूर्णत्वमाप्नुयात् ।
पितॄनुद्दिश्य यः श्राद्धे गीतापाठं करोति वै ॥ ६५ ॥
सन्तुष्टाः पितरस्तस्य निरयाद्यान्ति स्वर्गतिम् ।
गीतापाठेन सन्तुष्टा पितरः श्राद्धतर्पिताः ॥ ६६ ॥
पितृलोकं प्रयान्त्येव पुत्राशीर्वादतत्पराः ।
गीतापुस्तकदानं च धेनुपुच्छसमन्वितम् ॥ ६७ ॥
कृत्वा च तद्दिने सम्यक्कृतार्थो जायते जनः ।
पुस्तकं हेमसंयुक्तं गीतायाः शुद्धमानसः ॥ ६८ ॥
दत्त्वा विप्राय विदुषे जायते न पुनर्भवः ।
शतपुस्तकदानं च गीतायाः प्रकरोति यः ॥ ६९ ॥
स याति ब्रह्मसदनं पुनरावृत्तिदुर्लभम् ।
गीतादानप्रभावेण सप्तकल्पावधि समाः ॥ ७० ॥
विष्णुलोकमवाप्नोति विष्णुना सह मोदते ।
सम्यक् श्रुत्वा च गीतार्थं पुस्तकं यः प्रदापयेत् ॥ ७१ ॥
तस्मै प्रीतो हि भगवान्ददाति मनसेप्सितम् ।
देहं मानुषमाश्रित्य चातुर्वर्ण्येषु भारत ! ॥ ७२ ॥
न शृणोति न पठति गीताममृतरूपिणीम् ।
हस्तात्त्यक्त्वाऽमृतं प्राप्तं कष्टात् क्ष्वेडं समश्नुते ॥ ७३ ॥

पीत्वा गीतामृतं लोके लब्ध्वा मोक्षं सुखी भवेत् ।
जनैः संसारदुःखार्तैर्गीताज्ञानं च यैः श्रुतम् ॥ ७४ ॥
सम्प्राप्तममृतं तैश्च गतास्ते सदनं हरेः ।
गीतामाश्रित्य बहवो भूभुजो जनकादयः ॥ ७५ ॥
निर्धूतकल्मषा लोके गतास्ते परमं पदम् ।
गीतासु न विशेषोऽस्ति जनेषूच्चावचेषु च ॥ ७६ ॥
ज्ञानेष्वेव समग्रेषु समा ब्रह्मस्वरूपिणी ।
योऽभिसूयति गीतां च यो निन्दां वा करोति च ॥ ७७ ॥
समेति नरकं घोरं यावदाभूतसम्प्लवम् ।
अहङ्कारेण मूढात्मा गीतार्थं नैव मन्यते ॥ ७८ ॥
कुम्भीपाकेषु पच्येत यावत्कल्पक्षयो भवेत् ।
गीतार्थं वाच्यमानं यो न शृणोति समीपतः ॥ ७९ ॥
श्वशूकरभवां योनिमनेकां सोऽधिगच्छति ॥
चौर्यं कृत्वा च गीतायाः पुस्तकं यः समानयेत् ॥ ८० ॥
न तस्मै तत्फलं किञ्चित्पठनाच्च वृथा भवेत् ।
यः श्रुत्वा नैव गीतार्थं मोदते परमार्थतः ॥ ८१ ॥
नैवाप्नोति फलं लोके प्रमादाच्च वृथा श्रमः ।
गीतां श्रुत्वा हिरण्यं च पट्टाम्बरप्रवेष्टनम् ॥ ८२ ॥
निवेदयेच्च तद्वक्त्रे प्रीतये परमात्मनः ।
वाचकं पूजयेद्भक्त्या द्रव्यवस्त्राद्युपस्करैः ।
अनेकैर्बहुधा प्रीत्या तुष्यतां भगवान्हरिः ॥ ८३ ॥
माहात्म्यमेतद्गीतायाः कृष्णप्रोक्तं पुरातनम् ॥ ८४ ॥
गीतान्ते पठते यस्तु यथोक्तफलभाग्भवेत् ।
गीतायाः पठनं कृत्वा माहात्म्यं नैव यः पठेत् ॥ ८५ ॥
वृथा पाठफलं तस्य श्रम एव ह्युदाहृतः ।
एतन्माहात्म्यसंयुक्तं गीतापाठं करोति यः ॥ ८६ ॥
श्रद्धया यः शृणोत्येव दुर्लभां गतिमाप्नुयात् ।
श्रुत्वा पठित्वा गीतां च माहात्म्यं यः शृणोति च ॥
तस्य पुण्यफलं लोके भवेद्धै मनसेप्सितम् ॥ ८७ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतामाहात्म्यं समाप्तम् ।

वाराहोक्तं गीतामाहात्म्यम् ।

धरोवाच—

भगवन्परमेशान ! भक्तिरव्यभिचारिणी ।
प्रारब्धं भुज्यमानस्य कथं भवति हे प्रभो ! ॥ १ ॥

विष्णुरुवाच—

प्रारब्धं भुज्यमानो हि गीताभ्यासरतः सदा ।
स मुक्तः स सुखी लोके कर्मणा नोपलिप्यते ॥ २ ॥
महापापादिपापानि गीताध्यानं करोति चेत् ।
क्वचित्स्पर्शं न कुर्वन्ति नलिनीदलमम्बुवत् ॥ ३ ॥
गीतायाः पुस्तकं यत्र यत्र पाठः प्रवर्तते ।
तत्र सर्वाणि तीर्थानि प्रयागादीनि तत्र वै ॥ ४ ॥
सर्वे देवाश्च ऋषयो योगिनः पन्नगाश्च ये ।
गोपाला गोपिका वाऽपि नारदोद्धवपार्षदैः ॥ ५ ॥
सहायो जायते शीघ्रं यत्र गीता प्रवर्तते ।
यत्र गीताविचारश्च पठनं पाठनं श्रुतम् ।
तत्राहं निश्चितं पृथ्वि ! निवसामि सदैव हि ॥ ६ ॥
गीताश्रयेऽहं तिष्ठामि गीता मे चोत्तमं गृहम् ।
गीताज्ञानमुपाश्रित्य त्रींल्लोकान्पालयाम्यहम् ॥ ७ ॥
गीता मे परमा विद्या ब्रह्मरूपा न संशयः ।
अर्धमात्राक्षरा नित्या स्वानिर्वाच्यपदात्मिका ॥ ८ ॥
चिदानन्देन कृष्णेन प्रोक्ता स्वमुखतोऽर्जुनम् ।
वेदत्रयी परानन्दा तत्त्वार्थज्ञानसंयुता ॥ ९ ॥
योऽष्टादशजपो नित्यं नरो निश्चलमानसः ।
ज्ञानसिद्धिं स लभते ततो याति परं पदम् ॥ १० ॥
पाठेऽसमर्थः सम्पूर्णे ततोऽर्धं पाठमाचरेत् ।
तदा गोदानजं पुण्यं लभते नात्र संशयः ॥ ११ ॥
त्रिभागं पठमानस्तु गङ्गास्नानफलं लभेत् ।
षडंशं जपमानस्तु सोमयागफलं लभेत् ॥ १२ ॥
एकाध्यायं तु यो नित्यं पठते भक्तिसंयुतः ।
रुद्रलोकमवाप्नोति गणो भूत्वा वसेच्चिरम् ॥ १३ ॥
अध्यायं श्लोकपादं वा नित्यं यः पठते नरः ।
स याति नरतां यावन्मन्वन्तरं वसुन्धरे ! ॥ १४ ॥
गीतायाः श्लोकदशकं सप्त पञ्च चतुष्टयम् ।
द्वौ त्रीनेकं तदर्धं वा श्लोकानां यः पठेन्नरः ॥ १५ ॥
चन्द्रलोकमवाप्नोति वर्षाणामयुतं ध्रुवम् ।
गीतापाठसमायुक्तो मृतो मानुषतां व्रजेत् ॥ १६ ॥
गीताभ्यासं पुनः कृत्वा लभते मुक्तिमुत्तमाम् ।
गीतेत्युच्चारसंयुक्तो म्रियमाणो गतिं लभेत् ॥ १७ ॥
गीतार्थश्रवणासक्तो महापापयुतोऽपि वा ।
वैकुण्ठं समवाप्नोति विष्णुना सह मोदते ॥ १८ ॥
गीतार्थं ध्यायते नित्यं कृत्वा कर्माणि भूरिशः ।
जीवन्मुक्तः स विज्ञेयो देहान्ते परमं पदम् ॥ १९ ॥
गीतामाश्रित्य बहवो भूभुजो जनकादयः ।
निर्धूतकल्मषा लोके गीता याताः परं पदम् ॥ २० ॥
गीतायाः पठनं कृत्वा माहात्म्यं नैव यः पठेत् ।
वृथा पाठो भवेत्तस्य श्रम एव ह्युदाहृतः ॥ २१ ॥
एतन्माहात्म्यसंयुक्तं गीताभ्यासं करोति यः ।
स तत्फलमवाप्नोति दुर्लभां गतिमुत्तमाम् ॥ २२ ॥

सूत उवाच—

माहात्म्यमेतद्गीताया मया प्रोक्तं सनातनम् ।
गीतान्ते च पठेद्यस्तु यदुक्तं तत्फलं लभेत् ॥ २३ ॥

इति श्रीवाराहपुराणे श्रीमद्गीतामाहात्म्यं सम्पूर्णम् ।

श्रीमद्गीताया ऋष्यादि ।

(१) ॐ अस्य श्रीमद्भगवद्गीतामालामन्त्रस्य भगवान्वेदव्यास ऋषिः । (२) अनुष्टुप् छन्दः । (३) श्रीकृष्णः परमात्मा देवता । (४) 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषसे' इति बीजम् । (५) 'सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज' इति शक्तिः । (६) 'अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः' इति कीलकम् । श्रीकृष्णप्रीत्यर्थे जपे विनियोगः ।

करन्यासविधिः ।

नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।
इत्यङ्गुष्ठाभ्यां नमः ।
न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः ।
इति तर्जनीभ्यां नमः ।
अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च ।
इति मध्यमाभ्यां नमः ।
नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः ।
इत्यनामिकाभ्यां नमः ।
पश्य मे पार्थ ! रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः ।
इति कनिष्ठिकाभ्यां नमः ।
नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ।
इति करतलकरपृष्ठाभ्यां नमः !

अङ्गन्यासविधिः ।

नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।
इति हृदयाय नमः ः
न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुत ः ।
इति शिरसे स्वाहा ।
अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च ।
इति शिखायै वषट् ।
नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः ।
इति कवचाय हुम् ।
पश्य मे पार्थ ! रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः ।
इति नेत्रत्रयाय वौषट् ।
नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ।
इत्यस्त्राय फट् ।

अथ ध्यानादि* ।

ॐ पार्थाय प्रतिबोधितां भगवता नारायणेन स्वयं
व्यासेन ग्रथितां पुराणमुनिना मध्येमहाभारतम् ।
अद्वैतामृतवर्षिणीं भगवतीमष्टादशाध्यायिनी-
मम्ब ! त्वामनुसन्दधामि भगवद्गीते भवद्वेषिणीम् १

नमोऽस्तु ते व्यास ! विशालबुद्धे
फुल्लारविन्दायतपत्रनेत्र ।
येन त्वया भारततैलपूर्णः
प्रज्वालितो ज्ञानमयः प्रदीपः ॥ २ ॥

प्रपन्नपारिजाताय तोत्रवेत्रैकपाणये ।
ज्ञानमुद्राय कृष्णाय गीतामृतदुहे नमः ॥ ३ ॥
सर्वोपनिषदो गावो दोग्धा गोपालनन्दनः ।
पार्थो वत्सः सुधीर्भोक्ता दुग्धं गीतामृतं महत् ॥ ४ ॥
वसुदेवसुतं देवं कंसचाणूरमर्दनम् ।
देवकीपरमानन्दं कृष्णं वन्दे जगद्गुरुम् ॥ ५ ॥
भीष्मद्रोणतटा जयद्रथजला गान्धारनीलोत्पला
शल्यग्राहवती कृपेण वहनी कर्णेन वेलाकुला ।
अश्वत्थामविकर्णघोरमकरा दुर्योधनावर्तिनी
सोत्तीर्णा खलु पाण्डवै रणनदी कैवर्तकः केशवः॥६॥
पाराशर्यवचःसरोजममलं गीतार्थगन्धोत्कटं
नानाख्यानककेसरं हरिकथासम्बोधनाबोधितम् ।
लोके सज्जनषट्पदैरहरहः पेपीयमानं मुदा
भूयाद्भारतपङ्कजं कलिमलप्रध्वंसि नः श्रेयसे ॥ ७ ॥
मूकं करोति वाचालं पङ्गुं लङ्घयते गिरिम् ।
यत्कृपा तमहं वन्दे परमानन्दमाधवम् ॥ ८ ॥
यं ब्रह्मा वरुणेन्द्ररुद्रमरुतः स्तुन्वन्ति दिव्यैः स्तवै-
र्वेदैः साङ्गपदक्रमोपनिषदैर्गायन्ति यं सामगाः ।
ध्यानावस्थिततद्गतेन मनसा पश्यन्ति यं योगिनो
यस्यान्तं न विदुः सुरासुरगणा देवाय तस्मै नमः ॥९॥

इति ध्यानादि ।

---

* ध्यैचिन्तायां स्मृतो धातुर्विष्णुचिन्ता मुहुर्मुहुः ।
अनाक्षिप्तेन मनसा ध्यानमित्यभिधीयते ॥ इत्यग्निपुराणे ।

निम्बार्कीयतत्त्वप्रकाशिकाद्यष्टटीकोपेता

श्रीमद्भगवद्गीता

[द्वितीयो गुच्छः]

अयि सर्वाश्चर्यकारिणो विचक्षणाः ! यदा खलु 'गुजराती प्रिन्टिंग प्रेस' संस्थापकै-र्गुजरातीवृत्तपत्रोत्पादकैश्च देसाईकुलविभूषणैः सूर्यरामतनूजैरिच्छारामाख्यैः श्रेष्ठिवर्यैः स्वीयप्राचीनतरहस्तलिखितग्रंथसंग्रहाद्विचित्य विचित्य सप्तटीकात्मकः श्रीमद्भगवद्गी-तायाः प्रथमो गुच्छो मुद्रितस्तदैव तदन्तर्गतव्याख्योपव्याख्याप्रणेतॄणां चतुर्णां सांप्र-दायिनामद्वैतद्वैतविशिष्टाद्वैतशुद्धाद्वैतमतानि, एकमतानुसारिणां विचक्षणानामपि तत्त-द्व्याख्योपव्याख्याकृतं विचक्षणत्वरूपं चार्थान्तरवैचित्र्यमालोच्य कथं तेषां तत्परस्पर-विरुद्धराद्धान्तप्रतिपादनं, कथं तैरेक एवश्लोकः श्लोकार्धं तद्गतवाक्यानि वा स्वस्वसि-द्धान्तसमर्थकतया स्वाविरोधितयोपवर्ण्यन्ते, कथं च ते परस्परं स्वाद्वैताद्यनुयाय्युपमर्दे प्रवर्तन्ते ? तद्दर्शनकुतुकजुषां तत्त्वजिज्ञासूनां चेप्सितं सम्पादयितुकामैस्तैरेव निम्बार्क-पथानुयायितत्त्वप्रकाशिकायुतश्चाष्टटीकात्मकोऽयं द्वितीयगुच्छोऽपि मुद्रयित्वा प्रकाशितः ।

एवं प्रथमगुच्छान्तरालस्थितानां सम्प्रति टीकाचतुष्टयसंवर्धितशाङ्करभाष्याद्येकादश-व्याख्योपव्याख्यानां द्वितीयगुच्छान्तर्गताष्टव्याख्यानां चावलोकनकृतां विदुषां टीकान्त-रालोचनावशिष्टं किञ्चिदपि नावशिष्येतेत्यलमतिपल्लवितेन ।

पूर्वमत्र भारतेऽस्मिन्खण्डे देशे देशान्तरेषु दिक्षु विदिक्षु चाविगीतयशोभिर्लो-कमान्यैः बालगङ्गाधरतिलकैः स्वोक्ते गीतारहस्ये यैः स्ववदननलिनवचनसुमनोभिः स्वलङ्कृतोऽयमच्छो गुच्छस्तान्यत्र तेषां सुमनसां सुमनोहराणि सुमनानीमानिः—

वल्लभसंप्रदायी तत्त्वदीपिका, गुजराती प्रिन्टिंगप्रेस मधली... ...; पण ... ... बाकीच्या आणि निंबार्क संप्रदायाची व दुसऱ्या कांहीं टीका मिळून एकंदर पंधरा [सध्या एकोणीस] संस्कृत टीका गुज-राती प्रिंटिंग प्रेसनें नुकत्याच [शके १८३४] छापून प्रसिद्ध केल्या असल्यामुळें या एकाच ग्रंथानें आतां सर्व निर्वाह होतो. (गीतारहस्य– पुणें, अधिक वैशाख शके १८३७; **बाळ गंगाधर टिळक.**)

निरनिराळ्या सांप्रदायिक आचार्यांचीं गीतेवरील भाष्यें व त्या संप्रदायांतील इतर प्रमुख टीका मिळून पंधरा [सध्या एकोणीस] टीका मुंबईस गुजराती प्रिंटिंग प्रेसचे मालक यांनीं नुकत्याच [इ. स. १९१२] प्रसिद्ध केल्या आहेत. निरनिराळ्या टीकाकारांचे अभिप्राय एकदम कळण्यास हा ग्रंथ फार सोयीचा आहे.

[गीतारहस्य टिपणी] **बाळ गंगाधर टिळक.**

टीकाकाराणां टीकानां च नामानि।

१ निम्बार्कमतानुयायि श्रीकेशव–काश्मीरिभट्टाचार्यपादप्रणीता ... **तत्त्वप्रकाशिका**	५ श्रीसदानन्दविरचितः ... **भावप्रकाशः**
२ श्रीमधुसूदनसरस्वतीकृता ... **गूढार्थदीपिका**	६ श्रीधनपतिसूरिविरचिता– **भाष्योत्कर्षदीपिका**
३ श्रीशङ्करानन्दप्रणीता ... **तात्पर्यबोधिनी**	७ दैवज्ञपंडितश्रीसूर्यविरचिता ... **परमार्थप्रपा**
४ श्रीधरस्वामिकृता ... ... **सुबोधिनी**	८ पूर्णप्रज्ञमतानुसारिश्रीराघवेन्द्रकृतः — **अर्थसंग्रहः**

चेत्येताभिर्व्याख्याभिरष्टाभिः सहितायाः श्रीमद्भगवद्गीताया द्वितीयो गुच्छः । अत्र श्लोकाः स्थूलतमाक्ष-रैष्टीकाश्च स्थूलाक्षरैर्मुद्रिताः वृद्धा मा क्लेशिषतेति । मूल्यम् १०-०-०

श्रीमद्भगवद्गीता– मूलमात्रं मू० ०-३-०

ॐ

तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

श्रीवेदव्यासप्रणीतमहाभारतान्तर्गता

श्रीमद्भगवद्गीता ।

श्रीमदानन्दगिरिकृतव्याख्यासंवलित–शाङ्करभाष्य–श्रीमद्वेदान्ताचार्यवेङ्कटनाथवि-
रचिततात्पर्यचन्द्रिकान्वित–रामानुजभाष्य–जयतीर्थरचितप्रमेयदीपिकाभूषि-
तानन्दतीर्थ(माध्व)भाष्य–श्रीमद्धनुमत्कृतपैशाचभाष्य–श्रीवेङ्कटनाथ-
रचितब्रह्मानन्दगिर्याख्यव्याख्यान–वल्लभलालविरचिततत्त्वदीपिका-
पुरुषोत्तमजीप्रकाशितामृततरङ्गिणी–नीलकण्ठकृतभारतभा-
वदीपाख्यैरेकादशभिर्भाष्यतट्टीकादिभिः समलङ्कृता ।

प्रत्यध्यायारम्भे सुस्पष्ट–सुष्ठ्वर्थ–बोधनार्थं गीतार्थसंग्रहेण तद्रक्षापर-
नामाङ्कितया टीकया च विभूषिता ।

तत्रादौ शाङ्करभाष्योपोद्घातः ।

तत्र मङ्गलम् ।

ॐ नारायणः परोऽव्यक्तादण्डमव्यक्तसम्भवम् ।
अण्डस्यान्तस्त्विमे लोकाः सप्तद्वीपा च मेदिनी ॥ १ ॥

आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या ।

दृष्टिं मयि विशिष्टार्थां कृपापीयूषवर्षिणीम् । हेरम्ब ! देहि प्रत्यूहक्ष्वेडव्यूहनिवारिणीम् ॥ १ ॥
यद्वक्त्रपङ्केरुहसम्प्रसूतं निष्ठामृतं विश्वविभागनिष्ठम् । साध्येतराभ्यां परिनिष्ठितान्तं तं वासुदेवं सततं नतोऽस्मि ॥ २ ॥
प्रत्यञ्चमच्युतं नत्वा गुरूनपि गरीयसः । क्रियते शिष्यशिक्षायै गीताभाष्यविवेचनम् ॥ ३ ॥

कर्मनिष्ठाज्ञाननिष्ठेत्युपायोपेयभूतं निष्ठाद्वयमधिकृत्य प्रवृत्तं गीताशास्त्रं व्याचिख्यासुर्भगवान्भाष्यकारो विघ्नोपप्लवोपशमनादिप्रयोजनप्रसिद्धये प्रामाणिकव्यवहारप्रमाणकमिष्टदेवतातत्त्वानुस्मरणं मङ्गलाचरणं सम्पादयन्ननवशेषेणेतिहासपुराणयोर्व्याचिख्यासितगीताशास्त्रेणैकवाक्यतामभिप्रेत्य पौराणिकश्लोकमेकमेवान्तर्यामिविषयमुदाहरति-**नारायण** इति । 'आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः। अयनं तस्य ताः पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः'[मनुः १।१०] इति स्मृतिसिद्धः स्थूलदृशां नारायणशब्दार्थः सूक्ष्मदर्शिनः पुनराचक्षते— नरशब्देन चराचरात्मकं शरीरजातमुच्यते । तत्र नित्यसन्निहिताश्चिदाभासा जीवा नारा इति निरुच्यन्ते। तेषामयनमाश्रयो नियामकोऽन्तर्यामी नारायण इति। यमधिकृत्यान्तर्यामिब्राह्मणं श्रीनारायणाख्यं मन्त्राम्नायं चाधीयते, तदनेन शास्त्रप्रतिपाद्यं विशिष्टं तत्त्वमादिष्टं भवति। ननु परस्याऽऽत्मनो मायासम्बन्धादन्तर्यामित्वं शास्त्रप्रतिपाद्यत्वं च वक्तव्यमन्यथा कूटस्थासङ्गाविषयाद्वितीयस्य तदयोगात्, तथा च शुद्धताऽसिद्धौ कथं यथोक्ता परदेवता शास्त्रादावनुस्मर्यते ? शुद्धस्य हि तत्त्वस्य

अनुस्मरणमभीष्टकाल [फल] वदभीष्टं, तत्राऽऽह- **पराऽव्यक्ता**दिति। अव्यक्तमव्याकृतं मायेत्यनर्थान्तरं तस्मात्परो व्यतिरिक्तस्तेनासंस्पृष्टोऽयं परः "अक्षरात्परतः परः" [मुं. उ. २।१।२] इति श्रुतेर्गृहीतः । तत्त्वतो मायासम्बन्धाभावेऽपि कल्पनया तदीयसङ्गतिमङ्गीकृत्यान्तर्यामित्वादिकमुन्नेयम् । यस्मादीश्वरस्य व्यतिरेको विवक्षितस्तस्मिन्नव्यक्ते साक्षिसिद्धेऽपि कार्यलिङ्गकमनुमानमुपन्यस्यति— **अण्ड**मिति । अपञ्चीकृतपञ्चमहाभूतात्मकं हैरण्यगर्भं तत्त्वमण्डमित्यभिलप्यते । तदव्यक्तात्पूर्वोक्तादुत्पद्यते । प्रसिद्धा हि श्रुतिस्मृतिवादेषु हिरण्यगर्भस्य मूलकारणादुत्पत्तिः । तथा च कार्यलिङ्गादव्यक्तादभिव्यक्तिरित्यर्थः । हिरण्यगर्भे श्रुतिस्मृतिसमधिगतेऽपि कार्यलिङ्गकमनुमानमस्तीति मन्वानो विराडुत्पत्तिमुपदर्शयति-- **अण्डस्ये**ति । उक्तस्याण्डस्य हिरण्यगर्भाभिधानीयस्यान्तरिमे भूरादयो लोका विराडात्मका वर्तन्ते । कार्यं हि कारणस्यान्तर्भवति, तेन हिरण्यगर्भान्तर्भूता भूरादयो लोका विराडात्मानस्तेन सृष्टा इति तल्लिङ्गाद्धिरण्यगर्भसिद्धिरित्यर्थः । लोकानेव पञ्चीकृतपञ्चमहाभूतात्मकविराडात्मत्वेन व्युत्पादयति-**सप्तद्वीपे**ति । "सा पृथिव्यभवत्" [बृहदा. उ. १।२।२] इति श्रुतौ विराजो जन्म सङ्कीर्तितमित्यङ्गीकारादशेषद्वीपोपेता पृथिव्यात्मनेन सर्वलोकात्मको विराडेवोच्यते । **च**शब्देन विराजो हि हिरण्यगर्भे पूर्वोक्ताण्डात्मन्यन्तर्भावात्ततः सम्भवोऽनुकृष्यते । परमात्मा हि स्वाज्ञानद्वारा जगदशेषमुत्पाद्याऽऽत्मन्येवान्तर्भाव्याखण्डैकरससच्चिदानन्दात्मना स्वे महिम्नि तिष्ठतीत्यर्थः । अत्र च नारायणशब्देनाभिधेयमुक्तम् । नरा एव नारा जीवास्त्वम्पदवाच्यास्तेषामयनमधिष्ठानं तत्पदवाच्यं परं ब्रह्म । तथा च कल्पितस्याधिष्ठानातिरिक्तस्वरूपाभावाद्वाच्यस्य कल्पितत्वेऽपि लक्ष्यस्य ब्रह्ममात्रत्वाद्ब्रह्मात्मैक्यं विषयोऽत्र सूच्यते । तेनार्थाद्विषयविषयिभावः सम्बन्धोऽपि ध्वनितः । परोऽव्यक्तादित्यनेन मायासंस्पर्शाभावोक्त्या सर्वानर्थनिवृत्त्या परमानन्दाविर्भावलक्षणो मोक्षो विवक्षितः । तेन च तत्कामस्याधिकारो द्योतितः । परिशिष्टेन तु वस्तुनो वास्तवमद्वितीयत्वमावेदितम् । तेन च वस्तुद्वारा परमविषयत्वं तज्ज्ञाननिष्ठायास्तदुपायभूतकर्मनिष्ठायाश्चावान्तरविषयत्वमित्यर्थादुक्तमित्यवधेयम् ॥ १ ॥

शां. भा.— स भगवान् सृष्ट्वेदं जगत्, तस्य च स्थितिं चिकीर्षुः, मरीच्यादीन् अग्रे सृष्ट्वा, प्रजापतीन् प्रवृत्तिलक्षणं धर्मं ग्राहयामास वेदोक्तम् । ततः अन्यान् च सनकसनन्दनादीन् उत्पाद्य, निवृत्तिलक्षणं धर्मं ज्ञानवैराग्यलक्षणं ग्राहयामास ।

आ. शां. व्या.— ननु नैव साध्यसाधनभूतं निष्ठाद्वयमत्र भगवता प्रतिपाद्यते, भूमिप्रार्थितेन ब्रह्मणाऽभ्यर्थितस्य भगवतो भूमिभारापहारार्थं वसुदेवेन देवक्यामाविर्भूतस्य तादर्थ्येन मध्यमं पृथासुतं प्रथितमहिमानं प्रेरयितुं धर्मयोरिहानूद्यमानत्वात्, अतो नास्य शास्त्रस्य निष्ठाद्वयं परापरविषयभावमनुभवितुमलमिति । तत्रभगवतो धर्मसंस्थापनस्वाभाव्यध्रौव्याद्धर्मद्वयस्थापनार्थमेव प्रादुर्भावाभ्युपगमाद्भूभारपरिहारस्य चाऽऽर्थिकत्वादर्जुनं निमित्तीकृत्याधिकारिणं स्वधर्मप्रवर्तनद्वारा ज्ञाननिष्ठायामवतारयितुं गीताशास्त्रस्य प्रणीतत्वादुचितमस्य निष्ठाद्वयविषयत्वमिति परिहरति– **स भगवा**नित्यादिना **धर्मद्वयमर्जुनायोपदिदेशे**त्यन्तेन भाष्येण । तत्र नेदं गीताशास्त्रं व्याख्यातुमुचितमाप्तप्रणीतत्वनिर्धारणात्तथाविधशास्त्रान्तरवदित्याशङ्क्य मङ्गलाचरणस्योद्देश्यं दर्शयन्नादौ शास्त्रप्रणेतुराप्तत्वनिर्धारणार्थं सर्वज्ञत्वादिप्रतिज्ञापूर्वकं सर्वजगज्जनयितृत्वमाह--**स भगवा**निति । प्रकृतो नारायणाख्यो देवः सर्वज्ञः सर्वेश्वरः समस्तमपि प्रपञ्चमुत्पाद्य व्यवस्थितः। न च तस्यानाप्तत्वमीश्वरानुगृहीतानामाप्तत्वप्रसिद्धया तस्य परमाप्तत्वसिद्धेरित्यर्थः । ननु भगवता सृष्टमपि चातुर्वर्ण्यादिविशिष्टं हिरण्यगर्भादिलक्षणं जगन्न व्यवस्थितिमास्थातुं शक्यते, व्यवस्थापकाभावात्; न च परस्यैवेश्वरस्य व्यवस्थापकत्वं वैषम्यादिप्रसङ्गात्तत्राऽऽह–**तस्य चे**ति । सृष्टस्य जगतो मर्यादाविरहितत्वे शङ्किते तदीयां व्यवस्थां कर्तुमिच्छन्व्यवस्थापकमालोच्य क्षत्रस्यापि क्षत्रत्वेन प्रसिद्धं धर्मं तथाविधमधिगम्य सृष्टवानित्यर्थः । सृष्टस्य धर्मस्य साध्यस्वभावतया साधयितारमन्तरेणासंभवात्तस्यैव तदनुष्ठातृत्वानभ्युपगमात्प्राणिप्रभेदानामधर्मप्रायाणां तदयोगात्कुतस्तदीया सृष्टिरित्याशङ्क्याऽऽह-- **मरीच्यादी**निति । तेषां भगवता सृष्टानां प्रजासृष्टिहेतूनां यागदानादिप्रवृत्तिसाध्यं धर्ममनुष्ठातुमधिकृतानां स्वकीयत्वेन तदुपादानमुपपन्नमित्यर्थः । चैत्यवन्दनादिभ्यो विशेषार्थं धर्मं विशिनष्टि— **वेदोक्त**मिति । ननु नैतावता जगदशेषमपि व्यवस्थापयितुं शक्यते, प्रवृत्तिमार्गस्य पूर्वोक्तधर्मं प्रति नियतत्वेऽपि निवृत्तिमार्गस्य तेन व्यवस्थापनायोग्यत्वात्तत्राऽऽह— **ततोऽन्यांश्चे**ति । निवृत्तिरूपस्य धर्मस्य शमदमाद्यात्मनो गमकमाह— **ज्ञाने**ति । विवेकवैराग्यातिशये शमाद्यतिशयो गम्यते ततो विवेकादि तस्य गमकमित्यर्थः ।

शां. भा.— द्विविधो हि वेदोक्तो धर्मः, प्रवृत्तिलक्षणो निवृत्तिलक्षणश्च; जगतः स्थितिकारणम् । प्राणिनां साक्षात् अभ्युदयनिःश्रेयसहेतुः यः स धर्मो ब्राह्मणाद्यैः वर्णिभिः आश्रमिभिश्च श्रेयोर्थिभिः अनुष्ठीयमानः। दीर्घेण कालेन अनुष्ठातॄणां कामोद्भवात् हीयमानविवेकविज्ञानहेतुकेन अधर्मेण अभिभूयमाने धर्मे, प्रवर्धमाने च अधर्मे, जगतः स्थितिं परिपिपालयिषुः स आदिकर्ता नारायणाख्यो विष्णुः भौमस्य ब्रह्मणो ब्राह्मणत्वस्य चाभिरक्षणार्थं देवक्यां वसुदेवात् अंशेन [कृष्णः] किल सम्बभूव। ब्राह्मणत्वस्य हि रक्षणेन रक्षितः स्यात् वैदिको धर्मः, तदधीनत्वात् वर्णाश्रमभेदानाम् ।

आ. शां. व्या.— धर्मे बहुविदां विवाददर्शनाज्जगतः स्थैत्रे [स्थित्यै] कारणीभूतधर्मान्तरमपि स्रष्टव्यमस्तीत्याशङ्क्याऽऽह—**द्विविधो हीति**। अतिप्रसङ्गाप्रसङ्गव्यावृत्तये प्रकृतं धर्मं लक्षयति—**प्राणिना**मिति । प्रवृत्तिलक्षणो धर्मोऽभ्युदयार्थिनां साक्षादभ्युदयहेतुः, निश्श्रेयसार्थिनां परम्परया निश्श्रेयसहेतुः; निवृत्तिलक्षणस्तु धर्मः साक्षादेव निश्श्रेयसहेतुरिति विभागः । ज्ञानस्यैव निश्श्रेयसहेतुत्वेऽपि शमादीनां ज्ञानद्वारा मोक्षहेतुत्वम् , ज्ञानातिरिक्तव्यवधानाभावाच्च **साक्षा**दित्युक्तम् । यद्येवं धर्मो लक्ष्यते तर्हि वर्णित्वमाश्रमित्वं चोपेक्ष्य सर्वैरेव पुरुषार्थार्थिभिः द्वावपि धर्मौ यथायोग्यमनुष्ठेयावित्यनुष्ठातृनियमासिद्धिरित्याशङ्क्याऽऽह— **ब्राह्मणाद्यै**रिति। अर्थित्वाविशेषेऽपि श्रुतिस्मृतिपर्यालोचनयाऽनुष्ठानानियमसिद्धिरित्यर्थः । नित्यनैमित्तिकेषु यावज्जीवमनुष्ठानं काम्येषु करणांशे रागाधीना प्रवृत्तिरितिकर्तव्यतांशे वैधीति विभागेऽपि कदाचिदेवानुष्ठानमिति विभागमभिप्रेत्याऽऽह— **दीर्घेणे**ति । अथ यथोक्तधर्मवशादेव जगतो विवक्षितस्थितिसिद्धेर्भगवतो नारायणस्याऽऽदिकर्तुरनेकानर्थकलुषितशरीरपरिग्रहासम्भवादन्यस्यैव कस्यचिदनाप्तस्य वैषम्यनैर्घृण्यवतो निग्रहपरिग्रहद्वारेण गीताशास्त्रप्रणयनमिति कुतोऽस्याऽऽप्तप्रणीतत्वं तत्राऽऽह—**अनुष्ठातॄणा**मिति । अथवा यथोक्तशङ्कायां दीर्घेणेत्यारभ्योत्तरम् । महता कालेन कृतत्रेतात्यये द्वापरावसाने साधकानां कामक्रोधादिपूर्वकादविवेकादधर्मबाहुल्याद्धर्माभिभवादधर्माभिवृद्धेश्च जगतो मर्यादाभेदे तदीयां मर्यादामात्मनिर्मितां पालयितुमिच्छन्प्रकृतो भगवानेतदर्थेन चातुर्वर्ण्यादिसंरक्षणार्थं लीलामयं मायाशक्तिप्रयुक्तस्वेच्छाविग्रहं जग्राहेत्यर्थः । 'भौमस्य ब्रह्मणो गुप्त्यै वसुदेवादजीजनत्' [म. भा. शां. ४७।२९] इति स्मृतिमनुसृत्य पदद्वयमनूद्य व्याचष्टे—**भौमस्ये**ति । **अंशेने**ति, स्वेच्छानिर्मितेन मायामयेन स्वरूपेणेत्यर्थः। किलेत्यस्मिन्नर्थे पौराणिकी प्रसिद्धिरनूद्यते । न हि भगवतो व्यतिरिक्तस्येदं जन्मेति युज्यते बहुविधागमविरोधादिति भावः। ननु वैदिकधर्मसंरक्षणार्थं भगवतो जन्म 'यदा यदा हि धर्मस्य'[गी.४।७] इत्यादिदर्शनात्। किमिदं ब्राह्मणत्वस्य रक्षणार्थमिति तत्राऽऽह—**ब्राह्मणत्वस्य हीति** । तथापि वर्णाश्रमभेदव्यवस्थापनं विना कथं यथोक्तधर्मरक्षणमित्याशङ्क्याऽऽह— **तदधीनत्वादि**ति । ब्राह्मणं हि पुरोधाय क्षत्रादि प्रतिष्ठां प्रतिपद्यते, याजनाध्यापनयोस्तद्धर्मत्वात्तद्द्वारा च वर्णाश्रमभेदव्यवस्थापनात्, अतो ब्राह्मण्ये रक्षिते सर्वमपि सुरक्षितं भवतीत्यर्थः ।

शां. भा.— स च भगवान् ज्ञानैश्वर्यशक्तिबलवीर्यतेजोभिः सदा सम्पन्नः त्रिगुणात्मिकां वैष्णवीं स्वां मायां मूलप्रकृतिं वशीकृत्य, अजः अव्ययो भूतानां ईश्वरो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावोऽपि सन्, स्वमायया देहवानिव जात इव च लोकानुग्रहं कुर्वन् लक्ष्यते । स्वप्रयोजनाभावेऽपि भूतानुजिघृक्षया वैदिकं हि धर्मद्वयं अर्जुनाय शोकमोहमहोदधौ निमग्नाय उपदिदेश, गुणाधिकैर्हि गृहीतः अनुष्ठीयमानश्च धर्मः प्रचयं गमिष्यतीति । तं धर्मं भगवता यथोपदिष्टं वेदव्यासः सर्वज्ञो भगवान् गीताख्यैः सप्तभिः श्लोकशतैः उपनिबबन्ध ।

आ. शां. व्या.— नन्वेवमपि भगवतो नारायणस्य शरीरादिमत्त्वे सत्यस्मदादिभिरविशेषादनीश्वरत्वप्रसक्तिरित्याशङ्क्य ज्ञानादिकृतं विशेषमाह— **स चेति** । ज्ञानं ज्ञप्तिरर्थपरिच्छित्तिः, ऐश्वर्यमीश्वरत्वं स्वातन्त्र्यं, शक्तिस्तदर्थनिर्वर्तनसामर्थ्यं, बलं सहायसम्पत्तिः, वीर्य पराक्रमत्वं, तेजस्तु प्रागल्भ्यमप्रधृष्यत्वम्, एते च षड्गुणाः सर्वविषयाः सर्वदा भगवति वर्तन्ते । तथा च तस्य शरीरादिमत्त्वेऽपि नास्मदादिसाम्यमित्यर्थः । अथैवमपि कथमीश्वरस्यानादिनिधनस्य नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य स्वभावविपरीतं जन्मादि संभवति ? नहि भूतानामीशिता स्वतन्त्रश्चाऽऽत्मनोऽनर्थं स्वयमेव संपादयितुमर्हति, न चास्य देहादिग्रहे किमपि फलमुपलभ्यते, तत्राऽऽह— **त्रिगुणात्मिका**मिति । सिसृक्षितदेहादिगतवैरूप्यसिद्ध्यर्थमिदं विशेषणम् । तस्या व्यापकत्वं वक्तुं वैष्णवीमित्युक्तम् । ईश्वरपारवश्यं तस्या दर्शयति—**स्वा**मिति । तस्याश्च प्रतिभासमात्रशरीरत्वमेव, न तु वस्तुत्वमित्याह—**माया**मिति । तस्या नानाविधकार्याकारेण परिणामित्वं सूचयति—**मूलप्रकृति**मिति। ईश्वरस्य प्रकृत्यधीनत्वं वारयति— **वशीकृत्ये**ति । नित्यत्वं कार्याकारविरहितत्वं, शुद्धत्वमकारणत्वम्, बुद्धत्वमजडत्वं, मुक्तत्वमविद्याकामकर्मपारतन्त्र्यराहित्यम् । नच नित्यत्वादयः संसारावस्थायामसन्तो मोक्षावस्थायां भवन्तीति युक्तमित्याह— **स्वभाव** इति । देहग्रहे प्राधान्यं मायाया दर्शयितुं पुनः स्वमाययेत्युक्तम् । " स वा अयं पुरुषो जायमानः शरीरमभिसम्पद्यमानः " [बृहदा. ४ । ३ । ८] इति श्रुतिमाश्रित्याऽऽह— **देहवानि**ति । इवकाराभ्यां देहादेरवस्तुत्वेन कल्पितत्वं द्योत्यते । धर्मद्वयोपदेशद्वारा प्राणिवर्गस्याभ्युदयनिश्श्रेयसतत्परत्वापादनं लोकानुग्रहः । यद्यपि कूटस्थः स्वतन्त्रो नित्यत्वादिलक्षणश्चायमीश्वरः स्वतो दृश्यते, तथापि यथोक्तमायाशक्त्या देहादि गृहीत्वा प्राणिनामनुग्रहमादधानो न स्वभावविपर्ययं प्रयातीत्यर्थः । ननु—'प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते' इति न्यायादीश्वरस्याऽऽप्तकामतया कृतकृत्यस्य प्रयोजनाभावादनुग्राह्याणां चाद्वैतवादे व्यतिरिक्तानामसत्त्वान्न धर्मद्वयमुपदेष्टुमुचितमिति; तत्राऽऽह—**स्वप्रयोजने**ति । कल्पितभेदभाञ्जि भूतान्युपादाय तदनुग्रहेच्छया चैत्यवन्दनादिविलक्षणं धर्मद्वयमर्जुनं निमित्तीकृत्याऽऽप्तकामोऽपि भगवानुपदिष्टवानित्यर्थः । अर्जुनस्योपदेशापेक्षाऽस्तीति दर्शयितुं विशिनष्टि—**शोके**ति । ननु भूतानुग्रहे कर्तव्ये किमित्यर्जुनाय धर्मद्वयं भगवतोपदिश्यते तत्राऽऽह—**गुणाधिकै**रिति । प्रचयं गमिष्यतीति मत्वा धर्मद्वयमर्जुनायोपदिदेशेति सम्बन्धः । अथ सुगतोपदिष्टधर्मवदयमपि भगवदुपदिष्टो धर्मो न प्रामाणिकोपादे-

यतामुपगच्छेदित्याशङ्क्य वेदोक्तत्वान्नास्य तत्तुल्यत्वमित्युत्तरमभिप्रेत्य शिष्टपरिगृहीतत्वाच्च मैवमित्याह— **तं धर्ममिति**। अधर्मे धर्मबुद्धिर्वेदव्यासस्य जातेत्याशङ्क्याऽऽह— **सर्वज्ञ** इति। 'कृष्णद्वैपायनं विद्धि व्यासं नारायणं प्रभुम्' [वि.पु.३।४।५] इति स्मृतेःसज्जनोपकारकभगवदवतारत्वाच्च व्यासस्य नान्यथाबुद्धिरित्याह—**भगवानिति**।

शां. भा.— तदिदं गीताशास्त्रं समस्तवेदार्थसारसङ्ग्रहभूतं दुर्विज्ञेयार्थं तदर्थाविष्करणाय अनेकैः विवृतपदपदार्थ- [वाक्य-] वाक्यार्थन्यायमपि अत्यन्तविरुद्धानेकार्थत्वेन लौकिकैः गृह्यमाणं उपलभ्य अहं विवेकतः अर्थनिर्धारणार्थं संक्षेपतो विवरणं करिष्यामि।

आ. शां. व्या.— गीताशास्त्रस्यानाप्तप्रणीतत्वमपाकृत्य व्याख्येयत्वमुपपादितमुपसंहरति— **तदिदमिति**। पौरुषेयस्य वचसो मूलप्रमाणाभावेनाप्रामाण्यमिति मत्वा विशिनष्टि— **समस्तेति**। शास्त्राक्षरैरेव तदर्थप्रतिपत्तिसम्भवे किमिति व्याख्यानमित्याशङ्क्याऽऽह—**दुर्विज्ञेयार्थमिति**।

पदच्छेदः पदार्थोक्तिर्विग्रहो वाक्ययोजना।

आक्षेपस्य समाधानं व्याख्यानं पञ्चलक्षणम्॥

—इत्यादिक्रमेणास्य शास्त्रस्य पूर्वाचार्यैर्व्याख्यातत्वात्किमर्थमिदमारभ्यते? गतार्थत्वात्तत्राऽऽह—**तदर्थेति**। गीताशास्त्रार्थस्य प्रकटीकरणार्थं पदविभागस्तदर्थोक्तिः समासद्वारा वाक्यार्थनिर्देशस्तत्रापेक्षितो न्यायश्चाऽऽक्षेपसमाधानलक्षणो वृत्तिकारैर्दर्शितस्तथापि तथाविधमेव शास्त्रं शास्त्रपरिचयशून्यैः समुच्चयासमुच्चयवादिभिर्विरुद्धार्थत्वेन अनेकार्थत्वेनच गृहीतमालक्ष्य तद्बुद्धिमनुरोद्धुमिदमारब्धव्यमित्यर्थः। येषां प्राचीने व्याख्याने बुद्धिरप्रविष्टा तेषां सम्प्रतितन एतस्मिन्नसौ प्रवेक्ष्यतीति कुतो नियमस्तत्राऽऽह—**विवेकत** इति। पूर्वव्याख्याने तत्तदर्थनिर्धारणार्थो न्यायः सङ्कीर्णवद्भातीति न तत्र केषाञ्चिन्मनीषा समुन्मिषति, प्रकृते त्वसङ्कीर्णतया तत्तत्पदार्थनिर्णयोपयोगी न्यायो विव्रियते। तेनात्र मन्दमध्यमयोरपि बुद्धिरवतरतीत्यर्थः। किञ्चानपेक्षिताधिकग्रन्थसद्भावान्न प्राचीने व्याख्याने श्रोतॄणां प्रवृत्तिः, अत्र त्वपेक्षिताल्पग्रन्थे विवरणे प्रायशः सर्वेषां प्रवृत्तिः स्यादिति मत्वाऽऽह— **संक्षेपत** इति।

शां. भा.— तस्य अस्य गीताशास्त्रस्य संक्षेपतः प्रयोजनं परं निःश्रेयसं सहेतुकस्य संसारस्य अत्यन्तोपरमलक्षणम्। तच्च सर्वकर्मसन्न्यासपूर्वकात् आत्मज्ञाननिष्ठारूपात् धर्मात् भवति। तथा इममेव गीतार्थधर्मं उद्दिश्य भगवतैव उक्तम्—'स हि धर्मः सुपर्याप्तो ब्रह्मणः पदवेदने'॥ [म. भा. अश्व. १६।१२] इति अनुगीतासु। तत्रैव च उक्तम्— 'नैव धर्मी न चाधर्मी न चैव हि शुभाशुभी।' [म. भा. अश्व. १९।७] 'यः स्यादेकायने लीनः तूष्णीं किञ्चिदचिन्तयन्।' [म. भा. अश्व. १९।१] 'ज्ञानं सन्न्यासलक्षणम्' [म. भा. अश्व. ४३।२६] इति च। इहापि च अन्ते उक्तं अर्जुनाय—'सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज।' [गी.१८।६६] इति। अभ्युदयार्थोऽपि यः प्रवृत्तिलक्षणो धर्मो वर्णान् आश्रमांश्च उद्दिश्य विहितः स देवादिस्थानप्राप्तिहेतुरपि सन्, ईश्वरार्पणबुद्ध्या अनुष्ठीयमानः सत्त्वशुद्धये भवति फलाभिसन्धिवर्जितः। शुद्धसत्त्वस्य च ज्ञाननिष्ठायोग्यताप्राप्तिद्वारेण ज्ञानोत्पत्तिहेतुत्वेन च निःश्रेयसहेतुत्वमपि प्रतिपद्यते। तथा चेममेवार्थमभिसन्धाय वक्ष्यति—'ब्रह्मण्याधाय कर्माणि' [गी.५।१०] 'योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये' [५।११] इति।

आ. शां. व्या.— नन्वनाप्तप्रणीतत्वाभावेऽपि नेदं शास्त्रं व्याख्येयं विषयाद्यनुबन्धस्यानभिहितत्वेन शास्त्रत्वाभावादित्याशङ्क्य सर्वव्यापाराणां प्रयोजनार्थत्वादादौ प्रयोजनमाह— **तस्येति**। प्रसाधितप्रामाण्यस्य व्याख्येयत्वेन मनसि सन्निहितस्य गीताशास्त्रस्य सङ्क्षेपः संग्रहः सम्पिण्डितत्वमेकवाक्यत्वं, तेनेदं परमं फलं यन्निश्चितं श्रेयो निःश्रेयसं कैवल्यम्, अवान्तरफलं तु तत्र तत्रावान्तरवाक्यभेदेन मनोनिग्रहादि विवक्ष्यते। निःश्रेयसं च द्विविधं निरतिशयसुखाविर्भावो निःशेषानर्थोच्छित्तिश्च। तत्राऽऽद्यमुदाहरति— **परमिति**। द्वितीयं दर्शयति— **सहेतुकस्येति**। संसारोपरमस्याऽऽत्यन्तिकत्वं प्रतियोगिनः संसारस्य पुनरुत्पत्त्ययोग्यत्वं,तच्च स्वापमूर्च्छादिव्यवच्छेदार्थं विशेषणं,तदेव साधयितुं सहेतुकस्येत्युक्तम्। उक्तं फलं समुच्चितादेकाकिनो वा कर्मणः स्यादिति तस्यैव शास्त्रप्रतिपाद्यतेत्याशङ्क्याभिधेयमभिधित्समानः समाधत्ते— **तच्चेति**। आत्मज्ञाननिष्ठाशेषत्वेन कर्मनिष्ठाऽत्रोच्यते। प्राधान्येन त्वात्मज्ञाननिष्ठैवात्र प्रतिपाद्यत इत्यर्थः। ननु शेषिणी निष्ठा कुतो भवति? न संन्यासात्, कर्मनिष्ठायाः शेषत्वात्तत्राऽऽह— **सर्वेति**। सन्न्यासद्वारेणासकृदनुष्ठितश्रवणादेः शेषिणी निष्ठा सिध्यति, शेषत्वं च कर्मणस्तत्र परम्परायत्तमित्यर्थः। ननु—'यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत्' [गी.१८।५] इति वाक्यशेषादसमुच्चितमात्मज्ञानमत्र न प्रतिपाद्यते, नेत्याह— **तथेति**। सर्वकर्मसंन्यासपूर्वकमात्मज्ञाननिष्ठारूपं धर्मं निःश्रेयसप्रयोजनं प्रागुक्तं परामृशति— **इममेवेति**। वक्तृभेदादभिप्रायभेदाशङ्कां

वारयति—**भगवतैवे**ति। उक्तमनुगीतास्विति संबन्धः। ब्रह्मणः पदं पूर्वोक्तं निःश्रेयसं तस्य वेदनं लाभस्तत्र विशिष्टज्ञाननिष्ठारूपो धर्मः समर्थो भवतीत्यर्थः। यज्ञदानादिवाक्यस्य तु तद्व्याख्यानावसरे तात्पर्यं वक्ष्यते। कर्मत्यागस्य भगवतोऽभिप्रेतत्वे वाक्यान्तरमनुगीतागतमेवोदाहरति—**तत्रैवे**ति। धर्माधर्मपूर्वासंसर्गित्वे हेतुमाह— **न चैवे**ति। क्रियाद्वयसंबन्धाभावात्तन्निर्वर्त्यापूर्वाभ्यामसंबन्धे प्राप्तमर्थमाह—**यः स्यादि**ति। वागादिबाह्यकरणव्यापारविरहित्वं तूष्णीमित्युच्यते। किञ्चिदचिन्तयन्नित्यन्तःकरणव्यापाराभावोऽभिप्रेतः। द्विविधकरणव्यापारविरहितः सन्प्रागुक्तो योऽधिकारी केवलमेकस्मिन्नद्वितीये ब्रह्मण्यासनमवस्थानं तत्र लीनस्तस्मिन्नेव समाप्तिभागी स्यात्तस्यासम्प्रज्ञातसमाधिनिष्ठस्य सर्वकर्मत्यागहेतुकं ज्ञानं मुक्तिहेतुर्भवतीत्यर्थः। न केवलमनुगीतास्वेव यथोक्तं ज्ञानमुक्तं किंतु प्रकृतेऽपि शास्त्रे समाप्त्यवसरे दर्शितमित्याह— **इहापी**ति। नन्वत्र निवृत्तिलक्षणधर्मात्मकं ससंन्यासमात्मज्ञानमेव न प्रतिपाद्यते 'कुरु कर्मैव तस्मात्त्वम्' [गी. ४।१५] इत्यादौ प्रवृत्तिलक्षणस्यापि धर्मस्य वक्ष्यमाणत्वात्, धर्मयोश्च प्रकृतत्वाविशेषात्तत्राऽऽह—**अभ्युदयार्थोऽपी**ति। ननु वर्णिभिराश्रमिभिश्चानुष्ठेयत्वेनान्यत्र विहितस्यापि तस्य न युक्तं मोक्षसाधनत्वाधिकारे विधानं,देवादिस्थानप्राप्तिहेतुत्वेन मोक्षप्रतिपक्षत्वात्, सत्यं, तथापि फलाभिलाषमन्तरेणेश्वरार्पणधिया कृतस्य बुद्धिशुद्धिहेतुत्वात्तस्येह वचनमित्याह— **स देवादी**ति। फलाभिसन्धिद्वारा कृतः सन्निति शेषः। प्रवृत्तिलक्षणधर्मस्योक्तरीत्या चित्तशुद्धिहेतुत्वेऽपि मोक्षहेतुत्वेन कुतो मोक्षाधिकारे निर्देशः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह—**शुद्धे**ति। प्रतिपद्यते प्रागुक्तो धर्म इति शेषः। यदुक्तं फलाभिसंधिवर्जितमीश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठितं कर्म बुद्धिशुद्धये भवतीति तत्र वाक्यशेषमनुकूलयति— **तथा चे**ति।

शां. भा.—इमं द्विप्रकारं धर्मं निश्श्रेयसप्रयोजनं, परमार्थतत्त्वं च वासुदेवाख्यं परब्रह्माभिधेयभूतं विशेषतः अभिव्यञ्जयत् विशिष्टप्रयोजनसम्बन्धाभिधेयवत् गीताशास्त्रम्। यतः तदर्थविज्ञानेन [तदर्थे विज्ञाते] समस्तपुरुषार्थसिद्धिः, अतः तद्विवरणे यत्नः क्रियते मया।

आ. शां. व्या.— शास्त्रस्य प्रयोजनं ससाधनमुक्तमनूद्य विषयं दर्शयति—**इममि**ति। दर्शितेन फलेन शास्त्रस्य निष्ठाद्वयद्वारा साध्यसाधनभावः संबन्धो विषयेण विषयविषयित्वमिति विवक्षित्वाऽऽह—**विशेषत** इति। एवमनुबन्धत्रयविशिष्टं शास्त्रं व्याख्यानार्हमित्युपसंहरति--**विशिष्टे**ति। सिद्धे व्याख्यानयोग्यत्वे व्याख्येयत्वं फलितमाह— **यत** इति।

रामानुजभाष्योपोद्घातः।

यत्पदाम्भोरुहध्यानविध्वस्ताशेषकल्मषः।
वस्तुतामुपयातोऽहं यामुनेयं नमामि तम् ॥ १ ॥

वेदान्ताचार्य–वेङ्कटनाथरचिता तात्पर्यचन्द्रिका।

यतिपरिवृढो यद्गीतानामदर्शयदञ्जसा
निगमपरिषन्नेदीयांसं निरा-[सुधा-] मयमाशयम्।
जननपदवीयातायातश्रमापहरां धियं
जनयतु स मे देवः श्रीमान् धनञ्जयसारथिः ॥ १ ॥

अनुचितपदवीभिश्चिन्तयित्वा प्रयाता–
नलमलमतिमात्रत्रासचिन्ताविषादैः।
उपनिषदमुदारामुद्रमन् (हन्) पाण्डवार्थं
शरणमुपगतान्नस्त्रायते शार्ङ्गधन्वा ॥ २ ॥

सन्तः सारलिहश्चित्ततमःप्रमथिनीमिमाम्।
भजन्तु भगवद्गीताभाष्यतात्पर्यचन्द्रिकाम् ॥ ३ ॥

श्रीमद्भगवद्गीतां व्याचिख्यासुः अविघ्नपरिपूरणप्रचयगमनार्थं परमाचार्यस्य संग्रहश्लोकनिर्माणमुखेन तत्तदर्थोपदेष्टृतां तदनुवृत्तेः स्वाचार्यसंप्रीणनतामप्यनुसन्दधानः परमाचार्यभजनरूपं मङ्गलमाचरति—**यत्पदाम्भोरुहे**त्यादि। यच्छब्देन सर्वोत्तराचार्यगुणपौष्कल्यहेतुकां प्रसिद्धिं सूचयति। **अम्भोरुह**शब्देन भोग्यत्वप्रतीतेर्भक्तिरूपत्वं ध्यानस्य व्यज्यते। यामुनाचार्यस्य, द्रोणाचार्यस्य एकलव्य इवाहमित्यभिप्रायेण ध्यानशब्दः। सकृत्सन्दर्शनेन प्रायशः कल्मषाणि विध्वस्तानि, तन्मूलनिरन्तरस्मरणेन तेषां सवासनोन्मूलनं कृतमित्यभिप्रायेण 'ध्यानविध्वस्ताशेषकल्मषः' इत्युक्तम्। **वस्तुताम्** "अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुः" [तै.उप. २।६।१] इत्याद्युक्तप्रकाराम्। **अहं वस्तुतामुपयात** इत्याश्चर्यगर्भम्। एवमनिष्टनिवर्तनेष्टप्रापणरूपोपकारस्मृतिप्रेरितवागादित्रितयकरणकः प्रणामः शिष्यशिक्षणार्थं श्रोतॄणां फलसिद्ध्यर्थं च ग्रन्थे निवेशितः। तेन स्वाचार्यवत्तदाचार्यपरम्पराया अपि भजनमत्यादरेण करणीयमित्यपि शिक्षितम्। तथा च श्रूयते, 'स चाचार्यवंशो ज्ञेयो भवति, आचार्याणामसावसावित्याभगवत्तः' [रहस्याम्नायब्रा.] इति ॥ १ ॥

रा. भा. ॐ—श्रियः पतिर्निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानः, स्वेतरसमस्तवस्तुविलक्षणानन्तज्ञानानन्दैकस्वरूपः, स्वाभाविकानवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजःप्रभृत्यसंख्येयकल्याण-

गुणगणमहोदधिः, स्वाभिमतानुरूपैकरूपाचिन्त्यदिव्याद्भुतनित्यनिरवद्यनिरतिशयौज्ज्वल्यसौगन्ध्यसौन्दर्यसौकुमार्यलावण्ययौवनाद्यनन्तगुणनिधिर्दिव्यरूपः, स्वोचितविविधविचित्रानन्ताश्चर्यनित्यनिरवद्यापरिमितदिव्यभूषणः, स्वानुरूपासंख्येयाचिन्त्यशक्तिनित्यनिरवद्यनिरतिशयकल्याणदिव्यायुधः, स्वाभिमतानुरूपनित्यनिरवद्यस्वरूपरूपगुणविभवैश्वर्यशीलाद्यनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणश्रीवल्लभः, स्वसङ्कल्पानुविधायिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदाशेषशेषतैकरतिरूपनित्यनिरवद्यनिरतिशयज्ञानक्रियैश्वर्याद्यनन्तगुणगणापरिमितसूरिभिरनवरताभिष्टुतचरणयुगलः, वाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावः, स्वोचितविविधविचित्रानन्तभोग्यभोगोपकरणभोगस्थानसमृद्धानन्ताश्चर्यानन्तमहाविभवानन्तपरिमाणनित्यनिरवद्याक्षरपरमव्योमनिलयः, विविधविचित्रानन्तभोग्यभोक्तृवर्गपरिपूर्णनिखिलजगदुदयविभवलयलीलः,परं ब्रह्म पुरुषोत्तमो नारायणो ब्रह्मादिस्थावरान्तं निखिलं जगत्सृष्ट्वा, स्वेन रूपेणावस्थितः, ब्रह्मादिदेवमनुष्याणां ध्यानाराधनाद्यगोचरोऽपारकारुण्यसौशील्यवात्सल्यौदार्यमहोदधिः, स्वयमेव रूपं तत्तत्सजातीयसंस्थानं स्वस्वभावमजहदेव कुर्वंस्तेषुतेषु लोकेष्ववतीर्यावतीर्य तैस्तैराराधितः, तत्तदिष्टानुरूपं धर्मार्थकाममोक्षाख्यं फलं प्रयच्छन्, भूभारावतारणापदेशेनास्मदादीनामपि [संसारदुःखशमनाय] समाश्रयणीयत्वायावतीर्योर्व्यां सकलमनुजनयनविषयतां गतः, परावरनिखिलजनमनोनयनहारिदिव्यचेष्टितानि कुर्वन् , पूतना-शकटयमलार्जुनारिष्टप्रलम्ब-धेनुक-कालिय-केशि-कुवलयापीड-चाणूरमुष्टिक-तोसलकंसादीन्निहत्य अनवधिकदयासौहार्दानुरागगर्भावलोकनालापामृतैर्विश्वमाप्याययन्, निरतिशयसौन्दर्यसौशील्यादिगुणगणाविष्कारेणाक्रूरमालाकारादीन् परमभागवतान् कृत्वा, पाण्डुतनययुद्धप्रोत्साहनव्याजेन परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनतया वेदान्तोदितं स्वविषयं ज्ञानकर्मानुगृहीतं भक्तियोगमवतारयामास ।

वे.ता. चं.—अथाभिमतपरदैवतस्य भगवतः स्वरूपरूपगुणविभवादिभावनावर्णनाभ्यामर्थादभङ्गुरं मङ्गल्माचरन्, ‘स्वधर्मज्ञानवैराग्यसाध्यभक्त्येकगोचरः ‘ नारायणः परं ब्रह्म गीताशास्त्रे समीरितः’ [गी. सं. श्लो.१] इति संग्रहानुरोधेन व्याख्येयशास्त्रप्रधानप्रतिपाद्यं च सप्रकारं दर्शयन् , शास्त्रप्रामाण्यस्थापनाय वक्तुः स्वतः सर्वज्ञत्व-परमकारुणिकत्व-साधुपरित्राणोन्मुखावस्थत्व-सर्वशक्तित्वादिना भ्रमविप्रलम्भप्रमादाशक्त्याद्यभावप्रदर्शनेनाप्ततमत्वं समर्थयन् , अपवर्गप्रधानचतुर्वर्गोपायबोधात्मकमवान्तरप्रयोजनं अपवर्गदशानुभाव्यसप्रकारभगवत्स्वरूपं च परमप्रयोजनं प्रकाशयन् , शङ्करादिपक्षे शास्त्रोपदेशारम्भाद्यनुपपत्तेर्वक्ष्यमाणायाः स्वपक्षे प्रसङ्गाभावाय शास्त्रोपदेशाद्यनुकूलजीवपरमात्मपारमार्थिकभेदादिकथनेन शास्त्रारम्भं समञ्जसयन् , कारणशोधकोपासनभेदाभेदघटकवचसां सर्वेषामपि मुख्यतां ख्यापयन् , गुणतनुजनिविभवविहरणादिविधिनिषेधोपनिषदामल्पश्रुतकुमतिविहितप्रतारणकृतकलहकूलङ्कषां विषयव्यवस्थामपि स्थापयन् , अवाप्तसमस्तकामस्यापि लीलामात्रविहितनिखिलव्यापारत्वेन शारीरकद्वितीयाध्यायसिद्धं विरोधपरिहारमुपलक्षयन् , जिज्ञास्यज्जगत्कारणपरब्रह्मभूतदेवताविशेषमपि सर्वशाखाप्रत्ययसामान्यविशेषादिन्यायैः त्रिमूर्त्यैक्यसाम्योत्तीर्णव्यक्त्यन्तरत्वव्युदासेन निरूपिताकारं निर्दिशन् , “बहु स्याम्” [छां. उप. ६।२।३] इति संकल्पमारभ्य सारथ्यचर्यापर्यन्तस्य सर्वस्य जगद्व्यापारस्याश्रितार्थतया व्याजमात्रलाभादपि परमपुरुषार्थभूतस्वात्मोपलम्भकाध्यात्मशास्त्रावतरणादिना च सौलभ्यातिशयमुद्घोषयन् , प्राप्यत्वोपास्यत्वैकान्तपरत्व–सौलभ्य–स्थापनौपयिकगुणवर्गद्वयं जगत्पतित्वसर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वसर्वेश्वरत्वादिकं परमकारुणिकत्वशुभाश्रयत्वाश्रितार्थावतारत्वविरोधिनिरसनशीलत्वासेचनकदर्शनत्वादिकं चोदाहरन् , पञ्चमवेदपरमप्रतिपाद्यस्य भगवतो नारायणस्य प्राक्तनोदन्तं गीतोपनिषदुपदेशेन संगमयति—**श्रियःपतिरित्यादिना अवतारयामासे**त्यन्तेन ।

तत्रेत्यादिना **चकारे**त्यन्तेन द्वितीयेन वाक्येन बुभुत्सोर्धृतराष्ट्रस्य ज्ञातांशनिष्कर्षः । **एवं ज्ञात्वापी**त्यादिना तु तृतीयेन वाक्येन शास्त्रोपोद्धातारम्भभूतप्रश्नसंगतिः । अत्र दिव्यात्मस्वरूपव्यतिरिक्तं समस्तमपि नारशब्दार्थतया विविच्य दर्शयिष्यन् , तदयनं स्वरूपमन्यपदार्थतया उत्तरपदार्थतया वा समासद्वयेऽपि प्रधानभूतं प्रथमं निष्कृष्य दर्शयति—**श्रियःपति**रित्यादिना ।

विशेषज्ञप्तये भर्तुरभिगम्यत्वसिद्धये । समस्तमङ्गलाप्त्यै च प्रथमं श्रीरिहोदिता । ‘ एष नारायणः श्रीमान्क्षीरार्णवनिकेतनः । नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरीम् ’ [ह. वं. वि. प. ५४–५०] ‘ अर्थो विष्णुरियं वाणी ’ [वि. पु. प्र. ८।१८] इत्यादिकमिह भाव्यम् ।

कतिपयहेयनिवर्तकतीर्थसेवादिव्युदासाय **निखिले**ति विशेषणम् । अत्र हेयशून्यत्वमर्थसिद्धम्। न हि परगतनिखिलहेयनिराकरणसमर्थः स्वगतं हेयं क्षमते । यद्वा हेयविरोधिस्वभावतया

हेयशून्यमित्यर्थः। तदा **निखिल**शब्दः सर्वाचिद्गतं विकारादिकं सर्वचिद्गतं क्लेशादिकं च संगृह्णाति; कुमतिपरिकल्पितमंशभेदेनाकल्याणस्पर्शमपाकर्तुं **कल्याणैकतान**शब्दः। अत एव 'ज्ञानानन्दैकस्वरूपः' इत्यनेनापौनरुक्त्यम्। अथवा सामान्यविशेषनिर्देशरूपत्वादपुनरुक्तिः। यद्वा **कल्याणैकतानः** कल्याणगुणानामेवाश्रयभूत इति वक्ष्यमाणगुणप्रपञ्चस्य संग्रहः।

त्रिविधानां चेतनाचेतनानां पराधीनत्वादिसाम्यादेवम्भूतं वस्त्वन्तरं नास्तीत्यभिप्रायेणाह— **स्वेतरेति**। एतेन ज्ञानभोगसाम्येऽपि सर्वप्रकारसमत्वनिषेधः। "नित्यं विभुं सर्वगतम्" [मुं. उप. १।१।६] "विश्वमेवेदं पुरुषः" [तै. ना. उप. ११।१] इत्यादिप्रसिद्धं त्रिविधपरिच्छेदराहित्यं प्राधान्यतः पृथगाह— **अनन्ते**ति। **अनन्तं** त्रिविधपरिच्छेदरहितम्। 'अत्रैव देशेऽस्ति, अत्र तु नास्ति' इति देशपरिच्छेदः; 'अत्र कालेऽस्ति, अत्र तु नास्ति' इति कालपरिच्छेदः; 'इदमिदं (भवति), इदमिदं न भवति' इति वस्तुपरिच्छेदः, अल्पवर्णस्वर्णवत् स्वरूपापकृष्टत्वादिकं वा। एवंविधपरिच्छेदत्रयराहित्यं नाम सर्वदेशसर्वकालव्यापित्व-सर्वान्तर्यामित्वादिरूपम्। वस्तुपरिच्छेदराहित्यं हि समस्तवस्तुसामानाधिकरण्ययोग्यत्वादिकम्; न पुनर्मिथोविरुद्धविविधवस्तुतादात्म्यं स्वव्यतिरिक्तसमस्तवस्तुमिथ्यात्वं वा, उभयोरत्यन्तासम्भावितत्वात्। विस्तरस्तु शतदूषण्यां कृतोऽस्माभिः। आनन्दस्य ज्ञानविशेषत्वात् ज्ञानानन्दशब्दयोः सामानाधिकरण्यमुपपन्नम्। तर्हि आनन्दशब्दस्य विशेषशब्दत्वात 'घटद्रव्यम्' इत्यादिवत् 'आनन्दज्ञानम्' इति वक्तव्यमिति चेत्, तन्न; बहुलग्रहणेन सर्वोपपत्तेः। यद्वा आनन्दशब्दस्य अनुकूलवेदनीयेषु जडेष्वपि प्रयोगात्तद्विशेषणतया ज्ञानशब्दस्य पूर्वत्वोपपत्तिः। स्वरूपं प्रतीदं विशेषणद्वयं वा।

स्वाभाविकेति। स्वरूपापेक्षया गुणविग्रहादीनामपृथक्सिद्धिसाम्येऽपि विग्रहादिधारणनियमनादौ ज्ञानादिगुणगणापेक्षत्वप्रदर्शनाय उत्तरोत्तरसुग्रहत्वसिद्धये च प्रथमं गुणोक्तिः। समस्तगुणवृन्दप्रधानतया षाड्गुण्यस्य स्वरूपेणोपादानम्; इतरेषां च सौशील्यादीनां प्रभृतिशब्देन संग्रहणं कृतम्। 'तवानन्तगुणस्यापि षडेव प्रथमे गुणाः। यैस्त्वयेव जगत्कुक्षावन्येऽप्यन्तर्निवेशिताः' इति ह्याहुः। संहतिसृष्टिस्थितिहेतुभूतसङ्कर्षणादिव्यूहत्रये ज्ञानबलादिद्वन्द्वत्रिकस्य यथाक्रमं तत्तत्कार्यविशेषोन्मुखत्वेनाविर्भावविशेषात् ज्ञानबलेत्यादिक्रमविशेषः कृतः। स्वतः सर्वं सर्वथा सर्वदा साक्षात्करोति, तथा तथा साक्षात्कृतं च सर्वं धारयति, धारयन्नेव नियच्छति, धारयन्नियच्छंश्चाशिथिलो भवति, अघटितं च घटयति, तत्र च सहकारिनिरपेक्षो न केनचिदप्यभिभूयते किंतु सर्वाभिभूर्भवति, इति च गुणक्रमपाठविवक्षा। स्वाभाविकत्वमनन्याधीनत्वम्। मुक्तनित्ययोरपि हि तादृशं ज्ञानादिकं तदनुगुणपरमात्मसङ्कल्पाधीनम्। अनवधिकत्वमत्रोत्कृष्टावधिराहित्यम्। द्वाभ्यां विशेषणाभ्यां "परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते, स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च" [श्वेताश्व. ६–८] इत्याम्नाते परत्वस्वाभाविकत्वे प्रतिगुणमन्विते प्रदर्शिते। असङ्ख्येयशब्देन महोदधिशब्देन च 'यथा रत्नानि जलधेरसङ्ख्येयानि पुत्रक। तथा गुणा ह्यनन्तस्य असङ्ख्येया महात्मनः' [वा. पु. ७४।४०] इत्यादि स्मारितम्। कल्याणशब्देन गुणनिषेधवचनानां हेयगुणविषयत्वमुत्सर्गापवादन्यायसिद्धं सूचितम्॥

अथ कारणोपासनादिप्रकरणेष्वस्त्रभूषणाध्यायादिषु च प्रतिपन्नं विलक्षणविग्रहयोगं दर्शयति— **स्वाभिमते**ति। अभिमतेऽप्यननुरूपत्वस्य अनुरूपेऽप्यनभिमतत्वस्य लोके दृष्टत्वात्तदुभयव्यवच्छेदाय स्वाभिमतानुरूपेत्युक्तम्। एकरूपेत्यनेन व्यूहविभवाद्यवस्थास्वपि हेयप्रत्यनीकत्वानन्दावहत्वमुमुक्षूपास्यत्वप्राप्यत्वादिस्वभावापरित्यागोऽभिहितः। यद्वा व्यूहादिपरिणामे सत्यपि परमव्योमनिलयस्य विग्रहस्य प्राचीनसंस्थानावस्थितिरुक्ता। 'सावयवत्वादनित्यम्' इत्यादीनां धर्मिग्राहकबाधादिभिराभासतामभिप्रेत्य अचिन्त्यत्वोक्तिः। एको दिव्यशब्दः संस्थानवैलक्षण्यपरः, परमव्योमवर्तित्वमात्रपरो वा; इतरस्त्वप्राकृतत्वपरः। विचित्रावतारयोगः प्रतिक्षणमपूर्ववदनुभाव्यत्वम्, वटपत्रशयनविश्वरूपाद्यवस्थागतमाश्चर्यं च अद्भुतशब्देन विवक्षितम्। नित्यत्वं कालापरिच्छिन्नत्वम्। तथा चामनन्ति रहस्याम्नायविदः 'नित्यालिङ्गा स्वभावसंसिद्धिरिन्द्रियाकाराङ्गप्रत्यङ्गव्यञ्जनवती' [रह. ब्रा.] इति। श्रीपौष्करे च– 'नित्यसिद्धे तदाकारे तत्परत्वे च पौष्कर। यस्यास्ति सत्ता हृदये तस्यासौ सन्निधिं व्रजेत्' [पां. पौ. सं.] इति। निरवद्यत्वं जरादिराहित्यम्। उत्तरोत्तरनिरवद्यशब्देषु पूर्वपूर्वेभ्यः सुग्रहत्वं वा विवक्षितम्। शुभाश्रयत्वभोग्यत्वाद्युपयुक्तमङ्गलगुणयोगो निरतिशयौज्ज्वल्येत्यादिनोक्तः। निरतिशयत्वं स्वापेक्षया उत्कृष्टराहित्यम्, अनुत्तमत्ववत्। तच्च प्रतिगुणमन्वेतव्यम्। औज्ज्वल्यं भास्वरत्वम्। सौन्दर्यं अवयवशोभा। 'सर्वगन्धः' [छां.उ.३।१४।४] इति श्रुतिरनुकूलगन्धविषया; स्रक्चन्दनादि चात्र कृतकरमित्यभिप्रायेण सौगन्ध्यशब्दः। सौकुमार्यं महाबलत्वेऽपि 'पुष्पहासः' [वि.स.ना.१०२] इति नाम दुहानं मार्दवम्; यथोक्तम्—'सुकुमारौ महाबलौ [रा. आ. कां. १९।१४] इति। लावण्यं समुदायशोभा। यत्तदुच्यते भगवच्छास्त्रे 'विश्वमाप्याययन्कान्त्या पूर्णेन्द्वयुततुल्यया' [सा. सं. २।७०] इति। 'भूयिष्ठं तेज एवाद्भिर्बहुलाभिर्मृदूकृतम्। चक्षुरानन्दजननं लावण्यमिति कथ्यते' [अहि. सं. ५२] इति ह्याहुः। यौवनं कौमारानन्तर्योपलक्षणीयः स्वभावविशेषः न तु कौमारानन्तरभाविन्येव दशा; तद्यौवनस्यानादित्वात्। देवादिषु च केषाञ्चित् युवत्वेनैवोत्पत्तिदर्शनात्। आदिशब्देन शुभाश्रयप्रकरणेषूक्ताः सर्वे विग्रहगुणाः संगृहीताः।

एवं स्वरूपतद्गुणौ विग्रहतद्गुणौ च प्रतिपाद्य, विग्रहाश्रितमाभरणवर्गमायुधवर्गं च दर्शयति— **स्वोचिते**त्यादिपदद्वयेन। पूर्वोक्तविलक्षणविग्रहविशिष्टं स्वरूपमिह स्वशब्दार्थः। अत्र 'आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परिघोपमाः। सर्वभूषणभूषार्हाः–' [रा. किं. कां. ३।१५] इत्यादि भाव्यम् किरीटहारादिरूपेण वैविध्यम्। एकजातीयेष्वपि मणिकाञ्चनादिद्रव्यविशेष-

वर्णसंस्थानादिविशेषविशिष्टव्यक्तिभेदाद्वैचित्र्यम् । अपरिमितेत्यसंख्येयत्वोक्तेः अनन्तत्वमाश्चर्यविशेषणम् । अनवधिकाश्चर्यरसावहत्वमनन्ताश्चर्यत्वम् ; अथवा अनन्तानि आश्चर्याणि संस्थानविशेषसौगन्ध्यसुखस्पर्शत्वादीनि येषां भूषणानां तानि तथोक्तानि । नित्यनिरवद्यशब्दौ पूर्ववत् । अपरिमितत्वमसंख्येयत्वमेव, न तु ह्रस्वदीर्घादिपरिमाणविरहः । यद्वा अनन्तेत्यसङ्ख्येयत्वम्, अपरिमितेति च विग्रहानुरूपमहत्त्वं विवक्षितम् । भूषणायुधयोर्दिव्यत्वमप्राकृतत्वम् । पूर्वोक्तगुणविग्रहाभरणविशिष्टः 'स्वानुरूप' इत्यत्र स्वशब्दार्थः । **असंख्येये**ति । पञ्चायुधत्वप्रसिद्धिः प्राधान्यादिति भावः । **अचिन्त्यशक्ती**ति । कुठारटङ्ककुद्दालादिभिः प्रत्येकं कृच्छ्रसाध्यं सालशैलवसुधातलविदारणम् । एकेन हि महेषुणा कृतमिति भावः । निरतिशयकल्याणत्वं निरतिशयानन्दावहत्वम्, भूषणकोटावप्यनुप्रवेशात्; यद्वा लोके यान्यायुधलक्षणानि मङ्गलावहतया प्रसिद्धानि, तैः सर्वैः सम्पूर्णत्वम् ।

पूर्वं स्वरूपनिरूपकतया सामान्यतोऽभिहितां श्रियं विभूतिमध्येऽपि स्थितां विशेषतो दर्शयन्नर्थात्तत्स्वरूपादिकमप्याह— **स्वाभिमतेति** । स्वरूपं स्वासाधारणधर्मविशिष्टं श्रियो दिव्यात्मस्वरूपम् । रूपं दिव्यविग्रहः । रूपानन्तरो गुणशब्दस्तद्गतनिरतिशयौज्ज्वल्यसौन्दर्यादिपरः । विभवशब्दः परिजनपरिबर्हादिपरः । परत्वसौलभ्यौपयिकगुणवर्गद्वयं ऐश्वर्यशीलपदाभ्यामुपलक्षितम् । ततश्चादिशब्दः प्रत्येकमन्वयात् ज्ञानशक्त्यादिकं वात्सल्यादिकं च संगृह्णाति । ऐश्वर्यशीलादयः अनवधिकातिशयाश्च असंख्येयाश्च कल्याणाश्च गुणा इति विशेषणसमासः । एवंविधगुणानां गण इति षष्ठीतत्पुरुषः । ऐश्वर्यशीलादेर्गणविशेषणत्वानौचित्यात्, अनवधिकातिशयत्वस्यापि गुणविशेषणत्वे प्रत्येकं गुणानामुत्कर्षस्याशाब्दत्वात्, गुणविशेषणतयैव समास उचितः । स्वरूपम्, रूपम्, तद्गुणः, विभवः, ऐश्वर्यादिगुणगणश्च, इति द्वन्द्वः । स्वरूपादिपञ्चकं भगवदभिमतानुरूपं नित्यं निरवद्यं यस्याः, सा स्वाभिमतेत्यादिगुणगणेत्यन्तेनोक्ता । स्वरूपम्, रूपम्, तद्गुणः, विभवः, ऐश्वर्यम्, शीलम्, इत्यादिगुणगण इति योजनायां स्वरूपरूपयोरपि गुणानुप्रवेशप्रसङ्गः । स्वरूपादेः सर्वस्य परमात्माभिमतत्वं व्यक्तम् । स्वरूपस्य नित्यत्वं निर्विकारतया सर्वकालवर्तमानत्वम् । निरवद्यत्वं पूर्वं परमात्मस्वरूपे प्रतिपादितप्रकारम् । तद्वत् पितृत्वप्रयुक्तकादाचित्कोष्मलत्वादिराहित्यं वा । अनुरूपत्वं तु यथाप्रमाणं प्राग्वदेव कल्याणैकतानत्वादिकम् । 'शान्तानन्त' इत्यादिकमिह भाव्यम् । रूपस्य नित्यत्वमवतारादिदशायामपि परमपदनिलयभगवदेकासनस्थितस्य तथावस्थितत्वम् । अनुरूपत्वं च 'अस्या देव्या यथा रूपमङ्गप्रत्यङ्गसौष्ठवम् । रामस्य च यथा रूपं तस्येयमसितेक्षणा' [रा. सुं. कां. १५।५] 'विष्णोर्देहानुरूपां वै' 'करोत्येषात्मनस्तनुम्' [वि. पु. १।९।१४५] इत्यादिप्रतिपादितम् । विग्रहगुणानां नित्यत्वं नाम औज्ज्वल्यादेः कदाचिदप्यपकर्षाद्यभावः । निरवद्यत्वं च दुष्प्रेक्षतादिराहित्यम् । अनुरूपत्वं 'घनकनकद्युती युवदशामपि मुग्धदशाम्' [गु. र. को.] इत्याद्युक्तप्रकारम् । विभवस्यानुरूपत्वं 'देवतिर्यङ्मनुष्येषु पुन्नामा भगवान् हरिः । स्त्रीनाम्नी लक्ष्मीर्मैत्रेय नानयोर्विद्यते परम्' [वि. पु. १।८।३५] इत्यादिभिरनुसंधेयम् । अनवधिकातिशयत्ववचनादीश्वरव्यतिरिक्ताशेषगोचरस्यापि तदैश्वर्यस्य ईश्वराभिमतत्वान्न द्वैराज्यादिदोषः । "अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी" [यजुषि ४-४।१२।५७] इति विष्णुपत्नीत्वविशेषेण हि सर्वस्य जगत इयमीष्टे । 'ईश्वरीं सर्वभूतानाम्' [श्रीसूक्ते] इत्यत्र तु यद्यपि सर्वभूतानामिति प्रतिसम्बन्धिनिर्देशात् स्त्रीप्रत्ययानुसारेण ईश्वरपत्नीति विवक्षा न शक्या । तथापि वाक्यान्तरबलादर्थस्य तथात्वसिद्धिः । निरवद्यत्वं भगवदैश्वर्यैकरसत्वं वा निग्रहादिप्रसङ्गाभावो वा । प्रतिकूलदण्डकत्वं हि पुंस्त्वानुरूपं तद्वल्लभस्यैव भागः । शीलस्य नित्यत्वं महत्त्वे सत्यपि मन्दैः सह नीरन्ध्रसंश्लेषे कदाचिदपि स्वोत्कर्षप्रकाशनाभावः । निरवद्यत्वं तत्र विप्रलम्भाभिप्रायादिविरहः । अनुरूपत्वे, अनवधिकातिशयत्वं च, 'तुल्यशीलवयोवृत्ताम्' [रा. सुं. कां. १६।५] इत्याद्युक्तप्रकारम् । एवं श्रियः पृथङ्नित्यस्वरूपरूपगुणविभवैश्वर्यशीलादिप्रतिपादनेन ज्ञानादिगुणवदपृथक्सिद्धशक्तिमात्रत्वम्, व्यूहविशेषत्वम्, स्वरूपैक्यम्, अन्यदपि वदन्तो निरस्ताः । शक्तित्ववादास्तु पत्नीत्वेन कार्योपयुक्तविशेषणत्वाभिप्रायाः । प्रयुज्यते हि शास्त्रेषु सर्वत्र स्त्रीपुंसात्मकेषु द्वन्द्वान्तरेष्वपि स्त्र्यंशे शक्तिशब्दः । एकत्ववादास्तु समस्तप्रपञ्चप्रतियोगिकैकशेषित्वाश्रयत्वेन, विशिष्टैक्येन, आत्महविःप्रत्युद्देश्यैकदेवतात्वादिविषेण वा, निर्वाह्याः । अत एव हि 'व्यापकावतिसंश्लेषादेकतत्त्वमिवोदितौ' इत्युच्यते । उक्तं च श्रीराममिश्रैः षडर्थसंक्षेपे 'उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्वम्' इत्यादि । एवंविधाया भगवत्याः श्रियो वल्लभः प्रियतमः, श्रीः वल्लभा यस्येति वा । न चाभिमतशब्दपुनरुक्तिः, प्रत्येकसमुदायविषयतयाऽभिमतत्वातिशयव्यञ्जनपरत्वादिति ।

अथ नित्यपरिजनविशिष्टतां दर्शयति—**स्वसङ्कल्पे**ति । स्वरूपं धर्म्यंशः । स्थितिः अप्रच्युततयाऽवस्थानम् । प्रवृत्तिः व्यापारः । नित्यानां स्वरूपस्थित्योः परमात्मसङ्कल्पानुविधायित्वं नाम तन्नित्येच्छासिद्धत्वम् । तच्चानिच्छासम्भवे निवर्तयितुं शक्यतामात्रम् । तेषु त्वनिच्छायाः कदाचिदप्यभावात् स्थितेः सदातनत्वम् । इदं च परमात्मसङ्कल्पानुविधायिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वं बद्धमुक्तप्रकृतिप्राकृतकालादिष्वपि भाव्यम् । तच्च सर्वं प्रपञ्चयिष्यते । शेषता शेषवृत्तिरित्यर्थः । अशेषशेषता यथाभिमताकारता । अत्र 'शरा नानाविधाश्चापि धनुरायतविग्रहम् । अन्वगच्छन्त काकुत्स्थं सर्वे पुरुषविग्रहाः' [रा. उ. कां. १०९।७] 'निवासशय्यासनपादुका' [स्तो. र.] इत्यादि द्रष्टव्यम् । एकैककृतस्यैव हि कैङ्कर्यस्य मिथः सर्वार्थतयाऽनुसन्धानात् सर्वेऽप्यस्य सर्वकैङ्कर्यकारिणो भवेयुः । यद्वा स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदा एव अशेषशब्देन संगृह्यन्ते; तेषामशेषाणां परमात्मानं प्रति शेषताशेषभावः । एवमुक्तप्रकारायां शेषतायामितरपरित्यागेन तदेकावलम्बिनी प्रीतिरेव रूपं स्वरूपं स्वभावो वा येषां ते अशेषशेषतकरतिरूपाः । ते च सर्वे नित्याः । स्वरूपनित्यत्वस्य सर्वात्मसाधारणत्वात् मुक्तवत्कदाचिदाविर्भूत-

स्वरूपत्वमिह नित्यशब्देन व्युदस्यते, नित्यासंकुचितज्ञानादिगुणा इत्यर्थः । तत एव निरवद्याः क्लेशकर्मस्वातन्त्र्याभिमानादिदोषात्यन्ताभाववन्तः । एषां ज्ञानस्य निरतिशयत्वं परमात्मज्ञानतुल्यत्वम् । क्रियाया निरतिशयत्वं स्वच्छन्दानन्तकैङ्कर्यात्मकत्वम् । ऐश्वर्यस्य निरतिशयत्वं परमात्मकैङ्कर्योपयोगिस्वेच्छागृहीतशरीरेन्द्रियादिनियमने निर्विघातत्वम्; न तु सर्वविषयत्वम्, 'जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च' [ब्र. सू. ४।४।१७] इति न्यायात् । अत्र निरतिशयज्ञानक्रियैश्वर्यादिरनन्तो गुणगणो येषामिति विग्रहः । ते च अपरिमिताः असङ्ख्येयाः सूरयः । "सदा पश्यन्ति सूरयः। तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवाँसः समिन्धते" [ऋक्.वामनसू. सामवे. प्र.३अ. १८.खं.२ वा.४] इत्याद्यनुसन्धानेनाह—**अनवरताभिष्टुतचरणयुगल** इति । विपन्यवः विशेषेण स्तुतिशीलाः । 'पण व्यवहारे स्तुतौ च । पन च' । [धा. पा.] अभिष्टुतेत्यभिर्विशब्दार्थः । स्तुतिशीलत्वादनवरतत्वोक्तिः । स्तुतिविषयत्वप्रसक्तमैश्वर्यादेरियत्तारूपं परिच्छेदमपाकरोति—**वाङ्मनसेति** । एतेन " यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः । अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् " [केनोप. २।३] " सो अङ्ग वेद यदि वा न वेद " [ऋक्. ८।७] " यतो वाचो निवर्तन्ते, अप्राप्य मनसा सह " [तै. उप. २ । ९] इत्यादीनां वाङ्मनसयोरवेद्यत्वार्थतां वदन्तो निरस्ताः । तथा सति " तद्विजिज्ञासस्व " [तै. उप. ३।१] " मनसा तु विशुद्धेन " [मनुव्याख्याने १।८] "ब्रह्मवित्" "आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् "[तै. उ. २।४॥२।९] इत्यादिभिः । " यतो वाचो निवर्तन्ते " [तै. उप.२।४] इत्यत्र यच्छब्दादिभिश्च, विरोधप्रसङ्गः । विरोधपरिहाराय मुख्यवृत्तिनिषेधविषयतया व्यवस्थाप्यत इति चेत्, आगतोऽसि पन्थानम्; विषयव्यवस्था तु यथाप्रमाणमस्माभिः क्रियत इति विशेषः । वाङ्मनसेत्यादिकं परमव्योमविशेषणतया केचिद्व्याचक्षते, श्रीवैकुण्ठगद्ये तथोक्तेः । वयं तु अत्रैव षष्ठाध्याये 'योगिनामपि' [गी.६।४७]इति श्लोके 'वाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावम्' इति परमात्मविशेषणत्वेनैवाभिधानात्, कुमतिनिरासार्थमपेक्षितत्वाच्च, अत्रापि तथा विवक्षामाचक्ष्महे ॥

स्वोचितेत्यादि । अत्राप्यनन्ताश्चर्यशब्दः पूर्ववत् । विभवशब्देन वाहनरत्नादिसंग्रहः । अनन्तपरिमाणत्वं तिर्यगूर्ध्वादिदेशापेक्षया, अधस्तात् प्रकृत्यवच्छिन्नत्वात् । अनन्तशब्दावृत्तिः प्रत्येकमानन्त्ये तात्पर्यातिरेकात् । नित्यत्वं प्राकृतव्योमवलयरहितत्वम् । निरवद्यत्वं शुद्धसत्त्वमयत्वेन रजस्तमस्तत्कार्यराहित्यम् । अक्षरत्वं अंशतोऽपि सृष्टिसंहारविरहः । परमशब्देन परनिर्दिष्टप्रक्रियया प्राकृतव्योमव्यवच्छेदः । एतेन "तदक्षरे परमे व्योमन् " [तै. उप. २।४] इत्यादिश्रुतिसूचनम् । एवं नित्यविभूतियोग उक्तः ॥

अथ लीलाविभूतियोगप्रतिपादनमुखेन " यतो वा इमानि " [तै. उप. २ । ४] इत्यादिवाक्यैः, " जन्माद्यस्य यतः" [शा. सू. १।१।२] इति सूत्रेण च, निरूपितं जिज्ञास्यब्रह्मलक्षणयोगं दर्शयति—**विविधे**ति । शब्दस्पर्शादिरूपेण दिव्यादिव्यादिभेदेन चात्र भोग्यवैविध्यवैचित्र्ये । 'इमानि' इत्यादिश्रुत्या हस्तप्रसारणेन तत्तत्प्रमाणसिद्धसमस्तकार्यप्रकारनिर्देशात् बहुवचनासङ्कोचाच्च भोक्तॄणां ज्ञानसुखादितारतम्यहेतुभूतं देवादिरूपेण वैविध्यम्, तदवान्तरविधाभूतब्राह्मणादिरूपेण वैचित्र्यं च दर्शितम् । यद्वा विविधशब्द एव सावांतरभेदं समस्तं वैविध्यं संगृह्णाति । विचित्रशब्दस्त्वाश्चर्यपरत्वेनान्याशक्यत्वपरः, 'मेघोदयः' इत्यारभ्य 'विष्णोर्विचित्राः प्रभवन्ति मायाः' [वि.स.ना.भा.३०३] इत्यादिवत् । ज्ञानसुखादितारतम्यभावेन परमव्योम्नि भोक्तृवैविध्याभावात् परभोग्यतैकरसानां नित्यसूरीणां पृथगुक्तत्वाच्च तत्र भोक्तृवर्गानुक्तिः । भोगोपकरणभोगस्थानान्यत्राप्यर्थसिद्धानि । एवंविधायाश्च विषमसृष्टेर्विचित्रानादिचेतनकर्मप्रवाहमूलत्वान्न वैषम्यादिदोषः । निखिलशब्देन कतिपयसृष्ट्यादिनिमित्तोपादानभूतचतुर्मुखादिव्यावर्तनम् । उदयशब्देन सद्वारकाद्वारकसमस्तसृष्टिसंग्रहणम् । एवं विभवशब्देन विष्ण्ववतारान्तर्यामित्वादिकृतविविधस्थितिसंग्रहः । लयोऽपि नित्यनैमित्तिकादिरूपः । निखिलसृष्ट्यादिष्वन्यतमस्यैव ब्रह्मलक्षणत्वे सम्भवत्यपि उपात्तव्यतिरिक्तयोः किमन्यः कर्तेति शङ्काव्यावर्तनाय सृष्ट्यादित्रयोपादानम् । जगद्गतानां त्रयाणामुदयविभवलयानामेतद्गतलीलात्वेन व्यपदेशादुपादानत्वं सूचितम् । जगदाकारेण जायमानत्वादीन्यस्य लीलाः, " बहु स्यां प्रजायेय " [तै. उप. २।६; छां. उप. ६ । २] इति हि जगत्कारणस्य तस्य सङ्कल्पः, सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टस्यैवोपादनत्वात्; बालस्येव युवत्वादिप्राप्तौ न स्वरूपतो विकार इति निर्विकारत्वश्रुत्यविरोधः । अवाप्तसमस्तकामस्य कथं जगद्व्यापार इति शङ्कां परिहरता लीलाशब्देन निमित्तत्वमपि तस्यैवेति सिद्धम् । एतेन निमित्तोपादानभेदं वदन्तो निरस्ताः । न च लोके निमित्तोपादानभेददर्शनमात्राद्विरोधः, लौकिककारणविलक्षणत्वाच्छ्रुतिसिद्धस्य ब्रह्मणः । अन्ततो वैशेषिकादिभिरपि घटेश्वरगतसंयोगविभागद्वित्वपृथक्त्वादिकार्येष्वीश्वरस्यैव निमित्तत्वं; उपादानत्वं च अभ्युपगतमिति न कश्चिदस्मिन्मते दोषः । तथा बुद्धिपूर्वकस्वसुखोत्पादनादावपि द्रष्टव्यम् ॥

एवं ब्रह्मलक्षणयोगात् नारायणस्यैव परब्रह्मत्वं दर्शयन्, सद्ब्रह्मात्मादिसामान्यशब्दानां नारायणाख्यविशेषपर्यवसानं च सूचयन्, "नारायणपरं ब्रह्म " [ना.उ.] इति श्रुत्यनुकारिणः 'नारायणः परं ब्रह्म गीताशास्त्रे समीरितः ' इति गीतार्थसंग्रहश्लोकस्य[१] प्रपञ्चनमिह क्रियत इति च ज्ञापयन्, उक्तैः प्रकारैः समाख्यात्रयमस्यैव सङ्गतमिति चोदाहरन्, उक्तेष्वर्थेषु वा समाख्यात्रयं प्रमाणयन्, ' परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् ' [गी.१०।१२] 'प्रथितः पुरुषोत्तमः' [गी.१५।१८] 'एष नारायणः श्रीमान् ' [ह. वं. वि.प.५४।५०] च इत्यमीषां कृष्णैकविषयत्वं च दर्शयन्, अभेदश्रुतीनां भेदश्रुतीनां घटकश्रुतीनां कारणशोधकोपासनश्रुतीनां च निष्कृष्टमर्थं संगृह्णाति—**परं ब्रह्म पुरुषोत्तमो नारायण** इति । सर्वसामानाधिकरण्यं सर्ववैलक्षण्यं च सर्वान्तर्यामित्वेनोपपन्नमिति पदत्रयाभिप्रायः । अत एव अत्र प्रपञ्चबाधभेदाभेदादिना सामानाधिकरण्यं वदन्तो

निरस्ताः । "एको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशानः" [महोपनिषदि १।१।१] इत्यारभ्य "तत्र ब्रह्मा चतुर्मुखोऽजायत" [म. उप. १।२।१] "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै" [श्वे.उप. ६।१८] इत्याद्युक्तप्रकारेण करणकलेवरप्रदानहितोपदेष्टृत्वादिकमभिप्रेत्याह-**ब्रह्मादिस्थावरान्तमखिलं जगत् सृष्ट्वे**ति । ब्रह्मसृज्यस्य स्थावरपर्यन्तस्य जगतः परमात्मसृज्यत्ववचनात् ब्रह्मादिकम्मुखितः परमात्मा तत्तत्सृजतीति सिद्धम् ॥

अथ स्वेच्छयाऽवतारं तत्प्रयोजनं च वक्तुमनवतारदशायां तत्प्रयोजनानिर्वृत्तिं दर्शयति- **स्वेने**त्यादिना **अगोचर** इत्यन्तेन । अगोचरत्वं अव्यक्तत्वात् । यथोच्यते—'यैर्लक्षणैरुपेतो हि हरिरव्यक्तरूपधृक् । तैर्लक्षणैरुपेता हि व्यक्तरूपदशा युवाम्' इति । ब्रह्मादिदेवेति वचनात् 'तदुपर्यपि बादरायणः सम्भवात्' [ब्र. सू. २।३।२५] इत्यधिकरणेऽर्थित्वसामर्थ्याभ्यां समर्थितं ब्रह्मरुद्रेन्द्रादिदेवजातीनामपि परमात्मोपासनाधिकारित्वं सूचितम् । स्वप्रयोजनाभावे कथं प्रवर्तेतेत्यत्राह—**अपारे**ति । स्वार्थनिरपेक्षया परदुःखासहिष्णुतया, महत्त्वाप्रतिरुद्धया मन्दैः सह निरन्तरसंश्लेषरसिकतया, स्वाभाविकेन परदोषतिरस्कारिणा सम्बन्धविशेषेण, पिशाचगोपालगोपिकादिभ्यः स्वात्मसमर्पणे कृतेऽपि कियद्दत्तमिति भावयता महौदार्येण च प्रेरितोऽवतरतीत्यर्थः । अस्त्रभूषणाध्यायोक्तं विग्रहं 'समस्ताः शक्तयश्चैता नृप यत्र प्रतिष्ठिताः । तद्विश्वरूपवैरूप्यं रूपमन्यद्धरेर्महत्' [वि.पु.६।७।७०] इति परामृश्य, 'समस्तशक्तिरूपाणि तत्करोति जनेश्वर । देवतिर्यङ्मनुष्याख्या चेष्टावन्ति स्वलीलया' [वि. पु. ६।७।७१] इत्युक्तप्रकारेणावतारविग्रहस्याप्यप्राकृतपरमपदनिलयविग्रहांशविशेषत्वं दर्शयितुं **स्वमेव रूपं** इत्याद्युक्तम् । 'नैष गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत्प्रभुः' [म. भा. स. प. अर्घाप. प. ६१ । ३२] "न तस्य प्राकृता मूर्तिर्मांसमेदोस्थिसम्भवा" [वा. पु. पू. खं. ३४।४०] 'न भूतसंघसंस्थानो देहोऽस्य परमात्मनः' [भारते] इति चोच्यते । 'अजोऽपि सन्' [गी. ४।६] इत्यादि वक्ष्यमाणमनुसंदधान आह—**स्वस्वभावमजहदे**वेति । 'यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत' 'संभवामि युगे युगे' [गी. ४।७] इत्यादिवीप्सार्थम् , 'बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि' [गी.४।५] इत्याद्यर्थं च भावयन्नाह—**तेषु तेषु लोकेष्ववतीर्यावती**र्येति । 'स उ श्रेयान्भवति जायमानः' [यजु. ३।६।१।३] 'यस्यावताररूपाणि समर्चन्ति दिवौकसः । अपश्यन्तः परं रूपम्' [वि. पु. १।१९।८०] इत्यादिकं स्मारयितुं **अवतीर्यावतीर्य तैस्तैराराधित** इत्युक्तम् । **तत्तदिष्टानुरूपम्** इति वचनात् फलप्रदाने वैषम्यदोषः परिहृतः । 'तस्मिन्प्रसन्ने किमिहास्त्यलभ्यम्' [वि. पु. १।१७।९१] इत्यादि चात्रानुसन्धेयम् ॥

एवमवतारसामान्यं तत्प्रयोजनं च दर्शितम् । अथ तद्विशेषं प्रस्तुतान्वितं दर्शयति— **भूभारावतारणे**त्यादिना । भूभारावतारणं व्याजमात्रम् । सर्वसमाश्रयणीयत्वं तु साक्षात् उद्देश्यम् । दुष्कृद्विनाशस्य साधुपरित्राणस्य च महाप्रयोजनानुषक्तत्वात् **भूभारावतारणापदेशेन** इत्युक्तम् । **अस्मदादीनामपि** अयोगिनामित्यर्थः । समाश्रयणीयत्वं विवृणोति—**सकले**ति । 'यन्न देवा न मुनयो न चाहं न च शङ्करः । जानन्ति परमेशस्य तद्विष्णोः परमं पदम्' [वि. पु. १९।६६] इत्यादिप्रतिपादितप्रकारेण महायोगिनां परिच्छेदेन मनसापि दुर्ग्रहः सौलभ्यातिरेकात् मनुष्याणां, तत्राप्यागोपालमवर्धारितविरुद्धाविरुद्धविभागानां मांसचक्षुषा ग्राह्योऽभूदिति भावः । एवमवतरणनयनविषयत्वयोर्न केवलमाराध्यत्वमेव प्रयोजनम्, किंतु तदनुभवोऽपीत्यभिप्रायेणाह—**परावरे**ति । पराः उपासनसमर्था ब्रह्मरुद्रभीष्माक्रूरादयः, अवरास्तु आभीरप्रभृतयः । **निखिलजन** इति स्त्रीपुंसादिविभागोऽपि नास्तीत्यभिप्रेतम्, 'पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम्' [रा.अयो.३।२९] इतिवत् । दिव्यचेष्टितानि नवनीतनटनादीनि । एवं विशेषणद्वयं साधुपरित्राणप्रकारविशेषतयाऽभिहितम् ।

अथ साधुपरित्राणानुषङ्गिकं दुष्कृद्विनाशनप्रकारं प्रपञ्चयति—**पूतने**ति । भगवतो बलभद्रस्याप्येतदंशरूपत्वात् प्रलम्बमुष्टिकादिहननमप्येतत्कर्तृकतयोपात्तम् । पुनः साधुपरित्राणान्तर्गतां भोग्यतां दर्शयति— **अनवधिके**ति । प्रियतमस्वरूपदर्शनं धारकम्; तच्चेष्टितदर्शनं पोषकम्; तेन सहालापादिः भोगप्रकारः; इति नयनविषयत्वचेष्टितालोकनादिविभागनिर्देशाभिप्रायः । दया स्वार्थनिरपेक्षा परदुःखनिराकरणेच्छा; सौहार्दं हितैषित्वम्; अनुरागः प्रीतिः । एवं साधुपरित्राणं तदौपयिकं दुष्कृद्विनाशनं चोक्तम् । अथ धर्मसंस्थापनं आराध्यस्वरूपप्रदर्शनेन देशकालविप्रकृष्टानामपि परम्परयाऽनुग्राहकेणोपदेशेन च दर्शयति—**निरतिशये**त्यादिना वाक्यशेषेण । एतच्चाखिलं 'परित्राणाय' [गी. ४।८] इति श्लोके व्याख्यास्यते । तत्र हि साधूनां लक्षणस्वभावादिकमुक्त्वाऽनन्तरमेवमुक्तम्– मत्स्वरूपचेष्टितावलोकनालापादिदानेन तेषां परित्राणाय; तद्विपरीतानां विनाशाय च, क्षीणस्य वैदिकस्य धर्मस्य मदाराधनरूपस्य आराध्यस्वरूपप्रदर्शनेन स्थापनाय च, देवमनुष्यादिरूपेण 'युगे युगे संभवामि' इति उपदेशतो धर्मस्थापनं व्यासादिमुखेनापि कर्तुं शक्यम् । आराध्याकारप्रदर्शनेन स्थापनं तु स्वेनैवावश्यकर्तव्यमिति भावः । बाह्यान्तरकरणग्राह्यगुणवर्गद्वयप्रदर्शनतया सौन्दर्यसौशील्ययोर्ग्रहणम् । परमभागवतान् कृत्वेति भगवद्भक्तिरूपपरधर्मनिष्ठान् कृत्वेत्यर्थः ॥

एवं प्राचीनभगवच्चरितस्य श्रीमद्गीतार्थोपदेशेन सङ्गतिः प्रदर्शिता । **पाण्डुतनययुद्धप्रोत्साहनव्याजेन** इति तु भारतकथासङ्गतिः । अत्र व्याजशब्देन 'अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाकुलम् । पार्थं प्रपन्नमुद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम्' [गी. सं. श्लो.५] इत्यत्र 'उद्दिश्य' इति पदस्याभिप्रायो विवृतः । **परमपुरुषार्थ**–इत्यादिना शास्त्रस्य परमप्रयोजनाभिधानम् । तेनात्र भूमविद्यायामिवात्मानुभवोक्तिरप्यैश्वर्योक्तिवद्भगवदनुभवापेक्षया निकृष्टपर्वज्ञापनायेति सूचितम् । **मोक्षसाधनतया** इति साध्यसाधनभावनिर्देशेन संसार्यात्मन एव नित्यमुक्तिं वदन्तो निरा-

क्ताः । वेदान्तोदितं वेदान्तविहितम्, न तु वेदान्तोत्पादितमित्यर्थः । एतेन अविधेयज्ञानवादिनो निरस्ताः । वेदान्तोदितस्यार्थस्योपबृंहणमत्र क्रियत इति भावः । **स्वविषय**मिति—मोक्षार्थोपासनवाक्यानां अनन्यपरतया साक्षात्परमपुरुषाराधनविषयत्वमेव । अथर्वशिरःप्रतर्दनविद्यादिषु रुद्रेन्द्रादिभिः स्वस्य मुमुक्षूपास्यत्ववचनेऽपि रुद्रेन्द्राद्यन्तर्यामिभूतः परमात्मैवोपास्य इति 'शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत्' [ब्रह्मसू. अ.११।३१] इति सूत्रकारैरेव प्रतिपादितमिति भावः । एतेन वेदान्तोदितमाहात्म्यवादिनो भगवतः 'स्वगुणाविष्क्रियादोषो नात्र भूतार्थशंसिनः' (का. द. प्र. प.) इति सूचितम् । **स्वविषयम्** इति भक्तियोगस्य सिद्धरूपपरमप्रतिपाद्यानुबन्धित्वमपि दर्शितम् । प्रधानविधेयांशनिष्कर्षाय **भक्तियोगम्** इत्युक्तम् । ज्ञानकर्मानुगृहीतत्वं ज्ञानकर्मसाध्यत्वम् । एतेन समुच्चयादिपक्षा निरस्ताः । वैराग्यस्य गीतार्थसंग्रहश्लोके पृथगुक्तस्यापि निष्ठाद्वयानुप्रविष्टत्वादिहानुक्तिः । एवमुपायोपेयात्मकमुभयमपि शास्त्रप्रतिपाद्यमिति संग्रहश्लोकतात्पर्यमुक्तं भवति । **मोक्षसाधनतया वेदान्तोदितं भक्तियोगम्** इति वचनात् उपासनस्यार्वाचीनब्रह्मप्राप्त्यादिसाधनत्वं वाक्यार्थज्ञानमात्रस्य मोक्षसाधनत्वं च वदन्तः प्रयुक्ताः । ज्ञानध्यानादिसामान्यवचसां भक्तिरूपविशेषे पर्यवसानमिति च भावः । एतच्चाखिलमुत्तरत्र व्यक्तं भविष्यति ।

रा० भा०—तत्र पाण्डवानां कुरूणां च युद्धे प्रारब्धे स भगवान् पुरुषोत्तमः सर्वेश्वरेश्वरो जगदुपकृतिमर्त्य आश्रितवात्सल्यविवशः पार्थं रथिनमात्मानं च सारथिं सर्वलोकसाक्षिकं चकार । एवमर्जुनस्योत्कर्षं ज्ञात्वाऽपि सर्वात्मनाऽन्धो धृतराष्ट्रः सुयोधनविजयबुभुत्सया [सुयोधनविजये संदिहानः] सञ्जयं पप्रच्छ ॥

वे.ता.चं.—एवं शास्त्रं संगमय्य, शास्त्रोपोद्धातं संगमयितुं **पाण्डुतनय** इत्यादिना सूचितं पूर्ववृत्तान्तं प्रकटयन्, सारथित्वेनावस्थायाचार्यकृत्यकरणे प्रतारकत्वशङ्कां च वारयति—**तत्रे**ति। तत्र प्रथमं भक्तियोगमवतारयितुमेवं चकारेत्यर्थः । यद्वा तत्र युद्धे प्रारब्धे इत्यन्वयः । भक्तियोगावतरणव्याजभूतप्रोत्साहनविषयभूते युद्धे प्रारब्धे इत्यर्थः । भगवतोऽवतारदशायामपि पूर्णत्वस्वाच्छन्द्यादिकं वात्सल्यादिमूलसारथ्यायपकृष्टकर्मानुष्ठानस्य गुणरूपत्वादिकं च प्रदर्शयितुं **स भगवान्** इत्याद्युक्तम् । **स भगवान् पुरुषोत्तम सर्वेश्वरेश्वर** इति चतुर्भिः पदैः स्वरूपगुणवैलक्षण्यविभूत्यादिप्रतिपादनेन परत्वसंग्रहः । सर्वेश्वरेश्वर इत्यनेन 'सर्वेश्वरेश्वरः कृष्णः' इत्यादिवचनोक्तं स्वाच्छन्द्यं जगत्कुटुम्बित्वं च ज्ञापितम् । **जगदुपकृतिमर्त्य आश्रित**वात्सल्यविवश इति सौलभ्यसंग्रहः । अविप्रलम्भकत्वं चानेन व्यञ्जितम् । 'जगतामुपकाराय' [वि. पु. ६।७।७२] 'जगदुपकृतिमर्त्यं को विजेतुं समर्थः' [वि. पु.५। ३०।८०] इत्यादिकमिह स्मारितम् । जगदुपकृतिमर्त्यत्वेऽप्युत्कृष्टचरितं परित्यज्य निकृष्टसारथ्यादिकृत्यं किमर्थं कुरुते इत्यत्रोक्तं **आश्रितवात्सल्यविवश** इति । **पार्थं रथिनमात्मानं च सारथि**मिति अपकृष्टं पार्थमुत्कृष्टकृत्ये स्वयमेवावस्थाप्य आत्मानमुत्कृष्टं निकृष्टकृत्ये चकारेति भावः । पार्थशब्देन वात्सल्यौपयिकलौकिकसम्बन्धविशेषोऽपि सूचितः । पितृष्वसा हि पृथा भगवतः । **सर्वलोकसाक्षिक**मिति—न चासौ निकृष्टकृत्यं सापत्रपो रहस्ये कृतवान्; अत इदमपि आश्रितवात्सल्यस्य नैरपेक्ष्यस्य अर्थापह्नवाद्यसम्भवस्य च लिङ्गमिति भावः । यद्वा सर्वेषां स्वसमाश्रयणेन पुरुषार्थलाभाय स्वस्य शास्त्रैकसमधिगम्यमाश्रितपारतन्त्र्यं सर्वलोकप्रत्यक्षं चकारेति भावः ।

अथ 'त्वां शीलरूप-' इत्यादिक्रमेणानन्यसाधारणशीलरूपचरितपरमसत्त्वप्रबलशास्त्रदेवतापारमार्थ्यवेदिशान्तनवसञ्जयादिवचनैरप्यासुरप्रकृतीनां यथावदवगन्तुमशक्यतां प्रदर्शयन्, गीतोपनिषत्प्रस्तावनार्थं प्रथमश्लोकमवतारयति—**एव**मिति; श्रियः पतिरित्यादिना पूर्वोक्तप्रकारेणेत्यर्थः । **सर्वात्मने**ति—न केवलं चक्षुषा, परत्रेह च हितमजानता मनसाऽपीत्यर्थः । एवंविधमान्ध्यं सुयोधनविजयाभिलाषेण प्रश्ने हेतुः । 'मामकाः' [गी. १।१] इति प्रथमोक्त्या ममकारेण, 'यत्र योगेश्वरः' [गी. १८।७८] इत्यादिप्रतिवचनप्रक्रियया च सूचितं प्रष्टुरभिप्रायं दर्शयितुं **सुयोधन** इत्यादिकमुक्तम् । **सञ्जय**मिति—व्यासप्रसादलब्धसकलभारतसमरवृत्तान्तसाक्षात्कारं 'शुद्धभावं गतो भक्त्या शास्त्राद्वेद्मि जनार्दनम्' [म. भा. उ. प. ६८।७५] इत्यादिवादिनम्; एवं यथार्थदर्शित्वयथादृष्टार्थवादित्वाभ्यामाप्ततमतया निर्णीतमिति भावः । **पप्रच्छ** समरवृत्तान्तमिति शेषः ॥

आनन्दतीर्थकृत- (माध्व-) भाष्योपोद्धातः ।

देवं नारायणं नत्वा सर्वदोषविवर्जितम् । परिपूर्णं गुरूंश्चान् गीतार्थं वक्ष्यामि लेशतः ॥ १ ॥

जयतीर्थमुनिविरचिता प्रमेयदीपिका ।

गुणगणनिलयं पतिं रमाया जगदघदहनं च वासवीसूनुम् ।
मुनिकुलतिलकं च पूर्णबोधं गुरुमपि परमगुरुं च मे वन्दे ॥१॥
आनन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविनिर्मितम् ।
व्याख्यास्ये भगवद्गीताभाष्यं तत्करुणाबलात् ॥ २ ॥

प्रारिप्सितविघ्नविघातादिप्रयोजनं समुचितविशिष्टदेवतागुरुप्रणामं ग्रन्थारम्भप्रतिज्ञां चादौ निबध्नाति भगवान् भाष्यकारः—**देवमिति** । अत्र देवशब्दो देवताशब्दपर्यायः । प्रतिपाद्यमाह सन्निधानाच्च भगवद्गीताया इति लभ्यते, तेनेदानीं नारायणस्य

प्रणामे समुचितमाचष्टे, अज्ञानपारतंत्र्यादिभिः सर्वदोषैर्विशेषेण सर्वदा सर्वात्मना वर्जितं परितो देशतः कालतो गुणतश्च पूर्णमिति वैशिष्ट्यमाचष्टे । परमवैष्णवस्य भगवतो भाष्यकारस्य विष्णुरिष्टदेवतेति प्रसिद्धमेव । यद्वा भगवद्गीताप्रतिपाद्यत्वं नारायणस्य न परेषामिव जीवत्वनिर्विशेषत्वादिरूपेण । किन्नाम सर्वदोषवर्जिततया परिपूर्णतया चेति पदद्वयेनाख्याति--आन व्यासान् । अआअंअः पुराणर्षिर्व्यासः शाखासहस्रकृदित्यकारस्य तन्नामसुपाठाद्बहुवचनं च गौरवादेव । **गीते**ति भगवद्गीतैवाभिप्रेयते। "मुख्यामुख्ययोर्मुख्ये कार्यसंप्रत्ययः"इति न्यायात् यद्यपि बह्वर्था गीता,शक्तश्चाहं तद्वचने,तथापि श्रोतॄणां मंदां मतिमवेक्ष्याल्पमेवोच्यत इति भावेनोक्तं **लेशत** इति । इत्थंभूतलक्षणार्थतृतीयांतात्तसिः । अर्थशब्देन सर्वार्थग्रहणप्रसक्तौ सर्वेषां भाष्ये चादर्शनाद्बंध्येयं प्रतिज्ञेति मंदाशंकानिरासायेदमुदितम्। नन्वस्तु नमस्कारप्रथनं शिष्यशिक्षणार्थं, प्रतिज्ञा तु किमर्थं ग्रंथे निवेशनीया ? उच्यते– बहुभिर्व्याख्यातृभिर्भगवद्गीताया व्याख्यातत्वाद्व्यर्थमिदं भाष्यमित्याशंकानिरसनं प्रयोजनमस्याः अन्यैः स्वपक्षनिक्षिप्तदृष्टिभिः स्वाभिप्रायो भगवद्गीतार्थत्वेनारोप्योक्तः, अहं तु गीतार्थमेव वक्ष्यामीति सूचनात् । नचात्र यतिभंगो दोषः, तस्य काव्यविषयत्वात् । शास्त्रे य उपाधिलंगति साध्ये संबंधविशेषण इत्याद्यभियुक्तवाक्ये दर्शनादिति ॥ १ ॥

आ. मा. भा.— नष्टधर्मज्ञानलोककृपालुभिर्ब्रह्मरुद्रेन्द्रादिभिरर्थितो ज्ञानप्रदर्शनाय भगवान् व्यासोऽवततार ।

ज. प्र. दी.—ननु प्राधान्येन व्याख्येयताप्रामाण्ये अधिकारिविषयप्रयोजनाभिसंबंधे दुर्गमार्थत्वे च सति संभवति तत्कथं भगवद्गीतायाः प्रामाण्यादिकम् ? सति वा तस्मिन् तथाविधग्रंथांतरपरिहारेणास्या एव व्याख्याने को हेतुरित्याशंक्य महाभारतांतर्गतत्वाद्भगवद्गीतायास्तस्य प्रामाण्यादिसिद्धौ तस्या अपि तत्सेत्स्यतीत्याशयवान्महाभारतस्य प्रामाण्यादिकं साधयितुमाह– **नष्टधर्मज्ञाने**ति । किमनया कुटिलिकया ? पृथग्गीताया एव प्रामाण्यादिकं साध्यताम् । मैवम्, महावाक्यप्रामाण्याद्यनधिगताववान्तरवाक्यप्रामाण्यादेरसंभावनाग्रस्तत्वेन साधयितुमशक्यत्वात् । यथोक्तं 'संभावितः प्रतिज्ञाया अर्थः साध्येत हेतुना' इति। नष्टशब्दोऽदर्शनवाची, नश् अदर्शन इति स्मरणात् । धर्मो निवृत्तिलक्षणः । ज्ञानशब्देन ज्ञेयं परं तत्त्वं वासुदेवाख्यं अपरं च प्रकृत्यादिकं लक्ष्यते । लक्षणायां च प्रयोजनम् । यथा धर्मो ज्ञात्वोत्पादनीयो न तथेदम्, किंतु ज्ञानपरंपरैव तद्विषयानुष्ठेयेति ज्ञापनम् । लोक इति सज्जनो विवक्षितः । नष्टे अदर्शनं गते धर्मज्ञाने यस्य तस्मिन् लोके विषये कृपालुभिः । यद्यपि 'स्पृहिगृही' [अष्टा.१।२ १५८] त्यादिना कृपेरालुच्प्रत्ययो न विहितः तथापि व्याकरणांतरबलादवगंतव्यः । कलशवाची आलुशब्दः । कृपापूर्णकलशैरित्यर्थः। मोक्षसाधनयोर्धर्मज्ञानयोरदर्शनात्संसारे क्लिश्यमानान् सज्जनानवलोक्य उत्पन्नकृपैरिति यावत् । अन्यपदार्थानां देवानां ब्रह्मरुद्रेंद्रादिभिरिति यद्विशेषणं तत्प्रसिद्धप्रभावानामपि भगवदितरेषामशक्यमिदं कार्यमिति ज्ञापनार्थम् । ज्ञानपदेन धर्मोऽप्युपलक्ष्यते। समकक्षत्वनिरासाय स्वशब्देनाग्रहणं, एतच्च पूर्वेणोत्तरेण च संबध्यते । ज्ञानप्रदर्शनायार्थितो ज्ञानप्रदर्शनायावततारेति । भगवान् समग्रज्ञानैश्वर्यवैराग्यादिगुणसंपन्नो नारायणो व्यासरूपेणावततारेत्यर्थः ।

आ. मा. भा.––ततश्चेष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारसाधनादर्शनाद्वेदार्थाज्ञानाच्च संसारे क्लिश्यमानानां वेदानधिकारिणां स्त्रीशूद्रादीनां च धर्मज्ञानद्वारा मोक्षो भवेदिति कृपालुः सर्ववेदार्थोपबृंहितां तदनुक्तकेवलेश्वरज्ञानदृष्टार्थयुक्तां च सर्वप्राणिनामवगाह्यानवगाह्यरूपां केवलभगवत्स्वरूपपरां परोक्षार्थां महाभारतसंहितामचीक्लृपत् ।

तच्चोक्तम्––लोकेशा ब्रह्मरुद्राद्याः संसारे क्लेशिनं जनम् । वेदार्थज्ञमधीकारवर्जितं च स्त्रियादिकम् ॥१॥

अवेक्ष्य प्रार्थयामासुर्देवेशं पुरुषोत्तमम् । ततः प्रसन्नो भगवान् व्यासो भूत्वा च तेन च ॥ २ ॥

अन्यावताररूपैश्च वेदानुक्तार्थभूषितम् । केवलेनात्मबोधेन दृष्टं वेदार्थसंयुतम् ॥ ३ ॥

वेदादपि परं चक्रे पञ्चमं वेदमुत्तमम् । भारतं पञ्चरात्रं च मूलरामायणं तथा ॥ ४ ॥

पुराणं भागवतं चेति सम्भिन्नः शास्त्रपुङ्गवः—इति नारायणाष्टाक्षरकल्पे ॥

ब्रह्माऽपि तन्न जानाति ईषत्सर्वोऽपि जानति। बह्वर्थमृषयस्तत्तु भारतं प्रवदन्ति हि—इत्युपनारदीये ५

ब्रह्माद्यैः प्रार्थितो विष्णुर्भारतं स चकार ह ।

यस्मिन् दशार्थाः सर्वत्र न ज्ञेयाः सर्वजंतुभिः—इति नारदीये ॥ ६ ॥

ज. प्र. दी.—ततः किं प्रकृत इत्यत आह—**ततश्चे**ति । तस्माद्धर्मज्ञानप्रदर्शनार्थमवतीर्णत्वादेव अवतारानंतरमेव वा विजातीयव्यापारव्यवधानमंतरेणेति यावत् । धर्मज्ञानप्रदर्शनाय महाभारतसंहितां महाभारताख्यं शास्त्रमचीक्लृपत् समर्थितवान्,व्यास इति संबंधः । धर्मादिज्ञानमपुरुषार्थं कथं शास्त्रप्रयोजनमभिप्रेतवानित्यत उक्तं धर्मज्ञानलक्षणया द्वारा सज्जनानां मोक्षो भवेदित्यभिप्रायेणेति । अत्र ज्ञानशब्दो मुख्यार्थ एव । ग्रंथनिर्माणे भगवतः किं प्रयोजनमित्यत उक्तं–**कृपालु**रिति । संसारे स्वाभाविके मोक्षार्थं प्रयत्नः काकीयकाष्र्ण्यापनयनार्थप्रयत्नतुल्य इत्यत उक्तं इष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारसाधनादर्शनात् संसारे **क्लिश्यमानाना-**

मिति। मोक्षस्य पुरुषार्थतासमर्थनार्थं वादिविप्रतिपत्तेस्तत्स्वरूपनिर्धारणार्थं चेष्टेत्याद्युक्तम्। आत्यंतिकेति चोपस्कर्तव्यम्। साधनं च धर्मज्ञानरूपम्। ननु वेदानामुद्धृतत्वात्तत एव धर्मादिप्रतीतिसंभवात्किं भारतनिर्माणेन? इत्यत उक्तं **सर्ववेदार्थे**ति। अनेन वेदाधिकारिणां त्रैवर्णिकानां पुंसां वेदार्थज्ञानोपायो भारतमिति सूचयति। वेदानधिकारिणां वेदतुल्यत्वाच्च तन्निर्माणं युक्तमित्याशयवानाह–**वेदे**ति। तदनेन परमाप्तिमूलत्वान्महाभारतस्य प्रामाण्यम्। धर्मः परमपरं च तत्त्वं विषयः। तज्ज्ञानं चावांतरप्रयोजनं, मोक्षः परमम्। सज्जनाश्चाधिकारिण इत्युक्तं भवति। नष्टधर्मेत्यादिना बहुशो विषयप्रयोजनाभिधानेन तयोरनन्यलभ्यत्वं सूचयति। यदभावात्सतां संसारक्लेशो यदर्थं देवतानां प्रार्थनं यदर्थश्च भगवतोऽवतारः तद्भारतनिर्माणेनैव पर्यवसितमिति। एतेनैतदपि प्रयुक्तम्, यदाह–**भास्करः**। शास्त्रप्रयोजनाभिधाने प्रस्तुतेऽवतारप्रयोजनाभिधानमसंगतम्। इति संकरः। कृष्णावतारपुरस्कारेण गीतायाः संगतिमाह–तदतिक्रमेण व्यासावतारपुरस्कारे को हेतुरिति चेत्, कृष्णस्य बलकार्यत्वेन ज्ञानोपदेशस्य प्रासङ्गिकत्वं व्यासस्य ज्ञानकार्यत्वेन प्राधान्यमिति वेदादिसंवादेनापि भारतस्य प्रामाण्यनिश्चय इत्याशयेनाह–**सर्वे**ति। नैतावता वेदादिसमं भारतं किंतु तदनुक्तार्थस्यापि प्रतिपादनेन ततोऽधिकमिति भावेनाह—**तदि**ति। तर्हि निर्मूलत्वेनाप्रामाण्यं प्रसज्यत इत्यत उक्तं–**ईश्वरे**ति। ज्ञानदृष्टो ज्ञानविषयीकृतः सर्वज्ञस्य झटिति स्फुरणार्थं स्वेत्यनुक्त्वा ईश्वरेत्युक्तम्। ईश्वरज्ञानस्य कुतः प्रामाण्यमित्यत उक्तम्–**केवले**ति, इन्द्रियाद्यनपेक्षम्। अनेन सत्स्वप्यन्येषु ग्रंथेषु किमेतद्व्याख्यानेनेति परिहृतम्। ननु नष्टधर्मेत्यादिना मंदान् प्रतीदं निर्मितमिति सूचितम्। ते च वेदैकदेशार्थमपि ज्ञातुमशक्तास्तत्कथं सर्ववेदायुक्तानुक्तार्थवतोऽस्य प्रणयनम्? मैवम्, ब्रह्मादीनामप्यत्राधिकारित्वात्। यथोक्तं 'वेदोत्तमं तच्च विधातृशंकरप्रधानकैस्तन्मुखतः सुरैः श्रुतम्' इति। कथमेतदुभयमित्यत आह–**सर्वे**ति। रूपशब्दोऽभिधेयार्थः। **'स्वं रूपं शब्दस्य'**[अष्टा.१।१।६८]इत्यत्र रूपशब्देन प्रसक्तस्य बाह्यार्थस्य व्यावृत्तये स्वमित्युक्तत्वात्। स च व्याघातपरिहारार्थः। सामान्येन द्व्यर्थं भारतं, तत्रैकोऽर्थः सर्वप्राणिनामवगाह्यः, अपरः सर्वप्राणिनां नावगाह्यः, किंतु केषांचिदेवेति न कश्चिद्दोष इति। अनवगाह्यरूपतायां हेतुमाह–**परोक्षे**ति। परोक्षोऽत्यंतगूढः। ननु धर्माद्यनेकविषयत्वेऽस्य कथमेकवाक्यतेत्यत आह–**केवले**ति। केवलमेव भगवत्स्वरूपं परं मुख्यप्रतिपाद्यं यस्याः सा तथोक्ता। धर्मादिकं तु तादर्थ्येनामुख्यप्रतिपाद्यमिति भावः। भगवत्प्रतिपादनं च न सङ्कीर्णतया अपि तु निष्कृष्टतयेति ज्ञापनाय स्वरूपेत्युक्तम्। कुत एतत्प्रतिपत्तव्यमित्यत आह–**तच्चोक्तमि**ति। यदेतन्नष्टधर्मेत्यादिनोक्तं तल्लोकेशा इत्याद्यागमचतुष्टयेनोक्तं च। न केवलमस्माभिरुच्यते "उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुलम्" [अष्टा.६।३।१२२] इत्यतोऽधीकारेति दीर्घः। त्रियादिकमिति छांदस इयङ्॥ १॥ व्यासो भूत्वा च व्यासो भूत्वैव विलंबमकृत्वा अभूत्वा मूलरूपेण चेति वा, तेन व्यासरूपेण॥२॥ अन्यावताररूपैश्च॥ ३॥ परमतिशयेनोक्तम्। कोऽसौ पञ्चमो वेद इत्यत आह–**भारत**मिति। पञ्चमवेदाख्यः शास्त्रपुङ्गव इति सम्भिन्नः प्रभिन्नः। अथवेति शास्त्रपुंगवः स च संभिन्नः एकार्थतया सङ्गत इत्यनेकेष्वपि ग्रंथेष्वेकवचनमिति योज्यम्। अत्र पंचरात्रं नारायणावतारेण कृतम्। मूलरामायणं हयग्रीवावतारेण कृतम्। आदिभागवतं मूलरूपेण॥ ४॥ ब्रह्मापि बृहस्पतिरपि, कृत्स्नमिति शेषः। सर्वोऽपि जनो जानति जानाति। बह्वर्थमिति प्रवदंति। भारतं चापीति पूर्वोक्तेन समुच्चयः॥ ५॥ दश अवतारा येषु ते तथा। ते अर्था येष्विति विग्रहः॥ ६॥

आ.मा.भा.—भारतं चापि कृतवान् पञ्चमं वेदमुत्तमम्॥ दशावरार्थं सर्वत्र केवलं विष्णुबोधकम्॥ ७॥
परोक्षार्थं तु सर्वत्र वेदादप्युत्तमं च यत्—इति स्कान्दे।

यदि विद्याच्चतुर्वेदान् सांगोपनिषदान्द्विजः। न चेत्पुराणं संविद्यान्नैव स स्याद्विचक्षणः॥८॥[म.भा.२।८२]
इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत्। बिभेत्यल्पश्रुताद्वेदो मामयं प्रचलिष्यति॥ ९॥[म.भा.१।६७]
मन्वादि केचिद्ब्रुवते ह्यास्तीकादि तथाऽपरे। तथोपरिचराद्यन्ये भारतं परिचक्षते॥१०॥[म.भा.१।५२]
भारतं सर्ववेदाश्च तुलामारोपिताः पुरा। देवैर्ब्रह्मादिभिः सर्वैर्ऋषिभिश्च समन्वितैः॥ ११॥
व्यासस्यैवाज्ञया तत्र त्वत्यरिच्यत भारतम्। महत्त्वाद्भारवत्त्वाच्च महाभारतमुच्यते॥१२॥[म.भा १]५२]
निरुक्तमस्य यो वेद सर्वपापैः प्रमुच्यते। यदिहास्ति तदन्यत्र यन्नेहास्ति न तत् क्वचित्॥१३॥[म.भा.१।७४]
'विराटोद्योगसारवान्' [म.भा.१।८९] इत्यादितद्वाक्यपर्यालोचनया ऋषिसम्प्रदायात् 'को ह्यन्यः पुण्डरीकाक्षान्महाभारतकृद्भवेत्' [वि.पु.३।४।५] इत्यादिपुराणग्रन्थांतरगतवाक्यान्यथानुपपत्त्या नारदाध्ययनादिलिङ्गैश्चावसीयते। कथमन्यथा भारतनिरुक्तिज्ञानमात्रेण सर्वपापक्षयः? प्रसिद्धश्च सोऽर्थः।

ज. प्र. दी.—याजकादेराकृतिगणत्वाद्विष्णुबोधकमिति समासः। करणार्थघञंतेन वा समासः। पश्चादल्पार्थे कः॥ ७॥ उत्तममित्युक्तस्यैव विवरणं वेदादप्युत्तममिति। एतेषु वाक्येषु यथासम्भवं पूर्वोक्तोऽर्थोऽवगंतव्यः। 'यदि विद्यात्' इत्यादिभारतवाक्यपर्यालोचनया चोक्तं तदवसीयते इति संबंधः। चत्वारश्च ते वेदाश्चेति विशेषणसमास एवायं, न द्विगुः। अंगानि च उपनिषदश्चांगोपनिषदमिति समाहारद्वन्द्वः। तेन "द्वन्द्वाच्चुदषहांतात्समाहारे" [अष्टा.५।४।१०६] इति समासांतोऽकारः। ततो बहु-

श्रीहिः ॥८॥ प्रचलिष्यति प्रचालयिष्यतीति ॥९॥१०॥ ११॥ भारवत्त्वादित्यनेन मत्वर्थे तप्रत्यय इत्युक्तं भवति ॥१२॥१३॥

भारतप्रामाण्यमङ्गीकृत्यैवेतरदनंगीकुर्वाणं प्रतीदमुक्तम् । युक्त्यनुसंधानेन विनाभिप्रेतार्थोऽत्र न प्रतीयतेऽतः पर्यालोचनयेत्युक्तम् । अनुसन्धानप्रकारं च लेशेन दर्शयिष्यति । ऋषीणां वैशंपायनादीनां संप्रदायात् शिष्येभ्यः प्रदानाच्चैतदवसीयते। न हि प्रामाण्यादिरहितमृष्यादयः शिष्येभ्यः श्रेयसे व्याकुर्युरिति युज्यते। 'को ह्यन्यः' इत्यादिपुराणलक्षणग्रंथांतरगतवाक्यार्थान्यथानुपपत्त्या च तदवसीयते। ग्रंथांतरेति विशेषणस्य प्रयोजनं स्वयमेव वक्ष्यति। वाक्यस्योक्तार्थे सामर्थ्याभावात् अन्यथानुपपत्त्येत्युक्तं, तच्च प्रदर्शयिष्यते । नारदस्याध्ययनव्याख्यानादिलिङ्गैश्चोक्तार्थोऽवसीयते, ऋषिसंप्रदायादित्यनेनैव गतमेतदिति चेत्, न; ऋषीणां गृहस्थत्वेन परार्थोऽन्यविषयोपि व्यवहारः कथंचित्संभाव्येतापि। नारदस्य तु परमहंसस्य स्वार्थोपि व्यापारोऽन्यविषयो न भवतीति ज्ञापनार्थत्वात्, अत एव संप्रदायादित्यध्ययनेनेति चोक्तम्। तद्वाक्यपर्यालोचनयेत्युक्तम्, कीदृशी सा पर्यालोचनेत्यतो लेशेन दर्शयति—**कथमिति**। महत्त्वादिति वाक्ये भारतशब्दं निरुच्य तज्ज्ञानात्सर्वपापक्षयोऽभिधीयते, न तु भारतस्योत्तमत्वं साक्षात्। तथापि पर्यालोचनया गम्यत एव। यथा हि नारायणादिभगवन्नामनिरुक्तिज्ञानाद्भवत्पापक्षयोऽभिधेयस्य सर्वोत्तमत्व एव तथाऽयमपि। अन्यथा भारतस्य सर्वशास्त्रोत्तमत्वाभावे कथं तच्छब्दनिरुक्तिज्ञानमात्रेण सर्वपापक्षयः स्यात्? शब्दांतरनिरुक्तिज्ञानेन तदभावादिति। स्यादेतदनुमानम्, यदि हेतुकृतोऽर्थः प्रमितः स्यात्, न चैवम्, अयथार्थप्रशंसाया अपि दर्शनेन वचनस्यान्यथासिद्धेरित्यत आह—**प्रसिद्धश्चेति**। धियां तावत्प्रामाण्यं स्वतः, बाधकादप्रामाण्य, न चात्र तदस्ति। अर्थवादानां चाबाधिते स्वार्थे प्रामाण्यमस्त्येव। अतो हेतुकृतो योऽर्थो भारतशब्दनिरुक्तिज्ञानेन सर्वपापक्षयः स प्रसिद्धः प्रमित एवेति। सर्वपापक्षये तदैव मुक्तिः स्यादिति चेत् तर्हि सर्वशब्दार्थ एव संकोच्यतां, न तु सर्वो वाक्यार्थः।

एवमन्यान्यपि भारतवाक्यानि पर्यालोचनीयानि। तथा हि—'यदि विद्यात्'इति वाक्ये यद्यपि भारतं नोक्तं तथाप्युत्तरत्रेतिहासशब्देन गृहीतत्वात्पुराणपदं तदुपलक्षणमिति ज्ञायते। न ह्यनुक्तस्योपपादनं युक्तम्। ततश्च भारतस्य वेदार्थज्ञानोपायताऽनेन सिद्ध्यति । अचेतनत्वपर्यालोचनया बिभेतीत्येतद्बिभेतीव स्वमर्थमंतर्धापयतीति ज्ञेयम्। यद्यपि मन्वादीत्येतदापाततो न प्रकृतं कमप्यर्थं प्रत्यापादयति, तथापि भगवत्पादैरन्यत्रोदाहृतस्य एतद्व्याख्यानरूपवाक्यस्यानुसंधाने भारतस्य भगवत्परत्वादि गमयति। तुलारोपणं भारवत्त्वं च प्रतिनिधिद्वारेणोपपादनीयम्। 'यदिह' इत्यस्य स्तुतिपरत्वोपपत्तये तदेवान्यत्रेति व्याख्याने सर्ववेदाद्यर्थोपबृंहितत्वादिकं सिद्ध्यति। 'विराट्' इत्येतत्पूर्वोत्तरवाक्यानुसंधानेन भारतस्य कल्पतरुतां प्रतिपादयद्भारतस्य सर्वपुरुषार्थहेतुतां गमयतीति।

आ. मा. भा.—कथं चान्यस्य कर्तुं न शक्यते ? ग्रन्थान्तरगतत्वाच्च नाविद्यमानस्तुतिः। न च कर्तुरेव। इतरत्रापि साम्यात्। तत्र च वासुदेवार्जुनसंवादरूपां सर्वभारतार्थसंग्रहां भारतपारिजातमधुभूतां गीतामुपनिबबंध। तच्चोक्तं—'भारतं सर्वशास्त्रेषु भारते गीतिका वरा। विष्णोः सहस्रनामापि ज्ञेयं पाठ्यं च तद्द्वयम्' इति महाकौर्म्ये॥ 'स हि धर्मः सुपर्याप्तो ब्रह्मणः पदवेदने' इत्यादि च।

अ. प्र. दी.—को ह्यन्य इति पुराणवाक्यस्यान्यथानुपपत्त्येत्युक्तं कीदृशी सान्यथानुपपत्तिरित्यत आह—**कथमिति**। अन्यथेति च वर्तते। अन्यस्येति व्यत्ययेन तृतीयार्थे षष्ठी। यद्वा कर्तुमिति कृयोगे कर्तरि 'न लोकाव्यय–' [अष्टा. २। ३। ६९] इति प्रतिषेधश्च नञा निर्दिष्टमनित्यमित्यनित्यः । अत एव तोसुन्कसुनोर्योगे षष्ठी दृश्यते। 'सूर्यस्योदेतोः' क्रूरस्य विसृप इति [पा. भा. १५४८]। को ह्यन्य इति वाक्ये तावद्भारतस्य नारायणान्येन कर्तुमशक्यत्वमुच्यते। तत्कथमन्यथा केवलेश्वरज्ञानदृष्टार्थयुक्तत्वाभावेन युज्यते। तथाविधानामन्यैः कर्तुं शक्यत्वस्य दर्शनादिति। नन्वन्यैः कर्तुमशक्यत्वमिति हेतुरसिद्धः। को ह्यन्य इतिवाक्यस्याविद्यमानार्थस्तुतिपरत्वोपपत्तेरित्यत आह—**ग्रंथांतरेति** । अविद्यमानेत्यतः परमर्थशब्दोऽध्याहार्यः। इदं वाक्यमिति शेषः। यद्वा स्तुतिर्गुणोत्कर्षः। अत्रोच्यत इति शेषः। अत्र नार्थशब्दाध्याहारः। अनेन प्रागुक्तस्य ग्रंथांतरेतिविशेषणस्य प्रयोजनमुक्तम्। इयं च सम्भावनायुक्तिः। निश्चययुक्तिस्तु चशब्दसूचिता। बाधकरहितत्वादिः। ननु भवेद्यद्यत्र भारतस्यान्येन कर्तुमशक्यत्वलक्षणा स्तुतिरुच्यते, न चैवम्। 'कृष्णद्वैपायनं व्यासं विद्धि नारायणं परम्' [ ] इति भारतकर्तुर्व्यासस्य नारायणत्वलक्षणायाः स्तुतेरुपक्रमात्।

उत्तरत्र तस्यैवार्थस्योपपादनादित्यत आह—**न चे**ति। कर्तुरेवात्र स्तुतिरुच्यत इति न वाच्यम्, किंतु भारतस्यापि। कथमिति चेत्, अत्र ह्यनुमानेन व्यासस्य नारायणत्वं साध्यते। कृष्णद्वैपायनमिति पूर्वार्धः प्रतिज्ञारूपः, को ह्यन्य इति द्वितीयार्धो व्यतिरेकव्याप्तेः प्रतिपादकः। अनुक्तो हेतुर्व्याप्तिवचनसामर्थ्यादूह्यः। तत्र न तावद्ग्रंथकृत्त्वं हेतुः। कुत इत्यत आह—**इतरत्रापी**ति। ग्रंथकृत्त्वस्य नारायणवदितरत्रापि साम्यादन्यैकांत्यप्रसंगात्। नापि भारतकृत्त्वं कुत इत्यत आह—**इतरत्रापीति**। ग्रंथविशेषकर्तृत्वेन नारायणत्वसाधनस्य इतरत्र कालिदासादावपि साम्यादतिप्रसंगात् । तस्मान्नारायणादन्येन कर्तुमशक्यस्य कार्यस्य कर्तृत्वमत्र हेतुः। न चासावसिद्धः। भारतस्य तथात्वादित्यूह्यम्। व्याप्तिवाक्यं च तदभिप्रायं मंतव्यम्। तथा च कथमत्र भारतस्य स्तुतिर्न विगम्यते? श्रुत्यानवगमेप्यर्थादवगमादिति।

अस्त्वेवंविधं भारतम्, व्याचिख्यासितायास्तु गीतायाः किमायातमित्यत आह—**तत्र चे**ति । तत्रैवंविधप्रामाण्याद्युपेते भारते गीतामुपनिबबंध व्यासः, किमियं गीतायाः प्रामाण्यादेः संभावना उत निश्चययुक्तिः ? न द्वितीयः, तथात्वे कलिंगोपदेशादेरपि तत्प्रसंगात् । अनुवादोऽसाविति चेत्, अयमपि तथैव । आद्ये निश्चायकं वाक्यमित्यत उक्तं-**वासुदेवे**ति । संवादं रूपयतीति संवादरूपा । तथापि भारतैकदेशांतरपरिहारेणास्या एव व्याख्याने को हेतुरित्यत उक्तं-**सर्वे**ति । सर्वभारतार्थस्य संग्रहो यस्यामिति गमकत्वात् व्यधिकरणो बहुव्रीहिः । एतद्व्याख्याने सर्वमपि भारतं व्याख्यातप्रायं भवतीति भावः । नैतावता भारतसमा गीता, किंतु ततोऽधिका चेत्याशयवानाह—**भारते**ति । कुत एतदित्यत आह—**तच्चोक्तमि**ति । सर्वशास्त्रेषु वरं तदेवमाप्तमूलत्वादिना प्रामाण्याद्धर्मादिप्रतिपादनेन सविषयत्वान्मोक्षार्थत्वेन सप्रयोजनत्वात्सदधिकारित्वाद्दुर्गमार्थत्वाच्च व्याख्येया गीतेति स्थितं; तत्र ज्ञानमेव केवलं मोक्षसाधनम्, धर्मस्तु ज्ञानात्प्रागनुष्ठितोन्तःकरणशुद्ध्यादिद्वारा ज्ञानं जनयन् मोक्षसाधनम् । ज्ञानोत्तरस्तु मुक्तावानंदोत्कर्षहेतुरित्येवं विषयप्रयोजनयोः संबंधोऽभिमतः । केचित्तु ज्ञानोत्तरकालं धर्मानुष्ठानमेव नास्तीति ब्रुवते, अन्ये तु ज्ञानकर्मसमुच्चयसाध्यत्वान्मोक्षस्य तत्प्रतिपादनाय गीतारंभः, न धर्मादिप्रतिपादनार्थं, तदर्थानां मन्वादिधर्मशास्त्राणां सनकादियोगशास्त्राणां च प्रतिकालं विद्यमानत्वादित्याचक्षते, तदुभयं निराकर्तुमाह—**सही**ति । स गीतोक्तो धर्मो ब्रह्मणः स्वरूपज्ञाने सुपर्याप्तो ज्ञानात्प्रागनुष्ठितः, ब्रह्मणः पदवेदने जाते अनुष्ठितः सुपर्याप्तः सुपर्याप्तमुक्तिहेतुरित्यनुगीतोपक्रमे भगवतैवोक्तम् । उदाहरिष्यंते चात्र स्पष्टार्थानि वाक्यानि । न च गीतायां तथाविधमेकमपि वाक्यं दृश्यते, तथा च वक्ष्यते । मन्वादिशास्त्राणां विद्यमानत्वेन धर्मादेरप्रतिपाद्यत्वे समुच्चयोऽपि न प्रतिपाद्यः, श्रुत्यादिप्रतिपाद्यत्वाभ्युपगमात् । तत्र च न स्फुटं प्रतिपादनमिति चेत्, न; समम् । यथोक्तं वेदार्थाज्ज्ञानाच्चेति । तस्माद्यत्किंचिदेतदित्युक्तमेव विषयादिकमिति ।

पैशाचभाष्योपोद्घातः ।

*सर्वं रसं गूढरविद्धरासभो नागामरावेगरविं शमन्तरा ।
वेलासरस्तीरकराजहंसः श्लोकामृतं सप्तशतेन पूरितम् ॥ १ ॥
प्रपन्नपारिजाताय तोत्रवेत्रैकपाणये । ज्ञानमुद्राय कृष्णाय गीतामृतदुहे नमः ॥ २ ॥
करकमलनिदर्शितात्ममुद्रः परिकलितोन्नतबर्हिबर्हचूडः ।
इतरकरगृहीतवेत्रतोत्रो मम हृदि संनिधिमातनोतु शौरिः ॥ ३ ॥
सारथ्यमर्जुनस्याऽऽदौ कुर्वन्गीतामृतं ददौ । लोकत्रयोपकाराय तस्मै कृष्णात्मने नमः ॥ ४ ॥
मलनिर्मोचनं पुंसां जलस्नानं दिने दिने । सकृद्गीताम्भसि स्नानं संसारमलनाशनम् ॥ ५ ॥
अकृत्यमपि कुर्वाणो भुञ्जानोऽपि यथा तथा ।
कदाचिन्नारकं दुःखं गीताध्यायी न पश्यति ॥ ६ ॥
वेदोदधिप्रमथितं वासुदेवसमुद्धृतम् ।
सन्तः पिबन्ति सततं गीतामृतरसायनम् ॥ ७ ॥
एकं शास्त्रं देवकीपुत्रगीतमेको देवो देवकीपुत्र एव ।
एको मन्त्रो यानि नामानि तस्य कर्माप्येकं तस्य देवस्य सेवा ॥ ८ ॥

* एतच्छ्लोकव्याख्या कुत्रचित् टिप्पण्यां दृश्यते सा यथा—"तत्र भगवानञ्जनीसूनुः श्रीमद्भगवद्गीताभाष्यमारभमाणस्तदुद्भूतस्वश्रद्धातिशयेन तदुत्कर्षं व्यञ्जयति—सर्वमिति । अहं गूढरविद्धरासभो वेलासरस्तीरकराजहंसोऽपि सप्तशतेन पूरितं श्लोकामृतमन्तरा सर्वं रसमरावेगरविं शं नागामित्यन्वयः । तमनु पदव्याख्या—गूढं यथा भवति तथा रेणाग्निना, लङ्कादहनेनेति यावत् । विद्धः सराल्पी [त्रासी] कृतो रासभो रावणो येन, स तथा । वेलाविशिष्टं सरः समुद्रस्तत्तीरकराजहंसः । स च समुद्रपारावारगामी । ईदृग्दुष्कृतकर्मणा प्रभुमाराधितवानपीति भावः । सप्तगुणितं शतं तेन पूरितं तत्परिमितं श्लोकाभिन्नममृतं भगवच्छ्रीकृष्णमुखनिर्गतमन्तरा विना सर्वं रसमानन्दमात्ररूपम् । 'एतस्यैवाऽऽनन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति' [बृहदा. ४।३।३२] इत्यादिश्रुतेः । अराणां तत्सदृशनाडीनां वेगो यस्मात्तदभिन्नं रविम् । अत्र मूलं श्रुतिद्वयं यथा— 'अरा इव रथनाभौ संहता यत्र नाड्यः स एषोऽन्तश्चरते बहुधा जायमानः' । [मुं. उ. २।६] 'सूर्यो यथा सर्वलोकस्य चक्षुर्न लिप्यते चाक्षुषैर्बाह्यदोषैः । एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः' ॥ [कठो. ५।११] एतादृशं शं वेदान्तैकवेद्यं सुखं नागां न प्राप्तम् अनेन तु प्राप्तम् । अतः परमोत्कृष्टमेतद्व्याख्यायत इति भावः । एतदर्थव्यञ्जकं(नाम)व्याख्यानं श्रीरामकृष्णविदुषा कृतम्" इति ।

वन्दे कृष्णार्जुनौ वीरौ नरनारायणावुभौ । धार्तराष्ट्रकुलोन्मत्तगजारोहणवल्लभौ ॥ ९ ॥

अस्य श्रीभगवद्गीताशास्त्रमन्त्रस्य वेदव्यासो भगवानृषिः, प्रायेणानुष्टुप्छन्दः, श्रीकृष्णः परमात्मा देवता, अशोच्यानन्वशोचस्त्वमिति बीजम्, सर्वधर्मान्परित्यज्येति शक्तिः, ऊर्ध्वमूलमधःशाखमिति कीलकम्, मम मोक्षार्थे जपे विनियोगः ।

कारणख्याति जगतां तारणार्थमनागसाम् । वारणाननमात्मानमद्वयं समुपास्महे ॥ १० ॥

प्रणम्य परमात्मानं विष्णुं जिष्णुं जगद्गुरुम् । परमात्मावबोधार्थं गीताव्याख्या मयोच्यते ॥ ११ ॥

अस्य संबन्धाभिधेयप्रयोजनान्युच्यन्ते—मोक्षस्तावत्प्रयोजनम् । स च गीताशास्त्रप्रतिपादितात् परमार्थसंबोधादेवेति परमार्थस्वरूपमभिधेयम् । परमात्मस्वरूपावबोधस्यास्य च शास्त्रस्य साध्यसाधनलक्षणः संबन्ध इति विशिष्टप्रयोजनसंबन्धाभिधेयवद्गीताशास्त्रम् । अत्र चार्जुनस्य राज्यार्थं शत्रुं जिगीषोर्धार्तराष्ट्रैः सह युद्धं संप्राप्तम् । तत्र सहायार्थं वृतेन भगवता वासुदेवेन सह रथमारुह्य योद्धुं युद्धभूमिं प्रविष्टोऽर्जुन उभयोरपि सेनयोर्मध्ये योद्धुं व्यवस्थितानाचार्यपितृपितामहपुत्रमित्रादीन्दृष्ट्वा एते मया हन्तव्याः, मदर्थं चैते मरिष्यतीति पर्यालोच्य शोकमोहाभिभूतचित्ततया बहु प्रलप्य न योत्स्य इत्युक्त्वा युद्धादुपरराम । एवमुपरताय तस्मै तदविद्यामूलशोकमोहापनोदाय परमकारुणिको भगवान् भक्तवत्सलो वासुदेवो वेदान्तवाक्यैः समधिगम्यं परमार्थतत्त्वमुपदिदेश ।

श्रीवल्लभाचार्यप्रकटिततत्त्वदीपिकोपोद्धातः ।

श्रीगोपीजनवल्लभो जयति ।

यदंघ्रिपोतशरणस्तीर्त्वा मोहाम्बुधिं नरः । स्वात्मधर्ममुपैत्याशु तं वन्दे पुरुषोत्तमम् ॥ १ ॥

यदीक्षणसुधाधाराप्यायितः सुकृती नरः । कृशोऽपि लभते पुष्टिं तं श्रीवल्लभमाश्रये ॥ २ ॥

यत्करुणारसवृष्ट्या हृदि हरिभक्त्यंकुरः समुल्लसति । तं विठ्ठलविभुमनिशं पूर्णानंदात्मकं वंदे ॥ ३ ॥

विचार्य श्रीमदाचार्यभारतीं तत्त्वदीपिकाम् । आरभे भगवद्गीताव्याख्यां तद्व्याख्ययाऽन्विताम् ॥ ४ ॥

इह खलु निखिलालौकिककल्याणगुणगणश्चतुर्मूर्त्तिः परमकारुणिकः स्वपार्थसमर्थसहायः पूर्णपुरुषोत्तमो भगवान्प्रमाणप्रमेयमार्गाधीशोऽनन्तपरिमाणाऽशेषाक्षरपरमव्योमपदात्मनिलयनो विभुरात्मानात्मधर्मतत्त्वाविवेकविजृंभितमनोधैर्याश्रयाभावविमूढतयाऽऽत्मधर्मत्यागपरधर्माभिसन्धिपरं भगवदीयं नरं लोकवेदपण्डितमानिनं सांख्ययोगभक्त्याश्रयब्रह्मविद्योपदेशेन स्वात्मधर्मे निवेशयन्मोक्षयामास ॥ अत्र—

स्वपुष्टिमिश्रभक्तं हि यदा श्रीपुरुषोत्तमः । विवेकवत्या सांख्यीयबुद्ध्या धर्मे न्ययोजयत् ॥ १ ॥

अतन्मात्ररुचिं ज्ञात्वा धैर्यवत्या ततो हरिः । योगबुद्ध्याऽऽह स्वधर्मं षट्केन भगवान् गुणैः ॥ २ ॥

तथापि किञ्चित्संदिग्धधियं माहात्म्यभक्तितः । द्विषड्भिर्योजयामास स्वधर्मे मोक्षदो हरिः ॥ ३ ॥

प्रथमं सूत्रवत्षट्कं द्वितीयं चापि वृत्तिवत् । तृतीयं भाष्यरूपं हि स्वयं भगवतोच्यते ॥ ४ ॥

सांख्यमिश्रतया चादौ यद्योगस्य निरूपणम् । पुष्टिमिश्रत्वबोधार्थं स्वभक्तस्येति तत्तथा ॥ ५ ॥

बिभर्ति सांख्यं योगं च देवो मकरकुंडले । तदावृतमुखोक्त्यैव नरं स्वान्तमभासयत् ॥ ६ ॥

पार्थास्तु देवो भगवान्मुकुन्दोऽनुगृहीतवान् । अतः शरणमार्गेण सेवाधर्ममसूचयत् ॥ ७ ॥

विवेकधैर्याश्रयेऽपि यथा सप्तदश स्थिताः । एतदध्यायसंख्याकाः श्लोका बद्धास्तथोच्यते ॥ ८ ॥

पूर्वं दुःखं नरस्यांते सांख्ययोगाश्रये सुखम् । मर्यादयाऽष्टधा पूर्वमुक्तिस्तत्पुष्टितोऽष्टधा ॥
वाचोपदेशे मर्यादा पुष्टिर्भक्त्यात्मदर्शने ॥ ९ ॥

अंते सन्न्यस्य तत्सर्वं स्वाश्रये सेवया कृतिः । इत्येतत्पुष्टिधर्मेण सर्वथा मुक्तिरेव हि ॥ १० ॥

एवमष्टदशाध्यायाख्या गीतया भगवान् हरिः । स्वयं स्वतत्त्वं शास्त्रीयं पार्थायोपदिशत्यदः ॥ ११ ॥

अत्रेदं तत्त्वमुक्तम्—भक्तिमार्गरीतिर्ह्यलौकिकी, न साधारणरीत्या; अतस्तन्निर्णयः कर्तुमुचितः । अतएव 'पार्थस्तु देवो भगवान्मुकुंदोऽनुगृहीतवान्' [भाग. ३।१।१२] इति विदुरवाक्यम् । एवं सति 'भ्राताऽपि भ्रातरं हन्यात्' [भाग. १०।५४।४०] इति न्यायेन लोकवद्रिपून्हत्वा स्वयं राज्यं कुर्युस्तदा राज्ये भगवत्संबंधाभावात्तद्भोगे भगवदीयत्वं न भवेत् । एवं हि पार्थस्य स्वतस्ततो निवृत्त्युक्त्या लौकिकरीत्यभाव उक्तो भवति । 'क्षत्रियाणामयं धर्मः' [भाग. १०।५४।४०] इति वचनाच्च शूराणां तेषां युद्धोपस्थितौ वीररस एवोत्पद्येत, वस्तुस्वभावान्न वैराग्यम् । पार्थे च तदुत्पत्तौ भगवदीयत्वमेव हेतुः । अन्यथा तुल्ययोगक्षेमत्वाद्धार्त्तराष्ट्रेष्वपि तदुत्पत्तिः स्यात् । एतज्ज्ञापनायैवादौ धृतराष्ट्रतत्पुत्रकथोक्ता । तया तदुत्साह उक्तो भवति । भगवदीयस्य तु भगवच्चिकीर्षित-कार्योन्मुख्येव मतिरुचिता, तद्विरुद्धा कुमतिरेव । अन्यथा धर्मशास्त्रादिषु गुर्वादिहननस्य निषिद्धत्वात्ततो निवर्तिका मतित्वेन नोच्यते ।

उक्तं च—'व्यवहितपृतनामुखं निरीक्ष्य स्वजनवधाद्विमुखस्य दोषबुद्ध्या । कुमतिरहरदात्मविद्यया यः—' [भाग. १।९।३६] इति । एतेन भक्तिमार्गमर्यादा वेदलोकातीता, अतस्तौ आदाय भक्तिमार्गो न विचारयितुं युक्तः, तदतीतत्वादिति ज्ञापितं भवति । अतएव ब्रह्मविद्योपदेशानुपदमेव भगवत्कार्ये आसुरहनने प्रवृत्तिरभूत् । एतेनैतच्छ्रवणानंतरं 'सर्वत्याग उचितः, न तु गुर्वादिहननं' इति निरस्तम् । वस्तुतस्तु सर्वत्यागोऽयमेव लोक-वेदत्यागपूर्वकं भगवदाश्रयग्रहणं यतः । अतः 'कच्चिदेतच्छ्रुतं पार्थ' [गी. १८।७२] इत्यादिना भगवता पृष्टः पार्थो 'नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा' इत्युपक्रम्य 'करिष्ये वचनं तव' [गी. १८।७३] इत्यंगीकृतवान्, तेन केवलं भगवदीयत्वं फलितम् । राज्यादेस्त्यागस्तु स्वमुक्तेः प्रतिबंधकत्वज्ञानेन तत्र प्रभुसंबंधोऽस्त्यतो तुच्छतरः ।

ननु भगवदिच्छाननुरूपा मतिर्भक्ते कथमभूदिति चेत्, इत्थम्—वस्तुतो भगवदीयत्वेऽपि तदधीनोऽहं युद्धादिकं करिष्य इति न ज्ञानमासीत्, भगवता पूर्वं तदज्ञापनात्; किन्तु स्वक्षात्रधर्मत्वेन । तथा तत्कृतिर्भक्तस्य नोचितैव, तदीयत्वविरुद्धत्वात् । अतस्तस्यैवांतःस्थितस्यानुभावेन तत्प्राकट्यहेतुर्वैराग्यमभूत्, भगवदिच्छया न तथा कुमतिः । एतेन प्रभुतत्त्वं तज्ज्ञापितमेव, भक्तस्यापि ज्ञापितं भवति, न तु स्वत इति सूचितमिति दिक् । किञ्च शुद्धपुष्टिमार्गे तदङ्गीकारे स्वत एव तत्स्फूर्तिः स्यादपि । पार्थास्तु पुष्टिमर्यादायामङ्गीकृता इति पूर्वं तदुत्पत्तिः पश्चादुपदेशेनैव तन्निवृत्तिः—इति ।

तथाहि–कुरूणां पाण्डवानां च युद्धे उपक्रान्ते भगवान् वासुदेवो निखिलनिरोधमुक्तिकारणावतारो महाकारुणिको विभुः स्वात्मानं विश्वसाक्षिणं पार्थस्य सारथिं चकार । इत्थमुत्कर्षमवगत्यापि सर्वात्मनान्धो धृतराष्ट्रो निजात्मजविजये संशयानः सञ्जयं पृच्छति ॥

पुरुषोत्तमजीकृताऽमृततरङ्गिण्युपोद्घातः ।

श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः । श्रीगणेशाय नमः ॥

यन्नामस्मृतिमात्रेण निश्शेषक्लेशसंक्षयः ।
जायते तत्क्षणादेव तं श्रीकृष्णं नमाम्यहम् ॥ १ ॥
यत्कृपादृष्टिसंसिक्ताः स्नेहपल्लविताः सदा ।
रमयन्ति स्म गोपीशं तं श्रीवल्लभमाश्रये ॥ २ ॥
श्रीविठ्ठलपदांभोजकृपामधुसुपूरितः ।
व्याख्यास्ये भगवद्गीतां भक्तिमार्गानुसारतः ॥ ३ ॥

तत्र गीताशास्त्रं किंपरमिति पूर्वं विचार्यते, तत्र शङ्करा-चार्याः—भगवान् सृष्ट्वेदं जगत् तस्य स्थित्यर्थं प्रवृत्तिलक्षणं धर्मं तन्निःश्रेयसार्थं निवृत्तिलक्षणं धर्मं च ग्राहयित्वा सांप्रतं कलिधर्मेण धर्मेऽभिभूयमाने तद्रक्षार्थं स आदिकर्त्ता नाराय-णाख्यो विष्णुः देवक्यां वसुदेवादंशेन किल सम्बभूव । स च भगवान् ज्ञानैश्वर्यशक्तिबलवीर्यतेजोभिः सदासंपन्नस्त्रिगुणा-त्मिकां मायां प्रकृतिं वशीकृत्याजोऽव्ययो भूतानामीश्वरो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावोऽपि सन् मायया देहवानिव जीववज्जात इव लोकानुग्रहं कुर्वन् लक्ष्यते । स एव च स्वप्रयोजनाभावेऽपि भूतानुजिघृक्षया वैदिकं हि धर्मद्वयमर्जुनाय शोकमोहमहोदधौ निमग्नायोपदिदेश । तस्यास्य गीताशास्त्रस्य संक्षेपतः प्रयोजनं परं निःश्रेयसम् । तच्च सहेतुकस्य संसारस्यात्यन्तोपरमलक्षणम् । तच्च काम्यनिषिद्धत्यागपूर्वकात् परमेश्वरार्पणबुद्ध्या क्रियमा-णाद्धर्माद्बहुजन्माभ्यस्तात् क्रमेण भवति सर्वकर्मसंन्यासपूर्व-कादात्मज्ञाननिष्ठारूपाद्धर्मात् शीघ्रं भवति । इमं द्विप्रकारं धर्मसाधनं निःश्रेयसं प्रयोजनम् । परमार्थतत्त्वं वासुदेवाख्यं च परं ब्रह्माभिधेयं साध्यभूतं विशेषतोऽभिव्यंजयद्विशिष्टप्रयो-

जनसंबंधाभिधेयवत् गीताशास्त्रमित्यूचुः । तेन तन्मते आत्मज्ञाननिष्ठारूपाद्विद्यात्मकाद्धर्मादुक्तरूपो मोक्षो भवति इति सिध्यति । तत्र विद्या सात्विकी अविद्या राजसतामसी, सत्त्वरजस्तमसां च परस्पराभिभावकत्वम् । 'रजस्तमश्चाभिभूय' [गी. १४।१०] इति वक्ष्यमाणवाक्यात् । अतो रजस्तमःक्रियमाणाभिभवनिवृत्त्यर्थं गुणत्रयनिवारकं साधनान्तरमन्वेष्टव्यं भगवत्प्रतिरूपम् । तदत्र नोक्तमतो न्यूनमेतदवगंतव्यम् । न तु गीतायां भगवता ज्ञानस्य संन्यासस्य चोपदेशात्तत्रैव गीताया अपि तात्पर्यमिति शंक्यम्, पूर्वोक्तविस्मरणादर्जुनं प्रति क्रुद्धेन भगवता तावन्मात्रोपदेशात् । 'न शक्यं तन्मया भूयस्तथा वक्तुमशेषतः । परं हि ब्रह्म कथितं योगयुक्तेन तन्मया' [म. भा. आ. प.   ] इत्यनुगीतारंभस्थवाक्येन तथावसायात्, अत्राप्यन्ते शरणगमनस्यैवोपदेशात्, न ज्ञाने वा संन्यासे तात्पर्यमिति दिक् ।

मधुसूदनसरस्वती तु निःश्रेयसे विशेषमाह—'सच्चिदानन्दरूपं तत्पूर्णं विष्णोः परं पदम् । यत्प्राप्तये समारब्धा वेदाः काण्डत्रयात्मकाः' [द्वि. गु. पृ. ४] इति । किञ्च 'कर्मोपास्तिस्तथा ज्ञानमिति काण्डत्रयं क्रमात् । तद्रूपाष्टादशाध्यायी गीता कांडत्रयात्मिका ॥ एकमेकेन षट्केन कांडमात्रोपलक्षयेत् ॥' इत्युक्त्वा प्रथमे षट्के कर्मनिष्ठा, द्वितीये भक्तिनिष्ठा, तृतीये ज्ञाननिष्ठा चोक्ता । ज्ञानकर्मणोरत्यन्तं विरुद्धत्वेन तत्समुच्चयस्यानङ्गीकारात्प्रमथतृतीययोः कांडत्रये विश्लेषः, उपासनारूपभगवद्भक्तिनिष्ठा तु मध्यानुगतत्वान्मध्यमेनोक्ता । किञ्च उपासनात्मिका भगवद्भक्तिस्त्रिविधा—कर्ममिश्रा शुद्धा ज्ञानमिश्रा चेति । तत्राद्या प्रथमे षट्के कर्मत्यागमुखेन विशुद्धत्वम्पदार्थो निरूप्यते, द्वितीये षट्के भगवद्भक्तिनिष्ठावर्णनमुखेन भगवान्परमानन्दस्तत्पदार्थो निरूप्यते, तृतीये तु तयोरैक्यं वाक्यार्थः स्फुटं वर्ण्यत इति विशेषमाह । तदपि च न रोचिष्णु, तादृशवाक्यस्य तत्रादर्शनात् । सर्वधर्मानिति [१८।६६] वाक्ये यच्छरणपदं तत्तु 'शरणं गृहरक्षित्रोः' [अ. ३।३।५२] इति कोशात् तयोरन्यतरवाचकं सत् तादृशेऽर्थे लाक्षणिकतामापद्यते इत्यसंगतत्वात् । श्रीधरस्तु—सकललोकवंदितचरणः परमकारुणिको भगवान् श्रीदेवकीनन्दनः तत्त्वज्ञानविजृम्भितशोकमोहविभ्रंशितविवेकतया निजधर्मपरित्यागपरधर्माभिसंधिपरमर्जुनं धर्मज्ञानरहस्योपदेशप्लवेन तस्माच्छोकमोहसागरादुद्दधार इत्येतावदुक्त्वा गीतायां च प्रायशो भगवदुक्ता एव श्लोकाः, व्यासचरणैस्तु तत्सङ्गत्यर्थं मध्ये मध्ये केचन श्लोका उक्ता इति बोधनाय गीतामाहात्म्यस्थं वाक्यमुक्तवान् । 'गीता सुगीता कर्त्तव्या किमन्यैः शास्त्रविस्तरैः । या स्वयं पद्मनाभस्य मुखपद्माद्विनिस्सृता' इति ॥

रामानुजाचार्यास्तु—'निरतिशयानवधिककल्याणगुणैकतानाऽनंतज्ञानानन्दैकादिस्वरूपादिनिखिलजगदुदयविभवलयलीलान्तनिखिलविशेषणविशिष्टः परब्रह्मभूतः पुरुषोत्तमो नारायणो ब्रह्मादि स्थावरान्तं निखिलं जगत् सृष्ट्वा स्वेन रूपेणावस्थितो भूभारावतारणोपदेशेनास्मदादीनामपि संसारदुःखप्रशमनाय सकलमनुष्यनयनविषयतां गतः परापरनिखिलजनमनोपहारीणि चेष्टितानि कुर्वन् परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनभूतं वेदान्तोदितं स्वविषयं ज्ञानकर्मानुगतं भक्तियोगमवतारयामास इति वदन्तः ज्ञानकर्मसमुच्चयांगसहितो भक्तियोगो गीताशास्त्रार्थ इति, तदाविर्भावे प्रयोजनं तु भक्तानामस्मदादीनां संसारदुःखशमनमिति च सूचयामासुः । इदं च सिद्धान्तस्यानुगुणम् ।

इह खलु भगवान् पुरुषोत्तमः श्रीकृष्णः सर्वमुक्त्यर्थमवतीर्णः स्वरूपेण भक्तिं दत्त्वा सात्विकादींस्त्रिविधान् भक्तानुद्धरन् सर्वधर्मशून्यस्य कलेः प्रवृत्तिं वीक्ष्याग्रिमाणामुद्धारार्थं भक्तिजननाय स्वस्वरूपमर्जुनाय प्रसङ्गादुपदिदेश 'चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन । आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च' [गी. ७।१६] इति वक्ष्यमाणवाक्यं वक्तव्येषु चतुर्ष्वधिकारिषु प्रथमाधिकारद्वयस्याऽर्जुने विद्यमानत्वात् । स उपदेशो भगवज्ज्ञानावतारैर्व्यासचरणैः सप्तश्लोकशतेष्पनिबद्धः । तदर्थसंग्रहस्त्वेवं प्रभुचरणैरुक्तः—"प्रवृत्तिधर्मं भगवान् ऋषिद्वारा निरूप्य तु । निवृत्तिमिष्टां सुदृढां निःसंदिग्धां हरिर्जगौ ॥ सांख्यं योगो रहस्यं च रहस्यतममेव च । अन्योन्याधिक्यनिर्द्धारो ज्ञानविज्ञानयोरपि ॥ स्वस्वरूपविनिर्द्धारो भजनेतरनिर्णयः । तद्धेतुर्गुणवैषम्यं सर्वशास्त्रविनिर्णयः ॥ इति गीतार्थनिर्द्धारो यथाभागो वितन्यते । सांख्ययोगौ निरूप्यादौ मोहमुत्सार्य फाल्गुनम् ॥ भक्तिपीयूषपातारं कृतवानिति संग्रहः" इति । तत्र प्रथमेऽध्याये धृतराष्ट्रवाक्येन कुत उपक्रम इत्याकांक्षायां गीतातात्पर्यग्रन्थे प्रभुचरणैर्विचारितम् । अत्र हि भगवान् स्वतत्त्वं पार्थायोपदिशति । तत्रोपक्रमे धृतराष्ट्रस्य वचनं नोपयुज्यते, अभक्तत्वात् । नापि तत्पुत्रस्य दुर्योधनस्य अत्यन्तबहिर्मुखत्वात् राक्षसावतारत्वाच्च । किञ्चात्र ब्रह्मविद्योपदिश्यते, तत्र च शान्तोऽधिकारी सनत्कुमारनारदसंवादे 'सोऽहं भगवतः शोचामि' इति नारदस्य शोकश्रवणादिति वाच्यम्, तत्र शोकस्यात्मज्ञानार्थत्वात् । अत्र पापभीत्यादिकथनेन तद्वैलक्षण्यात्, पार्थे आत्मज्ञानार्थित्वस्यादर्शनाच्च । किञ्च अत्र उपदेष्टा भगवान् सत्यसङ्कल्पः, स चेदर्जुनोद्धारायात्मविद्यामुपदिशेत्तदाऽर्जुनोपि राज्यात्संसाराच्चोपरतो भवेत् । तत्तु न दृश्यते, अतः फलव्यभिचारादपि नोपदेशो युक्त इति चेत्, अत्र वदामः—पार्था हि भगवता स्वीयत्वेन भक्तिमार्गेऽङ्गीकृताः 'पार्थांस्तु देवो भगवान्मुकुन्दो गृहीतवान्स क्षितिदेवदेवः' इति तृतीयस्कन्धे [भाग. ३।१।१२] विदुरवाक्यात् ।

भगवांश्च भूभारहरणं चिकीर्षुर्युधिष्ठिरेण राजसूयं कारितवान्, राजसूयोत्तरं महायुद्धस्य दर्शनात् । तस्य च भगवदिच्छाविषयत्वं दशमस्कन्धे [भाग. ७१।१०] श्रीमदुद्धवैरुक्तम्—'प्रायः पाकविपाकेन तव चाभिमतः क्रतुः' इति । किञ्च युधिष्ठिरादिद्वारा भगवता धर्म उपस्थापनीयः, असुरा हंतव्याः, 'यदा यदा हि धर्मस्य' [गी. ४।७] इति वक्ष्यमाणवाक्येन तदर्थमवतारस्य स्वयमेव कथनात् । तच्च युधिष्ठिरस्य राज्ये सति भवति,

राज्यान्ते नरकमित्युत्सर्गः। एवं सति 'भ्रातापि भ्रातरं हन्यात्' [भाग. १०।५४।४०] इति न्यायेन लोकवद्विपून्मारयित्वा स्वयं चेद्राज्यं कुर्युस्तदा राज्ये भगवत्संबंधाभावात्तद्भोगे भगवदीयत्वं न भवेत्, दुष्टं च फलं भवेत्; अतस्तन्निवृत्त्यर्थं भगवान् पार्थस्य वक्ष्यमाणप्रकारकं विषादमुत्पादितवान् । अत एव पार्थस्य स्वतो युद्धान्निवृत्तिरुक्ता । तेन तेषु लौकिकरित्यनुभाव उक्तो भवति । अन्यथा 'क्षत्रियाणामयं धर्मः' [भाग. १०।५४।४०] इति वचनाच्छूराणां तेषां युद्धोपस्थितौ वस्तुस्वभावाद्वीररस एवोत्पद्येत धार्त्तराष्ट्रादिवत्, न तु वैराग्यम्। अतः पार्थे तदुत्पत्तौ भगवदीयत्वमेव हेतुरिति निश्चयः, अतस्तादृशे भक्तिमार्गस्यैवोपदेष्टव्यत्वात् भक्तिमार्गः । निर्णयस्य च लोक वेदसाधारणरीत्या कर्तुमयुक्तत्वं बोधयितुमादौ धृतराष्ट्रतत्पुत्रयोः कथा उक्ताः, तथा तदुत्साह उक्तो भवति। किंच भगवदीयस्य भगवच्चिकीर्षितकार्योन्मुखी मतिः सुमतिस्तद्विरुद्धा मतिः कुमतिरेव । अन्यथा धर्मशास्त्रादिषु गुर्वादिहननस्य निषिद्धत्वात्तन्निवर्त्तिका मतिः कुमतित्वेन नोच्येत। न चात्र मानाभावः । ,व्यवहितपृतनामुखं निरीक्ष्य स्वजनवधाद्विमुखस्य दोषबुद्ध्या। कुमतिमहरदात्मविद्यया यः' इति [भाग.] प्रथमस्कन्धे [९।३६] भीष्मवाक्यात्। एतेन यद्ब्रह्मविद्योपदेशे विषण्णाधिकारबोधनार्थमर्जुनविषादग्रन्थ इति कैश्चिदिष्यते तदपि फल्गूकृतम्, तस्य मुख्यप्रयोजनाभावात् । अत्र भक्तिमार्गमर्यादायाः लोकवेदातीतत्वज्ञापनस्यैव प्रयोजनत्वादिति। अत एव समाप्तौ फाल्गुनेन—'नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाऽच्युत । स्थितोऽस्मि गतसन्देहः करिष्ये वचनं तव' [गी. १८।७३] इत्युक्तम्। अतोऽत्र मुख्यतया भक्तेरेवोपदेशः, यत्पुनरन्यत्तत्सर्वं तस्यैव शेषभूतमिति दिक्।

अतः परं वाक्यानि व्याख्यायन्ते । तत्र पुष्टिमर्यादाभक्तिरनुग्रहाद्विविधश्रेयोद्धारेण भवतीति बोधनाय पाण्डवानां धर्मिष्ठत्वमर्जुनस्य तेभ्योऽप्युत्कर्षं वदद्भिर्व्यासचरणैरर्जुने भजनोपदेशाधिकारद्वयं वक्तुं प्रथमेऽध्यायेऽर्जुनस्यार्त्तत्वं प्रतिपाद्यते । भक्तिमार्गीयस्यापि लौकिकाभिनिविष्टचित्ततायां प्रवृत्तिधर्माभिनिविष्टचित्ततायां च भगवत्तत्त्वं भक्तिमार्गतत्त्वं च सहसा नोपदेष्टव्यमिति च बोध्यत इत्युपोद्धातसङ्गतिः ।

यामुनमुनिप्रणीतगीतार्थसंग्रहोपोद्धातः ।

[विगाहे यामुनं तीर्थं साधुवृन्दावने स्थितम् ।
निरस्तजिह्मगस्पर्शे यत्र कृष्णः कृतादरः ॥]

स्वधर्मज्ञानवैराग्यसाध्यभक्त्येकगोचरः ।
नारायणः परं ब्रह्म गीताशास्त्रे समीरितः ॥ १ ॥

गीतार्थसंग्रहरक्षा ।

श्रीमान्वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी । वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥ १ ॥
मानत्वं भगवन्मतस्य महतः पुंसस्तथा निर्णयस्तिस्रः सिद्धय आत्मसंविदखिलाधीशानतत्त्वाश्रयाः ।
गीतार्थस्य च सङ्ग्रहः स्तुतियुगं श्रीश्रीशयोरित्यमून् यद्ग्रन्थाननुसन्दधे यतिपतिस्तं यामुनेयं नुमः ॥ २ ॥
श्रीमद्वेङ्कटनाथेन यथाभाष्यं विधीयते । भगवद्यामुनेयोक्तगीतासङ्ग्रहरक्षणम् ॥ ३ ॥

तत्त्वं जिज्ञासमानानां हेतुभिः सर्वतोमुखैः । तत्त्वमेको महायोगी हरिर्नारायणः परः ॥ [म.भा.शां.मो.३४७।८३
आलोड्य सर्वशास्त्राणि विचार्य च पुनः पुनः । इदमेकं सुनिष्पन्नं ध्येयो नारायणः सदा ॥ [ना.सिं.पु.१८।३४]

— इत्यादिभिस्तत्त्वहितरूपं समस्ताध्यात्मशास्त्रार्थसारं महर्षयः सञ्जगृहुः । तदेतदुभयं सर्वोपनिषत्सारसङ्कलनात्मिकायां भगवद्गीतायां प्रतिपाद्यतया प्रदर्शयन् तत्राप्युपनिषदां तत्त्वप्राधान्यस्य शारीरके सूचितत्वादिहापि तत्प्रधानतया व्यपदिशति—स्वे धर्माः **स्वधर्माः** स्ववर्णाश्रमनियतशास्त्रार्थाः, 'स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः' [गी. १८।४५] इति हि गीयते। स्वस्य धर्म इति समासेऽप्ययमेवार्थः । **ज्ञान**मत्र परशेषतैकरसयथावस्थितात्मविषयम् । **वैराग्यं** परमात्मव्यतिरिक्तेषु सर्वेषु विरक्तिः, 'परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि' [ना. प. उ. ३ उ. दे.] इति मुमुक्षोः स्वभावप्रतिपादनात् । तथा च पातञ्जलयोगानुशासनसूत्रम्—'दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम्' [१पा.–१५ सू.] इति कर्मयोगपरिकरभूतस्यापि वैराग्यस्य पृथगुपादानमपवर्गस्य तदन्वयव्यतिरेकानुविधायित्वेन तत्प्राधान्यज्ञापनार्थं कन्दभूतरागनिवृत्त्या तन्मूलक्रोधादिसमस्तदोषनिवृत्तिज्ञापनार्थं च। तत्र स्वधर्मज्ञानयोः प्रथमं कर्मयोगज्ञानयोगरूपेणावस्थितयोरात्मसाक्षात्कारद्वारा भक्तियोगाधिकारनिर्वर्तकत्वेन तत्साधकत्वम् । तदभिप्रायेणोक्तमात्म-

सिद्धौ—‘ उभयपरिकर्मितस्वान्तस्यैकान्तिकात्यन्तिकभक्तियोगलभ्यः ’ इति । उत्पन्नभक्तियोगानामपि विश-
दतमप्रत्यक्षसमानाकारस्य तैलधारावदविच्छिन्नस्मृतिसन्ततिरूपस्य आप्रयाणादनुवर्तनीयस्य अहरहरभ्यासाधे-
यातिशयस्य भक्तियोगस्य सत्त्वविवृद्धिसाध्यतया तद्विरोधिरजस्तमोमूलभूतपापनिबर्हणद्वारेण सत्त्वोपचयहेतुतयो-
पकारकत्वादात्मयाथात्म्यज्ञानपूर्वकैः परित्यक्तफलसङ्गकर्तृत्वादिभिः परमपुरुषाराधनैकवेषैर्नित्यनैमित्तिककर्मभि-
र्भक्तेरुपचीयमानत्ववेषेण साध्यत्वम् । तदेतत्सर्वमभिसन्धायोक्तं भगवता पराशरेण—“इयाज सोऽपि सुबहून्
यज्ञान् ज्ञानव्यपाश्रयः । ब्रह्मविद्यामधिष्ठाय तर्तुं मृत्युमविद्यया ॥” [वि. पु. अं. ६ अ. ६ श्लो. १२] इति ॥
महनीयविषये प्रीतिर्भक्तिः । ‘प्रीतिपूर्वमनुध्यानं भक्तिरित्यभिधीयते’ [लिं. पु. उ. खं.९.–१९] इति वचनमपि
पूज्यविषयविशेषनियतं योज्यम् । सैव वेदनोपासनध्यानादिशब्दैरध्यात्मशास्त्रेषु मोक्षोपायविधिवाक्यैः सामान्यतो
विशेषतश्च प्रतिपाद्यते, गुरुलघुविकल्पानुपपत्तेः सामान्यशब्दानां समानप्रकरणोक्तविशेषविश्रमे च सम्भवति
द्वारि द्वारादिकल्पनायोगात्, विद्युपास्योर्व्यतिकरेणोपक्रमोपसंहारदर्शनात् “ निदिध्यासितव्यः ” [बृहदा. २।
४।५] इत्यस्य स्थाने विज्ञानशब्दश्रवणाच्च, परमपुरुषवरणीयताहेतुभूतगुणविशेषवत्तैव लभ्यत्वश्रुतेश्च,
तद्वरणस्यास्मिन् शास्त्रे भक्त्यधीनत्वोक्तेश्च । एवं सति वेदनेतरमोक्षोपायनिषेधकश्रुतीनां ‘ भक्त्या त्वनन्यया
शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन । ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप ’ [गी. ११–५४] इत्यादिस्मृतीनां चावि-
रोधः । तदेतदुक्तं **भक्त्येकगोचर** इति, भक्तेरेव गोचरः, नान्यस्येत्यर्थः । एतेन कर्मसमुच्चयवाक्यार्थज्ञानादि-
पक्षाः प्रतिक्षिप्ताः । गोचरत्वमिह फलत्वेन ग्राह्यम्, ‘भक्त्येकलभ्ये पुरुषे पुराणे’ [गा. पु. पू. खं. २१९–३४]
इत्यादिभिरैकरस्यात्, भक्तियोगलभ्य इति स्वोक्तसंवादाच्च । उपायतया फलतया चैकस्यैवावलम्बनादैश्वर्या-
द्यर्थभक्तिव्यवच्छेदार्थं वाऽत्रैकशब्दः । अत्र ह्यैश्वर्याद्यर्वाचीनपुरुषार्थग्रहणं भूमविद्यायामिव निरतिशयपुरुषार्थ-
प्रतिपादनार्थम् । तदभिप्रायेण च भाष्यम्—‘ परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनतया वेदान्तोदितं स्वविषयं ज्ञान-
कर्मानुगृहीतभक्तियोगमवतारयामास ’ [रा. भा. उपो.] इति । यद्वा निरतिशयैश्वर्ययुक्ततया भक्त्यर्हत्वमिह
तद्गोचरत्वम् । ऐकान्तिकत्वादिव्यञ्जनाय त्वेकशब्दः । ‘ परावरज्ञं भूतानाम् ’ इत्याद्युक्तपरावरतत्त्वनिश्चयेन
अन्यभक्त्युन्मूलनादव्यभिचारेण अनन्यविषयत्वमैकान्तिकत्वम् । सातिशयनिरतिशयपुरुषार्थविवेकेन तदेकभो-
ग्यतया उत्तरावधिराहित्यमात्यन्तिकत्वम् । कारणवाक्यस्थानां सद्ब्रह्मादिसामान्यशब्दानां समानप्रकरणमहोप-
निषदादिपठिताबाधितासंभवद्वृत्त्यन्तरनारायणादिविशेषशब्दार्थविश्रमं व्यञ्जयितुं ‘नारायणः परं ब्रह्म’ [ना.उ.] इति
विशेषतः सामान्यतश्च व्यपदेशद्वयम् । अनेनाविभक्तिकेऽपि नारायणानुवाकवाक्ये पूर्वापरवाक्यच्छायानुसारा-
च्छाखान्तरसविसर्जनीयपठनाच्च व्यस्तत्वं व्यञ्जितम् । तेन च सर्वपरविद्योपास्यविशेषनिर्धारणार्थतया केवलपर-
तत्त्वप्रतिपादनपरनारायणानुवाकसिद्ध एवास्य शास्त्रस्य विषयः । तद्विभूतित्वेन ‘विश्वमेवेदं पुरुषः’ [ना.उ.] इति-
वत् समानाधिकरणतया तत्राम्नातानां ब्रह्मशिवेन्द्रादीनां नारशब्दार्थानामिहापि ‘ ब्रह्माणमीशम् ’ [गी. ११।१५]
इत्यादिभिस्तद्विभूत्येकदेशाश्रयत्वं प्रतिपाद्यत इति ख्यापितम् । उक्तं च स्तोत्रे—‘ स्वाभाविकानवधिकातिश-
येशितृत्वं नारायण त्वयि न मृष्यति वैदिकः कः । ब्रह्मा शिवः शतमखः परमस्वराडित्येतेऽपि यस्य महिमार्णवविप्रु-
षस्ते ’ इति । संवित्सिद्धौ च अद्वितीयश्रुतिव्याख्याने च दर्शितम्—‘ यथा चोलनृपः सम्राडद्वितीयोऽस्ति
भूतले । इति तत्तुल्यनृपतिनिवारणपरं वचः ॥ न तु तत्पुत्रतद्भृत्यकलत्रादिनिवारकम् । तथा सुरासुर-
नरब्रह्माण्डशतकोटयः ॥ क्लेशकर्मविपाकाद्यैरस्पृष्टस्याखिलेशितुः । ज्ञानादिषाड्गुण्यनिधेरचिन्त्यविभवस्य
ताः । विष्णोर्विभूतिमहिमसमुद्रद्रप्सविप्रुषः ॥ ’ इति । पुरुषनिर्णये च एतत्प्रपञ्चो ग्राह्यः । तदेतद्व्यपदेशद्वयं
‘ श्रियःपतिः ’ इत्यादिना प्रारम्भभाष्येण व्याकृतम् । अत एव हि तत्रापि—‘ परं ब्रह्म पुरुषोत्तमो नारा-
यणः ’ इत्यन्तेन समभिव्याहृतम् । प्रपञ्चितमेतदस्माभिस्तात्पर्यचन्द्रिकायामिति नात्र विस्तृणीमहे । निर्वि-
शेषणस्यैव ब्रह्मशब्दस्य काष्ठाप्राप्तबृहत्त्वबृंहणत्वयोगिनि परमात्मन्येव योगरूढत्वेऽपि तस्मादन्यत्र जीवादौ
तद्गुणलेशयोगादौपचारिकप्रयोगरूढेस्तद्व्यवच्छेदाय ‘ परम् ’ इति विशेषितम् । एवमेव ह्यन्यत्रापि विशेष्यते ।

व्योमातीतवादिमतनिरासार्थं वा परत्वोक्तिः। गीतैव तत्त्वहितयोर्यथावच्छासनात् शास्त्रम्। उपनिषत्समाधिना सिद्धव्यवहारनिरूढेः स्त्रीलिङ्गनिर्देशः। एतेन शास्त्रान्तरादस्य शास्त्रस्याधिक्यं व्याञ्जितम्। स्वयं च महाभारते महर्षिणोक्तम्—'अत्रोपनिषदं पुण्यां कृष्णद्वैपायनोऽब्रवीत्' [म. भा. आ. प. १।२७९] इति। उक्तं चाभियुक्तैः—'यस्मिन् प्रसादसुमुखे कवयोऽपि ये ते शास्त्राण्यशासुरिह तन्महिमाश्रयाणि। कृष्णेन तेन यदिह स्वयमेव गीतं शास्त्रस्य तस्य सदृशं किमिवास्ति शास्त्रम्' इति। पञ्चमवेदे चास्यांशस्य प्राधान्यमुद्धृत्याहुः 'भारते भगवद्गीता धर्मशास्त्रेषु मानवम्। वेदेषु पौरुषं सूक्तं पुराणेषु च वैष्णवम्' इति। **समीरितः** सम्यगीरितः; अज्ञानसंशयविपर्ययप्रतिक्षेपेण परमप्राप्यत्व-प्रापकत्व-सर्वकारणत्व-सर्वरक्षकत्व-सर्वसंहर्तृत्व सर्वाधिकत्व-सर्वाधारत्व-सर्वनियन्तृत्व-सर्वशेषित्व-सर्ववेदवेद्यत्व-सर्वहेयरहितत्व-सर्वपापमोचकत्वसर्वसमाश्रयणीयत्वादिभिः स्वभावैः समस्तवस्त्वन्तरविलक्षणतया पुरुषोत्तमत्वेन प्रतिपादित इत्यर्थः। समन्वयसूत्रवन्निरतिशयपुरुषार्थत्वविवक्षया वा समित्युपसर्गः। एवमनेन श्लोकेन शास्त्रार्थः संग्रहीतः॥ १॥

या. गी. सं.—ज्ञानकर्मात्मिके निष्ठा योगलक्ष्ये सुसंस्कृते।
आत्मानुभूतिसिद्ध्यर्थे पूर्वषट्केन चोदिते॥ २॥

गी. सं. र.— अथ त्रिभिः श्लोकैस्त्रयाणां षट्कानामर्थं संगृह्णाति—ज्ञानात्मिका निष्ठा ज्ञानयोगः, कर्मात्मिका निष्ठा कर्मयोगः। नितिष्ठत्यस्मिन्नर्थे अधिकर्तव्येऽधिकारीति निष्ठा, नियता स्थितिरेव वा निष्ठा, यावत्फलं स्थिरपरिगृहीतमुपायानुष्ठानमित्यर्थः। अनयोः स्वरूपं व्यञ्जयिष्यति 'कर्मयोगस्तपस्तीर्थ—' [गी. सं. श्लो. २३] इत्यादिना। **योगलक्ष्ये** योगः साध्यतया लक्ष्यमुद्देश्यं ययोस्ते योगलक्ष्ये। अत्र कर्मनिष्ठया ज्ञाननिष्ठामारुह्य तया योगप्राप्तिरिति द्वैतीयः क्रमः। तार्तीयस्तु ज्ञाननिष्ठाव्यवधानमन्तरेण कर्मनिष्ठयैव यावद्योगारम्भं दृढपरिगृहीतया अन्तर्गतात्मज्ञानया शिष्टतया व्यपदेश्यानां लोकानुविधेयानुष्ठानानामितरेषामपि निष्प्रमादसुकरोपायसक्तानां योगावाप्तिरिति। योगोऽत्रासनादिविशेषपरिकरवान् साक्षात्कारार्थं आत्मावलोकनापरनामा चित्तसमाधानविशेषरूपो व्यापारः, तत्साध्यसाक्षात्कार एव वा। तेन स्मृतिसन्ततिविशेषरूपात्स्वकारणभूतज्ञानयोगात् स्वकार्यभूतादात्मानुभवाच्च भेदः। **सुसंस्कृते** परमात्माधीनत्वतत्प्रीत्यर्थत्वफलान्तरसङ्गराहित्यादिबुद्धिविशेषैः परिकर्मिते इत्यर्थः। **आत्मानुभूतिसिद्ध्यर्थे** 'सुखमात्यन्तिकं यत्तत्' [गी. ६।२१] इत्याद्युक्तप्रकारेण वैषयिकानन्दविलक्षणस्येतरसमस्तवैतृष्ण्यावहसुखस्वभावप्रत्यगात्मसाक्षात्कारविशेषरूपसिद्धिविशेषप्रयोजने इत्यर्थः। **पूर्वषट्केन चोदिते** कर्तव्यतयाऽनुशिष्टे इति यावत्। तादर्थ्यादुपोद्घातरूपस्य प्रथमाध्यायस्य 'नत्वेवाहम्' [गी. २।१२] इत्यतः पूर्वस्य द्वितीयाध्यायैकदेशस्य च तदनुप्रवेशवाचो युक्तिः। आहुश्चोपोद्घातलक्षणम्—'चिन्तां प्रकृतसिद्ध्यर्थामुपोद्घातं प्रचक्षते' इति। एवमनेन श्लोकेन प्रथमषट्कस्यावरतत्त्वविषयव्यवहितोपायपरत्वमुक्तम्॥ २॥

या. गी. सं.—मध्यमे भगवत्तत्त्वयाथात्म्यावाप्तिसिद्धये।
ज्ञानकर्माभिनिर्वर्त्यो भक्तियोगः प्रकीर्तितः॥ ३॥

गी. सं. र.—अथ मध्यमषट्कस्य परतत्त्वविषयाव्यवहितोपायपरत्वमाह—पूर्वश्लोके समासस्थस्यापि षट्कशब्दस्यात्र बुद्ध्या निष्कृष्य विपरिणतस्यानुषङ्गः। **भगवच्छब्दो** मध्यमषट्कोक्तसकलजगदेककारणत्वनिर्दोषत्वकल्याणगुणाकरत्वयोगिनि परस्मिन् ब्रह्मणि प्रत्यक्षरं प्रकृतिप्रत्ययरूढिभिश्च भगवत्पराशरादिभिर्निरुक्तो द्रष्टव्यः। यस्यैष संग्रहः—'तत्र पूज्यपदार्थोक्तिपरिभाषासमन्वितः। शब्दोऽयं नोपचारेण ह्यन्यत्र ह्युपचारतः' [वि. पु. ६।५।७७] इति। अयं च ब्रह्मशब्दस्य परस्मिन्नेव मुख्यत्वे निदर्शनतया शारीरिकभाष्यारम्भे दर्शितः 'भगवच्छब्दवत्' इति। भक्तेषु भागवतसमाख्या च भजनीये भगवच्छब्दस्य नामधेयतां व्यनक्ति। भगवानेव

तत्त्वं भगवत्तत्त्वं, तत्त्वमिह प्रामाणिकः पदार्थः। तत्त्वेन प्रवेष्टुमित्यस्यार्थं व्यनक्ति—**याथात्म्यावाप्तिसिद्ध्य** इति। ऐश्वर्यादिपुरुषार्थान्तरोक्तेरात्मानन्यार्थत्वमनेन सूचितम्। याथात्म्यमत्र अनवच्छेदेन पुष्कलमनारोपितं रूपम्। अवाप्तिरनवच्छिन्नानन्दतयाऽनुभूतिः, सैव सिद्धिः। पुरुषार्थकाष्ठारूपत्वात्तस्या वा सिद्धिर्लब्धिः। **ज्ञानकर्माभिनिर्वर्त्य** इत्यनेन प्रथममध्यमषट्कयोः क्रमनियामकः सङ्गतिविशेषः सूचितः। तदनुसारेण सप्तमारम्भे भाष्यम्—"प्रथमेनाध्यायषट्केन परमप्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो निरवद्यस्य निखिलजगदेककारणस्य सर्वज्ञस्य सर्वभूतात्मभूतस्य सत्यसङ्कल्पस्य महाविभूतेः श्रीमन्नारायणस्य प्राप्त्युपायभूतं तदुपासनं वक्तुं तदङ्गभूतमात्मज्ञानपूर्वककर्मानुष्ठानसाध्यं प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो याथात्म्यदर्शनमुक्तम्। इदानीं मध्यमेन षट्केन परब्रह्मभूतं परमपुरुषस्वरूपं तदुपासनं च भक्तिशब्दवाच्यमुच्यते" [रा. भा.] तदेतदुत्तरत्र—'यतः प्रवृत्तिर्भूतानाम्' [गी. १८।४६।] इत्यारभ्य 'मद्भक्तिं लभते पराम्' [गी. १८।५४] इति संक्षिप्य वक्ष्यत इति। भक्तिरेव योगः भक्तियोगः। 'योगः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु' [अमरे ना. व. २२] इति पाठाद्योगशब्दोऽत्र उपायपरः। ध्यानपरत्वेऽपि सामान्यविशेषरूपतयाऽन्वयसिद्धिः। **प्रकीर्तितः** स्वरूपत इतिकर्तव्यतातो विषयतः कार्यतश्च प्रकृष्टतया कीर्तित इत्यर्थः॥ ३॥

या. गी. सं.— प्रधानपुरुषव्यक्तसर्वेश्वरविवेचनम्।
कर्मधीभक्तिरित्यादिः पूर्वशेषोऽन्तिमोदितः॥ ४॥

गी. सं. र.—एवं षट्कद्वयोक्तनानाविधतत्त्वहितविशोधनपरं क्रमादन्तिमषट्कं त्रिकद्वयमित्यभिप्रायेणाह—**प्रधानं** कारणावस्थमचिद्द्रव्यम्। **पुरुषः** अचिन्मिश्रावस्थो विशुद्धावस्थश्च। **व्यक्तं** तु महदादिविशेषान्तं तदारब्धदेवतिर्यङ्मनुष्यादिरूपं च कार्यजातम्। **सर्वेश्वरः** 'यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः' [गी. १५।१७] इत्युक्तः पुरुषोत्तमः। एतेनार्वाचीनपरिच्छिन्नेश्वरव्यवच्छेदः। समाख्या चैषा सार्था भगवतः 'अजः सर्वेश्वरः सिद्धः' [वि. स. ना. ११] इति तन्नामपाठात्। एतेषां **विवेचनं** परस्परव्यावर्तको धर्मः, तेन वा पृथक्त्वेनानुसन्धानम्। **कर्मधीभक्तिरिति** कर्मयोगादीनां स्वरूपग्रहणम्, इति निर्दिष्टपदार्थवर्गः **आदिः** यस्य स इत्यादिः। आदिशब्देन तदुपादानप्रकारः तदुपयुक्तशास्त्रवश्यत्वादिकं च गृह्यते। **पूर्वशेष** इत्यनेन प्रकृतशोधनरूपतया पुनरुक्तिपरिहारः सङ्गतिप्रदर्शनं च। अयं श्लोकः त्रयोदशारम्भभाष्येण स्पष्टं व्याख्यातः। पूर्वस्मिन् षट्के परमप्राप्यस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो वासुदेवस्य प्राप्त्युपायभूतभक्तिरूपभगवदुपासनाङ्गभूतं प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो याथात्म्यदर्शनं ज्ञानयोगकर्मयोगलक्षणनिष्ठाद्वयसाध्यमुक्तम्। मध्यमे च परमप्राप्यभूतभगवत्तत्त्वयाथात्म्यतन्माहात्म्यज्ञानपूर्विकैकान्तिकात्यन्तिकभक्तियोगनिष्ठा प्रतिपादिता। अतिशयितैश्वर्यापेक्षाणामात्मकैवल्यमात्रापेक्षाणां च भक्तियोगस्तत्तदपेक्षितसाधनमिति चोक्तम्। इदानीमुपरितने तु षट्के प्रकृतिपुरुषतत्संसर्गरूपप्रपञ्चेश्वरतद्याथात्म्यकर्मज्ञानभक्तिस्वरूपतदुपादानप्रकाराश्च षट्कद्वयोदिता विशोध्यन्त इति। अत्र त्रिकभेदविवक्षा च षोडशारम्भे दर्शिता—"अतीतेनाध्यायत्रयेण प्रकृतिपुरुषयोर्विभक्तयोः संसृष्टयोश्च याथात्म्यं तत्संसर्गवियोगयोश्च गुणसङ्गतद्विपर्ययहेतुकत्वं सर्वप्रकारेणावस्थितयोः प्रकृतिपुरुषयोर्भगवद्विभूतित्वं, विभूतिमतो भगवतो विभूतिभूतादचिद्वस्तुनश्चिद्वस्तुनश्च बद्धमुक्तोभयरूपादव्ययत्वव्यापनभरणस्वाम्यैरर्थान्तरतया पुरुषोत्तमत्वेन च याथात्म्यं च वर्णितम्" [गी. रा. भा. अ. १६] इति। तदत्र तृतीयषट्के तत्त्वविशोधनपरं प्रथमत्रिकम्। अनुष्ठानशोधनपरं द्वितीयमिति प्रायिकतयाऽयं विभागो ग्राह्यः॥ ४॥

सूचीपत्रम्

पृ.	पं.	अशुद्धिः	शुद्धिः
१-१	२८	शब्दार्थः । सूक्ष्मदर्शिनः	शब्दार्थः सूक्ष्मदर्शिनः ।
२-२	३	विराजो हि हिरण्य-	विराजो हिरण्य-
,,-१	२६	तत्रभवतो	तत्र भवतो
,,-१	३१	तत्त्वनिर्धारणात्	तत्त्वानिर्धारणात्
,,	४२	-त्वस्य चाभिरक्षणार्थं	-त्वस्य रक्षणार्थं
३-२	६।७	'भौमस्य ब्रह्मणो गुप्त्यै वसुदेवादजीजनत्'	'वसुदेवादजीजनत्' 'भौमस्य ब्रह्मणो गुप्त्यै '
,,-१	१८	निग्रहपरिग्रह-	विग्रहपरिग्रह-
,,	२२	वैदिकं हि धर्मद्वयं	वैदिकं धर्मद्वयं
,,	२९	वीय	वीर्य
४	४	दुर्विज्ञेयाथ	दुर्विज्ञेयार्थ
,,	२२	लीनः तूष्णीं	लीनस्तूष्णीं
६-१	२१	गोचरः'नारायणः	गोचरः । नारायणः
७-२	३६	-विशेषः 'न तु	विशेषः, न तु
,,-२	४४	भाव्यम् किरीट-	भाव्यम् । किरीट-
८-१	१२	विदारणम् । एकेन	विदारणमेकेन
,,	४१	वै' 'करो-	वै करो
,,	४४	शेषतकरति-	शेषतैकरति-

पृ. १ — ' नारायणः परोऽव्यक्तात् ' अयं श्लोकः पुराणान्तराच्छंकराचार्यैरुद्धृतत्वादर्थतश्च न स मङ्गलपरोऽतस्तदुपरिस्थायाः ' तत्र मंगलम् ' इत्यस्याः पंक्तेर्नावश्यकतेति केषांचिन्मतम् ∆ । परं च ' मङ्गलाचरणं संपादयन् ' इत्यानन्दगिरिचरणानां व्याख्यादर्शनात्तयाऽलंकृतं तत्स्थानम् । तच्चिन्त्यम् ।

पृ. ४-१ पं. ३४ ' सम्पिण्डितत्वं ' इतिपदं भाष्यगतमित्यपि केषांचिन्मतम् ∆ । तदपि चिन्त्यं सुधीभिः ।

यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः।

[अध्यायः १]

या. गी. सं.—अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाकुलम् ।
पार्थं प्रपन्नमुद्दिश्य-शास्त्रावतरणं कृतम् ॥ ५ ॥

गीतार्थसंग्रहरक्षा ।

एवं शास्त्रार्थषट्कत्रयार्थश्च चतुर्भिः श्लोकैः संगृहीतः । इतःपरमष्टादशभिः श्लोकैः प्रत्यध्यायमर्थाः संगृह्यन्ते । तत्र शोकतदपनोदनरूपकथावान्तरसङ्गत्या महर्षिणा प्रथमद्वितीयाध्यायविभागे कृतेऽपि शास्त्रैतदुपोद्घातरूपार्थविभागज्ञापनाय द्वितीयैकदेशमपि प्रथमश्लोकेन संगृह्णाति । तद्व्यञ्जनाय च 'तमुवाच हृषीकेशः' [गी० २।१०] इत्यस्मात्पूर्वं अर्थव्याख्यानपूर्वकमयं श्लोको भाष्यकारैरुदाहृतः— "एवमस्थाने समुपस्थितस्नेहकारुण्याभ्यामप्रकृतिङ्गतं क्षत्रियाणां युद्धं परमधर्ममप्यधर्मं मन्वानं धर्मबुभुत्सया च शरणागतं पार्थमुद्दिश्य आत्मयाथात्म्यज्ञानेन युद्धस्य फलाभिसन्धिरहितस्य स्वधर्मस्य आत्मयाथार्थ्यप्राप्त्युपायताज्ञानेन च विनाऽस्य मोहो न शाम्यतीति मत्वा भगवता परमपुरुषेण अध्यात्मशास्त्रावतरणं कृतम् । तदुक्तम्— अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाकुलम् । पार्थं प्रपन्नमुद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम्" इति । अस्थानस्नेहकारुण्याभ्यां जाता धर्माधर्मधीः अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधीरिति ।

अत्र भाष्याभिप्रायः—'बन्धुस्नेहेन परया च कृपया धर्मभयेन च अतिमात्रसन्नसर्वाङ्गः' [रा. भा. अ. १] इति प्रथमाध्यायान्तभाष्यानुसारेण। 'धर्माधर्मभयाकुलम्' इति पाठे त्रयाणां द्वन्द्वः। धर्माधर्मभयं रज्जुसर्पभयमितिवत् । उद्दिश्य व्याजीकृत्येत्यर्थः। तदेतत्सूचितमारम्भे 'पाण्डुतनययुद्धप्रोत्साहनव्याजेन' इति। प्रपन्नत्वात्तमुद्दिश्येति विवक्षितम् । तदपि सूचितम्—'अस्य मोहो न शाम्यतीति मत्वा' इति। तदत्र 'तमुवाच' [गी. २।१०] इत्यादि श्लोकत्रयपर्यन्तो ग्रन्थः शास्त्रावताररूपः । तावत्संग्रहणायात्र श्लोके प्रथमाध्याय इत्यनुक्तिः । अस्ति ह्युत्तरेषु सप्तदशसु तत्तदध्यायग्रहणम्। अनन्तरे च संग्रहश्लोके 'न त्वेवाहं जातु नासम्' [गी. २।१२] इत्यादेरर्थमभिप्रेत्य द्वितीयग्रहणम् । स च द्वितीयान्वे व्याख्यानपूर्वकमुद्धृतः ॥ ५ ॥

ॐ

तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

श्रीवेदव्यासप्रणीतमहाभारतान्तर्गता

श्रीमद्भगवद्गीता ।

कर्मकाण्डाख्यं प्रथमं षट्कम् ।

अर्जुनविषादयोगो नाम प्रथमोऽध्यायः १ ।

कौरवपाण्डवानां युद्धवृत्तं जिज्ञासोर्धृतराष्ट्रस्य सञ्जयं प्रति प्रश्नः ।

धृतराष्ट्र उवाच— धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता[2] युयुत्सवः ।
मामकाः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सञ्जय ॥ १ ॥

शां. भा.—अत्र च—

आनन्दगिरिकृता टीका ।

एवं गीताशास्त्रस्य साध्यसाधनभूतनिष्ठाद्वयविषयस्य परापराभिधेयप्रयोजनवतो व्याख्येयत्वं प्रतिपाद्य व्याख्यातुकामः शास्त्रं तदेकदेशस्य प्रथमाध्यायस्य द्वितीयाध्यायैकदेशसहितस्य तात्पर्यमाह—**अत्र चे**ति । गीताशास्त्रे प्रथमाध्याये प्रथमश्लोके कथासम्बन्धप्रदर्शनपरे स्थिते सतीति यावत् । तत्रैषाऽक्षरयोजना—धृतराष्ट्रो हि प्रज्ञाचक्षुर्बाह्यचक्षुरभावाद्बाह्यमर्थं प्रत्यक्षयितुमनीशः सन्नभ्याशवर्तिनं सञ्जयमात्मनो हितोपदेष्टारं पृच्छति—**धर्मक्षेत्र** इति । धर्मस्य तद्बुद्धेश्च क्षेत्रमभिवृद्धिकारणं यदुच्यते कुरुक्षेत्रमिति तत्र समवेताः सङ्गता युयुत्सवो योद्धुकामाः, ते च केचिन्मदीया दुर्योधनप्रभृतयः पाण्डवाश्चापरे युधिष्ठिरादयः, ते च सर्वे युद्धभूमौ सङ्गता भूत्वा किं कृतवन्तः ? ॥ १ ॥

रा. भा. —॥ १ ॥

वेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका ।

धर्मक्षेत्रे— धर्मस्य स्थानभूते समराध्वरसमुचिते इति भावः । **कुरुक्षेत्रे** पाण्डवधार्तराष्ट्राणां स्वकूटस्थनामोपलक्षितत्वेन बहुमानविषय इति भावः । **युयुत्सवः समवेताः** मिथः प्रत्यनीकरूपेण व्यूढा इत्यर्थः । **च एव** इत्यव्ययद्वयमनतिरिक्तार्थम्; यद्वा समस्तभूमण्डलवर्तिनां राज्ञां तत्र समाहारेऽपि तादर्थ्याद्वर्गद्वयमेव तथाऽभूदित्येवकाराभिप्रायः । **अकुर्वत** इत्यात्मनेपदेन कर्त्रभिप्रायक्रियाफलविषयेण **स्वार्थ**तोक्ता ॥ १ ॥

---

१ ‘ धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे ’ इत्यारभ्य ‘ न योत्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ’ (गी. २–९) इत्येतदन्तग्रन्थपर्यन्तं श्रीमच्छङ्कराचार्यचरणानां भाष्याभावात् (शाङ्करभाष्याभावस्थाने) केवलमानन्दगिरिकृता टीकैवात्रोपन्यस्ता । तथैवानन्दतीर्थानां (माध्वचरणानां) भाष्याभावाच्चास्मिन् प्रथमगुच्छे प्रथममुद्रितावृत्त्यां राघवेन्द्रयतिकृता टीका माध्वभाष्यस्थाने उपन्यस्ताऽऽसीत्; परन्त्वस्माभिरस्मदीये मुद्रिते द्वितीयगुच्छेऽष्टमं स्थानं तयैव (राघवेन्द्रयतिकृतया टीकयैव) अलंकृतमिति आदिमगुच्छे न सा संगृहीतेति ज्ञेयम् । २ ‘इह समवपूर्वकस्येणोऽर्थः प्रविश्यैकीभवनम्’ इति तत्त्वबोधिनी ।–– **अविगीता**

हनुमत्कृतं पैशाचभाष्यम् ।

संतोषं च गुरुं वन्दे परं संवित्प्रदायकम् । शान्तिसिंहासनारूढमानन्दामृतभोगदम् ॥ १ ॥
मूकं करोति वाचाऽलं पङ्गुं लङ्घयते गिरिम् । यत्कृपा तमहं वन्दे परमानन्दमाधवम् ॥ २ ॥

इह खलु सकललोकहितावतारः परमकारुणिको भगवान्देवकीनन्दनस्तत्त्वाज्ञानविजृम्भितशोकमोहविभ्रंशितविवेकतया निजधर्मपरित्यागपरधर्माभिसन्धिपरमर्जुनं धर्मज्ञानरहस्योपदेशलवेन तस्माच्छोकमोहसागरादुद्दधार । तमेव भगवदुपदिष्टमर्थं कृष्णद्वैपायनः सप्तभिः श्लोकशतैरुपनिबबन्ध । तत्र तावद्धर्मक्षेत्र इत्यादिना विषीदन्निदमब्रवीत् [१।२८] इत्यन्तेन ग्रन्थेन श्रीकृष्णार्जुनसंवादप्रस्तावाय कथा निरूप्यते । ततःपरमासमाप्तेस्तयोर्धर्मज्ञानार्थः संवादः । तत्र 'धर्मक्षेत्रे' इत्यनेन श्लोकेन धृतराष्ट्रेण हस्तिनापुरस्थितं समीपस्थं स्वसारथिं सञ्जयं प्रति कुरुक्षेत्रवृत्तान्ते पृष्टे सञ्जयो हस्तिनापुरस्थितोऽपि व्यासप्रसादाल्लब्धदिव्यचक्षुः कुरुक्षेत्रवृत्तान्तं साक्षात्पश्यन्धृतराष्ट्राय निवेदयामास 'दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं' इत्यादिना ।

धर्मक्षेत्र इति । हे सञ्जय ! मामका दुर्योधनादयश्चान्ये पाण्डवा युधिष्ठिरादयो युयुत्सवो योद्धुकामा धर्मक्षेत्रे धर्मप्रसवभूमौ कुरुक्षेत्रे समवेता मिलिताः सन्तः किमकुर्वत किं विदधुः ? ॥ १ ॥

श्रीवेङ्कटनाथकृतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यव्याख्यानम् ।

पार्थस्येवात्मगीताहृदयमुपदिशन् यो ममापार्थभावं
प्रच्याव्याहन्धनित्वं वितनु कृतिमिहाभीप्सितं प्राप्स्यसीति ।
सानन्दं सन्दिदेश स्फुरतु स पुरतः सान्द्रजीमूतधामा
श्रीमानद्वैतभूमा मम परमगुरुः श्रीयशोदाकिशोरः ॥ १ ॥
श्रीमद्रामब्रह्मश्रीचरणस्मरणपरिणतस्फुरणः ।
भगवदुपदिष्टगीताभावं विवरीतुमारभे सोऽहम् ॥ २ ॥
व्याख्यातारः कति न कृतिनः सन्ति गीतासु किं तै-
र्व्याख्यास्येऽहं यदुकुलपतिश्रीमुखाब्जोपदिष्टम् ।
भावं तावच्छृणुत भगवत्पादभाष्योपनीत-
ब्रह्माद्वैतामृतरसपरिस्यन्दिसन्दर्भगर्भम् ॥ ३ ॥
सद्यः परब्रह्मरसास्वादो यैरभिकाङ्क्षितः ।
ब्रह्मानन्दगिरिव्याख्या भाव्यतां तैरियं मुहुः ॥ ४ ॥
जातासि त्वं मुरहरमुखाज्जाह्नवी तस्य पादात्
सर्वानभ्युद्धरति भवति सा तु मग्नान्विधत्ते ।
प्रत्यग्ब्रह्मामृतरसनिधिं प्राप्य विश्राम्यसि त्वं
मातर्गीते जडनिधिमियं माति न त्वत्प्रभावः ॥ ५ ॥

तत्र तावद्भगवान् बादरायणः श्रीकृष्णार्जुनसंवादरूपं गीताशास्त्रमवतारयितुकामस्तत्प्रस्तावनार्थत्वेन कुरुपाण्डवयुद्धसत्राहं निरूपयितुमुपोद्घातत्वेन प्रथमतः सञ्जयं प्रति धृतराष्ट्रप्रश्नमुपक्षिपति—

हे सञ्जय ! मामकाः पाण्डवाश्च किमकुर्वतेति प्रथममन्वयः । व्यासप्रसादलब्धदिव्यचक्षुषा सम्यग्जयति उत्कर्षेण वर्तत इति सञ्जयः ; तादृशस्य तव न किञ्चिदविदितमस्ति ; अतो मत्पुत्रेषु पाण्डवेषु च यद्यद्वृत्तम् , तत्सर्वं वक्तुमर्हस्त्वमिति हेतुगर्भमिदं सम्बोधनम् । मामकाः पाण्डवाश्चेति स्वकीयेभ्यः पाण्डवानां पृथङ्निर्देशेन तेषु ममकाराभावोक्तेर्दुर्योधनादीनां जयः, पाण्डवानां पराजयश्च स्वाभिमततोऽर्थः प्रदर्शितः । तदेवोपपादयति—**धर्मक्षेत्र** इति । धर्मस्य क्षेत्रं जन्मस्थानं यत्कुरुक्षेत्रं तस्मिन् युयुत्सव एव सन्तः समवेता इत्युत्तरार्धगतैवकारेण सहान्वयः । अत्र धर्मक्षेत्र इत्यनेन विषदानलाक्षागृहदहनकपटराज्यग्रहणाद्यधर्ममार्गेण स्वपुत्रैर्बहुशः क्लेशिता अपि पाण्डवाः स्वयमिदानीं दुर्योधनादिषु तथाविधमधर्म्यं कर्म किंचिन्न करिष्यन्ति, धर्मक्षेत्रे तादृशाधर्ममार्गस्यासंभावितत्वादिति सूचितम् । तेन च स्वपुत्राणां प्राक्तनदौष्ट्यप्रयुक्ततथाविधबाधकाभावः प्रदर्शितः । कुरुक्षेत्र इत्यनेन तु—लोके सर्वोऽपि स्वक्षेत्रे प्रबलः; इदं तु कुरुक्षेत्रम्; न तु पाण्डवक्षेत्रम् । अतोऽत्र कुरूणामेव प्राबल्यमिति साधकमुक्तम् । समवेता इत्यनेन च समुदायापरपर्यायं समवायं प्राप्ता इत्यर्थकेन सप्ताक्षौहिणीसमुदायरूपात् पाण्डवबलादेकादशाक्षौहिणीसमुदायस्याधिक्येन ततोऽपि स्वपुत्राणां जय इति सूचितम् । युयुत्सव इत्यनेन महाभिमानी दुर्योधनः पाण्डववत्क्षत्रधर्मानुचितभिक्षाचर्यादिहीनवृत्तिं न सहते, किन्तु समये युद्धमेव चिकीर्षति; अतो युयुत्साख्यपुरुषकाररूपं जयसाधनमपि स्वपुत्रासाधारणमिति ध्वनितम् ।

दुर्योधनादयो युधिष्ठिरादयश्चेत्यनुक्त्वा मामकाः पाण्डवाश्चेत्युक्त्येदं सूचितम्— मदीयं हि राज्यं मत्पुत्रा एवार्हन्ति, न तु मदनुजस्तत्पुत्रा वा ; ततः परद्रव्यार्थं पाण्डवाः कथं युयुत्सति ? तेष्वन्याय इति । एवमस्य श्लोकस्य लोकदृष्ट्या प्रतीयमानः प्रकृतकथोपोद्घातो धृतराष्ट्रप्रश्नरूपोऽर्थः कथितः । अथान्यस्तात्त्विकार्थोऽस्ति । यथा हि—रामायणप्रवृत्त्युपोद्घातभूतस्य 'मा निषाद प्रतिष्ठां त्वमगमः शाश्वतीः समाः । यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम्' [वा.रा.१।२।१५] इति

श्लोकस्याग्रिमकथोपोद्घातभूताद्वाल्मीकिकृतव्याधशापरूपात् प्रकृतार्थादन्यो रावणसंहारकरघुनाथमहिमवर्णनरूपस्तात्त्विकोऽर्थः, तथा धृतराष्ट्रप्रश्नरूपात् प्रकृतार्थादन्यो भगवद्गीतामहिमवर्णनरूपस्तात्त्विकार्थो युज्यते । तमेनं दर्शयामः— मामकाः पाण्डवाश्च किमकुर्वतेति पूर्ववदेव प्रथममन्वयः । किमित्येतत्कुत्सायामाश्चर्ये च वर्तते। उभयत्रापि लोके प्रयोगात्। तत्र कौरवपक्षे मामकाः किमकुर्वतेति कुत्सितमकुर्वन्नित्यर्थः। पाण्डवपक्षे त्वाश्चर्यमकुर्वन्नित्यर्थः। तत्र कौरवपक्षे तावदुच्यते--धर्मक्षेत्र इति। धर्मावतारत्वाद्युधिष्ठिरो धर्मः, तदुपलक्षिताः पाण्डवाः; तेषां क्षेत्रं शरीरं कृष्णः, 'मम प्राणा हि पाण्डवाः' इति भगवत्प्राणत्वेनोक्तानां पाण्डवानां भगवदन्तर्वर्तित्वावश्यम्भावेन भगवतः पाण्डवशरीरत्वाविष्करणात्। तदेव श्रीकृष्णाख्यं धर्मक्षेत्रं कुरुक्षेत्रम्, देवयजनस्थानत्वात्। "यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः" [ऋक्. ६।४।१९] इति भगवान्देवयजनस्थानत्वेन श्रुतः । तथा कुरुक्षेत्रमपि, "यदनु कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनम्" [जा. उ. १] इति जाबालश्रुतेः, "कुरुक्षेत्रं वै देवयजनम्" [ ] इति शतपथश्रुतेश्च। तस्मिन्कुरुक्षेत्रे युयुत्सव एव सन्तः समवेता मामका इति संबन्धः । कृष्णशरीरान्तर्गततदीयप्राणभूताः पाण्डवास्तच्छरीरभूतं कृष्णमपहाय योद्धुमशक्या इति पाण्डवैः सह युयुत्सवः कौरवाः कृष्णेनैव युयुत्सवः संपन्नाः, ते च तथाभूताः सन्तस्तत्रैव श्रीकृष्णाख्ये कुरुक्षेत्रे समवेता अपृथग्भावेन संबद्धा निलीनाः, 'अमी च त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्राः' [११।२६] इति प्रस्तुत्य 'यथा प्रदीप्तं ज्वलनं पतंगा विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः। तथैव नाशाय विशन्ति' [११।२९]इत्यादिविश्वरूपाध्यायोक्तरीत्या भगवति प्रविष्टा इति यावत् । एतादृशा मामकाः कुत्सितमेवाकुर्वन्नित्यर्थः । 'मामकाः' इत्यनेन ममान्धस्य पुत्रा दुर्योधनादयोऽप्यन्धा एव; ततस्तेषामात्मनाशमविज्ञाय ज्वलनपतंगन्यायेन भगवति विलयो युक्त इति व्यज्यते। अत्र कौरवाणां भगवति विलयप्रदर्शनेन 'मयैवैते निहताः पूर्वमेव' [११।३३] इति श्लोकार्थो दर्शितः, तेन च बहुसेनाबलाढ्याः कथं नष्टा इति शङ्का निरस्ता, भगवद्बलस्य सर्वबलापवादित्वात्। कः पुनः पाण्डवैः सह युयुत्सतः कुरून्निहन्तुं भगवतः संबन्धः ? इति शङ्कानिरासाय भगवतः पाण्डवानां च शरीरशरीरिभावं दर्शयितुं धर्मक्षेत्र इत्युक्तम्। तस्यैव कुरुक्षेत्रत्वनिरूपणेन कुरुक्षेत्रे कुरवो बलिष्ठा इत्याशा निरस्ता, भगवत एव कुरुक्षेत्रत्वे तस्यापि प्रतिकूलत्वात्। युयुत्सापुरुषकारस्तु दुर्योधने व्यभिचरित इति 'दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकम्' इत्यग्रिमश्लोक एव स्फुटीभविष्यति । मामका एव राज्यार्हा इति महदान्ध्यम्। जात्यन्धतया राजपदानर्हमपि ज्येष्ठतालेहेन राजपदे निधाय सर्वमपि राज्यनिर्वाहं कृतवतः पाण्डोः पुत्रेषु पाण्डुमर्यादयैव पालयितव्येषु, यदा स्वयं तेभ्यो विभज्य राज्यं दत्त्वा कपटेनापहृत्य पुनस्तैस्तद्याचितः पञ्चग्राममात्रमन्ततः सूच्यग्रभूमिमपि युद्धं विना न दातुमियेष, तदा को नाम पाण्डवेष्वन्यायो यत्र तैर्योद्धव्यमिति स्पष्टम्। एवं च प्रकृतार्थव्याख्यानसमये यद्धृतराष्ट्रेण स्वपुत्रोत्कर्षकारणमुक्तं तत्सर्वं निरस्तमिति ध्येयम्। सोऽयं कौरवपक्षेऽर्थः ।

अथ पाण्डवपक्षे— तत्र धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे इति पूर्ववदेव व्याख्येयम्। तादृशे श्रीकृष्णे समवेताः सन्तो युयुत्सव इति यथाश्रुत एवान्वयः। समवेताः समवायसम्बन्धं प्राप्ता इत्यर्थः। अयुतसिद्धयोः संबन्धः समवायः। अयुतसिद्धीश्च द्वयोरेकस्यापराश्रयनियमः । पाण्डवाश्च भगवत्प्राणभूताः स्वशरीरभूतं भगवन्तमाश्रित्यैवावतिष्ठन्त इति समवेतपदस्वारस्यम्। एवम्भूता युयुत्सव एव च सन्तः पाण्डवाः किमाश्चर्यमकुर्वतेति योजना। युयुत्सया प्रवृत्तानां हि सार्वभौमपदलाभो युज्यते, न तु सार्वभौमादिब्रह्मानन्दान्ता यदीयपरमानन्दसागरशीकरास्तादृशज्ञानलाभस्तेषामस्ति । अत्र पुनरर्जुनो युयुत्सयैव प्रवृत्तः स्वजनं कथं हनिष्यामीति मोहेन श्रीकृष्णमुपसद्य तदुपदिष्टगीतामृताञ्जननिरञ्जनः परं तत्त्वमधिगत्य सद्य एव युद्धमोहेन संसारमोहमपि विधूतवानित्यतः काचान्वेषिणो दिव्यमणिलाभ इव युयुत्सोरर्जुनस्य तत्त्वज्ञानलाभोऽत्यन्तविचित्र इति भावः। पाण्डवा इत्यनेन परिशुद्धस्वभावो ह्यर्थः पाण्डुः; तस्य पुत्रा अपि तथैवेति तेषां भगवन्निष्ठा तत्प्रसादसमासादितैहिकामुष्मिकश्रेयःसंपत्तिश्च युज्यत इति व्यज्यते। सञ्जयेति च संबोध यस्मिन्नर्थे 'यत्र योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः। तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम' [१८।७८] इति वदन्भवानेव साक्षीति दर्शयति। एवं च युद्धमोहापनयनकामनयाऽर्जुन इव अन्योऽपि यः कश्चिद्येन केनापि कामेन भगवन्तमवष्टभ्य तदुपदिष्टगीतापरिनिष्ठितः कृतकृत्यो भवतीति सर्वैरपि श्रेयोर्थिभिर्गीताः शरणीकरणीया इति सोऽयमर्थो धृतराष्ट्रेणाविवक्षितोऽपि 'मा निषाद' [वा. रा. १।२।१५] इतिवद्भगवत्या सत्यसरस्वत्या स्वयमुपनीयमानः पण्डितानां हृदयङ्गम इत्यास्तामतिविस्तरः ॥ १ ॥

श्रीमद्वल्लभाचार्यप्रकटिता तत्त्वदीपिका ।

'धर्मक्षेत्रे' इत्यारभ्य 'स घोषो धार्तराष्ट्राणां' [१।१९] इत्यन्तं सम्बन्धः । अत्रैतदध्यायव्याख्या श्रीविठ्ठलेशप्रभुकृता बोध्या ॥ १ ॥

पुरुषोत्तमजीकृताऽमृततरङ्गिणी ।

वैशम्पायनस्तु जनमेजयाय कथासङ्गतिं वक्तुं प्रथमतो धृतराष्ट्रसंवादमाह। तत्र धृतराष्ट्रो बहुधा पाण्डवान् धर्मपरानेवावगत्य बन्धलक्षणमधर्मं कथं कृतवन्त इत्यभिप्रेत्य पृच्छति। अत्र ह्येवं कथाप्रकारः–सञ्जय आगत्य पूर्वं सेनापतिमरणं वक्ति, ततो धृतराष्ट्रेण तत्परिदेवने कृते पश्चात्तन्निवृत्तौ सर्वां कथां विस्तारेण वदतीति। तत्र पाण्डवानां स्वल्पं सैन्यं, स्वस्य तु

महद्, स्वस्य शूराश्च भूयांसः, तेषां सर्वेषामेव पश्यतां तैरुपेक्षितो भीष्मो रणे पतितः? उत पाण्डवैः प्रसह्य मारितः? पाण्डवाश्च तादृशे क्षेत्रे पितामहावज्ञालक्षणमधर्मं कथं कृतवन्तः? इति ज्ञातुं—हे सञ्जय! धर्मक्षेत्रे धर्मोत्पत्तिभूमौ कुरुक्षेत्रे मामकाः मत्पुत्राः पाण्डवाः पाण्डुपुत्राश्च युयुत्सवो योद्धुकामाः समवेताः मिलिताः किमकुर्वत किं कृतवन्तः?। स्वपुत्राणामधर्मपरायणत्वाद्धर्मक्षेत्रेऽप्यधर्ममेव कृतवन्तः किंवा धर्ममिति स्वीयानां प्रश्नः; पाण्डवाश्च धर्मपरायणास्तत्र धर्मक्षेत्रे द्रोणादीन् गुरून् कथं मारितवन्तः? इति तेषां प्रश्नः। इदमत्र चकारेण द्योतितम्-यत्तेषां धर्मपरायणत्वम्। तथा चैकमरणेनैवान्यस्य राज्यप्राप्तिरिति निश्चित्यापि किं कृतवन्त इत्यर्थः। सञ्जयस्य वरप्राप्तसर्वज्ञत्वमालक्ष्य सम्बोधनम् ॥ १ ॥

नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः।

ओं नमो ब्रह्मादिभ्यो ब्रह्मविद्यासम्प्रदायकर्तृभ्यो वंशऋषिभ्यो नमो गुरुभ्यः।
प्रणम्य भगवत्पादान् श्रीधरादींश्च सद्गुरून्। सम्प्रदायानुसारेण गीताव्याख्यां समारभे ॥ १ ॥
भारते सर्ववेदार्थो भारतार्थश्च कृत्स्नशः। गीतायामस्ति तेनेयं सर्वशास्त्रमयी मता ॥ २ ॥
कर्मोपास्तिज्ञानभेदैः शास्त्रं काण्डत्रयात्मकम्। अन्ये तूपासनाकाण्डात्तृतीयो नातिरिच्यते ॥ ३ ॥
"तदेव ब्रह्म विद्धि त्वं नेदं यत्तदुपासते" [के. उ. १।४]। इति श्रुत्यैव वेद्यस्य ह्युपास्यादन्यतेरिता ॥ ४ ॥
इयमष्टादशाध्यायी क्रमात् षट्कत्रिकेण हि। कर्मोपास्तिज्ञानकाण्डत्रितयात्मा निगद्यते ॥५॥

तत्र युद्धोद्यमं श्रुत्वौत्सुक्यादग्रिमं वृत्तान्तं बुभुत्सुर्धृतराष्ट्र उवाच-धर्मक्षेत्र इति। तत्र वेदे तेषां "कुरुक्षेत्रं देवयजनमास" [जा.उ. १] इति कर्मकाण्डप्रसिद्धं कुरुक्षेत्रमन्यत्। "अविमुक्तं वै कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनम् [जा. उ. १] इत्यविमुक्ताख्यं ब्रह्मप्राप्तिस्थानभूतं कुरुक्षेत्रमन्यत्। ब्रह्मसदनत्वं चास्य "अत्र हि जंतोः प्राणेषूत्क्रममाणेषु रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे येनासावमृतीभूत्वा मोक्षीभवतीति" [जा. उ.१] वाक्यशेषेण व्युत्पादितं एतद्व्यावृत्त्यर्थं धर्मक्षेत्रे इति विशेषणम्। कुरुदेशान्तरगतं हि कुरुक्षेत्रं धर्मक्षेत्रमेव, न तु तत् ब्रह्मसदनं, प्रवर्ग्यकांडे तस्य धर्मक्षेत्रत्वमात्रश्रवणात्। तत्र समवेताः मिलिताः युयुत्सवो योद्धुमिच्छवः। पाण्डवानां पृथग्ग्रहणं तेषु ममत्वाभावसूचनार्थम् ॥ १ ॥

सञ्जयदत्तं धृतराष्ट्रप्रश्नस्योत्तरं, पाण्डवसेनां विलोक्य
भीतस्य दुर्योधनस्य द्रोणं प्रत्युक्तिश्च।

सञ्जय उवाच—दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं व्यूढं दुर्योधनस्तदा।
आचार्यमुपसङ्गम्य राजा वचनमब्रवीत् ॥ २ ॥
पश्यैतां पाण्डुपुत्राणामाचार्य महतीं चमूम्।
व्यूढां द्रुपदपुत्रेण तव शिष्येण धीमता ॥ ३ ॥

आ. गि. टी.—किमस्मदीयं प्रबलं बलं प्रतिलभ्य धीरपुरुषैर्भीष्मादिभिरधिष्ठितं परेषां भयमाविरभूत्? यद्वा पक्षद्वयहिंसानिमित्ताधर्मभयमासीद्येनैते युद्धादुपरमेरन्? इत्येवं पुत्रपरवशस्य पुत्रस्नेहाभिनिविष्टस्य धृतराष्ट्रस्य प्रश्ने सञ्जयस्य प्रतिवचनम्—**दृष्ट्वे**त्यादि। पाण्डवानां भयप्रसङ्गो नास्तीत्येतत्तुशब्देन द्योत्यते। प्रत्युत दुर्योधनस्यैव राज्ञो भयं प्रभूतं प्रादुर्बभूव। पाण्डवानां पाण्डुसुतानां युधिष्ठिरादीनामनीकं सैन्यं धृष्टद्युम्नादिभिरतिधृष्टैर्व्यूहाधिष्ठितं दृष्ट्वा प्रत्यक्षेण प्रतीत्य त्रस्तहृदयो दुर्योधनो राजा तदा तस्यां सङ्ग्रामोद्योगावस्थायामाचार्यं द्रोणनामानमात्मनः शिक्षितारं रक्षितारं च श्लाघयन्नुपसङ्गम्य तदीयं समीपं विनयेन प्राप्य भयोद्विग्नहृदयत्वेऽपि तेजस्वित्वादेव वचनमर्थसहितं वाक्यमुक्तवानित्यर्थः ॥ २ ॥

तदेव वचनमुदाहरति—**पश्येति**। एतामस्मदभ्याशे महापुरुषानपि भवत्प्रमुखानपरिगणय्य भयलेशशून्यामवस्थितां चमूमिमां सेनां पाण्डुपुत्रैर्युधिष्ठिरादिभिरानीतां महतीमनेकाक्षौहिणीसहितामक्षोभ्यां पश्येत्याचार्यं दुर्योधनो नियुङ्क्ते। नियोगद्वारा च तस्मिन्परेषामवज्ञां विज्ञापयन्क्रोधातिरेकं उत्पादयितुमुत्सहते। परकीयसेनाया वैशिष्ट्याभिधानद्वारा परपक्षेऽपि त्वदीयमेव बलमिति सूचयन्नाचार्यस्य तन्निरसनं सुकरमिति मन्वानः सन्नाह—**व्यूढामिति**। राज्ञो द्रुपदस्य पुत्रस्तव च शिष्यो धृष्टद्युम्नो लोके ख्यातिमुपगतः स्वयं च शस्त्रास्त्रविद्यासम्पन्नो महामहिमा तेन व्यूहमापाद्याधिष्ठितामिमां चमूं किमिति न प्रतिपद्यसे? किमिति वा मृष्यसि? इत्यर्थः ॥ ३ ॥

रा. भा.—दुर्योधनः स्वयमेव भीमाभिरक्षितं पाण्डवानां बलं, आत्मीयं च भीष्माभिरक्षितं बलमवलोक्य, आत्मविजये तस्य बलस्य पर्याप्ततां आत्मीयस्य बलस्य तद्विजये चापर्याप्ततामाचार्याय निवेद्य, अन्तर्विषण्णोऽभवत् ॥ २-११ ॥

वे. ता. चं.—एवं सुयोधनविजयबुभुत्सया कृतस्य प्रश्नस्य 'यत्र योगेश्वरः' [१८।७८] इति साक्षादुत्तरं वक्ष्यन्, तत्प्रत्यायनार्थमखिलमवान्तरवृत्तमपि सञ्जय उवाच— **दृष्ट्वे**ति। पाण्डवानीकं व्यूढं दृष्ट्वा इति सुयोधनस्य धैर्यभ्रंशहेतुः। तदधीनो धैर्यभ्रंशरूपोऽवस्थाविशेषः **तु**शब्देन सूच्यते। दृष्ट्वेत्यादेरनुनादयन्नित्यन्तस्याव्यक्तांशं व्यञ्जयति—**दुर्योधन** इत्यादिना **अकथयत्** [रा. भा. १।१९] इत्यन्तेन। संज्ञार्थे सम्यग्ज्ञानार्थम्; संज्ञया परिसंख्यानार्थं वा। तत्र **अन्तर्विषण्णोऽभवत्** इत्यन्तेन 'भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्व एव हि' [१।११] इत्येतदन्तं व्याख्यातम्। 'अपर्याप्तं' [१।१०] इति श्लोकस्यायमर्थः—तत् तस्मात्; अस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितमपर्याप्तं परबलविजयाय नालम्; इदं त्वेतेषां पाण्डवानां बलं भीमाभिरक्षितं पर्याप्तमस्मद्बलविजयायालम्—इति। नन्विदमनुपपन्नं तद्बलमिति सामानाधिकरण्यप्रतीतिभङ्गायोगात्; पूर्वत्र च परबलस्वबलयोः सामर्थ्यासामर्थ्यहेतूपन्यासाभावात्। न च भीष्मद्रोणादिरक्षितं स्वबलमयमसमर्थं मन्यते। प्रबलानामेव हि भीष्मद्रोणादीनां वधः सोपाधिकः। 'न भेतव्यं महाराज' [म. भा. उ. प. ५५।१] इत्यादिषु च बहुशः स्वबलस्यैव सामर्थ्यं दुर्योधनेनोपन्यस्तम्। न चेदानीं तद्विपरीतप्रतीतौ कारणमस्ति। द्वितीयदिवसारम्भे च दुर्योधन एवं वक्ष्यति— 'अपर्याप्तं तदस्माकं बलं पार्थाभिरक्षितम्। पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं पार्थिवसत्तमाः' [म. भा. उ.प.] इति। तत्र चास्माकमपर्याप्तमित्येवान्वयः; न पुनरस्माकं बलमिति। ततोऽत्रापि तथैव वचनव्यक्तिरुचिता। तस्मात् पाठभेदेन व्यवहितान्वयेन वाक्यभेदेन पदार्थभेदेन वा योजना स्यात्। तत्र भीमभीष्मशब्दयोर्विपर्यासात्पाठभेदः। तथा च भीमाभिरक्षितं तद्बलमस्माकं अपर्याप्तमित्यन्वये सामानाधिकरण्यम्, तदिति विप्रकृष्टनिर्देशस्वारस्यम्, दुर्योधनाभिप्रायाविरोधश्च सिद्ध्यति। व्यवहितान्वयेऽप्ययमेवार्थः। द्विधा च व्यवहितान्वयोऽत्र शक्यः। भीमाभिरक्षितभीष्माभिरक्षितयोर्विपर्यासादेकः; 'अपर्याप्तं तत्...... पर्याप्तं त्विदम्' इत्यनयोर्विपर्यासाद्द्वितीयः। अर्थौचित्याय तु व्यवधानमात्रं सह्यते।

वाक्यभेदेऽप्येवं योजना—अपर्याप्तं तदित्येका प्रतिज्ञा; पर्याप्तं त्विदमिति द्वितीया। अत्र को हेतुरिति शङ्कायां हेतुपरं वाक्यद्वयम्; अस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम्, एतेषां बलं भीमाभिरक्षितमिति। अस्मद्बलस्य प्रबलाधिष्ठितत्वात् परबलस्य च दुर्बलाधिष्ठितत्वादित्यर्थः। पदार्थभेदे त्वेवं योजना—पर्याप्तं पर्यापनं समापनम्; पर्याप्तमिति कर्तरि क्तः, नाशनसमर्थमित्यर्थः। अपर्याप्तं नाशनासमर्थमित्यर्थः। भीष्माभिरक्षितमस्माकं बलं तत् अपर्याप्तं नाशयितुं न शक्नोति। 'तत्' इत्यत्र पाण्डवबलं कर्तृतया निर्दिश्यते; 'इदम्' इति च स्वबलं परबलपर्यापनकर्तृतया। निष्ठायोगाच्च न कर्मणि षष्ठीप्राप्तिः। यद्वा अपर्याप्तमपरिमितमित्यर्थः; पर्याप्तं परिमितमित्यर्थः; स्वबलस्यैकादशाक्षौहिणीयुक्तत्वात्, परबलस्य सप्ताक्षौहिणीयुक्तत्वाच्च। सर्वथा तावन्न स्वबलदौर्बल्यं परबलप्राबल्यं च युद्धारम्भे दुर्योधनः प्रसञ्जयेदिति—सोऽयं घण्टापथात्पाटच्चरकुटीरप्रवेशः। तथाहि—इह तावद्भीष्माभिरक्षितमित्येतत्प्रतिशिरस्तया भीमाभिरक्षितमिति केनाभिप्रायेण निर्दिश्यते? न तावद्भीष्मवद्भीमस्यापि सेनापतित्वेन; धृष्टद्युम्नस्य तत्पतित्वेनोक्तत्वात्। नापि भीष्मसमपौरुषत्वेन; अत्यन्तविषमतया प्रसिद्धेः। यथोक्तं भीष्मेणैव—'शक्तोऽहं धनुषैकेन निहन्तुं सर्वपाण्डवान्। यद्येषां न भवेद्गोप्ता विष्णुः कारणपूरुषः [म. भा.] इति। नापि प्रतिबलाधीश्वरत्वेन; धर्मसूनोस्तथात्वात्। नापि परबलभटप्रधानत्वेन; अर्जुनस्यैव तथा प्रसिद्धेः। अतो भीमस्य समस्तधार्तराष्ट्रवधदीक्षितत्वात्तदुचितसाहसबलसहायादियुक्तत्वाच्च तस्य विशेषतो निर्देशः। एवं सति तत्प्रतिशिरस्त्वेन भीष्मस्य निर्देशोऽपि समस्तपाण्डुतनयसंरक्षणप्रवणत्वेन प्रतिपन्नत्वात्। अतः शत्रुभयसहायातिशङ्के पदद्वयसूचिते इत्युक्तं भवति। यत्तूक्तं पूर्वत्र परबलस्वबलयोः सामर्थ्यासामर्थ्यहेतुः कश्चिन्नोक्त इति तदप्यसमीक्षितवचनम्। उपक्रमे हि प्रथममेव स्वबलाच्चतुरक्षौहिणीन्यूनापि 'महतीं चमूम्' [१।३] इति प्रतिचमूर्वर्णिता। अनन्तरं 'धीमता' [१।३] इत्यन्तेन प्रतिसेनापतिर्वर्णितः। तदनन्तरं च 'अत्र शूरा महेष्वासाः' [१।४] इत्यारभ्य 'सर्व एव महारथाः' [१।६] इत्यन्तेन दृष्टान्तीकृतभीमार्जुनाभ्यां सहासन्नविंशतिसङ्ख्याः पुरुषा निरतिशयपौरुषतया वर्णिताः; स्वपक्षे तु न चमूर्वर्णिता; नापि सेनापतिः। स्वबलप्रधानपरिसंख्याने च सप्त पुरुषा उपात्ताः; व्यतिरिक्तास्त्वाकृतिगणत्वेन 'अन्ये च बहवः शूराः' इत्युक्ताः 'मदर्थे त्यक्तजीविताः' [१।९] इति चोक्तम्; न तु 'मदर्थे जिगीषवः' इति साभिसन्धिकत्वमेव तेनापि प्रतिपादयत इति चेत्; सत्यम्। तथापि वचनव्यक्तिप्रकार एवंविधः—अभिसन्धिद्योतनयापि हि त्यक्तजीवितत्ववचनं प्रतिभटानां बलीयस्त्वबुद्ध्यैव भवति। अनन्तरं च 'तस्य सञ्जनयन्हर्षं कुरुवृद्धः पितामहः' [१।१२] इति दुर्योधनस्य

१ इदं भाष्यं तट्टीका (वे. ता. चं.) च 'दृष्ट्वा तु' इत्यारभ्य 'भवन्तः सर्व एव हि' इत्यन्तानां श्लोकानां [११] इति ज्ञेयम्।

जनयितव्यहर्षत्वेन पूर्वं विषादः स्वरसतया प्रतीयते । एतदभिप्रायेणोक्तं **अन्तर्विषण्णोऽभवत्** इति । परस्ताच्च 'स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत्' [१।१९] इति धार्तराष्ट्रहृदयसंक्षोभ एवोच्यते । अत उपक्रमे प्रतिचमूतत्सेनापतिसमग्रभटवर्णनात्, उपसंहारेऽपि शङ्खशब्दमात्रेण हृदयसंक्षोभवचनात्, मध्ये जनयितव्यहर्षत्वेन विषादोत्पत्तितदपनयनसूचनात्, एतच्छ्लोकस्वारस्याच्च, उक्तार्थ एव तात्पर्यम् । अतस्तच्छब्दस्य तस्मादिति हेत्वर्थत्वमुपपन्नम् । अत एव विप्रकृष्टनिर्देशचोद्यं च परिहृतम् । न च परबलमिदानीं दुर्योधनस्य परोक्षम्, 'दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकम्' [१।२] 'पश्यैताम्' [१।३] 'एतेषाम्' [१।१०] इत्यादिप्रत्यक्षनिर्देशात् ।

यत्तु भीष्मद्रोणादिरक्षितस्य स्वबलस्य दौर्बल्यप्रतीतिर्न युक्तेति तदप्यसत्; सोपाधिकस्यापि भीष्मद्रोणादिवधस्य ज्ञातोपाधिना दुर्योधनेन शङ्कितत्वोपपत्तेः । यत्तु 'न भेतव्यम्' इत्यादौ बहुशः स्वबलसामर्थ्यमुपन्यस्तम्; इदानीं च तद्विपरीतप्रतीतौ हेतुर्नास्तीति, तदपि न । यथाऽर्जुनो जिघांसया शरचापोद्यमनपर्यन्तं प्रवृत्तोऽपि हन्तव्यबन्धुसमुदायसन्निधिसन्दर्शनेनोल्बणैः स्नेहकारुण्यधर्माधर्मभयैराकुलीकृतः पुनर्भगवता पर्यवस्थाप्यते, तथाऽत्रापि दृढघटितव्यूहबहुमहाभटनिबिडप्रतिभटबलसाक्षात्कारादुल्बणभयविषादो दुर्योधनो भीष्मेण पर्यवस्थाप्यत इति किमनुपपन्नम्? । प्रत्यक्षितं च दुर्योधनेन गोग्रहणस्वग्रहणादिवृत्तान्तेषु सर्वेभ्यः स्वबलभटेभ्यः परेषां सामर्थ्यम् । न चेदानीं तन्न स्मरति; वदति हि स्वयमेव 'अकारादीनि नामानि अर्जुनत्रस्तचेतसः [म. भा.] इति । यत्तु द्वितीयदिवसारम्भोक्तवचनव्यक्तिवदत्रापि वचनव्यक्तिः कार्येति । तदपि मन्दम् । न ह्यवश्यमेकदेशसादृश्यात् सर्वथासादृश्येन भवितव्यमिति नियमः । प्रथमद्वितीयदिवसयोरभिप्रायभेदोऽनुपपन्न इति चेत्, न; युद्धसिद्धेश्चञ्चलत्वाद्यनुसन्धानेन विषमत्वादभिप्रायपद्धतेः । किंचात्राचार्यभीष्माभ्यां सह व्यूहान्तरमार्गेषु यथाभागमवस्थापनसेनासंरक्षणादिहितनिरूपणे प्रवृत्तत्वादेवमभिप्राय उपपन्नः । तदेतद्दर्शितं **आचार्याय निवेद्यान्तर्विषण्णोऽभवद्**दिति ।

द्वितीयदिवसे तु स्वसहायभूतेभ्यः सर्वेभ्यः पार्थिवेभ्यः स्वधैर्यप्रकाशने बलसान्त्वनादौ च प्रवृत्तत्वात् तथा व्यवहार इति न कश्चिद्दोषः । तदेतदखिलमभिप्रेत्य 'दृष्ट्वा तु' इति तुशब्दः प्रयुक्तः । इदं च प्रारम्भे दैवोपहतस्य दुर्योधनस्यातर्कितागतविषादमूलं स्वबलस्यापर्याप्तत्ववचनमागामिनमपजयं सूचयति । अतः सर्वजनपठितपाठस्वरससिद्धार्थस्य निर्दोषत्वात्, पाठभेदादिपक्षाः परिक्षीणाः; पाठभेदव्यवहितान्वयवाक्यभेदाप्रसिद्धार्थकल्पनादीनामेव च प्रबलदूषणत्वात् । वाक्यभेदयोजनायां तु प्रतिज्ञाद्वये हेतुद्वयस्य यथाक्रमं तावदन्वयो न घटते । यो हि प्रबलो दुर्बलो वा यद्बलं रक्षति, स तस्य पर्याप्तावपर्याप्तौ वा हेतुः स्यात्; न तु तत्प्रतिबलस्य; फलतस्तथानिर्देश इति चेत्, तथाप्यस्वारस्यम् । प्रातिलोम्येन हेत्वोरन्वय इति चेत्, तर्हि व्यवहितान्वयोऽप्यागतः । हेतुद्वयं समुच्चित्य प्रत्येकं प्रतिज्ञायां योज्यत इति चेत्, तथापि व्यवहितान्वयास्वारस्ययोर्न परिहारः, समुच्चायकशब्दाभावश्चाधिको दोषः । एवं दूषणान्तराण्यपि भाव्यानि । अतो यथाभाष्यमेवार्थ इति ॥ २—११ ॥

ह.पै.भा.—दृष्ट्वेति । तु पुनः । तथा तेषु मिलितेषु सत्सु स दुर्योधनोऽनेकवीरसमुदाये लब्धदीप्तिर्दुःखेन योधयितुमशक्य आचार्यं धनुर्वेदोपदेष्टारं द्रोणमुपगम्याऽऽधिक्येनाऽऽचार्यत्वकृतेन सङ्गम्य (सङ्गतो भूत्वा) वचनमनन्तरमब्रवीत् । किं कृत्वा ? पाण्डवानीकं व्यूढं दृष्ट्वा— पाण्डवानां युधिष्ठिरादीनामनीकं सैन्यं व्यूढं सूचीव्यूहरचनया सम्पन्नं दृष्ट्वाऽवलोक्य ॥ २ ॥

दुर्योधनो द्रोणं प्रति यद्वचोऽवोचत्तदेव नवभिः श्लोकैः सञ्जयो धृतराष्ट्रं प्रत्याह—पश्यतामिति । हे आचार्य ! एतां पाण्डुपुत्राणां महतीं सप्ताक्षौहिणीपरिमितां चमूं सेनां पश्य । कथंभूताम् ? तव शिष्येण द्रुपदपुत्रेण धृष्टद्युम्नेन, धीमता तव शिष्यत्वेन सेनाव्यूहविन्यासादिबुद्धिमता व्यूढां व्यूहविन्यासेन स्थापिताम् । तव शिष्येणेति तवापि पाण्डवसेनायां कश्चिदनुरागोऽस्तीति कौटिल्यवचनं दुर्योधनस्येति । पाण्डुपुत्राणामिति—पाण्डुः पाण धर्मा, तत्पुत्रा जारपुत्रा इत्यभिप्रायं वचनं दुर्योधनस्य ॥ ३ ॥

वें. ब्र. गि.—इत्थं निजतनयविजयदुराशाविष्टेन धृतराष्ट्रेण 'मामकाः पाण्डवाश्च किमकुर्वत?' इति पृष्टस्तद्दुराशानिरासाय प्रथमकौरववृत्तान्तं तावत्सञ्जय उवाच 'दृष्ट्वा' इत्यादिना 'ततः श्वेतैर्हयैः' [१।१४] इत्यतः प्राक्तनेन ग्रन्थेन--

व्यूढं व्यूहरचनया स्थितं पाण्डवसैन्यं दृष्ट्वा तदा दुर्योधनः सन् राजा द्रोणाचार्यमुपेत्य वचनमब्रवीदित्यन्वयः । अत्र राजेत्यनेनैव कर्त्राकांक्षाशान्तेर्दुर्योधनपदमधिकं सत् दुःखं योधनमस्येति व्युत्पत्त्या युद्धनिर्विण्णो जात इत्यमुमर्थं प्रतिपादयति । तत्र हेतुः--दृष्ट्वा तु । तु-शब्देन दर्शनपूर्वावस्थातो वैलक्षण्यं द्योत्यते । अनेन त्वत्पुत्रस्याप्येवमेव बह्वक्षौहिणीबलाढ्योऽहं ममैव विजय इति प्रथमं दुराशा स्थिता ; सा तु पाण्डवबलदर्शनानन्तरं विगता ; त्वमपि तथैव तद्बलं द्रक्ष्यसि चेन्निराशो भविष्यसि; न चान्धस्य तव तद्दर्शनं घटत इति ध्वन्यते । पाण्डवानीकमित्यनेन प्रधानभूताः पाण्डवा न दृष्टाः, किन्तु तदनीकमात्रम् ;

तदपि न युद्धायोत्थितम्, किन्तु व्यूढं व्यूह्य स्वस्वस्थाने स्थितम्; यदैनां व्यूढसेनां दृष्ट्वैवायं निर्विण्णो जातस्तदा प्रधानभूतपाण्डवदर्शने शस्त्रसम्पाते च सति कीदृशीमवस्थां गमिष्यतीत्युक्तं भवति। तदा दुर्योधन इति दुर्योधननाम तदानीमन्वर्थं जातमित्यपहासोक्तिः। द्रोणमित्यनुक्त्वा आचार्यमिति वदता 'भीष्ममेवाभिरक्षन्तु [१।११] इत्यग्रे करिष्यमाणद्रोणतिरस्कारस्य आचार्यविषयत्वेनानर्थत्वं दर्शितम्। भीष्मादीन्विहाय द्रोणं प्रत्युपगमनस्य 'व्यूढां द्रुपदपुत्रेण' इत्यग्रिमश्लोके हेतुं वक्ष्यति। उपसङ्गम्येति। उप समीपे सम्यगुपसत्तिविधिना गत्वा अब्रवीत्, कर्णे रहस्यमुक्तवानित्यर्थः। अनेन महद्भयं जातमिति दर्शितम्। राजेत्यनेन राज्ञ एवेदृशी दशा चेत्किमुतान्येषामिति सूचितम्॥ २॥

तदेव राजवचनमाह नवभिः— स्पष्ट एवान्वयः। पाण्डुपुत्राणां महतीं चमूं पश्येत्यनेन स्वस्य भयकारणं तन्निमित्तमागमनं च दर्शितम्। ननु बह्वक्षौहिणीपतेस्तवैव महती सेना, न त्वियम्; तत्कुतो बिभेषि? तत्राह— एतामिति। न संख्याकृतमिह सेनामहत्त्वम्, 'शतमप्यन्धानां न पश्यति' इति न्यायात्; किन्तु विशिष्टसेनान्यधिष्ठितत्वपरदलाभेद्यव्यूहविशेषतेजश्शौर्योत्साहादिसम्पन्नत्वरूपम्; तच्चात्र प्रत्यक्षमेवेत्यङ्गुल्या निर्देशसूचकोऽयमेतच्छब्दः। द्रुपदपुत्रेण धृष्टद्युम्नेन व्यूढां व्यूहरचनयाऽधिष्ठितामित्यनेन त्वद्वधार्थं द्रुपदेनोत्पादितोऽयं धृष्टद्युम्नः पुरतः सेनामधिष्ठाय तिष्ठन्क्षणमपि त्वया नोपेक्षणीयः, किन्तु हन्तव्य एवेत्ययमर्थो दर्शितः। तव शिष्येणेति च तद्वधोपायोक्तिः। त्वया हि धनुर्विद्यामध्यापितोऽयं तव शिष्यः; तस्य च मर्म त्वमेव वेत्सि; तथा च यदस्त्रमनेन नासीच्छिक्षितं, यस्य चोपरि नास्य प्रत्यस्त्रं विद्यते, तादृशं किञ्चिद्विचार्य तेन हन्तव्य इति भावः। धीमतेत्यनेन एतादृशव्यूहरचनाकुशलेऽस्मिन्निहते नैवंविधः पाण्डवानामन्यः सेनापतिर्बुद्धिमान्भविष्यतीति सर्वमिदं बलं विफलमिति ज्ञापितम्॥ ३॥

व० त० दी०—दुर्योधनोऽपि वृकोदरादिभी रक्षितं पाण्डवानां बलं भीष्माभिरक्षितं स्वीयं च बलं विलोक्य आत्मजविजये तद्बलस्य पर्याप्ततां आत्मबलस्य तद्विजयेऽपर्याप्ततां च आचार्यं निवेद्यान्तरेव विषण्णोऽभूत्॥ २-११॥

पु. अ. टी.—सञ्जयस्तु नायमधर्मो भगवता कर्तव्यत्वेन बोधनादिति वक्तुं तदर्थं सङ्गतिमाह—दृष्ट्वेत्याद्यष्टादशश्लोकैः। तत्रैवं धृतराष्ट्रवाक्यं श्रुत्वा सञ्जयः पूर्वपृष्टत्वात्तत्पुत्रकथामेवाह पूर्वं—दृष्ट्वा त्विति। राजा दुर्योधनः व्यूढं व्यूहरचनया स्थितं पाण्डवसैन्यं दृष्ट्वा द्रोणाचार्यमुपसङ्गम्य निकटे गत्वाग्रे वक्ष्यमाणं वचनमत्रवीदुवाच। तदा धर्मयुद्धोपस्थितावित्यर्थः। एतेनापराधित्वेऽपि धार्तराष्ट्र एव युद्धे प्रथमं प्रवृत्त इति दशभिस्तत्कथाकथनेन बोधितम्॥ २॥

तद्वाक्यमेवाह— पश्येत्यादिनवभिः। तत्र भीष्मस्याभिषिक्तत्वात्स्वत एवोत्साहः, द्रोणस्यौदासीन्यमालक्ष्य प्रोत्साहयति परोत्कर्षवर्णनैः— एतां निकटस्थाम्। युधिष्ठिरस्य राजत्वाभावादविशेषेण पाण्डुपुत्राणामित्युक्तम्। हे आचार्य! यद्यपि त्वमुभयोः समस्तथापि तेषां सेनायाः प्रबलत्वादस्मत्पक्षपातं कुर्वित्यतः सम्बोधनम्। पाण्डुपुत्राणां महतीं स्वभयजनिकां चमूं धीमता व्यूहरचनाकृतिना द्रुपदपुत्रेण धृष्टद्युम्नेन व्यूढां व्यूहरचनया सम्मार्जितां पश्य। तव शिष्येणेति विशेषणेन स्वस्य भयजनकत्वसामर्थ्यं द्योतितम्। तस्य भयाभावः॥ ३॥

नी. भा. दी.—व्यूढं व्यूहरचनया स्थितम्। आचार्यं द्रोणम्। राजा दुर्योधनः। राजाऽब्रवीदित्येव सिद्धे वचनपदेन संक्षिप्तबह्वर्थत्वादिगुणवत्त्वं वाक्यस्य सूच्यते॥ २॥ द्रुपदपुत्रेणेति पूर्ववैरसूचनेन क्रोधोद्दीपनार्थं विशेषणम्॥ ३॥

पाण्डवपक्षीयाः केचन महारथाः।

अत्र शूरा महेष्वासा भीमार्जुनसमा युधि।
युयुधानो विराटश्च द्रुपदश्च महारथः॥ ४॥
धृष्टकेतुश्चेकितानः काशीराजश्च वीर्यवान्।
पुरुजित् कुन्तिभोजश्च शैब्यश्च नरपुङ्गवः॥ ५॥
युधामन्युश्च विक्रान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान्।
सौभद्रो द्रौपदेयाश्च सर्व एव महारथाः॥ ६॥

१ 'पुरुजित् कुन्तिभोजश्च महेष्वासो महाबलः। मातुलो भीमसेनस्य स च मेऽतिरथो मतः॥' [म. भा. उ. प. १७२।२] इति दर्शनादत्र पुरुजित्कुन्तिभोजयोर्भेदं वदद्भिर्व्याख्यातृभिरयं तत्सम्बन्धो नावलोकित एवेति भाति।— अविगीता।

आ. गि. टी.—अन्येऽपि प्रतिपक्षे पराक्रमभाजो बहवः सन्तीत्यनुपेक्षणीयत्वं परपक्षस्य विवक्षयन्नाह— **अत्रे**ति । अस्यां हि प्रतिपक्षभूतायां सेनायां शूराः स्वयमभीरवः शस्त्रास्त्रकुशला भीमार्जुनाभ्यां सर्वसम्प्रतिपन्नवीर्याभ्यां तुल्या युद्धभूमौ उपलभ्यन्ते तेषां युद्धशौण्डीरं (र्यं) विशदीकर्तुं विशिनष्टि—**महेष्वासा** इति । इषुरस्यतेऽस्मिन्निति व्युत्पत्त्या धनुस्तदुच्यते, तच्च महदन्यैरप्रधृष्यं, तेषां ते राजानस्तथा विवक्ष्यन्ते । तानेव परसेनामध्यमध्यासीनान परपक्षानुरागिणो राज्ञो विज्ञापयति—**युयुधान** इत्यादिना **सौभद्रो द्रौपदेयाश्चे**त्यन्तेन ॥ ४ ॥ ५ ॥ तेषां सर्वेषामपि महाबलपराक्रमभाक्त्वादनुपेक्ष्यत्वं पुनर्विवक्षति-**सर्व एवे**ति ॥ ६ ॥

ह. पै. भा.—अत्रेति । अत्रास्यां चम्वाम् । अमी शूराः शौर्येण शत्रुधर्मेणोपेताः, महेष्वासाः-इषवो बाणा अस्यन्ते यैस्तानि धनूंषि महान्ति येषां ते मेहष्वासाः । कथम्भूताः ? युधि संग्रामे भीमार्जुनसमाः—भिया भयेन मीयत इति चकितैरेव वीरान्तरैर्विलोक्यत इति भीमः, अर्जुनः—पशुपतिसंग्रामोपार्जितयशोविभूतिभिरर्जुनं पाण्डुरं सम्पादितं विश्वं येन सोऽयमर्जुनः, ताभ्यां समास्तुल्याः । युयुधानो वीरवरैरेव मिश्रीभावेन युद्धाविष्टः, युध मिश्रण इति धातुपाठात् । विराटो विनतो विपक्षभूतो वा राट् राजा यस्य शत्रुसूदनस्य स विराटः । द्रुपदो द्रुवद्वृक्षवत्संग्रामे निश्चले पदे यस्य स द्रुपदः । महारथः, प्रत्येकं महारथत्वविशेषणम् । युयुधानो महारथ इत्यादि ॥ ४ ॥ धृष्टेति । धृष्टकेतुर्धृष्टः प्रगल्भः शत्रुविनाशनः केतुश्चिह्नं ध्वजादिर्यस्य, धृष्टानां रणे प्रगल्भानां केतुर्विनाशक इति वा धृष्टकेतुः । चेकितानः संग्रामे कुशलः । काशिराजः—काशो ब्रह्मतत्त्वप्रकाशो यस्यां निवसतां सुलभः, सा काशी, तस्या राजा काशिराजो वैरिपुरविजयी शैब्यः संग्रामविजयी संग्रामविजयार्हः ॥ ५ ॥ युधामन्युरिति । युधामन्युश्च परं विक्रान्तः, वीर्यवानुत्तमौजाः, सौभद्रश्च परं द्रौपदेया द्रौपद्यास्तनयाः प्रतिविन्ध्यादयः, एते सर्वे महारथाः । एते च महाय युद्धोत्सवाय आ समन्ताद्रथाः शस्त्रास्त्रप्रभूता येषां ते महारथाः । "एको दश सहस्राणि योधयेद्यस्तु धान्विनः । अस्त्रशस्त्रप्रवीणश्च महारथ इति स्मृतः ॥ अमितान्योधयेद्यस्तु सम्प्रोक्तोऽतिरथस्तु सः । रथी त्वेकेन यो युध्येत्तन्न्यूनोऽर्धरथो मतः" [म. भा.] इति ॥ ६ ॥

वें. ब्र. गि.–एवमुक्तवति स्वस्मिन्नप्रतिवचनमाचार्यमुपलभ्य किमयं असमानयुद्धप्रवर्तनबुद्ध्या मां न भाषत इति वितर्क्य समानजनयुद्धमेवेति दर्शयन्नाह 'अत्र शूराः' इति त्रिभिः—

अत्र अस्यां धृष्टद्युम्नाधिष्ठितायां पाण्डवसेनायां महान्त इष्वासा धनूंषि येषां ते धनुर्विद्याप्रवीणाः शूराः, सन्तीति शेषः । ननु धनुर्विद्याचार्योऽहं महाञ्छूरः; मम तु पुरतस्तावेव भीमार्जुनौ गणय, किमेतैर्धानुष्कैरित्यत आह—**भीमार्जुनसमा** युधीति । तानेव शूरान्नामभिर्निर्दिशति–**युयुधान** इति । युयुधानादयो द्रौपदेयान्ताः सप्तदश राजानः । तेषामेव यथायोगं महारथो वीर्यवान्नरपुङ्गवो विक्रान्तो वीर्यवानिति पञ्च विशेषणानि । तत्र युयुधानः सात्यकिः, विराटादय उत्तमौजान्ता दश तत्तन्नामान एव, सौभद्रोऽभिमन्युः । द्रौपदेया द्रौपद्यां पञ्चभ्यो युधिष्ठिरादिभ्यो जाताः प्रतिविन्ध्यादयः 'प्रथमः प्रतिविन्ध्यस्तु श्रुतसेनस्तथाऽपरः । श्रुतकीर्तिः शतानीकः श्रुतकर्मा तु पञ्चमः [म. भा.] इति श्लोकोक्ताः । द्रौपदेयाश्चेति चकारस्य महारथा इत्यनेनान्वयः । तथाच युयुधानादयः सर्व एवैते महारथा अतिरथाश्च; न त्वेतेषांमध्ये कश्चिदपि रथोऽर्धरथो वाऽस्तीति नैतेऽवमन्तव्या इत्यर्थः । महारथादीनां लक्षणं तु 'एको दश सहस्राणि योधयेद्यस्तु धन्विनाम् । शस्त्रशास्त्रप्रवीणश्च महारथ इति स्मृतः । अमितान्योधयेद्यस्तु सम्प्रोक्तोऽतिरथस्तु सः । रथस्त्वेकेन यो योद्धा तन्न्यूनोऽर्धरथो मतः' [मं. भा.] इति ॥ ४—६ ॥

पु. अ. त.—एवं सेनां दर्शयित्वा तस्याः प्रबलत्वसूचनाय तत्स्थितान् शूरान् वर्णयति—**अत्रे**ति । अत्र अस्यां सेनायां इषवो अस्यन्ते एभिरितीष्वासाश्चापाः । महान्त इष्वासा येषां ते महेष्वासाः । **शूरा महेष्वासा** इति पदद्वयेन स्वतः शिक्षातश्च सामर्थ्यं दर्शितम् । युधि संग्रामे भीमार्जुनसमाः शूराः सन्ति । भीमार्जुनावतिबलाविति तत्समत्वेन वर्णिताः । युधीति पदेनान्यत्र न तत्समा दानादिष्वित्यर्थः । तानेव गणयति **युयुधान** इत्यादिभिः । युयुधानः सात्यकिः । विराटद्रुपदौ राजानौ, धृष्टकेतुप्रभृतयो राजानोऽसंबद्धा अस्मच्छत्रवश्च । वीर्यवानिति प्रत्येकं सर्वेषां विशेषणम् ॥ ४ ॥५ ॥ विक्रान्तः अतिपराक्रमी । वीर्यवानिति सौभद्रविशेषणम् । द्रौपदेयाः पञ्च प्रतिविन्ध्यादयः । सर्व एव महारथाः । महारथलक्षणं च—'एको दशसहस्राणि योधयेद्यस्तु धन्विनाम् । शस्त्रशास्त्रप्रवीणश्च महारथ इति स्मृतः ॥ अमितान्योधयेद्यस्तु सम्प्रोक्तोऽतिरथस्तु सः । रथी चैकेन यो योद्धा तन्न्यूनोऽर्द्धरथः स्मृतः' इत्यादि ॥ ६ ॥

नी० भा० दी० —महेष्वासाः—महान्त इष्वासाः धनूंषि येषां ते। युयुधानः सात्यकिः। द्रुपदश्च महारथ इत्येकः ॥४॥ धृष्टकेत्वादयः षट् ॥५॥ युधामन्यूत्तमौजसौ, सौभद्रोऽभिमन्युः, पञ्च द्रौपदेयाः प्रतिविन्ध्यादयश्चेत्यष्टौ। चकारात् पाण्डवा घटोत्कचादयश्चातिप्रसिद्धा ग्राह्याः। सर्वेऽपि महारथा एव। तल्लक्षणं तु 'एको दशसहस्राणि योधयेद्यस्तु धन्विनाम्। शस्त्रशास्त्रप्रवीणश्च स वै प्रोक्तो महारथः॥ अमितान्योधयेद्यस्तु सम्प्रोक्तोऽतिरथस्तु सः। रथस्त्वेकेन योद्धा स्यात्तन्न्यूनोऽर्द्धरथः स्मृतः' [ ] इति॥ ६॥

दुर्योधनपक्षीयाः केचन युद्धविशारदा महारथाः।

अस्माकं तु विशिष्टा ये तान्निबोध द्विजोत्तम।
नायका मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान् ब्रवीमि ते॥ ७॥
भवान् भीष्मश्च कर्णश्च कृपश्च समितिञ्जयः।
अश्वत्थामा विकर्णश्च सौमदत्तिस्तथैव च॥ ८॥

['सौमदत्तिर्जयद्रथः' इति नीलकण्ठपाठः]

अन्ये च बहवः शूरा मदर्थे त्यक्तजीविताः।
नानाशस्त्रप्रहरणाः सर्वे युद्धविशारदाः॥ ९॥

आ. गि. टी.— यद्येवं परकीयं बलमतिप्रभूतं प्रतीत्यातिभीतवदभिदधासि, हन्त सन्धिरेव परैरिष्यतां, अलं विग्रहाग्रहेण इत्याचार्याभिप्रायमाशङ्क्य ब्रवीति—**अस्माक**मिति। तुशब्देनान्तरुत्पन्नमपि स्वकीयं भयं तिरोदधानो धृष्टतामात्मनो द्योतयति। ये खल्वस्मत्पक्षे व्यवस्थिताः सर्वेभ्यः समुत्कर्षजुषस्तान्मयोच्यमानान्निबोध, निश्चयेन मद्वचनादवधारयेत्यर्थः। यद्यपि त्वमेव त्रैवर्णिकेषु त्रैविद्यवृद्धेषु प्रधानत्वात्तान्प्रतिपत्तुं प्रभवसि तथापि मदीयसैन्यस्य ये मुख्यास्तानहं ते तुभ्यं संज्ञार्थमसङ्ख्येषु तेषु मध्ये कतिचिन्नामभिर्गृहीत्वा परिशिष्टानुपलक्षयितुं विज्ञापनं करोमि, न त्वज्ञातं किञ्चित्तव ज्ञापयामीति मत्वाऽऽह— **द्विजोत्तमे**ति॥ ७॥ तानेव स्वसेनानिविष्टान्पुरुषधौरेयान् आत्मीयभयपरिहारार्थं परिगणयति— **भवानि**त्यादिना॥ ८॥ द्रोणादिपरिगणनस्य परिशिष्टपरिसंख्यार्थत्वं व्यावर्तयति— **अन्ये चे**ति। सर्वेऽपि भवन्तमारभ्य मदीयपृतनायां प्रविष्टाः स्वजीवितादपि मह्यं स्पृहयन्तीत्याह— **मदर्थ** इति। यत्तु तेषां शूरत्वमुक्तं तदिदानीं विशदयति— **नाने**ति। नानाविधान्यनेकप्रकाराणि शस्त्राण्यायुधानि प्रहरणानि प्रहरणसाधनानि येषां ते तथा। बहुविधायुधसम्पत्तावपि तत्प्रयोगे नैपुण्याभावे तद्वैफल्यमिति चेत्, नेत्याह— **सर्व** इति॥ ९॥

ह. पै. भा.—अस्माकमिति। हे द्विजोत्तम! तु पुनर्येऽस्माकं धार्तराष्ट्राणां विशिष्टाः पाण्डवसेनावीरेभ्योऽपि श्रेष्ठास्तान्निबोधावधारय। मम सैन्यस्य नायका जेतारस्तांस्ते तुभ्यं संज्ञार्थं ब्रवीमि॥ ७॥ **भवानि**ति। भवांस्त्वमेव तावत्पश्य; तत्र युद्धकौशल्योपदेशेन भगवान्पशुपतिरर्जुनेन निर्जितः स त्वम्। भीष्मः सकलक्षत्रियकुलकालनात्रिवक्रायुधलीलावतारपरशुरामस्यापि रणे भयङ्करत्वाद्भीष्मः। कर्णो वैरिणां कर्तनकरत्वात्कर्णः। कृपः शत्रुहिंसनशीलः। कृधातुर्हिंसार्थः। अश्वत्थामा–अश्नुते व्याप्नोति तदेतादृशं स्थाम बलं यस्य सः। यद्वा अश्नाति वैरिणो भक्षयति येन तादृशं स्थाम बलं यस्य सः अश्वत्थामा। स किल लोकोपसंहारदक्षस्य दाक्षायणीपतेर्लीलावतारो यस्मात्। विकर्णः— यस्यासमवीरसङ्ग्रामोपार्जितकीर्तिमञ्जरीवर्णनायां प्रत्यर्थिभूताः पार्थिवा विगतकर्णा बधिरा इवोद्विजन्तो भवन्तीति विकर्णः। पार्वतीपतिदत्तवरः सौमदत्तिः। तथैव च वयं यथा भवान्भीष्मश्च त्रैलोक्यपराजयक्षमौ तथैव चेतरेऽपीत्यर्थः॥ ८॥ अन्ये चेति। अन्येऽपरे सहायत्वेन समागता भगदत्तशल्यप्रभृतयो बहवः शूरा मदर्थे मम विजयसाधनार्थं त्यक्तं जीवितं यैस्ते सर्वे युद्धविशारदा युद्धकुशलाः॥ ९॥

वें. ब्र. गि.—एवमुक्तवत्यपि स्वस्मिन्नप्रत्युत्तरं द्रोणमुपलभ्य नूनमयमादित आरभ्य पाण्डवपक्षपाती मन्मतप्रतिक्षेप्ता, अतो मन्निदेशमननुमन्यमानो मां न प्रतिभाषत इति निश्चित्य किमित्येवंविधे शत्रुपक्षीयेऽस्मिन्निजभयमसूचयम् ? अहो पुनरहमपहासपदमासम्, तथा राजा नाचार्येण प्रतिभाषित इति लोकमध्येऽवमानितोऽपि जातोऽस्मि इति विचार्य दुर्योधनः पुनः स्वबलस्तुतिव्याजान्निजभयमाच्छादयन् गुरुमुखाच्च प्रियवचनमादातुं तमभिष्टुवन्नाह—

'अत्र शूराः' इति पूर्वश्लोकगतस्य अत्रेत्यस्य वा, 'मम सैन्यस्य' इत्युत्तरार्धगतसैन्यपदस्य वा विभक्तिविपरिणामेन अनुषङ्गः। हे द्विजोत्तम ! अस्माकं तु सैन्ये विशिष्टाः श्रेष्ठा ये मम सैन्यस्य नायका नेतारः, तान् ते तव संज्ञार्थं सम्यग्ज्ञानार्थं ब्रवीमि, तान्निबोध अवधारयेति योजना। 'अस्माकं सैन्ये' इत्यनेन यथा ममैतत्सेनास्वामित्वं तथा तवापीत्याचार्यबहुमानो दर्शितः। तु-शब्दः 'अत्र शूरा महेष्वासाः' इति पूर्वोक्तपाण्डवदलगतशूरवैलक्षण्यार्थः। तदेवाह—**विशिष्टा** इति। भीमार्जुनसमत्वेन पूर्वोक्तेभ्यो युयुधानादिभ्यः श्रेष्ठा इत्यर्थः। 'कथं भीष्ममहं संख्ये द्रोणं च' [२।४] इति प्रस्तुत्य 'यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः' [२।६] इत्यर्जुनेन भीष्मद्रोणनिमित्तकनिजपराजयस्य शङ्कितत्वेन भगवताऽपि 'द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च कर्णं तथाऽन्यानपि योधवीरान्। मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठाः' [११।३४] इति भीष्मद्रोणादिनिमित्तकार्जुनीयभयस्यानूदितत्वेन भीष्मादयो भीमार्जुनातिशायिन इति सर्वसम्प्रतिपन्ना इत्यभिमानः। 'मम सैन्यस्य' इत्युक्त्या लोके सेनानीद्वारक एव राज्ञः सैन्यानुबन्धः; इह तु न तथा, किन्तु मयैव पृथक्पृथग्दानमानादिसत्कृतं सैन्यं मय्येवानुरज्यत इति साक्षादेव स्वस्य सेनासम्बन्ध इति दर्शितम्। 'संज्ञार्थं ब्रवीमि निबोध' इत्यनेन मयैतान्सर्वानपि सेनापतीन्सम्यग्विज्ञाय त्वयैव यथार्हं विनियोज्यास्ते इति बहुमानोक्तिर्व्यज्यते। द्विजोत्तमेत्यनेन च—तिष्ठन्त्वन्ये भीष्मादयो विशिष्टाः क्षत्रियाः; 'धिग्बलं क्षत्रियबलं ब्रह्मतेजोबलं बलम्' [म.भा.१।१७५।४६] इति निखिलक्षत्रबलातिशायिब्रह्मतेजोबलजलनिधिस्त्वमेक एव अलमस्माकमिति स्तुतिराचार्यस्याभिमुख्याय क्रियते। वस्तुतस्तु 'पश्यैतां पाण्डुपुत्राणाम्' [१।३] इत्यादिना मया बहुधोच्यमानोऽपि तूष्णीमेव स्थितस्त्वं निस्संज्ञोऽसीति मत्वा तव संज्ञार्थं ब्रवीमि इत्यन्तःपारुष्यगर्भोक्तिः। द्विजोत्तमेत्यपि क्षत्रियश्चेत्खलु परदलगतशूरवर्णनमाकर्ण्य तद्युयुत्सासमुत्साहमापत्स्यते; त्वं तु ब्राह्मणः; कुतस्तव क्षात्रम् ? अतो मौनेनावस्थानमुचितमिति पारुष्यगर्भा। निबोधेति भौवादिकपरस्मैपदनिबोधे रूपम्। तान्निबोध, तान्ब्रवीमि, इति वाक्यभेदात् न तच्छब्दद्वयस्य पुनरुक्तिः ॥ ७ ॥

विशिष्टानेवाह—पूर्वोक्तब्राह्मणबलप्राधान्याभिप्रायेण स्तुत्यर्थतया वा भवानिति द्रोणस्य भीष्मादप्यादौ गणनम्। विकर्णो दुर्योधनानुजः। सौमदत्तिः सोमदत्तस्य पुत्रो भूरिश्रवाः। समितिञ्जय इति विशेषणम्, समितिं युद्धं जयतीति तथा ॥ ८ ॥

एवं द्रोणादीन् कतिचिन्निर्दिश्य पाण्डवबल इव नास्मद्बले परिमिताः सेनान्यः शूराः, किन्त्वनन्ता इति न पृथक्ते निर्देष्टुं शक्यन्त इत्याह—अन्ये च शल्यकृतवर्मादयः बहवोऽनन्ताः शूराः, तिष्ठन्तीति शेषः। ननु तिष्ठन्तु शूराः, तथापि स्वार्थ इव ते परार्थेऽपि किं तथा शौर्यं करिष्यन्ति ? तत्राह—मदर्थे इति, मत्प्रयोजनार्थे जीवितं त्यक्तुमध्यवसिता इत्यर्थः। अनेनानुरागातिशयो दर्शितः। तथापि स्वस्वपरिचितशस्त्रमात्रयोधिन एते बहुशस्त्रयोधिभिः परकीयैरभिभूयेरन्नित्यत उक्तं नानाशस्त्रप्रहरणा इति, नानाविधानि शस्त्राणि प्रहरणानि युद्धसाधनानि येषां ते तथा। 'सर्वे' इत्यनेन एतेषां मध्ये न कश्चिदप्यनेवंविधोऽस्तीत्युक्तम्। युद्धविशारदा इत्यनेन च बहुयुद्धानि पूर्वं कृतवन्तः, न त्विदंप्रथमतया युद्धे प्रवर्तिता इति शौर्यातिशयो दर्शितः ॥ ९ ॥

व० त० दी०—॥ ७–९ ॥

पु. अ. त.—एवं तत्सैनिकानुक्त्वा स्वीयानाह प्रोत्साहनार्थं—**अस्माकमित्यादिभिः**। अस्माकं ये विशिष्टाः महान्तस्तान्निबोध बुध्यस्व। **द्विजोत्तमेति** विस्मृतिसम्भावनया सम्बोधनम्। मम सैन्यस्य नायकाः नेतारः, तान्संज्ञानार्थं मया विशेषेण स्वरूपतो ज्ञायन्ते न वेति ते ब्रवीमि ॥ ७ ॥ एवं विज्ञाप्य तन्नामान्याह—**भवानिति** द्वाभ्याम्। भवान्द्रोणः सर्वेषामाचार्योऽस्माकं मुख्यः। त्वया कार्यार्थमन्ये प्रेर्याः। 'उभयोर्द्रोणसामर्थ्यं' इति वाक्यात् परमबलीति पूर्वं गणितः। भीष्मश्च तथैव मुख्यः। चकारेण क्षत्रियत्वात् शापसामर्थ्याभावमाशङ्क्य पितामहत्वात् शापसामर्थ्यं ज्ञाप्यते। कर्णस्याप्यग्रेऽर्द्धरथिषु गणनात्स दुःखितो भविष्यतीति सोऽपि मुख्यत्वेन गणितः। इदमेव चकारेण गृह्यते। कृपाचार्योऽपि तथा। एते सर्वेऽपि समितिञ्जयाः सङ्ग्रामजेतारः, भिन्नतया सर्वेषां विशेषणम्। अश्वत्थामा त्वत्पुत्रः, विकर्णश्च, सौमदत्तिः भूरिश्रवाः। तथेति यथा भवदादयस्तुल्या अप्यस्मत्पक्षपातिनस्तथैव सौमदत्तिरित्यर्थः। यद्वा—तथैवेत्युत्तरत्र योज्यम् ॥ ८ ॥ अन्ये चैतादृशा बहवः शूरा मदर्थे मत्कार्यार्थे त्यक्तं जीवितं यैः तादृशाः जीविताशां परित्यज्य मत्कार्यं कर्तुं कृतनिश्चया इत्यर्थः। यद्वा—आदिकर्मणि क्तः। त्यक्ष्यमाणजीविता इत्यर्थः। नानाशस्त्राणि प्रहरणसाधनानि येषां ते युद्धे विशारदाः अतिनिपुणाः ॥९॥

नी० भा० दी०—विशिष्टाः श्रेष्ठाः। निबोध बुध्यस्व। भौवादिकस्य परस्मैपदिनो बुधेरिदं रूपम्। संज्ञार्थं अस्मत्पक्षेऽपि शूराः सन्तीति ज्ञापनार्थम्। परेषु प्राबल्यं दृष्ट्वा तवोत्साहभङ्गो मा भूदित्यर्थः ॥ ७ ॥ विकर्णः

स्वभ्राता । सौमदत्तिर्भूरिश्रवाः । जयद्रथपदस्थाने 'तथैव च' इति क्वचित्पाठः ॥८॥ अन्ये शल्यकृतवर्मप्रभृतयः शस्त्राणि विदारकाणि खड्गादीनि, प्रहरणानि केवलं प्रहारार्थानि गदादीनि, नानाविधानि येषां ते नानाशस्त्रप्रहरणाः ॥ ९ ॥

दुर्योधनस्यावश्यकर्तव्योक्तिः ।

अपर्याप्तं तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम् ।
पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं भीमाभिरक्षितम् ॥ १० ॥
अयनेषु च सर्वेषु यथाभागमवस्थिताः ।
भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्व एव हि ॥ ११ ॥

आ. गि. टी.— राजा पुनरपि स्वकीयभयाभावे हेत्वन्तरमाचार्यं प्रत्यावेदयति–**अपर्याप्त**मिति । अस्माकं खल्विदं एकादशसंख्याकाक्षौहिणीपरिगणितमपरिमितं बलं भीष्मेण च प्रथितमहामहिम्ना सूक्ष्मबुद्धिना सर्वतो रक्षितं पर्याप्तं परेषां परिभवे समर्थम् । एतेषां पुनस्तदल्पं सप्तसंख्याकाक्षौहिणीपरिमितं बलं भीमेन चपलबुद्धिना कुशलताविकलेन परिपालितमपर्याप्तमस्मानभिभवितुमसमर्थमित्यर्थः। अथवा तदिदमस्माकं बलं भीष्माधिष्ठितमपर्याप्तमपरिमितमधृष्यमक्षोभ्यम्, एतेषां तु पाण्डवानां बलं भीमेनाभिरक्षितं पर्याप्तं परिमितं, सोढुं शक्यमित्यर्थः । अथवा तत्पाण्डवानां बलमपर्याप्तं नालम्, अस्माकमस्मभ्यं भीष्माभिरक्षितं भीष्मोऽभिरक्षितोऽस्मै परबलनिवृत्त्यर्थमिति तदेव तथोच्यते; इदं पुनरस्मदीयं बलमेतेषां पाण्डवानां पर्याप्तं परिभवे समर्थं, भीमाभिरक्षितं भीमो दुर्बलहृदयो यस्मादस्मै परबलनिवृत्त्यर्थम भिरक्षितस्तस्मादस्माकं न किञ्चिदपि भयकारणमस्तीत्यर्थः॥१०॥

स्वकीयबलस्य भीष्माधिष्ठितत्वेन बलिष्ठत्वमुक्त्वा भीष्मशेषत्वेन तदनुगुणत्वं द्रोणादीनां प्रार्थयते— **अयने**ष्विति । कर्तव्यविशेषद्योती **च**शब्दः । समरसमारम्भसमये योधानां यथाप्रधानं युद्धभूमौ पूर्वापरादिदिग्विभागेनावस्थितिस्थानानि नियम्यन्ते तान्यत्रायनान्युच्यन्ते । सेनापतिश्च सर्वसैन्यमधिष्ठाय मध्ये तिष्ठति तेषु सर्वेषु प्रक्लृप्तं प्रविभागमप्रत्याख्याय भवानश्वत्थामा कर्णश्चेत्येवमादयो भवन्तः सर्वेऽवस्थिताः सन्तो भीष्ममेव सेनापतिं सर्वतो रक्षन्तु । तस्य हि रक्षणे सर्वमस्मदीयं बलं रक्षितं स्यात्, परबलनिवृत्त्यर्थत्वेन तस्यास्माभी रक्षितत्वादित्यर्थः ॥ ११ ॥

ह. पै. भा.— सैन्यद्वयपरिकल्पनप्रयोजनमाह— अपर्याप्तमिति । तदिति तत्तथाभूतैर्वीरैर्युक्तमपि भीष्मेणाभितो रक्षितमप्यस्माकं बलं सैन्यमपर्याप्तं तैः सह योद्धुमसमर्थं भाति । इदं तेषां पाण्डवानां बलं भीमेनाभितो रक्षितं सत्पर्याप्तं समर्थं भाति ॥ १० ॥ भीष्मस्योभयपक्षपातित्वादस्मद्बलं पाण्डवसैन्यं प्रति असमर्थं, भीमस्यैकपक्षपातित्वादेतद्बलमस्मद्बलं प्रति समर्थं तस्माद्भवद्भिरेवं वर्तितव्यमित्याह— अयनेष्विति । अयनेषु व्यूहप्रवेशमार्गेषु यथाभागं विभक्तां स्वां रणभूमिं परित्यज्यावस्थिताः सन्तो भीष्ममेवाभितो रक्षन्तु । यथा तुल्यैर्युध्यमानः पृष्ठतः कैश्चिन्न हन्येत तथा रक्षन्तु । भीष्मबलेनैवास्माकं जीवनमिति भावः ॥ ११ ॥

वें. ब्र. गि.— एवं शौर्येण संख्यया च स्वशूराणामाधिक्योक्त्या यत्पूर्वम् 'अत्र शूरा महेष्वासाः' [१।४] इत्यादिना सूचितं परकीयशूरप्रयुक्तं निजभयम्, तदाच्छादितम् । इदानीं 'पश्यैतां पाण्डुपुत्राणामाचार्य महतीं चमूम्' [१।३] इत्यादिनाऽऽविष्कृतं यत्परसैन्यप्रयुक्तं निजभयम्, तत्स्वसैन्याधिक्यवर्णनेनाच्छादयति—तत्पूर्वोक्तविशिष्टबहुशूरपुरुषाधिष्ठितं भीष्मेण सेनापतिना अभितः सर्वतो रक्षितमक्षौहिणीसंख्यया चाधिकं अस्माकं बलं अपर्याप्तमपरिच्छिन्नम्, 'जगत्यपर्याप्तसहस्रभानुना' [शि. व. १।२७] इत्यादिप्रयोगदर्शनात् । एतेषां पाण्डवानां तु इदं अस्मदीयशूरापकृष्टयुयुधानादिपरिमितशूरोपेतं भीमाभिरक्षितं अक्षौहिणीसंख्यया च न्यूनं बलं उक्तविविधाधिक्यवैधुर्यात् पर्याप्तं परिमितम् । यद्यपि कुरुबले भीष्म इव पाण्डवबले धृष्टद्युम्नः सेनाधिपत्येऽभिषिक्त इति भीष्मप्रतिद्वन्द्वितया धृष्टद्युम्नाभिरक्षितमित्येव वक्तुमुचितं, न तु भीमा-

---

१ 'अयनेषु च'— 'तस्य सञ्जनयन्—' इतीमौ श्लोकावर्थतोऽपि विश्लिष्टाविव दृश्येते । तेन तन्मध्यगतः कियांश्चित् ग्रन्थभागः परिभ्रष्टः स्यादिति सम्भाव्यते । उपलभ्यते च श्लोकत्रयमधिकमत्र हंसयोगिभाष्ये— अथोच्चैः सम्प्रहृष्टात्मा युक्तः शान्तनवोऽब्रवीत् । प्रीतिमान् हि दृढं कृष्णः पाण्डवेषु यशस्विषु ॥ तस्माद्बिभेमि राजेन्द्र! शमो भवतु पाण्डवैः । पृथिवीं भुङ्क्ष्व सहितो भ्रातृभिर्बलिभिर्वशी ॥ नरनारायणौ देवाववज्ञाय नशिष्यसि । इत्येवं कथयन् राजन्! भीष्मः शान्तनवो महान् ॥ ' इति । तत्र 'प्रीतिमान्' इत्यादिश्लोकद्वयं च नीलकण्ठीयभारतपाठेऽपि [म. भा. ६।६८।१७-१८ इत्यत्र] पठ्यते। तत्तस्यात्र संग्राह्यत्वे प्रमाणं सुधिय एव । —अविगीता ।

भिरक्षितमिति; तथापि भीष्मस्य पुरतो धृष्टद्युम्नस्य का गणनेत्यभिप्रायेण तं विहाय युधिष्ठिरेण धृष्टद्युम्नाभिषेकात्पूर्वमुद्योगपर्वणि सेनापतित्वेन निश्चितं महाबलं भीमं सेनापतित्वेन गृहीत्वा, सोऽपि स्वेच्छामरणधर्मतया जितकालस्य सकलक्षत्रियजिता जामदग्न्येनाप्यजितस्य महाबलपराक्रमनिधेर्भीष्मस्य न समान इत्यभिमानेन 'भीमाभिरक्षितं पर्याप्तं' इत्युक्तम् । एतेन च धृष्टद्युम्नं घातयितुं यस्त्वां प्रति 'व्यूढां द्रुपदपुत्रेण' [१।३] इत्याद्युक्तम्, तत्तु त्वद्वधार्थमुत्पादितस्त्वया नोपेक्षणीय इति त्वदर्थमेवोक्तं, न तु मदर्थम्; मदीयसेनापतेरप्यग्रे गणनानर्हाद्धृष्टद्युम्नान्मम भीतेरप्रसक्तेः; तत्र च त्वमवज्ञया मौनी भवसि चेत्किं नश्छिन्नम् ? इत्याचार्यं प्रति सोल्लुण्ठनं वाक्यमभिव्यज्यते । पितामहवृकोदरादिनामान्तरसत्त्वेऽपि 'भीष्माभिरक्षितम्' 'भीमाभिरक्षितम्' इति वदताऽयं चमत्कारो दर्शितः—भीष्मनामनि भीमनामान्तर्भवति; भीमनामनि तु न भीष्मनाम, मध्ये षकारस्याधिकत्वात् । तथा च भीष्मभीमयोर्लोके भयङ्करत्वेनाविशेषेऽपि भीष्मस्तावन्नामतो भीमं निगिलति, भीमस्तु न तथेति तयोर्महत्त्वामहत्त्वे इति ॥ १० ॥

इत्थमाचार्यस्तुतिपूर्वकं निजबलप्रदर्शनेन स्वस्य परबलात्न किञ्चिद्भयमस्तीति न तदर्थमिहागमनम्, किन्तु गुरुदर्शनार्थमेवेति तत्प्रतिवचनावसरो दर्शितः । तमेतमन्तःकापट्यगर्भमुक्तिसन्दर्भमुपश्रुत्य सत्यमयमस्मिन्नपि समये निर्मर्यादं वक्ति वचनमिति विचार्याचार्येणाप्रतिभाषितोऽतिरोषितो भवन्नलार्यो दुर्योधनस्तं तिरस्कुर्वन्नाह—भागो नाम पूर्वादिक्रमेणास्यायमयमिति विभज्य नियमितो योधानामवस्थानार्थो देशः, तमनतिक्रम्य यथाभागं अयनेषु व्यूहप्रवेशमार्गेषु अवस्थिताः विभक्तस्वस्वरणभूम्यपरित्यागेन सर्वतः समाहृत्य सज्जीभूय स्थिताः सन्त इत्यर्थः । भवन्तः सर्वेऽपि भीष्ममेव अभितो रक्षन्तु । स एक एवास्माकं जीवातुरिति भावः । तत्र च 'भवन्तः सर्वे' इति योधाभिमुख्यप्रदर्शनेनाचार्यः पृष्ठे कृत इति ज्ञापितम् । भीष्ममेवेत्येवकारेण द्रोणव्यवच्छेदः । तेन च हितमपि मदभिहितमविज्ञाय मामवज्ञातवतो द्रोणस्याग्रे भाविनि धृष्टद्युम्नसमरदौरवस्थ्ये भवद्भिरुदास्थेयमिति तत्प्रतीकारक्रौर्यमुद्गीर्यते ॥ ११ ॥

व० त० दी०—॥ १० ॥ ११ ॥

पु. अ. त.—एवं सर्वानन्यैतद्रक्षितमप्यस्मद्बलं तद्बलयुद्धासमर्थं मम भातीत्याह–**अपर्याप्तमिति** । भीष्माभिरक्षितमप्यस्माकं बलं अपर्याप्तं तैः सह योद्धुमसमर्थं भाति । द्रोणः कदाचित्कुप्येदिति भीष्माभिरक्षितमेवोक्तम् । पाण्डवानां च बलमस्मामिर्योद्धुं समर्थं भातीत्याह–**पर्याप्तमिति** । इदं तेषां पाण्डवानां बलं भीमेनाभितः सर्वतो रक्षितं सत् पर्याप्तं समर्थं प्रतिभाति । तुशब्देनापर्याप्तपक्षो निराकृतः । यद्वा तत्प्रसिद्धमस्माकं बलं अपर्याप्तं अत्यधिकम् । किञ्च भीष्मेणाभितो रक्षितम् । तेषां तु बलं शूरभूयिष्ठमपि पर्याप्तम्, अक्षौहिणीसप्तकमितत्वात् । किञ्च भीमेनाभिरक्षितम् ॥ १० ॥ एवं सति किं कर्त्तव्यमित्याकाङ्क्षायामाह–**अयनेषु चेति** । व्यूहप्रवेशमार्गेषु यथाभागं विभक्ताः स्वस्वस्थाने स्थिता भवन्तः सर्व एव भीष्ममेवाभितः सर्वतः रक्षन्तु । यतोऽस्माकं बलं भीष्मरक्षितमेव । चकारेण व्यूहप्रवेशमार्गात् परस्थानेऽपि स्थितैरिदमपि ज्ञापितम् । एवकारेणास्मदादिरक्षा कार्येति ज्ञापितम् । हीति युक्तत्वम् ॥ ११ ॥

नी० भा० दी०—पर्याप्तं परित आप्तं परिवेष्टितम् । पाण्डवसैन्यं हि सप्ताक्षौहिणीमितत्वादल्पं बहुनैकादशाक्षौहिणीमितेनास्मत्सैन्येन वेष्टयितुं शक्यं, न तु तदीयेनास्मदीयमित्यर्थः । एवं च पर्याप्तमित्यस्य पारणीयमित्यर्थः ॥१०॥ अयनेषु व्यूहरचनया स्थिते सैन्ये प्रवेशमार्गेषु स्वे स्वे स्थाने स्थिता यूयं मध्यस्थं भीष्ममेवाभिरक्षन्तु । अस्य सेनापतेश्चाञ्चल्ये सर्वाऽपि सेना आकुलीभवेत्, तत्स्थैर्ये स्थिरा च भवेत्, अतः स एव रक्ष्य इत्यर्थः ॥११॥

युद्धमहोत्सवे भीष्मादिकृतो शङ्खादिवादित्रघोषः । [१२-१९]

तस्य सञ्जनयन् हर्षं कुरुवृद्धः पितामहः ।
सिंहनादं विनद्योच्चैः शङ्खं दध्मौ प्रतापवान् ॥ १२ ॥
ततः शंखाश्च भेर्यश्च [1]पणवानकगोमुखाः ।
सहसैवाभ्यहन्यन्त स शब्दस्तुमुलोऽभवत् ॥ १३ ॥
ततः श्वेतैर्हयैर्युक्ते महति स्यन्दने स्थितौ ।
माधवः पाण्डवश्चैव दिव्यौ शंखौ प्रदध्मतुः ॥ १४ ॥

१ पणवाः 'ढोल' इति, आनकाः 'मर्दळ–मांदळ' इति गोमुखाश्च 'काहळा' इति महाराष्ट्रप्रसिद्धा इति गीतार्णवे। शङ्खादिपञ्चानां ग्रहणमखिलरणवाद्योपलक्षणमिति रङ्गनाथः । —अविगीता ।

आ. गि. टी.— तमेवमाचार्यं प्रति संवादं कुर्वन्तं भयाविष्टं राजानं दृष्ट्वा तदभ्याशवर्ती पितामहस्तद्बुद्ध्यनुरोधार्थमित्थं कृतवानित्याह– **तस्येति**। राज्ञो दुर्योधनस्य हर्षं बुद्धिगतमुल्लासविशेषं परपरिभवद्वारा स्वकीयविजयद्वारकं सम्यगुत्पादयन्भयं तदीयमपनिनीषुरुच्चैः सिंहनादं कृत्वा शङ्खमापूरितवान् । किमिति दुर्योधनस्य हर्षमुत्पादयितुं पितामहो यतते? कुरुवृद्धत्वात्तस्य कुरुराजत्वात्पितामहत्वाच्चास्य दुर्योधनभयापनयार्था प्रवृत्तिरुचिता, तदुपजीवितया तद्वशत्वाच्च। तस्य च सिंहनादे शङ्खशब्दे च परेषां हृदयव्यथा सम्भाव्यते, दूरादेवारिनिवहं प्रति भयजननलक्षणप्रतापत्वादित्यर्थः॥ १२ ॥ राजाभिप्रायं प्रतीत्य भीष्मप्रवृत्त्यनन्तरं तत्पक्षैस्तैस्तै राजभिः शङ्खादयो वाद्यविशेषा झटिति शब्दवन्तः सम्पादिताः। स च शङ्खादिप्रयुक्तशब्दस्तुमुलो बहुलं भयं परेषां परिद्योतयन्नासीदित्याह **तत** इति ॥ १३ ॥ एवं दुर्योधनपक्षे प्रवृत्तिमालक्ष्य परिसरवर्तिनौ केशवार्जुनौ श्वेतैर्हयैरतिबलपराक्रमैर्युक्ते महत्यप्रधृष्ये रथे व्यवस्थितावप्राकृतौ शङ्खौ पूरितवन्तावित्याह— **ततः श्वेतैर्हयैरिति** ॥ १४॥

शा० भा०— तस्य विषादमालोक्य भीष्मस्तस्य हर्षं जनयितुं सिंहनादं शङ्खाध्मानं च कृत्वा शङ्खभेरीनिनादैश्च विजयाभिशंसिनं घोषं चाकारयत् ॥ १२ ॥ १३ ॥ ततस्तं घोषमाकर्ण्य सर्वेश्वरेश्वरः पार्थसारथी रथी च पाण्डुतनयस्त्रैलोक्यविजयोपकरणभूते महति स्यन्दने स्थितौ त्रैलोक्यं कम्पयन्तौ श्रीमत्पाञ्चजन्यदेवदत्तौ दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः ॥ १४ ॥

वे. ता. चं.— 'तस्य सञ्जनयन' इत्यादेः 'तुमुलोऽभवत्' इत्यन्तस्यार्थमाह— **तस्येति**। जनयन्निति शतुः 'लक्षणहेत्वोः क्रियायाः' [अष्टा. ३।२।१२६] इति हेत्वर्थत्वसूचनाय **जनयितुं** इत्युक्तम्। 'सिंहनादं विनद्य' इत्येतत् 'ओदनपाकं पचति' इतिवदिति सूचयितुं 'कृत्वा' इति पदम्। 'कृभ्वस्तयः क्रियासामान्यवचनाः' इत्येतद्व्यञ्जनायोदाहरणतया 'शङ्खाध्मानं च कृत्वा' इत्युक्तम्। 'ततः शङ्खाः' इत्यत्र ततःशब्देन विजिगीषासूचनाय भीष्मेण सेनापतिना कारितत्वं ज्ञापितमित्यभिप्रायेणोक्तं **अकारयदिति**। **शङ्खभेरीति** पणवाद्युपलक्षणम्, ततः श्लोकेऽपि कतिपयवाद्यविशेषनिर्देश उपलक्षणार्थ इति सूचितम्। सिंहनादशङ्खध्मानाभ्यां शङ्खभेर्यादिनादसमुच्चयार्थो द्वितीयश्चकारः। कृत्वेत्यनेन अकारयदित्यस्य समुच्चयार्थस्तृतीयः ॥ १२ ॥ १३ ॥ 'ततः श्वेतैः' इत्यादिकं 'धनञ्जयः' इत्यन्तं व्याचष्टे— **ततस्तमिति**। तत इति व्याख्येयपदम्। **तं घोषमाकर्ण्य** इति तद्विवक्षितकथनम्। **सर्वेश्वरेश्वरः पार्थसारथिरिति**—सर्वोत्कृष्टेभ्य उत्कृष्टः परमपुरुषो निकृष्टमानुषमात्रादपि निकृष्टतामाश्रितवात्सल्येन नीत इति भावः। पाण्डवविजयसूचनाय सञ्जयेनोपात्तो **माधव**शब्दोऽत्र श्रियःपतित्ववाची सर्वेश्वरेश्वरत्वपर एव। 'स्यन्दने स्थितौ' इत्यविशेषेण स्थितिव्यवच्छेदाय सारथित्वरथित्वविभागः। 'श्वेतैः' इत्यादिना प्रतिपादितमहत्त्वव्यक्त्यर्थमुक्तं **त्रैलोक्येति**' नात्र परिमाणादिमहत्त्वमात्रं विवक्षितमिति भावः। **त्रैलोक्यं कम्पयन्तावि**ति— तयोः स्यन्दने स्थितिमात्रमपि त्रैलोक्यकम्पनहेतुरिति भावः। यद्वा 'दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः' इत्याद्युक्तप्रकृष्टाध्मानमूलकशङ्खघोषातिशयेन, 'नभश्च पृथिवीं चैव' [१।१९] इति वक्ष्यमाणेन च फलितमिदम् ॥ १४ ॥

ह. पै. भा.— द्रोणं प्रति राज्ञा भीष्मस्य च बहुमानपुरस्सरं यदुक्तं तच्छ्रुत्वा भीष्मः किमकरोत्तदाह— **तस्येति**। कुरुवृद्धः पितामहो भीष्मस्तस्य राज्ञो दुर्योधनस्य हर्षं प्रीतिं सञ्जनयन्नुच्चैर्महान्तं सिंहनादं विनद्य कृत्वा शङ्खं दध्मौ वादितवान् ॥ १२ ॥ तदेवं सेनापतेर्भीष्मस्य युद्धोत्सवमालक्ष्य सर्वतो युद्धोत्सवः प्रवृत्त इत्याह— **तत** इति। ततो भीष्मस्य शङ्खपूरणानन्तरम्। शङ्खाश्च परं भेर्यः पणवानकगोमुखाः–पणवा आनका गोमुखा वाद्यविशेषाः सहसैव तत्क्षणमेवाभ्यहन्यन्त वादिताः। स च शङ्खादिशब्दस्तुमुलो महानभवत् ॥ १३ ॥ ततः पाण्डवसैन्ये प्रवृत्तं युद्धोत्सवमाह **तत** इति पञ्चभिः— ततो दुर्योधनस्य सैन्ये वाद्यकोलाहलानन्तरम्। श्वेतैः शुक्लैः कैलासाचलकल्पैः परसैन्योत्कर्षतनूकरणसामर्थ्यवद्भिः हयैः— अतिवेगातिरेकात्स्वभावतो वा ह आकाशे यान्तीति हया विशिष्टा अश्वास्तैर्युक्ते संयोजिते महत्यादित्यमण्डलकल्पे पूज्ये स्यन्दने संग्रामभूमिप्रद्रवणशीले रथवरे स्थितौ वर्तमानौ। माधवः—मा लक्ष्मीस्तस्या धवः पतिर्माधवः कृष्णः, पाण्डवोऽर्जुनश्चापि दिव्यौ दिवि भवौ शङ्खौ प्रदध्मतुः प्रकर्षेण परकीयवाद्यकोलाहलाभिभवसम्पादनेन दध्मतुः आपूरितवन्तौ ॥ १४ ॥

वे. ब्र. गि.—एवं द्रोणतिरस्कृतस्य स्वपुत्रस्य भीष्मतिरस्कारोऽप्यवश्यम्भाव्येव, द्रोणभीष्मयोरेकविचारत्वात्; तथा च सद्यचैव नष्टं मत्कुलमिति व्याकुलं धृतराष्ट्रमालोक्याह सञ्जयः— कुरुषु वृद्धः श्रेष्ठः प्रतापवान्पितामहो भीष्मः तस्य द्रोणतिरस्कारदुःखितस्य दुर्योधनस्य हर्षं सञ्जनयन्—हेतौ शतृप्रत्ययः—हर्षं जनयितुं उच्चैः सिंहनादं विनद्य कृत्वा। सिंहनादमिति णमुलन्तत्वाद्धातोः पुनः प्रयोगः। शंखं दध्मौ वादितवान्। अत्र 'कुरुवृद्धः' इत्यनेन यद्यपि द्रोण इव भीष्मेऽप्यादित आरभ्य दुर्विनीत एव तव पुत्र इति भीष्मेणाप्युपेक्षणीय एव, तथापि कुरुश्रेष्ठतया स्वमहत्त्वमालोच्यैव तेन नोपेक्षित इति सूचितम्। 'प्रतापवान्' इत्यनेन परबलभयार्दिते राज्ञ्युपेक्षिते पराभिभवनतेजोरूपप्रतापहानिर्भवतीति दर्शितम्। वृद्धः पितामहस्तस्य हर्षं जनयन्नित्यनेन परबलभयेनाचार्यतिरस्कारेण च गतप्राणस्य दुर्योधनस्य तात्कालिकप्राणप्रतिष्ठापनार्थ एवायं सिंहनादः, न तु वस्तुतः परबलनिरासपर्यन्तः, वृद्धपितामहस्य तदशक्तेरिति ध्वनितम् ॥ १२ ॥ एवं भीष्मः स्वयं सिंहनादपूर्वकं शंखमाध्माय स्वसैन्येऽपि सर्वत्र शंखभेर्यादिनादमकारयदित्याह— पणवा आनका गोमुखाश्च वाद्यविशेषाः। सहसा तत्क्षणमेव अभ्यहन्यन्त वादिताः। कर्मकर्तरि लकारः। स च शंखादिशब्दः तुमुलो महानभवत् ॥ १३ ॥ एवं 'मामकाः पाण्डवाश्च किमकुर्वत ?' इति प्रश्ने कौरववृत्तान्तमुक्त्वा पाण्डववृत्तान्तमाह— तत इत्यादिभिः षड्भिः। ततो माधवः पाण्डवश्च शंखौ प्रदध्मतुरित्यन्वयः। कौरवेषु दुर्योधनस्येव पाण्डवेष्वपि प्रधानभूतस्य राज्ञो वृत्तान्ते कथनीये माधवः पाण्डव इति प्रधानतो भगवद्वृत्तान्तं वदता भगवानेव पाण्डवबले प्रधानभूतो राजा, धर्मार्जुनादयस्तु निमित्तमात्रमिति ज्ञाप्यते। तत्र च कथं पाण्डवसारथेर्भगवतस्तद्राजत्वमिति शङ्कानिरासाय माधवः पाण्डव इति पूर्वपश्चाद्भावेन निर्दिष्टम्। पाण्डवरक्षणार्थमवतीर्णेन भगवता स्वरक्षणीयस्य परैरुपघाते प्राप्ते तं पृष्ठतो विधाय स्वयमग्रेऽवस्थितमित्येतदेव भगवतः पाण्डवसारथ्यं नाम, तच्च न तत्स्वामित्वविरोधीति भावः। माधवपदेन लक्ष्मीपतिर्यत्र तत्रैव जयशौर्यादिसर्वविधलक्ष्मीनिवास इति पाण्डवानामेव जयः, न त्वलक्ष्मीकस्य दुर्योधनस्येति सूचितम्। स्यन्दने स्थिताविति रथस्थत्ववर्णनेन परबलं दृष्ट्वा भयेनाचार्यमुपसङ्क्रम्य ततो यौधान्भीष्मं चोपधाव्य तत इतो विलुठतो दुर्योधनाद्वैलक्षण्यमुक्तम्। प्रथमतो यं यथा रथमारूढौ, तत्रैव तथैव स्थितौ, न तु कुतश्चिच्छङ्कापि प्रचलितावित्यर्थः। स्थिताविति तुल्यवदवस्थानोक्त्या रथचालनकाल एव भगवतः सारथ्युपवेशस्थानेऽवस्थानम्, अर्जुनस्य रथमध्येऽवस्थानम्, समयान्तरे तु सर्वदा द्वयोरेकस्मिन्नेवासनेऽवस्थितिरिति तयोरखण्डसख्यातिशयो दर्शितः। श्वेताश्वरथानामन्येषामपि बहुशः सत्त्वेऽपि खाण्डवदहनसमयेऽग्निना यः श्वेताश्वरथोऽर्जुनाय दत्तः, येन च श्वेतवाहन इत्यर्जुनस्यासाधारणं नाम, सोऽयं दिव्यो रथ इति दर्शयितुं श्वेतैर्हयैर्युक्त इत्युक्तम्। महतीत्यनेन 'उपेतं राजतैरश्वैर्गान्धर्वैर्हेममालिभिः। पाण्डुराभ्रप्रतीकाशैर्मनोवायुसमैर्जवे ॥ सर्वोपकरणैर्युक्तमजेयं देवदानवैः। ससर्ज यं स्व-[सु-] तपसा भुवने [भौमनो] भुवनप्रभुः ॥ प्रजापतिरनिर्देश्यं यस्य रूपं रवेरिव। आश्रिता यं रथश्रेष्ठं शक्रध्वजसमा बभौ ॥ तापनीया सुरुचिरा ध्वजयष्टिरनुत्तमा। यस्यां तु वानरो दिव्यः सिंहशार्दूलकेतनः [लांगूललक्षणः] ॥ भीमो ननर्द तत्रास्य संश्रितो मूर्ध्न्यशोभत। ध्वजे भूतानि चात्रासन्विविधानि महान्ति च ॥ नादेन रिपुसैन्यानां येषां संज्ञा प्रणश्यति,' इत्यादिपर्वोक्तं [अ. २२५ श्लो. १०–१७] रथमाहात्म्यं स्मारितम्। तेन च तादृशो रथ एक एवालम्; तदुपरि माधवः पाण्डवश्च किल किमु वक्तव्यं जयविषय इति सूचितम्। दिव्यौ शंखावित्यनेन 'ततः शंखाश्च' इति पूर्वोक्तपरबलशंखानां प्राकृतत्वेनाकिञ्चित्करत्वमुक्तम्। माधवः पाण्डवश्चैवेत्येवकारस्य त्वयमर्थः— कुरुसेनापतिना भीष्मेण स्वयं शंखं ध्मात्वा सर्वतः सैन्ये शंखनादे प्रवर्तिते सति तदनुरूपतया पाण्डवसेनापतिना धृष्टद्युम्नेन स्वयं तथा विधातुमुचितम्; न तु तथा कृतम्; कृष्णार्जुनावेव शंखौ वादितवन्ताविति। अत्र हेतुः प्रदध्मतुरित्यत्र प्रकर्षार्थवाचिना प्रेत्युपसर्गेणोक्तः। प्रकर्षोऽप्यत्र सकलधार्तराष्ट्रगर्भनिर्भेदपर्यन्ततारूपः, 'स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत्' [१।१९] इत्यादिवक्ष्यमाणत्वात्। ततश्चायं भावः— यदि हि धृष्टद्युम्नादय एव शंखान्वादयेयुः, तदा भीष्मादिवादनस्यात्रापि प्रतिशंखवादनं जातमित्येव स्यात्; परहृदयविदारणपर्यन्तं शंखध्वनिर्विधेय इति हि भगवतोऽभिमतम्; अतस्तदर्थं कृष्णार्जुनावेव प्रदध्मतुरिति ॥ १४ ॥

व० त० दी०— ततस्तद्विषादमवलोक्य भीष्मस्तस्य हर्षं जनयितुं सिंहनादं शङ्खनादं च कृत्वा शङ्खभेरीनिनादैर्विजयाभिशंसकं घोषं चाकारयत् ॥ १२ ॥ १३ ॥ ततस्तद्घोषं निशम्य भगवान् पार्थसारथिरर्जुनश्च त्रैलोक्यविजयोपकरणभूते मध्ये रणे महति रथे स्थितौ विश्वं कम्पयन्तौ स्वशङ्खौ प्रदध्मतुः ॥ १४ ॥

पु. अ. टी.— सेनापतिरेव रक्षणीय इत्येवं स्वबहुमानप्रतिपादकं राजवाक्यं श्रुत्वा राज्ञो हर्षमुपजनयन् भीष्मः स्वबलख्यापकं शङ्खनादं कृतवानित्याह– तस्येति। तस्य राज्ञः हर्षं सम्यक् प्रकारेण योत्स्यामि इत्यादिरूपेण जनयन्। भीष्मस्य भक्तत्वात्स्वपराजयज्ञानेन स्वतो हर्षेण न शङ्खादिवादनं, किन्तु दुर्योधनस्य वाक्यं श्रुत्वा भगवदिच्छां ज्ञात्वा तस्य राज्ञः हर्षजननार्थं तथा कृतवानिति बोधयितुमेवमुक्तम्। कुरुवृद्धः कुरूणां कुरुषु वा वृद्धः देशकालोचितज्ञानः–पितामह इति हर्षजनने हेतुरुक्तः– भीष्मः उच्चैरूर्ध्वमुखं यथा स्यात्तथा, महान्तं वा सिंहनादं विनद्य स्वप्रौढिज्ञापकं गर्जनं कृत्वा प्रतिभटः कोऽपि नास्तीति ज्ञापयन् शंखं दध्मौ वादितवान्। ननु राज्ञा बहुमाने कृतेऽपि राज्ञोऽग्रे तथा विनादं

शङ्खादिवादनं च न कर्त्तव्यं तत्कथं कृतवानित्याशङ्क्याह — **प्रतापवानि**ति । नादेनैव शत्रुजयः सूच्यते ॥ १२ ॥ एवं सेनापतेर्युद्धोत्सवप्रवर्त्तकं शङ्खध्वनिमाकर्ण्य सर्वसावधानकरणार्थं वादका दुन्दुभ्यादिवादनं कृतवन्त इत्याह— **तत** इति। सहसा तच्छ्रवण एव शङ्खा भेर्यश्च पणवा आनकाः गोमुखाः अभ्यहन्यन्त, वादिता इत्यर्थः । एवकारेण तच्छ्रवणादेव वादितवन्तः, नतु युद्धोपस्थित्या स्वशौर्याविर्भावेनेति व्यज्यते । स शङ्खादिशब्दस्तुमुलो महानासीत् ॥ १३ ॥ एवं युद्धोत्सवज्ञापकशंखध्वनिश्रवणानन्तरं पाण्डवसैन्येऽपि युद्धोत्सवोऽभूदित्याह— **तत** इति पञ्चभिः । ततः कौरवप्रवृत्त्यनन्तरं श्वेतैर्हयैः शुभसूचकैरश्वैर्युक्ते । परमेश्वरस्य सारथित्वप्रतिपादनाय भगवतोऽश्वानां च वर्णनं, नायं भगवद्रथ इति ज्ञापनाय च भगवतोऽश्वानां चित्रवर्णत्वादत्र श्वेतैरिति हयविशेषणम् । युद्धप्रवृत्तिज्ञापनार्थं हयैर्युक्त इति । महति अग्निदत्ते भगवत्स्थितियोग्ये गरुडसमे स्यन्दने नन्दिघोषाख्ये रथे स्थितौ श्रीकृष्णार्जुनौ दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः वादितवन्तौ । माधवपदेन तेषां शीघ्रमेव लक्ष्मीप्राप्तिर्भविष्यति इति व्यञ्जितम् । पाण्डवत्वोक्त्या तेषां न्यायत्वमुक्तम् । भगवतः शङ्खध्वनिः सर्वेषां यथा दर्पघ्नस्तथैवार्जुनस्यापीति चकारेणैवकारेणापि व्यज्यते ॥ १४ ॥

नी० भा० दी०— तस्यैवं वदतो दुर्योधनस्य । सञ्जयवाक्यमिदम् । सिंहनादमिति णमुलन्तम् । तेन विनद्येत्यस्यानुप्रयोगः । कषादित्वात् 'समूलकाषं कषतिस्म दैत्यान्' इत्यादिवत् । कुरुवृद्धो भीष्मः प्राग्विराटनगरादौ दृष्टप्रभावान् पाण्डवान्दृष्ट्वा राज्ञो भयं मा भूदिति शङ्खं दध्मौ । हर्षं युद्धोत्साहं जनयन् । हेत्वर्थे शतृप्रत्ययः। हर्षजननार्थमित्यर्थः ॥ १२ ॥ अभ्यहन्यन्त अभिहताः । कर्मकर्तरि प्रयोगः ॥ १३–१४ ॥

पाञ्चजन्यं हृषीकेशो देवदत्तं धनञ्जयः ।[1][2]
पौण्ड्रं दध्मौ महाशंखं भीमकर्मा वृकोदरः ॥ १५ ॥
अनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।
नकुलः सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ ॥ १६ ॥
काश्यश्च परमेष्वासः शिखण्डी च महारथः ।
धृष्टद्युम्नो विराटश्च सात्यकिश्चापराजितः ॥ १७ ॥
द्रुपदो द्रौपदेयाश्च सर्वशः पृथिवीपते ! ।
सौभद्रश्च महाबाहुः शंखान् दध्मुः पृथक् पृथक् ॥ १८ ॥
स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत् ।
नभश्च पृथिवीं चैव तुमुलो व्यनुनादयन् ॥ १९ ॥

आ. गि. टी.— तयोः शङ्खयोर्दिव्यत्वमेवाऽऽवेदयति— **पाञ्चजन्य**मिति । केशवार्जुनयोर्युद्धाभिमुख्यं दृष्ट्वा संहृष्टः स्वारस्येन समररसिको भीमसेनोऽपि युद्धाभिमुखोऽभूदित्याह— **पौण्ड्र**मिति ॥ १५ ॥ एतेषामीदृशीं प्रवृत्तिं प्रतीत्य परिपालनावकाशमासाद्य राज्ञो युधिष्ठिरस्यापि प्रवृत्तिं दर्शयति— **अनन्ते**ति । ज्यायसां भ्रातॄणामनुसरणमावश्यकमिति मत्वा तयोर्यवीयसोर्भ्रात्रोरपि प्रवृत्तिमाह— **नकुल** इति ॥ १६ ॥ अन्येषामपि तत्पक्षीयाणां राज्ञामैकमत्यं विज्ञापयन्धृतराष्ट्रस्य दुराशां सञ्जयो व्युदस्यति— **काश्यश्चे**त्यादिना । परमेष्वासादिविशेषणचतुष्टयं प्रत्येकं सम्बध्यते ॥ १७ ॥ १८ ॥ तैस्तै राजभिः शङ्खानापूरयद्भिरापादितो महान् घोषस्तुमुलोऽतिभैरवो नभश्चान्तरिक्षं पृथिवीं च भुवनं लोकत्रयं सर्वमेव विशेषेणानुक्रमेण नादयन्नादयुक्तं कुर्वन्धार्तराष्ट्राणां दुर्योधनादीनां हृदयान्यन्तःकरणानि व्यदारयद्विदारितवान् । युज्यते हि तत्प्रेरितशङ्खघोषश्रवणात् त्रैलोक्याक्रोशे तमुपशृण्वतां तेषां हृदयेषु दोधूयमानत्वं तदाह— **स घोष** इति ॥ १९ ॥

---

१ पञ्चजना मनुष्याः । 'स्युः पुमांसः पञ्चजनाः' इत्यमरः । तेषां हितः अनिष्टनिवारणात् । हितार्थे तद्धितः, इति पूर्णसरस्वती । पञ्चजनो नाम समुद्रान्तश्चरः शङ्खरूपी कश्चिदसुरः । गुरुपुत्रानयनप्रसङ्गे तं हत्वा गृहीतस्तदस्थिसम्भवः पाञ्चजन्यः । 'स तु पञ्चजनं हत्वा शङ्खं लेभे जनार्दनः । यस्य देवमनुष्येषु पाञ्चजन्य इति श्रुतिः ॥' (ह. वं. २।३३।१७) इति निर्वचनात् ।

२ देवदत्तं निवातकवचनिबर्हणप्रीतैर्देवैरिन्द्रद्वारा दत्तम् । 'देवदत्तं च मे शङ्खं पुनः प्रादान्महारवम् । दिव्यं चेदं किरीटं मे स्वयमिन्द्रो युयोज ह' (म. भा. ३।१७४।५) इति वचनात् । खाण्डवदाहेऽग्निदत्त इति वामनोक्तिस्त्वमूला । —अविगीता ।

रा० भा०—ततो युधिष्ठिरो वृकोदरादयश्च स्वकीयान् शङ्खान् पृथक् पृथक् प्रदध्मुः। स घोषो दुर्योधनप्रमुखानां सर्वेषामेव भवत्पुत्राणां हृदयानि बिभेद। 'अद्यैव नष्टं कुरूणां बलम्' इति धार्तराष्ट्रा मेनिरे। एवं तद्विजयाभिकाङ्क्षिणे धृतराष्ट्राय सञ्जयोऽकथयत्॥ १५–१९॥

वे. ता. चं.— दिव्यत्वोक्तिदर्शितशङ्खातिशयवैशद्याय पाञ्चजन्यदेवदत्तसंज्ञोक्तिः। एवं भीमसेनादिशङ्खचतुष्टयविशेषे नामनिर्देशोऽपि। **पृथक् पृथक् प्रदध्मु**रिति—यथैकैकशङ्खध्वनिरेव धार्तराष्ट्रहृदयभेदाय स्यात्, तथा प्रदध्मुरिति भावः। यद्वा यथास्वं प्रहर्षद्योतनाय क्रमात्प्रदध्मुरिति। 'स घोषः' इति श्लोके नभश्च पृथिवीं चानुनादयन्नपि धार्तराष्ट्राणामेव हृदयानि बिभेदेत्यन्वयः; अन्येषां तु हर्षहेतुरिति भावः। **सर्वेषामेव भवत्पुत्राणा**मित्यनेन तेषु दृढचित्तः कश्चिदपि नास्तीति द्योतनाय धार्तराष्ट्रशब्दतद्गतबहुवचनयोरर्थ उक्तः। 'व्यदारयत्' इत्यस्य वक्ष्यमाणाभिप्रायद्योतकं प्रतिपदं **बिभेद** इति। घोषस्य शस्त्रादिवत् हृदयविदारणत्वं कथमित्यत्राह—**अद्यैवे**ति। स्वबलस्य विजयित्वमध्यवस्यतां तन्नाशबुद्धिरेव हि हृदयभेद इति भावः। धार्तराष्ट्रविजयबुभुत्सया पृच्छते धृतराष्ट्राय प्रागुक्तप्रकारेण तदपजयसूचकमेव सञ्जयोऽकथयदित्याह— **एव**मिति॥ १५–१९॥

ह. पै. भा.— तदेव विभागेन प्रदर्शयन्नाह— पाञ्चजन्यमिति। हृषीकाणामिन्द्रियाणामीशोऽधिष्ठाता लीलागृहीतदेहो भगवान् विष्णुः। पाञ्चजन्यं पञ्चजनाह्वयदैत्यदेहोद्भवं, धनञ्जयो देवदत्तं, वृकोदरो भीमं घोरं कर्म यस्य सः भीमकर्मा महाशङ्खं पौण्ड्रं दध्मौ, आपूरितवान्॥ १५॥ अनन्तविजयमित्यादियुग्मं पूर्वश्लोकक्रियया सम्बध्यते। अनन्तेति। कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरो राजा पाण्डवानां स्वामी अनन्तविजयं महाशङ्खं दध्मौ, यस्य पूरणादनन्तः सततं विजयो भवतीत्यनन्तविजयः। नकुलः सहदेवश्चोभौ सुघोषमणिपुष्पकौ—नकुलः सुघोषं नाम शङ्खं दध्मौ सहदेवो मणिपुष्पकं च॥ १६॥ काश्यश्चेति। च परं काश्यः काशिराजः परमेष्वासः परम उत्कृष्ट इष्वासो धनुर्यस्य सः, च पुनः शिखण्डी महारथः शिखण्डवान्सकलसुरासुराजेयभीष्मवधार्थमुत्पन्नः पौरुषेयशिखायुक्तः, च परं धृष्टद्युम्नः, विराटः, सात्यकिः स एवापराजितोऽजेयः, एते सर्वे पृथक्पृथक्शङ्खान्दध्मुर्वादयामासुरिति परेण सम्बन्धः॥ १७॥ द्रुपद इति। हे पृथिवीपते! द्रुपदः, च परं द्रौपदेया द्रौपदीपुत्राः, च परं महाबाहुः सौभद्रः, एते सर्वे प्रत्येकं शङ्खान्दध्मुः॥ १८॥ तस्य शङ्खनादस्य धार्तराष्ट्रान्प्रति जयभयजनकत्वमाह— स घोष इति। स तुमुलो घोरः पाण्डवसेनापतीनां शङ्खादिजनितो घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत्। किं कुर्वन्? नभ आकाशं पृथिवीं च व्यनुनादयन् प्रतिशब्दयुक्तं कारयन्॥ १९॥

वें. ब्र. गि.— 'दिव्यौ शङ्खौ' इत्युक्तं दिव्यत्वं दर्शयन्नेव भगवच्छङ्खवादनानुप्रवृत्तं पाण्डवबलशङ्खवादनं प्रपञ्चयति–पाञ्चजन्यमित्यादिभिः पञ्चभिः। सर्वेन्द्रियाधिष्ठातृत्ववाचिना हृषीकेशपदेन भगवतः परहृदयविदारणं न दुष्करम्, नियम्यभङ्गे नियन्तुर्भाराभावादिति सूचितम्। पाञ्चजन्यं देवदत्तमिति च नामग्रहणेन कृष्णार्जुनशङ्खयोर्दिव्यत्वं दर्शितम्। पौण्ड्रः अनन्तविजयः सुघोषः मणिपुष्पकः इति भीमयुधिष्ठिरनकुलसहदेवशङ्खानां नामानि। अनेन च पाण्डवसेनायामेतावन्तः स्वनामभिः प्रसिद्धाः शङ्खाः, परसैन्ये तु नैकोऽपि तादृशोऽस्तीत्याशयो व्यज्यते। परमेष्वासो महाधनुर्धरः काश्यः काशीराजः। स्पष्टमन्यत्॥ १५–१८॥

प्रदध्मतुरित्युक्तं प्रकर्षमेव स्फुटीकरोति—स घोष इति। भगवत्पाञ्चजन्यघोषस्तदनुप्राणितोऽर्जुनादिशङ्खघोषश्चेत्यर्थः। धार्तराष्ट्राणामिति धृतराष्ट्रसम्बन्धिनां दुर्योधनभीष्मद्रोणादीनां सर्वेषामपीत्यर्थः। 'तस्येदम्' [अष्टा. ४।३।१२०] इति सम्बन्धसामान्येऽण्प्रत्ययः। हृदयानि मनांसि वक्षांसि च। 'हृदयं चित्तवक्षसोः' इति निघण्टुः। व्यदारयत् बिभेद। तत्र मनोविदारणं नाम ज्ञानेच्छाकृतिधैर्योत्साहादिमनोधर्मनाशनम्। वक्षोविदारणं तु भयप्रयुक्तो महाविपत्तिष्वनुभूयमानो गर्भनिर्भेदः। एवमुभयविधहृदयविदारणोक्त्या धार्तराष्ट्रा निहता एव जाता इत्युक्तं भवति। तदेतद्भगवानेव वक्ष्यति—'मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन्' [११।३३] इति, पूर्वमेव शङ्खवादनकाल एवेत्यर्थः। अत्र 'घोषो हृदयानि व्यदारयत्' इत्यनेन भगवतः सत्यप्रतिज्ञत्वं सूचितम्। स्वयमयोद्धैव पाण्डवयुद्धं निर्वर्तयिष्यामीति हि भगवता प्रतिज्ञातम्; तथैव च कृतम्। पाञ्च-

जन्यघोष एव धार्तराष्ट्राञ्प्रधान, न तु भगवानिति। 'ततः शङ्खाश्च भेर्यश्च' [१।१३] इति श्लोके धार्तराष्ट्रशङ्खनादोऽपि तुमुलत्वेनोक्तः, तथैवायमपि तुमुल इति भ्रमं निराकरोति--**नभश्च पृथिवीं** चैव व्यनुनादयन्निति। वीत्युपसर्गः पृथक्करणवाची। भूमिमाकाशं च विभिद्यानुनादं कुर्वन्नित्यर्थः। पृथिवीं चैवेत्येवकारेण पृथिव्याकाशौ विदारयतो धार्तराष्ट्रविदारणे को वा भार इति दर्शितम् ॥ १९ ॥

व० त० दी०— ततो युधिष्ठिरभीमादयश्च पृथक्पृथक् शङ्खान् दध्मुः। स घोषः दुर्योधनादिहृदयानि बिभेद ॥१५–१९॥

पु. अ. त.—श्रीकृष्णादिशङ्खानां महत्त्वज्ञापनार्थं नामान्याह—**पाञ्चजन्यमि**त्यादिद्वयेन। पाञ्चजन्यं हृषीकेशो वादितवान्। पाञ्चजन्यादीनि तत्तच्छङ्खानां नामानि शङ्खमाहात्म्यज्ञापनार्थमुक्तानि। पञ्चजनदैत्यप्रभावत्वात्पाञ्चजन्यः। देवदत्तमग्निदत्तम्। पौण्ड्रादयोऽपि तत्तद्गुणविशिष्टास्तत्तदुपाख्यानैरवगन्तव्याः। सर्वेषामिन्द्रियप्रवर्त्तकस्य युद्धप्रवृत्तौ सर्वेन्द्रियाणि स्वत एव प्रवर्त्तेरन्निति हृषीकेश इत्युक्तम्। धनञ्जयः देवदत्तं वादितवान्। धनं जयोऽस्य, जये यस्येति वा। पौण्ड्रं महाशङ्खं स्वरूपतो गुरुतरं भीमकर्मा भयानककर्मकर्ता वृकोदरो भीमसेनो दध्मौ वादितवान्। 'भक्तिर्ज्ञानं सवैराग्यं प्रज्ञा मेधा धृतिः स्थितिः। योगः प्राणो बलं चैव वृकोदर इति स्मृतः। एतद्दशात्मको वायुस्तस्माद्भीमस्तदात्मकः।' इति ॥ १५ ॥ अनन्तानां विजयो येन तादृशं वादितवान्। राजेति प्रवृत्तावावश्यकता। कीदृशो राजा? कुन्तीपुत्रः। कुन्तीपुत्र इति तत्प्रेरितत्वं भगवत्कृपाधिकारित्वं च ज्ञापितम्। युधिष्ठिर इति सार्थकनाम्ना सामर्थ्यम्। नकुलः सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ वादयामासतुः ॥ १६ ॥ एवं मुख्यानां नामानि तच्छङ्खानां चोक्त्वा तत्सैनिकानां महतां सर्वेषां नामान्याह--**काश्यश्चे**ति द्वयेन। काश्यः काशिराजः परमेष्वासः परमः श्रेष्ठ इष्वासो धनुर्यस्य। शिखण्डी च महारथः शस्त्रशास्त्रप्रवीणः। चकारेण परमेष्वासोऽपि। धृष्टद्युम्नादयो गणिताः सर्वे तथा। सौभद्रोऽभिमन्युः महाबाहुः परमयुद्धसमर्थः। पृथक् पृथक् भिन्नस्थाने स्थिताः शङ्खान्दध्मुः। पृथिवीपत इति सम्बोधनं धृतराष्ट्रस्य सर्वेषां स्वरूपज्ञानार्थम् ॥ १७ ॥ १८ ॥ स शङ्खध्वनिस्तावकानां भयमुत्पादयामासेत्याह-- **स** इति। स पूर्वोक्तपाञ्चजन्यादिजन्मा घोषः शब्दः धार्तराष्ट्राणां हृदयानि विशेषेण दारितवान्। नभः आकाशं पृथिवीं विशेषेण अनुनादयन् प्रतिध्वनयन् तथा कृतवान्। चकारद्वयेन नभः पृथिवीं व्यदारयदिति ज्ञापितम्। नभोविदारणं लोकोक्तिः। पृथिवीविदारणं तु स्पष्टम्, विद्युन्महाशब्देन कूपादिविदारणस्य दर्शनात्। कीदृशः सः? तुमुलो महान्। नभश्च पृथिवीं च अनुनादयन् तुमुलो भूत्वा स घोषः धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयदिति वा। उत्साहभङ्गेन हृदये भयं जनयामासेत्यर्थः। एवं पाण्डवानां धर्मिष्ठत्वभक्तत्वयोर्बोधनार्थमष्टादशभिः सङ्गतिरुक्ता १९

नी० भा० दी०—॥ १५–१९ ॥

स्वसारथ्यं स्वीकुर्वाणं श्रीकृष्णं प्रत्यर्जुनोक्तिः।

अथ व्यवस्थितान् दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान् कपिध्वजः।
प्रवृत्ते शस्त्रसम्पाते धनुरुद्यम्य पाण्डवः ॥ २० ॥
हृषीकेशं तदा वाक्यमिदमाह महीपते!।
अर्जुन उवाच—सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत! ॥ २१ ॥
यावदेतान्निरीक्षेऽहं योद्धुकामानवस्थितान्।
कैर्मया सह योद्धव्यमस्मिन् रणसमुद्यमे ॥ २२ ॥
योत्स्यमानानवेक्षेऽहं य एतेऽत्र समागताः।
धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेर्युद्धे प्रियचिकीर्षवः ॥ २३ ॥

आ. गि. टी.—दुर्योधनादीनां धार्तराष्ट्राणामेवं भयप्राप्तिं प्रदर्श्य पार्थादीनां पाण्डवानां तद्वैपरीत्यमिदानीमुदाहरति–**अथे**त्यादिना। भीतिप्रत्युपस्थितेरनन्तरं पलायने प्राप्तेऽपि वैपरीत्याद्व्यवस्थितानप्रचलितानेव परान्प्रत्यक्षेणोपलभ्य हनुमन्तं वानरवरं ध्वजलक्षणत्वेनाऽऽदायावस्थितोऽर्जुनो भगवन्तमाहेति सम्बन्धः। किमाहेत्यपेक्षायामिदं वक्ष्यमाणं हेतुमद्वचन-

मित्याह— **वाक्यमिद**मिति । कस्यामवस्थायामिदमुक्तवानिति तत्राऽऽह—**प्रवृत्त** इति । शस्त्राणामिषुप्रासप्रभृतीनां सम्पातः समुदायस्तस्मिन्प्रवृत्ते प्रयोगाभिमुखे सतीति यावत् । किं कृत्वा भगवन्तं प्रत्युक्तवानिति तदाह— **धनु**रिति । महीपतिशब्देन राजा प्रज्ञाचक्षुः सञ्जयेन सम्बोध्यते। तदेव गाण्डीवधन्वनो वाक्यमनुक्रामति— **सेनयो**रिति । उभयोरपि सेनयोः सन्निहितयोर्मध्ये मदीयं रथं स्थापयेत्यर्जुनेन सारथ्ये सर्वेश्वरो नियुज्यते । किं हि भक्तानामशक्यं यद्भगवानपि तन्नियोगमनुतिष्ठति ? युक्तं हि भगवतो भक्तपारवश्यम् । अच्युतेति सम्बोधनतया भगवतः स्वरूपं न कदाचिदपि प्रच्युतिं प्राप्नोतीत्युच्यते ॥ २० ॥ २१ ॥ मध्ये रथं स्थापयेत्युक्तं तदेव रथस्थापनस्थानं निर्धारयति— **याव**दिति । एतान्प्रतिपक्षे प्रतिष्ठितान् भीष्मद्रोणादीनस्माभिः सार्धं योद्धुमपेक्षावतो यावद्गत्वा निरीक्षितुमहं क्षमः स्यां तावति प्रदेशे रथस्य स्थापनं कर्तव्यमित्यर्थः । किञ्च प्रवृत्ते युद्धप्रारम्भे बहवो राजानोऽमुष्यां युद्धभूमावुपलभ्यन्ते तेषां मध्ये कैः सह मया योद्धव्यम् ? न हि क्वचिदपि मम गतिप्रतिहतिरस्तीत्याह— **कैर्मये**ति ॥ २२ ॥ प्रतियोगिनामभावे कथं तव युद्धौत्सुक्यं फलवद्भवेदिति तत्राह— **योत्स्यमाना**निति । ये केचिदेते राजानो नानादेशेभ्योऽत्र कुरुक्षेत्रे समवेतास्तानहं योत्स्यमानान्परिगृहीतप्रहरणोपायानतितरां संग्रामसमुत्सुकानुपलभे ; तेन प्रतियोगिनां बाहुल्यमित्यर्थः । तेषामस्माभिः सह पूर्ववैराभावे कथं प्रतियोगित्वं प्रकल्प्यते ? तत्राऽऽह—**धार्तराष्ट्रस्ये**ति । धृतराष्ट्रपुत्रस्य दुर्योधनस्य दुर्बुद्धेः स्वरक्षणोपायमप्रतिपद्यमानस्य युद्धाय संरम्भं कुर्वतो युद्धे युद्धभूमौ स्थित्वा प्रियं कर्तुमिच्छवो राजानः समागता दृश्यन्ते; तेन तेषामौपाधिकमस्मत्प्रतियोगित्वमुपपन्नमित्यर्थः ॥ २३ ॥

रा० भा०— अथ युयुत्सूनवस्थितान् धार्तराष्ट्रान् भीष्मद्रोणप्रमुखान् दृष्ट्वा लङ्कादहनवानरध्वजः पाण्डुतनयो ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजसां निधिं स्वसङ्कल्पकृतजगदुदयविभवलयलीलं हृषीकेशं परावरनिखिलजनान्तर्बाह्यसर्वकरणानां सर्वप्रकारकनियमनेऽवस्थितमाश्रितवात्सल्यविवशतया स्वसारथ्येऽवस्थितं युयुत्सूनेतान् समवेतान् यावदहं निरीक्षे तावदुभयोः सेनयोर्मध्ये तदीक्षणक्षमे स्थाने रथं स्थापयेत्यचोदयत् ॥ २०–२३ ॥

वे. ता. चं.—'अथ व्यवस्थितान्' इत्यादेः 'कुरून्' [१।२५] इत्यन्तस्यार्थमाह— **अथे**त्यादिना **इति चावोच**दित्यन्तेन । तत्र वाक्यत्रये प्रथमेन वाक्येन 'प्रियचिकीर्षवः' इत्यन्तस्यार्थ उच्यते । 'व्यवस्थितान्' इत्यत्र विशब्दसूचितविशेषव्यक्तये **युयुत्सू**नित्युक्तम्; 'योद्धुकामानवस्थितान्' इति ह्यनन्तरमप्युच्यते । 'कपिध्वजः' इत्यत्र कपित्वमात्रप्रतिपन्नलाघवं निवारयितुं सौगन्धिकयात्रायां हनुमद्दत्तं वरम्, स्वरूपसन्दर्शनमात्रेण रक्षसामिव परेषां संक्षोभं च सूचयितुं **लङ्कादहनवानरध्वज** इत्युक्तम् । अप्रच्युतस्वभावत्वप्रतिपादकाच्युतपदाभिप्रेतव्यञ्जनाय **ज्ञाने**त्यादिकम् । हृषीकेशपदव्याख्या **परावरे**त्यादि । यद्वा सृष्ट्यादिकं वीर्यादिकं तदुपलक्षितं ज्ञानादिकमपि हृषीकेशशब्दार्थं एव । यथोक्तमहिर्बुध्न्यसंहितायाम्—'क्रीडया हृष्यति व्यक्तमीशः सन् सृष्टिरूपया । हृषीकेशत्वमीशत्वं देवत्वं चास्य तत्स्फुटम् ॥ अविकारितया जुष्टो हृषीको वीर्यरूपया । ईशः स्वातन्त्र्ययोगेन नित्यं सृष्ट्यादिकर्मणि ॥ ऐश्वर्यवीर्यरूपत्वं हृषीकेशत्वमुच्यते' इति । आश्रितान् न च्यावयति, अतश्च च्युतोऽस्य नास्तीत्यच्युतशब्दस्य काचिन्निरुक्तिः;तां दर्शयति—**आश्रितवात्सल्ये**त्यादिना । **स्वसारथ्येऽवस्थित**मिति—हृषीकेशतया सर्वेषां करणानां सर्वप्रकारनियमने स्थितस्य रथयुग्यमात्रनियमनं कियदिति भावः । 'निरीक्षे' इत्यत्रोपसर्गार्थः यथावदिति दर्शितः । **याव**च्छब्दोऽत्र साकल्यवाची, निरीक्षणकालावधिवाची वा, 'यावत्पुरानिपातयोर्लट्' [अष्टा. ३।३।४] इति निरीक्षणस्य भविष्यत्वद्योतको वा । 'यैः सह मया योद्धव्यं तान्निरीक्षे' इत्यत्र मया सह यैर्योद्धव्यं तानवेक्ष इति नोक्तम्; अतः 'योत्स्यमानान्' इति श्लोकस्योत्थानम् 'धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेः' इति दुर्योधनादिदोष प्रख्यापनतात्पर्याच्च न पौनरुक्त्यम् । यद्वा 'सेनयोरुभयोर्मध्ये' इति पूर्वोक्तत्वात् 'सेनयोरुभयोरपि स्थितानपश्यत्' [१।२६] इति वक्ष्यमाणत्वाच्च स्वसेनास्थितस्वसहायविषयः पूर्वश्लोकः; तत्र कैर्मया सह स्थित्वा परैर्योद्धव्यमित्यर्थः । उत्तरस्तु श्लोकः प्रतिसैन्यस्थितधार्तराष्ट्रसहायविषय इति व्यक्त एव । प्रागेव तेषां विदितत्वेऽपि इदानीन्तनसंरम्भादिविशेषदर्शनेन तत्तदुचितसाम्परायिकव्यापारसौकर्याय यथावद्दर्शनमिहार्जुनेनाकाङ्क्षितम् । 'सेनयोरुभयोर्मध्ये' [१।२४] इत्यस्याभिप्रेतकथनं **तदीक्षणक्षमे स्थाने** इति । **अचोदय**दित्यनेन 'स्थापय' इत्यत्र प्रत्ययस्य नियोगार्थत्वं दर्शितम् । सर्वप्रशासिता नियोज्योऽभवदित्याश्चर्यमिति भावः ॥२०–२३॥

ह. पै. भा.—तस्मिन्समये श्रीकृष्णं प्रत्यर्जुनेन यदुक्तं तच्चतुर्भिः श्लोकैः सञ्जय आह— अथेति । अथ शङ्खपूरणानन्तरम् । कपिध्वजः पाण्डवो व्यवस्थितान्विशेषेणावस्थितान् स्वशङ्खनादाद्घोरतरादपि अपरित्रस्तान्धार्तराष्ट्रान् दृष्ट्वा शस्त्रसम्पाते उत्तमाहवस्थले च धार्तराष्ट्राणां प्रवृत्ते सति धनुरुद्यम्य सज्जीकृत्य हृषीकेशं प्रति वाक्यमाहेति द्वितीयेनान्वयः ॥२०॥ हृषीकेशमिति । हे महीपते ! तदा हृषीकेशमिदं वाक्यमाह। हेऽच्युत ! मे मम रथमुभयोः सेनयोर्मध्ये मध्यप्रदेशे स्थापय ॥२१॥

यावदिति । अहं यावदेतान् प्राधान्याद्वीरान् योद्धुकामानवस्थितान्निरीक्षे निरीक्षणपूर्वकं परीक्षां करोमि। अस्मिन् रणसमुद्यमे मया कैः सह योद्धव्यं ? युद्धं कर्तव्यमित्यर्थः ॥ २२ ॥ योत्स्यमानानिति। अहं योत्स्यमानानग्रे युद्धं करिष्यमाणानवेक्षे निर्धारयामि। य एतेऽत्र मम च पुनस्तव समागमे दुर्बुद्धेरविचारिणो धार्तराष्ट्रस्य दुर्योधनस्य युद्धे युद्धस्थले प्रियचिकीर्षवः प्रियं विजयं कर्तुकामाः समागताः प्रागल्भ्यातिरेकेण सम्यग्विरचितसमारम्भेणाऽऽगताः, अविचारकारिण इत्यर्थः ॥ २३ ॥

वें. ब्र. गि.— यद्येवं शङ्खनादेनैव धार्तराष्ट्रा निर्भिन्नाः तर्हि 'अद्यैव नष्टं मत्कुलम्, अहो कष्टम्' इति व्याकुलं धृतराष्ट्रं दृष्ट्वाऽऽह सञ्जयः अथेत्यादिसार्धेन—

अथ भगवच्छङ्खवादनानन्तरं तद्विदीर्णहृदयतया तदैव मरणे समुपस्थितेऽपि व्यवस्थितान् 'मया हतांस्त्वं जहि' [११।३४] इति भगवत्सङ्कल्पितार्जुनजयख्यातिकारकत्वेन सप्राणीभूय युद्धोद्योगेनावस्थितान् धार्तराष्ट्रान्दृष्ट्वा, कपिध्वजः कपिना रामायणमणिहारमहानायकरत्नेन भगवतः शङ्करस्यावतारेणाञ्जनेयेन ध्वजरूपतयाऽनुगृहीतः। अनेन भगवच्छङ्खनादनिहतावशिष्टस्यापि धार्तराष्ट्रस्वरूपस्य नात्मलाभः सम्भावितः, केतनहनुमद्गर्जनाशनेरवर्जनीयत्वादिति दर्शितम्। पाण्डवः तदा शस्त्रसम्पाते शस्त्रपातने प्रवृत्ते कर्तव्यतया प्राप्ते सत्यपि धनुः गाण्डीवं उद्यम्य सज्यं कृत्वा हृषीकेशमिदं वाक्यमाह, न तु सहसा शस्त्रसम्पातं कृतवानित्यर्थः। एवं च— त्वदीयानामीदृश्यवस्था, अर्जुनेन च नाद्यापि योद्धुमुपक्रान्तम्, अतः स्वपुत्रदुराशां त्यक्त्वा इदानीमपि पाण्डवैः सह समाधाय स्वपुत्रान्परावर्तयसि चेत्त्वत्कुलं स्थास्यति, नो चेद्विनङ्क्ष्यतीति भावः। महीपते इत्यनेन राज्ञा सता त्वया स्वपुत्रान्निगृह्यापि समाधातुं शक्यमिति दर्शितम्।

तदेवार्जुनवाक्यमवतारयति— पाण्डव आहेत्युक्त्वा अर्जुन उवाचेति पुनर्वचनमादरार्थम्। अहो भाग्यमर्जुनस्य, येन सर्वजगन्नियोजकः परमेश्वरोऽपि नियुज्यते रथं स्थापयेति; किमिव हि भगवद्भक्तस्य दुर्लभमिति। ननु सेनाद्वयमध्ये रथस्थापने सति मुखे पतितान्बन्धूनुपलभ्य स्वजनवधव्यामोहेन युद्धविमुखो भविष्यसि; तथा सति प्रच्यावितमेव सर्वमपि कार्यमित्यतः सम्बोधयति—अच्युतेति। समरसमारम्भतः प्रच्युतेऽपि मयि, भक्तरक्षणव्रतादच्युतस्त्वं मां न च्यावयिष्यसीति तादृशे त्वयि मम नियन्तरि यन्तरि च अवस्थिते सति का मम कार्यच्युतिशङ्का? इति भावः। यावन्निरीक्षे, निरीक्षिष्य इत्यर्थः। 'यावत्पुरानिपातयोर्लट्' [अष्टा. ३।३।४] ननु युयुत्सुनिरीक्षणेन तव किं फलम्? तत्राह—कैर्मयेति। अयमयमत्र योद्धेति युद्धप्रतियोगिनिर्धारणमेव निरीक्षणफलमित्यर्थः। नन्वेवं भीष्मद्रोणादीन्योद्धॄनुपलभ्याचार्यबुद्ध्या युद्धे त्यक्ष्यस्येवेत्यत आह—योत्स्यमानानिति। दुर्बुद्धेर्धार्तराष्ट्रस्य युद्धे प्रियचिकीर्षवः सन्तः य एते भीष्मद्रोणादयः अत्र समागताः, तान्योत्स्यमानान् युद्धं करिष्यतोऽहमवेक्ष इत्यन्वयः। माध्यस्थ्यमर्यादां विहाय शत्रुषु मिलित्वाऽस्माभिः सह योत्स्यमानेषु भीष्मद्रोणादिषु न मे वैमुख्यं भविष्यतीत्यर्थः ॥ २०–२३ ॥

व० त० दी०—'अथ व्यवस्थितान्' इत्यारभ्य 'भीष्मद्रोणप्रमुखतः' [१-२५] इत्यन्तम्। अथ युयुत्सूनवस्थितान् धार्तराष्ट्रान् वीक्ष्य कपिध्वजः स्वाश्रितजनपोषकं स्वसारथ्ये स्थितं हृषीकेशं जगाद—यावदेतान् निरीक्षेऽहं तावत् उभयोः सेनयोर्मध्ये मम रथं स्थापयेति ॥ २०–२३ ॥

पु. अ. त.—एवं कृष्णार्जुनसमागमनार्थं सेनाद्वयेऽपि युद्धोत्सवमुक्त्वा प्रेरितकृष्णार्जुनयन्त्रणेन युद्धमध्ये प्रवृत्तस्य बन्धुनाशदर्शनेन वैराग्यं वक्तुमर्जुनस्य सहेतुकं कृष्णप्रेरणमाह— अथेति चतुर्भिः। तत्र प्रेरणे प्रथमं हेतुदर्शनमाह। अथ भिन्नक्रमेण भयाभावेन धार्तराष्ट्रान् व्यवस्थितान् विशेषेण अवगता स्थितिर्येषां तादृशान् दृष्ट्वा कपिध्वजोऽर्जुनः–कपिध्वज इति शस्त्रलाघवं सूचितम्– शस्त्रसम्पाते प्रवृत्ते सति धनुरुद्यम्य पाण्डवः पाण्डोः पुत्रः स्वराज्याप्तिकाम्यया हृषीकेशं तथैवेन्द्रियप्रेरकं तदा तत्समये इदं वाक्यं वक्ष्यमाणमाह। महीपत इति सम्बोधनं राज्ञां तथैव धर्म इति ज्ञापनार्थम्। तद्वाक्यान्येवाह—सेनयोरित्यादिना। हे अच्युत! उभयोः सेनयोर्मध्ये रथं स्थापय ॥ २० ॥ २१ ॥ यावदेतान् योद्धुकामान् अवस्थितान् अवाङ्मुखस्थित्या स्थितान् पलायनपरानहं निरीक्षे। ननु निरीक्षणेन किं स्यादित्यत आह—कैर्मयेति। अस्मिन् रणसमुद्यमे यत्र रणप्रवृत्ति विनैव शङ्खध्वनिनैव विदारितहृदयाः शुष्कवदनाः प्रतिभटास्तत्र कैः सह मया योद्धव्यम्? इत्याह ॥२२॥ अवेक्ष इति। किञ्च दुर्बुद्धेः धार्तराष्ट्रस्येति भगवत्प्रतिपक्षत्वेन स्वपराजयमननुसन्दधानस्यान्धस्य पुत्रस्तस्य प्रियं चिकीर्षवस्तेऽप्यन्धा एव, तथाभूता येऽत्र समागताः सम्यक्प्रकारेण युद्धार्थमागतास्तान् योत्स्यमानान् युद्ध्यमानानहं अवेक्षे तावन्मे रथं सेनयोर्मध्ये स्थापयेति पूर्वेणैव सम्बन्धः। तत्र मध्ये रथस्थापने मम भयं तु नास्त्येव यतस्त्वमच्युतोऽसि। एवं चतुर्भिर्युद्धोद्योगोऽप्युक्तः ॥ २३ ॥

नी० भा० दी०— व्यवस्थितान् भयोद्विग्नतया वैषम्येणावस्थितान्। कपिध्वजपाण्डवपदाभ्यां भीषणध्वजत्वं शौर्यं च प्रदर्श्यते ॥ २० ॥ हृषीकेशं सर्वेषामिन्द्रियाणां प्रवर्तकत्वेन परचित्ताभिज्ञम् । न तु कश्चिदर्थमिति द्योतनार्थं वाक्यपदम्। वाक्यमेवाह–सेनयोरिति ॥२१॥ रथस्थापनप्रयोजनमाह— यावदिति । कैः सह मया योद्धव्यम् ? मया सह वा कैर्योद्धव्यम् ? इत्युभयत्र सहशब्दसम्बन्धः। के वा मां जेतुं यतन्ते ? मया वा के जेतव्याः ? इत्यालोचनार्थमित्यर्थः ॥२२॥ योत्स्यमानान्, न तु शान्तिकामान्; यतो दुर्बुद्धेः प्रियं चिकीर्षन्ति तेषामपि तेन तत्तुल्यत्वं सूचितम् ॥ २३ ॥

अर्जुनविषादस्य निदानम् [२४–२७]

सञ्जय उवाच—एवमुक्तो हृषीकेशो गुडाकेशेन[1] भारत !
सेनयोरुभयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम् ॥ २४ ॥
भीष्मद्रोणप्रमुखतः सर्वेषां च महीक्षिताम् ।
उवाच पार्थ ! पश्यैतान् समवेतान् कुरूनिति ॥ २५ ॥

आ. गि. टी— एवमर्जुनेन प्रेरितो भगवानहिंसारूपं धर्ममाश्रित्य प्रायशो युद्धात्तं निवर्तयिष्यतीति धृतराष्ट्रस्य मनीषां दुदूषयिषुः सञ्जयो राजानं प्रत्युक्तवानित्याह—**सञ्जय** इति। भगवतोऽपि भूभारापहारार्थं प्रवृत्तस्यार्जुनाभिप्रायप्रतिपत्तिद्वारेण स्वाभिसन्धिं प्रतिलभमानस्य परोक्तिमनुसृत्य स्वाभिप्रायानुकूलमनुष्ठानमादर्शयति–– **एवमिति** । भीष्मद्रोणादीनामन्येषां च राज्ञामन्तिके रथं स्थापयित्वा भगवान्किं कृतवानिति तदाह––**उवाचेति** । एतानभ्याशे वर्तमानान्कुरून्कुरुवंशप्रसूतान्भवद्भिः सार्धं युद्धार्थं सङ्गतान्पश्य । दृष्ट्वा च यैः सहात्र युयुत्सा तवोपावर्तते तैः साकं युद्धं कुरु । नो खल्वेतेषां शस्त्रास्त्रशिक्षावतां महीक्षितामुपेक्षोपपद्यते, सारथ्ये तु न मनः खेदनीयमित्यर्थः ॥ २४ ॥ २५ ॥

रा० भा०— **स च तेन चोदितस्तत्क्षणादेव भीष्मद्रोणादीनां सर्वेषामेव महीक्षितां पश्यतां यथाचोदितमकरोत्। ईदृशी भवदीयानां विजयस्थितिरिति चावोचत् ॥ २४ ॥ २५ ॥**

वे. ता. चं.—'एवमुक्तः' इत्यादेः 'महीक्षिताम्' इत्यन्तस्यार्थमाह— **स चेति**। अर्जुनवचनरथस्थापनयोर्व्यवधायकाभावफलितमुक्तं **तत्क्षणादेवेति**। ' भीष्मद्रोणप्रमुखतः ' इत्यत्र प्रमुखशब्दः आदिशब्दसमानार्थः; तद्वतस्तसिप्रत्ययश्च सार्वविभक्तिकत्वात् षष्ठीबहुवचनार्थं इत्यभिप्रायेणोक्तं **भीष्मद्रोणादीनामिति** । तथा **चकारो**ऽवधारणार्थ इति दर्शयितुं **सर्वेषामेवे**त्युक्तम्। अनादरे षष्ठीति व्यञ्जनाय **पश्यता**मिति पदाध्याहारः। यद्वा प्रमुखतः अग्रत इत्यर्थः। तदेव 'महीक्षिताम्' इत्यत्रापि बुद्ध्या निष्कृष्य योजनीयम्, तदा चकारः समुच्चयार्थः। भाष्ये त्वेवकारोऽपि तदर्थ एव पश्यतामिति फलितार्थोक्तिः। 'उवाच पार्थ' इत्यस्य तात्पर्यमाह—**ईदृशीति**। ' एतान्समवेतान् ' इति जेतव्यसमुदायप्रदर्शनेन विजयस्थितिरभिप्रेतेति भावः । यद्वा धार्तराष्ट्रकर्मकविजयस्थितिरित्यर्थः । धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयवाक्याभिप्रायेण **भवदीयाना**मित्युक्तम्। अथवा धार्तराष्ट्रकर्तृकविजयस्थितिरित्थमित्युपालम्भगर्भमवोचदित्यर्थः। अयमेवार्थ उचितः; अर्जुनं प्रति कृष्णेन भवतामित्येतावन्मात्रस्य वक्तव्यत्वात्। धृतराष्ट्रं प्रति तु ' भवत्पुत्राणाम् ' [पृ.४०रा.भा.] इति पूर्वोक्तवत् 'भवदीयान्विलोक्य' [पृ.४६रा.भा.] इति वक्ष्यमाणवच्चात्रापि भवदीयनिर्देशोपपत्तेः। 'किमकुर्वत' [१।१] इति गूढाभिसन्धेः पृच्छतो धृतराष्ट्रस्य गूढाभिसन्धिः सञ्जयो धार्तराष्ट्रहृदयविदारणादिकमेवमकथयत् ॥ २४ ॥ २५ ॥

१ **गुडाकेशेने**ति, ' निद्रा गुडाका सम्प्रोक्ता प्रमीला मृत्युतन्द्रिका ।' इति कोशः ।अर्जुनेन यदेन्द्रकीले विनिद्रेण तपस्तप्तं तदा पशुपतिना गुडाकेशोऽयमित्युक्तमिति पुराणान्तरे–– इति (वंशीधरी १।१०।१७) गुडाकेशेन युद्धोद्योगलक्षणकेशबन्धविशिष्टेनार्जुनेन । अत्र निश्चितयुद्धत्वेन ' गुडाकेश ' इति तदर्जुननिर्देश इति भावः–– इति हंसयोगिभाष्यम्। वस्तुतस्त्वत्र गुडाः कुटिलाः केशा यस्येत्येव विग्रहः साधुः, ' मुखं मुकुन्दस्य गुडालकावृतं –' (१०।३८।९) इति भागवतात्। ' गुडैः स्निग्धैस्तथा कृष्णैरभिन्नाग्रैस्तथैव हि । केशैर्न चातिबहुलैर्मृदुभिः पार्थिवो भवेत् ' ॥ (भ. पु. १।२७।२७) इति कोशः । दीर्घत्वं पृषोदरादित्वकल्पनया आकेशा इति विगृह्य वा समाधेयम् ।

—**अविगीता**।

ह. पै. भा.—ततः किं वृत्तमित्यपेक्षायामाह—एवमिति युग्मेन। हे भारत धृतराष्ट्र! गुडाकेशेनार्जुनेनैवं यथावर्णितमुक्तो हृषीकेश उभयोः सेनयोर्मध्ये रथोत्तमं स्थापयित्वोवाच। भीष्मेति। भीष्मद्रोणयोः प्रमुखेऽग्रे तथा सर्वेषां च महीक्षितां भूमण्डलाध्यक्षयोधवराणामग्र इत्युवाच। इतीति किम्? हे पार्थ! एतान्समवेतान्- द्रष्टुमङ्गुल्या निर्दिशति- भीष्मद्रोणकर्णकृपादीन् कुरूनवस्थितान् योधान् पश्य इति भगवानुवाच ॥ २४ ॥ २५ ॥

वें. ब्र. गि.—ततः किं वृत्तमित्याकाङ्क्षायां—सञ्जयधृतराष्ट्रसंवादरूपेऽस्मिन् शास्त्रे सर्वस्यापि सञ्जयवाक्यत्वे सत्यपि विशिष्यात्र 'सञ्जय उवाच' इत्यस्यायं भावः- सेनाद्वयमध्ये रथे स्थापिते,तत्रार्जुनस्य स्वजनोपलम्भेन शोकमोहाववश्यम्भाविनाविति विज्ञायापि सर्वज्ञेन भगवता तन्निषेधमकृत्वा परसेनामुखे रथं स्थापयित्वा अस्मिन्नेव प्रसङ्गे निखिलशोकमोहनिबर्हणब्रह्मात्मतत्त्वज्ञानोपदेशेनार्जुनोऽनुग्राह्य इत्येतावत्पर्यन्तं निर्धारितमासीदित्यहो भगवतो भक्तवात्सल्यमर्जुनस्य च धन्यधन्यत्वमित्यधं विशेषमिह व्यञ्जयितुं सञ्जय उवाचेत्युक्तिरिति। एवमुक्त इति। हे भारत धृतराष्ट्र! एवं गुडाकेशेन अर्जुनेनोक्तो हृषीकेशः उभयोः सेनयोर्मध्ये भीष्मद्रोणयोः प्रमुखतः सम्मुखे, सर्वेषां महीक्षितां राज्ञां च प्रमुखत इति पूर्ववाक्यगतस्य समस्तस्यापि प्रमुखशब्दस्याकर्षणार्थश्चकारः। तत्र रथोत्तमं स्थापयित्वा हे पार्थ! समवेतानेतान्कुरून् पश्येत्युवाच। अत्र रथं स्थापयामासेत्येतावतैव निर्वाहे समवेतान् कुरून्पश्येत्युक्त्या स्वसेनातो निर्गत्यैकाकितया परसेनामुखे स्थित्वा युयुत्सून्निरीक्षमाणं मां कुरवः सबलाः परिवार्य निगृह्णीयुरिति मा शङ्किष्ठाः; तदाऽहं रक्षकोऽस्मि; त्वं निश्शङ्कीभूय यं यं द्रष्टुमिच्छसि तं पश्य इत्ययमर्थो दर्शितः। 'हृषीकेशः' इत्यनेन सर्वेन्द्रियनियामकेन भगवता परित्रातमर्जुनं प्रति कथमयमेकाक्यस्मानविगणय्य सम्मुखे तिष्ठतीति केनचिद्बाणं मोक्तुं चक्षुषा वा द्रष्टुं मनसा वा स्मर्तुमशक्यम्, पाण्यादिव्यापाराणां भगवदधीनत्वात्; यः पुनः स्वजनवधव्यामोहलक्षणः शत्रुरर्जुनं ग्रहीष्यति, सोऽपि हृषीकेशपदवाच्यसर्वधीवृत्तिप्रेरकभगवत्प्रतिपादितदिव्यज्ञानेन निरसिष्यत इति सूचितम्। 'गुडाकेशेन' इत्यनेन च गुडाकाया निद्राया ईशेन सर्वत्र जागरूकेणेत्यर्थकेन एकाकितया परबलं प्रविश्य तद्दिदृक्षुरप्यर्जुनो भगवदवलम्बेन प्रवृत्तत्वादप्रमत्त एवेति ज्ञापितम्। 'भारत' इत्यनेन च अद्यापि द्रोहबुद्धिं त्यक्त्वा पाण्डवैः सन्धिं न मन्यस इति महति भरतवंशेऽस्मिञ्जनितुमनर्ह एव, तत्र जातोऽसीति सोल्लुण्ठनं सम्बोध्यते ॥ २४ ॥ २५ ॥

व०त०दी०— एवमुक्तः स भगवान् वासुदेवः सर्वेषां भीष्मादीनां प्रमुखतश्च यथोक्तं दर्शयन् चकार ॥२४॥२५॥

पु. अ. त.—एवमर्जुनवाक्यं श्रुत्वोभयोः सेनयोर्मध्ये रथमास्थाप्यार्जुनं प्रत्युवाच भगवान् इत्याह सञ्जयो द्वाभ्यां—एवमुक्त इति। एवं गुडाकेशेन जितनिद्रेणार्जुनेन उक्तो हृषीकेशः उभयोः सेनयोर्मध्ये रथोत्तमं स्थापयित्वाऽर्जुनं प्रत्युवाच। हृषीकेशत्वात्तत्प्रेरकः स्वयमेवेति न विमनस्कत्वम् ॥२४॥ भीष्मद्रोणौ च परमयुद्धविशारदाविति तत्प्रमुखतः रथं स्थापयित्वा, सर्वेषां महीक्षितां राज्ञां च; हे पार्थ! समवेतान् मिलितान् कुरूनेतान् पश्येत्युवाच ॥ २५ ॥

नी० भा० दी०– रथोत्तमं स्थापयित्वा उवाचेति द्वयोः सम्बन्धः। महीक्षितां पृथिवीश्वराणाम् ॥२४॥२५॥

तत्रापश्यत् स्थितान् पार्थः पितॄनथ पितामहान्।
आचार्यान् मातुलान् भ्रातॄन् पुत्रान् पौत्रान् सखींस्तथा।
श्वशुरान् सुहृदश्चैव सेनयोरुभयोरपि ॥ २६ ॥
तान् समीक्ष्य स कौन्तेयः सर्वान् बन्धूनवस्थितान्।
कृपया परयाऽऽविष्टो विषीदन्निदमब्रवीत् ॥ २७ ॥

श्रीकृष्णं प्रति विषण्णार्जुनस्य विषादोक्तिर्युद्धाकरणनिश्चयश्च [२८-४६]

अर्जुन उवाच—दृष्ट्वेमं स्वजनं कृष्ण! युयुत्सुं समुपस्थितम्।
सीदन्ति मम गात्राणि मुखं च परिशुष्यति ॥ २८ ॥

वेपथुश्च शरीरे मे रोमहर्षश्च जायते ।
गाण्डीवं स्रंसते हस्तात् त्वक् चैव परिदह्यते ॥ २९ ॥
न च शक्नोम्यवस्थातुं भ्रमतीव च मे मनः ।
निमित्तानि च पश्यामि विपरीतानि केशव ! ॥ ३० ॥

आ. गि. टी.— एवं स्थिते महानधर्मो हिंसेति विपरीतबुद्ध्या युद्धादुपरिरंसा पार्थस्य सम्प्रवृत्तेति कथयति— **तत्रे**त्यादिना । सप्तम्या भगवदभ्यनुज्ञाने समरसमारम्भाय सम्प्रवृत्ते सतीत्येतदुच्यते । सेनयोरुभयोरपि स्थितान् पार्थोऽपश्यदिति सम्बन्धः । अथशब्दस्तथाशब्दपर्यायः । श्वशुरा भार्याणां जनयितारः । सुहृदो मित्राणि कृतवर्मप्रभृतयः । सेनाद्वये व्यवस्थितान्यथोक्तान्पितृपितामहादीनालोच्य परमकृपापरवशः सन्नर्जुनो भगवन्तमुक्तवानित्याह— **तानि**ति । विषीदन्यथोक्तानां पित्रादीनां हिंसासंरम्भनिबन्धनं विषादमुपतापं कुर्वन्नित्यर्थः ॥ २६ ॥ २७ ॥

तदेवेदंशब्दवाच्यं वचनमुदाहरति— **दृष्ट्वे**ति । आत्मीयं बन्धुवर्गं युद्धेच्छया युद्धभूमावुपस्थितमुपलभ्य शोकप्रवृत्तिं दर्शयति— **सीदन्ती**ति । देवांशस्यैवार्जुनस्यानात्मविदः स्वपरदेहेष्वात्मात्मीयाभिमानवतस्तत्प्रियस्य युद्धारम्भे तन्मृत्युप्रसङ्गदर्शनशोको महानासीदित्यर्थः ॥ २८ ॥ अङ्गेषु व्यथा मुखे परिशोषश्चेत्युभयं शोकलिङ्गमुक्तं; संप्रति वेपथुप्रभृतीनि भीतिलिङ्गान्युपन्यस्यति— **वेपथुश्चे**ति । रोमहर्षो रोम्णां गात्रेषु पुलकितत्वम् ॥ २९ ॥ किञ्चाधैर्यमपि संवृत्तमित्याह— **न चे**ति । मोहोऽपि महान्भवतीत्याह— **भ्रमतीवे**ति । विपरीतनिमित्तप्रतीतेरपि मोहो भवतीत्याह— **निमित्तानी**ति । तानि विपरीतानि निमित्तानि यानि वामनेत्रस्फुरणादीनि ॥ ३० ॥

रा० भा०— स तु पार्थो महामनाः परमकारुणिको दीर्घबन्धुः परमधार्मिकः सभ्रातृको भवद्भिः अतिघोरैर्मारणैर्जतुगृहदाहादिभिरसकृद्वञ्चितोऽपि परमपुरुषसहायोऽपि हनिष्यमाणान् भवदीयान् विलोक्य बन्धुस्नेहेन परया कृपया धर्माधर्मभयेन चातिमात्रस्विन्नसर्वगात्रः— ॥ २६— ॥

[अतः परं अ. १ श्लो. ४७] 'सर्वथाऽहं' इत्यादि रामानुजभाष्यमनुसन्धेयम्]

वे. ता. चं.— अथाध्यायशेषस्य सङ्कलितार्थमाह— **स** त्विति । तुशब्देन पूर्वोक्तप्रकाराद्दुर्योधनात् वक्ष्यमाणप्रकारविशिष्टस्य पार्थस्य विशेषं 'स कौन्तेयः' इत्यनेनाभिप्रेतं द्योतयति । बन्धुव्यपदेशमात्रयोग्यशत्रुवधानिच्छया विजयादिकं त्रैलोक्यराज्यावधिकमपि तृणाय मन्यत इति **महामना** इत्युक्तम् । 'न काङ्क्षे विजयम्' [१।३१] इत्यादिकं हि वदति । शत्रूणामप्यसौ दुःखं न सहत इति **परमकारुणिक**त्वोक्तिः, 'कृपया परयाऽऽविष्टः' इति ह्युक्तम् । 'पितॄनथ पितामहान्' 'आचार्याः पितरः पुत्राः [१।३४] इत्याद्युक्तस्नेहविषयप्राचुर्यं **दीर्घबन्धु**शब्देनोक्तम्; यद्वा बन्धुना महापकारे कृतेऽपि स्वयं न शिथिलबन्धो भवतीति भावः । 'सर्वान्बन्धून्' 'स्वजनं हि' [१।३७] इत्यादिकमिह भाव्यम् । आततायिपक्षस्थानामप्याचार्यादीनां अहन्तव्यत्वानुसन्धानात्, कुलक्षयादिजनिताधर्मपारम्पर्यदर्शनाच्च **परमधार्मिक** इत्युक्तिः । आततायिवधानुज्ञानमाचार्यादिव्यतिरिक्तविषयम् इत्यर्जुनस्य भावः । **सभ्रातृक** इति— नायमेक एवैवंविधः, किन्तु सर्वेऽपि पाण्डवा इति भावः । एतेन 'अस्मान्' 'नः' 'वयम्' 'अस्माभिः' इत्यादिभिरुक्तं संगृहीतम् । यद्वा न केवलं स्वापकारमात्रानादरादेष बन्धुवधादिकमुपेक्षते, अपितु आसन्नतराचार्यादिस्थानीयबहुमतिस्नेहदयादिविषयधर्मराजद्रौपद्याद्यपकारेऽपीति भावः । आचार्यादिवधदोषो भ्रातॄणामपि मा भूदित्यर्जुनाभिप्रायः । हन्तव्यत्वसूचनाय 'घ्नतोऽपि' [१।३५] इत्युक्तम् । तद्विवृणोति— **भवद्भि**रित्यादिना । **जतुगृहदाहादिभि**रित्यादिना आततायिशब्दोऽपि व्याख्यातः । 'अग्निदो गरदश्चैव शस्त्रपाणिर्धनापहः । क्षेत्रदारहरश्चैव षडेते ह्याततायिनः ॥' मनुः [८।३५० श्लो. २३] 'आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन् । नाततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन' [मनुः ८।३५१] इति हि स्मरन्ति । आदिशब्देनासकृच्छब्देन चाततायित्वहेतवः प्रत्येकं बहुशः कृताः; न चेदानीमप्युपरतमिति दर्शितम् । अनुपरतिश्च 'घ्नतोऽपि' [१।१।१४] इति वर्तमाननिर्देशेन सूचिता । **भवद्भि**रित्यनेन धृतराष्ट्रमपि 'मुह्यन्तमनुमुह्यामि दुर्योधनममर्षणम्' [म. भा. १।१।१४०] इति पुत्रस्नेहवशादनुमन्तारं तत्तुल्यं व्यपदिशति । एवं च दुर्योधनादीनां सर्वेषामप्यतिलोभोपहतचेतस्त्वादिना महामना इत्युक्त-

१ गाण्डयो ग्रन्थयोऽस्य सन्तीति गाण्डिवम् । 'गाण्ड्यजगात्—' (अष्टा. ५।२।११०) इति वः । विषमपदविवरणे तु —"गण्डो वदनैकदेशस्तस्माज्जातं गाण्डीवम् । तथा च स्कन्दपुराणे देवासुरे प्रह्लादनारायणयुद्धे— 'नरोऽपि च धनुर्गृह्य महिषासुरगण्डजम् । गाण्डीवमिति विख्यातं वराहमिव पर्वतम् ॥' " इत्युक्तम् । —अभिगीता ।

विपरीतत्वमुक्तं भवति। शकुनिकर्णादिसहायानां धार्तराष्ट्रादीनां हनिष्यमाणानामपि हतत्वनिश्चयेन शोकोत्पत्त्यर्थमुक्तं **परमपुरुषे**ति। परमपुरुषः सहायो यस्येति विग्रहः, परमपुरुषस्य सहायो निमित्तमात्रमिति वा। वक्ष्यति हि—'मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन्' [११।३३] इति; अर्जुनश्च पूर्वं महाबलसहस्रेभ्योऽपि निरायुधस्य परमपुरुषस्य सन्निधिमात्रमेव विजयहेतुतया निश्चित्य तमेव वव्रे। स्नेहास्थानत्वसूचनाय **भवदीयान्विलोक्ये**त्युक्तम्। **बन्धुस्नेहे**नेत्यादि— न ह्यसौ दुर्योधनवत् बन्धुद्वेषनृशंसत्वप्रतिभटभयादिना विषण्णः; नापि परेषां गुणान्निवर्तते; न च परमपुरुषसचिवस्य स्वस्य दौर्बल्यादिति भावः। 'सीदन्ति' [१।२८] इत्यादेः 'मनः' [१।३०] इत्यन्तस्यार्थः **अतिमात्रे**त्यादिना संगृहीतः। सखीन् वयस्यान्। सुहृदः वयोविशेषानपेक्षया हितैषिणः। 'सेनयोरुभयोरपि' एकै स्यां सेनायामेते सर्वे प्रायशो विद्यन्त इति भावः। समीक्ष्य शास्त्रलोकयात्रायुक्तमवलोक्येत्यर्थः। 'सर्वान्बन्धून्' न ह्यत्रानागतः कश्चिद्बन्धुरवशिष्यत इति भावः॥ २६– ॥

ह.पै.भा.— ततः किं वृत्तमित्यत आह— तत्रेति। अथानन्तरम्। पार्थोऽर्जुनः तत्रोभयोः सेनयोः [मध्ये] स्थितान्पितॄन्—पिबन्ति चुम्बन्ति लालयन्ति तर्पयन्त्यपत्यानिति पितरस्तान्पितॄन्। अत्र च पितृकक्ष्याः पितृव्यादयः संग्राह्याः। पितामहान् गाङ्गेयादीन्, आचार्यान्द्रोणादीन्, मातुलान्–मात्रा जनन्या साम्यं येषां ते मातुलाः शल्यादयस्तान्, भ्रातॄन्सोदरान्, पुत्रान् पुंनाम्नो नरकात्पितॄणां त्राणात्पुत्राः, तानपश्यत्। श्वशुरानिति। च पुनः श्वशुरान्सुहृदश्चापश्यत्॥ २६॥ ततः किं कृतवांस्तदाह— तानिति। स कौन्तेयोऽर्जुनः सर्वान्विशेषेण बन्धून्— बध्नन्ति परस्परं स्नेहपाशैरिति बन्धवस्तानवस्थितान्समीक्ष्य। कृपयेति। कृपया करुणया। परयाऽतिशयितयाऽऽविष्टो युक्तो विषीदन्विशेषेण सीदन्नवसादं ग्लानिं लभमान इदमनन्तरमुच्यमानमब्रवीत्॥ २७॥ किमब्रवीदित्यपेक्षायामाह दृष्ट्वेममित्यादिना यावदध्यायसमाप्ति— हे कृष्ण! भक्तानां संसारक्लेशविलेखनात्कृष्णः। इमं स्वजनं युयुत्सुं योद्धुकामं सन्तं समुपस्थितमिहाऽऽगतं दृष्ट्वा मम गात्राणि सीदन्तीत्युत्तरेण सम्बन्धः। सीदन्तीति। हे कृष्ण! इमं स्वजनमुपस्थितं दृष्ट्वा मम गात्राण्यङ्गानि सीदन्ति विशीर्णानि शिथिलानि निरुत्साहानि भवन्ति, च पुनर्मुखं परितः समन्ताच्छुष्यति निर्द्रवीभवति॥ २८॥ मे मम शरीरे वेपथुः कम्पश्च जायते, तथा रोमहर्षश्च जायते। गाण्डीवमिति। मे मम हस्ताद्गाण्डीवं स्रंसतेऽधः पतति। त्वक्चैव परिदह्यते आन्तरशोकानलेन सन्तप्यते॥२९॥ च परं मे मनः कर्तव्याकर्तव्यबोधसाधनमन्तःकरणं भ्रमतीव भ्रमं गच्छति निर्धारणं कर्तुं न शक्नोति। च पुनरवस्थातुं स्थितिं कर्तुं न शक्नोमि। निमित्तानीति। हे केशव! च पुनर्विपरीतानि अहितसूचकानि निमित्तानि शकुनानि पश्यामि॥ ३०॥

वें. ब्र. गि.— अथार्जुनस्य स्वजनदर्शनेन मोहः शोकश्चासीदित्याह— **तत्रे**ति सार्धद्वयेन। अथ रथस्थापनानन्तरं पार्थः तत्र रथस्थापनप्रदेशे स्थितान्पित्रादीनपश्यदित्यन्वयः। पितॄन् पितृव्यान् भूरिश्रवःप्रभृतीन्, पितामहान्भीष्मसोमदत्तप्रभृतीन्, आचार्यान्द्रोणकृपप्रभृतीन्, मातुलान् शकुनिप्रभृतीन्, भ्रातॄन्दुर्योधनादीन्, पुत्रान् दुर्योधनादीनां ये पुत्रा लक्ष्मणाद्यास्तान्, पौत्रान् लक्ष्मणादीनां पुत्रान्, सखीन् पूर्वस्निग्धान् अश्वत्थामादीन्, श्वशुरान् दुर्योधनादीनां ये श्वशुरास्तान्, सुहृदः शत्रुदले स्थित्वाऽपि स्वपक्षपातिनः शल्यादीन्। तथा सेनयोरुभयोरपि सुहृद इत्यनुषङ्गः; पक्षद्वयेऽपि तुल्यसौहृदाः केचिद्राजानः; तांश्चापश्यत्। ततः किं कृतवानित्यत आह— **तानि**ति। ननु कृपयाऽऽविष्ट इत्ययुक्तम्, शत्रुवधे प्रवृत्तस्य हन्तव्येषु तेषु कृपायोगात्, अत आह—**परये**ति। विलक्षणयेत्यर्थः। वैलक्षण्यमेवोपपादयति— **तान्बन्धून्समीक्ष्ये**ति। सम्यक्पितृत्वाचार्यत्वादिप्रकारेणेक्षित्वेत्यर्थः। हन्तव्यत्वबुद्ध्या प्रवृत्तस्यैव पितृत्वादिप्रकारकतत्साक्षात्कारानन्तरमेते न हन्तव्या इति विपरीतबुद्ध्युदये सति, ततो मन्निमित्तकमेतेषां मरणदुःखं मा भूदित्येवमाकारकमनोवृत्तिरूपा काचित्कृपा जाता। सा च आततायिषु वस्तुतो हन्तव्येषु दुर्योधनादिष्वस्थानेपातिनीति लोकप्रसिद्धकृपा विलक्षणैवेत्यतो मोहविकाररूपेयं कृपेत्यर्थः। आविष्ट इत्यनेन च अकस्मात्पिशाचावेशवत्कृपाख्यमोहावेशो जात इत्युक्तम्। विषीदन्नब्रवीदिति विषादवचनयोः समकालीनत्वोक्त्या अश्रुपातगद्गदकण्ठतादि विषादकार्यं वचनकाले दर्शितम्।

यत्त्वत्र मधुसूदनसरस्वतीव्याख्यानम्—'कृपयाविष्ट इति, कृपया कर्त्र्या स्वव्यापारेणैवाविष्टः, न तु कृपां केनचि-

व्यापारेणाविष्ट इति स्वतस्सिद्धैवास्य कृपेति सूच्यते' इति, तच्चिन्त्यम् ।

अत्र हि कृपाशब्देन युयुत्सुविषयैव खलु कृपोच्यते । न तु दीनानाथशरणागतादिविषयाऽर्जुनस्य नैसर्गिकी कृपा । युयुत्सुविषया च कृपा न तस्य स्वतस्सिद्धा; तथा सति तस्य युद्धप्रवृत्तेरेवासिद्धिप्रसङ्गात् । प्रवृत्तस्य खल्वर्जुनस्यायं वृत्तान्तः । न च युयुत्सुविषया कृपा स्वव्यापारेणैवाविष्टा, स्वजनदर्शनव्यापारभूतेन मया ते न हन्तव्या इति मोहेनावेशितत्वात् । न च कृपयाविष्ट इति कर्तृत्वनिर्देशात्तस्याः स्वाभाविकत्वम्, 'पिशाचेनाविष्टः' इत्यादिव्यवहारसत्त्वात् । अतः अत्रागन्तुको मोहविकार एव कृपेति यथोक्तमेव युक्तमुत्पश्यामः ॥ २६ ॥ २७ ॥

वें. व्र. गि.—तदेवार्जुनवाक्यमवतारयति अर्जुन उवाचेत्यादिना यावदध्यायसमाप्ति । **अर्जुन उवाच** । अत्र कौन्तेयोऽब्रवीदित्युक्त्वाऽपि पुनः अर्जुन उवाचेति वदता सञ्जयेन धृतराष्ट्रदुराशा निरस्ता । मोहाक्रान्तः कौन्तेय इति न स्वपुत्रदुराशा कार्या, सर्वमोहापनोदकभगवदनुगृहीतस्य तस्यार्जुनशब्दवाच्यपरिशुद्धस्वभावतानपायेन कदाचिद्वैचित्त्यस्याकिञ्चित्करत्वादिति ॥

'कृपया परयाविष्टो विषीदन्' इति पूर्वश्लोके 'कृपया परयाविष्टः' इत्यनेन मोहः, 'विषीदन्' इत्यनेन शोकश्चोक्तः । तत्र प्रथमं शोकं तल्लिङ्गकथनेन दर्शयति त्रिभिः— हे कृष्ण ! भक्तशोककर्षिन्निति प्रकृतोपयुक्तं सम्बोध्यते । युयुत्सुं सन्तं पुरतः स्थितं स्वजनं दृष्ट्वा स्थितस्य मम गात्राणि करचरणादीनि सीदन्ति शिथिलायन्ते निस्सत्त्वानि भवन्ति, ततो न योद्धुं शक्नोमीत्यर्थः । सन्नगात्रतया कायिकं कर्म कर्तुमशक्ता अपि लोके वाचिकं किञ्चित्कुर्वन्ति; तदप्यशक्यम्, शुष्यन्मुखतया वाग्व्यापारस्यैवानवकाशादित्याह— मुखं च परिशुष्यतीति ॥ २८ ॥

नन्वस्मिन्समये नैवं वक्तुमुचितम्, विद्यमानमपि शोकविकारमाच्छाद्य धीरतयैव स्थेयमित्यत आह— शरीरे वेपथुः कम्पो जायते । अनेन शोकविकारस्याच्छादयितुमशक्यत्वमुक्तम् । 'गाण्डीवं स्रंसते' इत्यनेन अन्तर्बलरूपधैर्यराहित्यमुक्तम् । एतदेवाधैर्यं रोमाञ्चत्वक्परिदाहरूपाभ्यामन्तर्विकारान्तरतापलिङ्गाभ्यां निर्दिशितम् ॥ २९ ॥

यद्येवं गाण्डीवं विसृज्य तूष्णीं तिष्ठ, तत्राह— चो हेतौ । यस्मान्मे मनः चक्रमिव भ्रमति, मूर्छायाः पूर्वावस्थारूपविकारविशेषोऽत्र भ्रमणम्, तस्मात्स्थातुमपि न शक्नोमीत्यर्थः । ननु शत्रवाञ्जित्वा साम्राज्यमवाप्स्यसि, कुतः शोचसि? तत्राह— **निमित्तानि** चेति । शकुनान्यपि दिव्यान्तरिक्षभौमरूपाण्यशुभसूचकान्येव पश्यामि, अतो न जयाशावकाश इत्यर्थः । रामरावणयुद्धे राक्षसारिष्टसूचकानि निमित्तानि रघुनाथेनेव वस्तुतः कौरवारिष्टसूचकान्येव निमित्तान्यर्जुनेनोपलब्धानि; परं त्वत्र शोकव्याकुलत्वादर्जुनेन तेषु स्वारिष्टसूचकत्वमारोप्यैवमुक्तमिति ध्येयम् । 'केशवः क्लेशनाशाय' इति क्लेशनाशार्थमनुसन्धेयतया पुराणप्रसिद्धेन केशवपदेन सम्बोधयन् दुश्शकुनक्लेशनाशनमाशास्ते ॥ ३० ॥

व० त० दी०—'तत्रापश्यत् स्थितान् पार्थः' [१-२६] इत्यारभ्य 'एवमुक्त्वाऽर्जुनः' [१।४६] इत्यन्तं लोकसम्बन्धाभिमानेन अर्जुनः कालयतः स्वावस्थां निवेदयति ॥२६॥२७॥ 'सीदन्ति' इत्युपक्रम्य 'भ्रमतीव च मे मनः' इत्यन्तं देहधर्माभिमानेन, विषयदर्शनपूर्वकं स्वस्याश्रयो निवेदयति 'निमित्तानि' इत्यादिना ॥ २८–३० ॥

पु. अ. त.—एवं भगवदुक्तोऽर्जुनस्तान्दृष्टवानित्याह सार्धेन— **तत्रेति** । तत्र सङ्ग्रामाजिरे उभयोः सेनयोरपि मध्ये स्थितानेतानपश्यत् । पितॄन् पितृव्यादीन् इत्यर्थः । सखीन् बाल्ये क्रीडायां सम्मतान्, सुहृदो मित्राणि ॥ २६ ॥ तत्पार्श्वेऽपि स्थित्वा स्वश्रेयो विचारकांस्तान्दृष्ट्वा किं कृतवान् इत्यत आह— **तानिति** । तान् समीक्ष्य कौन्तेयः विषीदन् इदमग्रे वक्ष्यमाणमब्रवीत् । ननु क्षत्रियाणां युद्धोत्सवं दृष्ट्वोत्साह एवोचितः,अर्जुनस्य कथं विषादो जायते? इत्यत आह— **कृपया परयाऽऽविष्ट** इति । परया भक्तिरूपया कृपया आविष्टः 'सर्वभूतेषु यः पश्येत्' [भाग. ११।२।४५] इत्यादिरूपया । ननु तथासति राज्यापगमे लोकरक्षा न भविष्यतीति, तत्रापि सा मे कथमाविर्भूतेत्यत आह— **बन्धून्** इति । तेऽपि स्वबान्धवा राज्यरक्षणसमर्थाः, स्वयं तु भगवच्चरणैकतत्पर इति ॥ २७ ॥ तथाभूतोऽर्जुनो वाक्यान्याह— **दृष्ट्वेमम्** इति । हे कृष्ण! इमं युयुत्सुं योद्धुकामं समुपस्थितं सम्यक्प्रकारेणोपस्थितमनिवर्तिनं स्वजनं दृष्ट्वा मम गात्राणि सर्वाङ्गानि सीदन्ति विशीर्यन्ते, मुखं च परितः बाह्याभ्यन्तरभेदेनेत्यर्थः ॥ २८ ॥ **वेपथुश्चेति**— एतत्सर्वं भवति ॥ २९ ॥ **शक्नोमीति** । अवस्थातुं न च समर्थोऽस्मीति भावः । किञ्च हे केशव दुष्टगुणव्याप्तयोरपि मोक्षदायक! विपरीतानि निमित्तानि पश्यामि । असमर्थः युद्धं कृत्वा राज्यादिकरणरूपाणि तानि तथाभूतानि सर्वाणि पश्यामि । भगवदीयस्य तथात्वमनुचितमिति भावः ॥ ३० ॥

नी० भा० दी०—पितॄन् पितृव्यादीन् भूरिश्रवःप्रभृतीन् । पितामहान् भीष्मादीन् । मातुलान् शल्यादीन् । भ्रातॄन् दुर्योधनादीन् । पुत्रान् लक्ष्मणादीन् । पौत्रान् लक्ष्मणादिपुत्रान् । सखीन् अश्वत्थामादीन् । सुहृदः

कृतवर्मादीन् ॥ २६ ॥ कृपया स्नेहेन ॥ २७ ॥ स च स्वजनमिति विशेषणेन प्रदर्श्यते। सीदन्ति निश्चेष्टानि भवन्ति ॥ २८ ॥ रोमहर्षो रोमाञ्चः ॥ २९ ॥ निमित्तानि लोकक्षयकराणि भूमिकम्पादीनि ॥ ३० ॥

न च श्रेयोऽनुपश्यामि हत्वा स्वजनमाहवे ॥ ३१ ॥
न कांक्षे विजयं कृष्ण ! न च राज्यं सुखानि च।
किं नो राज्येन गोविन्द ! किं भोगैर्जीवितेन वा ॥ ३२ ॥
येषामर्थे कांक्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च।
त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि च ॥ ३३ ॥

आ. गि. टी.— युद्धे स्वजनहिंसया फलानुपलम्भादपि तस्मादुपरिरंसा जायत इत्याह— **न चेति**। प्राप्तानां युयुत्सूनां हिंसया विजयो राज्यं सुखानि च लब्धुं शक्यानीति कुतो युद्धादुपरतिरित्याशङ्क्याऽऽह— **न कांक्ष** इति ॥ ३१ ॥ किमिति राज्यादिकं सर्वाकाङ्क्षितत्वान्न काङ्क्ष्यते ? तेन हि पुत्रभ्रात्रादीनां स्वास्थ्यमाधातुं शक्यमित्याशङ्क्याऽऽह— **किमिति**। राज्यादीनामाक्षेपे हेतुमाह— **येषामिति** ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

रा. भा.—॥ ३१-३३ ॥ ॥ **वे. ता. चं.**—॥ ३१-३३ ॥

ह. पै. भा.—॥३१॥ च पुनः हे कृष्ण ! अहं विजयं विशिष्टं जयं सङ्ग्रामोत्कर्षं न काङ्क्षे न प्रार्थये। च पुना राज्यमाधिपत्यं सुखानि च विषयजन्यान्प्रमोदान्न प्रार्थये। हे गोविन्द ! नोऽस्माकं राज्येन किम् ? भोगैर्विषयसुखैः किम् ? जीवितेनापि किम् ?। गोभिः श्रुतिभिर्वेदान्तवाक्यैर्विद्यते परमार्थरूपेण लभ्यत इति गोविन्दः ॥ ३२ ॥ येषामर्थ इति। येषां स्वजनानामर्थे प्रयोजनाय नोऽस्माकं राज्यं भोगाश्च पुनः सुखानि एतत्सर्वं कांक्षितं वाञ्छितं त इमे युद्धे युद्धनिमित्तं प्राणानान्तरप्राणान्धनानि बाह्यप्राणांश्च त्यक्त्वाऽवस्थिताः ॥ ३३ ॥

वें. व्र. गि.— इत्थम् 'कृपया परयाविष्टो विषीदन्' [१।२७] इति श्लोके विषादशब्दोक्तं शोकं प्रदर्श्य, इदानीं 'कृपया परया' इत्यनेनोक्तं मोहं दर्शयति 'न च' इत्यादिना 'एवमुक्त्वाऽर्जुनः सङ्ख्ये' [१।४७] इत्यतः प्राक्तनेन। किञ्च युद्धे स्वजनं हत्वा श्रेयः फलं दृष्टमदृष्टं वा किमपि न पश्यामि ॥ ३१ ॥

तत्र दृष्टफलाभावमुपपादयति द्वाभ्याम्—युद्धाद्विजयः, ततो राज्यम्, ततः सुखानि, इत्येतानि खलु दृष्टफलानि; तानि च अनाकांक्षितत्वान्न मे फलानीत्यर्थः। कुतोऽनाकांक्षितत्वमिति चेत्, तत्र वक्तव्यम्—राज्यसुखादीनां किमत्र स्वार्थमाकांक्षा, किंवा स्वजनार्थम् ? नाद्य इत्याह—**किं न** इति। 'हत्वा स्वजनम्' इति पूर्वश्लोकादनुषङ्गः। हे गोविन्द ! स्वजनं हत्वा नः अस्माकं जीवितेन किम् ? ततो राज्येन भोगैर्वा किमिति योजना। जीवतः खलु राज्यसुखकांक्षा, वयं च स्वजनं हत्वा न जिजीविषामः; तथा च वक्ष्यति 'यानेव हत्वा न जिजीविषामः' [२।६] इति, अतो न स्वार्थं तदाकांक्षेत्यर्थः। नापि स्वजनार्थं तदाकांक्षेत्याह—**येषामिति**। स्वजनानामित्यर्थः। यदर्थमस्माकं राज्याद्यपेक्षा, त एते स्वजनाः प्राणधनत्यागमङ्गीकृत्य युद्धार्थमवस्थिताः। तथा च स्वजनवधनिष्पाद्यानि राज्यानि न स्वजनार्थं भविष्यन्तीत्यर्थः। अत्र कृष्णेति निरतिशयानन्दब्रह्मवाचिना पदेन सम्बोधयन् भगवन्निष्ठानां राज्यसुखादीनि न प्रलोभकानीति वस्तुगतिं सूचयति। गोविन्देति च गां देववाणीं विन्दति प्राप्नोतीत्यर्थकेन धर्ममार्गप्रवर्तकस्त्वं बन्धुजनघातिनां जीवनाद्याकांक्षित्वं न धर्म इति जानास्येवेत्युक्तम् ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

व० त० दी०—॥ ३१-३३ ॥

पु. अ. त.— तदेवाह— **न चेति**। स्वजनमाहवे सङ्ग्रामे हत्वा अनु पश्चात् श्रेयो न पश्यामि। श्रेयो भगवत्कृपात्मिकां भक्तिमित्यर्थः। अत एव भगवतोक्तम्—'तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः। न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः

श्रेयो भवेदिह' [भाग. ११।२०।३१] इति ॥ ३१ ॥ तद्विनाऽहं विजयं राज्यं च न काङ्क्षे, तज्जनितानि सुखान्यपि । चकारेण भक्तावपि सुखानि न काङ्क्षे, यतो भगवत्तोषहेतुस्ताप एवेति भावः । पुनर्विस्तरेण तदाकाङ्क्षित्वाभावः प्रपञ्चयति— **किं नो राज्येनेति** । नः राज्येन किं ? भोगैर्वा किं ? जीवितेन वा किं ? हे गोविन्द ! त्वां विना एतैर्न किञ्चित्प्रयोजनमस्माकमिति भावः । गोविन्देति सम्बोधनेन यथा व्रजवासिनां त्वमिन्द्रो भूत्वा सुखभोगं कारितवान् तथैव भक्तानामुचितमिति भावो ज्ञाप्यते ॥ ३२ ॥ ननु नैवकस्य नाकांक्षा, तथापि स्वकीयसम्बन्धिनां सर्वेषामर्थे शत्रून्मारयित्वा राज्यं स्वकीयं कुर्वित्याशङ्कायामाह— **येषामर्थे इति** । येषामर्थे नः राज्यमाकाङ्क्षितं, भोगाः सुखानि च कांक्षितानि, ते सर्वे इमे प्राणान् धनानि च त्यक्त्वा युद्धे सङ्ग्रामे मरणार्थमवस्थिता इत्यर्थः । तस्मादेतन्मारणेन लौकिकसिद्धिरपि नास्माकमिति भावः ॥ ३३ ॥

नी० भा० दी०—॥ ३१-३३ ॥

आचार्याः पितरः पुत्रास्तथैव च पितामहाः ।
मातुलाः श्वशुराः पौत्राः श्यालाः सम्बन्धिनस्तथा ॥ ३४ ॥

[स्यालाः–इति नैलकण्ठीयः पाठः]

एतान्न हन्तुमिच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन ! ।
अपि त्रैलोक्यराज्यस्य हेतोः किं नु महीकृते ॥ ३५ ॥
निहत्य धार्तराष्ट्रान्नः का प्रीतिः स्याज्जनार्दन ! ।
पापमेवाश्रयेदस्मान् हत्वैतानाततायिनः ॥ ३६ ॥
तस्मान्नार्हा वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रान् स्वबान्धवान् ।
स्वजनं हि कथं हत्वा सुखिनः स्याम माधव ! ॥ ३७ ॥

आ. गि. टी.— तानेव विशिनष्टि— **आचार्या** इति । श्याला भार्याणां भ्रातरो धृष्टद्युम्नप्रभृतयः ॥ ३४ ॥ वध्येष्वपि स्वराज्यपरिपन्थिष्वाततायिषु कृपाबुद्ध्या स्वधर्माद्युद्धात्पूर्वोक्तमोहादिवशात्प्रच्युतिं प्रदर्शयति— **एतानिति** । 'जिघांसन्तं जिघांसीयात्' [व. ध. सू. ३।१७] इति न्यायादेतेषां हिंसा न दोषायेत्याशङ्क्याऽऽह— **घ्नतोऽपीति** । पृथिवीप्राप्त्यर्थं हि हननमेतेषामिष्यते, न च तत्प्राप्तिः समीहितेति कैमुतिकन्यायेन दर्शयति— **अपीति** । नहि महदपि त्रैलोक्यलक्षणं राज्यं लब्धुं स्वजनहिंसायै मनो मदीयं स्पृहयति, पृथिवीप्राप्त्यर्थं पुनर्बन्धुवधं न श्रद्दधामीति किं वक्तव्यं ? इत्यर्थः ॥ ३५ ॥ दुर्योधनादीनां शत्रूणां निग्रहे प्रीतिप्राप्तिसम्भवाद्युद्धं कर्तव्यमित्याशङ्क्याऽऽह–– **निहत्येति** । यदि पुनरमी दुर्योधनादयो न निगृह्येरन्भवन्तस्तर्हि तैर्निगृहीता दुःखिताः स्युरित्याशङ्क्याऽऽह–– **पापमेवेति** । यदीमे दुर्योधनादयो निर्दोषानेवास्मानकस्माद्युद्धभूमौ हन्युः, तदैतान् 'अग्निदो गदरश्च' [मनुः ८।३५० क्षे. २३] इत्यादिलक्षणोपेतानाततायिनो निर्दोषस्वजनहिंसाप्रयुक्तं पापं पूर्वमेव पापिनः समाश्रयेदित्यर्थः । अथवा यद्यप्येते भवन्त्याततायिनस्तथाप्येतानतिशोच्यान्दुर्योधनादीन्हिंसित्वा हिंसाकृतं पापमस्मानेवाऽऽश्रयेदतो नास्माभिरेते हन्तव्या इत्यर्थः । अथवा गुरुभ्रातृसुहृत्प्रभृतीनेतान्हत्वा वयमाततायिनः स्याम, ततश्चैतान् हत्वा तत्कृतं पापमाततायिनोऽस्मानेव समाश्रयेदिति युद्धात् उपरमणमस्माकं श्रेयस्करमित्यर्थः ॥ ३६ ॥ फलाभावादनर्थसम्भवाच्च परहिंसा न कर्तव्येत्युपसंहरति— **तस्मादिति** । किञ्च राज्यसुखमुद्दिश्य युद्धमुपक्रम्यते, न च स्वजनपरिक्षये सुखमुपपद्यते, तेन न कर्तव्यं युद्धमित्याह— **स्वजनं हीति** ॥ ३७ ॥

रा. भा.—॥ ३४-३७ ॥ वे. ता. चं.—॥ ३४-३७ ॥

ह. पै. भा.— **आचार्या इति** । आचार्यादयो यथाव्याख्याताः, पितरः पुत्रास्तथा पितामहा मातुलाः श्वशुराः पौत्राः, श्यालाः पत्न्या भ्रातरः, स्वस्य सम्बन्धिनो विवाहादिसम्बन्धवन्तः ॥३४॥ यदि कृपया त्वमेतान्न हन्यास्तर्हि त्वामेते राज्यलोभेन हनिष्यन्त्येव, अतस्त्वमेतान् हत्वा राज्यं भुंक्ष्व तत्राऽऽह सार्धेन— **एतानिति** । हे मधुसूदन ! एतानाचार्यादीन् घ्नतोऽप्यस्मान्घात-

यतोऽपि त्रैलोक्यराज्यस्यापि हेतोस्तत्प्राप्त्यर्थमपि हन्तुं नेच्छामि। किं पुनर्महीमात्रप्राप्त्यर्थम्?। निहत्येति । हे जनार्दन! देवविपक्षभूतान् असुरादीञ्जनानर्दयति पीडयतीति जनार्दनः, अथवा जनैरधिकारिपुरुषैरभ्युदयादिकं प्रार्थ्यत इति जनार्दनः। धार्तराष्ट्रान्निहत्य हत्वा नोऽस्माकं का प्रीतिः स्यात्किं सुखं स्यात्? न किमपीत्यर्थः ॥ ३५ ॥ नन्वाततायिनामेषां वधो युक्तो विहितत्वात्तथा चोक्तम्—'अग्निदो गरदश्चैव शस्त्रपाणिर्धनापहः । क्षेत्रदारापहर्ता च षडेते ह्याततायिनः' [मनुः ८।३५० क्षे. २३] इति स्मरणादग्निदत्वादिभिः षड्भिरपि हेतुभिरेते भवत आततायिनः । आततायिनां वधो युक्त एव 'आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन् । नाऽऽततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन [मनुः ८।३५०] इति वचनात्; तत्राऽऽह सार्धेन—पापमिति । 'आततायिनमायान्तं' इत्यादिकमर्थशास्त्रं हि धर्मशास्त्राद्दुर्बलम् । यथोक्तं याज्ञवल्क्येन [२।२१] 'स्मृत्योर्विरोधे न्यायस्तु बलवान् व्यवहारतः । अर्थशास्त्राच्च बलवद्धर्मशास्त्रमिति स्थितिः' तस्मादाततायिनां मध्ये तेषामाचार्यादीनां वधेऽस्माकं पापमेव भवेत्, अन्याय्यत्वादधर्मत्वाच्च तद्वधस्य। हे माधव! हि यस्मादेतेषां हनने लोकद्वयेऽप्यकल्याणमेव, तस्मात् स्वबान्धवान् धार्तराष्ट्रान्हन्तुं वयं नार्हा न योग्याः; एतेषां वधस्यान्याय्यत्वादधर्मत्वाच्च । न केवलमस्माकं पारलौकिकं सुखं भवत्यैहिकमपि न भवतीत्याह—स्वजनं हीति। हि यस्मात् स्वजनं हत्वा वयं सुखिनः कथं स्याम कथं सुखयुक्ता भवाम ? ॥ ३६ ॥ ३७ ॥

वें. ब्र. गि.— एवं दृष्टफलाभाव उक्तः; इदानीमदृष्टफलाभावमाह द्वाभ्याम्— न हन्तुमिच्छामीति। 'घ्नतोऽपि' इत्यस्मादपिशब्दस्यानुषङ्गः । हन्तुमिच्छामपि न करोमि, आचार्यादिवधविषयेच्छामात्रस्यापि महानर्थकरत्वेन श्रवणात्; किमुत तद्वधस्य? इत्यर्थः । तथा च स्मरणमात्रेणापि महानर्थकरस्याचार्यादिस्वजनवधस्य अदृष्टफलकत्वमत्यन्तायुक्तमिति भावः । ननु 'जिघांसन्तं जिघांसीयात्' [व. ध. सू. ३।१७] इति वचनादाचार्यादयोऽपि जिघांसन्तो हन्तव्या इत्यत आह— घ्नतोऽपीति। 'गुरुं हुंकृत्य त्वंकृत्य' [या.व.३।२९१] इत्यादिना शब्दमात्रेणापि गुरुद्रोहस्यानिष्टफलकत्वश्रवणात्। 'जिघांसन्तं' इति वचनमाचार्याद्यतिरिक्तविषयकमिति भावः । मधुसूदनेत्यनेन मधुनामकासुरनाशिना त्वया तादृशदुष्टजनवध एवानुमन्तव्यः, न त्वाचार्यादिवध इति दर्शितम् ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

एवं च न केवलं स्वजनवधे फलाभावमात्रम्, किन्तु विपरीतफलमपीत्याह — अत्र पूर्वार्धेन पूर्वोक्तफलाभावानुवादः, उत्तरार्धेन तु विपरीतफलमुच्यते। धार्तराष्ट्रान् धृतराष्ट्रसम्बन्धिनः, स्वजनानित्यर्थः। पापमेवेति। एतान्हत्वा स्थितानस्मान्पापमेवाश्रयेदित्यन्वयः। ननु 'अग्निदो गरदश्चैव शस्त्रपाणिर्धनापहः। क्षेत्रदारापहर्ता च षडेते ह्याततायिनः' [मनुः ८।३५०-क्षे.२३] इति सम्पूर्णाततायिलक्षणलक्षितत्वादेतेषां वधे कथं पापं स्यात्? 'नाततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन' [मनुः ८।३५१] इति स्मृतेः, तत्राह— आततायिन इति। आततायिनोऽपीत्यर्थः। आततायित्वेऽपि स्वजनत्वादेते न हन्तव्या इत्यभिमानः । जनार्दनेत्यनेन जनार्दनः सन्नपि 'छिन्द्यां स्वबाहुमपि यः प्रतिकूलवृत्तिः' [भाग. ३।१६।६] इति स्वजनानभिमन्यमानस्त्वमेवात्र प्रमाणमिति द्योतितम् ॥ ३६ ॥

तस्मादिति । यस्मात्पापमेवाश्रयेत्तस्मादित्यर्थः । किञ्च नैतावदिह वक्तव्यं स्वजनघातिनः सुखं नास्तीति, किन्तु लोकप्रसिद्धमेवेदमित्याह— स्वजनं हीति । हिः प्रसिद्धौ। नन्वेवं युद्धविमुखस्य तव कथं देहयात्रेत्यत आह— माधवेति । श्रियः पतिं त्वामाश्रितवतो मम न तच्छङ्केति भावः ॥ ३७ ॥

व० त० दी०– ॥ ३४–३७ ॥

पु. अ. त.— तान् सर्वान्नामभिर्गणयति— आचार्या इति। एते राज्यभोगे नियुक्तास्ते त्वत्र मरणार्थमुपस्थितास्तन्मारणानन्तरं स्वस्यानपेक्षितत्वात् राज्यभोगसुखादिभिर्न किञ्चित्कार्यमित्यर्थः ॥ ३४ ॥ ननु त्वत्सम्बन्धिनोऽपि ये युद्धार्थमुपस्थितास्तांश्चेत् त्वं न मारयिष्यसि तदा त एव त्वां मारयिष्यन्तीति चेत्तत्राह— एतानिति। हे मधुसूदन! मां घ्नतोऽपि एतानहं हन्तुं नेच्छामि। मधुसूदनेति सम्बोधनेन त्वत्सहायवन्तं मामेते मारयितुमेव न समर्था इति ज्ञाप्यते। त्रैलोक्यराज्यस्यापि हेतोस्तथाकर्तुं नेच्छामि, किं पुनः महीकृते तथा करिष्यामि?॥३५॥ हे जनार्दन सर्वाविद्यानाशक! धार्तराष्ट्रान् ज्ञानदृष्टिरहितानेतान् निहत्य नः का प्रीतिः स्यात्? न कापीत्यर्थः। जनार्दनेति सम्बोधनेन त्वदीयानां

अस्माकं तथाकरणमनुचितमिति भावो व्यञ्जितः। ते तु धृतराष्ट्रात्मजा इति त्वां न पश्यन्ति, तेन तेषां तथाकरणमुचितमिति धार्तराष्ट्रेति पदेन व्यञ्जितम् । यद्वा अस्मदीयान् धार्त्तराष्ट्रान्निहत्य तव का प्रीतिः स्यात्? । अत्रायं भावः— लौकिकभावेन ते त्वस्मदीया एव, तन्मारणे नास्माकं तु प्रीतिः स्यात्तदा त्वत्प्रीत्यर्थं हन्तव्याः, अस्माकं यथाकथञ्चित् त्वं प्रीणनीय इति भावः। ननु ते आततायिन इति 'अग्निदो गरदश्चैव शस्त्रपाणिर्धनापहः। क्षेत्रदारापहर्त्ता च षडेते ह्याततायिनः॥' [मनुः ८।३५० श्लो. २३] 'आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन्। नाततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन' [मनुः ८।३५०।५१] इत्यादिवाक्यैः प्रीतिर्भवतु, मा वा; सर्वथैते ह्युक्तसर्वदोषसहिता इति हन्तव्या एव, ते तु स्वपापेनैव हन्तव्याः, त्वं निमित्तमात्रं भवेति चेत्तत्राह— पापमेवाश्रयेदिति। आततायिन एतान् हत्वा पापमस्मानेवाश्रयेत्। किञ्च आततायिमारणे दोषाभावस्तु धर्मशास्त्रविचारेणार्थशास्त्रविचारेण वा निरूपितः, न तु भक्तिविचारेण; भक्तिमार्गात्तु तयोर्दुर्बलत्वात्तन्मारणेनास्माकं पापमेव भवेत्, पापाच भगवत्सम्बन्धो न स्यात्; अतएव 'नराणां क्षीणपापानाम्' [पां. गी. श्लो.४०] इति निरूपितम् ॥३६॥ तस्माद्वयं त्वदीयत्वादेतन्मारणानर्हा इत्याह— तस्मादिति। तस्माद्वयं स्वबान्धवान्धार्त्तराष्ट्रान् हन्तुं नार्हा न योग्या इत्यर्थः। हे माधव! स्वजनं हत्वा कथं सुखिनः स्याम सुखिनो भविष्यामः? इत्यर्थः। एवमित्युक्त्या भगवतः स्वमध्यपातित्वमुक्तम्, तेनास्माकं त्वत्सङ्ग एव सुखरूपः, त्वमेवास्माकं स्वजन इति ज्ञापितम्। तस्मात्स्वजनापराधात्, स्वजननाशः स्यादस्माकं च त्वमेव स्वजन इति त्वत्सम्बन्धाभावे वयं कथं सुखिनो भविष्यामः? इति व्यञ्जितम्। माधवेति सम्बोधनेनास्माकं न लक्ष्म्याद्यपेक्षितेति ज्ञापितम् ॥ ३७ ॥

नी० भा० दी०— स्याला इति। स्यालशब्दो दन्त्यादिः। 'विजामातुरुत वाघास्यालात्' इति मन्त्रवर्णात्। 'स्याल्लाजानावपतीति वा लाजा लाजतेः स्यं शूर्पं स्यतेः' इति यास्कः ॥ ३४॥ हन्तुं इच्छाऽपि न भवति, किमुत हन्तृत्वमित्यर्थः। महीकृते पृथिव्यर्थे ॥३५॥ आततायिनः–'अग्निदो गरदश्चैव शस्त्रपाणिर्धनापहः। क्षेत्रदारहरश्चैव षडेते ह्याततायिनः।[मनुः८।३५०श्लो.२३] 'आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन्। नाततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन' [मनुः८।३५१] इति; यद्यप्येवं तथापि एतान्हत्वा अस्मान्पापमेव आश्रयेत् । आततायिवधो हि अर्थशास्त्रविहितः, 'न हिंस्यात्सर्वा भूतानि' इति तु धर्मशास्त्रम्; तच्च पूर्वस्मात्प्रबलम्। यथोक्तं याज्ञवल्क्येन— 'स्मृत्योर्विरोधे न्यायस्तु बलवान् व्यवहारतः। अर्थशास्त्रात्तु बलवद्धर्मशास्त्रमिति स्थितिः' [२।२१] इति। अस्मान् हत्वा एतान् आततायिनः पापमेवाश्रयेदित्यपरा योजना; तथा च एत एवास्मद्वधेन नश्यन्तु, न तु वयं एतेषां वधेन नङ्क्ष्याम इति भावः ॥ ३६ ॥ ३७ ॥

यद्यप्येते न पश्यन्ति लोभोपहतचेतसः।
कुलक्षयकृतं दोषं मित्रद्रोहे च पातकम् ॥ ३८ ॥
कथं न ज्ञेयमस्माभिः पापादस्मान्निवर्तितुम्।
कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन! ॥ ३९ ॥

आ. गि. टी.— कथं तर्हि परेषां कुलक्षये स्वजनहिंसायां च प्रवृत्तिस्तत्राऽऽह— **यद्यपीति**। लोभोपहतबुद्धित्वात्तेषां कुलक्षयादिप्रयुक्तदोषप्रतीत्यभावात्प्रवृत्तिविस्रम्भः सम्भवतीत्यर्थः ३८ परेषामिवास्माकमपि प्रवृत्तिविस्रम्भः सम्भवेदिति चेत्, न; इत्याह— **कथमिति**। कुलक्षये मित्रद्रोहे च दोषं प्रपश्यद्भिरस्माभिस्तद्दोषशब्दितं पापं कथं न ज्ञातव्यम्? तदज्ञाने तत्परिहारासम्भवात्। अतोऽस्मात्पापान्निवृत्त्यर्थं तज्ज्ञानमपेक्षितमिति पापपरिहारार्थिनामस्माकं न युक्ता युद्धे प्रवृत्तिरित्यर्थः ॥ ३९ ॥

रा. भा.—॥ ३८-३९ ॥ ॥ **वे. ता. चं.**—॥ ३८ ॥ ३९ ॥

ह. पै. भा.— ननु चैतेषामपि बन्धुवधदोषे समाने सति यथैवैते बन्धुत्वानङ्गीकारेण युद्धे प्रवर्तन्ते तथैव भवानपि प्रवर्ततां, किमनेन विषादेन? इत्याक्षिप्तमविवेकिविवेकिभेदेन परिहरति— यद्यपीति। हे कृष्ण! यद्यप्येते धार्तराष्ट्रा लोभोपहतचेतसः, लोभः परद्रव्याद्यभिलाषः, लुनाति नाशयति लोकद्वयं प्राणिनामिति लोभः, तेनोपहतचेतसः तिरस्कृतकर्तव्याकर्तव्यविवेकाविज्ञानाः सन्तः कुलक्षयकृतं गोत्रवधनिमित्तदोषं मित्रद्रोहे च पातकं न पश्यन्ति ॥ ३८ ॥ **कथमिति**।

हे जनार्दन ! तथाऽप्यस्माभिः कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिरस्मात्पापान्निवर्तितुं कथं न ज्ञेयम् ? कथं न यत्नः कर्तव्यः ? ॥ ३९ ॥

वें. ब्र. गि.— ननु स्वजनवधदोषे तुल्येऽपि तमविगणय्य यथैते युद्धे प्रवृत्तास्तथा त्वमपि प्रवर्तस्वेत्याशङ्क्य निराकरोति द्वाभ्याम्— यद्यप्येते दुर्योधनादयः राज्यलोभेन भ्रष्टविवेकाः कुलक्षयकृतं वर्णसाङ्कर्यरूपं दोषं स्वजनवधप्रयुक्तं पापं च न पश्यन्ति, तथापि दोषं प्रपश्यद्भिरस्माभिः अस्मात्पापात् स्वजनवधयुक्तयुद्धरूपात् निवर्तितुं कथं न ज्ञेयम् ? न हि भ्रान्तवदभ्रान्तोऽपि प्रवर्तेत इत्यर्थः । जनार्दनपदं पूर्ववद्व्याख्येयम् ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

व० त० दी०— ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

पु. अ. त.— ननु ये स्वजनत्वादिविधदोषमविचार्य प्रवृत्तास्ते निवृत्तमपि त्वां हनिष्यन्त्यतस्त्वमप्यविचार्यैवैतान्मारयेत्याशङ्क्याह— **यद्यप्येत इति** द्वाभ्याम् । लोभेन उपहतं विभ्रंशितं चेतो मनो येषां ते एते धार्त्तराष्ट्राः कुलक्षयकृतं कुलक्षयकरणं दोषं यद्यपि न पश्यन्ति, मित्रद्रोहे च यत्पातकं तत्र पश्यन्ति, तथापि पातकं तु भविष्यत्येवेत्यर्थः ॥ ३८ ॥ हे जनार्दन अविद्यानाशक ! त्वत्स्वरूपविद्भिः कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिरस्माभिर्लोभानुपहतचित्तैरस्मात्पापान्निवर्तितुं कथं न ज्ञेयम् ? ज्ञेयमेवेत्यर्थः ॥ ३९ ॥

नी० भा० दी०— ॥ ३८ ॥ ननु 'आहूतो न निवर्त्तेत द्यूतादपि रणादपि' इति 'विजितं क्षत्रियस्य' इति च युद्धादनिवृत्तिर्हिंसया च वृत्तिः क्षत्रियस्येष्टा, तत्कथं युद्धान्निवृत्तिमिच्छसीत्याशङ्क्याह— कथमिति । सा हि लोभमूलिका स्मृतिः कुलक्षयदोषविधिना बाध्यते । यथा— "औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायेत्" इति स्पर्शनविधिना विरुद्धा सती "औदुम्बरी सर्वा वेष्टयितव्या" इति सर्ववेष्टनस्मृतिर्बाध्यते, लोभमूलकत्वात्तद्वत् । न हि विधिमात्राद्यत्किञ्चित्कर्त्तव्यं, श्येनादीनामधर्मरूपाणामप्यवश्यानुष्ठेयत्वापत्तेः । तस्माद्यत्फलतो न दुष्यति तदेव विहितं धर्मरूपमनुष्ठेयम् । यथोक्तम्— 'फलतोऽपि च यत्कर्म नानर्थेनानुबध्यते । केवलं प्रीतिहेतुत्वात्तद्धर्म इति कथ्यते इति, श्येनादिवत्पापानुबन्धित्वात् युद्धं त्याज्यमेवेत्यर्थः ॥ ३९ ॥

कुलक्षये प्रणश्यन्ति कुलधर्माः सनातनाः ।
धर्मे नष्टे कुलं कृत्स्नमधर्मोऽभिभवत्युत ॥ ४० ॥
अधर्माभिभवात्कृष्ण ! प्रदुष्यन्ति कुलस्त्रियः ।
स्त्रीषु दुष्टासु वार्ष्णेय ! जायते वर्णसङ्करः ॥ ४१ ॥
सङ्करो नरकायैव कुलघ्नानां कुलस्य च ।
पतन्ति पितरो ह्येषां लुप्तपिण्डोदकक्रियाः ॥ ४२ ॥

आ. गि टी.— कोऽसौ कुलक्षये दोषो यद्दर्शनाद्युष्माकं युद्धादुपरतिरपेक्ष्यते ? तत्राऽऽह— **कुले**ति । कुलस्य हि क्षये कुलसम्बन्धिनश्चिरन्तना धर्मास्तत्तदग्निहोत्रादिक्रियासाध्या नाशमुपयान्ति, कर्तुरभावादित्यर्थः । धर्मनाशेऽपि किं स्यादिति चेत्तत्राऽऽह— **धर्म** इति । कुलप्रयुक्ते धर्मे कुलनाशादेव नष्टे कुलक्षयकरस्य कुलं परिशिष्टमखिलमपि तदीयोऽधर्मोऽभिभवति, अधर्मभूयिष्ठं तस्य कुलं भवतीत्यर्थः ॥४०॥ कुलक्षयकृतोऽवशिष्टकुलस्याधर्मप्रवणत्वे को दोषः स्यात् ? इति तत्राह— **अधर्मे**ति । पापप्रचुरे कुले प्रसूतानां स्त्रीणां प्रदुष्टत्वे किं दुष्यति ? तत्राह— **स्त्रीष्वि**ति ॥ ४१ ॥ वर्णसङ्करस्य दोषपर्यवसायितामादर्शयति— **सङ्कर** इति । कुलक्षयकराणां दोषान्तरं समुच्चिनोति— **पतन्ती**ति कुलक्षयकृतां पितरो निरयगामिनो भवन्तीत्यत्र हेतुमाह— **लुप्ते**ति । पुत्रादीनां कर्तॄणामभावाल्लुप्ता पिण्डस्योदकस्य च क्रिया येषां ते तथा, ततश्च प्रेतत्वपरावृत्तिकारणाभावान्नरकपतनमेवाऽऽवश्यकमापतेदित्यर्थः ॥ ४२ ॥

रा. भा.— ॥ ४०-४२ ॥

वे. ता. चं.— 'अधर्मोऽभिभवति' इति मानसदोषोक्तिः ॥ ४० ॥ 'प्रदुष्यन्ति' इति कायिकदोषोक्तिः ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

ह. पं. भा.—कुलक्षये कृते दोष उत्पद्यते तं दोषं कथयति—कुलक्षय इति। कुलक्षये गोत्रपुरुषाणां विनाशे सनातनाः पारम्पर्यागताश्चिरन्तनाः कुलधर्माः प्रणश्यन्ति। धर्मे नष्टे कृत्स्नमपि कुलमधर्मोऽभिभवति तिरस्करोति। उतापि। अधर्माभिभवनिवारकधर्मस्याभावादित्यर्थः॥ ४०॥ अधर्मेति। हे कृष्ण! अधर्माभिभवात्कुलस्त्रियो विशुद्धवंशोद्भवाः प्रदुष्यन्ति स्वैरिण्यो भवन्ति, तासु स्त्रीषु दुष्टासु हे वार्ष्णेय वृष्णिवंशोद्भव! वर्णसङ्करो जायते। वर्णस्य वर्णान्तरमिश्रीकरणं सङ्करः॥ ४१॥ सङ्कर इति। सङ्कर एषां कुलघ्नानां चापरं कुलस्यैव नरकाय भवतीति। हि यस्मादेषां कुलघ्नानां कुलहन्तॄणाम्। न केवलं तेषां कुलस्यैव नरकाय भवति, किन्तु एषां कुलघ्नानां स्वर्गारूढाः पितरो लुप्तपिण्डोदकक्रियाः सन्तः पतन्तीत्यर्थः॥ ४२॥

वें. ब्र. गि.—कुलक्षयकृतमेव दोषं दर्शयति त्रिभिः—सनातनाः परम्पराप्राप्ताः कुलधर्माः कुलक्षये सति कर्त्रभावात् प्रणश्यन्ति। ततः धर्मे नष्टे—जातावेकवचनम्—अवशिष्टं कृत्स्नमपि कुलं अधर्मः अभिभवति आवृणोति। उतशब्दोऽप्यर्थे, स च कृत्स्नपदेन सम्बध्यते॥ ४०॥ ततश्च स्पष्टोऽर्थः। कृष्णेत्यनेन 'अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम्' [४।७] इत्यधर्मशिक्षार्थमवतीर्णेन त्वया तदभिभवो न सोढव्य इति सूचितम्। वार्ष्णेयेत्यनेन कुरूणां वृष्णीनां च परस्परसम्बन्धितया कुरुकुलसाङ्कर्ये वृष्णिकुलप्रसूतस्य तवानिष्टमिति ध्वनितम्॥ ४१॥ एवं सति न केवलं कुलघ्नानां, न वा केवलं सङ्कीर्णस्यैव कुलस्य नरकपातः, किन्तु तत्पितॄणामपीत्याह—पतन्तीति। अप्यर्थे हिशब्दः। एषां कुलघ्नानां पितरोऽपि लुप्ता पिण्डोदकयोः क्रिया येषां ते तथोक्ताः सन्तो नरके पतन्ति। कुलसम्बन्धिनः पितरः पुत्रादिकर्त्रभावेन लुप्तपिण्डोदकक्रियाः; कुलघ्नानां पितरस्तु कुलघ्नैर्दत्तानि पिण्डोदकानि नोपभुञ्जीरन्निति लुप्तपिण्डोदकक्रिया इत्यभिप्रायः॥ ४२॥

व० त० दी०—॥ ४०–४२॥

पु. अ. त.—एवमुक्त्वा कदाचिल्लौकिकस्नेहवशादेव निवृत्तः, न तु पापस्वरूपज्ञानादधर्मबुद्ध्या, इत्याशङ्क्य कुलक्षयकृतं दोषमनुवदति—कुलक्षय इति पञ्चभिः। सनातनाः प्राचीनाः परम्पराप्राप्ताः कुलधर्माः कुलक्षये कृते जाते वा प्रणश्यन्ति प्रकर्षेण नश्यन्ति। पुनरुदयाभावः प्रकर्षः। तस्माद्वयं पार्थाः पृथासम्बन्धेन त्वयाऽङ्गीकृत्वा इत्यस्माकं परम्परागतो धर्मस्त्वद्भक्तिः, तन्नाशकपापादस्माकं विनिवृत्तिरेवोचितेति भावः। नन्विदानीं धर्मनाशेऽप्यग्रे प्रह्लादादिवत्कुले कोऽपि भक्तो भवेच्चेत्तदा धर्मः पुनरुद्भविष्यति, तस्माच्छौर्यक्षात्रधर्मानाशकत्वेन युद्धकरणमेवोचितमित्यत आह—धर्मे नष्ट इति। उत कृत्स्नमवशिष्टमपि कुलं धर्मे नष्टे सति अधर्मोऽभिभवति, व्याप्नोतीत्यर्थः॥ ४०॥ तेनाग्रेऽपि कोऽपि तथा न भवतीत्याह—अधर्माभिभवादिति। अधर्माभिभवादधर्मव्याप्ताः कुलस्त्रियः प्रदुष्यन्ति, व्यभिचारादिदोषयुक्ता भवन्तीत्यर्थः। स्त्रीषु दुष्टासु जातासु वर्णसङ्करो जायते। वार्ष्णेयेति सम्बोधनेन सत्कुलोत्पन्नानां तथात्वं कुलेऽनुचितमिति ज्ञापितम्॥ ४१॥ सङ्कराच्च नरक एव स्यादित्याह—सङ्कर इति। सङ्करः कुलस्य नरकायैव भवति। एवकारेण पापभोगानन्तरं नरकोद्धरणाद्यभावो ज्ञापितः। कुलघ्नानामेषां पितरश्च पतन्ति स्वधर्मोपार्जिताजादिलोकेभ्यः। हीति युक्तश्चायमर्थः। यतो लुप्तपिण्डोदकक्रियाः लुप्ताः पिण्डोदकाः क्रिया येषाम्॥ ४२॥

नी० भा० दी०—प्रणश्यन्ति अनुष्ठातॄणां वृद्धानामभावात् अवशिष्टं बालादिरूपं वंशं धर्मलोपादधर्मोऽभिभवति॥४०॥ दुष्टासु पुत्रार्थं वर्णान्तरमुपासीनासु॥४१॥ कथं तर्हि जामदग्न्येन रामेण क्षत्रियेषु हतेषु तत्स्त्रियः पुनः पुनर्ब्राह्मणेभ्यः पुत्रान् जनयामासुरित्युपाख्यायते? कथं वा धृतराष्ट्रादीनां असङ्करजत्वं? इत्याशङ्क्याह—पतन्तीति। हिशब्दो वैदिकीं प्रसिद्धिं द्योतयति। सा हि "न शेषो अग्ने अन्यजातमस्ति" [ऋ. ७।४।७] इति श्रुतिः। अन्यस्माज्जातं शेषोऽपत्यं नास्तीति तदर्थः, 'अन्योदर्यो मनसाऽपि न मन्तव्यो ममायं पुत्रः' इति यास्कवचनाच्च। 'ये यजामहे' इति शास्त्रात् ये वयं स्मस्ते वयं यजामह इत्यर्थकाद्दृश्यमानस्य पित्रादेः संशयग्रस्तत्वादयं मम पितैवेति निश्चयस्य दुस्साध्यत्वात्। मन्त्रश्च—"योऽहमस्मि स सन्यजे ब्राह्मणेऽर्थवादश्च। न चैतद्विद्मो ब्राह्मणाः स्मो वयमब्राह्मणा वा" इति। तस्माद्बीजपतेरेव पिण्डादिप्राप्तिर्न तु क्षेत्रपतेरिति लुप्तपिण्डोदकक्रियत्वादवश्यं पितॄणां पातो भवति। क्षेत्रजपुत्रस्मृतिस्तु इह लोके वंशस्थापनमात्रपरा, न तु तेन क्षेत्रपतेः कश्चिदामुष्मिक उपकारोऽस्ति, उदाहृतश्रुतिविरोधात्। अयं च सङ्करोऽस्माभिः स्वयं कृतश्चेदवश्यमस्मान् बाधिष्यत एवेति भावः॥ ४२॥

दोषैरेतैः कुलघ्नानां वर्णसङ्करकारकैः ।
उत्साद्यन्ते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शाश्वताः ॥ ४३ ॥
उत्सन्नकुलधर्माणां मनुष्याणां जनार्दन ! ।
नरके नियतं वासो भवतीत्यनुशुश्रुम ॥ ४४ ॥

आ. गि. टी.— कुलक्षयकृतामेतैरुदाहृतैर्दोषैर्वर्णसङ्करहेतुभिर्जातिप्रयुक्ता वंशप्रयुक्ताश्च धर्माः सर्वे समुत्साद्यन्ते तेन कुलक्षयकारणाद्युद्धादुपरतिरेव श्रेयसीत्याह— **दोषैरिति** ॥४३॥ किञ्च जातिधर्मेषु कुलधर्मेषु चोत्सन्नेषु तत्तद्धर्मवर्जितानां मनुष्याणामनधिकृतानां नरकपतनध्रौव्यादनर्थकरमिदमेव हेयमित्याह— **उत्सन्नेति** । यथोक्तानां मनुष्याणां नरकपातस्याऽऽवश्यकत्वे प्रमाणमाह— **इत्यनुशुश्रुमेति** ॥ ४४ ॥

रा. भा.— ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ **वे. ता. चं.**— ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

ह. पै. भा.—उक्तदोषमुपसंहरति **दोषैरिति** द्वाभ्याम्— एतैर्धर्मनाशधर्माभिभवादिलक्षणैर्वर्णसङ्करकारकदोषैः कुलघ्नानां जातिधर्माः क्षत्रियत्वप्रयुक्ता धर्मास्तथा शाश्वताः कुलधर्माः पारम्पर्यागता वंशधर्माश्चोत्साद्यन्ते लुप्यन्ते, तेषामाचरणं न भवति। चकारादाश्रमधर्मादयो गृह्यन्ते ॥ ४३ ॥ **उत्सन्नेति** । भो जनार्दन! उत्सन्नकुलधर्माणां विनष्टकुलवर्णाश्रमादिधर्माणां मनुष्याणां नरके नियतं नियमेन वासो भवतीत्यनु वारंवारं व्यासादिभ्यः शुश्रुम श्रुतवन्तो वयम् ॥ ४४ ॥

वें. ब्र. गि.— ननु साङ्कर्यदोषवशात् कुलस्य नरकोऽस्तु, कुलघ्नानां तु कथं नरक इत्यत आह— **वर्णसङ्करकारकैः** कुलघ्नानामेतैर्दोषैः शाश्वता वर्णधर्माः कुलधर्माश्च—चकारादाश्रमधर्मादयश्च—उत्साद्यन्ते विलोप्यन्ते । तथा च वर्णाश्रमादिधर्मनाशकत्वाद्वर्णसङ्करकारित्वाच्च कुलघ्नानामपि नरको दुर्निवार इत्यर्थः ॥ ४३ ॥ तर्हि कुलघ्नानामेव नरको युक्तः, न कुलस्येत्यत्राह— **उत्सन्ना** विनष्टाः कुलधर्मा एषाम्। जातिधर्मादीनामप्युपलक्षणमिदम् । **अनुशुश्रुम** श्रुतिस्मृतिमुखाद्वयं श्रुतवन्तः; न तु स्वकल्पनेत्यर्थः । वर्णाश्रमधर्मलोपात्कुलमपि पापिष्ठमेव जातमिति तस्यापि नरकः शास्त्रोक्त इति भावः । ननु वर्णसङ्करकारिणं त्वां त्वत्कुलमपि सङ्कीर्णमहं रक्षिष्यामि, किमिति नरकाद्बिभेषि? इत्यतः सम्बोधयति— **जनार्दनेति** । पापिष्ठजनान्निजाज्ञारूपश्रुतिस्मृत्यतिलङ्घितया त्वमेव नरकयातनाभिरर्दयसीति शास्त्रस्थितिरित्यभिप्रायः ॥ ४४ ॥

व० त० दी०— ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

पु. अ. त.— किञ्च कुलघ्नानां तु नरको भवत्येवात्र किं वाच्यम्? यतस्तत्सम्बन्धात्सर्वत्रैव भूमौ धर्मनाशो भवतीत्याह— **दोषैरेतैरिति** । दोषैरेतैर्वर्णसङ्करकारकैरेतैः कुलघ्नानां दोषैर्जातिधर्माः शाश्वताः कुलधर्माश्च उत्साद्यन्ते लुप्यन्त इत्यर्थः । चकारेणाश्रमादिधर्माश्च परिगृह्यन्ते ॥ ४३ ॥ एवं सर्वधर्मलोपात्सर्वेषां नरकलोको भवतीत्याह— **उत्सन्नकुलधर्माणामिति** । हे जनार्दन! उत्सन्नकुलधर्माणां मनुष्याणां नियतं नरके वासो भवतीति वयमनुशुश्रुम, श्रुतवन्त इत्यर्थः । जनार्दनेति सम्बोधनेन त्वत्सम्बन्धरहितास्तथा भवन्ति अविद्यासम्बन्धादिति ज्ञापितम् ॥ ४४ ॥

नी० भा० दी०— एतदेव विवृणोति द्वाभ्यां— **दोषैरिति** ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

अहो बत महत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम् ।
यद्राज्यसुखलोभेन हन्तुं स्वजनमुद्यताः ॥ ४५ ॥
यदि मामप्रतीकारमशस्त्रं शस्त्रपाणयः ।
धार्तराष्ट्रा रणे हन्युस्तन्मे क्षेमतरं भवेत् ॥ ४६ ॥

आ. गि. टी.— राज्यप्राप्तिप्रयुक्तसुखोपभोगलुब्धतया स्वजनहिंसायां प्रवृत्तिरस्माकं गुणदोषविभागविज्ञानवतामतिकष्टेति परिभ्रष्टहृदयः सन्नाह— **अहो बतेति** ॥४५॥ यद्येवं युद्धे विमुखः सन्परपरिभवप्रतीकाररहितो वर्तेथास्तर्हि त्वां शस्त्रपरिग्रहरहितं शत्रुं शस्त्रपाणयो धार्तराष्ट्रा निगृह्णीयुरित्याशङ्क्याऽऽह— **यदीति** । प्राणत्राणादपि प्रकृष्टो धर्मः प्राणभृतामहिंसेति भावः ॥ ४६ ॥

रा. भा.—॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ॥ वे. ता. चं.—॥ ४५ ॥ ४६ ॥

ह. पै. भा.—बन्धुवधाध्यवसायेन सन्तप्यमानतयाऽऽह—अहो बतेति। अहो बत कष्टं यत्परमेश्वरस्य तव सन्निधानेऽपि वयं महत्पापं कर्तुं व्यवसिता व्यवसायं निश्चयं गताः। किं तन्महत्पापं कर्तुं ? यद्राज्यसुखलोभेन स्वजनं हन्तुमुद्यताः उदतिशयेन यत्नवन्तो यताः ॥ ४५ ॥ एवं सन्तप्तो मृत्युमेवाऽऽशासानोऽर्जुन आह—यदीति। यदि शस्त्रपाणयो धार्तराष्ट्रा अप्रतीकारं प्रतियुद्धमकुर्वाणं मामशस्त्रं रणे सङ्गमे हन्युर्हनिष्यन्ति चेत्तर्हि तद्धननं मे मम क्षेमतरं पापस्यानुत्पत्तेर्हेतोरत्यन्तं हिततरं भवेत् ॥ ४६ ॥

वे. ब्र. गि.— एवं कुलक्षयकृतं दोषं प्रदर्श्य तन्निमित्तमात्मानमनुशोचन्नाह— अहो इत्याश्चर्ये। बतेति खेदे। महत्पापमिति। स्वजनवध एव प्रथमतः पापम्, तदुपरि कुलक्षयदोषो मिलित इति महत्पापमित्यर्थः। कर्तुं व्यवसिता अध्यवसायं कृतवन्तः। वयमिति बहुवचनेन युधिष्ठिरभीमादयोऽप्येतद्बोधयित्वा पापादस्मान्निवर्तनीया इति सूचितम् ॥ ४५ ॥ नन्वेवं युद्धमारभ्य अकस्मान्निर्व्यापारं त्वां प्रसह्य धार्तराष्ट्रा निहन्युरिति चेदिष्टापत्तिः, कुलक्षयपर्यवसितात् स्वजनवधमहापातकतः स्वमरणस्यैव श्रेयस्त्वात्; तच्च मरणं लोके द्वेधा भवति, एकं तावत्परैः सह युध्यमानस्य तैर्मरणम्, अन्यत्तु न्यस्तशस्त्रतया तूष्णीं स्थितस्य परैर्निहननम्; द्विविधमपि तत्स्वजनवधाद्वरिष्ठमेव, तत्रापि द्वितीयं वरिष्ठतरम्, तत्र स्वजनवधस्यैवाप्रसक्तेः पापशङ्कानवकाशात्; प्रथमं त्वनीदृशत्वात्पापशङ्कास्कन्दितम्, अतश्च द्वितीयमेव मरणं ममास्त्वित्यभिप्रेत्याह— यदीति। चिकीर्षितेऽस्मिन् रणे अप्रतीकारम्, प्रयुक्तास्त्रेषु प्रत्यस्त्रप्रयोगः प्रतीकारः, तद्रहितम्। अत्र हेतुः— अशस्त्रं न्यस्तशस्त्रं मां यदि शस्त्रपाणयो धार्तराष्ट्रा हन्युः, तदा तद्धननं मे क्षेमतरं प्रशस्ततरं भवेत्। मे क्षेमतरमित्यनेन न्यस्तशस्त्रहन्तारो धार्तराष्ट्रा एवं पापिष्ठीभवन्तीति सूचितम्। तरप्प्रत्ययस्वारस्यं तूक्तम् ॥ ४६ ॥

व० त० दी०— ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

पु. अ. त.—नन्वेतादृशी बुद्धिश्चेत्तदा पूर्वं कथं युद्धव्यवसायः कृतः ? इत्याशङ्क्य पूर्वमज्ञानात्कृतमिति पश्चात्तापं करोति—अहो बतेति। बतेति खेदे। वयं महत्पापं कर्तुं व्यवसिताः, अध्यवसायं कृतवन्त इत्यर्थः। पापस्वरूपमेवाह—यद्राज्येति। यद्यस्मात्कारणाद्राज्यसुखलोभेन स्वजनं हन्तुमुद्यताः, उद्यमं कृतवन्त इत्यर्थः। अहो इत्याश्चर्यम्। यतो राज्यसुखं तु स्वजनैः सहैव स्वजनार्थं वा; तानेव हन्तुमुद्यता इत्याश्चर्यम् ॥ ४५ ॥ ननु त्वं चेन्न हनिष्यसि तदैते त्वां हनिष्यन्त्येवेति चेत्तत्राह— यदि मामिति। धार्तराष्ट्रा अन्धापत्यानि यदि वा अप्रतीकारमकृतप्रतीकारमशस्त्रं शस्त्ररहितं मां शस्त्रपाणयः सन्तो हन्युः हनिष्यन्ति तन्मे क्षेमतरं भवेत्, कल्याणरूपं भवेदित्यर्थः। पूर्वकृतव्यवसायप्रायश्चित्तरूपं भवेदित्यर्थः। अजिघांसन्तं मां हनिष्यन्ति चेत्तदा क्षेमरूपं भवेत्, तव सन्निधौ मरणे च क्षेमतरं भवेदिति भावः ॥ ४६ ॥

नी० भा० दी०— ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

सञ्जय उवाच— एवमुक्त्वाऽर्जुनः सङ्ख्ये रथोपस्थ उपाविशत्।
विसृज्य सशरं चापं शोकसंविग्नमानसः ॥ ४७ ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे अर्जुनविषादयोगो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

आ. गि. टी.— यथोक्तमर्जुनस्य वृत्तान्तं सञ्जयो धृतराष्ट्रं राजानं प्रति प्रवेदितवांस्तमेव प्रवेदनप्रकारं दर्शयति— एवमिति। प्रदर्शितेन प्रकारेण भगवन्तं प्रति विज्ञापनं कृत्वा शोकमोहाभ्यां परिभूतमानसः सन् अर्जुनः सङ्ख्ये युद्धमध्ये शरेण सहितं गाण्डीवं त्यक्त्वा न योत्स्येऽहमिति ब्रुवन्मध्ये रथस्य सन्न्यासमेव श्रेयस्करं मत्वोपविष्टवानित्यर्थः ॥ ४७ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्याने प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

रा० भा०— सर्वथाऽहं न योत्स्यामीत्युक्त्वा बन्धुविश्लेषजनितशोकसंविग्नमानसः (पार्थः) सशरं चापं विसृज्य रथोपस्थ उपाविशत् ॥ ४७ ॥

इति श्रीमद्रामानुजाचार्यकृते गीताभाष्ये प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

वे. ता. चं.— 'एतान्न हन्तुमिच्छामि' [१।३५] 'यदि मामप्रतीकारम्' [१।४६] इत्यादेरभिप्रेतमाह— सर्वथाहमिति । सर्वथा बहुप्रकारम् । एषामाततायित्वेऽपि, इदानीं हन्तुमुद्यतत्वेऽपि, युद्धान्निवृत्तेरधर्माकीर्त्यादिहेतुत्वेऽपि, युद्धस्य त्रैलोक्यराज्याद्युपायत्वेऽपि, किं बहुना ? सर्वेश्वरेश्वरेण मम हिततमोपदेशिना भवतोक्तत्वेऽपीति भावः । बन्धुविनाशस्य सिद्धत्वाध्यवसायः शोकहेतुः, विषादमात्रपरो वाऽत्र शोकशब्दः । स शोकः शरचापपरित्यागे हेतुरिति व्युत्क्रमपाठेन दर्शितम् । 'संविग्नमानसः' इति अत्यर्थचलितयुद्धाध्यवसाय इत्यर्थः । 'ओ विजी भयचलनयोः' इति धातुः । एवं चलितयुद्धाध्यवसायत्वात् समराध्वरस्रुक्स्रुवादिस्थानीयं सशरं चापं विसृज्य प्रायोपवेशादिपर इव रथोपस्थे रथिस्थानाद्विनिवृत्य रथोत्सङ्ग उपाविशदिति भावः ॥ ४७ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतंत्रस्वतंत्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु श्रीमद्भगवद्गीतायां रामानुजभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

ह. पै. भा.— ततः किं वृत्तमित्यपेक्षायामाह— एवमिति । अर्जुन एवमुक्त्वा सङ्ख्ये सङ्ग्रामे रथोपस्थे रथस्योपर्युपाविशत् उपविवेश । किं कृत्वा ? सशरं शरेण बाणेन सह वर्तमानं धनुर्विसृज्य शोकसंविग्नमानसः शोकेन संविग्नं मानसं यस्य सः, एवंविधः सन्नुपविष्ट इत्यर्थः ॥ ४७ ॥

इति श्रीमद्धनुमद्विरचिते पैशाचभाष्ये श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्याने प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

वे. ब्र. गि.— इत्थं स्वजनवधव्यामोहाक्रान्तस्यापि कौन्तेयस्य भगवदनुग्रहोपसम्पत्स्यमानतत्त्वज्ञानस्य परिशुद्धस्वभावतानपायैवेत्यर्जुनपदेन व्यञ्जयन् धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जय उवाच अध्यायार्थमुपसंहरन्— एवमुक्त्वा अर्जुनः सशरं चापं विसृज्य शोकेन संविग्नं कलिलं मानसं यस्य स तथोक्तः सन्, सङ्ख्ये युद्धे रथोपस्थे रथोपरि उपाविशत् । अनेन पूर्वं युद्धार्थमवलोकनार्थं चोत्थितोऽभूदिति गम्यते । यद्वा, पूर्वमप्युपविष्टः सन् 'न च शक्नोम्यवस्थातुं' [१।३०] इत्युक्तरीत्या दृढोपवेशनसामर्थ्यात् रथोपस्थ उपाविशत् रथोपरि पृष्ठमासज्ज्योपविष्टो जात इत्यर्थः ॥ ४७ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमदद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशङ्कराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्राम-ब्रह्मानन्दतीर्थभगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीमद्वेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्याने प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

भ० त० दी०— एवं तु पार्थो महाकरुणो लोकवेदधर्मपण्डितमानी कोमलमना वासुदेवसहायो निहनिष्यमाणान् विलोक्य बन्धुस्नेहेनाधर्मभयेन च प्रस्विन्नाङ्गः सर्वथा न योत्स्यामीत्युक्त्वा मोहशोकाविष्टः सशरं चापं उत्सृज्य रथोपस्थ उपाविशत् सर्वतो दुःखेन निर्विण्ण उपविष्टः, इत्यार्तवत्त्वं तस्य सूचितम् ॥ ४७ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतायां तत्त्वदीपिकायां प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

पु. अ. त.— ततः किं कृतवानित्यपेक्षायां सञ्जय आह । एवमुक्त्वा अर्जुनः सङ्ख्ये सङ्ग्रामे रथोपस्थे रथोपरि स्थितः भक्त्यन्तरायत्वेन युद्धोपक्रान्तिराज्यानाकाङ्क्षणेऽपि भगवदनुत्तरे भक्तिज्ञानार्थं शोकसंविग्नमानसो भूत्वा सशरं चापं विसृज्य उप समीपे भगवत आविशत्, स्थित इत्यर्थः ॥ ४७ ॥ एवमस्मिन्नध्यायेऽर्जुनस्य विषादे लोकशास्त्रातिक्रमो हेतुत्वेनोक्तः । न चार्त्ताधिकारस्याग्रिमाध्यायारम्भ एव सिद्धेरस्याध्यायस्य किं प्रयोजनमिति शङ्क्यम्, कृपावेशबोधनार्थत्वेन सप्रयोजनत्वात् । अत एव पाद्मे गीतामाहात्म्ये— 'तस्मादध्यायमाद्यं यः पठेद्यः संस्मरेत्तथा । अभ्यासादस्य न भवेद्भवाम्भोधिः सुदुस्तरः' [श्लो.५३] इति फलमुक्तं तस्मादुपोद्घातसङ्गतिः ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीताटीकायां गीतामृततरङ्गिण्यां प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

नी० भा० दी०— सङ्ख्ये संग्रामे ॥ ४७ ॥

इति श्रीभगवद्गीतायां भारतभावदीपे नैलकण्ठीये [भीष्मपर्वणि गीतार्थप्रकाशे] प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

श्रीमद्भगवद्गीतायाः प्रथमाध्यायस्य माहात्म्यम् ।

श्रीपार्वत्युवाच—
भगवन्सर्वतत्त्वज्ञ श्रीविष्णोस्त्वत्प्रसादतः ।
श्रुता नानाविधा धर्मा लोकनिस्तारहेतवः ॥ १ ॥
अधुना श्रोतुमिच्छामि गीतामाहात्म्यमप्यहम् ।
श्रुतेन येन देवेश हरौ भक्तिर्विवर्धते ॥
तद्वदस्वाधुना देव यद्यहं तव वल्लभा ॥ २ ॥
श्रीमहादेव उवाच—
अतसीपुष्पसङ्काशं खगेन्द्रासनमच्युतम् ।
शयानं शेषशय्यायां महाविष्णुमुपास्महे ॥ ३ ॥
कदाचिदासने रम्ये सुखासीनं मुरद्विषम् ।
आनन्दयित्री लोकानां लक्ष्मीः पप्रच्छ सादरात् ॥४॥
श्रीरुवाच—
शयालुरसि दुग्धाब्धौ भगवन्केन हेतुना ।
उदासीन इवैश्वर्ये जगन्ति स्थापयन्नपि ॥ ५ ॥
ईश्वर उवाच—
इति देव्या वचः श्रुत्वा मुरभिद्रागगर्भितम् ।
उवाच श्लक्ष्णया वाचा विस्मयस्मेरलोचनः ॥ ६ ॥
श्रीभगवानुवाच—
नाहं सुमुखि निद्रालुर्निजं माहेश्वरं महः ।
दृशा तत्त्वानुवर्तिन्या पश्याम्यन्तर्निमग्नया ॥ ७ ॥
कुशाग्रया धिया देवि यदन्तर्योगिनो हृदि ।
पश्यन्ति यच्च वेदानां सारं मीमांसते भृशम् ॥ ८ ॥
तदेकमक्षरं ज्योतिरात्मरूपमनामयम् ।
अखण्डानन्दसन्दोहं निष्पन्दि द्वैतवर्जितम् ॥ ९ ॥
यदाश्रया जगद्वृत्तिर्यन्मया चानुभूयते ।
न येन रहितं किञ्चिज्जगत्त्रयं चराचरम् ॥ १० ॥
निर्मथ्य बहुधाऽऽलोक्य वेदशास्त्राम्बुधिं सुधीः ।
द्वैपायनो यदासाद्य गीताशास्त्रं निसृष्टवान् ॥ ११ ॥
यदास्थाय महानन्दानन्दीकृतमनाः सदा ।
निद्रालुरिव देवेशि दुग्धाब्धौ प्रतिभामि ते ॥ १२ ॥
ईश्वर उवाच—
इति तस्य मुरारातेर्मितमानन्ददं वचः ।
प्रहर्षोत्फुल्ललोलाक्षी लक्ष्मीः श्रुत्वा विसिष्मिये ॥१३॥
श्रीरुवाच—
भवानेव हृषीकेश ध्येयोऽसि यमिनां यदा ।
तस्मात्त्वत्तः परं यत्तच्छ्रोतुं कौतूहलं हि मे ॥ १४ ॥
चराचराणां लोकानां कर्त्ता हर्ता स्वयं प्रभुः ।
यथा स्थितस्ततोऽन्यस्त्वं यदि मां बोधयाच्युत १५
श्रीभगवानुवाच—
मायामयमिदं देवि ! वपुर्मे न तु तात्त्विकम् ।
सृष्टिस्थित्युपसंहारक्रियाजालोपबृंहितम् ॥ १६ ॥
अतोऽन्यदात्मनो रूपं द्वैताद्वैतविवर्जितम् ।
भावाभावविनिर्मुक्तमाद्यन्तरहितं प्रिये ॥ १७ ॥
शुद्धसंवित्प्रभालाभपरानन्दैकसुन्दरम् ।
रूपमैश्वरमात्मैक्यं गम्यं गीतासु कीर्तितम् ॥ १८ ॥
ईश्वर उवाच—
इत्याकर्ण्य वचो देवी देवस्यामिततेजसः ।
शङ्कमानाऽऽह वाक्येषु परस्परविरोधिताम् ॥ १९ ॥
श्रीरुवाच—
स्वयं चेत्परमानन्दमवाङ्मनसगोचरम् ।
बोधयति कथं गीता इति मे छिन्धि संशयम् ॥ २० ॥
ईश्वर उवाच—
श्रियः श्रुत्वा वचो युक्तमितिहासपुरस्सरम् ।
आत्मानुगामिनीं दृष्टिं गीतां बोधितवान्प्रभुः ॥ २१ ॥
अहमात्मा परेशानि परापरविभेदतः ।
द्विधा ततःपरः साक्षी निर्गुणो निष्कलः शिवः ॥२२॥
अपरः पञ्चवक्त्रोऽहं द्विधा तस्यापि संस्थितिः ।
शब्दार्थभेदतो वाच्यो यथाऽऽत्माऽहं महेश्वरः ॥२३॥
गीताया वाक्यरूपेण यन्निरुच्छिद्यते दृढः ।
मदीयः पाशबन्धोऽयं संसारविषयात्मकः ॥ २४ ॥
यदभ्यासपराधीनः पञ्चवक्त्रो महेश्वरः ।
इति तस्य वचः श्रुत्वा गीताशास्त्रमहोदधेः ॥ २५ ॥
इदं परमभेदेन बोध्यते भवभीरुभिः ।
तमपृच्छदिदं वाक्यमङ्गप्रत्यङ्गसंस्थितम् ॥
माहात्म्यमितिहासं च सर्वं तस्यै न्यवेदयत् ॥ २६ ॥
श्रीभगवानुवाच—
शृणु सुश्रोणि वक्ष्यामि गीतासु स्थितिमात्मनः ।
वक्त्राणि पञ्च जानीहि पञ्चाध्यायाननुक्रमात् ॥२७॥
दशाध्यायान्भुजांश्चैकमुदरं द्वे पदाम्बुजे ।
एवमष्टादशाध्यायी वाङ्मयी मूर्तिरैश्वरी ॥ २८ ॥
जानीहि ज्ञानमात्रेण महापातकनाशिनी ।
अत्राध्यायं तदर्धं वा श्लोकमर्धार्धमेव च ॥
अभ्यस्यति सुमेधा यः सुशर्मेव स मुच्यते ॥ २९ ॥
श्रीरुवाच—
सुशर्मा नाम को देव किञ्जातीयः किमात्मकः ।
कुत्रत्यस्तस्य वै मुक्तिः केनाजायत हेतुना ॥ ३० ॥
श्रीभगवानुवाच—
सुशर्मा नाम दुर्मेधाः सीमा पापात्मनामभूत् ।
अनाम्नायविदां वंशे विप्राणां क्रूरकर्मणाम् ॥ ३१ ॥
न ध्यानं न जपो होमो नैव चातिथिपूजनम् ।
केवलं विषयेष्वेव लाम्पट्येनाभ्यवर्तत ॥ ३२ ॥
हलेन विलिखन्भूमिं पर्णजीवी सुराप्रियः ।
मांसोपहारैः सुचिरं कालमेवं निनाय सः ॥ ३३ ॥
आनेतुकामः पर्णानि पर्यटन्नृषिवाटिकाम् ।
ततः कालेन दष्टोऽभूत्कालसर्पेण मूढधीः ॥ ३४ ॥

कालधर्मं समासाद्य गत्वाऽथ निरयान्बहून् ।
पुनरागत्य मर्त्येषु बलीवर्दत्वमेयिवान् ॥ ३५ ॥
पङ्गुना केनचित्क्रीतस्ततः स्वजीवनाय सः ।
वहन्पृष्ठेन शरदः सप्ताष्टौ कष्टतोऽनयत् ॥ ३६ ॥
कदाचित्पङ्गुना उच्चैश्चिरमावर्तितो जवात् ।
पपात तरसा भूमौ मूर्छां च प्रतिपेदिवान् ॥ ३७ ॥
विकीर्णाङ्गो विवृत्ताक्षः फेनसन्ततिमुद्गिरन् ।
न जीवति न मृत्युं वा प्रतिपेदे कुकर्मणा ॥ ३८ ॥
कौतुकाकृष्टलोकेऽस्मिंस्तस्मिञ्जनसमागमे ।
श्रेयसे तस्य सुकृती कश्चित्पुण्यं वितीर्णवान् ॥ ३९ ॥
कर्माणि स्वान्यनुस्मृत्य ददुरन्ये च केचन ।
गणिका काऽपि तत्रस्था लोकयात्रानुवर्तिनी ॥ ४० ॥
अज्ञातनिजपुण्या सा किञ्चिदुत्सृष्टवत्यभूत् ।
परेतनगरीमादौ स नीतः कालकिङ्करैः ॥ ४१ ॥
गणिकादत्तपुण्येन पुण्यवानिति मोचितः ।
पुनरागत्य भूर्लोकं कुलशीलवतां गृहे ॥ ४२ ॥
द्विजन्मनामसौ जज्ञे जातिं स्वामनुसंस्मरन् ।
काले महति जिज्ञासुः श्रेयः स्वाज्ञाननोदनम् ॥ ४३ ॥
उपेत्य गणिकां दत्तं ख्यापयित्वा स पृष्टवान् ।
आचष्ट सा शुको नित्यं पञ्जरस्थः पठत्ययम् ॥ ४४ ॥
तेन पूतान्तरात्माऽहं तत्पुण्यं पयकल्पयम् ।
ताभ्यां शुकस्तु पृष्टोऽसौ व्याख्यातुमुपचक्रमे ॥
आख्यायिकां पुरा वृत्तां स्मृत्वा जातिं निजामपि ।

शुक उवाच—

पुरा विद्वानहं भूत्वा वैदुष्यस्मयमोहितः ।
रागद्वेषेण विद्वत्सु गुणवत्स्वपि मत्सरी ॥ ४६ ॥
कालेनाहं ततः प्रेत्य प्राप्य लोकाञ्जुगुप्सितान् ।
सोऽहं कीरकुलेऽभूवं सद्गुरावतिनिन्दकः ॥ ४७ ॥
कालधर्मेण दुष्कर्मा पितृभ्यां च वियोजितः ।
निदाघेऽध्वनि सन्तप्त आनीतोऽस्म्यृषिपुङ्गवैः ॥४८॥
पाठितः पञ्जरस्थोऽहमाश्रमे महदाश्रमे ।
आवर्तयद्भ्यो गीतानामाद्यमध्यायमादरात् ॥ ४९ ॥
श्रुत्वा ऋषिकुमारेभ्यः पाठं चाकरवं मुहुः ।
एतस्मिन्नन्तरे कश्चिद्व्यागुरिश्चौरकर्मकृत् ॥
मामाहृत्य तदाऽक्रीणादिति वृत्तमुदाहृतम् ॥ ५० ॥

श्रीभगवानुवाच—

अध्यायोऽयं पुराऽऽम्नातो येन पापमनोदयम् ।
पूतान्तरात्मा येनासौ मोचितश्च द्विजोत्तमः ॥
एवमन्योन्यमाभाष्य तन्माहात्म्यं प्रशस्य च ।
ते जपन्तोऽनिशं धीरा मुक्तिमाहो प्रपेदिरे ॥ ५२ ॥
तस्मादध्यायमाद्यं यः पठते शृणुते तु यः ।
अभ्यसेत्तस्य न भवेद्भवाम्भोधिर्दुरुत्तरः ॥ ५३ ॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे सतीश्वरसंवादे गीतामाहात्म्ये श्रीमद्भगवद्गीताप्रथमाध्याय-महिमकथनं नाम एकसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १ ॥

परिशिष्टम् ।

टिप्पनी— अ. १ श्लो. १ पृ. २५— कुरुक्षेत्रमिति भूमध्यरेखासन्नो विस्तीर्णः समश्च भूप्रदेश उच्यते । तत्र कुरुक्षेत्रपदप्रवृत्तिनिमित्तमुक्तं महाभारते (श. प. ५३।२)— ‘ पुरा च राजर्षिवरेण धीमता बहूनि वर्षाण्यमितेन तेजसा । प्रकृष्टमेतत्कुरुणा महात्मना ततः कुरुक्षेत्रमितीह पप्रथे ॥ ’ इति । तन्मर्यादाऽप्युक्ता तत्रैव– ‘ तरन्तुकारन्तुकयोर्यदन्तरं रामह्रदानां च मचक्रुकस्य । एतत्कुरुक्षेत्रसमन्तपञ्चकं प्रजापतेरुत्तरवेदिरुच्यते ॥ ’ (व. प. ८३।२०८ श. प. ५३।२४) इति ॥ ॥ नीलकण्ठस्तु— ‘ मनसाऽप्यभिकामस्य कुरुक्षेत्रं युधिष्ठिर । पापानि विप्रणश्यन्ति ब्रह्मलोकं च गच्छति ॥ ’ (म. भा. व. प. ८३।६) इति श्लोकव्याख्यायां ‘ कुत्सितं रौतीति कुरु पापम्, तस्य क्षेपणात्त्रायत इति कुरुक्षेत्रं पापनिवर्तकम् ’ इति निरवोचत् ॥ ॥ श्रीहंसयोगिभाष्ये तु “ प्रसिद्धानां हि तेषां तेषां दर्शनानां प्रथमेन प्रबन्धेन तत्तद्दर्शनसमग्रार्थसङ्ग्रहः शब्दतोऽर्थतो वा मनाक् सूचितो भवितुमर्हति ’ इति नियममनुसृत्य ‘ धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे ’ इत्यादिप्रथमश्लोकस्य द्वाभ्यां वाक्याभ्यां समग्रश्रीगीतार्थसङ्ग्रहोऽपि शब्दशक्त्यैव व्याख्यातो भवतीति विज्ञायते । अत्र च ‘ धर्मक्षेत्रे युयुत्सवः समवेताः मामकाः किमकुर्वत ?’ इति प्रथमवाक्येन योगब्रह्मविद्यापूर्वकाण्डार्थभूतशुद्धसाङ्ख्याधिकारिनियतानुष्ठेयससारव्यवसायानुगतधर्मस्वरूपं शुद्धाशुद्धयोगब्रह्मविद्याधिकारिभिः प्रथमं संवेद्यम्, ‘ कुरुक्षेत्रे युयुत्सवः समवेताः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत ? ’ इति द्वितीयवाक्येन तयोगब्रह्मविद्योत्तरकाण्डार्थभूतशुद्धयोग्यधिकारिनियतानुष्ठेययोगसंसारव्यवसायानुगतधर्मस्वरूपं शुद्धयोगब्रह्मविद्याधिकारिभिः पुनर्द्वितीयत्वेन संवेद्यं व्याख्यातं भवति ” इत्युक्तम् ॥ ॥ अथ चात्र ‘ धर्मक्षेत्रकुरुक्षेत्रपदाभ्यां प्रतिपाद्यमानं प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणं वैदिकं धर्मद्वयं सूच्यते । तथा हि— धर्मपदेन प्रवृत्तिलक्षण एव धर्मो बोध्यते, ‘ चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः ’ (जै. सू. १।१।२) इति तल्लक्षणात् । तस्य धर्मस्य उत्पत्तेर्वृद्धेश्च निमित्तं शस्यस्य क्षेत्रमिव क्षेत्रम् । उक्तञ्च मनुना— ‘ कुरुक्षेत्रं च मत्स्याश्च पञ्चालाः शूरसेनकाः । ’ [२।१९] इत्याद्युपक्रम्य ‘ एषा धर्मस्य वो योनिः समासेन प्रकीर्तिता । ’ (२।२५) इति ॥ ॥ कुरुशब्देन च परमात्माभिधीयते ‘ आत्मा हि शुद्धः परमेश्वराख्यो यतश्च सर्वं क्रियते ह्यनेन । ततः परोऽयं कुरुरित्युदीर्यते स एव कर्ता परमः स्वतन्त्रः ॥ ’ (म. भा. शु. ध. मं फो. शां. प. २५१) इति वचनात् । तेन तदाप्तिसाधनीभूतो निवृत्तिलक्षणो धर्मो लक्ष्यत इति ॥ [इतोऽग्रिमे ६० पृष्ठे—]

यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः।

[अध्यायः २]

नित्यात्मासङ्गकर्मेहागोचरा साङ्ख्ययोगधीः।
द्वितीये स्थितधीलक्षा प्रोक्ता तन्मोहशान्तये ॥ ६ ॥

गीतार्थसंग्रहरक्षा।

एवमात्मयाथात्म्यं युद्धाख्यस्य च कर्मणस्तत्प्राप्तिसाधनतामजानतः शरीरात्मज्ञानेन मोहितस्य तेन च मोहेन युद्धान्निवृत्तस्यास्य मोहशान्तये नित्यात्मविषया साङ्ख्यबुद्धिस्तत्पूर्विका च असङ्गकर्मानुष्ठानरूपकर्मयोगविषया बुद्धिः स्थितप्रज्ञता योगसाधनभूता द्वितीयाध्याये प्रोक्ता। तदुक्तम्—'नित्यात्मासङ्ग....तन्मोहशान्तये' इति।

संख्यया बुद्ध्या अवधारणीयमात्मतत्त्वं सांख्यम्, तद्विषयबुद्धिः सांख्यधीः। नित्यात्मासङ्गकर्मेहागोचरेति तद्विवरणम्। एवमत्र असङ्गकर्मेहाशब्देनापि योगशब्दार्थविवरणादपौनरुक्त्यम्। स्थितधीः स्थितप्रज्ञता, ज्ञाननिष्ठेत्यर्थः। सा साध्यत्वेन लक्षं यस्याः सा तथोक्ता। तन्मोहशान्तये उक्तप्रकारस्य अर्जुनस्य देहात्मादिभ्रमनिवृत्त्यर्थम् ॥ ६ ॥

[५९ पूर्वपृष्ठोर्वरिता टिप्पनी]

—'समवेतायुयुत्सवः' इत्येकं सामासिकं वा पदं 'मामकाः' इत्यस्य विशेषणम्। नास्ति युयुत्सुर्येषु ते अयुयुत्सवः। युयुत्सुर्नाम धृतराष्ट्रस्य वैश्यायामुत्पन्नः पुत्रः। तदुत्पत्तिरुक्ताऽऽदिपर्वणि (११५।४१–४२) 'गान्धार्यां क्लिश्यमानायामुदरेण विवर्धता। धृतराष्ट्रं महाराजं वैश्या पर्यचरत् किल। तस्मिन् संवत्सरे राजन्धृतराष्ट्रान्महायशाः। जज्ञे धीमांस्ततस्तस्यां युयुत्सुः करणो नृप' इति। स च युद्धारम्भ एव पाण्डवपक्षं प्रविष्टः। तदुक्तम्—'ततो युयुत्सुः कौरव्यान् परित्यज्य सुतांस्तव। जगाम पाण्डुपुत्राणां सेनां विश्राव्य दुन्दुभिम् ॥' (म. भा. भी. प. ४३।१००) इति। अतो युयुत्सया समवेता धार्तराष्ट्रा अयुयुत्सव एवासन्निति युक्तमेतत्। 'इह समवपूर्वकस्येणोऽर्थः प्रविश्यैकीभवनं' इति तत्त्वबोधिनी। न च गीतोपदेशोनन्तरमेव युयुत्सुना दुर्योधनः पक्षत्यागादत्र धृतराष्ट्रस्य तज्ज्ञानायोगेन निर्दिष्टार्थस्यायुक्तत्वं वाच्यम्, 'सञ्जयोऽहं महाराज नमस्ते भरतर्षभ। हतो भीष्मः शान्तनवो भरतानां पितामहः' (म. भा. भी. प. १३।३) इत्यादिना तेन प्रागेव सञ्जयात् सङ्क्षेपतः समस्तस्य वृत्तान्तस्य ज्ञातत्वात्। **—अविगीता।**

श्लो. २।३ पृ. २८— व्यूढं वज्राख्यव्यूहरचनया स्थितम्। 'एष व्यूहामि ते व्यूहं राजसत्तम दुर्जयम्। अचलं नाम वज्राख्यं विहितं वज्रपाणिना ॥' (म. भा. भी. प. १९।७) इत्यर्जुनवाक्यात्। यद्यपि 'एष व्यूहामि ते—' इत्यादिपूर्वोदाहृतवाक्यादिसन्दर्भात्पाण्डवसेनाव्यूहोऽर्जुनेनैव विहित इति प्रतीयते, तथापि धृष्टद्युम्नस्य प्रधानसेनापतित्वादत्र द्रुपदपुत्रेणेत्युक्तम्। **नीलकण्ठोक्तोऽपि** हेतुर्युक्तः। **—अविगीता।**

पृ.	पं.	अशुद्धिः	शुद्धिः	पृ.	पं.	अशुद्धिः	शुद्धिः
९–१	११	ऋक्वामनसू.	ऋ सं. १।२।७–६	१६	८	परमार्थसबोधा-	परमार्थावबोधा-
१०–१	२४	ष्याख्या चेष्टा-	ष्याख्याचेष्टा–	१७	४	हन्यात'	हन्यात्,
१२–१	८	पाठाद्बहु–	पाठात्। बहु–	,,	१५	गुर्वादिहनं	गुर्वादिहननं
,,	१३	व्याख्येयताप्रामाण्ये	व्याख्येयता प्रामाण्ये	१८–२	२२	भक्तिपीयूप–	भक्तिपीयूष–
,,	२३	नश् अदर्शने	'णश् अदर्शने'	२६–१	३८	यद्यद्वृत्तम्,	यद्यद्वृत्तम्,
१२–२	१७	वाची आलु-	वाची वाऽऽलु–	२७–२	१५	अयुतसिद्धीश्च	अयुतसिद्धिश्च
,,	३०	वेदार्थज्ञ–	वेदार्थाज्ञ–	२७–२	२९	संबोध न्न...	सम्बोधयन्न ..
१३–१	१३	प्रयुक्तम्, यदाह–	प्रयुक्तं यदाह भास्करः–	,, २	४१	सर्वा कथां	सर्वां कथां
		भास्करः। शास्त्र...संगतम्।	'शास्त्र–...सङ्गतम्' इति	२८	१५	"अविमक्तं	"अविमुक्तं
		इति सङ्करः। कृष्णा–	सङ्करः कृष्णा...	३०–१	३०	प्रथमकौरव...	प्रथमं कौरव...
१५–२	१४	न; सम्।	न सम्।	३२	१०	वीरवररेव	वीरवरैरेव
,,	३५	ईदृग्दुष्कृत...	ईदृग्दुष्कर......	,, १	२४	धृष्टद्यम्ना...	धृष्टद्युम्ना...

सांख्ययोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः २।

अर्जुनस्य युद्धोपरतिं श्रुत्वा प्रहृष्टं धृतराष्ट्रं प्रति तद्धर्षनाशनं सञ्जयवचनम्। युद्धप्रवृत्तिपरं भगवद्वाक्यं च।

सञ्जय उवाच— तं तथा कृपयाऽऽविष्टमश्रुपूर्णाकुलेक्षणम्।
विषीदन्तमिदं वाक्यमुवाच मधुसूदनः॥ १॥
श्रीभगवानुवाच— कुतस्त्वा कश्मलमिदं विषमे समुपस्थितम्।
अनार्यजुष्टमस्वर्ग्यमकीर्तिकरमर्जुन!॥ २॥
क्लैब्यं मा स्म गमः पार्थ! नैतत्त्वय्युपपद्यते।
क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं त्यक्त्वोत्तिष्ठ परन्तप!॥ ३॥

आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या।

'अहिंसा परमो धर्मो भिक्षाशनं च' इत्येवंलक्षणया बुद्धया युद्धवैमुख्यमर्जुनस्य श्रुत्वा स्वपुत्राणां राज्यैश्वर्यमप्रचलितमवधार्य स्वस्थहृदयं धृतराष्ट्रं दृष्ट्वा तस्य दुराशामपनेष्यामीति मनीषया सञ्जयस्तं प्रत्युक्तवानित्याह— **सञ्जय** इति। परमेश्वरेण स्मार्यमाणोऽपि कृत्याकृत्ये सहसा नार्जुनः सस्मार, विपर्ययप्रयुक्तस्य शोकस्य दृढतरमोहहेतुत्वात्; तथापि तं भगवान्नोपेक्षितवानित्याह— **तं तथे**ति। तं प्रकृतं पार्थं तथा स्वजनमरणप्रसङ्गदर्शनेन कृपया करुणयाऽऽविष्टमधिष्ठितमश्रुभिः पूर्णे समाकुले चेक्षणे यस्य तमश्रुव्याप्ततरलाक्षं विषीदन्तं शोचन्तमिदं वक्ष्यमाणं वाक्यं सोपपत्तिकं वचनं मधुनामानमसुरं सूदितवानिति मधुसूदनो भगवानुक्तवान्, न तु यथोक्तमर्जुनमुपेक्षितवानित्यर्थः॥ १॥

किं तद्वाक्यमित्यपेक्षायामाह— **श्रीभगवा**निति। कुतो हेतोस्त्वा त्वां सर्वक्षत्रियप्रवरं कश्मलं मलिनं शिष्टगर्हितं युद्धात्पराङ्मुखत्वं विषमे सभयस्थाने समुपस्थितं प्राप्तम्? अनार्यैः शास्त्रार्थमविद्वद्भिर्जुष्टं सेवितम्, अस्वर्ग्यं स्वर्गानर्हं— प्रत्यवायकारणम्, इह चाकीर्तिकरमयशस्करम्। अर्जुननाम्ना प्रख्यातस्य तव नैतद्युक्तमित्यर्थः॥२॥ पुनरपि भगवानर्जुनं प्रत्याह— **क्लैब्य**मिति। क्लैब्यं क्लीबभावमधैर्यं मा स्म गमो मा गाः। हे पार्थ पृथातनय! न हि त्वयि महेश्वरेणापि कृताहवे प्रख्यातपौरुषे महामहिमन्येतदुपपद्यते। क्षुद्रं क्षुद्रत्वकारणं हृदयदौर्बल्यं मनसो दुर्बलत्वमधैर्यं त्यक्त्वोत्तिष्ठ युद्धायोपक्रमं कुरु। हे परन्तप! परं शत्रुं तापयतीति तथा सम्बोध्यते॥ ३॥

रामानुजभाष्यम्।

एवमुपविष्टे पार्थे कुतोऽयमस्थाने समुपस्थितः शोकः? इत्याक्षिप्य तमिमं विषमस्थं शोकमविद्वत्सेवितं परलोकविरोधिनमकीर्तिकरमतिक्षुद्रं हृदयदौर्बल्यकृतं परित्यज्य युद्धायोत्तिष्ठेति श्रीभगवानुवाच॥ १-३॥

वेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका।

अथ शोकापनोदनविषयो द्वितीयोऽध्याय आरभ्यते। सञ्जयवाक्याविच्छेदेऽपि 'सञ्जय उवाच' इति निर्देशोऽध्यायान्तरारम्भरूपतयाऽन्योक्तिशङ्कापरिहाराय। 'तं तथा' इत्यादि श्लोकत्रयं व्याख्याति— **एवमि**ति। 'विषीदन्तम्' इत्यन्तस्य पूर्वाध्यायोक्तानुवादत्वं सूचयितुं **एवमुपविष्टे पार्थे** इत्युक्तम्। 'तथा' इति अस्थान इत्यर्थः। कृपा च आन्तरो विषादः, ततः अश्रुपूर्णाकुलेक्षणं बाह्यशोकेनाप्याविष्टमित्यर्थः। विषीदन्तं पूर्वाध्यायोक्तरीत्या विषादं प्राप्योपविष्टम्। मधुसूदनशब्देन शोकमूलरजस्तमोनिबर्हणत्वं सूचितम्। **अस्थाने** इति विषमशब्दोपचरितार्थः। कश्मलमिह मूर्च्छाकल्पः शोकः; 'शोकसंविग्नमानसः' [१।४७] इति प्रकृतत्वात्। प्रख्यातवंशवीर्यश्रुतादिसूचकाः अर्जुन-पार्थ-परन्तपेति शब्दाः कौन्तेयत्वात्त्वयि आक्षेपकाकुगर्भा इत्यभिप्रायेण **आक्षिप्य** इत्युक्तम्। **कुतः**शब्दश्च हेत्वाभासस्य हेतुतां प्रक्षिपन् धिक्कारगर्भः। परान् तापयतीति परन्तपः। क्लैब्यमिह कातर्यम्, तत् **हृदयदौर्बल्य**शब्देन विवृतम्। पूर्वश्लोकस्थविशेषणानामप्यत्र कातर्यत्याज्यताहेतुत्वादर्थतस्तान्यप्यत्र सङ्गमयति— **तमिमं विषमस्थ**मित्यादिना। अतत्त्वेभ्यः आरात् दूरात् याता बुद्धिर्येषां ते आर्याः विद्वांसः, तदन्ये तु अनार्याः। 'अस्वर्ग्यम्' इत्यत्राविशेषात् स्वर्गशब्दः परलोकमात्रोपलक्षकः। नञश्चात्र विरोधिपरतया स्वर्ग्यशब्दनिर्दिष्टस्वर्गहेतुविरोधित्वेऽर्थतस्तत्फलविरोधात् **परलोक**विरोधिनमित्युक्तम्। क्षुद्रशब्दस्यात्र सङ्कोचकाभावेना-

पेक्षिकक्षुद्रविषयत्वायोगात् महत्तरस्यार्जुनस्य तथाविधावस्थापर्यालोचनाच्च काष्ठाप्राप्तं क्षुद्रत्वं विवक्षितमिति दर्शयितुं **अतिक्षुद्रम्** इत्युक्तम्। कार्ये कारणोपचार इति वा, कारणत्यागस्य कार्यत्यागार्थतया पूर्वोत्तरश्लोकफलितार्थविवक्षया वा **हृदयदौर्बल्यकृतम्** इत्युक्तम् ; अदृढहृदयत्वकृतमित्यर्थः । 'परन्तप' इत्यनेन ज्ञापितं प्राकरणिकमर्थमध्याहृत्योक्तं **युद्धायोत्तिष्ठेति** ॥ २ ॥ ३ ॥

हनुमत्कृतं पैशाचभाष्यम् ।

ततः किं वृत्तमित्यपेक्षायामाह— **तमिति** । मधुसूदनः श्रीकृष्णस्तमर्जुनं तथा तेन प्रकारेण कृपयाऽऽविष्टमश्रुपूर्णाकुलेक्षणं विषीदन्तं पूर्वोक्तप्रकारेण विषादं प्राप्तवन्तं मतीदं वक्ष्यमाणमुवाच ॥१॥ तदेव वाक्यं दर्शयति—**कुत इति द्वाभ्याम्** । हेऽर्जुन ! इदं कश्मलं मोहकलुषं विषमे सङ्कटे त्वां कुतो हेतोः समुपस्थितम् ? । अनार्यजुष्टमार्यैरसेवितम्, अस्वर्ग्यं स्वर्गस्यासाधनम्, अकीर्तिकरमयशस्करम् ॥२॥ तस्माद्यत्कर्तव्यं तदाह— **क्लैब्यमिति** । हे पार्थ ! क्लैब्यं मा स्म गमः कातर्यं मा प्राप्नुहि । त्वयि विषम एतन्नोपपद्यते युक्तं न भवति । हे परन्तप ! क्षुद्रं तुच्छं हृदयदौर्बल्यं कातर्यं त्यक्त्वोत्तिष्ठ ॥३॥

श्रीवेङ्कटनाथकृतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यं व्याख्यानम् ।

प्रथमेऽध्याये अर्जुनस्य शोकमोहौ वर्णितौ, द्वितीये तु तन्निवर्तकब्रह्मात्मतत्त्वज्ञानोपदेशोऽनुवर्ण्यते । तत्र तावत्पूर्वाध्यायान्ते अर्जुनेन सशरं चापमुत्सृज्य रथोपर्युपविष्टमित्याकर्ण्य तस्मिन्युद्धकातरतां तत्सारथेर्भगवतस्तदीययुद्धोपरमानुमोदित्वे स्वेष्टसिद्धिं च मन्यमानं बहिरिवान्तरपि दृष्टिशून्यतया सर्वथान्धं धृतराष्ट्रमालोक्य तदीयदुरध्यवसायनिरासाय सञ्जयस्तमुवाचेत्याह भगवान्बादरायणः—**सञ्जय उवाच**—इति। एवमग्रेऽपि यत्र यत्र सञ्जय उवाचेति श्रूयते, तस्य प्रयोजनं तत्र तत्रैव वक्ष्यामः । अन्यथा सर्वस्यापि गीताशास्त्रस्य धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयोक्तिरूपत्वात् विशिष्य क्वचित्क्वचित् 'सञ्जय उवाच' इत्यस्य वैयर्थ्यापातादिति ध्येयम् ।

सञ्जयवाक्यमेवावतारयति—**मधुसूदनस्तमुवाचेति** प्रथममन्वयः । महता समरसमारम्भेण रणरङ्गं प्रविश्य न्यस्तशस्त्रतया रथोपर्युपविष्टमिति तच्छब्दार्थः । तत्र हेतुगर्भविशेषणं **कृपयाऽऽविष्टमिति** । मन्निमित्तमेषां मरणदुःखं मा भूदित्येवमाकारकश्चित्तवृत्तिविशेषः कृपा, तयाऽऽविष्टम् । अनेन कृपाप्रयुक्तमेवार्जुनस्य न्यस्तशस्त्रत्वं, न तु भयप्रयुक्तम्; अतस्तस्मिन्युद्धकातरतां मा शङ्किष्ठा इत्युक्तं भवति ।

ननु कथमर्जुनस्य धार्तराष्ट्रेष्वरिषु योद्धव्येषु कृपा जाता, तत्राह—**तथेति** । तथाकृपयेत्येकं पदम्, सुप्सुपेति समासः । तथाविधा या कृपा तयेत्यर्थः । यद्यपि धार्तराष्ट्रेष्वर्जुनस्य न वस्तुतः कृपा भवितुमर्हति, दीनानाथशरणागतादिरूपस्थाने पातिन एव परदुःखप्रहाणेच्छात्मकचित्तवृत्तिविशेषस्य लोके कृपात्वेन प्रसिद्धतया तेषु तदसम्भवात्, 'कुतस्त्वा कश्मलं' इत्यनन्तरश्लोके मोहापरपर्यायकश्मलत्वेनैव भगवता तन्निरूपणाच्च । तथापि स्वजनताव्यामोहस्तादृशचित्तवृत्तिरूपेण परिणतः प्रसिद्धकृपावैलक्षण्यात्तथाकृपेत्यर्थः । अथ कथं विवेकिनाऽर्जुनेन तादृशो मोहो न निरस्तः ? इत्याशङ्क्योक्तम्—**आविष्टमिति** । आविष्टशब्दः पिशाचाद्यावेशवति प्रयुज्यते । आविष्ट इवाविष्टः । यथा हि पिशाचेनाविश्य जनः स्ववशीक्रियते, तथा अयमपि स्वजनताव्यामोहेनेति न तन्निरासे शक्तोऽयमिति भावः । अत एव कृपां प्राप्त इत्यनुक्त्वा तस्याः स्वातन्त्र्यप्रयुक्तप्राबल्यप्रदर्शनाय कृपयाविष्टमिति कर्तृत्वनिर्देशः स्वारस्यमालम्बते । आविष्टपदेनोक्तमेव पिशाचाविष्टसाधर्म्यं दर्शयति— **अश्रुपूर्णाकुलेक्षणं विषीदन्तमिति**, अश्रुभिः पूर्णे व्याप्ते आकुले अस्वस्थे विकृते ईक्षणे चक्षुषी यस्मिन्कर्मणि तत्तथा । लोके हि पिशाचाविष्टस्य नयने बाष्पायमाणे विकृते च भवतः, अकाण्ड एव विषादश्च भवतीति तत्साधर्म्योक्तिः । एवम्भूतमर्जुनं प्रति इदमाह पिशाचोच्चाटनसिद्धमन्त्ररूपं वक्ष्यमाणवाक्यं मधुसूदन उवाच ।

अत्र च **इदमुवाचेत्यनेन** भगवतोऽर्जुनीययुद्धोपरमानुमोदित्वप्रयुक्ता धृतराष्ट्रस्य स्वेष्टसिद्धिदुराशा निरस्ता । यदि हि न्यस्तशस्त्रमर्जुनं भगवाननुवर्तेत, तर्ह्येव स्वेष्टसिद्धिराशङ्क्या, न त्वेवम् ; किन्त्वत्र भगवानर्जुनं युद्धे प्रवर्तयिष्यन्नेव 'कुतस्त्वा कश्मलं' इत्याद्युवाचेति भावः । मधुसूदन इत्युक्त्या मधुनामानं महादैत्यं निषूदितवतस्तादृशपिशाचोच्चाटने को भार इति सूचितम् ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाचेति । यद्यपि 'मधुसूदन उवाच' इत्यनेन गतार्थमिदम्, तथापि अर्जुनमोहनिरासे ज्ञानोपदेश एव मुख्यं कारणम्, अन्धकारनिवृत्तौ केवलदीपवत् । तत्र च मधुसंहार इव पराक्रमरूपक्रियाशक्तेर्नोपयोग इति तदुपयुक्तज्ञानशक्तिपौष्कल्यप्रदर्शनाय भगवानुवाचेति पुनर्वचनम् । भगवच्छब्दो हि ज्ञानादिषड्गुणवचनः, 'ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः । ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणा' [वि. पु. ६।५।७४] इति स्मरणात् ।

भगवद्वचनमेवावतारयति द्वाभ्याम्— **हे अर्जुन ! त्वा** त्वां इदं 'दृष्ट्वेमं स्वजनं' [१।२८] इत्यादि 'तन्मे क्षेमतरं भवेत्' [१।४६] इत्यन्तं पूर्वाध्यायोक्तं **कश्मलं** मोहः तद्धेतुः । तद्धेतुकत्वात्ताच्छब्द्यम् । 'मूर्च्छा तु कश्मलं मोहः' [२।८।१०९] इत्यमरः । **विषमे** अस्थाने **समुपस्थितं** प्राप्तं **कुतः** ? इत्यन्वयः । अत्र 'अर्जुन त्वा' इत्यनेन नामतोऽर्थतश्च तस्य मोहानर्हत्वमुक्तं भवति । अर्जुनशब्दो हि शुक्लस्वभाववस्तुवचनः, 'शुक्लशुभ्र–' [१।५।१२] इत्यादि–(अमर) कोशस्मृतेः, 'ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति' [१८।६१] इत्यत्र

अर्जुनः शुक्लस्वभावान्तरात्मा विशुद्धान्तःकरणः "अहश्च कृष्णमहरर्जुनं च" [ऋ. सं. ४।५।११।१] इति श्रुतेरिति शङ्करभाष्ये व्याख्यातत्वाच्च । ईदृशं नाम बिभ्रतो महाक्षत्रियप्रवरस्य तव भास्वतोऽन्धकार इव मोहो न युक्त इत्यर्थः । अत एव त्वं मोहं प्राप्तवानित्यनुक्त्वा मोहस्त्वां समुपस्थित इत्युक्तम् । वस्तुतो मोहस्यापि स्वयं प्राप्तुमत्रावकाशो नास्तीत्येतत् 'विषमे' इत्यनेनोच्यते । विषमशब्दो ह्यसदृशवचनः प्रकृतमोहोत्पत्त्यसदृशदेशकालपरः सन्नस्थानवाची भवति । तथा च सर्वमपि कार्यं स्वदेशे स्वकाल एवोत्पद्यत इति वस्तुस्थितिः । अत्र चेदृशे युद्धरङ्गे सन्नद्धेषु शत्रुषु पुरतः स्थितेषु 'न योत्स्यामि' इति धीर्नोत्पत्तुमर्हतीत्यतोऽयमस्थाने मोह इत्यर्थः । एवमाकस्मिकत्वादत्यन्तायुक्तोऽयं मोह इति तदनुशोच्यत्वप्रदर्शनाय कुत इत्युक्तिः । तथा च एतादृशस्तव मोह एवानुशोच्यः, न तु त्वदनुशोचितो जन इति भगवतोऽभिप्रायः । तदेतद्वक्ष्यति– 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वम्' [२।११] इति । इदं कश्मलमित्युक्तकश्मलोपपादनाय अनार्यजुष्टमित्यादीनि त्रीणि तद्विशेषणानि । अनार्यैर्नीचैर्जुष्टं सेवितमित्यर्थः । अनेन 'दृष्ट्वेमं स्वजनं कृष्ण युयुत्सुं समुपस्थितम् । सीदन्ति मम गात्राणि' [१।२८] इत्यादेः 'विपरीतानि केशव' [१।३१] इत्यन्तस्य कश्मलत्वं प्रदर्शितम्, करचरणादिशैथिल्यमुखशोषगात्रकम्पादेर्युद्धकातरनीचपुरुषव्यापारत्वप्रदर्शनेन शूरे तद्वत्तायाः कश्मलत्वाविष्करणात् । नाहं युद्धकातरतया तथोक्तवानस्मि, किन्तु स्वजनवधव्याकुलतयैव; ततो न मे मोह इत्याशङ्कायामपि तदेवोत्तरम्— **अनार्यजुष्टमिति** । आर्यैर्विद्वद्भिः आततायिवधविधिज्ञैः जुष्टं न भवतीत्यर्थः । आततायी हि स्वजनः परो वाऽवश्यं शासनीय इति धर्मशास्त्रस्थितिः, 'अपि भ्राता सुताद्यो वा श्वशुरो मातुलोऽपि वा । नादण्ड्यो नाम राज्ञोऽस्ति धर्माद्विचलितः स्वकात्' इति याज्ञवल्क्यस्मृतेः [१।३५८] । धार्तराष्ट्राश्चाततायिनः 'अग्निदो गरदश्च' [मनुः ८।३५० श्लो. २३] इत्यादितल्लक्षणवत्त्वात् । तान्निहन्तुं युद्धे प्रवृत्तस्य तव 'सीदन्ति मम गात्राणि' [१।२९] इत्यादिकं कश्मलमेवेति भावः । एतेन 'पापमेवाश्रयेदस्मान्हत्वैतानाततायिनः' [१।३६] इत्यारभ्य 'तन्मे क्षेमतरं भवेत्' [१।४६] इत्यन्तस्य सर्वस्यापि कश्मलत्वमुक्तं भवति । **अस्वर्ग्यमिति** । स्वर्गविरोधी अस्वर्गो नरकः, तस्मै हितमस्वर्ग्यं नरकसाधनमित्यर्थः । तदेतद्वक्ष्यति— 'ततः पापमवाप्स्यसि' [२।३३] इति । स्वर्ग्यात्स्वर्गसाधनादन्यदस्वर्ग्यमित्यपरोऽर्थः । अनेन युद्धं स्वर्गसाधनमित्यर्थादुक्तं भवति । इदमपि वक्ष्यति—'स्वर्गद्वारमपावृतम्' [२।३२] इति । अनेन 'न च श्रेयो नु पश्यामि' [१।३१] इत्यादेः कश्मलत्वं प्रदर्शितम् । युद्धाकरणे स्वधर्मत्यागेन नरकः, तत्करणे स्वर्ग इत्यनिष्टनिवृत्तेरिष्टप्राप्तेश्च सत्त्वेन 'श्रेयो न पश्यामि' इत्यस्य मोहत्वाविष्करणात् । **अकीर्तिकरमिति** । अपकीर्तिकरं कीर्तिभङ्गकरं चेत्यर्थः । अनेन 'आचार्याः पितरः पुत्राः' इत्यारभ्य 'एतान्न हन्तुमिच्छामि' [१।३४-३५] इत्यन्तस्य कश्मलत्वं प्रदर्शितम् । यदि ह्याचार्यादीन्न जिघांसेत्तदा पूर्वमेव तूष्णीं स्थातव्यम् । महता तु संरम्भेण युद्धं प्रस्तुत्य तदानीमेतान्न हन्तुमिच्छामीत्युक्ते 'भयाद्रणादुपरतम्' [२।३५] इत्यादिवक्ष्यमाणविधया अपकीर्तिकरम्, महादेवयोधित्वनिवातकवचादिजेतृत्वकृतपूर्वतनस्वकीर्तिभङ्गकरं च भवति ! अतो 'न हन्तुमिच्छामि' इति मोह एवेति भावः । तदेवमनार्यजुष्टमित्यादिविशेषणत्रयेण पूर्वाध्यायोक्तं सर्वमप्यर्जुनवाक्यजातं कश्मलमित्युपपादितं भवति ॥ २ ॥

ननु किमिति मां मोहीत्युपालभसे, लोके मोहस्य पुरुषमात्रस्वभावत्वादित्यत्राह— हे पार्थ ! वीर्यनाशकत्वात्क्लैब्यमिव क्लैब्यं मोहं मा स्म गमः मा गाः । **स्मेति** वाक्यालङ्कारे । यतः त्वयि पार्थे नैतत्क्लैब्यं युज्यते । यस्त्वपार्थस्तस्य क्लैब्यं युक्तम् , त्वं त्वपार्थो न भवसि, किन्तु पार्थः; ततस्त्वयि नैतद्युक्तमिति पार्थेत्यनेन ध्वन्यते । प्राकृतपुरुषाणामेवैतादृशमोहस्वाभाव्यम्, न त्वादृशस्येति भावः । यद्वा पार्थेत्यनेन पृथया देवतावरप्रसादेन लब्धस्य क्लैब्यानौचित्यमुक्तम् । त्वयीत्यनेन पृथापुत्रेष्वपि महादेवयोधित्वादिविशेषगुणैः, तदुपजीवनप्रवृत्तेन 'पाण्डवानां धनञ्जयः' [१०।३७] इति वक्ष्यमाणवचनेन च अवगतमहामहिमशालिनि नेदं युक्तमित्युक्तं भवति । ननु सत्यमेव न युक्तं क्लैब्यमिति, तथापि दुर्वारमिदम् ; अतो नोत्थातुमपि शक्नोमि, किं कुर्याम् ? इत्यत आह— हे परन्तप शत्रुतापन ! क्षुद्रमतितुच्छं हृदयदौर्बल्यम्— दुष्टं बलं यस्य तद्दुर्बलम्, तद्भावो दौर्बल्यम् ; हृदयबलं विवेकः, तद्विरोधितया तं दोषं यन्मोहो हृदयदौर्बल्यम्— त्यक्त्वा युद्धायोत्तिष्ठ ।

अत्र क्षुद्रमिति मोहस्य सुनिरसनत्वप्रदर्शनात्तस्य दुर्वारत्वं प्रत्युक्तम् । परन्तपेत्यनेन मोहनिरासे हेतुरुक्तः । शत्रुसन्तापनो हि शत्रुं प्रतिसन्धाय क्रोधात्तत्सन्तापने प्रवर्तते । त्वया च कौरवसन्तापने प्रवृत्तेन तच्छत्रुत्वं प्रतिसन्धेयमिति कौरवकृतलाक्षागृहदाहविषदानादितत्कृत्यप्रतिसन्धायिनस्तव तद्विषयकस्वजनतामोहनिरासः सुखेन भवतीति तत्कृत्यं मुहुरनुसन्धेयमिति भावः ॥ ३ ॥

श्रीमद्वल्लभाचार्यप्रकटिता तत्त्वदीपिका ।

वैराग्यं प्रथमेऽध्याये पार्थदुःखमुदीरितम् । अधिकारी त्वतः सिद्धः साङ्ख्ययोगनिरूपणे ॥ १ ॥
तौ विद्यापर्वरूपत्वाद्धरिवेशानुकारिणौ । आत्मस्वरूपविज्ञानस्थिरबुद्धिप्रयोजनौ ॥ २ ॥
ततोऽशत्वपरिस्फूर्त्या भवेदाश्रयणादरः । तदाश्रयवतः कार्यं तदाज्ञाधर्मपालनम् ॥ ३ ॥
अतस्तदाज्ञारूपेण युद्धादिकरणं मतम् । न पुष्टिमिश्रभक्तो हि साङ्ख्यमात्ररुचिर्भवेत् ॥ ४ ॥

मध्ये स्वधर्मवचनं यदुक्तं साङ्ख्ययोगयोः । तेन तद्धृदि पुष्टिस्थः प्रकारः सम्भविष्यति ॥ ५ ॥
द्वितीये पूर्वमध्याये विषादः साङ्ख्यमुच्यते । तत्र स्वधर्मो योगान्ते स्थिरबुद्धिप्रयोजनः ॥ ६ ॥

ततः किं कृतमित्यपेक्षायां पुनः सञ्जय उवाच-- तं तथेति ॥ १ ॥ मोहमधुहन्ता वाक्यं वक्ष्यमाणमुवाच— कुतस्त्वेति । विषमे सङ्कटे हे अर्जुन शुद्धस्वरूप ! कुत इदं च कश्मलं समुपस्थितम् ? ॥ २ ॥ ३ ॥

पु. अ. त.— श्रीकृष्णाय नमः ॥ शोकसागरसम्मग्नं पार्थं स्वीयत्वभावतः । कृष्णः स्वसाङ्ख्ययोगाभ्यामुज्जहार दयापरः ॥ पूर्वाध्याये शोकसंविग्नमानसोऽर्जुनः सशरं चापमुत्सृज्योपाविशदित्युक्तम्, ततः किं जातमित्याकांक्षायां सञ्जय आह— **तथेति** । तमर्जुनमाविष्टं स्वस्मिन् अश्रुभिः पूर्णे आकुले ईक्षणे यस्य तं तथा विषीदन्तं पूर्वोक्तप्रकारेण खिद्यन्तं मधुसूदनः सर्वमारणसमर्थः कृपया इदं वाक्यमग्रे उच्यमानमुवाच ॥१॥ भगवद्वाक्यमेवाह— **कुतस्त्वामिति**[1] । विषमे असमये 'अयं युद्धोत्साहसमयः, नतु दयायाः' इत्यस्मिन्समये हे अर्जुन ! त्वामिदं कश्मलं कुतः समुपस्थितं अयं तव मोहः कुतः प्राप्तः ? । स्वेच्छाज्ञानादस्य कश्मलत्वमुक्तं भगवता । कश्मलं विशिनष्टि विशेषणत्रयेण— अनार्यजुष्टं न विद्यते आर्यत्वं येषु तैः सेवितम्, अस्वर्ग्यं न विद्यते स्वर्गो यस्मात्, तेन धर्मप्रतिपक्षतोक्ता । अकीर्त्तिकरं कीर्तिनाशकं, तेन क्षात्त्रधर्मनाशकत्वेन कुलधर्मप्रतिपक्षकत्वमुक्तम् ॥ २ ॥ अयं धर्मस्तव नोचित इत्याह— हे पार्थ क्षत्त्रियकुलोद्भव ! क्लैब्यं नपुंसकधर्मकातर्यं मा स्म गमः मा प्राप्नुहि । एतत् त्वयि न उपपद्यते । क्षुद्रं तुच्छं अक्षुद्रे न स्यात् । हे परन्तप शत्रुतापन ! हृदयदौर्बल्यं त्यक्त्वा उत्तिष्ठ सावधानो भव, युद्धायेति शेषः ॥ ३ ॥

नी० भा० दी०—अर्जुने युद्धादुपरते मत्पुत्रा निष्कण्टकं राज्यं प्राप्स्यन्तीत्याशावन्तं राजानं प्रति सञ्जय उवाच– तं तथेति । तमर्जुनं तथा 'स्वजनं हि कथं हत्वा सुखिनः स्याम माधव' [१।३७] इत्युक्तप्रकारेण कृपया स्नेहेन, न तु दयया परदुःखप्रहाणेच्छारूपया; तस्याः परदौर्बल्यनिश्चयोत्तरभाविन्याः अर्जुने 'यदि वा नो जयेयुः' [२।६] इति स्वपराजयमाशङ्कमाने दुर्भणत्वात्; 'यानेव हत्वा न जिजीविषामः' [२।६] इति स्नेहातिशयसूचकवाक्यशेषविरोधाच्च । आविष्टं व्याप्तं विषीदन्तं 'सीदन्ति मम गात्राणि' [१।२८] इत्यादिना उक्तरूपं विषादं प्राप्नुवन्तं इदं वक्ष्यमाणं वाक्यं वचनीयं उवाच। मधुसूदन इति दुष्टहन्तृत्वादेवार्जुनं निमित्तीकृत्य त्वत्पुत्रानपि हनिष्यत्येवेति त्वया जयाशा न कार्येति भावः ॥ १ ॥ अर्जुनमुद्योजयन् श्रीभगवानुवाच— कुत इति । कश्मलं वैक्लव्यं, विषमे युद्धसङ्कटे, अनार्यैर्भीरुभिर्जुष्टं सेवितं, न तु त्वादृशैः शूरैः, न आर्यैर्जुष्टमिति वा । यत्तु आर्यैरजुष्टमिति विग्रहो दर्शितस्तदर्थैक्येऽपि पदव्युत्क्रमदोषादुपेक्ष्यं अत एवास्वर्ग्यमकीर्त्तिकरं च । हे अर्जुन स्वच्छस्वभाव ! तव नैतद्युक्तमिति भावः ॥ २ ॥ तदेवाह— क्लैब्यमिति । क्लैब्यं निर्वीर्यत्वम् । 'न च शक्नोम्यवस्थातुं' [१।३०] इत्युक्तरूपं मा गाः । नैतत् त्वयि महादेवप्रतिभटे युक्तम् । अतः क्षुद्रं तुच्छं हृदयकृतमेव तव दौर्बल्यं, न तु शक्तिसहायाद्यभावकृतं, तत्त्यक्त्वा उत्तिष्ठ युद्धाय । परन्तप शत्रुतापन ! ॥ ३ ॥

पूजार्हैर्भीष्मादिभिः स्वजनैश्च युद्धं युक्तमयुक्तं वेत्यर्जुनप्रश्नः ।

अर्जुन उवाच—कथं भीष्ममहं सङ्ख्ये द्रोणं च मधुसूदन ! ।
इषुभिः प्रतियोत्स्यामि पूजार्हावरिसूदन ॥ ४ ॥
गुरूनहत्वा हि महानुभावान् श्रेयो भोक्तुं भैक्षमपीह लोके ।
[ह. पैशाचभाष्यपाठस्तु—भैक्ष्यमपीह–इति]
हत्वाऽर्थकामांस्तु गुरूनिहैव भुञ्जीय भोगान् रुधिरप्रदिग्धान् ॥५॥

आ. गि. टी.—एव भगवता प्रतिबोध्यमानोऽपि शोकाभिभूतचेतस्त्वादप्रतिबुध्यमानः सन्नर्जुनः स्वाभिप्रायमेव प्रकृतं भगवन्तं प्रत्युक्तवान्— **कथमि**त्यादिना । भीष्मं पितामहं द्रोणं चाऽऽचार्यं सङ्ख्ये रणे हे मधुसूदन ! इषुभिः सायकैस्तौ कथं प्रतियोत्स्यामि प्रतियोत्स्ये ? तौ हि पूजार्हौ कुसुमादिभिरर्चनयोग्यौ । हेऽरिसूदन ! सर्वानेवारीनयत्नेन सूदितवानिति भगवानेवं सम्बोध्यते ॥४॥ राज्ञां धर्मेऽपि युद्धे गुर्वादिवधे वृत्तिमात्रफलत्वं गृहीत्वा पापमारोप्य ब्रूते— **गुरूनि**ति । गुरून् भीष्मद्रोणादीन् भ्रात्रादींश्चात्र प्राप्तानहिंसित्वा । महानुभावान्महामाहात्म्यान् श्रुताध्ययनसम्पन्नान् । श्रेयः प्रशस्यतरं युक्तं

---

1 'कुतस्त्वां' इत्यमृततरङ्गिणीप्रणेतृसम्मतः पाठः ।

भोक्तुमभ्यवहर्तुम् । भैक्षं भिक्षाणां समूहम् । भिक्षाशनं नृपादीनां निषिद्धमपि । इह लोके व्यवहारभूमौ । न हि गुर्वादिहिंसया राज्यभोगोऽपेक्ष्यते । किञ्च हत्वा गुर्वादीनर्थकामानेव भुञ्जीय न मोक्षमनुभवेयम् । इहैव भोगः, न स्वर्गे । अर्थकामानेव विशिनष्टि— **भोगा**निति । भुञ्जन्त इति भोगास्तान् रुधिरप्रदिग्धाँल्लोहितलिप्तानिवात्यन्तगर्हितान्, अतो भोगान्गुरुवधादिसाध्यान् परित्यज्य भिक्षाशनमेव युक्तमित्यर्थः ॥ ५ ॥

रा० भा०— पुनरपि पार्थः स्नेहकारुण्यधर्माधर्मभयाकुलो भगवदुक्तं हिततममजानन्निदमुवाच— भीष्मद्रोणादिकान् गुरून् बहुमन्तव्यान् कथमहं हनिष्यामि ? कथन्तरां भोगेष्वतिमात्रप्रसक्तान् तान् हत्वा तैर्भुज्यमानांस्तानेव भोगांस्तद्रुधिरेणोपसिच्य तेष्वासनेषूपविश्य भुञ्जीय ? ॥ ४ ॥ ५ ॥

वे. ता. चं.— अथ भगवदुक्तयुद्धारम्भस्य परम्परया परमनिश्श्रेयसहेतुत्वरूपहिततमत्वाज्ञानात् तत्प्रतिक्षेपरूपस्यार्जुनवाक्यस्योत्थानं तथाविधाज्ञानस्य चास्थानस्नेहाद्याकुलतामूलत्वं वदन्नुत्तरमवतारयति— **पुनरपी**ति । उक्तार्थविषयतया **पुनरपीदमुवाचे**त्युक्तम् । ‘ कथम् ’ इत्यादिश्लोके चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वप्रदर्शनाय **आदि**शब्दः ; उपात्तस्यानुपात्तोपलक्षणतया वा । पूजार्हशब्दविवक्षितबहुमन्तव्यत्वहेतुतयोत्तरश्लोकस्थमत्राकृष्योक्तं **गुरू**निति । **बहुमन्तव्या**निति— ‘ महानुभावान् ’ इत्युत्तरश्लोकस्थानुसन्धानाद्वा; ते स्वत एव बहुमन्तव्याः। पितामहत्वधनुर्वेदाचार्यत्वादिभिरत्यन्तबहुमन्तव्या इति भावः । पुष्पादिभिः पूजार्हाणां पूजादिनिवृत्तिरेव साहसम्; हननं त्वतिसाहसम्; गुरुभक्त्या च तद्विरोधिभिः सह योद्धव्यम्, न पुनर्गुरुभिरिति ‘ कथं गुरूनिषुभिः प्रतियोत्स्यामि ’ इत्यस्य भावः । **अहं**शब्देन प्रख्यातवंशत्वादिकमभिप्रेतम् । ‘इषुभिः प्रतियोत्स्यामि’ इत्यस्य हननपर्यन्तप्रतियुद्धाभिप्रायत्वमुत्तरश्लोकेन विवृतमिति **हनिष्यामी**त्युक्तम् । मधुसूदनारिसूदनशब्दाभ्यां नहि त्वमपि सान्दीपिन्यादिसूदन इति सूचितम्। **चर्तुम्** इत्यत्र भावमात्रार्थस्तुमुन्, न तु क्रियार्थोपपदिकः। यद्यपि या काचिज्जीविकाऽऽश्रयणीया, तथापि गुरुवधलब्धभोगेभ्य इह लोके परधर्मरूपभैक्षाचरणमपि श्रेयः प्रशस्यतरम्। महाप्रभावगुरुवधसाध्यपारलौकिकदुःखस्यातिमहत्त्वादिति भावः। प्रकृतविरुद्धार्थत्वभ्रमव्युदासाय पूर्वश्लोकस्थ**कथं**शब्दानुषङ्गादतिनृशंसत्वसामर्थ्यात् **तु**शब्दद्योतितवैषम्याच्च **कथन्तराम्** इत्युक्तम् । ‘गर्हायां लडपिजात्वोः’ [अष्टा. ३।३।१४२] ‘विभाषा कथमि लिङ् च’ [अष्टा. ३।३।१४३] इति गर्हार्थे इह लिङ्प्रत्ययः। अत्र ‘अर्थकामान्’ इत्यत्र द्वन्द्वादिभ्रान्तिनिवर्तनाय समासतदंशद्वयार्थौ **भोगेष्वतिमात्रप्रसक्तान्** इत्युक्तः । अर्थेषु कामो येषामिति विग्रहः; ‘अवर्ज्यो हि व्यधिकरणो बहुव्रीहिर्जन्माद्युत्तरपदः’ । अर्थ्यन्त इत्यर्था भोगाः; कामश्चातिमात्रसङ्गो वक्ष्यते । यद्वा अर्थं कामयन्त इत्यर्थकामाः, ते निष्कामाश्चेत् तद्भोगहरणमपि सह्येत; इदं तु क्षुधितानामोदनहरणवदिति भावः । हननादप्यतिनृशंसत्वसूचनाय **भोगरुधिरा**दिशब्दैरर्थसिद्धिः । **तु**शब्देन च द्योतितो विशेषस्तैरित्यादिना उक्तः । ‘इहैव’ इत्यनेन विवक्षितो नृशंसत्वातिशय**स्तेषु** इत्यादिना दर्शितः । गुरुवधसाध्यभोगा रुधिरप्रदिग्धगुरुस्मृतिहेतुत्वात् स्वयमपि तथाविधा इव दुर्भोजा भवन्तीत्यैहलौकिकसुखमपि नास्तीति रुधिरप्रदिग्धशब्दाभिप्राय इत्याह— **तद्रुधिरेणोपसिच्येति** । उपसेचनं हि स्वयमद्यमानं सदन्यस्यादनहेतुः, इह तदुभयमपि विपरीतमिति भावः ॥ ४ ॥ ५ ॥

ह.पै.भा.— अहं न कातरतया युद्धादुपरतोऽस्मि किन्तु युद्धस्यान्याय्यत्वादिति प्रतिवचनमाह— **कथमिति** । हेऽरिसूदन ! अहं सङ्ग्रामे भीष्मं च पुनर्द्रोणमिषुभिः कथं योत्स्यामि ? यौ भीष्मद्रोणौ प्रति वाचाऽपि योत्स्यामीति वक्तुमनुचितं ताविषुभिः कथं योत्स्यामीत्यर्थः । यतस्तौ पूजार्हौ ॥ ४ ॥ तर्हि तव स्थितिरपि न स्यादिति चेत्तत्राऽऽह— **गुरूनिति** । हि यस्मात् गुरूनहत्वा । गुरवः शास्त्रोपदेष्टारो मुख्यवृत्त्या, ‘ प्राकृतैः संस्कृतैश्चैव गद्यपद्याक्षरैस्तथा । देशभाषादिभिः शिष्यं बोधयेत्स गुरुः स्मृतः ’ [ ] इत्युक्तत्वात्; अन्येऽपि तत्तुल्या जनकादयस्तेऽपि गुरवः, तान् महानुभावान्द्रोणादीन्गुरून् अहत्वा, परलोकविरुद्धं गुरुवधमकृत्वेह लोके भैक्ष्यं भिक्षामात्रमपि भोक्तुं श्रेय उचितम् । न केवलं परत्र दुःखं, इहापि नरकदुःखमनुभवितव्यमित्याह— **हत्वेति** । तु पुनरर्थकामान् अर्थोऽभिलाषस्तत्परान्गुरून् हत्वा इहास्मिन्नेव शरीरे गुरूणां रुधिरेण प्रदिग्धान्प्रकर्षेण लिप्तान्नाऽऽप्तकामान्मरणानन्तरं नरके भोक्तव्यान् भोगाञ्जीवन्नेवाहं कथं भुञ्जीय भोक्ष्यामि ? इत्यर्थः ॥ ५ ॥

वें. ब्र. गि.— इत्थं भगवता प्रतिबोधितोऽपि स्वजनस्नेहमोहपिहितस्वहितपरिज्ञानः स्वानुशयमाविष्कुर्वन् पुनरप्यर्जुन उवाच कथमित्यादिपञ्चभिः— हे मधुसूदन ! भीष्मं द्रोणं च युद्धे इषुभिः कथं प्रतियोत्स्यामि ? न कथञ्चिदपि; हे अरिसूदन ! यतस्तौ पूजार्हावित्यन्वयः। अत्र 'सङ्ख्ये इषुभिः' इत्यनेन पूज्याभ्यां सह विनोदगोष्ठ्यामपि केवलं वाचिकमपि युद्धं निषिद्धम्, किमु वक्तव्यं ताभ्यां सह युद्धरङ्गे बाणैर्न योद्धव्यम् ? इत्युक्तं भवति । 'प्रतियोत्स्यामि' इत्यनेन च भीष्मद्रोणाभ्यां मयि बाणप्रक्षेपे कृतेऽपि नाहं तदुपरि शरं क्षिपामीति प्रदर्शितम्, 'एतान्न हन्तुमिच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन' [१।३५] इत्युक्तेः । 'मधुसूदन' इत्यनेन मधुदैत्यं निषूदितवता त्वया तादृश एव विषयेऽहं नियोज्यः, न त्वेवंविधे पूजार्हविषय इति सूचितम् । ननु मयाऽपि मातुलत्वेन पूजार्हः कंसो निषूदित इत्याशङ्कायामरिसूदनेत्युक्तम् , कंसः किल तव जन्मप्रभृति तत्पूर्वमेव शत्रुः, नैवं मम भीष्मद्रोणौ; बाल्य एव हि गतपितृकाणामस्माकं पोषकपिता भीष्मः; द्रोणस्तु स्वपुत्रादश्वत्थाम्नः कर्णदुर्योधनादिभ्योऽप्यतिशयितस्नेहेन मम सरहस्यधनुर्वेदोपदेशात्पितुरप्यधिकः, 'स हि विद्यातस्तं जनयति, तच्छ्रेष्ठं जन्म; शरीरमेव मातापितरौ जनयतः' इति स्मृतेः । अथ च ब्राह्मणः, तन्निषूदने प्रवर्तनमत्यन्तानुचितमिति भावः । यद्वा 'अरिसूदन !' इत्यस्य भिन्नवाक्यगतत्वान्न तेन मधुसूदनपदस्य पुनरुक्तिदोषः ॥ ४ ॥

ननु 'अनार्यजुष्टम्' [२।२] इत्यादिना युद्धवैमुख्यस्य कश्मलत्वं प्रागेवोक्तमित्याशङ्क्य गुरुविषये युद्धवैमुख्यं न कश्मलम्, किन्तु युद्धमेवेत्याह— महानुभावान् स्वेच्छामरणयावज्जीवनैष्ठिकब्रह्मचर्यसर्वधर्मपरिज्ञानसर्वशास्त्रार्थसम्पत्तिश्रुताध्ययनतपोनिष्ठादिरूपो महाननुभावो माहात्म्यं येषां तान् । हिशब्दस्तत्प्रसिद्धिद्योतकः । गुरून् भीष्मद्रोणौ। पूजायां बहुवचनम्, कृपाद्यपेक्षया वा बहुत्वोक्तिः। तानहत्वा परलोकविरुद्धं तद्वधमकृत्वा इह लोके नृपाणां निषिद्धं भिक्षान्नमपि भोक्तुं श्रेयः प्रशस्तम् । भिक्षासमूहवाचिना भैक्षशब्देन एकभिक्षया निर्वाहाभावे प्रतिगृहभिक्षाटनमपि ततो वरमित्युक्तं भवति । एतदेवोपपादयन्विपक्षे दोषमाह—हत्वेति । गुरून्हत्वा तु इहैव लोके भोगान्भुञ्जीय अश्नीयाम्, न तु परलोके । भुज्यन्त इति भोगाः पुरुषार्थाः । कर्मणि घञ् । पुरुषार्था अपि अर्थकामात्मका एव, न तु धर्ममोक्षौ। अर्थकामा अपि न परिशुद्धाः, किन्तु रुधिरप्रदिग्धाः, जुगुप्सिता इत्यर्थः । सर्वतोमुखतर्दायरुधिरधाराप्रवाहव्यूहमन्तरार्थकामा न निष्पद्यन्त इति तदनुनिष्पादिषु तेषु रुधिरप्रदिग्धा इत्यतिशयोक्तिः । अतो रुधिराशनाद्भिक्षान्नमेव श्रेय इत्यैहिकामुष्मिकदुःखराहित्यादयुद्धमेव युक्तमित्यर्थः । किञ्च रुधिरप्रदिग्धाशनमप्यस्माकं जये सति भवति; न च तन्निश्चयोऽस्ति, जयस्य सन्दिग्धत्वादित्याह— **न चैतदिति** । द्वयोर्मध्ये गरीयः अधिकतरं कर्म नः अस्माकं कतरत्किं भविष्यतीत्येतच्च न जानीमः । किं तद्द्वयम्? यद्वा वयमेताञ्जयेम, यदि वा नोऽस्मानेते जयेयुः । तथा च 'काकमांसं शुनोच्छिष्टं स्वल्पं तदपि दुर्लभम्' [ ] इति न्यायात्सर्वथा भीष्मद्रोणाभ्यां सह युद्धं न युक्तमिति भावः ।

अत्र 'महानुभावान्गुरून्हत्वा' इत्यनेन भीष्मादियुद्धस्यानार्यजुष्टत्वम्, 'इहैव भुञ्जीय' इत्यनेन तस्यास्वर्ग्यत्वं च दर्शितम् । तेन तदयुद्धपक्षे अनार्यजुष्टत्वमस्वर्ग्यत्वं च नेति ज्ञापितम् । 'रुधिरप्रदिग्धान्, यदि वा नो जयेयुः' इत्यनेन युद्धस्यापकीर्तिकरत्वं दर्शितम् । तेन चायुद्धपक्षे अकीर्तिकरमित्यपकीर्तिदोषः प्रागुक्तो निरस्तः । युद्धपक्षेऽपि जये सति गुरून्हत्वा तद्विनाशनं करोतीत्यपकीर्तेः; पराजये तु सति धिगेनं मूढं यः स्वशक्तिमविज्ञाय महापुरुषैः सह युयुत्सुर्दीपशलभन्यायेन नष्ट इत्यकीर्तेः सत्त्वादुभयत्राकीर्तिसाम्येऽपि युद्धपक्षीयाकीर्तेः परलोकहानिसनाथत्वेनायुद्धपक्षीयाकीर्तेरेव ततो ज्यायस्त्वादिति भावः । तदनेन भीष्मद्रोणौ प्रति न योत्स्यामीत्यस्मिन्नर्थे अनार्यजुष्टमित्यादिभगवदुक्तकश्मलत्वदोषो नेति प्रतिपादितम् ॥ ५ ॥

त० दी०-- इति श्रुत्वाऽर्जुनः स्नेहकारुण्यधर्माकुलो भगवद्वाक्यं सम्यगजानन्नाह– कथमिति । अरिसूदनेति शत्रुमारणे त्वयाऽपि कचिन्नैवं कृतमिति सम्बोधयति ॥४॥ अतो गुर्वादिहननं लोकवेदविरुद्धमित्याह–गुरूनिति । महानुभावान्गुरूनहत्वा भैक्ष्यं[१] भिक्षालब्धमन्नं भोक्तुं सन्यासिनेव लोके श्रेष्ठम् । तान् रुधिरप्रदिग्धान्भोगानहं भुञ्जीयेति हि काकुः । नैतद्युक्तमिति भावः ॥ ५ ॥

पु. अ. त.— एवमुक्तोलकभगवद्वाक्यं श्रुत्वा 'अहं कातर्येण युद्धान्नापक्रान्तः, किन्तु धर्मबुद्ध्या' इत्यर्जुनो भगवन्तं विज्ञापयामास— कथमित्यादिषड्भिः । हे मधुसूदन मधुदैत्यमारणेन मथुरास्थापनेन भक्तपरिपालक ! अहं सङ्ख्ये सङ्ग्रामे भीष्मं द्रोणं च इषुभिः शरैः कथं प्रतियोत्स्यामि ? प्रतिकूलतया योत्स्यामीत्यर्थः । भीष्मस्य भक्तत्वान्मरणमनुचितं द्रोणस्यापि गुरुत्वात्तथेति द्रोणं चेत्यनेन ज्ञापितम् । भीष्मद्रोणौ च पूजार्हौ पूर्वोक्तप्रकारेण । हे अरिसूदन शत्रुमारक ! अनेन सम्बोधनेनैतौ भक्तद्विजौ, नतु शत्रू , ततः कथं मारणार्थं मां प्रवर्त्तयसीति ज्ञापितम् ॥ ४ ॥ गुरूणां मारणाद्भिक्षाटनं श्रेयः, न तु तन्मारणेन राज्यभोग इत्याह –गुरूनिति । गुरून्भीष्मद्रोणादीन् अहत्वा इह लोके भैक्षं भिक्षान्नमपि भोक्तुं श्रेयः, श्रेयोरूपमित्यर्थः । यतस्ते महानुभावाः, महतो भगवतोऽनुभावका इत्यर्थः । इह लोके तथा भोगेन परलोके सुखं स्यादितीह लोकपदेन ज्ञापितम् । एतेषां मारणेन तु परलोक एव दुःखं भविष्यतीति न, किन्त्विह लोक एव नरकादिसमं दुःखं भविष्यतीत्याह–– हत्वेति । अर्थकामान् अर्थात्मकान् गुरून् हत्वा तु इहैव रुधिरप्रदिग्धान् रुधिरावलिप्तान् [भोगान्] भुञ्जीय अश्नीयाम् ॥ ५ ॥

१ मूलगतं 'भैक्षं' इत्यत्र 'भैक्ष्यं' इति तत्त्वदीपिकाकारस्यापि सम्मतः पाठः ।

नी० भा० दी०— ननु शत्रवो वा स्वभावदुष्टा वा तापनीयाः, न तु बान्धवाः साधवश्चेत्यर्जुन उवाच–कथमिति। मधुसूदनारिसूदनेति सम्बोधयन् तवाऽपि दुष्टानपि शत्रूनेव तापयतः पूजार्हौ अदुष्टौ गुरू च भीष्मद्रोणौ जहीति वक्तुमयुक्तमिति सूचयति। समानार्थकमिदं सम्बोधनद्वयं वक्तुः शोकेन विक्लवत्वान्न पौनरुक्त्यदोषावहमित्यन्ये। इषुभिरिति ताभ्यां सह वाचाऽपि योद्धुमशक्यं, किमुत बाणैः? इति भावः ॥४॥ ननु युद्धोद्यतानां गुरूणामपि वधः श्रेयानित्याशङ्क्याह– गुरूनिति। यद्यपि त्वदुक्तं प्रशस्तमेव, तथापि महानुभावान् गुरूनहत्वा भैक्षमेव भोक्तुं श्रेयः प्रशस्ततरम्। एवं तर्हि गुरूंस्त्यक्त्वा दुर्योधनादीनेव दुष्टान् जहीत्याशङ्क्याह—अर्थकामानिति। धनार्थिनो गुरवोऽवश्यं दुर्योधनसाहाय्यं करिष्यन्ति तेन तद्वधोऽपि प्रसक्त एवेत्यर्थः। तुशब्दः पक्षान्तरोपन्यासार्थः। इहैव, न तु परलोके। भुञ्जीयेति सम्प्रश्ने लिङ्। गुरूनहत्वा भैक्षं श्रेयः उत हत्वा भोगसम्पादनं श्रेयः? इति सम्प्रश्ने स्वयमेवान्त्यपक्षे दूषणमाह– रुधिरप्रदिग्धानिति ॥ ५ ॥

जयापजयसन्दिहानस्यार्जुनस्य श्रीकृष्णं प्रति शरणोपसर्पणम्।

न चैतद्विद्मः कतरन्नो गरीयो यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः।
यानेव हत्वा न जिजीविषामस्तेऽवस्थिताः प्रमुखे धार्तराष्ट्राः ॥ ६ ॥
कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः पृच्छामि त्वां धर्मसम्मूढचेताः।
यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ॥७॥
न हि प्रपश्यामि ममापनुद्याद्यच्छोकमुच्छोषणमिन्द्रियाणाम्।
अवाप्य भूमावसपत्नमृद्धं राज्यं सुराणामपि चाधिपत्यम् ॥ ८ ॥

आ. गि. टी.— क्षत्रियाणां स्वधर्मत्वाद्युद्धमेव श्रेयस्करमित्याशङ्क्याऽऽह— **न चैत**दिति। एतदपि न जानीमो भैक्षयुद्धयोः कतरन्नोऽस्माकं गरीयः श्रेष्ठम्? किं भैक्षं हिंसाशून्यत्वादुत युद्धं स्ववृत्तित्वादिति। सन्दिग्धा च जयस्थितिः। किं साम्यमेवोभयेषां यद्वा वयं जयेमातिशयीमहि, यदि वा नोऽस्मान्धार्तराष्ट्रा दुर्योधनादयो जयेयुः? जातोऽपि जयो न फलवानित्यतो यान्बन्धून्हत्वा न जिजीविषामो जीवितुं नेच्छामस्त एवावस्थिताः। प्रमुखे सम्मुखे। धार्तराष्ट्रा धृतराष्ट्रस्यापत्यानि। तस्माद्भैक्षाद्युद्धस्य श्रेष्ठत्वं न सिद्धमित्यर्थः ॥ ६ ॥ समधिगतसंसारदोषजातस्यातितरां निर्विण्णस्य मुमुक्षोरुपसन्नस्याऽऽत्मोपदेशसङ्ग्रहणेऽधिकारं सूचयति— **कार्पण्ये**ति। योऽल्पां स्वल्पामपि स्वक्षतिं न क्षमते स कृपणः, तद्विधत्वात्; अखिलोऽनात्मवित् अप्राप्तपरमपुरुषार्थतया कृपणो भवति "यो वा एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वाऽस्माल्लोकात् प्रैति स कृपणः" [बृ. उ. ३।८।१०] इति श्रुतेः। तस्य भावः कार्पण्यं दैन्यं, तेन दोषेणोपहतो दूषितः स्वभावश्चित्तमस्येति विग्रहः। सोऽहं पृच्छाम्यनुयुञ्जे, त्वा त्वाम्। धर्मसम्मूढचेता धर्मो धारयतीति परं ब्रह्म, तस्मिन् सम्मूढमविवेकतां गतं चेतो यस्य ममेति तथाऽहमुक्तः। किं पृच्छसि? यन्निश्चितमैकान्तिकमनापेक्षिकं श्रेयः स्यात्, न रोगनिवृत्तिवदनैकान्तिकमनात्यन्तिकं, स्वर्गवदापेक्षिकं वा, तन्निःश्रेयसं मे मह्यं ब्रूहि। "नापुत्रायाशिष्याय" [श्वे. उ. ६।२२] इति निषेधान्न प्रवक्तव्यमिति मा मंस्थाः, यतः शिष्यस्तेऽहं भवामि। शाध्यनुशाधि मां निःश्रेयसं, त्वामहं प्रपन्नोऽस्मि ॥ ७ ॥ कुतो निःश्रेयसमेवेच्छसि तत्राह— **नही**ति। यस्मान्न प्रपश्यामि। किं न पश्यसि? ममापनुद्यादपनयेद्यच्छोकमुच्छोषणं प्रतपनमिन्द्रियाणां तन्न पश्यामि। ननु शत्रून्निहत्य राज्ये प्राप्ते शोकनिवृत्तिस्ते भविष्यति, नेत्याह— **अवाप्ये**ति। अविद्यमानः सपत्नः शत्रुर्यस्य तदृद्धं राज्यं राज्ञः कर्म प्रजारक्षणप्रशासनादि, तदिदमस्यां भूमाववाप्यापि शोकापनयकारणं न पश्यामीत्यर्थः। तर्हि देवेन्द्रत्वादिप्राप्त्या शोकापनयस्ते भविष्यति, नेत्याह— **सुराणामपी**ति। तेषामाधिपत्यमधिपतित्वं स्वाम्यमिन्द्रत्वं ब्रह्मत्वं वा तदवाप्यापि मम शोको नापगच्छेदित्यर्थः ॥ ८ ॥

रा० भा०— एवं युद्धमारभ्य निवृत्तव्यापारान् भवतो धार्तराष्ट्राः प्रसह्य हन्युरिति चेत्, अस्तु; तद्वधलब्धविजयादधर्म्यादस्माकं धर्माधर्मावजानद्भिस्तैर्हननमेव गरीय इति मे प्रतिभातीत्युक्त्वा, यन्मह्यं श्रेय इति निश्चितं तत् शरणागताय तव शिष्याय मे ब्रूहीत्यतिमात्रकृपणो भगवत्पादाम्बुजमुपससार ॥ ६–८ ॥

वे. ता. चं.—'न चैतद्विद्मः' इत्यादेश्चकारद्योतितशङ्कापूर्वकं तात्पर्यार्थमाह—**एवमि**ति। बन्धुविनाशाद्भीतेन त्वया धर्मसुतभीमनकुलाद्यासन्नतरबन्धुविनाश एव कारितः स्यादिति **भवत** इत्यनेन सूचितम्। 'विद्मः' इत्यादिबहुवचनानुसारेणाह—**अस्माक**मिति। अस्माकमित्यनेन हन्तव्यतया निर्दिष्टभीष्मद्रोणाद्यपेक्षया सर्वेषां शिष्यत्वादिकमभिप्रेतम्। पूर्वोत्तरार्धाभ्यां विमर्शस्वाभिमतपक्षौ व्यञ्जितौ। 'यद्वा' इति 'यदि वा' इति च तुल्यार्थम्। येषां वधेन जीवनमस्माकमनिष्टं त एवास्मान् जिघांसन्तः स्वहननानुरूपत्वेनावस्थिता इति 'यानेव' इत्यादेरन्वयार्थः। 'न जिजीविषामः' इत्यनेन सूचितां अनिर्णयपर्यवसितां अत एव प्रश्नहेतुभूतां प्रतिभामाह—**इति मे प्रतिभाती**ति। 'यच्छ्रेयः' इत्यादेरन्वयफलितार्थमुपदेशयोग्यत्वायोक्तां शिष्यगुणसम्पत्तिं च स्फुटयति—**यन्मह्य**मित्यादिना। निश्चेतव्याकारनिष्कर्षणाय इतिकरणम्। शासनीयो हि शिष्यः, अतः 'शिष्यस्तेऽहं शाधि माम्' इति वदति। स्वभावोऽत्र धैर्यम्, कर्तव्यविशेषाज्ञानात् शोकापनोदनोपायराहित्यादिना वा अतिमात्रकार्पण्यम्। त्याज्यस्यापरित्यागोऽत्र कार्पण्यमित्येके; दयाजनकदीनवृत्तिनिरतत्वमित्यपरे। **भगवत्पादाम्बुजमुपससारे**ति शिष्यत्वप्रपन्नत्वाद्युक्तिफलमेव ॥ ६—८ ॥

ह. पै. भा.—किञ्च यद्यधर्ममपि अङ्गीकरिष्यामस्तथाप्यस्माकं जयः पराजयो वा भवेदिति न ज्ञायते। अपि च तयोः कतरच्छ्रेयः? इत्याह—**न चैतदि**ति। च पुनरेतद्वयं न विद्मो न जानीमः। नोऽस्माकं कतरत्किं नाम गुरूणां हननं वाऽहननं गरीयः? किमधिकतरं भविष्यति इति न विद्मः। यद्वैतान्वयं जयेम जेष्यामः, यदि वा नोऽस्मानेव ते जयेयुर्जेष्यन्तीति न विद्मः। किञ्च अस्माकं जयोऽपि फलतः पराजय एवेत्याह—**यानेवे**ति। किञ्च जयपक्षेऽपि जयप्रवृत्तिरस्माकं न युक्ता, यस्माद्यानेव धार्तराष्ट्रान्हत्वा वयं न जिजीविषामो न जीवितुमिच्छामः; एवं च राज्यादिभोगस्य शङ्काऽपि का? त एव धार्तराष्ट्राः प्रमुखेऽग्रे युद्धार्थमवस्थिता वर्तन्ते ॥ ६ ॥ तस्मात् संशयानो निर्णेतुं पृच्छति—**कार्पण्येति**। एतान्हत्वा कथं जीविष्यामः इति कार्पण्यं, दोषश्चास्य कुलस्य क्षयकृतः, ताभ्यामुपहतः स्वभावः शौर्यलक्षणो यस्य सोऽहं कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः। अथवा कृपणस्य भावः कार्पण्यं दैन्यमज्ञाननिमित्तं तदेव दोषस्तेनोपहतः स्वभावो यस्य स त्वां पृच्छामि। कथम्भूतः? धर्मसम्मूढचेताः—धर्मे सम्मूढं चेतो यस्य, विवेकविज्ञानानुदयात्। अथवा धर्मसम्मूढचेताः—युद्धं त्यक्त्वा भिक्षाटनमपि क्षत्रियस्य धर्मोऽधर्मो वेति सन्दिग्धं चेतश्चित्तं यस्य सोऽहं धर्मसम्मूढचेताः, अतो यन्मे श्रेयो हितं स्यात्तन्निश्चितं ब्रूहि। किञ्च ते तवाहं शिष्यः शासनार्हः, अतस्त्वां प्रपन्नं शरणमागतं मां शाधि शिक्षय ॥ ७ ॥ त्वमेव विचारवान्यद्युक्तं तत्कुर्विति चेत्तत्राऽऽह—**न हीति**। क्षत्रियाणां युद्धं स्वधर्मप्रदं, तदेव निश्चयेन कर्तव्यमिति भगवदुपदेशं स्वयमेवाऽऽशङ्क्याऽऽह—युद्धे क्रियमाणे जयस्तावत्पाक्षिकः। निश्चयपक्षेऽपि युद्धफलं भूमौ राज्यं तच्चासपत्नं निष्कण्टकं च, तदवाप्यापि यन्मम शोकं मदीयं यत्कर्मापनुद्यादपनयेत्तदहं न हि प्रपश्यामि। किंविशिष्टं शोकम्? इन्द्रियाणामुच्छोषणमिति शोषकरम्। न केवलं भूमौ राज्यं शोकविच्छेदकरं भवति, सुराणामप्याधिपत्यं युद्धे मरणपक्षे प्राप्तमिति जन्मान्तरेऽपि स्वजनवधनिमित्तशोकशान्तिं न पश्यामीत्यर्थः। भूमावसपत्नमृद्धं राज्यं चापरं सुराणामप्याधिपत्यमवाप्य यत्कर्म कृतं तन्ममेन्द्रियाणामुच्छोषणं शोकमपनुद्यादपनयेत्तन्न हि प्रपश्यामीत्यन्वयः ॥ ८ ॥

वें. ब्र. गि—नन्वेवं तर्हि भीष्मं द्रोणं च विहाय धार्तराष्ट्रैरन्यैः सह युद्धं क्रियताम्; तत्राह—यान्गुरून्भीष्मादीन् हत्वा न जिजीविषामः जीवितुं नेच्छामः, त एव गुरवो धार्तराष्ट्राः सन्तः सम्मुखेऽवस्थिता इति योजना। भीष्मद्रोणावनिहत्य धार्तराष्ट्रैर्युद्धं कर्तुमशक्यम्, तदविनाभावेन तत्पुरस्कारेणैव च तेषां युद्धे प्रवृत्तत्वादिति भावः ॥ ६ ॥

नन्विदं सर्वमयुक्तम्; तथा हि यदि भीष्मद्रोणौ भवत्पक्षपातिनौ, तदा भवत्स्वेव ताभ्यां मिलित्वा स्थेयम्। यदि च तन्न शक्यम्, तदा धार्तराष्ट्रैः सह यथेदं युद्धं भवतां न प्रसज्जेत तथा मिथः समाधेयम्। यदि च ते दुर्विनीताः स्ववचनं न शृण्वन्ति, तदा तान्विसृज्य मध्यस्थतया वा भवितव्यम्। न त्वेवं ताभ्यां कृतम्, किन्त्वाततायिषु तेष्वेवान्तर्भूय स्थीयते, तदप्यर्थलोभेन। तदुक्तं भीष्मेणैव युधिष्ठिरं

प्रति—'अर्थस्य पुरुषो दासो दासस्त्वर्थो न कस्यचित्। इति सत्यं महाबाहो बद्धोऽस्म्यर्थेन कौरवैः' [म. भा. ६।४३।५६] इति। तथा च कथं भीष्मद्रोणयोः पूजार्हत्वं महानुभाव्यं वा यद्वधाद्दैहिकमामुष्मिकं च दुःखं स्यात्। 'गुरोरप्यवलिप्तस्य कार्याकार्यमजानतः। उत्पथं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम्' [म. भा. शां. प. ५७।७ वा. रा. अयो. २१।१३] इति स्मृतिपर्यालोचनया शौर्यमदावलिप्तयोः अधार्मिकदुर्योधनदलप्रवेशेन कार्याकार्यविवेकशून्ययोः अत एवोत्पथाविष्टयोश्च तयोः शासनीयत्वात्, 'गुरुं वा बालवृद्धौ वा ब्राह्मणं वा बहुश्रुतम्। आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन्' [८।३५०] इति मनुवचनादिपर्यालोचनयाऽप्याततायिनोर्भीष्मद्रोणयोर्वध्यत्वप्राप्तेश्च। न ह्याततायिभ्यः स्वात्मानं विक्रीय तदर्थे प्राणत्यागमुपेत्य तदेकलोलीभावेनास्मान् हन्तुमागतयोस्तयोराततायित्वे विवादोऽस्ति। उक्तं च भीष्मेणैव स्वाततायित्वम्। यथोक्तं भागवते [१।९।३८]—'शितविशिखहतो विशीर्णदंशः क्षतजपरिप्लुत आततायिनो मे' इति। प्रतिज्ञातश्च त्वयैव पूर्वमुद्योगपर्वणि [१६३।८] दुर्योधनदूतमुलूकं प्रति राजसभायां भीष्मवधः—'यस्य वीर्यं समाश्रित्य धार्तराष्ट्र विकत्थसे। हन्ताऽस्मि प्रथमं भीष्मं मिषतां सर्वधन्विनाम्' इति। न चैवं शास्त्रविहिते पूर्वप्रतिज्ञाते चाततायिवधे प्रवृत्तस्य तव स्वधर्मं युद्धमपहाय अविहिते प्रत्युत क्षत्रियं प्रति निषिद्धे भिक्षाटने मनः कर्तुमुचितम्। तदेतत्सर्वमधीतधर्मशास्त्रस्य महाक्षत्रियस्य तव स्पष्टमेवेति नापूर्वतयाऽत्रोपदेष्टव्यम्। अथापि स्मारितम् 'कुतस्त्वा कश्मलम्' 'अनार्यजुष्टम्' [२।२] इत्यादिना। तथापि कथं भीष्मं द्रोणं च प्रति ब्रूषे? अहो तव स्वभावसिद्धो विवेकः क्वेदानीं गत इति भगवदभिप्रायमाशङ्क्याह द्वाभ्याम्—

गुरून्निहत्य कथं जीविष्यामीति दैन्यं कार्पण्यम्, स एव दोषः, तेनोपहतो बुद्धिशौर्योत्साहादिरूपः क्षत्रियस्वभावो यस्य स तथोक्तः, अतो धर्मसम्मूढचेताः धर्मे शास्त्रविहिते त्वदुपदिष्टे च युद्धरूपे सम्मूढं अधर्मोऽयमिति सम्यङ्मोहं प्राप्तं चेतो यस्य सोऽहं त्वां पृच्छामि, श्रेय इत्यनुषङ्गः। पृच्छतश्च मे यत् श्रेयो धर्मः स्याद्भवति। स्यादिति तिङन्तप्रतिरूपकमव्ययम्। 'पुण्यश्रेयसी सुकृतम्' इति निघण्टुः। तत् ब्रूहि। ननु 'तस्माद्युध्यस्व भारत' [२।१८] इत्युक्तमेव तव युद्धं श्रेय इति तत्राह—निश्चितमिति। इदमित्थमेवेति मे निश्चितं यथा भवति तथा ब्रूहि। 'तस्माद्युध्यस्व' इति त्वदुक्तं तु धर्मसम्मूढचेतसो न मे निश्चितमिति भावः। न चैवम्, उक्तार्थनिर्णयमयं न प्रतिपद्यते, किमनेनेति मामुपेक्षेथा इत्याह—शिष्य इति। लोके ह्यशिष्यभावेन पृच्छन् वक्त्रा स्वोक्तार्थानवधारणे सत्युपेक्ष्यते। अहं तु शिष्यभावेन पृच्छामीति नोपेक्ष्यः। अतो मां शाधि शिक्षय, अप्रतिपद्यमानं शिष्यं प्रति नानोपायैस्तत्त्वनिर्णयोत्पादनस्यैवाचार्यधर्मत्वादिति भावः। 'गुरूनहत्वा' [२।५] इत्यादि वदन्नहं भीष्मद्रोणयोरपि शिष्योऽस्मि; किं तथैव तवापि शिष्य इति मन्यसे? नेत्याह—त्वां प्रपन्नमिति, शरणागतमित्यर्थः॥ ७॥

शरणागतिरपि अनन्यशरणत्वाध्यवसायपूर्विका त्वमेव शरणमिति त्वदुपसत्तिः, न त्वन्यस्मिञ्छरणे स्थितेऽपि त्वमपि शरणमित्येवंलक्षणत्वदुपसदनरूपेत्याह—यद्वस्तु मम शोकमपनुदेत्तन्न पश्यामीत्यनन्यशरणत्वोक्तिः। ननु नायं शोकापनोदनविचारावसरः, शत्रुषु सन्नह्य पुरः स्थितेषु प्राप्तकालस्यैव कर्मणः कर्तव्यत्वात्; पश्चात्तु तद्विचारो भविष्यतीत्यत उच्छोषणमिति शोकविशेषणम्। इन्द्रियाणामतितापकं शोकमनपनुद्य न किञ्चिदपि कर्तुं शक्यम्, शोकव्याकुलेन्द्रियतायाः सर्वकार्यप्रतिबन्धकत्वात्। अतस्तदपनोदनविचार एव प्राप्तकाल इति भावः। ननु युद्धमेव तव शोकनिवर्तकम्; जये सति सार्वभौमपदस्य मरणे सत्यैन्द्रपदस्य च लाभेन परमानन्दसिद्धेरित्यत आह—अवाप्येति। 'अपि च' इत्यस्य अवाप्येत्यनेन सम्बन्धः। भूमौ इह लोके जयेन निष्कण्टकं समृद्धं राज्यं, मरणेन परलोके सुराणामाधिपत्यं वा अवाप्यापि च शोकापनोदनं न पश्यामीति योजना। निश्चितोत्तरक्षणमरणस्य साम्राज्यपट्टबन्ध इव गुरुवधशोकदग्धस्य नैहिकमामुष्मिकं वा सुखं विश्रान्तिकरमिति भावः। अवाप्यापीत्यनेन जीवता खलु राज्यं प्राप्यम्, 'यानेव हत्वा न जिजीविषामः' इत्युक्तरीत्या गुरुवधोत्तरक्षणे म्रियमाणस्य कथं राज्यं, कथं च गुरुघ्नस्य स्वर्ग इति तदुभयावाप्तिरेव मम दुर्लभा; सत्यामपि तत्प्राप्तौ महत्तरशोकाय न ततः शान्तिरिति दर्शितम्।

यत्त्वत्र मधुसूदनसरस्वतीभिर्व्याख्यातम्—"अधिकारिविशेषणप्रदर्शनार्थोऽयं ग्रन्थसन्दर्भः। तथा हि—'अवाप्य भूमौ' इत्यैहिकफलभोगविरागः, 'सुराणामाधिपत्यं' इत्यामुष्मिकफलभोगविरागः; एवम् 'न काङ्क्षे विजयं कृष्ण' [१।३२] 'अपि त्रैलोक्यराज्यस्य हेतोः' [१।३५] इत्यत्राप्यैहिकामुष्मिकफलभोगविरागो दर्शितः। तथा 'किं नो राज्येन गोविन्द' इति शमः 'किं भोगैः' [१।३२] इति दमश्च प्रतिपादितः। 'यद्यप्येते न पश्यन्ति' [१।३८] इत्यत्र निर्लोभता। 'तन्मे क्षेमतरं भवेत्' [१।४६] इत्यत्र तितिक्षा। 'श्रेयो भोक्तुं भैक्षमपि' [२।५] इत्यत्र भिक्षाचर्योपलक्षितः सन्यासः। 'न च श्रेयोऽनु पश्यामि' [१।३१] इत्यत्र दृष्टादृष्टश्रेयोनिषेधेनार्थादात्मैव श्रेय इति प्रतीतेर्नित्यानित्यविवेकश्च" इति— तच्चिन्त्यम्।

यदि हि निरुपाधिकमिहामुत्रार्थफलभोगवैराग्यादिकमत्रोच्येत, तर्ह्येवाधिकारिविशेषणपरत्वमस्य ग्रन्थस्य युज्येत। न त्वेवम्; किन्तु 'यच्छोकमुच्छोषणम्' इति शोकोपाधिकमेव भोगवैराग्यं स्पष्टमुक्तम्। 'न काङ्क्षे विजयं कृष्ण' [१।३१] 'किं नो राज्येन' [१।३२] इत्यत्रापि 'येषामर्थे काङ्क्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च' इत्युत्तरश्लोकेन स्वजनानामर्थे राज्याद्याकाङ्क्षाप्रदर्शनाद्बन्धुवधोपाधिकमेव वैराग्यमिति स्पष्टम्।

'यद्यप्येते न पश्यन्ति' [१।३८] इत्यत्रापि 'कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिः' [१।३९] इति कुलक्षयोपाधिकमेव निर्लोभत्व-मिति स्फुटम्। 'तन्मे क्षेमतरम्' [१।४६] इत्यत्रापि 'दृष्ट्वेमं स्वजनम्' [१।२८] इत्युपक्रमादत्रापि 'धार्तराष्ट्रा रणे हन्युः' [१।४६] इति धार्तराष्ट्रग्रहणाच्च स्वजनकर्तृक-वधोपाधिकयेव तितिक्षेति विशदम्। 'श्रेयो भोक्तुं भैक्षमपि' [२।५] इत्यत्रापि 'हत्वाऽर्थकामांस्तु गुरूनिहैव भुञ्जीय भोगान् रुधिरप्रदिग्धान्' इत्युत्तरार्धेन गुरुवधोपाधिकमेव भिक्षाटनश्रेयस्त्ववर्णनमिति प्रदर्शितम्। 'न च श्रेयोऽनु-पश्यामि' [१।३१] इत्येतदपि 'हत्वा स्वजनमाहवे' इति वाक्यशेषात्स्वजनवधोपाधिकमेवेति व्यक्तम्। न हि सोपा-धिकमेतादृशवैराग्यादिकं ज्ञानाधिकारिविशेषणमिति शास्त्र-स्थितिः; तथा सति सर्वस्यापि स्वजनमरणशोकोपाधिकमी-दृग्वैराग्यमस्तीति व्यावर्तनीयाभावाद्वैराग्यादेरधिकारिविशेष-णत्वमेव नोपपद्येत। तस्माद्दैवासुरसम्पद्विभागाध्याये 'अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः। दानं दमश्च यज्ञश्च' [१६।१] इत्यादि प्रस्तुत्य 'दैवी सम्पद्विमोक्षाय' इति दैवसम्पदं ज्ञानाधिकारिविशेषणत्वेनोक्त्वा 'मा शुचः सम्पदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव' [१६।५] इति यद्भगवताऽर्जुनं प्रत्युक्तं तदेवाधिकारिविशेषणनिरूपणपरम्। अत्र तु ज्ञानोप-देशोपोद्घातत्वेन अर्जुनस्य शोकमोहप्रादुर्भाववर्णनमात्रमिति युक्तमुत्पश्यामः ॥ ८ ॥

व० त० दी०—— न चैतदिति प्रश्नस्त्रिभिः। स्पष्टार्थः ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥

पु० अ० त०—— किञ्च अधर्माङ्गीकारेणापि तथा कर्त्तव्यं यद्यस्मज्जय एवेत्यस्माकं हि तज्ज्ञानं निश्चितं स्यादित्याह— **न चैतदिति**। वयमेतच्च न विद्मः यद्द्वयोर्मध्ये कतरत् नोऽस्माकं गरीयः श्रेष्ठमधिकं भवति, यद्वयं तान् जयेम यदि वा एते नोऽस्मान् जयेयुः जेष्यन्ति। अस्मद्विचारेण त्वस्माकं जयादपि तेषामेव जयो गरीयस्त्वेन भातीत्याह— **यानेवेति**। **यान्** हत्वा वयं न जिजीविषामो न तु जीवितुमिच्छामस्त एवैते धार्त्तराष्ट्राः पितृव्यजा भ्रातरः प्रमुखे युद्धार्थमव-स्थिताः। अत एतान् हत्वा किं करिष्यामः? इत्यर्थः ॥ ६ ॥

एवं स्वविचारमुक्त्वा तस्य दोषरूपतां वदन् भगवदाज्ञां करिष्यमाण आह— **कार्पण्यदोषोपहत-स्वभाव** इति। कार्पण्यं बन्धुमारणानुचितज्ञानरूपं तद्रूपो यो दोषस्तेन उपहतः **स्वभावः** क्षात्रः शौर्यादिरूपो यस्य तादृशस्त्वां पृच्छामि। ननु उपहतस्वभावस्य विकलस्य किं प्रश्ने-नेत्यत आह—— **धर्मसम्मूढचेता** इति। धर्म धर्मज्ञानार्थं सम्मूढं चेतो यस्य सः। एतन्मारणे त्वं प्रसन्नः? किं वा अमारणे? एतन्मध्येऽन्यद्वा यच्छ्रेयः श्रेयोरूपं त्वत्प्रसादरूपं स्यात्तन्मे निश्चितं ब्रूहि। अहं ते शिष्यः, न तु मित्रं, अतस्त्वां प्रपन्नं शरणागतं धर्मजिज्ञासया मां त्वं शाधि शिक्षय ॥ ७ ॥

ननु मित्रत्वाच्छरणागतत्वाच्च यथेच्छा तव भवति तथैव मया कर्त्तव्यमिति चेत्तत्राह— **नहीति**। भूमौ असपत्नमद्वितीयं शुद्धं सर्वविभूतिमद्राज्यमवाप्य प्राप्य अपरत्र सुराणामाधिपत्यमिन्द्रैश्वर्यमपि प्राप्य इन्द्रियाणां उच्छोषणमतिशोषणकरमभिलाषपूरकं किमपि नास्ति, अतो यन्मच्छोकमपनुद्यादपनयेत् तदहं न प्रपश्यामि। अतः किं विज्ञापयामीति भावः। हीति युक्तश्चायमर्थः। यतो दुरापूराणीन्द्रियाणि ॥ ८ ॥

नी० भा० दी०—एवं तर्हि भैक्षमेव तव श्रेय इत्याशङ्क्याह— **न चैतदिति**। यद्यप्यक्षत्रियस्य भैक्षमेवेष्टं तथापि नः अस्माकं क्षत्त्रियाणां भैक्षभोगयोर्मध्ये कतरत् गरीय इति वयं न विद्मः। ननूक्तं युद्धमेव गरीय इति तत्राह—— **यद्वेति**। यदि वा वयं जयेम शत्रून्, यदि वा नोऽस्मान् शत्रव एव जयेयुः, इदमपि न विद्मः। अन्त्यपक्षे पुनर्मरण-मप्रार्थितं भैक्षमेव वाऽऽपद्यत इति भावः। ननु मयि सहाये सति तव जय एव निश्चित इत्यत आह— **यानेवेति**। इष्टनाशाज्जयोऽपि पराजयरूप एवेत्यर्थः। यत्तु—निश्चितेऽपि भैक्षश्रेयस्त्वे पुनर्युद्धभैक्षयोः कतरत् श्रेय इति संशयो नोचितः, अतो नः अस्माकं मध्ये कतरत् सैन्यं गरीय इति व्याख्येयमिति तदसत्। धर्मसम्मूढचेता इति वाक्य-शेषादुक्तसंशयस्यैवोचितत्वात्; सैन्यगरीयस्त्वसंशयेनैव जयसंशयेऽन्यथासिद्धेऽन्यतरसंशयस्य वैयर्थ्यात्, विशेषाध्याहारदोषाच्च ॥ ६ ॥

उक्तसंशयवानेव पृच्छति—**कार्पण्येति**। कार्पण्यं दीनत्वम्। स्वभावः 'शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं' [१८।४३] इत्यादिना वक्ष्यमाणलक्षणः। शेषं स्पष्टम् ॥ ७ ॥ ननु 'क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं त्यक्त्वोत्तिष्ठ परन्तप' [२।३] इति युद्धमेव श्रेय इत्युक्तं किं पुनः पृच्छसि? इत्यत आह— **न हीति**। बन्धुनाशनिमित्तः शोको राज्यलाभेन स्वर्गाधिपत्यलाभेन वा न निवर्त्तयिष्यत इति ॥ ८ ॥

सञ्जय उवाच— एवमुक्त्वा हृषीकेशं गुडाकेशः परन्तपः।
न योत्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ॥ ९ ॥
तमुवाच हृषीकेशः प्रहसन्निव भारत!।
सेनयोरुभयोर्मध्ये विषीदन्तमिदं वचः ॥ १० ॥
['सीदमानमिदं' इति रामानुजीयः पाठः।]

आ. गि. टी.— एवमर्जुनेन स्वाभिप्रायं भगवन्तं प्रति प्रकाशितं सञ्जयो राजानमावेदितवानित्याह— **सञ्जय** इति। एवं प्रागुक्तप्रकारेण भगवन्तं प्रत्युक्त्वा परन्तपोऽर्जुनो न योत्स्ये न सम्प्रहरिष्येऽत्यन्तासह्यशोकप्रसङ्गादिति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीमब्रुवन्बभूव, ह किलेत्यर्थः ॥ ९ ॥

तमर्जुनं सेनयोर्वाहिन्योरुभयोर्मध्ये विषीदन्तं विषादं कुर्वन्तमतिदुःखितं शोकमोहाभ्यामभिभूतं स्वधर्मात्प्रच्युतप्रायं प्रतीत्य प्रहसन्निवोपहासं कुर्वन्निव तदाश्वासार्थं हे भारत भरतान्वय! इत्येवं सम्बोध्य भगवानिदं प्रश्नोत्तरं निःश्रेयसाधिगमसाधनं वचनमूचिवानित्याह— **तमुवाचे**ति ॥ १० ॥

रा. भा.— एवमस्थाने समुपस्थितस्नेहकारुण्याभ्यामप्रकृतिङ्गतं क्षत्रियाणां युद्धं परमधर्ममप्यधर्मं मन्वानं धर्मबुभुत्सया च शरणागतं पार्थमुद्दिश्यात्मयाथात्म्यज्ञानेन युद्धस्य फलाभिसन्धिरहितस्य स्वधर्मस्य आत्मयाथार्थ्यप्राप्त्युपायताज्ञानेन च विना अस्य मोहो न शाम्यतीति मत्वा, भगवता परमपुरुषेण अध्यात्मशास्त्रावतरणं कृतम्। तदुक्तम्— 'अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाकुलम्। पार्थं प्रपन्नमुद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम्' [गी. सं. ६] इति ॥ ९ ॥

तमेवं देहात्मनोर्याथात्म्याज्ञाननिमित्तशोकाविष्टं देहातिरिक्तात्मज्ञाननिमित्तं च धर्माधर्मौ भाषमाणं परस्परविरुद्धगुणान्वितं उभयोः सेनयोर्युद्धायोद्युक्तयोर्मध्ये अकस्मान्निरुद्योगं पार्थमालोक्य परमपुरुषः प्रहसन्निवेदमुवाच— पार्थं प्रहसन्निव परिहासवाक्यं वदन्निव आत्मपरमात्मयाथात्म्यतत्प्राप्त्युपायभूतकर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगगोचरं 'न त्वेवाहं जातु नासम्' (२।१२) इत्यारभ्य 'अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः' [१८।६६] इत्येतदन्तं वचनमुवाचेत्यर्थः ॥१०॥

वे. ता. चं.— 'एवमुक्त्वा' इति श्लोके हृषीकेशपदेन सदर्थश्रवणायार्जुनहृषीकप्रेरकत्वम्, 'यच्छोकमुच्छोषणमिन्द्रियाणाम्' इत्याद्युक्तेन्द्रियक्षोभशान्तिकरत्वं च व्यञ्जितम्। हृष्यन्ति हर्षयन्तीति वा हृषीकाणि इन्द्रियाणि। एवमुक्त्वा स्वावस्थामावेद्येत्यर्थः। 'निद्रालस्ये गुडाका स्यात्' इति गुडाका निद्रा तस्या ईशो गुडाकेशः; प्रबुद्धस्वभाव इत्यर्थः। पिण्डितकेश इति वा। गोविन्दशब्देन शोकापनोदनयोग्यवाक्छालित्वम्, गोशब्दनिर्दिष्टाया भुवो भारावतरणार्थं प्रवृत्तत्वं च अभिप्रेतम्।

एवमनेनोपोद्घातेनोचितावसरे वक्ष्यमाणशास्त्रावतरणसङ्गतिं वदन् अर्थादुपोद्घातसङ्ग्रहश्लोकं च व्याकरोति— **एवमि**ति। अस्थानशब्दस्य 'विषमे समुपस्थितम्' [२।२] इत्येतद्विषयत्वं व्यञ्जयन् तस्य स्नेहकारुण्याभ्यामेवान्वयाय तयोः पृथङ्निर्देशं कृतवान्। **अप्रकृतिङ्गतम्** इति आकुलशब्दार्थ उक्तः। तेन स्वभावतो धीरत्वं सूच्यते। 'उपहतस्वभावः' [२।७] इति हि स्वेनैवोक्तम्। एतेन कार्पण्यदोषोपहतस्वभावत्वं धर्मसम्मूढचेतस्त्वे हेतुतयोक्तमित्यपि दर्शितम्। 'धर्मसम्मूढचेताः' [२।७] इत्येतद्विवरणरूपस्य 'धर्माधर्मधिया–' इत्यस्य अर्थः **क्षत्रियाणा**मित्यादिनोक्तः। धर्मे अधर्मधीः धर्माधर्मधीः, शुक्तिकारजतधीरितिवत्, तत्र यथार्थख्यातिपक्षे भेदाग्रहो विवक्षितः। तामसी चेयं धीः; 'अधर्मं धर्ममिति या मन्यते' [१८।३२] इत्यादि हि वक्ष्यते। अत्रास्थानस्नेहकारुण्याभ्यां जाता धर्माधर्मधीरिति विग्रहो द्रष्टव्यः। स्नेहकारुण्यधर्माधर्मभयाकुल इत्यादिप्राचीनभाष्यानुसारेण। 'धर्माधर्मभयाकुलम्' इति पाठे तु त्रयाणां द्वन्द्वः। 'पृच्छामि त्वां' [२।७] इत्यादिसमभिव्याहृतप्रपन्नशब्दार्थः **धर्मबुभुत्सया च शरणागत**मित्युक्तः। एवं योग्योद्देशेन प्रवृत्तिर्युज्यत इत्याह— **पार्थमुद्दिश्ये**ति। व्याजलाभमात्रेण शास्त्रावतरणं कृतमिति भावः। 'आकुलं पार्थमुद्दिश्य' [गी.सं. ५] इत्यस्य तात्पर्यं **आत्मे**त्यादिनामत्वेत्यन्तेनोक्तम्। आत्मनो याथात्म्यं नित्यत्वभगवदधीनत्वादिकम्; 'नहि प्रपश्यामि' [२।८] इत्यादिकं वदतोऽस्यायमेव शोकनिरासोपाय इति भावः। **कृतम्** इत्यस्य केनेत्याकाङ्क्षायां प्रबन्धकर्तृभूतव्यासादिशङ्काव्यावर्तनायोक्तं **भगवता परमपुरुषेणे**ति। अनेन पदद्वयेन शास्त्रप्रामाण्याद्युपयुक्तमुभयलिङ्गत्वादिकमभिप्रेतम्। अन्यपरशास्त्रान्तरव्युदासाय **अध्यात्मे**ति विशेषितम्। अस्यार्थस्य साम्प्रदायिकत्वायाह— **तदुक्त**मिति।

प्रत्यध्यायं सङ्ग्रहश्लोकैरर्थभेदेऽभिधीयमानेऽपि इतःपूर्वस्य द्वितीयाध्यायैकदेशस्यापि शास्त्रोपोद्घातत्वम्। अतःपरस्य शास्त्रावतरणरूपत्वं च विवेक्तुं 'अस्थान–' इत्यादिना संग्रहश्लोके-

नानिर्दिष्टप्रथमाध्यायेनैतावत्सङ्गृहीतम् । महर्षिस्तु शोकतदपनोदनरूपकथावान्तरसङ्गत्या 'तं तथा' [२।१] इत्यादिकं द्वितीयेऽध्याये न्यवीविशत्; इदमपि सूचितम् 'तन्मोहशान्तये' [गी. सं. ६] इति द्वितीयाध्यायफलं सङ्गृह्णद्भिः । ततश्चास्थानस्नेहाद्याकुलत्वं प्रथमाध्यायार्थः; सविशेषः स एवात्र सङ्गत्यर्थमनूदित इत्यपि दर्शितं भवति । नन्वेवंविधमुद्दिश्य कथमपृष्टकर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगादिविषयं शास्त्रमुपदिश्यते? 'नापृष्टः कस्यचिद्ब्रूयात्' [मनुः २।११०] इति हि स्मरन्ति। विशेषतश्चायं गुह्यगुह्यतरगुह्यतमप्रकारोऽर्थः सहसोपदेष्टुमयुक्तः । 'तस्माद्युध्यस्व भारत' [२।१८] 'युद्धाय कृतनिश्चयः' [२।३७] इत्यादिषु च प्राकरणिकयुद्धप्रोत्साहनपरत्वमेव प्रतीयते । अतो नास्य शास्त्रस्याध्यात्मपरत्वमिति । अत्रोच्यते—'यच्छ्रेयः स्यात्' [२।७] इति प्रश्नवाक्ये 'यच्छ्रेयः' इत्यनिर्धारितविशेषं दृश्यते । न चार्जुनस्य युद्धमेव श्रेयस्त्वेन जिज्ञास्यमित्यस्ति नियमः, परमास्तिकस्य तस्य भगवति सन्निहिते प्रस्तुतमुखेन परमनिश्श्रेयसपर्यन्तजिज्ञासोपपत्तेः । अस्तु वा तस्य युद्धमात्रविषया जिज्ञासा; तथापि परमकारुणिकेन भगवता 'यच्छ्रेयः' इति सामान्यवचनमालम्ब्य परमहितोपदेश उपपन्नः । 'युध्यस्व' इत्यादिकमपि परमनिश्श्रेयसोपायतयेति तत्रतत्र व्यक्तम् । तस्माद्युक्तमिदं **अध्यात्मशास्त्रावतरण**मिति ॥९॥

परिहासयोग्यत्वाय 'तम्' इति परामृष्टमाह— **एव**मित्यादिना । 'उभयोः' इत्यनेन सूचितमुक्तं **युद्धायोद्युक्तयो**रिति। एतेनोपदेशावसरलाभो व्यञ्जितः । 'सीदमानम्' इत्यनेन निरुद्योगत्वं फलितम् । युद्धविनिवृत्त्यनर्हावस्थाज्ञापकेन 'मध्ये' इत्यनेनाभिप्रेतमाह— **अकस्मा**दिति । अधर्मादिः पराजयादिर्वा युद्धनिवृत्तेः सम्यग्घेतुरत्र नास्ति; अहेतुकोपक्रान्तत्यागे तु परिहास्यत्वमिति भावः । अत्र हृषीकेशत्वोक्तिफलितं वक्ष्यमाणशास्त्रप्रामाण्याद्युपयुक्तं वक्तुः पुरुषस्य सर्ववैलक्षण्यं **परमपुरुष** इति दर्शितम् । यद्यप्यसौ हृषीकेशत्वात्पार्थस्य हृषीकादिकं सर्वं सङ्कल्पमात्रेण नियम्य भूभारावतारणाय प्रेरयितुं शक्तः; तथापि जगदुपकृतिमत्त्यर्थतया पार्थतदितरात्मसाधारणपुरुषार्थोपायशास्त्रोपदेशद्वारा प्रवर्तयतीति भावः । यद्वा धीरमर्जुनं हृषीकेशतया स्वयं प्रक्षोभ्य प्रहसन्निव जगदुपकाराय शास्त्रमुवाचेति सम्बन्धविशेषात् समनन्तरवाक्यपर्यालोचनया च परिहासार्थत्वौचित्यात् प्रहासस्य पार्थकर्मकत्वमुक्तम् । यद्वा प्रपन्नस्य दोषनिरीक्षणेन परिहासासम्भवं शिष्यं प्रत्यध्यात्मोपदेशे प्रहासमात्रं दृष्टान्तानुपयोगं च अभिप्रेत्य **पार्थ**शब्दः । अतः **प्रहसन्निव** इत्यनेन फलितं सरसत्वं सुग्रहत्वं निखिलनिगमान्तगह्वरनिलीनस्य महतोऽर्थजातस्यानायासभाषणम्, इदंशब्दस्य वक्ष्यमाणसमस्तभगवद्वाक्यविषयत्वम्, इङ्गितेनापि विवक्षितसूचनं च दर्शयति— **परिहास**त्यादिना । 'अशोच्यान्' इतिश्लोकस्यापि उपदेशार्थविधानापादनार्थपरिहासच्छायतया शास्त्रावतरणमात्रत्वेन साक्षाच्छास्त्रत्वाभावात् **न त्वेवाहम्** इत्यारभ्य इत्युक्तम् । यद्वाऽत्र 'अशोच्यान्' [२।११] इति श्लोकः प्रहसन्निवेत्यस्य विषयः 'न त्वेवाहम्' [२।१२] इत्यादिक**मिदं**शब्दार्थः । अत्र 'मा शुचः' [१६।५] इत्येतदन्तं **भक्तियोगगोचर**मिति निर्देशः, सर्वसाधकस्यापि चरमश्लोकोक्तप्रपदनस्य प्रकृतान्वयेन भक्तिविरोधिनिवर्तकतयोदाहरिष्यमाणत्वात् ॥ १०॥

ह. पै. भा.—एवमुक्त्वाऽर्जुनः किं कृतवानित्यपेक्षायामाह—एवमिति । गुडाकेशोऽर्जुनो हृषीकेशं श्रीकृष्णं प्रति एवं पूर्वोक्तप्रकारेण 'कथं भीष्ममहं सङ्ख्ये योत्स्यामि' [२।४] इत्यादि हे परन्तप हे धृतराष्ट्र ! अहं न योत्स्ये युद्धं न करिष्यामीति गोविन्दं प्रत्युक्त्वा तूष्णीं बभूव मौनमाश्रितवान् ॥ ९ ॥ ततः किं वृत्तमित्यपेक्षायामाह—तमिति । हे भारत ! हृषीकेशः श्रीनारायणः प्रसन्नवदनः सन्नुभयोः सेनयोर्मध्ये विषीदन्तं विषादं कुर्वन्तमर्जुनं प्रतीदं वक्ष्यमाणं वचो वाक्यमुवाच । अत्र च 'दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकम्' [१।२] इत्यारभ्य 'न योत्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह' इत्येवमन्तो ग्रन्थः प्राणिनां शोकमोहबहुलः संसारोऽविद्यामूल इति प्रदर्शनार्थत्वेन व्याख्येयः ॥ १० ॥

वें. ब्र. गि.— तदेवम् 'दृष्ट्वेमं स्वजनम्' [१।२८] इत्यादिना अर्जुनस्य शोकमोहप्राप्तिमुक्त्वा पुनः 'कुतस्त्वा कश्मलम्' [२।२] इत्यादिना भगवत्प्रतिबोधितस्यापि तस्य 'कथं भीष्ममहं' [२।४] इत्यादिना शोकमोहतादवस्थ्यं प्रतिपाद्य तत्र स्वयं विस्मयमानः **सञ्जय उवाच**—

परन्तपः शत्रुतापनः गुडाकेशोऽर्जुनः गोविन्दं गाम् 'कुतस्त्वा कश्मलम्' [२।२] इत्यादिकं वाचं विन्दति वक्तव्यतया लभत इति गोविन्दः, तं हृषीकेशं कृष्णं प्रति एवमुक्त्वा 'कथं भीष्मम्' [२।४] इत्यादिना 'सुराणामाधिपत्यम्' [२।८] इत्यन्तेनोक्तप्रकारेण कथयित्वा पुनरपि 'न योत्स्ये' इति स्वसिद्धान्तमुक्त्वा तूष्णीं बभूव हेत्याश्चर्यार्थे निपातः। तच्चाश्चर्यं 'गोविन्दं' इत्यनेन प्रदर्शितम् । 'कुतस्त्वा' [२।२] इत्यादिना बोधितोऽपि मोहवाक्यान्येवोक्तवानित्याश्चर्यमित्यर्थः । 'हृषीकेशं' इत्यनेन तथा मोहग्रस्तं प्रत्यपि प्रतिबोधने सर्वधीवृत्तिप्रेरकस्य न भार इति सूचितम् । 'परन्तपः' इत्यनेन च शत्रुतापनस्य युद्धवैमुख्यं न भयप्रयुक्तं, किन्तु मोहोपाधिकमिति ज्ञापितम् । मोहोऽपि च हृषीकेशानुगृहीतस्य अकिञ्चित्कर इति गुडाकेशपदेन निस्तन्द्रत्ववाचिनोक्तम् ॥ ९ ॥

ततः किं जातं इत्यत आह— तमिति । प्रतिबोधनानन्तरमपि मुह्यन्तमित्यर्थः । मोहोऽपि स्वरूपसन्नेव (?) न स्थितः, किन्तु शोकरूपस्वकार्यपर्यन्त इत्याह— विषीदन्तमिति । विषादोऽपि न लोक इव किञ्चित्कालमवस्थाय गतः, किन्तु स्वजनदर्शने यथा प्रथममारब्धस्तथैवानुस्यूत इति दर्शयितुं वर्तमानार्थकः शतृप्रत्ययः । एवंविधोऽपि शोको यदि स्वसेनामध्यस्थितिकाल एव स्यात्तदा सावकाशं समाधातुं शक्येत, न त्वेवम्; किन्तु स्वबलान्निर्गत्य युयुत्सुः परकीयशूरसमुखे स्थित्वा स्वयं धनुरुद्यम्य प्रवृत्ते शस्त्रसम्पाते यदा बन्धूनवैक्षत, तदानीमुत्पन्नः; ततो महत्कष्टं जातमित्यभिप्रेत्याह— सेनयोरुभयोर्मध्य इति । एवं सत्यपि भगवतोऽर्जुनसङ्कटनिरासेऽनायासं दर्शयति— प्रहसन्निवेति । परिहासवाक्यं वदन्निवेत्यर्थः । अर्जुनस्य पैतृष्वसेयतया तं प्रति भगवतः सर्वदाऽपि परिहासोक्तय एव भवन्तीति तदा सङ्कटेऽपि तन्निराचिकीर्षुर्भगवान् परिहासरीत्यैव इदं वक्ष्यमाणम् 'अशोच्यान्' इत्यादिकमतिगम्भीरार्थमशेषवेदान्तसारभूतं वचनमुवाच । तत्र च विनोदफलकत्वेन लोके परिहासः प्रसिद्धः, अयं त्वर्जुनस्य तत्त्वज्ञानोत्पादनफलक इति प्रसिद्धपरिहासवैलक्षण्यद्योतनार्थः प्रहसन्निवेतीवकारः । सर्वधीप्रेरकस्य ज्ञानोत्पादनं हासमात्रेणैव सुकरमिति हृषीकेशपदेनोक्तम् । भारतेति च धृतराष्ट्रसम्बोधनेनेदं व्यज्यते— भरतवंशोत्पन्नेन त्वयाऽनभिज्ञाता भरतवंशीया राजानो न सन्ति, तेषु किमेतादृशभगवत्प्रेमानुग्रहपदं कश्चिदपि राजा दृष्टः श्रुतो वा ? इति ॥ १० ॥

व० त० दी०— एवमुक्त्वाऽर्जुनः किं कृतवानित्यपेक्षायां सञ्जय उवाच– एवमिति । गुडाका निद्रा, तस्या ईशः तन्द्रारहितोऽपि, गुडाऽलको वा । सर्वेन्द्रियाध्यक्षं गोविन्दं शरणागतः व्रजेन्द्रमिति । 'न योत्स्ये' इत्युक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ॥ ९ ॥ ततः किं जातमिति तमुवाचेति । अहो अस्यात्मतत्त्वाज्ञानतः क्लैब्यं कीदृक् ? इति प्रहसन् धर्मिष्ठत्वादस्यैतदप्युचितमिति भावेनेत्युक्तम् ॥ १० ॥

पु॰ अ. त.— एवमुक्त्वाऽर्जुनः किं कृतवानित्यत आह— एवमुक्त्वेति । गुडाकेशोऽर्जुनः हृषीकेशं तथेन्द्रियप्रेरकमेवमुक्त्वा पूर्वोक्तप्रकारमुक्त्वा गोविन्दं भक्तपरिपालकं 'न योत्स्ये' इत्युक्त्वा तूष्णीं बभूव । ह इत्याश्चर्ये । भगवदुक्तोऽपि न राज्यस्य स्पृहालुर्जातः । परन्तप उत्कृष्टं तपो यस्येति सम्बोधनम्, त्वदीयाः श्रीकृष्णसम्मुखे जीवितं त्यक्त्वा कृतार्था भविष्यन्ति इत्यभिप्रायेण । अत एव 'पार्थास्त्रपूताः पदमापुरस्य' [भाग. ३।२।२०] इति वचनं गीयते ॥९॥ ततो भगवान् किमुक्तवानित्याकाङ्क्षायामाह— तमुवाचेति । हृषीकेशः विषीदन्तमर्जुनं प्रहसन्निव उभयोः सेनयोर्मध्ये इदं वचोऽग्रे वक्ष्यमाणमुवाच । स्वोक्ताकारिष्वपि स्वीयेषु भगवान् पुनर्वदति विश्वासार्थं सम्बोधने भारतेति ॥ १० ॥

नी० भा० दी०—युद्धादन्यं कञ्चित् निवृत्तिरूपं शमोपायं ब्रूहीत्याशयः । अत्रार्जुनविषादव्याजेन ब्रह्मविद्याधिकारिविशेषणं भैक्षचर्या इहामुत्रार्थफलभोगविरागश्च दर्शितः ॥ ९ ॥ तमिति । मूढोऽप्ययममूढवद्वदतीति प्रहसन्निव । इदं वक्ष्यमाणम् ॥ १० ॥

स्वजनवधाद्विषीदन्तं युद्धादुपरतमर्जुनं प्रत्यात्मानात्मज्ञानोत्पादनपूर्वकं
शोकमोहहरं युद्धप्रवृत्तिकरं भगवद्वचनम् ।

श्रीभगवानुवाच— अशोच्यानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषसे ।
गतासूनगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः ॥ ११ ॥

१ शाङ्करभाष्यम् ।

'दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकम्' [१।२] इत्यारभ्य यावत् 'न योत्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ।' [२।९] इत्येतदन्तः प्राणिनां शोकमोहादिसंसारबीजभूतदोषोद्भवकारणप्रदर्शनार्थत्वेन व्याख्येयो ग्रन्थः ।

२ आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या ।

अतीतसन्दर्भस्येत्थमक्षरोत्थमर्थं विवक्षित्वा तस्मिन्नेव वाक्यविभागमवगमयति— दृष्ट्वा त्विति । 'धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे' [१।१] इत्यादिराद्यश्लोकस्तावदेकं वाक्यं, शास्त्रस्य कथासम्बन्धपरत्वेन पर्यवसानात्; 'दृष्ट्वा' [१।२] इत्यारभ्य यावत् 'तूष्णीं बभूव ह' [२।९] इति तावच्चैकं वाक्यम्, इत आरभ्य 'इदं वचः' [२।१०] इत्येतदन्तो ग्रन्थो भवत्यपरं वाक्यमिति विभागः । नन्वाद्यश्लोकस्य युक्तमेकवाक्यत्वं प्रकृतशास्त्रस्य महाभारतेऽवतारावद्योतित्वात्, अन्तिमस्यापि सम्भवत्येकवाक्यत्वमर्जुनाश्वासार्थतया प्रवृत्तत्वात्, तन्मध्यमस्य तु कथमेकवाक्यत्वमित्याशङ्क्यार्थैकत्वादित्याह– प्राणिनामिति । शोको मानसस्तापः, मोहो विवेकाभावः । आदिशब्दस्तदवान्तरभेदार्थः । स एव संसारस्य दुःखात्मनो बीजभूतो दोषस्तस्योद्भवे कारणमहङ्कारो ममकारस्तद्धेतुरविद्या च तत्प्रदर्शनार्थत्वेनेति योजना ।

१ शां. भा.— तथा हि- अर्जुनेन राज्यगुरुपुत्रमित्रसुहृत्स्वजनसम्बन्धिबान्धवेषु 'अहमेतेषां, मम एते' इत्येवं भ्रान्तिप्रत्ययनिमित्तस्नेहविच्छेदादिनिमित्तौ आत्मनः शोकमोहौ प्रदर्शितौ 'कथं भीष्ममहं सङ्ख्ये' [२।४] इत्यादिना। शोकमोहाभ्यां हि अभिभूतविवेकविज्ञानः स्वत एव क्षत्रधर्मे युद्धे प्रवृत्तोऽपि तस्माद्युद्धात् उपरराम, परधर्मं च भिक्षाजीवनादिकं कर्तुं प्रववृते।

२ आ.शां.व्या.—सङ्गृहीतमर्थं विवृणोति—**तथा हीति।** राज्यं राज्ञः कर्म परिपालनादि। पूजार्हा गुरवो भीष्मद्रोणादयः। पुत्राः स्वयमुत्पादिताः सौभद्रादयः। सम्बन्धान्तरमन्तरेण स्नेहगोचरा गुरुपुत्रप्रभृतयो मित्रशब्देनोच्यन्ते। उपकारनिरपेक्षतया स्वयमुपकारिणो हृदयानुरागभाजो भगवत्प्रमुखाः सुहृदः। स्वजना ज्ञातयो दुर्योधनादयः। सम्बन्धिनः श्वशुरश्यालप्रभृतयो द्रुपदधृष्टद्युम्नादयः। परम्परया पितृपितामहादिष्वनुरागभाजो राजानो बान्धवाः, तेषु यथोक्तं प्रत्ययं निमित्तीकृत्य यः स्नेहो यश्च तैः सह विच्छेदो यच्च तेषामुपघाते पातकं या च लोकगर्हा सर्वं तन्निमित्तं ययोरात्मनः शोकमोहयोस्तावेतौ संसारबीजभूतौ '**कथं**' [२।४] इत्यादिना दर्शिताविल्यर्थः। कथं पुनरनयोः संसारबीजयोरर्जुने सम्भावनोपपद्यते? न हि प्रथितमहामहिम्नो विवेकविज्ञानवतः स्वधर्मे प्रवृत्तस्य तस्य शोकमोहावनर्थहेतू सम्भाविताविल्याशङ्क्य विवेकतिरस्कारेण तयोर्विहिताकरणप्रतिषिद्धाचरणकारणत्वादनर्थाधायकयोरस्ति तस्मिन्सम्भावनेत्याह—**शोकमोहाभ्यामिति।** भिक्षया जीवनं प्राणधारणम्। **आदि**शब्दादशेषकर्मसन्न्यासलक्षणं पारिव्राज्यमात्माभिध्यानमित्यादि गृह्यते।

१ शां. भा.— तथा च सर्वप्राणिनां शोकमोहादिदोषाविष्टचेतसां स्वभावत एव स्वधर्मपरित्यागः प्रतिषिद्धसेवा च स्यात्। स्वधर्मे प्रवृत्तानामपि तेषां वाङ्मनःकायादीनां प्रवृत्तिः फलाभिसन्धिपूर्विकैव साहङ्कारा च भवति। तत्र एवं सति धर्माधर्मोपचयात् इष्टानिष्टजन्मसुखदुःखसम्प्राप्तिलक्षणः संसारोऽनुपरतो भवति। इत्यतः संसारबीजभूतौ शोकमोहौ। तयोश्च सर्वकर्मसन्न्यासपूर्वकादात्मज्ञानात् नान्यतो निवृत्तिरिति तदुपदिदिक्षुः सर्वलोकानुग्रहार्थं अर्जुनं निमित्तीकृत्य आह भगवान् वासुदेवः '**अशोच्यान्**' इत्यादि।

२ आ. शां. व्या.—किञ्चार्जुने दृश्यमानौ शोकमोहौ संसारबीजं, शोकमोहत्वात्, अस्मदादिनिष्ठशोकमोहवत्, इत्युपलब्धौ शोकमोहौ प्रत्येकं पक्षीकृत्यानुमातव्यमित्याह—**तथा चेति।** **शोकमोहादी**त्यादिशब्देन मिथ्याभिमानस्नेहगर्हादयो गृह्यन्ते, स्वभावतश्चित्तदोषसामर्थ्यादित्यर्थः। अस्मदादीनामपि स्वधर्मे प्रवृत्तानां विहिताकरणत्वाद्यभावान्न शोकादेः संसारबीजतेति दृष्टान्तस्य साध्यविकलतेति चेत्तत्राऽऽह—**स्वधर्म** इति। कायादीनामित्यादिशब्दादवशिष्टानीन्द्रियाण्यादीयन्ते। फलाभिसन्धिस्तद्विषयोऽभिलाषः। कर्तृत्वभोक्तृत्वाभिमानोऽहङ्कारः। प्रागुक्तप्रकारेण वागादिव्यापारे सति किं सिध्यति? तत्राऽऽह—**तत्रेति।** शुभकर्मानुष्ठानेन धर्मोपचयादिष्टं देवादिजन्म, ततः सुखप्राप्तिः, अशुभकर्मानुष्ठानेनाधर्मोपचयादनिष्टं तिर्यगादिजन्म, ततो दुःखप्राप्तिः, व्यामिश्रकर्मानुष्ठानादुभाभ्यां धर्माधर्माभ्यां मनुष्यजन्म, ततः सुखदुःखे भवतः, एवमात्मकः संसारः सन्ततो वर्तत इत्यर्थः। अर्जुनस्यान्येषां च शोकमोहयोः संसारबीजत्वमुपपादितमुपसंहरति—**इत्यत** इति। तदेवं प्रथमाध्यायस्य द्वितीयाध्यायैकदेशसहितस्याऽऽत्माज्ञानोत्थनिवर्तनीयशोकमोहाख्यसंसारबीजप्रदर्शनपरत्वं दर्शयित्वा वक्ष्यमाणसन्दर्भस्य सहेतुसंसारनिवर्तकसम्यग्ज्ञानोपदेशे तात्पर्यं दर्शयति—**तयोश्चेति।** तद्यथोक्तं ज्ञानमुपदिदिक्षुरुपदेष्टुमिच्छन्भगवानाहेति सम्बन्धः। सर्वलोकानुग्रहार्थं यथोक्तं ज्ञानं भगवानुपदिदिक्षतीत्ययुक्तम्, अर्जुनं प्रत्येवोपदेशादित्याशङ्क्याऽऽह-**अर्जुन**मिति। न हि तस्यामवस्थायामर्जुनस्य भगवता यथोक्तं ज्ञानमुपदेष्टुमिष्टं, किन्तु स्वधर्मानुष्ठानाद्बुद्धिशुद्ध्युत्तरकालमित्यभिप्रेत्योक्तम्—**निमित्तीकृत्ये**ति।

१ शां. भा.— तत्र केचित् आहुः— सर्वकर्मसन्न्यासपूर्वकात् आत्मज्ञाननिष्ठामात्रादेव केवलात् कैवल्यं न प्राप्यत एव। किं तर्हि? अग्निहोत्रादिश्रौतस्मार्तकर्मसहितात् ज्ञानात् कैवल्यप्राप्तिरिति सर्वासु गीतासु निश्चितोऽर्थ इति। ज्ञापकं च आहुरस्यार्थस्य-'अथ चेत्त्वमिमं धर्म्यं सङ्ग्रामं न करिष्यसि' [२।३३] 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] 'कुरु कर्मैव तस्मात्त्वम्' [२।१५] इत्यादि।

२ आ. शां. व्या.— सर्वकर्मसन्न्यासपूर्वकादात्मज्ञानादेव केवलात्कैवल्यप्राप्तिरिति गीताशास्त्रार्थः स्वाभिप्रेतो व्याख्यातः, सम्प्रति वृत्तिकृतामभिप्रेतं निरसितुमनुवदति- **तत्रेति।** निर्धारितशास्त्रार्थः सतिसप्तम्या परामृश्यते। तेषामुक्तिमेव विवृण्वन्नादौ सैद्धान्तिकमभ्युपगमं प्रत्यादिशति— **सर्वकर्मे**ति। वैदिकेन कर्मणा समुच्चयं व्युदसितुं **मात्र**पदम्, स्मार्तेन कर्मणा समुच्चयं निरसितुमवधारणम्। अभ्याससम्बन्धं धुनीते— **केवला**दिति। नैवेत्येवकारः सम्बध्यते। केन तर्हि प्रकारेण ज्ञानं कैवल्यप्राप्ति-

कारणमित्याशङ्क्याऽऽह— **किं तर्हीति**। किं तत्र प्रापकमित्याशङ्क्येदमेव शास्त्रमित्याह— **इति सर्वास्विति**। यथा प्रयाजानुयाजाद्युपकृतमेव दर्शपौर्णमासादि स्वर्गसाधनं तथा श्रौतस्मार्तकर्मोपकृतमेव ब्रह्मज्ञानं कैवल्यं साधयति। 'विमतं सेतिकर्तव्यताकमेव स्वफलसाधकं करणत्वाद्दर्शपौर्णमासादिवत्'। तदेवं ज्ञानकर्मसमुच्चयपरं शास्त्रमित्यर्थः। इतिपदमाहुरित्यनेन पूर्वेण सम्बध्यते। पौर्वापर्यपर्यालोचनायां शास्त्रस्य समुच्चयपरत्वं न निर्धारितमित्याशङ्क्याऽऽह— **ज्ञापकं चेति**। न केवलं ज्ञानं मुक्तिहेतुः, अपितु समुचितमित्यस्यार्थस्य स्वधर्माननुष्ठाने पापप्राप्तिवचनसामर्थ्यलक्षणं लिङ्गं गमकमित्यर्थः। शास्त्रस्य समुच्चयपरत्वे लिङ्गवद्वाक्यमपि प्रमाणमित्याह— **कर्मण्येवेति**। तत्रैव वाक्यान्तरमुदाहरति— **कुरु कर्मेति**।

१ शां० भा०— हिंसादियुक्तत्वात् वैदिकं कर्म अधर्मायेति इयमपि आशङ्का न कार्या। कथम्? क्षात्रं कर्म युद्धलक्षणं गुरुभ्रातृपुत्रादिहिंसालक्षणं अत्यन्तक्रूरमपि स्वधर्म इति कृत्वा नाधर्माय; तदकरणे च 'ततः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि।' [२।३३] इति ब्रुवता यावज्जीवादिश्रुतिचोदितानां पश्वादिहिंसालक्षणानां च कर्मणां प्रागेव नाधर्मत्वमिति सुनिश्चितं उक्तं भवति–इति।

२ आ.शां.व्या.— ननु "न हिंस्यात्सर्वा भूतानि" [ ] इत्यादिना प्रतिषिद्धत्वेन हिंसादेरनर्थहेतुत्वावगमात्तदुपेतं वैदिकं कर्माधर्मायेति नानुष्ठातुं शक्यते, तथा च तस्य मोक्षे ज्ञानेन समुच्चयो न सिध्यतीति साङ्ख्यमतमाशङ्क्य परिहरति— **हिंसादीति**। आदिशब्दादुच्छिष्टभक्षणं गृह्यते। यथोक्ता शङ्का न कर्तव्येत्यत्राऽऽकाङ्क्षापूर्वकं हेतुमाह-- **कथमित्यादिना**। स्वशब्देन क्षत्रियो विवक्ष्यते। युद्धाकरणे क्षत्रियस्य प्रत्यवायश्रवणात्तस्य तं प्रति नित्यत्वेनावश्यकर्तव्यत्वप्रतीतेर्गुर्वादिहिंसायुक्तमतिक्रूरमपि कर्म नाधर्मायेति हेत्वन्तरमाह— **तदकरणे चेति**। आचार्यादिहिंसायुक्तमतिक्रूरमपि युद्धं नाधर्मायेति ब्रुवता भगवता श्रौतानां हिंसादियुक्तानामपि कर्मणां दूरतो नाधर्मत्वमिति स्पष्टमुपदिष्टं भवति। सामान्यशास्त्रस्य व्यर्थहिंसानिषेधार्थत्वात्क्रतुविषये चोदितहिंसायास्तदविषयत्वात्कुतो वैदिककर्मानुष्ठानानुपपत्तिरित्यर्थः। ज्ञानकर्मसमुच्चयात्कैवल्यसिद्धिरित्युपसंहर्तुमितिशब्दः।

१ शां० भा०— तदसत्; ज्ञानकर्मनिष्ठयोः विभागवचनात् बुद्धिद्वयाश्रययोः 'अशोच्यान्' इत्यादिना भगवता यावत् 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' [२।३१] इत्येतदन्तेन ग्रन्थेन यत्परमार्थात्मतत्त्वनिरूपणं कृतम्, तत् साङ्ख्यम्। तद्विषया बुद्धिः आत्मनो जन्मादिषड्विक्रियाभावात् अकर्ताऽऽत्मेति प्रकरणार्थनिरूपणात् या जायते, सा साङ्ख्यबुद्धिः, सा येषां ज्ञानिनां उचिता भवति, ते साङ्ख्याः। एतस्या बुद्धेर्जन्मनः प्राक् आत्मनो देहादिव्यतिरिक्तत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यपेक्षो धर्माधर्मविवेकपूर्वको मोक्षसाधनानुष्ठाननिरूपणलक्षणो योगः, तद्विषया बुद्धिः योगबुद्धिः, सा येषां कर्मिणां उचिता भवति ते योगिनः।

२ आ.शां.व्या.--यत्तावत् 'ब्रह्मज्ञानं सेतिकर्तव्यताकं, स्वफलसाधकं, करणत्वात्' इत्यनुमानं तद्दूषयति–**तदसदिति**। न हि शुक्तिकादिज्ञानमज्ञाननिवृत्तौ स्वफले सहकारि किञ्चिदपेक्षते, तथा च व्यभिचारादसाधकं करणत्वमित्यर्थः। यत्तु गीताशास्त्रे समुच्चयस्यैव प्रतिपाद्यतेति प्रतिज्ञातं तदपि विभागवचनविरुद्धमित्याह-- **ज्ञानेति**। साङ्ख्यबुद्धिर्योगबुद्धिश्चेति बुद्धिद्वयम्, तत्र साङ्ख्यबुद्ध्याश्रयां ज्ञाननिष्ठां व्याख्यातुं साङ्ख्यशब्दार्थमाह-- **अशोच्यानित्यादिनेति**। 'अशोच्यान्' इत्यादि 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' [२।३१] इत्येतदन्तं वाक्यं यावद्भविष्यति तावता ग्रन्थेन यत्परमार्थभूतमात्मतत्त्वं भगवता निरूपितं, तद्यया सम्यक्ख्यायते प्रकाश्यते सा वैदिकी सम्यग्बुद्धिः सङ्ख्या, तया प्रकाश्यत्वेन सम्बन्धि प्रकृतं तत्त्वं साङ्ख्यमित्यर्थः। साङ्ख्यशब्दार्थमुक्त्वा तत्प्रकाशिकां बुद्धिं तद्वतश्च साङ्ख्यान्व्याकरोति-- **तद्विषयेति**। तद्विषया बुद्धिः साङ्ख्यबुद्धिरिति सम्बन्धः। तामेव प्रकटयति-- **आत्मन इति**। 'न जायते म्रियते वा' [२।२०] इत्यादिप्रकरणार्थनिरूपणद्वारेणाऽऽत्मनः षड्भावविक्रियासम्भवात्कूटस्थोऽसाविति या बुद्धिरुत्पद्यते सा साङ्ख्यबुद्धिः, तत्पराः सन्न्यासिनः साङ्ख्या इत्यर्थः। सम्प्रति योगबुद्ध्याश्रयां कर्मनिष्ठां व्याख्यातुकामो योगशब्दार्थमाह— **एतस्या इति**। यथोक्तबुद्ध्युत्पत्तौ विरोधादेवानुष्ठानायोगात्तस्यास्तन्निवर्तकत्वात्पूर्वमेव तदुत्पत्तेरात्मनो देहादिव्यतिरिक्तत्वाद्यपेक्षया धर्माधर्मौ निष्कृष्य येनेश्वराराधनरूपेण कर्मणा पुरुषो मोक्षाय युज्यते योग्यः सम्पद्यते, तेन मोक्षसिद्धये परम्परया साधनीभूतप्रागुक्तधर्मानुष्ठानात्मको योग इत्यर्थः। अथ योगबुद्धिं विभजन्योगिनो विभजते— **तद्विषयेति**।

१ शां० भा०— तथा च भगवता विभक्ते द्वे बुद्धी निर्दिष्टे 'एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु।' [२।३९] इति। तयोश्च साङ्ख्यबुद्ध्याश्रयां ज्ञानयोगेन निष्ठां साङ्ख्यानां

१ " यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति " " यावज्जीवं दर्शपौर्णमासाभ्यां यजेत " " यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात् " इत्यादयो यावज्जीवश्रुतयो बह्वृचब्राह्मणे श्रूयन्ते। भाष्यगतादिशब्दादन्याः पश्वाद्यालम्भप्रतिपादकाः श्रुतयोऽपि क्रतुविषये सूचिता भवन्ति।

विभक्तां वक्ष्यति—'पुरा वेदात्मना मया प्रोक्ता' इति। तथाच योगबुद्ध्याश्रयां कर्मयोगेन निष्ठां विभक्तां वक्ष्यति—'कर्मयोगेन योगिनाम्' [३।३] इति। एवं साङ्ख्यबुद्धिं योगबुद्धिं च आश्रित्य द्वे निष्ठे विभक्ते भगवतैव उक्ते ज्ञानकर्मणोः कर्तृत्वाकर्तृत्वैकत्वानेकत्वबुद्ध्याश्रययोः युगपत् एकपुरुषाश्रयत्वासम्भवं पश्यता।

२ आ. शां. व्या.—उक्ते बुद्धिद्वये भगवतोऽभिमतिं दर्शयति—**तथा** चेति। साङ्ख्यबुद्ध्याश्रया ज्ञाननिष्ठेत्येतदपि भगवतोऽभिमतमित्याह—**तयोश्चे**ति। ज्ञानमेव योगो ज्ञानयोगस्तेन हि ब्रह्मणा युज्यते तादात्म्यमापद्यते तेन, सन्न्यासिनां निष्ठा निश्चयेन स्थितिस्तात्पर्येण परिसमाप्तिस्तां कर्मनिष्ठातो व्यतिरिक्तां निष्ठयोर्मध्ये निष्कृष्य भगवान्वक्ष्यतीति योजना। 'लोकेऽस्मिन्द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयाऽनघ। ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानाम्' [३।३] इत्येतद्वाक्यमुक्तार्थविषयमतोऽनुवदति—**पुरे**ति। योगबुद्ध्याश्रया कर्मनिष्ठेत्यत्रापि भगवदनुमतिमादर्शयति—**तथा चे**ति। कर्मैव योगः कर्मयोगस्तेन हि बुद्धिशुद्धिद्वारा मोक्षहेतुज्ञानाय पुमान्युज्यते तेन, निष्ठां कर्मिणां ज्ञाननिष्ठातो विलक्षणां **कर्मयोगेने**त्यादिना वक्ष्यति भगवानिति योजना। निष्ठाद्वयं बुद्धिद्वयाश्रयं भगवता विभज्योक्तमुपसंहरति—**एवमि**ति। कया पुनरनुपपत्त्या भगवता निष्ठाद्वयं विभज्योक्तं? इत्याशङ्क्याऽऽह—**ज्ञानकर्मणो**रिति। कर्म हि कर्तृत्वानेकत्वबुद्ध्याश्रयम्, ज्ञानं पुनरकर्तृत्वैकत्वबुद्ध्याश्रयम्, तदुभयमित्थं विरुद्धसाधनसाध्यत्वान्नैकावस्थस्यैव पुरुषस्य सम्भवति, अतो युक्तमेव तयोर्विभागवचनमित्यर्थः।

१ शां॰ भा॰—यथा एतत् विभागवचनं तथैव दर्शितं शातपथीये ब्राह्मणे—"एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तो ब्राह्मणाः प्रव्रजन्ति" इति सर्वकर्मसन्न्यासं विधाय तच्छेषेण "किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं लोकः" [बृ. उ. ४।४।२२] इति। तत्रैव च प्राक् दारपरिग्रहात् 'पुरुषः' 'आत्मा' प्राकृतो धर्मजिज्ञासोत्तरकालं लोकत्रयसाधनं पुत्रं, द्विप्रकारं च वित्तं मानुषं दैवं च; तत्र मानुषं वित्तं कर्मरूपं पितृलोकप्राप्तिसाधनं, विद्यां च दैवं वित्तं देवलोकप्राप्तिसाधनं "सोऽकामयत" [बृ. उ. १।४।१७] इति अविद्याकामवत एव सर्वाणि कर्माणि श्रौतादीनि दर्शितानि। "तेभ्यो व्युत्थाय प्रव्रजन्ति" इति व्युत्थानं आत्मानमेव लोकं इच्छतोऽकामस्य विहितम्। तदेतत् विभागवचनं अनुपपन्नं स्यात्, यदि श्रौतकर्मज्ञानयोः समुच्चयोऽभिप्रेतः स्यात् भगवतः।

२ आ. शां. व्या.—भगवदुक्तविभागवचनस्य मूलत्वेन श्रुतिमुदाहरति—**यथे**ति। तत्र ज्ञाननिष्ठाविषयं वाक्यं पठति—**एतमेवे**ति। प्रकृतमात्मानं नित्यविज्ञप्तिस्वभावं वेदितुमिच्छन्तस्त्रिविधेऽपि कर्मफले वैतृष्ण्यभाजः सर्वाणि कर्माणि परित्यज्य ज्ञाननिष्ठा भवन्तीति पञ्चमलकारस्वीकारेण सन्न्यासविधिं विवक्षित्वा तस्यैव विधेः शेषेणार्थवादेन 'किं प्रजया' इत्यादिना मोक्षफलं ज्ञानमुक्तमित्यर्थः। ननु फलभावात्प्रजाक्षेपो नोपपद्यते, पुत्रेणैतल्लोकजयस्य वाक्यान्तरसिद्धत्वात् इत्याशङ्क्य विदुषां प्रजासाध्यमनुष्यलोकस्य आत्मव्यतिरेकेणाभावात् आत्मनश्चासाध्यात्वादाक्षेपो युक्तिमानिति विवक्षित्वाऽऽह—**येषामि**ति। इति ज्ञानं दर्शितमिति शेषः। तस्मिन्नेव ब्राह्मणे कर्मनिष्ठाविषयं वाक्यं दर्शयति—**तत्रैवे**ति। प्राकृतत्वमतत्त्वदर्शित्वेनाज्ञत्वं, स च ब्रह्मचारी सन्गुरुसमीपे यथाविधि वेदमधीत्यार्थज्ञानार्थं धर्मजिज्ञासां कृत्वा तदुत्तरकालं लोकत्रयप्राप्तिसाधनं पुत्रादित्रयं "सोऽकामयत जाया मे स्यात्" [बृ. उ. १।४।१७] इत्यादिना कामितवानिति श्रुतमित्यर्थः। वित्तं विभजते—**द्विप्रकारमि**ति। तदेव प्रकारद्वैरूप्यमाह—**मानुषमि**ति। मानुषं वित्तं व्याचष्टे—**कर्मरूपमि**ति। तस्य फलपर्यवसायित्वमाह—**पितृलोके**ति। दैवं वित्तं विभजते—**विद्यां चे**ति। तस्यापि फलनिष्ठत्वमाह—**दैवे**ति। कर्मनिष्ठाविषयत्वेनोदाहृतश्रुतेस्तात्पर्यमाह—**अविद्ये**ति। अज्ञस्य कामनाविशिष्टस्यैव कर्माणि "सोऽकामयत" इत्यादिना दर्शितानीत्यर्थः। ज्ञाननिष्ठाविषयत्वेन दर्शितश्रुतेरपि तात्पर्यं दर्शयति—**तेभ्य** इति। कर्मसु विरक्तस्यैव सन्न्यासपूर्विका ज्ञाननिष्ठा प्रागुदाहृतश्रुत्या दर्शितेत्यर्थः। अवस्थाभेदेन ज्ञानकर्मणोर्भिन्नाधिकारत्वस्य श्रुतत्वात्तन्मूलेन भगवतो विभागवचनेन शास्त्रस्य समुच्चयपरत्वं प्रतिज्ञातमपबाधितमिति साधितम्। किञ्च समुच्चयो ज्ञानस्य श्रौतेन स्मार्तेन वा कर्मणा विवक्ष्यते? यदि प्रथमस्तत्राऽऽह—**तदेतदि**ति।

१ शां॰ भा॰—न च अर्जुनस्य प्रश्न उपपन्नो भवति 'ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते' [३।१] इत्यादिः। एकपुरुषानुष्ठेयत्वासम्भवं बुद्धिकर्मणोः भगवता पूर्वं अनुक्तं कथं अर्जुनः अश्रुतं बुद्धेश्च कर्मणो ज्यायस्त्वं भगवति अध्यारोपयेत् मृषैव 'ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिः' [३।१] इति?। किञ्च—यदि बुद्धिकर्मणोः सर्वेषां समुच्चय उक्तः स्यात्, अर्जुनस्यापि स उक्त एवेति,

'यच्छ्रेय एतयोरेकं तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम्' [५।१] इति कथमुभयोरुपदेशे[1] सति अन्यतरविषय एव प्रश्नः स्यात्? न हि पित्तप्रशमनार्थिनो वैद्येन मधुरं शीतं च भोक्तव्यमित्युपदिष्टे 'तयोरन्यतरत्पित्तप्रशमनकारणं ब्रूहि' इति प्रश्नः सम्भवति।

२ आ. शां. व्या.— समुच्चयेऽभिप्रेते प्रश्नानुपपत्तिं दोषान्तरमाह— **न चे**ति। तामेवानुपपत्तिं प्रकटयति— **एकपुरुषे**ति। यदि समुच्चयः शास्त्रार्थो भगवता विवक्षितस्तदा ज्ञानकर्मणोरेकेन पुरुषेणानुष्ठेयत्वमेव तेनोक्तमर्जुनेन च श्रुतं, तत्कथं तदसम्भवमनुक्तमश्रुतं च मिथ्यैव श्रोता भगवत्यारोपयेत्? न च तदारोपादृते किमिति मां कर्मण्येवातिक्रूरे युद्धलक्षणे नियोजयसीति प्रश्नोऽवकल्पते। तथा च प्रश्नालोचनया प्रष्टृप्रतिवक्त्रोः शास्त्रार्थतया समुच्चयोऽभिप्रेतो न भवतीति प्रतिभातीत्यर्थः। किञ्च समुच्चयपक्षे कर्मापेक्षया बुद्धेर्ज्यायस्त्वं भगवता पूर्वमनुक्तमर्जुनेन चाश्रुतं कथमसौ तस्मिन्नारोपयितुमर्हति? ततश्चानुवादवचनं श्रोतुरनुचितमित्याह— **बुद्धेश्चे**ति। इतश्च समुच्चयः शास्त्रार्थो न भवत्यन्यथा पञ्चमादावर्जुनस्य प्रश्नानुपपत्तेरित्याह— **किञ्चे**ति। ननु सर्वान्प्रत्युक्तेऽपि समुच्चये नार्जुनं प्रत्युक्तोऽसाविति तदीयप्रश्नोपपत्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— **यदी**ति। एतयोः कर्मतत्त्यागयोरिति यावत्। ननु कर्मापेक्षया कर्मत्यागपूर्वकस्य ज्ञानस्य प्राधान्यात्तस्य श्रेयस्त्वात्तद्विषयप्रश्नोपपत्तिरिति चेत्, न; इत्याह— **न ही**ति। तथैव समुच्चये पुरुषार्थसाधने भगवता दर्शिते सत्यन्यतरगोचरो न प्रश्नो भवतीति शेषः।

१ शां० भा०— अथार्जुनस्य भगवदुक्तवचनार्थविवेकानवधारणनिमित्तः प्रश्नः कल्प्येत, तथापि भगवता प्रश्नानुरूपं प्रतिवचनं देयं, 'मया बुद्धिकर्मणोः समुच्चय उक्तः, किमर्थमित्थं त्वं भ्रान्तोऽसि?' इति। न तु पुनः प्रतिवचनमननुरूपं पृष्टादन्यदेव 'द्वे निष्ठे मया पुरा प्रोक्ते' [३।३] इति वक्तुं युक्तम्। नापि स्मार्तेनैव कर्मणा बुद्धेः समुच्चयेऽभिप्रेते विभागवचनादि सर्वमुपपन्नम्। किञ्च क्षत्रियस्य युद्धं स्मार्तं कर्म स्वधर्म इति जानतः 'तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि?' [३।१] इत्युपालम्भोऽनुपपन्नः। तस्माद्गीताशास्त्रे ईषन्मात्रेणापि श्रौतेन स्मार्तेन वा कर्मणाऽऽत्मज्ञानस्य समुच्चयो न केनचिद्दर्शयितुं शक्यः।

२ आ. शां. व्या.— समुच्चये भगवतोक्तेऽपि तदज्ञानादर्जुनस्य प्रश्नोपपत्तिरिति शङ्कते— **अथे**ति। अज्ञाननिमित्तं प्रश्नमङ्गीकृत्यापि प्रत्याचष्टे— **तथापी**ति। भगवतो भ्रान्त्यभावेन पूर्वापरानुसन्धानसम्भवादित्यर्थः। प्रश्नानुरूपत्वमेव प्रतिवचनस्य प्रकटयति— **मये**ति। व्यावर्त्यमंशमादर्शयति— **न त्वि**ति। प्रतिवचनस्य प्रश्नाननुरूपत्वमेव स्पष्टयति— **पृष्टादि**ति। श्रौतेन कर्मणा समुच्चयो ज्ञानस्येति पक्षं प्रतिक्षिप्य पक्षान्तरं प्रतिक्षिपति— **नापी**ति। श्रुतिस्मृत्योर्ज्ञानकर्मणोर्विभागवचनमादिशब्दगृहीतं बुद्धेर्ज्यायस्त्वं, पञ्चमादौ प्रश्नः, भगवत्प्रतिवचनं, सर्वमिदं श्रौतेनेव स्मार्तेनापि कर्मणा बुद्धेः समुच्चये विरुद्धं स्यादित्यर्थः। द्वितीयपक्षासम्भवे हेत्वन्तरमाह— **किञ्चे**ति। समुच्चयपक्षे प्रश्नप्रतिवचनयोरसम्भवान्नेदं गीताशास्त्रं तत्परमित्युपसंहरति— **तस्मादि**ति। विशुद्धब्रह्मात्मज्ञानं स्वफलसिद्धौ न सहकारि सापेक्षम्, अज्ञाननिवृत्तिफलत्वाद्रज्ज्वादितत्त्वज्ञानवत्। अथवा बन्धः सहायानपेक्षेण ज्ञानेन निवर्त्यतेऽज्ञानात्मकत्वात् रज्जुसर्पादिवदिति भावः।

१ शां० भा०— यस्य त्वज्ञानाद्रागादिदोषतो वा कर्मणि प्रवृत्तस्य यज्ञेन दानेन तपसा वा विशुद्धसत्त्वस्य ज्ञानमुत्पन्नं परमार्थतत्त्वविषयं 'एकमेवेदं सर्वं ब्रह्म अकर्तृ च' इति, तस्य कर्मणि कर्मप्रयोजने च निवृत्तेऽपि लोकसङ्ग्रहार्थं यत्नपूर्वं यथा प्रवृत्तस्तथैव कर्मणि प्रवृत्तस्य यत्प्रवृत्तिरूपं दृश्यते न तत्कर्म, येन बुद्धेः समुच्चयः स्यात्।

२ आ. शां. व्या.— ननु 'कुर्याद्विद्वांस्तथाऽसक्तश्चिकीर्षुर्लोकसङ्ग्रहम्' [३।२९] इति वक्ष्यमाणत्वात्कथं गीताशास्त्रे समुच्चयो नास्ति? तत्राऽऽह— **यस्य त्वि**ति। चोदनासूत्रानुसारेण विधितोऽनुष्ठेयस्य कर्मणो धर्मत्वात् व्यापारमात्रस्य तथात्वाभावात् तत्त्वविदश्च वर्णाश्रमाभिमानशून्यस्याधिकारप्रतिपत्त्यभावात्, यागादिप्रवृत्तीनामविद्यालेशतो जायमानानां कर्माभासत्वात् 'कुर्याद्विद्वान्' [३।२५] इत्यादि वाक्यं न समुच्चयप्रापकमिति भावः। वाशब्दश्चार्थे। द्वितीयस्तु विविदिषावाक्यस्थसाधनान्तरसङ्ग्रहार्थः। सांसारिकं ज्ञानं व्यावर्तयति— **परमार्थे**ति। तदेवाभिनयति— **एकमि**ति। **प्रवृत्तिरूप**मिति रूपग्रहणमाभासत्वप्रदर्शनार्थम्। कर्माभाससमुच्चयस्तु यादृच्छिकत्वान्न मोक्षं फलयतीति शेषः।

---

१ 'उभयोरुपदेशे सति' इत्यधिकमन्यत्र। कर्मसन्न्यासकर्मानुष्ठानयोरुभयोरित्यर्थः।

१ शां० भा०— यथा भगवतो वासुदेवस्य क्षात्रधर्मचेष्टितं न ज्ञानेन समुच्चीयते पुरुषार्थसिद्धये, तद्वत्तत्फलाभिसन्ध्यहङ्काराभावस्य तुल्यत्वाद्विदुषः । तत्त्ववित्तु 'नाहं करोमि' इति मन्यते, न च तत्फलमभिसन्धत्ते । यथा च स्वर्गादिकामार्थिनोऽग्निहोत्रादिकामसाधनानुष्ठानाय आहिताग्नेः काम्य एवाग्निहोत्रादौ प्रवृत्तस्य सामिकृते विनष्टेऽपि कामे तदेवाग्निहोत्राद्यनुतिष्ठतोऽपि न तत्काम्यमग्निहोत्रादि भवति । तथा च दर्शयति भगवान् 'कुर्वन्नपि न लिप्यते' [५।७] 'न करोति न लिप्यते' [१३।३१] इति तत्र तत्र । यच्च 'पूर्वैः पूर्वतरं कृतम्' [४।१५] 'कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः' [३।२०] इति, तत्तु प्रविभज्य विज्ञेयम् । तत्कथम् ? यदि तावत् पूर्वे जनकादयस्तत्त्वविदोऽपि प्रवृत्तकर्माणः स्युः, ते लोकसङ्ग्रहार्थं 'गुणा गुणेषु वर्तन्ते' [३।२८] इति ज्ञानेनैव संसिद्धिमास्थिताः । कर्मसन्न्यासे प्राप्तेऽपि कर्मणा सहैव संसिद्धिमास्थिताः, न कर्मसन्न्यासं कृतवन्त इत्यर्थः [इत्येषोऽर्थः] ।

२ आ. शां. व्या.— किञ्च ज्ञानिनो यागादिप्रवृत्तिर्न फले समुच्चीयते, फलाभिसन्धिविकलप्रवृत्तित्वादहङ्कारविधुरप्रवृत्तित्वाद्वा भगवत्प्रवृत्तिवदित्याह— **यथेति** । हेतुद्वयस्यासिद्धिमाशङ्क्य परिहरति— **तत्त्वविदि**ति । कूटस्थं ब्रह्मैवाहमिति मन्वानो विद्वान्प्रवृत्तिं तत्फलं वा नैव स्वगतत्वेन पश्यति रूपादिवद्दृश्यस्य द्रष्टृधर्मत्वायोगात् । किन्तु कार्यकरणसङ्घातगतत्वेनैव प्रवृत्त्यादि प्रतिपद्यते । ततस्तत्त्वविदो व्याख्यानभिक्षाटनादावहङ्कारस्य तृप्त्यादिफलाभिसन्धेश्चाऽऽभासत्वान्नासिद्धं हेतुद्वयमित्यर्थः । ननु ज्ञानोदयात्प्रागवस्थायामिवोत्तरकालेऽपि प्रतिनियतप्रवृत्त्यादिदर्शनान्न तत्त्वदर्शिनिष्ठप्रवृत्त्यादेराभासत्वमिति तत्राऽऽह— **यथा चे**ति । स्वर्गादिरेव काम्यमानत्वात्कामस्तदर्थिनः स्वर्गादिकामस्याग्निहोत्रादेरपेक्षितस्वर्गादिसाधनस्यानुष्ठानार्थमग्निमाधाय व्यवस्थितस्य तस्मिन्नेव काम्ये कर्मणि प्रवृत्तस्यार्धकृते केनापि हेतुना कामे विनष्टे तदेवाग्निहोत्रादि निर्वर्तयतो न तत्काम्यं भवति नित्यकाम्यविभागस्य स्वाभाविकत्वाभावात्कामोपबन्धानुपबन्धकृतत्वात् तथा विदुषोऽपि विध्यधिकारभावाद्वा (या) गादिप्रवृत्तीनां कर्माभासतेत्यर्थः । विद्वत्प्रवृत्तीनां कर्माभासत्वमित्यत्र भगवदनुमतिमुपन्यस्यति— **तथा चे**ति । विद्वद्व्यापारेऽपि कर्मशब्दप्रयोगदर्शनात्, तद्व्यापारस्य कर्माभासत्वानुपपत्तेः समुच्चयसिद्धिरिति तत्राऽऽह— **यच्चे**ति । ज्ञानकर्मणोः समुच्चित्यैव संसिद्धिहेतुत्वे प्रतिपन्ने कुतो विभज्यार्थज्ञानमिति पृच्छति— **तत्कथ**मिति । तत्र किं जनकादयोऽपि तत्त्वविदः प्रवृत्तकर्माणः स्युः ? आहोस्विदतत्त्वविदः ? इति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह— **यदीति** । तत्त्ववित्त्वे कथं प्रवृत्तकर्मत्वं कर्मणामकिञ्चित्करत्वादित्याशङ्क्याऽऽह— **ते लोके**ति । तेषामुक्तप्रयोजनार्थमपि न प्रवृत्तिर्युक्ता सर्वत्रोदासीनत्वादित्याशङ्क्याऽऽह— **गुणा** इति । इन्द्रियाणां विषयेषु प्रवृत्तिद्वारा तत्त्वविदां प्रवृत्तकर्मत्वेऽपि ज्ञानेनैव तेषां मुक्तिरित्याह— **ज्ञानेने**ति । उक्तमेवार्थं सङ्क्षिप्य दर्शयति— **कर्मे**ति । कर्मणेत्यादौ बाधितानुवृत्त्या प्रवृत्त्याभासो गृह्यते ।

१ शां० भा०— अथ न ते तत्त्वविदः— ईश्वरसमर्पितेन कर्मणा साधनभूतेन संसिद्धिं सत्त्वशुद्धिं ज्ञानोत्पत्तिलक्षणां वा संसिद्धिमास्थिता जनकादय इति व्याख्येयम् । एतमेवार्थं वक्ष्यति भगवान् 'सत्त्वशुद्धये कर्म कुर्वन्ति' [५।११] इति । 'स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः' [१८।४६] इत्युक्त्वा सिद्धिं प्राप्तस्य च पुनर्ज्ञाननिष्ठां वक्ष्यति 'सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म' [१८।५०] इत्यादिना । तस्मात् गीताशास्त्रे केवलादेव तत्त्वज्ञानात् मोक्षप्राप्तिः, न कर्मसमुच्चितात्— इति निश्चितोऽर्थः । यथा च अयमर्थः, तथा प्रकरणशो विभज्य तत्र तत्र दर्शयिष्यामः ।

२ आ. शां. व्या.— द्वितीयमनुवदति— **अथे**ति । तत्र वाक्यार्थं कथयति— **ईश्वरे**ति । विभज्य विज्ञेयत्वं वाक्यार्थस्योक्तमुपसंहरति— इति **व्याख्येयमि**ति । कर्मणां चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञानहेतुत्वमित्युक्तेऽर्थे वाक्यशेषं प्रमाणयति— **एतमेवे**ति । 'योगिनः कर्म कुर्वन्ति' [४।११] इत्यादिवाक्यमर्थतोऽनुवदति— **सत्त्वे**ति । स्वकर्मणेत्यादौ साक्षादेव मोक्षहेतुत्वं कर्मणां वक्ष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— **स्वकर्मणे**ति । स्वकर्मानुष्ठानादीश्वरप्रसादद्वारा ज्ञाननिष्ठायोग्यता लभ्यते, ततो ज्ञाननिष्ठया मुक्तिः, तेन न साक्षात्कर्मणां मुक्तिहेतुतेत्यग्रे स्फुटीभविष्यतीत्यर्थः । तत्त्वज्ञानोत्तरकालं कर्मासम्भवे फलितमुपसंहरति— **तस्मा**दिति । ननु यद्यपि गीताशास्त्रं तत्त्वज्ञानप्रधानमेकं वाक्यं तथापि तन्मध्ये श्रूयमाणं कर्म तदङ्गमङ्गीकर्तव्यं प्रकरणप्रामाण्यादिति समुच्चयसिद्धिस्तत्राऽऽह— **यथा चे**ति । अर्थशब्देनाऽऽत्मज्ञानमेव केवलं कैवल्यहेतुरिति गृह्यते ।

१ शां० भा०— तत्रैवं धर्मसम्मूढचेतसो मिथ्याज्ञानवतः महति शोकसागरे निमग्नस्यार्जुनस्य अन्यत्र आत्मज्ञानादुद्धरणं अपश्यन् भगवान् वासुदेवः ततः कृपया अर्जुनं उद्दिधारयिषुः आत्मज्ञानाय अवतारयन् आह— 'अशोच्यान्' इत्यादि ।

२आ.शां.व्या.— तदेव वचनमुदाहरति–**श्रीभगवानि**ति। वृत्तिकृतामभिप्रायं प्रत्याख्याय स्वाभिप्रेतः शास्त्रार्थः समर्थितः, सम्प्रति 'अशोच्यान्' इत्यस्मात्प्राक्तनग्रन्थसन्दर्भस्य प्रागुक्तं तात्पर्यार्थमनूद्य 'अशोच्यान्' इत्यादेः 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' [२।३१] इत्येतदन्तस्य समुदायस्य तात्पर्यमाह— **तत्रे**ति। अत्र हि शास्त्रे त्रीणि काण्डानि, अष्टादशसङ्ख्याकानामध्यायानां षट्कत्रितयमुपादाय त्रैविध्यात्। तत्र पूर्वषट्कात्मकं पूर्वकाण्डं त्वम्पदार्थं विषयीकरोति, मध्यमषट्करूपं मध्यमकाण्डं तत्पदार्थं गोचरयति, अन्तिमषट्कलक्षणमन्तिमकाण्डं पदार्थयोरैक्यं वाक्यार्थमधिकरोति। तज्ज्ञानसाधनानि च तत्र तत्र प्रसङ्गादुपन्यस्यन्ते, तज्ज्ञानस्य तदधीनत्वात्। तत्त्वज्ञानमेव केवलं कैवल्यसाधनमिति च सर्वत्राविगीतम्। एवं पूर्वोक्तरीत्या गीताशास्त्रार्थे परिनिश्चिते सतीति यावत्। धर्मे सम्मूढं कर्तव्याकर्तव्यविवेकविकलं चेतो यस्य तस्य मिथ्याज्ञानवतोऽहङ्कारममकारवतः शोकाख्यसागरे दुरुत्तारे प्रविश्य क्लिश्यतो ब्रह्मात्मैक्यलक्षणवाक्यार्थज्ञानमात्मज्ञानं तदतिरेकेणोद्धरणासिद्धेस्तमतिभक्तमतिस्निग्धं शोकादुद्धर्तुमिच्छन् भगवान् यथोक्तज्ञानं तमर्जुनमवतारयन् पदार्थपरिशोधने प्रवर्तयन्नादौ त्वम्पदार्थं शोधयितुमशोच्यानित्यादि वाक्यमाहेति योजना। यस्याज्ञानं तस्य भ्रमो यस्य भ्रमस्तस्य पदार्थपरिशोधनपूर्वकं सम्यग्ज्ञानं वाक्यादुदेतीति ज्ञानाधिकारिणमभिप्रेत्याऽऽह—**अशोच्यानित्यादी**ति।

१ शां॰ भा॰— न शोच्या अशोच्या भीष्मद्रोणादयः, सद्वृत्तत्वात्, परमार्थस्वरूपेण च नित्यत्वात्। तान् अशोच्यान् अन्वशोचः अनुशोचितवानसि 'ते म्रियन्ते मन्निमित्तं, अहं तैः विनाभूतः किं करिष्यामि राज्यसुखादिना?' इति त्वं प्रज्ञावादान् प्रज्ञावतां बुद्धिमतां वादांश्च वचनानि च भाषसे। तदेतत् मौढ्यं पाण्डित्यं च विरुद्धं आत्मनि दर्शयसि; उन्मत्त इवेति अभिप्रायः। यस्मात् गतासून् गतप्राणान् मृतान्, अगतासून् अगतप्राणान् जीवतश्च न अनुशोचन्ति पण्डिताः आत्मज्ञाः। पण्डा आत्मविषया बुद्धिः येषां ते हि पण्डिताः, 'पाण्डित्यं निर्विद्य' [बृ. उ. ३।५।१] इति श्रुतेः। परमार्थतस्तु तान् नित्यानशोच्यान् अनुशोचसि, अतो मूढोऽसि इत्यभिप्रायः॥ ११॥

२ आ. शां. व्या.— यत्तु कैश्चित् "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः" [बृ. उ. २।४।५॥४।५।६] इत्याद्यात्मयाथात्म्यदर्शनविधिवाक्यार्थमनेन श्लोकेन व्याचष्टे स्वयं हरिरित्युक्तं, तदयुक्तम्; कृतियोग्यतैकार्थसमवेतश्रेयस्साधनताया वा पराभिमतनियोगस्य वा विध्यर्थस्यात्राप्रतीयमानस्य कल्पनाहेत्वभावात्। न च दर्शने पुरुषतन्त्रत्वरहिते विधेययागादिविलक्षणे विधिरुपपद्यते, कृत्यान्तर्भूतस्याहार्थत्वात्तव्यो न विधिमधिकरोतीत्यभिप्रेत्य व्याचष्टे— **न शोच्या** इति। कथं तेषामशोच्यत्वमित्युक्ते भीष्मादिशब्दवाच्यानां वा शोच्यत्वं तत्पदलक्ष्याणां वेति विकल्प्याऽऽद्यं दूषयति— **सद्वृत्तत्वा**दिति। ये भीष्मादिशब्दैरुच्यन्ते ते श्रुतिस्मृत्युदीरिताविगीताचारवत्त्वान्न शोच्यतामनुवीरन्नित्यर्थः। द्वितीयं प्रत्याह— **परमार्थे**ति। अरजते रजतबुद्धिवदशोच्येषु शोच्यबुद्ध्या भ्रान्तोऽसीत्याह— **तानि**ति। अनुशोचनप्रकारमभिनयन् भ्रान्तिमेव प्रकटयति— **ते म्रियन्त** इति। पुत्रभार्यादिप्रयुक्तं सुखमादिशब्देन गृह्यते। इत्यनुशोचितवानसीति सम्बन्धः। विरुद्धार्थाभिधायित्वेनापि भ्रान्तत्वमर्जुनस्य साधयति–**त्वं प्रज्ञावता**मिति। वचनानि 'उत्सन्नकुलधर्माणां' [१।४४] इत्यादीनि। किमेतावता फलितमिति तदाह– **तदेत**दिति। तन्मौढ्यमशोच्येषु शोच्यदृष्टित्वमेतत्पाण्डित्यं, बुद्धिमतां वचनभाषित्वमिति यावत्। अर्जुनस्य पूर्वोक्तभ्रान्तिभाक्त्वे निमित्तमात्माज्ञानमित्याह–**यस्मा**दिति। ननु सूक्ष्मबुद्धिभाक्त्वमेव पाण्डित्यं, न त्वात्मज्ञत्वं हेत्वभावादित्याशङ्कयाऽऽह– **ते ही**ति। पाण्डित्यं पण्डितभावमात्मज्ञानं निर्विद्य निश्चयेन लब्ध्वा "बाल्येन तिष्ठासेत्"[३।५।१] इति बृहदारण्यकश्रुतिमुक्तार्थामुदाहरति— **पाण्डित्यमि**ति। यथोक्तपाण्डित्यराहित्यं कथं ममावगतमित्याशङ्क्य कार्यदर्शनादित्याह—**परमार्थतस्त्वि**ति। यस्मादित्यस्यापेक्षितं दर्शयति— **अत** इति॥ ११॥

३ रा. भा.—अशोच्यान्प्रति अनुशोचसि, 'पतन्ति पितरो ह्येषां लुप्तपिण्डोदकक्रियाः' [१।४२] इत्यादिकान् देहात्मस्वभावप्रज्ञानिमित्तवादांश्च भाषसे। देहात्मस्वभावज्ञानवतां नात्र किञ्चिच्छोकनिमित्तमस्ति। गतासून् देहान् अगतासून् आत्मनश्च प्रति तत्स्वभावयाथात्म्यविदो न शोचन्ति। अतस्त्वयि विप्रतिषिद्धमिदमुपलभ्यते; यदेतान् हनिष्यामीत्यनुशोचनम्, यच्च देहातिरिक्तात्मज्ञानकृतं धर्माधर्मभाषणम्। अतो देहस्वभावं च न जानासि, तदतिरिक्तमात्मानं च नित्यम्; तत्प्राप्त्युपायभूतं युद्धादिकं धर्मं च। इदं च युद्धं फलाभिसन्धिरहितमात्मयाथात्म्यावाप्त्युपायभूतम्। आत्मा हि न जन्माधीनसद्भावो न मरणाधीनविनाशश्च, तस्य जन्ममरणयोरभावात्। अतः स न शोकस्थानम्। देहस्त्वचेतनः परिणामस्वभावः; तस्योत्पत्तिविनाशयोगः स्वाभाविक इति सोऽपि न शोकस्थानमित्यभिप्रायः॥ ११॥

४ वे. ता. चं.—'अशोच्यानन्वशोचः' इत्युक्ते केचिदशोच्याः शोचन्ति तदनन्तरमयमपि शोचतीति भ्रान्तिः स्यात; तन्निवृत्त्यर्थमुक्तं **अशोच्यान्प्रति** इति । 'अन्वशोचः' इति लङ्प्रयोगोऽनुपपन्नः, शोकस्यायतनत्वात्, 'भाषसे' इति वर्तमानार्थव्यपदेशवैरूप्याच, इत्यत्राह—**अनुशोचसि** इति । अयतन एव चिरानुवृत्तत्वविवक्षया सोपसर्गलङ्प्रयोगः, यद्वा वर्तमानार्थ एव 'सुप्तिङुपग्रहः' इत्यादिना लकारव्यत्ययः। 'प्रज्ञावादांश्च भाषसे' इत्यत्र 'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वा' [अष्टा. ३।३।१३१] इत्यनुशासनाद्भूते लट् । तेन 'तूष्णीं बभूव ह' [२।९] इत्यनेन न विरोधः । अत्र प्रकृष्टज्ञानवाचिना प्रज्ञाशब्देन देहात्मनोः स्वभावज्ञानमुच्यते । प्रज्ञया कृता व्यवहाराः प्रज्ञावादा इति समासार्थव्यञ्जनाय निमित्तशब्दः । देहात्मभेदज्ञाने सति हि पितॄणां तदर्थपिण्डोदकक्रियाग्रास्तल्लोपनिमित्तप्रत्यवायादेश्च विश्वासपूर्वको व्यवहार इत्येतत्सूचनाय 'पतन्ति' इत्याद्युपात्तम् । फलितमाह— **देहात्मेति** । 'गतासून्' इत्यादेर्विवक्षितं विशेष्यं निर्दिशन्, पण्डितशब्दं प्रकृतोपयोगितया व्याकुर्वन्नन्वयमाह— **गतासूनिति** । यद्यपि गतासूनगतासुनितिशब्दौ निष्प्राणसप्राणवाचकौ, तथापि तस्यार्थस्य प्रकृतासङ्गतेः—'अविश्रान्तमनालम्बमपाथेयमदेशिकम् । तमःकान्तारमध्वानं कथमेको गमिष्यसि' 'बद्धवैराणि भूतानि द्वेषं कुर्वन्ति चेत्ततः । शोच्यान्यहोऽतिमोहेन व्याप्तानीति मनीषिणा—' इत्यादिषु पण्डितानामेव सप्राणनिष्प्राणविषयशोकदर्शनात् 'अशोच्यानन्वशोचः' इत्यस्य वक्ष्यमाणे विस्तरे च 'अव्यक्तोऽयम्' [२।२५] इत्यादिना 'अथ चैनम्' [२।२६] इत्यादिना च, नित्यस्यात्मनः अनित्यस्य शरीरस्य च अशोचनीयत्वेन वक्ष्यमाणत्वादत्रापि तद्विषयतैव युक्तेत्यभिप्रायः। देहास्तावन्न शोचनीयाः, नश्वरत्वात्; आत्मानोऽपि तथा, अनश्वरत्वात्; इत्यूहापोहक्षमबुद्धिरूपा पण्डा येषां तेऽत्र पण्डिताः । प्रज्ञावादविप्रतिषिद्धशोकेनोन्नीतांस्तदज्ञानविषयानाह— **अतो देहेत्यादिना** । शोकस्तु सिद्धः, प्रज्ञा तु वादमात्रस्थेति भावः ।

को देहस्वभावः? कथमात्मा देहातिरिक्तो नित्यश्च? कथं च अनयोरशोच्यत्वम्? कथं वा घोरं युद्धादिकमात्मप्राप्त्युपायभूतं? इत्याशङ्क्य तदज्ञानविषयतयोक्तं त्रयं बुद्धिस्थक्रमेण विवृणोति— **इदं चेत्यादिना** । इदमेव युद्धं बुद्धिविशेषसंस्कृतत्वादात्मयाथात्म्यप्राप्तिकरमित्यर्थः । **उपायभूत**मित्यत्र च्विप्रत्ययाप्रयोगादयमेवास्य स्वभावः, फलान्तराभिसन्धिना तु स प्रतिबद्ध्यत इति भावः । **आत्मा हीति**, हिशब्देन 'न जायते' [कठोप. २।१८] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धिं द्योतयति । आत्मनो देहसंयोगवियोगलक्षणजन्ममरणसद्भावेऽपि नोत्पत्तिविनाशरूपे जन्ममरणे इत्यभिप्रायेणाह— **तस्येति** । **देहस्त्विति**, तुशब्द आत्मापेक्षया वैलक्षण्यं प्रत्यक्षादिसिद्धं द्योतयति । देहत्वेनोपचयात्मकत्वादचेतनत्वाच्च घटादिवत्परिणामस्वभाव इत्यर्थः॥११॥

५ आनन्दतीर्थकृतं (माध्व-) भाष्यम् ।

तत्र सेनयोर्मध्ये बान्धवादिमोहजालसंवृतं विषीदन्तमर्जुनं भगवानुवाच ।
प्रज्ञावादान् स्वमनीषोत्थवचनानि । कथमशोच्याः ? गतासून् ॥ ११ ॥

६ जयतीर्थरचिता प्रमेयदीपिका ।

इदानीं गीताव्याख्यानावसरे प्राप्ते 'धर्मक्षेत्रे' [१।१]इत्यारभ्य 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वं' इत्यतः प्राक्तनस्य ग्रन्थस्यातिरोहितार्थत्वात्तात्पर्यमाह— **तत्रेति** । तत्र गीतिकायां कैश्चन श्लोकैरिदमुच्यत इति शेषः । नन्वत्र न धर्मो नापि तत्त्वं प्रतिपाद्यते, तत्कुतोऽस्य गीतायामनुप्रवेशः ? मैवम्; भगवतोऽर्जुनबोधने प्रसक्तिं दर्शयतोऽस्य ग्रन्थस्य तादर्थ्यात्तत्र प्रवेशोपपत्तेः । बान्धवादिविषयो मोहो 'ममैते, अहमेतेषां, एते च मन्निमित्तं नङ्क्ष्यन्ति, कथमेतैर्विनाऽहं भवेयम्? पापं च मे भविष्यति, जयश्च सन्दिग्धः' इत्यादिरूपो मिथ्याप्रत्ययो बान्धवादिमोहः, तेषु स्नेहो वा । सजालमिव तेन संवृतं तत एव विषीदन्तम्। विषादो नाम मोहनिमित्ताच्छोकाद्यन्मनोदौर्बल्यम्, यस्मिन्सति सर्वव्यापारोपरमो भवति । नन्विदानीमेव कुतोऽर्जुनस्य मोहसमुत्पत्तिः? न ह्येते बान्धवादय इति प्राङ्नाज्ञासीत्, येन युद्धाय महान्तमुद्योगमकार्षीदित्यत आह— **सेनयोरिति** । महापकारस्मरणेनानुवर्तमानोऽपि कोपो मृदुमनसां बान्धवादिष्वन्तकाले निवर्तते, स्नेहश्चोत्पद्यते, ततो मोह इति प्रसिद्धमेवेति भावः । अर्जुनस्य ज्ञानित्वान्मोहजालसंवृतत्वमीषदेवेति मन्तव्यम् । 'प्रज्ञावादान्' इत्येतत् 'प्रज्ञावतां बुद्धिमतां वादान् वचनानि' इति कश्चिद्व्याख्यातवान् (शं. चा.) तदसत् । न हि 'दृष्ट्वेमं स्वजनं' [१।२८] इत्याद्यर्जुनवाक्येषु कश्चिद्बुद्धिमद्वादो दृश्यते । न हि बुद्धिमन्तो नारायणद्विट्तदनुबन्धिनिग्रहमधर्मं वदन्ति । न च धर्माधर्मविषयत्वमात्रेण बुद्धिमद्वादो भवति । बौद्धादेरपि तत्त्वप्रसङ्गादित्याशयेनान्यथा व्याचष्टे— **प्रज्ञावादानिति** । स्वस्या एव मनीषाया उत्थितानि, न तु शास्त्राचार्योपदेशप्राप्तानि । कथमेतल्लभ्यते ? उच्यते— प्रज्ञायाः वादाः प्रज्ञावादाः । कार्यकारणभावे षष्ठी । न हि स वादोऽस्ति यः प्रज्ञापूर्वो न भवतीति । सामर्थ्यात्स्वेति लभ्यते । सावधारणं चैतत् 'अब्भक्ष' इति यथा । अन्यथा पुनर्वैयर्थ्यादिति । कथमशोच्या इत्यत आहेति शेषः । गतासूनित्यतः परमितिशब्दः । आसन्नविनाशाः कथमशोच्या इत्यर्थः । ननु प्रागशोच्यत्वानुवादेनान्वशोच इत्येवोक्तम्, न त्वशोच्यत्वम्; तत्कथमेवमाक्षेपः? मैवम्; न हि यथाश्रुतैवाऽत्र वाक्यवृत्तिः । 'असिद्धस्यानुवादः सिद्धस्य बोधनं' इत्यापत्तेः । किन्तु यानन्वशोचस्त्वं तेऽशोच्यास्तस्मात्तान् प्रति न शोकः कार्यः । यांश्च भाषसे ते प्रज्ञावादाः, अतो न भाषणीया इति । तथा चाशोच्याः कुतोऽवगन्तव्याः ? इति प्रश्नो वा आक्षेपो वा युज्यत एव ॥ ११ ॥

७ ह. पै. भा.— अशोच्या न शोच्या भीष्मद्रोणादयः, धार्मिकत्वात्; वस्तुतश्च परमात्मस्वरूपत्वात् । अन्वशोचोऽनुशोचितवांस्त्वम् । प्रज्ञा परमात्मज्ञानं तन्निमित्तांश्च वादान्वचनानीह भाषसे । गता असवः प्राणा येषां ते गतासवः तान्, अगतासूनगतप्राणांश्च पण्डिताः परमार्थविदो नानुशोचन्ति । अतो मूढस्त्वं, प्रज्ञा परमा कुतस्ते ? ॥ ११ ॥

८ वेङ्कटनाथकृतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम् ।

मेधायाथात्म्यसिद्धयै भवतु भगवती दग्धजीवच्छरीर-
म्लेच्छालापाहिमूर्च्छानिमिषदुपनिषज्जीवजीवातुरुक्तिः ।
अद्वैतब्रह्मशाद्वान्तिकसकलपुराणेतिहासोपक्लृप्ता-
माप्ता साम्राज्यपीठीमनघजनमनश्शङ्करी शाङ्करी नः ॥१॥

तदेवं मोहसागरनिमग्नस्यार्जुनस्य आत्मतत्त्वज्ञानादन्यत्रोद्धारणोपायमपश्यन् 'प्रहसन्निव' इति पूर्वश्लोकोक्तमर्जुनापहासं विशदयन्नेव तदुक्तानुवादपूर्वकमात्मतत्त्वज्ञानमवतारयन् **श्रीभगवानुवाच** । अत्र हृषीकेश उवाचेत्युक्त्वाऽपि पुनर्भगवानुवाचेति वदता सञ्जयेन देशकालाद्यनपेक्षस्वरूपं भगवन्माहात्म्यं दर्शितम् । 'अथ व्यवस्थितान्दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान् कपिध्वजः । प्रवृत्ते शस्त्रसम्पाते धनुरुद्यम्य पाण्डवः' [१।२०] इत्येवंविधावस्थायां कथं श्रीकृष्णेन ज्ञानमुपदेष्टुं प्रवृत्तं ? कथं वाऽर्जुनस्य तथाविधोपदेशाज्ज्ञानलाभः ? देशकालौ विना सर्वत्र कार्यानुदयादिति न शङ्कनीयम्, अचिन्त्याद्भुतमहामहिमशालिनि भगवति देशकालयोरकिञ्चित्करत्वादिति । एवं च अत्र महात्मवाची भगवच्छब्दः, 'भगं श्रीकाममाहात्म्य—' [अमरः ३।३।६] इत्यादिकोशस्मृतेरिति ज्ञेयम् ।

अत्राद्यपादेन प्रथमाध्यायगतार्जुनोक्तानुवादः । द्वितीयपादेन तु 'कथं भीष्ममहम्' [२।४] इत्यादिद्वितीयाध्यायगततदुक्तानुवादः । उत्तरार्धेन च "तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः" [ईश.उ. ७] "तरति शोकमात्मवित्" [छां. उ. ७।१।३] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धसर्वशोकमोहनिवर्तकभावस्य कृत्स्नगीताप्रतिपाद्यस्याद्वितीयात्मतत्त्वज्ञानस्य निर्देश इत्यतो बीजे वृक्षस्वरूपस्येव कृत्स्नगीतार्थस्य अत्रान्तर्भावाद्बीजश्लोकोऽयमिति गीतान्यासरहस्यम् ।

अथाक्षरार्थः— अशोच्यान् आततायित्वेनावश्यवध्यतया शोचितुमनर्हानेव त्वं अन्वशोचः 'दृष्ट्वेमं स्वजनम्' [१।२८] इत्यादिनाऽनुशोचितवानसि । 'विषीदन्तम्' इति पूर्वश्लोकोक्त्या शोकस्याद्यापि वर्तमानत्वादशोच इत्यार्षो लङ्प्रयोगः । अनुशोचसीत्यर्थः । विवेकी हि शोच्याननुशोचति, त्वं त्वशोच्यानुशोची मूढ इति दूषणगर्भोऽयमनुवादः । तत्र च 'कुतस्त्वा कश्मलम्' [२।२] इत्यादिना प्रतिबोधितः 'हा मयाऽनुचितमाचरितं' इति स्वयं बुद्ध्याऽवगन्तव्ये तद्विहाय प्रज्ञावतां बुद्धिमतां वादान्वचनानि 'कथं भीष्ममहम्' [२।४] इत्यादीनि भाषसे केवलम्, न तु वस्तुतः प्राज्ञोऽसीत्ययमपि दूषणगर्भोऽनुवादः । वादांश्चेति चकारेण प्रज्ञावादान्कुर्वन् । प्राज्ञमर्यादयाऽपि नावतिष्ठसे, यतः 'पृच्छामि त्वां धर्मसम्मूढचेताः' 'शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्' [२।७] इति भाषसे । न च शिष्यमर्यादयाऽपि तिष्ठसि, यतः 'न योत्स्यामि' इति पुनः स्वातन्त्र्येण भाषसे; तथा च मौर्ख्यं प्राज्ञत्वं पुनः शिष्यत्वं स्वातन्त्र्यं चेत्येतत्परस्परविरुद्धं त्वयि दृश्यत इत्यपहासकारणोक्तिः

इत्थमनन्य प्रथममशोच्यानुशोचनं निराकरोति— **गतासूनिति** । अत्र 'अशोच्यान्' इत्यादिभिः 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' [२।३१] इत्यन्तैर्विंशत्या श्लोकैः अशोच्यानुशोचननिरासः । ततः 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' इत्याद्यष्टभिः प्रज्ञावादानां निरास इति ज्ञेयम् । यद्यपि 'अशोच्यानन्वशोचः' इति दूषणगर्भानुवादेनैव अर्जुनशोकस्य निरासो भवतीति किमर्थमत्र तत्त्वज्ञानमवतारणीयम् ? तथापि भीष्मद्रोणयोर्महानुभावत्वं वदन्नर्जुनस्तयोरशोच्यत्वं न मन्यते, धार्तराष्ट्रेष्वाततायित्वेनाशोच्यत्वं मन्यमानोऽपि भीष्मद्रोणपुरस्कारेण प्रवृत्तांस्तान्न योद्धुमिच्छतीत्यतस्तेष्वशोच्यत्वबुद्धिः सत्यपि शोकापनोदकत्वाभावात्फलतः शोच्यत्वबुद्धेर्न विशिष्यते । तथा च भीष्मादयो मरिष्यन्तीति शोकपल्लवाङ्कुरहेतुभूतायास्तद्विषयकममताबुद्धिलक्षणलताया मूलकन्दस्याज्ञानस्योन्मूलनं विना समूलशोकनाशो न भवतीति तदज्ञानमूलकूलङ्कषमात्मज्ञानमवतारितमिति द्रष्टव्यम् । **गतासूनिति** । पण्डिता ज्ञानिनः लोके गतासून् गतप्राणान् अगतासून् अगतप्राणान् गमिष्यत्प्राणान् आसन्नमरणानिति यावत्, तानुभयांश्च नानुशोचन्ति । तथा च त्वमपि पण्डितो भूत्वा भीष्मादयो मरिष्यन्तीति वा मरणानन्तरमपि 'अहो बतैते मृताः' इति वा नानुशोचितुमर्हसीत्यर्थः ।

मधुसूदनसरस्वत्यस्तु—"अगतासुशब्देन गतासूनां बान्धवा ये जीवन्ति ते कथ्यन्ते; ते च बन्धुविच्छेदे कथं जीविष्यन्तीत्येवंरूपः शोक एवात्र अगतासुशोकः" इति व्याचख्युः । तच्चिन्त्यम् ।

'दृष्ट्वेमं स्वजनम्' [१।२८] इत्यादिना भीष्मादीन्स्वजनाञ्जीवतः प्रत्यर्जुनेन 'मन्निमित्तमेते मरिष्यन्ति' इति शोचितत्वेन तस्यैव शोकस्य कण्ठरवेणोक्तस्य प्राधान्येन निरसनीयस्यात्र अगतासुशोकत्वेन ग्राह्यतया तद्विहाय युयुत्सुस्वजनसम्बन्धिबन्धुविषयशोकस्याप्रस्तुतस्य ग्रहणानौचित्यात्; अन्यथा अर्जुनशोकस्य गतास्वगतासुशोकद्वयानन्तर्भूततया तस्यात्र निरासालाभेन तादवस्थ्यापातात् । यदि च गतासून्नानुशोचन्तीति मृतविषयशोकनिषेधेनैव मरिष्यच्छोकनिषेधोऽपि सिध्यति, हेत्वविशेषात्; अतस्तन्निषेधः पृथङ्नापे-

क्षित इत्युच्यते; तर्हि मृतसम्बन्धिबन्धुविषयशोकनिषेधोऽपि तत एव कैमुतिकन्यायेन सिद्ध इति तदर्थमगतासूंश्चानुशोचन्तीति न वक्तव्यमेव स्यात् । तथा च प्रस्तुतनिरासे सति अप्रस्तुतनिरासस्यार्थिकत्वात् आसन्नविनाशभीष्मादिशोचनमेवागतासुशोक इति व्याख्यानं युक्तम् ।

एतेन 'अगतासून् जीवत इव गतासूनपि नानुशोचन्ति' इति माध्वव्याख्यानमपि निरस्तम्; अगतासुशब्दस्योक्तरीत्या आसन्नमरणजीवद्वाचित्वावश्यम्भावेन स्वस्थजीवद्वाचित्वायोगात्, इवकारादेरश्रवणेन समुच्चयवाचकचकारस्य चोक्तरीत्या मुख्यार्थे सम्भवत्यगतिकगतिकानैकार्थ्योपगमानौचित्येन दृष्टान्ततया व्याख्यानासम्भवाच्च ।

एतेनैव 'गतासून्देहान् अगतासूनात्मनश्च नानुशोचन्ति' इति रामानुजव्याख्यानमपि निरस्तम्, गतास्वगतासुशब्दयोर्मृतजीवद्वाचित्वेन प्रसिद्धयोस्तथैवार्थे सम्भवत्यप्रसिद्धार्थकल्पनायोगात् । न हि देहे आत्मनि च तयोः प्रसिद्धिरस्ति । न च गता असवो यस्मादिति योगाश्रयणेन देहो गतासुः आत्मा च अगतासुरिति युक्तम् । तथा सति गतास्वगतासुशब्दाभ्यां मृतजीवच्छरीरयोरेव प्राप्तेः । न च गतासुरनित्यः अगतासुर्नित्य इति ताभ्यां देहात्मनोः प्रतिपत्तिरिति वाच्यम्, अनित्ये घटादौ गतासुरिति, नित्ये च आकाशादावगतासुरित्यव्यवहारेण तयोर्नित्यानित्यवाचित्वासिद्धेः लक्षणायां च तस्या एव दोषत्वात् । तस्माद्यथोक्त एवार्थ इति शङ्करभगवत्पादीयव्याख्यानमेवानवद्यम् ॥ ११ ॥

९ व० त० दी०—अथ नरस्य मोहशोकनिवृत्त्यर्थं साङ्ख्यबुद्धिमाह—

तत्र साङ्ख्यं बहुविधमत्रैकं सत्प्रमाणकम् । अष्टाविंशतितत्त्वानां स्वरूपं यत्र वै हरिः ॥ १ ॥
अन्ये सूत्रे निषिध्यन्ते योगोऽप्येकः सदादृतः । यस्मिन्ध्यानं भगवतो निर्बीजेऽप्यात्मबोधकः ॥ २ ॥
वैराग्यज्ञानयोगैश्च प्रेम्णा च तपसा तथा । एकेनापि दृढेनेशं भजन् सिद्धिमवाप्नुयात् ॥ ३ ॥
अतः कुमतिनाशार्थं साङ्ख्ययोगौ प्रकीर्तितौ । त्यागात्यागविभागेन साङ्ख्ये त्यागः प्रकीर्त्यते ॥ ४ ॥
अहन्ताममतानाशे सर्वथा निरहङ्कृतौ । स्वरूपस्थो यदा जीवः कृतार्थो हरिमाश्रितः ॥ ५ ॥
अत्यागे योगमार्गो हि त्यागोऽपि मनसैव हि । यमादयस्तु कर्तव्याः सिद्धे योगे कृतार्थता ॥ ६ ॥
ईश्वरालम्बनो योगो जनयित्वा तु तादृशम् । बहुजन्मविपाकेन भक्तिं जनयति ध्रुवम् ॥ ७ ॥
साङ्ख्येऽपि भगवच्चित्ते फलमेतन्न चान्यथा । समर्पणात्कर्मणां च भक्तिर्भवति नैष्ठिकी ॥ ८ ॥
अतः पूर्वं साङ्ख्यधिया धर्मनिष्ठा निरूप्यते ॥ ९ ॥

तथाहि हृषीकेशो भगवान् वासुदेवस्तदा स्वमार्गे न स्वीकुर्वन्नात्मनस्तत्त्वाविवेकादस्यैवं शोको भवतीति तन्निवारणार्थं साङ्ख्यबुद्धिं प्रदर्शयन्नाह—अशोच्यानिति । उभयथाऽपि न शोचितुं योग्यास्तान्प्रति अन्वशोचस्त्वम् । 'पतन्ति पितरो ह्येषां' [१।४२] इत्यादिना देहात्मस्वभावप्रज्ञानिमित्तवादांश्च भाषसे, देहात्मस्वभावज्ञानवतां शोके निमित्ताभावात् । गतासून्मृतिं प्राप्तान्, अगतासून् जीवतः तत्कलत्रादीन् । 'मृतानां परलोके का गतिर्जीवतामिह का भविता' इति न शोचन्ति । यद्वा—गतासून् जडान् अनात्मनो देहान् अगतासून् चेतनान् जीवात्मनश्च पण्डिता विवक्षितलक्षणा न शोचन्ति । त्वं च कीदृक् पण्डितो यच्छोचसीति भावः । आत्मनो वक्ष्यमाणचिदक्षरपुरुषत्वादेकविधत्वं देहस्य चानात्मप्रकृतिकार्यत्वादनित्यत्वं प्रसिद्धमिति हृदयम् ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त.––पूर्वं शास्त्रार्थज्ञानेन स्थिरां बुद्धिं कृत्वा भक्त्युपदेशः कर्त्तव्य इति पूर्वं सर्वशास्त्रोक्तज्ञानमुक्त्वा भक्तिमुपदिशन्नात्मानात्मज्ञानार्थमात्मानात्मज्ञानमाह भगवान्––अशोच्यानिति । त्वं अशोच्यान् शोकानर्हान् अन्वशोचः अनुशोचितवानसि, यतस्तेऽसुरावेशिनो भूभारहरणार्थं मे मारणीया एव, न तु ते भक्ताः । किञ्च तेषां शोकं कृत्वा प्रज्ञावादान् प्रज्ञावतां पण्डितानां वादान् भाषसे वदसि । तेषां वादानेव वदसि, न तु त्वं प्रज्ञावान् । यतस्ते प्रज्ञावन्तः पण्डिता मदिच्छयैव सर्वं भवतीति ज्ञानवन्तः, अतः गतासून् गतप्राणान् 'परलोके तेषां का गतिर्भविष्यति,' अगतासून् जीवतः 'जीवतां तेषां कथं योगक्षेमो भविष्यति' इति नानुशोचन्ति । अत एव श्रुतिरप्याह—"एष एव तं साधु कर्म कारयति यमुन्निनीषति एष एव तमसाधु कर्म कारयति यमधोनिनीषति" (... ह्येवैन ...तं यमन्वानुनेषति ... तं यमेभ्यो लोकेभ्यो नुनुत्सत) [कौ. उ. ३।९] इति । अतो मत्कृतेऽर्थे कथं शोकः कर्त्तव्य इति भावः ॥ ११ ॥

११ नी० भा० दी०—अर्जुनस्य देहनाशे आत्मनाशधीः स्वधर्मे युद्धे चाधर्मधीरिति मोहद्वयम्, तत्राद्यं ब्रह्मविद्यासूत्रभूतैर्विंशत्या श्लोकैरपनिनीषन् श्रीभगवानुवाच— अशोच्यानन्वशोचस्त्वमिति । "जीवापेतं वाव किलेदं म्रियते, न जीवो म्रियते" [छां. ६।११।३] इति श्रुतेर्देहाद्युपाधिनाशेऽप्याकाशवन्नाशरहितत्वेन अशोचनीयान् भीष्मादीनन्वशोचः कथमेते गुरवो मया हन्तव्याः कथं वा तैर्विनाऽहं जीविष्यामीति शोकं कृतवानसि, एवं मूढोऽपि त्वं प्रज्ञावादान् प्रज्ञावतां देहादन्यमात्मानं जानतां वादान् शब्दान् 'नरके नियतं वासः' [१।४४]

'पतन्ति पितरो ह्येषां' [१।४२] इत्यादीन् भाषसे, परं न तु प्रज्ञावानसि। तत्र हेतुः– गतासूनिति। गतासून् गतप्राणान् देहान्नानुशोचन्ति, प्रत्युत निर्हरन्त्येव। एतेन प्राण एवेष्टः, न तु देहः। तथा च श्रुतिः– "प्राणो ह पिता प्राणो माता प्राण आचार्यः" [छां. उ. ७।१५।१] इत्यादिः। अत एव सप्राणानेतानवगणयन्तं नरं पित्रादिहन्ता त्वमसि धिक्त्वामिति वदन्ति। उत्क्रान्तप्राणान् दहन्तमपि नैवं वदन्तीति लोकवेदप्रसिद्धिः। तस्मात् आत्मा देहादन्यः, चेतनत्वात्; व्यतिरेकेण घटवत्। देहो न चेतनः, दृश्यत्वात्; घटवत्। यदि देहश्चेतनः स्यात् मृतेऽपि तत्र चैतन्यमुपलभ्येत, तस्माद्देहनाशेनात्मनाशं मन्वानो मूर्ख एवासीत्यर्थः। यत्तु प्रज्ञानां पण्डितानां अवादान् वक्तुमयोग्यान् भाषसे इति तार्किकव्याख्यानं, तत अहर्थे घञो दुर्लभत्वात्, विशेषाध्याहारसापेक्षत्वाच्चोपेक्ष्यम् ॥ ११ ॥

न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः।
न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम् ॥ १२ ॥

१ शां. भा.— कुतस्ते अशोच्याः? यतो नित्याः। कथम्? न त्विति। न त्वेव जातु कदाचिदहं नासम्, किन्तु आसमेव। अतीतेषु देहोत्पत्तिविनाशेषु घटादिषु वियदिव नित्य एव अहमासं इत्यभिप्रायः। तथा न त्वं न आसीः, किन्तु आसीरेव। तथा न इमे जनाधिपा नासन्, किन्तु आसन्नेव। तथा न चैव न भविष्यामः, किन्तु भविष्याम एव सर्वे वयम्; अतोऽस्माद्देहविनाशात् परं उत्तरकालेऽपि त्रिष्वपि कालेषु नित्या आत्मस्वरूपेणेत्यर्थः। देहभेदानुवृत्त्या बहुवचनम्, नात्मभेदाभिप्रायेण ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— नित्यत्वमशोच्यत्वे कारणमिति सूचितं विवेचयितुं प्रश्नपूर्वकं प्रतिजानीते— **कुत** इत्यादिना। नित्यत्वमसिद्धं प्रमाणाभावादिति चोदयति— **कथ**मिति। आत्मा न जायते प्रागभावशून्यत्वान्नरविषाणवदिति परिहरति–**न त्वेवे**ति। किञ्चाऽऽत्मा नित्यः, भावत्वे सत्यजातत्वात्, व्यतिरेकेण घटवदित्यनुमानान्तरमाह— **न चैवे**ति। यत्तु कैश्चित् आत्मयाथात्म्यं जिज्ञासितं भगवानुपदिशति **न त्वि**त्यादिना श्लोकचतुष्टयेनेत्यादिष्टं, तदसत्; विशेषवचने हेत्वभावात्सर्वत्रैवाऽऽत्मयाथात्म्यप्रतिपादनाविशेषादित्याशयेन। 'पदच्छेदः पदार्थोक्तिर्वाक्ययोजना' इति त्रितयमपि व्याख्यानाङ्गं सम्पादयति— **न त्वि**त्यादिना। नन्वात्मनो देहोत्पत्तिविनाशयोरुत्पत्तिविनाशप्रसिद्धेरुक्तमनुमानद्वयं प्रसिद्धिविरुद्धतया कालात्ययापदिष्टमिति नेत्याह— **अतीतेष्वि**ति। 'चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्' [ब्र. सू. २।३।१६] इति न्यायेनाऽऽत्मनो जन्मविनाशप्रसिद्धेरौपाधिकजन्मविनाशविषयत्वान्निरुपाधिकस्य तस्य जन्मादिराहित्यमिति भावः। यद्यपि तवेश्वरस्य जन्मराहित्यं तथापि कथं मम? इत्याशङ्क्याऽऽह— **तथे**ति। तथापि भीष्मादीनां कथं जन्माभावस्तत्राऽऽह— **तथा नेमे** इति। द्वितीयमनुमानं प्रपञ्चयन्नुत्तरार्धं व्याचष्टे— **तथे**त्यादिना। ननु देहोत्पत्तिविनाशयोरात्मनो जन्मनाशाभावेऽपि महासर्गमहाप्रलययोस्तस्याग्निविस्फुलिङ्गदृष्टान्तश्रुत्या जन्मविनाशावेष्टव्यावित्याशङ्क्य 'नाऽऽत्माऽश्रुतेः' [ब्र. सू. २।३।१७] इति न्यायेन परिहरति–**त्रिष्वपी**ति। 'यावद्विकारं तु विभागो लोकवत्' [ब्र. सू. २।३।७] इति न्यायेन भिन्नत्वाद्विकारित्वमात्मनामनुमीयते, भिन्नत्वं च बहुवचनप्रयोगप्रमितमित्याशङ्क्याऽऽह— **देहे**ति ॥ १२ ॥

३ रा. भा.— प्रथमं तावदात्मनां स्वभावं शृणु— अहं सर्वेश्वरस्तावत्, अतो वर्तमानात्पूर्वस्मिन् अनादौ काले न नासम्, अपित्वासम्। त्वन्मुखाश्चैते ईशितव्याः क्षेत्रज्ञाः न नासन्, अपित्वासन्। अहं च यूयं च सर्वे वयं अतः परं अस्मादनन्तरे काले न चैव न भविष्यामः, अपितु भविष्याम एव। यथाऽहं सर्वेश्वरः परमात्मा नित्य इति नात्र संशयः, तथैव भवन्तः क्षेत्रज्ञा आत्मानोऽपि नित्या एवेति मन्तव्याः। एवं भगवतः सर्वेश्वरादात्मनां परस्परं च भेदः पारमार्थिक इति भगवतैवोक्तमिति प्रतीयते।

४ वे. ता. चं.— एवमुपायोपेयनिवर्त्यस्वभावानभिज्ञं प्रति त्रितयोपदेशाय बुभुत्सोत्पादिता; अथ पारलौकिकफलोपायानुष्ठानाधिकारित्वाय देहातिरिक्तत्वेनावश्यं ज्ञातव्यं पुरुषार्थतयोपेयमात्मानं तत्प्राप्तीच्छामुखेन तदुपायेच्छाजननाय प्रथममेवोपदिशतीत्यभिप्रायेणाह—**प्रथम**मिति। **शृण्वि**त्यनेन प्रकृतश्लोकस्य प्रतिवादिवाक्यवदुपालम्भमात्रार्थताव्युदासाय अवधा-

नापादनार्थत्वं व्यञ्जितम् । जीवेश्वररूपेष्वात्मसु नित्यत्वे शीघ्रसम्प्रतिपत्तियोग्यांशं प्रथममाहेत्यभिप्रायेणाह—**अह**मिति। ईश्वरस्याहङ्कारः सर्वनियन्तृत्वगर्भ इति तद्व्यपदेशफलितमाह—**सर्वेश्वर** इति। **ताव**दिति सम्प्रतिपत्तिसूचनम्। 'अतः परम्' इत्यत्र अतश्शब्दार्थं, तस्य पूर्ववाक्येऽपि यथार्हमनुषङ्गं, जातुशब्दाभिप्रेतं च आह—**अत** इत्यादिना। अनभिमतपक्षनिषेधाय व्यतिरेकरूपेऽपि वाक्ये तुशब्दद्योतितमन्वयमाह—**अपित्वास**मिति। 'न त्वं नेमे' इति भेदनिर्देशेऽपि क्षेत्रज्ञत्वाकारेण समुदायीकुर्वन्, ईश्वरापेक्षया युष्मदिदंशब्दार्थतया फलितमीशितव्यत्वाकारं च साधारणं दर्शयन्, सन्निहितनिदर्शनपराया एकदेशोक्तेस्तात्पर्यतो ब्रह्मादिसकलक्षेत्रज्ञविषयत्वं चाह—**त्वन्मुखा** इति। तुशब्दानुषङ्गं क्रियापदे विभक्तिविपरिणामं च दर्शयति—**अपित्वास**न्निति। 'न त्वं नेमे जनाधिपाः' इत्यत्र 'न त्वेव' इत्येतदनुषज्य, न त्वं नासीः, नेमे जनाधिपा नासन् इत्यन्वयः। 'सर्वे वयम्' इत्यस्य पूर्वोक्तजीवेश्वरसमुदाये सम्प्रतिपत्तव्यांशं विविनक्ति—**अहं चे**ति। 'त्यदादीनां मिथः सहोक्तौ यत्परं तच्छिष्यते' [वार्तिकं. अष्टा. १।२।७२] इति युष्मदस्मदोरत्रैकशेषः। एवमुत्तरत्र 'भवन्तः' इत्यत्रापि मन्तव्यम्। कालानन्त्यात् पर्वतादीनामिवातिस्थिराणामपि कदाचित् नाशः स्यादित्युत्प्रेक्षां निवारयति—**अपितु भविष्याम एवे**ति।

अप्रस्तुतस्वनिर्देशस्य दृष्टान्तार्थतां तत्र **अह**मिति निर्देशाभिप्रेतसर्वेश्वरत्व-सर्वात्मत्व-रूपनित्यत्वोपपत्तिं, दार्ष्टान्तिके च नित्यत्वसम्भावनामाह—**यथे**ति। **सर्वेश्वरः** कालत्रयवर्तिनः सर्वस्याधिपतिः कथं न कालत्रयवर्ती, कथं च सर्वेषां नियन्ता केनचित्कदाचिन्निरुद्ध्येत? इति भावः। **परमात्मा**—'देशकालस्वरूपानवच्छिन्नव्याप्तिः' इति परमात्मपदनिरुक्तिः। तथा च व्याप्तत्वात् व्याप्यैरस्य न नाशः, सर्वात्मत्वेन सर्वकालवर्तित्वं च सिद्धमिति भावः। ननु यः प्रत्यक्षयोग्ये देहातिरिक्ते जीवेऽपि संशेते, स कथं ततो व्यतिरिक्तेऽत्यन्तागोचरे परमात्मनि निःसंशयः स्यात्? उच्यते— न ह्यसावर्जुनः, 'पुरुषं शाश्वतं दिव्यम्' [१०।१२] इत्यादेः स्वयं वक्ता नारदासितदेवलव्यासादिपरमर्षिशतवचनैर्विदितपरब्रह्मभूतपरमपुरुषस्वभावः, प्रत्यक्षीकृतपुरन्दरलोकसकलास्त्रमन्त्रतपःप्रभावादिः, निरतिशयगुरुदेवताभक्तिः, अस्खलितसकलवर्णाश्रमाचारः, धर्मलोपभयविह्वलः, देहातिरिक्तमात्मानमीश्वरं चात्यन्तानित्यतया वा नास्तीति भ्राम्यति संशेते वा। तत्प्रकारविशेषानभिज्ञतयैव हि तस्य शोकादिः। ततोऽयमीश्वरं तन्नित्यतां च सर्वेश्वरत्वादिसिद्धां सामान्यतो मन्यते; लोकदृष्ट्या जन्मविनाशादिदर्शनात्। "न प्रेत्य संज्ञाऽस्ति" [बृ. उ. २।४।१२] इत्यादिश्रुत्यर्थापातप्रतीत्या च जीवप्रकारविशेषांस्तत्त्वतो न जानातीति न कश्चिद्दोषः। **क्षेत्रज्ञा आत्मान** इति—यथा जीवात् परमात्मनो वैलक्षण्येन जीवस्वभावास्तस्मिन्न भवन्ति, तथा क्षेत्राद्विलक्षणत्वेन वक्ष्यमाणेन क्षेत्रगतमनित्यत्वादिकं तन्नियन्तरि जीवे न शङ्कनीयमिति भावः।

अथ कुमतिसौचिकविनिर्मितानामामूलचूडमघटितविघटितजरत्कर्पटशकलकन्थासगन्धानां प्रबन्धानां दोषान् स्थालीपुलाकन्यायेन निदर्शयन्, प्रथमं शास्त्रोपक्रमविरोधं शास्त्रप्रवृत्त्यनुपपत्तिं च वदति—**एव**मित्यादिना। एवं तत्त्वोपदेशप्रवृत्तशास्त्रारम्भोक्तिप्रकारेणेत्यर्थः। **भगवतः सर्वेश्वरा**दिति। उभयलिङ्गात् सर्वनियन्तुः अहमिति निर्दिष्टादित्यर्थः। यदीश्वराज्जीवानां भेदः पारमार्थिको न स्यात्, उभयलिङ्गत्वदुःखित्वादिस्वभावसङ्करः स्यात्, यदि चात्मनां मिथोभेदः सत्यो न स्यात्, बद्धमुक्तशिष्याचार्यादिव्यवस्थानुपपत्तिः स्यादिति भावः। **भगवतैव**— न तु रथ्यापुरुषकल्पेन केनचित्। यद्वा 'त्वमेव त्वां वेत्थ, योऽसि सोऽसि' [यजुःकाठके १प्र.६] "सो अङ्ग वेद यदि वा न वेद" [ऋक्सं. ८।७।११] इत्युक्तेर्भगवता स्वेनैव स्वस्य स्वशरीरभूतजीवानां च तत्त्वमुक्तमिति प्रतीयत इत्यभिप्रायः।

३ रा. भा.— अज्ञानमोहितं प्रति तन्निवृत्तये पारमार्थिकनित्यत्वोपदेशसमये 'अहं त्वं इमे सर्वे वयं' इति व्यपदेशात्। औपाधिकात्मभेदवादे हि आत्मभेदस्याताात्त्विकत्वेन तत्त्वोपदेशसमये भेदनिर्देशो न सङ्गच्छते। भगवदुक्तात्मभेदः स्वाभाविक इति श्रुतिरप्याह—"नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानामेको बहूनां यो विदधाति कामान्" [कठो. २।५।१३ श्वे. उ. ६।१३] इति। नित्यानां बहूनां चेतनानां य एको नित्यश्चेतनः, स कामान् विदधातीत्यर्थः।

४ वे.ता.चं.— **अज्ञानमोहित**मिति— न हि स्वयं बम्भ्रम्यमाणस्याप्तेनापि भ्रान्तिरेवोत्पादनीयेति भावः। बुद्धाद्यवतारेणासुरादिभ्य इवायं उपदेशः किं न स्यादित्यत्रोक्तं **तन्निवृत्तय** इति। मोहनिवृत्त्यर्था गीतोपनिषदिति भवद्भिरपि स्वीकृत्य व्याख्यानादि च कृतमिति भावः। 'देहभेदाभिप्रायेण बहुवचनम्, नात्मभेदाभिप्रायेण' इति **शङ्करो**क्तं दूषयति— **पारमार्थिके**ति। न ह्यसौ 'न त्वेवाहम्' इत्यादिग्रन्थो भ्रान्तिनिवृत्त्यर्थो मन्त्रपाठः, येन भेदनिर्देशस्यान्यपरतां मन्येमहि; किन्त्वसौ तत्त्वार्थोपदेशरूप इति भावः। **अहम्** इति प्रत्यक्त्वेन, **त्वम्** इति स्वाभिमुखचेतनान्तरत्वेन, **इमे** इति स्वपराङ्मुखानेकचेतनत्वेन, **सर्वे** इति एकोपाधिसङ्गृहीतानेकव्यक्तित्वेन, **वयम्** इति स्वेन सहात्मतयैकवर्गीकृतानन्तव्यक्तित्वेन इति भावः। **इति व्यपदेशा**दिति— न ह्यत्र नाहमिति कश्चिदस्ति, न च त्वमिति नाप्यन्य इति प्रत्यादेशः कृत इति भावः। भास्करमते भेदस्य सत्योपाधिप्रयुक्तत्वात् भेदनिर्देश उपपद्यत इति शङ्कायां तत्रापि सामान्यत उक्तं दूषणमपरिहार्यमित्याह—**औपाधिके**ति। हिशब्द उपाधिभेदोपहितस्य परोक्तघटाकाशाद्युदाहरणेष्वपि भेदांशाताात्त्विकत्वाभ्युपग-

मपरः । उपाधिसत्यत्वेऽपि यथैकस्यैव मुखचन्द्रादेर्मणिकृपाणसरित्समुद्रादिभिः सत्यैरप्युपाधिभिर्भेदोऽपारमार्थिकः, यथा चैकस्यैवाकाशादेर्घटमणिकादिसत्योपाधिभिरपि संयोगभेदातिरिक्तो नोपाध्यधीनो भेदः, एवमन्तःकरणादिभिः सत्यैरप्युपाधिभिर्निरवयवत्वेन छेदनभेदनाद्ययोग्यस्य सर्वत्र परिपूर्णस्य ब्रह्मणो भेदोऽपारमार्थिक इत्यभ्युपगन्तव्यम् । ततश्च तत्त्वोपदेशसमये तद्विपरीतोपदेशो हितोपदेशिनो न घटत इति भावः ।

द्वयोरपि पक्षयोः श्रुतिविरोधोऽपि दूषणम्, स्वपक्षे च श्रुत्यैकार्थ्यान्न बुद्धागमादिवन्मोहनार्थत्वशङ्केत्यभिप्रायेणाह— **भगव**दिति । यद्वा भास्करपक्षदूषणायैव श्रुतिरुपात्ता; ततश्च कैमुत्येन शङ्करपक्षोऽपि दूषितः । अपिशब्दः प्रमाणद्वयसमुच्चये । **भगवदुक्तात्मभेद** इत्यनेन श्रौतवदेव प्रमाणान्तरनैरपेक्ष्यं सूच्यते । श्रुतिरपि नित्या तदाज्ञारूपतयैव हि प्रमाणम् । "नित्यो नित्यानाम्" [श्वे. उ. ६।१३] इत्यत्रापि 'पवित्राणां पवित्रम्' [म. भा. १३।१४९।१०] इत्यादिवद्योजनया जीवानित्यत्वपर्यवसितमर्थान्तरभ्रमं निरस्यन्, नित्यत्वबहुत्वचेतनत्वसामानाधिकरण्येन निरुपाधिकमेवात्मनां बहुत्वं चेतनत्वं चेति प्रदर्शयन्, तत एवात्मानित्यत्ववादिनां सौगतादीनां अविद्यादिमूलभेदवादिनां शङ्करादीनां आगमापायिचैतन्यवादिनां वैशेषिकादीनां चिच्छक्तिमात्रनित्यत्ववादिनामन्येषामपि निरासमभिप्रयन्, प्रथमान्तपदचतुष्टयसामानाधिकरण्यबलादीश्वरैक्यं तदैक्यस्य हिरण्यगर्भरुद्रेन्द्रादिवत्कालादिभेदाभेद्यत्वेन प्रवाहेश्वरपक्षप्रतिक्षेपं श्रुत्यन्तरादिप्रसिद्धनित्यचैतन्यं प्रसरादिकं च सूचयन्, 'यदाग्नेयः' [यजुः. ३।९।१७] इत्यादिवदनुवादलिङ्गसद्भावेऽप्यप्राप्तत्वबलेन विशिष्टविधित्वं च व्यञ्जयन्, सर्वदा सर्वत्र सर्वेषां चेतनानामेक एवेश्वरस्तत्तत्कर्मसमाराधितस्तत्तदनुरूपाण्यपेक्षितानि करोतीति श्रुत्यर्थमाह— **नित्याना**मिति ।

३ रा. भा.— अज्ञानकृतभेददृष्टिवादे तु परमपुरुषस्य परमार्थदृष्टेर्निर्विशेषकूटस्थनित्यचैतन्यात्मयाथात्म्यसाक्षात्कारान्निवृत्ताज्ञानतत्कार्यतया अज्ञानकृतभेददर्शनं तन्मूलोपदेशादिव्यवहाराश्च न सङ्गच्छन्ते । [परमपुरुषोऽप्यज्ञ इति पक्षेऽर्जुनवाक्यात् परमपुरुषवाक्यस्याज्ञानमूलमिथ्यार्थत्वे विशेषाभावान्न तस्योपदेशरूपत्वम् ।]

४ वे. ता. चं.— पुनः सिंहावलोकितेन शङ्करमतस्योपदेशानुपपत्तिरूपं शास्त्रारम्भमूलघातमाह— **अज्ञानेति** । किमयं भगवान् स्वेन ज्ञातमर्थमुपदिशति, अज्ञातं वा? ज्ञातमपि साक्षात्कृतम्, श्रुतमात्रं वा? उभयत्रापि तदज्ञानं निवृत्तम्, अनिवृत्तं वा? तन्निवृत्तावपि तत्कार्यभेदभ्रमो निवर्तते, न वा? इति विकल्पमभिप्रेत्य साक्षात्कारादज्ञानतत्कार्यनिवृत्तिपक्षे दूषणमाह— **परमपुरुषस्ये**ति । क्षेत्रज्ञस्य हि अपरमार्थदृष्टिः स्यादिति भावः । **निर्विशेषे**त्यादि—निर्विशेषत्वं सजातीयविजातीयस्वगतभेदराहित्यम्, कूटस्थत्वं मायानिष्ठत्वम्, साधारण्यं निर्विकारत्वं वा । स्वयमविक्रियमाणस्यापि कूटस्य यथा स्वसंसर्गिणामयःप्रभृतीनां विकारहेतुत्वं तद्वत् तत एव **नित्यत्वं** कालानवच्छिन्नत्वम् । **याथात्म्यम्** उक्तप्रकारम्; अयथासाक्षात्कारोऽस्मदादीनामपि परैरभ्युपगत इति तद्व्युदासाय **याथात्म्यसाक्षात्कारो**क्तिः । अज्ञानं अविद्या; तत्कार्यं भेदभ्रमः । आदिशब्देनानुष्ठापनादि गृह्यते । उपदेशादिव्यवहारो हि उपदेश्यार्थतद्वाचकाधिकारिशिष्याचार्यप्रयोजनभेदादिनानाविधभेददर्शनमूलः । भेददर्शनं चाज्ञानेनैव कृतमिति त्वन्मतम् । ततश्चाज्ञानतत्कार्यनिवृत्तौ कथं तत्कार्यपरम्परानुवृत्तिरिति व्याघातापसिद्धान्तशास्त्रानारम्भोपदेशाभावनिष्फलपरिश्रमत्वश्रुतिविरोधादिदोषशतमुन्मिषेदिति भावः ।

३ रा. भा.— अथ परमपुरुषस्याधिगताद्वैतज्ञानस्य बाधितानुवृत्तिरूपमिदं भेदज्ञानं दग्धपटादिवन्न बन्धकमित्युच्यते, नैतदुपपद्यते; मरीचिकाजलज्ञानादिकं हि बाधितमनुवर्तमानमपि न जलाहरणादिप्रवृत्तिहेतुः । एवमत्राप्यद्वैतज्ञानेन बाधितं भेदज्ञानमनुवर्तमानमपि मिथ्यार्थविषयत्वनिश्चयान्नोपदेशादिप्रवृत्तिहेतुर्भवति । न चेश्वरस्य पूर्वमज्ञस्य शास्त्राधिगततत्त्वज्ञानतया बाधितानुवृत्तिः शक्यते वक्तुम्; "यः सर्वज्ञः सर्ववित्" [मुं. उ. १।१।९+२।२।७] "परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च" [श्वे. उ. ६।८] 'वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन । भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन' [७।२६] इति श्रुतिस्मृतिविरोधात् ।

४ वे. ता. चं.— अद्वैतज्ञानादज्ञाननिवृत्तावपि वासनादिवशाद्भेदभ्रमस्यानुवृत्तिं तस्य चाबन्धकत्वमाशङ्कते— **अथे**ति । **दग्धपटादिव**दिति— यथा दग्धपटादेः पटादिप्रतिभासविषयत्वेऽपि न पटादिकार्यकरत्वम्, तद्वदत्र भेदभ्रमस्यानुवृत्तस्यापि न संसारहेतुत्वमिति भावः । **नैतदुपपद्यते** इति— दृष्टान्तमात्रमुक्तं, नतूपपत्तिः, प्रत्युतानुपपत्तिश्च विद्यत इति भावः । अनुपपत्तिं सोदाहरणामाह— **मरीचिके**ति । एवमत्र प्रसङ्गः—विप्रतिपन्नभेदज्ञानमद्वैतज्ञानबाधिततया मिथ्यार्थविषयमिति निश्चितं चेत्, न स्वविषयानुरूपप्रवृत्तिहेतुः स्यात्; यथा बाधितानुवृत्तं मरीचिकाजलज्ञानम्— इति । एवं च बाधितानुवृत्तभेदज्ञानं दग्धपटादिवत् न स्वकार्यकरमिति बाधितानुवृत्तिफलाभावात् स्वेष्टव्याघात इति भावः । श्रुतमात्रपक्षेऽपि निर्विशेषविषयसाक्षात्कार-

श्रवणयोर्विषयानतिरेकेणाज्ञाननिवृत्तिरनुपपन्नेति कृत्वाऽथ सर्वेश्वरे बाधितानुवृत्तिस्वरूपं दूषयति—— **न चे**ति । ईश्वरत्वादेव पूर्वमज्ञ इति वक्तुं न शक्यते, अनीश्वरत्वप्रसङ्गात् । ईश्वरोऽपि चेत् पूर्वमज्ञः, तस्य शास्त्राधिगमोऽपि न सम्भवति, तदधिकज्ञानवतोऽन्यस्य शास्त्रोपदेष्टुरभावात् । भावेऽपि स एवेश्वरोऽनीश्वरो वा सन् कुतः सिद्धज्ञान इत्यनवस्थादिदोषात् । न च प्रवाहेश्वरपारम्पर्यमस्ति, तस्य दूषितत्वात् । न चेश्वरः स्वकृतेन शास्त्रेण तत्त्वमवगच्छति, वेदानित्यत्वान्योन्याश्रयादिप्रसङ्गात् । न चानादीनेव वेदान् स्मृत्वा तैरर्थमधिजगाम; स्मृत्यादिहेतोः पूर्वानुभवस्याप्युपदेष्ट्रभावादिदुःस्थत्वात्, इत्यादिदोषानभिप्रेत्योक्तं **पूर्वमज्ञस्ये**त्यादि । ईश्वरस्य पूर्वमज्ञत्वे शास्त्राधीनज्ञानत्वे तदुपदेष्ट्रन्तरसद्भावे भ्रान्त्यनुवृत्तौ च श्रुतिस्मृतिविरोधमाह—— **यः सर्वज्ञ** इति । स्वरूपतः प्रकारतश्च सर्वं जानाति वेत्तीति विवक्षया सर्वज्ञसर्वविच्छब्दयोरपुनरुक्तिः; सर्वं विन्दति प्राप्नोतीति वा सर्ववित् ।

३ रा. भा.— किञ्च परमपुरुषश्चेदानीन्तनगुरुपरम्परा च अद्वितीयात्मस्वरूपनिश्चये सति अनुवर्तमानेऽपि भेदज्ञाने स्वरूपनिश्चयानुरूपमद्वितीयात्मज्ञानं कस्मा उपदिशतीति वक्तव्यम् ? । प्रतिबिम्बवत्प्रतीयमानेभ्योऽर्जुनादिभ्य इति चेत्, नैतदुपपद्यते । न ह्यनुन्मत्तः कोऽपि मणिकृपाणदर्पणादिषु प्रतीयमानेषु स्वात्मप्रतिबिम्बेषु तेषां स्वात्मनोऽनन्यत्वं जानन् तेभ्यः कमप्यर्थमुपदिशति ।

४ वे. ता. चं.— एवमुपदेशस्य हेत्वनुपपत्तिरुक्ता । अथोपदेष्टृतापि नोपपद्यत इत्याह—— **किञ्चे**ति । **इदानीन्तने**ति । न केवलमीश्वरकृतः प्रथम एवोपदेशोऽनुपपन्नः, अपित्वद्यतनोऽपीति; कुमतिमठपतिपरम्परायाः शिष्यान्नकुक्षिम्भरेः शिष्याद्यभावात्प्रायोपवेशनं प्रसज्यत इति भावः । अज्ञातोपदेशपक्षानुपपत्तिमभिप्रेत्याह—**स्वरूपनिश्चये**ति । न ह्येतेऽनुपलब्धार्थाः, नापि सन्दिग्धार्थाः, नापि विप्रलम्भकाः, न च परोक्तानुवादिनः, नापि बालोन्मत्तादिवद्यथोपनतजल्पाकाः, इति भावः । **कस्मा** इति । स्वस्मै परस्मै वा ? पूर्वत्र भिन्नतया निश्चिताय, अन्यथा वा ? भिन्नतयेत्यत्रापि सत्यतया निर्णीताय, असत्यतया वा ? परस्मा इत्यत्रापि तात्त्विकाय, अतात्त्विकाय वा ?अतात्त्विकत्वेऽपि तथा प्रतीताय, अन्यथा वा ? इति विकल्प्य प्रष्ट्रे तदुत्तरं वक्तव्यमित्यर्थः । तत्र स्वस्यैव भिन्नस्य सत्यत्वनिश्चयेऽपसिद्धान्ताज्ञत्वादिदोषप्रसङ्गः । असत्यत्वनिश्चये वन्ध्यातनयादिभ्य इवानुपदेशः । अभिन्नतया निश्चिताय स्वस्मै चेत्, अर्जुनादिप्रतिभासमन्तरेण सर्वदोपदेशः स्यात् ; न च तत्रोपदेशस्य किञ्चित्प्रयोजनमस्ति ; परस्मै तात्त्विकायेति तु शरीरभेदेऽपि भवान्नाभ्युपगच्छति ; अतात्त्विकतयैव प्रतीताय परस्मै चेत्, पूर्ववदेवानिर्वचनीयत्वेनासत्त्वेन वा निश्चितेभ्यः प्रतिबिम्बवन्ध्यासुतादिभ्योऽप्युपदेशप्रसङ्गः ; अतात्त्विकस्यैव परस्य तात्त्विकत्वबोधे तु तत्त्ववेदित्वमेव न स्यादिति न तत्त्वोपदेशित्वसिद्धिरिति स्थिते, परमार्थत एकत्वेऽपि भ्रान्त्या भिन्नतया प्रतीयमानेभ्यो बाधकज्ञानबलेनाभिन्नतया निश्चितेभ्यश्चेति पक्षं शङ्कते—— **प्रतिबिम्बवदि**ति । दूषयति—— **ने**ति । अनुपपत्तिं विवृणोति—— **न ही**ति । **अनुन्मत्त** इति—ईश्वरादेरुन्माद एव भवता स्वीकृतः स्यादिति भावः । **कोऽपी**ति—किमुतेश्वर इति भावः । **अनन्यत्वं जानन्नि**ति— अनन्यत्वमजानन्तो बालादयः काममुपदिशेयुः ; अत्रोपदेष्टुरन्यत्वाध्यवसाये भ्रान्तत्वादिप्रसङ्ग इति भावः । **कमपी**ति— लौकिकमलौकिकं वा दृष्टार्थमदृष्टार्थं वा, किं पुनर्मोक्षार्थमित्यर्थः ।

३ रा. भा.—बाधितानुवृत्तिरपि तैर्न शक्यते वक्तुम् ; बाधकेनाद्वितीयात्मज्ञानेनात्मव्यतिरिक्तभेदज्ञानकारणस्यानादेर्विनष्टत्वात् । द्विचन्द्रज्ञानादौ तु चन्द्रैकत्वज्ञानेन पारमार्थिकतिमिरादिदोषस्य द्विचन्द्रज्ञानहेतोरविनष्टत्वात् बाधितानुवृत्तिर्युक्ता । अनुवर्तमानमपि प्रबलप्रमाणबाधितत्वेनाकिञ्चित्करम् । इह तु भेदज्ञानस्य सविषयस्य सकारणस्यापारमार्थिकत्वेन वस्तुयाथात्म्यज्ञानविनष्टत्वान्न कथञ्चिदपि बाधितानुवृत्तिः सम्भवति । अतः सर्वेश्वरस्येदानीन्तनगुरुपरम्परायाश्च तत्त्वज्ञानमस्तीति चेत्, भेददर्शनतत्कार्योपदेशाद्यसम्भवः । भेददर्शनमस्तीति चेत् अज्ञानस्य तद्धेतोः स्थितत्वेनाज्ञत्वादेव सुतरामुपदेशो न सम्भवति ।

४ वे. ता. चं.— बाधितानुवृत्तिस्वरूपमभ्युपगम्य पूर्वं दूषणान्तरमुक्तम् ; इदानीं तन्मते तदेव न सिध्यतीत्याह— **बाधिते**ति । उपपादयति— **बाधकेने**ति । न हि कारणाभावे कार्यं घटेत, न च दोषनिवृत्तौ भ्रान्तिनिवृत्तिर्न स्यादिति वक्तुं युक्तम् । **अनादे**रिति । स्वरूपतः प्रवाहतो वा अनादेरन्यानिवर्त्यतयैतावन्तं कालमनुवृत्तस्य भेदज्ञानकारणभूतस्य दोषस्य यदि अद्वैतज्ञानेनापि नाशो न स्यात्, नित्यसंसारित्वं ब्रह्मणः स्यादिति भावः । अत्राज्ञानादेरिति कश्चित्पाठः, तत्रादिशब्देन भेदभ्रमस्तद्विषयश्च गृह्यते । परैरुदाहृते दृष्टान्ते बाधितानुवृत्तेरुपपत्तिमाह—**द्विचन्द्रे**ति । **पारमार्थिके**ति— न हि पारमार्थिकं बाध्येत, तथासति बाध्याबाधविप्लवप्रसङ्गादिति भावः । **द्विचन्द्रज्ञानहेतो**रिति— न हि बाधकज्ञानेन पूर्वज्ञानस्य कारणं बाध्यते, इन्द्रियादेरपि बाधप्रसङ्गात् । अतो विषय एवारोपितस्तदधिष्ठानविषयेण विरुद्धाकारग्राहिणा ज्ञानेन बाध्यः । न चात्र तिमिरादिद्विचन्द्रज्ञानस्य चन्द्रैकत्वज्ञानस्य वा विषयः । भवतस्तु समस्तभेदभ्रमोपा-

दानस्याज्ञानवासनादेः साक्षिचैतन्यविषयत्वात्, बाधकज्ञानस्य चाद्वितीयात्मव्यतिरिक्तसमस्तभावगोचरत्वात्, कारणस्याप्यनादेर्बाध एवेति भावः । युक्तेति— सामग्र्यनुवृत्तौ कार्यानुवृत्तिरुपपन्नेति भावः । यदि भ्रान्तिरनुवृत्ता कथं तर्हि तत्कार्यविस्मयभयादिनिवृत्तिरित्यत्राह— अनुवर्तमानमपीति । प्रबलशब्देन परपक्षे भेदभ्रमतद्बाधकयोरविशेषः सूचितः । द्वयोरपि हि अज्ञानकारणत्वं तैराश्रितम्, अन्यथा सत्यद्वयप्रसङ्गात् । तथाच सति किं कस्य बाधकं बाध्यं वा ? । न च दोषमूलत्वं बाधकज्ञानस्याज्ञातमिति वाच्यम्, प्रथममेव श्रवणवेलायां ब्रह्मव्यतिरिक्तसमस्तमिथ्यात्वप्रत्ययात् । न चाज्ञातमिति तावता तत्त्वसिद्धिः ; सत्यरजतबाधकेन शुक्तिकाज्ञानेनाज्ञातदोषेणापि तत्त्वतो रजतस्वरूपबाधाभावात । दोषमूलत्वाविशेषेऽपि पूर्वत्वपरत्वाभ्यां बाध्यबाधकव्यवस्थेति चेत्, न; दोषमूलत्वे ज्ञाते सति परत्वस्याकिञ्चित्करत्वात्, भ्रान्ततयाऽवगतेनोक्तसर्वबाधकवाक्यवत् । अन्यथा शून्यमेव तत्त्वमिति माध्यमिकवाक्येन दोषमूलतया ज्ञातेनापि परत्वमात्रेण संविन्मात्रस्यापि बाधः स्यात् ।

अथ कारणस्यापि बाध्यतया विषयत्वापारमार्थिकत्वलक्षणं दृष्टान्ताद्वैषम्यं विवृण्वन् बाधितानुवृत्त्यसम्भवं निगमयति— इह त्विति । न कथञ्चिदपि— अनाद्यज्ञानेन वा भेदज्ञानवासनादिभिर्वेत्यर्थः । ज्ञातं वा अज्ञातं वेति विकल्पाभिप्रायेणोपक्रान्तामुपदेशकारणाद्यनुपपत्तिं विकल्पस्फोरणेनोपसंहरति—अत इति । सुतरामिति— जानतस्तु बाधितानुवृत्तौ दृष्टान्तमात्रमपि तावदस्ति ; अजानत उपदेशे सोऽपि नास्तीति भावः ।

३ रा. भा.— किञ्च गुरोरद्वितीयात्मविज्ञानादेव ब्रह्मात्मज्ञानस्य सकार्यस्य विनष्टत्वात् शिष्यं प्रत्युपदेशो निष्प्रयोजनः । गुरुस्तज्ज्ञानं च कल्पितमिति चेत् शिष्यतज्ज्ञानयोरपि कल्पितत्वात्तदप्यनिवर्तकम् । कल्पितत्वेऽपि पूर्वविरोधित्वेन निवर्तकमिति चेत्, तदाचार्यज्ञानेऽपि समानमिति तदेव निवर्तकं भवतीत्युपदेशानर्थक्यमेव, इति कृतमसमीचीनवादैर्निरस्तैः ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.—उपदेशस्य कारणाद्यनुपपत्तिरुक्ता, अथानर्थक्यमाह— **किञ्चेति** । प्रतिबिम्बवत्प्रतीयमानेभ्य इत्यादिना पूर्वमेव जीवाज्ञानपक्षस्यापि दूषितत्वाद्ब्रह्माज्ञानपक्षे अधिकदूषणमिदमुच्यते । ते खलु 'एकमेव ब्रह्माविद्याशबलमेक एव जीवः; स्वप्नद्रश इवैकस्यैव तस्य भ्रमात् स्वप्नदृष्टपुरुषादय इवान्ये जीवादयः प्रतिभान्ति; तस्यैकस्यैवानिश्चितदेशविशेषस्थितेरनिर्णीतकालेन भविष्यता तत्त्वज्ञानजागरेण समस्तः प्रपञ्चोऽपि स्वप्नप्रपञ्चवद्बाध्यते' इति वर्णयन्ति । तत्रायमुपदेष्टा वासुदेवादिर्गुरुः स एव, तद्दृष्टो वा ? शिष्योऽप्यर्जुनादिः स एव, तद्दृष्टो वा ? इति विकल्पमभिप्रेत्य गुरुः स एवेति पक्षे, दूषणमाह— **गुरोरिति** । **सकार्यस्येति**– शिष्याचार्यत्वादेरपीति भावः; तेनोपदेष्टृभावः प्रष्टृभाव उपदेशपरिकराभावश्चोक्तो भवति । गुरोस्तद्दृष्टत्वपक्षमनुवदति— **गुरुरिति** । न हि स्वप्नद्रशा कल्पितपुरुषविज्ञानेन स्वप्नो बाध्येत; तद्वदत्रापि गुरोर्ज्ञानेन प्रपञ्चबाधाभावात्तद्बाधायोपदेशः सप्रयोजन इति भावः । दूषयति— **शिष्येति** ।

अयं भावः— न तावदत्रार्जुनादिः स एव जीव इति तृतीयकल्पे प्रमाणमुपलभामहे ; न च 'अयं मम शिष्यो जीवो मुक्तो भविष्यति, अहं त्वनेन स्वप्नद्रशेव कल्पितः' इत्याचार्योऽपि मन्यते, तथा सति स्वसंहारकारिणे महापकारिणे तस्मै नोपदिशेत् ; स्वयं हि स्वप्नस्वभावान्नियमेनैव निवृत्तः स्यादिति न मोक्षोपायमाचरेत् ; शिष्योऽपि यदि स्वप्नदृष्टवद्गुरुं मन्येत, ततो न शृणुयात् । गुरुतज्ज्ञानविशेषयोः स्वभ्रान्तिकल्पिततया स्वयमेव तज्ज्ञानविषयविशेषं जानन् ततः किमर्थं शृणोति ? स्वकल्पितोपदेष्टृजनितोपदेशभ्रमात् स्वभ्रान्तिनिवृत्तिरिति च हास्यम्, तमन्तरेणापि स्वप्रत्यक्षभ्रमादपि तन्निवृत्त्युपपत्तेः । न च ज्ञातार्थेऽप्यर्जुनेऽद्य यावत् भ्रमनिवृत्तिर्दृश्यते, अतः शिष्योऽप्याचार्यवत्समस्तप्रपञ्चस्वप्नदृशान्येनैव दृष्ट इति चतुर्थः कल्पः परिशिष्यते । ततश्च शुकवामदेवादिज्ञानवदर्जुनादिज्ञानमपि नाज्ञाननिवर्तकमिति निष्फलः शिष्याचार्याणां कृष्णार्जुनादीनां त्रिवर्गपरित्यागेनापवर्गार्थं प्रयास इति शास्त्रारम्भोऽनुपपन्नः ।

अथ परिहासकाकुपूर्वमपच्छेदनयमाशङ्क्य परिहरति— **कल्पितत्वेऽपीत्यादिना** । एवमुपदेशानुपपत्तौ तस्य सर्वद्रष्टुरेकस्यापि जीवस्य कदाचिदपि मोक्षायोगात् शास्त्रप्रयोजनमपि नास्तीति ततोऽपि शास्त्रारम्भानुपपत्तिरिति फलितम् । एवं शास्त्रोपदेशस्य तदुपदेष्टुस्तच्छ्रोतुस्तत्प्रयोजनस्य चानुपपत्तौ सामान्यतः सर्वस्मिन्नपि परमते दूषिते किमवान्तरदूषणैरित्यन्यपरतयोपसंहरति— **इति कृतमिति** । कृतं अलमित्यर्थः । **असमीचीनवादैरित्यनेन** भास्करादिमतेऽप्येवंविधदूषणशतं शारीरकभाष्याद्युक्तं स्मारितम् ॥ १२ ॥

५ आ. मा. भा.— किमिति । न त्वेवाहम् । ईश्वरनित्यत्वस्याप्रस्तुतत्वाद्दृष्टान्तत्वेनाह— न त्वेवेति । यथाऽहं नित्यः सर्ववेदान्तेषु प्रसिद्धः, एवं त्वमेते जनाधिपाश्च नित्याः ॥ १२ ॥

६ ज. प्र. दी.– किमिति कस्मात्कारणात्पण्डिता अप्यगतासूनिव गतासूनासन्नविनाशान्नानुशोचन्तीति शेषः । अत्र नित्यत्वादित्युत्तरम् । कुतो नित्यत्वमित्यत आहेति वाक्यं चाध्याहार्यम् । न त्वेवाहमित्यतः परमिति शब्दश्च । अर्जुनं निमित्तीकृत्य प्राप्तलोकोपकारार्थं हि भगवतोपदेशः क्रियते । तत्र ये भगवतः कृष्णस्येश्वरत्वं नित्यत्वं च न जानन्ति, तान् प्रति यथाश्रुतैव योजना । दृष्टान्तस्तूत्तरत्र भविष्यति । ये तु तज्ज्ञात्वा जीवनित्यत्वमेव न जानन्ति, तान्प्रत्यन्यथा योज्यमित्याह—

ईश्वरेति। अप्रस्तुतत्वादनाशङ्कितत्वाद्दृष्टान्तत्वेनाह। जीवनित्यतायां साध्यायामीश्वरमिति शेषः। अत एव कृष्णेत्यनुक्त्वेश्वरेत्युक्तम्। नन्वीश्वरनित्यत्वं कुतः सिद्धं? पूर्वार्द्धे वाक्यत्रयसद्भावात्, कथञ्चिद्योजनासम्भवेऽपि उत्तरार्द्धस्यैकवाक्यत्वात्कथं योजना? इत्यत आह—यथेति। वेदान्ता उपनिषदः। सिद्धस्यार्थस्य साध्यत्वेन निर्देशो दोषायेति सामर्थ्याद्यथैवंशब्दाध्याहारेण वाक्यभेदेन च योज्यमिति भावः। ननु वेदान्तैरीश्वरनित्यत्वं जानन्तस्तत्रैवोक्तं जीवनित्यत्वं कथं न जानन्ति? उच्यते—"नित्यो नित्यानां" [कठो. ५।१३; श्वे. उ. ६।१३] इति निर्धारणसामर्थ्याज्जीवानां नित्यत्वमीश्वरस्य परमनित्यत्वमवगम्य मन्दाः प्रतिपद्यन्ते। नित्यत्वं हि विनाशाभावः। नचाभावस्तारतम्यवान्। अत ईश्वर एव नित्यः, जीवेषु तूपचार इति। तान्प्रत्यनुमानेन जीवनित्यत्वं ईश्वरदृष्टान्तेन साध्यते। तत्र 'न त्वेवाहं जातु नासं' इति दृष्टान्तेनानादित्वसाधनमनुवदति। न त्वमित्यादिना तस्य पक्षधर्मतामाह— नचैवेत्यादिना। दृष्टान्ते पक्षे च साध्याभिधानमिति। अत्र भगवता जीवानां परस्परमीश्वराच्च भेदे प्रतिपादितेऽपि बहुवचनं शरीरापेक्षया, न स्वात्मापेक्षयेति वदतो [शं. चा.] भविष्यत्युत्तरम्॥ १२॥

७ ह. पै. भा.— कुतस्तेऽशोच्याः? जन्ममरणादिमत्त्वासम्भवात्; अत आह— न त्विति। जातुशब्दः कदाचिदित्येतस्मिन्नर्थे वर्तते। नाहं कदाचिन्नाऽऽसम्, अपित्वासमेव। न त्वं नाऽऽसीः, आसीरेवेत्यर्थः। नेमे भीष्मादयो नाऽऽसन्, किन्तु आसन्नेव। न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम्— त्वमहमिमे राजानश्च सर्वे वयं जातु न न भविष्यामः, अपितु भविष्याम एव। अतीतेषु देहोत्पत्तिविनाशेषु सर्वेषामेवास्माकमुत्पत्तिविनाशौ न स्तः, परमात्मस्वरूपेण नित्यत्वात्। तथा भविष्यद्देहोत्पत्तिविनाशशङ्का न कर्तव्येत्यर्थः। बहुवचनं देहाभिप्रायेण। बहुदेहेषु जायमानेषु विनश्यत्सु चाऽऽत्मनो जन्मविनाशौ न स्त इत्युक्तं भवति॥ १२॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु सर्वोऽपि मृतानासन्नमरणांश्च बन्धूञ्छोचति, तत्कथं पण्डितास्तान्न शोचन्तीत्युच्यते? तत्र वक्तव्यम्— को नाम शोचनीयः पदार्थः? किमात्मा? किं वा देहः? नाद्यः, तस्य नित्यत्वेन मरणासम्भवादित्यभिप्रेत्यात्मनित्यत्वं साधयति— न त्वेवेत्यादिषड्भिः। तु-शब्दो देहादात्मनो वैलक्षण्यद्योतनार्थः। अहं जातु कदापि पूर्वकाले नैव नासम्, किन्त्वासमेव। त्वं च न नासीः, किन्त्वासीरेव। इमे जनाधिपा भीष्मादयोऽपि न नासन्, किन्त्वासन्नेव। अतः परं उत्तरकालेऽपि जातु अहं त्वमिमे जनाधिपाश्चेति सर्वे वयं नैव न भविष्यामः, किन्तु भविष्याम एव; इति कालद्वयसम्बन्ध उक्तः। वर्तमानकालसम्बन्धस्तु स्फुटत्वान्न वक्तव्यः। ततः कालत्रयसम्बन्धित्वेनात्मनो नित्यतया मरणासम्भवान्न शोच्यत्वमित्यर्थः।

अत्र 'आसं भविष्यामि' इत्युक्त्यैव कालद्वयसम्बन्धसिद्धावपि प्रागभावप्रतियोगित्वध्वंसप्रतियोगित्वयोः साक्षान्निषेधार्थं 'न नासं, न न भविष्यामः' इति नञ्द्वयगर्भवचनमुक्तम्। यद्यपि भीष्माद्यात्मनामशोच्यत्वप्रतिपादनाय तदीयात्मनित्यत्वमेव वक्तव्यम्, न त्वेवाहमिति स्वात्मनित्यत्वप्रदर्शनं तु किमर्थम्? तथापि 'यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः' [२।६] इति वदता अर्जुनेन परेषामिव स्वेषामपि पराजयपक्षे मरणमाशङ्कितमिति तत्परिहाराय तत्प्रदर्शनमर्थवत्। तत्र च परात्मापेक्षया स्वात्मनः प्रत्यासन्नत्वादादौ स्वात्मनित्यत्वोक्तिः। तत्राप्यर्जुनस्य स्वात्मापेक्षया भगवदात्मा अधिकतरप्रेमास्पदम्। अतो भगवद्विपर्ययभाव एव प्रथमं तस्य बुभुत्सेति तद्विजानता भगवता प्रथमं 'न त्वेवाहं' इति स्वनित्यत्वं प्रदर्शितम्।

यत्त्वत्र माध्वरामानुजव्याख्यानम्— 'भगवत्सामर्थ्यमर्जुनेन बहुशो दृष्टम्, अचिन्त्यशक्तिकत्वेन तस्य जीववैलक्षण्यमप्यवगतम्, अतस्तन्नित्यत्वस्यानाशङ्कितत्वात् दृष्टान्तत्वेनैव ग्रहणम्। एवं च यथाऽहं परमात्मा नित्यः सर्ववेदान्तप्रसिद्धः, तथा त्वमिमे जनाधिपाश्च नित्या इत्यर्थः' इति। तन्न; जीवनित्यत्वस्यापि वेदान्तप्रसिद्धत्वेन तस्याप्यनाशङ्किततयाऽत्र प्रतिपादनानपेक्षणात्। न च "नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानामेको बहूनां यो विदधाति कामान्" [कठो. ५।१३] इति श्रुत्या निर्धारणसामर्थ्याज्जीवानां नित्यत्वमीश्वरस्य परमनित्यत्वं च ज्ञायते; नित्यत्वं च विनाशाभावः, न चाभावे तारतम्यमस्तीति जीवनित्यत्वमुपचरितमाशङ्क्येत, तदर्थं प्रागभावध्वंसाप्रतियोगित्वदर्शनेनात्र जीवनित्यत्वमुपपाद्यत इति वाच्यम्। तदुपपादनस्यापि "न जायते म्रियते वा विपश्चित्" [कठो. २।१८] "अविनाशी वा अरेऽयमात्मा" [बृ. उ. ४।५।१४] इत्यादिश्रुतिभिरेव कृतत्वात्, नित्यानां चेतनानां बहूनां नित्यश्चेतन एको यः कामान्विदधाति इति सम्बन्धषष्ठ्यैवात्र श्रुत्यर्थाञ्जस्येन निर्धारणषष्ठ्यसिद्धेश्च। यद्युच्येत अर्जुनेन विदितमपि जीवनित्यत्वमत्र भीष्माद्यशोच्यत्वहेतुतयोच्यमानं न दुष्यत इति, तर्हि भगवन्नित्यत्वमपि 'यद्वा जयेम' [२।६] इत्याद्यर्जुनीयभगवदपायशङ्कानिरासायोच्यमानं न दुष्यत इति समानम्। परमात्मन्यनित्यत्वशङ्कैव नेति चेत्, जीवात्मन्यपि न सेति तुल्यम्। किञ्च 'श्रीकृष्णः परब्रह्म' इति नार्जुनस्याद्यापि निश्चयोऽस्ति, येन त्वदुक्तं व्याख्यानं युज्येत। यद्यपि भगवत्सामर्थ्यमर्जुनेन बहुशो दृष्टं युधिष्ठिरराजसूयादिषु भीष्मादिभ्यो बहुधा श्रुतं च; तथापि विश्वरूपप्रदर्शनात्

पूर्वमर्जुनस्य भगवत्यपरिमितबलपराक्रमसम्पन्नो योगादिलब्धदिव्यशक्तिः कश्चिदयं महान्पुरुषस्तैस्तैरीश्वरत्वेन स्तूयत इत्येव निश्चयः। विश्वरूपदर्शनानन्तरं तु परब्रह्मत्वनिश्चय इत्यर्जुनवचनैरेवावगम्यते। विश्वरूपाध्याये— 'सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण हे यादव हे सखेति। अजानता महिमानं तवेदं मया प्रमादात्प्रणयेन वाऽपि॥ यच्चावहासार्थमसत्कृतोऽसि विहारशय्यासनभोजनेषु। एकोऽथवाऽप्यच्युत तत्समक्षं तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम्॥ पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य—' [११।४१–४३] इत्यादि वदता अर्जुनेन भगवन्तं प्रति 'तव महिमानमजानता मया त्वं लोकसाधारणः सखेति मत्वा इतः पूर्वं विहारशय्यादिषु यदसत्कृतं तत्क्षामये, त्वं हि सकलजगत्पिता परब्रह्मैवासि' इति कथनेन विश्वरूपदर्शनात्पूर्वं भगवति स्वस्य परब्रह्मत्वाध्यवसायाभावस्य तदनन्तरं तत्सद्भावस्य च कण्ठत एवोक्तेः। आदित आरभ्यैवार्जुनस्य भगवति परब्रह्मत्वनिश्चये चतुर्थेऽध्याये [श्लो. ४] भगवन्तं प्रति 'अपरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः। कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति' इत्यर्जुनस्य प्रश्नायोगाच्च। न हि परब्रह्मणि इदानीन्तनस्य तव पूर्वसिद्धं विवस्वन्तं प्रत्युपदेशः कथमिति प्रश्नोऽवतरति, न वा सर्वज्ञं ब्रह्मैवायमिति निश्चितवन्तं प्रति 'बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन। तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप' [४।५] इति भगवतः प्रत्युक्तिरर्थवती भवति। पूर्वमेव श्रीकृष्णेऽर्जुनस्य ब्रह्मत्वनिश्चये ब्रह्मैव स्वसाहाय्यार्थं निजरथमधितिष्ठतीति जानतस्तस्य 'यद्वा जयेम—' [२।६] इत्यादिजयसंशयायोगाच्च। तस्मात् 'न त्वेवाहम्' इत्यस्य दृष्टान्ततया व्याख्यानायोगाच्छङ्करभगवत्पादव्याख्यातो यथोक्त एवार्थः।

यत्पुनरत्र **रामानुजेनोक्तम्**— "अज्ञानमोहितं पार्थं प्रति तन्निवृत्तये पारमार्थिकनित्यत्वोपदेशसमये भगवता 'अहं त्वं इमे सर्वे वयं' इति व्यपदेशाज्जीवेश्वरभेदः परस्परभेदश्च पारमार्थिक इति भगवतैवोक्तम्" इति। तत्तु 'देहभेदानुवृत्त्येह बहुवचनं, न त्वात्मभेदाभिप्रायेण' इति गीताभाष्यगतभगवत्पादश्रीसूक्त्यैव प्रतिहतोदयम्, 'क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत' [१३।२] इत्यादिना भगवतैव नानाशरीरेषु स्थितो जीवः स्वयमेवेति प्रतिपादनाद्भगवन्मताज्ञानविजृम्भितं सत्कूपमण्डूकन्यायावहम्, "यथा ह्ययं ज्योतिरात्मा विवस्वानपो भिन्ना बहुधैकोऽनुविष्टः। उपाधिना क्रियते भिन्नरूपो देवः क्षेत्रेष्वेवमजोऽयमात्मा" इत्यादिश्रुतिशतैरेव दत्तोत्तरं च। किञ्च नात्र जीवे भेदो जीवपरस्परभेदो वा प्रतिपाद्यः, प्रत्यक्षेणैव तत्सिद्धेः, अनन्यलभ्यस्यैव शब्दार्थत्वात्। अतः प्रत्यक्षप्राप्तभेदानात्मनः 'अहं त्वमिमे' इत्यनूद्य तन्नित्यत्वमेवात्र प्रतिपाद्यम्। अन्ते षट्के तु 'क्षेत्रज्ञं च' [१३।२] इत्यादिनाऽप्यद्वैतं प्रतिपाद्यत इति नास्माकमनुपपत्तिलेशः; प्रत्युत द्वैतवादिनस्तवैव तद्वचनविरोधो दुरुद्धरः। अपि च 'अहं त्वं' इति व्यपदेशमात्रान्न भेदसिद्धिः। **रामायणे रामपरशुरामसंवादे** 'ब्राह्मणोऽसीति मे पूज्यो विश्वामित्रकृतेन च। तस्माच्छक्तो न ते राम मोक्तुं प्राणहरं शरम्' [वा. रा. १।७६।६] 'न चेयं मम काकुत्स्थ व्रीडा भवितुमर्हति। त्वया त्रैलोक्यनाथेन यदहं विमुखीकृतः' [वा. रा. १।७६।१९] इति रघुरामपरशुरामाभ्यामहं त्वमिति व्यपदिष्टतया तयोरपि भेदप्रसङ्गात्। न चेष्टापत्तिः, 'रामः शस्त्रभृतामहम्' [१०।३१] इत्यत्र 'शस्त्रभृत्त्वे विभूतिरर्थान्तिराभावात्' इति व्याख्यातवता त्वयाऽपि अवतारभेदनिषेधात् अपसिद्धान्ताच्च। तत्र प्रमिताभेदयोर्भेदव्यपदेशः काल्पनिकभेदनिबन्धन इति चेत्, समः समाधिः। एतेन— श्रीकृष्णस्य इदानीन्तनगुरुपरम्परायाश्चाद्वितीयात्मतत्त्वज्ञानमस्ति चेत् निवृत्ताज्ञानतत्कार्यत्वात् अज्ञानकृतभेददर्शनतन्मूलोपदेशादिव्यवहारानुपपत्तिरिति कृष्णार्जुनसंवादरूपगीताशास्त्रासङ्गतिः; ज्ञानं नास्ति चेदज्ञानित्वादुपदेष्टृत्वानुपपत्त्या सुतरां तदसङ्गतिरित्यपि निरस्तम्; **रामपरशुरामयोः** परस्पराभेदज्ञानसत्त्वेन भेददर्शनाभावेऽपि तन्मूलकजयपराजयव्यवहारतदुक्तिप्रत्युक्तिरूपसंवादवदत्राप्युपपत्तेः।

ननु रामयोर्वास्तवस्वाभेददर्शित्वेऽप्यौपाधिकस्वभेददर्शनमस्तीति चेत्, इहापि तथाऽस्तु, "उपाधिना क्रियते भिन्नरूपः" [ ] इति श्रुतेः। अथैक एव परमेश्वरः स्वमायया रूपद्वयं विधाय लीलया मिथः संवादमिव कृतवान्, न वस्तुगत्येति चेत्, सममत्रापि। वस्तुतस्तु— ऐन्द्रजालिकस्य परमोहनार्थस्वमायाकल्पितसर्पवृश्चिकादिषु मिथ्यात्वनिश्चये सत्यपि, परोपलभ्यमानमिथ्याभूतसर्पादिप्रतिभास इव भगवतोऽप्यद्वितीयात्मतत्त्वदर्शने सत्यपि अस्मदाद्युपलभ्यमानस्वमायाशक्तिकल्पितमिथ्याद्वैतप्रपञ्चप्रतिभासोऽप्यस्त्येव, यदाहुर्वाचस्पत्यकल्पतरुकाराः—' प्रतिबिम्बगताः पश्यन्नृजुवक्रादिविक्रियाः। पुमान् क्रीडेद्यथा ब्रह्म तथा जीवस्थविक्रियाः' इति। तत्र च मिथ्याभूतं जगन्मिथ्यात्वेनैव पश्यतो न तस्य तत्त्वदर्शित्वे विरोधः, न वा निवृत्ताज्ञानतत्कार्यतयोपदेशादिव्यवहारायोगः; नित्यसर्वज्ञस्येश्वरस्य अस्मदादेरिव पूर्वमज्ञस्य सतः शास्त्राधिगतज्ञानेनाज्ञाननिवृत्तिरिति वक्तुमशक्यत्वेन तस्य निवृत्ताज्ञानताया एवासिद्धेः। न च निवृत्ताज्ञानत्वाभावेऽप्यज्ञानराहित्यमस्तीति कथं तन्मूलकव्यवहार इति युक्तम्, महामायाविनि तस्मिन्नज्ञानराहित्यस्याप्ययोगात्। मायाज्ञानैक्यं च अन्यत्रोपपादितम्, अग्रे च अभिधास्यते। न च सर्वज्ञस्याज्ञानसम्बन्धविरोधः, उपाधेः प्रतिबिम्बपक्षपातित्वात्। अत एव न तस्य नित्यमुक्तत्वविरोधः; न वा ज्ञानाज्ञानयोः सामानाधिकरण्यानुपपत्तिः, ज्ञानस्य स्वविषयावारकाज्ञानेनैव सह सामानाधिकरण्यविरोधात्। तस्माद्भगवतस्तत्त्वज्ञानित्वेऽप्यैन्द्रजालिकवत् स्वाधीनमायामूलकमिथ्याजगत्प्रतिभासोऽप्यस्तीति **रामभृगुराम**व्यवहारवन्मायामूलकार्जुनाद्युपदेशव्यवहारोऽपि तस्य सङ्गच्छते। गुरुपरम्परायास्तु निवृत्ताज्ञानतत्कार्यत्वेऽपि बाधितानुवृत्तिरूपं भेदज्ञानमस्तीति तन्मूलकोपदेशो युज्यते। न च बाधकेनाद्वितीयज्ञानेनाज्ञाननिवृत्तेरुपादाननाशात्कथं बाधि-

तानुवृत्तिरिति वाच्यम्, रज्जुतत्त्वज्ञानेन सर्पाज्ञाननिवृत्त्यनन्तरमपि भयकम्पाद्यनुवृत्तिदर्शनेन "तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ सम्पत्स्ये" [छां. उ. ६।१४।२] इति श्रुत्या च बाधितानुवृत्तिसिद्धेः। न हि दृष्टेऽनुपपन्नं नाम किञ्चिदस्ति।

न च शुक्तिरजतादिज्ञानमनुवर्तमानं यथा न रजतार्थप्रवृत्तिहेतुः, तथैव द्वैतज्ञानमपि बाधितानुवृत्तं नोपदेशार्थप्रवृत्तिहेतुः स्यादिति वाच्यम्; तत्र सवासनाज्ञानक्षयेण अर्थक्रियाप्राप्त्यभावेऽप्यत्र वासनासत्त्वेनार्थक्रियोपपत्तेः। न च अज्ञाने नष्टे कथं तद्वासनेति वाच्यम्; पुष्पनाशानन्तरमपि पेटिकायां पुष्पवासनाया दर्शनादित्यन्यत्र विस्तरः। एतेन गुरुशिष्ययोरभेदाद्गुरुज्ञानेनैव शिष्योऽपि जानीति तस्याज्ञानाभावात्तं प्रत्युपदेशायोग इत्यपि निरस्तम्, रामयोरभेदाद्रघुरामजयेनैव भृगुरामोऽपि जयीति तस्य पराजयाभावेऽपि तं प्रति 'मोक्तुं प्राणहरं शरम्' [पृ. ८९-२] इत्यादिरघुरामोक्तेरिवास्याप्युपपत्तेः। सौहार्दे तु गुरुशिष्ययोर्वास्तवाभेदेऽपि घटाकाशमठाकाशयोरिव औपाधिकभेदसत्त्वान्मठनाशे तदुपाधिकाकाशस्य महाकाशतापत्तावपि घटाकाशस्य तदभाववत् गुरोर्ज्ञानादज्ञाननाशेन ब्रह्मात्मतासम्पत्तावपि न शिष्यस्य तत्प्रसङ्ग इत्यलं बहुना ॥ १२ ॥

९ व० त० दी०—कुत इत्यपेक्षायां शोच्यास्तु ते भवन्ति ये उत्पन्ना म्रियन्ते, ते त्वात्मान इत्येषामुत्पत्तिरेव न सम्भवतीत्यात्मवादेनोत्पत्तिं निराकुर्वन्नशोच्यतामाह—न त्वेवाहमिति। 'अहं यूयं सत्यत्रार्य इमे च द्वारकौकसः' इतिवत्कालत्रयेऽपि देहस्येवात्मनो भवनं निवारयति भगवान्। नैव त्वमहं परमात्मोत्पन्नोऽस्मि, जातु कदाचिन्नासं न तथाऽभूवं वा, नोत्पन्नोऽसि वाऽभूश्च, इमे पुरः स्थिता जनाधिपाश्च नोत्पन्नाः, किन्तु सर्वदा नित्याः शुद्धाश्चेतना एवात्मान इत्यशोच्याः। "नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानाम्" [कठो. ५।१३ श्वे. उ. ६।१३] इत्यादिश्रुतेरात्मनामुत्पत्तिरूपो विकारो निराकृतः ॥ १२ ॥

१० पु. अ. त.—अशोच्यत्वे अभक्तत्वं हेतुमुक्त्वा पुनरशोच्यत्वे हेत्वन्तरमाह—नत्विति। अहमेतादृशो यादृशं त्वं द्रक्ष्यसि तादृशो जातु कदाचिदपि नासमिति न, किन्त्वेवम्भूतः सर्वदैवाऽऽसम्; अस्मीत्यर्थः। एतेन स्वस्य नित्यत्वमुक्तम्। ननु त्वन्नित्यत्वे कथमेते शोकानर्हाः? इत्यत आह—न त्वमासीः। न च इमे जनाधिपा आसन्निति न, किन्तु सर्वं मल्लीलारूपत्वान्नित्यमेवेत्यर्थः। तेनासुराणां मरणमपि नित्यमेवेत्यर्थः। तस्मादेते माया एवेति शोकानर्हा इति भावः (?)। नन्वहं युद्धे मरिष्ये चेत्तदा भवच्चरणवियोगो भविष्यत्यधर्माचरणाद्वा तथा भविष्यतीति शोचामीति चेत्तत्राह—न चैवेति। अतःपरं वर्तमानकालानन्तरं सर्वे वयं न भविष्याम इति न, किन्तु भविष्याम एव। एवं सर्वस्य नित्यत्वात्सर्वेऽशोच्या इति त्वं शोकं कर्तुं नार्हसीति भावः ॥ १२ ॥

११ नी० भा० दी०—ननु देहादन्योऽपि देहनाशेन नश्यतां कोशकार इव कोशनाशेनेति तत्राह—न त्वेवाहमिति। त्वमहमिमे च सर्वे अनादयोऽनन्ताश्च स्म इत्यर्थः। जातु कदाचित् अहं न आसं इति न, अपितु आसमेव; तथा त्वमपि नासीरिति न, अपित्वासीरेव; इमे जनाधिपाः राजानः—इत्युपलक्षणं सर्वस्य जन्तुजातस्य—नासन्निति न, अपित्वासन्नेवेति योजना। अनादित्वादनन्ताश्चेत्याह—न चेति। न भविष्याम इति नैव, किन्तु सर्वे भविष्याम एव। ननु देहस्यानात्मत्वे कथं तत्पीडयाऽयं पीड्यत इति चेत्, यक्षवत्तदभिमानमात्रात्, इति ब्रूमः। यदा हि यक्षः परशरीरे विशति तदा तत्पीडया देहपतिर्न बाध्यते, तस्य तदानीं देहाभिमानाभावात्। यक्षस्तु बाध्यतेऽभिमानसत्त्वादिति लोके प्रसिद्धम्। किञ्च प्राचीनकर्मव्यतिरेकेण जीवनं नोपपद्यते कृतहानाकृताभ्यागमप्रसङ्गात्। वृक्षादिष्वपि प्राक्कर्मास्तीत्यनुमेयं स्थावरजीविका प्राक्कर्मपूर्विका जीविकात्वात् पाकादिक्रियापूर्वकास्मदादिजीविकावत्; अपि च क्रियावैचित्र्यात्कार्यवैचित्र्यं दृष्टं घटशरावोदञ्चनादिषु, तद्वदिहापि सुखदुःखादिवैचित्र्यं प्राक्कर्मवैचित्र्यादनुमेयम्। तथा सद्योजातस्य गोवत्सस्य स्तनपानादौ प्रवृत्तिर्जन्तुमात्रस्य मरणात्रासश्च प्राग्भवीयानुभवजनितसंस्कारजन्यौ भोजनादिप्रवृत्तिश्वोच्छ्वासादिवदित्यतोऽस्ति प्राचीनं कर्म। अपि च कौलिकशास्त्रप्रसिद्धमेतत्— यथा देवदत्तः स्वशरीरे कण्टकवेधेन खिद्यते, एवं शत्रुकृतायां देवदत्तप्रतिमायां कण्टकेन विद्धायां देवदत्तो व्यथते। तत्र व्यथाहेतुर्नान्तरं धातुवैषम्यं, नापि बाह्यं कण्टकवेधादि, किन्तु केवलं प्राक्कर्ममात्रम्। एवं च बीजाङ्कुरन्यायेन कर्म तज्जन्यसंस्कारपरम्परयाऽनादिः संसार इति न देहनाशादात्मनाशोऽस्तीति न भीष्मादयः शोचनीयाः। अत्र पूर्वस्मिन् श्लोके आत्मनो देहादन्यत्वमुक्तं 'गतासून् देहान्' इति विशेषणेन; अत्र तु सूक्ष्मशरीरविशिष्टस्यात्मनो व्यवहारदृष्ट्या नित्यत्वं साधितमिति भेदः ॥ १२ ॥

आत्मनोऽविनाशित्वान्नित्यत्वे दृष्टान्तः।

देहिनोऽस्मिन् यथा देहे कौमारं यौवनं जरा।
तथा देहान्तरप्राप्तिर्धीरस्तत्र न मुह्यति ॥ १३ ॥

१ शां. भा.— तत्र कथमिव नित्य आत्मा ? इति दृष्टान्तमाह– **देहिन** इति। देहोऽस्यास्तीति देही, तस्य देहिनो देहवत आत्मनः अस्मिन् वर्तमाने देहे यथा येन प्रकारेण कौमारं कुमारभावो बाल्यावस्था, यौवनं यूनो भावो मध्यमावस्था, जरा वयोहानिः जीर्णावस्था, इत्येताः तिस्रोऽवस्था अन्योन्यविलक्षणाः, तासां प्रथमावस्थानाशे न नाशः, द्वितीयावस्थोपजनने नोपजननमात्मनः। किं तर्हि ? अविक्रियस्यैव एकस्य द्वितीयतृतीयावस्थाप्राप्तिरात्मनो दृष्टा। तथा तद्वदेव देहादन्यो देहो देहान्तरं, तस्य प्राप्तिः देहान्तरप्राप्तिः, अविक्रियस्यैव आत्मन इत्यर्थः। धीरो धीमान् तत्रैवं सति न मुह्यति न मोहमापद्यते ॥ १३ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु पूर्वं देहं विहायापूर्वं देहमुपाददानस्य विक्रियावत्त्वेनोत्पत्तिविनाशवत्त्वविभ्रमः समुद्भवेदिति शङ्कते — **तत्रे**ति। अशोच्यत्वप्रतिज्ञायां नित्यत्वे हेतुकृते सतीति यावत्। अवस्थाभेदे सत्यपि वस्तुतो विक्रियाभावादात्मनो नित्यत्वमुपपन्नमित्युत्तरश्लोकेन दृष्टान्तावष्टम्भेन प्रतिपादयतीत्याह— **दृष्टान्त**मिति। न केवलमागमादेवाऽऽत्मनो नित्यत्वं, किन्त्ववस्थान्तरवज्जन्मान्तरे पूर्वसंस्कारानुवृत्तेश्चेत्याह— **देहिन** इति। देहवत्त्वं तस्मिन्नहम्ममाभिमानभाक्त्वम्। तासामिति निर्धारणे षष्ठी। आत्मनः श्रुतिस्मृत्युपपत्तिभिर्नित्यत्वज्ञानं; 'धीमान्' इत्यत्र धीर्विवक्ष्यते— **एवं सती**ति। तत्त्वतो विक्रियाभावान्नित्यत्वे समधिगते सतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

३ रा. भा.— एकस्मिन् देहे वर्तमानस्य देहिनः कौमारावस्थां विहाय यौवनाद्यवस्थाप्राप्तौ आत्मनः स्थिरत्वबुद्ध्या यथाऽऽत्मा नष्ट इति न शोचति, देहाद्देहान्तरप्राप्तावपि तथैव स्थिर आत्मेति बुद्धिमान्न शोचति। अत आत्मनां नित्यत्वादात्मानो न शोकस्थानम्। एतावदत्र कर्तव्यम्— आत्मनां नित्यानामेवानादिकर्मवश्यतया तत्तत्कर्मोचितदेहसंसृष्टानां तैरेव देहैर्बन्धनिवृत्तये शास्त्रीयं स्ववर्णोचितं युद्धादिकमनभिसंहितफलं कर्म कुर्वतामवर्जनीयतया इन्द्रियैरिन्द्रियार्थस्पर्शाः शीतोष्णादिप्रयुक्तसुखदुःखदा भवन्ति, ते तु यावच्छास्त्रीयकर्मसमाप्ति क्षन्तव्या इति ॥ १३ ॥

४ वे. ता. चं.— आत्मनामशोचनीयत्वाय नित्यत्वमुक्तम्, तत्रात्मनित्यत्वे जन्ममरणादिप्रतीतिव्यवहारौ कथमिति शङ्कां दृष्टान्तेन परिहरति— **देहिन** इति। 'अस्मिन्' इति निर्देशाभिप्रेतमाह— **एकस्मि**न्निति। देहस्यावस्थात्रयान्वयनिदर्शनादपि देहिन्येव तन्निदर्शनमुचितमित्यभिप्रायेणाह— **देहे वर्तमानस्ये**ति। कौमारं यौवनं जरा इति क्रमनिर्देशसूचितार्थस्वभावफलितमुक्तं **विहाये**ति। कौमारयौवनत्यागयोरपि शोकविशेषनिमित्तत्वात्तद्व्यवच्छेदार्थं यथाशब्दतात्पर्यव्यक्त्यर्थं चोक्तं **आत्मन** इत्यादि। बाल्यावस्थानिवृत्तावप्यात्मनः स्थिरत्वबुद्धिर्हि तद्विनाशनिमित्तशोकाभावहेतुः; सोऽत्रापि समान इत्यर्थः। 'देहान्तरप्राप्तिः' इत्यन्तान्तरशब्दसूचितं पूर्वदेहत्यागाख्यं शोकप्रसञ्जकं दर्शयति– **देहा**दिति। धीरशब्दस्य प्रकरणविशेषितोऽर्थः **स्थिर आत्मेति बुद्धिमा**निति। 'अशोच्यान्' इत्यादिना प्रागुक्तेन सङ्गमयति— **अत** इति।

एवं श्लोकद्वयेन क्रमात् प्राप्यं निवर्त्यं च व्यञ्जितम्, अथात्र हृद्गतं प्रापकविषयोत्तरश्लोकद्वयफलितं सङ्कलय्य सङ्गतमाह— **एतावदि**ति **बन्धनिवृत्तय** इत्यन्तः 'अमृतत्वाय कल्पते' [२।१५] इत्यस्यार्थः। शुद्धस्वभावानां संसारानुपपत्तिपरिहारायोक्तं **अनादी**ति। कर्मवश्यतया, न त्वनिर्वचनीयाज्ञानादिवश्यतयेति भावः। स्वतोऽत्यन्तसमानानामात्मनां देहभोगादिवैषम्यसिद्ध्यर्थमुक्तं **तत्तत्कर्मे**ति। **देहैर्बन्धनिवृत्तय** इति, देहैर्यो बन्धस्तस्य निवृत्तय इत्यर्थः। यद्वा देहैः कर्म कुर्वतामित्यन्वयः। तदा तु बन्धका एव देहा मोक्षसाधमौपयिकाः सम्भवन्तीति अवधारणाभिप्रायः। **शास्त्रीय**मिति। अन्यथेश्वरशासनातिलङ्घनाद्दण्ड एव स्यादिति भावः। **स्ववर्णोचित**मिति, न तु त्वया युद्धादिकं परित्यज्य भैक्षं चर्तुं श्रेय इति भावः। अमृतत्वहेतुत्वायोक्तं **अनभिसंहिते**ति। प्रतिकूलस्वभावस्य कथं कर्तव्यत्वमिति शङ्कानिवर्तकतुशब्दद्योतितमवर्जनीयत्वं तितिक्षितव्यत्वे हेतुः, इत्येतावदत्र कर्तव्यमित्यन्वयः ॥ १३ ॥

५ आ. मा. भा.— देहिनो भावे एतद्भवति, तदेवासिद्धमिति चेत्, न; देहिनोऽस्मिन्। यथा कौमारादिशरीरभेदेऽपि देही तदीक्षिता सिद्धः, एवं देहान्तरप्राप्तावपि, ईक्षितृत्वात्। न हि जडस्य शरीरस्य कौमाराद्यनुभवः सम्भवति, मृतस्यादर्शनात्। मृतस्य वाय्वाद्यपगमादनुभवाभावः। 'अहं मनुष्यः' इत्याद्यनुभवाच्चैतत्सिद्धमिति चेत्, न; सत्येवाविशेषे देहे सुप्त्यादौ ज्ञानादिविशेषादर्शनात्।

६ ज. प्र. दी.— ननु चात्र किं परिदृश्यमानदेहपक्षीकारेणानुमीयते ? किंवा तदतिरिक्तदेहिपक्षीकारेण ?। नाद्यः, देहोत्पत्तिनाशयोः प्रत्यक्षसिद्धत्वेन हेतोः स्वरूपासिद्धत्वात्कालात्ययापदिष्टत्वाच्चेति स्फुटत्वान्नोक्तम्। द्वितीये दोषमाह— **देहिन**

इति। देहिनो देहवतो देहातिरिक्तस्यात्मनो भावे सद्भावे एतन्नित्यत्वानुमानं सम्भवति, देहपक्षोक्तदोषाभावात्; किन्तु देहातिरिक्तात्मसत्त्वमेवासिद्धम्, प्रमाणाभावात्। ततश्चाश्रयासिद्धिरिति। अस्तु वा देहातिरिक्तात्मसत्त्वं, तथापि नानुमानं सम्भवतीत्याह— **देहिन** इति। देहिन इत्येकवचनमतंत्रम्। पूर्वोत्तरदेहेष्वेक एवात्मेत्यस्यार्थस्य भावे एतदनुमानं सम्भवति, स्वरूपसिद्ध्याद्यभावात्। किं नाम तत्पूर्वोत्तरदेहेष्वात्मैक्यमेवासिद्धं? प्रमाणाभावात्। तथाच देहोत्पत्तावुत्पत्तिमतस्तद्विनाशे च विनाशवतः कथमनादित्वेन नित्यत्वं साध्यते? इति। उभयस्यापि परिहारदर्शनादेवं योज्यम्– अर्थद्वयानुगुण्यायैव बहुवचने प्रक्रतेऽप्येकवचनम्, तथा भाव इति पुंल्लिङ्ग प्रक्रतेऽपि तदेवेति सामान्यग्रहणाय नपुंसकनिर्देशः। नेत्याहेति शेषः। देहिनोऽस्मिन्नित्यतःपरमितिशब्दश्च। आक्षेपद्वयपरिहाराय पादत्रयं व्याख्याति— **यथे**ति। अत्र देहीति तदीक्षिता सिद्ध इति देहातिरिक्तात्मसाधनं तदिति कौमारादिपरामर्शः। याजकादित्वात्समासः। द्वितीयान्तस्य तृजन्तेन वा समासः। अस्ति तावत्कौमारादिविषयमीक्षणम्। न चेक्षणमीक्षितारं विना सम्भवति। स च वक्ष्यमाणात् परिशेषप्रमाणाद्देही देहातिरिक्तः सिद्ध इति। अत्र कौमारादिग्रहणमतन्त्रम्, ज्ञानमात्रेण ज्ञातुः सिद्धेः। देहशब्दश्चेन्द्रियादिसहितशरीरवृत्तिः, श्लोके च कौमारं यौवनं जरेति विषयेण विषयीक्षणमुपलक्ष्यते, तद्देहिनो देहातिरिक्तस्येत्युक्तं भवति। यथेत्यादि समस्तं वाक्यं श्लोके च पादत्रयं देहभेदेऽप्यात्मैकत्वे साधनम्। कौमारादिभिच्छरीरभेद इत्यर्थः। देही एक एवेत्यर्थः। **तदी क्षिते**ति। योऽहं कुमारशरीरवानभूवं, स इदानीं युवशरीरवान्वर्त इत्यादिप्रत्यभिज्ञातेत्यर्थः। देहान्तरप्राप्तावपीति अनेकदेहप्राप्तावपीत्यर्थः। एक एव देही सिद्ध इति वर्तते। ईक्षितृत्वादिति प्रत्यग्रजातस्य शिशोः आहाराद्यभिलाषेण पूर्वदेहानुसन्धानसिद्धेरित्याशयः। एवमात्मनो देहातिरिक्तत्वं देहभेदेऽप्येकत्वं च प्रसाध्य 'धीरस्तत्र न मुह्यति' इत्युच्यते तस्य वैयर्थ्यमित्याशङ्क्य येऽस्मिन्विषयेऽन्येऽपि मोहास्ते धीरेण स्वयं निराकार्या इत्येवमर्थत्वान्न वैयर्थ्यमित्याशयवान् तत्प्रदर्शनार्थमुत्तरं प्रकरणमारभते। तत्रेक्षणेन कथं देहातिरिक्तात्मसिद्धिः? ईक्षिता हि तेन सिध्यति। स च शरीरप्राणजठरानलेन्द्रियमनोविषयसन्निधौ ईक्षणदर्शनात्तेषामन्यतमः किं न स्यात्? इत्यतः शरीरस्य तावदीक्षणं निषेधति— **न हीति**। अत्रापि कौमारादीत्यतन्त्रम्। शरीरस्यानुभवो न सम्भवतीति प्रतिज्ञा। **जडस्य शरीरस्ये**ति हेतुद्वयम्। मृतस्यादर्शनादिति दृष्टान्तोक्तिः। जडत्वं च भौतिकत्वं विवक्षितमिति न साध्याविशिष्टता। अप्रयोजकत्वाभिप्रायेण शङ्कते— **मृतस्ये**ति। जीवच्छरीरमृतशरीरयोर्भौतिकत्वे शरीरत्वे च समानेऽपि मा भून्मृतशरीरस्येक्षणम्, प्राणादिवायूनां जाठरानलस्येन्द्रियाणां चापगमात्। जीवतस्तु प्राणादिसन्निधानाद्भविष्यतीति। को विरोधः? मा हि भूदेकधर्मोपपन्नानामवान्तरकारणवैचित्र्यात् वैचित्र्याभावः। न केवलमिदमाशङ्कते, किन्तु अहं मनुष्य इत्याद्यनुभवादेतद्देहस्येक्षितृत्वं सिद्धं प्रमितं चेत्यर्थः। दूषयति— **ने**ति। न प्राणादिसन्निधानं शरीरस्येक्षितृत्वे प्रयोजकं वाच्यम्, सुप्तिमूर्छयोः शरीरे प्राणाद्यपगमलक्षणरहिते सत्येव ज्ञानादीनां धर्माणामदर्शनात्। ज्ञानग्रहणमुपलक्षणम्। सुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नैरप्यात्मा साध्य इति सूचयितुमादिपदम्। मृतादौ ज्ञानाद्यभावश्च तत्कार्यादर्शनात्सिद्ध इति दर्शयितुं **ज्ञानादिविशेषे**त्युक्तम्। ज्ञानादीनां विशेषः कार्यमिति। एतेन सङ्घातचैतन्यपक्षः प्राणादिचैतन्यपक्षश्च पराकृतो वेदितव्यः।

५ आ. मा. भा.— समश्चाभिमानो मनसि काष्ठादिवच्च। श्रुतेश्च। प्रामाण्यं च प्रत्यक्षादिवत्। न च बौद्धादिवत्, अपौरुषेयत्वात्। न ह्यपौरुषेये पौरुषेयाज्ञानादयः कल्पयितुं शक्याः। विना च कस्यचिद्वाक्यस्यापौरुषेयत्वं, न सर्वसमयाभिमतधर्मादिसिद्धिः।

६ **ज. प्र. दी.**— मनस ईक्षितृत्वमतिदेशेन निराचष्टे— **समश्चे**ति। मनोविषय ईक्षितृत्वाभिमानश्च पूर्वेण समः, सुप्त्यादौ सत्यपि मनसि ज्ञानादर्शनात्। एवं तर्ह्यात्मापि ज्ञाता न स्यादिति चेत्, न; तदा तस्य मनसा सन्निकर्षाभावात्। मनसोऽपि तथाऽस्त्विति चेत्, सिद्धस्तावदात्मा। मनसो ज्ञातृत्वे दोषान्तरमाह— **काष्ठादिवच्चे**ति। मनो न ज्ञातृ, ज्ञानकरणत्वात्। यद्यस्यां क्रियायां करणं, न तत्तत्र कर्तृ; यथा पाके काष्ठानि, छिदायां कुठारो वा। न चासिद्धो हेतुः, मनसा जानामीत्यनुभवात्। एतेनात्मसन्निकर्षेण मनो ज्ञात्रिति निरस्तम्। ननु जन्यज्ञानं मनोनिष्ठमिति सिद्धान्तः, तत्कथमेतत्? मैवम्; मनोनिष्ठस्यापि ज्ञानस्य न मनः कर्तृ, किन्तु आत्मैव; यथाऽवयवविक्लेदलक्षणस्य पाकस्य न तण्डुलाः कर्तारः, किन्तु देवदत्त इति। एतेनेन्द्रियचैतन्यपक्षोऽपि निरस्तः, चक्षुषा पश्यामीत्यादौ तेषामपि करणत्वप्रतीतेरिति। अतीतादिज्ञानदर्शनाद्विषयचैतन्यपक्षः स्फुटदूषण इति न निराकृतः। एवं परिशेषप्रमाणेन देहातिरिक्तात्मा सिद्धः, तस्य स्वभावादेवाहाराद्यभिलाषोपपत्तेः, प्रत्यभिज्ञानमसिद्धमिति वदन्तं प्रति आत्मनित्यत्वे प्रमाणान्तरं चाह— **श्रुतेश्चे**ति। "अस्माच्छरीरभेदादूर्ध्वमुत्क्रम्यामुष्मिन् स्वर्गे लोके" [ऐ. उ. ४।६] इत्यादिश्रुतेश्च देहातिरिक्तो नित्य आत्मा सिद्धः। अत एव न स्वभाववादानवकाश इति। ननु बौद्धचार्वाकादीन् प्रति देहातिरिक्तनित्यात्मसाधनमिदम्, न च ते श्रुतेः प्रामाण्यमङ्गीकुर्वते, तत्कथं श्रुत्युदाहरणमित्यत आह— **प्रामाण्यं चे**ति। बौद्धेन तावत्प्रत्यक्षानुमानयोश्चार्वाकेण च प्रत्यक्षस्य प्रामाण्यमङ्गीकृतम्, तत्कुतः? इति वक्तव्यम्। बोधकत्वेनेति चेत्तर्हि तद्वच्छ्रुतेरप्यङ्गीक्रियताम्। ननु वाक्यत्वे समेऽपि केषाञ्चिद्बौद्धादिवाक्यानामप्रामाण्यदर्शनाच्छ्रुतेरपि तदाशङ्क्यत इत्यत आह— **नचे**ति। बुद्धस्येदं बौद्धम्, चार्वाको बौद्धमुदाहरति, बौद्धस्त्वन्यदिति द्रष्टव्यम्। अप्रामाण्यं श्रुतेः शङ्कनीयमिति शेषः। तथा सति इन्द्रियलिङ्गयोरपि क्वचिदप्रामाण्यदर्शनात्, सम्प्रतिपन्नयोरपि प्रत्यक्षानुमानयोस्तच्छङ्काप्रसङ्गादिति

भावः। प्रसक्ताऽपि शङ्का तत्र निर्दोषत्वेनापनीयत इति चेत्समं प्रकृतेऽपीत्याह—**अपौरुषेयत्वा**दिति। अपौरुषेयत्वेऽपि दोषित्वं किं न स्यादित्यत आह—**नही**ति। सामान्योक्तित्वादपौरुषेये इति नपुंसकत्वोक्तिः। अन्यथा श्रुतेः प्रकृतत्वात्स्त्रीलिङ्गं स्यात्। शब्दे ह्यबोधकत्वादयो दोषाः, ते च वक्तृपुरुषाश्रिताज्ञानादिमूलाः। यस्य तु वक्ता पुरुष एव नास्ति, तत्र कथं वक्तृपुरुषाश्रिताज्ञानादयो दोषमूलत्वेन कल्पयितुं शक्याः? व्याहतेरिति। अत्राज्ञानादीनां पौरुषेयत्वोक्तिरुपचारात्, पुरुषशब्दात्तत्कृतवाक्यादिष्वेव ढञः स्मरणात्। ननु श्रुतेरपौरुषेयत्वमेव नास्ति, वाक्यत्वात्। लौकिकवाक्यवदिति चेत्, किमेवं वदतः किमपि वाक्यमपौरुषेयं नास्तीति मतम्? उत किञ्चिदस्तीति?। आद्ये दोषमाह—**विने**ति। कस्यचिद्वाक्यस्यापौरुषेयत्वाभावे धर्माधर्मयोरनिश्चयः प्रसज्येत, निश्चायकप्रमाणाभावात्। नच तथाऽस्त्विति वक्तुं शक्यम्; तत्सद्भावस्य सर्वैः समयिभिर्निश्चितत्वादिति।

५ आ. मा. भा.— यश्च तौ नाङ्गीकुरुते, नासौ समयी; अप्रयोजकत्वात्। मास्तु धर्मो निरूप्यत्वादिति चेत्, न; सर्वाभिमतस्य प्रमाणं विना निषेद्धुमशक्यत्वात्। न च सिद्धिरप्रमाणकस्येति चेत्, न; सर्वाभिमतेरेव प्रमाणत्वात्, अन्यथा सर्ववाचनिकव्यवहारासिद्धेश्च।

६ ज. प्र. दी.— ननु प्रत्यक्षैकप्रमाणवादी यश्चार्वाको धर्माधर्मौ नाङ्गीकुरुते, तस्य नेदमनिष्टम्; किमप्यपौरुषेयं वाक्यं अनङ्गीकृत्य वेदापौरुषेयत्वं प्रत्याचक्षाणान्सर्वान्प्रति चायं प्रसङ्ग इत्यतस्तेनापि धर्मादिकमङ्गीकार्यं तं प्रसङ्गं वक्ष्याम इत्याशयेनाह—**यश्चे**ति। तौ धर्माधर्मौ इति प्रसज्येत इति शेषः। धर्माद्यनङ्गीकारे कुतस्तच्छास्त्रस्याशास्त्रत्वप्रसङ्गो येनासौ शास्त्री न स्यादित्यत आह—**अप्रयोजकत्वा**दिति। प्रयुज्यते प्रवर्त्यते प्रणेता प्रणयने श्रोता च श्रवणे शास्त्रे याभ्यां ते प्रयोजके विषयप्रयोजने, अविद्यमाने प्रयोजके यस्य शास्त्रस्य तत्तथा। अनन्यलभ्यं कमपि पुरुषार्थमधिकृत्य तत्साधनं तथाविधमर्थं प्रतिपादयन्वाक्यसमूहो हि शास्त्रम्, अन्यथाऽतिप्रसङ्गात्; न चातीन्द्रियस्याभावेऽन्यत्तथानुभूतं शक्यनिरूपणम्। अतः शास्त्रत्वसिद्धये विषयादित्वेन धर्मादिकं किमप्यङ्गीकार्यमिति भावः। शङ्कते—**मास्त्वि**ति। मायं न माङ्। अस्त्वित्यव्ययम्। धर्म इत्युपलक्षणम्, अनिरूप्यत्वात् तत्प्रमाणाभावेन प्रतिपादयितुमशक्यत्वात्। इदमुक्तं भवति— विषयप्रयोजने हि ते भवतः, ये प्रमाणेन प्रतिपादयितुं शक्येते, वाङ्मात्रस्य श्रोतृभिरनादरणात्। नच धर्मादिकं प्रमाणेन प्रतिपादयितुं शक्यम्, प्रत्यक्षागोचरत्वात्, अनुमानादेश्च प्रामाण्याभावात्। अतो न शास्त्रस्य विषयत्वादिना धर्मादिकमङ्गीकर्तुमुचितम्। न चैतावता निर्विषयत्वाद्यापत्तिः, यतो धर्माद्यभावो विषयो भविष्यति। प्रयोजनं च श्रोतॄणां धर्माद्यनुष्ठानप्रसक्तक्लेशनिवृत्तिः; धर्मादिसद्भावभ्रमोपरुद्धविषयसुखावाप्तिश्च, प्रणेतुश्च लोकोपकारः, उपकर्तारं च प्रत्युपकुर्वन्ति लोका इति निराकरोति—**ने**ति। एवं वदता धर्माद्यभावोऽपि न शास्त्रविषयत्वेन शक्यते वक्तुम्, सर्वाभिमतस्य धर्मादेः प्रमाणं विना वाङ्मात्रेण निषेद्धुं नास्तीति प्रतिपादयितुमशक्यत्वात्। घटाद्यभाव इव प्रत्यक्षेणैव धर्माद्यभावो निश्चेष्यत इति चेत्, स्यादेवम्; यद्यत्र न काचिद्विप्रतिपत्तिः। यत्र त्वस्तित्वाभिमानस्तत्र पिशाचादाविव प्रत्यक्षानुपलम्भः सन्देहहेतुरेव भवति इति। तदिदमुक्तं **सर्वाभिमत**स्येति। पुनः शङ्कते—**नचे**ति। मा भूद्धर्माद्यभावस्य विषयत्वं, तत्साधकप्रमाणाभावात्; तथापि धर्मादेर्विषयत्वादिकं न घटते; अप्रामाणिकस्य प्रमित्यनुपपत्त्या साधयितुमशक्यत्वादिति निराकरोति—**ने**ति। अस्ति तावद्धर्मादिविषये सर्वेषामाविपालगोपालमस्तित्वाभिमानः। अभिमानो ज्ञानमेव। न च तस्य बाधकं किञ्चित्, धर्माद्यभावप्रतिपादकप्रमाणाभावस्योक्तत्वात्। अतः सर्वाभिमतेरेव धर्मादौ प्रमाणत्वात्, तत्करणस्य च प्रमाणत्वात्, धर्मादेः प्रामाणिकत्वसिद्धौ किमनया व्यर्थचिन्तया?। नच तत्र प्रमाणविशेषोऽशक्यनिरूपणः, आगमस्य तत्सहकारिणोऽनुमानस्य च सत्वात्। अत एव नान्धपरम्पराऽपि। आगमादेः प्रामाण्यं नास्तीति उक्तमित्यत आह—**अन्यथे**ति। यदाऽऽगमस्यानुमानस्य च न प्रामाण्यं तदा सर्वस्य वाचा निर्वर्त्यस्य व्यवहारस्यासिद्धिः स्यात्। परप्रत्ययनार्थो हि वाग्व्यवहारः, स यदि न परं प्रत्याययेत् व्यर्थो न क्रियेतैवेति। चशब्दः प्रमाणसामान्यसिद्ध्या तद्विशेषसिद्धेः समुच्चये।

५ आ. मा. भा.—न च मया श्रुतमिति तव ज्ञातुं शक्यम्, अन्यथा वा प्रत्युत्तरं स्यात्, भ्रान्तिर्वा तव स्यात्, सर्वदुःखकारणत्वं वा स्यात्, एको वाऽन्यथा स्यात्। रचितत्वे च धर्मप्रमाणस्य कर्तुरज्ञानादिदोषशङ्का स्यात्। न चादोषत्वं स्ववाक्येनैव सिद्ध्यति। न च येनकेनचिदपौरुषेयमित्युक्तमुक्तवाक्यसमम्, अनादिकालपरिग्रहसिद्धत्वात्।

६ ज. प्र. दी.— भवत्वागमप्रामाण्ये वाचनिकव्यवहारासिद्धिः, अनुमानप्रामाण्ये तु कथमित्यत आह—**नचे**ति। त्वदीयं वाक्यं मया श्रूयते इति ज्ञात्वा मां प्रति त्वया वाग्व्यवहारः क्रियते? अन्यथा वा?। द्वितीये निष्फलो न कर्तव्यः स्यात्। नाद्यः— परचित्तवृत्तीनां परस्याप्रत्यक्षत्वेन मया श्रुतमिति तव ज्ञातुमशक्यत्वात्। मदीयं प्रत्युत्तरमेव तज्ज्ञानोपाय इत्येव वक्तव्यमिति भावः। अस्त्वेवमित्यत आह—**अन्यथा वे**ति। वाशब्दोऽवधारणे। प्रत्युत्तरं हि लिङ्गतया ज्ञापकम्, नच तव मतेऽनुमानं प्रमाणम्। अतः प्रत्युत्तरमन्यथैवाज्ञापकमेव स्यादिति। ननु लिङ्गशब्दयोः प्रामाण्यमेव नाङ्गीक्रियते, ज्ञापकत्वमात्रमङ्गीक्रियत एव। अतः कथं वाचनिकव्यवहारसिद्धिरित्यत आह—**भ्रान्तिर्वे**ति।

ज्ञापकत्वमङ्गीकृत्य प्रामाण्यानङ्गीकारे शब्दलिङ्गाभ्यां जायमानः प्रत्ययस्तव मतेर्भ्रान्तिर्वा स्यात्संशयो वा, गत्यन्तराभावात्। न च परस्य भ्रान्त्याद्यर्थं वचनप्रयोगः, नापि प्रत्युत्तरेण भ्रान्तः सन्दिग्धो वा वाक्यं प्रयुङ्क्ते इति युक्तम्; अतो वाचनिकव्यवहार-सिद्ध्यर्थमागमानुमानप्रामाण्यमङ्गीकार्यमिति। एवं चार्वाकशास्त्रस्य विषयं निराकृत्य प्रयोजनमपि निराकुर्वन् श्रोतृप्रयोजनं तावन्निराचष्टे— **सर्वे**ति। यथा शास्त्रस्य सर्वेषां श्रोतॄणां सुखकारणत्वम्, यथा धर्माद्यभावज्ञाने सर्वमर्यादातिक्रमे परस्परहिंसादिना सर्वदुःखकारणत्वं च स्यात्, तथा च समन्वयफलं निष्प्रयोजनमेवेति। इदानीं शास्त्रप्रणेतृप्रयोजनं निराकरोति— **एको वे**ति। धर्मादिज्ञानशून्याः पशुप्राया नोपकारिणमुपकुर्वन्ति; अपितु सर्वेऽप्यपकर्तुमलम्। तदभावेऽप्येको वाऽन्यथाऽपकारकः स्यादिति भावः। तदेवं धर्माद्यनङ्गीकारे शास्त्रस्य विषयाद्यभावेनाशास्त्रत्वप्रसङ्गात्सर्वैर्धर्मादिकमङ्गीकार्यमिति। ननु स्वीकृतं धर्मादिकं पौरुषेयवाक्यात्तन्निश्चय इत्यत आह— **रचित्वे** चेति। ततश्च न धर्मादिनिश्चय इति भावः। निर्दोषत्वेन प्रमितोऽसाविति चेत्, तस्य निर्दोषत्वं किं तद्वाक्यात्सिद्धं? प्रमाणान्तरेण वा?। न द्वितीयः, तदभावात्। आद्यं दूषयति—**नन्वि**ति, अतिप्रसङ्गादिति भावः। न च प्रत्यक्षादिना धर्मादिसिद्धिः। अतः सर्वैः किमप्यपौरुषेयं वाक्यमङ्गीकार्यम्। अङ्गीकृतं च बौद्धादिभिः स्वसमयापौरुषेयत्वम्, शौद्धोदनिप्रभृतयः सम्प्रदायप्रवर्तकाः इत्युक्तत्वात्। ततः किमिति चेद्वाक्यत्वहेतोस्तत्रानैकान्त्यमिति। अस्त्वेवमनुमानस्यान्यतरानैकान्त्याच्छ्रुतेरपौरुषेयत्वे बाधकाभावः। तत्साधकं तु किमिति चेत्कर्तुरप्रसिद्धिरपौरुषेयत्वप्रसिद्धिश्चेति ब्रूमः। एवं तर्हि गूढकर्तृकस्य कृतापौरुषेयत्वप्रसिद्धिकस्याप्यपौरुषेयत्वप्रसङ्ग इत्यत आह—**न चे**ति। केनचित्कृतमिति शेषः। **उक्तवाक्यसमं** वेदवदपौरुषेयमित्यर्थः। अनादिकाले यः परिग्रहः प्राक्तनमेवैतदिति ज्ञानं तेन विषयीकृतत्वाच्छ्रुतेः, इतरस्य तदभावादपौरुषेयत्वप्रसिद्धिरेव तत्र भग्नेति भावः।

५ आ. मा. भा.— अतः प्रामाण्यं श्रुतेः। अतः कुतर्कैर्धीरस्तत्र न मुह्यति। अथवा जीवनाशं देहनाशं वा अपेक्ष्य शोकः। न जीवनाशं, नित्यत्वादित्याह— न त्वेवेति। नापि देहनाशमित्याह— देहिन इति। यथा कौमारादिदेहहानेन जरादिप्राप्तावशोकः, एवं जीर्णादिदेहहानेन देहान्तरप्राप्तावपि ॥ १३ ॥

६ ज. प्र. दी.— अपौरुषेयत्वसिद्धौ सिद्धमर्थमुपसंहरति-- **अत** इति। एवं चतुर्थपादोपयुक्तं प्रमेयमुक्त्वा तमिदानीं निवेशयति— **अत** इति। यत एवं नैरात्म्यवादिभिरुत्प्रेक्षिताः कुतर्काः, अतस्तैः कुतर्कैर्धीरो धीमांस्तत्र देहातिरिक्तनित्यात्मसद्भावविषये न मोहमापद्यते। 'नरके नियतं वासः' [१।४४] इत्याद्यर्जुनवचनेन तस्य नित्यात्मप्रतिपत्तिसिद्धेः प्रथमपुरुषप्रयोगः। अनेकार्था गीतेति दर्शयितुं श्लोकद्वयं प्रकारान्तरेण व्याचष्टे— **अथवे**ति। न जीवनाशमपेक्ष्य शोकः कार्य इति शेषः। नित्यत्वाज्जीवस्य। अनेन योजनापूर्ववदेवेति ज्ञापयति। नापीत्यत्रापि पूर्ववच्छेषः। अत्र पूर्वयोजना न सङ्गच्छते, अतोऽन्यथापादत्रयं व्याख्याति-- **यथे**ति। जरादिप्राप्तौ देहान्तरप्राप्ताविति निमित्तसप्तम्यौ, ततश्चायमर्थः। कौमाराद्यवस्थाविशिष्टदेहहाने तावन्नास्ति शोक इति प्रसिद्धम्; तत्कस्य हेतोः? इति वाच्यम्; जरादिविशिष्टदेहान्तरलाभात्। समानलाभेन हानिर्हि समाधीयत इति चेत्, तर्हि मरणेऽपि शोको न कार्यः; देहान्तरस्य लाभादेव। यदा तु जीर्णलाभेन समीचीनहानेः प्रतिविधानं, तदा तु सुतरां समीचीनलाभेन जीर्णहानेरिति। तत्रावस्थामात्रहानिः, अत्र त्ववस्थावतोऽपीत्येतदनुपयुक्तं वैषम्यं, निष्कप्रदानेन पटग्रहणदर्शनादिति भावनोक्तं **धीर** इति ॥ १३ ॥

७ ह. पै. भा.— अत्रोचितं दृष्टान्तमाह— देहिनो देहवतोऽस्मिन्वर्तमाने देहे यथा कौमारं कुमारभावः, यौवनं यूनो भावः, जरा वृद्धत्वं, तथा तद्वद्देहान्तरप्राप्तिः। धीरो धीमांस्तत्र न मुह्यति न मोहं गच्छति। यथाऽस्मिन्देहे कौमारयौवनजरासु आत्मनोऽभेद एव, भिन्नाः शरीरावस्थाः, एवं शरीरान्तराणीत्यर्थः ॥ १३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवमात्मनो नित्यत्वेन मरणाभावादशोच्यत्वमिति स्थितम्। नन्विदमनुपपन्नम्, देवदत्तो जातो मृत इत्यनुभवेनात्मनोऽपि जन्ममरणसत्त्वादित्याशङ्क्य, देहस्यैव ते जन्ममरणे, न त्वात्मन इति सदृष्टान्तमुपपादयति— **देहिनो** जीवस्य यथा अस्मिन्देहे कौमारं यौवनं जरेति बिलक्षणावस्था भवन्ति, तथा एतस्माद्देहाद्देहान्तरप्राप्तिरूपाऽपि काचिदात्मनोऽवस्था भवति। यथा च तत्र देहधर्मभूता अपि कौमाराद्यवस्था देहैक्याध्यासादात्मनि प्रतीयन्ते देवदत्तः कुमारो युवा जीर्ण इति, न तु वस्तुतस्तद्धर्माः; तथैव देहधर्मभूतावुत्पत्तिविनाशावपि तदैक्याध्यासादात्मनि प्रतीयेते देवदत्तो जातो मृत इति, न वस्तुतस्तद्धर्मौ। यथा वा तत्र कौमारावस्थां विहाय यौवनावस्थाप्राप्तौ आत्मा नष्टो जात इति न मोहः, तथैतद्देहं विहाय देहान्तरप्राप्त्यवस्थायामपि नात्मनो नाशोत्पत्तिमोहः सम्भवतीत्यर्थः।

ननु विषमो दृष्टान्तः, कौमाराद्यवस्थासु पूर्वावस्थानाशेन अवस्थान्तरोत्पत्तावपि स एवाहमिति प्रत्यभिज्ञानेन अवस्थाद्वयानुगतात्मैक्यसम्प्रतिपत्त्या तत्रात्मनो जन्मनाशाभावनिश्चयसम्भवेऽपि देहाद्देहान्तरप्राप्त्यवस्थायां 'स एवाहं' इति प्रत्यभिज्ञानाभावेन देहनाशतदुत्पत्त्यवस्थाद्वयानुगतात्मैक्यासिद्धया तदयोगादित्याशङ्क्य प्रत्यभिज्ञानाभावेऽपि

श्रुत्या तत्सिद्धिसम्भवान्न दोषः; श्रुत्येकसमधिगम्यात्मतत्त्वे लौकिकप्रत्यभिज्ञानाभावस्याकिञ्चित्करत्वादित्यभिप्रेत्याह — **धीरस्तत्र न मुह्यतीति** । "न जायते म्रियते वा विपश्चित्" [कठो. २।१८] "जीवापेतं वाव शरीरं म्रियते न जीवो म्रियते" [छां. उ. ६।११।३] इत्यादिश्रुतिवाक्यैरधिगतात्मतत्त्वः पण्डितो धीरः "मत्वा धीरो न शोचति" [कठो. ६।६] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धः; स च धीरः तत्र देहनाशोत्पत्त्योः न मुह्यति, आत्मैव मृतो जातश्चेति न मोहमापद्यत इत्यर्थः । स्यादेतत् । देहात्मैक्याध्यास एवासिद्धः, येन कौमारस्येव नाशस्यापि देहधर्मस्यैव तदैक्याध्यासादात्मनि प्रतीतिरुच्येत । प्रत्यक्षेणैव हि देहात्मनोर्भेदः प्रतीयते, 'योऽहं बाल्ये पितरावन्वभूवं सोऽहं स्थाविरे प्रणप्तॄननुभवामि' इति बालस्थविरदेहभेदधीपूर्वकमात्मैक्यप्रत्यभिज्ञादर्शनेन व्यावृत्ताभ्यां कौमारजरादेहाभ्यां आत्मनोऽनुवर्तमानस्य प्रत्यक्षेणैव भेदग्रहणात्; न हि प्रत्यक्षसिद्धभेदयोरैक्याध्यासोऽस्ति, 'मञ्चाः क्रोशन्ति' इत्यादावप्यध्यासप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह— **अस्मिन्देहे** इति । 'यदेव मम कौमारे शरीरमतिकोमलं तदेवेदानीं जरायामतिजर्जरं' इति प्रत्यभिज्ञादर्शनेन योऽहं बाल्य इति त्वदुक्तप्रत्यभिज्ञानस्य कौमारजरावस्थामात्रभेदावगाहितया बालस्थविरदेहभेदस्यैवासत्त्वान्न देहात्मैक्याध्यासानुपपत्तिशङ्कावकाश इत्यर्थः । न च परिमाणभेदाद्द्रव्यभेद इति बालस्थविरदेहभेदः स्यादेवेति वाच्यम्; एकस्मिन्नेव देहे कण्ठोदरादिदेशभेद इव कालभेदेन परिमाणभेदोपपत्तेस्तदप्रयोजकत्वात् ।

यत्त्वारम्भवादिभिरुच्यते— 'अवयवापचयोपचयौ विना न परिमाणभेदः । तत्रावयवापचये समवायिकारणनाशात्पूर्वावयविनाशे सति, स्थितावयवैरवयव्यन्तरोत्पत्तिः । अवयवोपचये तु पश्चादापततामवयवानां पूर्वसिद्धावयविनि कारणत्वायोगेन पूर्वसिद्धावयवसहितैस्तैर्महावयव्यन्तरोत्पत्तिरिति परिमाणभेदे द्रव्यभेद आवश्यकः' इति । तन्न; पटत्वाद्यवच्छेदेन क्लृप्ततुर्यादिहेतुं विना तदुत्पत्त्यसम्भवेन अवयवनाशस्थले द्रव्यान्तरोत्पत्तिकल्पनानुपपत्तेः । न च महापटत्वावच्छेदेनैव तद्धेतुत्वम्, गौरवात्, महापटोत्पत्तेः पूर्वमपि द्वितन्तुकादिखण्डपटसम्भवेन तत्रापि तदहेतुत्वप्रसङ्गाच्च, खण्डपटस्यापि स्वन्यूनपटापेक्षया महत्त्वाच्च । महापटशब्देन तुर्यादिजन्यपटस्य तदन्यखण्डपटान्यस्य चोक्तौ अथापि तदसिद्ध्याऽन्योन्याश्रयात् । एतेन पटध्वंसाजन्यपटत्वावच्छेदेन तुर्यादिहेतुत्वमित्यपि निरस्तम् । वस्तुतस्तु दीपारोपणसमकालसौधोदरव्यापिप्रभाविकासतदाच्छादनसमकालतत्सङ्कोचाद्यननुसारिपरमाणुप्रक्रिययाऽऽरम्भवादोऽनुपपन्नः । विवर्तवादे तु ऐन्द्रजालिकप्रदर्शितदेहवदवयवापचयोपचयौ विना माययैव देहवृद्धिः सम्भवतीत्यास्तां तावत् । विस्तरेण चास्माभिः **अद्वैतवज्रपञ्जरे**ऽयमर्थः प्रसाधितस्तत्रैवानुसन्धेयः । एतेन 'कौमारादिदेहभेदेऽपि स एवाहमिति प्रत्यभिज्ञानाद्देहातिरिक्तात्मप्रतिपादनपरोऽयं श्लोकः' इति **माध्वव्याख्यानं** निरस्तम्; अस्मिन्देहे कौमारं यौवनं जरेति वदता कौमाराद्यवस्थाभेदमात्रं, देहस्त्वेक एवेति कण्ठत एवोक्तत्वेन तथा व्याख्यानस्य मूलविरुद्धत्वात् ।

न च केवलदेहस्यैकत्वेऽपि कौमारादिविशिष्टत्वेन भेदो न विरुद्ध इति वाच्यम्; आत्मन्यपि तथा भेदस्य सुवचत्वेन ततो देहात्मवादनिरासासिद्धेः । अत एव 'योऽहं कुमारदेहवानासं सोऽहमिदानीं युवदेहोऽस्मि' इति प्रत्यभिज्ञानाद्देहभेद इत्यपि निरस्तम्, 'योऽहं कुमार आसं सोऽहं युवास्मि' इति प्रत्यभिज्ञानादात्मभेदस्यापि प्रसङ्गात् । तत्र कौमारयौवनयोर्भेदः, नात्मनः, स एवाहमिति प्रत्यभिज्ञानादिति चेत्, समं; अत्रापि स एवायं देह इति प्रत्यभिज्ञानात् । तस्मात् "न जायते म्रियते" [कठो. २।१८] इत्यत्रैव देहात्मवादनिरासः । अत्र त्वात्मनित्यत्वप्रतिदिनमिति **शाङ्करभाष्यार्थ** एव युक्तः ।

'देहिनो यथाऽस्मिन्स्थूलदेहे कौमारादिकं तद्देहनिबन्धनमेव, न तु स्वतः; तथैतद्देहनाशे देहान्तरप्राप्तिरपि लिङ्गशरीरनिबन्धना, न तु स्वतः' इति प्राचां व्याख्याने तु उक्तरीत्या यथाश्रुतेनैव निर्वाहे लिङ्गशरीरनिबन्धनेत्यध्याहारश्चिन्त्यः ।

'देहिन एकस्यैव यथा कौमाराद्यवस्थोत्पत्तिनाशयोर्न भेदः, नित्यत्वात्; तथैकस्यैव युगपत्सर्वदेहान्तरप्राप्तिरपि विभुत्वात्, तथा च सर्वदेहेष्वेक एवात्मेति स्थिते वध्यघातकभेदकल्पनया त्वमधीरत्वान्मुह्यसि, धीरस्तु विद्वान्न मुह्यति' इति **मधुसूदनसरस्वती**व्याख्याने युगपत्सर्वदेहेत्याद्यशब्दार्थकल्पनं विभुत्वादिति हेत्वध्याहारक्लेशश्चेति यथोक्त एवार्थः ॥ १३ ॥

९ व०त०दी०— एवमात्मनामशोच्यतामनुत्पत्त्योपपाद्य देहात्मादीनामशोच्यतामाह— देहिन इति । लौकिकनिदर्शनेन यथाऽस्मिन्स्थूलदेहे कौमाराद्यवस्थाप्राप्तिस्तथा देहान्तरप्राप्तिरात्मनां नियतेति धीरो न मुह्यति न तत्र शोचति ॥ १३ ॥

१० पु. अ. त.— ननु वयमेकत्रैव भविष्याम इति सत्यं, परन्तु पुनरलौकिको देह एतादृश एव भविष्यति न वेति सन्देहात् शोचामीत्याकाङ्क्षायामाह— देहिन इति । देहिनो जीवस्य यथाऽस्मिन्देहे कौमारं यौवनं जरा अवस्थात्रयं भवति कालेन, तथा भगवदिच्छया भगवदीयस्य देहान्तरप्राप्तिरलौकिकद्वितीयदेहप्राप्तिर्भवतीत्यर्थः । धीरो भक्तस्तत्र देहप्राप्त्यर्थं न मुह्यति, मोहं न प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

११ नी०भागदी०— यद्यप्येवं तथापीष्टदेहवियोगजः शोको भवत्येवेत्याशङ्क्याह— देहिन इति । देहौ स्थूलसूक्ष्मौ विद्येते अस्य स देही चिदात्मा, तस्य यथाऽस्मिन् स्थूलशरीरे कौमाराद्यवस्थासु देहभेदेऽपि 'एक एवाहं

बाल आसमिदानीं वृद्धोऽस्मि' इत्यभेदप्रत्यभिमानादैक्यं बालादिशरीरेभ्योऽन्यत्वं च । 'व्यावृत्तेभ्योऽनुवृत्तं भिन्नं कुसुमेभ्यः सूत्रमिव' इति न्यायात् । एवं देहान्तरप्राप्तिरपि स्थूलाच्छरीरादन्येषां लिङ्गशरीराणां सूक्ष्माणां स्थूलशरीरानुकारिणां प्राप्तिः । अयमर्थः—यथा एकमपि स्थूलं शरीरं कौमाराद्यवस्थाभेदादनेकरूपं, एवं नित्यमपि लिङ्गशरीरं प्राणिकर्मभेदात्सुरनरतिर्यगाद्यवस्थाभेदादनेकं भवति, ततश्चोक्तन्यायेन स्थूलादिवत्सूक्ष्मादपि शरीरादात्मा विविक्त एव । एवं च शोकादिधर्मिणो लिङ्गादपि विभिन्नस्य तव इष्टवियोगजः शोकोऽपि न युक्तः । अत एव तत्र तस्मिन्विषये धीरो न मुह्यति । आभिमानिकौ शोकमोहौ देहद्वयाभिमानत्यागाद्धीरं न बाधेते, अतस्त्वमपि धीरो भवेति भावः । पूर्वश्लोकयोः 'गतासून्' इति 'वयं' इति च बहुवचनं उपाधिभेदाभिप्रायम् । अत्र तु 'देहिनः' इत्येकवचनं उपधेयचिदात्मैक्याभिप्रायमिति ज्ञेयम् । तथा च श्रुतिरेकस्यात्मन औपाधिकं भेदमाह—"यथा ह्ययं ज्योतिरात्मा विवस्वानपो भिन्ना बहुधैकोऽनुगच्छन् । उपाधिना क्रियते भेदरूपो देवः क्षेत्रेष्वेवमजोऽयमात्मा" [ ] इति । क्षेत्रेषु वक्ष्यमाणलक्षणेषु स्थूलसूक्ष्मदेहद्वयात्मकेषु " एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा " [श्वे. उ. ६।११] इति च, एकत्वाच्च विभुत्वमप्यस्य सिद्धम् , तेन देहादीनामनित्यानामविभूनां च पराभिमतमात्मत्वं प्रत्याख्यातं वेदितव्यम् ॥ १३ ॥

मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय ! शीतोष्णसुखदुःखदाः ।
आगमापायिनोऽनित्यास्तांस्तितिक्षस्व भारत ॥ १४ ॥

१ शां. भा.— यद्यपि आत्मविनाशनिमित्तो मोहो न सम्भवति नित्य आत्मेति विजानतः, तथापि शीतोष्णसुखदुःखप्राप्तिनिमित्तो मोहो लौकिको दृश्यते, सुखवियोगनिमित्तो मोहः दुःखसंयोगनिमित्तश्च शोकः, इत्येतदर्जुनस्य वचनमाशङ्क्य भगवान् आह— **मात्रास्पर्शा** इति । मात्रा आभिर्मीयन्ते शब्दादय इति श्रोत्रादीनि इन्द्रियाणि । मात्राणां स्पर्शाः मात्रास्पर्शाः शब्दादिभिः संयोगाः; ते शीतोष्णसुखदुःखदाः शीतमुष्णं सुखं दुःखं च प्रयच्छन्तीति । अथवा— स्पृश्यन्ते इति स्पर्शा विषयाः शब्दादयः, मात्राश्च स्पर्शाश्च मात्रास्पर्शाः शीतोष्णसुखदुःखदाः; शीतं च कदाचित्सुखदं भवति कदाचित् दुःखदम् । तथोष्णमपि अनियतस्वरूपम् । सुखदुःखे पुनर्नियतरूपे, यतो न व्यभिचरतः । अतस्ताभ्यां पृथक् शीतोष्णयोर्ग्रहणम् । यस्मात्ते मात्रास्पर्शादय आगमापायिन आगमापायशीलाः, तस्मात् अनित्याः । अतस्तान् शीतोष्णादीन् तितिक्षस्व प्रसहस्व । तेषु हर्षं विषादं च मा कार्षीरित्यर्थः ॥ १४ ॥

२ आ. शां. व्या.— आत्मनः श्रुत्यादिप्रमिते नित्यत्वे तदुत्पत्तिविनाशप्रयुक्तशोकमोहाभावेऽपि प्रकारान्तरेण शोकमोहौ स्यातामित्याशङ्कामनूद्योत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति— **यद्यपीत्यादिना** । शीतोष्णयोस्ताभ्यां सुखदुःखयोश्च प्राप्तिं निमित्तीकृत्य यो मोहादिर्दृश्यते तस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां दृश्यमानत्वमाश्रित्य लौकिकविशेषणम् । 'अशोच्यान्' [२।११] इत्यत्र यो विद्याधिकारी सूचितस्तस्य " तितिक्षुः समाहितो भूत्वा " [बृ. उ. ४।४।२३] इति श्रुतेस्तितिक्षुत्वविशेषणमिहोपदिश्यते । व्याख्येयं पदमुपादाय करणव्युत्पत्त्या तस्येन्द्रियविषयत्वं दर्शयति— **मात्रास्पर्शा** इत्यादिना । षष्ठीसमासं दर्शयन्भावव्युत्पत्त्या स्पर्शशब्दार्थमाह— **मात्राणा**मिति । तेषामर्थक्रियामादर्शयति— **ते शीते**ति । सम्प्रति शब्दद्वयस्य कर्मव्युत्पत्त्या शब्दादिविषयपरत्वमुपेत्य समासान्तरं दर्शयन्विषयाणां कार्यं कथयति— **अथवे**ति । ननु शीतोष्णप्रदत्वे सुखदुःखप्रदत्वस्य सिद्धत्वात्किमिति शीतोष्णयोः सुखदुःखाभ्यां पृथग्ग्रहणम् ? इति तत्राऽऽह— **शीत**मिति । विषयेभ्यस्तु पृथक्कथनं तदन्तर्भूतयोरेव तयोः सुखदुःखहेत्वोरानुकूल्यप्रातिकूल्ययोरुपलक्षणार्थम् । अध्यात्मं हि शीतमुष्णं वाऽनुकूलं प्रतिकूलं वा सम्पाद्य बाह्या विषयाः सुखादि जनयन्ति । ननु विषयेन्द्रियसंयोगस्याऽऽत्मनि सदा सत्त्वात्तत्प्रयुक्तशीतादेरपि तथात्वात्तन्निमित्तौ हर्षविषादौ तथैव तस्मिन्नापन्नावित्याशङ्क्योत्तरार्धं व्याचष्टे— **यस्मादि**त्यादिना । अत्र च 'कौन्तेय भारत' इति सम्बोधनाभ्यामुभयकुलशुद्धस्यैव विद्याधिकारित्वमित्येतदेव द्योत्यते ॥ १४ ॥

३ रा. भा.— इममर्थमनन्तरमेवाह— शब्दस्पर्शरूपरसगन्धाः साश्रयास्तन्मात्राकार्यत्वान्मात्रा इत्युच्यन्ते । श्रोत्रादिभिस्तेषां स्पर्शाः शीतोष्णमृदुपरुषादिरूपसुखदुःखदा भवन्ति । शीतोष्ण-

शब्दः प्रदर्शनार्थः। तान् धैर्येण यावद्युद्धादिशास्त्रीयकर्मसमाप्ति तितिक्षस्व। ते चागमापायित्वाद्धैर्यवतां क्षन्तुं योग्याः; अनित्याश्च ते बन्धहेतुभूतकर्मनाशे सत्यागमापायित्वेनापि निवर्तन्त इत्यर्थः॥ १४॥

४ वे.ता.चं.– आत्मनित्यत्वप्रकरणपर्यवसाने वक्तव्योऽप्ययमर्थस्तात्पर्यातिशयात्सहसोच्यत इत्याह–**इममर्थमनन्तर**मिति। आभिर्मीयन्ते शब्दादय इति श्रोत्रादीनीन्द्रियाणि मात्रा इति **शङ्करा**युक्ताप्रसिद्धयोजनाव्युदासाय मात्रा-शब्दार्थमाह—**शब्देति। साश्रया** इति। गुणविशिष्टद्रव्यस्य हि तन्मात्राकार्यत्वमिति भावः। **तन्मात्राकार्यत्वा**दिति। तन्मात्राणां मात्राशब्दवाच्यत्वे तावन्नास्ति विवादः। 'शब्दमात्रा, स्पर्शमात्रा' इत्यादिप्रयोगाश्च सन्ति। ततश्च तत्कार्यद्रव्यस्यापि तदेकद्रव्यत्वात्तच्छब्दगोचरत्वमुपपन्नमिति भावः। कर्मव्युत्पत्तेरपि भावव्युत्पत्तेः प्रसिद्धिप्रकर्षं विषयसम्बन्धस्यैव च साक्षात्सुखादिहेतुत्वं मत्वा स्पर्शस्य प्रतिसम्बन्ध्यन्तरं निर्दिशन् समासार्थमप्याह—**श्रोत्रादिभिस्तेषां स्पर्शा** इति। शीतोष्णशब्दयोरुपलक्षणत्वं समासार्थं चाह–**शीतोष्णमृदुपरुषादिरूपे**ति। एवं हेतुफलभावं विहाय शीतोष्णदाः सुखदुःखदाश्चेति योजनायां पृथग्व्यपदेशवैयर्थ्यमिति भावः। सङ्ग्रामे शीतोष्णयोरप्रसक्तत्वात्किमर्थमिदमुच्यत इत्यत्राह—**शीतोष्ण**शब्दः **प्रदर्शनार्थ** इति। शस्त्रपातादेरिति शेषः। शीतोष्णादिकं तु तेषु तेषु वर्णाश्रमधर्मेषु यथासम्भवं ग्राह्यम्। 'धीरम्' इति वक्ष्यमाणम् [२।१५] 'धीरस्तत्र' [२।१३] इति पूर्वोक्तं चाकृष्याह—**तान् धैर्येणे**ति। यद्वाऽत्रैव 'कौन्तेय भारत' शब्दाभ्यां क्षत्रियायामुत्पन्नस्य विशिष्टक्षत्रियसान्तानिकस्य ते धैर्यमेवोचितमिति सूचितम्। यथा तपश्चर्यायां यागादौ च वातातपक्षुत्पिपासापश्वालम्भादयो यावत्तत्कर्मसमाप्ति क्षन्तव्याः, तथाऽत्रापि शस्त्रपातशत्रुवधादयः। तस्मादवर्जनीयेन्द्रियार्थस्पर्शनिमित्तदुःखानां शोकेन दुष्परिहरत्वान्निरर्थके शोके तितिक्षैव युक्तेति भावः। अत्र सुखांशस्य क्षमा नाम उपेक्षया अनुत्सेकः। तत्रापि हेतुरागमापायित्वमेव। अनित्यशब्दस्यापौनरुक्त्यायाह–**बन्धे**ति। अनित्यशब्दोऽत्र प्रवाहनित्यतानिषेधकः। 'नित्याः' इति पदच्छेदेन नित्यानुबन्धितया तितिक्षितव्यत्वद्योतने तु मन्दम्। मुक्तौ तदभावाच्च प्रवाहतोऽपि नित्यत्वं नास्तीति भावः॥ १४॥

५ आ. मा. भा.— तथापि तद्दर्शनाभावादिना शोक इति चेत्, न, इत्याह– मात्रास्पर्शा इति। मीयन्त इति मात्रा विषयाः, तेषां स्पर्शाः सम्बन्धाः, त एव शीतोष्णसुखदुःखदाः। देहे शीतोष्णादिसम्बन्धाद्धि शीतोष्णाद्यनुभव आत्मनः। ततश्च सुखदुःखे।

६ ज.प्र.दी.— प्रकारान्तरेण शोकं शङ्कते– **तथापी**ति। यद्यपि बान्धवादीनां हानिर्भविष्यतीति धिया न शोको युक्तः, उक्तविधयात्महानेरभावात्। देहहानावपि प्रतिनिधिलाभात्। तथापि तन्मरणे ममैव सुखहानिर्दुःखावाप्तिश्च भविष्यतीति धिया मे शोकः समुत्पतितः। कथम्? **तद्दर्शनाभावा**दिना। तदिति बान्धवादिपरामर्शः। आदिपदेन विकृततद्दर्शनं च गृह्यते। प्रेमास्पदानां हि दर्शनस्पर्शनालापादिकं सुखहेतुः। तेषु मृतेषु तद्दर्शनाद्यभावात्सुखहानिः। तथा तेषां छेदभेदादिदर्शनेन दुःखावाप्तिश्चेति, एतन्निषेधपूर्वकं श्लोकमवतारयति— **नेति**। 'मीयन्ते विषया यैरिति मात्रा इन्द्रियाणि' इति व्याख्यानमसत्। पुराणादौ मात्राशब्दस्य विषये रूढत्वादित्याशयवान् व्याचष्टे— **मीयन्त** इति। ननु गन्धरसरूपस्पर्शशब्दा विषयाः। अतो भिन्नपदत्वे द्वन्द्वे वा स्पर्शानां विषयान्तर्गतानां पुनरुक्तिर्व्यर्थेत्यत आह — **तेषा**मिति विषयाणाम्। तथाप्यनुपपत्तिः। विषयाणां स्पर्शाभावादित्यत आह—**सम्बन्धा** इति। एवं तर्हि किं? षष्ठीसमासपरिग्रहणेन भिन्नपदत्वादावपि दोषाभावादित्यतो वाक्यं योजयति—**त एवे**ति। तुशब्दार्थ एवेति। नहि विषयाणां सम्बन्धानां च पृथगेतत्कार्यं सम्भवतीति भावः। ननु शीतोष्णशब्दौ विषयविशेषवचनौ, तत्कथं विषयसम्बन्धा विषयविशेषं दद्युः?; कथं च साक्षात्सुखदुःखे? कश्च प्रतिसम्बन्धी? कस्मै ददतीत्यत आह– **देहे** इति। देहशब्देनात्रेन्द्रियाणि लक्ष्यन्ते। अनेन शीतोष्णशब्दौ सकलविषयोपलक्षकौ। विषयोक्त्या च तत्साक्षात्कारो लक्ष्यते इति लक्षितलक्षणेयम्। अनुभवद्वारैव सुखदुःखादानम्। प्रतिसम्बन्धी देहः। दानं च आत्मन इत्युक्तं भवति। एतेन लौकिकी प्रतीतिरर्जुनेन शङ्किताऽनूद्यते। तत्तद्विषयाणां तैस्तैरिन्द्रियैर्ये ये सन्निकर्षास्तैस्तैस्तत्तद्विषयसाक्षात्कारा भवन्ति, तत्रेष्टविषयसाक्षात्कारात्सुखं भवति, अनिष्टविषयसाक्षात्कारात् दुःखं भवतीति।

५ आ. मा. भा.— न ह्यात्मनः स्वतो दुःखादिः सम्भवति। कुतः? आगमापायित्वात्। यद्यात्मनः स्वतः स्युः सुप्तावपि स्युः। अतो यतो ते मात्रास्पर्शा जाग्रदादावेव सन्ति, नान्यदेति तदन्वयव्यतिरेकित्वात्तन्निमित्ता एव, नात्मनः स्वतः। आत्मनश्च तैर्विषयविषयीभावादन्यः सम्बन्धो नास्ति।

६ ज. प्र. दी.– भवेदेवं, ततः किं प्रकृतशङ्काया इत्यतस्तुशब्दात्परया काका सिद्धमर्थमाह— **न हीति**। **स्वत** इति। विषयेन्द्रियसन्निकर्षमात्रेण। **दुःखादि**रिति विषयसाक्षात्कारः सुखदुःखे च। अनेन मात्रास्पर्शा एव केवलाः किं शीतोष्णसुखदुःखदाः? नहि, किन्नामाभिमानसहिताः? इत्युक्तं भवति। अभिमानो नामात्र विषयेषु शोभनत्वाध्यासनिमित्तस्नेहः।

अरित्वादिभ्रमनिमित्तो द्वेषश्च शरीरेन्द्रियान्तःकरणेषु ममतातिशयहेतुकोऽविवेक इत्यादि। विषयेन्द्रियसन्निकर्षा एव ज्ञानस्य सुखदुःखयोश्च कारणं कुतो न स्युः? येनाभिमानोऽधिकः कारणसामग्र्यां निवेश्यत इति शङ्कापूर्वकमुत्तरपादं व्याचष्टे— **कुत** इति। ननु कथमिदं लभ्यते? यत इत्यध्याहारादिति ब्रूमः; प्रयोजनान्तराभावाद्धेत्वर्थगर्भत्वेन वा। 'सविशेषणे हि विधिनिषेधौ विशेषणमुपसङ्क्रामतः' इति न्यायात्। शीतोष्णसुखदुःखदत्वविशिष्टानां मात्रास्पर्शानामिदं विशेषणं भवच्छीतोष्णसुखदुःखदत्वमुपसङ्क्रामति। मात्रास्पर्शानां शीतोष्णसुखदुःखदत्वं यत्तस्यागमापायित्वादित्यर्थः। अनेन कथमुक्तशङ्कापरिहार इत्यतोऽतिप्रसङ्गमुखेन व्याचष्टे— **यदी**ति। मात्रास्पर्शा यदि स्वतः स्वयमेवाभिमानमनपेक्ष्यात्मनः शीतोष्णसुखदुःखदाः स्युः, तर्हि **सुप्तावपि स्युः**। नहि कारणसामग्री कार्यं व्यभिचरतीत्यर्थः। नच वाच्यं सुप्तौ विषयेन्द्रियसम्बन्धा एव न सन्तीति; स्पर्शत्वगिन्द्रियसम्बन्धस्यावर्जनीयत्वात्। अतएव शीतोष्णग्रहणं कृतम्। एतेनेन्द्रियमनस्सन्निकर्षाभावोऽपि प्रत्युक्तः। न चात्मनः सन्निकर्षाभावः, मनसः कदाप्यात्मवियोगाभावस्य वक्ष्यमाणत्वात्। अतिप्रसङ्गस्य विपर्यये पर्यवसानं वदन्साक्षादर्थं दर्शयति-- **अत** इति। अतो **मात्रास्पर्शा** नात्मनः स्वतः स्वयमेव केवलाः शीतोष्णसुखदुःखदा भवन्तीति सम्बन्धः। अत इत्युक्तस्य विवरणं **यतस्तन्निमित्ता** एवेति। तदित्यभिमानपरामर्शः। तेन निमित्तेन सहिता एव शीतोष्णसुखदुःखदा यत इत्यर्थः। तत्कुत इत्यत उक्तं **मात्रे**ति। मात्रास्पर्शा जाग्रत्स्वप्नयोरभिमानवतोरेव, ते तथाविधाः शीतोष्णसुखदुःखदाः सन्तः सम्भवन्ति। नान्यदा अभिमानरहिते सुप्त्यादाविति मात्रास्पर्शानां शीतोष्णसुखदुःखदत्वस्याभिमानान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वादित्यर्थः। न चाभिमानहीनेऽपि ज्ञानोत्पत्तिस्तृणादौ दृश्यते, सत्यं, सुखदुःखहेतुभूतज्ञानमत्राधिकृतमित्यदोष इति। इतश्चाभिमान एवात्मन उपप्लव इत्याह— **आत्मनश्चे**ति। अत्र तैरिति ज्ञानसुखदुःखपरामर्शः। आत्मनो ज्ञानादिभिः सम्बन्धो नास्ति, तेषां मनोवृत्तित्वात्। तथा चान्यगतधर्माः कथमन्यस्य विक्रियाहेतवो विनाभिमानात्? । प्रसिद्धं च स्वाभिमतगृहदाहो देवदत्तं दुःखीकरोतीति। ज्ञानादिभिरात्मनः सम्बन्धाभावे कथमुक्तं शीतोष्णाद्यनुभव आत्मन इत्यादीत्यत उक्तम्— **विषये**ति। मनोवृत्तिरूपाणि ज्ञानादीनि विषयभूतानि। आत्मा च विषयी, साक्षिचैतन्यस्य तद्विषयत्वात्। एतमेव सम्बन्धमभिप्रेत्यात्मनो ज्ञानमित्यादिव्यवहारः। उपलक्षणं चैतत्। ईश्वराधीनं स्वामित्वमपि ग्राह्यं तादात्म्यसमवायिनिरासे तात्पर्यात्।

५ आ. मा. भा.— न चागमापायित्वेऽपि प्रवाहरूपेणाऽपि नित्यत्वमस्ति, सुप्तिप्रलयादावभावादित्याह— अनित्या इति। अत आत्मनो देहाद्यात्मभ्रम एव दुःखकारणम्। अतस्तद्विमुक्तस्य बन्धुमरणादौ दुःखं न भवति। अतोऽभिमानं परित्यज्य तान् शीतोष्णादींस्तितिक्षस्व॥ १४॥

६ **ज. प्र. दी.**— नन्वभिमानसहितानामेव मात्रास्पर्शानां ज्ञानादिहेतुत्वं, न केवलानामित्युपपादितमेतत्; ततो नित्या इति व्यर्थमिति चेत्, न; आगमापायित्वस्यैवानेन व्याख्यानात्, व्याख्यानेऽपि किं प्रयोजनमित्यत आह— **नचे**ति। आगमापायिशब्दो द्वयोः प्रयुज्यते, यत्प्रवाहरूपेण नित्यं व्यक्तिरूपेणानित्यं, यथा गङ्गोदकं; तदेकमागमापायीत्युच्यते। यस्य तु प्रवाहोऽपि छिद्यते, यथा किंशुककुसुमानां, तदपरमिति। तत्रागमापायिशब्दादुभयप्रतीतौ, आगमापायित्वेऽप्यागमापायिशब्दार्थोऽपि, यत्प्रवाहरूपेण नित्यत्वं तदत्र विवक्षितं **नास्ति** न भवति। मात्रास्पर्शानां शीतोष्णसुखदुःखदत्वे सम्भवात्, प्रकृतानुपयोगाच्च। किन्तु द्वितीयमेव, सुप्त्यादावभावेन सम्भवादुक्तरीत्या प्रकृतोपयोगाच्च, इत्येतदनित्या इत्यनेनाह भगवानित्यर्थः। प्रलयो मूर्छा। आदिपदेनासम्प्रज्ञातसमाधेर्ग्रहणम्। ननु नित्यपदमनेकार्थमेव, सत्यम्, तथापि पुनः प्रयत्नाद्यालोचनादेतत्सिद्धिः। एतदपि विशेषणोपसङ्क्रान्तं विशेषणम्। आगामिव्याख्यानमपेक्ष्य भाष्यकृताऽयमर्थः प्रागुपन्यस्त इति ज्ञेयम्। उक्तमर्थं पिण्डीकृत्योपसंहरति— **अत** इति। उक्तप्रकारेण देहादावात्मनो ममैत इत्यादिभ्रम एव, भ्रमसहिता एव मात्रास्पर्शा इत्यर्थः। ततः किमित्यतश्चतुर्थपदं व्याख्यातुमुपोद्घातमाह-- **अत** इति। तद्विमुक्तस्य भ्रमविमुक्तस्य बन्धुमरणादिदुःखं यत्प्राक् शङ्कितं न हि सामग्रीकार्यमेकदेशेन भवतीति भावः। ततः किमित्यतश्चतुर्थपादं व्याख्याति-- **अत** इति। तितिक्षस्व विफलीकुर्विति भावः। ननु तानिति मात्रास्पर्शानां परामर्शो युक्तः, तत्कथं शीतोष्णादीनित्युक्तम्; मैवम्। शीतोष्णहेतूनां मात्रास्पर्शानामेव तच्छब्देनोपलक्षणात्॥ १४॥

७ ह. पै. भा.— यद्यपि आत्मनाशनिमित्तः शोको न सम्भवति नित्य आत्मेति जानतः, तथापि शीतोष्णनिमित्तः शोकः सम्भवतीत्येतदर्जुनस्य वचनमाशङ्क्याऽऽह— मात्रास्पर्शास्त्विति। मीयन्त आभिः शब्दादय इति मात्रा इन्द्रियाणि, मात्राणां स्पर्शाः शब्दादिभिः संयोगाः; शीतोष्णसुखदुःखदाः— शीतं चोष्णं च शीतोष्णे, ते एव सुखदुःखे, ते ददतीति शीतोष्णसुखदुःखदाः; आगमापायिन आगमापायशीलास्तस्मादनित्याः, तान्मात्रास्पर्शांस्तितिक्षस्व प्रसहस्व, तेषु हर्षविषादौ मा कार्षीरित्यर्थः॥ १४॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु जन्ममरणयोर्देहधर्मत्वादात्मनि देहैक्याध्यासेन तत्प्रतीतावपि न तयोरात्मधर्मत्वमिति नात्मनाशप्रयुक्तः शोकः सम्भवतीत्युक्तम्, अस्त्वेवम्; तथापि युद्धे परुषशस्त्रप्रहारादिभिरात्मन्यनुभूयमानं दुःखमात्मधर्म एव, न तु देहधर्मः, देहस्य जडत्वेन दुःखादिधर्मित्वायोगात्, अन्यथा देहात्मवादप्रसङ्गात्; तथा च भीष्माद्यात्मनां शस्त्राभिघातदुःखं भविष्यतीति तत्प्रयुक्तः शोको मम युक्त एवेत्याशङ्क्य, दुःखस्यात्मनि मिथ्यात्वान्न तन्निमित्तकोऽप्यात्मनः शोको युक्त इत्याह— हे कौन्तेय! मात्रास्पर्शाः, मीयन्ते आभिर्विषया इति मात्रा इन्द्रियाणि, तेषां ये स्पर्शाः स्वस्वविषयैः सह सम्बन्धाः, ते शीतोष्णसुखदुःखदाः शीतमुष्णं सुखं दुःखं च ददतीति तथोक्ताः। अत्र शीतोष्णसुखदुःखदा इति वाक्यशेषान्मात्रास्पर्शपदं त्वगिन्द्रियतद्विषयसम्बन्धरूपमात्रास्पर्शैकपरमिति ज्ञायते। तत्रापि परुषशस्त्रस्पर्शा दुःखदा इत्येतावति प्रकृतोपयुक्ते वक्तव्ये शीतोष्णसुखग्रहणं दृष्टान्तार्थम्। यथा त्वगिन्द्रियस्य हिमाग्न्यादिविषयस्पर्शरूपो मात्रास्पर्शः शीतोष्णप्रदः, यथा वा तस्यैव मृदुकुसुमादिस्पर्शः सुखप्रदः, तथा परुषशस्त्रस्पर्शरूपो मात्रास्पर्शो दुःखद इत्यर्थः। तुशब्दो यद्यप्यर्थे। यद्यपि मात्रास्पर्शाः शीतोष्णसुखदुःखदाः, तथापि आगमापायिन उत्पत्तिविनाशशीलाः तस्मादनित्याः। तथा च आगमापायिमात्रास्पर्शजन्यस्य दुःखस्यापि आगमापायित्वेनानित्यत्वमिति न तस्यात्मधर्मत्वम्, अनित्यस्वभावस्य नित्यस्वभावधर्मत्वायोगादिति भावः।

तथा हि— यदि दुःखमात्मनः स्वाभाविकधर्मः स्यात्, तदा धर्मिनिवृत्तिं विना स्वाभाविकधर्मनिवृत्त्यसम्भवादनिर्मोक्षप्रसङ्गः; 'न हि स्वभावो भावानां व्यावर्तेतौष्ण्यवद्रवेः' [ ] इति स्मृतेः, रूपप्रागभावासमानाधिकरणसर्वरूपनिवृत्तेरिव दुःखप्रागभावासमानाधिकरणयुगपत्सर्वदुःखनिवृत्तेरपि धर्मिनिवृत्तिनान्तरीयिकत्वनियमेन तार्किकैरपि दुःखादीनामात्मगुणत्वस्य निर्वोढुमशक्यत्वात्, "कामः सङ्कल्पो विचिकित्सा" इत्यारभ्य "एतत्सर्वं मन एव" [बृ.उ.१।५।३] "कामा येऽस्य हृदि श्रिताः" [बृ. उ. ४।४।७] इत्यादिश्रुतिभिः 'शोकहर्षभयक्रोधलोभमोहस्पृहादयः। अहङ्कारस्य दृश्यन्ते जन्म मृत्युश्च नात्मनः' [भाग. ११।२८।१५] इत्यादिस्मृतिभिश्च दुःखादीनां मनोधर्मत्वप्रतिपादनाच्च। अहङ्कारस्येत्यनेन हि मन एवोच्यते, चिदचिद्ग्रन्थिरूपेऽहङ्कारे नात्मन इति चिदंशनिषेधे सति अतिदंशस्य मनस एवाहङ्कारशब्दार्थत्वेन प्राप्तेः, 'प्रजहाति यदा कामान्सर्वान् पार्थ! मनोगतान्' [२।५५] इति कामादीनां मनोधर्मत्वस्य भगवता कण्ठत एवोक्तेश्च। विस्तरस्तु **वज्रपञ्जरे** द्रष्टव्यः।

तस्माद्दुःखस्यानात्मधर्मत्वेन श्रुतिस्मृतियुक्तिविद्वदनुभवसिद्धत्वात् देहधर्मभूतजन्ममरणयोरिव मनोधर्मभूतदुःखस्याप्यात्मनि स्वधर्मितादात्म्याध्यासात् 'अहं सुखी' इति प्रतिभास इति तन्मिथ्यात्वं निश्चित्य हे भारत! तांस्तितिक्षस्व शस्त्राभिघातरूपान्मात्रास्पर्शान् सहस्व, तन्निमित्तं शोकं मा कार्षीरित्यर्थः। 'भारत कौन्तेय' इति सम्बोधनद्वयेन भरतकुलप्रसूतत्वेनैव इयं तितिक्षा तवोचिता, तत्रापि कुन्त्या देवतावरप्रसादेन लब्धस्य किमु वक्तव्यमित्येतद्दर्शयति। अत्र भीष्मादिवियोगरूपान्मात्रास्पर्शांस्तितिक्षस्वेति व्याख्याने भीष्मात्मनो वियोगाभावस्य पूर्वमेवोक्तेः तच्छरीरवियोगस्य च 'अन्तवन्त इमे देहाः' [२।१८] इत्यादिनैवाकिञ्चित्करत्वस्य वक्ष्यमाणत्वान्न तत्र स्वारस्यमित्यस्त्राभिघातरूपोऽत्र मात्रास्पर्शस्तत्कृतात्मदुःखनिबन्धनः, शोकश्चानेन निरस्यत इति व्याख्यातम्। भाष्यमप्येतदनुगुणमेवेति ध्येयम्। 'मात्रास्पर्शा देहाभिमानद्वारैवात्मनो दुःखप्रदाः, तस्मादभिमानं त्यक्त्वा तांस्तितिक्षस्व, इति माध्वव्याख्याने त्वध्याहारक्लेशः स्पष्टः। 'क्रूरायुधस्पर्शरूपाणां मात्रास्पर्शानामागमापायित्वेन अनित्यत्वात्तांस्तितिक्षस्व' इति **रामानुजव्याख्याने** अर्जुनस्य युद्धकातर्यमुक्तं स्यात्। न हि तद्युक्तम्, महाक्षत्रियश्रेष्ठस्य युधिष्ठिरराजसूयकृतदिग्विजयस्य निवातकवचादिहन्तुर्निखिलशूराग्रेसरस्य च तस्य युद्धकातरनीचपुरुषवदायुधस्पर्शभयेऽप्राप्ते तांस्तितिक्षस्वेत्युपदेशकल्पनस्यासङ्गतेः।

तस्माद्भीष्माद्यात्मनां शस्त्राभिघातदुःखं भविष्यतीति तदर्थमर्जुनस्य शोकप्राप्तावात्मनो दुःखाभावेन तन्निरासोऽत्र क्रियत इति **भगवत्पादव्याख्यानमेव** उत्तरश्लोकानुसारि युक्तमित्यालोचयामः॥ १४॥

९ व० त० दी०— ननु धैर्यमेव तन्नायाति, यतो न मूढः स्यामिति चेत्तत्प्राप्त्युपायमाह— मात्रास्पर्शा इति। मात्रा रूपादयस्तासां स्पर्शा इन्द्रियाख्याः इन्द्रियैर्वा स्पर्शाः योगाः शीतादिद्वन्द्वाः, ते चागमापायिनोऽनित्यास्तान्विशिष्टानेव सहस्व। सर्वसहनं हि साङ्ख्ये योगे चावश्यकं ततो धीरस्य न मोहः॥ १४॥

१० पु. अ. त.— नन्वग्रे देहाप्तिरपि भविष्यति, परं किञ्चित्कालं भवति (?) भोगदुःखासहिष्णुत्वाच्छोचामीति चेत्तत्राह— **मात्रास्पर्शा** इति। हे कौन्तेय परमस्निग्ध! मात्रास्पर्शा इन्द्रियवृत्तिविषयसम्बन्धाः शीतोष्णसुखदुःखदा भवन्ति। **अत्रायमर्थः**— इन्द्रियवृत्तिस्पृष्टा जलातपादयो शीतोष्णदा भवन्ति। तथा मित्रसंयोगविप्रयोगादयश्च सुखदुःखदा भवन्ति। संयोगे स्वस्य सुखं भवति, विप्रयोगे च दुःखम्, तत्रस्थसुखदुःखादिकं न विचारणीयम्। किन्तु मित्रसुखविचारेण स्वस्य तत्सहनमेवोत्तमसुचितं, यतस्ते न स्थिरा इत्याह— **आगमापायिन** इति। आगमापायिन आगच्छन्त्यपयान्ति च, अत एव अनित्याः, अतस्तान् तितिक्षस्व सहस्व। 'भारत' इति सम्बोधनात्तवैतदुचितमिति ज्ञापितम्॥ १४॥

११ नी. भा. दी.— ननु आत्मनो लिङ्गशरीरादन्यत्वेऽप्यहं दुःखीत्याद्यनुभवाद्दुःखादिधर्माश्रयत्वं दुर्वारं, ततश्च भीष्मादिबन्धुवर्गनाशे सति दुःखसम्बन्धो भवत्येवेत्याशङ्क्याह— मात्रास्पर्शा इति। मीयन्ते विषया आभिस्ता

मात्रा इन्द्रियवृत्तयः । यद्वा दश प्रज्ञामात्राः वागादयः दश भूतमात्राः नामादयः कौषीतकिप्रसिद्धा इन्द्रियविषयरूपा ग्राह्याः, तासां स्पर्शाः परस्परं विषयविषयिभावेन सम्बन्धा इति व्याख्येयम् । यद्वा मात्रा प्रमात्रा सह स्पर्शाः विषयेन्द्रियसम्बन्धाः । स्पर्शशब्दस्य तद्वाचित्वं 'स्पर्शान्कृत्वा बहिर्बाह्यान्' [५।२७] इत्यत्र दृष्टं, तत्र स्पर्शपदेन तद्धेतोर्विषयेन्द्रिययोरपि लाभः, तेन प्रमातुः प्रमाणद्वारा प्रमेयेण सह सम्बन्धाः सर्वे शीतोष्णादिवदागमापायिनः उत्पत्तिविनाशशीलाः, अत एवानित्याश्च तद्वदेव सुखदुःखदाश्च; अतस्तान् तितिक्षस्व सहस्व । हे कौन्तेय ! भारतेत्युत्तमवंश्यत्वेन धीरत्वमस्य सूचयति । प्रमातृत्वादिरनथा हि सुप्तिसमाधिमहावेशादिष्वभावाज्जाग्रत्स्वप्नादौ भावाच्च कादाचित्कतया आत्मनि प्रतीयमानोऽपि रज्जूरगादिवन्मिथ्याभूतः सन्नतद्धर्मत्वं भजते । यद्धि यत्राभेदेन कदाचिद्भाति, कदाचिन्न, तत्तत्राध्यस्तं रज्ज्वामिव सर्पः । प्रमात्रादिश्च प्रतीचि प्रत्यगभेदेन कदाचिद्भाति, अतो मिथ्येति निश्चितं; तेन प्रतीचि प्रमातृसम्बन्ध एव नास्ति, सत्यमिथ्यावस्तुनोर्वास्तवसम्बन्धायोगात् ; प्रमातृधर्माणां दुःखादीनां तु प्रतीचि सम्बन्धो दूरापेत एव । कथं तर्ह्यात्मनि दुःखित्वप्रत्ययः ? तत्तदुपाधितादात्म्याध्यासादिति ब्रूमः । अत एव जाग्रति दृष्टं दुःखं स्वप्ने नानुवर्त्तते, स्वप्नदृष्टं वा जाग्रति न दृश्यते; तथा च श्रुतिः–"स यत्तत्र (किञ्चित्) पश्यति पुण्यं च पापं चानन्वागतस्तेन भवत्यसङ्गो ह्ययं पुरुषः" [बृ. उ. ४।३।१५] इति । "कामः सङ्कल्पो विचिकित्सा" [बृ. उ. १।५।३] इत्यादिश्रुतिः । "एतत्सर्वं मन एव" [बृ. उ. १।५।३] इति अभेदनिर्देशात्कामादिसर्वविकारोपादानत्वं मनस एवाह, तस्मात्स्वप्न इवात्मनि दुःखित्वप्रतीतिर्भ्रांतिरेवेतीष्टवियोगजनितां तां तितिक्षस्वेति भावः ॥ १४ ॥

यं हि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षभ ।
समदुःखसुखं धीरं सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ १५ ॥

१ शां. भा.—शीतोष्णादीन् प्रसहतस्तव किं स्यात्? इति शृणु—यं हीति । यं हि पुरुषं समदुःखसुखं–समे दुःखसुखे यस्य तं समदुःखसुखं, सुखदुःखप्राप्तौ हर्षविषादरहितं धीरं धीमन्तं न व्यथयन्ति न चालयन्ति, नित्यात्मदर्शनात् एते यथोक्ताः शीतोष्णादयः, स नित्यात्मस्वरूपदर्शननिष्ठो द्वन्द्वसहिष्णुः अमृतत्वाय अमृतभावाय मोक्षाय कल्पते समर्थो भवति ॥ १५ ॥

२ आ. शां. व्या.— अधिकारिविशेषणं तितिक्षुत्वं नोपयुक्तं, केवलस्य तस्य पुमर्थाहेतुत्वादिति शङ्कते— **शीतेति** । विवेकवैराग्यादिसहितं तन्मोक्षहेतुज्ञानद्वारा तदर्थमिति परिहरति— **शृण्विति** । तितिक्षमाणस्य विवक्षितं लाभमुपलम्भयति— **यं हीति** । हर्षविषादरहितमित्यत्र शमादिसाधनसम्पन्नत्वमुच्यते । धीमन्तमिति नित्यानित्यविवेकभागित्वम्, एतच्चोभयं वैराग्यादेरुपलक्षणम् । नित्यात्मदर्शनं त्वमर्थज्ञानम् । साधनचतुष्टयवन्तमधिकारिणमनूद्य त्वम्पदार्थज्ञानवतस्तस्य मोक्षौपयिकवाक्यार्थज्ञानयोग्यतामाह— **स नित्येति** ॥१५॥

३ रा. भा.—तत्क्षमा किमर्थेत्यत आह— यं पुरुषं धैर्यादियुक्तमवर्जनीयदुःखं सुखवन्मन्यमानममृतत्वसाधनतया स्ववर्णोचितं युद्धादिकर्मानभिसंहितफलं कुर्वाणं तदन्तर्गताः शस्त्रपातादिमृदुक्रूरस्पर्शा न व्यथयन्ति; स एवामृतत्वं साधयति । न त्वादृशो दुःखासहिष्णुरित्यर्थः । अत आत्मनां नित्यत्वादेतावदत्र कर्तव्यमित्यर्थः ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.— **तत्क्षमा किमर्थेति**, किं दृष्टार्थत्वात् ? उतादृष्टार्थत्वात् ? उत स्वरसवाहित्वेनावर्जनीयत्वात् ? । न प्रथमः, दुःखरूपतयोपलम्भात्; न द्वितीयः, गुरुवधकुलक्षयादिरूपाधर्मबहुलत्वात् ; न तृतीयः, युद्धान्निवृत्त्यैव शस्त्रपाताद्यभावादिति भावः । तितिक्षार्हत्वद्योतनाय 'धीरम्' इति पदम् । सुखदुःखवैषम्याज्ञत्वभ्रमं तयोः समपरिमाणत्वादिभ्रमं च व्युदस्यन् किमर्थेति शङ्कां च प्रतिवदति— **अवर्जनीयदुःखं सुखवन्मन्यमान**मिति । यथा ह्यारोग्यकाम औषधादिक्लेशं सुखसाधनत्वात्सुखवन्मत्वा प्रवर्तते, यथा चार्थार्थी समुद्रतरणादिक्लेशम्; तथा तापत्रयनिवृत्तिं निरतिशयानन्दं च लिप्सुः तदुपायनान्तरीयकदुःखं सुखवदेव मन्येतेति भावः । तस्करादिष्वपि सम्भावितस्य द्वन्द्वतितिक्षामात्रस्य मोक्षे हेतुत्वव्युदासायोक्तं **अमृतत्वसाधनत**येत्यादि । 'एते' इत्यस्य तात्पर्यमवर्जनीयत्वं च दर्शयितुमुक्तं **तदन्तर्गता** इति । व्यथयन्ति, अप्राप्तत्वधिया परितापेन चालयन्तीत्यर्थः; न तु पीडयन्तीति । **मृदुक्रूरस्पर्शा** इति । मृदुस्पर्शस्याप्युपादानात् । यत्तच्छब्दरूपपरोक्षनिर्देशेन 'पुरुषर्षभ' इति विपरीतकाक्वा च फलितमाह— **स एवेति** ।

त्वादृशः अस्थानस्नेहायाकुलः । अनन्तरश्लोकार्थप्रसङ्गायात्मनाशप्रतीकारनैरपेक्ष्याय च निगमयति– **आत्मनां नित्यत्वा**दिति । **एताव**दिति तितिक्षामात्रं, न तु शोकादि । **अत्रे**ति, आगमापायिनां तत्त्वज्ञानेन निवर्तिष्यमाणसन्तानानां अमृतत्वलक्षणपरमपुरुषार्थोपायानुष्ठानेऽवर्जनीयसन्निधीनां शस्त्रपातादिदुःखानामागतावित्यर्थः । **कर्तव्य**मिति, अकरणे त्वपवर्गरूपफलाभावः, स्वधर्मपरित्यागेन प्रत्यवायः, धैर्याद्यभावनिमित्ताकीर्त्यादिप्रसङ्गश्च स्यादिति भावः ॥ १५ ॥

५ आ. मा. भा.— अतः प्रयोजनमाह— यं हीति । यमेते मात्रास्पर्शा न व्यथयन्ति । पुरिशयमेव सन्तं शरीरसम्बधाभावे सर्वेषां व्यथाभावात्पुरुषमिति विशेषणम् । कथं न व्यथयन्ति ? समदुःखसुखत्वात्, तत्कथं ? धैर्येण ॥ १५ ॥

६ ज. प्र. दी.— अतो मात्रास्पर्शानां विफलीकरणतो भवत्प्रयोजनमाह— **अत** इति । दुःखाभावस्य युद्धाकरणेनैव सम्भवात्किं तत्कृत्वा प्रसक्तदुःखाभावायाभिमानत्यागेनेत्येतदाशङ्कापरिहारायेति शेषः । पूर्वश्लोके तितिक्षस्वेतिपदं सहस्वेति कैश्चिद्व्याख्यातम्, तदसत् । तदनुवादे विफलीकरणस्यैव प्रतीतेरिति भावेनाद्यपादं व्याख्याति— **यमि**ति । न व्यथयन्ति न चालयन्ति, न शीतोष्णसुखदुःखलक्षणवैषम्यवन्तं कुर्वन्तीत्यर्थः । स्त्रीणामप्येवंविधानां मैत्रेयीप्रमुखानाममृतत्वश्रवणात्पुरुषमिति विशेषणमयुक्तमित्यतोऽन्यथा व्याचष्टे— **पुरी**ति; शरीरसबन्धिनमेव सन्तं शरीरदर्शनवन्तमित्यर्थः । एतदपि किमर्थं विशेषणमित्यत आह— **शरीरे**ति । सुस्यादौ सर्वेषां प्राकृतानामप्यभिमानाभावेन व्यथाभावादमृतत्वप्रसक्तिरित्याशङ्कानिवृत्त्यर्थमित्यर्थः । ननु यस्य देहादावभिमानो नास्ति, तस्य दुःखं सुखं च नास्तीत्युक्तं, तस्य कथं ‘ समदुःखसुखं धीरं ’ इति विशेषणद्वयम् ? अस्य पूर्वकक्ष्यागतत्वादित्याशङ्क्य तदुपायप्रदर्शनार्थं पूर्वावस्थानुवादोऽयमिति क्रमेण पृच्छापूर्वकमाशयमाह— **कथ**मिति । येनाभिमानत्यागेन मात्रास्पर्शा न व्यथयन्ति, स कथं केनोपायेन भवतीत्यर्थः । दुःखं यथानुपादेयमपुरुषार्थत्वात्, तथा वैषयिकं सुखमप्यमृतत्वविरोधित्वादनुपादेयं यस्य स समदुःखसुखः । एवम्भावे च कथं सुखहेतुषु शोभनाध्यासलक्षणस्तद्विरोधिषु द्वेषलक्षणोऽभिमानः स्यादिति भावः । तत्समदुःखसुखत्वमेव **कथं** केनोपायेन भवतीत्यर्थः— **धैर्येणे**ति ; सुखे दुःखे च प्राप्ते सति तत्कार्ययोरुत्सेकविषादयोः स्तम्भकेन प्रयत्नेनेत्यर्थः ॥ १५ ॥

७ ह. पै. भा.— मात्रास्पर्शान्सहमानस्य किं स्यादित्यत्राऽऽह– यं हि न व्यथयन्तीत्यादि । यं हि पुरुषं न व्यथयन्ति न चालयन्ति एते मात्रास्पर्शाः समदुःखसुखं सुखदुःखप्राप्तौ हर्षविषादरहितं धीरं धीमन्तं सोऽमृतत्वायामृतभावाय, मोक्षायेत्यर्थः । कल्पते समर्थो भवति ॥ १५ ॥

८ वें. ब्र. गि.—ननु भीष्माद्यात्मविषयकशोकपरिहारस्य युद्धाकरणेनापि सम्भवात्किमिति तैः सह युद्ध्वा शस्त्रप्रहारकृततदीयात्मदुःखस्य मिथ्यात्वविवेकेनैतच्छोकः परिहार्य इत्याशङ्क्य युद्धवर्जनप्रयुक्तशोकपरिहाराद्विवेकप्रयुक्तः शोकपरिहार एव श्रेयानित्यभिप्रेत्याह— एते मात्रास्पर्शाः यं न व्यथयन्ति न विषादयन्ति । अनेन ‘ तांस्तितिक्षस्व ’ इति पूर्वश्लोकोक्तं तितिक्षणं दुःखाध्यासकृतशोकवर्जनरूपमिति दर्शितम् । स पुरुषः अमृतत्वाय कल्पते द्वन्द्वसहिष्णुत्वेन ज्ञानाधिकारात् तद्द्वारा मोक्षाय योग्यो भवतीत्यर्थः । न व्यथयन्तीत्यत्र हेतुः **समदुःखसुख**मिति, समे दुःखसुखे यस्य तं तथोक्तम् । सुखं यथा शोककरं न भवति तथा दुःखमपि, यथा च दुःखं हर्षकरं न भवति तथा सुखमपीत्येवं सुखदुःखयोः साम्यम् । अत्र हेतुः **धीर**मिति । दुःखादीनामात्मनि मिथ्यात्वनिश्चयो धीः, तद्वान्धीरः । ‘धीरो मनीषी ज्ञः प्राज्ञः ’ इति निघण्टुः । रज्जौ सर्पमिथ्यात्वनिश्चयेन तत्स्पर्शदुःखस्येव आत्मनि सुखदुःखमिथ्यात्वनिश्चयेन तयोरकिञ्चित्करत्वबुद्ध्या तच्छोकपरिहारो भवतीत्यर्थः । अत्र ‘ यं न व्यथयन्ति सः ’ इत्येकवचनेन एतादृशो यः कश्चिदेक एवेति तद्दौर्लभ्यमुक्तम् । पुरुषमित्यनेन च अनेनैव पुरुषस्य पौरुषमित्युक्तम् । ‘पुरुषर्षभ’ इत्यनेन पुरुषश्रेष्ठे त्वयि नेदमाश्चर्यमिति दर्शितम् ॥ १५ ॥

९ व० त० दी०– सहनमेवाऽमृतत्वे हेतुरित्याह–यं हीति । न व्यथयन्ति धीरं, सोऽमृतत्वाय क्षमो भवति ॥ १५ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेतेषां सहनं किंफलकमित्याकाङ्क्षायामाह– **यं हि न व्यथयन्त्येत** इति । हे पुरुषर्षभ पुरुषश्रेष्ठ स्वतन्त्रमोक्षसाधनकारणसमर्थ ! यं पुरुषं समदुःखसुखं समे दुःखसुखे वियोगसंयोगौ यस्य, एतादृशं धीरं तत्सहनसमर्थमेते मात्रास्पर्शाः न व्यथयन्ति न पराभवन्ति, स पुरुषः अमृतत्वाय मोक्षाय कल्पते । यद्वा मोक्षभावाय भक्त्यर्थं कल्पते योग्यो भवति । भक्तिप्राप्तियोग्यो भवतीत्यर्थः । समदुःखत्वेन तदिच्छया सर्वमानन्दरूपमेवाभाति इति व्यञ्जितम् ॥ १५ ॥

११ नी. भा. दी.— तितिक्षाफलं प्रत्यक्षमेवेत्याह— यं हीति । एते मात्रास्पर्शाः प्राक् व्याख्यातरीत्या त्रिविधा अपि यं जाग्रति स्वप्नेऽसम्प्रज्ञातसमाधौ वा न व्यथयन्ति स्वास्थ्यान्न प्रच्यावयन्ति; **पुरुषं** पूर्षु अष्टासु भवतीति पुरुषस्तम् । पुरश्च–‘कर्मेन्द्रियाणि खलु पञ्च तथाऽपराणि ज्ञानेन्द्रियाणि मनआदिचतुष्टयं च । प्राणादिपञ्चकमथो वियदादिकं च कामश्च कर्म च तमः पुनरष्टमी पूः ’ [सं. शा. ३।१६] इति प्रसिद्धाः । यद्वा स्थूल-

सूक्ष्मोपाधिमध्ये एव इतरासामन्तर्भावादत्र पूरिति तम एव ग्राह्यं, तेन कारणोपाधेरप्यात्मनो विविक्तत्वं दर्शितम् । पुरुषर्षभेति त्वमप्येतदनुभवितुं योग्योऽसि, सर्वपुरुषश्रेष्ठत्वादिति सूचयति । उपाधित्रयत्यागादेव समे दुःखसुखे यस्य तं- 'न हि समाधिस्थस्य सुखाय दुःखाय वा शीतोष्णस्पर्शौ भवतः' इति युक्तमस्य समदुःखसुखत्वं धीरं- ध्यायिनं योगिनं न व्यथयन्ति सोऽमृतत्वाय मोक्षाय कल्पते योग्यो भवति ॥ १५ ॥

नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः ।
उभयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ १६ ॥

१ शां. भा.— इतश्च शोकमोहावकृत्वा शीतोष्णादिसहनं युक्तं, यस्मात्— **नासत** इति । **नासतः** अविद्यमानस्य शीतोष्णादेः सकारणस्य न **विद्यते** नास्ति **भावो** भवनं अस्तिता । न हि शीतोष्णादि सकारणं प्रमाणैर्निरूप्यमाणं वस्तु सत् भवति । विकारो हि सः, विकारश्च व्यभिचरति । यथा घटादिसंस्थानं चक्षुषा निरूप्यमाणं मृद्व्यतिरेकेण अनुपलब्धेरसत्, तथा सर्वो विकारः कारणव्यतिरेकेण अनुपलब्धेरसन् । जन्मप्रध्वंसाभ्यां प्रागूर्ध्वं चानुपलब्धेः । कार्यस्य घटादेः मृदादिकारणस्य च तत्कारणव्यतिरेकेण अनुपलब्धेरसत्त्वम् । तदसत्त्वे च सर्वाभावप्रसङ्ग इति चेत्, न; सर्वत्र बुद्धिद्वयोपलब्धेः सद्बुद्धिरसद्बुद्धिरिति ।

२ आ. शां. व्या.— अधिकारिविशेषणे तितिक्षुत्वे हेत्वन्तरपरत्वेनोत्तरश्लोकमवतारयति— **इतश्चेति** । इतश्शब्दार्थमेव स्फुटयति— **यस्मादिति** । यतः शीतादेः शोकादिहेतोरनात्मनो नास्ति वस्तुत्वं, वस्तुनश्चाऽऽत्मनो निर्विकारत्वेनैकरूपत्वं, अतो मुमुक्षोर्विशेषणं तितिक्षुत्वं युक्तमित्याह— **नेत्यादिना** । कार्यस्यासत्त्वेऽपि कारणस्य सत्त्वेनात्यन्तासत्त्वासिद्धिरित्याशङ्क्य विशिनष्टि— **सकारणस्येति** । नासत इत्युपादाय पुनर्नकारानुकर्षणमन्वयार्थम् । असतः शून्यस्यास्तित्वप्रसङ्गाभावादप्रसक्तप्रतिषेधप्रसक्तिरित्याशङ्क्याऽऽह- **नहीति**। विमतमतात्त्विकमप्रामाणिकत्वाद्रज्जुसर्पवत्, न हि धर्मिग्राहकस्य प्रत्यक्षादेस्तत्त्वावेदकं प्रामाण्यं कल्प्यते, विषयस्य दुर्निरूपत्वात्, अतोऽनिर्वाच्यं द्वैतमित्यर्थः । कथं पुनरध्यक्षादिविषयस्य शीतोष्णादिद्वैतस्य दुर्निरूपत्वेनानिर्वाच्यत्वं ? तत्राऽऽह— **विकारो हीति** । ततश्च विमतं मिथ्याऽऽगमापायित्वात्सम्प्रतिपन्नवदिति । फलितमाह— **विकारश्चेति** । वाचारम्भणश्रुतेर्द्वैतमिथ्यात्वेऽनुग्राहकत्वं दर्शयितुं चकारः । किञ्च कार्यं कारणाद्भिन्नमभिन्नं वेति विकल्प्याऽऽद्यं दूषयति- **यथेति**। निरूप्यमाणमन्तर्बहिश्चेति शेषः । विमतं कारणान्न तत्त्वतो भिद्यते, कार्यत्वाद्धटवदित्यर्थः । इतोऽपि कारणाद्भेदेन नास्ति कार्यम् । 'आदावन्ते च यन्नास्ति वर्तमानेऽपि तत्तथा। [मां. का. २।६।४।१] इति न्यायादित्याह— **जन्मेति** । यदि कार्यं कारणादभिन्नं तदा तस्य भेदेनासत्त्वे पूर्वस्मादविशेषः । तादात्म्येनावस्थानं तु न युक्तं, तस्यापि कारणव्यतिरेकेणाभावात्, कार्यकारणविभागविधुरे वस्तुनि कार्यकारणपरम्पराया विभ्रमादित्यभिप्रेत्याऽऽह— **मृदादीति** । कार्यकारणविभागविहीनं वस्त्वेव नास्तीति मन्वानश्चोदयति— **तदसत्त्व** इति । अनुवृत्तव्यावृत्तबुद्धिद्वयदर्शनादनुवृत्ते च व्यावृत्तानां कल्पितत्वादकल्पितं सर्वभेदकल्पनाधिष्ठानमकार्यकारणं वस्तु सिद्ध्यतीति परिहरति— **न; सर्वत्रेति** ।

१ शां. भा.— यद्विषया बुद्धिर्न व्यभिचरति, तत्सत्, यद्विषया बुद्धिर्व्यभिचरति, तदसत्, इति सदसद्विभागे बुद्धितन्त्रे स्थिते सर्वत्र द्वे बुद्धी सर्वैरुपलभ्येते समानाधिकरणे-- न नीलोत्पलवत्- सन् घटः, सन् पटः, सन् हस्ती, इति । एवं सर्वत्र । तयोर्बुद्ध्योः घटादिबुद्धिर्व्यभिचरति । तथा च दर्शितम् । न तु सद्बुद्धिः । तस्माद्धटादिबुद्धिविषयोऽसन्, व्यभिचारात् । न तु सद्बुद्धिविषयः, अव्यभिचारात् । घटे विनष्टे घटबुद्धौ व्यभिचरन्त्यां सद्बुद्धिरपि व्यभिचरतीति चेत्, न, पटादावपि सद्बुद्धिदर्शनात् विशेषणविषयैव सा सद्बुद्धिः । सद्बुद्धिवद्धटबुद्धिरपि घटान्तरे दृश्यते इति चेत्, न; पटादौ अदर्शनात् ।

२ आ. शां. व्या.— सम्प्रति सतो वस्तुत्वे प्रमाणमनुमानमुपन्यस्यति— **यद्विषयेति** । यद्व्यावृत्तेष्वनुवृत्तं तत्परमार्थसत्, यथा सर्पधारादिष्वनुगतो रज्ज्वादेरिदमंशः, विमतं सत्यमव्यभिचारित्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्यर्थः । व्यावृत्तस्य कल्पितत्वे प्रमाणमाह— **यद्विषयेत्यादिना** । यद्व्यावृत्तं तन्मिथ्या, यथा सर्पधारादि; विमतं मिथ्या, व्यभिचारित्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्यर्थः । इत्यनुमानद्वयमनुसृत्य सतोऽकल्पितत्वमसतश्च कल्पितत्वम्, स्थितमिति शेषः । ननु नेदमनुमानद्वयमुपपद्यते,

समस्तद्वैतवैतथ्यवादिनो विभागाभावादनुमानादिव्यवहारानुपपत्तेस्तत्राऽऽह— **सदस**दिति । उक्ते विभागे बुद्धिद्वयाधीने स्थिते सत्यनुमानादिव्यवहारो निर्वहति प्रातिभासिकविभागेन तद्योगात्परमार्थस्यैव तद्धेतुत्वे केवलव्यतिरेकाभावादित्यर्थः। कुतः ? सदसद्विभागस्य बुद्धिद्वयाधीनत्वं बुद्धिविभागस्यापि तवाभावात्तत्राऽऽह— **सर्वत्रे**ति । व्यवहारभूमिः सप्तम्यर्थः। बुद्धिविभागस्यापि कल्पितस्यैव बोध्यविभागप्रतिभासहेतुतेति भावः। बुद्धिद्वयमनुरुध्य सदसद्विभागे सतः सामान्यरूपतया विशेषाकाङ्क्षायां सामान्यविशेषौ द्वे वस्तुनी वस्तुभूते स्यातामिति चेत्, न; इत्याह— **समानाधिकरणे** इति। पदयोः सामानाधिकरण्यं बुद्ध्योरुपचर्यते। सोऽयमिति सामानाधिकरण्यवद्घटः सन्नित्यादिसामानाधिकरण्यमेकवस्तुनिष्ठं, वस्तुभेदे घटपटयोरिव तदयोगादित्यर्थः। नीलमुत्पलमितिवद्धर्मधर्मिविषयतया सामानाधिकरण्यस्य सुवचत्वान्न वस्त्वैक्यविषयत्वमिति चेत्, न; इत्याह— **न नीले**ति। न हि सामान्यविशेषयोर्भेदेऽभेदे च तद्भावो भेदाभेदौ च विरुद्धौ, अतो जातिव्यक्त्योः सामानाधिकरण्यं नीलोत्पलयोरिव न गौणं, किन्तु व्यावृत्तमनुवृत्ते कल्पितमित्येकनिष्ठमित्यर्थः। सामान्यविशेषयोरुक्तन्यायं गुणगुण्यादावतिदिशति— **एवमि**ति । तुल्यौ हि तत्रापि विकल्पदोषाविति भावः। सामानाधिकरण्यानुपपत्त्या द्वे वस्तुनी सामान्यविशेषाविति पक्षं प्रतिक्षिप्य विशेषा एव वस्तूनीति पक्षं प्रतिक्षिपति— **तयो**रिति । बुद्धिव्यभिचाराद्बोध्यव्यभिचारेऽपि कथं व्यावृत्तानां विशेषाणामवस्तुत्वं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **तथा चे**ति । विकारो हि स इत्यादाविति शेषः। न चैकं वस्तु सामान्यविशेषात्मकमेकस्य द्वैरूप्यविरोधादित्यभिप्रेत्य सामान्यमेकमेव वस्तु तद्बुद्धेरव्यभिचाराद्बोध्यस्यापि सतस्तथात्वादित्याह— **न त्वि**ति । व्यभिचरतीति पूर्वेण सम्बन्धः। विशेषाणां व्यभिचारित्वे सतश्चाव्यभिचारित्वे फलितमुपसंहरति— **तस्मा**दिति । असत्त्वं कल्पितत्वम्। तच्छब्दार्थमेव स्फोरयति— **व्यभिचारा**दिति । सद्बुद्धिविषयस्य सतोऽकल्पितत्वे तच्छब्दोपात्तमेव हेतुमाह— **अव्यभिचारा**दिति। बुद्धिव्यभिचारद्वारा बोध्यस्यापि व्यभिचारात्तदव्यभिचारित्वहेतोरसिद्धिरिति शङ्कते— **घटे विनष्ट** इति । सद्बुद्धेर्घटबुद्धिवद्घटविषयत्वाभावान्न घटनाशे व्यभिचारोऽस्तीति परिहरति— **न पटादा**विति । सद्बुद्धेरघटविषयत्वे निरालम्बनत्वायोगाद्विषयान्तरं वक्तव्यमित्याशङ्क्याऽऽह— **विशेषणे**ति। सतोऽकल्पितत्वहेतोरव्यभिचारित्वस्यासिद्धिमुद्धृत्य विशेषाणां कल्पितत्वहेतोर्व्यभिचारित्वस्यासिद्धिं शङ्कते— **सदि**ति। यथा सद्बुद्धिर्घटे नष्टे पटादौ दृष्टत्वादव्यभिचारिणीत्यव्यभिचारः सतो दर्शितः, तथा घटबुद्धिरपि घटे नष्टे घटान्तरे दृष्टेत्यव्यभिचाराद्घटे व्यभिचारासिद्धौ विशेषान्तरेष्वपि कल्पितत्वहेतुर्व्यभिचारो न सिध्यतीत्यर्थः। घटबुद्धेर्घटान्तरे दृष्टत्वेऽपि पटादावदृष्टत्वेन व्यभिचाराद्घटादिविशेषेष्वपि व्यभिचारित्वसिद्धिरित्युत्तरमाह— **न; पटादा**विति ।

१ शां. भा.— सद्बुद्धिरपि नष्टे घटे न दृश्यत इति चेत्, न; विशेष्याभावात्। सद्बुद्धिर्विशेषणविषया सती विशेष्याभावे विशेषणानुपपत्तौ किंविषया स्यात् ? न तु पुनः सद्बुद्धेर्विषयाभावात्। एकाधिकरणत्वं घटादिविशेष्याभावे न युक्तमिति चेत्, न; 'इदं उदकम्' इति मरीच्यादौ अन्यतराभावेऽपि सामानाधिकरण्यदर्शनात्। तस्माद्देहादेर्द्वन्द्वस्य च सकारणस्य असतो न विद्यते भाव इति।

२ आ. शा. व्या.— विशेषाणामेवं व्यभिचारित्वे सतोऽपि तदुपपत्तेरव्यभिचारित्वहेत्वसिद्धितादवस्थ्यमिति शङ्कते— **सद्बुद्धि**रिति । घटादिनाशदेशे तदुपरक्ताकारेण सत्त्वाभानेऽपि नासत्त्वं, घटाद्यभावाधिष्ठानतया भानादित्याह— **न विशेष्ये**ति । यथा सर्वगता जातिरित्यत्र खण्डमुण्डादिव्यक्त्यभावदेशे गोत्वं व्यञ्जकाभावान्न व्यज्यते, न गोत्वाभावात्; तथा सत्त्वमपि घटादिनाशे व्यञ्जकाभावान्न भाति न स्वरूपाभावादित्युक्तमेव प्रपञ्चयति— **सदि**त्यादिना । सप्रतियोगिकविशेषणव्यभिचारेऽपि स्वरूपाव्यभिचारायुक्तं सतः सत्यत्वमिति भावः। द्वयोः सतोरेव विशेषणविशेष्यत्वदर्शनाद्घटसतोरपि विशेषणविशेष्यत्वे द्वयोः सत्त्वध्रौव्याद्घटादिकल्पितत्वानुमानं सामानाधिकरण्यधीबाधितमिति चोदयति— **एके**ति । अनुभवमनुसृत्य बाधितविषयत्वमुक्तानुमानस्य निरस्यति— **ने**त्यादिना । घटादेः सति कल्पितत्वानुमानस्य दोषराहित्ये फलितमुपसंहरति— **तस्मा**दिति । प्रथमपादव्याख्यानपरिसमाप्तावितिशब्दः। ननु नेदं व्याख्यानं भाष्यकाराभिप्रेतं, सर्वद्वैतशून्यत्वविवक्षायां शास्त्रतद्भाष्यविरोधात्। केनापि पुनर्दुर्विदग्धेन स्वमनीषिकयोत्प्रेक्षितमेतदिति चेत्, मैवं; किमिदं द्वैतप्रपञ्चस्य शून्यत्वं ? किं तुच्छत्वं ? किंवा सद्विलक्षणत्वम् ?। नाऽऽद्यः, अनभ्युपगमात्; द्वितीयानभ्युपगमे तु तवैव शास्त्रविरोधो भाष्यविरोधश्च, सर्वं हि शास्त्रं तद्भाष्यं च द्वैतस्य सत्यत्वानधिकरणत्वसाधनेनाद्वैतसत्यत्वे पर्यवसितमिति त्रैविद्यवृद्धैस्तत्र तत्र प्रतिष्ठापितम्। तथा च प्रक्षेपाशङ्का सम्प्रदायपरिचयाभावादिति द्रष्टव्यम्।

१ शां. भा.— तथा सतश्च आत्मनोऽभावोऽविद्यमानता न विद्यते, सर्वत्र अव्यभिचारादिति अवोचाम। एवं आत्मानात्मनोः सदसतोरुभयोरपि दृष्ट उपलब्धोऽन्तो निर्णयः। सत् सदेव, असदसदेवेति तु अनयोर्यथोक्तयोस्तत्त्वदर्शिभिः–तदिति सर्वनाम, सर्वं च ब्रह्म, तस्य नाम तदिति

तद्भावः तत्त्वं ब्रह्मणो याथात्म्यम्; तद्द्रष्टुं शीलं येषां ते तत्त्वदर्शिनः, तैः तत्त्वदर्शिभिः। त्वमपि तत्त्वदर्शिनां दृष्टिमाश्रित्य शोकं मोहं च हित्वा शीतोष्णादीनि नियतानियतरूपाणि द्वन्द्वानि, विकारोऽयमसन्नेव मरीचिजलवन्मिथ्यावभासत इति मनसि निश्चित्य तितिक्षस्वेत्यभिप्रायः ॥१६॥

२ आ. शां. व्या.— अनात्मजातस्य कल्पितत्वेनावस्तुत्वप्रतिपादनपरतया प्रथमपादं व्याख्याय द्वितीयपादमात्मनः सर्वकल्पनाधिष्ठानस्याकल्पितत्वेन वस्तुत्वप्रसाधनपरतया व्याकरोति— **तथे**ति। नन्वात्मनः सदात्मनो विशेषेषु विनाशिषु तदुपरक्तस्य विनाशः स्यादित्याशङ्क्य विशिष्टनाशेऽपि स्वरूपानाशस्योक्तत्वान्मैवमित्याह— **सर्वत्रे**ति। ननु कदाचिदसदेव पुनः सत्त्वमापद्यते, प्रागसतो घटस्य जन्मना सत्त्वाभ्युपगमात्। सच्च कदाचिदसत्त्वं प्रतिपद्यते, स्थितिकाले सतो घटस्य पुनर्नाशेनासत्त्वाङ्गीकारात्; एवं सदसतोरव्यवस्थितत्वाविशेषादुभयोरपि हेयत्वमुपादेयत्वं वा तुल्यं स्यादिति तत्राऽऽह— **एव**मिति। तुशब्दो दृष्टशब्देन सम्बध्यमानो दृष्टिमवधारयति। न हि प्रागसतो घटस्य सत्त्वं, असत्त्वे स्थिते सत्त्वप्राप्तिविरोधात्। असत्त्वनिवृत्तिश्च सत्त्वप्राप्त्या चेत्प्राप्तमितरेतराश्रयत्वं, अन्तरेणैव सत्त्वापत्तिमसत्त्वनिवृत्तावसत्त्वमनवकाशि भवेत्। एतेन सतोऽसत्त्वापत्तिरपि प्रतिनीतेति भावः। कथं तर्हि सतोऽसत्त्वमसतश्च सत्त्वं प्रतिभातीत्याशङ्क्य तत्त्वदर्शनाभावादित्याह— **तत्त्वे**ति। तस्य भावस्तत्त्वम्। न च तच्छब्देन परामर्शयोग्यं किञ्चिदस्ति प्रकृतं प्रतिनियतमित्याशङ्क्य व्याचष्टे— **तदि**त्यादिना। ननु सदसतोरन्यथात्वं केचित्प्रतिपद्यन्ते, केचित्तु तयोरुक्तनिर्णयमनुसृत्य तथात्वमेवाधिगच्छन्ति, तत्र केषां मतमेषितव्यमिति तत्राऽऽह— **त्वमपी**ति ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— यत्त्वात्मनां नित्यत्वं देहानां स्वाभाविकं नाशित्वं च शोकानिमित्तमुक्तं 'गतासूनगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः' [२।११] इति; तदुपपादयितुमारभते— नासत इति। असतो देहस्य सद्भावो न विद्यते। सतश्चात्मनो नासद्भावः। उभयोर्देहात्मनोरुपलभ्यमानयोर्यथोपलब्धितत्त्वदर्शिभिरन्तो दृष्टः। निर्णयान्तत्वान्निरूपणस्य निर्णय इहान्तशब्देनोच्यते। देहस्याचिद्वस्तुनोऽसत्त्वमेव स्वरूपम्; आत्मनश्चेतनस्य सत्त्वमेव स्वरूपमिति निर्णयो दृष्ट इत्यर्थः।

४ **वे. ता. चं.**— 'नासतः' इति श्लोकं व्यवहितप्रकृतस्थापनोपक्रमतयाऽवतारयति— **यत्त्वि**ति। **स्वाभाविकं** परिणामि स्वभावस्यावश्यम्भावि, न तु हेतुनिरपेक्षं शोकानिमित्तं शोकनिमित्तविरोधि, शोकाभावनिमित्तमित्यर्थः। इतःपूर्वं स्वभावकथनमात्रत्वात् **उपपादयितु**मित्युक्तम्। अस्यापि श्लोकस्योपपादनार्थं प्रतिज्ञामात्ररूपत्वात् **आरभत** इत्युक्तम्। सदसद्भावाभावादिशब्दानां प्रकरणोचितमर्थविशेषं विवृण्वन् व्याख्याति— **असत** इति। असतः सतश्चेति व्याख्येयम्। तस्य प्रकरणादिविशेषितार्थप्रतिपादनं— **देहस्यात्मन** इति। **अनयो**रिति निर्देशफलितमुक्तं— **उपलभ्यमानयो**रिति। तत्त्वदर्शनस्य **तु**शब्दद्योतितामुपलम्भानतिवृत्तिमभिप्रेत्याह— **यथोपलब्धितत्त्वदर्शिभि**रिति। एतेन तद्ब्रह्म, तद्भावस्तत्त्वमिति **शङ्करोक्त**मपहस्तितम्। सच्छब्दनिर्दिष्टस्य नित्यस्य विनाशायोगादन्तशब्दस्य निर्णयार्थत्वम्। तत्र शब्दवृत्तिप्रकारम्, इह देहात्मविवेकप्रकरणे **तत्त्वदर्शिभि**रित्यादिसन्निधौ च तस्यैवौचित्यं चाह— **निर्णयान्तत्वा**दिति। ननु देहस्य सद्भावो न विद्यत इत्ययुक्तं प्रत्यक्षादिविरोधात्; आत्मनोऽसद्भावो न विद्यत इति चायुक्तम्, "असदेवेदमग्र आसीत्" [छां. उ. ६।२।१] इत्यादिसकलनिषेधदशायां तस्याप्यसच्छब्दवाच्यत्वात्। अवस्थाविशेषापेक्षयाऽपि सत्त्वमसत्त्वं च देहात्मनोर्द्वयोरपि समानम्। अतो भाष्यान्तरवत् सत्कार्यवादादिविषयतया अयं श्लोको व्याख्येय इत्यत्राह— **देहस्ये**ति। **अचिद्वस्तुनः चेतनस्य** इति पदाभ्यां सत्त्वासत्त्वयोः स्वभावत्वे हेतुः, चिदचिद्विषयतया सदसच्छब्दयोः प्रयोगश्च सूचितः।

३ रा. भा.— विनाशस्वभावो ह्यसत्त्वम्; अविनाशस्वभावश्च सत्त्वम्। यथोक्तं भगवता पराशरेण—'तस्मान्न विज्ञानमृतेऽस्ति किञ्चित्क्वचित् कदाचिद्द्विज वस्तुजातम्' [वि. पु. २।१२।४३] 'सद्भाव एवं भवतो मयोक्तो ज्ञानं यथा सत्यमसत्यमन्यत्' [वि. पु. २।१२।४५] 'अनाशी परमार्थश्च प्राज्ञैरभ्युपगम्यते। तत्तु नाशि न सन्देहो नाशिद्रव्योपपादितम्' [वि. पु. २।१४।२४] 'यत्तु कालान्तरेणापि नान्यसंज्ञामुपैति वै। परिणामादिसम्भूतं तद्वस्तु नृप तच्च किम्' [वि. पु. २।१३।१००] इति। अत्रापि 'अन्तवन्त इमे देहाः' [२।१८] 'अविनाशि तु तद्विद्धि' [२।१७] इति ह्युच्यते। तदेव सत्त्वासत्त्वव्यपदेशहेतुरिति गम्यते।

४ **वे. ता. चं.**— नन्वेवमपि देहात्मनो सदसत्त्वचोद्यं न परिहृतमित्यत्राह— **विनाशे**ति। हिशब्देन प्रयोगप्रसिद्धिर्योतिता, तामेव दर्शयति— **यथोक्त**मिति। दशश्लोक्यां— वस्त्ववस्त्वस्तिनास्तिसत्यासत्यशब्दानां शारीरकभाष्ये पुराणो-

पक्रमोपसंहारादिना तत्प्रकरणोपक्रमोपसंहारादिना मध्ये 'मही घटत्वं घटतः कपालिका' [वि. पु. २।१५।४२] इत्यादिना च सविकारत्वेनैवावस्तुत्वोपपादनात् श्रुतिस्मृत्यन्तरप्रत्यक्षाद्यनुरोधाच्च निर्विकारसविकारतया नित्यानित्यचेतनाचेतनविषयत्वं स्थापितम् । व्यवहारार्हत्वानर्हत्वादिविषयौ सदसच्छब्दौ, तयोः परमार्थापरमार्थविषयसत्यासत्यशब्दाभ्यां कथमैकार्थ्यमिति शङ्कायां नाशानाशयोरेव परमार्थापरमार्थादिशब्दप्रयोगहेतुत्वे महर्षिवचनमुपादत्ते— **अनाशी**ति । विनाशोपलक्षितपरिणामवृद्ध्यादिभिः पूर्वावस्थाप्रहाणेन संज्ञान्तरयोगादेव अवस्तुशब्दवाच्यत्वं, तदभावाच्च वस्तुशब्दवाच्यत्वमित्यस्मिन्नर्थे स्पष्टोक्तिं दर्शयति— **यस्त्वि**ति । अत्रोत्तरश्लोकद्वयैकार्थ्याचायमेवार्थ इत्याह-- अत्रापीति । एतेन क्वचिच्चेतनविषयासच्छब्दोऽपि देवादिनामरूपप्रहाणाद्यवस्थाविशेषापेक्षयेत्युक्तं भवति । स्वरूपतस्तु निर्विकारत्वात् सच्छब्दवाच्यत्वमेव; श्लोकयोः व्युत्क्रमेणोपपादनं 'नासतः' इति क्रमापेक्षया । ततः किमित्यत्राह— **तदेवे**ति । प्रतिज्ञातस्यार्थस्य हेतुर्ह्यनन्तरं वाच्यः । तद्धेतुत्वं चात्र स्वरसतोऽवगम्यमानं परित्यज्यार्थान्तरपरत्वं व्याख्यातुं न युक्तमिति भावः ।

३ श. भा.— अत्र तु सत्कार्यवादस्यासङ्गतत्वान्न तत्परोऽयं श्लोकः । देहात्मस्वभावाज्ञानमोहितस्य तन्मोहशान्तये ह्युभयोर्नाशित्वानाशित्वरूपस्वभावविवेक एव वक्तव्यः । स एव 'गतासूनगतासून्' [२।११] इति च प्रस्तुतः । स एव च 'अविनाशि तु तद्विद्धि' [२।१७] 'अन्तवन्त इमे देहाः' [२।१८] इत्यनन्तरमुपपाद्यते । अतो यथोक्त एवार्थः ॥ १६ ॥

४ वें. ता. चं.—कुदृष्टिकल्पितव्याख्यां दूषयति— **अत्रे**ति । न ह्यत्र वैशेषिकादिनिरासः, एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञोपपादनं साङ्ख्यसिद्धान्तोपन्यासादिर्वा प्रक्रियते । न च सत्कार्यवादेन देहात्मविवेकोपपादनं शोकशान्तिर्वा सिद्ध्येत् । सर्वस्य नित्यत्वाच्चेतनानामपि नित्यत्ववर्णनमसिद्धस्यात्यन्तासिद्धेन साधनमिति भावः । उक्तार्थपरत्वे महाप्रकरणसङ्गतिमाह-- **देहे**ति । यदज्ञानान्मोहः, तस्यैव हि ज्ञापनं तन्निवृत्तये स्यादिति भावः । अत्र 'तन्मोहशान्तये' इति द्वितीयाध्यायार्थसङ्ग्रहश्लोकः सूचितः । सत्कार्यवादे पूर्वोत्तरविरोधमभिप्रयन् स्वोक्तस्यावान्तरप्रकरणसङ्गतिमप्याह— **स एवे**ति वाक्यद्वयेन । **अनन्तर**मिति । नहि मात्रयाऽप्यन्यव्यवधानमस्तीति भावः । **प्रस्तुत उपपाद्यत** इतिशब्दाभ्यामपौनरुक्त्यं दर्शितम् । उपसंहरति-- **अत** इति । **यथोक्त एवे**त्यवधारणेनान्येषामपि व्याख्यातॄणामसत्प्रतिभासा निवर्त्यन्ते । यत्तूक्तं यज्ञस्वामिना— 'असच्छब्देनाशुभं रजस्तमस्तत्कार्यं दुःखादिकं गृह्यते । सच्छब्देन तु सत्त्वतत्कार्यसुखादिकम् । भावाभावशब्दाभ्यां चाभ्युदयानभ्युदयपर्यायौ भूत्यभूती । उभयोरपि दृष्टोऽन्त इति च राशिद्वयस्य नश्वरत्वमुच्यते । ततश्च पूर्वोक्तद्वन्द्वतितिक्षाहेतुभूतदुःखात्मकत्वनश्वरत्वयोरेव प्रपञ्चनं कृतं भवति' इति । तदयुक्तम्; रजस्तमःप्रभृतीनामसदादिशब्दैरुपादाने प्रकरणाद्ययोगात्; एतदभिप्रायेण च **स एव प्रस्तुत** इत्युक्तम् । ननु 'मात्रास्पर्शास्तु' इति श्लोके मात्राशब्देन सत्त्वादिगुणा उच्यन्ते । तथा च कपिलासुरीयके-- 'गुणाः गुणमात्राः, गुणलक्षणं गुणा अवयवं सत्त्वं रजस्तम इति गुणा इत्युच्यन्ते । सत्त्वादिगुणानां गुणाश्च तेषां मात्रा अपदिश्यन्ते । तत्र तत्त्वदर्शनताभयनाशस्वभावताप्रसन्नेन्द्रियतासुखस्वप्रबोधनतेति सत्त्वमात्रा इत्यादौ उपकरणेषु च मात्राशब्दः प्रयुज्यते । 'लघुमात्रः परिव्रजेत्' इत्यादिषु मात्राशब्देन शब्दादिविषयग्रहणे तु शीतोष्णशब्दपौनरुक्त्यं च स्यात्' इति । तदप्यसत्-- मात्राशब्दस्य सत्त्वादिषु मुख्यप्रयोगाभावादन्यत्रापि प्रसिद्ध्यभावादत्राप्रसिद्धार्थस्वीकारहेत्वभावाच्च । शीतोष्णशब्दपौनरुक्त्यं तु सामान्यविशेषपरत्वात्, प्रदर्शनार्थत्वाच्च परिहृतम् । अस्तु तर्हि प्रस्तुतयोः सुखदुःखयोरेव सदसच्छब्दाभ्यां ग्रहणम् । मैवं; तयोरेव अभ्युदयानभ्युदयरूपत्वविवक्षायां तद्धेतुतया व्यतिरेकनिर्देशायोगात् । सुखदुःखयोर्दुःखसुखकारणत्वनिर्देशश्च लोकवेदविरुद्धः । सुखादिनैश्वर्यनिवृत्त्यादिकथनं च प्रस्तुतानुपयुक्तम् । एवं योजनान्तरेष्वपि दूषणमूह्यम् । अतो महाप्रकरणपूर्वापरादिसङ्गतेर्यथोक्त एवार्थः ॥ १६ ॥

५ आ. मा. भा.— नित्य आत्मेत्युक्तम्, किमात्मैव नित्य आहोस्विदन्यदपि ? अन्यदपि; तत्किमिति आह— नासत इति । असतः कारणस्य सतो ब्रह्मणश्चाभावो न विद्यते—'प्रकृतिः पुरुषश्चैव नित्यौ कालश्च सत्तम' इति वचनाच्छ्रीविष्णुपुराणे । पृथग्विद्यत इत्यादरार्थः । असतः कारणत्वं च—'सदसद्रूपया चासौ गुणमय्याऽगुणो विभुः' इति भागवते, "असतः सदजायत" इति च, अव्यक्तेश्च । सम्प्रदायतश्चैतत्सिद्धमित्याह— उभयोरपीति । अन्तो निर्णयः ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'न त्वेवाहं' [२।१२] इत्यत्र भगवान् कृष्णोऽपि यं प्रति पक्षे निक्षिप्तः, स आक्षेप्तुं प्रसक्तिं दर्शयति— **नित्य** इति । उक्तमनादित्वेन हेतुनाऽनुमितम् । ततः किमित्यत आह— **किमि**ति । अनादिश्चेत्यपि ग्राह्यम् । आद्ये दृष्टान्ताभावेन व्याप्तिग्रहासम्भवः । द्वितीयस्त्वप्रामाणिकत्वादशक्योपन्यास इति पूर्वपक्ष्यभिप्रायः । विदिताभिप्रायः सिद्धान्ती किमृजावन्वये सम्भवति, वक्रेण व्यतिरेकेणेति मन्यमानो द्वितीयपक्षमुपादत्ते— **अन्यदपी**ति । उक्ताभिप्रायेण पृच्छति— **तदि**ति । इति शङ्कायामिति शेषः । दुर्गमार्थत्वात्पूर्वार्धं व्याचष्टे— **असत** इति । कारणस्य प्रकृतेः ।

अभावः प्रागभावः प्रध्वंसश्च । कुत एतदित्यतो भाष्यकारस्तावत्प्रमाणमाह— **प्रकृतिं**रिति । पुरुषः परमात्मा ब्रह्मशब्दोक्तः । अनादित्वेऽप्येवमागमो ज्ञेयः । ननु असतः सतश्चाभावो न विद्यत इत्येकेनैव वाक्येन द्वयोरभावप्रतिषेधे कर्तुं शक्ये किमेवं पृथक्प्रतिषेधेनेत्यत आह— **पृथगि**ति । **विद्यत** इति वाक्यद्वयग्रहणम् , असतो भावो न विद्यते, सतश्चाभावो न विद्यते इति द्वयोः पृथगभावप्रतिषेध आदरार्थं इति योज्यम् । आदरश्चानुमानव्याप्तिसद्भावे । अतएवानेकदृष्टान्तप्रदर्शनम् । ननु सतो ब्रह्मण इत्यस्तु, असतः कारणस्येति तु कथमिति अत आह— **असत** इति । असच्छब्दार्थस्य कारणत्वं च भागवते प्रसिद्धमित्यर्थः । असतोऽसच्छब्दस्य कारणत्वं कारणार्थत्वमिति वा । सदसद्रूपया कार्यकारणरूपया । असत इति श्रुतेरनेकार्थत्वादत्रोदाहरणम् । कारणस्याव्यक्तेश्च असच्छब्दार्थत्वम् । गत्यर्थस्य सदेः कर्मणि क्विबन्तस्य हि सदिति रूपम् । 'असदव्यक्तरूपत्वात्कारणं चापि शब्दितम् ' इति वचनात् । अत्रार्थे भगवता प्रमाणमुच्यते— **उभयोरपी**ति । तदसत् । अन्यदर्शनस्यान्यान्प्रत्यप्रत्यायकत्वात् इत्याशङ्क्य दर्शनमूलकः सम्प्रदायः उपदेशपरम्परारूपो लक्षणयाऽत्र प्रमाणत्वेनोच्यत इत्याह— **सम्प्रदायतश्चे**ति । चशब्दो भाष्यकारोदितप्रमाणसमुच्चये । आगमो ग्रन्थनिबद्धं वाक्यं, सम्प्रदायस्तु उपदेशपरम्परामात्रमिति भेदः । एतत्प्रकृतिपुरुषयोरनादिनित्यत्वम् । केचिदपिशब्दस्य भिन्नक्रमत्वमङ्गीकृत्य तेन सूचितं प्रमाणं प्रागुदाहृतमिति वर्णयन्ति । नन्वन्तो विनाशादिः परिच्छेदो वाऽत्र तत्त्वदर्शिभिर्दृष्ट इत्युच्यते तत्कथं न विरोध इत्यत आह— **अन्त** इति । निर्णयोऽनादिनित्यत्वावधारणम् । अपव्याख्यानं त्वन्यत्र निराकृतम् ॥ १६ ॥

७ ह. पै. भा.— इतश्च शोकमोहावकृत्वा शीतोष्णादिसहनम्; यस्मादुक्तम्— नासत इत्यादि । असतोऽविद्यमानस्य रज्जुसर्पवद्दृष्टनष्टस्वभावस्य जगतो भावः सत्ता न विद्यते । तथा परमार्थस्य सत आत्मनोऽभावोऽविद्यमानता न विद्यते, सर्वत्राव्यभिचारात् । अनयोः सदसतोर्दृष्ट उपलब्धोऽन्तो निश्चयः, तत्त्वदर्शिभिरात्मदर्शिभिरित्यर्थः । तस्मात्तत्त्वदर्शिनां दृष्टिमाश्रित्य शोकं मोहं च हित्वा शीतोष्णादींस्तितिक्षस्वेत्यभिप्रायः ॥ १६ ॥

८ वें. ब्र. गि.—- ननु सुखदुःखयोर्मिथ्यात्वात्तन्निमित्तकौ हर्षविषादौ न सम्भवत इत्युक्तम् , तदयुक्तम् , मिथ्यात्वस्यैव तयोर्निर्वक्तुमशक्यत्वात् ; तथाहि— न तावदत्यन्तासत्त्वं मिथ्यात्वम् , सुखदुःखयोरात्मन्यसत्त्वेऽप्यन्तःकरणे सत्त्वोपगमेन शशशृङ्गवत्तयोरत्यन्तासत्त्वाभावात् ; नापि सद्भिन्नत्वम् ; तद्धि सत्त्वानधिकरणत्वम् , अन्यथा सतोऽपि सदन्तरभिन्नत्वेनातिव्याप्तेः ; तच्चासम्भवि, सुखदुःखादिप्रपञ्चस्य सत्त्वाधिकरणत्वात् इत्याशङ्क्य, सत्त्वेनासत्त्वेन च विचारासहत्वमेव मिथ्यात्वमिति दर्शयितुं सुखदुःखादिप्रपञ्चे सदसत्त्वयोरनुपपत्तिमाह— अत्र सदसच्छब्दौ " सदेव सोम्येदमग्र आसीत् असदेवेदमग्र आसीत् " [छां. उ. ६।२।१] " कथमसतः सज्जायेत " [छां. उ. ६।२।२] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धसदसद्वाचिनौ । भावाभावशब्दौ तु न सत्तातदभाववाचिनौ, सदसतोरसत्त्वतदभावाभावस्य घटाघटयोरघटत्वतदभावाभाववल्लोकप्रसिद्धत्वेनानुपदेष्टव्यत्वात् । किन्तु उत्पत्तिविनाशवाचिनौ ; 'भावः सत्तास्वभावाभिप्रायचेष्टात्मजन्मसु ' [अमरे ३।३।२०६] इत्यनुशासनेन भावशब्दस्योत्पत्तिवाचितया तत्प्रतिद्वन्द्वित्वेन उपात्तस्याभावशब्दस्यापि उत्पत्तिप्रतिद्वन्द्विविनाशरूपाभावपरत्वौचित्यात् , 'नाभावो विद्यते सतः ' इत्येतद्विवरणपरे 'अविनाशि तु तद्विद्धि ' इत्यग्रिमश्लोके विनाशपरत्वेनैवाभावशब्दस्य दर्शितत्वेन भावशब्दस्यापि तत्प्रतिद्वन्द्विजन्मार्थकत्वप्रदर्शनाच्च । ततश्चायमर्थः— असतः अत्यन्तासतो निस्स्वरूपस्य भावो भवनमुत्पत्तिर्न विद्यते, सतः त्रिकालाबाध्यरूपस्य परमार्थसतः अभावो नाशो न विद्यते । अपिशब्दश्चोत्तरार्धादिहानुषञ्जनीयः । तेन असत उत्पत्तिर्नाशोऽपि न विद्यते, सतो नाश उत्पत्तिरपि न विद्यत इत्यर्थः सिध्यति । इत्थं अनयोरुभयोरपि सदसतोः अन्तो निश्चयो दृष्टः । 'अन्तोऽस्त्री निश्चये नाशे ' इति निघण्टुः । तथा च सुखदुःखादेः प्रपञ्चस्यात्यन्तासत्त्वे शशशृङ्गादेरिव तस्योत्पत्तिर्नाशश्च न घटते, सत्त्वे त्वात्मवन्नाशो जन्म च न घटत इत्युत्पत्तिविनाशशीलस्य प्रपञ्चस्य सत्त्वेनासत्त्वेन च विचारासहत्वरूपं मिथ्यात्वं सिद्ध्यतीत्यर्थः ।

ननु 'नासतो विद्यते भावः ' इति युक्तम् , अत्यन्तासतः शशशृङ्गादेरुत्पत्तिनाशाभावात् ; 'नाभावो विद्यते सतः' इति तु न युक्तम् , परमार्थसत एव घटादेर्जन्मविनाशसम्भवात् तार्किकादिभिस्तथैवाभ्युपगमाच्च इत्याशङ्क्याह— **तत्त्वदर्शिभि**रिति । अन्तस्त्विति तुशब्दस्यावधारणार्थकस्यात्रान्वयः । वस्तुयाथात्म्यदर्शिभिरेवायं निर्णयो दृष्टः, न तु कुतार्किकैः । अतस्ते भ्रान्ता इत्यर्थः ।

अयं भावः— कालत्रयाबाध्यत्वमेव हि सत्त्वम् , सत्ताजातेरर्थक्रियाकारित्वस्यान्येषां वा सत्त्वनिर्वचनानामसम्भवस्यान्यत्र पप्रञ्चितत्वात् । कालत्रयाबाध्यस्य चोत्पत्तिविनाशौ न सम्भवतः । न हि सर्वकालेष्वप्यबाध्यस्वरूपतयाऽवस्थितस्य उत्पत्तिर्नाशो वाऽस्ति, तादृश्यस्यात्मनोऽपि तत्प्रसङ्गात् , घटादेः सर्वकालाबाध्यत्वे उत्पत्तेः पूर्वमप्युपलम्भप्रसङ्गाच्च; कारकव्यापारवैयर्थ्यापाताच्च । न चोत्पत्तेः पूर्वं सूक्ष्मरूपेण घटादिकं सत् स्थूलरूपेण त्वसदिति नोक्तदोष इति वाच्यम् ; स्थूलरूपस्य सूक्ष्मरूपेण सहाभेदे तद्दोषतादवस्थ्यात्, भेदे च कालत्रयाबाध्यत्वायोगात् । अतः सदसद्विलक्षणमनिर्वचनीयमेवोत्पद्यते नश्यति चेत्यवश्यमभ्युपेयम् । न च सद्विलक्षणस्यासत्त्वात् असद्विलक्षणस्य च सत्त्वात् कथ-

भुभयवैलक्षण्यमेकत्रेति वाच्यम्; उक्तरीत्या घटादावेव कालत्रयाबाध्यवैलक्षण्यस्य अत्यन्तासद्वैलक्षण्यस्य च दर्शनेन "नासदासीन्नो सदासीत्तदानीम्" [ऋ. ८।   ] इत्यादिश्रुतिप्रतिपन्नत्वेन च सदसद्वैलक्षण्यस्यैकत्र न्यायमते संयोगतदभावयोरिव भट्टमते भेदाभेदयोरिव च प्रमितत्वेनाविरोधादिति।

अत्र च असद्विलक्षणत्वमात्रं सत्यतिव्याप्तमिति सद्विलक्षणत्वविशेषणं समर्पयितुं 'नाभावो विद्यते सतः' इत्युक्तम्। तावन्मात्रं चासत्यतिव्याप्तमित्यसद्विलक्षणत्वविशेषणं समर्पयितुं 'नासतो विद्यते भावः' इत्युक्तम्। यद्यप्यसति तुच्छे सद्विलक्षणत्वधर्मसत्त्वे धर्मिसत्त्वावश्यम्भावान्नातिव्याप्तिः, तथाप्यभ्युपगमवादेनासद्विलक्षणत्वविशेषणम्। वस्तुतः सत्त्वानधिकरणत्वमात्रमेव मिथ्यात्वलक्षणम्। अत एव असद्विलक्षणत्वविशेषणस्यानावश्यिकत्वाभिप्रायेण तत्समर्पकस्य 'नासतो विद्यते भावः' इत्यस्य विवरणमकृत्वा 'नाभावो विद्यते सतः' इति सद्विलक्षणत्वसमर्पकद्वितीयपादस्यैव विवरणम् 'अविनाशि तु तद्विद्धि' इत्यग्रिमश्लोकेन क्रियते। न च तथापि सद्विलक्षणत्वविशेषणं व्यर्थं सतो निर्धर्मकत्वेन तत्रासद्विलक्षणत्वरूपधर्माभावादेवानतिव्याप्तेरिति वाच्यम्; निर्धर्मके पारमार्थिकधर्माभावेऽपि व्यावहारिकधर्मसत्त्वेन तत्रातिव्याप्तेः सम्भवात्। व्यावहारिकधर्मानादायैव निर्धर्मके सर्वोऽपि व्यवहार इति सिद्धान्तमर्यादा; अन्यथा 'अनुभूतिः स्वप्रकाशा, अनुभूतित्वात्' इत्याद्यनुमानेषु बाधासिद्धी, स्वप्रकाशत्वादिलक्षणेष्वसम्भवश्चेत्यापद्येतेति सङ्क्षेपः।

यद्यप्यत्र भाष्ये 'नासतो विद्यते' इत्यत्र 'असतः कदाचिदविद्यमानस्य देहादेर्विकारस्य भावः सत्ता न विद्यते, विकाराणां कारणव्यतिरेकेणासत्त्वस्य वाचारम्भणादिश्रुतिसिद्धत्वेन प्रपञ्चस्याज्ञानमात्रत्वपर्यवसानात्' इति व्याख्यातम्; तथापि सदसद्विलक्षणत्वेन जगन्मिथ्यात्वप्रतिपादनपरतया स्पष्ट एवास्मिञ्श्लोके प्रकारान्तरेणापि मिथ्यात्वपरत्वं योजयितुं शक्यमिति प्रौढिवादेनैव तद्व्याख्यानम्, निरुपपदस्यासत्पदस्यात्यन्तासति स्वरसस्य कदाचिदविद्यमानदेहादिपरत्वोक्तेरनाञ्जस्यात्। 'नाभावो विद्यते सतः' इत्युक्तम्, किं पुनस्तत्सदित्याकाङ्क्षोत्तरत्वेन 'अविनाशि तु' इत्यग्रिमश्लोकमवतार्य 'असतो विशेषणार्थस्तुशब्दः; अविनाशि तद्विद्धि; किम्? येन सर्वमिदं व्याप्तम्' इति व्याचक्षाणेन भगवता भाष्यकृता अविनाशिपदेन पूर्वश्लोकोक्तसत्परामर्शप्रदर्शनेन 'नाभावो विद्यते सतः' इत्यत्र विनाशाप्रतियोगित्वेन सद्विवक्षितमित्याविष्करणेन 'नासतो विद्यते भावः' इत्यत्राप्युत्पत्त्यप्रतियोगित्वेन सद्विवक्षितमिति प्राप्त्या उत्पत्तिविनाशान्यथानुपपत्तिप्रयुक्तं यत्सदसद्वैलक्षण्यरूपं मिथ्यात्वम्, तत्पर एवायं श्लोक इत्येव भाष्याभिप्रायावगमाच्चेति न तदुल्लङ्घनशङ्कावकाशः।

'असतः अनात्मधर्मत्वादविद्यमानशीतोष्णादेरात्मनि भावः सत्ता न विद्यते, सतश्चात्मनोऽभावो नाशो न विद्यते' इति श्रीधरीयव्याख्याने तु असच्छब्देनानात्मधर्मोक्तावशब्दार्थकल्पनम्, अनात्मधर्मत्वहेतुकस्यात्मन्यविद्यमानत्वस्योक्तौ आत्मन्यविद्यमानस्यात्मनि भावः सत्ता न विद्यत इति साध्याविशिष्टो हेतुः, नाभाव इत्यभावशब्दस्य नाशार्थकत्वेन व्याख्याने तत्प्रतिद्वन्द्विभावशब्दस्योत्पत्त्यर्थकत्वमेव व्याख्यातुमुचितं च।

'असतो देशकालवस्तुपरिच्छेदवतो घटादेः भावः सत्ता तादृशापरिच्छेदसत्यत्वरूपं पारमार्थिकत्वं न विद्यते, सतः अपरिच्छिन्नस्य अभावः देशकालवस्तुपरिच्छेदो न विद्यते' इति **मधुसूदनसरस्वती**व्याख्यानेऽपि देशकालवस्तुपरिच्छेदवति घटादावसत्पदाप्रयोगादशब्दार्थव्याख्यानम्, जगत्सत्यत्ववादिभिरपि प्रपञ्चस्य देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यत्वरूपसत्त्वस्यानुपगमात् तदभावरूपमिथ्यात्वपरत्वे अस्य श्लोकस्य पराभिमतसत्यत्वविरोधिमिथ्यात्वपरत्वासिद्धिश्च इत्यादि विचारणीयम्।

यत्त्वत्र **माध्व**व्याख्यानम्– "'न त्वेवाहं' [२।१२] इति श्लोकोक्तं ब्रह्मणो नित्यत्वं समर्थयमानः प्रसङ्गात्प्रकृतेरपि नित्यत्वं समर्थयते— **नासत** इति। असतः कारणस्याव्यक्तस्य सतो ब्रह्मणश्च अभावो न विद्यते। पृथगभावप्रतिषेध आदरार्थः। यद्वा 'पापमेवाश्रयेदस्मान्' [१।३६] इत्यादिना बन्धुवधस्य पापहेतुत्वमुक्तं निराकरोति—**नासत** इति। सदसच्छब्दौ सत्कर्मासत्कर्मवाचिनौ, 'सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत्प्रयुज्यते। प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छब्दः पार्थ युज्यते' [१७।२६] इति वक्ष्यमाणत्वात्। भावाभावशब्दौ च सुखदुःखवाचिनौ। तथा च असत्कर्मणः सकाशाद्यथा सुखं नास्ति, तथा सत्कर्मणः सकाशाद्दुःखं नास्तीति तत्त्वदर्शिभिर्दृष्टम्। इदं च बन्धुहननं नारायणद्विडनुबन्धिनिग्रहरूपत्वात्सत्कर्मैव" इति, तत्तुच्छम्। अर्जुनशोकनिरासार्थं प्रवृत्तेऽस्मिन्प्रकरणे साक्षात्तन्निरासानुकूलार्थप्रतिपादकत्वे सम्भवति प्रसङ्गसङ्गत्या प्रकृतिनित्यत्वप्रतिपादनपरत्वस्यान्याय्यत्वात्, 'नाभावो विद्यते सतः' इति द्वितीयपादगतसच्छब्दप्रतिद्वन्द्वितया प्रथमपादे 'नासतः' इत्यसत्पदस्यैव तत्रत्याभावशब्दप्रतिद्वन्द्वित्वेनात्र भाव इत्येव पदस्य च्छेत्तव्यतया तथैव चार्थस्याप्युपपन्नतया उभयत्राप्यभाव इति पदच्छेदस्य आदरार्थं पृथगभावनिषेध इति तद्व्याख्यानस्य च अगतिकगतित्वेनास्वारस्याच्च, 'न त्वेवाहम्' इत्यत्र 'भगवन्नित्यत्वप्रदर्शनं दृष्टान्तार्थम्, अर्जुनेन भगवत्सामर्थ्यस्य बहुशो दृष्टत्वेन जीवविलक्षणतयाऽवगते तस्मिन्नित्यत्वशङ्कानुदयात्' इति वदतस्तव अस्मिन् श्लोके भगवन्नित्यत्वसमर्थनपरत्वोक्त्यनौचित्याच्च। न चात्रापि दृष्टान्तार्थमेव तदिति युक्तम्, इवकारादेरश्रवणात् 'उभयोरपि दृष्टोऽन्तः' इत्युभयत्रापि तुल्यवद्दृष्टत्वविधानेन दृष्टान्तभावासम्भवाच्च। किञ्च प्रकृतिशब्देन जडप्रकृतेरुक्तौ अज्ञानाविद्यामायादिशब्दवाच्यातिरिक्तजडप्रकृतौ मानाभावेन अज्ञानस्य च ज्ञाननिवर्त्यत्वेन "तमः पुरुषे लीयते" [   ] 'अव्यक्तं पुरुषे ब्रह्मन्निर्गुणे प्रविलीयते' [   ] इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यश्चानित्यतया तन्नित्यत्वानुपपत्तिः; चित्प्रकृतेरभिधाने तु तस्याः परब्रह्माभिन्नत्वोक्तौ 'नाभावो विद्यते सतः' इति ब्रह्मनित्यत्वाभिधानेनैव तन्नित्यत्वसिद्ध्या नासत इति पृथक्तदुक्तिवैय-

र्ध्यम् उभयोरपीति भेदोक्त्ययोगश्च, ब्रह्मभिन्नत्वोक्तौ तु जीवातिरिक्तब्रह्मभिन्नचिदसिद्धेर्जीवनित्यत्वस्य चेह साक्षात्प्रस्तुतस्य प्रसङ्गसङ्गत्ययोगः। यद्वेत्याद्यप्ययुक्तम्; सदसतोर्दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावानुपपत्तेरुक्तत्वात्, 'सद्भाववाचकाः शब्दाः सर्वे ते सुखवाचकाः' इति त्वत्कल्पितवचनस्याप्रमाणत्वेन भावाभावशब्दयोः सुखदुःखवाचित्वासिद्धेश्च, भीष्मादिहननं नारायणद्विडनुबन्धिनिग्रहरूपत्वात् सत्कर्मेत्यस्यार्थस्य अत्र श्लोकेऽनुपलम्भात्, उपलभ्यमानस्य च त्वदुक्तरीत्या पुण्यपापयोः सुखदुःखहेतुत्वरूपार्थस्य अर्जुनेन प्रागेवावगततया तदुपदेशवैयर्थ्याच्च। एतेन यदत्र रामानुजेन व्याख्यातम्— "सदसच्छब्दौ अविनाशितदन्यवचनौ, 'अनाशी परमार्थश्च' इत्यादिविष्णुपुराणवचनात्। एवं च असतः नश्वरस्य देहस्य भावः सत्त्वमनश्वरत्वं न विद्यते, सतश्च अनश्वरस्यात्मनः अभावो नाशित्वं न विद्यते" इति, तदपि निरस्तम्; घटाघटयोः अघटत्वतदभावाभाववन्नश्वरानश्वरयोः अनाशतदभावाभावरूपार्थस्य लोकसिद्धत्वेनोपदेशवैयर्थ्यात् तत्त्वदर्शिपदानर्थक्याच्च, हेतोः साध्याविशिष्टत्वेन सदसत्पदयोर्हेतुसमर्पकत्वायोगाच्चेत्यलं बहुना।

तस्माद्व्याख्यानान्तरायोगात्सुखदुःखादिप्रपञ्चस्य सदसद्भिन्नत्वेन मिथ्यात्वात्तत्सहनं युक्तमिति भगवत्पादव्याख्यानमेव युक्तम्॥ १६॥

९ व० त० दी०— अस्तित्वरूपविकारं निराकुर्वन् अशोच्यतामाह— नासत इति। उत्पत्यनन्तरभावित्वादस्तित्वविकारादिरिति भावः। यथा "असद्वा इदमग्र आसीत्। ततो वै सदजायत" [तै. उ. २।७] इति श्रुतौ "कथमसतः सज्जायेत" [छां. उ. ६।२।२] इति तर्कविरोधादसद्वादो निराकृतस्तथाऽत्रापि भगवताऽसद्वादो निराक्रियते। असतः कालत्रयेऽप्यविद्यमानस्य खपुष्पादेर्भावः सत्ता न विद्यते। अथ च सतो विद्यमानस्य कालत्रयेऽपि सतोऽप्यात्मनः अभावो न। आत्मा नाऽभून्नास्ति न भविष्यतीत्यप्रतीतेः। असतो हि न सत्तेत्यतो देहादीनां सत्ताऽपि न वक्तुं शक्या विनाशित्वात्। असत्ताऽपि न वक्तुं शक्या, उत्पत्तिमत्त्वात्। यतोऽसतो भावः उत्पत्तिर्नोपपद्यते, इत्यतः सदसत्त्वं देहादिप्रपञ्चस्यास्य वाच्यं; सदसद्भिन्नत्वे च सदसत्त्वानपायात्। अत एवोक्तम्—'छाया प्रत्याह्वयाभासा असन्तोऽप्यर्थकारिणः। एवं देहादयो भावा यच्छन्त्यामृत्युतो भयम्' इति विनाशिस्वरूपत्वेऽपि अर्थकारित्वात्सत्वम् 'यथासतोदानयनाद्यभावात्' इति भागवतवाक्यात्। सदसत्स्वरूपप्रकृतिकार्यत्वादपि तथात्वमिति वयमवोचाम। इदमेवानित्यत्वं प्रागभावप्रतियोगित्वेन ध्वंसप्रतियोगित्वात्। नित्यत्वं चास्य प्रकृतिकारणभूतसच्चिदानन्दात्मकब्रह्मानन्यत्वदृशेत्यवधेयम्। यथोक्तं श्रीविष्णुपुराणे—'तदेतदक्षयं नित्यं जगन्मुनिवराखिलम्' इत्यादि, 'अक्षरात्मकमेतद्धि' इति च। न च वेदस्तुतावसत्त्वमेवास्योपपादितमिति वाच्यम्, ततो भेदेन सत्त्वनिराकरणात्। मीमांसकादिमतस्य निराकरणीयत्वेन कटाक्षितत्वमिति तत्रैवोक्तं 'व्यवहृतये विकल्प ईषित' इत्यादि। यद्वा नासत इति। अत्रायं विचारः। सद्द्विविधं शुद्धमशुद्धं च, शुद्धमात्मगतं अशुद्धमनात्मगतमिति। तथा च असत आत्मापेक्षया शुद्धसत्त्वरहितस्य जनस्य देहादेर्भावः शुद्धं सत्त्वमस्तित्वं न विद्यते किन्तु विकृतमस्थिरं च तथा सतः शुद्धास्तित्ववत आत्मनः अक्षरात्मैकाभिप्रायेणैकवचनम्, तस्याभावोऽसत्त्वं शुद्धास्तित्वाभावो विकृतमस्तित्वं न विद्यते इति उभयोरनयोर्निर्णयस्तत्त्वदर्शिभिर्दृष्टः। एतेन वृद्धिविपरिणामावपि निराकृतौ॥ १६॥

१० पु. अ. त.— ननु दुःखादिसहनादेतद्देहनाश एव स्यात्, देहनाशेन मोक्षस्तु नापेक्षित एव, ततः किं दुःखसहनेनेत्याशङ्क्याह— नासत इति। असतो लौकिकस्य भावोऽलौकिको न विद्यते सतः अलौकिकस्य भगवत्सत्तात्मकस्य नाभावो नाशो न विद्यते इत्यर्थः। अत्र निदर्शनं गोपिका एकास्त्वन्तर्गृहगताः, द्वितीयास्तु भगवद्रासलीलागताः, तदाहुः उभयोरपीति। तु शब्दः त्वद्दर्शननिवारणार्थः। अनयोरुभयोरपि तत्त्वदर्शिभिः भगवद्दर्शनयोग्यैर्भगवदीयैः अन्तो दृष्टः, तत्फलं दृष्टमित्यर्थः। त्वमपि तथा चेदिच्छसि तदा सुखदुःखादि सहस्व, नैतावता भगवद्योग्यदेहादिनाशो भविष्यतीति भावः॥ १६॥

११ नी० भा० दी०— ननु सुप्तिसमाध्यादौ त्यक्तोपाधेरात्मनः समदुःखसुखत्वेऽपि सोपाधिकदशायां तप्तायःपिण्डस्य दग्धृत्वमिव तस्य दुःखित्वं दुर्वारम्, उपाधिश्च मूलप्रकृतेर्व्यापिकाया मात्रारूप इति, तत्सत्त्वे तु न निर्मूलोच्छेदमर्हतीत्यतः 'सोऽमृतत्वाय कल्पते' [२।१५] इत्यनुपपन्नमित्याशङ्क्याह— नासत इति। प्रमात्रादेरागमापायित्वेन कादाचित्कत्वात् रज्जूरगादिवत् असतः भावः सत्ता कालत्रयेऽपि नास्ति। अयमर्थः— प्रमात्रादिमूलाज्ञानेन चिदात्मनि कल्पितः मूलाज्ञानस्य चात्मज्ञानेन निवृत्तौ कारणाभावान्न पुनः प्रमात्राद्युद्भवोऽस्तीति निष्प्रत्यूहममृतत्वं ज्ञानात्सिद्ध्यतीति।

नन्वप्रतीतिमात्रात् प्रमात्रादेर्मिथ्यात्वोपगमे आत्मनोऽपि सुप्त्यादावप्रतीयमानत्वाविशेषान्मिथ्यात्वमस्तु उभयोर्वा सत्यत्वमस्तु इत्याशङ्क्याह-- नाभावो विद्यते सत इति । सद्वस्तुनः अभावोऽसत्त्वं कदाचिदपि न विद्यते सुषुप्त्यादावप्यनुभूतयोः सुखाज्ञानयोः 'सुखमहमस्वाप्सं, न किञ्चिदवेदिषम्' इत्युत्थाने परामर्शदर्शनात् तदनुभवमन्तरेण तयोः परामर्शासम्भवात्, अतः सतोऽसत्त्वं नास्ति । श्रुतिरपि सुप्तिकैवल्ययोः प्रमात्राद्यभावं दृशो नित्यत्वं चाह— "यद्वै तन्न पश्यति, पश्यन्वै तन्न पश्यति, न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वात्, नतु तद्द्वितीयमस्ति, ततोऽन्यद्विभक्तं यत्पश्येत्" [बृ. उ. ४।३।२३] इति ।

यदि प्रमात्रादिः सत्यस्तर्हि सतोऽर्थस्य सुषुप्त्यादावदर्शनं सान्निध्याभावाद्वा द्रष्टुर्दृग्लोपाद्वा वक्तव्यम् ? नाद्यः, आत्मनि दृष्टनष्टस्वभावस्यान्यत्र सद्भावकल्पनायोगात् । नान्त्यः, उदाहृतया श्रुत्यैव तन्निषेधात् । तस्मादुभयोरपि सत्यत्वेन मिथ्यात्वेन वा साम्यं दुर्वचम् । ननु सत आकाशादेः क्वचिदपि देशे काले चाभावो यद्यपि नास्ति तथापि सत एव परमाणोर्देशान्तरेऽभावोऽस्ति प्रागसतोऽपि घटादेर्भावश्च दृष्टः तत्कथमुच्यते 'नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः' इत्याशङ्क्य विद्वदनुभवेन निरस्यति— उभयोरपीति । अन्तो याथात्म्यम् । यथा स्वप्ने नभःकुम्भरज्जूरगादयो नित्यत्वानित्यत्वसत्यत्वासत्यत्वादिधर्मोपेततया निश्चिता अपि प्रबोधेन बाध्यन्ते, तद्वज्जाग्रद्दृष्टा अपि ते तत्त्वज्ञानेन बाध्यन्ते । ननु जाग्रद्वासनावशात् स्वप्नगतनभआदौ नित्यत्वादिनिश्चयो भ्रम इति चेत्, अनादिकालप्रवृत्तप्राग्भवीयसंस्कारवशात् जाग्रन्नभआदावपि स भ्रम एवेति तुल्यम् । ननु स्वरूपसदेव रजतादिकं शुक्त्यादावध्यस्यते, न त्वसत्; शशशृङ्गादिकं गगनादिकं तु त्वद्रीत्या स्वरूपेणासदपि कथमात्मन्यध्यस्यत इति चेत्, न; अध्यासे हि पूर्वानुभवमात्रमपेक्षते नत्वनुभूतस्य स्वरूपेण सत्त्वमपि दर्पणप्रतिबिम्बिते गगनेऽपि नैल्याध्यासदर्शनात् । न च गगने नैल्यं स्वरूपेण सत्यमस्ति, अथ चान्यत्राध्यस्यते तस्मात् भ्रमपरम्परायाः सम्भवात् स्वप्नद्रष्टृभिरिवास्माभिरदृष्टमपि सदसतोर्याथात्म्यं प्रबुद्धैर्द्रष्टुं शक्यमेव । तथा च श्रुतयः– "नेह नानाऽस्ति किञ्चन" [बृ.उ. ४।४।१९] "अस्तीत्येवोपलब्धव्यः" [कठो.६।१३] "अतोऽन्यदार्त्तम्" [बृ. उ. ३।४।२] इत्याद्या अनात्मनोऽसत्त्वं चात्मनश्च सत्त्वं प्रतिपादयन्ति । एवं सतो ज्ञानेनासतो बाधात्कैवल्यं सिद्ध्यतीति भावः ॥ १६ ॥

अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम् ।
विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित्कर्तुमर्हति ॥ १७ ॥

१ शां. भा.— किं पुनः तत् यत् सदेव सर्वदैवास्ति ? इति । उच्यते— अविनाशि इति ॥ अविनाशि न विनष्टुं शीलं अस्येति । तुशब्दः असतो विशेषणार्थः । तत् विद्धि विजानीहि । किम् ? येन सर्वं इदं जगत् ततं व्याप्तं सदाख्येन ब्रह्मणा साकाशं, आकाशेनेव घटादयः । विनाशं अदर्शनं, अभावम् । अव्ययस्य न व्येति उपचयापचयौ न याति इति अव्ययं, तस्य अव्ययस्य । न एतत् सदाख्यं ब्रह्म स्वेन रूपेण व्येति व्यभिचरति, निरवयवत्वात् देहादिवत् । नापि आत्मीयेन आत्मीयाभावात्, यथा देवदत्तो धनहान्या व्येति, न तु एवं ब्रह्म व्येति । अतः अव्ययस्य अस्य ब्रह्मणः विनाशं न कश्चित् कर्तुं अर्हति, न कश्चित् आत्मानं विनाशयितुं शक्नोति ईश्वरोऽपि । आत्मा हि ब्रह्म; स्वात्मनि च क्रियाविरोधात्, यथा चक्षुर्गतरेखाश्चक्षुर्न पश्यति ॥ १७ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु सदिति सामान्यं स्वरूपं वा? प्रथमे तस्य विशेषसापेक्षतया प्रलयदशायामशेषविशेषविनाशे विनाशः स्यात्, न चाऽऽत्मादयो विशेषास्तदाऽपि सन्तीति वाच्यम्, आत्मातिरिक्तानां विशेषाणां कार्यत्वाङ्गीकारात्, प्रलयावस्थायामनवस्थानात्, आत्मनस्तु सामान्यात्मनो धर्मित्वादुक्तदोषात्; द्वितीये तु स्वरूपस्य व्यावृत्तत्वे कल्पितत्वाद्विनाशित्वमनुवृत्तत्वे तस्यैव सामान्यतया प्रागुक्तदोषानुषक्तिरिति मन्वानश्चोदयति— **किं पुन**रिति । सामान्यविशेषभावशून्यमखण्डैकरसं 'सदेव' [छां.उ६।२।१] इत्यादिश्रुतिप्रमितं सर्वविक्रियारहितं वस्तु प्रकृतं सद्विवक्षितमित्युत्तरमाह— **उच्यत** इति । आत्मनः सदात्मनो विनाशराहित्यविज्ञाने सर्वजगद्व्यापकत्वं हेतुमाह— **येने**ति । आत्मनो विनाशाभावे युक्तिमाह— **विनाश**मिति । आत्मनो विनाशमिच्छता स्वतो वा परतो वा नाशस्तस्येष्यते ? नाऽऽद्य इत्याह— **अविनाशी**ति । देहादिद्वैतमसदुच्यते । ततः सतो विशेषणं स्वतो नाशराहित्यम् । तस्य द्योतको निपात इत्याह— **तुशब्द** इति । आकाङ्क्षापूर्वकं विशेष्यं

दर्शयति-- किमित्यादिना । विमतमविनाशि, व्यापकत्वादाकाशवत् ; न हि प्रमितमेवोदाहरणं किन्तु प्रसिद्धमपीति भावः । न द्वितीय इत्याह--- विनाशमिति । न खल्वस्य विनाशं कर्तुं कश्चिदर्हतीति सम्बन्धः । विनाशस्य सावशेषत्वनिरवशेषत्वाभ्यां द्वैराश्यमाश्रित्य व्याकरोति— **अदर्शनमभावमिति** । न कश्चिदस्याभावं कर्तुं शक्नोतीत्यत्र हेतुमाह — **अव्ययस्येति** । ब्रह्म हि स्वरूपेण व्येति स्वसम्बन्धिना वा ? इति विकल्प्याऽऽद्यं दूषयति-- **नैत**दिति । न हि निरवयवस्य स्वावयवापचयरूपव्ययः सम्भवतीत्यत्र वैधर्म्यदृष्टान्तमाह-- **देहादिव**दिति । द्वितीयं निरस्यति-- **नापी**ति । तदेव व्यतिरेकदृष्टान्तेन स्पष्टयति--- **यथे**ति । द्विविधेऽपि व्ययायोगे फलितमाह— **अत** इति । किञ्च ब्रह्म परतो न नश्यत्यात्मत्वात्, घटवदित्याह-— **न कश्चि**दिति । आत्मत्वहेतोरसिद्धिमुद्धरति-- **आत्मा** हीति । तादात्म्यश्रुतिरत्र हीति हेतूक्रियते। अस्तु तर्हि स्वयमेव ब्रह्माऽऽत्मनो नाशकमुद्बन्धनादिदर्शनात्, नेत्याह-- **स्वात्मनी**ति ॥ १७ ॥

३ रा. भा.— आत्मनस्त्वविनाशित्वं कथमुपपद्यत इत्यत्राह— तदात्मतत्त्वमविनाशीति विद्धि, येनात्मतत्त्वेन चेतनेन तद्व्यतिरिक्तमिदमचेतनतत्त्वं सर्वं ततं व्याप्तम् । व्यापकत्वेन निरतिशयसूक्ष्मत्वादात्मनो विनाशानर्हस्य तद्व्यतिरिक्तो न कश्चित्पदार्थो विनाशं कर्तुमर्हति, तद्व्याप्यतया तस्मात्स्थूलत्वात् । नाशकं हि शस्त्रजलाग्निवाय्वादिकं नाश्यं व्याप्य शिथिलीकरोति । मुद्गरादयोऽपि हि वेगवत्संयोगेन वायुमुत्पाद्य तद्द्वारेण नाशयन्ति । अत आत्मतत्त्वमविनाशि ॥ १७ ॥

४ वें. ता. चं.— अथ प्राप्यविशेषणतया तदनुवेशात् पुरुषार्थभूतस्य सहसैव शोकनिवृत्तिहेतोरात्मनित्यत्वस्य 'नासतः' इति श्लोके चरमप्रतिज्ञातस्यापि बुद्धिस्थक्रमेण प्रथममुपपादनं क्रियते इत्यभिप्रायेणाह— **आत्मनस्त्विति** । **तु**शब्देन जननमरणादेः सर्वलोकसाक्षिकत्वात्, "एतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानु विनश्यति " [बृ. उ. २।४।१२] इति देहसमानयोगक्षेमत्वश्रवणाच्च कथमात्मनो देहाद्विशेषः ? । इत्यभिप्रेतम् । एवमपि विशेषोऽस्तीति श्लोकस्थतुशब्दार्थः । तच्छब्दार्थं नपुंसकतात्पर्यं प्रतिज्ञांशं तत्राप्याश्रयसाध्यधर्मयोर्भेदं च व्यनक्ति— **तदात्मतत्त्व**मिति । न विनष्टुं शीलमस्येत्यविनाशि । हेत्वंशप्रतिपादकद्वितीयपादं व्याकुर्वन् सर्वशब्दस्य वाक्यान्वयौचित्यप्राप्तं सङ्कोचं इदन्त्वनिर्देशस्वारस्यसूचितं बाह्यानां पराक्त्वं तद्विपर्ययेणात्मनः फलितं चेतनत्वं तत एवाचेतने चेतनस्यात्मत्वेन व्याप्तिं च गमयति— **येने**ति । चेतनसमुदायेन अचेतनसमुदायः तिलतैलदारुवह्न्यादिवद्यथांशं व्याप्त इत्यर्थः । यद्वा सर्वाचेतनानुप्रवेशयोग्यत्वमिह विवक्षितमित्युभयथापि नात्माणुत्वविरोधः ।

अत्रायं प्रयोगः— आत्मा शस्त्राद्यधीनविनाशो न भवति, तद्व्यापकत्वेन ततः सूक्ष्मत्वात्, यथाऽऽकाशः । व्यतिरेकेण वा— यो यदधीनविनाशः, स ततः सूक्ष्मो न भवति, यथा वायुविनाश्यो दीपः— इति । इमं प्रयोगं व्यञ्जयन् प्रयोगान्तरपरतयोत्तरार्धं व्याचष्टे— **व्यापकत्वेने**ति । **विनाशानर्हस्ये**त्यव्ययशब्दार्थः । तस्य हेतुः **निरतिशयसूक्ष्मत्वा**दिति । इदं च निरतिशयसूक्ष्मत्वमचेतनापेक्षया । 'कश्चित्' इत्यस्येश्वरोऽपीति परस्य व्याख्या स्वदर्शनविरुद्धेत्यभिप्रायेणाह--- **तद्व्यतिरिक्तः कश्चित्पदार्थ** इति । धर्मिनिर्देशोऽयम् । आत्मनो विनाशं कर्तुं नार्हतीति साध्यार्थः । तत्र हेतुमाह--- **तद्व्याप्यतया तस्मात्स्थूलत्वाद्**इति । तस्मात्स्थूलत्वादित्येव हेतुः । तस्यासिद्धिपरिहारायोक्तं— **तद्व्याप्यतये**ति । व्याप्तिपूर्वं दृष्टान्तमाह-- **नाशक**मिति । घटादिनाशकमुद्गरादावनैकान्त्यमाशङ्क्य परिहरति-- **मुद्गरे**ति ।

अयमभिप्रायः— न तावन्मुद्गरादेः संयोगमात्रं घटादिनाशकम्, मुद्गरोपरिस्थापितघटस्य नाशप्रसङ्गात् । नापि वेगमात्रम्, असंयोगेऽपि ध्वंसप्रसङ्गात् । नापि तदुभयमात्रं, वेगवत्तृणसंयोगेऽपि प्रसङ्गात् । न च वेगवद्द्रव्यविशेषसंयोगो नाशकः, तस्यैव पृष्ठभागसंयोगे नाशादर्शनात् । अतो वेगवत्काठिन्यादिविशिष्टद्रव्यविशेषभागविशेषसंयोगविशेष एव नाशक इत्यविवादम् । तथा च वायुविशेषोत्पत्तिरपि प्रायशः प्रत्यक्षसिद्धत्वादविवादा । वायोश्च तत्तद्द्रव्यानुप्रवेशेन नाशकत्वं कठिनतरशब्दाभिघातसङ्क्षोभ्यमाणपदार्थेष्वभ्युपगतम् । एवं सति क्लृप्तकारणभावस्यात्रापि विद्यमानस्य वायुविशेषस्य नाशहेतुत्वं अवश्याभ्युपगमनीयम् । स च वायुर्घटाद्यपेक्षया सूक्ष्मः । यत्र तु वेगाभावेऽप्याक्रमणादिमात्रेण नाशकत्वम्, तत्र मुद्गरावयवनुन्नघटादिद्रव्यावयवविशेषा भागान्तरं स्वस्मात् स्थूलतरमनुप्रविश्य भिन्दन्ति, आक्रमणमूलान्तरवायुनिस्सरणवशाद्वा वायुपूरितभस्त्रिकाक्रमणादिष्विवेति । **अत** इति, उक्तहेतुद्वयेन शस्त्रादेरनाशकत्वात् । आत्मनोऽपि सूक्ष्मतरस्य तन्नाशकस्यान्यस्यादर्शनादीश्वरस्यापि तन्नाशसङ्कल्पाभावादिति भावः ॥ १७ ॥

५ आ. मा. भा.— किं बहुना ? यद्देशतोऽनन्तं तन्नित्यमेव । वेदाद्यन्यदपीत्याह— अविनाशीति । नापि शापादिना विनाश इत्याह— विनाशमिति । अव्ययं च तत् ॥ १७ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'अविनाशि तु' इति श्लोके सर्वगतस्य नित्यत्वमुच्यते, तत्प्रकृतानुपयुक्तमित्याशङ्क्य पूर्वार्धं तावत्प्रकृतोपयोगं सूचयन्व्याचष्टे— **किं बहुने**ति । वाक्यानामुपासनार्थत्वात् सम्प्रदायस्य च मूलानिश्चयात्, प्रकृतिब्रह्मणोश्च स्वरूपस्यैवासिद्धेः जीवादन्यस्यानादिनित्यस्याभावात् पुनरन्यस्य व्याप्त्यसिद्धिरित्याशङ्क्य किं बहुना प्रकृत्यादिस्वरूप-

साधनेन? किञ्चेदमिदं नित्यमिति बहुना प्रत्येकमुक्तेन? **यद्देशतोऽनन्तं तन्नित्यमेवे**त्येवं सङ्ग्राहकसङ्गृहीतं वेदादिकं जीवादन्यदप्यस्ति तद्व्याप्तिग्रहणस्थलं भविष्यतीत्याह भगवानित्यर्थः। वेदशब्देन वर्णा गृह्यन्ते। **आदि**पदेनाकाशादयः। एतेषां च प्रत्यभिज्ञानादिना नित्यत्वसिद्धिः। ननु कालावयवाः क्षणादयः सर्वगता अपि न नित्याः, सत्यं, नह्यत्र व्याप्तिरुच्यते, किन्तु बहूक्तिपरिहारायोपलक्षणमात्रमिति। तुशब्दार्थ एवेति। तथाप्युत्तरार्धः पुनरुक्त इत्यत आह— **नापी**ति। पूर्वं स्वाभाविको नाशो निषिद्धः, अविनाशीति ताच्छीलिकप्रत्ययात्। अत्र तु नैमित्तिकः कश्चित्कर्तुं नार्हतीति वचनात्। प्रागनुक्तस्य वेदादेरव्ययत्वस्य कथमनुवाद इति अत आह— **अव्ययमि**ति। विधानमेवेदं कैमुत्येन शापादिना विनाशस्याभावं साधयितुमिति भावः॥ १७॥

७ ह. पै. भा.— किं पुनस्तद्यदेव सर्वदा सदेवेत्युच्यते अविनाशीति। विनष्टुं शीलमस्येति विनाशि, न विनाश्यविनाशि। तुशब्दोऽसतो विशेषणार्थः। तद्विद्धि जानीहि, येन सर्वमिदं जगद्व्याप्तमाकाशेनेव। विनाशमदर्शनम्, घटादिवत् अस्याव्ययस्य ब्रह्मणो विनाशं कर्तुं नार्हति, न कश्चिदात्मानं विनाशयितुं शक्नोति॥ १७॥

८ वें. ब्र. गि.-- ननु सुखदुःखादेः कृत्स्नस्यापि प्रपञ्चस्य जन्मविनाशान्यथानुपपत्त्या सदसद्वैलक्षण्यरूपमिथ्यात्वसिद्धिरित्युक्तमयुक्तम्, तार्किकादिरीत्याकाशकालादीनां नित्यत्वेन तेषु जन्मविनाशप्रयुक्तसदसद्वैलक्षण्यासिद्धेः, सिद्धान्तरीत्या च अनाद्यविद्यादीनामुत्पत्त्यसम्भवेन तेष्वपि तदसिद्धेश्चेत्याशङ्क्य 'नाभावो विद्यते सतः' इत्यनेनोक्तं सद्वैलक्षण्यमेव मिथ्यात्वलक्षणम्, तत्र यद्यसद्वादी कश्चिदसत्यतिव्याप्तिं ब्रूयात्तदा सोऽपि तुष्यत्विव्येवमभ्युपेत्यवादेनैव 'नासतो विद्यते भावः' इत्यसद्विलक्षणत्वविशेषणं दत्तम्, तथा च 'नाभावः—' इत्यनेनोक्तं नाशानुपपत्तिप्रयुक्तं सद्वैलक्षण्यमेव मिथ्यात्वमिति स्थिते सति अनाद्यविद्यादावाकाशादिषु वा नाव्याप्तिः, आत्मातिरिक्तस्य कृत्स्नस्यापि विनाशित्वेन सद्वैलक्षण्यसत्त्वादित्यभिप्रायेण 'नाभावो विद्यते सतः' इत्येतदुपपादयति—

येन सद्वस्तुना सर्वमिदं जगत् ततमधिष्ठानस्वरूपेण व्याप्तं रज्जुस्वरूपेणेव सर्पधारादिकम्। तुशब्दोऽवधारणार्थः। तदेव सद्वस्तु अविनाशीति विद्धि; न तु तदध्यस्तं जगत्, अध्यस्तस्य रज्जुसर्पादेरिव अधिष्ठानतत्त्वज्ञानविनाश्यत्वात् प्रपञ्चस्य सर्वस्यात्मस्वरूपे ब्रह्मणि सद्वस्तुन्यध्यस्तत्वात्। तदेतद्भगवानेव **राजगुह्या**ध्याये स्पष्टं वक्ष्यति। तत्र हि 'मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना' [९।४] इति ब्रह्मणः स्वस्य सकलजगद्व्याप्तिमुक्त्वा, कीदृशी जगद्व्याप्तिरित्याकाङ्क्षायाम् 'मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः' इत्युत्तरार्धेन अधिष्ठानतया सर्वजगदनुस्यूतत्वरूपा जगद्व्याप्तिरिति प्रदर्श्य 'न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम्' इत्युत्तरश्लोकेन प्रपञ्चस्य तस्मिन्नधिष्ठाने पुनर्निषेधोक्त्या प्रतिपन्नोपाधावभावप्रतियोगित्वरूपं मिथ्यात्वं जगतो दर्शितम्। तत्र च 'मत्स्थानि' [९।४] 'न च मत्स्थानि' [९।५] इति कथमिदं विरुद्धमुच्यत इत्याशङ्क्योक्तं 'पश्य मे योगमैश्वरम्' [९।५] इति। योगो माया, 'नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः' [७।२५] इत्युक्तेः। अतः स्वकीयमायावैभवस्याविर्तक्यत्वान्न किञ्चिद्विरुद्धमित्युक्तं भवति।

'अव्यक्तमूर्तिना' [९।४] इत्यनेन चास्पष्टस्वरूपेणेत्यर्थकेनाधिष्ठानत्वमुपपादितम्, सर्वथा प्रकाशमानेऽप्रकाशमाने वाऽधिष्ठानेऽध्यासासम्भवेन सामान्यतो ज्ञातत्वे सति विशिष्याज्ञातत्वरूपस्य अध्यासाधिष्ठानत्वप्रयोजकस्य तेनोपदर्शनात्, आत्मनश्च 'सन्घटः' 'सन्पटः' इति सद्रूपेण सामान्यतो ज्ञातत्वे सति विशिष्याखण्डचिदानन्दरूपेणाज्ञातत्वात्। सोऽयमेव श्लोकार्थोऽत्रापि 'येन सर्वमिदं ततं' इत्यनेन विवक्षित इत्यवसीयते। श्रुतिरपि भगवदभिमतं जगन्मिथ्यात्वमावेदयति "एकमेवाद्वितीयं [ब्रह्म]" [छां. उ. ६।२। १-२] "नेह नानास्ति किंचन" [बृ. उ. ४।४।१९ कठो. ४।११] 'मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः' [गौ. का. १।१७] "न तु तद्द्वितीयमस्ति" [बृ. उ . ४।३।२३] इत्याद्या। इत्थं श्रुतिस्मृतिन्यायैः सर्वप्रपञ्चस्य सद्वस्तुन्यध्यासिद्धौ अध्यस्तस्याधिष्ठानतत्त्वज्ञाननाश्यत्वे सिद्धे यत्तार्किकाणामाकाशादेर्निरवयवत्वेन नित्यत्वानुमानं तदकिञ्चित्करम्; विनाशित्वग्राहकप्रबलतराध्यासप्रमाणोपहतेर्हेत्वसिद्धेश्च, 'जगत्प्रतिष्ठा देवर्षे पृथिव्यप्सु प्रलीयते। आपस्तेजसि लीयन्ते तेजो वायौ प्रलीयते॥ वायुः प्रलीयते व्योम्नि व्योमाव्यक्ते प्रलीयते। अव्यक्तं पुरुषे ब्रह्मन्' [वि.पु.] इत्यादिश्रवणेन नरास्थिशौचानुमानवदागमबाधाच, "आत्मन आकाशः सम्भूतः" [तै. उ. २।१।१] "एतस्माजायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च। खं वायुर्ज्योतिरापश्च पृथिवी विश्वस्य धारिणी" [मुं. उ. २।१।३] इत्यादिश्रुत्यवगतजन्यत्वहेतुप्रतिपक्षितत्त्वाच। न च 'आकाशमजन्यमस्पर्शद्रव्यत्वादात्मवत्' इति प्रत्यनुमानं युक्तम्, अभातत्वेन सोपाधिकत्वादित्यन्यत्र विस्तरः। एतेन 'आकाशादीनां नित्यत्वप्रतिपादनपरोऽयं श्लोकः' इति **माध्वव्याख्यानं** निरस्तम्।

"आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः" [ ] इति श्रुतौ सर्वगतत्वांश एवाकाशवदिति दृष्टान्तः; न तु नित्यत्वेऽपि पूर्वोक्तश्रुतिविरोधात्। सर्वगतत्वांशेऽपि न ब्रह्मण इवाकाशस्य देशापरिच्छिन्नत्वमस्तीत्यभिप्रायेण तदुपमानीकरणम्; बृहदारण्यके [३।८।७-८] "कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्च" इति गार्गीप्रश्ने "एतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनण्वह्रस्वम्" इत्यादियाज्ञवल्क्यप्रतिवचनेन 'अक्षरमम्बरान्तधृतेः' इति तदर्थनिर्णायकब्रह्ममीमांसासूत्रेण [१।

३।१०] चाक्षरशब्दोक्ते ब्रह्मण्याकाशस्य ओतप्रोतशब्दवाच्यदीर्घतिर्यग्भावप्रदर्शनेन "येनावृतं खं च दिवं मही च"[१] [महाना. उ. १] इति तैत्तिरीयकादिश्रुत्या चाकाशस्य ब्रह्मतः परिभेदावगमात् । किन्तु लोकदृष्ट्याऽऽकाशादधिकं व्यापकं वस्तु किञ्चिन्नास्तीति तस्योपमानीकरणम् । तेन कालस्यापि नित्यत्वं निराकृतम्, तस्याप्यात्मन्यध्यस्तत्वेनाधिष्ठानतत्त्वज्ञाननाश्यत्वात् भूतभविष्यद्वर्तमानकालेष्वेकस्मिन्नन्यस्याभावेन तत्त्रितयातिरिक्तस्य चाखण्डकालस्यासिद्ध्या सिद्धौ वा अविद्यातत्सम्बन्धातिरिक्तकालस्यानभ्युपगमेन नित्यत्वायोगाच्च । परमाणुजातिसमवायादयस्तु पूर्वाचार्यैरेव निरस्ता इत्यास्तां तावत्तन्नित्यत्वप्रस्तावः । तस्मादधिष्ठानभूतं सद्वस्त्वेवाविनाशि, तदध्यस्तं तु कृत्स्नं जगन्नश्वरमेवेति सुष्ठूक्तं 'अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम्' इति ।

स्यादेतत्; अध्यासाधिष्ठानस्य सद्वस्तुनोऽपि रज्ज्वादेरिव नाशः किं न स्यादित्याशङ्काम्रुत्तरार्धेन परिहरति — **विनाशमव्ययस्येति** । नात्र व्ययशब्दो नाशार्थकः, सद्वस्तुनः कथं न नाश इति शङ्कायां नाशरहितस्य नाशं कर्तुं न शक्नोतीत्युक्तेरसङ्गतेः; नाप्यवयवापचयार्थकः, निरवयवस्यापि प्रागभावादेरिव नाशसम्भवात् । किन्त्वविगममात्रार्थकः, अयतेरिणो वा गतिकर्मणो विपूर्वस्य विगमवाचित्वात्, विगमस्य चेह सङ्कोचकाभावन्यायेन देशकालवस्तुपरिच्छेदाख्यत्रिविधविगमपरत्वात् । अतस्तद्राहित्यमव्ययशब्दार्थः । तादृशस्यास्य सद्वस्तुनो विनाशं कर्तुं कश्चिदपि देशः कालः पदार्थो वा न शक्नोति । लोके हि नश्यद्वस्तु क्वचिद्देशे कस्मिंश्चित्काले केनचित्पदार्थेन नश्यति । सर्वदेशकालवस्त्वपरिच्छिन्नस्य तु क्व देशे कस्मिन्काले केन वा वस्तुना नाशो भविष्यतीत्यतः अधिष्ठानस्य सद्वस्तुनो रज्ज्वादेरिव न नाशशङ्कावकाश इति भावः ।

यत्त्वत्र **रामानुजव्याख्यानम्**—"आत्मनः कथमविनाशित्वमित्यत आह—**अविनाशीति** । तदात्मतत्त्वमविनाशीति विद्धि, येन आत्मतत्त्वेन चेतनेन तद्व्यतिरिक्तमिदं सर्वमचेतनं व्याप्तम् । अतो व्यापकत्वेन निरतिशयसूक्ष्मत्वात् अव्ययस्य नाशानर्हस्यात्मनः कश्चित्पदार्थो नाशं न शक्तः" इति, तदसत् । त्वन्मते जीवस्याणुत्वेन व्यापकत्वायोगात्, घटादेः स्वन्यूनपरिमाणदण्डादिनाश्यत्वेन आकाशादेर्व्यापकतया निरतिशयसूक्ष्मस्य विनाशित्वेन च अविनाशित्वं प्रति तस्याहेतुत्वाच्च, पूर्वार्धेनैव व्यापकत्वरूपहेतुलाभेन विनाशमस्य न कश्चित्कर्तुमर्हतीत्युक्त्यैव पूर्तेरव्ययपदवैयर्थ्याच्च, नाशानर्हत्वस्याव्ययपदार्थत्वाभावाच्च ।

यच्चात्र **माध्वव्याख्यानम्**—"भगवत्पूजात्वेन युद्धं कार्यमिति वक्तुं भगवतो जीवेभ्योऽतिशयमाह—**अविनाशीति** । 'देशतः कालतश्चैव गुणतश्च त्रिधा ततिः । सा समस्ता हरेरेव न ह्यन्यः पूर्णसद्गुणः' [ ] इति वचनात्सर्वप्रकारेण ततमधिष्ठानाख्यं ब्रह्म तदविनाशीति विद्धि । यद्यपि नित्यत्वं जीवस्याप्यस्ति, तथापि सर्वप्रकारेणाविनाशित्वं विष्णोरेवेति तु-शब्दार्थः । तदुक्तम्—'नित्यत्वं देहहानिश्च दुःखप्राप्तिरपूर्णता । नाशश्चतुर्विधः प्रोक्तस्तदभावो हरेः सदा' इति । अत ईश्वरस्य सर्वप्रकारेणाविनाशित्वम्, जीवस्य तु नित्यत्वमात्रं, न तु सर्वप्रकारेणापि, देहहान्यादिरूपनाशसत्त्वादिति भगवतस्ततोऽतिशयः" इति, तत्तुच्छम् । त्वन्मते गुणगुणिनोरभिन्नतया गुणिनो भगवत एकत्वेन तदभिन्नगुणानामप्यनेकत्वासिद्ध्या त्वदभिमतविशेषस्य च भेदव्यवहारमात्रनिर्वाहकत्वेन वास्तवभेदसमनियतसाकल्यानिर्वाहकतया त्वन्मते भगवतः सकलगुणपूर्तेरुपपत्त्ययोगस्य वज्रपञ्जरे प्रपञ्चितत्वात्, देहहानेरपि रामकृष्णाद्यवतारेषु भारतभागवताद्युक्तत्वेन भगवतस्त्वत्परिभाषितसर्वप्रकाराविनाशित्वरूपातिशयासिद्धेश्च । अतो यथोक्त एवार्थः ॥ १७ ॥

९ **व० त० दी०—क्षयविनाशौ निराकरोति—अविनाशीति । पुनः तदात्मवस्तु अविनाशि विद्धि । किम्भूतं ? येन सर्वमिदं देहादि विश्वं ततं व्याप्तं असदपि विनश्यदवस्थमपि सदिति व्यवह्रियते । अव्ययस्य क्षयरहितस्यास्योपलभ्यमानस्य तदुत्तरतोऽप्यदृश्यमानं विनाशं कर्तुं कश्चिज्जनः शस्त्राग्न्यादिभिश्च नार्हति ॥ १७ ॥**

१० **पु. अ. त.**—नन्वलौकिकत्वाद्देहनाशो मास्तु । परं तत्सम्बन्धिसमर्पितसेवाद्युपयुक्तपदार्थानां नाशः स्यात् तदर्थमुत्कटपापभयं भवतीति शोचामि, इति चेत्तत्राह—**अविनाशि** त्विति । येन भावात्मकभगवदीयदेहेनेदं सर्वं ततं व्याप्तं सेवादियोग्यं वस्तु, तदलौकिकं शरीरं अविनाशि नाशरहितं विद्धि जानीहि । तुशब्दो नाशसम्भावनाव्यावृत्तिं ज्ञापयति । अस्याव्ययस्य स्वरूपस्य विनाशं कश्चित् पापाद्युपाधिजन्यकालादिः कर्तुं नार्हति न समर्थोऽस्तीत्यर्थः ॥ १७ ॥

११ **नी० भा० दी०**—यस्याभावो नास्ति तस्य सतः सत्त्वे किं मानमित्याशङ्क्याह—**अविनाशीति** । तच्छब्देन प्रकृतं सत् परामृश्यते, येन सता इदं सर्वं वियदादि ततं व्याप्तं घटः सन्पटः सन्निति सर्वस्य सदभेदानुभवात् । यथा घटो मृत् शरावो मृदिति घटादीनां मृदभेदानुभवान्मृदुपादानकत्वं तद्वत्सर्वस्यापि सदुपादानकत्वं बोध्यम् । ननु मृद्वत्सदपि किं विकारवद्भवतीत्याशङ्क्याह—**अविनाशीति** । तत् सत् अविनाशि विद्धि ।

---

१ 'येनावृतं' नारायणोपनिषदन्तर्गतेयं श्रुतिः तैत्तिरीयोपनिषदि नोपलभ्यते । तच्चिन्त्यम् ।

अयमर्थः-- पूर्वावस्थापरित्यागोऽत्र विनाशः, मृद्धि पिण्डाकारतां त्यक्त्वा घटीभवति अतः सा विनाशशीला विकारधाराश्रयत्वात्, ब्रह्म तु न तथा । किं तर्हि रज्जुवत्स्वयमविनश्यदेव कार्याकारं भवति स्वकीये च सत्तास्फुरणे कार्येऽर्पयति अतोऽविनाशि । तथा च श्रुतयः-- "अजायमानो बहुधा विजायते" [तै. आ. ३।१३।१] "जात एव न जायते को न्वे(वं)नं जनयेत्पुनः" [बृ.उ.३।९।२८] अजायमानो जन्माख्यं विकारमलभमानोऽपि विजायते वियदादिरूपेणाविर्भवति । तथा लोकदृष्ट्या जातो घटादिः परमार्थदृष्ट्या न जायते, परिणाम्युपादानस्याभावात्; मृदादेस्तु स्वाप्रमृदादिवत्तुच्छत्वात् । अत एनं घटादिं को नु जनयेत् ? न कोऽपि ।

कुतस्तर्हि भासत इति चेत्, रज्जूरगादिवदिति दत्तोत्तरमेतत् । तथा "प्राणा वै सत्यं तेषामेष सत्यम्" [बृ. उ. २।१।२०] "तस्य भासा सर्वमिदं विभाति" [कठो. ५।१५] इति सतः सत्यत्वेन प्राणोपलक्षितस्य प्रपञ्चस्य सत्यत्वं सतो भानमेव प्रपञ्चस्य भानमिति । तथा च प्रपञ्चगते सत्तास्फूर्ती सतः सत्त्वे प्रमाणमित्यर्थः । श्रुतिश्च— "अन्नेन सोम्य शुङ्गेनापोमूलमन्विच्छ, अद्भिः सोम्य शुङ्गेन तेजोमूलमन्विच्छ, तेजसा सोम्य शुङ्गेन सन्मूलमन्विच्छ, सन्मूलाः सोम्येमाः प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठाः" [छां. उ. ६।८।४] इति सतो जगदुपादानत्वं कार्यलिङ्गेन द्रढयति । सतोऽविनाशित्वं च विनाशहेत्वभावादित्याह—विनाशमिति । न व्येति नापक्षीयत इत्यव्ययम् । एतेन सर्वविकारशून्यस्य विनाशो नास्तीत्यर्थः । अपक्षयो हि जन्मादिविकारवत एव भवतीति स एवात्र सर्वविकारोपलक्षणतया बोध्यः । न कश्चिदित्यनेन तदन्यस्य विनाशहेतोरभावो दर्शितः, "द्वितीयाद्वै भयं भवति" [बृ. उ. १।४।२] इति श्रुतेः ॥ १७ ॥

अन्तवन्त इमे देहा नित्यस्योक्ताः शरीरिणः ।
अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्माद्युध्यस्व भारत ! ॥ १८ ॥

१ शां. भा.— किं पुनः तत् असत्, यत् स्वात्मसत्तां व्यभिचरतीति ? उच्यते— अन्तवन्त इति । अन्तः विनाशः विद्यते येषां ते अन्तवन्तः । यथा मृगतृष्णिकादौ सद्बुद्धिः अनुवृत्ता प्रमाणनिरूपणान्ते विच्छिद्यते, स तस्य अन्तः; तथा इमे देहाः स्वप्नमायादेहादिवच्च अन्तवन्तः नित्यस्य शरीरिणः शरीरवतः अनाशिनः अप्रमेयस्य आत्मनः अन्तवन्त इति उक्ताः विवेकिभिरित्यर्थः । 'नित्यस्य' 'अनाशिनः' इति न पुनरुक्तम्; नित्यत्वस्य द्विविधत्वात् लोके, नाशस्य च । यथा देहो भस्मीभूतः अदर्शनं गतो नष्ट उच्यते, विद्यमानोऽपि यथा अन्यथा परिणतो व्याध्यादियुक्तो जातो नष्ट उच्यते । तत्र 'नित्यस्य' 'अनाशिनः' इति द्विविधेनापि नाशेन असम्बन्धस्येत्यर्थः । अन्यथा पृथिव्यादिवदपि नित्यत्वं स्यात् आत्मनः, तत् मा भूदिति 'नित्यस्य' 'अनाशिनः' इत्याह । अप्रमेयस्य न प्रमेयस्य प्रत्यक्षादिप्रमाणैः अपरिच्छेद्यस्येत्यर्थः ॥

२ आ. शां. व्या.— सदसतोरनन्तरप्रकृतयोः स्वरूपाव्यभिचारित्वेन परमार्थतया सन्निर्धारितं, इदानीमसन्निर्दिधारयिषया पृच्छति— **किं पुन**रिति । असदसदेवेति निर्धारितत्वात् प्रश्नस्य निरवकाशत्वमाशङ्क्य शून्यं व्यावर्त्य विवक्षितमसन्निर्धारयितुं तस्य सावकाशत्वमाह— **यत्स्वात्मे**ति । देहादेरनात्मवर्गस्य प्रकृतासच्छब्दविषयतेत्याह— **उच्यत** इति । ननु देहादिषु सद्बुद्धेरनुवृत्तेस्तस्या विच्छेदाभावात्कथमन्तवत्त्वं तेषामिष्यते तत्राऽऽह—**यथे**ति । तथेमे देहाः सद्बुद्धिभाजोऽपि प्रमाणतो निरूपणायामवसाने विच्छेदादन्तवन्तो भवन्तीति शेषः देहत्वादिना च जाग्रद्देहादेरन्तवत्त्वं सम्प्रतिपन्नवदनुमातुं शक्यमित्याह— **स्वप्ने**ति । तेषां स्वातन्त्र्यं व्युदस्यति— **नित्यस्ये**ति । आकाशादिव्यावृत्त्यर्थं विशिनष्टि—**शरीरिण** इति । परिणामिनित्यत्वं व्यवच्छिनत्ति— **अनाशिन** इति । तस्य प्रत्यक्षाद्यविषयत्वमाह— **अप्रमेयस्ये**ति । प्रवाहस्य प्रवाहिव्यतिरेकेणानिरूपणान्न तदात्मना देहाद्यभावे सम्बन्धसिद्धिरित्यभिसन्धायोक्तं— **विवेकिभि**रिति । शरीरादेरन्तवत्त्वेऽपि प्रवाहरूपेणाऽऽत्मनस्तत्सम्बन्धस्यानन्तवत्त्वमाशङ्क्याऽऽह— **नित्यस्ये**ति । नित्यत्वस्य द्वैविध्यसिद्ध्यर्थं नाशद्वैविध्यं प्रतिज्ञातं प्रकटयति— **यथेत्यादिना** । नाशस्य निरवशेषत्वेन सावशेषत्वेन च सिद्धे द्वैविध्ये फलितमाह— **तत्रे**ति । पदद्वयस्यैकार्थत्वमाशङ्क्य निरस्यति— **नित्यस्येत्यादिना** । विशेषणाभ्यां कूटस्थनित्यत्वमात्मनो विवक्षितमित्यर्थः । अन्यतरविशेषणमात्रोपादाने परिणामिनित्यत्वमात्मनः शङ्क्येतेत्यनिष्टापत्तिमाशङ्क्याऽऽह— **अन्यथे**ति ।

१ शां. भा.— ननु आगमेन आत्मा परिच्छिद्यते, प्रत्यक्षादिना च पूर्वम्, न, आत्मनः स्वतःसिद्धत्वात्। सिद्धे हि आत्मनि प्रमातरि प्रमित्सोः प्रमाणान्वेषणा भवति। न हि पूर्वं 'इत्थं अहं' इति आत्मानं अप्रमाय पश्चात् प्रमेयपरिच्छेदाय प्रवर्तते। न हि आत्मा नाम कस्यचित् अप्रसिद्धो भवति। शास्त्रं तु अन्त्यं प्रमाणं अतद्धर्माध्यारोपणमात्रनिवर्तकत्वेन प्रामाण्यं आत्मनः प्रतिपद्यते, न तु अज्ञातार्थज्ञापकत्वेन। तथा च श्रुतिः—'यत् साक्षादपरोक्षाद् ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरः' [बृ. उ. ३. ४. १] इति। यस्मात् एवं नित्यः अविक्रियश्च आत्मा तस्मात् युध्यस्व, युद्धात् उपरमं मा कार्षीः इत्यर्थः। न हि अत्र युद्धकर्तव्यता विधीयते, युद्धे प्रवृत्त एव हि असौ शोकमोहप्रतिबद्धः तूष्णीं आस्ते। अतः तस्य कर्तव्यप्रतिबन्धापनयनमात्रं भगवता क्रियते। तस्मात् 'युध्यस्व' इति अनुवादमात्रं, न विधिः॥ १८॥

२ आ. शां. व्या.— औपनिषदत्वविशेषणमाश्रित्याप्रमेयत्वमाक्षिपति— **नन्वि**ति। इतश्चाऽऽत्मनो नाप्रमेयत्वमित्याह— **प्रत्यक्षादिने**ति। तेन चाऽऽगमप्रवृत्त्यपेक्षया पूर्वावस्थायामात्मैव परिच्छिद्यते तस्मिन्नेवाज्ञातत्वसम्भवात्; 'अज्ञातज्ञापकं प्रमाणं' इति च प्रमाणलक्षणादित्यर्थः। "एतदप्रमेयम्" [बृ. उ. ४।४।२०] इत्यादिश्रुतिमनुसृत्य परिहरति— **ने**त्यादिना। कथं मानमनपेक्ष्याऽऽत्मनः सिद्धत्वमित्याशङ्कयोक्तं विवृणोति— **सिद्धे** हीति। प्रमित्सोः प्रमेयमिति शेषः। तदेव व्यतिरेकमुखेन विशदयति— **न** हीति। आत्मनः सर्वलोकप्रसिद्धत्वाच्च तस्मिन्न प्रमाणमन्वेषणीयमित्याह— **न ह्यात्मे**ति। प्रत्यक्षादेरनात्मविषयत्वात् तत्र चाज्ञाततायाव्यवहारे सम्भवात् तत्प्रामाण्यस्य च व्यावहारिकत्वात् विशिष्टे तत्प्रवृत्तावपि केवले तदप्रवृत्तेः यद्यपि नाऽऽत्मनि तत्प्रामाण्यं, तथापि तद्धितश्रुत्या शास्त्रस्य तत्र प्रवृत्तिरवश्यम्भाविनीत्याशङ्कयाऽऽह— **शास्त्रं** त्विति। शास्त्रेण प्रत्यग्भूते ब्रह्मणि प्रतिपादिते प्रमात्रादिविभागस्य व्यावृत्तत्वाद्युक्तमस्यान्त्यत्वम्, अपौरुषेयतया निर्दोषत्वाच्चास्य प्रामाण्यमित्यर्थः। तथापि कथमस्य प्रत्यगात्मनि प्रामाण्यं? तस्य स्वतस्सिद्धत्वेनाविषयत्वात् अज्ञातज्ञापनायोगादित्याशङ्कय स्वतो भानेऽपि प्रतीचो 'मनुष्योऽहं कर्ताऽहं' इत्यादिना मनुष्यत्वकर्तृत्वादीनामतद्धर्माणामध्यारोपणेनाऽऽत्मनि प्रतीयमानत्वात्तन्मात्रनिवर्तकत्वेनाऽऽत्मनो विषयत्वमनापद्यैव शास्त्रं प्रामाण्यं प्रतिपद्यते, 'सिद्धं तु निवर्तकत्वात्' [ ] इति न्यायादित्याह— **अतद्धर्मे**ति। घटादाविव स्फुरणातिशयजनकत्वेन किमित्यात्मनि शास्त्रप्रामाण्यं नेष्टमित्याशङ्कय जडत्वाजडत्वाभ्यां विशेषादिति मत्वाऽऽह— **न त्वि**ति। ब्रह्मात्मनो मानापेक्षामन्तरेण स्वतस्स्फुरणे प्रमाणमाह— **तथा चे**ति। साक्षादन्यापेक्षामन्तरेण अपरोक्षादपरोक्षस्फुरणात्मकं यद्ब्रह्म न च तस्याऽऽत्मनोऽर्थान्तरत्वं सर्वाभ्यन्तरत्वेन सर्ववस्तुसारत्वात्तमात्मानं व्याचक्ष्वेति योजना। अप्रमेयत्वेनाविनाशित्वं प्रतिपाद्य, फलितं निगमयति— **यस्मा**दिति। देहादेरवस्तुत्वादात्मनश्चैकरूपत्वाद्युद्धे स्वधर्मे प्रवृत्तस्यापि तव न हिंसादिदोषसम्भावनेत्याह— **तस्मा**दिति। स्वधर्मनिवृत्तिहेतुनिषेधे तात्पर्यं दर्शयति— **युद्धा**दिति। आत्मनो नित्यत्वादिस्वरूपमुपपाद्य युद्धकर्तव्यत्वविधानात् ज्ञानकर्मसमुच्चयोऽत्र भातीत्याशङ्कयाऽऽह— **न** हीति। युध्यस्वेति वचनात्तत्कर्तव्यत्वविधिरस्तीत्याशङ्कयाऽऽह— **युद्ध** इति। कथं तर्हि 'कथं भीष्ममहं' [२।४] इत्याद्यर्जुनस्य युद्धोपरमपरं वचनम्? इति तत्राऽऽह— **शोके**ति। यदि स्वतो युद्धे प्रवृत्तिस्तर्हि भगवद्वचनस्य का गतिरित्याशङ्कयाऽऽह— **तस्ये**ति। भगवद्वचनस्य प्रतिबन्धनिवर्तकत्वे सत्यर्जुनप्रवृत्तेः स्वाभाविकत्वं फलितमाह— **तस्मा**दिति॥ १८॥

३ रा. भा.— देहानां तु विनाशित्वमेव स्वभाव इत्याह—'दिह उपचये' इत्युपचयरूपा इमे देहा अन्तवन्तः विनाशस्वभावाः। उपचयात्मका हि घटादयोऽन्तवन्तो दृष्टाः। नित्यस्य शरीरिणः कर्मफलभोगार्थतया भूतसङ्घातरूपा देहाः "पुण्यः पुण्येन" [बृ. उ. ४।४।५] इत्यादिशास्त्रैरुक्ताः कर्मावसानविनाशिनः।

४ वे.ता.चं.— 'नासतः' इतिप्रतिज्ञांशस्योपपादकतयोत्तरश्लोकमवतारयति— **देहाना**मिति। अवधारणेन स्वभावशब्देन च असद्व्यपदेशैकान्त्यं सूचितम्। 'अन्तवन्तः' इति साध्यस्य हेत्वाकाङ्क्षां शमयन् धर्मिप्रतिपादकमेव देहशब्दं निर्वक्ति— **दिह उपचय** इति। उपचयरूपाः सावयवा इत्यर्थः। देहशब्दो रूढ्या धर्मिप्रतिपादकः, योगेन हेतुप्रतिपादनपर इति भावः। साध्यनिर्देशे प्रकृतिप्रत्यययोरर्थमाह— **विनाशस्वभावा** इति। नात्र निरूपणापेक्षया देशाद्यपेक्षया वा निर्णयपरिमाणादिरन्तो विवक्षितः। मतुप् च नित्ययोगादिविषय इत्यर्थः। व्याप्तिदृष्टान्तावाह— **उपचये**ति। श्रुतितदर्थापत्तिभ्यामपि शरीरस्य विनाशस्वभावतामुपपादयतीत्याह— **नित्यस्ये**ति। 'नित्यस्य, शरीरिणः' इति पदद्वयसूचिते श्रुतितदर्थापत्ती। कथं कैरुक्ता इत्याकाङ्क्षां शमयति— **कर्मे**त्यादिना। शरीरिण इतीनिप्रत्ययेन षष्ठ्या च प्रतीतस्य सम्बन्धस्य कर्मा-

ख्यो हेतुः प्रकृतोपयोगाद्दर्शितः। ईश्वरादिशरीराणामकर्माधीनत्वात्तद्व्यवच्छेदार्थम् 'इमे' इति निर्देशसूचितमुक्तम्— **भूतसङ्घातरूपा** इति। अनेकभूतसङ्घातात्मकत्वमपि अनित्यत्वे हेतुः। **कर्मावसानविनाशिन** इति शरीरशब्दनिर्वचनफलितम्। विशरणाद्धि शरीरम्। कैश्चिच्छास्त्रैस्तावद्देहानामुत्पत्तिविनाशौ द्वावप्यभिधीयेते। यैश्च कर्माधीनोत्पत्तिमात्रमुक्तम्, तैरप्यर्थात्कर्मावसाने विनाशोऽप्युक्त एव स्यादिति भावः। एवं च 'इमे देहाः शरीरिणः' इति पदत्रयेण सूचितं भूतसङ्घातरूपत्वसावयवत्वकर्मफलभोगार्थत्वरूपं शरीरानित्यत्वे हेतुत्रयमुक्तम्।

३ रा. भा.— आत्मा त्वविनाशी, कुतः? अप्रमेयत्वात्। न ह्यात्मा प्रमेयतयोपलभ्यते, अपितु प्रमातृतया। तथा च वक्ष्यते—'एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः' [१३।१] इति। न चानेकोपचयात्मक आत्मोपलभ्यते, सर्वत्र देहे 'अहमिदं जानामि' इति देहस्य चान्यस्य च प्रमातृतयैकरूपेणोपलब्धेः।

४ वे. ता. चं.— अनाशिनोऽप्रमेयस्येति पदद्वयमात्मनित्यत्वाख्यसाध्यसम्भावनातद्धेतुपरतया व्याख्याति— **आत्मा** त्विति। नित्यत्वस्य नाशानर्हत्वेन स्थिरीकरणात् 'नित्यस्य' 'अनाशिनः' इत्यनयोरपुनरुक्तिः; स्थूलसूक्ष्मनाशविरहाभिप्रायाद्वा। असिद्धो हेतुः, आत्मनोऽप्यस्मत्सिद्धान्ते प्रमाविषयत्वादित्यत्राह— **नह्यात्मे**ति। प्रमेयत्वपर्युदासः प्रमेयतैकस्वभावशरीरादिव्यावर्तनमुखेन प्रमातृत्वपर्यवसितः, नञोऽत्र तदन्यवाचित्वात्। एवमेव हि क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्विवेको वक्ष्यत इत्याह— **तथा चे**ति। एतेन ज्ञानाविषयत्वमात्रं व्याकुर्वन्निरस्तः। प्रमेयत्वं चात्र भोग्यत्वपर्यवसितम्। तद्व्यतिरेकश्च पूर्वोक्तकर्मफलभोगार्थत्वरूपहेतुव्यतिरेकरूपेण भोक्तृत्वपर्यवसितः। ततश्चायं पूर्वोक्तहेत्वन्तरद्वयव्यतिरेकस्यापि प्रदर्शनार्थ इति मत्वा तयोरपि व्यतिरेकमाह— **न चे**त्यादिना। सावयवत्वे योग्यानुपलब्धिमाह— **सर्वत्रे**ति। सर्वशब्दोऽत्र देहांशकार्त्स्न्यपरः। तेनाणोरप्यात्मनः 'पादे मे वेदना, शिरसि मे सुखम्' इत्यादिसुखदुःखनिमित्ततत्तदवयवावच्छिन्नव्यवहारदशायामपि निरवयवत्वोपलब्धिरुक्ता। यद्वा देवादिरूपेण विचित्रप्रकारेष्वनन्तेषु देहेषु क्वचिदपि देहे देहिनः सावयवत्वं नोपलब्धमित्यर्थः। अहमित्येकवचनमेकस्मिन् देहेऽभिमन्तुरात्मन एकत्वं सूचयति। यद्यात्मा सावयवः स्यात्, तदावयवीति कदाचिदुपलभ्येत, प्रत्येकं तदवयवानामपि चैतन्यस्यावश्याभ्युपगमनीयत्वात्। सावयवत्वे ह्यवयवसङ्घातरूपोऽवयविरूपो वा स्यात्, उभयथाप्यवयवगतविशेषगुणमन्तरेण न तत्र विशेषगुणसिद्धिः। किण्वादिष्वपि हि प्रत्येकमसिद्धापि मदशक्तिः पाकविशेषाद्रसविशेषादिवत्प्रत्येकं जायते। शक्तेश्चापर्यनुयोज्यत्वेऽपि विशेषगुणेष्वयं नियमो दुस्त्यजः। ज्ञानद्रव्यत्वपक्षेऽप्येवमेव, निष्प्रभसमुदाये सप्रभत्वायोगवत्। एवं च सति समाजवदेकस्मिन् देहे मिथः कलहासूयेर्ष्यानिग्रहानुग्रहादयोऽप्युपलभ्येरन्। समुदायावयविनोश्चातिपीडायामवयवव्यतिरिक्तयोरभावादवयवानामेवानुभवितृत्वं स्यात्। तथा सति पाण्याद्यवच्छिन्नात्मावयवानुरूपं तदन्योऽवयवो न प्रतिसन्दधीतेति 'दक्षिणहस्तेन मयैव स्पृष्टं वामहस्तेन पुनः स्पृशामि' इत्यादिप्रतिसन्धानं न स्यात्। न चात्मावयवानामाशुतरसञ्चारात्तदुपपत्तिः, आत्मनश्चूर्णपुञ्जकल्पत्वप्रसङ्गेन सङ्घातविशेषस्याप्यसिद्धिप्रसङ्गात्। न च वस्त्रादिषु मृगमदवासनेवान्यवासनासङ्क्रमः, मात्रानुभूतस्य गर्भस्थेनापि स्मरणप्रसङ्गात्। न च भेदाभेदात्सर्वोपपत्तिः, तस्यैव व्याघातादिदुस्थत्वस्य शारीरकभाष्यादिषु प्रपञ्चितत्वात्। तदेवम् 'अहम्' इत्येकत्वेनोपलम्भो निरवयवत्वमन्तरेण नोपपद्यते। एतेनार्थाद्देहेन्द्रियप्राणानामप्यात्मत्वं निरस्तं वेदितव्यम्। तथाहि— न हि पाण्याद्यारब्धोऽवयव्यस्ति, सत्कार्यवादस्थापनात्। न च पाण्यादय एवात्मानः, प्रत्येकमहन्त्वाद्यभावात् अविवादनियमासम्भवाच्च। न चात्र परस्परोपकार्योपकारकभावाभिमानः सुवचः। अत एव च न तत्समुदायः। एवमिन्द्रियग्रामे प्राणाख्यसङ्घातेऽपि— इति।

देहस्य चान्यस्य चेति। गृहक्षेत्रादितुल्यो 'ममेदम्' इति देहस्येदङ्ग्रहः। 'स्थूलोऽहम्' इत्यादिकं तु प्रबुद्धस्यापृथक्सिद्धेरप्रबुद्धस्य तु भ्रान्त्येति न कश्चिद्दोष इति भावः। **प्रमातृत**येति। विमर्शदशायां प्रमेयस्याप्यात्मनः प्रमातृत्वेनैव हि सर्वदा विषयग्रहणवेलायां स्फुरणम्। 'अज्ञासिषम्' इत्येवमादिरूपेण अन्यदापि प्रमातृत्वं परामृष्टम्। आत्मग्रहणेऽपि 'मां जानामि' इति प्रमातृत्वमपि सुस्थितमेवेति भावः। **एकरूपेणे**ति। सावयवत्वे कस्यचिदवयवस्य कदाचित्प्रमातृत्वेऽन्येषां चाप्रमातृत्वेन स्फुरणं स्यात्। न ह्यनेकेषां चेतनानामवयवानां प्रमाप्रसरयौगपद्यनियमोऽस्तीति भावः।

३ रा. भा.— न च देहादेरिव प्रदेशभेदे प्रमातुराकारभेद उपलभ्यते। अत एकरूपत्वेन अनुपचयात्मकत्वात् प्रमातृत्वाद्व्यापकत्वाच्च आत्मा नित्यः। देहस्तु उपचयात्मकत्वात् शरीरिणः कर्मफलभोगार्थत्वात् अनेकरूपत्वात् व्याप्यत्वाच्च विनाशी।

४ वे. ता. चं.— अथ पूर्वोक्तमेव मुखभेदेन साधयन् विजातीयसङ्घातात्मकत्वे योग्यानुपलब्धिं चाह— **नचे**ति। पाञ्चभौतिकेषु देहादिषु तत्तद्भूतांशभूतत्वगसृङ्मांसादौ तत्तद्भूतप्रयुक्ताकारभेद उपलभ्यते; नैवं प्रमातरि। तथा च श्रूयते—

" कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव " [बृ. उप. ४।५।१३] इत्यादि । यद्वा **आकारभेद** इति पाणिपादादिसन्निवेशभेदो विवक्षितः। तदेवमात्मनो नित्यत्वे देहस्य विनाशित्वे च प्रत्येकं हेतुचतुष्टयं श्लोकद्वयसिद्धं सुखग्रहणाय सङ्कलय्य दर्शयति— **अत** इति । **एकरूपत्वेन** अभूतसङ्घातात्मकत्वादित्यर्थः। **अनुपचयात्मकत्वात्** निरवयवत्वादित्यर्थः। नन्विदमखिलमपि हेतुजातमनुपपन्नम्; तथा हि— तत्रासङ्घातरूपत्वस्य निरवयवत्वस्य च रूपरसादिभिर्महदादिभिश्चानैकान्त्यम्; प्रमातृत्वं च यदि कर्मफलभोक्तृत्वं विवक्षितम्, तदानीम् असाधारणानैकान्त्यम्, सकलसपक्षविपक्षव्यावृत्तेः । तत्र चेश्वरादेरपि पक्षीकारे भागासिद्धिश्च। यदि प्रमाश्रयत्वमात्रं विवक्षितम्, तदा सर्वप्रमातृपक्षीकरणे पूर्ववदसाधारण्यम् । जीवमात्रपक्षीकारे त्वीश्वरनित्यत्वस्यापि दृढाभ्युपगमाभावात्तस्मिन् दृष्टान्ते सन्दिग्धसाध्यवैकल्यादिदोषः। व्यापकत्वं च यदि सर्वव्यापकत्वम्, तदा स्वरूपासिद्धिः, प्रत्येकं क्षेत्रज्ञानामणूनां तदभावात्, ईश्वरापेक्षया व्याप्यत्वाच्च। यदि कतिपयव्यापकत्वम्, तदा शस्त्राकाशादिभिरेवानैकान्त्यम्। शरीरानित्यत्वसाधकं सावयवत्वमपीश्वरदिव्यविग्रहाभरणायुधादिविशेषैः, एवं कर्मफलभोगार्थत्वं च। यदि तद्धेतुत्वं, तदेश्वरजीवस्वरूपादिभिः पूर्ववदनैकान्त्यम्। यदि तदर्थमुत्पन्नत्वम्, तदा व्यर्थविशेषणत्वम्, उत्पन्नत्वमात्रेण व्याप्तिसिद्धेः। सङ्घातरूपत्वमपि सावयवत्ववदनैकान्तिकम् । व्याप्यत्वं च यदि सर्वापेक्षया तदा त्वसिद्धिदोषः। न हि शरीरादिकं पर्वतादिभिर्व्याप्यते । अप्रसिद्धत्वं च हेतोः कुत्रचिदपि तस्याभावात्। यदि कतिपयापेक्षया, तदेश्वरव्याप्यैर्जीवदिव्यमङ्गलविग्रहादिभिरनैकान्त्यम् । यदि जीवव्याप्यत्वमिति विशेष्येत, तदा नित्यसूरिविग्रहविशेषादिभिः प्रकृत्यादिभिश्च प्राग्वद्व्यभिचारः । एतेन क्षेत्रज्ञव्याप्यत्वमित्यपि निरस्तम् । यदि पुनरव्यापकत्वं विवक्षितम्, तदाणिमाद्यैश्वर्यवद्योगिप्रभृतिशरीरेषु स्वरूपासिद्धिः, तच्छरीराणां शिलाद्युन्मज्जननिमज्जनादेरपि योग्यत्वात्— इति ।

अत्रोच्यते— असङ्घातत्वनिरवयवत्वयोस्तावत् अर्जुनादिबुद्ध्याघातकतया प्रस्तुतशस्त्राग्न्याद्यधीनविनाशनिवृत्तेः। साध्यत्वान्न महदादिभिरनैकान्त्यम्। द्रव्यत्वेन विशेषणान्नाग्न्यादिनाश्यरूपादिभिरनैकान्त्यम् । एवं प्रत्यक्षादिसिद्धनाशकनिषेधे महदादिवत्केवलमीश्वरसङ्कल्पादिना नाशः शङ्क्येत, तदपि श्रुत्यैव प्रतिषिध्येतेति भावः। प्रमातृत्वस्य भोक्तृत्वपर्यवसाने कर्मफलभोगार्थत्वरूपप्रमेयत्वनिषेधमुखेनानुत्पत्तिपर्यवसितत्वादनुत्पन्नत्वस्य च नित्यत्वेन व्याप्तिसिद्धेः आत्मस्वरूपानुत्पत्तेश्च शास्त्रसिद्धत्वान्न कश्चिद्दोषः । प्रमाश्रयत्वमात्रस्य हेतुत्वे त्वीश्वरो दृष्टान्तः । तत्र साध्यसन्देहो 'न त्वेवाहम्' [२।१२] इत्यस्य व्याख्यानदशायां निराकृतः । व्यापकत्वस्य प्रयोगस्तु पूर्वमस्मद्व्याख्यातप्रकारेण शस्त्रादिविषयतया पठितव्य इति न तत्रापि दोषः। शरीरानित्यत्वसाधनेषु च सावयवत्वभूतसङ्घातत्वयोः प्राकृतत्वे सतीति विशेषणान्न व्यभिचारः। एतदर्थं हि '**इमे देहाः**' इत्युक्तम्। कर्मफलभोगार्थत्वमपि तदर्थमुत्पन्नत्वमेव, न च व्यर्थविशेषणम्, मुक्तात्मज्ञानविकासस्य व्यवच्छेद्यत्वात्। न हि सोऽनुत्पन्नः, प्रागभावात्। निवृत्ते प्रतिबन्धके करणनिरपेक्षस्वरूपाधीनोत्पत्तित्वमात्रेण हि स्वाभाविकमुच्यते; न त्वनुत्पन्नत्वेन। 'दोषप्रहाणान्न ज्ञानमात्मनः क्रियते तथा। प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते नित्या एवात्मनो हि ते' [वि. ध. १०४।५६] इत्यादिकं त्ववबोधादिस्वरूपस्यानुत्पन्नतामाह, न तु तद्विकासस्य । अथवाऽवस्थारूपत्वेन तस्योत्पन्नत्वं नाम पृथक्चिन्त्यताम् । तदवस्थावस्थितव्यवच्छेदाय विशेषणं स्यात्। अस्तु वा विशेषणनैरपेक्ष्यम्; तथाप्युत्पन्नत्वमात्रेणानित्यत्वं तावत्सिद्धम्, अज्ञातोत्पत्तिषु केषुचिच्छरीरेषु हेत्वसिद्धिशङ्कापरिहारः कर्ममूलत्वप्रदर्शनेन क्रियते। कर्मावसानविनाशित्वस्य वा साध्यत्वात्तदौचित्याय चेदं विशेषणं सार्थम्। साध्यत्वं व्याप्यत्वं च शस्त्राद्यपेक्षया विवक्षितम् । साध्यं च तदधीनविनाशित्वमिति न कश्चिद्दोषः । ननु यो यद्व्याप्यः स तदधीनविनाश इति न व्याप्तिः, ईश्वरव्याप्यैः प्रकृतिपुरुषकालादिभिरनैकान्त्यादिति चेत्, न; योग्यत्वस्य साध्यत्वात्तत्रापि तत्सम्भवात् । ईश्वरनित्येच्छापरिग्रहादेव हि तन्नित्यत्वम्, अन्यथा यदीश्वरो जीवादिस्वरूपमपि सञ्जिहीर्षेत्, कस्तस्य शासिता । तर्हि जीवाकाशादिव्याप्यैस्तदधीननाशरहितैः शरीरादिभिर्व्यभिचार इति चेत्, न; तेषामपि तन्नाश्यत्वयोग्यत्वात् । तन्नाशकर्तेश्वरस्तु न तत्र जीवादीन्युपकरणीकरोतीति विशेषः । ततश्चैवं प्रयोगः— शरीरादि शस्त्राद्यधीनविनाशयोग्यं, तद्व्याप्यत्वात्। यत् यद्व्याप्यं तत्तदधीनविनाशयोग्यम्—इति । यद्वा तिष्ठतु सामान्यव्याप्तिः, शस्त्रादिनाश्यत्वमेव साध्यम्, शस्त्रादिव्याप्यत्वादित्येव च हेतुः। यच्छस्त्रादिव्याप्यं तच्छस्त्रादिनाश्यम्, यथा कदलीकाण्डादीति। न चाकाशादि शस्त्रादिव्याप्यं, सूक्ष्मत्वे सत्यनुप्रवेशस्य विवक्षित्वात्; सूक्ष्मत्वस्य चात्र यत्र यत्प्रतिहन्यते, तत्राप्रतिहतत्वं ततः सूक्ष्मत्वमिति निष्कर्षात्। योगिप्रभृतिशरीराणां तु शस्त्रादिव्याप्यत्वमेव परिणामविशेषादेर्निवृत्तम् । अतस्तदधीननाशाभावः। शस्त्राद्यपेक्षया व्यापकत्वमेव तेषामिति तैर्न व्यभिचारः। ततोऽपि सूक्ष्मतरैरीश्वरसङ्कल्पस्वसङ्कल्पादिभिस्तु तन्नाशः । एतेन शस्त्रास्त्रादिप्रतिबन्धकौषधाद्यनुगृहीतशरीरवृत्तान्तोऽपि व्याख्यातः, औषधादिभिस्तत्र प्रवेशप्रतिबन्धात्। तस्मात्सिद्धमष्टावपि हेतवोऽष्टदिग्विजयिनः—इति।

ननु— किमर्थमिह लोकसिद्धं शरीरानित्यत्वं प्रसाध्यते। केषुचिच्छरीरेषु प्रत्यक्षत एव नाशो दृष्टः। अविनष्टेषु भीष्मादिशरीरेष्वपि तत्तुल्यतया नाशित्वं निश्चितमेव। अन्यथा शत्रून् प्रति शस्त्रादिकमपि न प्रहीयेत। स्वयमपि शत्रुशस्त्रादिकं न निवारयेत्। अतः शरीरानित्यत्वस्य सम्प्रतिपन्नत्वात्सन्दिग्धे च न्यायापेक्षणान्निरर्थकमिह सावयवत्वाद्यनुमानचतुष्टयम्—इति।

अत्रोच्यते—प्रथमं तावदात्मनित्यत्वानुमानानां यच्छस्त्राद्यधीनविनाशम्, तत् सावयवं यथा शरीरमिति व्यतिरेकव्याप्तिप्रद-

र्शनमेकं प्रयोजनम् । तत एव देहात्मनोर्विरुद्धधर्मप्रपञ्चनेन भेदस्थापनं द्वितीयम् । शस्त्रादिनिवारणरसायनसेवादिभिर्नित्यत्वमपि किं सम्भवेदिति सन्देहापाकरणं तृतीयम् । एवं देहानां नाशतद्धेत्वोरवश्यम्भावित्वप्रतिपादनेन स्वदेहवैराग्यजननं चतुर्थम् । परदेहेषु च स्वस्यैकस्यैव नाशहेतुत्वभ्रमनिरसनेन वक्ष्यमाणप्रकारेण स्वतन्त्रकर्तृत्वाभिमानक्षालनं पञ्चमम् । नाशहेतौ सत्यवश्यं नश्यतीति प्रतिपादनात् फलाभिसन्धिरहितकर्मानुष्ठानादिनाऽत्यन्तनाशस्यापि सम्भावनाद्योतनं षष्ठम् । नश्वरस्वभावत्वादशोचनीयत्वं सप्तमम् । शीघ्रं मोक्षसाधने प्रवर्तितव्यमित्यष्टमम् । एवं यथोचितमन्यदपि भाव्यम्— इति ।

३ रा. भा.— तस्माद्देहस्य विनाशस्वभावत्वादात्मनो नित्यस्वभावत्वाच्च उभावपि न शोकस्थानमिति शस्त्रपातादिपरुषस्पर्शानवर्जनीयान् स्वगतानन्यगतांश्च धैर्येण सोढ्वा अमृतत्वप्राप्तये अनभिसंहितफलं युद्धाख्यं कर्मारभस्व ॥ १८ ॥

४ वे. ता. चं.—'तस्माद्युध्यस्व भारत' [२।१८] इत्यत्र तस्मादित्यस्य व्याख्यानं **देहस्ये**त्यादि **न शोकस्थानमि**त्यन्तम् । 'मात्रास्पर्शास्तु' [२।१४] इत्यादिश्लोकद्वयप्रतिपादितेन द्वन्द्वतितिक्षारूपपरिकरेणामृतत्वरूपफलेन च पूरयन्नाह—**शस्त्रे**ति । अत्र **परगतान्** प्रति शोचतः स्वगताभिधानं मर्मोद्घाटनेन मानजननार्थम् । शास्त्रीयत्वादेव हि **स्वगत**मपि दुःखं सह्यते । तथा यज्ञपशुशत्रुप्रभृतिगतमपि सोढव्यमिति प्रदर्शनार्थं च युद्धस्यानीप्सितराज्यादिक्षुद्रभोगान्तरप्रधानकत्वव्युदासाय प्रकरणारम्भोक्तमेव फलमुचितमिति **अमृतत्वप्राप्तये** इत्युक्तम् । धात्वर्थस्य पराभिमतं करणतयान्वयमपाकुर्वन् 'युध्यस्व' इत्यत्र प्रकृतिप्रत्ययार्थौ विविच्याह—**युद्धाख्यं कर्मारभस्वे**ति । अयमर्थः सेश्वरमीमांसायां प्रपञ्चितोऽस्माभिः ॥ १८ ॥

५ आ. मा. भा.— भवतु देहस्यापि कस्यचिन्नित्यत्वमिति, नेत्याह— अन्तवन्त इति । अस्तु तर्हि दर्पणनाशात् प्रतिबिम्बनाशवदात्मनाश इत्यत आह— नित्यस्य शरीरिण इति । ईश्वरव्यावृत्तये । न च नैमित्तिकनाश इत्याह—अनाशिन इति । कुतः ? अप्रमेयेश्वरसरूपत्वात् । नह्युपाधिबिम्बसन्निध्यनाशे प्रतिबिम्बनाशः, सति च प्रदर्शके । स्वयमेवात्र प्रदर्शकः, चित्त्वात् नित्यश्चोपाधिः कश्चिदस्ति । 'प्रतिपत्तौ विमोक्षस्य नित्योपाध्या स्वरूपया । चिद्रूपया युतो जीवः केशवप्रतिबिम्बकः' इति भगवद्वचनात् ॥ १८ ॥

६ ज. प्र. दी — देहानामन्तवत्त्वं प्रागुक्तं किमथमुच्यत इत्यत आह— **भवत्वि**ति । आत्मनित्यत्वानुमानस्य प्रतिपक्षं वक्तुं स्वाभिप्रेतस्य हेतोः सिद्धान्तिनाप्यभ्युपगतत्वं दृढीकुर्वता पूर्वपक्षिणा देहस्यापि कस्यचिन्नित्यत्वं भवतु किमिति पृष्टे (सति) नेत्याहेत्यर्थः । सिद्धार्थतापरिहाराय **कस्यचि**दित्युक्तम् । नन्वतिप्रसङ्गोऽयं कस्मान्न भवति ? **कस्यचि**दिति विशेषणवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । नित्यस्येत्यात्मनित्यत्वं पुनः कस्मादुच्यत इत्यत आह— **अस्त्वि**ति । एवं देहानित्यत्वं सिद्धान्तिनोऽपि सिद्धं कृत्वा तर्हि प्रतिबिम्बस्यात्मन उपाधेर्देहस्य नाशान्नाशोऽस्तु दर्पणनाशान्मुखप्रतिबिम्बस्येवेति पूर्वपक्षिणा प्रतिपक्षेऽभिहिते तत्प्रतिषेधायेदमाहेत्यर्थः । अनेन तथाऽप्यात्मा नित्य इति वाक्यवृत्तिः सूचिता । अनुवादे प्रयोजनाभावात् ये देहा अनित्या न तेषामुपाधित्वम् , यस्योपाधित्वं नासावनित्य इति भावः । तदिदमुक्तं इमे इति । व्यक्तीकरिष्यते चैतत् । ननु शरीरिणो देहा इति व्यर्थम्, अशरीरस्य देहाभावादित्यत आह— **शरीरिण** इति । नित्यस्य देहा अन्तवन्त इत्युच्यमाने ईश्वरदेहस्याप्यन्तवत्त्वं प्रसज्यते, तद्व्यावृत्त्यर्थं **'शरीरिणः'** इति विशेषणम् । 'जन्तुजन्युशरीरिणः' [अमरे १।४।३०] इत्यभिधानाच्छरीरिशब्दस्य जीवे प्रसिद्धेः । तथापि 'अनाशिनः' इति पुनरुक्तिरिति । अत्र केचित्तत्परिहाराय 'विनाशिनः' इति पाठान्तरं कुर्वन्ति, तदसत् ; 'अन्तवन्तः' इत्यनेन पुनरुक्तितादवस्थ्यात् । कथञ्चित्समाधानेऽन्यत्रापि तत्समम् । किमन्यथापाठेनेत्याशयवानाह— **नचे**ति । उपाधिनाशेन नाशाभावेऽपि उपाधिबिम्बसन्निधिनाशान्निमित्तात्प्रतिबिम्बस्यात्मनो नाशो भविष्यति । न चासिद्धिः शङ्क्या । परिच्छिन्नस्यैव प्रतिबिम्बसम्भवेन सन्निधिनाशध्रौव्यादिति पुनः प्रतिपक्षिते तत्प्रतिषेधायेदमिति भावः । अप्रमेयस्येत्येतदसम्भावि विशेषणम् । व्यर्थं चेत्यतस्तन्निवर्त्यामाशङ्कां दर्शयित्वा व्याचष्टे— **कुत** इति । न हि प्रतिपक्षो वाङ्मात्रेण निषेद्धुं शक्यत इति भावः । अप्रमेयेत्यनेन प्रतिपक्षहेतोरसिद्धिमाचष्टे । नायमात्मा घटादेः कस्यचित्प्रतिबिम्बः; किन्त्वीश्वरस्य । स चाप्रमेयः सर्वगत इति कथं तस्योपाधिसन्निधिनाश इति । ननु कथमिदं लभ्यते अतद्भावे सामानाधिकरण्यं सारूप्यं गमयतीति प्रसिद्धमेव, न च सर्वगतस्य प्रतिबिम्बासम्भवः, तदधीनसारूप्यस्य प्रतिबिम्बत्वात् , तदिदमुक्तं सरूपत्वादिति ।

ननु वक्तव्यं सर्वमुक्त्वोपसंहारः क्रियते, तत्किमात्मनित्यत्वविषये सर्वशङ्कोद्धारो जातो येन 'तस्माद्युद्ध्यस्व' इत्युपसंह्रियत इत्यतो जात इत्याह— **नही**ति । उपाधिबिम्बसन्निध्यनाशे प्रदर्शके आदर्शे उपाधौ बिम्बे चाविनष्टे सति प्रतिबिम्बनाशो न ह्यस्ति उपपादितश्चात्र त्रयस्यानाश इति भावः । ननु विनाशिनां देहानामप्यनुपाधिकत्वात्कोऽत्रोपाधिरित्यत आह—**स्वयमिति** । उपाध्युपाधिमद्भावो विशेषबलेनेति भावः ।

लोकेऽदृष्टमिदं कथमङ्गीकार्यमित्यत आह— **चित्त्वादि**ति । जडेऽप्ययावद्वस्तुभावित्वात्सर्वत्र भेदाभेदौ । चित्स्वरूपे तु यावद्वस्तुभावित्वादभेद **एवे**ति भावः । स्वस्यैवोपाधित्वे मुक्तावात्मनिवृत्तिः स्यात् । उपाधिनिवृत्तिलक्षणत्वान्मुक्तेरित्यत आह— **नित्य** इति । द्विविध उपाधिरात्मनः नित्योऽनित्यश्च, तत्र नित्यस्यावस्थानं, अन्यस्य निवृत्तिर्मुक्ताविति कुत एतदित्यत आह— **प्रतिपत्ता**विति । प्राप्तौ सत्यां कुतस्तिष्ठतीति शेषः । ननूपाध्येति कथं ? क्तिप्रत्ययान्तस्य पुल्लिङ्गानियमात् । तर्हि इषुधिद्रयोः कथम् । प्रयोगदर्शनादपवादः । यथाह 'लिङ्गशेषविधिर्व्यापी विशेषैर्यद्यबाधितः' इति । समं प्रकृतेऽपि । स्व आत्मा रूपं यस्याः सा स्वरूपा । चिद्रूपत्वात् स्वरूपत्वं, स्वरूपत्वान्नित्यत्वम् ॥ १८ ॥

७ ह. पै. भा.— किं पुनस्तदसत्, यत्स्वात्मसत्तां व्यभिचरति इत्युच्यते– अन्तो नाशो विद्यते येषां तेऽन्तवन्तः । नित्यस्य शरीरिणो यथा मृगतृष्णिकादौ सद्बुद्धिरनुवृत्ता प्रमाणनिरूपणाद्विच्छिद्यते स तस्यान्तः, तथेमे देहाः स्वप्नमायालब्धदेहादिवदन्तवन्तः । नित्यस्य शरीरिणः शरीरवतोऽनाशिनोऽप्रमेयस्याऽऽत्मनोऽन्तवन्त इत्युक्ताः, पण्डितैर्ब्रह्मवादिभिरित्यर्थः । अप्रमेयस्य प्रत्यक्षादिप्रमाणैरपरिच्छेद्यस्य, न त्वात्मा परिच्छिद्यते । तथा च श्रुतिः—"यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा" [बृहदा. ३।४।१] इति । यस्मादेवं नित्यः सन्नविच्छेद्यश्चाऽऽत्मा तस्माद्युध्यस्व, तदुपरमं मा कार्षीरित्यर्थः । न ह्यत्र युद्धकर्तव्यता विधीयते, युद्धे प्रवृत्त एवासौ मोहप्रतिबन्धतस्तूष्णीमास्ते, तस्य प्रतिबन्धापनयनं भगवता क्रियते, तस्माद्युध्यस्वेत्यनुवादमात्रं न विधिः ॥१८॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वम्' [२।११] इति प्राथमिकश्लोके भीष्माद्यात्मनां वा शोच्यत्वं तदीयदेहानां वेति विकल्प्य 'न त्वेवाहम्' [२।१२] इत्यादिभिः षड्भिराद्यः पक्षो निरस्तः । इदानीं द्वितीयपक्षं निराचिकीर्षु, तत्रापि देहनिमित्तः शोक इति वदता वक्तव्यं किं भीष्मादिदेहा मया न निहन्यन्ते चेत्, निरशा एवावतिष्ठेरन्नित्यभिप्रायः, किं वा स्वतो नश्वरस्वभावा एव ते, तथापि मत्तो न नश्येयुः इति विकल्प्य क्रमेण निराकरोति-- इमे देहा अन्तवन्त इति प्रथमं सम्बन्धः । इमेऽन्तवन्त इति प्रत्यक्षनिर्देशः । तथा च देहानां विनाशिस्वभावत्वं प्रत्यक्षेणैव सिद्धमिति न तन्नित्यत्वशङ्कावकाश इत्यर्थः । ननु देहानामिव देहिनोऽपि नाशः प्रत्यक्षेणैव सिद्धः देवदत्तो नष्ट इति प्रतीतेः, ततश्चात्मनोऽपि नित्यत्वं न स्यादित्याशङ्क्य, देहतादात्म्याध्यासापन्नस्यात्मनो देहात्पृथगनुपलब्ध्या देहनाशातिरेकेण देहिनाशस्य प्रत्यक्षत्वमसिद्धमिति नात्मनित्यत्वहानिः । तथा च श्रुतिः—"जीवापेतं वाव किलेदं (शरीरं) म्रियते न जीवो म्रियते" [छां. उ. ६।११।३] इतीत्येतत् 'देहिनोऽस्मिन्यथा देहे' [२।१३] इत्यत्र प्रतिपादितं स्मारयति-- नित्यस्येति । नित्यस्य देहिन आत्मनः सम्बन्धिनः इमे देहा अन्तवन्त इति श्रुत्योक्ता इति योजना । श्रुत्यनुग्राहकं तर्कं दर्शयति– अनाशिनोऽप्रमेयस्येति । अधिष्ठानतत्त्वज्ञाननिवर्त्यस्य अपरिच्छिन्नस्य चेत्यर्थः । अनेन 'यद्यनित्य आत्मा स्यादधिष्ठानतत्त्वज्ञाननिवर्त्यस्त्रिविधपरिच्छेदयोगी च स्यात्' इति तर्को दर्शितः । अत्र च देहा इति बहुवचनात् शरीरिण इत्येकवचनाच्च प्रतिशरीरमात्मभेद इति मतं निरस्तम् ।

मधुसूदनसरस्वत्यस्तु— 'देहा इति बहुवचनात् स्थूलसूक्ष्मकारणरूपाः पञ्चकोशात्मकाः सर्वेऽप्यत्र देहा गृह्यन्ते ; ते च सर्वेऽप्येकस्यैव देहिनो देहाः' इति व्याचख्युः ; तच्चिन्त्यम् ।

भीष्मादिदेहनाशनिमित्तकार्जुनीयशोकनिरासार्थेऽस्मिन् श्लोके अर्जुनविनाश्यत्वेन प्रसक्तानां भीष्मादिस्थूलदेहरूपान्नमयकोशानामेव ग्रहणमुचितम् ; न तु यावन्मोक्षमनपायितया युद्धाविनाश्यानां तदीयसूक्ष्मदेहरूपाणां प्राणमयमनोमयविज्ञानमयकोशानां तदीयकारणदेहरूपस्यानन्दमयकोशस्य वा ग्रहणम्, तेषामविनाशित्वेनार्जुनस्य तन्नाशप्रयुक्तशोकाप्रसक्तेः । न चायं श्लोको न भीष्मादिदेहशोकनिरासार्थः, किन्तु 'नासतो विद्यते भावः' [२।१६] इत्येतद्विवरणार्थ इति वाच्यम् ; तथा सति 'नासतः' इति श्लोकप्रथमपादविवरणरूपस्यास्य श्लोकस्य तच्छ्लोकीयद्वितीयपादविवरणरूपात् 'अविनाशि तु' इति श्लोकात्पूर्वभावित्वौचित्येन तदनन्तरभावित्वानुपपत्तेः; कथञ्चित्तदुपपत्तावपि 'नासतो विद्यते भावः' इत्यत्र 'असतः त्रिविधपरिच्छेदवतः कृत्स्नस्यापि प्रपञ्चस्य भावः सत्ता न विद्यते, इत्येवं भवद्भिर्व्याख्यातस्यार्थस्यास्मिन् श्लोकेऽनुपलम्भेन अस्य तद्विवरणरूपत्वायोगाच्च । न चात्र अन्तवच्छब्दस्त्रिविधपरिच्छेदवद्वाचीत्यसच्छब्दविवरणरूपत्वं कल्पयितुं शक्यम् ; नित्यस्य शरीरिणः अन्तवन्तो देहा इति नित्यशब्दप्रतिद्वन्द्विनः अन्तवच्छेदस्य कालपरिच्छेदरूपनाशमात्रवाचित्वात् । न च नित्यशब्दोऽपि त्रिविधपरिच्छेदराहित्यवाचीति युक्तम् ; अविनाशवाचित्वेनैव तस्य प्रसिद्धेः, "आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः" [ ] "नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं" [मुं. उ. १।१।६] इत्यादिषु सर्वगतपदवैयर्थ्यापाताच्च । भाष्याभिप्रायस्तु प्रागेवोक्त इत्यास्तां तावत् ।

एवं भीष्मादिदेहनिमित्तकः शोक इति पक्षे किं तेषां देहा इदानीमनिहन्यमाना नित्या एव स्युरित्याशयः किंवा स्वतो

नश्वरा अपि ते मत्तो न नश्येयुरितीति विकल्प्य आद्यो निरस्तः। इदानीं द्वितीयं निराह— **तस्माद्युध्यस्वेति** । हे भारत भरतवंशप्रसूत ! तस्मात् भरतवंश्यत्वेन महाक्षत्रियत्वात् क्षत्रियं प्रति च युद्धस्य विहितत्वात् युध्यस्व अग्नीषोमीयालम्भमिव विहितं शत्रुविशसनरूपं युद्धं कुरुष्व । मन्निमित्तमेते नश्यन्तीति युद्धप्रतिबन्धकं मोहं शोकं च मा कार्षीरित्यर्थः। न ह्यत्र युद्धं विधीयते, सामान्यशास्त्रादेव तस्य प्राप्तेरित्युपोद्घातप्रकरणे प्रपञ्चितत्वादिति ॥ १८ ॥

९ व॰ त॰ दी॰— उक्तं सर्वं निगमयति— **अन्तवन्त इति**। इमे देहा नित्यस्य शरीरिणोऽस्यान्तवन्तः अनित्याः कृतेऽप्यकृते शोकेऽस्थिरा उक्ताः। शास्त्रे अन्तश्चिदात्मा तु अविनाशी अप्रमेयत्वादग्राह्यत्वादिति युद्धयस्व ॥ १८ ॥

१० पु. अ. त.— ननु देहादिनाशः प्रत्यक्षमनुभूयमानः किंरूप इत्याशङ्कायामाह— **अन्तवन्त इति** । नित्यस्य जन्ममरणशून्यस्य शरीरिणो जीवस्य जीवभावनाभिलाषप्राप्तमायासम्बन्धिन इमे देहा लौकिकाः परिदृश्यमानाः भीष्मादीनां सर्वेषां चान्तवन्तः अन्तयुक्ता उक्ता इत्यर्थः। अनाशिनो विनाशहीनस्याप्रमेयस्योपायसहस्रैरपि प्रमातुमयोग्यस्य भगवतः सम्बन्धिनः शरीरिणो जीवस्य भगवदीयस्य देहास्तु नान्तवन्त इत्यर्थः। सर्वेषामेवान्तवत्त्वकथने तु पूर्वोक्तवचनैर्विरोधः स्यात्। अत एव तेषु भिन्नत्वज्ञानार्थमेव 'इमे' इत्युक्तवान्प्रभुः। तस्मादेतेषां मारणेन पापसम्भावना नास्तीति युद्धयस्व युद्धं कुर्वित्यर्थः। **भारतेति** सम्बोधनमुक्तवचनविश्वासार्थं, यतः सत्कुलोत्पन्नस्यैवम्भूतभगवद्वाक्ये विश्वासो भवति ॥ १८ ॥

११ नी॰ भा॰ दी॰— एवं सत आत्मनो नित्यत्वमसतो देहादेरनित्यत्वं चोक्तमुपसंहरन्नेनं युद्धाभिमुखं करोति— **अन्तवन्त इति** । यद्यपि 'नासतो विद्यते भावः' [२।१६] इत्यसतां देहानां कालत्रयेऽपि सत्त्वं नास्तीति परमार्थदृष्ट्योक्तं तथापि तां दृष्टिमप्रतिपद्यमानस्य नरकादिभयमनुरुध्यमानस्य व्यवहाराभिप्रायेण नित्यानित्यविभागमभिप्रेत्य देहानामन्तवत्त्वमुच्यत इति न दोषः। नित्यत्वं कालापरिच्छेद्यत्वं, तच्च व्यवहारे नभसोऽप्यस्तीत्यत उक्तमनाशिन इति। नाशः अदर्शनं तद्वान् हि आकाशः 'नभ आत्मनि लीयते' [ ] इति स्मृतेः। अयं तु न तथेत्यनाशी, सर्वदैव प्रकाशमान इत्यर्थः। एतदपि न घटादिवद्दृश्यत्वेनेत्याह —**अप्रमेयस्येति** । तथा च श्रुतिरात्मनोऽप्रमेयत्वमाह– "एतदप्रमेयं ध्रुवम्" [बृ.उ.४।४।२०] इति, अप्रमेयमित्यस्याप्रमेयमित्यर्थः। एतच्चात्मनि प्रमाणाप्रसराज्ज्ञेयम्। तथा च श्रुतिः– "येनेदं सर्वं विजानाति तं केन विजानीयात्......... विज्ञातारमरे केन विजानीयात्" [बृ. उ.४।५।१५] इति प्रसिद्धिस्त्वस्य प्रत्यगात्मत्वादेव । "यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरः" [बृ. उ. ३।४।१] इति श्रुतेः। उक्तं च– 'प्रमाणमप्रमाणं च प्रमाभासस्तथैव च । यत्प्रसादात्प्रसिद्ध्यन्ति तदसम्भावना कुतः' इति । तस्माद्युद्ध्यस्व भारत। भीष्मादिदेहानां मिथ्यात्वादनित्यत्वाच्च स्वयमेव नष्टप्रायतया हननान्निवृत्त्या त्वया स्वधर्मो न नाशनीय इति भावः॥ १८ ॥

य[1] एनं वेत्ति हन्तारं यश्चैनं मन्यते हतम् ॥
उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते ॥ १९ ॥
न जायते म्रियते वा कदाचिन्नायं भूत्वाभविता* वा न भूयः ।
*शङ्कराचार्यसम्मतः पाठस्तु 'अभविता' इति, इतरेषां मते तु 'भविता' इति ।
अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥ २० ॥

१ शां. भा.— शोकमोहादिसंसारकारणनिवृत्त्यर्थं गीताशास्त्रं, न प्रवर्तकं, इत्येतस्य अर्थस्य साक्षिभूते ऋचौ [कठ. २।१८।१९] आनिनाय भगवान् ॥ यत्तु मन्यसे 'युद्धे भीष्मादयो मया हन्यन्ते, अहमेव तेषां हन्ता' इति, एषा बुद्धिः मृषैव ते । कथम् ?— **य एनं इति**। य एनं प्रकृतं देहिनं वेत्ति विजानाति हन्तारं हननक्रियायाः कर्तारं, यश्च एनं अन्यो मन्यते हतं देहहन-

१ हन्ता चेन्मन्यते हन्तुं हतश्चेन्मन्यते हतम्। उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते ॥ [कठो. २-१९] गीताशास्त्रस्य श्रुतिमूलकत्वे प्रमाणभूतोऽयं श्लोकः। अग्रिमश्च। स यथा— न जायते म्रियते वा विपश्चिन्नायं कुतश्चिन्न बभूव कश्चित्। अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥ [कठो. २-१८]

नेन 'हतः अहम्' इति हननक्रियायाः कर्मभूतं, तौ उभौ न विजानीतः न ज्ञातवन्तौ अविवेकेन आत्मानम्। 'हन्ता अहम्' 'हतः अस्मि अहम्' इति देहहननेन आत्मानं अहम्प्रत्ययविषयं यौ विजानीतः तौ आत्मस्वरूपानभिज्ञौ इत्यर्थः। यस्मात् न अयं आत्मा हन्ति न हननक्रियायाः कर्ता भवति, न हन्यते न च कर्म भवतीत्यर्थः, अविक्रियत्वात् ॥ १९ ॥

२ आ. शां. व्या.— 'अविनाशि तु तद्विद्धि' [२।१७] इत्यत्र पूर्वार्धेन तत्पदार्थसमर्थनमुत्तरार्धेन निरीश्वरवादस्य परिणामवादस्य वा निराकरणमात्मनि जन्मादिप्रतिभानस्यौपचारिकत्वप्रदर्शनार्थं 'अन्तवन्तः' [२।१८] इत्यादि वचनमिति केचित्; अस्तु नामायमपि पन्थाः, पूर्वोक्तस्य गीताशास्त्रार्थस्योत्प्रेक्षामात्रमूलत्वं निराकर्तुं मन्त्रद्वयं भगवानानीतवानिति श्लोकद्वयस्य सङ्गतिं दर्शयति— **शोकमोहादी**ति। तत्र प्रथममन्त्रस्य सङ्गतिमाह— **यत्त्वि**ति। प्रत्यक्षनिबन्धनत्वादमुष्या बुद्धेर्मृषात्वमयुक्तमित्याक्षिपति— **कथ**मिति। प्रत्यक्षस्याज्ञानप्रसूतत्वेनाऽऽभासत्वात्तत्कृता बुद्धिर्न प्रमेति परिहरति— **य एन**मिति। "हन्ता चेन्मन्यते हन्तुम्" [कठो २।१९] इत्याद्यामृचमर्थतो दर्शयित्वा व्याचष्टे— **य एनं प्रकृत**मिति। हन्तारं हतं वाऽऽत्मानं मन्यमानस्य कथमज्ञानमित्याशङ्क्याऽऽह— **हन्ताऽह**मिति। हन्तृत्वादिज्ञानमज्ञानमित्यत्र हेतुमाह— **यस्मा**दिति। आत्मनो हननं प्रति कर्तृत्वकर्मत्वयोरभावे हेतुं दर्शयति— **अविक्रियत्वा**दिति ॥ १९ ॥

१ शां. भा.— कथं अविक्रियः आत्मेति द्वितीयो मन्त्रः– न जायते न उत्पद्यते, जनिलक्षणा वस्तुविक्रिया न आत्मनो विद्यते इत्यर्थः। तथा न म्रियते वा। वाशब्दः चार्थे। न म्रियते च इति अन्त्या विनाशलक्षणा विक्रिया प्रतिषिद्ध्यते। कदाचिच्छब्दः सर्वविक्रियाप्रतिषेधैः सम्बद्ध्यते— न कदाचित् जायते, न कदाचित् म्रियते, इत्येवम्। यस्मात् अयं आत्मा भूत्वा भवनक्रियां अनुभूय पश्चात् अभविता अभावं गन्ता न भूयः पुनः, तस्मात् न म्रियते। यो हि भूत्वा न भविता स म्रियते इति उच्यते लोके। वाशब्दात् नशब्दाच्च अयं आत्मा अभूत्वा वा भविता देहवत् न भूयः पुनः। तस्मात् न जायते। यो हि अभूत्वा भविता स जायते इति उच्यते। नैवं आत्मा। अतो न जायते। यस्मात् एवं तस्मात् अजः। यस्मात् न म्रियते तस्मात् नित्यः च।

२ आ. शां. व्या.-- तदेव साधयितुं "न जायते म्रियते वा विपश्चित्" [कठो. २।१८] इत्यादिमन्त्रान्तरमवतारयति-- **कथ**मिति। सर्वविक्रियाराहित्यप्रदर्शनेन हेतुं विशदयन्मन्त्रमेव पठति— **न जायत** इति। जन्ममरणविक्रियाद्वयप्रतिषेधं साधयति— **नाय**मिति। अयमात्मा भूत्वा नाभविता, न वाऽभूत्वा भूयो भवितेति योजना। न केवलं विक्रियाद्वयमेवात्र निषिध्यते, किन्तु सर्वमेव विक्रियाजातमित्याह— **अज** इति। वाच्यमर्थमुक्त्वा विवक्षितमर्थमाह— **जनिलक्षणे**ति। विकल्पार्थत्वं व्यावर्तयति-- **वे**ति। निष्पन्नमर्थं निर्दिशति— **ने**त्यादिना। सम्बन्धमेवाभिनयति— **न कदाचि**दिति। अन्त्यविक्रियाभावे हेतुत्वेन नायमित्यादि व्याचष्टे— **यस्मा**दिति। उक्तमेव व्यनक्ति— **यो ही**ति। आत्मनि तु भूत्वा पुनरभवनाभावान्नास्ति मृत्युरित्यर्थः। आत्मनो जन्माभावेऽपि हेतुरिहैव विवक्षित इत्याह— **वाशब्दा**दिति। अभूत्वेति च्छेदः देहवदिति व्यतिरेकोदाहरणम्। उक्तमेवार्थं साधयति— **यो ही**ति। जन्माभावे तत्पूर्विकाऽस्तित्वविक्रियाऽपि नाऽऽत्मनोऽस्तीत्याह— **यस्मा**दिति। प्राणवियोगात्मनो मृतेरभावे सावशेषनाशाभाववन्निरवशेषनाशाभावोऽपि सिध्यतीत्याह— **यस्मा**दिति।

१ शां. भा.— यद्यपि आद्यन्तयोः विक्रिययोः प्रतिषेधे सर्वा विक्रियाः प्रतिषिद्धाः भवन्ति, तथापि मध्यभाविनीनां विक्रियाणां स्वशब्दैरेव तदर्थैः प्रतिषेधः कर्तव्यः इति अनुक्तानां अपि यौवनादिसमस्तविक्रियाणां प्रतिषेधो यथा स्यात् इत्याह— शाश्वतः इत्यादिना। शाश्वत इति अपक्षयलक्षणा विक्रिया प्रतिषिद्ध्यते। शश्वद्भवः शाश्वतः। न अपक्षीयते स्वरूपेण; निरवयवत्वात् निर्गुणत्वाच्च। नापि गुणक्षयेण अपक्षयः। अपक्षयविपरीतापि वृद्धिलक्षणा विक्रिया प्रतिषिद्ध्यते पुराणः इति। यो हि अवयवागमेन उपचीयते स वर्धते, अभिनव इति च उच्यते। अयं तु आत्मा निरवयवत्वात् पुरापि नव एवेति पुराणः; न वर्धते इत्यर्थः। तथा— न हन्यते न विपरिणम्यते हन्यमाने विपरिणम्यमानेऽपि शरीरे। 'हन्तिः' अत्र विपरिणामार्थे द्रष्टव्यः अपुनरुक्ततायै।

न विपरिणम्यते इत्यर्थः । अस्मिन् मन्त्रे षड् भावविकाराः लौकिकवस्तुविक्रिया आत्मनि प्रतिषिद्ध्यन्ते । सर्वप्रकारविक्रियारहित आत्मा इति वाक्यार्थः । यस्मादेवं तस्मात् 'उभौ तौ न विजानीतः' [कठो. १।२।१९] इति पूर्वेण मन्त्रेणास्य सम्बन्धः ॥ २० ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु जन्मनाशयोर्निषेधे तदन्तर्गतानां विक्रियान्तराणामपि निषेधसिद्धेस्तन्निषेधार्थं न पृथक्प्रयतितव्यमिति तत्राऽऽह— **यद्यपी**ति । स्वशब्दैर्मध्यवर्तिविक्रियानिषेधवाचकैरिति यावत् । आर्थिकेऽपि निषेधे निषेधस्य सिद्धतया शाब्दो निषेधो न पृथगर्थवानित्याशङ्क्याऽऽह— **अनुक्तानामि**ति । नित्यशब्देन शाश्वतशब्दस्य पौनरुक्त्यं परिहरन् व्याकरोति— **शाश्वत** इत्यादिना । अपक्षयो हि स्वरूपेण वा स्याद्गुणापचयतो वेति विकल्प्य क्रमेण दूषयति— **नेत्या**दिना । पुराणपदस्यागतार्थत्वं कथयति— **अपक्षये**ति । तदेव स्फुटयति— **यो ही**ति । 'न म्रियते वा' इत्यनेन चतुर्थपादस्य पौनरुक्त्यमाशङ्क्य व्याचष्टे— **तथे**त्यादिना । ननु हिंसार्थो हन्तिः श्रूयते, तत्कथं विपरिणामो निषिध्यते ? तत्राऽऽह— **हन्ति**रिति । हिंसार्थत्वसम्भवे किमित्यर्थान्तरं हन्तेरिष्यते ? तत्राऽऽह— **अपुनरुक्ततायाा** इति । हिंसार्थत्वे मृतिनिषेधेन पौनरुक्त्यं स्यात्तन्निषेधार्थं विपरिणामार्थत्वमेष्टव्यमित्यर्थः । 'पूर्वावस्थात्यागेनावस्थान्तरापत्तिर्विपरिणामतः' तदर्थश्चेदत्र हन्तिरिष्यते तदा निष्पन्नमर्थमाह— **ने**ति । न जायत इत्यादिमन्त्रार्थमुपसंहरति— **अस्मिन्नि**ति । षण्णां विकाराणामात्मनि प्रतिषेधे फलितमाह— **सर्वे**ति । आत्मनः सर्वविक्रियाराहित्येऽपि किमायातमित्याशङ्क्याऽऽह— **यस्मा**दिति ॥२०॥

३ रा. भा.—य एनं उक्तस्वभावमात्मानं प्रति हन्तारं हननहेतुं कमपि मन्यते, यश्चैनं केनापि हेतुना हतं मन्यते, तावुभौ न विजानीतः; उक्तैर्हेतुभिरस्य नित्यत्वादेवायं हननहेतुर्न भवति, अत एव चायमात्मा न हन्यते । हन्तिधातुरप्यात्मकर्मकः शरीरवियोगकरणवाची । "न हिंस्यात्सर्वा भूतानि" 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' [क. स्मृ. ८।२] इत्यादीन्यपि शास्त्राणि अविहितशरीरवियोगकरणविषयाणि ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ 'अविनाशि तु' [२।१७] इति श्लोकेनोक्तं 'नैनं छिन्दन्ति' [२।२३] इति प्रपञ्चयिष्यमाणं शस्त्रादीनामात्मनश्च हन्तृत्वहन्तव्यत्वायोग्यत्वं तद्विपर्ययवेदिनिन्दया द्रढयति— **य एन**मिति । सामानाधिकरण्यभ्रमनिरासायोक्तं— **प्रती**ति । 'हन्तारम्' इत्यस्य तृन्नन्तत्वात् 'एनम्' इति द्वितीया, 'न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम्' [अष्टा. २।३।६९] इति कृद्योगषष्ठीनिषेधात् । **हननहेतु**मिति । प्रत्ययस्यात्र हेतुमात्रविवक्षेति भावः । 'न कश्चित्कर्तुमर्हति' [२।१७] इति पूर्वोक्तवत्पदार्थविवक्षया पुल्लिङ्गत्वोपपत्तिरिति ज्ञापनायोक्तम्— **कम**पीति । छेदनादिहेतुषु कश्चिदपीत्यर्थः । ननु "हन्ता चेन्मन्यते हन्तुं हतश्चेन्मन्यते हतम् । उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते" [१।२।१९] इत्यस्य कठवल्लीवाक्यस्योपबृंहणरूपोऽयं श्लोकः । तस्य च वाक्यस्यात्मनो हन्तृत्वहन्तव्यत्वनिषेधार्थत्वं 'कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्' [ब्र. सू. २।३।३३] इत्यधिकरणभाष्ये पूर्वपक्षिणोक्तम् । सिद्धान्ते च यदुक्तं 'हन्ता चेन्मन्यते' इत्यादिना हननक्रियायामकर्तृत्वमात्मनः श्रूयत इत्येवमनूद्य, तदात्मनो नित्यत्वेन हन्तव्यत्वाभावादुच्यत इति परिहृतम् । कथमत्रैनं हन्तारमित्यादिना स्वरससिद्धसामानाधिकरण्यादिभङ्गेन हननहेतुं कमपीत्यध्याहृत्य व्याख्यायते ? । उच्यते— न तावदत्र शारीरकभाष्यविरोधः, ऐकार्थ्यात् । अत्र हि यस्य कस्यापि हेतोरात्महननहेतुत्वं नास्तीत्युक्तम् , तथा सत्यात्मनोऽप्यात्महननहेतुत्वं नास्तीत्युक्तं भवति । एवं चात्र सामान्योक्तस्य विशेषनिष्ठतामभ्युपेत्योक्तं शारीरके । न चात्र सामानाधिकरण्याभ्युपगमः, आत्मनो हन्तारमिति वैयधिकरण्येऽपि फलितोक्तेः । तत्र ह्यपेक्षितपदान्तरस्य योग्यविभक्त्यन्ततयाऽध्याहारः । अत्र तु सामानाधिकरण्यादपि क्रियाकर्मणोराकाङ्क्षादिमतोः परस्परान्वय एव स्वारसिकः । सामान्यविषयत्वे च प्रकरणौचित्यम् । आत्मनो हन्तृत्वनिषेधरूपविशेषोपसंहारस्तु 'वेदाविनाशिन' [२।२१] इति श्लोके भविष्यति । तस्मादयमिति शब्दस्य भिन्नार्थत्वादिकमपि न दोषायेति सिद्धम् ।

प्रतिज्ञान्तरभ्रमव्युदासायाह— उक्तैरिति । **अस्य नित्यत्वा**दिति । तत्कार्यशक्तमपि न हि तदयोग्ये प्रवर्तत इति भावः । 'एनम्' इति पूर्ववाक्यादनुकृष्योक्तम् । **अतएव चे**ति । अयोग्यतया हेत्वभावे तत्क्रियाविषयत्वरूपफलाभाव इति भावः । 'अयं हननहेतुः, अयमात्मा' इत्युभयत्र अयंशब्दप्रयोगात्तन्त्रेणोच्चारितोऽयं शब्दो 'हन्ति,हन्यते' इत्यनयोर्विवक्षाभेदात्कर्तृकर्मसमर्पक इति भावः । कथं तर्हि 'मनुष्यं हन्ति' इत्यादिप्रयोगः ? । न ह्यसौ शरीरमात्रहननविषयः, मृतशरीरघातकेषु 'पितृहा मातृहा' इत्यादिप्रयोगोपक्रोशाद्यभावात् । मनुष्यादिशब्दाश्चात्मपर्यवसिता इति नः सिद्धान्तः । 'मां जिघांसति' इत्यादिप्रयोगेषु व्यक्तमेव हन्तेरात्मकर्मकत्वम् । अतो हिंसायोगश्चेतन एव हन्तिधातोः कर्मभूतः । तथा सति 'नायं हन्ति न हन्यते' इत्युक्तमुभयमपि नोपपद्यते इत्याशङ्क्याह— **हन्तिधातु**रिति । 'आत्मकर्मकः' इत्यनेन शङ्कासूचनम् ; सत्यमात्मकर्मक एव स्वतो हन्तिधातुः, न तु तत्स्वरूपप्रच्युतिप्रतिपादकः ; किन्तु मारणपरः । तथैव हि लोकवेदयोः प्रयोगः । मारणं च शरीरादिविश्लेषणात्मकम् । 'मृङ् प्राणत्यागे' इति

चानुशिष्यत इति भावः। एवं लोकप्रयोगो निर्व्यूढः। "न हिंस्यात्सर्वा भूतानि" इति शास्त्रप्रयोगस्य कोऽर्थः ?। स चास्तु यः कश्चित्, स तावत् सामान्यतो विशेषतश्च निषिद्धत्वादकर्तव्य इत्याशङ्क्याह— **न हिंस्या**दिति। पराभिमतप्रक्रिययोत्सर्गापवादन्यायाद्वा स्वमतेन विहितशरीरवियोगकरणस्य पशुशत्रुप्रभृतीनामपि हिततमत्वेन हिंसात्वस्यैवाभावादिति भावः ॥१९॥

३ रा. भा.— उक्तैरेव हेतुभिर्नित्यत्वेनापरिणामित्वादात्मनो जननमरणादयः सर्व एवाचेतनदेहधर्मा न सन्तीत्युच्यते। तत्र 'न जायते म्रियते' इति वर्तमानतया सर्वेषु देहेषु सर्वैरनुभूयमाने जननमरणे कदाचिदप्यात्मानं न स्पृशतः। नायं भूत्वा भविता वा न भूयः— अयं कल्पादौ भूत्वा भूयः कल्पान्ते च न न भविता; केषुचित्प्रजापतिप्रभृतिदेहेष्वागमेनोपलभ्यमानं कल्पादौ जननं कल्पान्ते च मरणमात्मानं न स्पृशतीत्यर्थः। अतः सर्वदेहगत आत्मा अजः, अत एव नित्यः, शाश्वतः, प्रकृतिवदविशदसततपरिणामैरपि नान्वीयते, अतः पुराणः पुरापि नवः, सर्वदा अपूर्ववदनुभाव्य इत्यर्थः। अतः शरीरे हन्यमानेऽपि न हन्यतेऽयमात्मा ॥ २० ॥

४ वे. ता. चं.— अथ 'विपश्चित्' [कठो. १।२।१८] इत्यधीतस्य अत्र 'कदाचित्' इत्येकपदमात्रविशेषितस्य 'न जायते' इति कठवल्लीश्लोकस्य पौनरुक्त्यप्रत्यक्षविरोधादिदोषमाशङ्क्याह— **उक्तैरेवे**ति। एतेन प्रतिज्ञामात्रत्वशङ्का परास्ता। **नित्यत्वेनापरिणामित्वा**दिति— अविनाशत्वेन विकारमात्रस्यापि निरस्तत्वादित्यर्थः। तथाहि— विनाशो नाम पूर्वावस्थाप्रहाणरूपनामान्तरभजनार्हावस्थान्तरापत्तिः। यथा घटादिद्रव्यस्य कपालाद्यवस्था; तदवस्थौन्मुख्यं च तस्या अपक्षयः। सैव कपालाद्यवस्थस्य तस्यैव द्रव्यस्योत्पत्तिः। एवं परिणामवृद्ध्यादिकमुदाहरणीयम्। वक्ष्यति चेममर्थम्—'जातस्य हि ध्रुवो मृत्युः' [२।२७] इत्यत्र। अतो विनाशित्वनिराकरणेन जननादिकमप्यर्थतो निरस्तम्। **सर्व एवे**त्यपौनरुक्त्यार्थमुक्तम्। एवकारोऽत्र अपिशब्दसमानार्थः। न केवलं हन्तव्यत्वमात्रमेव नास्ति; अपितु जन्यत्वादिकमपीत्यपुनरुक्तिरिति भावः। **देहधर्मा** इति। 'हन्यमाने शरीरे' इति सूचितजननमरणादिव्यवहारविषय उक्तः; तत्र हेतुः— **अचेतने**ति। जननाद्यो देहधर्मा आत्मनो न सन्तीत्युच्यत इति आत्मनि देहधर्मान् प्रत्यक्षादिनाभिमन्यमानायार्जुनाय 'न जायते' इत्युपनिषन्मन्त्रेणैव यथावस्थिताकारो विविच्याभिधीयते; न तु देहसंयोगवियोगलक्षणजनिमरणप्रतिक्षेपः क्रियत इत्यर्थः। वाशब्दश्चार्थः। श्लोकस्थपदानां पौनरुक्त्यपरिहाराय वर्तमानादिनिर्देशसिद्धां व्यवस्थां व्यञ्जयन्नाह— **तत्रे**ति। ननु कदाचिदित्यनेन वर्तमानकालविवक्षायां वैयर्थ्यं, लकारेणैव गतार्थत्वात्। भूतभविष्यतोः सङ्ग्रहे वर्तमाननिर्देशो न सङ्गच्छत इत्याशङ्क्योक्तम्— **वर्तमानतये**त्यादि। तत्तत्कालीनैः पुरुषैस्तेषु तेषु देहेषु 'जायते' 'म्रियते' इति वर्तमानतयैव हि जननमरणयोरनुभवः; अतस्तदपेक्षया वर्तमाननिर्देशोपपत्तिः; तेन कल्पाद्यन्तव्यतिरिक्तः समस्तः कालः **कदाचि**दिति सङ्गृहीत इति भावः। 'भूत्वा' इति पूर्वकालनिर्देशाभिप्रेतमाह— **कल्पादा**विति। तत्र भूयश्शब्दः कल्पान्तपरः। 'भूत्वा भविता' इत्यनयोः क्रिययोः प्रत्येकं नञन्वयभ्रमव्युदासायोक्तम्— **न न भविते**ति। भूत्वा न भवितेति विशिष्टं नञन्तरेण प्रतिषिध्यते। ननु 'नायं भूत्वा' इत्यादिकं किमर्थमुच्यते, 'न जायते' इत्यादिनैव सङ्ग्रहीतुं शक्यत्वादित्याशङ्क्याह— **केषुचि**दिति।

अयं भावः— कालविशेषेषु देहविशेषेषु सृष्टिप्रलयविशेषः श्रूयते। स च न देहसम्बन्धतद्वियोगमात्रम्, "तोयेन जीवान् विससर्ज भूम्याम्" [महाना. १।४] इति कण्ठोक्तेः, प्राक्सृष्टेरेकत्वावधारणादेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञोपपत्तेरेकस्यैव बहुभवनसङ्कल्पादेश्च— इति। जीवस्वरूपोत्पत्तिनाशावेवाभ्युपगन्तव्याविति जीवानामाप्रलयावस्थायित्ववादशङ्कानिरासाय 'नायं भूत्वा' इत्याद्युक्तम्। तत्र चैवमुत्तरम्— जीवानां विसृष्टिः सदेहीकरणेन विक्षेपः। प्राक्सृष्टेरेकत्वावधारणं नामरूपविभागाभावात्; एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं च सूक्ष्मचिदचिद्वस्तुशरीरकस्य ब्रह्मणः स्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरतया परिणामात्। अत एव बहुभवनसङ्कल्पाद्युपपत्तिश्च। अतः कल्पाद्यन्तयोरपि ज्ञानसङ्कोचविकासकरदेहविश्लेषसंश्लेषमात्रमेव, न पुनः स्वरूपोत्पत्तिः—इति। 'अजो नित्यः' इत्यनयोः पूर्वोक्तार्थस्य सङ्कलय्य निगमनरूपतया तत्तत्कालेषु जन्मादिनिषेधेन सर्वदेहगतात्माजत्वादिविवक्षया चापौनरुक्त्यमित्यभिप्रायेणाह— **अतः सर्वदेहगत** इति। **अतएव नित्य** इति, उत्पत्तिरहितत्वान्नाशित्वरहित इत्यर्थः। सृष्ट्यवस्थागतस्थूलपरिणामानामात्मनि निरस्तत्वात् प्रलयाद्यवस्थागतसूक्ष्मपरिणामनिरसनपरः शाश्वतशब्द इत्यभिप्रायेणाह— **प्रकृतिव**दिति। पुराणशब्दमपि 'अक्षरसाम्यान्निर्ब्रूयात्' इत्युक्तन्यायेन निर्वक्ति— **पुरापि नव** इति। किमिदं पुरापि नवत्वम्, अनुत्पन्नस्य कदाचिदपि नवत्वायोगात्। उत्पन्नेऽपीदानीमपि नव इति वा परस्तादपि नव इति वा वक्तव्यम्। पुरा नवत्वस्याविस्मयनीयत्वादित्याशङ्क्याह— **सर्वदे**ति। पुराशब्दस्य कालत्रयोपलक्षणतया वा वृत्त्यन्तर्गताभिप्रायकापिशब्दसमुचितकालान्तरतात्पर्येण वा पुरातनोऽपि नव इति विरोधाभिप्रायेण वा निर्वाहः। नवशब्दोऽप्यत्र नवत्वसहिताश्चर्यत्वपरः। वक्ष्यति च 'आश्चर्यवत्' [२।२९] इत्यादीति भावः। यद्वा सावयवानामवयवाप्यायनादिना नवीकरणं स्यात्, अयं तु निरवयवत्वेनानवीकार्यतया पुरापि नव इत्युपपादितम्। इममर्थमर्जुनस्य शङ्क्यमानविषये निगमयतीत्यभिप्रायेणाह— **अत** इति ॥ २० ॥

५ आ. मा. भा.— व्यवहारस्तु भ्रान्त इत्याह—य एनमिति । कुतः ? उक्तहेतुभ्यो नायं हन्ति, न हन्यते । न हि प्रतिबिम्बस्य क्रिया । स हि बिम्बक्रिययैव क्रियावान् । "ध्यायतीव" [बृ. उ. ४।३।७] इति श्रुतेश्च ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.— **य एनमिति** । पुनरात्मनित्यत्वं किमित्युच्यत इति अतो नास्य नित्यत्वप्रतिपादने तात्पर्यम्, किन्तु निष्टङ्कितं चेदात्मनो नित्यत्वं, तर्हि का गतिस्तद्धननव्यवहारस्येत्याशङ्क्य तस्य भ्रान्तत्वमनेनोच्यत इत्याह— **व्यवहारस्त्विति** । व्यवहारोऽत्र ज्ञानम् । तथापि 'नायं हन्ति न हन्यते' इति पुनरुक्तिरेवेति चेत्, न; ज्ञानानां प्रामाण्यस्य बाधकैकापोद्यत्वात् । कुतो बाधकादस्य भ्रान्तत्वमित्याशङ्क्य स्वपक्षसाधकानामेवोक्तहेतूनामेतद्बाधनेऽपि व्यापारप्रदर्शनार्थत्वादस्येत्याह— **कुत** इति । नन्वत्र हननमेकमेव तत्कथमुभाविति, कथं च 'नायं हन्ति न हन्यते' इति, अथैकस्या अपि क्रियायाः कारकभेदादेव मुक्तिस्तर्हि करणाधिकरणोक्तिरपि प्रसज्यत इति उच्यते आत्मनो नित्यत्वमिवास्वातन्त्र्यमपि प्राक्प्रतिपादितम् । यथोक्तं **तात्पर्यनिर्णये**—'तत्र हननव्यवहारवदस्वातन्त्र्यव्यवहारस्यापि भ्रान्तत्वमनेनोच्यते' इति उभावित्याद्युपपद्यते । अतएव भाष्यकारो व्यवहारस्त्विति सामान्येनाह, न तु हननव्यवहार इति निष्कृष्य । ननु नित्यत्वे बिम्बनित्यत्वादयो हेतव उक्ताः, अस्वान्तत्र्ये तु न कोऽपि, तत्कथमुक्तहेतुभ्य इत्युक्तं ? इति चेत्, न; प्रतिबिम्बत्वस्योक्तत्वात्, तस्य कथमस्वातन्त्र्ये हेतुत्वमित्यत आह— **नहीति** । क्रियेति वदता 'हन्तारं हन्ति' इति पदद्वयमुपलक्षणार्थमिति सूचितम् । ननु प्रतिबिम्बस्यापि लोके क्रिया दृश्यते, जीवस्य च क्रियाभावे 'कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्' [ब्र. सू. २।३।३३] इत्यादिविरोध इत्यत आह— **स हीति** । बिम्बक्रियया बिम्बाधीनक्रियया । तथा च पूर्वं स्वातन्त्र्याभावापेक्षया क्रियाप्रतिषेध इति ज्ञातव्यम् । ननूपाधिक्रिययापि प्रतिबिम्बे क्रिया भवति, तत्कथमुच्यते बिम्बक्रिययैवेति ? मैवम्; स्वातन्त्र्यप्रतिषेधे तात्पर्यात्, जीवस्य पृथगुपाध्यभावाच्च । जीवस्येश्वराधीनक्रियत्वे श्रुतिं चाह—**ध्यायतीवेति** । ईश्वरो जीवं ध्यायतीत्यर्थः । इवशब्दोऽल्पार्थे ॥१९॥

५ आ. मा. भा.— अत्र मन्त्रवर्णोऽप्यस्तीत्याह— न जायत इति । नचेश्वरज्ञानवद्भूत्वा भविता । तद्धि "तदैक्षत" [छां.उ.६।२।३] 'देशतः कालतो योऽसाववस्थातः स्वतोऽन्यतः । अविलुप्तावबोधात्मा' इत्यादिश्रुतिस्मृतिसिद्धम् । कुतः ? अजादिलक्षणेश्वरसरूपत्वात् । शाश्वतः सदेकरूपः । पुरं देहमणतीति पुराणः । तथापि न हन्यते हन्यमानेऽपि देहे ॥ २० ॥

६ ज. प्र. दी.— तथापि 'न जायते' इति पुनरुक्तमित्याशङ्क्य नेदं भगवद्वाक्यं, किन्तूक्तार्थे सम्मतित्वेन मन्त्रवर्णोऽयमुदाह्रियत इत्याह— **अत्रेति** । ननु जीवः स्वरूपेण भूत्वा देहसम्बन्धेन भवितैव, तत्कथमुच्यते 'भूत्वा भविता न' इतीत्यतोऽन्यथा व्याचष्टे— **न चेति** । जीवो न जायते चेत्तर्हि यथेश्वरज्ञानं वृद्धिह्रासादिवर्जितं भूत्वैव कयाचिदचिन्त्यया शक्त्या भूतमिति व्यवहारालम्बनं, तथा जीवेऽपि किं जननव्यवहारस्तन्निमित्त इति पृच्छायां नेत्यनेनोच्यत इत्यर्थः । नन्वीश्वरज्ञानस्योक्तप्रकारं भूत्वा भवनं कुतः सिद्धम्, येन जीवस्य तथाभावासम्भावनायोदाह्रियते ? इत्यत आह— **तद्धीति** । तदीश्वरज्ञानस्योक्तप्रकारेण भूत्वा भवनं श्रुतिस्मृतिसिद्धं हीति सम्बन्धः । "तदैक्षत" [छां. उ. ६।२।३] इति भवनमुच्यते, देवदत्तोऽपश्यदितिवत् । **देशत** इति वृद्धिह्रासादिराहित्यम् । नन्वीश्वरवदित्येव कस्मान्नोक्तम् ? नैवं शङ्क्यं, लोकदर्शनस्याधिकस्य तत्रोत्पादात् 'अजो नित्यः' इति पुनरुक्तमित्याशङ्क्य तन्निवर्त्यामाशङ्कामुक्त्वाऽन्यथा व्याचष्टे— **कुत** इति । 'न जायते म्रियते' इत्येतत्कस्मात्कारणादित्यर्थः । अजादीत्यनेन 'अजो नित्यः शाश्वतः' इति व्याख्यातम् । शाश्वत इत्येतन्नित्य इत्यनेन गतार्थमित्यन्यथा व्याचष्टे— **शाश्वत** इति । तथा चाजो नित्य इत्याभ्यां बिम्बोत्पत्तिनाशनिमित्तौ शाश्वत इत्यनेनोपाधिबिम्बसन्निधिजनननाशनिमित्तौ जन्मनाशौ न स्त इत्युक्तं भवति । तथाप्यज इत्युक्तत्वात्पुराण इति पुनरुक्तिरिति चेत्, न; भूत्वा भविता वा नेत्युक्तम् । तत्कुतः किंनिमित्तश्च तर्हि जननव्यवहारः? इत्याशङ्क्य देहान्तरप्राप्तिरस्यास्तीत्यनेनोच्यत इत्याह— **पुरमिति** । एवमपि न हन्यत इति पुनरुक्तिरिति चेत्, न ; यदि पुराणस्तर्हि उपाधिभूतदेहनाशाद्दर्पणनाशात्प्रतिबिम्बनाशवदात्मनाशः स्यादित्याशङ्काऽत्र पूर्वाभिप्रायेण परिह्रियत इति भावेनाह— **तथापीति**, पुराणत्वेऽपि ॥२०॥

७ ह. पै. भा.— शोकमोहादिसंसारसागरनिवृत्त्यर्थं गीताशास्त्रं प्रवर्तत इत्येतस्यार्थस्य साक्षिभूते ऋचावानिनाय भगवान् । यत्तु मन्यसे युद्धे भीष्मादयो हन्यन्ते, अहमेषां हन्तेति, एषा बुद्धिर्मृषैव सा ते । कथम् ? य एनं प्रकृतं देहिनं वेत्ति हन्तारं, यश्चैनं मन्यते हतं देहहननेन हतोऽयमिति हननक्रियायाः कर्मभूतमात्मानं, तावुभौ न विजानीतोऽविवेकेनाऽऽत्मानमहम्प्रत्ययविषयं, तावुभावात्मस्वरूपानभिज्ञावित्यर्थः । यस्मान्नायमात्मा हन्ति हननक्रियाया न कर्ता, न हन्यते न च कर्म भवतीत्यर्थः । अविक्रियत्वात् ॥ १९ ॥

कथमविक्रिय आत्मेति द्वितीयो मन्त्रः—न जायते नोत्पद्यते जननस्य न कर्ता, जनिलक्षणवस्तुविक्रियाऽऽत्मनो न विद्यत इत्यर्थः। तथाऽयं न म्रियते वा कदाचिदुत्पत्तिक्रियायाः सत्तां नानुभवति, उत्पत्तेः सत्तानुभवस्य मरणाव्यभिचारात्। उत्पत्तेः स नोत्पद्यते जननस्य न कर्ता जननलक्षणा वस्तुविक्रिया न विद्यते। उत्पत्तेः सत्तामननुभवन्न म्रियत इत्युच्यते। ततोऽस्तिलक्षणा भावविक्रियाऽऽत्मनो न विद्यत इत्यर्थः। वाशब्दश्चार्थे। कदाचिच्छब्दः सर्वविक्रियाप्रतिषेधैः सम्बध्यते। न कदाचिज्जायते, न कदाचिन्म्रियत इति सर्वत्र योज्यम्। अयं भूत्वा भविता वा न भूयः—अयमात्मा भूत्वोत्पत्तिक्रियामनुभूय भूयो भविता न अवस्थान्तरं प्राप्यावस्थान्तरं न प्राप्नोति, न विपरिणमत इत्यर्थः। विपरिणामलक्षणा भावविक्रियाऽऽत्मनो न विद्यत इत्यर्थः। अजोऽवयवोपचयरूपेण नोपचीयते, वृद्धिलक्षणा भावविक्रिया न विद्यत इत्यर्थः। अतो नित्यः, अपक्षयलक्षणा भावविक्रियाऽऽत्मनो न विद्यत इत्यर्थः। शश्वद्भवः शाश्वतः, अविनाशीत्यर्थः। अतः पुराणः, पुराऽपि नवः, पुराणः सदैकरूप इत्यर्थः। तस्मान्न हन्यते न विक्रियते हन्यमाने विक्रियमाणेऽपि शरीरे। अस्मिन्मन्त्रे षड्भावविकारा लौकिका वस्तुविक्रिया आत्मनि प्रतिषिध्यन्ते। सर्वप्रकारविक्रियारहित आत्मेति वाक्यार्थः। यस्मादेवं तस्मादुभौ तौ न विजानीत इति पूर्वेण मन्त्रेणास्य सम्बन्धः॥ २०॥

८ वें. ब्र. गि.—स्यादेतत्। यदि देहातिरिक्त आत्मा सिध्येत् तर्ह्येवेदं युज्यते देहनिमित्त आत्मनिमित्तो वा शोको न सम्भवतीति; तदेवासिद्धं मानाभावात्। तथा हि—न तावद्देहातिरिक्त आत्मनि प्रत्यक्षं प्रमाणम्; 'गौरोऽहं कृशोऽहं गच्छामि' इत्यादिप्रत्यक्षेण देहस्यैवाहमर्थात्मरूपत्वेनानुभूयमानतया तद्भिन्नस्यात्मनः प्रत्यक्षत्वासिद्धेः। न चेदं प्रत्यक्षं देहात्मैक्याध्यासनिबन्धनमिति युक्तम्; अध्यासत्वकल्पनस्य देहातिरिक्तात्मसिद्ध्यधीनत्वेनान्योन्याश्रयात्। न च 'मम देहो गौरः' इति देहात्मभेदप्रत्यक्षदर्शनात् 'गौरोऽहं' इत्यस्य गौणात्माभेदविषयत्वमिति युक्तम्; देहभिन्नास्मदर्थानुपलम्भेन कीदृशस्य तवेति प्रश्ने 'कृशस्य मम देहो गौरः' इत्यस्मदर्थविवरणदर्शनेन च 'मम देहः' इत्यस्यैव 'ममात्मा' इतिवद्गौणभेदविषयत्वौचित्यात्। नापि 'योऽहं बाल्ये पितरावन्वभूवं सोऽहं वार्धके प्रणप्तॄननुभवामि' इति बालवृद्धदेहभेदेऽप्यात्मैक्यानुसन्धानरूपं प्रत्यक्षं देहात्मभेदे मानम्; 'देहिनोऽस्मिन्यथा देहे' [२।१३] इति श्लोके बाल्यजरास्थले तत्तदवस्थाभेदमात्रं, न तु देहभेद इति प्रतिपादितत्वेन 'योऽहं बाल्ये पुष्टः पितरावन्वभूवं सोऽहं वार्धके कृशः प्रणप्तॄननुभवामि' इति पुष्टत्वकृशत्वधर्मिनिष्ठतयैव पितृप्रणप्त्रनुभवितृविषयाभेदप्रत्यभिज्ञानदर्शनेन च ततोऽपि देहात्मभेदासिद्धेः। नापि 'योऽहं स्वप्ने व्याघ्रदेहः सोऽहमिदानीं मनुष्यदेहः' इति व्याघ्रनरदेहभेदानुसन्धानपूर्वकं 'स एवाहं' इति प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षं देहात्मभेदे मानम्; 'योऽहं स्वप्ने शुकात्मा भूत्वा मुक्त आसं, सोऽहमिदानीं देवदत्तात्मा बद्धोऽस्मि' इति बन्धमोक्षान्वयिस्वरूपभेदानुसन्धानपूर्वकं 'सोऽहं' इति प्रत्यभिज्ञानेन बद्धमुक्तस्वरूपादप्यन्य एवाहमर्थ इत्यापातात्। अस्तु इष्टापत्तिः, सिद्धान्तेऽहमर्थस्यात्मातिरिक्तत्वादिति चेत्; एवं तर्हि 'योऽहं व्याघ्रदेहः' इति प्रत्यभिज्ञयाऽपि देहाहमर्थभेद एव सिद्ध इति ततो देहात्मभेदासिद्धिप्रसङ्गः। यद्युच्येत समानसत्ताकयोरेव पदार्थयोर्व्यावृत्त्यनुसन्धानस्थले यस्यानुवृत्तिप्रत्यभिज्ञा तस्य ताभ्यां भेदस्तया सिध्यति, स्वप्नानुभूतश्च शुकात्मा न देवदत्तात्मसमानसत्ताक इति न तद्भेदोऽहमर्थस्येति; तर्हि स्वप्नदृष्टव्याघ्रदेहोऽपि न मनुष्यदेहसमसत्ताक इति न ताभ्यामप्यहमर्थभेद इति तुल्यम्। नापि योगिकृतकायव्यूहस्थले देहभेदानुसन्धानपूर्वकं 'स एवाहं' इति तदीयप्रत्यक्षं देहात्मभेदे मानम्; एकस्यैवैन्द्रजालिकस्य गजाश्वरथपदातिकायव्यूहेन युद्धप्रतियुद्धस्थले योधप्रतियोधस्वरूपभेदानुसन्धानपूर्वकस्य 'स एवाहं' इति तदीयप्रत्यक्षस्येव अस्यापि लीलामात्रविषयकतया वस्तुतत्त्वव्यवस्थापकत्वाभावात्; अन्यथा तत्रापि विलक्षणज्ञानेच्छाप्रयत्नकयोधप्रतियोधस्वरूपात् ऐन्द्रजालिकाहमर्थस्य भेदप्रसङ्गात्। तत्रैकस्यैवाहमर्थस्येन्द्रजालमहिम्ना विरुद्धस्वरूपप्रदर्शनमात्रमिति चेत्, योगिस्थलेऽप्येकस्यैव योगिशरीररूपस्यात्मनो योगमहिम्ना कायव्यूहप्रदर्शनमात्रमित्यस्तु।

तस्मान्न प्रत्यक्षं देहात्मभेदे प्रमाणम्। नापि 'देहोऽनात्मा बाह्येन्द्रियग्राह्यत्वाज्जडत्वाद्वा घटवत्' इत्यनुमानम्; 'अहमर्थोऽनात्मा अन्तरिन्द्रियग्राह्यत्वाद्दुःखवत्' इत्यनुमानस्येवाद्यस्याप्रयोजकत्वात्, 'गौरोऽहं जानामि' इति देहस्यैव ज्ञातृत्वानुभवेन द्वितीयस्यासिद्धेश्च। नापि "जीवापेतं वाव किलेदं (शरीरं) म्रियते, न जीवो म्रियते" [छां. उ. ६।११।३] इत्याद्या श्रुतिस्तद्भेदे मानम्; 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' [क. स्मृ.८।२]इति ब्रह्महत्यानिषेधेन अश्वमेधादिरूपतत्प्रायश्चित्तविधानेन च श्रुत्यैवात्मनाशस्य प्रदर्शनेन 'जीवापेतम्' इति तदनाशश्रुतेरात्मविद्याप्रशंसार्थवाद-

---

१ अस्ति, जायते, वर्धते, विपरिणमते, अपक्षीयते, विनश्यति चेति षड्भावाः।

मात्ररूपत्वात् । न ह्यात्मनाशाभावे 'न हन्तव्यः' इति तन्निषेधो हनननिमित्तकप्रायश्चित्तविधिर्वा युज्यते, अप्रसक्तप्रतिषेधस्यानिमित्तकप्रायश्चित्तस्य चायोगात् । न च 'न हन्तव्यः' इति श्रुतिर्देहात्मैक्याध्यासप्रसञ्जितात्मनाशनिषेधपरेति न दोष इति वाच्यम्; अत्रापि देहातिरिक्तात्मासिद्धेरन्योन्याश्रयात् । एवम् "यतो वा इमानि भूतानि" [तै. उ. ३।१।१] इत्यादिश्रुतिर्भूतशब्दवाच्यजीववृन्दगतजन्मस्थितिनाशं ब्रह्मलक्षणत्वेन वदन्ती जीवानां नाशमेवावेदयति । भूतशब्दो ह्यत्र जीववाची, "येन जातानि जीवन्ति" [तै. उ. ३।१।१] इति वाक्यशेषात् "न हिंस्यात्सर्वा भूतानि" इत्यादिदर्शनाच्च । एवम् "वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्पुत्रे जाते" इत्यादिकं जीवोत्पत्तिश्रुतिवाक्यमप्युदाहार्यम् । न च जीवस्योत्पत्तिविनाशाभ्युगमे कृतहानाकृताभ्यागमप्रसङ्ग इति वाच्यम्; सिद्धान्तेऽपि ब्राह्मणत्वक्षत्रियत्वादेर्देहधर्मत्वोपगमेन "ब्राह्मणो बृहस्पतिसवेन यजेत" [ ] "राजा राजसूयेन यजेत" [ ] इत्यादिषु ब्राह्मण्याद्याश्रयाणां भूतानां जन्मविनाशिनां देहानामेव कर्तृत्वप्राप्त्या कृतहानाकृताभ्यागमप्रसङ्गस्यानिवार्यत्वात् । तत्र देहधर्मस्यापि ब्राह्मण्यादेरात्मन्यारोपेण कर्तृभोक्तृभेदान्नोक्तदोष इति चेत्, एवं तर्हि देहात्मवादेऽप्यन्यगतकर्तृत्वस्यान्यत्रारोपसम्भवान्नोक्तदोष इति कुतो न समर्थनीयम्? न च आत्मनो जन्मनाशोपगमे जातमात्रस्य स्तन्यपानादौ प्रवृत्तिर्न स्यात् तद्धेतोः 'इदं स्तन्यपानमिष्टसाधनं स्तन्यपानत्वात् प्राग्भवीयस्तन्यपानवत्' इत्यनुमितेर्जन्मान्तरीयस्तन्यपानगतेष्टसाधनत्वव्याप्तिस्मरणाधीनत्वेन पौर्वदैहिकात्मावस्थानं विना तदनुपपत्तेः, इति वाच्यम्; एवमपि पक्षत्वेनाभिमतस्तन्यपानोपस्थितिरचिन्त्याद्भुतपरमेश्वरसङ्कल्पशक्तिमहिम्नैवेत्यवश्यवाच्यत्वेन जातमात्रप्रवृत्तेरपि तत एवोपपत्त्या, इष्टसाधनत्वानुमितेरनपेक्षितत्वेन तद्धेतुव्याप्तिस्मरणार्थात्मावस्थानासिद्धेः । तत्रादृष्टमहिम्नव पक्षोपस्थितिश्चेत्, तेनैव प्रवृत्तेरपि सिद्धेरनुमितिवैयर्थ्यतादवस्थ्यम् । न चादृष्टाधारत्वेनैव जन्मान्तरीयात्मस्थितिरिति वाच्यम्; अदृष्टकारणत्ववादिनापि परमेश्वरशक्तिकारणत्वस्योपेतत्वेन तत एव प्रवृत्तिसम्भवे देहातिरिक्तनित्यात्मसिद्ध्यधीनस्यादृष्टस्यानुपेयत्वात् । तस्मान्नास्ति देहात्मभेदे प्रमाणम् । देहात्मवादे तु 'गौरोऽहम्' इत्यादिप्रत्यक्षं ब्रह्महत्यानिषेधतत्प्रायश्चित्तशास्त्रम् 'यतो वा इमानि' [तै. उ. ३।१।१] इत्यादिपूर्वोदाहृतवाक्यजातं च प्रमाणम् । अतो देहातिरिक्तात्मासिद्धेः देहनिमित्त आत्मनिमित्तो वा शोक इति विकल्पोऽनुपपन्न इति तामिमां चार्वाकस्य तच्छायापन्नवैदिकतटस्थस्य च शङ्कामाशङ्क्य तत्परिहाराय कठवल्ल्युपनिषद्गतं मन्त्रयुग्ममानिनाय भगवान्वासुदेवः—[य एनमिति]

अत्र कठवल्लीमन्त्रोपन्यासेन तत्रत्यो मृत्युनचिकेतस्संवादवृत्तान्तः स्मारितः । तेन देहात्मवादोक्तप्रत्यक्षप्रमाणनिरासः सूच्यते । तथा हि—कठवल्लीषु [१।१।९] "त्रीन्वरान्वृणीष्व" इति मृत्युनोक्तो नचिकेताः प्रथमवरेण पितृप्रसादं, द्वितीयवरेण अग्निविद्यां, तृतीयवरेण च "येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्येऽस्तीत्येके नायमस्तीति चैके । एतद्विद्यामनुशिष्टस्त्वयाऽहं वराणामेष वरस्तृतीयः" [कठो. १।१।२०] इति देहतदन्यात्मवादिचार्वाकवैदिकानादिकलहप्रयुक्तविप्रतिपत्तिनिरासफलकं आत्मतत्त्वज्ञानोपदेशं च वव्रे । मृत्युश्च आद्यं वरद्वयं प्रदाय तृतीयवरविषये "देवैरत्रापि विचिकित्सितं पुरा न हि सुविज्ञेयमणुरेष धर्मः । अन्यं वरं नचिकेतो वृणीष्व" [कठो. १।१।२१] इत्युक्त्वा "शतायुषः पुत्रपौत्रान्वृणीष्व बहून्पशून्हस्तिहिरण्यमश्वान्" [कठो. १।१।२३] इत्यादिना बहुभिः कामैः प्रलोभनेऽप्यप्रचलितं नचिकेतसं दृष्ट्वा "विद्याभीप्सिनं नचिकेतसं मन्ये न त्वा कामा बहवोऽलोलुपन्त" [कठो. १।२।४] इति ज्ञानाधिकारितया तं प्रशस्य "न जायते म्रियते" [कठो. १।२।१८] इत्याद्युपदिदेश । तत्र यदि प्रत्यक्षमात्मतत्त्वे प्रमाणं स्यात्, तदा "येयं प्रेते विचिकित्सा" [कठो. १।१।२०] इति प्रश्न एवायुक्तः स्यात्; प्रत्यक्षनिर्णीतेऽर्थे विचिकित्सानुदयेन प्रश्नहेतुसंशयस्यैवासिद्धेः । "देवैरत्रापि विचिकित्सितम्" [कठो. १।१।२२] इत्यादिमृत्युप्रतिवचनमपि न युक्तं स्यात् । 'न हि गौरोऽहं गच्छामि तिष्ठामि' इत्याबालगोपमखिलप्रत्यक्षसिद्धमात्मतत्त्वं देवानामपि सन्दिग्धतया कैमुत्येनान्यदुर्ग्रहमिति वक्तुं युक्तम् । एवम् "पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयम्भूस्तस्मात्पराङ् पश्यति नान्तरात्मन्" [कठो. २।४।१] इत्यात्मन इन्द्रियागोचरत्ववर्णनम् 'नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्' [तै.ब्रा.३।१२।९] इति तस्य श्रुत्येकगम्यत्ववर्णनं चायुक्तमेव स्यात् । यद्यप्यहमिति प्रत्यक्षे अध्यासाधिष्ठानत्वेनात्मा भासत इति सिद्धान्तः, यद्यपि चात्मतत्त्वसाक्षात्कारे मनः करणमिति गीताभाष्य एव भगवत्पादैरुक्तम्; तथाप्यहमिति प्रत्यक्षस्य देहेन्द्रियान्तःकरणतादात्म्याध्यासापन्नात्मस्वरूपविषयकत्वेन रजततादात्म्याध्यासापन्नतदधिष्ठानशुक्तिविषयकेदम्प्रत्ययस्य शुक्तितत्त्वं प्रतीव शुद्धात्मतत्त्वं प्रत्यहम्प्रतीतेरप्रमाणत्वात्, गीताभाष्येऽपि 'शास्त्राचार्योपदेशशमदमादिसंस्कृतं मन आत्मदर्शने करणम्' इत्युक्त्या श्रुत्युपजीवनेनैव मनस आत्मनि प्रवृत्तिवर्णनात्, नात्मतत्त्वस्य श्रुत्येकसमधिगम्यत्वविरोध इत्यतो 'गौरोऽहं' इत्यादिप्रत्यक्षस्य नात्मतत्त्वावधारणं प्रति प्रमाणत्वमिति ।

सोऽयं देहात्मवाद्यभिमतात्मप्रत्यक्षप्रमाणनिरासः कठवल्लीमन्त्रोदाहरणेन तत्रत्यमृत्युनचिकेतस्संवादवृत्तान्तं प्रत्यभिज्ञापयता भगवता दर्शितः, इदानीं देहात्मत्वसाधकपूर्वोक्तश्रुतिप्रमाणनिरासो मन्त्रमुखेन क्रियते । तत्र मन्त्रस्यायमर्थः—यः एनं प्रकृतमात्मानं हन्तारं हननक्रियायाः कर्तारं वेत्ति, यश्च एनं हतं हननकर्मभूतं मन्यते, तौ उभौ न विजानीतः देहातिरिक्तात्मतत्त्वानभिज्ञौ; तत्र हेतुः—**नायं हन्ति न हन्यत** इति । एवमात्मनि हन्तृहन्तव्यभावाभिमानस्य देहविविक्तात्मस्वरूपाज्ञानमूलकत्ववर्णनेन यद्देहात्मवादे श्रुतिप्रमाणमुक्तं तन्निरस्तं भवति । 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' [क.स्मृ. ८।२] इत्यादिहत्यानिषेधशास्त्रस्य अश्वमेधादितत्प्रायश्चित्तशास्त्रस्य च

देहात्मैक्याध्यासनिबन्धनतयोपपन्नत्वेन ततो देहात्मवादासिद्धेः। न हि 'न हन्तव्यः' इति शास्त्रमात्मनो हन्तव्यत्वं प्रतिपादयति, तथा सति 'हन्तव्यो न हन्तव्यः' इत्यावृत्तिलक्षणवाक्यभेदप्रसङ्गात्; किन्तु देहैक्याध्यासप्रसञ्जितमात्मनो हन्तव्यत्वं निषेधति। प्रायश्चित्तशास्त्रमपि 'उभौ तौ न विजानीतः' इत्युक्तरीत्या देहाद्यतिरिक्ताकर्त्रात्मस्वरूपाज्ञानेनात्मानं हन्तारं मन्यमानस्य कर्तव्यविशेषमुपदिशति; न तु स्वोपदिष्टप्रायश्चित्तनिमित्तभूतस्य हननस्यात्मनि तात्त्विकत्वमपि बोधयति, अनुपलम्भात् उक्तरीत्या वाक्यभेदप्रसङ्गात् अनन्यथासिद्धश्रुतिशतविरोधाच्च। एवं "यतो वा इमानि" [तै. उ. ३।१] इति श्रुतिरपि लोकप्रसिद्धं प्राणिनां जन्मस्थितिनाशं ब्रह्मलक्षणत्वेनोपदिशति। जातेष्टिवाक्यमपि पुत्रजननं मन्यमानस्य तन्निमित्तामिष्टिं विदधाति। सर्वेषामपि विधिनिषेधशास्त्राणामतत्त्वविद्विषयत्वात्। एतच्च 'वेदाविनाशिनम्' इत्यग्रिमश्लोके वक्ष्यते। न च अहम्प्रतीत्यध्यासत्वकल्पनस्य देहाद्यतिरिक्तात्मसिद्ध्यधीनत्वादन्योन्याश्रय इति युक्तम्; "उभौ तौ न विजानीतः" [कठो.२।१९]"न हन्यते हन्यमाने शरीरे" इति श्रुत्यैव देहाद्यध्यासस्य तदतिरिक्तात्मनश्चोपदिश्यमानत्वेनास्माभिरध्यासस्याकल्पितत्वात्। श्रुत्येकसमधिगम्ये हि वस्तुनि यथाश्रुत्येव प्रतिवक्तव्यम्। न च श्रुतेः प्रत्यक्षविरोधः शङ्क्यः; श्रोत्रैकगम्यं शब्दं प्रत्यसाधकस्य चक्षुष इव श्रुत्येकगम्यमात्मानं प्रत्यसाधकस्य प्रत्यक्षस्य तद्बाधकताया अप्ययोगात्। तस्मान्न श्रुतिरात्मजन्मविनाशप्रतिपादिका काचिदस्तीति न ततो देहात्मत्वसिद्धिरिति भावः।

अत्र च श्लोके य एनं हन्तारं हतं च वेत्ति स न जानातीत्यनुक्त्वा 'य एनं' 'यश्चैनम्' 'उभौ तौ' इत्युक्त्या वादिभेदः प्रदर्शितः। 'य एनं वेत्ति हन्तारं' तार्किकादिः कर्त्रात्मवादी, तथा 'यश्चैनं मन्यते हतं' चार्वाकादिरनित्यात्मवादी, तावुभावज्ञानिनाविति। एवं स्थिते, यदत्र स्वाभिमतकर्त्रात्मवादाविरोधाय माध्वेन व्याख्यातम्—'य एनं जीवं स्वातन्त्र्येण हन्तारं वेत्ति' इति, यच्च रामानुजेन—'य एनमात्मानं प्रति हन्तारं हननहेतुं वेत्ति' इति, तावुभौ प्रति 'उभौ तौ न विजानीतः' इति भगवद्वचनमेव प्रतिवचनम्; 'अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते' [३।२७] 'शरीरस्थोऽपि कौन्तेय न करोति न लिप्यते' [१३।३१] 'तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः। पश्यत्यकृतबुद्धित्वान्न स पश्यति दुर्मतिः' [१८।१६] इत्यादिषु अकर्तृतयैवात्मस्वरूपस्य भगवता सिद्धान्तितत्वेन तयोस्तदज्ञानित्वात्। स्वातन्त्र्येण इति प्रतीतिश्चाप्रामाणिकी, अध्याहारक्लेशदुष्टत्वात्, 'नायं हन्ति न हन्यते' इति वाक्यशेषे इदंशब्देन प्रकृतमात्मानं परामृश्य तस्यैव हन्तृत्वहन्तव्यत्वनिषेधाच्च, हन्तृताया इव हन्तव्यताया अपि जीवे परमेश्वराधीनत्वेन न हन्तीतिवन्न हन्यत इत्यपि स्वातन्त्र्येण हन्तव्यत्वनिषेधपरं, वस्तुतस्तु हन्तव्य एवेत्यपि सुवचत्वाच्च इत्यलं बहुना॥ १९॥

एवं देहात्मवादे प्रमाणं निरस्तम्; इदानीं देहातिरिक्तात्मनि श्रुत्येकसमधिगम्यस्वरूपे प्रमाणतया कठवल्लीपठितं मन्त्रमवतारयति— **न जायत** इति। अत्र देहात्मनोर्जन्मविनाशतदभावरूपविरुद्धधर्मोपपत्तिप्रदर्शनमुखेन भेदः प्रतिपाद्यते। तत्र च "येयं प्रेते विचिकित्सा" [कठो. १।१।२०] इति मरणविषय एव नचिकेतसा प्रश्नकरणात्तदुत्तरदानार्थम् "न हन्यते हन्यमाने शरीरे" [कठो. १।२।१८] इत्युक्तम्। तच्च 'न जायते' इति प्रतिज्ञानुसारात् 'जायमाने शरीरे' इत्यस्याप्युपलक्षणम्। शरीरमेव जायते म्रियते, आत्मा त्वजो नित्य उक्तः। शरीरे जायमाने हन्यमाने वा न जायते न म्रियत इत्युक्त्या आत्मनि 'जातो मृतः' इति लोकव्यवहारप्रसञ्जकः शरीरैक्याध्यासो दर्शितः। एवं स्थिते, मन्त्रस्येत्थं योजना– अयमात्मा शरीरे हन्यमाने न हन्यते, यतः ततो म्रियते इति प्रथममन्वयः। 'न हन्यते न म्रियते' इति पृथगुक्तेर्मरणहेतुश्छेददाहादिरत्र हननशब्दार्थो बोध्यः। म्रियते वेति वाशब्देन च शरीरे जायमाने न जायत इति वाक्यावृत्तिः सूच्यते। तत्र हेतुः—**अजो नित्य** इति। यस्मादजो नित्यः तस्मात् शरीरे जायमाने हन्यमाने वा न जायते न म्रियत इति सम्बन्धः। अतो न हेतोः साध्याविशेषः। जन्मरहितस्यापि प्रागभावादेर्नाशदर्शनादजत्वं नाशाभावं प्रति न हेतुरिति नित्यत्वस्य तद्धेतुत्वोक्तिः। तार्किकैर्नित्य एव ध्वंसो जायत इत्युपगमान्नित्यत्वं जन्माभावं प्रति न हेतुरित्यजत्वस्य तद्धेतुत्वोक्तिः।

ननु शरीरे जायमाने हन्यमानेऽप्यात्मा न जायतां न म्रियतां वा; तथापि सर्गाद्यकाल एवाकाशादिवत्पृथग्जायते सर्गावसाने च म्रियते; एवं च "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" [तै. उ. ३।१।] इत्यादिश्रुतिरनुगृहीता भविष्यति; अजत्वनित्यत्वश्रुतिरपि शरीरजन्मनाशप्रयुक्तजन्मनाशनिषेधपरेत्युभयसमाधानसिद्धिरिति आभूतसम्प्लवस्थाय्यात्मवादं निराकरोति– **कदाचिन्नायं भूत्वा भविता** वा न भूय इति। अयमात्मा कदाचित् कल्पादौ भूत्वा उत्पद्य भूयः पुनः कल्पान्ते भविता नेति न, भवनं सत्तां गन्ता नेति न, विनश्वरो नेत्यर्थः। तत्र हेतुः **शाश्वत** इति। शश्वद्भवः सदा विद्यमानः। यस्माच्छाश्वतः तस्मात्सर्गादावुत्पद्य सर्गान्ते न विनश्यतीति। यद्येवं 'यतो वा' इत्यादिजन्मविनाशश्रुतेः का गतिरित्याशङ्क्य देहाद्देहान्तरप्राप्तिपरा सेति पूर्वोक्तं स्मारयति— **पुराण** इति। पुराणि शरीराणि अणति गच्छतीति पुराणः।

अत्र च 'नायं हन्ति न हन्यते' इति पूर्वमन्त्रे "हन्ता चेन्मन्यते हन्तुं हतश्चेन्मन्यते हतम्" इति श्रौतः पूर्वार्धपाठः। 'न जायते' इति द्वितीयमन्त्रे तु "न जायते म्रियते वा विपश्चिन्नायं कुतश्चिन्न बभूव कश्चित्" [कठो. २।१८] इति श्रौतः पूर्वार्धपाठः। इह तु भगवता स्वनिश्श्वसितरूपश्रुतितः स्वमुखवचनरूपगीताया एतावान्भेद इति दर्शयितुं श्रुत्यर्थविवरणरूपम् 'य एनं वेत्ति हन्तारं यश्चैनं मन्यते हतम्' 'कदाचिन्नायं भूत्वा भविता वा न भूयः' इति किञ्चित्पाठभेदमाश्रित्य तावेव मन्त्रावाम्नाताविति ध्येयम्।

यद्यप्यत्र भाष्यकारैरात्मनः षड्भावविकारराहित्यपरत्वेनाग्रं मन्त्रं व्याख्याय 'नायं हन्ति न हन्यते' इति पूर्वश्लोकोक्तमात्मनो हन्तृहन्तव्यभावाभावं प्रति निर्विकारत्वरूपत्वहेतुसमर्पकोऽयं 'न जायते' इति श्लोक इत्युक्तम्; तथापि 'विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित्कर्तुमर्हति' इति पूर्वश्लोक एव आत्मनो हन्तृहन्तव्यत्वाभावोक्तेः 'कथं स पुरुषः पार्थ कं घातयति हन्ति कम्' इत्युत्तरश्लोके च षड्भावविकारराहित्यहेतुकस्यात्मनो हन्तृहन्तव्यभावाभावस्य स्पष्टमुक्तत्वेनात्र तत्प्रतिपादने प्रयोजनाभावात् कठवल्लीषु च देहात्मवादनिरासार्थत्वेनैव 'न जायते' इति मन्त्रस्य प्रवृत्तत्वात् 'त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च' [१।४।६] इति ब्रह्ममीमांसासूत्रभाष्ये 'न जायते' इति मन्त्रस्य देहातिरिक्तात्मप्रतिपादकत्वेन भगवत्पादैर्निरूपणात् अत्रापि तथैवास्योक्तरीत्या सामञ्जस्यात् 'न जायते म्रियते वा' इत्याद्यन्तविकारनिषेधेनैव तया सर्वा विक्रियाः प्रतिषिद्धा भवन्तीति भाष्यवचनेनैव षड्भावविकारराहित्यपरत्वव्याख्यानस्य नातिप्रयोजनत्वावगतेश्च देहातिरिक्तात्मप्रतिपादनस्वरस एवायं मन्त्रोऽभ्युच्चयतया विकारराहित्यपरत्वेनापि व्याख्यातुं शक्यत इत्येव भगवतो भाष्यकारस्याभिप्राय इति स एवार्थोऽस्माभिर्व्याख्यात इति पण्डितैरयमविनयः क्षन्तव्यः ॥ २० ॥

९ व० त० दी०—आत्मनो हन्तिकर्तृकर्मत्वज्ञानिनं निन्दति। य एनमिति हन्तेः सावयवशरीरवियोगकरणवाचित्वान्नायमात्मा हन्ति न हन्यते। 'न हिंस्यात् सर्वाभूतानि' इत्यादिरपि शरीरदृष्ट्यभिप्रायेणोपपद्यते ॥ १९ ॥

उक्तेऽर्थे प्रमाणभूताः काठकश्रुतयो दर्शयन्ति। 'न जायते' इत्यादिनोत्पत्त्यस्तित्वनाशरूपा विकारा अन्ये चात्मनिषिद्धाः। अज इत्यादिना निगमनम् ॥ २० ॥

१० पु. अ. त.—ननु तथापि जीवस्य भगवदंशत्वे कथं हननमत आह—य एनमिति। य एनं हन्तारं वेत्ति, यश्च एनं हतं मन्यते, तावुभावपि न विजानीतः। अयं न हन्ति, न वा हन्यते। मदिच्छयैव सर्वं भवतीति भावः ॥ १९॥

मारणादिसम्भावना तु जन्मादिभावे सति भवति, तदेव नास्तीत्याह—न जायत इति। जन्माभावो निरूपितः। 'न वा कदाचिन्म्रियते' अनेन मरणनिषेधो निरूपितः। अयं भूत्वा भूयः न भविता। अत्रायमर्थः—मत्क्रीडनार्थं सृष्टौ येन भावेन पूर्वं यथा विभावितः तथा तेनैव भावेन पुनर्न भविष्यति। तस्माद्यदर्थं मयोत्पादितस्तदेव भवीत्यर्थं कुर्यादन्यथा जन्मवैयर्थ्यं स्यात्। भूत्वेत्युक्तत्वात् जन्मशङ्का स्यात्तदर्थमाह—अजः, न जायत इत्यर्थः; मदंशत्वात्। एवम्भूत एवायमित्याह—नित्य इति। किञ्च शाश्वतः। मयि स्थित एव निरन्तरमेकभावात्मकः। किञ्च पुराणः सर्वदैवमेव मत्सेवार्थं दासरूपः पुराणोऽपि नव एवेत्यर्थः। यदर्थमेतदुक्तं तदाह—न हन्यत इति। हन्यमाने शरीरे गतोऽयं जीवस्तस्मिन्हते न हन्यते इत्यर्थः। अयमर्थः—हन्यमाने अन्तयुक्ते लौकिके देहे प्रविष्ट इत्यर्थः। 'हन्यमाने' इत्यनेन तदर्थसृष्टत्वं ज्ञापितम्। तस्माद्भगवदिच्छालुरूपकरणात्मातिश्रमजन्योऽपि दोषः स्यादिति भावः ॥ २० ॥

११ नी०भा०दी०—ननु 'नासतो विद्यते भावः'[२।१६] इति न्यायेनासतो मात्रादेर्मिथ्यात्वेन निस्स्वरूपत्वात्कर्तृत्वं न सम्भवति, अतः सत एव कर्तृत्वं बन्धमोक्षभाक्त्वं च वाच्यम्, अन्यथाऽन्तःकरणे बन्ध आत्मनश्च मोक्ष इति तयोर्वैयधिकरण्यं स्यात्, तथा 'येन सर्वमिदं ततम्' [२।१७] इति सतो देहाद्युपादानत्वं चोक्तम्। तथा च हननक्रियां प्रत्येकस्यैव कर्तृत्वं कर्मत्वं चापतति तच्च विरुद्धं, स्वात्मनि स्वव्यापारायोगात्; न हि वह्निर्वह्निं दहतीति युक्तमित्याशङ्क्याह— य एनमिति। यश्च तार्किकादिरेनमात्मानं हन्तारं हननक्रियायाः कर्तारं मन्यते, यश्च चार्वाकादिरेनं हतं हननक्रियायाः कर्मीभूतं मन्यते तावुभावपि न जानीतः; आत्मतत्त्वमिति शेषः। यस्मान्नायं हन्ति न हन्यते। न हि यः कर्ता स आत्मा; नापि देह आत्मा तयोः प्रागेवानात्मत्वावधारणात्।

अयं भावः—यथाऽयःपिण्डे वह्निसम्बन्धादेव दग्धृत्वं, न तु स्वतः, एवं मात्राद्युदयसमनियतं कर्तृत्वं मात्रादिधर्म एव, नात्मनः। आत्मनि तु कर्तृत्वप्रतीतिर्मात्रादिसम्बन्धादेव। अतो मात्रादिविशिष्टस्यैव बन्धः, न केवलस्य। मोक्षश्च मात्रादिवियोग एवेति न बन्धमोक्षयोर्वैयधिकरण्यम्। न च मात्रादेर्निस्स्वरूपत्वमस्ति, सत्त्वासत्त्वाभ्यामनिर्वचनीयस्य व्यवहारयोग्यस्य ब्रह्मज्ञानैकबाध्यस्य स्वप्नमायागन्धर्वनगरादितुल्यस्य तत्स्वरूपस्याभ्युपगमात्; तस्मान्न कर्तृत्वमात्मधर्मः। यथोक्तम्—'आत्मा कर्त्रादिरूपश्चेन्माकाङ्क्षीस्तर्हि मुक्तताम्। नहि स्वभावो भावानां व्यावर्त्तेतौष्ण्यवद्रवेः' इति। किञ्च। कर्तृत्वं रागद्वेषादिविकारवत एव सम्भवति, तद्वांश्च दुःखीत्यात्मनोऽनुभूयमानं साक्षित्वं बाध्येत। यथोक्तं—नर्त्ते स्याद्विक्रियां दुःखी साक्षिता का विकारिणः। धीविक्रियासहस्राणां साक्ष्यतोऽहमविक्रियः' इति। न च सतो देहाद्युपादानत्वेन हननक्रियाकर्मत्वं सम्भवति, विवर्तवादाभ्युपगमात्। न ह्यध्यस्तस्य धर्मैरधिष्ठाने विकारो दृश्यते। यथोक्तं भाष्ये—'यत्र यदध्यस्तं तत्कृतेन गुणेन दोषेण वाऽणुमात्रेणापि न सम्बध्यते' इति। विवृतं चैतद्वृद्धैः 'न हि भूमिरूषरवती मृगतृड्जलवाहिनी सरितमु-

द्वहति । मृगवारिपूरपरिपूरवती न नदी तथोषरभुवं स्पृशति ' [सं. शा. ३।२५] इति । एतेन कर्तृत्वकर्मत्वयोरनात्मधर्मत्वादनात्मनश्चानेकरूपत्वादेकत्रात्मनि तदुभयविरोधोद्भावनमपि निरस्तं वेदितव्यम् । एवं चार्वाकतार्किकाभिमतौ देहात्मकर्त्रात्मवादौ । "हन्ता चेन्मन्यते हन्तुं हतश्चेन्मन्यते हतम् ॥ उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते "[२।१९] इति काठकोक्तेन मन्त्रेण पूर्वार्धे पाठभेदात्पठितेन परिहृतौ वेदितव्यौ ॥ १९ ॥

' नायं हन्ति न हन्यते ' इत्युक्तं तत्र ' न हन्यते ' इत्येतदुपपादयति तत्रस्थेनैव द्वितीयेन मन्त्रेण-- न जायत इति । अयं आत्मा कदाचित् न जायते अभिनवो नोत्पद्यते । न वा म्रियते निरन्वयो न नश्यति, तार्किकाभिमतघटवत् । तत्र क्रमेण हेतुद्वयं 'अजो नित्यः' इति; अजत्वान्न जायते, नित्यत्वाच्च न वा म्रियत इत्यर्थः । अस्तु तर्हि क्षणिकविज्ञानवादरूपः तस्याविज्ञानवादिभिरजत्वनित्यत्वाभ्युपगमादित्याशङ्क्याह- भूत्वा भविता वा न भूय इति । अयमित्यनुवर्तते । अयं भूत्वा भूयो भविता, न भूयोऽसकृद्भूत्वा भवितेति भवनक्रियाद्वयस्यक्त्वाप्रत्ययोक्तं समानकर्तृत्वं धात्वैक्याभिप्रायेण भूत्वैव भविता, न तु भूत्वा स्थित्वा विनश्यति । तार्किकाणां हि विज्ञानमुत्पत्तिस्थितिनाशक्षणव्यापित्वात्त्रिक्षणावस्थायि । विज्ञानवादिनां तु पूर्वस्य नाशक्षण एवोत्तरस्योत्पत्तिक्षणः स एव तस्य स्थितिक्षणश्चेति क्षणिकत्वाद्विज्ञानानां भवनक्रियाद्वयस्य अव्यवधानाद्भूत्वा भवितेत्युक्तम् । तादृशोऽप्ययं न, यतः शाश्वतः शश्वदेकरूपः 'योऽहं बाल्ये पितरावन्वभूवं सोऽहं स्थाविरे प्रणप्तॄननुभवामि' इति बाल्यस्थविरयोरात्मैक्यप्रत्यभिज्ञानात् । न च सादृश्यात्प्रत्यभिज्ञानं सादृश्यग्रहीतुः स्थिरस्याभावात् । यद्वा जन्ममरणहीनोऽपि धर्मान्तरविशिष्टः, पूर्वं भूत्वा पुनर्धर्मान्तरविशिष्टो भविता इत्यपि न, भूत्वैव भविता न त्वभूत्वेति योजना ।

आर्हता हि शरीरपरिमाणं आत्मानमभ्युपगच्छन्तो नित्यस्यैवात्मनः क्रमेण व्युत्क्रमेण वा मशकमनुजमतङ्गजशरीरप्राप्तौ परिमाणभेदं मन्यमाना भूतस्यैवात्मनो विशेषणीभूतपरिमाणाभवनादौपचारिकं भवनमभ्युपगच्छन्ति, तदपि न; शाश्वतत्वादेव उपचयापचयवतो मध्यमपरिमाणस्य वस्तुनो नित्यत्वायोगात् । अनेनैव सुखदुःखादिधर्मान्तरोत्पत्त्याऽऽत्मनो भाक्तं भूत्वा भवनं प्रत्याख्येयम् । न हि दुःखादिधर्मिणः स्वनाशमन्तरेणात्यन्तिकदुःखोच्छेदः सम्भवति, घटादौ यावद्रूपनाशादर्शनात् ।

नन्वजत्वं नित्यत्वं शाश्वतत्वं चाकाशेऽप्यस्ति अत आह-- पुराण इति । पुरा वियदादिसृष्टेः प्रागपि नव एव । एतेन अपक्षयादिधर्मराहित्यान्मुख्यमजत्वादिकं आत्मन एव, वियदादेस्त्वमुख्यं तदिति दर्शितम् । अत एव शरीरे हन्यमाने न हन्यते । भाष्ये तु "वाशब्दश्चार्थे" न जायते म्रियते चेत्यर्थः । तत्रोपपत्तिः--अयं न भूत्वा अनुत्पद्य, न भविता घटादिवदतो न जायते । अथवा नञः पूर्वान्वयित्वं; न जायते न वा म्रियत इति । यतो भूत्वा अभविता घटवद्विनाशी न, अतो न म्रियते इति । 'शाश्वतः पुराणः' इत्येताभ्यामुपचयापचयौ निषिध्येते इति न हन्यते न विपरिणम्यते इति च व्याख्यातम् । केचिदेवमाहुः- न जायते म्रियत इति प्रतिज्ञा, कदाचिदित्यादिना तस्या उपपादनं, अज इत्यादिरुपसंहार इति ॥ २० ॥

वेदाविनाशिनं नित्यं य एनमजमव्ययम् ।
कथं स पुरुषः पार्थ ! कं घातयति हन्ति कम् ॥ २१ ॥

१ शां. भा.— ' य एनं वेत्ति हन्तारम् ' [२।१९] इत्यनेन मन्त्रेण हननक्रियायाः कर्ता कर्म च न भवतीति प्रतिज्ञाय, 'न जायते' [२।२०] इत्यनेन अविक्रियत्वे हेतुमुक्त्वा प्रतिज्ञातार्थं उपसंहरति— वेदाविनाशिनं इति । वेद विजानाति अविनाशिनं अन्त्यभावविकाररहितं नित्यं विपरिणामरहितं यो वेद इति सम्बन्धः। एनं पूर्वेण मन्त्रेण उक्तलक्षणं, अजं जन्मरहितं, अव्ययमपक्षयरहितं कथं केन प्रकारेण स विद्वान् पुरुषोऽधिकृतो हन्ति हननक्रियां करोति ? कथं वा घातयति हन्तारं प्रयोजयति ? न कथञ्चित्कश्चित् हन्ति, न कथञ्चित्कश्चित् घातयति इति उभयत्र आक्षेप एव अर्थः, प्रश्नार्थासम्भवात् । हेत्वर्थस्य च अविक्रियत्वस्य तुल्यत्वात् विदुषः सर्वकर्म-

प्रतिषेध एव प्रकरणार्थोऽभिप्रेतो भगवतः । हन्तेस्तु आक्षेप उदाहरणार्थत्वेन कथितः । विदुषः कं कर्मासम्भवे हेतुविशेषं पश्यन् कर्माण्याक्षिपति भगवान् कथं स पुरुष इति ।

२ आ. शां. व्या.— पूर्वश्लोकार्थस्यैवोत्तरत्रापि प्रतिभानात्पौनरुक्त्यमाशङ्क्य वृत्तानुवादपूर्वकमुत्तरश्लोकमवतारयति— य एनमित्यादिना । कर्तृत्वाद्यभिमानविरोधादद्वैतकूटस्थात्मनिश्चयसामर्थ्यात्प्राप्तं विदुषः सन्न्यासं विद्यापरिपाकार्थमभ्यनुजानाति— वेदेति । पदद्वयस्य पूर्वमेव पौनरुक्त्यपरिहारेऽपि प्रकारान्तरेणापौनरुक्त्यमाह— अविनाशिनमित्यादिना । प्रश्नेऽपि सम्भवति किमिति नञुल्लेखेन व्याख्यायते तत्राऽऽह— उभयत्रेति । उत्तरत्र प्रतिवचनादर्शनान्नात्र प्रश्नः सम्भवतीत्यर्थः । विवक्षितं प्रकरणार्थं निगमयति— हेत्वर्थस्येति । अविक्रियत्वं हेत्वर्थस्तस्य विदुषः सर्वकर्मनिषेधे समानत्वादिति यावत् । यदि विदुषः सर्वकर्मनिषेधोऽभिमतस्तर्हि किमिति हन्त्यर्थ एवाऽऽक्षिप्यते ? तत्राऽऽह— हन्तेरिति । उक्तं हेतुमाक्षेप्तुं पृच्छति— विदुष इति ।

१ शां. भा.— ननु उक्त एव आत्मनोऽविक्रियत्वं सर्वकर्मासम्भवकारणविशेषः । सत्यं उक्तः, न तु स कारणविशेषः, अन्यत्वात् विदुषोऽविक्रियादात्मन इति । न ह्यविक्रियं स्थाणुं विदितवतः कर्म न सम्भवति इति चेत्, न; विदुष आत्मत्वात् । न देहादिसङ्घातस्य विद्वत्ता । अतः पारिशेष्यात् असंहत आत्मा विद्वानविक्रिय इति तस्य विदुषः कर्मासम्भवादाक्षेपो युक्तः 'कथं स पुरुषः' इति । यथा बुद्ध्याद्याहृतस्य शब्दाद्यर्थस्य अविक्रिय एव सन् बुद्धिवृत्त्यविवेकविज्ञानेन अविद्यया उपलब्धाऽऽत्मा कल्प्यते, एवमेव आत्मानात्मविवेकज्ञानेन बुद्धिवृत्त्या विद्यया असत्यरूपयैव परमार्थतोऽविक्रिय एव आत्मा विद्वान् उच्यते । विदुषः कर्मासम्भववचनात् यानि कर्माणि शास्त्रेण विधीयन्ते तान्यविदुषो विहितानीति भगवतो निश्चयोऽवगम्यते ।

२ आ. शां. व्या.— अभिप्रायमप्रतिपद्यमानो हेतुविशेषं पूर्वोक्तं स्मारयति— नन्विति । उक्तमङ्गीकृत्याऽऽक्षिपति— सत्यमिति । विदुषो विज्ञानात्मनो ब्रह्मणश्च वेद्यस्य विरुद्धधर्मत्वेन दहनतुहिनवद्भिन्नत्वाद्विदुषः सर्वकर्मत्यागे नासौ कारणविशेषः स्यादित्याह— अन्यत्वादिति । अविक्रियादिति च्छेदः । तथापि कूटस्थमविक्रियं ब्रह्म प्रतिपद्यमानस्य कुतो विक्रिया सम्भवेत् ? ब्रह्मप्रतिपत्तिविरोधादित्याशङ्क्याऽऽह— न हीति । "अयमात्मा ब्रह्म" [बृ. उ. २।५।१९] इत्यादिश्रुत्या समाधत्ते— न; विदुष इति । किञ्च विद्वत्ता विशिष्टस्य वा ? केवलस्य वा ? नाऽऽद्यः, विशिष्टस्य विद्वत्तायां विशेषणस्यापि तत्प्रसङ्गात् । न च विशेषणीभूतसङ्घातस्याचेतनत्वाद्विद्वत्ता युक्तेत्याह— न देहादीति । द्वितीये तु जीवब्रह्मविभागासिद्धिरित्याह— असंहत इति । किञ्च प्रामाणिकविरुद्धधर्मवत्त्वस्यासिद्धत्वात्प्रातिभासिकस्य च बिम्बप्रतिबिम्बयोरनैकान्त्याद्भेदानुमानायोगाज्जीवब्रह्मणोरभेदसिद्धिरित्यभिप्रेत्य फलितमाह— इति तस्येति । नन्वविक्रियस्य ब्रह्मस्वरूपतया सर्वकर्मासम्भवे विदुषो विद्वत्ताऽपि कथं सम्भवति ? न हि ब्रह्मणोऽविक्रियस्य विद्यालक्षणा विक्रिया स्वीक्रियामर्हति तत्राऽऽह— यथेति । अदृष्टेन्द्रियादिसहकृतमन्तःकरणं प्रदीपप्रभावद्विषयपर्यन्तं परिणतं बुद्धिवृत्तिरुच्यते । तत्र प्रतिबिम्बितं चैतन्यमभिव्यञ्जकबुद्धिवृत्त्यविवेकाद्विषयज्ञानमिति व्यवह्रियते, तेनाऽऽत्मोपलब्धा कल्प्यते । तच्चाविद्याप्रयुक्तमिथ्यासम्बन्धनिबन्धनम् । तथैवाऽऽध्यासिकसम्बन्धेन ब्रह्मात्मैक्याभिव्यञ्जकवाक्योत्थबुद्धिवृत्तिद्वारा विद्वानात्मा व्यपदिश्यते; न च मिथ्यासम्बन्धेन पारमार्थिकाविक्रियत्वविहतिरस्तीत्यर्थः । 'अहं ब्रह्म' इति बुद्धिवृत्तेर्मोक्षावस्थायामपि भावादात्मनः सविशेषत्वमाशङ्क्य तस्या यावदुपाधिसत्त्वमेवेत्याह— असत्येति । ननु कूटस्थस्याऽऽत्मनो मिथ्याविद्यावत्त्वेऽपि तस्य कर्माधिकारनिवृत्तौ कस्य कर्माणि विधीयन्ते ? न हि निरधिकाराणां तेषां विधिरित्याशङ्क्याऽऽह— विदुष इति ।

१ शां. भा.— ननु विद्याऽप्यविदुष एव विधीयते, विदितविद्यस्य पिष्टपेषणवत् विद्याविधानानर्थक्यात्; तत्राविदुषः कर्माणि विधीयन्ते, न विदुष इति विशेषो नोपपद्यत इति चेत्, न; अनुष्ठेयस्य भावाभावविशेषोपपत्तेः । अग्निहोत्रादिविध्यर्थज्ञानोत्तरकालं अग्निहोत्रादिकर्म अनेकसाधनोपसंहारपूर्वकं अनुष्ठेयं 'कर्ताऽहं, मम कर्तव्यम्' इत्येवम्प्रकारकविज्ञानवतोऽविदुषः यथा अनुष्ठेयं भवति, न तु तथा 'न जायते' इत्याद्यात्मस्वरूपविध्यर्थज्ञानोत्तरकालभावि किञ्चिदनुष्ठेयं भवति, किन्तु 'नाहं कर्ता, नाहं भोक्ता' इत्याद्यात्मैकत्वाकर्तृत्वादिविषयज्ञानादन्यत् नोत्पद्यते इत्येष विशेष उपपद्यते ।

२ आ. शां. व्या.— कर्माण्यविदुषो विहितानीति विशेषमाक्षिपति— नन्विति । कर्मविधानमविदुषो विदुषश्च विद्याविधानमिति विभागे का हानिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह— विदितेति । विद्याया विदितत्वं लब्धत्वम् । कर्मविधिरविदुषो विदुषो विद्याविधिरिति विभागासम्भवे फलितमाह— तत्रेति । धर्मज्ञानानन्तरमनुष्ठेयस्य भावाद्ब्रह्मज्ञानोत्तरकालं च तदभावाद्ब्रह्मज्ञानहीनस्यैव कर्मविधिरिति समाधत्ते— न; अनुष्ठेयस्येति । विशेषोपपत्तिमेव प्रपञ्चयति— अग्निहोत्रादीति। ननु देहादिव्यतिरिक्तात्मज्ञानं विना पारलौकिकेषु कर्मसु प्रवृत्तेरनुपपत्तेरात्मविज्ञानवता कर्मानुष्ठेयमिति चेत्तत्राऽऽह— कर्ताऽहमिति । आत्मनि 'कर्ता भोक्ता' इत्यविज्ञानवत्त्वेऽपि ब्रह्मज्ञानविहीनत्वेनाविदुषोऽनुष्ठेयं कर्मेत्यर्थः । देहादिव्यतिरिक्तज्ञानवद्ब्रह्मज्ञानमपि ज्ञानत्वाविशेषात्कर्मप्रवृत्तावुपकरिष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— न त्विति । अनुष्ठेयविरोधित्वादविक्रियात्मज्ञानस्येति शेषः । ननु ब्रह्मात्मैकत्वज्ञानादुत्तरकालमपि कर्ताऽहमित्यादिज्ञानोत्पत्तौ कर्मविधिः सावकाशः स्यादिति नेत्याह— नाहमिति । कारणाभावादिति शेषः । कर्तृत्वादिज्ञानमन्यदित्युक्तम् ; अनुष्ठानाननुष्ठानयोरुक्तविशेषादविदुषोऽनुष्ठानं विदुषो नेत्युपसंहरति— इत्येष इति ।

१ शां. भा.— यः पुनः 'कर्ताऽहं' इति वेत्त्यात्मानं, तस्य 'ममेदं कर्तव्यम्' इति अवश्यम्भाविनी बुद्धिः स्यात्; तदपेक्षया सोऽधिक्रियत इति तं प्रति कर्माणि सम्भवन्ति। स च अविद्वान् 'उभौ तौ न विजानीतः' [२ । १९] इति वचनात्, विशेषितस्य च विदुषः कर्माक्षेपवचनाच्च 'कथं स पुरुषः' इति । तस्मात् विशेषितस्याविक्रियात्मदर्शिनो विदुषो मुमुक्षोश्च सर्वकर्मसन्न्यास एवाधिकारः । अत एव भगवान् नारायणः साङ्ख्यान् विदुषोऽविदुषश्च कर्मिणः प्रविभज्य द्वे निष्ठे ग्राहयति—'ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम्' [३।३] इति । तथा च पुत्राय आह भगवान् व्यासः—'द्वाविमावथ पन्थानौ' [म. भा. शां. प. २४०।६] इत्यादि । तथाच 'क्रियापथश्चैव पुरस्तात् पश्चात् सन्न्यासश्च' [तै. आ. १०।६२।१२] इति । एतमेव विभागं पुनः पुनः दर्शयिष्यति भगवान् । अतत्त्ववित् 'अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहंमिति मन्यते' [३।२७] 'तत्त्ववित्तु' [३।२८] नाहं करोमीति । तथा च 'सर्वकर्माणि मनसा सन्न्यस्यास्ते' [५।१३] इत्यादि ।

२ आ. शां. व्या.— नन्वात्मविदो न चेदनुष्ठेयं किञ्चिदस्ति कथं तर्हि 'विद्वान्यजेत' इत्यादिशास्त्रात्तं प्रति कर्माणि विधीयन्ते ? तत्राऽऽह— यः पुनरिति । आत्मनि कर्तृत्वादिज्ञानापेक्षया कर्मस्वधिकृतत्वज्ञाने तथाविधं पुरुषं प्रति कर्माणि विधीयन्ते । स च प्राचीनवचनादविद्वानेवेति निश्चीयते । न खल्वकर्तृत्वादिज्ञानवतस्तद्विपरीतकर्तृत्वादिज्ञानद्वारा कर्मसु प्रवृत्तिरित्यर्थः। कर्मासम्भवे ब्रह्मविदो हेत्वन्तरमाह— विशेषितस्येति । 'वेदाविनाशिनं' इत्यादिनेति शेषः । यद्यपि विदुषो नास्ति कर्म, तथापि विविदिषोः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— तस्मादिति । विद्यया विरुद्धत्वादिष्यमाणमोक्षप्रतिपक्षत्वाच्च कर्मणामित्यर्थः । यद्यपि मुमुक्षोराश्रमकर्माण्यपेक्षितानि तथापि विद्यातत्फलाभ्यामविरुद्धान्येव तान्यभ्युपगतान्यन्यथा विविदिषासन्न्यासविधिविरोधादित्यभिप्रेत्योक्तेऽर्थे भगवतोऽनुमतिमाह– अत एवेति । विदुषो विविदिषोश्च सन्न्यासेऽधिकारः, अविदुषस्तु कर्मणीति विभागस्येष्टत्वादित्यर्थः । अधिकारिभेदेन निष्ठाद्वयं भगवता वेदव्यासेनापि दर्शितमित्याह— तथा चेति । अध्ययनविधिना स्वाध्यायपाठे त्रैवर्णिकस्य प्रवृत्त्यनन्तरं तत्र क्रियामार्गो ज्ञानमार्गश्चेति द्वौ मार्गावधिकारिभेदेनाऽऽवेदितावित्यर्थः। आदिशब्दात् 'यत्र वेदाः प्रतिष्ठिताः' इत्यादि गृह्यते। उक्तयोर्मार्गयोस्तुल्यतां परिहर्तुमुदाहरणान्तरमाह— तथेति । बुद्धिशुद्धिद्वारा कर्मतत्फलयोर्वैराग्योदयात् पूर्वं कर्ममार्गो विहितः, विरक्तस्य पुनः सन्न्यासपूर्वको ज्ञानमार्गो दर्शितः । स चेतरस्मादतिशयशालीति श्रुतमित्यर्थः । उक्ते विभागे पुनरपि वाक्यशेषानुकूल्यमादर्शयति— एतमेवेति । अहङ्कारविमूढात्मेत्यस्य व्याख्यानम्— अतत्त्वविदिति । 'तत्त्ववित्तु' इति श्लोकमवतार्य तात्पर्यार्थं सङ्गृह्णाति— नाहमिति । पूर्वेण क्रियापदेनेतिशब्दः सम्बध्यते । विरक्तमधिकृत्य वाक्यान्तरं पठति— तथा चेति । आदिशब्दस्तस्यैव श्लोकस्य शेषसङ्ग्रहार्थः ।

१ शां. भा.— तत्र केचित् पण्डितम्मन्या वदन्ति—'जन्मादिषड्भावविक्रियारहितोऽविक्रियोऽकर्ता एकोऽहमात्मा' इति न कस्यचित् ज्ञानमुत्पद्यते, यस्मिन् सति सर्वकर्मसन्न्यास उपदिश्यते इति । तन्न; 'न जायते' इत्यादिशास्त्रोपदेशानर्थक्यप्रसङ्गात् । यथा च शास्त्रोपदेशसामर्थ्यात् धर्माधर्मास्तित्वविज्ञानं कर्तुश्च देहान्तरसम्बन्धविज्ञानं उत्पद्यते, तथा शास्त्रात्तस्यैव आत्मनोऽविक्रियत्वाकर्तृत्वैकत्वादिविज्ञानं कस्मात् न उत्पद्यते ? इति प्रष्टव्यास्ते । करणागोचरत्वात्

इति चेत्, न; "मनसैवानुद्रष्टव्यम्" [बृ. उ. ४।४।१९] इति श्रुतेः। शास्त्राचार्योपदेशजनितशमदमादिसंस्कृतं मन आत्मदर्शने करणम्। तथाच तदधिगमाय अनुमाने आगमे च सति ज्ञानं नोत्पद्यते इति साहसमात्रमेतत्।

२ आ. शां. व्या.— अविक्रियात्मज्ञानात्कर्मसन्न्यासे दर्शिते, मीमांसकमतमुत्थापयति— तत्रेति। आत्मनो ज्ञानक्रियाशक्त्याधारत्वेन अविक्रियत्वाभावादविक्रियात्मज्ञानं सन्न्यासकारणीभूतं न सम्भवतीत्यर्थः। यथोक्तज्ञानाभावो विषयाभावाद्वा मानाभावाद्वा? इति विकल्प्याऽऽद्यं दूषयति— नेत्यादिना। न तावदविक्रियात्माभावः 'न जायते म्रियते वा' [२।२०] इत्यादिशास्त्रस्याऽऽप्तवाक्यतया प्रमाणस्यान्तरेण कारणमानर्थक्यायोगादित्यर्थः। द्वितीयं प्रत्याह— यथा चेति। पारलौकिककर्मविधिसामर्थ्यसिद्धं विज्ञानमुदाहरति— कर्तुश्चेति। कर्मकाण्डादज्ञाते धर्मादौ विज्ञानोत्पत्तिवत् ज्ञानकाण्डादज्ञाते ब्रह्मात्मनि विज्ञानोत्पत्तिरविरुद्धा, प्रमाणत्वाविशेषादित्यर्थः। ज्ञानस्य मनस्संयोगजन्यत्वादात्मनश्च श्रुत्या मनोगोचरत्वनिरासान्नाऽऽत्मज्ञाने साधनमस्तीति शङ्कते— करणेति। श्रुतिमाश्रित्य परिहरति— न; मनसेति। तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थमनोवृत्त्यैव शास्त्राचार्योपदेशमनुसृत्य द्रष्टव्यं तत्त्वमिति श्रूयते। स्वरूपेण स्वप्रकाशमपि ब्रह्मात्मवस्तुवाक्योत्थबुद्धिवृत्त्यभिव्यक्तं सविकल्पकव्यवहारालम्बनं भवतीति मनोगोचरत्वोपचारादसिद्धं करणागोचरत्वमित्यर्थः। कथं तर्हि ब्रह्मात्मनो मनोविषयत्वनिषेधश्रुतिः? इत्याशङ्क्यासंस्कृतमनोवृत्त्यविषयत्वविषया सेति मन्वानः सन्नाह— शास्त्रेति। सत्यपि श्रुत्यादौ तदनुग्राहकाभावान्नास्माकमविक्रियात्मज्ञानमुत्पत्तुमर्हतीत्याशङ्क्याऽऽह— तथेति। तस्याविक्रियस्याऽऽत्मनोऽधिगत्यर्थं, 'विमतो विकारो नाऽऽत्मधर्मो विकारत्वादुभयाभिमतविकारवत्' इत्यनुमाने पूर्वोक्तश्रुतिस्मृतिरूपागमे च सत्येव तस्मिन्नोत्पद्यते ज्ञानमिति वचः साहसमात्रं, सत्येव माने मेयं न भातीतिवदित्यर्थः।

१ शां. भा.— ज्ञानं च उत्पद्यमानं तद्विपरीतमज्ञानमवश्यं बाधते इत्यभ्युपगन्तव्यम्। तच्चाज्ञानं दर्शितं 'हन्ता अहं, हतोऽस्मि' इति, 'उभौ तौ न विजानीतः' [२।१९] इति। अत्र च आत्मनो हननक्रियायाः कर्तृत्वं, कर्मत्वं, हेतुकर्तृत्वं चाज्ञानकृतं दर्शितम्। तच्च सर्वक्रियास्वपि समानं कर्तृत्वादेरविद्याकृतत्वं, अविक्रियत्वात् आत्मनः। विक्रियावान् हि कर्ता आत्मनः कर्मभूतं अन्यं प्रयोजयति 'कुरु' इति। तदेतदविशेषेण विदुषः सर्वक्रियासु कर्तृत्वं हेतुकर्तृत्वं च प्रतिषेधति भगवान् वासुदेवो विदुषः कर्माधिकाराभावप्रदर्शनार्थं 'वेदाविनाशिनं.... कथं स पुरुषः' इत्यादिना। क्व पुनर्विदुषोऽधिकारः? इत्येतदुक्तं पूर्वमेव 'ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानाम्' [३।३] इति तथा च सर्वकर्मसन्न्यासं वक्ष्यति 'सर्वकर्माणि मनसा' [५।१३] इत्यादिना।

२ आ. शा. व्या.— ननु यथोक्तं ज्ञानमुत्पन्नमपि हानायोपादानाय वा न भवतीति कुतोऽस्य फलवत्त्वं? तत्राऽऽह— ज्ञानं चेति। अवश्यमिति। प्रकाशप्रवृत्तेस्तमोनिवृत्तिव्यतिरेकेणानुपपत्तिवदात्माज्ञाननिवृत्तिमन्तरेणाऽऽत्मज्ञानोत्पत्तेरनुपपत्तेरित्यर्थः। नन्वज्ञानस्य ज्ञानप्रागभावत्वात्तन्निवृत्तिरेव ज्ञानं, न तु तन्निवर्तकमिति तत्राऽऽह— तच्चेति। कथं पुनर्भगवताऽपि ज्ञानाभावातिरिक्तमज्ञानं दर्शितं? इत्याशङ्क्याऽऽह— अत्र चेति। विमतं ज्ञानाभावो न भवत्युपादानत्वान्मृदादिवदिति भावः। ननु हननक्रियायाः "न हिंस्यात्" इति निषिद्धत्वात्तत्कर्तृत्वादेरज्ञानकृतत्वेऽपि विहितक्रियाकर्तृत्वादेर्न तथात्वमिति नेत्याह— तच्चेति। न तावदात्मनि कर्तृत्वादि नित्यममुक्तिप्रसङ्गात्; न चानित्यमपि निरुपादानं, भावकार्यस्योपादाननियमात्; न चानात्मा तदुपादानं, आत्मनि तत्प्रतिभानात्; न चाऽऽत्मैव तदुपादानं, कूटस्थस्य तस्याविद्यां विना तदयोगात्; इत्याह— अविक्रियत्वादिति। कर्तृत्वाभावेऽपि कारयितृत्वं स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— विक्रियावानिति। आत्मनि कर्तृत्वादिप्रतिभानस्यानाद्यनिर्वाच्यमज्ञानमुपादानं तन्निवृत्तिश्च तत्त्वज्ञानादित्युक्तम्; इदानीं कर्तृत्वकारयितृत्वयोरविद्याकृतत्वे भगवतोऽनुमतिं दर्शयति— तदेतदिति। विदुषो यदि कर्माधिकाराभावो भगवतोऽभिमतस्तर्हि कुत्र तस्य जीवतोऽधिकारः स्यात्? इति पृच्छति— क्व पुनरिति। ज्ञाननिष्ठायामित्युक्तं स्मारयति— उक्तमिति। तदङ्गभूते सर्वकर्मसन्न्यासे च तस्याधिकारोऽस्तीत्याह— तथेति।

१ शां. भा.— ननु 'मनसा' इति वचनात् न वाचिकानां कायिकानां च सन्न्यास इति चेत्, न; 'सर्वकर्माणि' इति विशेषितत्वात्। मानसानामेव सर्वकर्मणामिति चेत्, न; मनोव्यापारपूर्वकत्वात् वाक्कायव्यापाराणां, मनोव्यापाराभावे तदनुपपत्तेः। शास्त्रीयाणां वाक्कायकर्मणां कारणानि मानसानि कर्माणि वर्जयित्वाऽन्यानि सर्वकर्माणि मनसा सन्न्यस्यास्ते इति चेत्, न;

'नैव कुर्वन्न कारयन्' [५।१३] इति विशेषणात् । सर्वकर्मसन्न्यासोऽयं भगवतोक्तो मरिष्यतः, न जीवत इति चेत्, न ; 'नवद्वारे पुरे देही.... आस्ते' [५।१३] इति विशेषणानुपपत्तेः ।

२ आ. शां. व्या.— वक्ष्यमाणे वाक्ये सर्वकर्मसन्न्यासो न प्रतिभाति, मानसानामेव कर्मणां विशेषणवशात्त्यागावगमादिति शङ्कते— **नन्वि**ति । विशेषणान्तरमाश्रित्य दूषयति— **न; सर्वे**ति । मनसेति विशेषणान्मानसेष्वेव कर्मसु सर्वशब्दः संकुचितः स्यादिति शङ्कते— **मानसाना**मिति । सर्वात्मना मनोव्यापारत्यागे व्यापारान्तराणामनुपपत्तेः सर्वकर्मसन्न्यासः सिद्धयतीति परिहरति— **नेत्या**दिना । मानसेष्वपि कर्मसु सन्न्यासे सङ्कोचान्न वागादिव्यापारानुपपत्तिरिति शङ्कते— **शास्त्रीयाणा**मिति । **अन्यानी**ति, अशास्त्रीयवाक्कायकर्मकारणान्यशास्त्रीयाणि मानसानि तानि च सर्वाणि कर्माणीत्यर्थः । वाक्यशेषमादाय दूषयति— **न; नैवे**ति । न हि विवेकबुद्धया सर्वाणि कर्माण्यशास्त्रीयाणि सन्न्यस्य तिष्ठतीति युक्तं, 'नैव कुर्वन्' इत्यादिविशेषणस्य विवेकबुद्धेश्च त्यागहेतोस्तुल्यत्वादित्यर्थः । भगवदभिमतसर्वकर्मसन्न्यासस्यावस्थाविशेषे सङ्कोचं दर्शयन्नाशङ्कते— **मरिष्यत** इति । सन्न्यासो जीवदवस्थायामेवात्र विवक्षित इत्यत्र लिङ्गं दर्शयन्नुत्तरमाह— **न; नवे**ति ।

१ शां. भा.— न हि सर्वकर्मसन्न्यासेन मृतस्य तद्देहे आसनं सम्भवति । अकुर्वतोऽकारयतश्च देहे सन्न्यस्य इति सम्बन्धः । न देहे आस्ते इति चेत्, न ; सर्वत्र आत्मनोऽविक्रियत्वावधारणात्, आसनक्रियायाश्च अधिकरणापेक्षत्वात्, तदनपेक्षत्वाच्च सन्न्यासस्य । सम्पूर्वस्तु न्यासशब्दोऽत्र त्यागार्थः, न निक्षेपार्थः । तस्मात् गीताशास्त्रे आत्मज्ञानवतः सन्न्यास एवाऽधिकारः, न कर्मणीति तत्र तत्र उपरिष्टादात्मज्ञानप्रकरणे दर्शयिष्यामः ॥ २१ ॥

२ आ. शां. व्या.— अनुपपत्तिमेव स्फोरयति— **न हीति** । अन्वयविशेषान्वाख्यानेन लिङ्गासिद्धिं चोदयति— **अकुर्वत** इति । विवेकवशादशेषाण्यपि कर्माणि देहे यथोक्ते निक्षिप्याकुर्वन्नकारयंश्च विद्वानवतिष्ठते । तथा च देहे कर्माणि सन्न्यस्याकुर्वतोऽकारयतश्च सुखमासनमिति सम्बन्धसम्भवाद्विशेषणस्य सति देहे कर्मत्यागविषयत्वाभावाज्जीवतः सर्वकर्मत्यागो नास्तीत्यर्थः । अथवाऽकुर्वत इत्यादि पूर्वत्रैव सम्बन्धनीयं, लिङ्गासिद्धिचोद्यं तु देहे सन्न्यस्येत्यारभ्येत्युन्नेयम् । आत्मनः सर्वत्राविक्रियत्वनिर्धारणाद्देहसम्बन्धमन्तरेण कर्तृत्वकारयितृत्वाप्राप्तेरप्राप्तप्रतिषेधप्रसङ्गपरिहारार्थमस्मदुक्त एव सम्बन्धः साधीयानिति समाधत्ते— **न; सर्वत्रे**ति, श्रुतिषु स्मृतिषु चेत्यर्थः । किञ्च सम्बन्धस्याऽऽकाङ्क्षासन्निधियोग्यताधीनत्वादाकाङ्क्षावशादस्मदभिमतसम्बन्धसिद्धिरित्याह— **आसने**ति । भवदिष्टस्तु सम्बन्धो न सिध्यत्याकाङ्क्षाभावादित्याह— **तदनपेक्षत्वाच्चे**ति । सन्न्यासशब्दस्य निक्षेपार्थत्वात्तस्य चाधिकरणसापेक्षत्वादस्मदिष्टसम्बन्धसिद्धिरित्याशङ्क्याऽऽह— **सम्पूर्वस्त्वि**ति, अन्यथोपसर्गवैयर्थ्यादित्यर्थः । मनसा विवेकविज्ञानेन सर्वाणि कर्माणि परित्यज्याऽऽस्ते देहे विद्वानित्यस्यैव सम्बन्धस्य साधुत्वं मत्वोपसंहरति— **तस्मा**दिति । सर्वव्यापारो परमात्मनः सन्न्यासस्याविक्रियात्मज्ञानाविरोधित्वात् प्रयोजकज्ञानवतो वैधे सन्न्यासेऽधिकारः सम्यग्ज्ञानवतस्त्ववैधे स्वाभाविके फलात्मनीति विभागमभ्युपेत्योक्तेऽर्थे वाक्यशेषानुगुण्यं दर्शयति— **इति तत्र तत्रे**ति ॥ २१ ॥

३ रा. भा.— एवमविनाशित्वेनाजत्वेन व्ययानर्हत्वेन च नित्यमेनमात्मानं यः पुरुषो वेद, स पुरुषो देवमनुष्यतिर्यक्स्थावरशरीरावस्थितेषु आत्मसु कमप्यात्मानं कथं घातयति ? कं वा कथं हन्ति ? कथं नाशयति ? कथं वा तत्प्रयोजको भवतीत्यर्थः। 'एतानात्मनो घातयामि हन्मि' इत्यनुशोचनमात्मस्वरूपयाथात्म्याज्ञानमूलमेवेत्यभिप्रायः ॥ २१ ॥

४ वे. ता. चं.— 'य एनम्' [२।१९] इत्युक्तविपर्ययपरे 'वेद' इत्यादिश्लोके 'नित्यम्' इति परमसाध्यानुवादः । 'अविनाशिनम्' इत्यादिकं तु तद्धेतुरित्यभिप्रायेणाह— **एवमि**ति । व्ययशब्देनात्र जन्मनाशव्यतिरिक्तविकारा विवक्षिताः । अपक्षय एव वा छेदनादियोग्यावयवविश्लेषादिर्वा । **कमि**ति निर्धारणस्यानिर्धारितानेकव्यक्तिसापेक्षत्वादाह **देवमनुष्ये**त्यादि । घातयतिहन्त्योः पौनरुक्त्यमाशङ्क्य बुद्धिस्थक्रमेणार्थमाह— **कथं नाशयती**त्यादि । वेदितुर्विशेषेण हन्तृत्वादिनिषेधो न युज्यते । आत्मनो नित्यत्वे तदवेदितुरपि तद्धननायोगादित्याशङ्कापरिहाराय फलितार्थं वदन् प्रकृतेन सङ्गमयति— **एतानि**ति । नात्र श्लोके हन्तृत्वादिमात्रं निषिध्यते ; किन्तु तत्प्रयुक्तं शोचनम् ; तदुत्पादकप्रकारप्रतिषेधयैव ह्यत्र कथंशब्द इति भावः ॥ २१ ॥

५ आ. मा. भा.— अतो य एवं वेद स कथं घातयति हन्ति वा ? अविनाशिनं नैमित्तिकविनाशरहितम् । नित्यं स्वाभाविकनाशरहितम् । अथवाऽविनाशिनं दोषयोगरहितम् । नित्यं सदाभाविनमिति सर्वत्र विवेकः; दोषयुक्तपुरुषादिषु नष्टशब्दप्रयोगात् ॥ २१ ॥

६ ज. प्र. दी.— वेदाविनाशिनमिति । पुनरात्मनोऽविनाशित्वादिकं किमर्थमुच्यते ? इत्यतोऽस्य तात्पर्यमाह— अत इति । उक्तैः प्रमाणैरेवमविनाशित्वादिरूपं कं कथं घातयति हन्ति वेत्येवंभावं करोतीत्यर्थः । जीवस्यानित्यत्वादिकं मन्यमानो न जानातीत्युक्तम् , इदानीं तु ज्ञानी नैवं मन्यत इत्युच्यत इति । अविनाशिनं नित्यमिति पुनरुक्तिमाशङ्क्य द्वेधार्थभेदमाह— अविनाशिनमिति । नैमित्तिको बिम्बनाशादिनिमित्तकः । स्वाभाविकः कालकृतः । दोषयोगरहितमित्यनेन मात्रास्पर्शा इत्यत्र यदुक्तमाभिमानिकमेवात्मनो दुःखादिकं, न तु स्वगतमिति तस्यानुवादः क्रियते । एवं व्याख्यानप्रकारमन्यत्राप्यतिदिशति— इतीति । विवेकः शब्दार्थयोः । अविनाशिनं दोषयोगरहितमिति कुतो लभ्यमित्यत आह— दोषेति । अनेकार्थत्वाद्धातूनामिति भावः ॥ २१ ॥

७ ह. पै. भा.— 'य एनं वेत्ति हन्तारं' [२।१९] इत्यनेन मन्त्रेण हननक्रियायाः कर्ता कर्म च न भवतीति प्रतिज्ञाय 'न जायते' इत्यनेनाविक्रियत्वं हेतुमुक्त्वा प्रतिज्ञातार्थमुपसंहरति— वेदाविनाशिनमिति। वेद विजानाति। अविनाशिनं प्रेत्यभावविकाररहितं नित्यं विपरिणामरहितं यो वेदेति सम्बन्धः। एनं पूर्वोक्तमन्त्रेणोक्तलक्षणम्। अजं जननक्रियारहितम्, अव्ययमपक्षयरहितम्, कथं केन प्रकारेण स विद्वान्पुरुषोऽधिकृतो हन्ति हननक्रियां करोति ? कथं वा घातयति हन्तारं प्रयोजयति ? न कथञ्चिद्धन्ति न कथञ्चिद्घातयति। उभयत्राऽऽक्षेप एवार्थः प्रश्नासम्भवात्। हेत्वर्थस्य तुल्यत्वाद्विदुषः सर्वकर्मप्रतिषेध एव प्रकरणार्थोऽभिहितो भगवता; हन्तेस्त्वाक्षेप उदाहरणार्थत्वेनोक्तः। विदुषः सर्वकर्मासम्भवे कं हेतुविशेषं पश्यन्कर्माण्याक्षिपति भगवान् ? कथं स पुरुष इति ॥ २१ ॥

८ वें. व्र. गि.— नन्वस्तु देहातिरिक्त आत्मा; तथापि देहनिमित्त आत्मनिमित्तो वा शोको न सम्भवतीत्युक्तमयुक्तम्, आत्मनिमित्तस्यैव शोकस्य सम्भवात्; न चात्मनो हन्तृहन्तव्यभावासम्बन्धस्योक्तेः कथं तन्निमित्तः शोक इति वाच्यम्, वस्तुतस्तत्सम्बन्धस्यात्मन्यसत्त्वेऽपि आध्यासिकं तमादाय 'न हन्तव्यः' इति शास्त्रेण प्रत्यवायदोषस्योक्ततया प्रकृतेऽपि तादृशसम्बन्धपुरस्कारेणैव भीष्मादिगुर्वात्महन्तुर्मम प्रेरकतया तद्घातयितुस्तव च प्रत्यवायस्यापरिहार्यत्वेन तन्निमित्तशोकसम्भवादित्याशङ्क्य, आत्मविदि निवृत्ताध्यासे नैतद्दोषशङ्केत्याह— अत्र षड्भावविकाररहितत्वेनात्मा विशेष्यते। जायते अस्ति वर्धते परिणमते अपक्षीयते नश्यति चेति षड्भावविकाराः । अत्र 'अजं' इति जन्मप्रतिषेधः, तेनैव जन्मोत्तरकालीनसत्तारूपद्वितीयविकारोऽपि जन्मान्तर्भूतः प्रतिषिद्धः । नित्यमेकरूपम्, तेन वृद्धिपरिणामरूपतृतीयचतुर्थविकारप्रतिषेधः । अव्ययं– न विद्यते व्ययोऽवयवापचयरूपो गुणापचयरूपो वा यस्य निरवयवस्य निर्गुणस्य च तमव्ययमित्यपक्षयाख्यपञ्चमविकारप्रतिषेधः । अविनाशिनं— न विनष्टुं शीलं यस्य तमित्यन्त्यविकारनिषेधः । एवम्भूतमेनं 'अविनाशि तु तद्विद्धि' [२।१७] इत्याद्येतत्पर्यन्तश्लोकोक्तलक्षणं त्रिविधपरिच्छेदशून्यमकर्तृभोक्तृस्वरूपमखिलजगदध्यासाधिष्ठानभूतमात्मानं यो वेद जानाति, स विद्वान्पुरुषः पूर्णः कं हन्ति ? न कञ्चिदपि, अद्वितीयात्मदर्शित्वेन तस्य हन्तव्यद्वितीयपदार्थस्यैवाभावात्। तथा कथं हन्ति ? न कथञ्चिदपि, हन्तव्यत्वेनाभिमतस्यात्मनो निर्विकारत्वेन तत्र छेददाहादेर्हननप्रकारस्य कस्याप्यनवतारात्। एतदेव 'नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि' [२।२३] इत्यादिना प्रपञ्चयिष्यते। एवं कं घातयति कथं घातयतीत्यपि व्याख्येयम्। अत्र 'कथं घातयति हन्ति' इति न घातयितृत्वहन्तृत्वाक्षेपः, किन्तु तत्कार्यप्रत्यवायाक्षेपः। अतः 'मयैवैते निहताः पूर्वमेव' 'मया हतांस्त्वं जहि' [११।३३–३४] इत्यादिना भगवतैव स्वस्मिन्हन्तृत्वघातयितृत्वप्रदर्शनं न विरुध्यते। तदेतद्भगवानेव वक्ष्यति— 'ततो युद्धाय युज्यस्व नैवं पापमवाप्स्यसि' [२।३८] इति।

न च वास्तवहन्तृत्वघातयितृत्वाभावोऽत्र विवक्षितः 'मयैव' इत्याद्युक्तं तु हन्तृत्वादिकं न वास्तवमित्यविरोध इति वाच्यम्; वास्तवहन्तृत्वाभावस्य विद्वदविद्वत्साधारण्येन 'कथं स पुरुषः' इति विशिष्य विदुषस्तत्प्रतिषेधोक्त्ययोगात्। अतो भृत्यकर्म कुर्वति 'कथं भृत्यः' इत्याक्षेप इव 'कं घातयति' इत्याक्षेपोऽपि ज्ञानिनि तत्कार्यप्रतिषेधपर इति त्वमप्येतादृशात्मज्ञानेन निवृत्ताध्यासो भूत्वा तन्निबन्धनप्रत्यवायशङ्कां माकार्षीरिति भावः।

अत्र 'कथं स हन्ति' इति हननाक्षेपोक्तिर्विदुषः सर्वकर्माक्षेपपरा, विद्वत्त्वहेतोरविशेषात्। हेतुसाधारण्येन हेतुमति सर्वत्रार्थाद्विधेयलाभ इति हि मीमांसकमर्यादा। अत एव 'चतुर्गृहीतान्याज्यानि भवन्ति, न ह्यत्रानूयाजा इज्यन्ते' इति वचनस्य प्रकरण्यातिथ्येष्टिमात्रविषयत्वेऽपि 'न ह्यत्रानूयाजा इज्यन्ते' इति हेतुसाधारण्याद्यत्रेष्टावनूयाजानामभावस्तत्र सर्वत्रापि चतुर्गृहीतमेव नाष्टगृहीतमिति सिद्धिरिष्यते। एवं च विद्वत्त्वसम्बन्धरूपहेतुसाधारण्यात्कर्ममात्रनिषेधरूपविधेयलाभ इति स्थिते सति, यानि शास्त्रविहितकर्माणि तान्यविद्वद्विषयाण्येवेति भगवतो निश्चयोऽवगम्यते। तथा च वक्ष्यति— 'तस्य कार्यं न विद्यते' [३।१७] इति। भाष्ये चास्य विस्तरः ॥२१॥

९ श० त० दी०—निर्विकारात्मज्ञानोत्पन्नं फलमाह्—वेदाविनाशिनमिति । कथमिति प्रकारनिषेधः । कं हन्तीति कर्मकर्तृत्वम् , घातयतीति प्रयोजकत्वं च निषिध्यते ॥ २१ ॥

१० पु. अ. त.—किञ्च अस्य मारणादिदोषबुद्धावज्ञानमेव कारणमित्याह—वेदाविनाशिनमिति । अविनाशिनं विशेषविकाररहितं, नित्यं सदैकरूपं, अजं जन्मादिरहितं, मयैव लीलार्थं तथाकृतम् ; अव्ययं नाशादिशून्यं, य एवं वेद स पुरुषः कथं केन साधनेन कं स्वयं प्रेरको भूत्वाऽन्येन घातयति ? न कमपीत्यर्थः । स्वयं च कं हन्ति ? न कञ्चिदित्यर्थः ॥ २१ ॥

११ नी०भा०दी०—नायं हन्तीत्येतदुपपादयति—वेदेति । विनष्टुं अदर्शनं गन्तुं शीलमस्येति विनाशि, रज्जूरगतुल्यमुपाधित्रयं स्थूलसूक्ष्मकारणशरीराख्यं, ततोऽन्यं अविनाशिनं अत एव नित्यं नाशहीनम् । तत्र हेतुः—अजं, जन्मवान् हि अनित्यः; अयं तु अजत्वान्नित्यश्चेत्यर्थः । ननु विनाशिनः स्वकार्यापेक्षया अन्यत्वमजत्वं नित्यत्वं च साङ्ख्याभिमते प्रधाने तार्किकाभिमते नभसि चास्ति अत उक्तं—अव्ययमिति । न व्येति पूर्वावस्थां त्यजतीत्यव्ययमपरिणामि, प्रधानं तु चलं गुणवृत्तमितिन्यायेन गुणसाम्यावस्थायामपि परिणममाणमेव सर्वदाऽस्तीति तेषामभ्युपगमात् । आकाशस्यापि "तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः" [तै. उ. २।१] इति उत्पत्तिश्रवणादजत्वाभावादेव नाव्ययत्वम् । तादृशं आत्मानं यो वेद अपरोक्षीकरोति स पुमान् कथं केन प्रकारेण कमन्यं घातयति हननक्रियायां प्रवर्त्तयति ? कं वा हन्ति ? न केनचित्प्रकारेण कमपि घातयति, न वा हन्तीत्यर्थः; द्वैताभावात् । तथाहि श्रुतिर्विद्यावस्थायां सर्वकारकव्यापारं निषेधति— "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्" [बृ. उ. ४।५।१९] इत्यादि अविद्यावस्थायामेव च सर्वकारकव्यवहारं दर्शयति । "यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं जिघ्रति तदितर इतरं पश्यति" [बृ. उ. २।४।१४] इत्यादि । एतेन सर्वकारकोपमर्दिन्या विद्यायाः सर्वकारकसापेक्षैः कर्मभिः सह समुच्चयो निरस्तः । परस्परविरुद्धस्वभावत्वेन शीतोष्णयोरिव द्वयोरेककार्यकारित्वस्य रथाश्वन्यायेनासम्भवादित्यन्यत्र विस्तरः । मादृशानां ज्ञानिनां व्युत्थानकाले अविद्यालेशानुवृत्त्या घातयितृत्वादेः प्रसक्तावपि विद्यया तस्य बाधितत्वादागामिकर्मणामश्लेषाच्च न दोषः । तथा च वक्ष्यते 'हत्वाऽपि स इमाँल्लोकान्न हन्ति न निबध्यते' [१८।१७] इति ॥ २१ ॥

आत्मनो नित्यत्वेऽविक्रियत्वे च सहेतुकं दृष्टान्तान्तरम् [२२।२९]

वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ।
तथा शरीराणि विहाय जीर्णान्यन्यानि संयाति नवानि देही ॥ २२ ॥

१ शां. भा.—प्रकृतं तु वक्ष्यामः । तत्रात्मनोऽविनाशित्वं प्रतिज्ञातम् , तत् किमिव इत्युच्यते ?—वासांसीति । वासांसि वस्त्राणि जीर्णानि दुर्बलतां गतानि यथा लोके विहाय परित्यज्य नवान्यभिनवानि गृह्णाति उपादत्ते नरः पुरुषोऽपराण्यन्यानि, तथा तद्वदेव शरीराणि विहाय जीर्णानि अन्यानि संयाति सङ्गच्छति नवानि देही आत्मा, पुरुषवत् अविक्रिय एवेत्यर्थः ॥ २२ ॥

२ आ. शां. व्या.—आत्मनोऽविक्रियत्वेन कर्मासम्भवं प्रतिपाद्याविक्रियत्वहेतुसमर्थनार्थमेव उत्तरग्रन्थमवतारयति—प्रकृतं त्विति । किं तत्प्रकृतं ? इति शङ्कमानं प्रत्याह—तत्रेति । अविनाशित्वमित्युपलक्षणं, अविक्रियत्वमित्यर्थः । तदेव दृष्टान्तेन स्पष्टयितुमुत्तरश्लोकमुत्थापयति—तदित्यादिना । आत्मनः स्वतो विक्रियाभावेऽपि पुरातनदेहत्यागे नूतनदेहोपादाने च विक्रियावत्त्वध्रौव्यात् अविक्रियत्वमसिद्धमिति चेत्तत्राऽऽह—वासांसीति । शरीराणि जीर्णानि वयोहानिं गतानि वलीपलितासङ्गतानीत्यर्थः । वाससां पुरातनानां परित्यागे नवानां चोपादाने त्यागोपादानकर्तृभूतलौकिकपुरुषस्यापि अविकारित्वेनैकरूपत्ववत् आत्मनो देहत्यागोपादानयोरविरुद्धमविक्रियत्वमिति । वाक्यार्थमाह—पुरुषवदिति ॥ २२ ॥

३ रा. भा.—यद्यपि नित्यानामात्मनां शरीरविश्लेषमात्रं क्रियते, तथापि रमणीयभोगसाधनेषु शरीरेषु नश्यत्सु तद्वियोगरूपं शोकनिमित्तमस्त्येवेत्यत्राह—वासांसीति । धर्मयुद्धे शरीरं त्यजतां त्यक्तशरीरादधिकतरकल्याणशरीरग्रहणं शास्त्रादवगम्यत इति । जीर्णानि वासांसि विहाय नवानि कल्याणानि वासांसि गृह्णतामिव हर्षनिमित्तमेवात्रोपलभ्यते ॥ २२ ॥

४ वे. ता. चं— शङ्कापूर्वकं ‘ वासांसि ’ इति श्लोकमवतारयति—**यद्यपी**ति । ननु सार्वभौमादिशरीरपरित्यागे तत्तत्कर्मानुरूपनारकतिर्यक्स्थावरादिशरीरपरिग्रहसम्भावनया प्रलयवत् अपरिगृहीतशरीरतयाऽवस्थितिसम्भावनया चास्त्येव शोकनिमित्तम् ; न च नूतनत्वमात्रं सुखाय, चिरन्तननरपतिगृहपरित्यागेनापि नूतनकारागारप्रवेशादेः जीर्णांशुकप्रहाणेन नूतनगोणीग्रहणादेश्च दुःखरूपत्वात् । न च वयमिह मानुषादिशरीरविलयसमनन्तरं अभिनववसनपरिधानवत् अनिमिषदेहादिसङ्ग्रहमुपलभामह इत्याशङ्क्याह— **धर्मयुद्धे** इति । **अधिकतरे**ति कल्याणविशेषणम् । नवशब्दाभिप्रेतोक्तिः – **कल्याणानी**ति । **हर्षनिमित्त**मेवेति —पुरा शोकाविषयमात्रे शोकः कृतः; इदानीं तु तद्विपरीतहर्षविषये क्रियत इति भावः ॥२२॥

५ आ. मा. भा.— देहात्मविवेकानुभवार्थं दृष्टान्तमाह— वासांसीति ॥ २२ ॥

६ ज. प्र. दी.— देहानामुपगमापगमयोरप्येक एवायमात्मेत्येतत् ‘ देहिनोऽस्मिन् ’ [२ । १३] इत्यत्रैव सदृष्टान्तमुक्तं अतो ‘ वासांसि ’ इति व्यर्थोऽयं श्लोक इत्यत आह— **देहे**ति । कौमारादिदेहानामनतिभिन्नत्वान्न तेन देहात्मनो**र्विवेको** विनाशित्वाविनाशित्वलक्षणः स्पष्टमनुभवारूढो भवतीति भावः । **दृष्टान्तं** पूर्वोक्ताद्विलक्षणमिति शेषः । दृष्टान्तमित्युपलक्षणं दार्ष्टान्तिकस्यापि कथितत्वात् ॥ २२ ॥

७ ह.पै.भा.— आत्मनो नित्यत्वं प्रतिज्ञातं शरीरेषु तत्कथं नश्यत्स्वित्यत्राऽऽह– वासांसीति । यथा नरो जीर्णानि वासांसि विहाय नवानि वस्त्राणि गृह्णाति स्वयं विद्यमान एव; तथा जीर्णानि शरीराणि विहायान्यानि नवानि संयाति देही स्वयं पूर्वदेहविनाशेऽप्यविक्रियो विनाशरहितः ॥२२॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु मास्त्वात्मनिमित्तकः शोकः, शरीरनिमित्तकस्तु स्यादेव ; यद्यपि शरीराणि स्वतो नश्वराणि तद्वधश्च युद्धे विहित इति न तानि शोकस्थानमित्युक्तम्, तथापि रमणीयभोगसाधनेषु तेषु नश्यत्सु तन्निमित्तः शोकोऽपरिहार्य एवेत्याशङ्क्याह— अत्र जीर्णवस्त्रत्यागे नूतनवस्त्रपरिग्रहवत् जीर्णशरीरत्यागेऽपि निर्विकारस्यात्मनो नूतनशरीरस्वीकार इत्येतावानुत्तानदृष्ट्यार्थः प्रतीयते । स च ‘ देहिनोऽस्मिन् ’ [२।१३] इति श्लोके कौमारावस्थात्यागेन यौवनावस्थेव निर्विकारस्यात्मनो देहादेहान्तरप्राप्त्यवस्थेति निरूपणात् प्रागेवोक्त इति पुनस्तत्प्रतिपादनस्य नातिप्रयोजनत्वात्, जीर्णानि वस्त्राणि विहाय यथा नवानि गृह्णाति तथा जीर्णानि शरीराणि विहाय नवानि यातीत्येतावतैव निर्वाहे सति अपराणि अन्यानीति च संयातीति समुपसर्गं च प्रयुञ्जानेन भगवता अर्थविशेषस्य गर्भीकृतत्वाच्च तमेवार्थं दर्शयामः । यथा हि लोके नरो जीर्णानि वासांसि त्यक्त्वाऽन्यानि नवानि वासांसि गृह्णाति, तथा अयं देही भीष्मद्रोणादिः जीर्णानि जरसा कृशानि शरीराणि त्यक्त्वा अन्यानि नवानि शरीराणि “ अन्यन्नवतरं कल्याणरूपं कुरुते पित्र्यं वा गान्धर्वं वा दैवं वा ” [बृ. उ. ४।४।४] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धानि दिव्यशरीराणि संयाति सम्यग्गर्भवासादिक्लेशं विनैव प्राप्नोति । दुर्योधनादियुवशरीराणां जीर्णत्वाभावेऽपि भाविदिव्यशरीरापेक्षया हेयत्वाज्जर्जराण्येव तानीत्यभिप्रायेण जीर्णत्वोक्तिः । एवं च कच्चरपटच्चराणि परिहाप्य दुकूलानि परिधापयन्निव कश्मलनरशरीराणि युद्धे परिहाप्य भीष्मादीनां दिव्यभोगार्हदेवताशरीरोपनेता त्वं तेषामुपकर्तैवासीति तदीयैतच्छरीरनाशे हर्ष एव तवोचितः, धर्मयुद्धे शरीरं त्यजतः स्वर्गभोगार्हदिव्यशरीरप्राप्तेः शास्त्रप्रसिद्धत्वादिति भावः ॥ २२ ॥

९ व० त० दी०— नन्वात्मनोऽविनाशेऽपि तदीयभोगसाधनदेहानां विनाशं पर्यालोच्य शोचामीति चेत्तत्राह— वासांसीति । यथेति दृष्टान्तः । नरो जीर्णानि वासांसि विहायापराणि नवानि गृह्णाति, तथा देही जीव आत्मा जीर्णानि शरीराणि त्यक्त्वाऽन्यानि नवानि प्राप्नोति । कर्मनिबन्धनानां नूतनानां देहानामवश्यम्भावात् न जीर्णदेहनाशे शोकावकाश इति भावः ॥ २२ ॥

१० पु. अ. त.— ननु भगवत्क्रीडार्थं सृष्टदेहादीनां मारणमपि दोषरूपं, अतः शोचामीति चेत्तत्राह— **वासांसी**ति । यथा जीर्णानि कार्यानुपयुक्तानि वासांसि विहाय नवानि कार्योपयोगीनि अपराणि पूर्वविलक्षणानि नरो गृह्णाति, तथा जीर्णानि मत्क्रीडानुपयुक्तानि शरीराणि विहाय नवानि अन्यानि मत्क्रीडार्थं विलक्षणरसोत्पादकानि देही संयाति मदिच्छया प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ २२ ॥

११ नी०भा०दी०—– ननु “ब्राह्मणो यजेत, जातपुत्रः कृष्णकेशोऽग्नीनादधीत” इति आत्मानं वयोवर्णादिविशेषणवन्तमेवाधिकृत्य कर्मविधयः प्रवर्त्तन्ते, तेन नीलादुत्पलमिव देहादन्य आत्माऽवधारयितुं न शक्यत इत्याशङ्क्याह—– वासांसीति । दण्डी प्रैषानन्वाहेति दण्डस्य विशेषणत्वेऽपि न प्रैषानुवक्तृस्वरूपान्तर्गतत्वं, एवं ब्राह्मणत्वादेरपि न स्वर्गकामस्वरूपान्तर्गतत्वमिति वस्त्रदेवदत्तयोरिव जडाजडयोर्देहात्मनोः अत्यन्तविलक्षणत्वमस्तीति वस्त्रनाशेन देवदत्तनाशं मन्वानस्येव तव देहनाशादात्मनाशं मन्वानस्यात्यन्तमौढ्यं स्पष्टमिति भावः । स्पष्टार्थश्च श्लोकः ॥ २२ ॥

नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।
न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः ॥ २३ ॥
अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च ।
नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः ॥ २४ ॥

[नित्यसर्वगतस्थाणुः—इति माध्वसम्मतः पाठः]

अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते ।
तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि ॥ २५ ॥

१ शां. भा.— कस्मात् अविक्रिय एव ? इत्याह— **नैनं छिन्दन्ति** इति । एनं प्रकृतं देहिनं न छिन्दन्ति शस्त्राणि निरवयवत्वात् नावयवविभागं कुर्वन्ति । शस्त्राणि अस्यादीनि । तथा नैनं दहति पावकः, अग्निरपि न भस्मीकरोति । तथा न चैनं क्लेदयन्ति आपः, अपां हि सावयवस्य वस्तुन आर्द्रीभावकरणेन अवयवविश्लेषापादने सामर्थ्यम् । तन्न निरवयवे आत्मनि सम्भवति । तथा स्नेहवत् द्रव्यं स्नेहशोषणेन नाशयति वायुः । एनं तु आत्मानं न शोषयति मारुतोऽपि ॥२३॥

२ आ. शां. व्या.— पृथिव्यादिभूतचतुष्टयप्रयुक्तविक्रियाभाक्त्वात् आत्मनोऽसिद्धं अविक्रियत्वमिति शङ्कते— **कस्मा**दिति । यतो न भूतान्यात्मानं गोचरयितुमर्हन्ति अतो युक्तमाकाशवत् तस्याविक्रियत्वमित्याह— **आहे**त्यादिना ॥ २३ ॥

१ शां. भा.— यत एवं तस्मात्— **अच्छेद्योऽयमि**ति । यस्मात् अन्योन्यनाशहेतूनि भूतानि एनमात्मानं नाशयितुं नोत्सहन्ते तस्मान्नित्यः । नित्यत्वात् सर्वगतः । सर्वगतत्वात् स्थाणुरिव स्थिर इत्येतत् । स्थिरत्वादचलोऽयमात्मा, अतः सनातनश्चिरन्तनः, न कारणात् कुतश्चित् निष्पन्नः, अभिनव इत्यर्थः । नैतेषां श्लोकानां पौनरुक्त्यं चोदनीयम्, यत एकेनैव श्लोकेन आत्मनो नित्यत्वमविक्रियत्वं चोक्तं 'न जायते म्रियते वा' [२।२०] इत्यादिना । तत्र यदेवात्मविषयं किञ्चिदुच्यते, तदेतस्मात् श्लोकार्थान्नातिरिच्यते, किञ्चिच्छब्दतः पुनरुक्तं किञ्चिदर्थत इति । दुर्बोधत्वादात्मवस्तुनः पुनः पुनः प्रसङ्गमापाद्य शब्दान्तरेण तदेव वस्तु निरूपयति भगवान् वासुदेवः, कथं नु नाम अव्यक्तं तत्त्वं संसारिणां [असंसारित्व-] बुद्धिगोचरतामापन्नं सत् संसारनिवृत्तये स्यात् ? इति ॥ २४ ॥

२ आ. शां. व्या.— पृथिव्यादिभूतप्रयुक्तच्छेदनाद्यर्थक्रियाभावे योग्यताभावं कारणमाह— **यत** इति । पूर्वार्धमुत्तरार्धे हेतुत्वेन योजयति— **यस्मा**दिति । नित्यत्वादीनामन्योन्यं हेतुहेतुमद्भावं सूचयति— **नित्यत्वा**दित्यादिना । न च नित्यत्वं परमाणुषु व्यभिचारादसाधकं सर्वगतत्वस्येति वाच्यं, तेषामेवाप्रामाणिकत्वेन व्यभिचारानवतारात्; न च सर्वगतत्वेऽपि विक्रियाशक्तिमत्त्वमात्मनोऽस्तीति युक्तं, विभुत्वेनाभिमते नभसि तदनुपलम्भात्; न च विक्रियाशक्तिमत्त्वे स्थैर्यमास्थातुं शक्यं, तथाविधस्य मृदादेरस्थिरत्वदर्शनात्, इत्याशयेनाऽऽह— **स्थिरत्वा**दिति । स्वतो नित्यत्वेऽपि कारणान्नाशसम्भवादुत्पत्तिरपि सम्भावितेति कुतश्चिरन्तनत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— **न कारणा**दिति । आत्मनोऽविक्रियत्वस्य 'न जायते म्रियते वा' [२।२०] इत्यादिना साधितत्वात्तस्यैव पुनः पुनरभिधाने पुनरुक्तिरित्याशङ्क्याह— **नैतेषा**मिति । अनाशङ्कनीयस्य चोद्यस्य प्रसङ्गं दर्शयति— **यत** इति । अतो ' वेदाविनाशिनं ' [२।२१] इत्यादौ शङ्क्यते; पौनरुक्त्यमिति शेषः। कथं तत्र पौनरुक्त्याशङ्का समुन्मिषति ? तत्राऽऽह— **तत्रे**ति । 'वेदाविनाशिनं' [२।२१] इत्यादिश्लोकः सप्तम्या परामृश्यते । श्लोकशब्देन ' न जायते म्रियते वा ' [२।२०] इत्यादिरुच्यते । नन्विह श्लोके जन्ममरणाद्यभावोऽभिलक्ष्यते, ' वेद ' इत्यादौ पुनरपक्षयाद्यभावो विवक्ष्यते तत्र कथमर्थातिरेकाभावमादाय पौनरुक्त्यं चोद्यते ? तत्राह— **किञ्चि**दिति । कथं तर्हि पौनरुक्त्यं न चोदनीयमिति मन्यसे ? तत्राऽऽह— **दुर्बोधत्वा**दिति । पुनः पुनर्विधानभेदेन वस्तु निरूपयतो भगवतोऽभिप्रायमाह— **कथं न्वि**ति ॥२४॥

१ शां. भा.— किञ्च– अव्यक्तोऽयमिति । अव्यक्तः सर्वकरणाविषयत्वात् न व्यज्यते इत्यव्यक्तोऽयमात्मा । अत एवाचिन्त्योऽयम् । यद्धि इन्द्रियगोचरं वस्तु तच्चिन्ताविषयत्वमापद्यते । अयं तु आत्माऽनिन्द्रियगोचरत्वादचिन्त्यः । अविकार्योऽयम्, यथा क्षीरं दध्यातञ्चनादिना विकारि, न तथाऽयं आत्मा । निरवयवत्वाच्चाविक्रियः । न हि निरवयवं किञ्चित् विक्रियात्मकं दृष्टम् । अविक्रियत्वादविकार्योऽयमात्मा उच्यते । तस्मादेवं यथोक्तप्रकारेणैनमात्मानं विदित्वा त्वं नानुशोचितुमर्हसि ‘ हन्ताऽहमेषां, मया एते हन्यन्ते ’ इति ॥ २५ ॥

२ आ. शां. व्या.— त्वम्पदार्थपरिशोधनस्य प्रकृतत्वात्तत्रैव हेत्वन्तरमाह— **किञ्चे**ति । आत्मनो नित्यत्वादिलक्षणस्य तथैव प्रथा किमिति न भवति ? तत्राऽऽह— **अव्यक्त** इति । मा तर्हि प्रत्यक्षत्वं भूत्, अनुमेयत्वं तु तस्य किं न स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **अत एवे**ति । तदेव प्रपञ्चयति— **यद्धी**ति । अतीन्द्रियत्वेऽपि सामान्यतो दृष्टविषयत्वं भविष्यतीत्याशङ्क्य कूटस्थेनाऽऽत्मना व्याप्तिलिङ्गाभावात्, मैवमित्याह— **अविकार्य** इति । अविकार्यत्वे व्यतिरेकदृष्टान्तमाह— **यथे**ति । किञ्चाऽऽत्मा न विक्रियते, निरवयवद्रव्यत्वात्; घटादिवदिति व्यतिरेक्यनुमानमाह— **निरवयवत्वाच्चे**ति । निरवयवत्वेऽपि विक्रियावत्त्वे का क्षतिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह– **न ही**ति । सावयवस्यैव विक्रियावत्त्वदर्शनाद्विक्रियावत्त्वे निरवयवत्वानुपपत्तिरित्यर्थः । यद्धि सावयवं सक्रियं क्षीरादि, तद्दध्यादिना विकारमापद्यते; न चाऽऽत्मनः श्रुतिप्रमितनिरवयवत्वस्य सावयवत्वं, अतोऽविक्रियत्वान्नायं विकार्यो भवितुमलमिति । फलितमाह— **अविक्रियत्वा**दिति । आत्मयाथात्म्योपदेशं ‘ अशोच्यानन्वशोचस्त्वं ’ [२।११] इत्युपक्रम्य व्याख्यातमुपसंहरति— **तस्मा**दिति । अव्यक्तत्वाचिन्त्यत्वाकार्यत्वनित्यत्वसर्वगतत्वादिरूपो यस्मादात्मा निर्धारितस्तस्मात्तथैव ज्ञातुमुचितस्तज्ज्ञानस्य फलवत्त्वादित्यर्थः । प्रतिषेध्यमनुशोकमेवाभिनयति— **हन्ताऽह**मिति ॥ २५ ॥

३ रा. भा.— पुनरपि ‘अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम्’ [२।१७] इति पूर्वोक्तमविनाशित्वं सुखग्रहणाय व्यञ्जयन् द्रढयति— नैनमिति । शस्त्राग्न्यम्बुवायवः छेदनदहनक्लेदनशोषणान्यात्मानं प्रतिकर्तुं न शक्नुवन्ति, सर्वगतत्वादात्मनः सर्वतत्त्वव्यापकस्वभावतया सर्वेभ्यस्तत्त्वेभ्यः सूक्ष्मत्वादस्य तैर्व्याप्त्यनर्हत्वात्, व्याप्यकर्तव्यत्वाच्च छेदनदहनक्लेदनशोषणानाम् । अत आत्मा नित्यः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः स्थिरस्वभावोऽप्रकम्प्यः पुरातनश्च ॥ २३ ॥ २४ ॥

छेदनादियोग्यानि वस्तूनि यैः प्रमाणैर्व्यज्यन्ते, तैरयमात्मा न व्यज्यत इत्यव्यक्तः; अतश्छेद्यादिविसजातीयोऽचिन्त्यश्च सर्ववस्तुविजातीयत्वेन तत्तत्स्वभावयुक्ततया चिन्तयितुमपि नार्हः; अतश्चाविकार्यः विकारानर्हः । तस्मादुक्तलक्षणमेनमात्मानं विदित्वा तत्कृते नानुशोचितुमर्हसि ॥२५॥

४ वे. ता. चं.— पूर्वोक्तेन पुनरुक्तिं दार्ढ्यसुखग्रहणरूपप्रयोजनभेदेन परिहरन् ‘ नैनम् ’ इति श्लोकद्वयमवतारयति— **पुनरपी**ति । ‘ नैनम् ’ इत्यादौ सार्धश्लोके वैशद्याय पृथगुक्तं करणासामर्थ्यं विषयायोग्यत्वं च परस्परप्रतियोगितया अन्यत्र इतरदन्तर्भवतीति भाष्ये पृथगनुपात्तम् । ‘ अच्छेद्यः ’ इत्यादौ प्रत्ययोऽर्हार्थः । तेन ‘ नैनं छिन्दन्ति ’ इत्यादिष्वपि तदर्हत्वं शस्त्रादेः प्रतिषिध्यत इति दर्शयति— **न शक्नुवन्ती**ति । सर्वगतपदं पूर्वोक्तहेत्वनुवादतया व्याचष्टे— **सर्वगतत्वादात्मन** इति । अणोरात्मनः कथं सर्वगतत्वं ? इत्याशङ्क्याह— **सर्वतत्त्वे**ति । नात्र बहुश्रुत्यादिविरुद्धं जीवविभुत्वं सर्वगतशब्देनोच्यते; किन्त्वनुप्रवेशविशेषयोग्यतेति स्वभावशब्दं प्रयुञ्जानस्य भावः । व्यापित्वस्य पूर्वोक्तं हेतुत्वप्रकारं प्रपञ्चयति **सर्वेभ्य** इति । **अत आत्मा नित्य** इति— सूक्ष्मत्वेन छेदनाद्ययोग्यत्वादात्मा नाशरहित इत्यर्थः । **स्थिरेत्यादि । स्थाणुरचल** इति पदद्वयं नित्यत्वप्रपञ्चनरूपम्, नाशायोग्यत्वनाशकाविषयत्वपरं वा, स्वाभाविकौपाधिकाविशदपरिणामराहित्यपरं वेति भावः । **पुरातन** इति । अत्र नित्यशब्देनानन्तत्वस्योक्तत्वात् सनातनशब्दोऽनादित्वपरतया सङ्कोचनीय इति भावः ॥२३ ॥ २४ ॥

पूर्वोक्तानुमानानामुपलम्भयुक्तिविरोधपरिहारमुखेन सर्वदूषणपरिहारपरं प्रकृतोपसंहारपरं च ‘ अव्यक्तः ’ इति श्लोकं व्याख्याति— **छेदने**ति । शरीरादीनि यैः प्रमाणैः च्छेदनादियोग्यतया प्रत्याय्यन्ते, तैस्तथाऽसौ न प्रत्याय्यते ‘ अहं जानामि ’ इत्यादिरूपेणैव ह्यात्मन उपलम्भः । शाश्वतस्तु नित्यत्वादिविशिष्टरूपेणेति न पूर्वोक्तानुमानानां धर्मिग्राहकविरोध इति भावः । निरूपितश्च मोक्षधर्मे व्यक्ताव्यक्तशब्दः— ‘इन्द्रियैर्गृह्यते यद्यत्तत्तद्व्यक्तमिति स्थितिः । अव्यक्तमिति विज्ञेयं लिङ्गग्राह्यमतीन्द्रियम् ’ [म. भा. शां. प.] इति । ननु कुसूलनिहितबीजस्याङ्कुरायोग्यत्वे साध्ये न तावद्व्यक्त्यपेक्षया धर्मिग्राहकविरोधः । तथाप्यन्वयव्यतिरेकविषयभूतबीजत्वजात्याक्रान्ततया सामान्यतो विरोध एव भवति । तद्वदत्रापि दृष्टसजातीयतया विरोधः स्यादित्याशङ्क्याह— **अतश्छेद्यादिवि-**

सजातीय इति । साजात्यग्राहकाभावाद्वैजात्यग्राहकाच्चेति भावः । सहेतुकं सप्रकारं चाचिन्त्यशब्दार्थमाह—**सर्वे**ति । एतेन सौगताद्यभिमतानामात्मानित्यत्वसाधनानां सत्त्वादीनां तदनुग्राहकतर्काणां चोपलम्भागमादिविरोधात् मूलशैथिल्यमुक्तं भवति । **अतश्चे**ति, पूर्वोक्तप्रमाणानां बाधकाभावादपीत्यर्थः । यद्वा अनुमानान्तरमुच्यते । तथाहि—आत्मा विकारानर्हः, विकारित्वग्राहकप्रमाणशून्यत्वात् ; यथेश्वरस्वरूपम् , इत्यन्वय-दृष्टान्तः, यथा घटादिः , इति व्यतिरेकः । यद्वा सामान्येन व्याप्तिः— यद्यादृशाकारग्राहकप्रमाणशून्यं, तत्तादृशाकारं न भवति, यथा 'नीलं न पीताकारम्' इति । अविकार्य इत्येतावति निर्दिष्टे कादाचित्कविकाराभावमात्रेण सिद्धसाधनता स्यादिति तत्परिहारकं प्रत्ययार्थं विवृणोति— **विकारानर्ह** इति । निषेधापेक्षया वेदनस्य पूर्वकालत्वात् क्त्वानिर्देशः; न तु शोकापेक्षया । तेनात्मवेदनस्य शोकाभावहेतुत्वमुक्तं भवति । **अर्हसि,** आत्मवेदिनस्ते शोकयोग्यतैव न स्यादिति भावः ॥ २५ ॥

९ आ. मा. भा.— स्वतः प्रायो निमित्तैश्चाविनाशिनोऽपि केनचिन्निमित्तविशेषेण स्यात् ककच्छेदादिवत्, इत्यतो विशेषनिमित्तानि निषेधति— नैनमिति ॥ २३ ॥

६ ज. प्र. दी.—नैमित्तिकनाशस्य प्राङ्निरस्तत्वात्किं नैनमिति श्लोकेनेत्यतस्तन्निवर्त्याशङ्काप्रदर्शनपूर्वकं तात्पर्यमाह—**स्वत** इति । स्वतः कालतः । प्रायो बाहुल्येन, शङ्क्यमाननिमित्तव्यावृत्त्यर्थमेतदव्ययम् । केनचिच्छस्त्रादिना स्याद्विनाश इति शेषः । असम्भावितशङ्कया न पर्यवसानमित्यतो दृष्टान्तमाह—**ककच्छेदादि**वदिति । यथा दक्षस्य प्रजापतेः शिरश्छेदो न स्वतो जातः, नापि वीरभद्रस्यायुधेन निमित्तेन ; किन्तु यज्ञपशुभावनाख्येन निमित्तविशेषेण, तथेत्यर्थः । इत्यत एवं शङ्कितत्वात् । विशिष्यन्त इति विशेषाः । विशिष्टनिमित्तानि विनाशस्य ॥ २३ ॥

९ आ. मा. भा.— वर्तमाननिषेधात्स्यादुत्तरत्रेत्यत आह—अच्छेद्य इति । वर्तमानादर्शनाद्युक्तयोग्यत्वमिति सूचयति वर्तमानापदेशेन । कुतोऽयोग्यता ? नित्यसर्वगतादिविशेषणेश्वरसरूपत्वात् । शाश्वत इत्येकरूपत्वमात्रमुक्तम् । स्थाणुशब्देन नैमित्तिकमप्यन्यथात्वं निवारयति । नित्यत्वं सर्वगतत्वविशेषणम्, अन्यथा पुनरुक्तेः ।

६ ज.प्र.दी.—तर्ह्यच्छेद्योऽयमित्यादिपुनरुक्तमित्यत आह—**वर्तमाने**ति । लटः प्रयोगेन वर्तमानस्यैव च्छेदादेर्निषेधादिदानीं दृश्यमानत्वेनात्मनः प्राग्विनाशाभावेऽप्युत्तरत्र शस्त्रादिना विनाशः स्यात् , इति शङ्कायां च्छेदादियोग्यतैवात्मनो नास्तीति प्रतिपादनायेदमुदितम् । 'अर्हे कृत्यतृचश्च' [अष्टा. ३।३। १६९] इति कृत्यस्यार्हार्थत्वस्मरणादिति भावः । तर्हि तेनैवालं, किमाद्येन श्लोकेन ? इत्यत आह— **वर्तमाने**ति । 'प्रवृत्ते शस्त्रसम्पाते' [१।२०] इति वचनात्प्रसक्तौ सत्यामपि वर्तमानस्य च्छेदादेरदर्शनाच्छेदाद्ययोग्यत्वमात्मनो युक्तमिति दर्शयति प्रथमश्लोकेन । एवं तर्ह्युत्तरार्धवैयर्थ्यप्रसङ्ग इति चेत् , न ; उपोद्घाताभिप्रायेण भगवतोक्तेऽभिप्रायमजानानस्य शङ्कामनूद्यावतारस्य कृतत्वात् । स्वाभिप्रायेण तूपोद्घातमुक्त्वा साध्यमाहेत्यवतारः कर्तव्यः । 'नित्यः सर्वगतः' इत्यादिकं जीवेऽसम्भावितमित्याशङ्क्य तन्निवर्त्याशङ्काप्रदर्शनपूर्वकं व्याचष्टे— **कुत** इति । वर्तमानच्छेदाद्यदर्शनमात्मनः च्छेदाद्ययोग्यतायां किं निश्चययुक्तिः ? उत सम्भावनायुक्तिः ? । नाद्यः, कदाचिददृष्टस्यापि पश्चाद्दर्शनात् । द्वितीये तु कुतो योग्यतानिश्चयः ? इति शङ्कार्थः । नित्यसर्वगतेति भावप्रधानो निर्देशः । ईश्वरस्य तावच्छेदाद्ययोग्यत्वं सिद्धम् , नित्यसर्वगतत्वादिविशेषणवत्त्वात् । नह्येवम्भूतस्य छेदादिकं सम्भवति, अतस्तत्प्रतिबिम्बस्यापि जीवस्य तदयोग्यत्वमिति भावः । मन्त्रवर्णे [कठो. १।२।१८] "शाश्वतः" इतीश्वरविशेषणमुक्तम् । अत्र स्थाणुरिति तयोर्भेदमाह—**शाश्वत** इति । एकरूपत्वमात्रं सामान्येनान्यथात्वाभावः; तस्य सामान्यप्रकरणत्वात् । 'स्थाणुः' इत्यस्य नैमित्तिकनिषेधप्रकरणत्वात् । अस्यार्थभेदकथनस्योत्तरत्रोपयोगं वक्ष्यामः । नित्य इतीश्वरविशेषणं प्रतिभाति तदन्यथा व्याचष्टे—**नित्यत्व**मिति । भिन्नपदोक्तमपि विशिष्टस्य विशेषणं विशेषणमुपसंक्रामति । सन्निधानाच्च सर्वगतत्वमिति भावः । द्वयं पृथगीश्वरविशेषणं किं न स्यात् ? इत्यत आह— **अन्यथे**ति । 'अजो नित्यः' [२।२०] इति नित्यत्वमीश्वरस्य प्रागुक्तं, अप्रमेयस्येति सर्वगतत्वं च । अतस्ताभ्यां पुनरुक्तेरित्यर्थः । अस्याप्युत्तरत्रोपयोगः ।

९ आ. मा. भा.— ऐक्योक्तावप्यनुक्तविशेषणोपादानान्नेश्वरैक्ये पुनरुक्तिः । युक्ताश्च बिम्बधर्माः प्रतिबिम्बेऽविरोधे । तत्ता च " रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव " [बृ.उ. २।५।१९ कठो. ५।२।१०] 'आभास एव च' इत्यादिश्रुतिस्मृतिसिद्धा । न चांशत्वविरोधः, तस्यैवांशत्वात् । न चैकरूपतैवांशता । प्रमाणं चोभयविधवचनमेव । न चांशस्य प्रतिबिम्बत्वं कल्प्यम् , गाध्यादिष्वंशबाहुल्यदृष्टेरितरत्रादृष्टेः ।

६ ज. प्र. दी.—ननु जीवस्येश्वरप्रतिबिम्बत्वमत्र बहुवारमुक्तम्, अतः पुनरुक्तिरित्यत आह— **ऐक्योक्ता**विति । जीवस्येश्वरैक्यविषये न पुनरुक्तिदोषः । कुतः ? ऐक्यमात्रस्य पुनःपुनरुक्तावपि पूर्वपूर्वानुक्तानां तत्र तत्रोपयुक्तानां ईश्वरविशेषणानां उत्तरत्रोपादानादिति । ऐक्यमत्र गौणं विवक्षितम् । विशेषणभेदाद्विशिष्टभेद इति भावः । ननु एतदपि नास्ति,

'शाश्वतः' [२ । २०] इत्युक्तस्यैव स्थाणुशब्देन ग्रहणादित्यादिशङ्कानिरासाय 'शाश्वतः' इत्येकरूपत्वमात्रमित्यादिकः प्राचीनो ग्रन्थः । ननु प्रतिबिम्बत्वं तत्तत्साध्यसिद्धये हेतुत्वेनोक्तम्, न चैकस्यैव हेतोरनेकसाध्यसिद्ध्यर्थं पुनः पुनरुपन्यासे दोषोऽस्ति, तत्कस्य हेतोः ? प्रमेयभेदात्, अतः कथमियं शङ्केति ? उच्यते— एकत्रोक्तमीश्वरप्रतिबिम्बत्वमन्यत्रापि हेतुत्वेन शिष्यैरेव ज्ञायतां, किं स्वयं वचनेनेति शङ्कितुरभिप्रायः, ईश्वरप्रतिबिम्बत्वमात्रस्य तत्तद्विशिष्टशङ्कानिरासासामर्थ्यात्, तत्तदौपयिकविशेषणप्रदर्शनार्थं स्वयमुपादानमिति परिहाराभिप्रायः । नन्वीश्वरस्य नित्यसर्वगतत्वादिविशेषणवत्त्वात् अस्त्वच्छेद्यत्वादिकं, जीवस्य तु कुतः ? तथाविधेश्वरप्रतिबिम्बत्वादिति चेत्, न; 'यो यत्प्रतिबिम्बः स तद्धर्मा' इति नियमाभावादित्यत आह— **युक्ता** इति । बिम्बधर्मा बिम्बसमानधर्माः । यो यत्प्रतिबिम्बः सोऽसति विरोधे तद्धर्मेति व्याप्तिरभिप्रेतेति भावः । स्यादिदं व्याख्यानं यदि जीवस्येश्वरप्रतिबिम्बता स्यात्, सैव कुतः सिद्धेत्यत आह— **तत्ते**ति । ननु जीवस्येश्वरप्रतिबिम्बत्वाङ्गीकारे 'अंशो नानाव्यपदेशात्' [ब्र. सू. २।३।४३] 'ममैवांशो जीवलोके' [१५।७] इत्यादिवाक्यसिद्धेन तदंशत्वेन विरोधः स्यात्। प्रतिबिम्बो हि बिम्बादत्यन्ताभिन्न इति केषाञ्चिन्मतं, अत्यन्तभिन्न इत्यपरेषाम् । अंशस्तु तदेकदेशः, तेन भिन्नाभिन्नः, यथा पटांशस्तन्तुः पटेन। ततः पक्षद्वयेऽपि कथं न विरोध इत्यत आह— **न चे**ति। जीवस्येश्वरप्रतिबिम्बत्वाङ्गीकारेऽपि न तदंशत्वविरोधः। कुत इत्यत आह— **तस्ये**ति। प्रतिबिम्बत्वस्यैवांशशब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वात्। **अयं भावः**— अत्यन्तभिन्नस्य जीवस्य यदीश्वराधीनतत्सादृश्योपेतत्वं तत्प्रतिबिम्बत्वमुच्यते, अभेदमतस्य निराकरिष्यमाणत्वात्। तदेव तदंशत्वमिति कुतो विरोधः ? इति ।

नन्वंशत्वं तदेकदेशत्वं, तत्कथमुच्यते प्रतिबिम्बत्वमेवांशत्वं इति ? तत्राह— **न चेति** । अंशता अंशशब्दप्रवृत्तिनिमित्तम्। न केवलमेकदेशत्वमंशशब्दप्रवृत्तिनिमित्तम्, अपितु प्रतिबिम्बताऽपीति भावः । अस्तु नामानेकार्थत्वमंशशब्दस्य तथापि 'अंशो नाना' [ब्र. सू. २ । ३ । ४३] इत्यादौ प्रतिबिम्बत्वमेवांशत्वमित्यत्र किं प्रमाणं ? तदेकदेशत्वं किं न स्यात् ? इत्यत आह— **प्रमाण**मिति । जीवस्येश्वरप्रतिबिम्बत्वं तदंशत्वं च तावदुच्यते । नच परस्परविरुद्धः शास्त्रार्थो भवितुं युक्तः। तत्रानेकार्थस्यांशशब्दस्य विरुद्धार्थं परित्यज्यार्थान्तरं गृह्यत इत्यर्थापत्तिरेवात्र प्रमाणमिति भावः। स्यादेतत्। तथा प्रतिबिम्बत्वमेव तत्त्वं अंशशब्दस्यापि तदेव प्रवृत्तिनिमित्तमिति वचनद्वयविरोधशान्त्यर्थं कल्प्यते, तथैकदेशत्वमेव तत्त्वं प्रतिबिम्बशब्दस्यापि तदेव प्रवृत्तिनिमित्तमिति कुतो न कल्प्यम् ? वचनद्वयविरोधस्यैवमपि शान्तेरित्यत आह— **न चे**ति। अंशस्यांशत्वस्यैकदेशत्वस्य प्रतिबिम्बत्वं प्रतिबिम्बशब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वं कुतो न कल्प्यम् ? कुत इत्यत आह— **गाधी**ति । गाध्यादिष्वंशशब्दाभिधेयेषु अंशत्वस्य बाहुरूप्यदृष्टेः। इतरत्र प्रतिबिम्बशब्दाभिधेयेषु सूर्यकादिषु प्रतिबिम्बत्वस्यानेकरूपत्वादृष्टेः । इदमुक्तं भवति— इन्द्रांशो गाधीत्युच्यते। तत्र विशेष एवांशशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं भेदाभेदादेः प्रमाणबाधितत्वात्। 'पटांशस्तन्तुः' इत्यत्रैकदेशत्वं, 'सूर्यांशश्चक्षुः' इत्यत्रात्यन्तभिन्नस्य तदधीनसादृश्यम्। एवमंशशब्दोऽनेकार्थः प्रयोगेषु दृश्यते। तथा चोक्तं— 'द्विरूपावंशकौ तस्य' इत्यादि । नचैवं प्रतिबिम्बशब्दस्यानेकं प्रवृत्तिनिमित्तं दृश्यते। तथाच सावकाशस्यांशशब्दस्य निरवकाशेन प्रतिबिम्बशब्देन बाधो युक्तः, न तु वैपरीत्यमिति ।

९ आ. भा. भा.— स्थाणुत्वेऽपि "तदैक्षत" इत्याद्यविरुद्धमीश्वरस्य, उभयविधवाक्यात्, अचिन्त्यशक्तेश्च। न च माययैकम् 'त्वयीश्वरे ब्रह्मणि नो विरुद्ध्यते' 'न योगित्वादीश्वरत्वात्' 'चित्रं न चैतत् त्वयि कार्यकारणे' इत्याद्यैश्वर्येणैव विरुद्धधर्माविरोधोक्तेः, महातात्पर्याच्च। मोक्षो हि महापुरुषार्थः। तत्रापि मोक्ष एवार्थः। 'अन्तेषु रेमिरे धीरा न ते मध्येषु रेमिरे। अन्तप्राप्तिं सुखं प्राहुर्दुःखमन्तरमेतयोः' [शां. मो.ध.प.१७४।३४] "पुण्यचितो [जितो] लोकः क्षीयते" [छां. उ. ८।१।६] इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः। स च विष्णुप्रसादादेव सिद्ध्यति। 'वासुदेवमनाराध्य को मोक्षं समवाप्नुयात्'। 'तुष्टे तु तत्र किमलभ्यमनन्त ईशे (आद्ये)' [भाग. ३।६।२५] 'तत्प्रसादादवाप्नोति परां सिद्धिं न संशयः'। 'येषां स एव भगवान्दययेदनन्तः सर्वात्मनाश्रितपदो यदि निर्व्यलीकम्। ते वै विदन्त्यतितरन्ति च देवमायां नैषां ममाहमिति धीः श्वशृगालभक्ष्ये' [भाग.२।७।४२] 'तस्मिन्प्रसन्ने किमिहास्त्यलभ्यं धर्मार्थकामैरलमल्पकास्ते' 'ऋते यदस्मिन्भव ईश जीवस्तापत्रयेणोपहता न शर्म' "आत्मँल्लभन्ते" 'ऋते भवत्प्रसादाद्धि कस्य मोक्षो भवेदिह' "तमेवं विद्वान्" [नृ. पू. उ. १।६] इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः। स चोत्कर्षज्ञानादेव भवति लोकप्रसिद्धेः।

६ ज. प्र. दी.— नन्वीश्वरस्य स्थाणुत्वं न युज्यते "तदैक्षत" [छां. उ. ६।२।३] "सोऽकामयत" [बृ. उ. १।२।४-७] इत्यादिकर्तृत्वविरोधादित्यत आह— **स्थाणुत्वे**ऽपीति । कुतः ? इति चेत्, किं द्वयोः परस्परपरिहारेण वृत्तिदर्शनाद्विरोधश्चोद्यते ? उत सहादर्शनात् ?। नाद्यः, कर्तृत्वरहितस्य कस्याप्यदर्शनात् । न द्वितीय इत्याह— **उभये**ति । अन्यत्र सहादृष्टं स्थाणुत्वं कर्तृत्वं च कुतो भगवतीत्यत आह— **अचिन्त्ये**ति । मायावादी तु कर्तृत्व

स्थाणुत्वयोरेकं कर्तृत्वं मायामयं, स्थाणुत्वं तु पारमार्थिकम्, काल्पनिकपारमार्थिकयोश्च गगने नीलत्वनीरूपत्वयोरिव न विरोध इति विरोधसमाधानं मन्यते,तदसदित्याह— **न चे**ति। कुत इत्यत आह— **त्वयी**ति। **ब्रह्मणि ईश्वर** इति सम्पूर्णैश्वर्ये न योगित्वात्; किन्तु ईश्वरत्वात्। **कार्यकारणे** सकलकार्योत्पादनसामर्थ्योपेते। **इत्यादी**ति क्रियाविशेषणम्। विरुद्धानामन्यत्र सहानवस्थितानां धर्माणां भगवत्यविरोधस्य सहावस्थानस्योक्तेः। तथा च बादरायणीयं मतमवलम्बमानस्यैवं विरोधसमाधानं असाम्प्रदायिकमिति भावः। इतश्च तदयुक्तमित्याह— **महातात्पर्याच्चे**ति। सकलवेदानां परमेश्वरगुणोत्कर्षे महातात्पर्यम्। तत्रेक्षितृत्वादीनां मिथ्यात्वकल्पने तद्विरोधः स्यादित्यर्थः। समस्तवेदानां भगवद्गुणोत्कर्षे तात्पर्यमित्येतदेव कुत इति चेत्? उच्यते— यस्य हि शास्त्रस्य यत्प्रयोजनं तत् यस्य ज्ञानाद्भवति, स तस्य विषय इति नियमः। अन्यथा विषयप्रयोजनयोः सम्बन्धो न स्यात्। तथा च तत्र प्रेक्षावतां प्रवृत्तिर्न भवेत्। वेदस्य च मोक्षः प्रयोजनम्। स च गुणोत्कर्षज्ञानादेव भवतीति तत्रैव तस्य महातात्पर्यं युक्तमिति प्रतिपादयिष्यन् सर्ववेदानां मोक्षः प्रयोजनमित्येवासिद्धं, न स्वर्गादेः फलान्तरमिति कैश्चिदङ्गीकृतत्वादित्यतस्तत्तावत्साधयति—**मोक्ष** इति। वेदो हि महच्छास्त्रं 'वेदशास्त्रात्परं नास्ति' इति वचनात्। तस्य च महापुरुषार्थेनैव प्रयोजनेन भवितुं युक्तम्। मोक्षश्च महापुरुषार्थः। अतः स एव तस्य प्रयोजनमिति भावः। मोक्षस्य महापुरुषार्थत्वं कुतः? इत्यत आह— **तत्रापी**ति। पुरुषार्थेष्वपि अत्र निर्धारणेन महत्त्वं गम्यते। अन्तेषु धर्ममोक्षेषु मध्येषु अर्थकामेषु अन्तयोरन्तरं मध्यम्। नैतावता धर्मो मोक्षसमः, क्षयिफलत्वादित्याह– **पुण्ये**ति। चितः प्राप्तः। अस्त्वेव ततः किं? इत्यत आह— **स चे**ति। मोक्षस्य भगवत्प्रसादसाध्यत्वं अन्यसाध्यत्वाभावश्चेति द्वे एते प्रमेये। तत्र यथायोगं वाक्यान्येतानि ज्ञातव्यानि। यदि निर्व्यलीकं छद्मना विना सर्वात्मना सर्वेण प्रकारेण आश्रितपदो भगवान्येषां दययेदयां कुर्यात्, तर्हि येषां श्वशृगालभक्ष्ये देहे 'ममाहं' इति धीर्न भवति ते देवमायां देवस्य महिमानं विदन्ति अतितरन्ति च संसारमित्यर्थः। ऋते सत्ये। यद्यस्मात्। ईशेति सम्बुद्धिः। अतस्तवाङ्घ्रिच्छायां आश्रयेमेति सम्बन्धः। ज्ञानं प्रसादसाधनमित्यनुपदं वक्ष्यते। अतः 'तमेवं' इत्याद्युदाहरणम्; ततोऽपि किं? इत्यत आह— **स चे**ति। विष्णुप्रसादश्च लोके सत्पुरुषप्रसादो गुणोत्कर्षज्ञानसाध्यः प्रसिद्धः। तद्दृष्टान्तेनानुमानादित्यर्थः।

५ आ. मा. भा.— लोकप्रसिद्धमविरुद्धमत्राप्यङ्गीकार्यम्। अहल्याजारत्वाद्यपि दोषकृतोऽपि ते न बहुतरो लेप आसीदित्युत्कर्षमेव वक्ति। "बहुनरकफलो ह्यसौ"। "तस्य (मे तत्र) न लोम च (ना-) मीयते" [कौ.उ. ३।१] इति श्रुत्यन्तराच्च। 'यो मामेवमसम्मूढो जानाति पुरुषोत्तमम्' [१५।१९] इति तदुक्तेश्च। 'सत्यं सत्यं पुनः सत्यं शपथैश्चापि कोटिभिः। विष्णुमाहात्म्यलेशस्य विभक्तस्य च कोटिधा॥ पुनश्चानन्तधा तस्य पुनश्चापि ह्यनन्तधा। नैकांशसममाहात्म्याः श्रीशेषब्रह्मशङ्कराः।' इति नारदीये। अन्योत्कर्ष ऐक्यं च 'तथैव सर्वशास्त्रेषु महाभारतमुत्तमम्। को ह्यन्यः पुण्डरीकाक्षान्महाभारतकृद्भवेत्' [वि. पु. ३।४।५] इत्यादिग्रन्थान्तरसिद्धोत्कर्षमहाभारतविरुद्धम्। तत्र हि 'नास्ति नारायणसमं न भूतं न भविष्यति। एतेन सत्यवाक्येन सर्वार्थान्साधयाम्यहम्' 'यस्य प्रसादजो ब्रह्मा रुद्रश्च क्रोधसम्भवः। न त्वत्समोऽस्ति' इत्यादिषु साधारणप्रश्नावसर एव महान्तमुत्कर्षं विष्णोर्वक्ति। अन्यत्र यत्किञ्चिदुक्तावप्यसाधारण एवावसरे। तद्धयग्न्यादेरपि वेदादावस्ति। "त्वमग्न इन्द्रो ऋषभः सतामसि त्वं विष्णुरुरुगायो नमस्यः" [ऋक्सं. २।५।१७।३] "विश्वस्मादिन्द्र उत्तरः" [ऋक्सं. ८।४।१।१] इत्यादिषु तद्ग्रन्थविरोधाच्च।

६ **ज. प्र. दी.**— नन्वीश्वरस्यानुमानाविषयत्वात्कथं तत्र लोकप्रसिद्धमङ्गीकार्यम्? अन्यथाऽज्ञानादिकमङ्गीकार्यं स्यादिति, अत आह— **लोके**ति। अन्यथा मीमांसारम्भानुपपत्तिरिति भावः। नन्विन्द्रप्रसादकामोऽहल्यायै जारेति तन्निन्दामेव करोति। ततो भग्नव्याप्तिकमिदमनुमानमित्यत आह— **अहल्ये**ति। अहल्याजारत्वादिप्रतिपादकं वाक्यमप्युत्कर्षमेव वक्ति। कथं दोषकृतोऽपि ते यस्तत्फलं बहुतरो लेपः स नासीदित्यस्यार्थस्य अनेन व्यञ्जनादित्यर्थः। कुत एतत्? अत्यन्तालौकिककल्पनादेवं कल्पनस्य ज्यायस्त्वात्; तत्फलं बहुतरो लेप इत्येतत्कुतः? इत्यत आह— **बह्वि**ति। असौ परनारीधर्षणदोषः। हीति सकलधर्मशास्त्रप्रसिद्धिं द्योतयति। स लेपस्तस्य नासीदित्येतत्कुतः? इत्यत आह— **तस्ये**ति। अहल्याधर्षणेन तस्येन्द्रस्य लोमापि न क्षीयते इत्यर्थः। भगवत्प्रसादस्तद्गुणोत्कर्षज्ञानसाध्य इत्येतन्न केवलमनुमानात्सिद्धं, किं तर्हि? तद्वचनाच्चेत्याह— **य** इति। अत्र 'स सर्ववित्' [१५।१९] इत्यादिस्तुत्या प्रसादोऽवगम्यते। तदेवं भगवद्गुणोत्कर्षे महातात्पर्यं सर्वागमानामिति प्रमितम्। ननु ब्रह्मरुद्रादीनां सर्वोत्कृष्टत्वप्रसिद्धेर्विष्णोः सर्वोत्कर्ष एव नास्ति, कुतस्तत्र सर्वागमानां महातात्पर्यं? इति चेत्, न; तत्प्रसिद्धेर्भ्रान्तित्वात्। तत्कुत इत्यत आह-- **सत्यमि**ति। सत्यं वक्ष्यमाणम्। तस्य लेशस्येति

सर्वत्र सम्बध्यते । ननु पुराणविरोधाल्लौकिकी प्रसिद्धिरस्तु भ्रान्तिः, पुराणेष्वेवान्येषां सर्वोत्कर्षो भगवदैक्यं च उच्यते तत्कथम् ? नहि पुराणस्य पुराणं बाधकम्, साम्यादित्यत आह—**अन्येति** । अन्योत्कर्ष ऐक्यं च पुराणेषु प्रतीतमपि महाभारतविरुद्धम्, अतो न ग्राह्यमित्यर्थः । अत्रैक्यं प्रसङ्गादुक्तम् । महाभारतस्य पुराणबाधकत्वं कुत इत्यत उक्तं **तथैवेति**। इत्यादिना ग्रन्थान्तरेण सिद्धः प्रमित उत्कर्षः सर्वशास्त्रोत्तमत्वं यस्य तत्तथोक्तम् । कथं महाभारतविरुद्धत्वमित्यत आह— **तत्र हीति** । तत्र महाभारते इत्यादिषु वाक्येषु वक्ति भगवान्व्यासः इतोऽपि महाभारतस्य पुराणबोधकत्वं युक्तमित्युक्तं— **साधारणेति**। 'कः सर्वोत्कृष्टः ?' इत्यादिसाधारणप्रश्नरूपेऽवसरे विष्णुप्रशंसामनुपक्रम्य स्वरूपकथनावसर इति यावत् । पुराणेऽप्येवमेवान्योत्कर्षाद्युक्तौ साम्यमेवेत्यत आह— **अन्यत्रेति** । अन्यत्र पुराणे यत्किञ्चिदुक्तावप्यन्योत्कर्षाद्युक्तावप्यसाधारण एवावसरे तत्स्तुतिप्रसङ्गे तदुक्तमिति शेषः । असाधारणावसरोक्तमपि रुद्रादेरुत्कृष्टत्वादि कुतो दुर्बलं ? इत्यत आह— **तद्धीति** । यत्स्तुतिप्रस्तावोक्तं सर्वोत्कृष्टत्वं वेदादावग्न्यादेरप्यस्ति, तस्यापि ग्राह्यत्वं स्यादित्यर्थः । इतश्च न पुराणोक्तं रुद्रादेरुत्कृष्टत्वं ग्राह्यमित्याह— **तद्ग्रन्थेति** । तद्ग्रन्थः शैवपुराणम् ।

५ आ.मा.भा.–तथाहि स्कान्दे शैवे–'यदन्तरं व्याघ्रहरीन्द्रयोर्वने यदन्तरं मेरुगिरीन्द्रविन्ध्ययोः। यदन्तरं सूर्यसुरेज्यबिम्बयोस्तदन्तरं रुद्रमहेन्द्रयोरपि ॥ यदन्तरं सिंहगजेन्द्रयोर्वने यदन्तरं सूर्यशशाङ्कयोर्दिवि । यदन्तरं जाह्नविसूर्यकन्ययोस्तदन्तरं ब्रह्मगिरीशयोरपि ॥ यदन्तरं प्रलयजवारिविप्रुषोर्यदन्तरं स्तम्बहिरण्यगर्भयोः । स्फुलिङ्गसंवर्त्तकयोर्यदन्तरं तदन्तरं विष्णुहिरण्यगर्भयोः ॥ अनन्तत्वान्महाविष्णोस्तदन्तरमनन्तकम् । माहात्म्यसूचनार्थाय ह्युदाहरणमीरितम् ॥ तत्समो ह्यधिको वापि नास्ति कश्चित्कदाचन । एतेन सत्यवाक्येन तमेव प्रविशाम्यहम्' इत्याह । तत्रैव शिवं प्रति मार्कण्डेयवचनम्–' संसारार्णवनिर्मग्न इदानीं मुक्तिमेष्यसि ' इत्यादि । पाद्मे शैवे मार्कण्डेयकथाप्रबन्धे शिवान्निषिध्य विष्णोरेव मुक्तिमाह—'अहं भोगप्रदो वत्स मोक्षदस्तु जनार्दनः' इत्यादि । समब्राह्मविरोधाच्च । वेदश्चेतिहासाद्यविरोधेन योज्यः, ' यदि विद्यात् ' इति वचनात् । अनिर्णयाच्चेन्द्रादिशङ्कयाऽन्यथा तत्रापीष्टसिद्धिः, नामवैशेष्यात् । अतो भगवदुत्कर्ष एव सर्वागमानां महातात्पर्यम् । तथापि स्वतः प्रामाण्यात्सन्नेवोच्यते, अविरोधात् ।

६ ज. प्र. दी.—तत्कथमित्यत आह—**तथा हीति** । तद्ग्रन्थेत्युक्तप्रदर्शनाय शैव इत्युक्तम् । ' ङ्यापोः संज्ञाछन्दसोर्बहुलम् ' [अष्टा. ६।३।६३] इति जाह्नवीति ह्रस्वः । तत्रैव स्कान्द एव । शिवान्मुक्तिं निषिध्य । इतश्च न पुराणोक्तं शिवादेरुत्कृष्टत्वे ग्राह्यमित्याह—**समेति** । समं शैववैष्णवपक्षयोः, ' नाहं न च शिवोऽन्ये च ' इत्यादितद्वचनम् । अस्तु लौकिकीप्रसिद्धिर्भ्रान्तिः, पुराणं च विप्रलम्भमूलं व्यामोहनार्थम्, तथापि ' विश्वाधिको रुद्रः ' इत्यादिवेदविरोध इत्यत आह— **वेदश्चेति** । सङ्कुचिताद्यर्थो व्याख्यातव्यः कुत इत्यत आह— **यदीति** । इतिहासाद्यननुरुध्य यथाश्रुतवेदव्याख्यानेऽनिष्टमाह—**अनिर्णयाच्चेति** । न केवलं विश्वाधिक इत्यादिवेदो विष्णोः सर्वोत्कर्षस्याविरोधी, किन्तु प्रत्युत तत्र वेदेऽस्मदिष्टस्य विष्णोः सर्वोत्कर्षस्य सिद्धिरपीत्याह— **तत्रापीति** । कुत इत्यत आह—**नामेति** । विष्णोर्नामभिर्वैशेष्याद्विशिष्टत्वाद्रुद्रादिसर्वनामवत्त्वादित्यर्थः । 'महातात्पर्याच्च' इत्यादिनोक्तमर्थमुपसंहरति— **अत** इति । अप्रामाणिकत्वात् प्रमाणविरुद्धत्वाच्चेत्यर्थः । अस्त्वेवं, तथापि ईक्षितृत्वादेर्न मायामयत्वे तद्विरोधः । गुणोत्कर्षस्य सत्त्वे हि स स्यात् । नच वेदतात्पर्यविषयत्वमात्रेण सत्यता; मोक्षापेक्षयेश्वरं प्रसादयितुमुक्तस्य राजाद्युत्कर्षस्येवासत्त्वसम्भवात् । संवादाभावेन सत्यत्वनिश्चयायोगादित्यत आह—**तथापीति** । फलापेक्षया प्रसादयितुं प्रतिपादितत्वेऽपि स्वतः प्रामाण्यात् संवादमनपेक्ष्य ज्ञानग्राहकेणैव प्रामाण्यस्य निश्चितत्वात् । नहि प्रामाण्यनिश्चये विषयासत्त्वशङ्का सम्भवति । एवं सति बौद्धाद्यागमविषयस्यापि सत्त्वं स्यादिति चेत्, न; प्रसक्तस्यापि तत्प्रामाण्यग्रहणस्य बलवद्विरोधेनापोदितत्वात् । नच तथाप्रकृतेऽपीत्याह—**अविरोधादिति** ।

५ आ. मा. भा.— नच प्रमाणसिद्धस्य अन्यत्रादृष्ट्यापह्नवो युक्तः, धर्मवैचित्र्यादर्थानाम् । स्वतः प्रामाण्यानङ्गीकारे मानोक्तादावप्यदोषत्वं च साधयेदित्यतिप्रसङ्गः । अनन्यापेक्षया च तत्परत्वं सिद्धमागमानाम् । ' नारायणपरा वेदाः ' [भाग. २।५।१५] " सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति " [कठो. १।२।१५] ' वासुदेवपरा वेदाः ' [भाग. १।२।२८] इति । न चैतद्विरुद्धम्, ईश्वरनियमात् । अनादौ च तत्सिद्धम् ' द्रव्यं कर्म च कालश्च ' [भाग. २।१०।१२] इत्यादौ । प्रयोजकत्वं तु पूर्वोक्तन्यायेन । अतः सिद्धमेतत् । तच्चानन्यापेक्षाचिन्त्यशक्तित्वादेव युक्तम् । अतो न मायामयमेकम् ।

६ ज. प्र. दी.— नन्वन्यत्र पुरुषे सर्वोत्कर्षस्यादर्शनात्तदृष्टान्तेनेश्वरेऽपि तदभावस्य साधयितुं शक्यत्वात् अनुमानविरोधोऽस्तीत्यत आह— नचेति। कालातीतमनुमानमिति भावः। प्रमाणविरुद्धस्याप्यनुमानत्वेऽतिप्रसङ्गं सूचयति— धर्मेति। धर्मवैचित्र्यं धर्मवैचित्र्यम्। एवमनुमानेऽर्थानां धर्मवैचित्र्यं न स्यादिति भावः। यद्वाऽनेन ग्रन्थेनासम्भावनाविरोधं परिहर्तुं सम्भावनां दर्शयति। भवेदेवं, यदि स्वत एव प्रामाण्यग्रहः स्यात्, तदनङ्गीकारे किमुत्तरमित्यत आह— स्वत इति। संवादाधीनः प्रामाण्यग्रह इत्यङ्गीकारे तु प्रामाण्यनिश्चयाय संवादकमानोक्तौ तस्याप्यदोषत्वं प्रामाण्यमन्यसंवादेन साधयेदित्यनवस्थालक्षणातिप्रसङ्ग इत्यर्थः। इतोऽपि न वेदतात्पर्यगोचरस्य भगवद्गुणोत्कर्षस्यासत्त्वं शङ्कनीयमित्याह— अनन्येति। प्रयोजनापेक्षया चेत्यर्थः। तर्हि तत्परत्वमेव न सिद्ध्येत्। प्रयोजनपर्यालोचनया हि तत्प्राक्साधितमित्यत आह— सिद्धमिति। कथमित्यत आह— नारायणेति। प्रयोजनापेक्षया भगवद्गुणोत्कर्षपरत्वपक्षे प्रयोजनेन तत्साधनं कृतम्; प्रयोजनानपेक्षापक्षे त्वागमैरेव तत्सिद्धम्। पक्षद्वयं च 'सर्वे वेदास्तु देवार्थाः' इत्यादिवक्ष्यमाणप्रमाणसिद्धम्। एकस्यैव वाक्यस्य प्रयोजनसापेक्षत्वमनपेक्षत्वं च विरुद्धमित्यत आह— नचेति। प्रतिपत्तृभेदादिति भावः। ननु जडस्य वेदस्यैतान्प्रति एवं प्रतिपादयिष्याम्येतान्प्रत्येवमिति कथं चेतनवत्प्रवृत्तिरित्यत आह— ईश्वरेति। अनादिर्वेद इत्युक्तम्, तत्र कथमीश्वरस्य नियमनमित्यत आह— अनादौ चेति। अनादिपदार्थविषये नियामकत्वमन्यत्रादृष्टं कथमीश्वरस्येत्यत आह— प्रयोजकत्वं त्विति। अनादेर्नियोजकत्वमीश्वरस्याचिन्त्यशक्त्या युक्तम्। अनन्यापेक्षया चेत्यादिनोक्तमुपसंहरति— अत इति, तथा च पक्षद्वयेऽपि महातात्पर्यविरोधान्नेश्वरस्येक्षितृत्वादिकं मायामयमिति भावः। अप्रामाणिकं च तन्मायामयत्वम्। तथा हि किं स्थाणुत्वे ईक्षितृत्वान्यथानुपपत्त्यैतत्कल्प्यते? उत प्रमाणान्तरात्? । नाद्यः, अन्यथैवोपपत्तेरुक्तत्वादित्याह— तच्चेति। स्थाणोरपीक्षितृत्वम्, अनन्यापेक्षा स्वतन्त्रा। न द्वितीयः, तददर्शनादिति भावेनोपसंहरति— अत इति।

५ आ. मा. भा.— अचलत्वं त्वप्रहर्षमनानन्दमदुःखमसुखमप्रज्ञमसद्वेत्यादिवत्। क्रियादृष्टेः 'तपो मे हृदयं साक्षात [ब्रह्मन्] तनुर्विद्या क्रियाकृतिः' [भाग. ६।४।४६] इत्याद्युक्तम्। अतश्च न मायामयं सर्वम्, ऐश्वर्यादिवाचिभगशब्देनैव सम्बोधनाच्च। "तं त्वा भग" [ऋक्सं. ५।४।८।५] इत्यादौ स्वरूपत्वान्न मायामयत्वं युक्तम्। 'विज्ञानशक्तिरहमासमनन्तशक्तेः' [भाग. ३।९।२४] 'मय्यनन्तगुणेऽनन्ते गुणतोऽनन्तविग्रहे' [भाग. ६।४।४८] "पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च" [श्वे. उ. ६।८] इत्यादिवचनात् ॥ २४ ॥

६ ज. प्र. दी.— प्रकृतमनुसरन् 'अचलः' इत्येतत्पदं यदन्यैः परिस्पन्दरहित इति व्याख्यातम्, तदसदिति भावेनाह— अचलत्वमिति। इत्यादिवद्व्याख्येयमिति शेषः। सत्यज्ञानानन्दस्वरूपं ब्रह्म अभ्युपगच्छता यथैतानि वाक्यानि व्याख्यायन्ते लौकिकसत्तादिरहितमिति तथाचल इत्येतदपि लौकिकक्रियाप्रतिषेधपरं व्याख्येयम्। सर्वथा परिस्पन्दाभावार्थत्वेऽप्रहर्षमित्यादेरपि सर्वथाऽनानन्दत्वादिकमर्थः स्यात्। अविशेषादिति भावः। ननु विषमोऽयमुपन्यासः "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" [बृ. उ. ३।९।२८] "सत्यं ज्ञानं" [तै. उ. २।१] इत्यादिभिरानन्दरूपत्वादेः प्रमितत्वेन तथाव्याख्यानोपपत्तेरिति चेत्, समं प्रकृतेऽपीत्याह— क्रियेति। कुतः क्रियादृष्टिः? इत्यत आह— तप इति। तप आलोचनम्। "विज्ञानमानन्दं" इत्यादीनि निरवकाशानि क्रियावाक्यानि सावकाशानि, सर्वस्य ब्रह्मधर्मस्य मायामयत्वात्। अतः पुनर्वैषम्यमित्यत आह— अतश्चेति। अतएव महातात्पर्यविरोधादेव। इतश्च नेश्वरधर्माणां मायामयत्वमित्याह— ऐश्वर्यादीति। सम्बोधनादीश्वरस्य अर्शआद्यजन्तोऽयं शब्द इत्येवकारेण व्यवच्छिनत्ति। नियामकाभावेनाश्रुतप्रत्ययकल्पनायोगात्। एवं सम्बोधने तत्स्वरूपत्वमेवैश्वर्यादीनां स्यात्, नत्वमायामयत्वमित्यत आह— स्वरूपत्वादिति। अनन्तत्वस्वाभाविकत्वादिवचनाच्च नेश्वरशक्त्यादीनां मायामयत्वम्। मायामयस्यानन्तत्वाद्यनुपपत्तेरित्याह-- विज्ञानेति ॥ २४ ॥

५ आ. मा. भा.— अत एवाव्यक्तादिरूपः ॥ २५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु ज्ञानिभिर्भगवान् दृश्यते चिन्त्यते च तत्कथमुच्यतेऽव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमिति? तत्राऽऽह— अतएवेति। अचिन्त्यशक्तित्वादेव। यथोक्तं 'अतोऽनन्ते न तथाहि लिङ्गम्' इति ॥ २५ ॥

७ ह. पै. भा.— कथं पूर्वं न विक्रियत इत्युक्तमत आह— नैनं छिन्दन्तीति। एनं प्रकृतं देहिनं न च्छिन्दन्ति निरवयवत्वान्नावयवविभागं कुर्वन्ति शस्त्राणि वास्यादीनि। तथा नैनं दहति पावकः, अग्निरपि न भस्मीकरोति। तथा च नैनं क्लेदयन्त्यापः, अपां हि सावयववस्तुन्यार्द्रभावकरणेनावयवविश्लेषणापादने सामर्थ्यं, न निरवयव आत्मनि सम्भवति। तथा स्नेहद्रव्यं स्नेहशोषणेन शोषयति वायुः, एवं चाऽऽत्मानमस्नेहवन्तं न शोषयति मारुतोऽपि ॥ २३ ॥

यत एवं तस्मात्—अच्छेद्य इत्यादि । यस्मादन्यनाशहेतुभूतान्यात्मानं नाशयितुं नोत्सहन्ते तस्मान्नित्योऽयं नित्यत्वात्, सर्वगतः सर्वगतत्वात्, स्थाणुरिव स्थितः स्थितत्वात्, अचलोऽयमात्माऽतः सनातनश्चिरन्तनः। न कारणात्कुतश्चिन्निष्पन्नोऽभिनव इत्यर्थः। कथं नु नाम संसारिणां बुद्धिगोचरतामापन्नः संसारनिवृत्तये स्यात्? इति पुनः पुनरुच्यते ॥ २४ ॥

किञ्च—अव्यक्तोऽयमिति। सर्वेन्द्रियाविषयत्वान्न व्यज्यत इत्यव्यक्तः। अव्यक्तोऽयमात्माऽत एवाचिन्त्योऽयम्। य इन्द्रियगोचरः स विषयत्वमापद्यते। अयं त्वात्मा निरिन्द्रियगोचरत्वात् अचिन्त्यः। अविकार्योऽयम्—यथा क्षीरं दध्यातञ्चनादिना विक्रियते, न तथाऽऽत्मा। किन्तु निरवयवत्वादविक्रियः। न हि निरवयवं विक्रियात्मकं च वस्तु दृष्टम्, अतोऽविक्रियत्वादविकार्योऽयमात्मोच्यते। तस्मादेवं यथोक्तप्रकारमेनमात्मानं विदित्वा नानुशोचितुमर्हसि 'हन्ताऽहमेषां मयेमे हन्यन्ते' इति ॥ २५ ॥

८ वें. ब्र. गि.—ननु यदि जीर्णनूतनवस्त्रन्यायेन देहाद्देहान्तरमात्मा गृह्णाति, तदा वस्त्रान्तस्स्थितस्य देहस्य वस्त्रच्छेददाहादिनेव देहान्तस्स्थितस्यात्मनोऽपि देहच्छेददाहादिना नाशप्राप्तेरात्मनाशनिमित्त एव शोको जात इति घट्टकुटीप्रभातन्यायापात इत्याशङ्क्य 'न हन्यते हन्यमाने शरीरे' [२।२०] 'कथं स पुरुषः पार्थ ... हन्ति' [२।२१] इति पूर्वश्लोकोक्तमात्महननाभावमुपपादयन्नेव परिहरति नैनमित्यादिभिस्त्रिभिः—एनमात्मानं शस्त्राणि खड्गादीनि न च्छिन्दन्ति न द्विधा कुर्वन्ति, पावकोऽप्येनं न दहति न भस्मीकरोति, आपश्चैनं न क्लेदयन्ति आर्द्रतापादनेन मृदूकृत्य शिथिलं न कुर्वन्ति, मारुतश्चैनं न शोषयति न नीरसं करोति ॥ २३ ॥

अत्र हेतुमाह—चो हेतौ । यस्मादयमात्मा अच्छेद्यः छेदनायोग्यः तस्मान्नैनं छिन्दन्ति, तदयोग्यस्य तदसम्भवात्। एवमदाह्य इत्यादिरपि 'नैनं दहति' इत्यादौ क्रमेण हेतुर्योज्यः। एवकारस्य च प्रत्येकमच्छेद्यादिभिः सम्बन्धः । अच्छेद्यत्वादौ हेतुरुत्तरार्धेनोच्यते—नित्य इति। अत्र नित्यत्वं सर्वदैकरूपत्वं विवक्षितम्, न त्वविनाशित्वम्; तस्यैव परमसाध्यत्वेन हेतोः साध्याविशेषात्। यस्मादयं सर्वदैकरूपः तस्मादच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्यश्च; लोके च्छेद्यदाह्यादिवस्तूनां सर्वदैकरूपत्वाभावात् । एवं सर्वगतत्वमप्यच्छेद्यत्वादौ हेतुः-आकाशादेश्छेद्यत्वाद्यदर्शनात्। स्थाणुत्वमविकारित्वम्। तदप्यच्छेद्यत्वादौ हेतुः, लोके च्छेद्यादीनां विकारित्वात्। एवं क्रियाशून्यस्वरूपमचलत्वमपि हेतुः, छेद्यादीनां क्रियावत्त्वात्। तत्र पूर्वावस्थात्यागेनावस्थान्तरापत्तिर्विकारः, अवस्थैक्येऽपि चलनमात्रं क्रियेति भेदः। सनातनत्वमनादित्वम्। तदपि सादेरेव लोके च्छेदनदहनादिदर्शनादच्छेद्यत्वादौ हेतुः।

अव्यक्तत्वं चक्षुराद्यगोचरत्वम्। एतदप्यच्छेद्यत्वादौ हेतुः, छेद्यत्वादीनां चक्षुरादिभिर्गृह्यमाणस्यैव लोके दृष्टत्वात्। अचिन्त्यत्वं मनसोऽप्यविषयत्वम्। तदप्यच्छेद्यत्वादौ हेतुः; श्रुत्येकगम्यात्मनि तदनुपजीवनेन मनसः प्रवृत्त्यसिद्ध्या तेन तत्र च्छेद्यत्वादिग्रहासम्भवात्, श्रुत्युपजीवनेन प्रवर्तमानस्य तस्य "ज्ञान-(ध्यान) प्रसादेन विशुद्धसत्त्वस्ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्यायमानः" [मुं. उ. ३।१।८] इत्यादिना निर्विकारस्वरूपेणैवात्मग्राहित्वात् । अविकार्यत्वं निरवयवत्वम्; विकर्तुं योग्या विकार्या अवयवाः, ते न विद्यन्ते यस्येति व्युत्पत्तेः। एतदप्यच्छेद्यत्वादौ हेतुः, सावयवस्यैव लोके च्छेद्यत्वादिदर्शनात्। इत्थं नित्यत्वादयोऽष्टावच्छेद्यत्वादिषु हेतवः। एतेषामसिद्धिशङ्कां वारयितुं उच्यते इत्युक्तम्। श्रुतिभिरिति शेषः। "कूटस्थमचलं ध्रुवम्" [१२।३] "आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः" "निर्विकारोऽक्षरः शुद्धः" "निष्कलं निष्क्रियं शान्तम्" [श्वे. उ. ६।१९] "आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्" [ऐ. उ. १।१] "पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयम्भूः" [कठो. २।४।१] अप्राप्य मनसा सह" [तै. उ. २।४।१] "निष्कलम्" इत्यादिश्रुतिभिः क्रमेण नित्यसर्वगतादिस्वरूप आत्मोच्यत इत्यर्थः। अत्र नित्यत्वाद्यष्टहेतुषु एकेनान्यस्यार्थासिद्धावपि वक्ष्यमाने धूमवत्त्ववह्निसामर्थ्यादेरिव स्वरूपभेदात्पृथग्घेतुत्वोपन्यासः।

उपसंहरति—तस्मादिति । तस्मात् नित्यत्वादिहेतोः एवमच्छेद्यत्वादिप्रकारेण एनमात्मानं विदित्वा वस्त्रच्छेददाहादिना तदन्तर्वर्तिदेहस्येव देहच्छेददाहादिना तदन्तर्वर्त्यात्मनो विनाश इति शङ्कां निरस्य तन्निमित्तं शोकं मा कुर्वित्यर्थः।

यत्त्वत्र माध्वव्याख्यानम्—"सर्वगतस्थश्चासावणुश्चेति विग्रहः। सर्वगते विष्णौ तिष्ठतीति सर्वगतस्थः, विष्णवधीन इत्यर्थः। तदधीनत्वात्कदापि न चलतीत्यचलः। नादेन शब्देन सह वर्तत इति सनादनः, स एव सनातनः, विधिनिषेधशास्त्रबद्ध इत्यर्थः" इति, तत्तुच्छम्; विष्णवधीनत्वसमानाधिकरणस्याणुत्वस्य त्वदुक्ताचलत्वसनातनत्वयोर्वा पूर्वार्धोक्तमच्छेद्यत्वादिकं प्रत्यहेतुत्वेन पूर्वोत्तरार्धयोरसम्बद्धप्रलापत्वापातात्। विष्णवधीनत्वलभ्यस्य च जीवस्वातन्त्र्यस्य 'नैनं छिन्दन्ति' इत्युपक्रम्य 'तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि' इत्यच्छेद्यत्वादिहेतुकतयोपसंह्रियमाणे शोकनिषेधेऽनुपयोगात्। 'अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम्' [२।१७] इति

जीवविभुत्वावेदकपूर्ववचनविरोधात् । तद्वचनं ब्रह्मपरं, न जीवपरमिति चेत्, इदमपि तथैवास्तु; किमिति 'सर्वगतस्थाणुः' इत्यत्र स्वरसतः प्राप्तोऽर्थस्त्यज्यते ? अचलपदस्य च सङ्कोचः सनातनपदस्याशब्दार्थश्च स्वीक्रियते ? यद्युच्येत अच्छेद्यत्वादेर्ब्रह्मण्यप्रसक्तप्रतिषेधत्वादिदं वचनं जीवपरमेवेति, तर्हि तत्रापि 'विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित्कर्तुमर्हति' [२।१७] इत्यस्य ब्रह्मण्यप्रसक्तेर्जीवपरमेव तदिति कुतो न कल्प्यम् ? यदि च भीष्माद्यात्मनाशनिमित्तार्जुनशोकनिरासप्रकरणेऽस्मिञ्जीवस्यैव नित्यत्वमच्छेद्यत्वादिभिरिहोपपाद्यं, न तु ब्रह्मण इति, तत्तत्रापि तुल्यम् । निरस्तं च विस्तरेण वज्रपञ्जरे जीवस्याणुत्वम् । एतेन 'जीवस्याणुत्वेऽपि क्रमेण नानाशरीरसम्बन्धात् सर्वगतत्वोक्तिः' इति रामानुजव्याख्यानमपि निरस्तम्, क्रमेण नानाशरीरसम्बन्धस्याच्छेद्यत्वादिसाधकत्वाभावादिति दिक् ॥ २४ ॥ २५ ॥

९ व० त० दी०— पुनरस्यात्मनोऽविनाशित्वमेव सुग्रहणाय श्रावयति— सार्द्धाभ्यां नैनमित्यादिना । एतेन पृथिव्यप्तेजोवायुभिरविनाशित्वं निरूपितम् ॥ २३ ॥ अच्छेद्य इत्यर्द्धेन निगमनम् । कार्यत्वव्यावृत्त्यर्थं नित्य इति । सर्वगत इति व्यापकत्वम् । ब्रह्मभावाभिप्रायेण जीवस्तु व्यापकः, न स्वरूपेण; किन्तु स्वचैतन्यगुणेन भगवद्धर्मभूतत्वात्; तदग्रे वक्ष्यते । स्थाणुरिति स्थिरत्वम् । अचल इति निष्क्रियत्वम् । नन्वेवं भूतमाकाशं प्रसिद्धं तदेव इति चेत्, न; इत्याह— सनातन इति । "तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः" [तै. उ. २।१] इति तत्सम्भवश्रवणादित्यर्थः ॥ २४ ॥

अव्यक्तोऽयमिति । अक्षरोऽयं वस्तुतोऽचिन्त्यश्च । 'प्रकृतिभ्यः परं यत्तु तदचिन्त्यस्य लक्षणम्' इति वाक्यात् । नन्वेवम्भूतमव्यक्तं प्रधानं प्रसिद्धं तदेव किं निरूप्यत इति चेत्तत्राह— अविकार्योऽयमिति । प्रधानस्य विकार्यत्वादित्यर्थः । तस्मादेवम्भूतमेनमात्मानं ज्ञात्वा त्वं नानुशोचितुमर्हसि ॥ २५ ॥

१० पु. अ.त.— तस्मात्त्याज्यदेहस्य दूरीकरणेऽपि एनमविनाशादिधर्मयुक्तत्वात् शस्त्रादयो न च्छिन्दन्तीत्याह— नैनं छिन्दन्तीति । एनं शस्त्राणि न च्छिन्दन्ति, घनाभावात् । एनं पावकः न दहति, शुष्कधर्माभावात् । आप एनं न क्लेदयन्ति, मृदुत्वान्न शिथिलयन्ति, काठिन्यादिराहित्यात् । मारुतः न शोषयति, द्रवाभावादित्यर्थः । तस्मात् शस्त्रादिप्रक्षेपेऽप्यस्य न किमपि भविष्यति । इदमपि मत्क्रीडारूपमतो मत्सन्तोषार्थं युद्धादिकं कर्त्तव्यमिति भावः । एतेषां सर्वेषां तथाकरणे मदिच्छैव हेतुरिति भावः । यतो भगवदिच्छैव सर्वेषां स्वधर्मकरणे शक्तिः । अत एव श्रीभागवते [३ । २५ । ४२] उक्तम्— 'मद्भयाद्वाति वातोऽयम्' इत्यादि ॥ २३ ॥

एते च्छेदनादिधर्मयुक्ता अपि मदिच्छां विना तत्र कुर्वन्ति, मदिच्छयैव च त्याज्यदेहादिषु तथा कुर्वन्त्यतस्त्वमप्येतेष्वच्छेद्यादिधर्मान् ज्ञात्वा प्रवृत्तो भवेत्युक्त्वाऽच्छेद्यत्वादिधर्मानाह— अच्छेद्य इति । अच्छेद्यादिधर्मवानयमित्यर्थः । अच्छेद्यादिधर्मवत्त्वे कारणमाह— नित्यः अविनाशी, सर्वगतः व्यापकः, स्थाणुः स्थिरस्वभावः, अचलः सर्वदैकरूपः, सनातनः अनादिः ॥ २४ ॥

अव्यक्तो लौकिकेन्द्रियाग्राह्यः । अचिन्त्यो मनसोऽप्यगम्यः । अविकार्यो विकाररहितः कर्मभिर्वाऽविकार्यः । अयं सर्वत्र व्यापकत्वेन प्रत्यक्षतयोक्तः । उच्यते वेदैस्तद्रूपश्चेत्यर्थः । यदर्थमेतदुक्तं तदाह— तस्मादिति । तस्मादेनं पूर्वोक्तधर्मवन्तं विदित्वा अनुशोचितुं नार्हसि ॥ २५ ॥

११ नी०भा०दी०— कीदृशोऽसौ देही ? इत्यत आह– नैनमिति । एनं शस्त्राणि न च्छिन्दन्ति न द्वेधाकुर्वन्ति अस्थूलत्वात् । तर्हि पार्थिवपरमाणुवत् पाकजरूपाद्याश्रयो भविष्यति इत्याशङ्क्याह— नैनं दहति पावक इति; अनणुत्वात् । आपश्चैनं न क्लेदयन्ति, अस्पर्शत्वात् । स्पर्शवद्धि द्रव्यमद्भिरार्द्रीकर्त्तव्यं, न त्वस्पर्शम् । न शोषयति मारुतः; अस्नेहत्वात् । एतेन "अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घम्" [बृ.उ.३।८।८] "अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्च यत्" [कठो. १३।१५ मु. उ. २।७२] इति श्रुतिप्रसिद्धानामस्थूलत्वाशब्दत्वादीनामपि संग्रहो ज्ञेयः ॥ २३ ॥

कुतो हेतोरस्य शस्त्रादीनि च्छेदादीन्न कुर्वन्ति ? इत्याशङ्क्य तस्य च्छेदाद्ययोग्यत्वादित्याह— अच्छेद्योऽयमिति । अत्राच्छेद्यत्वादौ पूर्वोक्तान्येव अस्थूलत्वादीनि कारणानि ज्ञेयानि । एवमच्छेद्यत्वादिना स्थूलादीनभावरूपान् गुणानुक्त्वा भावरूपानपि गुणानाह— नित्य इति । सर्वैर्विशेषणैरखण्डैकरसस्यैव वस्तुनो लक्ष्यत्वात् नित्यत्वादिभिरुत्पाद्यत्वादिकं निराक्रियते । यतो नित्यः, अतो घटवदनुत्पाद्यः । यतः सर्वगतः, अतो ग्रामवदप्राप्यः यतः स्थाणुः पूर्वरूपापरित्यागेन स्थिरस्वभावः, अतः क्षीरादिवदविकार्यः । अचलः यथा दर्पणः स्वतः स्वाच्छ्याद‌प्रच्युतोऽपि मलरूपेणावरणेन स्वाच्छ्यात्प्रच्याव्यते, एवं स्वयं स्थाणुरपि अन्यसंयोगाच्चाञ्चल्यमश्नुवीत; स च दोषापकर्षणलक्षणं संस्कारमपेक्षते । अयं तु अचलत्वान्न तथा । एवं च उत्पत्त्याप्तिविकृतिसंस्कृतिरूपं चतुर्विधं

क्रियाफलमात्मनि न सम्भवतीत्युक्तम् । तत्र हेतुः सनातन इति । सना इत्यव्ययं नैरन्तर्ये, तच्च देशतः कालतो वस्तुतश्च परिच्छेदराहित्यम् । परमते परमाणूनां कालतः परिच्छेदाभावेऽपि देशतः परिच्छेदोऽस्ति, आकाशस्य तदुभयाभावेऽपि वस्तुतः परिच्छेदोऽस्ति, सोऽपि त्रिविधः सजातीयविजातीयस्वगतभेदरूपः । 'यथा वृक्षस्य स्वगतो भेदः पत्रपुष्पफलादितः । वृक्षान्तरात्सजातीयो विजातीयः शिलादितः ।' [पं. द. २।२०] ततश्च सना नैरन्तर्येण त्रिविधपरिच्छेदराहित्येन भवति अस्तीति सनातनोऽखण्डैकरसो यस्मात्तस्मान्नोत्पत्त्याद्याश्रय इत्यर्थः ॥ २४ ॥

एवं ज्ञेयं वस्तूक्तं, तच्च तत्राध्यस्तदेहत्रयनिरासेन अपरोक्षीकर्तव्यमित्याह— अव्यक्तोऽयमिति । व्यक्तं स्थूलशरीरं प्रत्यक्षगम्यं, तदन्योऽयं प्रत्यगात्मा । तथा अचिन्त्योऽयं, चिन्त्यं चिन्तायोग्यं रूपादिप्रकाशकार्येणानुमेयं चक्षुरादिसमुदायात्मकं लिङ्गशरीरं अप्रत्यक्षं, ततोऽप्यन्योऽयम् । तथा अविकार्योऽयं विकारं स्थूलसूक्ष्मकार्यभावेनावस्थानमर्हतीति विकार्यं त्रिगुणात्मकं मूलाज्ञानं कारणशरीरं, सुप्तोत्थितस्य 'न किञ्चिदवेदिषं' इति परामर्शदर्शनात् 'अहं न जानामि' इत्यनुभवाच्च साक्ष्येकगम्यं, ततोऽप्यन्योऽयम् । उच्यते व्यक्तादिनिषेधमुखेन, न तु शृङ्गग्राहिकयाऽयमेवंविध इति विधिमुखेनोच्यते । यस्मादेवमयमुच्यते तस्मादेनं विदित्वा नानुशोचितुमर्हसि । "तरति शोकमात्मवित्" [छां. उ. ७।१।३।] इति श्रुतेरात्मविद्भूत्वा बन्धुवियोगजं शोकं माकार्षीरित्यर्थः । उक्तं चात्मनोऽवस्थात्रयातीतत्वम् , 'स्वप्ननिद्रायुतावाद्यौ प्राज्ञस्त्वस्वप्ननिद्रया । न निद्रां नैव च स्वप्नं तुर्ये पश्यन्ति निश्चिताः' इति ॥ २५ ॥

लौकिकदृष्ट्याऽप्यात्मनः सहेतुकं शोकमोहानर्हत्वम् [२६–२८]

अथ चैनं नित्यजातं नित्यं वा मन्यसे मृतम् ।
तथापि त्वं महाबाहो नैवं शोचितुमर्हसि ॥ २६ ॥

१ शां. भा.— आत्मनोऽनित्यत्वं अभ्युपगम्येदमुच्यते— **अथ चैनमिति** । अथ चेत्यभ्युपगमार्थः । एनं प्रकृतमात्मानं नित्यजातं लोकप्रसिद्ध्या प्रत्यनेकशरीरोत्पत्ति जातो जात इति वा मन्यसे ? तथा प्रति तत्तद्विनाशं नित्यं वा मन्यसे मृतं मृतो मृत इति ? तथापि तथाभाविन्यप्यात्मनि त्वं महाबाहो ! नैवं शोचितुमर्हसि, जन्मवतो नाशो नाशवतो जन्म चेत्येतौ अवश्यम्भाविनाविति यस्मात् ॥ २६ ॥

२ आ. शां. व्या.— आत्मनो नित्यत्वस्य प्रागेव सिद्धत्वादुत्तरश्लोकानुपपत्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— **आत्मन** इति । 'अनित्यत्वं' इति च्छेदः । शाक्यानां लोकायतानां वा मतमिदमापराभृश्यते । श्रोतुरर्जुनस्य पूर्वोक्तमात्मयाथात्म्यं श्रुत्वाऽपि तस्मिन्निर्धारणासिद्धेर्द्वयोर्मतयोरन्यतरमताभ्युपगमःशङ्कितस्तदर्थो निपातद्वयप्रयोग इत्याह— **अथ चेति** । प्रकृतस्याऽऽत्मनो नित्यत्वादिलक्षणस्य पुनः पुनर्जातत्वाभिमानो मानाभावादसम्भवीत्याशङ्क्याऽऽह— **लोकेति** । नित्यजातत्वाभिनिवेशो पौनःपुन्येन मृतत्वाभिनिवेशो व्याहतः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **तथेति** । परकीयमतमनुभावितमभ्युपेत्य 'अहो बत महत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम्' [१।४५] इत्यादेस्तदीयशोकस्य निरवकाशत्वमित्याह— **तथापीति** । एवमित्यर्जुनस्य दृश्यमानमनुशोकप्रकारं दर्शयित्वा तस्य कर्तुमयोग्यत्वे हेतुमाह— **जन्मवत** इति । 'जन्मवतो नाशो नाशवतश्च जन्म' इत्येतावश्यम्भाविनौ मिथो व्याप्ताविति योजना ॥ २६ ॥

३ रा. भा.— अथ नित्यजातं नित्यमृतं देहमेवैनमात्मानं मनुषे, न देहातिरिक्तमुक्तलक्षणम् ; तथाप्येवमतिमात्रं न शोचितुमर्हसि, परिणामस्वभावस्य देहस्योत्पत्तिविनाशयोरवर्जनीयत्वात् ॥ २६ ॥

४वे. ता. चं.— एवं देहातिरिक्तात्माभ्युपगमे शोकनिमित्ताभाव उक्तः; अथ नास्तिकदृष्ट्या देहात्मवादेऽपि शोकनिमित्तं नास्तीत्युच्यते— **अथ चेत्यादिना** श्लोकत्रयेण । 'अथ' इति पक्षान्तरारम्भार्थः, प्रश्नार्थो वा, अभ्युपगमार्थो वा । वाशब्दोऽपि विशेषणद्वयसमुच्चयार्थः । **नित्यजातं नित्यमृतं** नियतोत्पत्तिनाशमित्यर्थः । उत्तरश्लोके चेममर्थं प्रपञ्चयिष्यति । नहि नित्यस्य जातत्वमृतत्वसम्भवः । न च जन्ममरणक्रियास्वरूपं नित्यत्वेन विशेषयितुं शक्यम् । व्यस्तस्य नित्यशब्दस्यात्मविशेषणत्वभ्रमव्युदासाय 'नित्यजातम्' इतिवत् 'नित्यमृतम्' इति समस्योक्तम् । देहमिति विशेषणादिसामर्थ्यफलितमुक्तम् । **एवेति** चशब्दार्थः । अवधारणफलितमाह— **न देहेति** । पूर्वमात्मनो नाशाभावाच्छोकप्रसङ्ग एव नास्तीत्युक्तम्, इदानीं देहतयाभिमतस्यात्मनो नाशे सत्यपि दुष्परिहरत्वान्महाबाहुस्त्वं नातीव शोचितुमर्हसीत्यभिप्रायेण 'एवं' शब्दः । यद्वा

पूर्वं देहातिरिक्तात्माभ्युपगमात्परलोकादिभयेनातिमात्रशोकोऽपि युज्यते। इदानीं तु संसारमोचकादिवन्महाबाहोस्तव अतिमात्रप्रीतिस्थाने कथमतिमात्रशोक इति भावः । 'त्वं महाबाहो' इति शूरस्य ते स्वपरमरणोद्वेगो न युक्त इत्याकूतम् । प्रतिज्ञाया हेतुसाकाङ्क्षत्वादुत्तरश्लोकस्थं वा विशेषणद्वयमूचितं वा हेतुं निष्कृष्याह— **परिणामे**ति ॥ २६ ॥

५ आ. मा. भा.— अस्त्वेवमात्मनो नित्यत्वम् , तथापि देहसंयोगवियोगात्मकजनिमृती स्त एवेत्यत आह— **अथ चे**ति ॥ २६ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु सर्वशङ्कोद्धारेणात्मनित्यत्वं प्रतिपाद्य तस्मादेवमित्युपसंहृतं, तत्किं 'अथ च' इति पुनरुच्यते ? इत्यतोऽङ्गीकृत्यात्मनित्यत्वं प्रकारान्तरेण शोकशङ्केयमित्याशयेनाह— **अस्त्वेव**मिति । युद्धे च मृतिर्नियता, जनिमृतिनिमित्तं च दुःखं मदीयानां भविष्यतीति ममैव शोक इति शङ्काशेषः । अनेन पूर्वार्धोऽपि व्याख्यातः । अत एव **देह**संयोगवियोगात्म**कजनिमृती** इत्युक्तम् । अन्यथा देहसंयोगवियोगावित्येव वा जनिमृती इत्येव वा ब्रूयात् । 'स्त एव' इत्यनेन नित्यशब्दोऽत्रधारणार्थ इत्युक्तं भवति । अस्त्वेवमात्मनो नित्यत्वमिति वदता 'आत्मनोऽनित्यत्वमभ्युपगम्येदमुच्यते' इति मायावादिनो व्याख्यानं निरस्तं भवति । 'ध्रुवं जन्म मृतस्य च' [२।२७] इत्युत्तरवाक्यविरोधात्, 'अव्यक्तादीनि' [२।२८] इत्यनेनापि विरोधात् ॥ २६ ॥

७ ह. पै. भा.— आत्मनस्तु हननमभ्युपगम्यैतदुच्यते— **अथ चैन**मिति । अथ चेत्यभ्युपगमार्थम् । प्रकृतमेनं नित्यजातं लोकप्रसिद्ध्या नित्यं जातो नित्यजातः, नित्यं वा मन्यसे मृतं तथाप्येवमपि त्वं महाबाहो ! एनमात्मानं शोचितुं नार्हसि, जननमरणयोरस्य स्वाभाविकत्वात् २६

८ वें. ब्र. गि.— एवमात्मनो जन्ममरणाभावात्तन्निमित्तः शोको युक्त इत्युक्तम् , इदानीं तदुपगमेऽपि न शोकप्रसक्तिरित्याह द्वाभ्याम्—

अथेति पक्षान्तरे । चकारो 'मृतं' इत्यनेन सम्बध्यते । हे महाबाहो पुरुषश्रेष्ठ ! त्वं एनमात्मानं नित्यजातं नित्यमवश्यं जातो नित्यजातस्तं नित्यमवश्यं मृतं च मन्यसे वा ? इति काकुः । परमास्तिकः पुरुषधौरेयस्त्वं वेदबाह्याभिमतं प्राङ्निरस्तं चात्मजन्मनाशपक्षं वस्तुतो न मन्यस एवेति काक्वर्थः । यदि कदाचिल्लोकवासनया मन्यसे, तथापि एवं धनुर्बाणत्यागपूर्वकरथोपरि निपातसाश्रुनेत्रत्वादिरूपेणानेन प्रकारेण शोचितुं नार्हसि; अपरिहार्यत्वादिवक्ष्यमाणहेतोरित्यभिप्रायः । एवम्प्रकारेण न शोचितुमर्हसीत्युक्त्या प्रकारान्तरेण शोकोऽभ्यनुज्ञायते । तेन सकलप्रकारकसमूलशोकनिर्मूलने पूर्वोपदिष्टनिर्विकारात्मतत्त्वाद्वैतज्ञानमेवोपायः, अयं तु 'तस्मादपरिहार्येऽर्थे' [२।२७] इत्यादिर्न तादृश इति ध्वन्यते ॥ २६ ॥

९ व० त० दी०— **अथे**ति पक्षान्तरे । लौकायतिकमते स्थित्वाऽऽत्मानं नित्यं सदा जातं मृतं मन्यसे तथापि न शोचितुमर्हसि ॥ २६ ॥

१० पु. अ. त.— एवं विद्वत्सिद्धान्तमुक्त्वाऽविद्वत्सिद्धान्तेनापि शोकं कर्तुं नार्हसीत्याह— **अथ चे**ति । अथ च पक्षान्तरेण । एनं नित्यजातं तत्तद्देहेन सह जातं तस्मिन्मृते मृतं वा मन्यसे, तथापि त्वं एनं शोचितुं नार्हसि । यतस्त्वं महाबाहुः । **अत्रायमर्थः**— नित्यस्यास्य जन्ममरणज्ञानं तु देहाध्यासेनैव भवति । तथासति स्वबाहुबलादिनाशः क ? २६

११ नी० भा० दी०— एवं तत्त्वदृष्ट्या शोको नोचित इत्युक्तम् , इदानीं प्राकृतजनदृष्ट्याऽपि शोको नोचित इत्याह— **अथ चे**ति । नित्यं नियमेन जातं नित्यजातमिति चार्वाकपक्षः । नित्यं सर्वदा जातमिति क्षणिकविज्ञानवादिपक्षः । नित्यश्चासौ अपूर्वदेहेन्द्रियसम्बन्धाज्जातश्चेति तार्किकादिपक्षः । एवं नित्यं वा मन्यसे ? । मृतमित्यपि योज्यम्। पक्षत्रयेऽपि शोको न युक्तः । 'महाबाहो !' इति युद्धार्थमुत्साहयति ॥ २६ ॥

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।
तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २७ ॥

१ शां. भा.— तथा च सति— **जातस्य** इति । जातस्य हि लब्धजन्मनो ध्रुवोऽव्यभिचारी मृत्युर्मरणं; ध्रुवं जन्म मृतस्य च । तस्मादपरिहार्योऽयं जन्ममरणलक्षणोऽर्थः, [यस्मात् , तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि । जन्मवतो नाशः नाशवतो जन्म इति च स्वाभाविकश्चेदपरिहार्यः सोऽर्थः ।] तस्मिन्नपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २७ ॥

२ आ. शां. व्या.— तयोरवश्यम्भावित्वे सत्यनुशोकस्याकर्तव्यत्वे हेत्वन्तरमाह— **तथा** चेति ॥ २७॥

३ रा. भा.— उत्पन्नस्य विनाशो ध्रुवोऽवर्जनीय उपलभ्यते, तथा विनष्टस्यापि जन्म अवर्जनीयम्। कथमिदमुपलभ्यते विनष्टस्योत्पत्तिरिति ? सत एवोत्पत्त्युपलब्धेः, असतश्चानुपलब्धेः। उत्पत्तिविनाशादयः सतो द्रव्यस्यावस्थाविशेषाः। तन्तुप्रभृतीनि हि द्रव्याणि सन्त्येव; सत्यम्, उच्यते— रचनाविशेषयुक्तानि पटादीन्युच्यन्ते। असत्कार्यवादिनाऽप्येतावदेवोपलभ्यते। न हि तत्र तन्तुसंस्थानविशेषातिरेकेण द्रव्यान्तरं प्रतीयते। कारकव्यापारनामान्तरभजनव्यवहारविशेषाणामेतावतैवोपपत्तेः न च द्रव्यान्तरकल्पना युक्ता। अत उत्पत्तिविनाशादयः सतो द्रव्यस्यावस्थाविशेषाः।

४ वे. ता. चं.— ध्रुवमृत्युमृतादिशब्दानां अर्थान्तरव्युदासाय प्रकृतोपपादकं 'जातस्य' इत्यादिकं व्याख्याति— **उत्पन्नस्ये**त्यादि। **उपलभ्यते** इति **हि**शब्दसूचितप्रमाणप्रसिद्धिरुच्यते। हेतुपरत्वेऽपि हिशब्दस्यार्थात्तत्सिद्धिः। मृतस्य जन्मव्याघाताभिप्रायेण चोदयति— **कथ**मिति। यदि केवलमौपदेशिकोऽयमर्थः स्यात्, तथाऽभ्युपगम्येत। अत्र तु 'जातस्य हि' इति लोकसिद्धानुवादेनोच्यते। लोके च प्रागसत एवोत्पत्तिर्दृष्टा। न तु कदाचिदुत्पद्य निरुद्धस्य। यदि च नष्टं पुनर्जायेत, तदा दुःखात्यन्तनिवृत्तेरशक्यत्वादपवर्गशास्त्रमखिलमप्रमाणं स्यात्, व्याधिशत्रुविजयादिप्रयासश्च निरर्थकः स्यात्। पुत्रादिमरणे च न शोचनीयम्; अतो नेदमुपपत्तिमदिति भावः। परिहरति— **सत एवे**ति। नन्विदमुभयमप्ययुक्तम्, सत उत्पत्तिनैरपेक्ष्यात्, प्रागसतामेव च घटादीनामुत्पत्तिदर्शनादित्याशङ्क्याह— **उत्पत्ती**ति। निदर्शयति— **तन्तुप्रभृतीनि ही**ति। अन्त्यतन्तुसंयोगात्पूर्वं दीर्घैकतन्त्वारब्धे च त्वयाऽप्येवमिष्यत इति भावः। उक्तं च नारायणाचार्यैः— 'एकस्माद्दीर्घतमात्तन्तोः पटादेरुत्पत्तिर्दृष्टा' [नी. मा.] इति। असत्कार्यवादिनं प्रति किमवयवीति कश्चिदवयवसमुदायातिरिक्तः पदार्थो दृश्यते, कल्प्यते वेति विकल्पमभिप्रेत्य प्रथमकल्पे दूषणमाह— **अस**दिति। **एतावत्** रचनाविशेषयुक्तत्वमात्रमित्यर्थः। **वादिनोपलभ्यत** इति पदाभ्यां वाङ्मनसविसंवादमभिप्रैति। एतावदेवेत्युक्तमर्थं प्रपञ्चयति— **नही**ति। द्वितीयकल्पं दूषयति— **कारके**ति। यदि साङ्ख्यवद्वयमपि सर्वस्याप्यनागन्तुकत्वं वदामः, तदा भवेदेव कारकव्यापारादिनैरर्थक्यादिदोषः। वयं हि द्रव्याणां सर्वेषामनागन्तुकत्वं तदवस्थानां चागन्तुकत्वं ब्रूमः। घटादिवत् प्रदीपादिष्वपि अवस्थान्तरापत्तिरनुमीयते। चूर्णितविशीर्णघटस्येव तु सूक्ष्मावस्थाप्राप्त्यानुपलम्भः। अतो न कश्चिद्दोष इति भावः। व्यवहारविशेषोऽत्र उदकाहरणादिरभिमतः, नामान्तरभजनस्य पृथगुक्तत्वात्। एतेन कारणसङ्ख्यापरिमाणादिबुद्धिसंस्थानादिभेदः पूर्वत्वोत्तरत्वनष्टत्वानष्टत्वादिरपि निर्व्यूढः। द्रव्यान्तरत्वकल्पनायां गुरुत्वान्तरकार्यादिप्रसङ्गस्य अवयवावयविगुरुत्वयोरन्यतरप्रतिबन्धादिना निर्वाहश्च अतिक्लिष्ट इत्यभिप्रायेणाह— **न च द्रव्यान्तरे**ति। आहुश्च— 'यदि द्रव्यान्तरं कार्यं कारणेभ्यो भवेदिह। गुरुत्वमतिरिच्येत कार्ये तच्च न दृश्यते। द्विपलं घट इत्येतद्व्यपदेशो न युज्यते' [म. भा.] इति। निगमयति— **अत** इति। तावत एवोपलम्भादन्यस्यानुपलम्भात् कल्पकानां चान्यथैवोपपन्नत्वादित्यर्थः।

३ रा. भा.— उत्पत्त्याख्यामवस्थामुपयातस्य द्रव्यस्य तद्विरोध्यवस्थान्तरप्राप्तिर्विनाश इत्युच्यते। मृद्द्रव्यस्य पिण्डत्वघटत्वकपालत्वचूर्णत्वादिवत् परिणामिद्रव्यस्य परिणामपरम्परा अवर्जनीया। तत्र पूर्वावस्थस्य द्रव्यस्योत्तरावस्थाप्राप्तिर्विनाशः। सैव तदवस्थस्य चोत्पत्तिः। एवमुत्पत्तिविनाशाख्यपरिणामपरम्परा परिणामिनो द्रव्यस्यापरिहार्येति न तत्र शोचितुमर्हसि ॥२७॥

४ वे. ता. चं.— ननु भवतु नामोत्पत्तिर्द्रव्यस्यावस्थाविशेषः; विनाशस्त्वभावरूपः, तद्विरुद्धश्च कथं तदवस्थेत्युच्यत इत्यत्राह— **उत्पत्त्याख्या**मिति। अयमभिप्रायः— न तावदभावाख्यं किञ्चित्पदार्थान्तरं विविच्योपलभामहे; नापि नास्तिव्यवहारादिना कल्पयितुं युक्तम्, उभयसम्प्रतिपन्नावस्थान्तरादिनैव निर्वाहात्। न च श्यामावस्थाप्रहाणेन रक्तावस्थापरिग्रहे घटनाशव्यवहारप्रसङ्गः, कपालाद्यवस्थावत् रक्तावस्थाया घटावस्थाविरोधित्वस्य भवताप्यनभ्युपगमात्। न च भावत्वेनैकराश्यनुप्रविष्टानां विरोधो युज्यत इति वाच्यम्, तेजस्तिमिरशीतोष्णतृणदहनादीनां भावानामेव सहानवस्थानवध्यघातुकत्वलक्षणविरोधदर्शनात् अभावाभावस्य च भावत्वस्वीकारात्। अन्यथा पदार्थत्वेनैकराशेरभावस्यापि भावविरोधो न कथञ्चिदुपपद्यते। तदेवं विरोध्युत्तरावस्था प्रध्वंसः। विरोधिपूर्वावस्था प्रागभावः। वस्त्वन्तरगतासाधारणविरोधिधर्म एव समानाधिकरणव्यधिकरणनिषेधभेदेनान्योन्याभावोऽत्यन्ताभावश्च। देशकालसम्भेदविशेषस्तत्कृतावस्थाविशेषो वा संसर्गाभावः। प्रतियोग्यादिभेदाच्च पितृत्वपुत्रत्वादिव्यहारवत् अस्तिनास्तीत्यादिव्यवहारवैचित्र्यमिति।

ननु यदि कपालत्वाद्युत्तरावस्थाप्राप्तिर्विनाशः, तर्हि कपालविनाशे घटविनाश एव विनष्टः स्यादिति चूर्णावस्थायां घटोन्मज्जनप्रसङ्गः; यदि च पिण्डावस्था घटप्रागभावः, तदा पिण्डीकारात्पूर्वं प्रागभावाभावाद्घटसिद्धिर्घटात्यन्ताभावो वा

स्यादित्यत्राह— **मृद्द्रव्यस्येति** । अयमभिप्रायः— न तावदेकैव कपालत्वावस्था घटत्वावस्थाविरोधिनी । चूर्णत्वाद्यवस्थानामपि तद्विरोधित्वादभावरूपं प्रध्वंसमभ्युपगच्छतोऽपि विरोध्यवस्थापरम्परा अवर्जनीया । ततः कपालत्वचूर्णत्वादीनां विरोध्युत्तरावस्थात्वाविशेषात्तासु सर्वास्ववस्थासु घटविनाशाव्यवहारोपपत्तिः । एवं प्रागभावेऽपि विरोधिपूर्वावस्थापरम्परया निर्वाहः । एवमनभ्युपगमे व्यतिरिक्ताभावपक्षेऽप्युक्तदोषो दुर्वारः । तत्रापि हि यदि घटाख्यं द्रव्यं घटप्रागभावनिवृत्तिः, तर्हि घटनिवृत्तौ घटप्रागभावनिवृत्तिरेव निवृत्तेति पुनः घटप्रागभावोन्मज्जनप्रसङ्गः । तथाच सति मध्ये प्रागभावस्य विच्छेदायोगाद्घट एव न स्यात् । प्रागभावस्य च सामग्रीसम्पत्तौ भावशिरस्कत्वान्नष्टाया एव घटव्यक्तेः पुनरुन्मज्जनं स्यात् । एवं यदि प्रध्वंसस्य घट एव प्रागभावस्तदा घटोत्पत्तेः पूर्वं प्रध्वंसप्रागभावाभावात्पिण्डावस्थायां घटप्रध्वंसः स्यात् । तथा च सति घट एव कदाचिदपि नोत्पद्येत स्वप्रध्वंसे वर्तमाने स्वोत्पत्त्ययोगात्, अन्यथा कपालाद्यवस्थायामपि तदुन्मज्जनप्रसङ्गात्। एवं च पिण्डावस्थायां घटविनाशप्रसङ्गे विनाशस्य भावोत्तरकालीनत्वात्पिण्डात्प्रागेव घटसिद्धिः स्यात् । ततश्च तत्सिद्धिनाशकालयोर्द्वयोरपि कारकव्यापारानर्थक्यं स्यादित्यादि दूषणशतं देयम् । अतः सुष्ठूक्तं 'विरोध्यवस्थापरम्परैव प्रागभावप्रध्वंसौ' इति । **पिण्डत्वघटत्वेत्यादिना** 'मही घटत्वं घटतः कपालिका कपालिकाचूर्णरजस्ततोऽणुः [वि. पु. २।१२।४२] इति भगवत्पराशरवचनं स्मारयति । तत्र हि प्रकरणे नास्त्यवस्त्वसत्यादिशब्दानामवस्थान्तरापत्तिनिबन्धनत्वं स्पष्टम् । व्याख्यातं च शारीरकभाष्ये ।

नन्वेवमपि 'जातस्य हि ध्रुवो मृत्युः' इत्येतावदुपपद्यताम्, उत्पन्नस्य घटादेर्नाशदर्शनात् । 'ध्रुवं जन्म मृतस्य च' इति तु नोपपद्यते, नष्टस्य घटादेः पुनरुत्पत्त्यदर्शनात्; न च पुनरुत्पत्तिरस्य शोकनिमित्तं, येन तस्यावर्जनीयत्वं प्रतिपाद्येतेत्यत्राह— **तत्रे**ति । अयमभिप्रायः— यदवस्थस्य द्रव्यस्य विनाशः, न तदवस्थस्यैव पुनरुत्पत्तिरुच्यते; किन्तु तस्यैव द्रव्यस्यावस्थान्तरविशिष्टस्य । एकमेव हि द्रव्यं घटाकारेण नष्टं कापालाकारेणोत्पद्यते । एकैव हि कपालावस्था घटावस्थस्य द्रव्यस्य नाशः कपालावस्थस्य तस्यैवोत्पत्तिः । अत एवोपपन्नं नष्टस्यैवोत्पत्तिरिति । **सैव** उत्तरावस्थाप्राप्तिरित्यर्थः । अत्र प्राप्तिशब्देन प्रथमक्षणागमस्य विवक्षितत्वादुत्तरेषु क्षणेषूत्पत्तिशब्दप्रयोगाभाव उपपन्न इति सूचितम् । एवं सति पुनरुत्पत्तेरवर्जनीयत्वप्रतिपादनं च नाशावर्जनीयत्वप्रतिपादनमेव । तत एव शोकापनोदनार्थताऽपि युक्ता । यद्वा यदीदमचिद्द्रव्यं नष्टमिति शोचसि, तर्हि तदेव हि द्रव्यं तदुत्तरावस्थं तथोत्पन्नमिति किं न प्रीयस इति भावः । एकस्यैव परिणामस्य निरूपणभेदादुत्पत्त्याख्यया विनाशाख्यया चेति **उत्पत्तिविनाशाख्यपरिणामे**त्युक्तम् । एवं प्रलयापेक्षया सृष्टेर्विनाशत्वेऽपि पुरुषार्थयोगायोगादिविवक्षया व्यवहारव्यवस्था । **परिणामिन** इति अपरिहार्यत्वकारणं तत्स्वभावत्वमुक्तम् । इतिशब्देनापरिहार्यपदं हेत्वभिप्रायमिति व्यञ्जयति ॥ २७ ॥

५ आ. मा. भा.— कुतोऽशोकः ? नियतत्वादित्याह—जातस्येति ॥ २७ ॥

६ ज. प्र. दी.— अनेनैव अभिप्रायेण एतदेकवाक्यतयोत्तरं श्लोकद्वयं क्रमेणावतारयति— **कुत** इति । शङ्कामनूद्य तथापि न शोचितुमर्हसीत्युक्तम्, तत्र को हेतुरित्यर्थः ॥ २७ ॥

७ ह. पै. भा.— तदेव दर्शयति—जातस्येति । जन्मवतो नाशो नाशवतो जन्म स्वाभाविकश्चेदपरिहार्योऽयम्, तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— यद्यप्यत्र भीष्माद्यात्ममरणनिमित्तशोकनिरासाय तन्मरणस्यापरिहार्यत्वं वक्तुं 'जातस्य हि ध्रुवो मृत्युः' इत्येतावदेवालम्, 'ध्रुवं जन्म मृतस्य च' इति व्यर्थं जन्मनिमित्तशोकस्याप्रस्तुतत्वात्, वेदबाह्योत्प्रेक्षितदेहात्मवादावलम्बनेनात्मनाशं मन्यमानं प्रति "पुण्यः पुण्येन... पापः पापेन" [बृ. उ. ४।४।५] इत्यादिवेदैकगम्यं मृतस्य पुनर्जन्मवर्णनमप्ययुक्तम्; तथापि पूर्वश्लोके 'नित्यजातं नित्यं वा मृतं मन्यसे' इति वदता भगवता मतद्वयं क्रोडीकृतम् । तत्र 'देहस्यैवात्मत्वादात्मनो जन्ममरणे स्तः' इत्येकं मतम्; 'देहातिरिक्तो नित्य एव चात्मा श्रुतिप्रामाण्यात्, तस्यैव तु देहसंयोगवियोगात्मके जन्ममरणे अपि स्तः, जातेष्टेः श्राद्धस्य च श्रुत्यैव विधानात्' इत्यपरं मतम् । आद्यमते 'नित्यजातं नित्यं मृतं' इत्यस्यावश्यजातमवश्यं मृतं चेत्यर्थः । द्वितीयमते, नित्यश्चासौ जातश्चेति तथा, स्वरूपेण नित्यमपि देहयोगरूपजन्मवन्तं तद्वियोगरूपमरणवन्तं चेत्यर्थः। तत्र च आद्यमते भीष्माद्यात्ममरणप्रयुक्त एवार्जुनस्य शोकः, द्वितीयमते तु मृतस्य श्रुतिबलात् पूर्वदेहकृतकर्मफलभोगार्थं देहान्तरसम्बन्धरूपं गर्भवासादिक्लेशास्पदं च पुनर्जन्मावश्यम्भावीति भीष्माद्यात्मनामपि तथाविधे मरणजन्मनी मन्यमानस्यार्जुनस्य तदुभयप्रयुक्तः शोकः ।

एवं पूर्वश्लोकोक्तशोकद्वयनिरासार्थं प्रवृत्तेऽस्मिन् श्लोके प्रथमपादेनाद्यशोकनिरासायात्ममरणस्यापरिहार्यत्वं वक्तुं 'जातस्य हि ध्रुवो मृत्युः' इत्युक्तम् । तत्र प्रत्यक्षप्रसिद्धप्रदर्शनाय हि शब्दः । द्वितीयपादेन तु जन्ममरणोभयप्रयुक्तद्वितीयशोकनिरासायात्मनि तदुभयस्यापरिहार्यत्वं वक्तुं मृतस्य ध्रुवं जन्म, चकाराज्जातस्य ध्रुवं मरणं चेति जन्ममरणयोरवश्यम्भावित्वमुक्तम् । अतो न वैयर्थ्यं, न वा श्रुत्येकगम्यस्य मृतपुनर्जन्मनोऽनुपपत्तिः; द्वितीयमते श्रुतिप्रामाण्योपगमात् 'मृतस्य' इत्यनेन पूर्वकर्मफलभोगाय सानुशयस्यैव मृतस्य विवक्षितत्वात्; जीवन्मुक्ते विदेहमुक्ते च निरनुशयमृते

न व्यभिचारः। तस्मादिति। यस्मादुक्तरीत्या जन्ममरणयोरात्मन्यवश्यम्भावित्वं तस्मात् अपरिहार्ये परिहर्तुमशक्ये जन्ममरणरूपेऽर्थे शोचितुं नार्हसि ।

नन्वपरिहार्य एव पित्रादिमरणे लोकः सर्वोऽपि शोचतीत्यत उक्तं 'त्वं' इति । 'दुःखान्यपरिहार्याणि प्राप्य मूढो विषीदति । दुरितक्षपणानीति मत्वा धीरस्तु हृष्यति' इति वचनोक्तरीत्या मूढानामनुशोचनेऽपि धीराणां तदसम्भवान्महाधीरस्त्वं न शोचितुमर्हसीत्यर्थः। ननु भीष्माद्यात्मनां मरणं भविष्यतीति न मे शोकः, येनापरिहार्येऽर्थे स न युज्येत; किन्तु मन्निमित्तमेषां मरणं भविष्यतीत्येव, तच्च मरणं युद्धं त्यजता मया परिहर्तुं शक्यमेवेति नायमपरिहार्यविषयः शोक इति शङ्कायामप्येतदेवोत्तरम्— तस्मादपरिहार्येऽर्थे इति । 'यदहङ्कारमाश्रित्य न योत्स्य इति मन्यसे । मिथ्यैष व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां नियोक्ष्यति ॥ ... ... । कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात् करिष्यस्यवशोऽपि तत्' [१८।५९–६०] इति वक्ष्यमाणरीत्या त्वन्निमित्तमपि भीष्मादिमरणं त्वयाऽत्र परिहर्तुमशक्यमेवेति भावः ॥ २७ ॥

९ ब० त० दी०—कुत इत्यत आह । हि यतः । जातस्येति । मृत्युर्ध्रुवो मृतस्य च ध्रुवमवर्जनीयं जन्म । एवमवर्जनीयेऽर्थे न शोचितुमर्हसि ॥ २७ ॥

१० पु. अ. त.— ननु स्वसमानाभावान्निर्बले तु शोकः कर्तव्य एवेति चेत्तत्राह—जातस्येति । जातस्य देहस्य मृत्युर्ध्रुवः, मृतस्य ध्रुवं जन्म भवतीत्यर्थः । अत्रायमर्थः— जातस्य गृहीतजन्मनो येन मृत्युर्निर्मितस्तस्य तेनैव मृत्युर्ध्रुवो निश्चितस्तस्माद्येषां मृत्युस्त्वयैव निर्मितः स च तथैव भविष्यति । तस्माद्यद्यथा ईश्वरनिर्मितं तत्तथैव भविष्यतीत्यपरिहार्ये सर्वथा भाव्येऽर्थे त्वं न शोचितुं योग्योऽसीत्यर्थः । हीति युक्तोऽयमर्थः । ईश्वरकृतं कोऽन्यथा कर्तुं समर्थः ? ॥ २७ ॥

११ नी० भा० दी०—शोचितुं नार्हसीत्युक्तं तत्र हेतुमाह—जातस्येति । जातस्य ध्रुवोऽपरिहार्यः मृत्युर्मरणम् । अपरिहार्येऽर्थे मरणाख्ये त्वदुद्योगं विनाऽपि अवश्यम्भाविनि विषये न त्वं शोचितुमर्हसि । वक्ष्यति च— 'मयैवैते निहताः पूर्वमेव' [११।३३] इति ॥ २७ ॥

अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ! ।
अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना ॥ २८ ॥

१ शां. भा.— कार्यकारणसङ्घातात्मकान्यपि भूतान्युद्दिश्य शोको न युक्तः कर्तुं, यतः— अव्यक्तादीनीति । अव्यक्तादीनि अव्यक्तं अदर्शनमनुपलब्धिः आदिर्येषां भूतानां पुत्रमित्रादिकार्यकरणसङ्घातात्मकानां तानि अव्यक्तादीनि भूतानि प्रागुत्पत्तेः । उत्पन्नानि च प्राक् मरणाद्व्यक्तमध्यानि । अव्यक्तनिधनान्येव पुनः अव्यक्तमदर्शनं निधनं मरणं येषां तानि अव्यक्तनिधनानि । मरणादूर्ध्वमव्यक्ततामेव प्रतिपद्यन्ते इत्यर्थः । तथा चोक्तम्— 'अदर्शना(दिहायातः)-दापतितः पुनश्चादर्शनं गतः । नासौ तव न तस्य त्वं वृथा का परिदेवना' [म. भा. ११।२।१३] इति । तत्र का परिदेवना को वा प्रलापः ? अदृष्टदृष्टप्रनष्टभ्रान्तिभूतेष्वित्यर्थः ॥ २८ ॥

२ आ. शां. व्या.— आत्मानमुद्दिश्यानुशोकस्य कर्तुमयोग्यत्वेऽपि भूतसङ्घातात्मकानि भूतान्युद्दिश्य तस्य कर्तव्यत्वमाशङ्क्याऽऽह— कार्येति । समनन्तरश्लोकस्तत्र हेतुरित्याह— यत इति । चाक्षुषदर्शनमात्रव्यावृत्तिं व्यावर्तयति— अनुपलब्धिरिति । नहि यथोक्तसङ्घातरूपाणि भूतानि पूर्वमुत्पत्तेरुपलभ्यन्ते तेन तानि तथा व्यपदेशभाञ्जि भवन्तीत्यर्थः । किं तन्मध्यं यदेषां व्यक्तमिष्यते ? तदाह— उत्पन्नानीति । उत्पत्तेरूर्ध्वं मरणाच्च पूर्वं व्यावहारिकं सत्त्वं मध्यमेषां व्यक्तमिति तथोच्यते । जन्मानुसारित्वं विलयस्य युक्तमिति मत्वा तात्पर्यार्थमाह— मरणादिति । उक्तेऽर्थे पौराणिकसम्मतिमाह— तथा चेति । तत्रेत्यस्यार्थमाह— अदृष्टेति । पूर्वमदृष्टानि सन्ति, पुनर्दृष्टानि, तान्येव पुनर्नष्टानि, तदेवं भ्रान्तिविषयतया घटीयन्त्रवच्चक्रीभूतेषु भूतेषु शोकनिमित्तस्य प्रलापस्य नावकाशोऽस्तीत्यर्थः ॥ २८ ॥

३ रा. भा.— सतो द्रव्यस्य पूर्वावस्थाविरोध्यवस्थान्तरप्राप्तिदर्शनेन योऽल्पीयाञ्छोकः, सोऽपि मनुष्यादिभूतेषु न सम्भवतीत्याह— मनुष्यादिभूतानि सन्त्येव, द्रव्याण्यनुपलब्धपूर्वावस्थान्युपलब्धमनुष्यत्वादिमध्यमावस्थान्यनुपलब्धोत्तरावस्थानि स्वेषु स्वभावेषु वर्तन्त इति न तत्र परिदेवनानिमित्तमस्ति ॥ २८ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमपरिहार्यत्वेनाशोचनीयत्वमुक्तम्, अथ तत्तद्वस्तूनां प्रतिनियतस्वभावत्वेन पूर्वोत्तरावस्थायां सुखरूपत्वदुःखरूपत्वयोः अन्यतरविवेकानर्हानुपलभ्यदशापत्त्या चाशोचनीयत्वमुच्यते—**अव्यक्तादीनी**ति। भूतशब्दस्यात्र देहपरत्वार्थमुक्तम्— **मनुष्यादी**ति । अव्यक्तव्यक्तादिशब्दानां प्रकृत्यवस्थाविशेषादिपरत्वभ्रमव्युदासाय यादवप्रकाशोक्तसद्ब्रह्मादिपरत्वस्य च प्रकृतानुपयोगज्ञापनायोक्तम्– **अनुपलब्धे**त्यादि । ' अदर्शनादिहायातः पुनश्चादर्शनं गतः । नासौ तव न तस्य त्वं वृथा किमनुशोचसि ' [म. भा. ११।२। १३] इति ह्यन्यत्राप्युच्यते । **स्वेषु स्वभावेषु वर्तन्त** इति । अयमभिप्रायः— न तावदेषां द्रव्याणां मनुष्यत्वादिव्यक्तावस्था स्वभावः, संहतिविशेषादिसाध्यत्वात् । नाप्यव्यक्तपूर्वोत्तरावस्था, तस्या अपि विभागादिसाध्यत्वात् । अतः सामान्यतः परिणामित्वमात्रं स्वभावः । ततश्च यथा परिणामिनो द्रव्यस्याव्यक्तपूर्वावस्था व्यक्तमध्यावस्था च न शोकनिमित्तम् ; एवमुत्तरावस्थाऽपि । एवकारोऽत्रावर्जनीयत्वपरः, स्वभावप्राप्तिपरो वा । यद्यव्यक्तावस्थैव स्वभाव इति मनुषे, तदा स्वभावपरित्यागलक्षणमनुष्यत्वाद्यवस्थैव शोचनीया । यदि पुनर्मनुष्यत्वावस्थैव स्वभावः प्रतिबन्धकवशादव्यक्तावस्थेति मन्वीथाः, तदा प्रतिबन्धकस्यावर्जनीयत्वादागन्तुकस्य तस्य कदाचिदपगमे पुनर्मनुष्यत्वादिसिद्धेश्च अवर्जनीयत्वान्न कथञ्चिदपि शोचनीयम्। यदि तु स्वभाव एव वस्तूनां सामान्यतः शोकनिमित्तम्, तर्हि प्रतिनियतविचित्रस्वभावानन्तवस्तुसन्तते जगति सर्वस्य सर्वथा दुःखजलनिधावेव मज्जनमिति नेदानीं विशेषतः शोकनिमित्तमस्ति । अथौपाधिकस्यापि सुखहेतोर्वियोगाच्छोकः, तदा दुःखहेतूनां शत्रुप्रभृतीनां भैक्षचर्यादेश्च परमार्थतः शोकनिमित्तत्वम्, न तु सुखहेतोः शत्रुनिरसनस्य सार्वभौमत्वादेर्वा । अथ सुखहेतोः स्वशरीरादेर्नाशात् बिभेषि; तर्हि महाबाहुना भारतेन त्वया जिघांसूनां सन्निधौ यथाशक्ति व्यापारेण शरीरादिरक्षणं कार्यम् । यदि च बन्धुवधादिनिमित्तलोकापवादादेर्भीतिः, तदा समर्थस्य ते बन्धुसंरक्षणाद्यभावनिमित्तो महीयानपवादः स्यात्, भीरुत्वादिनिमित्ता मरणातिरिक्ता चाकीर्तिः स्यात्; न चायं दुस्त्यजः शीतातपादिसांस्पर्शिकदुःखवच्छोकः, किन्त्वविचारितरमणीयाभिमानमूलतया तन्निवृत्त्या परिहार्यः ; अत एव देहात्ममोहमहाग्रहगृहीतस्त्वं लोकायतसमयरहस्यतत्त्वविचारेणापि न कथञ्चिदपि शोचितुमर्हसीति परिदेवना किन्निमित्तेत्यर्थः । तदिदमुक्तं— **न तत्र परिदेवनानिमित्तमस्ति** इति ॥ २८ ॥

५ आ. मा. भा.— तदेव स्पष्टयति—अव्यक्तादीनीति ॥ २८ ॥

६ **ज. प्र. दी.**— स्पष्टनं च जन्ममरणस्वरूपनिरूपणेन ॥ २८ ॥

७ ह. पै. भा.— कार्यकारणधर्मकान्यपि एतान्युद्दिश्य शोको न युक्तः कर्तुं,यतः— अव्यक्तादीनीति । अव्यक्तमदर्शनमनुपलब्धिरादिर्येषां भूतानां तान्यव्यक्तादीनि प्रागुत्पत्तेः । उत्पन्नानि च प्राग्विनाशाद्व्यक्तमध्यानि व्यक्तान्तरालानि । अव्यक्तनिधनान्येव पुनरप्यव्यक्तमदर्शनं मरणं येषां तान्यव्यक्तनिधनानि । मरणादूर्ध्वमव्यक्तमेव प्रतिपद्यन्त इत्यर्थः । तथा चोक्तम्— " अदर्शनादिहाऽऽयातः पुनश्चादर्शनं गतः " [म. भा. ११।२।१३] इति । तत्र का परिदेवना को वा विलापः ? । दृष्टनष्टभ्रान्तिभूतेषु भूतेष्विवेत्यर्थः ॥ २८ ॥

८ **वें. ब्र. गि.**— एवं देह एवात्मेति मते देहातिरिक्त एवात्मा स्वरूपेण नित्योऽपि देहयोगवियोगाभ्यां जन्ममरणे इति मतेऽपि जन्ममरणयोरपरिहार्यत्वान्न शोको युक्त इत्युक्तम्; अथास्मिन्नेव मतद्वये हेत्वन्तरेणापि न शोकावकाश इत्याह—

भूतानि पृथिव्यादिभूतमयानि शरीराणि अव्यक्तादीनि । अव्यक्तमदर्शनम् । भावे निष्ठा । तदेवादिरुत्पत्तेः पूर्वावधिर्येषां तान्यव्यक्तादीनि, उत्पत्तेः प्रागनुपलब्धानीत्यर्थः । व्यक्तमध्यानि व्यक्तं दर्शनं मध्यं जन्ममरणान्तरालस्थितिलक्षणं येषां तानि, जन्मोत्तरं मरणात्प्रागुपलब्धानीत्यर्थः । अव्यक्तनिधनान्येव अव्यक्तमदर्शनं निधनं स्थितेरुत्तरावधिर्येषां तान्येव मरणादूर्ध्वमप्यनुपलब्धान्येवेत्यर्थः । तत्र तेषु शरीरेषु स्वात्मैन्द्रजालिकपदार्थवत् अदृष्टदृष्टनष्टभ्रान्तिरूपतयाऽतितुच्छेषु का परिदेवना को वा दुःखप्रलापः ? न हि स्वप्नेन्द्रजालाद्युपलब्धबन्धुविच्छेदेन प्रबुद्धः शोचितुमर्हतीति भावः । तदुक्तं पुराणे— ' अदर्शनादिहायातः पुनश्चादर्शनं गतः । त्वं चाहं चापि राजेन्द्र ततः किमनुशोचसि ' [म. भा. ११।२।१३] इति । अदर्शनादिति ल्यब्लोपे पञ्चमी । अदर्शनं प्राप्यायात इत्यर्थः । एवं च देहात्ममते देहयोगवियोगावेवात्मनो जन्ममरणे इति मते च आत्मजन्ममरणयोर्देहजन्ममरणपर्यवसायित्वात् देहानां चोक्तरीत्या शोकस्थानत्वासम्भवात् मतद्वयेऽपि न शोकप्रसक्तिरिति भावः। ' भारत ' इत्यनेन महति भरतवंशे जातस्य तवेत्थं देहात्मवादावलम्बेन शोचितुमनुचितमिति सूचितम् ॥ २८ ॥

९ **व० त० दी०**— पुनरपि साङ्ख्येनैवोपदिशति–अव्यक्तादीनीति। 'भूतानि ' इत्यत्रैवं विवेचनीयम्—भूतशब्देन यदि कार्यशरीराणि तदाऽव्यक्तं प्रधानं प्रकृतिस्तदादीनि तन्निधनान्येव । एतेन कारणात्मकत्वमुक्तम् ।

मध्ये व्यक्तता कार्यता तां दृष्ट्वा न शोकः कार्यः, आद्यन्तयोरव्यक्तत्वात् । अन्यथा ध्वस्तघटादेरपि शोकः स्यात् । यदि वा भूतशब्देनात्मानः तदाऽव्यक्तस्याक्षरस्य महतो भूतस्य सकाशात् व्युच्चरितानि तन्निधनान्येवेति तदात्मकत्वं बोध्यम् । मध्ये व्यक्ततां देहात्मतां दृष्ट्वा न शोकः कार्यः, आद्यन्तयोरव्यक्तस्य मध्येऽप्यव्यक्ततैवाऽभ्युपगन्तव्या; व्यक्तता तु दृश्यमाना मदिच्छया प्राकृतेति सिद्धान्तः। अतएव "आराग्रमात्रो ह्यवरोऽपि दृष्टो बुद्धेर्गुणेनात्मगुणेन चैव" [श्वे. उ. ५।८] इति श्रुतावात्मेच्छागुणकृतमणुत्वमात्मनां मायाबुद्धिगुणकृतमवरत्वं च व्यक्त्यभिमति सुखिदुःखित्वादीति निरूपितम् ॥ २८ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वीश्वरोत्पादितानां देहानां स्वस्य नाशकरणमनुचितमित्याशङ्क्य देहानामुत्पत्तिस्थितिप्रलयविचारेणापि शोकाभावमाह— **अव्यक्तादीनीति** । अव्यक्तं अक्षरमादिरुत्पत्तिर्येषां तानि अव्यक्तादीनि भूतानि शरीराणि । व्यक्तं जगत् तदेव मध्यं स्थितिरूपमुत्पत्तिलययोर्मध्यं येषां तानि । अव्यक्ते अक्षर एव निधनं लयो येषां तानि तथा । तत्र तेषु का परिदेवना का चिन्तेत्यर्थः । **अत्रायमर्थः**— यत उत्पत्तिस्तत्रैव नाशे शोकः स्वस्याऽनुचित इत्यर्थः । स्वस्यापि तन्मारणानन्तरं न नरकादिसम्भावना, यत उत्पत्तिस्थल एव स्वस्यापि नाशो भविष्यति ॥ २८ ॥

११ नी० भा० दी०— अस्त्वात्मनोऽशोच्यत्वं, तथापि इष्टदेहविनाशजः शोको भवत्येवेत्याशङ्क्य सकारणस्य देहादेर्मिथ्यात्वं साधयति— अव्यक्तादीनीति । भूतानि वियदादीनि तद्विकारभूतानि जरायुजादीनि च । न व्यक्तमव्यक्तमज्ञानं आदिर्येषां तथाविधानि । व्यक्तः स्पष्टः मध्यः उत्पत्तिमारभ्य मरणात्प्रागवस्था येषाम् । अव्यक्ते एव निधनं लयो येषामिति । अयमर्थः— रज्जूरगादिकारणमज्ञानं न रज्जुवत् उरगवद्वा व्यक्तमस्ति, परीक्ष्यमाणं च न दृष्टिपथमवतरति, अतस्तदव्यक्तं; तत उत्पन्नः सर्पस्तत्रैव लीयते, न रज्ज्वाम् । एवं आत्मनि कल्पितानां भूतानां आदिरन्तश्चाव्यक्तमेव । तेन 'आदावन्ते च यन्नास्ति वर्तमानेऽपि तत्तथा' [गौ.का.२।६] इति न्यायेन मध्ये भासमानान्यपि तानि रज्जूरगवत् असन्त्येव । एवंविधे तत्र तस्मिन्विषये का परिदेवना को वा विलापः ? । न हि मरुमरीचिकाह्रदो नष्ट इति कश्चित्तत्त्ववित् विलपति । अत एव भूतानां रज्जूरगादीनामिव प्रतीतिसमकालिकीं सृष्टिमभिप्रेत्य कौषीतकिब्राह्मणे[1] स्वापप्रबोधयोर्जगल्लयोदयौ[2] पठ्येते "स यदा स्वपिति तदैनं वाक्सर्वैर्नामभिः सहाप्येति, चक्षुः सर्वै रूपैः सहाप्येति, श्रोत्रं सर्वैः शब्दैः सहाप्येति, मनः सर्वैर्ध्यानैः सहाप्येति, स यदा प्रतिबुध्यते...... (अथ) एतस्मादात्मनः (सर्वे) प्राणा यथायतनं विप्रतिष्ठन्ते, प्राणेभ्यो देवाः, देवेभ्यो लोकाः" [कौ. उ. ३।३] इति । प्राणाश्चक्षुरादीन्द्रियाणि, देवास्तदनुग्राहकाः सूर्योदयः, लोका रूपादयः । नन्विहान्यत्र च आत्मैव सर्वभूतानां लयोदयस्थानमित्युच्यते, नान्यत्; तत्कथमेतेषामव्यक्तं लयोदयस्थानमित्युच्यते ? सत्यं; अज्ञानाश्रयत्वाद्ब्रह्मणि तथात्वव्यपदेशः, न वस्तुगत्या । न ह्यपरिणामिनः कूटस्थस्य मृद्वत्कार्यप्रविलयोदयस्थानत्वं सम्भवति । यथोक्तम्— 'अस्य द्वैतेन्द्रजालस्य यदुपादानकारणम् । अज्ञानं तदुपाश्रित्य ब्रह्मकारणमुच्यते' इति ॥ २८ ॥

आत्मनो दुर्बोधत्वं तद्द्रष्टृश्रोतृवक्तृणां च दौर्लभ्यम् ।

आश्चर्यवत्पश्यति कश्चिदेनमाश्चर्यवद्वदति तथैव चान्यः ।
आश्चर्यवच्चैनमन्यः शृणोति श्रुत्वाऽप्येनं वेद न चैव कश्चित् ॥ २९ ॥[3]

१ शां. भा.— दुर्विज्ञेयोऽयं प्रकृत आत्मा; किंत्वामेवैकमुपालभे साधारणे भ्रान्तिनिमित्ते ? कथं दुर्विज्ञेयोऽयमात्मा ? इत्यत आह— **आश्चर्यवदिति** ॥ आश्चर्यवत् आश्चर्यमदृष्टं पूर्वमद्भुतं अकस्माद्दृश्यमानं तेन तुल्यं आश्चर्यवदाश्चर्यमिव एनमात्मानं पश्यति कश्चित् । आश्चर्यवदेनं वदति तथैव चान्यः, आश्चर्यवच्चैनं अन्यः शृणोति । श्रुत्वा दृष्ट्वोक्त्वा अप्येनमात्मानं वेद न चैव

१ 'स यदा स्वपिति' एतावती श्रुतिः छान्दोग्ये (३।३।४) 'तदैनं' इत्यारभ्य 'लोकाः' इत्यन्ता तु कौषीतकिब्राह्मणे। चिन्त्यमेतत् ॥ २ यदा स देवो जागर्ति तदेदं चेष्टते जगत् । यदा स्वपिति शान्तात्मा तदा सर्वं निमीलति ॥ [१।५२] इति मनुरप्येनमेवार्थं द्योतयति । ३ श्रुतिमूलकोऽयं श्लोकः [कठो. २।७]

कश्चित् । अथवा— योऽयमात्मानं पश्यति स आश्चर्यतुल्यः । यो वदति यश्च शृणोति, सोऽनेकसहस्रेषु कश्चिदेव भवति । अतो दुर्बोध आत्मेत्यभिप्रायः ॥ २९ ॥

२ आ. शां. व्या.— अर्जुनं प्रत्युपालम्भं दर्शयित्वा प्रकृतस्यात्मनो दुर्विज्ञेयत्वात्तं प्रत्युपालम्भो न सम्भवतीति मन्वानः सन्नाह— **दुर्विज्ञेय** इति । तथा चाऽऽत्माज्ञाननिमित्तविभ्रमस्य साधारणत्वादसाधारणोपालम्भस्य निरवकाशतेत्याह— **किं त्वामेवे**ति । अहम्प्रत्ययवेद्यत्वादात्मनो दुर्विज्ञेयत्वमसिद्धमिति शङ्कते— **कथ**मिति । विशिष्टस्याऽऽत्मनोऽहम्प्रत्ययदृष्टत्वेऽपि केवलस्य तदभावादस्ति दुर्विज्ञेयतेति श्लोकमवतारयति— **आहे**ति । 'आश्चर्यवत्' इत्याद्येन पादेनाऽऽत्मविषयदर्शनस्य दुर्लभत्वं दर्शयता द्रष्टुर्दौर्लभ्यमुच्यते । द्वितीयेन तद्विषयवदनस्य दुर्लभत्वोक्त्या तदुपदेष्टुस्तथात्वं कथ्यते । तृतीयेन तदीयश्रवणस्य दुर्लभत्वद्वारा श्रोतुर्विरलता विवक्षिता । श्रवणदर्शनोक्तीनां भावेऽपि तद्विषयसाक्षात्कारस्यात्यन्तायासलभ्यत्वं चतुर्थेनाभिप्रेतमिति विभागः । आत्मगोचरदर्शनादिदुर्लभत्वद्वारा दुर्बोधत्वमात्मनः साधयति— **आश्चर्य**वदिति । सम्प्रत्यात्मनि द्रष्टुर्वक्तुः श्रोतुः साक्षात्कर्तुश्च दुर्लभत्वाभिधानेन तदीयं दुर्बोधत्वं कथयति— **अथवे**ति । व्याख्यानद्वयेऽपि फलितमाह— **अत** इति ॥ २९ ॥

३ रा. भा.— एवं शरीरात्मवादेऽपि नास्ति शोकनिमित्तमित्युक्त्वा शरीरातिरिक्त आश्चर्यस्वरूप आत्मनि द्रष्टा श्रोता वक्ता श्रवणायत्तात्मनिश्चयश्च दुर्लभ इत्याह— एवमुक्तस्वभावं स्वेतरसमस्तवस्तुविसजातीयतया आश्चर्यवदवस्थितमनन्तेषु जन्तुषु महता तपसा क्षीणपाप उपचितपुण्यः कश्चित्पश्यति । तथाविधः कश्चित्परस्मै वदति । एवं कश्चिदेव शृणोति । श्रुत्वाऽप्येनं यथावदवस्थितं तत्त्वतो न कश्चिद्वेद । चकारात् द्रष्टृवक्तृश्रोतृष्वपि तत्त्वतो दर्शनं तत्त्वतो वचनं तत्त्वतः श्रवणं दुर्लभमित्युक्तं भवति ॥ २९ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमन्वारुह्यवादपरिसमापनेन पूर्वोक्तं स्वसिद्धान्तमेव देहात्ममोहमूलदुरितावलीमलीमसे जगति तदधिकारिदुर्लभत्वादिकथनेन प्रशंसतीत्याह— एवमिति । कतिपयपदविशेषितोऽयमौपनिषद एव 'आश्चर्यवत्' इत्यादिश्लोकः । **एवमुक्तस्वभावं** इति 'एनम्' इत्यस्यार्थः । 'अव्यक्तोऽयम्' इत्यादिनोक्तं वैजात्यं आश्चर्यत्वहेतुत्वायाह— **स्वेतरे**ति । आश्चर्यवच्छब्दस्य पश्यत्यादिक्रियाविशेषणत्वभ्रमव्युदासायोक्तं **आश्चर्यवदव**स्थितमिति । आत्मनो वैलक्षण्यकथनमेवात्रोचितमिति भावः । एतेन कर्तृदृष्टान्ततया **शंकरोक्तं** योजनान्तरमपि दूषितम् । कश्चिदिति निर्धारणार्थमाह— **अनन्ते**ष्विति । ज्ञानेन हीनानां नराणां पशुभिः समत्वप्रदर्शनायोक्तं **जन्तुष्वि**ति । 'कश्चित्' इत्यस्य तात्पर्यार्थमाह— **मह**तेति । तथा चोच्यते— कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते' [म. भा. अनु. प.] इति । अन्यशब्दोऽत्र पूर्वोत्तरवाक्यगतकश्चिच्छब्दसमानार्थः । 'परस्मै' इत्यर्थलब्धोक्तिः । श्रुत्वापि न वेद इत्युक्ते व्याघातशास्त्रानारम्भादिदोषः स्यादित्याशङ्क्योक्तम्— **यथावदवस्थितं तत्त्वत** इति । प्रामाणिकसमस्ताकारयुक्तमनारोपितेन प्रकारेणेत्यर्थः । तत्त्ववेदिनोऽत्र दुर्लभत्वमात्रे तात्पर्ये श्रुत्वाऽपीत्यादिवाक्यस्थचकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वं तत्समुच्चेतव्यानि चाह— **चकारादि**ति । देहातिरिक्तस्यात्मनो द्रष्टैव तावद्दुर्लभः ; किमुत यथावस्थितद्रष्टा ? तथाविधेषु सत्स्वपि वक्तैव दुर्लभः ; किमुत सकलरहस्यवक्ता ? । तादृशेषु सत्स्वपि श्रोतैव दुर्लभः ; किम्पुनर्बाह्यान्तरसकलशिष्यगुणसम्पन्नतया यथावस्थितश्रोता त्वादृशः ? इत्यभिप्रायः । प्रथमं श्रवणम् , ततो मननाच्छ्रवणायत्तात्मनिश्चयः , ततश्च वचनयोग्यता, तत्रापि चिराभ्यासादिना यथावस्थितवचनयोग्यता, ततश्च निदिध्यासनाद्दर्शनम् , ततो रत्नतत्त्ववत् चिरनिरीक्षणसंस्कारात् सविशेषदर्शनमिति वा क्रमः । अत्र देहातिरिक्तश्चेदात्मा किं तथा नोपलभ्यते ? इति शङ्कापाकरणाय दुर्ज्ञानत्वकथनम् । सर्वैर्ज्ञातुमशक्ये वा वस्तुनि किं त्वामेकमुपालभे ? इति भावः ॥ २९ ॥

५ आ. मा. भा.— देहयोगवियोगस्य नियतत्वादात्मनश्चेश्वरसरूपत्वात् सर्वथानाशान्न शोकः कार्य इत्युपसंहर्तुमैश्वरं सामर्थ्यं पुनर्दर्शयति—आश्चर्यवदिति । दुर्लभत्वेनेत्यर्थः । तद्ध्याश्चर्यं लोके । दुर्लभोऽपीश्वरसरूपत्वात्सूक्ष्मत्वाच्चात्मनस्तद्द्रष्टा ॥ २९ ॥

६ ज. प्र. दी.— आश्चर्यवदिति श्लोकस्य न प्रकृतसङ्गतिर्दृश्यते तदुत्तरश्च पुनरुक्त इत्यत आह— **देहयोगे**ति । द्वन्द्वैकवद्भावोऽयम् । सर्वथेति बिम्बनाशाभावादिभिः सर्वैः प्रकारैरित्युपसंहर्तुमुत्तरेण श्लोकेन । ईश्वरसरूपत्वेऽपि कथमनाश इत्याशङ्कापरिहारहेतुत्वादुपसंहर्तुमित्युक्तम् । अप्रमेयस्येत्यादिना प्रागुक्तत्वात्पुनरिति । एवं यः कश्चित्पश्यति स आश्चर्यवदित्याद्युक्त्वा चतुर्थपादेन तदुपपादनं क्रियते, तं व्याचष्टे— **दुर्लभ**त्वेनेति । दुर्लभत्वमाश्चर्यशब्दप्रवृत्तौ निमित्तमित्यर्थः । तत्कथमित्यत आह—**तद्धी**ति । 'आश्चर्यमनित्ये' [अष्टा.६।१।१४७] इत्यादिस्मृतिं हिशब्देन सूचयति । सर्वेषामात्मद्रष्टृत्वात्कथमा-

त्मद्रष्टा दुर्लभोऽपि येनाश्चर्यमुच्यते ? इत्यत आह— दुर्लभोऽपीति । ईश्वरसरूपत्वादिनाऽऽत्मद्रष्टा दुर्लभ इति भावः । अनेन आश्चर्य एवाश्चर्यवदित्युच्यत इत्युक्तं भवति । यत्प्रतिबिम्बस्य जीवस्य द्रष्टाऽपि दुर्लभः, किं तत्सामर्थ्यं वर्णनीयम् ? इतीश्वरसामर्थ्यदर्शनम् । देहयोगवियोगस्येत्यादिना 'देही नित्यं' [२।३०] इति (उत्तर-) श्लोको (ऽपि) व्याख्यातः । 'स्वधर्मं' [२।३१–३८] इत्यादयः श्लोका अतिरोहितार्थत्वान्न व्याख्याताः । एवमुत्तरत्रापि ॥ २९ ॥

७ ह. पै. भा.— दुर्बोधोऽयं प्रकृत आत्मा किं त्वामेवैकमुपालभे साधारणे भ्रान्तिनिमित्ते ? कथं दुर्विज्ञेय आत्मा ? इति, तत्राऽऽह— **आश्चर्यवदिति** । आश्चर्यवदाश्चर्यमद्भुतम्, स्वार्थे वतिप्रत्ययः । आश्चर्यमेवाऽऽश्चर्यवददृष्टं अननुभूतमकस्माद्दृश्यमानं आश्चर्यमेनमात्मानं कश्चित्पश्यतीत्याश्चर्यम् । तथैवैनमात्मानमन्यः कश्चिद्वदतीत्येतदाश्चर्यं श्रुत्वा दृष्ट्वोक्त्वाऽप्येनं न च वेदेत्याश्चर्यम्; अतो दुर्बोध आत्मेत्यभिप्रायः ॥ २९ ॥

८ वें. ब्र. गि.—'न जायते म्रियते' [२।२०] इत्यादिना निर्विकारात्मतत्त्वमुक्त्वाऽपि 'अथ चैनं नित्यजातम्' [२।२६] इत्यात्मनो जन्मनाशावभ्युपेत्य यदशोच्यत्वं वर्णितं तत्तु शोकनिवर्तकतयोक्तस्य निर्विकारात्मतत्त्वज्ञानस्य दुर्लभत्वेन लोकदृष्ट्या आत्मनि जन्मनाशोपगमेऽपि न शोकप्रसक्तिरित्येतदभिप्रायेणैव, न त्वात्मनः सविकारत्वमस्तीत्यभिप्रायेणेति दर्शयितुं निर्विकारात्मतत्त्वज्ञानस्य दुर्लभत्वमाह—

कश्चिदेनं पश्यतीति प्रथममन्वयः । एनमिति निर्विकारात्मपरामर्शः । 'कश्चित्' इत्यनेन च 'कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः' [७।३] 'स महात्मा सुदुर्लभः' [७।१९] इत्यादिवक्ष्यमाणरीत्या अनेकसहस्रेषु कश्चिदेवात्मदर्शी भवति, न सर्वोऽपि; "पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयम्भूस्तस्मात्पराङ् पश्यति नान्तरात्मन् । कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदावृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्" [कठो. ३।१] "आत्मानं चेद्विजानीयात्" [बृ.उ.४।४।१२] इत्यादिश्रुत्या पराक्प्रवणतयैव ब्रह्मणा लोकसृष्टेरात्मदर्शनदौर्लभ्यस्य चावगमादित्ययमर्थः सूचितः । ननु सर्वोऽप्यहमित्यात्मानं पश्यति, तत्कथमात्मविद्दौर्लभ्यम् ? अत आह— **आश्चर्यवदिति** । ऐन्द्रजालिकमघटमानमाश्चर्यम् । तद्वदवस्थितमेनं पश्यतीति योजना । सत्यम्, अखिलोऽप्यहमित्यात्मानं पश्यति, तत्तु नात्मतत्त्वदर्शनम्, आत्मतत्त्वं हि परमाश्चर्यरूपम्, यतः कर्तृभोक्त्रादिरूपतयाऽहम्प्रत्ययेनावगम्यमानमपि वस्तुतो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावरूपपरमात्मानन्दपरब्रह्मरूपम्; ईदृशं चात्मतत्त्वं श्रुत्याचार्योपदेशैकसमधिगम्यं नाहम्प्रत्ययेन लोकोऽवगच्छति; किन्तु अनेकजन्मसंसिद्धश्चरमशरीरी यः कश्चिदेवेति तद्दर्शनं दुर्लभमित्यर्थः । न केवलं ज्ञातृदौर्लभ्यविषयदुर्बोधत्वाभ्यामेव आत्मदर्शनदौर्लभ्यम्; किन्तूपदेष्टुराचार्यस्य दुर्लभत्वादपीत्याह— **आश्चर्यवद्वदति तथैव चान्यः** । पश्यतिना सह वदतेः समुच्चयार्थश्चकारः । तथाशब्दस्तु प्रथमपादात् 'कश्चिदेनं' इत्यस्यातिदेशार्थः । एवं च कश्चिदेवैनं वदतीति प्रथमं सम्बन्धः । कश्चिदेवेत्येवकारेण अनेकेषु कश्चिज्ज्ञाता, तत्रापि कश्चिदेवोपदेष्टेति ज्ञात्रपेक्षयाऽप्युपदेष्टृदौर्लभ्यमुक्तम् । यः खल्वात्मानं जानाति स सर्वोऽपि हि नोपदेष्टा भवति; समाधिनिष्ठस्य तदभावात्, व्युत्थितस्यापि ख्यातिलाभपूजाद्यनपेक्षित्वेन स्वतस्तत्प्रवृत्त्यभावात्, कथञ्चित्कृपामात्रेणोपदेष्टुं प्रवृत्तस्तु परमेश्वरवदतिदुर्लभ एवेति भावः । कथञ्चिदुपदेष्टुर्लाभेऽपि "आश्चर्यो वक्ता कुशलोऽस्य लब्धा" [कठो. २।७] इति श्रुत्युक्तः शिष्यसमाधानकुशलो वक्ताऽप्यत्यन्तविरल एव भवति; श्रूयते हि भगवतो बादरायणादजातसमाधानः शुको जनकमुपेत्य विश्रान्तचित्तोऽभूदिति ज्ञानवासिष्ठे [यो. वा. प्र. २ स. १] कथेत्यभिप्रायेणाह— **अन्य इति**; विलक्षण इत्यर्थः । वदतीति स्ववाक्योपात्तसन्निहितवक्तृप्रतियोगिकमेवेह वैलक्षण्यम् । तच्च वक्तुरेव सतः शिष्यसमाधानकुशलत्वेन वक्त्रन्तरवैलक्षण्यरूपं लभ्यते, अन्येतरादिशब्दानां प्रतियोगिसदृशतद्भिन्नवाचित्वस्य दृष्टत्वात् । 'समानमितरच्छ्येनेन' [ ] इति वाक्ये हीतरशब्दस्य प्रस्तुतविष्टुतिविकाररूपवैशेषिकाङ्गसदृशपरत्वात्तद्वाक्यं तत्सदृशानां श्येनवैशेषिकाङ्गानां लोहितोष्णीषत्वादीनामतिदेशकम्, न तु श्येन इषौ च साम्येन प्राप्तानां प्राकृताङ्गानामनुवादकमिति वचनातिदेशविचारे सिद्धान्तितम् ।

अथ उपदेशस्वरूपपर्यालोचनयाऽप्युपदेष्टुर्दौर्लभ्यमित्याशयेनाह— **आश्चर्यवद्वदतीति** । अत्र वदतेर्विशेषणमाश्चर्यवत्पदम्; आश्चर्यं यथा तथा वदति । शब्दविषये हि वस्तुन्युपदेशः प्रवर्तते । आत्मतत्त्वं तु न कस्यापि शब्दस्य विषयः, "यद्वाचानभ्युदितम्" [केनो. १।४] "यतो वाचो निवर्तन्ते" [तै. उ. २।९] इत्यादिश्रुतेः । अतः कथं तदुपदेष्टव्यम् ? अत एव खलु श्रुतिः— "अवचनेनैव...प्रोवाच" [? नृ. उ. ता. ७] इति । तस्मादघटमानत्वेनाश्चर्यतुल्यत्वादात्मोपदेश आश्चर्यवदित्यर्थः । यद्यपि अभिधेयात्मनि शब्दस्याप्रवृत्तावपि लक्षणया वेदान्तरूपशब्दस्तत्र प्रवर्तते, "तं त्वौपनिषदम्" [बृ. उ. ३।९।२६] इति श्रुतेः; "यद्वाचा" [केनो.१।४] इत्यादिकं च अभिधावृत्त्यात्मनि शब्दनिषेधपरमिति सिद्धान्तः; तथापि लक्षणयाऽप्यात्मोपदेशोऽत्यन्ताश्चर्यरूपः, अन्तरेण शक्यसम्बन्धं, अन्तरेण च शक्यतावच्छेदकं, अन्तरेण च केनापि शब्देन वाच्यतां क्वचिदपि लक्षणया लोके शब्दप्रवृत्तेरदर्शनादित्यभिप्रायः । एवं ज्ञातुरेव विरलत्वात् सत्यपि तस्मिन्नुपदेष्टुर्दुर्लभत्वादात्मदर्शनदौर्लभ्यमित्युक्तम् ।

इदानीं सत्यप्युपदेष्टरि श्रोतुर्विरलत्वात्तद्दौर्लभ्यमित्याह— **आश्चर्यवच्चैनमन्यः** शृणोतीति । वदतिना सह शृणोतेः समुच्चयार्थश्चकारः । आश्चर्यवदिति च अन्य इत्यस्य विशेषणम् । आश्चर्यतुल्यो यः कश्चिदेवैनं शृणोति वेदान्तविचाराख्यश्रवणविषयीकरोति, न सर्वोऽपि; नास्तिकस्य तदभावात् । आस्तिकस्यापि 'वेदवादरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः' [२।४२] इत्यादिवक्ष्यमाणरीत्या प्रायेण भोगैश्वर्यैकताननतया कर्ममार्ग एव स्वरसतः प्रवृत्तिरिति ज्ञानमार्गप्रवृत्तिर्दुर्लभैव । क्वचित्कदाचित्कस्यचिज्जाताऽपि सा देवैः प्रतिबध्यते "यदेतद्ब्रह्म मनुष्या विदुस्तदेषां देवानामप्रियम्" इति श्रुतेः । न हि देवताप्रातिकूल्ये मनुष्ययत्नः प्रभवति । एतदभिप्रेत्यैव श्रुतिर्वदति "श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः" [कठो.१।२] इति । वक्ष्यते चात्रापि— 'मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये' [७।३] इति । तथा च अनेकजन्मकृतसुकृतप्रक्षालितान्तःकरणमलः शमदमादिसाधनसम्पन्नो मुमुक्षया विधिवदाचार्यमुपसृत्य यः कश्चिदेव वेदान्तश्रवणं करोतीति श्रोता अतिदुर्लभ इति भावः । एवं कथञ्चिच्छ्रोतृलाभेऽपि तस्य यदि श्रवणेनैवात्मज्ञानं जायत इति नियमः स्यात्, तदाभ्युपगच्छेमैवात्मज्ञानसौलभ्यम् । न त्वेवम्, कृतेऽपि श्रवणे बहुविघ्नप्रतिबन्धसत्त्वात् । असत्येव च प्रतिबन्धे श्रवणादीनां ज्ञानजनकत्वम् । श्रूयते खल्विन्द्रविरोचनयोरात्मविविदिषया ब्रह्माणं विधिवदुपसद्य कृतश्रवणयोर्विरोचनोऽनधिगतात्मतत्त्वज्ञान एव स्वपुरं प्राप्तः, इन्द्रस्तु एकशतं वर्षाणि तत्र ब्रह्मचर्यमुषित्वा विदितात्मतत्त्वो जात इति छान्दोग्ये [अ. ८। खं.७-१२] कथा । वामदेवश्च कृतश्रवणोऽपि जन्मान्तरप्रापकबलवत्प्रारब्धप्रतिबन्धादनुत्पन्नज्ञानस्तथैव गर्भवासं प्राप्य प्रतिबन्धक्षये सति तदा ज्ञानी जात इति गर्भस्थ एव "ऋषिर्वामदेवः प्रतिपेदे" [बृ.उ.१।४।१०] इत्यादिश्रुत्याऽवगम्यते । जडभरतोऽपि बहुशः कृतात्मविचारः प्रारब्धवशाज्जन्मत्रयमनुभूय क्षीणवासनः पश्चादप्रतिबन्धादात्मतत्त्वसाक्षात्कारान्मुक्तो जात इति भागवतादिषु [५।७-१३] प्रतिपाद्यते । वक्ष्यते चात्रापि— 'अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्' [६।४५] इति । घुष्यन्ति च स्मृतिपुराणानि— 'ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात्पापस्य कर्मणः' [म. भा. १२।२०४।८] इति । श्रुतिरप्येतदेवाभिप्रेत्य "शृण्वन्तोऽपि बहवो यं न विद्युः" [कठो.२।७] इत्याचष्टे । सूत्रितं चैवमेव भगवता बादरायणेन ब्रह्ममीमांसायाम्— 'ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात्' [३।४।५१] इति ।

तदेतत्सर्वमभिप्रेत्याह— 'श्रुत्वाऽप्येनं वेद न चैव कश्चित्' इति । एनमात्मानं श्रुत्वाऽपि च कश्चिन्न वेदैवेति योजना । 'श्रुत्वाऽपि' इत्यनेन श्रवणमेव दुर्लभम्, कृतेऽपि श्रवणे कश्चिन्न वेदेत्ययमर्थो दर्शितः । यद्वा श्रुत्वाऽपि न वेद, किमु वक्तव्यमश्रुत्वेत्यर्थः । अथवा श्रुत्वाऽपीत्यादेरित्थं व्याख्यानम्— ननु सुषुप्तौ सर्वोऽपि सुखरूपमात्मानमनुभवत्येव, "सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमोभिभूतः सुखरूपमेति" [कै. उ.१३ पं. द. ११।५८] इति श्रुतेः; तत्कथमुच्यते कश्चिदेनं पश्यतीति ? तथा लोके सर्वेऽपि वेदान्तान् व्याचक्षते शृण्वन्ति चेति कथं वोपदेष्टुः श्रोतुश्च दौर्लभ्यं ? इत्याशङ्क्याह— **श्रुत्वाऽप्येनमिति** । अपिशब्दः पूर्वार्धोक्तदर्शनोपदेशसमुच्चयार्थः । दृष्ट्वोपदिश्य श्रुत्वाऽपि कश्चिदेनं नैव वेदेत्यन्वयः । "सर्वाः प्रजाः सति सम्पद्य न विदुः सति (सम्पत्स्यामहे) सम्पद्यामहे" [छां. उ. ६।९।२] इति "तद्यथा हिरण्यनिधिं निहितमक्षेत्रज्ञा उपर्युपरि सञ्चरन्तो न विन्देयुरेवमेवेमाः सर्वा प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एनं ब्रह्मलोकं न विन्दन्त्यनृतेन हि प्रत्यूढाः" [छां. उ. ८।३।२] इति सौषुप्तिकात्मसुखसम्पत्तेरज्ञानावृतत्वोक्तेः । इदानीन्तनप्रापञ्चिकगुणशिष्यसमुदायस्य च 'उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः' [४।३४] इति वक्ष्यमाणरीत्या यथावदात्मतत्त्वदर्शनशीलत्वाभावेन तदीयोपदेशश्रवणयोरकिञ्चित्करत्वाच्च उक्तदर्शनोपदेशश्रवणैर्न कोऽप्यात्मतत्त्वमप्रतिबद्धापरोक्षं जानातीत्यतो दुर्बोधमात्मतत्त्वमिति निर्गलितोऽर्थः । तदनेन श्लोकेन "श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः शृण्वन्तोऽपि बहवो यं न विद्युः । आश्चर्यो वक्ता कुशलोऽस्य लब्धाऽऽश्चर्यो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः" [२।२७] इति कठवल्लीश्रुत्यर्थः प्रदर्शितो भवति ॥२९॥

९ ब्र० त० दी०— सोऽयमात्माऽव्यक्तो यत आश्चर्यवदित्याह— आश्चर्यवदिति । अवितर्क्यमिव पश्यतीत्यादि ॥ २९ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं चेत्तदा विद्वांसः पापकर्मणा नरकसम्भावनया कथं शोचन्तीत्याशङ्क्याह— **आश्चर्यवदिति** । एनं कश्चिदाश्चर्यवत् पश्यति, शास्त्रार्थज्ञानान्नित्यमव्यक्तादिरूपं जानन् जन्मादिभावदर्शनादाश्चर्यवन्मायाकृतैन्द्रजालवत्पश्यतीत्यर्थः । एतेषां जन्मादिभावास्तु मदिच्छया मत्क्रीडार्थका इति आश्चर्यवदित्युक्तम् । तथैव च मन्मायया मोहितः कश्चिदाश्चर्यवद्वदति, अन्यान् बोधयतीत्यर्थः । अन्यश्च श्रोता स्वतो ज्ञानरहित आश्चर्यवत् शृणोति । श्रुत्वाऽप्येनं यथार्थमिदमित्युक्त्वा न वेद । वै निश्चयेनैतत्त्रितयेषु कोऽपि न वेद, न ज्ञातवानतोऽज्ञानात्तेऽपि शोचन्तीति भावः ॥ २९ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु वज्रपञ्जरतुल्यस्य सर्वप्रमाणसिद्धस्य वियदादिप्रपञ्चस्य कथं रज्जूरगादिवदज्ञानप्रभवत्वेनात्यन्ततुच्छत्वमुच्यते ? कथं वा कर्मज्ञानकाण्डापेक्षितमात्मनो यज्ञादिकर्तृत्वं श्रवणादिकर्तृत्वं चापह्नूयते ? इत्याशङ्क्याह— आश्चर्यवदिति । कश्चित् ज्ञातात्मतत्त्व एनमतीतानन्तरश्लोकोक्तं भूतग्राममाश्चर्यवत्— आश्चर्यमद्भुतं स्वप्नमायैन्द्रजालादिकं, तेन तुल्यं आश्चर्यवत्, तथाभूतं पश्यति । तथा कश्चिदेनं आश्चर्यवद्वदति,

सत्त्वेन असत्त्वेन वा निर्वक्तुमशक्यमपि अनिर्वचनीयेनैव लोकाप्रसिद्धेन रूपेणोपपादयति । तथाहि— रज्जूरगवत्प्रपञ्चः संश्चेत् "नेह नानाऽस्ति किञ्चन" [बृ.उ. ४।४।१९ कठो. ४।११] इति श्रुत्या न बाध्येत, असंश्चेन्न प्रतीयेत, तस्मादनिर्वचनीयोऽयमिति । तदिदं सर्वव्यवहारास्पदस्यापि प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वोपपादनमत्याश्चर्यमित्यर्थः । तथा एनं प्रपञ्चमन्य आश्चर्यवत् शृणोति । "इमे लोका इमे देवा इमे वेदाः (इमानि भूतानि) इदं सर्वं यदयमात्मा" [बृ. उ. ४।५।७] इति प्रत्यक्षेणानात्मतया उपलभ्यमानस्यापि प्रपञ्चस्य यत् प्रत्यगभिन्नत्वेन श्रवणं तदत्यन्तमाश्चर्यम् । न हीयं श्रुतिः "यजमानः प्रस्तरः" [तै. सं. १।७।४] इत्यादिवदुपचरितार्था प्रपञ्चस्यात्मनः पृथक्त्वे । "आत्मनो वा अरे दर्शनेन श्रवणेन मत्या विज्ञानेनेदं सर्वं विदितं भवति" [बृ. उ. २।४।५] इत्येकविज्ञानात् सर्वविज्ञानप्रतिज्ञोपरोधापत्तेः । न च प्रतिज्ञाऽप्यौपचारिकी, प्रदेशान्तरे श्रुतस्य "यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृन्मयं विज्ञातं स्यात्" [छां. उ. ६।१।४] इति दृष्टान्तस्योपरोधापत्तेः । तस्मात्प्रतिज्ञादृष्टान्तनिगमनानामेकवाक्यत्वात् न प्रपञ्चस्यात्मान्यत्वम् ; तच्च भेदग्राहिप्रत्यक्षविरोधादाश्चर्यमिव शृणोति । तथा कश्चिदेनं प्रपञ्चं प्रत्यगनन्यत्वेन श्रुत्वा, अपिशब्दादुक्त्वा स्वप्नादिदृष्टान्तैरुपपाद्य, दृष्ट्वा ध्यानेन च साक्षात्कृत्वाऽपि तत्त्वतो न वेद न जानाति । तथा हि प्राप्ताऽपि प्रज्ञा तीव्रविक्षेपवतः परिहीयत इति वक्ष्यति, तस्मादात्मैक्यात्सम्भवत्येव प्रपञ्चस्य रज्जूरगादितुल्यत्वेन तुच्छत्वम् । यद्वा— एनं आत्मानं कर्तृत्वभोक्तृत्वदुःखित्वानित्यत्वजडत्वसङ्गित्वपरिच्छिन्नत्वादिधर्मवत्तया प्रसिद्धमपि "तत्त्वमसि" [छां. उ. ६।८।७+६।९।४] इत्यागमोत्थया ब्रह्माकारान्तःकरणवृत्त्या ब्रह्मविद्याख्यया अकर्त्तारमभोक्तारमानन्दघनं सत्यचिद्रूपमसङ्गमनन्तमपरोक्षीकरोतीति महदाश्चर्यम् । यत् पश्यति तदाश्चर्यवदिति क्रियाविशेषणं वा । अविद्यकमपि दर्शनमविद्यां स्वात्मानं च कतकरजोवन्निवर्त्तयतीति । यद्वा यः पश्यति स आश्चर्यवदिति कर्तृविशेषणम् ; यत एक एव विद्वान् समाधिव्युत्थानयोः परस्परविरुद्धमात्मनो ब्रह्मभावं जीवभावं च यावदारब्धकर्मक्षयमनुभवतीति । तथा वाङ्मनसातीतमप्यात्मानं यद्वाचा वदति तदप्याश्चर्यम् । अगृहीतसङ्गतिकेनापि शब्देन यथा सुप्तः प्रबोध्यते तद्वत् । यथोक्तं वार्तिके— 'अगृहीत्वैव सम्बन्धमभिधानाभिधेययोः । हित्वा निद्रां प्रबुध्यन्ते सुषुप्ते बोधिताः परैः ॥ जाग्रद्वन्न यतः शब्दं सुषुप्ते वेत्ति कश्चन । ध्वस्तेऽतो ज्ञानतोऽज्ञाने ब्रह्मास्मीति भवेत्फलम् ॥ अविद्याघातिनः शब्दाद्याऽहं ब्रह्मेति धीर्भवेत् । नश्यत्यविद्यया सार्द्धं हत्वा रोगमिवौषधम्' इति । तथा यः शृणोति सोऽपि आश्चर्यवत्, अतिदुर्लभ इत्यर्थः । "श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः" [कठो. २।७] इति श्रुतेः । "शृण्वन्तोऽपि बहवो यन्न विद्युः" [कठो.२।७] इति श्रुतिद्वितीयपदार्थं संगृह्णाति । श्रुत्वाऽप्येनमिति 'आश्चर्यो वक्ता कुशलोऽस्य लब्धाऽऽश्चर्यो ज्ञाता कुशलेनानुशिष्टः" [कठो. २।७] इति उत्तरार्द्धस्तु श्लोकपूर्वार्द्धेन संगृहीत इति ज्ञेयम् । दुर्विज्ञेयोऽयमात्माऽतस्त्वं तज्ज्ञानार्थं यतस्वेति भावः ॥ २९ ॥

आत्मनः सर्वगतत्वान्नित्यमवध्यत्वाच्चाशोच्यत्वम् ।

देही नित्यमवध्योऽयं देहे सर्वस्य भारत ! ।
तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ ३० ॥

१ शां. भा.— अथेदानीं प्रकरणार्थमुपसंहरति— देहीति ॥ यस्मात् देही शरीरी नित्यं सर्वदा सर्वावस्थासु अवध्यो निरवयवत्वान्नित्यत्वाच्च, तत्रावध्योऽयं देहे शरीरे सर्वस्य सर्वगतत्वात् स्थावरादिषु स्थितोऽपि । सर्वस्य प्राणिजातस्य देहे वध्यमानेऽप्ययं देही न वध्यः यस्मात्, तस्मात् भीष्मादीनि सर्वाणि भूतान्युद्दिश्य न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ ३० ॥

२ आ. शां. व्या.— श्लोकान्तरमुत्थापयति— **अथे**ति । आत्मनो दुर्ज्ञानत्वप्रदर्शनानन्तरमिति यावत् । वस्तुवृत्तापेक्षया शोकमोहयोरकर्तव्यत्वं प्रकरणार्थः । देहे वध्यमानेऽपि देहिनो वध्यत्वाभावे फलितमाह— **यस्मा**दिति । हेतुविभागं विभजते— **सर्वस्ये**ति । फलितप्रदर्शनपरं श्लोकार्धं व्याचष्टे— **तस्माद्भीष्मादीनी**ति ॥ ३० ॥

३ रा. भा.— सर्वस्य देवादिदेहिनो देहे वध्यमानेऽप्ययं देही नित्यमवध्य इति मन्तव्यः । तस्मात्सर्वाणि देवादिस्थावरान्तानि भूतानि विषमाकाराण्यप्युक्तेन स्वभावेन स्वरूपतः समानानि

नित्यानि च । देहगतं तु वैषम्यमनित्यत्वं च । ततो देवादीनि सर्वाणि भूतान्युद्दिश्य न शोचितुमर्हसि; न केवलं भीष्मादीन्प्रति ॥ ३० ॥

४ वे. ता. चं.— अथ यथा देवादिस्थावरान्तेषु भूतेषु देहांशे जातिगुणदेशकालदुर्भेदत्वसुभेदत्ववैषम्यमुपलभ्यते, तद्वत् देहिन्यपि सुखित्वदुःखित्वादिवैषम्यं दृश्यते । देवादिशब्दाश्च देवत्वादिविशिष्टात्मपर्यन्ताः । एवं नित्यानित्यत्वादिलक्षणवैषम्यमपि सम्भाव्येतेति शङ्कानिराकरणायोच्यते— **देही**ति । **वध्यमानेऽपी**ति सामर्थ्यानीतमुक्तं 'हन्यमाने शरीरे' [२।२०] इतिवत् । अन्यथा 'देहे सर्वस्य' इत्यस्य नैरर्थक्यं 'देही' इत्येतावतैव देहवर्तित्वसिद्धेः । भूतशब्दोऽत्र क्षेत्रज्ञपर्यन्तः । 'सर्वाणि' इत्यादिसूचितशङ्काहेतुः **विषमाकाराण्यपि** इत्यनूदितः । देवादिभेदात्तत्प्रयुक्तसुखादिभेदाच्चेति शेषः । **उक्तेन स्वभावेने**ति; पूर्वोक्तसूक्ष्मत्वाच्छेद्यत्वादिनेत्यर्थः । **नित्यानि चे**ति; न तु नित्यत्वानित्यत्वलक्षणवैषम्यं शङ्कनीयमित्यर्थः । **देहगतं तु वैषम्य**मिति । देहगतमत्र देवादिसन्निवेशवैषम्यम् । सुखादिवैषम्यं त्वात्मगतमपि तत्तद्देहौपाधिकधर्मभूतज्ञानावस्थाविशेषतारतम्यात्मकम् । चेतनानां देहादिशब्दैर्व्यपदेशस्तु शरीरस्यापृथक्सिद्धिमात्रनिबन्धन इति भावः । प्रकृतसङ्गतिज्ञापनाय 'सर्वाणि' इत्यस्य व्यवच्छेद्यमाह— **न केवलं भीष्मादीन् प्रती**ति । एवं 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वम्' [२।११] इत्यादिना 'न त्वं शोचितुमर्हसि' [२।३०]–इत्यन्तेनास्थानकारुण्यमपोदितम् ॥ ३० ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ३१ ॥ ३२ ॥

६ ज. प्र. दी. ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

७ ह. पै. भा.— अथेदानीं प्रकरणमुपसंह्रियते— तस्माद्भीष्मादीनि सर्वाणि भूतान्युद्दिश्य न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ ३० ॥

८ वें. ब्र. गि.— अथेदानीं 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वं' [२।११] इत्यारभ्यैतदन्तेनोक्तमर्थमुपसंहरति— सर्वस्य प्राणिजातस्य देहे वध्यमानेऽपि अयं देही आत्मा वध्यो न भवतीति नित्यं नियतं यस्मात्, तस्मात् भीष्मादीनि सर्वाण्यपि भूतानि प्राणिन उद्दिश्य त्वं शोचितुं नार्हसि । आत्मनो नाशाभावेन देहानां च स्वतो नश्वरस्वभावत्वेन शोकविषयस्यैव कस्यचित्पदार्थस्याभावादित्यर्थः ॥ ३० ॥

९ ब० त० दी०— यतो देही आत्मा जीवो नित्यमवध्यः सर्वस्यानेकविधस्य देहे तस्मात् सर्वाणि भूतानि न शोचितुमर्हसि ॥ ३० ॥

१० पु. अ. त.— पूर्वोक्तमुपसंहरन् शोकाभावमुपदिशति— देहीति । देही सर्वस्य देहे अवध्यस्तस्मात्सर्वाणि भूतानि जातदेहानि ननु देही जायत इति त्वं शोचितुं नार्हसि । भारतेति सम्बोधनात्तथाज्ञानभवत्वं बोध्यते ॥ ३० ॥

११ नी० भा० दी०— प्रकृतमर्थमुपसंहरति— देहीति । सर्वाणि भूतानि कथं ते दीना अल्पबला बलवत्तरेण मया हन्तव्याः ? कथमेषां पुत्रादय एतैर्विना जीविष्यन्ति ? कथं वाऽहं भीष्मादिभिर्गुरुभिर्विना जीविष्यामीति शोचितुं नार्हसीत्यर्थः ॥ ३० ॥

क्षत्रियस्य प्रधानधर्मत्वाद्युद्धमेव श्रेयस्साधनं, तत्फलं च ।

स्वधर्ममपि चावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि ।
धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत् क्षत्रियस्य न विद्यते ॥ ३१ ॥
यदृच्छया चोपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम् ।
सुखिनः क्षत्रियाः पार्थ ! लभन्ते युद्धमीदृशम् ॥ ३२ ॥

१ शां. भा.— इह परमार्थतत्त्वापेक्षायां शोको वा मोहो वा न सम्भवतीत्युक्तम्, न केवलं परमार्थतत्त्वापेक्षायामेव, किन्तु— स्वधर्ममिति ॥ स्वधर्ममपि स्वो धर्मः क्षत्रियस्य धर्मः युद्धं, तमप्यवेक्ष्य त्वं न विकम्पितुं प्रचलितुमर्हसि, धर्म्यात् क्षत्रियस्य स्वाभाविकाद्धर्मात्, आत्मस्वाभाव्यादित्यभिप्रायः । तच्च युद्धं पृथिवीजयद्वारेण धर्मार्थं प्रजारक्षणार्थं चेति परमं धर्म्यम् । धर्मादनपेतं धर्म्यम् । तस्माद्धर्म्यात् युद्धात् श्रेयोऽन्यत् क्षत्रियस्य न विद्यते, हि यस्मात् ॥ ३१ ॥

कुतश्च तद्युद्धं कर्तव्यं ? इत्युच्यते— यदृच्छयेति । यदृच्छया च अप्रार्थिततयोपपन्नमागतं स्वर्गद्वारं अपावृतमुद्घाटितं य एतदीदृशं युद्धं लभन्ते क्षत्रियाः हे पार्थ ! किं न सुखिनस्ते ? ॥ ३२॥

२ आ. शां. व्या.—श्लोकान्तरमवतारयन् वृत्तं कीर्तयति— **इहेति** । पूर्वश्लोकः सप्तम्यर्थः । यत्पारमार्थिकं तत्त्वं तदपेक्षायामेव केवलं शोकमोहयोरसम्भवो न भवति, किन्तु 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' इति सम्बन्धः । स्वकीयं क्षात्रं धर्ममनुसन्धाय ततश्चलनं परिहर्तव्यमित्यर्थः । यद्धि क्षत्रियस्य धर्मादनपेतं श्रेयस्साधनं तदेव मयाऽनुवर्तितव्यमित्याशङ्क्याऽऽह— **धर्म्यादिति** । जातिप्रयुक्तं स्वाभाविकं धर्ममेव विशिनष्टि— **क्षत्रियस्येति** । पुनर्नकारोपादानमन्वयार्थम् । प्रचलितुमयोग्यत्वे प्रतियोगिनं दर्शयति— **स्वाभाविकादिति** । स्वाभाविकत्वमशास्त्रीयत्वमिति शङ्कां वारयितुं तात्पर्यमाह— **आत्मेति** । आत्मनः स्वस्यार्जुनस्य स्वाभाव्यं क्षत्रियस्वभावप्रयुक्तं वर्णाश्रमोचितं कर्म तस्मादित्यर्थः । धर्मार्थं प्रजापरिपालनार्थं च प्रयतमानस्य युद्धादुपरिरंसा श्रद्धातव्येत्याशङ्क्याऽऽह— **तच्चेति** । ततोऽपि श्रेयस्करं किञ्चिदनुष्ठातुं युद्धादुपरतिरुचितेत्याशङ्क्याऽऽह— **तस्मादिति** । तस्मात् युद्धात्प्रचलनमनुचितमिति शेषः ॥ ३१ ॥

युद्धस्य गुर्वाद्यनेकप्राणिहिंसात्मकस्याहिंसाशास्त्रविरोधान्नास्ति कर्तव्यतेति शङ्कते— **कुतश्चेति** । अग्नीषोमीयहिंसावद्युद्धमपि क्षत्रियस्य विहितत्वादनुष्ठेयं, सामान्यशास्त्रतो विशेषशास्त्रस्य बलीयस्त्वादित्याह— **उच्यत** इति । तथापि युद्धे प्रवृत्तानामैहिकामुष्मिकस्थायिसुखाभावादुपरतिरेव ततो युक्ता प्रतिभातीत्याशङ्क्याऽऽह— **यदृच्छयेति** । चिरेण चिरतरेण च यागाद्यनुष्ठायिनः स्वर्गादिभाजो भवन्ति, युध्यमानास्तु क्षत्रिया बहिर्मुखताविहीनाः सहसैव स्वर्गादिसुखभोक्तारः, तेन तव कर्तव्यमेव युद्धमिति व्याख्यानेन स्फुटयति— **यदृच्छये**त्यादिना । इहामुत्र च भाविसुखवतामेव क्षत्रियाणां स्वधर्मभूतयुद्धसिद्धेस्तादर्थ्यैनोत्थानं शोकमोहौ हित्वा कर्तव्यमित्यर्थः ३२॥

३ रा. भा.— अपि चेदं प्रारब्धं युद्धं प्राणिमारणमपि अग्नीषोमीयादिवत् स्वधर्ममवेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि । धर्म्यान्न्यायतः प्रवृत्ताद्युद्धादन्यन्न हि क्षत्रियस्य श्रेयो विद्यते । 'शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम् । दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम्' [१८।४३] इति हि वक्ष्यते । अग्नीषोमीयादिषु च न हिंसा पशोः, निहीनतरच्छागादिदेहपरित्यागपूर्वककल्याणतरदेहस्वर्गादिप्रापकत्वश्रुतेः संज्ञपनस्य " न वा उ वेतन्म्रियसे न रिष्यसि देवाँ इदेषि पथिभिस्सुगेभिः । यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः । तत्र त्वा देवः सविता दधातु " [यजु. ४।६।९।४६ तै. ब्रा. ३।७।७।१४] इति हि श्रूयते । इह च युद्धे मृतानां कल्याणतरदेहादिप्राप्तिरुक्ता, 'वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति' [२।२२] इत्यादिना । अतश्चिकित्सकशल्यादिकर्म आतुरस्येवास्य रक्षणमेवाग्नीषोमीयादिषु संज्ञपनम् ॥ ३१ ॥ अयत्नोपनतमिदं निरतिशयसुखोपायभूतं निर्विघ्नमीदृशं युद्धं सुखिनः पुण्यवन्तः क्षत्रिया लभन्ते ॥ ३२ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ 'स्वधर्मम्' इत्यादिना 'मरणादतिरिच्यते' [२।३४] इत्यन्तेन धर्माधर्मधीरपोद्यते । **अपिचेति** समुच्चेतव्यहेत्वन्तरपरप्रकरणभेदद्योतनार्थः । **धर्म्याद्धि युद्धात्** इति वाक्यशेषप्रदर्शितं 'स्वधर्मम्' इत्यस्य विशेष्यमाह— **इदं युद्धमिति** । स्वो धर्मः स्वस्य वा धर्मः स्वधर्मः । 'विकम्पितुं' इत्येतत्सामर्थ्यसिद्धमुक्तं **प्रारब्धमिति** । अधर्मधीहेतुं सामान्यनिषेधमनुवदति **प्राणिमारणमपीति** । प्रबलं विशेषशास्त्रं निषेधशास्त्रात् निषेधस्याप्रसक्तिं वा स्मारयति— **अग्नीषोमीयादिवदिति** । धर्मयुद्धव्यतिरिक्तस्य कस्यचिदन्यस्य श्रेयसः क्षत्रिये स्वरूपनिषेधभ्रमं व्युदस्यन् क्षत्रियस्य प्रशस्यतरं धर्म्ययुद्धादन्यन्नास्तीत्येतदर्थमन्वयमाह— **धर्म्यादिति** । धर्म्यत्वं धर्मादनपेतत्वम् । तद्धेतुर्न्यायतः प्रवृत्तत्वम् । तच्च निरायुधनिवृत्तशरणागतादिषु शस्त्रप्रयोगाद्यभावात् । **हि**शब्दसूचितं वक्ष्यमाणमाह— **शौर्यमिति** ।

ननु 'अग्नीषोमीयादिवत्' इत्येतदेव न सम्प्रतिपन्नं तस्यापि हिंसात्वेन अधर्मत्वस्यावर्जनीयत्वात्; न च निषिद्धत्वमुपाधिः 'न हिंस्यात्' [मनुः ४।१६२] इति सामान्यनिषेधेन तस्य साधनव्यापकत्वात् । नापि विहितेतरत्वमुपाधिः, अविहिताप्रतिषिद्धेष्वपि तस्य विद्यमानत्वेन साध्यव्यभिचारात् । न च साध्यसमव्याप्तत्वाभिप्रायेण सामान्यनिषेधो विशेषविधिवाक्यविरोधात्सङ्कुचितविषयः, सङ्कोचहेतोर्विरोधस्यैवाभावात्; सामान्यविशेषवाक्ययोः प्रत्यवायक्रतुसाधनत्वपरत्वादेकस्यैव क्रतुप्रत्यवायसाधनत्वाविरोधात् । न च प्रत्यवायसाधनं न विधीयेत इति वाच्यम्, हरीतकीभक्षणादिष्विव क्रत्वनुप्रविष्टप्रायश्चित्तार्हहिंसासाध्यदुःखस्याल्पतया क्रतुसाध्यसुखस्य च भूयस्तया तदुपपत्तेः । उक्तं च साङ्ख्यैः— 'सा (हिंसा) हि पुरुषस्य दोषमावक्ष्यति क्रतोश्चोपकरिष्यति' इत्यादि । आह च पञ्चशिखाचार्यः— 'स्वल्पःसङ्करःसुपरिहरःसप्रत्यवमर्शः' इति । अतोऽग्नीषोमीय-

वदित्यसिद्धस्यासिद्धमेव निदर्शनमुक्तमित्यत्राह— अग्नीषोमीयादिषु चेति । अधर्मसाधको हिंसात्वहेतुरसिद्धः । उपाधिश्च न पक्षव्यापकः, पक्षस्याहिंसारूपत्वात् ; तत एव निषेधाभावाच्चेति भावः । अहिंसात्वमेवोपपादयति— निहीनतरेति । अनर्थप्रापकव्यापारत्वं हिंसालक्षणम् । अत्र तु तद्विपरीतत्वेन रक्षणत्वमेव युक्तमिति मन्त्रलिङ्गेन ज्ञापयति— न वा इति । एतदिति क्रियाविशेषणम् । सुगेभिः सुगैरित्यर्थः । पिष्टपश्वादिविधिस्तु कार्तयुगधर्मनिष्ठाधिकारिविशेषनियतः ' पशुयज्ञैः कथं हिंस्रैर्मादृशो यष्टुमर्हति ' [म. भा. १२।१७५।३३] इत्यादिवचनाच्चेति भावः ।

अस्त्वग्नीषोमीयादौ श्रुतिबलादहिंसात्वम् , इह तु कथमित्यत्राह— इह चेति । अयमप्यर्थः श्रुतिस्मृतिसिद्ध इति भावः । ननु 'अहिंसन् सर्वभूतान्यन्यत्र तीर्थेभ्यः' इत्यादिनाऽग्नीषोमीयादेरन्यस्य हिंसात्वं प्रतीयते, अन्यथाऽन्यत्रेति तद्व्यवच्छेदानुपपत्तेरित्यत्राह— अत इति । अयमभिप्रायः— न तावदिह दुःखजननमात्रं हिंसा, रक्षणरूपेषु चिकित्सकशल्यप्रयोगादिष्वपि प्रसङ्गात् ; नापि प्राणवियोजनमात्रम् , अतद्रूपेषु सर्वस्वहरणनरकपीडादिषु हिंसाशब्दप्रयोगदर्शनात् । न चायमुपचारः, नियामकाभावात्, विपरिवर्तस्यापि दुर्वारत्वात् । अतोऽनर्थपर्यवसितस्तादात्विकदुःखजनको व्यापारो हिंसेत्येव तत्त्वम्— इति । ततश्च ' अन्यत्र तीर्थेभ्यः ' इत्येतत्पश्वादेर्भाविपुरुषार्थविशेषानभिज्ञपामरदृष्ट्योक्तम् । तस्मिन्नपि वाक्ये हिंसात्वं नास्तीत्येव तात्पर्यम् । उक्तं च मनुना— 'तस्माद्यज्ञे वधोऽवधः' [५।३९] इति । तत्रापि ' वधः ' इति पामरदृष्ट्याऽनुवादः । 'अवधः' इति तत्त्वकथनम् । यद्यपि क्रत्वनुप्रविष्टानां सोमोच्छिष्टभक्षणप्रभृतीनां हिंसालक्षणवत्तल्लक्षणान्तरेण व्यवच्छेदः शक्यः ; तथापि तेषां प्रत्यवायानाधायकवचनबलादेव तथात्वमङ्गीकुर्मः ; न पुनः क्रत्वर्थतया विधानमात्रेण । नन्वेवमुत्सर्गापवादन्यायस्य कीदृशो विषयः ? तादृश एव, यत्र निरवकाशविशेषवाक्यविरोधादेव सावकाशसामान्यशब्दसङ्कोच इति निस्तरङ्गमेतत् ॥ ३१॥

पुनरपि प्राणिमारणस्यापि युद्धस्य प्रशंसामुखेनाधर्मभ्रममुन्मूलयति— यदृच्छयेति । 'यदृच्छयोपपन्नं' इत्यत्राहेतुत्वादिभ्रमव्युदासायाह— अयत्नोपनतमिति । प्राक्तननिरतिशयपुण्यविपाकलभ्यत्वादिदानीमयत्नोपनतत्वम् । निरतिशयसुखोपायभूतमिति । स्वर्गशब्दो हि ' यस्मिन्नोष्णं न शीतं ' 'यन्न दुःखेन सम्भिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरम् । अभिलाषोपनीतं तत्सुखं स्वर्गपदास्पदम्' इति निरतिशयसुखविशेषे व्युत्पन्नः । देशविशेषस्तु तादृशसुखभोगस्थानतया स्वर्गः । धर्माणां च स्वतो निरतिशयसुखसाधनत्वं स्वभावः । फलाभिसन्ध्यादिलक्षणप्रतिबन्धकवशादन्यथात्वमिति च्विप्रत्ययमप्रयुञ्जानस्य भावः । अपावृतशब्दाभिप्रेतं निर्विघ्नत्वम् । 'सुखिनः' इत्यस्य पुण्यवन्त इति प्रतिपदम् । न हि सुखमेवेदृशयुद्धलाभहेतुः । अतोऽत्र सुखशब्देन सुखसाधनं लक्ष्यत इति भावः । यद्वाऽत्र सुखिशब्दः सुखयोग्यत्वलक्षणसम्बन्धपरः । तद्योग्यत्वं च पुण्यवत्त्वमेवेति भावः ॥ ३२ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

७ ह. पै. भा.— परमार्थतत्त्वापेक्षया शोकमोहौ न सम्भवत इत्युक्तम् ; न किं केवलं परमार्थतत्त्वापेक्षया शोकमोहयोरकर्तव्यता साध्यते तत्राऽऽह— स्वधर्ममपि स्वधर्मः क्षत्रियस्य युद्धं तदप्यवेक्ष्य त्वं विकम्पितुं नार्हसि प्रचलितुं नार्हसि । स्वाभाविकाद्युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते । हि यस्मात् ॥ ३१ ॥ इत युद्धं कर्तव्यमित्युच्यते— यदृच्छया चोपपन्नमागतं कर्तव्यतया प्राप्तमपि ॥ ३२ ॥

८ वें. व्र. गि.— इत्थं विंशत्या श्लोकैः ' अशोच्यानन्वशोचस्त्वम् ' [२।११] इत्यनेन प्रतिज्ञातोऽर्थो निरूपितः ; इदानीं ' प्रज्ञावादांश्च भाषसे ' [२।११] इत्यनेन प्रतिज्ञातमर्थं निरूपयत्यष्टभिः । द्विविधो ह्यर्जुनस्य प्रज्ञावादः । तत्राद्यस्तावत् ' न च श्रेयो ऽनु पश्यामि हत्वा स्वजनम ' [१।३१] इत्यादिः ' धार्तराष्ट्रा रणे हन्युस्तन्मे क्षेमतरं भवेत् । [१।४६] इत्यन्तः स्वजनवधानौचित्यपुरस्कारप्रवृत्तः । स तु ' अनार्यजुष्टम् ' [२।२] इत्यादिनाऽस्मिन्नध्याये निरस्तः । ततः ' कथं भीष्ममहं सङ्ख्ये ' [२।४] इत्यादिपञ्चश्लोकैर्धा गुरुवधानौचित्यपुरस्कारप्रवृत्तो द्वितीयः प्रज्ञावादः । सोऽयमत्र निरस्यते । यद्यपि ' वेदाविनाशिनम् ' [२।२१] इत्यत्र विदुषः कर्मलेपाभावप्रतिपादनेनैव गुरुवधप्रत्यवायाभावस्यापि सिद्धेः तेनैव ' कथं भीष्ममहम् ' [२।४] इत्यादिः प्रज्ञावादोऽपि निरस्तो भवति ; तथापि हेत्वन्तरेणापि तन्निरासार्थमयमारम्भः । अत एव श्लोके ' अपि च ' इत्युक्तम् । न केवलं परमार्थदृष्ट्यैव युद्धप्रतिबन्धकयोः शोकमोहयोरकर्तव्यत्वम् , किन्तु स्वधर्ममवेक्ष्यापि शोकमोहाभ्यां विकम्पितुं नार्हसीत्यर्थः । कोऽसौ स्वधर्मः ? तत्राह— युद्धादिति । युद्धादन्यत् क्षत्रियस्य श्रेयः प्रशस्तं कर्म न विद्यते । ' युद्धं क्षत्रियस्य धर्मः ' इत्येतावतैव निर्वाहेऽपि ' युद्धादन्यन्न विद्यते ' इत्युक्त्वा क्षत्रियस्य राज्यपालनादिधर्मान्तराणां सत्त्वेऽपि तेषां युद्धमूलकपृथिवीजयाधीनत्वाद्युद्धमेव मुख्यो धर्म इति दर्शितम् ।

ननु सत्यमेव युद्धं मुख्यो धर्मः ; तथापि भीष्मद्रोणादिगुरुब्राह्मणवधरूपत्वान्नेदं युद्धं धर्म इत्यत्राह— धर्म्यादिति । धर्मादनपेतं धर्म्यम् । गुरुब्राह्मणयोरपि तयोराततायित्वाद्धर्म एव तद्वध इति भावः । आततायित्वं च तयोः ' कार्पण्यदो-

घोपहत—' [२।७] इति श्लोकावतारिकायामुपपादितम्, हि-शब्देन चाततायिगुरुब्राह्मणवधो धर्मशास्त्रेषु विहितः प्रसिद्ध एवेति द्योत्यते। तथा हि मन्वादिवचनानि—'गुरुं वा बालवृद्धौ वा ब्राह्मणं वा बहुश्रुतम्। आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन्॥ नाततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन। प्रच्छन्नं वा प्रकाशं वा (प्रकाशं वाऽप्रकाशं वा) मन्युस्तं मन्युमृच्छति' [मनुः ८। ३५०–३५१] 'आततायिनमायान्तमपि वेदान्तगं रणे। जिघांसन्तं जिघांसीयात्र तेन ब्रह्महा भवेत्' इत्यादीनि। न च 'आचार्यं च प्रवक्तारं पितरं मातरं गुरुम्। न हिंस्याद्ब्राह्मणान् गाश्च सर्वांश्चैव तपस्विनः' [४।१६२] इति मनुवचनं ब्राह्मणादीनामाततायित्वेऽपि हिंसाप्रतिषेधपरम्, हिंसामात्रनिषेधस्य सामान्यशास्त्रेणैव सिद्धत्वात् 'नाततायिवधे दोषोऽन्यत्र गोब्राह्मणवधात्' इति सुमन्तुवचनाच्च; तथा च 'गुरुं वा बालवृद्धौ वा' [मनुः ८।३५०] इत्यादिवचनान्याततायिवधविध्यर्थवादाः 'इत्थं किलाततायिवधः प्रशस्तो यद्गुरुब्राह्मणादयोऽत्यन्तावध्या अप्याततायिनो हन्तव्याः' इति तत्प्रशंसापरा इति वाच्यम्। हिंसामात्रनिषेधस्य सामान्यशास्त्रसिद्धत्वेऽपि आचार्यब्राह्मणादिहिंसायां गुरुप्रायश्चित्तप्रदर्शनार्थं 'आचार्यं च' इति वचनम्; यद्वा तस्यातताायिब्राह्मणविषयत्वेऽपि 'गुरुं वा' इत्यादिवचनेषु 'आततायिनमायान्तम्' 'जिघांसन्तं जिघांसीयात्' इत्यादिश्रवणाज्जिघांसार्थप्रवृत्ताततायिब्राह्मणादिविषयाणि तानि वचनानि, 'आचार्यं च' इति त्वजिघांसुकेवलाततायिब्राह्मणविषयमित्युभयोरपि भिन्नविषयतायाः स्पष्टत्वेन विरोधासिद्ध्या अर्थवादत्वकल्पनानौचित्यात्, अन्यथा ब्राह्मणादिप्रशंसार्थं 'आचार्यं च' [मनुः ४।१६२] इति वचनम् 'इत्थं प्रशस्ता ब्राह्मणादयो यदाततायित्वेऽपि न हन्तव्याः' इति वैपरीत्यस्यैवापातात्; 'उद्यतेषुं रणे दृष्ट्वा ब्राह्मणं क्षत्रबन्धुवत्। यो हन्यात्समरे क्रुद्धं युध्यन्तमपलायिनम्। ब्रह्महत्या न तस्य स्यादिति धर्मेषु निर्णयः' इति [५।१७८।५१] महाभारतवचनपर्यालोचनया उक्तरीत्या विषयव्यवस्थाया औचित्याच्च; 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' 'धर्म्याद्धि युद्धात्' 'अथ चेत्त्वं धर्म्यमिमम्' [२।३३] इत्यादिपरमाप्तसर्वज्ञभगवद्वचनानुगृहीतस्य 'गुरुं वा' इत्यादेराततायिगुरुब्राह्मणवधधर्मत्ववचनस्य स्वार्थपरत्वावश्यम्भावाच्च। न च तथापि 'न हिंस्याद्ब्राह्मणान्' [मनुः ४।१६२] इत्येतद्धर्मशास्त्रम्, आततायिब्राह्मणवधशास्त्रं तु 'जित्वा वा भोक्ष्यसे महीम्' [२।३७] इति वक्ष्यमाणविधया दृष्टार्थत्वादर्थशास्त्रम्; अर्थशास्त्राच्च धर्मशास्त्रं बलवत्, 'अर्थशास्त्रात्तु बलवद्धर्मशास्त्रमिति स्थितिः' इति याज्ञवल्क्यवचनात् [२।२१]; तथा च भीष्मद्रोणाद्याततायिगुरुब्राह्मणवधस्य न धर्मत्वमिति वाच्यम्; दृष्टप्रयोजनोद्देश्यकशास्त्रस्यैवार्थशास्त्रत्वेन भीष्मादिवधस्य राज्यद्वारा प्रजापालनरूपधर्मोद्देश्यकत्वेन तद्विधेर्धर्मशास्त्रतयाऽर्थशास्त्रत्वाभावात्। 'जित्वा वा भोक्ष्यसे' [२।३७] इति त्वानुषङ्गिकफलकथनम्। पालनार्थो वा भुजिः, 'भुजोऽनवने' [अष्टा. १।३।६६] इति पालनार्थस्य भुजो निषिद्धमप्यात्मनेपदमार्षत्वान्न दोष इति सर्वं रमणीयम्॥ ३१॥

न केवलं धर्मशास्त्रपर्यालोचनयैव भीष्मद्रोणादिभिः सह योद्धव्यम्, किन्तु शिष्टाचारपर्यालोचनयाऽपीत्याह—**यदृच्छयेति**। किञ्च क्षत्रिया ईदृशं युद्धं लभन्त इति प्रथममन्वयः। ईदृशमित्यस्यैव विवरणं यदृच्छयेत्यादि। यदृच्छयोपपन्नं अप्रार्थनयोपस्थितम्। न हि भीष्मद्रोणावुद्दिश्यायं समरसमारम्भः, येन 'कथं भीष्ममहं संख्ये द्रोणं च' [२।४] इत्यादि ब्रूयाः, किन्तु महाततायिनं दुर्योधनमुद्दिश्य; तत्र यदि भीष्मद्रोणौ धर्मस्थितिमतिलङ्घ्य स्वयमापतेताम्, ताभ्यां सह युद्धे को वाऽस्माकं दोषः? इत्यर्थः। न केवलं दोषाभावमात्रम्, प्रत्युताभ्युदय इत्याह—**स्वर्गद्वारमिति**। स्वर्गस्य द्वारमिव द्वारम्, तत्प्राप्तिहेतुः; श्रूयते हि—"ये युध्यन्ते प्रधनेषु शूरासो ये तनुत्यजः। ये वा सहस्रदक्षिणास्तांश्चिदेवापिगच्छताम्" इति; युद्धस्य दिव्यगतिसाधनत्वं स्मर्यते च—'आहवेषु मिथोऽन्योन्यं जिघांसन्तो महीक्षितः। युद्ध्यमानाः परं शक्त्या स्वर्गं यान्त्यपराङ्मुखाः' [मनुः ७।८९] इति, इति भावः। ननु कथं युद्धस्य स्वर्गसाधनत्वं हिंसारूपत्वेन श्येनादिवत् प्रत्यवायजनकत्वादित्यत आह—**अपावृतमिति**। आवृतमावरणम्। भावे निष्ठा। अपगतमावृतं प्रत्यवायरूपं स्वर्गद्वारताप्रतिबन्धकं यस्मात्तदपावृतम्। श्येनादयो हि विहिता अपि फलदोषेण दुष्टत्वात् प्रत्यवायजनकाः, तत्फलस्य शत्रुवधस्य 'न हिंस्यात्सर्वा भूतानि' इत्यादिशास्त्रनिषिद्धत्वात् फले च विध्यभावेन 'विधिस्पृष्टे निषेधानवकाशः' इति न्यायस्याप्यनवतारात्। युद्धं तु नैवम्, तत्फलस्य स्वर्गस्यानिषिद्धत्वात्। स्वयं हिंसारूपस्यापि तस्याग्नीषोमीयालम्भवद्विहिततया 'विधिस्पृष्टे निषेधानवकाशः' इति न्यायान्न प्रत्यवायजनकतेति भावः। **ईदृशं** उक्तविशेषणत्रयविशिष्टं युद्धं सुखिन एव सन्तः, न तु त्वमिव शोचन्त इत्यर्थः; क्षत्रिया भीष्ममरुत्तादयो लभन्ते। तस्मात्त्वमपि क्षत्रियाणां पूर्वतनमाचारं दृष्ट्वा इदं युद्धं न त्यक्तुमर्हसीत्यर्थः।

यद्यपि पूर्वाचारं प्रदर्शयितुं 'अलभन्त' इति भूतार्थलकार एवोचितः, तथापि भीष्मद्रोणौ पूजार्हौ गुरू प्रति 'कथं योत्स्यामि' इति मन्यमानमर्जुनं प्रति स्वगुरुणाऽथ च परशुरामेण सह कृताहवं तमेव भीष्मं पुरतः स्थितं निदर्शयितुं तदीययुद्धवृत्तान्तस्य भूतत्वेऽप्युत्साहविशेषजननाय तस्मिन्वर्तमानत्वारोपेण लभन्त इति लट्प्रयोगः कृतः। भीष्मः किल पुरा काशीराजपुत्रीरम्बाम्बिकाम्बालिकाख्यास्तिस्रो वीर्यशुल्काः कन्याः स्वशौर्येणानीय कनिष्ठभ्रात्रे विचित्रवीर्याय दातुमियेष। तमम्बाख्या राजकन्योवाच 'साल्वः पूर्वं मया वृतस्तेनाप्यहं' इति। तां च भीष्मस्तथैव तत्याज। साल्वं गत्वा बहुशः प्रार्थयमानाऽपि 'नाहं भीष्मेण बला-

नीतां त्वां परिणेष्यामि ' इति तेन प्रत्युक्ता परशुरामं शरणं जगाम । स च भीष्ममागत्योवाच—

' भीष्म कां बुद्धिमास्थाय काशीराजसुता त्वया ।
अकामे [न त्वयाऽऽ] यमिहाऽऽनीता पुनश्चैव विसर्जिता ॥
परित्यक्ता हि साल्वेन त्वया नीतेति भारत ।
तस्मादिमां मन्नियोगात्प्रतिगृह्णीष्व भारत ॥
न करिष्यसि चेदेतद्वचनं मे कुरूद्वह ।
निहनिष्यामि सामात्यं त्वामद्यैव पुनः पुनः ' इति ।

ततस्तं भीष्मः प्राह—

' नाहमेनां पुनर्दद्यां भ्रात्रे ब्रह्मन्कथञ्चन ।
साल्वस्याहमिति ह्याह पुरा मामिह भार्गव ॥
मया चैवाभ्यनुज्ञाता ब्रह्मर्षे किं श्रमेण ते ।
प्रसीद मा वा यद्वा ते कार्यं तत्कुरु मा चिरम् ॥
अयं चापि विशुद्धात्मन् पुराणः श्रूयते महान् ।
मरुत्तेन महाबुद्धे गीतः श्लोको महात्मना ॥
गुरोरप्यवलिप्तस्य कार्याकार्यमजानतः ।
उत्पथं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ॥
स त्वं गुरुरिति प्रेम्णा मया सम्मानितो भृशम् ।
गुरुवृत्तं न जानीषे तस्माद्योत्स्याम्यहं त्वया ॥
गुरुं न हन्यां समरे ब्राह्मणञ्च विशेषतः ।
विशेषतस्तपोवृद्ध एवं क्षान्तं मया तव ॥
उद्यतेषुं रणे दृष्ट्वा ब्राह्मणं क्षत्रबन्धुवत् ।
यो हन्यात्समरे क्रुद्धं युध्यन्तमपलायिनम् ॥
ब्रह्महत्या न तस्य स्यादिति धर्मेषु निश्चयः ।
व्यपनेष्यामि ते दर्पं युद्धे राम न संशयः ॥
तत्र त्वं निहतो राम मया शरशतार्दितः ।
प्राप्स्यसे निर्जितांल्लोकाञ्छस्त्रपूतो मया रणे ' इति ॥

तदेतत्सर्वमुद्योगपर्वणि [१७८ । २८-५८] स्थितम् । एवं युद्धावलेपेन कार्याकार्यविचारशून्यतया आततायीभूय युद्ध्यमानस्य गुरोर्ब्राह्मणस्यापि वधो न दोषावह इति मरुत्तादिपूर्वक्षत्रियप्रवर्तितधर्मनिर्णयमुपजीव्य स्वगुरुणा ब्राह्मणेन जामदग्न्येन सह महद्युद्धं भीष्मश्चकार । तच्च यदृच्छयोपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतं च भवति । एवमन्येऽपि क्षत्रिया उदाहार्याः । तमिमं शिष्टाचारं त्वमप्यनुवर्तस्वेति भावः ॥ ३२ ॥

९ व० त० दी०— किञ्च यदुक्तं ' वेपथुश्च शरीरे मे ' [१।२९] इत्यादिधर्मविरुद्धमात्मलक्षणं तदप्ययुक्तमित्याह— स्वधर्ममिति । धर्मनिष्ठस्य नैतदुचितमित्याह—धर्म्यादिति ॥ ३१ ॥ तदेतदुपपादयति— यदृच्छयेति । सुखिनो भाग्यवन्तः युद्धं स्वर्गद्वारभूतम् । 'द्वौ सम्मताविह मृत्यू दुरापौ' इति भागवतवाक्यात् [६।१०।३३]॥३२॥

१० पु. अ. त.— एवमात्मस्वरूपज्ञानेन शोको न कर्तव्य इत्युक्त्वा स्वधर्मादपि मा शुच इत्याह— स्वधर्ममपीति । स्वधर्मं क्षात्रमवेक्ष्य विकम्पितुं नार्हसि यतः क्षत्रियाणामयमेवोत्तमो धर्म इत्याह— धर्म्यादिति । धर्म्याद्युद्धादन्यत् क्षत्रियस्य श्रेयो न विद्यते । क्षत्रियाणां परलोकादिकं त्वनेनैव भवति ॥ ३१ ॥ तस्मादेतादृशं भाग्यवन्त एव लभन्ते इत्याह— यदृच्छयेति । यदृच्छया भगवदिच्छया उपपन्नम् । अपावृतमुद्घाटितकपाटस्वर्गद्वारम् । ईदृशं युद्धं क्षत्रियाः सुखिनो भाग्यवन्तो लभन्ते । प्राप्नुवन्ति एतादृशयुद्धासौ भाग्यवत्त्वं भगवदिच्छयानुरूपत्वाद्भगवत्सन्निधित्वाच्चेति भावः ॥ ३२ ॥

११ नी० भा० दी०— अर्जुनस्य अनात्मनि देहे आत्मधीरूपो मोहो निवारितः, इदानीं स्वधर्मे युद्धे अधर्मधीरूपं मोहं निवारयति— स्वधर्ममपीत्यादिना । युद्धं क्षत्रियस्य स्वो धर्मः, तमवेक्ष्यापि विकम्पितुं चलितुं नार्हसि । हि यस्मात् धर्म्यात् धर्मादनपेताद्युद्धादन्यत् क्षत्रियस्य श्रेयः प्रशस्ततरं नास्ति ॥ ३१ ॥
किञ्च यदृच्छया अप्रार्थितमप्युपपन्नमुपस्थितं स्वर्गद्वारमपावृतमुद्घाटितं ये क्षत्रिया लभन्ते ते सुखिनो धन्या भवन्तीति सम्बन्धः ॥ ३२ ॥

क्षत्रियस्य धर्म्ययुद्धाकरणे प्रत्यवायः ।

अथ चेत्त्वमिमं धर्म्यं संग्रामं न करिष्यसि ।

' चेत्त्वं धर्म्यमिमं ' इति ब्रह्मानन्दगिरिकारसम्मतः पाठः ।

ततः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि ॥ ३३ ॥
अकीर्तिं चापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम् ।
सम्भावितस्य चाकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते ॥ ३४ ॥

१ शां. भा.— एवं कर्तव्यताप्राप्तमपि— अथेति ॥ अथ चेत्त्वमिमं धर्म्यं धर्मादनपेतं विहितं सङ्ग्रामं युद्धं न करिष्यसि चेत्, ततस्तदकरणात् स्वधर्मं कीर्तिं च महादेवादिसमागमनिमित्तां

हित्वा केवलं पापमवाप्स्यसि ॥ ३३ ॥ न केवलं स्वधर्मकीर्तिपरित्यागः— अकीर्तिमिति। अकीर्तिं चापि भूतानि कथयिष्यन्ति ते तव अव्ययां दीर्घकालाम्। 'धर्मात्मा शूरः' इत्येवमादिभिर्गुणैः सम्भावितस्य चाकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते, सम्भावितस्य चाकीर्तेर्वरं मरणमित्यर्थः॥ ३४॥

२ आ.शां.व्या.—स्वधर्मस्य युद्धस्य श्रद्धया करणे स्वर्गादिमहाफलप्राप्तिं प्रदर्श्य तदकरणे प्रत्यवायप्राप्तिं प्रदर्शयन्नुत्तरश्लोकगताथशब्दार्थं कथयति— एवमिति। विहितत्वं फलवत्त्वमित्यनेन प्रकारेणेत्यर्थः। अन्वयार्थं पुनश्चेदित्यनूद्यते। महादेवादीत्यादिशब्देन महेन्द्रादयो गृह्यन्ते॥ ३३॥ युद्धाकरणे क्षत्रियस्य प्रत्यवायमामुष्मिकमापाद्य शिष्टगर्हालक्षणं दीर्घकालभाविनमैहिकमपि प्रत्यवायं प्रतिलम्भयति— न केवलमिति। युद्धे स्वमरणसन्देहात् तत्परिहारार्थमकीर्तिरपि सोढव्या, आत्मसंरक्षणस्य श्रेयस्करत्वादित्याशङ्क्याऽऽह— धर्मात्मेति। मान्यानामकीर्तिर्भवति मरणादपि दुःसहेति तात्पर्यार्थमाह— सम्भावितस्येति॥३४॥

३ रा. भा.— अथ क्षत्रियस्य स्वधर्मभूतमिममारब्धं सङ्ग्रामं मोहादज्ञानान्न करिष्यसि चेत् ततः प्रारब्धस्य धर्मस्याकरणात्स्वधर्मफलं निरतिशयसुखं विजयेन निरतिशयां च कीर्तिं हित्वा पापं निरतिशयमवाप्स्यसि ॥ ३३ ॥ न ते केवलं निरतिशयसुखकीर्तिहानिमात्रम्, अपितु 'पार्थो युद्धे प्रारब्धे पलायितः' इत्यव्ययां सर्वदेशकालव्यापिनीमकीर्तिं च समर्थान्यसमर्थान्यपि सर्वाणि भूतानि कथयिष्यन्ति। ततः किमिति चेत्— शौर्यवीर्यपराक्रमादिभिः सर्वसम्भावितस्य तद्विपर्ययजा ह्यकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते; एवंविधाया अकीर्तेर्मरणमेव तव श्रेय इत्यर्थः ॥ ३४ ॥

४ वे.ता.चं.— एवं युद्धस्य धर्म्यत्वेन निरतिशयसुखसाधनत्वमुक्तम्; अथ तदकरणे प्रत्यवायमाह— अथ चेदिति। युद्धाकरणस्य ब्राह्मणादीनां पापहेतुत्वाभावात् त्वंशब्दः क्षत्रियत्वपर इत्यभिप्रायेणोक्तम्— क्षत्रियस्य स्वधर्मभूतमिति। 'इमम्' इति निर्देशाभिप्रेतमुक्तम्— आरब्धमिति। मोहात् धर्मेऽप्यधर्मत्वभ्रमादित्यर्थः। न हि युद्धस्याकरणमात्रं क्षत्रियस्यापि प्रत्यवायहेतुः, सर्वदा युद्धकरणप्रसङ्गादित्यत उक्तं प्रारब्धस्येति। स्वधर्मफलमिति। धर्मशब्दोऽत्र फलपरः, अन्यथा पौनरुक्त्यात्; अनुवादमात्रत्वेऽनिष्टप्रसङ्गपर्यवसानाभावाच्चेति भावः। आगामिकीर्तिविषयत्वायोक्तं विजयेनेति। न केवलं दृष्टादृष्टरूपनिरतिशयपुरुषार्थहानमात्रम्, निरतिशयदुःखहेतुभूतं पापमवाप्स्यसीति वाक्यार्थः ॥ ३३ ॥

एवं दृष्टादृष्टरूपफलहानिरदृष्टप्रत्यवायश्चोक्तः; अथ दृष्टप्रत्यवायमाह— अकीर्तिं चेति। अकीर्तिरिह दुष्कीर्तिः। 'न ते केवलम्' इत्यादावपि पारलौकिकनिरतिशयपापमात्रमित्यनुसन्धेयम्। प्रारब्धे पलायित इति कान्दिशीकतया प्रथमव्यापारमप्यकृत्वेति भावः। अव्ययशब्देनाविनाशित्वाभिधानात् सर्वकालव्यापित्वमुच्यताम्; सर्वदेशव्यापित्वं तु कथमुच्यते? इत्थं— यद्यकीर्तिः सर्वदेशव्यापिनी न स्यात्, सर्वकालव्यापिन्यपि न स्यात्, कालक्रमेण सङ्कोचाद्विच्छेदोपपत्तेरिति। यद्वा देशतः कालतश्चान्यूनत्वमेवात्र अव्ययत्वं विवक्षितम्। भूतान्यपीति अपिशब्दान्वयः। चापीत्यनतिरिक्तार्थत्वे निष्प्रयोजनत्वम्, 'ततो भूतानि' इति सामान्यनिर्देशात्। अपिशब्दान्वयबलाच्चोक्तं समर्थान्यसमर्थान्यपीत्यादि। अकीर्तेरिष्टत्वमाशङ्क्योत्तरार्धमुच्यत इत्याह— ततः किमिति। चशङ्कानिराकरणार्थः। अर्जुनस्य सम्भावितत्वहेतूनाह— शौर्येति। सर्वसम्भावितस्येति। पूर्वनिर्दिष्टैः समर्थैरसमर्थैश्च भूतैः सम्भावितस्येत्यर्थः। ननु मरणादतिरेकः किं हेयतया? उपादेयतया वा?। न प्रथमः, 'जीवन् भद्राणि पश्यति' [म.भा.] 'आत्मार्थे पृथिवीं त्यजेत्' इत्यादिवचनात्। न द्वितीयः, प्रकरणविरोधादित्यत्राह— एवंविधाया इति। 'जीवन् भद्राणि' इत्यादिकं तु क्षत्रियापुत्रस्य तेऽद्य नोपादेयम्। न चेयमकीर्तिर्लघीयसी, येन मरणाच्छ्रेयसी स्यात्। किन्त्वेवंविधा सर्वकालदेशव्यापिनी, इयं च नरकायापि स्यात्, तथैव स्मृत्यादिसिद्धत्वात्। तथा चोत्तरस्मिन् रामायणे[वा.७।४५।१२-१३] रघुनाथवाक्यम्— 'अकीर्तिर्यस्य गीयेत लोके भूतस्य कस्यचित्। पतत्येवाधमान् लोकान्यावच्छब्दः स कीर्त्यते' इति। युद्धे मरणं तु तत एव स्वर्गाय स्यादिति भावः ॥ ३४ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

७ ह. पै. भा.— धर्म्यं धर्मादनपेतम् ॥ ३३ ॥ न केवलं स्वधर्मकीर्तिपरित्यागः— सम्भावितस्य 'धर्मात्मा शूरः' इत्यादिगुणैः सम्भावितस्याकीर्तेर्वरं मरणमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं धर्मशास्त्रशिष्टाचारपर्यालोचनया दोषाभावादभ्युदयावहत्वाच्च भीष्मद्रोणादिभिर्युद्धं कर्तव्यमित्युक्तम्। इदानीमकरणे प्रत्यवायप्रसङ्गादपि तत्कर्तव्यमित्याह— अथ चेति। अथेति पक्षान्तरे। त्वं इममारब्धं धर्म्यं धर्मादनपेतं च सङ्ग्रामं न करिष्यसि चेत्, ततो युद्धाकरणाद्धेतोः पापमवाप्स्यसि। ननु युद्धं काम्यं, न तु नित्यं नैमित्तिकं वा, 'युध्यमानाः परं शक्त्या स्वर्गं यान्त्यपराङ्मुखाः' इत्यादिस्मृतेः; ततः कथं तदकरणे

पापम् ? तत्राह— स्वधर्ममिति । 'प्रारब्धं काम्यं नित्यायते' इति न्यायात् काम्यस्याप्यारम्भादूर्ध्वमकरणे प्रत्यवायोऽस्त्येव । अत एव खलु "यः सत्रायापगुरते स विश्वजिता यजते" इति सत्रार्थं सङ्कल्प्य तदननुष्ठायिनः प्रायश्चित्तत्वेन विश्वजिद्विधीयते। तथा चेदं युद्धं त्वयाऽऽरब्धमिति नित्यस्याकरणे प्रारब्धावश्यपरिसमापनरूपं स्वधर्मं तथा महादेवादिसमागमनिमित्तां कीर्तिं च हित्वा पापं यास्यसीत्यर्थः ।

पापशब्देन चात्र दुःखहेत्वनिष्टमुच्यते । तच्च द्विविधं नरकपातलक्षणं लोकगर्हालक्षणं च; तत्राद्यं स्वधर्मं हित्वेत्यनेनोपपादितम्, द्वितीयं तु कीर्तिं हित्वेत्यनेन सूचितम् ॥ ३३ ॥

तदेव प्रपञ्चयति त्रिभिः— अकीर्तिमिति । ते तव अकीर्तिं चापि 'नायं शूरः' इत्येवंरूपां भूतानि कथयिष्यन्ति । न केवलं स्वधर्मत्यागान्नरकपातमात्रम्, किन्तु सत्कीर्तिहान्याऽसत्कीर्त्यैवाप्तिश्चेति निपातयोरर्थः । ननु यद्यकीर्तिभयाद्युद्धं कर्तव्यं तर्हि मे मरणमेव स्यात्, जये सति 'यानेव हत्वा न जिजीविषामः' [२।६] इति प्रागुक्तेः, पराजये च सत्यनुक्तसिद्धत्वात्; तच्च मरणं महद्दुःखम्, अतोऽपकीर्तिरपि सोढव्येत्याशङ्क्य मरणदुःखादकीर्तिदुःखमेवाधिकमित्याह— **अकीर्तिर्मरणादिति** । अतिरिच्यते अधिका भवति । आधिक्य एव हेतुगर्भमकीर्तिविशेषणम् । अव्ययामिति, दीर्घकालामित्यर्थः ।

मरणं हि तत्काल एव दुःखं दत्त्वा गच्छति । अकीर्तिस्तु दीर्घकालं तद्वितन्वाना लोकमुखपरम्परया स्वयमप्यभिवर्धते, मृत्वा लोकान्तरप्राप्तावपि तत्रत्यैर्देवर्ष्यादिभिरयं गर्हितं कृतवानित्युपालम्भं, इह च पुत्रपौत्रादीनां 'गर्हितस्येयं सन्ततिः' इति मनुष्यैरुपालम्भं च जनयति । तदेतद्भूतानि कथयिष्यन्तीति देवमनुष्यादिसाधारणप्राणिमात्रवाचिना भूतशब्देन ध्वनितम् ।

नन्वाततायीति लोकैर्गर्हितस्यापि दुर्योधनस्य ततो न किञ्चिद्दुःखं दृश्यते, तत्कथमुच्यते 'मरणादकीर्तिरतिरिच्यते' इति ? तत्राह— **सम्भावितस्येति** । बहुमतस्येत्यर्थः । दुर्योधनो हि जन्मत एव पापिष्ठः कलिपुरुषोऽपकीर्तिरूप एव स्वयमिति तमसो मालिन्यमिव न तस्यापकीर्तिर्दोषः, किन्तु लोकैर्बहुमान्यस्य पुरुषस्य । त्वं तु सर्वलोकेश्वरेश्वरेण महादेवेन सह साक्षात्कृताहवः तदनुग्रहावाप्तदिव्यास्त्रविभवः पुरुषधौरेयः सर्वैरेव सम्भाव्यस इति त्वादृशस्यैवाकीर्तिदुःखम्, 'पाषाणपातो हि फलद्रुमाणाम्' इति न्यायादिति भावः । चो हेतौ । यस्मादेवं तस्मान्मरणमप्यङ्गीकृत्यापकीर्तिः परिहर्तव्येति तदर्थं युद्धं कार्यमित्याशयः ॥ ३४ ॥

९ व० त० दी०— विपक्षे बाधकमाह– **अथ चेदिति** । धर्म्यं धर्मादनपेतं युद्धं न करिष्यसि तर्हि लौकिकवैदिकहानिपूर्वकं प्रत्यवायमवाप्स्यसि ॥ ३३ ॥ किञ्च **अकीर्तिमिति** । भूतानि प्राणिजातानि । विजयीति सम्भावितस्य ॥ ३४ ॥

१० पु. अ. त.— एवं स्वधर्मावेक्षणेन मदुक्तसङ्ग्रामाकरणे तव बाधकं स्यादित्याह— **अथ चेदिति** । अथ स्वधर्मावेक्षणानन्तरमपि इमं मदग्रे धर्म्यं मदाज्ञारूपं सङ्ग्रामं चेन्न करिष्यसि तदा स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसीत्यर्थः ॥३३॥ किञ्च पापात्परलोकनाश एव भविष्यतीति न, किन्त्विह लोकेऽप्यपकीर्तिर्भविष्यतीत्याह— **अकीर्तिं चापीति** । भूतानि अपि ते अकीर्तिमव्ययां सदानुवर्त्तमानां कथयिष्यन्ति । भूतानीति नपुंसकलिङ्गकथनेन तथा कथनायोग्या अपि कथयिष्यन्तीति व्यञ्जितम् । नन्वकीर्तिकथनेन किं स्यादित्यत आह— **सम्भावितस्येति** । सम्भावितस्य युद्धादौ अकीर्तिः मरणात् अतिरिच्यते, अधिका भवतीत्यर्थः ॥ ३४ ॥

११ नी० भा० दी०-- युद्धत्यागे इष्टनाशोऽनिष्टप्राप्तिश्च भवतीत्याह-- **अथ चेदिति** ॥ ३३ ॥ **अव्ययां** दीर्घकालाम् ॥ ३४ ॥

भयाद्रणादुपरतं मंस्यन्ते त्वां महारथाः ।
येषां च त्वं बहुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवम् ॥ ३५ ॥
अवाच्यवादांश्च बहून् वदिष्यन्ति तवाहिताः ।
निन्दन्तस्तव सामर्थ्यं ततो दुःखतरं नु किम् ? ॥ ३६ ॥

१ शां. भा.— किञ्च **भयादिति** । भयात् कर्णादिभ्यो रणात् युद्धादुपरतं निवृत्तं मंस्यन्ते चिन्तयिष्यन्ति, न कृपया; इति त्वां महारथा दुर्योधनप्रभृतयः। [के मंस्यन्ते ? इति आह–] येषां च त्वं दुर्योधनादीनां बहुमतो बहुभिर्गुणैः युक्त इत्येवं मतः (सः), बहुमतो भूत्वा पुनस्त्वं यास्यसि लाघवं लघुभावम् ॥ ३५ ॥ किञ्च— **अवाच्यवादानिति** ॥ अवाच्यवादान् अवक्तव्यान्

वादांश्च बहूननेकप्रकारान् वदिष्यन्ति तवाहिताः शत्रवः निन्दन्तः कुत्सयन्तः तव त्वदीयं सामर्थ्यं निवातकवचादियुद्धनिमित्तम्। ततस्तस्मात् निन्दाप्राप्तेर्दुःखात् दुःखतरं नु किं? ततः कष्टतरं दुःखं नास्तीत्यर्थः ॥ ३६ ॥

२ आ. शां. व्या.— इतश्च त्वया युद्धं कर्तव्यमित्याह— **किञ्चेति**। प्राणिषु कृपया नाहं युद्धं करिष्यामीत्याशङ्क्याऽऽह— **भयादिति**। महारथानेव विशिनष्टि— **येषां** चेति। दुर्योधनादिभिस्तवोपहास्यतानिरसनार्थं सङ्ग्रामे प्रवृत्तिरवश्यम्भाविनीत्यर्थः ॥ ३५ ॥ इतश्च मा त्वं युद्धादुपरमं कार्षीरित्याह— **किञ्चेति**। ननु भीष्मद्रोणादिवधप्रयुक्तं कष्टतरं दुःखमसहमानो युद्धान्निवृत्तः स्वसामर्थ्यनिन्दनादि शत्रुकृतं सोढुं शक्ष्यामीत्याशङ्क्याऽऽह— **तत** इति ॥ ३६ ॥

३ रा. भा.—बन्धुस्नेहात्कारुण्याच्च युद्धान्निवृत्तस्य शूरस्य ममाकीर्तिः कथमागमिष्यतीत्यत्राह— येषां कर्णदुर्योधनादीनां महारथानामितः पूर्वं त्वं शूरो वैरीति बहुमतो भूत्वेदानीं युद्धे समुपस्थिते निवृत्तव्यापारतया लाघवं सुग्रहतां यास्यसि, ते महारथास्त्वां भयाद्युद्धादुपरतं मंस्यन्ते। शूराणां हि वैरिणां शत्रुभयादृते बन्धुस्नेहादिना युद्धादुपरतिर्नोपपद्यते ॥ ३५ ॥ किञ्च— शूराणामस्माकं सन्निधौ कथमयं पार्थः क्षणमपि स्थातुं शक्नुयात्? अस्मत्सन्निधानादन्यत्र ह्यस्य सामर्थ्यमिति तव सामर्थ्यं निन्दन्तः शूराणामग्रेऽवाच्यवादांश्च बहून् वदिष्यन्ति तव शत्रवो धार्तराष्ट्राः; ततोऽधिकतरं दुःखं किं तव? एवंविधावाच्यश्रवणान्मरणमेव श्रेय इति त्वमेव मंस्यसे ॥ ३६ ॥

४ वे. ता. चं.—एवं धर्माधर्मभ्रमो निवारितः। अथास्थानस्नेहः क्षिप्यते 'भयात्' इत्यादिना। **बन्धुस्नेहा**दित्यादि। शूरस्य सतः स्नेहकारुण्याभ्यां निवृत्तस्य मे कीर्तिरेव स्यादिति भावः। येषामित्यतिप्रसिद्धपरामर्शात् कर्णदुर्योधनादीनामित्युक्तम्। तेनापकारवर्गं स्मारयति। यद्यपि भीष्मादयो याथार्थ्यं जानीयुः, तथापि कर्णादयो न तथेति भावः। 'भूत्वा' इत्यस्य यास्यसीत्युत्तरक्रियैककर्तृकत्वेन 'स्नात्वा होष्यामि' इत्यादिष्विव क्रियापेक्षया पूर्वेणापि भविष्यता कालेन सम्बन्धभ्रमव्युदासायोक्तं **पूर्वमिति**। बहुभिर्गुणैर्बहुत्वेन मतो हि बहुमत इत्यभिप्रायेणाह— **शूरो वैरीति**। यदि शूरस्त्वं प्रागपि निर्वैरः, यदि च वैरी त्वं शौर्यरहितः, तदा महारथा न त्वां गणयेयुरिति भावः। तत्क्षणावधि वैरानुवृत्तिसूचनायोक्तं **इदानीमिति**। लाघवफलं सुग्रहतालाघवशब्देनोपचरिता। सुग्रहत्वं चात्र सुग्रहत्वाभिमानविषयत्वम्, बन्धुस्नेहादित्याद्युक्तां शङ्कां निराकरोति **शूराणां हीति**। यदि शूरत्ववैरित्वयोरन्यतरन्न स्यात्, तदा युज्येताप्यन्यथा सिद्धिरिति भावः ॥ ३५ ॥ एवं प्राचीनमपकारं भविष्यल्लाघवारोपं चाभिधाय पुनरागामिनाऽप्यपकारेणास्थानस्नेहत्वं द्रढयतीत्यभिप्रायेणाह— **किञ्चेति**। प्रस्तुतोदन्तफलितं सामर्थ्यनिन्दाप्रकारमाह—**शूराणामस्माक**मित्यादिना। **शूराणामवाच्यवादांश्च बहूनिति**— शूरान् प्रति ये न वाच्याः, किन्तु कान्दिशीकान् प्रति, तान् पारुष्याश्लीलपरिहासादिवादानित्यर्थः। **अहित**शब्दोऽत्र अवाच्यवादहेतुपर इत्यभिप्रायेणाह— **शत्रवो धार्तराष्ट्रा** इति। यदि च भीष्मद्रोणकृपशल्यादयः किञ्चिद्वदेयुः, तदा शौर्यगौरवादिना सह्येतापि; कथं पुनरशूरैः शूराभिमानिभिर्महापकारिभिः कृतान् बहूनवाच्यवादान् सहेथाः? इति भावः। ननु गुणविशिष्टवाचिशब्देषु हि तरबाद्यौचित्यम्, न जात्यादिशब्देषु; न हि घटतर इत्यादिकं प्रयुज्यत इत्यत्राह— **तत** इति। ततोऽवाच्यवादात् तच्छ्रवणादिति फलितम्। दुःखशब्दः प्रातिकूल्यविशिष्टवाचि। प्रतिकूलतरमितिवद्दुःखतरमित्युक्तमित्यधिकतरशब्देन प्रत्ययार्थं निष्कृष्य वदतो भावः। **तवेति**— नहि त्वं रथ्यापुरुषः, न च समाध्यादिनिष्ठः, येनात्र दुःखिता न स्यादिति भावः। किंशब्दः पूर्वश्लोकोक्तदुःखतरस्मरणतत्पर इत्याह— **एव**मिति। **त्वमेव मंस्यसे** इति— गाण्डीवसामर्थ्यादिनिन्दाप्रसङ्गे धर्मपुत्रमपि हि भवान् हन्तुमुद्योक्ष्यते, किं पुनः कर्णादीन्? अत इदानीं निवृत्तोऽपि तदा दुस्सहतरदुःखप्रेरितो युद्धं करिष्यसीति हृदयम् ॥ ३६ ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ६ ज. प्र. दी.—॥ ३५ ॥ ३६ ॥

७ ह. पै. भा.— भयात्कर्णादीनां रणाद्युद्धादुपरतं निवृत्तं मंस्यन्ते चिन्तयिष्यन्ति, न कृपयेति त्वां महारथा दुर्योधनप्रभृतयः। के मंस्यन्ते? इत्यत्राऽऽह—येषां च दुर्योधनादीनां त्वं बहुमतो भूत्वा पुनर्यास्यसि लाघवं लघुभावं, ते मंस्यन्ते ॥ ३५ ॥ किञ्च— अवाच्यवादानव्यक्तवादांश्च बहूननेकप्रकारान्वदिष्यन्ति तवाहिताः शत्रवो निन्दन्तः कुत्सयन्तस्तव सामर्थ्यं निवातकवचादिजयसामर्थ्यनिमित्तम्। ततस्तस्मान्निन्दाप्राप्तेर्दुःखतरं नु किं? ततः कष्टतरं नास्तीत्यर्थः ॥ ३६ ॥

८ वें. व्र. गि.— ननु कृपयैव रणात् परावर्ते, न तु कातरतया ; तत्कथं ममापकीर्तिः ? तत्राह— [भयादिति] मंस्यन्ते चिन्तयिष्यन्ति । ननु प्राकृता जना युद्धकातरं मां मन्यन्ताम्, महारथास्तु कृपालुमेव मंस्यन्ते, ततो न मे दोषः, वस्तुतत्त्वव्यवस्थायाः पामरप्रतीत्यधीनसिद्धिकत्वाभावात् इत्याशङ्क्याह— **महारथा** इति । महारथाश्च त्वां भयाद्धेतोः रणादुपरतं मंस्यन्त इत्युत्तरार्धगतचकारेणान्वयः । अत्र हेतुगर्भे ‘ रणादुपरतं ’ इत्येतत् ‘ त्वां ’ इत्यस्य विधेयविशेषणम् । यदि हि भीष्मादिषु कृपा तर्हि रणार्थे तेषु प्रवृत्तिरेव न स्यात्, प्रवृत्त्यनन्तरं तु रणादुपरतिर्भयं विना न कृपयेत्युपरतशब्देन व्यञ्जितम् । ननु शूरत्वेन सदा मां बहुमन्यमाना महारथाः कदाचिदन्यथा मन्यन्ते चेत्को दोषः? तत्राह— **येषामिति** । येषां महारथानां बहुमतो भूत्वा त्वमग्रे लाघवं यास्यसि, ते महारथा मंस्यन्त इति योजना । पूर्वं बहुमतस्य तैरेवावमानः कुसुमापणकाष्ठविक्रयन्यायात्प्राक्तनप्रतिष्ठाविनाशनेन बहुनैच्यावहोऽतिकष्ट इत्यर्थः ॥ ३५ ॥

ननु द्विविधा महारथा मध्यस्थाः शत्रवश्च ; तत्र मध्यस्थास्तावद्भयाद्रणादुपरतं मन्यन्ताम्, शत्रवस्तु धार्तराष्ट्रा मां स्तोष्यन्ति युद्धाकरणेन तदुपकारित्वादित्याशङ्क्याह– [**अवाच्येति**] तव अहिता दुर्योधनादयः बहून्नानाप्रकारान् अवाच्यान् वक्तुमयोग्यान्वादान् शब्दान् ‘अर्जुनो योद्धुमागत्य दृष्ट्वैवास्मान् अपलायत धिगेनं ’ इत्यादिरूपान् वदिष्यन्ति, स्तोत्रं तु दूरत एवेति भावः । मध्यस्थास्त्वां भयादुपरतं मंस्यन्ते केवलं, न त्ववाच्यवादान्वदिष्यन्ति, शत्रवस्तु अवाच्यवादांश्चेति चकारार्थः । ननु घोषयात्राविराटनगरगोग्रहणादिषु मत्सामर्थ्यं दृष्टवन्तो धार्तराष्ट्राः कथं मय्यवाच्यवादान् वदिष्यन्ति ? तत्राह— **निन्दन्तस्तव सामर्थ्यमिति** । युद्धादिह परावर्तमानस्य तव सर्वमपि पूर्वतनं सामर्थ्यं निन्दास्पदमसत्कल्पमेव स्यादित्यर्थः ।

नन्वेवं युद्धाकरणे ईदृशं दुःखम् ; युद्धकरणे च जये सति ‘ गुरून् हत्वा तद्रुधिराशनं करोति ’ इति, पराजये तु सति ‘ धिगेनं मूढं यः स्वशक्तिमविज्ञाय महापुरुषैः सह युयुत्सुर्दीपशलभन्यायेन नष्टः ’ इति च निन्दादुःखम् ; मया किं कर्तव्यमित्याशङ्क्य युद्धपक्षीयनिन्दादुःखादयुद्धपक्षीयनिन्दादुःखमेव पूर्वोक्तरीत्या परलोकहानिसनाथत्वात् परिहर्तव्यमित्यभिप्रायेणाह— **ततो दुःखतरं नु किमिति** । ततः सामर्थ्यनिन्दोपेतादयुद्धपक्षीयादवाच्यवाददुःखात् किं न्वतिशयितं दुःखम् ? न किञ्चिदपीत्यर्थः ।

तदेवं ‘ कथं भीष्मम् ’ [२।४] इत्यादिपञ्चश्लोक्युत्प्रेक्षितप्रज्ञावादनिरासार्थं प्रवृत्तेऽस्मिन् ग्रन्थसन्दर्भे ‘स्वधर्ममपि च’ [२।३१] इत्याद्येतदन्तैः षड्भिः श्लोकैः ‘कथं भीष्मम्’ [२।४] ‘ गुरूनहत्वा ’ [२।५] इति च श्लोकद्वयोक्तः प्रज्ञावादो निरस्तो भवति । तत्र ‘ धर्म्याद्धि युद्धात् ’ [२।३१] इति भीष्मद्रोणयुद्धस्याततायिवधरूपत्वेन धर्मादनपेतत्वोक्त्या ‘ पूजार्हौ कथं प्रतियोत्स्यामि ’ [२।४] ‘ महानुभावान्गुरूनहत्वा ’ [२।५] इति च यत्तयोः पूज्यत्वं महानुभाव्यं चोक्तं तन्निरस्तम् । ‘युद्धादन्यच्छ्रेयो न विद्यते’ [२।३१] इत्यनेन ‘श्रेयो भोक्तुं भैक्षम् ’ [२।५] इत्येतन्निरस्तम् । ‘ स्वर्गद्वारमपावृतम् ’ [२।३२] इत्यनेन ‘ इहैव भोगान्भुञ्जीय ’ [२।५] इत्येतन्निरस्तम् । ‘ अकीर्तिं चापि भूतानि ’ [२।३४] इत्यादिना ‘ ततो दुःखतरं नु किम् ’ इत्यन्तेन च श्लोकत्रयेण रुधिरप्रदिग्धपदसूचितं युद्धपक्षेऽपयशो निरस्तम् ॥ ३६ ॥

९ व० त० दी०— यद्यपि त्वं स्वबन्धुहिंसादोषभिया न युद्धमङ्गीकरोषि, तथाप्येते तु नैवं जानन्तीत्याह— भयात् रणादुपरतमिति । महारथा एते एवमजानन्तस्त्वां मरणभयाद्रणादुपरतं मंस्यंते; एवं च लाघवं प्राप्स्यसि ॥ ३५ ॥ किञ्च अवाच्यवादानिति । स्पष्टम् ॥ ३६ ॥

१० पु. अ. त.— ननु पूर्वं ये दृष्टमत्पौरुषास्ते तु न तथा कथयिष्यन्ति किन्त्वज्ञा एव, तेषां कथनेऽपि किं स्यादित्यत आह— **भयादिति** । ये महारथास्ते त्वां रणाद्भयादुपरतं निवृत्तं मंस्यन्ते । ननु मम भयाभावात्तेषां माननेऽपि किं भविष्यतीत्यत आह— **येषां च त्वमिति** सार्द्धेन । त्वं येषां बहुमतः सम्भावितगुण आसीस्तादृशो भूत्वा लाघवं यास्यसि ॥ ३५ ॥

किञ्च । तव सामर्थ्यं निन्दन्तस्तवाऽहिताः शत्रवः बहून् अवाच्यवादान् कथनायायोग्यानि वाक्यानि वदिष्यन्ति । नु इति निश्चयेन । ततो दुःखतरं किम् ? न किमपीत्यर्थः ॥३६॥

११ नी० भा० दी०— अकीर्तिमेवाह— भयादिति । त्वं बहुमतो भूत्वा स्वत एव अतिश्लाघ्यवृत्तः सन लाघवं लघुभावं कातर्याख्यं येषां पुरतो यास्यसि ते महारथास्त्वां भयाद्रणादुपरतं मंस्यन्त इति योजना ॥ ३५ ॥ किञ्च अवाच्यवादान वक्तुमयोग्यान् शब्दान्षण्ढतिलोऽर्जुन इत्यादीन् सामर्थ्यं निन्दन्तः धिगस्य शौर्यं यो भीष्मादिभयात् पलायित इतीदं वचनं मरणादप्यधिकं दुःखं; इतोऽन्यद्दुःखतरमधिकं दुःखं किं ? न किमपीत्यर्थः ॥३६॥

युद्ध्यमानस्य प्रासङ्गिकोपयुक्तोपदेशः ।

हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं जित्वा वा भोक्ष्यसे महीम् ।

‘प्राप्स्यसे’ इति तात्पर्यचन्द्रिकाब्रह्मानन्दगिर्याख्यानकारयोः सम्मतः पाठः ।

तस्मादुत्तिष्ठ कौन्तेय ! युद्धाय कृतनिश्चयः ॥ ३७ ॥

सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ ।
ततो युद्धाय युज्यस्व नैवं पापमवाप्स्यसि ॥ ३८ ॥

१ शां. भा.— युद्धे पुनः क्रियमाणे कर्णादिभिः—**हतो वेति**। हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं, हतः सन् स्वर्गं प्राप्स्यसि। जित्वा वा कर्णादीन् शूरान् भोक्ष्यसे महीम्। उभयथाऽपि तव लाभ एवेत्यभिप्रायः। यत एवं तस्मादुत्तिष्ठ कौन्तेय! युद्धाय कृतनिश्चयः 'जेष्यामि शत्रून्, मरिष्यामि वा' इति निश्चयं कृत्वेत्यर्थः ॥ ३७ ॥

तत्र युद्धं स्वधर्म इत्येवं युद्ध्यमानस्य उपदेशमिमं शृणु— **सुखदुःखे इति**॥ सुखदुःखे समे तुल्ये कृत्वा, रागद्वेषौ [अपि] अकृत्वा इत्येतत्। तथा लाभालाभौ जयाजयौ च समौ कृत्वा ततो युद्धाय युज्यस्व घटस्व। नैवं युद्धं कुर्वन् पापमवाप्स्यसि। [इति] एष उपदेशः प्रासङ्गिकः ॥ ३८ ॥

२ आ. शां. व्या.— तर्हि युद्धे गुर्वादिवधवशान्मध्यस्थनिन्दा, ततो निवृत्तौ शत्रुनिन्देत्युभयतः पाशरज्जुरित्याशङ्क्याऽऽह— **युद्धे पुन**रिति। जये पराजये च लाभध्रौव्याद्युद्धार्थमुत्थानमावश्यकमित्याह— **तस्मा**दिति। न हि परिशुद्धकुलस्य क्षत्रियस्य युद्धायोद्युक्तस्य तस्मादुपरमः साधीयानित्याह— **कौन्तेये**ति। जये पराजये चेत्येतदुभयथेत्युच्यते। जयादिनियमाभावेऽपि लाभनियमे फलितमाह— **यत** इति। कृतनिश्चयत्वमेव विशदयति— **जेष्यामी**ति ॥ ३७ ॥

पापभीरुतया युद्धाय निश्चयं कृत्वा नोत्थातुं शक्नोमीत्याशङ्क्याऽऽह— **तत्रे**ति। युद्धस्य स्वधर्मतया कर्तव्यत्वे सतीति यावत्। सुहृज्जीवनमरणादिनिमित्तयोः सुखदुःखयोः समताकरणं कथं? इति तत्राऽऽह— **रागद्वेषा**दिति। लाभः शत्रुकोषादिप्राप्तिः, अलाभस्तद्विपर्ययः। न्याय्येन युद्धेनापरिभूतेन परस्य परिभवो जयः, तद्विपर्ययस्त्वजयः, तयोर्लाभालाभयोर्जयाजययोश्च समताकरणं समानमेव रागद्वेषावकृत्वेत्येतद्दर्शयितुं तथेत्युक्तम्। यथोक्तोपदेशवशात् परमार्थदर्शनप्रकरणे युद्धकर्तव्यतोक्तेः समुच्चयपरत्वं शास्त्रस्य प्राप्तमित्याशङ्क्याऽऽह— **एष** इति। क्षत्त्रियस्य तव धर्मभूतयुद्धकर्तव्यतानुवादप्रसङ्गागतत्वादस्योपदेशस्य नानेन मिषेण समुच्चयः सिध्यतीत्यर्थः। ॥ ३८ ॥

३ रा. भा.— अतः शूरस्यात्मना परेषां हननमात्मनो वा परैर्हननमुभयमपि श्रेयसे भवतीत्याह— **हतो वेति**। धर्मयुद्धे परैर्हतश्चेत्तत एव परमनिश्श्रेयसं प्राप्स्यसि; परान्वा हत्वाऽकण्टकं राज्यं भोक्ष्यसे। अनभिसंहितफलस्य युद्धाख्यस्य धर्मस्य परमनिश्श्रेयसोपायत्वात्, तच्च परमनिश्श्रेयसं प्राप्स्यसि; तस्माद्युद्धायोद्योगः परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनमिति निश्चित्य तदर्थमुत्तिष्ठ। कुन्तीपुत्रस्य तवैतदेव युक्तमित्यभिप्रायः ॥ ३७ ॥

मुमुक्षोर्युद्धानुष्ठानप्रकारमाह— **सुखेति**। एवं देहातिरिक्तं असंस्पृष्टसमस्तदेहस्वभावं नित्यमात्मानं ज्ञात्वा युद्धे चावर्जनीयशस्त्रपातादिनिमित्तसुखदुःखार्थलाभालाभजयपराजयेषु अविकृतबुद्धिः स्वर्गादिफलाभिसन्धिरहितः केवलकार्यबुद्ध्या युद्धमारभस्व। एवं कुर्वाणो न पापमवाप्स्यसि, पापं दुःखरूपं संसारं नावाप्स्यसि; संसारबन्धान्मोक्ष्यसे इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

४ वे. ता. चं.—'हतो वा' इति श्लोकं पूर्वश्लोकवाक्यशेषतयाऽवतारयति— **अत** इति। उभयथाऽपि तव लाभ इति भावः। 'प्राप्स्यसे, भोक्ष्यसे' इत्यर्जुनं प्रत्यभिधानेऽपि **शूरस्ये**त्यादिसाधारणाभिधानं भीष्मादिहननस्य तच्छ्रेयोहेतुतया शोकहेतुत्वं नास्तीति ज्ञापनार्थम्। श्रेयस इत्यनेन यथेच्छं स्वर्गराज्यादिसुखापवर्गान् सङ्गृह्णाति। न हि हतत्वमात्रात्पुरुषार्थ इत्यत उक्तं **धर्मयुद्ध** इति। **तत एवे**ति। श्रेयस्साधनतया शास्त्रसिद्धहननादेवेत्यर्थः। **परमनिश्श्रेयस**मिति। स्वर्गशब्दोऽत्रामृतत्वप्रकरणात्परमनिश्श्रेयसपरस्तत्स्थानपरो वा। यथा "स एतेनैव प्राज्ञेनात्मनाऽस्माल्लोकादुत्क्रम्यामुष्मिन् स्वर्गे लोके सर्वान्कामानाप्त्वा अमृतस्समभवत्" [ऐ. उ. ३।४] "अनन्ते स्वर्गे लोकेऽज्येये प्रतितिष्ठति" [के. उ. ४।३४] "स्वर्गलोका अमृतत्वं भजन्ते" [कठो. १।१।१३] इति, 'राज्यं सुराणामपि चाधिपत्यम्' [२।८] इति क्षुद्रस्वर्गापेक्षकार्जुनोद्देशेन वचनाच्चायमेवार्थ इति भावः। **परान्वा हत्वे**ति। महारथानां भीष्मद्रोणकर्णादीनां जयो हि हननमन्तरेण न युज्यत इति भावः। 'जित्वा भोक्ष्यसे' इत्युभाभ्यां फलितमुक्तं **अकण्टक**मिति। प्रतिकूलेषु जाग्रत्सु राज्यं सिद्धमपि हि

न भोगाय स्यादिति भावः । अर्जुनानादृतराज्यभोगमात्रपर्यवसानव्युदासायाह— **अनभिसंहितेति** । मुमुक्षोर्हि राज्यभोगादिरानुषङ्गिकः। सम्बुद्धितात्पर्यमाह— **कुन्तीपुत्रस्येति**। 'मृतं सूते क्षत्रिया राजपुत्री' इति हि प्रसिद्धम् । नहि सिंहीसुतेन हरिणीकुमारचरितमनुसरणीयम् ; न च शुद्धक्षेत्रजन्मना त्वया महीयसो धर्मस्य विच्छेदः कार्य इति भावः ॥ ३७ ॥ एवमस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाकुलत्वमुपशमितम् ; अथ धर्मत्वेन स्थापितस्य मुमुक्षुविषयानुष्ठानप्रकारं वदतीत्याह— **मुमुक्षोरिति** । न हि राज्यादिकामिनामीदृशी बुद्धिरपेक्षिता, अतोऽल्पास्थिरदुःखमिश्रयुद्धसाध्यफलेन किं ममेति नाशङ्कनीयमिति भावः । पूर्वोक्तमात्मतत्त्वज्ञानमनुष्ठानदशायामनुवर्तनीयतया दर्शयति– **एवमिति** । **देहातिरिक्तमिति** । सति धर्मिणि हेयविरहादिधर्मचिन्तेति भावः । पौनरुक्त्यभ्रमपरिहाराय लाभालाभयोर्धनादिविषयत्वमुक्तम् । विषमयोः सुखदुःखप्रवाहयोः समीकरणं कथमित्यत्रोक्तं **अविकृतबुद्धिरिति** । विकारो हर्षशोकादिरूपः ; तदभावकथनेन विवेकादिसप्तकान्तर्गतानवसादानुद्धर्षयोर्ग्रहणम् । **युद्धायेति** । तादर्थ्यविवक्षानिर्वृत्तिः... न्यार्थत्वनिवृत्तिरुच्यते— **स्वर्गादीति**। 'मा फलेषु कदाचन' [२।४७] 'एतान्यपि तु' [१८।६] इत्यादिवक्ष्यमाणमत्रानुहितम् । तत इत्यस्योपयुक्तहेतुविशेषपरत्वमेवोचितम्, आनन्तर्यादिपरत्वं तु अनुपयुक्तमित्यभिप्रायेणाह— **केवलकार्यबुद्ध्येति** । पापशब्दोऽत्र न गुरुवधादिशङ्कितपापपरः, युद्धस्य स्वधर्मतामात्रेण तन्निवृत्तौ सुखदुःखसाम्यादिबुद्धिविशेषस्यैवमित्यनूदितस्य नैरर्थक्यप्रसङ्गात् । न च कृतपापपरः, नावाप्स्यसीत्यनन्वयात् । करिष्यमाणे च न प्रायश्चित्तम् । न च विद्याव्यतिरिक्तेपूत्तराघाश्लेषः । अतोऽत्रामृतत्वप्रकरणान्मुमुक्ष्वपेक्षयाऽनिष्टफलत्वाविशेषेण पुण्यपापरूपसकलसांसारिककर्मपरः । ततश्च तत्फलभूतः संसारोऽत्र लक्ष्यत इत्यभिप्रायेणाह— **दुःखरूपं संसारमिति** । 'नैवं पापमवाप्स्यसि' इत्युक्ते पापहेतुत्वाभावमात्रं प्रतिभातीत्यत्राह— **संसारबन्धादिति**। परम्परयेति शेषः । 'सोऽमृतत्वाय कल्पते' [२।१५] इति पूर्वोक्तमिह स्मारितम् ॥ ३८ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

७ ह. पै. भा.— युद्धे पुनः कर्णादिभिः क्रियमाणे— हतो वेति । जित्वा कर्णादीन्भोक्ष्यसे महीम् । उभयथापि ते लाभ इत्यभिप्रायः । यत एवं तस्मादुत्तिष्ठ कौन्तेय ! कृतनिश्चयो जेष्यामि परान्मरिष्यामि वेति निश्चयं कृत्वेत्यर्थः ॥ ३७ ॥ ततः स्वधर्म इत्येव युध्यस्व । उपदेशमिमं शृणु— सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ च समौ कृत्वेति । एष उपदेशः प्ररोचनार्थः प्रासङ्गिकः ॥ ३८ ॥

८ **वें. ब्र. गि.**— इदानीं 'न चैतद्विद्मः कतरन्नो गरीयः' [२।६] इत्येतत्त्रिभिरुक्तं निरस्यति— [**हतो वेति**] जये पराजये च लाभध्रौव्यात् पक्षद्वयेऽपि न तव हानिरित्यर्थः । 'कौन्तेय' इत्यनेन त्विदं सूचितम्— मत्पितृष्वसृकुन्तीपुत्रस्य तव मदनुबन्धमहिम्ना जय एव भविता, न तु पराजय इति, तदेतद्भगवानेव वक्ष्यति— 'युध्यस्व जेताऽसि रणे सपत्नान्' [११।३४] इति । 'हतो वा प्राप्स्यसे स्वर्गं' इति तु लोकदृष्ट्योक्तं, लोके शूरस्य युधि परैः स्वस्य हननं स्वेन वा परेषां हननं द्वयमपि श्रेय इति । ननु 'अवाप्य भूमावसपत्नमृद्धं राज्यं सुराणामपि चाधिपत्यम्' [२।८] इति राज्यस्वर्गनैराश्यमुक्तवन्तं प्रति 'हतो वा प्राप्स्यसे स्वर्गम्' इत्याद्युक्तिः कथं घटते ? इति चेत्, न ; तत्र 'यच्छोकमुच्छोषणम्' [२।८] इति भीष्मद्रोणवधप्रयुक्तशोकोपाधिकस्यैव राज्यस्वर्गनैराश्यस्योक्त्या तदुपाधिभूतशोकस्य भीष्मद्रोणयोरातताथित्वेनाशोच्यत्वप्रदर्शनेनैव निवृत्तौ तदुपाधिकराज्यस्वर्गनैराश्यस्यापि निवृत्त्यवश्यम्भावेनाविरोधादिति भावः ॥

अथेदानीम् 'यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि' [२।७] इत्यस्य प्रत्युत्तरमाह— **तस्मादुत्तिष्ठेति** । यस्मादिदं युद्धं धर्मशास्त्रशिष्टाचारपरिप्राप्तं करणेऽभ्युदयावहमकरणे प्रत्यवायापकीर्तिकरं च, तस्माद्धेतोरिदमेव श्रेयोऽवश्यकर्तव्यमिति कृतनिश्चयः सन्युद्धायोत्तिष्ठ ॥ ३७ ॥

एवं सकामस्य युद्धकर्तव्यत्वमुक्तम् ; इदानीं निष्कामस्य मुमुक्षोस्तत्कर्तव्यतामाह— [सुखदुःख इति] सुखदुःखयोर्हेतू राज्यकीर्त्यादिलाभालाभौ, तयोरपि जयाजयौ । एतेषां च समत्वं नाम हर्षविषादरूपविलक्षणकार्यजनकत्वाभावरूपं विवक्षितम् । एवं सुखदुःखादिद्वन्द्वत्रिकं समीकृत्य तत्प्रयुक्तहर्षविषादौ विसृज्य, रागद्वेषौ निरस्येति यावत् ; ततो युद्धाय युज्यस्व सन्नद्धो भव । एवं युद्ध्यमानः पापं संसारं नावाप्स्यसि ।

यद्यपि राज्यस्वर्गफलकं युद्धम्, तथापि फलकामनां विहायानुष्ठीयमानं चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञानजनकत्वान्मोचकं भवत्येव, "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति" [बृ. उ. ४।४।२२] इति श्रुत्या काम्यकर्मणामपि संयोगपृथक्त्वन्यायेन ज्ञाने विनियोगात्, उक्तं हि वार्त्तिके— 'फलेच्छां तु परित्यज्य कृतं कर्म विशुद्धिकृत्' इतीति भावः । अत्र 'नैवं पापमवाप्स्यसि' इत्यस्य फलकामनां त्यक्त्वा युद्ध्यमानो गुरुब्राह्मणवधनिमित्तं पापं न प्राप्स्यसीति व्याख्याने 'हतो वा प्राप्स्यसे स्वर्गम्' इति पूर्वश्लोकोक्ते फलकामना-

प्रयुक्तयुद्धकर्तव्यतापक्षे गुर्वादिवधपापमस्तीत्युद्भावितं स्यात् । न च पूर्वश्लोके स्वर्गादिफलकीर्तनमानुषङ्गिकफलोक्तिमात्रमिति न फलकामनाप्रयुक्तयुद्धोपदेशस्तत्रेति वाच्यम्; "सर्वेभ्यः कामेभ्यो दर्शपूर्णमासौ" इति श्रवणेऽपि यत्फलकामनया कर्मानुष्ठानं तदेव फलं तस्मिन् प्रयोग इति योगसिद्ध्यधिकरणे व्यवस्थापिततया कामनां विना स्वर्गस्यानुषङ्गिकत्वायोगात्, न च तथापि 'हतो वा...... जित्वा वा' [२।३७] इति नार्जुनोद्देशेनोक्तम्। तस्य जयापजयाभिसन्धिशून्यत्वादिति वाच्यम्; 'यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः' [२।६] इत्यर्जुनोक्त्या 'मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठा युध्यस्व जेताऽसि रणे सपत्नान्' [११।३४] इति भगवदुक्त्या च तस्य जयाभिसन्धिप्रदर्शनात् । तस्मात् सकामत्वपक्षे युद्धानुष्ठानप्रकारः पूर्वश्लोके वर्णितः, मुमुक्षुत्वपक्षे तदनुष्ठानप्रकारोऽस्मिन् श्लोक इत्येव व्याख्येयम् । भाष्यमप्यत्रैव स्वरसम्। न चैवं स्वर्गमुद्दिश्य युद्धकरणे तस्य काम्यत्वादकरणे प्रत्यवायोक्त्ययोगः, राज्यमुद्दिश्य युद्धकरणे त्वर्थशास्त्रतया धर्मशास्त्राद्दुर्बलत्वाद्दृष्टार्थगुरुब्राह्मणवधस्याधर्मत्वापत्तिरिति पूर्वश्लोके दोषः शङ्क्यः; काम्यस्याप्यारम्भादूर्ध्वमकरणे प्रत्यवायसत्त्वेन युद्धशास्त्रस्यार्थशास्त्रत्वनिरासेन चोक्तदोषानवकाशात् । तदेवं 'स्वधर्मम्' [२।३१] इत्याद्यष्टश्लोक्या 'कथं भीष्मम्' [२।४] इत्यादिपञ्चश्लोक्योक्ताः प्रज्ञावादाः सर्वेऽपि निरस्ता वेदितव्याः ॥ ३८ ॥

९ व० त० दी०— यच्चोक्तं 'न चैतद्विद्मः कतरन्नो गरीयः' [२ । ६] इति तत्राह—हतो वेति । स्वर्गं प्राप्स्यसि जित्वा वा महीं भोक्ष्यसे । पक्षद्वयेऽपि तव लाभ इति भावः ॥ ३७ ॥ यच्चोक्तं 'पापमेवाश्रयेदस्मान् हत्वा' [१ । ३६] इत्यादिना तत्रावधेहि— सुखदुःखे समे कृत्वेति । योगमपि संस्मरन्नाह— साङ्ख्येनैकीकृत्य । जगति फलभूते सुखदुःखे समे हेयोपादेयतया तुल्ये कृत्वा, तत्साधनक्रियाभूतौ लाभालाभौ जयाजयौ च समौ कृत्वा, युद्धाय युज्यस्व । एवं कृतेऽनुद्देशतस्त्वं पापं न प्राप्स्यसि ॥ ३८ ॥

१० पु. अ. त.— ननु युद्धे मरणसम्भावनायां दुःखसम्भावनायां च किमपकीर्त्यादिनेति चेत्तत्राह— हतो वेति । वा विकल्पेन हननसम्भावनाभावात् । कदाचिद्धतश्चेत्तदा स्वर्गं प्राप्स्यसि । जित्वा वा दुःखादिसम्भवेऽपि महीं भोक्ष्यसे। तदा दुःखनिवृत्तिर्भविष्यतीति भावः । तस्माद्युद्धाय कृतनिश्चयः सन्नुत्तिष्ठ, उपस्थितो भवेत्यर्थः ॥ ३७ ॥ मया पूर्वं पापसम्भावना कृता तत्र का गतिरित्याशङ्क्याह— सुखदुःखे इति । सुखदुःखे देहस्य, लाभालाभौ राज्यस्य, जयाजयौ यशसः समौ कृत्वा हर्षविषादरहितः सन् ततस्तदनन्तरं मदाज्ञाविचारेण युद्धाय युज्यस्व युक्तो भव । एवंकृते पापं नावाप्स्यसीत्यर्थः ३८

११ नी० भा० दी०—'यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः' [२।६] इत्युक्तं तत्राह— हतो वेति । रणे स्थितस्य स्वर्गो वा राज्यं वा सिद्धमस्तीति पक्षद्वयमपि हितावहमित्यर्थः ॥ ३७ ॥

स्वधर्मस्य युद्धस्याकरणे धर्मकीर्त्योर्नाशः पापावाप्तिश्च 'अथ चेत्त्वमिमं' इति श्लोकेन भगवता यद्यप्युक्ता तथापि युद्धस्य अर्जुनाभिमते काम्यत्वपक्षे 'अहो बत महत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम् । यद्राज्यसुखलोभेन हन्तुं स्वजनमुद्यताः' [१।४५] इति तत्करणे पापप्रसक्तिरस्ति तां निवारयितुं सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वलक्षणं योगमाह-- सुखदुःखे इति । समे कृत्वा सुखदुःखयोस्तद्धेत्वोः राज्यलाभालाभयोस्तद्धेत्वोश्च जयाजययोः रागद्वेषावकृत्वेत्यर्थः । केवलं स्वधर्मोऽयमिति मत्वा युद्धाय युज्यस्व घटस्व। एवं कुर्वंस्त्वं पापं नावाप्स्यसि। यस्तु राज्यलोभेन सुहृद्वधं करोति तस्यास्त्येव पापमिति भावः । कथं तर्हि स्वधर्मत्वेनानुष्ठितेऽपि युद्धे 'हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं' [२।३७] इत्यादिफलस्मरणं आनुषङ्गिकमिति ब्रूमः । तथा चापस्तम्बः "तद्यथाऽऽम्रे फलार्थे निर्मिते छाया गन्ध इत्यनूत्पद्येते एवं धर्मं चर्यमाणमर्था अनूत्पद्यन्ते न धर्महानिर्भवति" इति आम्रनिदर्शनेन प्रतिपादयति ॥ ३८॥

मुक्त्युपयुक्तज्ञानोपदेशोपक्रमः ।

एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु ।
बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ! कर्मबन्धं प्रहास्यसि ॥ ३९ ॥

१ शां. भा.— शोकमोहापनयनाय लौकिको न्यायः 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' [२।३१] इत्याद्यैः श्लोकैरुक्तः, न तु तात्पर्येण । परमार्थदर्शनं तु इह प्रकृतम् । तच्चोक्तमुपसंह्रियते— एषा ते अभिहितेति शास्त्रविषयविभागप्रदर्शनाय । इह हि प्रदर्शिते पुनः शास्त्रविषयविभागे उपरिष्टात् 'ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम्' [३।३] इति निष्ठाद्वयविषयं शास्त्रं सुखं प्रवर्तिष्यते, श्रोतारश्च विषयविभागेन सुखं ग्रहिष्यन्तीति अत आह— एषा

तेऽभिहितेति ॥ एषा ते तुभ्यमभिहिता उक्ता साङ्ख्ये परमार्थवस्तुविवेकविषये बुद्धिर्ज्ञानं साक्षात् शोकमोहादिसंसारहेतुदोषनिवृत्तिकारणम् । योगे तु तत्प्राप्त्युपाये निस्सङ्गतया द्वन्द्वप्रहाणपूर्वकं ईश्वराराधनार्थे कर्मयोगे कर्मानुष्ठाने समाधियोगे चेमां अनन्तरमेवोच्यमानां बुद्धिं शृणु। तां च बुद्धिं स्तौति प्ररोचनार्थम्— बुद्ध्या यया योगविषयया युक्तो हे पार्थ ! कर्मबन्धं कर्मैव धर्माधर्माख्यो बन्धः कर्मबन्धः, तं प्रहास्यसि ईश्वरप्रसादनिमित्तज्ञानप्राप्त्यैवेत्यभिप्रायः ॥ ३९॥

२ आ. शां. व्या.— ननु 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' [२।३१] इत्यादिश्लोकैर्न्यायावष्टम्भेन शोकमोहापनयनस्य तात्पर्येणोक्तत्वात्तस्मिन्नुपसंहर्तव्ये किमिति परमार्थदर्शनमुपसंह्रियते ? तत्राऽऽह— **शोके**ति। 'स्वधर्ममपि' इत्यादिभिरतीतैः श्लोकैः शोकमोहयोः स्वजनमरणगुर्वादिवधशङ्कानिमित्तयोः सम्यग्ज्ञानप्रतिबन्धकयोरपनयार्थं वर्णाश्रमकृतं धर्ममनुतिष्ठतः स्वर्गादि सिध्यति, नान्यथा; इत्यन्वयव्यतिरेकात्मको लोकप्रसिद्धो न्यायो यद्यपि दर्शितस्तथापि नासौ तात्पर्येणोक्त इत्यर्थः। किं तर्हि तात्पर्येणोक्तं ? तदाह— **परमार्थे**ति । 'न त्वेवाहं जातु नाऽऽसं' [२।१२]इत्यादि सप्तम्या परामृश्यते। उक्तं 'न जायते म्रियते वा'[२।२०] इत्यादिनोपपादितमित्यर्थः । उपसंहारप्रयोजनमाह— **शास्त्रे**ति। तस्य वस्तुद्वारा विषयो निष्ठाद्वयं तस्य विभक्तस्य तेनैव विभागेन प्रदर्शनार्थं परमार्थदर्शनोपसंहार इत्यर्थः । ननु किमित्यत्र शास्त्रस्य विषयविभागः प्रदर्श्यते ? उत्तरत्रैव तद्विभागप्रवृत्तिप्रतिपत्त्योः सम्भवादिति, तत्राऽऽह— **इह ही**ति । शास्त्रप्रवृत्तेः श्रोतृप्रतिपत्तेश्च सौकर्यार्थमादौ विषयविभागसूचनमित्यर्थः । उपसंहारस्य फलवत्त्वमेवमुक्त्वा तमेवोपसंहारमवतारयति— **अत आहे**ति । परमार्थतत्त्वविषयां ज्ञाननिष्ठामुक्तामुपसंहृत्य वक्ष्यमाणां संगृह्णाति— **योगे** त्विति। तामेव बुद्धिं विशिष्टफलवत्त्वेनाभिष्टौति— **बुद्ध्ये**ति । तत्रोपसंहारभागं विभजते— **एषे**त्यादिना। बुद्धिशब्दस्यान्तःकरणविषयत्वं व्यावर्तयति— **ज्ञान**मिति । तस्य सहकारिनिरपेक्षस्य विशिष्टं फलवत्त्वमाचष्टे— **साक्षा**दिति । शोकमोहौ रागद्वेषौ कर्तृत्वं भोक्तृत्वमित्यादिरनर्थः संसारस्तस्य हेतुर्दोषः स्वाज्ञानं तस्य निवृत्तौ निरपेक्षं कारणं ज्ञानमज्ञाननिवृत्तौ ज्ञानस्यान्वयव्यतिरेकसमधिगतसाधनत्वादित्यर्थः । 'योगे त्विमां' इत्यादि व्याकुर्वन्योगशब्दस्य प्रकृते चित्तवृत्तिनिरोधविषयत्वं व्यवच्छिनत्ति— **तत्प्राप्ती**ति । प्रकृतं मुक्त्युपयुक्तं ज्ञानं तत्पदेन परामृश्यते । ज्ञानोदयोपायमेव प्रकटयति— **निस्सङ्गतये**ति, फलाभिसन्धिवैधुर्यं निस्सङ्गत्वम् । बुद्धिस्तुतिप्रयोजनमाह— **प्ररोचनार्थ**मिति । अभिष्टुता हि बुद्धिः श्रद्धातव्या सत्यनुष्ठातारमधिकरोति तेन स्तुतिरर्थवतीत्यर्थः । कर्मानुष्ठानविषयबुद्ध्या कर्मबन्धस्य कुतो निवृत्तिः ? नहि तत्त्वज्ञानमन्तरेण समूलं कर्म हातुं शक्यमित्याशङ्क्याऽऽह— **ईश्वरे**ति ३९

३ रा. भा.— एवमात्मयाथात्म्यज्ञानमुपदिश्य तत्पूर्वकं मोक्षसाधनभूतं कर्मयोगं वक्तुमारभते— एषेति । सङ्ख्या बुद्धिः, बुद्ध्याऽवधारणीयमात्मतत्त्वं साङ्ख्यम् । ज्ञातव्ये आत्मतत्त्वे तज्ज्ञानाय या बुद्धिरभिधेया 'न त्वेवाहम्' [२।१२] इत्यारभ्य 'तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि' [२।३०] इत्यन्तेन सैषा तेऽभिहिता । आत्मज्ञानपूर्वकमोक्षसाधनभूतकर्मानुष्ठाने यो बुद्धियोगो वक्तव्यः, स इह योगशब्देनोच्यते । 'दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगात्' [२।४९] इति हि वक्ष्यते । तत्र योगे या बुद्धिर्वक्तव्या, तामिमामभिधीयमानां शृणु, यया बुद्ध्या युक्तः कर्मबन्धं प्रहास्यसि । कर्मणा बन्धः कर्मबन्धः संसारबन्ध इत्यर्थः ॥ ३९ ॥

४ वे.ता.चं.—अथ पूर्वप्रकरणोक्तशोकापनोदनहेतुषु प्रधानार्थेनोत्तरप्रकरणारम्भं सङ्गमयति— **एव**मिति । **तत्पूर्वक**शब्देन आत्मज्ञानकर्मयोगयोः क्रमाभिधानौचित्यमुक्तम् ; आत्मयाथात्म्यज्ञानोपदेशानन्तरं तच्चिन्तनरूपज्ञानयोगाभिधानस्यौचित्येऽपि तस्य कर्मयोगसाध्यत्वात् प्रथमं कर्मयोग उच्यते। पश्चात्तु तत्फलतया 'प्रजहाति यदा कामान्' [२।५५] इत्यादिना ज्ञानयोगो वक्ष्यते । **वक्तु**मिति— प्रसक्तं प्राधान्येन प्रपञ्चयितुमित्यर्थः । साङ्ख्ययोगाख्यवेदविरोधितन्त्राभिधानभ्रमं साङ्ख्यशब्दस्यात्र 'ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां' [३।३] इति वक्ष्यमाणज्ञानयोगविषयत्वभ्रमं च व्युदस्यन्नाह— **सङ्ख्ये**ति 'बुद्धिर्मतिश्च मेधा सङ्ख्या संवित्तिरुपलब्धिः' इति नैघण्टुकाः । 'पुरुषं निर्गुणं साङ्ख्यम्' [मं. उ. १४] इत्याद्यौपनिषदप्रसिद्ध्या परमात्मवदात्मन्यपि साङ्ख्यशब्द उपपन्नः । न च 'ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानाम्' [३।३] इत्यादिष्वर्थवैरूप्यप्रसङ्गः, तद्बुद्धियोगेन सर्वत्र तच्छब्दप्रयोगात् । सदपि च वैरूप्यं प्रकरणाद्यानुगुण्येन सर्वत्र सन्नह्यते । एकवचनस्य जात्यभिप्रायत्वज्ञापनाय **आत्मतत्त्व**मित्युक्तम् । **तज्ज्ञानाये**त्यनेन तन्निर्णयमात्रमव्यवहितफलमिति दर्शितम् । **बुद्धि**रिति; निर्णयफला वाक्ययुक्तिपरामर्शगर्भा बुद्धिर्विवक्षितेति न साध्यसाधनभावविरोधः । अथवा बुद्धिरिह शास्त्रनिष्पाद्यो निर्णयः ; **तज्ज्ञानाये**ति साक्षात्कारादिपरः । आत्मतत्त्वाभिधानप्रदेशमवच्छिद्याह— **न त्वे**वेति । ततः परस्तात्तु 'स्वधर्म' [२।३१] इत्यादिना धर्माधर्मभ्रमास्थानस्नेहयोराक्षेपो हि क्रियत इति भावः ।

योगशब्दस्यात्र प्रकरणादिविशेषितमर्थमाह— **आत्मज्ञाने**त्यादिना । इहेत्यभिप्रेतं विवृणोति— **दूरेणे**ति । **इमा**मिति निर्देशसूचितमविलम्बिताभिधानमाह— **अभिधीयमाना**मिति । एतेनानुप्रविष्टबुद्धेस्तद्विषयाभिधीयमानबुद्धेश्च भेदोऽपि दर्शितः । यद्वाऽनुष्ठानप्रकारविषयबुद्धिजनकमभिधानं शृण्वित्यर्थः । एतेन कर्मयोगशब्दोऽप्यत्र बुद्धिविशेषयोगमूल इति दर्शितम् । 'बुद्ध्या यया'इत्यनयोर्वैयधिकरण्येन क्रियाद्वयान्वयभ्रमं निरस्यति—**यया बुद्ध्या युक्त** इति । कर्मबन्धशब्दस्य अनतिशयितार्थसमासान्तरमपाकरोति— **कर्मणा बन्ध** इति । 'तृतीया तत्कृतार्थेन गुणवचनेन' [अष्टा. २।१।३०] इति तत्पुरुषः । बन्धशब्दस्यात्र मुख्यार्थासम्भवादभिप्रेतमाह— **संसा**रेति । एतेनानुष्ठीयमानकर्मसम्बन्धहानभ्रमोऽपि निरस्तः ॥ ३९ ॥

५ आ. मा. भा.— साङ्ख्यं ज्ञानम् । 'शुद्धात्मतत्त्वविज्ञानं साङ्ख्यमित्यभिधीयते' इति भगवद्वचनाद्व्यासस्मृतौ । योग उपायः 'दृष्टा योगाः प्रयुक्ताश्च पुंसां श्रेयःप्रसिद्धये' इति प्रयोगाद्भागवते । नेतरौ साङ्ख्ययोगौ उपादेयत्वेन विवक्षितौ कुत्रचित्सामस्त्येन, कर्मयोग इत्यादिप्रयोगाच्च । निन्दितत्वाच्चेतरयोर्मोक्षधर्मेषु भिन्नमतत्वमुक्त्वा पञ्चरात्रस्तुत्या वेदानां त्वेकार्थत्वान्न विरोधः । पार्थक्यं तु साङ्ख्याद्यपेक्षया युक्तम् । तत्रैव चित्रशिखण्डिशास्त्रे पञ्चरात्रमूले वेदैक्योक्तेश्च एवमेव सर्वत्र साङ्ख्ययोगशब्द उपादेयवाचको वर्णनीयः । युक्तेश्च ज्ञानं पूर्वं जैवमुक्तम् । उपायश्च वक्ष्यते । बुध्यतेऽनयेति बुद्धिः । साङ्ख्यविषयो यया वाचा बुध्यते सा वागभिहितेत्यर्थः ॥ ३९ ॥

६ ज. प्र. दी.— पूर्वप्रकरणोपसंहारपूर्वकं तत्सङ्गतत्वेनोत्तरप्रकरणारम्भप्रतिज्ञार्थं 'एषा तेऽभिहिता' इत्युक्तम्, तत्र साङ्ख्ययोगशब्दौ कापिलपातञ्जलशास्त्रवचनाविति प्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे— **साङ्ख्य**मिति । प्रतीतार्थाविव कुतो न स्यातां ? इत्यत आह— **नेतरा**विति । इतरौ शास्त्रलक्षणौ । कुत्रचिदागमे एतौ तूपादेयौ । 'बुद्ध्या युक्तः' इत्यादिवचनात् । अतो न तावत्र विवक्षिताविति वाक्यशेषः । प्रकृतिपुरुषविवेकादेस्तदुक्तस्योपादेयत्वात्कथमेतत्? इत्यत उक्तं **सामस्त्येने**ति । एकदेशस्योपादेयतया तदुपादेयत्वे सौगतादेरपि तत्प्रसङ्ग इति भावः । इतोऽपि न योगः पातञ्जलशास्त्रमित्याह— **कर्मे**ति; अस्मिन्नेव योगे कर्मयोगो विशिष्यत इत्यादिप्रयोगाच्च । न हि शास्त्रे कर्मयोगशब्दोऽस्तीति । न केवलमुपादेयत्वाभावान्नेतरौ विवक्षितौ किन्त्वित्यत आह— **निन्दितत्वा**दिति । कथं निन्दितत्वं ? इत्यत आह— **भिन्ने**ति । 'साङ्ख्यं योगः पाशुपतं वेदारण्यकमेव च । ज्ञानान्येतानि भिन्नानि नात्र कार्या विचारणा [म. भा. १२।३४९।६४] इति साङ्ख्यादीनां विरुद्धमतत्वमुक्त्वा 'पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणः स्वयम् । ज्ञानेष्वेतेषु राजेन्द्र सर्वेष्वेतद्विशिष्यते' [म. भा. १२।३४९।६८] इति पञ्चरात्रस्तुत्या विरुद्धानामेकस्तुतिपरनिन्दां गमयतीति प्रसिद्धमेवेति भावः । एवं तर्हि वेदारण्यकस्यापि निन्दा स्यादित्यत आह— **वेदानां** त्विति । एकार्थत्वात्पञ्चरात्रेण । 'ज्ञानान्येतानि भिन्नानि' इति पार्थक्योक्तेः कथमेकार्थत्वं ? इत्यत आह— **पार्थक्यं** त्विति । युक्तमित्यनेन तेषामेव प्रकृतत्वादित्यभिप्रैति । तथा चाद्यवाक्ये वेदारण्यकपदेन पञ्चरात्रमुत्तरवाक्ये च पञ्चरात्रपदेन वेदारण्यकमुपलक्ष्यते इति भावः । वेदपञ्चरात्रयोरेकार्थत्वं कुत इति चेत्, उदाहृतमोक्षधर्मवाक्यार्थान्यथानुपपत्त्या तावत् ।

अपरं प्रमाणमाह— **तत्रैवे**ति । मोक्षधर्मे एव 'ये हि ते यतयः ख्याताः सत्यचित्रशिखण्डिनः । तैरेकमतिभिर्भूत्वा यत्प्रोक्तं शास्त्रमुत्तमम् ॥ वेदैश्चतुर्भिः समितं कृतं मेरौ महागिरौ' [म.भा. १२] इत्यादिना चित्रशिखण्डिशास्त्रस्य वेदैक्योक्तेश्च असङ्गतमेतदित्यत आह— **पञ्चरात्रे**ति । पञ्चरात्रमूलकस्येत्यर्थः । एतच्च वैखानससंहितोपक्रम एव प्रसिद्धम् । अत एतद्व्याख्यानं 'ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां' [३।३] 'साङ्ख्ययोगौ पृथग्बालाः' [५।४] इत्यादावप्यतिदिशति— **एवमेवे**ति । शब्द इति जात्यभिप्रायमेकवचनम् । इतोऽप्यत्र साङ्ख्ययोगशब्दौ ज्ञानोपायवाचिनावित्याह— **युक्तेश्चे**ति । तामेव युक्तिं दर्शयति— **ज्ञान**मिति । अत्रोक्तवक्ष्यमाणयोरर्थयोः साङ्ख्ययोगशब्दौ प्रयुक्तावुक्तवक्ष्यमाणार्थौ ज्ञानोपायावेवेति तदर्थावितौ युक्ताविति— **जैवं ज्ञान**मिति । जीवस्य तत्त्वमित्यर्थः । यद्यपीश्वरतत्त्वं चोक्तं तथापि तादर्थ्येनेत्यदोषः । ननु बुद्धिर्ज्ञानं तदुपायत एव,न त्वत्राभिहितं, नापि श्राव्यते, तत्कथमुच्यते 'साङ्ख्ये बुद्धिरभिहिता, योगे त्विमां शृणु' इति ? तत्राह— **बुध्यत** इति । वागिति शेषः । ननु साङ्ख्यं न वाचोऽधिकरणं तत्कथं सप्तमी ? किमर्थं च प्रसिद्धवाक्छब्दपरित्यागेनाप्रसिद्धबुद्धिशब्दोपादानं ? इत्यत आह— **साङ्ख्ये**ति । साङ्ख्यं चासौ विषयश्च अनेन विषयसप्तमीयमित्याह । नाविशदं वाङ्मात्रमुक्तं, किन्तु तत्र बोधो यथोत्पद्यते तथेत्यप्रसिद्धपदोपादानप्रयोजनमित्युक्तं भवति ॥ ३९ ॥

७ ह. पै. भा.— शोकापनये लौकिको न्यायः 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' इत्याद्यैः श्लोकैरुक्तः, न तात्पर्येण । परमार्थदर्शनमिह प्रोक्तं प्रकृतं,तच्चोक्तमुपसंहरति— एषा ते तुभ्यमभिहितोक्ता,साङ्ख्ये परमात्मवस्तुविवेकविषये बुद्धिर्ज्ञानं साक्षाच्छोकमोहादिसंसारनिवृत्तिकारणम् । योगे तत्प्राप्त्युपाये निस्सङ्गतया द्वन्द्वप्रहरणपूर्वकमीश्वराराधनार्थे कर्मानुष्ठाने समाधियोगे चेमामनन्तरं मयोच्यमानां बुद्धिं शृणु ।

तां बुद्धिं स्तौति श्रोतॄणां प्ररोचनार्थम्— बुद्ध्या यया योगविषयया युक्तो हे पार्थ ! कर्मबन्धं कर्मैव धर्माधर्माख्यं बन्धस्तं प्रहास्यसि । ईश्वरप्राप्तिनिमित्तज्ञानं प्राप्स्यसीत्यभिप्रायः ॥ ३९ ॥

८ वें. व्र. गि.— तदेवम् 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वम्' [२।११] इत्याद्येतदन्तेन आत्मतत्त्वज्ञानमुपदिश्य तद्धेतुभूतं कर्मयोगमुपदेष्टुकामः श्रोतृजनमनस्समाधानाय वृत्तानुवादपूर्वकं वर्तिष्यमाणं प्रस्तौति— [एषेति]

अत्र साङ्ख्ययोगशब्दौ न प्रसिद्धसाङ्ख्ययोगशास्त्रपरौ; अकर्तृभोक्तृनिर्विकारात्मतत्त्वाद्वैतस्य पूर्वोक्तसाङ्ख्यस्य 'निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन' [२।४५] इत्यादिवक्ष्यमाणयोगस्य च प्रसिद्धसाङ्ख्ययोगशास्त्रयोरनिरूपणेन 'एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु' इत्युक्तेरयोगात्, साङ्ख्ययोगशास्त्रयोस्तत्त्वज्ञानविषयेऽनुपादेयत्वस्य ब्रह्ममीमांसायां व्यवस्थापितत्वाच; 'साङ्ख्यं योगः पाञ्चरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा । ज्ञानान्येतानि राजर्षे विद्धि नानामतानि वै' इति पाञ्चरात्रादेरिव साङ्ख्ययोगशास्त्रयोर्वैदिकमतान्मतान्तरत्वस्य भगवतैवोक्तेश्च । किन्तु सम्यक्ख्यायते प्रतिपाद्यतेऽनया आत्मतत्त्वमिति सङ्ख्या उपनिषद्, तत्प्रतिपाद्यमात्मतत्त्वं साङ्ख्यम्; तद्विषये या बुद्धिः साक्षान्मोक्षहेतुः एषा ते तुभ्यमभिहिता, योगे तु युज्यतेऽनेन ज्ञानमिति योगः पूर्वोक्तात्मतत्त्वज्ञानोपायभूतः परमेश्वराराधनार्थनिष्कामकर्मानुष्ठानरूपः, तस्मिन् करणीयां इमां 'सुखदुःखे समे कृत्वा' [२।३८] इत्यत्रोक्तामग्रे च विस्तार्यमाणां बुद्धिं शृणु । शृण्वत एव पुनः शृण्वित्युक्तिरादरेण श्रोतव्यतार्था ।

अत्र च 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वम्' [२।११] इत्यादिना आत्मतत्त्वज्ञानरूपां साङ्ख्यबुद्धिमुक्त्वा ततः 'स्वधर्ममपि च' [२।३१] इत्यादिना लौकिकन्यायमुपदिश्य पुनः 'सुखदुःखे समे कृत्वा' [२।३८] इत्यादिना योगमप्यभिधाय 'एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये' इति साङ्ख्यबुद्धिमात्रमुपसंहरता भगवता— आत्मतत्त्वज्ञानमेव गीतातात्पर्यविषयः, 'स्वधर्ममपि च' [२।३१] इत्यादिकं तु शोकनिवृत्तावभ्युच्चयत्वेन प्रासङ्गिकलौकिकन्यायप्रदर्शनमात्रम्, 'सुखदुःखे समे' [२।३८] इत्यादिकर्मयोगोऽपि ज्ञानार्थत्वेन तच्छेषत्वाज्ज्ञानतात्पर्येणैवोक्त इत्ययमर्थो दर्शितः । एतदभिप्रायेणैव ह्यध्यायान्ते भगवानुपसंहरिष्यति— 'एषा ब्राह्मी स्थितिः' [२।७२] इति; शास्त्रान्ते च 'इति ते ज्ञानमाख्यातम्' [१८।६३] इति ।

ननु बन्धहेतुः कर्मयोगः कथं मोक्षफलकसाङ्ख्यबुद्धावुपयोक्ष्यते? इत्याशङ्क्याह— बुद्ध्येति । यया योगविषयया बुद्ध्या युक्तः कर्मबन्धं संसारं प्रकर्षेण हास्यसि त्यक्ष्यसि । 'पार्थ' इत्यनेन उपदेशविश्वासहेतुः पितृष्वसृपुत्रत्वानुबन्धः सूचितः ।

यत्त्वत्र मधुसूदनसरस्वतीभिरुक्तम्— "कर्मबन्धशब्देन संसारोक्तौ ईश्वरप्रसादनिमित्तज्ञानप्राप्त्येत्यध्याहारदोषः कर्मपदवैयर्थ्यं च स्यात् । अतः कर्मनिमित्तश्चित्तकालुष्यरूपो ज्ञानप्रतिबन्ध एव कर्मबन्धः । तं प्रहास्यसीत्यर्थः । 'धर्मेण पापमपनुदति' [म. ना. उ. २२।१] इति श्रुत्या पापनिमित्तज्ञानप्रतिबन्धस्य कर्मणा प्रहाणोपपत्तेः । श्रवणादिलक्षणो विचारस्तु कर्मात्मकप्रतिबन्धरहितस्यासम्भावनादिप्रतिबन्धं दृष्टद्वारेणापनयतीति न कर्मबन्धनिरासायोपदेष्टुं शक्यते । अतः अत्यन्तमलिनान्तःकरणत्वाद्बहिरङ्गसाधनं कर्मैव त्वयाऽनुष्ठेयम् । नाधुना श्रवणादियोग्यताऽपि तव जाता, दूरे तु ज्ञानयोग्यतेत्यभिप्रायः । तथा च वक्ष्यति— 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] इति" इति ।

अत्रेदं चिन्त्यम्— एवं हि श्रवणानधिकारिणमेवार्जुनं प्रति भगवता ज्ञानमुपदिष्टमिति तस्याविवेकिगुरुत्वं स्यात् । न ह्येतद्युक्तं 'इदं ते नातपस्काय' [१८।६७] इत्यादिनाऽनधिकारिणे गीताशास्त्रं नोपदेष्टव्यमिति वदन्भगवान् स्वयमर्जुनाय मलिनान्तःकरणतया श्रवणानधिकारिण एव ज्ञानमुपदिदेशेति ।

किञ्च दैवासुरसम्पद्विभागाध्याये 'अभयं सत्त्वसंशुद्धिः' [१६।१] इत्यादिना दैवसम्पदं प्रस्तुत्य 'दैवी सम्पद्विमोक्षाय' [१६।५] इति तस्यास्तत्त्वज्ञानाधिकारिविशेषणत्वमुक्त्वा 'मा शुचः सम्पदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव' [१६ । ५] इत्यर्जुनस्य ज्ञानाधिकारित्वं प्रदर्शयद्भगवद्वचनं तस्यानधिकारित्वे विरुध्येत । 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] इति तूपोद्घातप्रकरणे [गी. ब्र. पृ. २६ । २७] एव व्याख्यातम् । अपि च 'अवाप्य भूमावसपत्नम्' [२।८] इति श्लोकव्याख्यानावसरे अर्जुनस्य ज्ञानाधिकारिविशेषणसम्पत्तेः स्वयमेव प्रदर्शनात् स्वव्याघात इति यत्किञ्चिदेतत् । तस्मात् कर्मबन्धशब्दस्य श्रवणानधिकारापादकमनःकालुष्यार्थकत्वासम्भवाद्भाष्योक्त एव तदर्थः । न चाध्याहारदोषः, अनुक्तोपालम्भापातात् । न ह्यत्र ज्ञानप्राप्त्येत्यध्याहार इति भाष्ये लिखितम् । किन्तु योगविषयबुद्धेर्बन्धप्रहाणहेतुत्वं ज्ञानद्वारेति वस्तुगतिरुक्ता । न च कर्मपदवैयर्थ्यम्; बन्धहेतोः कर्मणः कथं तन्निवर्तकत्वमिति चोद्ये, 'बुद्ध्या युक्तो यया' इत्यनेन परमेश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठीयमानस्य कर्मणो बन्धकत्वेऽपि तदर्पणबुद्ध्याऽनुष्ठीयमानस्य तन्निवर्तकत्वमेव, 'यज्ञार्थात् कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः' [३।९] इति वक्ष्यमाणत्वात्, इत्येवं परिहारस्य दर्शितत्वेन कर्मबन्धमित्यत्र कर्मपदस्य उक्तपरिहारस्फोरणार्थतादृशचोद्यावसरदानार्थत्वेन सार्थकत्वादिति दिक् ॥ ३९ ॥

९ त० त० दी०—- एवमशोकार्थमुपदिष्टेऽपि साङ्ख्येऽतन्मात्ररुचिं पार्थमालक्ष्य आत्मयोगोपदेशेन मनस्समाधानाय तं प्रस्तौति—- एषा ते इति । साङ्ख्यमात्मानात्मतत्त्वसङ्ख्यानं तत्राभिधेये 'न त्वेवाहं' [२।१२] इत्यारभ्य 'तस्मात्सर्वाणि भूतानि' [२ । ३०] इत्यन्तमुपादेयतयोक्त्वा मध्ये स्वधर्मकरणमुपपाद्य पुनरप्यन्ते

'सुखदुःखे समे कृत्वा' [२ । ३८] इत्यादिना योगवत्साङ्ख्यशास्त्रबुद्धिर्मयोक्ता । योगे तु मनोनिरोधरूपे साम्यस्थितिप्रयोजनके ईश्वरालम्बने याऽभिधेया बुद्धिस्तामिमां स्वधर्माचरणाभिमतां शृणु । तुर्भेदार्थकः । यया बुद्ध्या युक्तस्त्वं क्रियमाणकर्मानुबन्धमुभयात्मकं पुण्यपापात्मकं प्रहास्यसि ॥ ३९ ॥

१० पु. अ. त.— एवं साङ्ख्यमात्मज्ञानात्मकमुपदिश्योपसंहरति—एषेति । एषा पूर्वोक्ता ते तव साङ्ख्ये आत्मानात्मप्रकाशके बुद्धिः करणार्थमभिहिता । साङ्ख्यस्य भगवतो विप्रयोगरसात्मककुण्डलरूपत्वात्तत्र भगवदात्मकात्मज्ञानेन न स्वास्थ्यं भवति तस्मादात्मज्ञानबुद्धिरभिहिता उक्तेत्यर्थः । तज्ज्ञानार्थमेव एतच्छ्रवणेऽपि चेत्तव न ज्ञानं जातं, तदा कर्मयोगेन मोहो निवर्तिष्यत इति कर्मयोगं शृण्वित्याह— योग इति । योगे तु इमां बुद्धिं शृणु, यया बुद्ध्या युक्तः सन् पार्थ मद्भक्तवर! कर्मबन्धं कृतकर्मपापं प्रहास्यसि, त्यक्ष्यसीत्यर्थः । त्यागे प्रकर्षः पुनस्तद्भावानुदयः ॥ ३९ ॥

११ नी० भा० दी०—एवमर्जुनस्य पूर्वोक्तौ द्वावपि मोहावपनीतौ, तत्र 'कं घातयति हन्ति कं' [२।२१] इति कर्तृत्वकारयितृत्वयोरात्मन्यसम्भव उक्तः । 'ततो युद्धाय युज्यस्व' [२।३८] इति नियोगश्चोक्तः । न ह्यकर्तुराकाशवत्सर्वगतस्य नियोज्यत्वं सम्भवतीति परस्परव्याहतमेतदितीमामाशङ्कां अधिकारिभेदेनोभयं व्यवस्थापयन् परिहरति—एषा ते इति । एषा ते तुभ्यं अभिहिता 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वं' [२।११] इत्यादिना 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' [२।३१] इत्यतः प्राक्तनेन सन्दर्भेण उक्ता । साङ्ख्ये सम्यक् ख्यायते प्रकथ्यते वस्तुतत्त्वमनयेति सङ्ख्या उपनिषत्, तत्र विदिते साङ्ख्ये औपनिषदे ब्रह्मणि विषये बुद्धिर्ज्ञानं संसारनिवर्तकं एषा ते साङ्ख्ये बुद्धिरभिहितेति सम्बन्धः । योगे 'सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते' [२।४८] इति वक्ष्यमाणलक्षणे विषये तुशब्दः पूर्ववैलक्षण्यद्योतनार्थः । वक्ष्यति च ज्ञानकर्मनिष्ठयोर्विभिन्नाधिकारिकत्वं 'लोकेऽस्मिन् द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयाऽनघ । ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम्' [३।३] इति ; एतेन ज्ञानकर्मणोः समुच्चयशङ्काऽप्यपास्ता । इमां 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' [२।३१] इत्यादिनाऽनन्तरग्रन्थेनोक्तामपि विस्तरेणाभिधीयमानां शृणु । इमामेव बुद्धिं स्तौति सार्धेन—बुद्ध्येत्यादिना ।

ननु कर्मबन्धप्रहाणमात्मज्ञानेनैव श्रूयते—"तपसैवात्मपदं (तस्यैव स्यात्पदवित्तं) विदित्वा न लिप्यते कर्मणा पापकेन" [बृ. उ. ४।४।२३] इति श्रुतेः, कर्मयोगस्तु कर्मबन्धं दृढीकरिष्यत्येवेति कथमुच्यते ? कर्मबन्धं प्रहास्यसीति चेत् श्रुतिबलादिति ब्रूमः । तथा हि—"ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किञ्चिज्जगत्यां जगत् । तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्यस्विद्धनम् । कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समाः । एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे" [ई. उ. १।२] इति श्रुतिरीश्वरेणेदं सर्वं स्तम्भितमस्तीति न कश्चित्किञ्चित्स्वेच्छया कर्तुं प्रभवति । अतः सर्वत्र ममताहीनः सन् भोक्तृत्वकर्तृत्वाभिमानत्यागेनैव भोगान् भुङ्क्ष्व, कर्माणि च कुरु । एवं कुर्वति त्वयि कर्मलोपो नास्ति इतोऽन्यदुपायान्तरं च नास्तीति वदति । तस्मात् कनककार्ष्णायसादिवत् केनचिद्विशेषरूपेणोपेतं कर्मैव सजातीयोच्छेदनिमित्तं भविष्यतीति युक्तमुक्तं 'कर्मयोगेनापि कर्मबन्धं प्रहास्यसि' इति ॥ ३९ ॥

विच्छिन्नस्यासमाप्तस्यापि निष्कामकर्मणो माहात्म्यं फलप्राप्तिश्च ।

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ॥ ४० ॥

१ शां. भा.—किञ्चान्यत्–नेहेति ॥ नेह मोक्षमार्गे कर्मयोगे अभिक्रमनाशः, अभिक्रमणं अभिक्रमः प्रारम्भस्तस्य नाशो नास्ति, यथा कृष्यादेः । योगविषये प्रारम्भस्य नानैकान्तिकफलत्वमित्यर्थः । किञ्च— नापि चिकित्सावत् प्रत्यवायो विद्यते । किन्तु स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य योगधर्मस्यानुष्ठितं त्रायते रक्षति महतो भयात् संसारभयाज्जन्ममरणादिलक्षणात् ॥ ४० ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु कर्मानुष्ठानस्यानैकान्तिकफलत्वेन अकिञ्चित्करत्वादनेकानर्थकलुषितत्वेन दोषवत्त्वाच्च योगबुद्धिरपि न श्रद्धेयेति तत्राऽऽह— किञ्चेति । अन्यच्च किञ्चिदुच्यते कर्मानुष्ठानस्याऽऽवश्यकत्वे कारणमिति यावत् । कर्मणा सह समाधेरनुष्ठातुमशक्यत्वादनेकान्तरायसम्भवात्तत्फलस्य च साक्षात्कारस्य दीर्घकालाभ्याससाध्यस्यैकस्मिन् जन्मन्यसम्भवात् ; अर्थाद्योगी भ्रश्येतानर्थे च निपतेदित्याशङ्क्याऽऽह— नेहेति । प्रतीकत्वेनोपात्तस्य नकारस्य पुनरन्वयानुगुणत्वेन नास्ती-

ऽनुवादः। यत्तु कर्मानुष्ठानस्य अनैकान्तिकफलत्वेन अकिञ्चित्करत्वमुक्तं तद्दूषयति— **यथेति** । कृषिवाणिज्यादेरारम्भस्यानियतं फलं सम्भावनामात्रोपनीतत्वात्, न तथा कर्मणि वैदिके प्रारम्भस्य फलमनियतं युज्यते, शास्त्रविरोधादित्यर्थः। यत्तूक्तमनेकानर्थकलुषितत्वेन दोषवदनुष्ठानमिति तत्राऽऽह— **किञ्चेति** । इतोऽपि कर्मानुष्ठानमावश्यकमिति प्रतिज्ञाय हेत्वन्तरमपि स्फुटयति— **नापीति** । चिकित्सायां हि क्रियमाणायां व्याध्यतिरेको वा मरणं वा प्रत्यवायोऽपि सम्भाव्यते, कर्मपरिपाकस्य दुर्विवेकत्वात्; न तथा कर्मानुष्ठाने दोषोऽस्ति, विहितत्वादित्यर्थः। सम्प्रति कर्मानुष्ठानस्य फलं पृच्छति— **किं त्विति** । उत्तरार्धं व्याकुर्वन्विवक्षितं फलं कथयति— **स्वल्पमपीति** । सम्यग्ज्ञानोत्पादनद्वारेण रक्षणं विवक्षितम् 'सर्वपापेषु सक्तोऽपि ध्यायन्निमिषमच्युतम्। यतिस्तपस्वी भवति पङ्क्तिपावनपावनः' इति स्मृतेरित्यर्थः ॥ ४० ॥

३ रा. भा.— वक्ष्यमाणबुद्धियुक्तस्य कर्मणो माहात्म्यमाह— नेहेति। इह कर्मयोगे नाभिक्रमनाशोऽस्ति; अभिक्रम आरम्भः, नाशः फलसाधनभावनाशः, आरब्धस्यासमाप्तस्य विच्छिन्नस्यापि न निष्फलत्वम्। आरब्धस्य विच्छेदे प्रत्यवायोऽपि न विद्यते। अस्य कर्मयोगाख्यस्य धर्मस्य स्वल्पांशोऽपि महतो भयात् संसारभयात् त्रायते। अयमर्थः— 'पार्थ ! नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते' [६।४०] इत्युत्तरत्र प्रपञ्चयिष्यते। अन्यानि हि लौकिकानि वैदिकानि च साधनानि विच्छिन्नानि न हि फलप्रसवाय भवन्ति, प्रत्यवायाय च भवन्ति ॥ ४० ॥

४ वे.ता.चं.— ननु 'इमां शृणु'[२।३९] इत्युक्तेऽनन्तरं 'व्यवसाया-'[२।४१]इत्यादि वक्तव्यम्, मध्ये 'नेहाभिक्रम' इत्येतन्न सङ्गच्छत इत्यत्राह— **वक्ष्यमाणेति** । उपक्रमे माहात्म्यकथनेन बुभुत्सातिशयजननाय प्ररोचना क्रियत इति भावः। इहेत्यनेन सूचितं कर्मान्तरेभ्यो वैलक्षण्यमाह— **कर्मयोग** इति । अभिमुखक्रमणशङ्कां व्युदस्यति— **अभिक्रम आरम्भ** इति। उपक्रमशब्दवदयमिति भावः। क्रियारूपस्याभिक्रमस्य कथमविनाशित्वमित्यतो **नाशः फलसाधनभावनाश** इति। तात्पर्यमाह— **आरब्धस्येति** । प्रत्यवायशङ्काहेतुं दर्शयन् द्वितीयं पादं व्याकरोति— **आरब्धस्य विच्छेदे** इति । उक्तविवरणरूपमुत्तरार्धं व्याख्याति— **अस्येति** । **संसारभयादिति** । महत्त्वविशेषितं भयं संसारभयमेव हीति भावः। स्वल्पांशस्यापि संसारनिवृत्तिहेतुत्वं देशकालादिवैगुण्यात् प्रामादिकाकृत्यकरणादिना च विच्छिन्नस्याप्यवश्यं पुनः सन्धानादिति दर्शयन्नस्य श्लोकस्योक्तार्थैकपरत्वं सङ्ग्रहविस्तररूपत्वेन वक्ष्यमाणापौनरुक्त्यं चाह— **अयमर्थ** इति। कृतांशस्य कथं न नाशप्रसङ्ग इति शङ्कायामिहेत्यस्य व्यवच्छेद्यं दर्शयति— **अन्यानि हीति** । **लौकिकानी**त्यतिशङ्काहेतुर्दृष्टान्त उक्तः । **वैदिकानीति** सामान्यनिर्देशस्यायं भावः— नित्यनैमित्तिकान्यपि विच्छेदे सति न फलाय स्युः ; प्रत्यवायाय च भवेयुः । अशक्त्यादिमूलमीषद्वैकल्यमात्रं हि तत्र सह्यम् । काम्येषु त्वङ्गवैकल्येऽपि नैष्फल्यमिति विशेष इति प्रत्यवायाय च भवन्तीति न केवलं स्वर्गादेरलाभमात्रम्, ब्रह्मरक्षस्त्वप्राप्त्यादिरपि स्यादिति भावः ॥ ४० ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ४० ॥

६ ज. प्र. दी. ॥ ४० ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्च— इह मोक्षमार्गेऽभिक्रमनाशोऽभिक्रमणमभिक्रमः प्रारम्भस्तन्नाशो नास्ति, यथा कृष्यादेः। मोक्षविषये प्रारम्भस्य नानैकान्तिकफलत्वमित्यर्थः। किञ्च चिकित्सावत्प्रत्यवायो न विद्यते। किन्तु भवति, स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य मोक्षसाधनानुष्ठितं त्रायते रक्षति संसारभयाज्जन्ममरणादिलक्षणात् ॥ ४० ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु कर्मयोगेन बन्धप्रहाणमयुक्तम्, कर्मणामानन्त्येन तेषां पुरुषायुषेणाप्यनुष्ठातुमशक्यत्वादित्याशङ्क्याह— [नेहेति] अस्य धर्मस्य स्वल्पमपि महतो भयात् त्रायत इति प्रथममन्वयः । अस्य परमेश्वराराधनार्थनिष्कामकर्मानुष्ठानरूपस्य कर्मयोगाख्यस्य धर्मस्य स्वल्पांशोऽपि संसारभयाद्रक्षति । कर्मणामानन्त्येऽपि तन्मध्ये यथाशक्त्येकमपि कर्म ईश्वराराधनबुद्ध्याऽनुष्ठीयमानं सन्मोचकं भवतीत्यर्थः। यावच्छक्ति किञ्चिदनुष्ठानेऽपि 'आरब्धस्यावश्यपरिसमापन एव फलं, नान्यथा' इति नियमो नास्तीत्याह— नेहेति । इह मोक्षार्थकर्मयोगे अभिक्रमस्यारम्भस्य नाशः फलहेतुत्वनाशः आरब्धस्यासमाप्तस्य विच्छिन्नस्यापि निष्फलत्वं नास्ति ; आरम्भमात्रमपि फलप्रदमित्यर्थः । आरम्भमात्रेऽपि यावच्छक्त्याङ्गानुष्ठानमेवालम्, न च तथा सति स्वर्गाद्यर्थकर्मणीव यत्किञ्चिदङ्गवैकल्यप्रयुक्तः कर्मवैगुण्यरूपः प्रत्यवायोऽस्तीत्याह— **प्रत्यवायो न विद्यत** इति। सर्वाणि हि लौकिकवैदिकानि कृषियज्ञादीनि काम्यकर्माणि प्रारभ्य विच्छिन्नानि न फलाय प्रभवन्ति, अङ्गवैगुण्ये च प्रत्यवायाय भवन्ति, नायं कर्मयोगस्तथेत्यर्थः। एतच्च 'पार्थ नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते' [६।४०] इत्यादिना भगवतैवाग्रे प्रपञ्चयिष्यते ॥ ४० ॥

९ व० त० दी०-– सर्वतो योगे सुगमतामाह—नेहाभिक्रमनाश इति। इह योगबुद्धौ धर्मस्य योऽभिक्रमः प्रारम्भस्तस्य नाशो नास्ति। 'नह्यङ्गोपक्रमे ध्वंसो स्वधर्मस्योद्धवाण्वपि। मया व्यवसितः' [११।२९।२०] इति भागवतवाक्यात्। स्वल्पमप्यस्य धर्मस्याभिक्रमो महतो भयात्त्रायते। साङ्ख्ये तु सिद्धे धर्मकर्मणां त्यागः; अत्र तु न तथा। उक्तं च—'यमादयस्तु कर्त्तव्याः सिद्धे योगे कृतार्थता' इति॥ ४०॥

१० पु. अ. त.—ननु कर्मणां बाहुल्यात्कालादिसाध्यत्वाच्च कृतानां पूर्णत्वाभावाद्वैकल्यं प्रत्युत अङ्गवैगुण्यादिना प्रत्यवायादिसम्भावना भवेदिति कथं बन्धो न भविष्यतीति चेत्, इत्याशङ्क्यार्जुनस्य भगवत्कुण्डलात्मकसंयोगरूपयोगस्वरूपाज्ञानात्तज्ज्ञानार्थं तत्स्वरूपमाह— नेहाभिक्रमनाश इति। भगवन्मार्गे भगवदर्थं भगवदाज्ञारूपेण कर्त्तव्यत्वं कर्मणां, न तु फलसाधकत्वेन,तस्मान्न पूर्वोक्तदोषसम्भावनात्र। तदेवाह— इह मदाज्ञात्वेन क्रियमाणस्य कर्मणोऽभिक्रमनाशः प्रारब्धकर्मनाशो नास्ति, निष्फलत्वं न भवतीत्यर्थः। प्रत्यवायश्च न विद्यते। यतोऽस्य धर्मस्य स्वल्पमपि कृतं महतो भयात् त्रायते रक्षति। अत्रायं भावः— अन्यत्र कृतकर्मसाफल्यार्थं साङ्गत्वाय च भगवत्स्मरणं बोध्यते 'यस्य स्मृत्या' [वि. पु.] इत्यादिना, तत्र साक्षाद्भगवदर्थं कृतानां कर्मणां कथं वैफल्यं भवेत्?॥ ४०॥

११ नी० भा० दी०-– एतदेवोपपादयति–-नेहेति। इह कर्मबन्धप्रहाणार्थे कर्मयोगेऽनुष्ठीयमाने अभिक्रम्यते व्याप्यत इत्यभिक्रमः कर्मारम्भः, कर्मैव वा, तस्य नाशो नास्ति। अन्यत्तु फलं दत्त्वा नश्यति, न त्विदमिष्टफलस्याजननात्। नन्वेतस्यापि काम्यान्तःपातितया नित्याकरणजनितः प्रत्यवाय उत्पाद्यैतैव, सकृदनुष्ठितस्य बन्धप्रहाणप्रत्यवायपरिहाराख्यफलद्वयहेतुत्वायोगादित्याशङ्क्याह–-'प्रत्यवायो न विद्यते' इति। "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन" [बृ. उ. ४।४।२२] इति श्रुत्या संयोगपृथक्त्वन्यायेन "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्" इत्यनेन नित्यस्य दध्नो वीर्यार्थत्वमिव नित्यानामपि कर्मणां विविदिषार्थत्वं विनियोगबलात्सिद्ध्यति। ततश्च काम्येनैव प्रयोगेण नित्यस्यापि सिद्धेर्न नित्याकरणनिमित्तो वाऽकाम्यत्वात्सर्वाङ्गानुपसंहारनिमित्तो वा प्रत्यवायो विद्यते, नित्यानामेव विनियोगात्, नित्येषु च यथाशक्त्युपबन्धस्यानुज्ञानात्। वार्त्तिके तु काम्यानामप्यत्र विनियोगो दृष्टः। यथा–-'वेदानुवचनादीनामैकात्म्यज्ञानजन्मने। तमेतमिति वाक्येन नित्यानां वक्ष्यते विधिः॥ यद्वा विविदिषार्थत्वं काम्यानामपि कर्मणाम्। तमेतमिति वाक्येन संयोगस्य पृथक्त्वतः' इति। अस्मिन्पक्षे काम्यानामपि तुल्यफलत्वात् नित्यवद्यथाशक्त्युपबन्धो भविष्यतीति न सर्वाङ्गानुपसंहारजनितः प्रत्यवायो विद्यते। स्वल्पमपि अस्य योगधर्मस्यानुष्ठितं अनुपभुक्तबीजकल्पम्। 'जन्मजन्मान्तराभ्यस्तं दानमध्ययनं तपः। तेनैवाभ्यासयोगेन तच्चैवाभ्यसते पुनः' इति स्मृतेरुत्तरोत्तरसंस्काराधानद्वारा स्वसजातीयवृद्धेर्निमित्तं सत्कामादिदोषक्षपणद्वारा महतो भयात् संसारात्त्रायते। तस्मात्साङ्ख्यानधिकारिणा कर्मयोग एवानुष्ठेय इति भावः॥ ४०॥

तत्त्वज्ञानप्रापकैका संसारास्पदभूताश्चानन्ता बुद्धयः।

व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेह कुरुनन्दन!।
बहुशाखा ह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम्॥ ४१॥

१ शां. भा.— येयं साङ्ख्ये बुद्धिरुक्ता, योगे च वक्ष्यमाणलक्षणा सा— व्यवसायेति। व्यवसायात्मिका निश्चयस्वभावा एकैव बुद्धिः इतरविपरीतबुद्धिशाखाभेदस्य बाधिका, सम्यक्प्रमाणजनितत्वात्, इह श्रेयोमार्गे हे कुरुनन्दन!। याः पुनरितरा विपरीतबुद्धयः यासां शाखाभेदप्रचारवशात् अनन्तोऽपारोऽनुपरतः संसारो नित्यप्रततो विस्तीर्णो भवति, प्रमाणजनितविवेकबुद्धिनिमित्तवशाच्च उपरतास्वनन्तभेदबुद्धिषु संसारोऽपि उपरमते; ता बुद्धयो बहुशाखाः बह्व्यः शाखा यासां ता बहुशाखाः, बहुभेदा इत्येतत्। प्रतिशाखाभेदेन हि अनन्ताश्च बुद्धयः। केषाम्? अव्यवसायिनां, प्रमाणजनितविवेकबुद्धिरहितानामित्यर्थः॥ ४१॥

२ आ. शां. व्या.— ननु बुद्धिद्वयातिरिक्तानि बुद्ध्यन्तराण्यपि काणादादिशास्त्रप्रसिद्धानि विद्यन्ते, तथा च कथं बुद्धिद्वयमेव भगवतोपदिष्टमिति तत्राऽऽह— **येय**मिति । सैवैका प्रमाणभूता बुद्धिरित्याह— **व्यवसायात्मिके**ति । बुद्ध्यन्तराण्यविवेकमूलान्यप्रमाणानीत्याह— **बहुशाखा** हीति । व्यवसायात्मिकाया बुद्धेः श्रेयोमार्गे प्रवृत्ताया विवक्षितं फलमाह— **इतरे**ति । प्रकृतबुद्धिद्वयापेक्षया इतरा विपरीताश्चाप्रमाणजनिताः स्वकपोलकल्पिता या बुद्धयस्तासां शाखाभेदः संसारहेतुस्तस्य बाधिकेति यावत् । तत्र हेतुः— **सम्य**गिति । निर्दोषवेदवाक्यसमुत्थत्वादुक्तं उपायोपेयभूतं बुद्धिद्वयं साक्षात्पारम्पर्याभ्यां संसारहेतुबाधकमित्यर्थः । उत्तरार्धं व्याचष्टे— **याः पुन**रिति । प्रकृतबुद्धिद्वयापेक्षयाऽर्थान्तरत्वमितरत्वम् । तासामनर्थहेतुत्वं दर्शयति- **यासा**मिति । अप्रामाणिकबुद्धीनां प्रसक्तानुप्रसक्त्या जायमानानामतीव बुद्धिपरिणामविशेषाः शाखाभेदास्तेषां प्रचारः प्रवृत्तिस्तद्वशादित्येतत् । अनन्तत्वं सम्यग्ज्ञानमन्तरेण निवृत्तिविरहितत्वम्, अपारत्वं कार्यस्यैव सतो वस्तुभूतकारणविरहितत्वम् । अनुपरतत्वं स्फोरयति— **नित्ये**ति । कथं तर्हि तन्निवृत्त्या पुरुषार्थपरिसमाप्तिस्तत्राऽऽह— **प्रमाणे**ति । अन्वयव्यतिरेकाख्येन अनुमानेनाऽऽगमेन च पदार्थपरिशोधनपरिनिष्पन्ना विवेकात्मिका या बुद्धिस्तां निमित्तीकृत्य समुत्पन्नसम्यग्बोधानुरोधात् प्रकृता विपरीतबुद्धयो व्यावर्तन्ते । तास्वगङ्कृत्वा- तासु व्यावृत्तासु सतीषु निरालम्बनतया संसारोऽपि स्थातुमशक्नुवन्नुपरतो भवतीत्यर्थः । याः पुनरित्युपक्रान्तास्तत्त्वज्ञानापनोद्याः संसारास्पदभूता विपरीतबुद्धीरनुक्रामति— **ता बुद्धय** इति । बुद्धीनां वृक्षस्येव कुतो बहुशाखित्वं? तत्राऽऽह— **बहुभेदा इत्येत**दिति । एकैकां बुद्धिं प्रति शाखाभेदोऽवान्तरविशेषस्तेन बुद्धीनामसङ्ख्यात्वं प्रख्यातमित्याह— **प्रतिशाखे**ति । बुद्धीनामानन्त्यप्रसिद्धिप्रद्योतनार्थो हिशब्दः । सम्यग्ज्ञानवतां यथोक्तबुद्धिभेदभाक्त्वमप्रसिद्धमित्याशङ्क्य प्रत्याह— **केषा**मित्यादिना ॥ ४१ ॥

३ रा. भा.— काम्यकर्मविषयाया बुद्धेर्मोक्षसाधनभूतकर्मविषयां बुद्धिं विशिनष्टि— **व्यवसाये**ति । इह शास्त्रीये सर्वस्मिन् कर्मणि व्यवसायात्मिका बुद्धिरेका । मुमुक्षुणाऽनुष्ठेये कर्मणि बुद्धिर्व्यवसायात्मिका बुद्धिः ; व्यवसायो निश्चयः, सा हि बुद्धिरात्मयाथात्म्यनिश्चयपूर्विका । काम्यकर्मविषया तु बुद्धिरव्यवसायात्मिका । तत्र हि कामाधिकारे देहातिरिक्तात्मास्तित्वमात्रमपेक्षितम्, नात्मस्वरूपयाथात्म्यनिश्चयः ; स्वरूपयाथात्म्यनिश्चयेऽपि स्वर्गादिफलार्थित्वतत्साधनानुष्ठानतत्फलानुभवानां सम्भवाद्विरोधाच्च । सेयं व्यवसायात्मिका बुद्धिः एकफलसाधनविषयतयैका ; एकस्मै मोक्षाख्यफलाय हि मुमुक्षोः सर्वाणि कर्माणि विधीयन्ते । अतः शास्त्रार्थस्यैकत्वात् सर्वकर्मविषया बुद्धिरेकैव ; यथैकफलसाधनतया आग्नेयादीनां षण्णां सेतिकर्तव्यताकानामेकशास्त्रार्थतया तद्विषया बुद्धिरेका, तद्वदित्यर्थः ।

४ वे.ता. चं.— एवं माहात्म्याभिधानव्याजेनास्य कर्मणः सर्वकर्मभ्यो वैषम्यमुक्तम् ; अथोपदेष्टव्यतया प्रतिज्ञातां तद्विषयबुद्धिं काम्यकर्मविषयबुद्धिभ्यो हेतुफलवैषम्येण विशिंषन्नुपदिशतीत्याह— **काम्ये**ति । 'इह' इति सङ्गृहीतमाह— **शास्त्रीये सर्वस्मिन् कर्मणी**ति । अविहिताप्रतिषिद्धलौकिककर्मणां भिन्नफलत्वात्तद्विषयेऽप्यैक्यं मा भूदित्यत उक्तं **शास्त्रीय** इति । यद्वा सङ्ग्राहकोपाधिकथनमिदम् । प्रस्तुतयुद्धादिमात्रव्युदासाय **सर्वस्मिन्नि**ति । नित्यनैमित्तिककाम्यतदवान्तरविधाभेदसङ्ग्रहः । नानाकर्मविषयनानाबुद्धेः कथमेकत्वमिति शङ्कायां विशेषणप्रकरणसामर्थ्यफलितेन विषयेण बुद्धिं विशिनष्टि— **मुमुक्षुणे**ति । व्यवसायशब्देन कृत्यध्यवसायभ्रमं निरस्यति— **निश्चय** इति । पौनरुक्त्यव्युदासाय विषयं समासांशोत्तरपदलक्ष्यं च दर्शयन् मुमुक्षुणेत्युक्तमुपपादयति— **सा ही**ति । 'व्यवसायात्मिका' इत्येतद्व्यवच्छेद्यमाह— **काम्ये**ति ।

ननु देहातिरिक्तपारलौकिकात्मज्ञानमन्तरेण कथं देहान्तरानुभाव्यस्वर्गादिसाधनयागादिमहाप्रयासानुष्ठानमित्यत्राह— **तत्र ही**ति । कामनयाऽधिक्रियत इति वा, कामेनाधिकारो यत्रेति वा कामाधिकारः काम्यकर्म, तदधिकारित्वं वा । यद्वा तच्छास्त्रम् । अधिकारश्च मदभिलषितसाधनत्वान्मदर्थमिदं कर्मेत्यभिमानः । देहातिरिक्तात्मशब्देन देहान्तरपरिग्रहार्हस्थिरत्वमभिप्रेतम् ; अन्यथाऽतिरेकमात्रनिर्णयेऽपि देहसमकालनाशित्वभ्रमे सति पारलौकिककाम्यकर्माननुष्ठानप्रसङ्गात् । मात्रशब्दाभिप्रेतं विवृणोति— **नात्मे**ति । आत्मस्वरूपयाथात्म्यं चात्र नित्यत्वस्वयम्प्रकाशत्वानन्दत्वभगवत्प्रकारत्वस्वाभाविकापहतपाप्मत्वादिरूपमभिप्रेतम् । ननु देहोत्तरकालमनुभाव्ययोः स्वर्गापवर्गयोः क्वचिदात्मास्तित्वज्ञानमात्रमपेक्षितम्। क्वचित्तद्याथात्म्यनिश्चय इति कुतोऽयं विवेक इत्यत्राह— **स्वरू**पेति । अयमभिप्रायः— कामाधिकारे याथात्म्यनिश्चयोऽनुपपत्त्या वा शास्त्रबलाद्वाऽपेक्ष्यते । पूर्वत्रापि याथात्म्यनिश्चयाभावे किं स्वर्गादिफलेच्छैव न स्यात् ? उत तत्साधनानुष्ठानम् ? उत तत्फलानुभवः ? । न प्रथमः— सुखरूपतया प्रमाणसिद्धेषु स्वरसत इच्छासिद्धेः । न द्वितीयः— तदर्थिनस्तदनुकूलकरणकलेवरादिमतः स्वस्य तत्फलकालेऽप्यवस्थानं निश्चिन्वतः पामरकृष्यादिन्यायेनानुष्ठानोपपत्तेः । न तृतीयः— अविकलानुष्ठितोपायस्य फलोत्पत्तेरन्यनिरपेक्षत्वात्, अनुभवार्थमेवोत्पन्न-

तया च तदनुभवसिद्धौ सार्वभौमादिभोगेष्विव स्वर्गादिभोगेष्वनुभववेलायामात्मयाथात्म्यानुभवनैरपेक्ष्यात् । तदेतदखिलमुक्तं **सम्भवा**दित्यन्तेन । अनुपपत्त्यभावोऽत्र सम्भवः । नात्र शास्त्रबलादिति वक्तुं युक्तम्; शास्त्रमपि दृष्टार्थं वा विदधीत? अदृष्टार्थं वा ? । अत्र केवलदृष्टार्थत्वं दत्तोत्तरम् । अन्यत्रापि न तावद्यागादिकरणशरीरनिर्वर्तकत्वं, तदनालोचनात् । नापि कर्तुरात्मनः संस्कारतयाऽनुप्रवेशः, कामाधिकारप्रकरणेषु प्रोक्षणादिविधिवत् 'आत्मानं तत्त्वतो जानीयात्' इति विध्यभावाद्वेदान्तविहितज्ञानस्यातिशयितफलान्तरार्थत्वादिना कर्मशेषत्वाभावस्य शारीरके समर्थितत्वात् । आत्मतत्त्वानभिज्ञानामपि च स्वर्गादिफलं प्रतिपादयन्ति हि "प्लवा ह्येते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म । एतच्छ्रेयो येऽभिनन्दन्ति मूढाः" [मुं. उ. १।२।७] इत्याद्याः श्रुतयः । 'यामिमां पुष्पितां वाचं प्रवदन्त्यविपश्चितः' [२।४२] इत्यादिना चानन्तरमेवोच्यते । अविदुषां धूमादिमार्गेण स्वर्गारोहणादिकं चोपनिषत्सु जोघुष्यते, अतो विध्यभावादेवारादुपकारकत्वमपि निरस्तम् । तदेतदखिलमुक्तम्— **अविरोधाच्चे**ति । शास्त्रादिविरोधाभावादित्यर्थः । पक्षान्तरे च शास्त्रविरोधः स्यादिति भावः ।

मोक्षाधिकारे तु निखिलमिदमन्यथा । तथाहि— यथावस्थितस्वरूपप्राप्तिरेव हि मोक्षपुरुषार्थः । स कथमनिश्चीयमान इष्येत ? कथं च तज्ज्ञानं तदिच्छामप्यन्तरेण तत्साधनमनुष्ठीयेत ? स्वरूपयाथात्म्यज्ञानस्य च विहिततया साधनानुप्रवेश इति कथं तद्व्यतिरेकेण साधनं पुष्कलमनुष्ठितं स्यात् ? कथं च स्वरूपाविर्भावलक्षणफलानुभवः स्वनिश्चयशून्यस्य स्यात् ? इति युक्तिविरोधः । चोदयन्ति च शास्त्राणि मोक्षस्य सर्वविधोपकारकतया आत्मतत्त्वज्ञानम् । अतस्तदभावे शास्त्रविरोधः स्यादिति । ननु व्यवसायात्मिकाया बुद्धेः किमिदमेकत्वम् ? न तावद्व्यक्त्यैक्यं तथाविधबुद्धिसन्तानासम्भवात् । नापि विषयैक्यादेकरूपत्वम्, अङ्गप्रधानाद्यवान्तरविषयभेदेन तदयोगात् । नापि समुदायगोचरत्वात्तद्योगः, काम्यकर्मस्वपि तत्साम्यादित्यत उक्तं **एकफलसाधनविषयतये**ति । तदेवोपपादयति— **एकस्मा** इति । **सर्वाणी**ति—नित्यनैमित्तिककाम्यानां सर्वेषां कर्मणां मुमुक्षुणाऽनुष्ठितानां साक्षात्परम्परया वा मोक्षसाधनोपकारित्वेन मोक्ष एक एव प्रधानं फलम् । "सर्वमायुरेति" [छां. उ. ४।११।२] इत्याद्यवान्तरफलाभिधानमपि तदुपयोगित्वमात्रादिति भावः ।

अस्तु सर्वेषामेकफलसाधनत्वम्, तथापि क्रमभाविकर्मस्वरूपनानात्वे कथं तद्बुद्धेरैक्यं ? इत्यत्राह— **अत** इति । एकफलसाधनतया सर्वेषां कर्मणामेकविधिगृहीतत्वेन एकशास्त्रार्थत्वात्तद्गोचरबुद्धिरवान्तरकर्मभेदसद्भावेऽप्येकशास्त्रार्थगोचरत्वादेकेत्युच्यत इत्यर्थः । पृथग्विधिसिद्धानां पृथग्वाक्यसिद्धेतिकर्तव्यताकानां कथमेकशास्त्रार्थत्वं ? इत्यत्रोक्तप्रकारेणैकत्वे दृष्टान्तमाह— **यथे**ति । आग्नेयादयो हि सेतिकर्तव्यताकाः षड्यागा उत्पत्तिवाक्यैः पृथगुत्पन्नाः समुदायानुवादिवाक्यद्वयेन समुदायद्वयत्वमापन्नाः कामाधिकारे पुनरेकफलसाधनत्ववेषेणैकतया विधीयन्ते । तथा चैकशास्त्रार्थगोचरतया तद्बुद्धिरप्येकैव तद्वदित्यर्थः ।

३ रा. भा.— अव्यवसायिनां तु स्वर्गपुत्रपश्वन्नादिफलसाधनकर्माधिकृतानां बुद्धयः फलानन्त्यादनन्ताः; तत्रापि बहुशाखाः; एकस्मै फलाय चोदितेऽपि दर्शपूर्णमासादौ कर्मणि "आयुराशास्ते, सुप्रजास्त्वमाशास्ते" इत्याद्यवगतावान्तरफलभेदेन बहुशाखात्वं च विद्यते । अतोऽव्यवसायिनां बुद्धयोऽनन्ता बहुशाखाश्च ।

४ वे. ता. चं.—'अव्यवसायिनाम्' इति हेतुपरमित्याह— **स्वर्गपुत्रे**त्यादिना । **फलानन्त्यादनन्ता** इति । फलबाहुल्यात् स्वर्गाद्यनन्तफलभेदेन तत्साधनानामपि कर्मणां भिन्नशास्त्रार्थत्वात्तद्विषया बुद्धयोऽपि यावत्फलभेदं भेदिन्य इत्यर्थः । अनन्तबहुशाखशब्दयोः प्रधानाप्रधानस्वरूपभेदप्रकारभेदविषयतया पौनरुक्त्यं परिहरन् कर्मभेदापादकत्वाभावेऽपि वैषम्यान्तरपरं बहुशाखशब्दं व्याचष्टे— **तत्रापी**ति । एकैकस्यैव बहुशाखत्वमुपपादयति— **एकस्मा** इति । एकैकमपि हि काम्यकर्म प्रधानफलावच्छिन्नवेषेण एकपादपस्थानीयं विरोधिगुणफलाद्यवच्छिन्नं तत्तदंशभेदेन बहुशाखं भवति । मोक्षशास्त्रे तु सर्वायुःप्राप्त्यादिकमपि साधनानुष्ठानाद्यर्थत्वेन मोक्षोपयोगितया तदेकफलान्तर्भूतमित्युक्तम् ।

वैषम्यद्वयोपपत्तिस्थैर्याभिप्रायेण निगमयति — **अत** इति । प्रधानावान्तरफलभेदादित्यर्थः । आकाङ्क्षाक्रमेणान्वयप्रदर्शनायानन्ता बहुशाखा इति व्युत्क्रमेण व्याख्यातम् । ननु कथं भिन्नप्रधानावान्तरफलसाधनतयैव विहितानां नित्यनैमित्तिककाम्यकर्मणामेकमेव फलं स्यात् ? कथन्तरामेकशास्त्रार्थत्वम् ? काम्यानां च कर्मणां निष्कामेन कथमनुष्ठानम् ? । यदि च तत्तत्काम्यफलाभावेऽपि तत्तत्कर्मानुष्ठानं तर्हि तत्तदधिकाराभावेऽपि ब्राह्मणादेः क्षत्रियादिधर्मानुष्ठानप्रसङ्गः ; सर्वकाम्योपसंहारः फलादिविरोधाद्व्याहतो दुष्करश्च ।

३ रा. भा.—एतदुक्तं भवति– नित्येषु नैमित्तिकेषु कर्मसु प्रधानफलान्यवान्तरफलानि च यानि श्रूयमाणानि, तानि सर्वाणि परित्यज्य मोक्षैकफलतया सर्वाणि कर्माण्येकशास्त्रार्थतयाऽनुष्ठेयानि; काम्यानि च स्ववर्णाश्रमोचितानि तत्तत्फलानि परित्यज्य मोक्षफलसाधनतया नित्यनैमित्तिकैरेकीकृत्य यथाबलमनुष्ठेयानि—इति ॥ ४१ ॥

४ वे. ता. चं.— कतिपयोपसंहारे तु किं कियदनुष्ठेयमित्यत्र किं नियामकं ? इत्यादिशङ्कापरिहाराय बुद्ध्येकत्वबहुत्वोक्तः फलमाह— **एतदुक्त**मिति । नित्यनैमित्तिकयोः प्रधानफलान्यवान्तरफलानि च प्राजापत्यलोकादिप्राप्त्युपात्तदुरितक्षयाकरणनिमित्तप्रत्यवायपरिहारादिरूपाणि । संवलितनित्यनैमित्तिकयोरप्यत्र नित्यनैमित्तिकशब्देन सङ्ग्रहः । काम्यशब्दः केवलकाम्यपरः । ननु तानि सर्वाणि परित्यज्येत्ययुक्तम्, मुमुक्षोरप्युपात्तदुरितक्षयादेरवश्यापेक्षितत्वादित्यत उक्तं **मोक्षैकफलतये**ति । दुरितक्षयादेरप्यन्तःकरणशुद्धिद्वारेणोपकारकत्वान्न पृथक्फलत्वमिति भावः । **एकशास्त्रार्थतयाऽनुष्ठेयानी**ति । विनियोगभेदादन्यत्र भिन्नफलत्वं भिन्नशास्त्रार्थत्वं च । अत्र तु सर्वेषामप्येकत्र विनियुक्तानां फलैक्यं शास्त्रार्थैक्यं च युज्यते । सिद्धं च नित्यकाम्यज्योतिष्टोमादावपि विनियोगपृथक्त्वमिति भावः । **स्ववर्णाश्रमोचितानी**ति । कस्यचिद्धि किञ्चित्फलमुद्दिश्य कानिचित्कर्माणि विधीयन्ते । तेषामेव कर्मणां फलान्तरार्थतया विनियोगेऽपि स एवाधिकारी भवितुमर्हति ‘ क्लृप्तकल्प्याविरोधे तु युक्तः क्लृप्तपरिग्रहः ’ इति न्यायादधिकार्यन्तरकल्पने प्रमाणाभावात् । यथा नित्यकाम्यज्योतिष्टोमादौ, यथा चाध्ययनस्य जपादाविति भावः । निष्कामस्य काम्यकर्मानुष्ठानोपपादनायोक्तम्— **तत्फलानि परित्यज्य मोक्षसाधनतये**ति । **नित्यनैमित्तिकैरेकीकृत्ये**ति— एकफलसाधनतयैकशास्त्रार्थीकृत्येत्यर्थः । **यथाबल**मिति । शक्त्यनुरोधेन हि शास्ति शास्त्रम् । आह च मनुः— ‘तद्धि कुर्वन्यथाशक्ति प्राप्नोति परमां गतिम्’ [११।३४श्लो. ३] इति । एवं नित्यनैमित्तिकयोरिव काम्येष्वपि मुमुक्षोः कतिपयाङ्गवैकल्येऽपि न दोष इत्युक्तं भवति । एतेन विच्छेदे प्रत्यवायाभावकथनमपि न ज्योतिष्टोमाद्यैकैकान्तर्विच्छेदपरम् ; अपित्वामोक्षादनुष्ठेयैकशास्त्रार्थभूतकर्मकलापे प्रयाजादिवदितिकर्तव्यतास्थानीयैकैककर्मानुष्ठानेऽपि देशादिवैगुण्यकृतोत्तराननुष्ठानपरमिति च दर्शितम् ॥ ४१ ॥

५ आ. मा. भा.— योग इमां बुद्धिं शृण्वित्युक्तम्, बह्व्यो हि बुद्धयो मतभेदात्, तत्कथमेकत्र निष्ठां करोमि ? इत्यत आह— व्यवसायात्मिकेति । सम्यग्युक्तिनिर्णीतानां मतानामैक्यमेवेत्यर्थः॥४१॥

६ ज. प्र. दी.— ननु ‘ व्यवसायात्मिका ’ इति श्लोकेन प्रतिज्ञातो योग उच्यते, नापि ‘बुद्ध्या युक्तः’ [२।३९] इत्यादिवत्प्रशंसा तत्किमर्थोऽयं ? इत्यत आह— **योग** इति । ज्ञानोपायविषयामिमां वक्ष्यमाणां वाचं शृणु, श्रुत्वा तत्र निष्ठां कुर्वित्युक्तमित्यर्थः । श्रवणमात्रस्य विधिना विनाऽसम्भवात् । बह्व्यो हि बुद्धयो ज्ञानोपायविषया वाचः परस्परविरुद्धाः सन्ति । कथं ? मतभेदात् ; एकमतमवलम्बमानाः किञ्चिज्ज्ञानसाधनमाचक्षते; अपरं मतमाश्रितास्तत्प्रतिषेधेनान्यदाहुः । तत्र चेदमेव तत्त्वं नेदमिति विनिगमकं नास्ति । तत्तस्मात्कथमेकत्र त्वदीयायामेव वाचि निष्ठां विश्वासं करोमि ? । ननु सर्वाण्यपि मतानि व्यवसायात्मकान्येव, स्वे स्वेऽर्थे सर्वेषां सन्देहाभावात् । अतः कथमुच्यते व्यवसायात्मिका अव्यवसायिनां बुद्धय इति ? तत्राह— **सम्य**गिति । युक्तिरिति प्रमाणसामान्यमुच्यते । प्रमाणत्वेन निर्णीतत्वमेवात्र व्यवसायशब्दार्थः, न निश्चयमात्रमित्यर्थः । प्रामाणिकमेव मतं ग्राह्यं, तत्र न कदाचिद्विप्रतिपत्तिः, यतस्तत्रैकत्र निष्ठाभावः, अप्रामाणिकेषु विद्यमानाऽपि विप्रतिपत्तिः किं करिष्यति ? इति भावः ॥ ४१ ॥

७ ह. पै. भा.— व्यवसायात्मिका निश्चयात्मिका बुद्धिः साङ्ख्ययोगे व्यवसायिनां पुरुषार्थसाधिका । अव्यवसायिनां बुद्धयो बहुशाखा बहुस्कन्धा अनन्ताश्च भवन्ति । न ताः पुरुषार्थं प्रति साधनमित्यभिप्रायः ॥ ४१ ॥

८ वे. ब्र. गि.— नन्वेवमपि योगबुद्धेर्मोक्षहेतुत्वं न युक्तम्, “ तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ” [श्वे. उ. ६।१५] इत्यादिश्रुत्या साङ्ख्यबुद्धिव्यतिरेकेण मोक्षहेतोरन्यस्य प्रतिषेधादित्याशङ्क्याह— [**व्यवसाये**ति ।] इह साङ्ख्ये योगे च विषये या बुद्धिः सा बुद्धिरेकैव । **अयं भावः**— नास्माभिर्मोक्षं प्रति साङ्ख्यबुद्धिर्योगबुद्धिश्चेति स्वतन्त्रं साधनद्वयमुक्तम्, येन “ नान्यः पन्थाः ” [श्वे. उ. ६।१५] इति श्रुतिविरोधः स्यात् ; किन्तु बुद्धिद्वयमप्येकीभूतमेव मोक्षसाधनमित्युच्यते । एकीभावश्च योगबुद्धेः साङ्ख्यबुद्ध्यपेक्षितचित्तशुद्धिरूपोपकारजनकत्वेन तदङ्गतया तत्रैवान्तर्भावात् । वक्ष्यते हि— ‘ सर्वं कर्माखिलं पार्थ ! ज्ञाने परिसमाप्यते’ [४।३३] इति, तथा ‘ एकं साङ्ख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति ’ [५।५] इति च । एवं च योगबुद्धिजन्या साङ्ख्यबुद्धिर्मोक्षहेतुरिति योगबुद्धेर्मोक्षहेतुत्वव्यपदेश इति ।

ननु सकामकर्मानुष्ठानबुद्धेरिव निष्कामकर्मानुष्ठानरूपयोगबुद्धेरपि साङ्ख्यबुद्धिबहिर्भाव एवोचित इति कुतस्तदैक्यम् ? इत्याशङ्क्य विशिनष्टि— **व्यवसायात्मि**केति । “ तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन ” [बृ. उ. ४।४।२२] इत्यादिश्रुतिभिः “ सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् ” [ब्र. सू. ३।४।२६] इत्यादिभिः श्रुत्यनुग्राहकैर्ब्रह्ममीमांसान्यायैश्च सम्पन्नः साङ्ख्ययोगबुद्ध्योः साध्यसाधनभावनिश्चयो व्यवसायः ; तद्रूपेत्यर्थः । हेतुगर्भमिदं विशेषणं, यस्मादुक्तरूपव्यवसायात्मिकेयं साङ्ख्ययोगबुद्धिस्तस्मादेकेति ।

सकामकर्मानुष्ठानबुद्धेस्त्वेतादृशव्यवसायरूपत्वाभावान्न साङ्ख्यबुद्ध्यैक्यं, किन्तु भिन्नभिन्नरूपतैवेत्युत्तरार्धेन दर्शयति—**बहुशाखा** इति । अव्यवसायिनां पूर्वोक्तनिश्चयशून्यानां स्वर्गपशुपुत्राद्यर्थकर्मानुष्ठेयताध्यवसायिनां बुद्धयोऽनन्ताः स्वर्गपश्वादिफलानन्त्यात्, तत्रापि बहुशाखा एकस्मै फलाय विहितेऽपि दर्शपूर्णमासादौ 'आयुराशास्ते' 'सुप्रजास्त्वमाशास्ते' इत्याद्यवान्तरफलभेदेन बहुभेदा इत्यर्थः । तथा च बहुशाखानन्तफलोपभोगार्थबहुशरीरयोगवियोगरूपनित्यसंसारकारणीभूतां सकामकर्मानुष्ठानबुद्धिं विहाय नित्यनिरतिशयमोक्षानन्दसन्धायकज्ञानहेतुं निष्कामकर्मानुष्ठाननिष्ठामातिष्ठेत्यभिप्रायः । एवमस्य श्लोकस्य भाष्योक्तार्थः सपरिष्कारं दर्शितः ।

श्रीधराचार्यास्तु—'नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति' इति पूर्वश्लोकार्थे हेतुवर्णनत्वेनाग्रं श्लोकमवतार्य 'इह निष्कामकर्मयोगे व्यवसायात्मिका परमेश्वरभक्त्यैव ध्रुवं तरिष्यामीति निश्चयात्मिका एकैव निष्ठा बुद्धिर्भवति । ईश्वराराधनार्थत्वेन क्रियमाणं हि कर्म किञ्चिदङ्गवैकल्येऽपि न नश्यति । यथा शक्नुयात्तथा कुर्यादिति विधीयते । न च वैगुण्यमपि परमेश्वरोद्देशेनैव, तदसम्भवात् । अव्यवसायिनां कामिनां तु बुद्धयो अनन्ता बहुशाखाश्च, नैकनिष्ठाः । तस्मात् काम्यकर्मानुष्ठानबुद्धितो योगबुद्धेर्महद्वैलक्षण्यम्' इति व्याख्यातवन्तः । सर्वथाऽपि 'बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि... त्रायते महतो भयात्' [२।३९-४०] इति साधूक्तम् ॥४१॥

९ व० त० दी०—कुत इत्यपेक्षायामाह—व्यवसायेति । इह योगे बुद्धिरेका व्यवसायात्मिका । अफलार्थं भगवदर्थं वा कर्म किञ्चित्कर्त्तव्यमिति निश्चयरूपा बुद्धिरेकविषयत्वादेका । साङ्ख्ये तु त्रिपुटिशून्या वृत्तिः । काम्यकर्मतोऽपि भेदमाह—अव्यवसायिनां काम्यकर्माभिनिविष्टानां तु बुद्धयो बहुशाखा अनन्ताश्चेति हि प्रसिद्धम् । वक्ष्यति चासुरसम्पत्प्रसङ्गे—'यक्ष्ये दास्यामि मोदिष्ये' [१६।१५] इत्यादि ॥ ४१ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च । फलार्थं कर्मकर्तॄणामनेकत्र बुद्धिर्भवति मदाज्ञात्वेन कर्तॄणां मन्निष्ठत्वेनैकैव बुद्धिरिति भ्रमान्न वैपरीत्यशङ्केत्याह— **व्यवसायात्मिकेति** । हे कुरुनन्दन सत्कुलोत्पन्न ! इह भक्तिमार्गे व्यवसायात्मिका भगवदाज्ञयैव करिष्यामीति रूपैकैव भवति । अव्यवसायिनां बहिर्मुखानामनिश्चितहृदयानां बुद्धयोऽनन्ताश्च भवन्ति, फलार्थं बहुशाखाश्च भवन्ति । तत्र साङ्गत्वाभावात् प्रत्यवायादिसम्भावना स्यादेव; भक्तानां तु साङ्गत्वान्नैव वैफल्यप्रत्यवायादिसम्भावना । अत एव भगवद्वाक्यम्—'मत्कर्म कुर्वतां पुंसां काललोपो भवेद्यदि । तत्कर्म तस्य कुर्वन्ति तिस्रः कोट्यो महर्षयः' इति ॥ ४१ ॥

११ नी० भा० दी०—नन्वेवं साङ्ख्ययोगयोर्महाभयात्त्राणहेतुत्वं तुल्यं चेत्, कोऽनयोर्विशेषः? इत्याशङ्क्य साङ्ख्यानां पातशङ्का नास्ति, योगिनां तु यावद्विदेहकैवल्यं पातशङ्काऽस्तीत्याह—व्यवसायात्मिकेति । व्यवसायस्तत्त्वनिश्चयस्तदात्मिका तदाकारा बुद्धिरन्तःकरणवृत्तिः "अहं ब्रह्मास्मि" [बृ.उ.१।४।१०] इति वाक्यजन्या ब्रह्माकारान्तःकरणवृत्तिर्ब्रह्मविद्याभिधाना समस्तवृत्त्यन्तरबाधेन सम्यगभ्युदिता एका एकैव । "सकृद्विभातो ह्ये(वै)ष ब्रह्मलोकः" [गौ. पा. का. ४।८१] इति श्रुतेः । ब्रह्मैव लोको ब्रह्मलोक इह ब्रह्मैव; न हि सकृज्ज्ञाते ब्रह्मणि ज्ञातव्यं कर्तव्यं वा किञ्चिदवशिष्यते कृतकृत्यत्वाद्ब्रह्मविदः; अतोऽस्य पातशङ्का नास्ति । अव्यवसायिनामज्ञानिनां तु बुद्धयोऽनन्ताः, ताश्च प्रत्येकं बहुशाखा इति 'इदमेव मम श्रेयः' इति निश्चयस्य दुर्लभत्वात्कदाचिदश्रेयस्यपि श्रेयोबुद्धौ सत्यां पातशङ्काऽस्तीति महांस्तयोर्विशेष इति भावः ॥ ४१ ॥

मुक्तिसाधनप्रवृत्त्यर्था संसारवैतृष्ण्याय काम्यकर्माधिकृतानां फलाशापाशबद्धानां निन्दा ।

यामिमां पुष्पितां वाचं प्रवदन्त्यविपश्चितः ।
वेदवादरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः ॥ ४२ ॥
कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मफलप्रदाम् ।
क्रियाविशेषबहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति ॥ ४३ ॥
भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तयाऽपहृतचेतसाम् ।
व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते ॥ ४४ ॥

१ शां. भा.— येषां व्यवसायात्मिका बुद्धिर्नास्ति ते—यामिमामिति । यामिमां वक्ष्यमाणां पुष्पितां पुष्पितवृक्ष इव शोभमानां श्रूयमाणरमणीयां वाचं वाक्यलक्षणां प्रवदन्ति । के? अविपश्चितो-

ऽल्पमेधसः, अविवेकिन इत्यर्थः । वेदवादरता बह्वर्थवादफलसाधनप्रकाशकेषु वेदवाक्येषु रताः हे पार्थ ! नान्यत् स्वर्गप्राप्त्यादिफलसाधनेभ्यः कर्मभ्योऽस्तीत्येवंवादिनो वदनशीलाः ॥ ४२ ॥

२ आ. शां. व्या.— यदि साङ्ख्ययोगरूपैकैव प्रमाणभूता बुद्धिस्तर्हि सैव सर्वेषां चित्ते किमिति स्थिरा न भवति ? तत्राऽऽह— येषामिति । ते यामिमां वाचं प्रवदन्ति तयाऽपहृतचेतसां कामिनां कामवशान्निश्चयात्मिका बुद्धिर्न प्रायः स्थिरा भवतीत्याह— ते-यामिति । 'इमां' इत्यध्ययनविध्युपात्तत्वेन प्रसिद्धत्वं कर्मकाण्डरूपाया वाचो विवक्ष्यते । वक्ष्यमाणत्वं क्रियाविशेषबहुलामित्यादौ द्रष्टव्यम् । किंशुको हि पुष्पशाली शोभमानोऽनुभूयते, न पुरुषभोग्यफलभागी लक्ष्यते । तथेयमपि कर्मकाण्डात्मिका श्रूयमाणदशायां रमणीया वागुपलभ्यते, साध्यसाधनसम्बन्धप्रतिभानान्न त्वेषा निरतिशयफलभागिनी भवति, कर्मानुष्ठानफलस्यानित्यत्वादिति मत्वाऽऽह— पुष्पितामिति । वाक्यत्वेन लक्ष्यतेऽर्थवत्त्वप्रतिभानात्, वस्तुतस्तु न वाक्यमर्थाभासत्वादित्याह— वाक्यलक्षणामिति । प्रवक्तॄणां वेदवाक्यतात्पर्यपरिज्ञानाभावं सूचयति— अविपश्चित इति । वेदवादा वेदवाक्यानि, तानि च बहूनामर्थवादानां फलानां साधनानां च विधिशेषाणां प्रकाशकानि तेषु रतिरासक्तिस्तन्निष्ठत्वं तद्वत्त्वमपि तेषां विशेषणमित्याह— वेदवादरता इति । कर्मकाण्डनिष्ठत्वफलं कथयति— नान्यदिति । ईश्वरो वा मोक्षो वा नास्तीत्येवं वदन्तो नास्तिकाः सन्तः सम्यग्ज्ञानवन्तो न भवन्तीत्यर्थः ॥ ४२ ॥

१ शां. भा.— ते च-कामात्मान इति । कामात्मानः कामस्वभावाः, कामपरा इत्यर्थः । स्वर्गपराः स्वर्गः परः पुरुषार्थो येषां ते स्वर्गपराः स्वर्गप्रधानाः । जन्मकर्मफलप्रदां, कर्मणः फलं कर्मफलं, जन्मैव कर्मणः फलं जन्मकर्मफलं तत् प्रददातीति जन्मकर्मफलप्रदा, तां वाचं प्रवदन्तीत्यनुषज्यते । क्रियाविशेषबहुलां, क्रियाणां विशेषाः क्रियाविशेषाः, ते बहुला यस्यां वाचि तां, स्वर्गपशुपुत्राद्यर्था यया वाचा बाहुल्येन प्रकाश्यन्ते । भोगैश्वर्यगतिं प्रति, भोगश्चैश्वर्यं च भोगैश्वर्ये, तयोर्गतिः प्राप्तिः भोगैश्वर्यगतिः, तां प्रति साधनभूता ये क्रियाविशेषाः, तद्बहुलां तां वाचं प्रवदन्तो मूढाः संसारे परिवर्तन्ते इत्यभिप्रायः ॥ ४३ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रकृतान्प्रवक्तॄनविवेकिनो व्यवसायात्मकबुद्धिभाक्त्वासम्भवसिद्ध्यर्थं विधान्तरेण विशिनष्टि— ते चेति । तेषां संसारपरिवर्तनपरिदर्शनार्थं प्रस्तुतां वाचमेव विशिनष्टि— जन्मेति । ननु पुंसां कामस्वभावत्वमयुक्तं चेतनस्येच्छावतस्तदात्मत्वानुपपत्तेरिति तत्राऽऽह— कामपरा इति । तत्परत्वं तत्तत्फलार्थित्वेन तत्तदुपायेषु कर्मस्वेव प्रवृत्ततया कर्मसन्न्यासपूर्वकाज्ज्ञानाद्बहिर्मुखत्वम् । ननु कर्मनिष्ठानामपि परमपुरुषार्थापेक्षया मोक्षोपाये ज्ञाने भवत्याभिमुख्यमिति नेत्याह— स्वर्गेति । तत्परत्वं तस्मिन्नेवाऽऽसक्ततया तदतिरिक्तपुरुषार्थराहित्यनिश्चयवत्त्वम् । उच्चावचमध्यमदेहप्रभेदग्रहणं जन्म । वाचो यथोक्तफलप्रदत्वं अप्रामाणिकं इत्याशङ्क्यानुष्ठानद्वारा तदुपपत्तिरित्याह— क्रियेति । क्रियाणामनुष्ठानानां यागदानादीनां विशेषा देशकालाधिकारिप्रयुक्ताः सत्राहीनैकाहलक्षणास्ते खल्वस्यां वाचि प्राचुर्येण प्रतिभान्तीत्यर्थः । कथं यथोक्तायां वाचि क्रियाविशेषाणां बाहुल्येनावस्थानमित्याशङ्क्य प्रकाश्यत्वेनेत्येतद्विशदयति— स्वर्गेति । तथापि तेषां मोक्षोपायत्वोपपत्तेस्तन्निष्ठानां मोक्षाभिमुख्यं भविष्यति, नेत्याह— भोगेति । यथोक्तां वाचमभिवदतां पर्यवसानं दर्शयति— तद्बहुलामिति ॥ ४३ ॥

१ शां. भा.— तेषां च-भोगेति । भोगैश्वर्यप्रसक्तानां, भोगः कर्तव्यं, ऐश्वर्यं चेति भोगैश्वर्ययोरेव प्रणयवतां तदात्मभूतानाम्; तया क्रियाविशेषबहुलया वाचाऽपहृतचेतसां आच्छादितविवेकप्रज्ञानां व्यवसायात्मिका साङ्ख्ये योगे वा या बुद्धिः, सा समाधौ समाधीयतेऽस्मिन् पुरुषोपभोगाय सर्वमिति समाधिरन्तःकरणं बुद्धिः, तस्मिन् समाधौ न विधीयते न भवतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु कर्मकाण्डनिष्ठानां कर्मानुष्ठायिनामपि बुद्धिशुद्धिद्वारेणान्तःकरणे साध्यसाधनभूतबुद्धिद्वयसमुदायसम्भवादतो मोक्षो भविष्यति, न, इत्याह— तेषां चेति । तदात्मभूतानां तयोरेव भोगैश्वर्ययोरात्मकर्तव्यत्वेनाऽऽरोपितयोरभिनिविष्टे चेतसि तादात्म्याध्यासवतां बहिर्मुखानामित्यर्थः । तथापि शास्त्रानुसारिण्या विवेकप्रज्ञया व्यवसायात्मिका बुद्धिस्तेषामुदेष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— तयेति । ननु समाधिः सम्प्रज्ञातासम्प्रज्ञातभेदेन द्विधोच्यते, तत्र बुद्धिद्वयविधिरप्रसक्तः सन्कथं निषिध्यते ? तत्राऽऽह— समाधीयत इति ॥ ४४ ॥

३ रा. भा.— अथ काम्यकर्माधिकृतान्निन्दति- यामिमामिति । यामिमां पुष्पितां पुष्पमात्रफलां आपातरमणीयां वाचमविपश्चितोऽल्पप्रज्ञा भोगैश्वर्यगतिं प्रति वर्तमानां प्रवदन्ति,

वेदवादरताः वेदेषु ये स्वर्गादिफलवादाः तेषु सक्ताः 'नान्यदस्ति' इतिवादिनः तत्सङ्गातिरेकेण स्वर्गादेरधिकं फलं नान्यदस्तीति वदन्तः कामात्मानः कामप्रवणमनसः स्वर्गपराः स्वर्गपरायणाः स्वर्गादिफलावसाने पुनर्जन्मकर्माख्यफलप्रदां क्रियाविशेषबहुलां तत्त्वज्ञानरहिततया क्रियाविशेषप्रचुरां भोगैश्वर्यगतिं प्रति वर्तमानां यामिमां पुष्पितां वाचं ये प्रवदन्तीति सम्बन्धः; तेषां भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तया वाचा भोगैश्वर्यविषययाऽपहृतात्मज्ञानानां यथोदितव्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ मनसि न विधीयते नोत्पद्यते। समाधीयतेऽस्मिन्नात्मज्ञानमिति समाधिर्मनः, तेषां मनस्यात्मयाथात्म्यनिश्चयज्ञानपूर्वकमोक्षसाधनभूतकर्मविषया बुद्धिः कदाचिदपि नोत्पद्यते इत्यर्थः। अतः काम्येषु कर्मसु मुमुक्षुणा न सङ्गः कर्तव्यः ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं काम्यकर्मविषयबुद्धितो मोक्षसाधनभूतकर्मविषयाया बुद्धेः वैलक्षण्यमुपपाद्य अनन्तरं मोक्षसाधने प्रवृत्तिशैघ्र्यार्थमितरफलवैतृष्ण्यजननाय तत्फलसाधनकर्माधिकृतान् निन्दतीत्युपरितनश्लोकत्रयमवतारयति— **अथेति** । **काम्यकर्माधिकृतानि**ति, काम्यकर्मसु स्वर्गादिस्वाभिलषितसाधनत्वस्वार्थताबुद्धियुक्तानित्यर्थः। 'पुष्पिताम्' इत्येतत्फलव्यवच्छेदमुखेनासुखोदर्कत्वपरमित्यभिप्रायेणाह— **आपातरमणीया**मिति। **अल्पज्ञा** इति। विविधं पश्यच्चित्त्वं हि विपश्चित्त्वम्। 'पृषोदरादीनि यथोपदिष्टम्' [अष्टा. ६।३।४०९] पश्यच्छब्दावयवस्य यच्छब्दस्य लोपः। तच्च बहुज्ञत्वम्। तद्यतिरेकश्चात्रोपनिषत्साध्यस्थिरास्थिरादिविवेकाभावादल्पज्ञत्वमिति भावः। 'जन्मकर्म-' इत्यादेः गतिविशेषणत्वभ्रमव्युदासाय गतिं प्रतीत्यस्यापेक्षितपूरणाय च क्रममुल्लङ्घ्य प्रागेवोक्तम्। **भोगैश्वर्यगतिं प्रति वर्तमाना**मिति। एतेन 'वाचं' इत्यस्य काम्यविधिभागपरत्वमुक्तं भवति।

सामान्येन वैदिकनिन्दाभ्रममपाकरोति— **स्वर्गादिफलवादा** इति। वेदशब्दोऽत्र 'वेदेषु वेदान्तेषु च गीयते' इत्यादाविव कर्मभागपरः। तत्रापि विधिभागफलार्थवादभागविषयतया पुरुषवाक्यवेदवाक्यविषयतया वा वाचं 'वेदवाद-' इत्यनयोरपौनरुक्त्यमिति भावः। 'नान्यदस्ति' इतिवादे पूर्वोत्तरपदानामर्थं हेतुतया उपादत्ते— **तत्सङ्गातिरेकेणे**ति। अपवर्गस्वरूपनिषेधोऽशक्य इत्यभिप्रायेणोक्तम्— **अधिकं फल**मिति। 'वादिनः' इत्यनेन तथावदनशीलत्वविवक्षाव्यञ्जनाय वदन्त इति वर्तमानप्रत्ययान्तेन व्याख्यातम्। **कामप्रवणमनस** इति— कामेष्वात्मा मनो येषां ते कामात्मान इति व्यधिकरणबहुव्रीहिरिति भावः। **स्वर्गपरायणा** इति; स्वर्गः परः परायणं परमप्राप्यं येषां ते स्वर्गपराः, मोक्षविमुखा इति भावः। 'कामात्मानः स्वर्गपराः' इतिपदद्वयस्य सामान्यविशेषविषयतया दृष्टादृष्टविषयतया वा हेतुसाध्यविषयतया वा कामोन्मुख्यान्यवैमुख्यपरतया वा पुनरुक्तिपरिहारः।

स्वर्गादिफलभोगमध्ये जन्मादिभ्रमं व्युदस्यति— **स्वर्गादिफलावसान** इति। "यावत्सम्पातमुषित्वाऽथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते" [छां. उ. ५।१०।५] "प्राप्यान्तं कर्मणस्तस्य यत्किञ्चेह करोत्ययम्। तस्माल्लोकात्पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मणे" [बृ. उ. ४।४।६] 'आब्रह्मभवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन' [८।१६] 'स्वर्गेऽपि पातभीतस्य क्षयिष्णोर्नास्ति निर्वृतिः' [वि. पु. ६।५।५०] इत्यादिश्रुतिस्मृतय इह द्रष्टव्याः। जन्मवत्कर्मणोऽप्यनुशयाख्यकर्मशेषफलत्वख्यापनाय समानाधिकरणसमासतां दर्शयति— **जन्मकर्माख्यफलप्रदा**मिति। कर्मशेषेण पुनरुत्कृष्टापकृष्टजन्मप्राप्तौ श्रुतिस्तावत् "प्लवा ह्येते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म। एतच्छ्रेयो येऽभिनन्दन्ति मूढा जरामृत्युं ते पुनरेवापि यन्ति" [मुं. उ. १।२।७] "तद्य इह रमणीयचरणा अभ्याशो ह यत्ते रमणीयां योनिमापद्येरन् ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वैश्ययोनिं वा अथ य इह कपूयचरणा अभ्याशो ह यत्ते कपूयां योनिमापद्येरन् श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा चण्डालयोनिं वा" [छां.उ.५।१०।७] इत्यादिः। जन्मकर्मादेः सर्वस्य कर्मशेषमूलत्वे स्मृतयश्च— 'वर्णा आश्रमाश्च स्वकर्मनिष्ठाः प्रेत्य स्वकर्मफलमनुभूय ततः शेषेण विशिष्टदेशजातिकुलरूपायुश्श्रुतवित्तवृत्तसुखमेधसो जन्म प्रतिपद्यन्ते। विष्वञ्चो विपरीता नश्यन्ति' [गौ.ध.२।११।१०।११] इति। तथा "ततः परिवृत्तौ कर्मफलशेषेण जातिं रूपं वर्णं बलं मेधां प्रज्ञां द्रव्याणि धर्मानुष्ठानमिति प्रतिपद्यते। तच्चक्रवदुभयोर्लोकयोः सुख एव वर्तते" [आ. स्तं. ध. २।१।२।३] इत्यादयः। वैराग्यपादे चायमर्थो व्यक्तमनुसन्धेयः। अत्र जन्माख्यकर्मफलप्रदामिति केषुचित्कोशेषु पाठः। ननु ज्योतिष्टोमादिक्रियाविशेषस्वरूपमात्रं कामिनो ज्ञानिनश्च समानम्, तत्कथं '**क्रियाविशेषबहुलाम्**' इति कामिनो विशिष्याभिधीयते? तत्रोक्तम्— **तत्त्वज्ञानरहिततये**ति। ज्ञानिनां हि सर्वं कर्म क्रियमाणमपि ज्ञानप्रचुरमेव। तच्चैकफलसाधनतया एकशास्त्रार्थरूपम्। न च मोक्षानुपयुक्ताः सर्वे क्रियाविशेषास्तेन क्रियन्ते। अतः प्रयासबहुलं परिमितनश्वरफलं चामुमुक्षोः कर्मेति भावः। अन्येषां वाचा अन्येषामपहृतचित्तत्वभ्रमं निरस्यन् षष्ठ्यन्तपदयोरदृष्टविशेष्ययोः प्रस्तुतविशेष्यविषयत्वं चाह— **तेषामिति । तये**ति। यद्वृत्तप्रतिनिर्देशरूपव्याख्येयोपादानम्, तत्परामृष्टं प्रकृतं चेतोपहरणहेतुमाह— **भोगैश्वर्यविषयये**ति। 'अपहृतचेतसाम्' इत्यस्य पूर्वपदेनार्थपौनरुक्त्यपरिहाराय तदर्थस्य प्रकृतव्यवसायात्मकबुद्ध्यभावहेतुत्वाय चोक्तम्— **अपहृतात्मज्ञानाना**मिति। **यथोदिते**ति— प्रागुक्तप्रकारेत्यर्थः। न विधीयते केनचिद्धेतुना न क्रियत इत्यर्थः। ततः फलितमुच्यते— **नोत्पद्यत** इति। समाधिशब्दस्य

बुद्धिविशेषविवक्षायामत्रानन्वयाग्मनोविषयत्वे व्युत्पत्तिमाह- समाधीयतेऽस्मिन्निति— निधीयतेऽस्मिन्निति निधिवत्। यथोदितेत्याद्युक्तं प्रकारं विवृणोति— तेषां मनसीत्यादिना। विधीयत इति वर्तमाननिर्देशतात्पर्यसिद्धमुक्तं कदाचिद्- र्पाति । एषां निन्दा किमर्थमित्यत आह अत्र इति; व्यवसायात्मकबुद्धिविरोधादित्यर्थः । मुमुक्षुणा न सङ्गः कर्तव्य इति— निस्सङ्गेन काम्यानामपि करणमनुमन्यते ; स्वरूपमात्रस्य मोक्षविरोधित्वाभावात्। मोक्षेच्छाऽस्ति चेद्बन्धकेच्छा न कार्येत्युक्तं भवति ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

५ आ. मा. भा.— स्युरवैदिकानि मतानि अव्यवसायात्मकानि ; न तु वैदिकानि। तेऽपि हि केचित्कर्माणि स्वर्गादिफलान्येवाहुरित्यत आह— यामिमामिति। यामाहुरतयेत्यन्वयः। मोक्षफलमपेक्ष्य स्वर्गादिपुष्पयुक्तां वाचं प्रवदन्ति। वेदवादरताः कर्मादिवाचकवेदवादरताः। वेदैर्यन्मुखत उच्यते तत्रैव रताः। नान्यदस्तीतिवादिनः 'परोक्षविषया वेदाः' "परोक्षप्रिया इव हि देवाः" [ऐ. उ. १।१४ बृ. उ. ४।२।२] 'मां विधत्तेऽभिधत्ते माम्' [भाग. ११।२१।४३] इत्यादिभिः पारोक्ष्येण प्रायो भगवन्तं वदन्ति॥ ४२ ॥

६ ज. प्र. दी.—'यामिमाम्' इतिश्लोकस्य प्रकृतोपयोगादर्शनात्सङ्गतिमाह— स्युरिति। न तु वैदिकान्यप्यव्यवसायात्मकानि । ततः किं प्रकृते ? इत्यत उक्तं तेऽपीति। व्यवसायात्मकं मतं वैदिकमतमवलम्बमाना अपि केचित् वैदिकानि सर्वाण्येव कर्माणि स्वर्गादिफलान्याहुः। भवांस्तु काम्यान्येव स्वर्गादिफलकानि, निष्कामानीश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठितानि तु ज्ञानार्थानीत्यभिप्रैति । तथाच त्वद्वचने निष्ठानुपपत्तिस्तदवस्थेति भावः। आह तेषां वैदिकाभासत्वप्रदर्शनाय निन्दामिति शेषः। भोगैश्वर्यगतेरपि प्रकृतत्वात्तयेति तत्परामर्शभ्रान्तिं वारयति—यामिति। अन्यथा यच्छब्दः साकाङ्क्षोऽनन्वितः स्यादिति भावः। वाचः पुष्पितत्वं कथं ? इत्यत आह— मोक्षेति। अत्यल्पत्वेनोपमा। वेदवादरता इत्येतत्कथं निन्दावचनं इत्यत आह— वेदेति । कथमेतस्मात्पदाल्लभ्यते ? कथं चैषाऽपि निन्दा ? इत्यत आह– वेदैरिति। वादशब्दोऽत्रापाततः प्रतिपादने वर्तते। वक्ष्यते चात्राभिधानम्। आपाततः प्रतिपाद्यं च कर्मादि सावधारणं चैतत्। अब्भक्षो वायुभक्ष इति यथेत्यर्थः। सावधारणत्वं कुत इति चेत्, उत्तरपदबलादिति तानि पठति— नान्यदिति। आपाततः प्रतीतार्थादन्यस्य सद्भावे भवेदेषां निन्दा। कोऽसौ कुतश्च ? इत्यत आह–- परोक्षेति। क्वचित्प्रकटवचनादिवेत्युक्तम्। अतएव प्राय इत्याह— देवा वेदाभिमानिनः। तत्प्रकारसूचनार्थं मां विधत्त इत्याद्युदाहृतम्। वदन्ति वेदाः ॥ ४२ ॥

५ आ. मा. भा.—भोगैश्वर्यगतिं तत्प्राप्तिं प्रति। तत्प्राप्तिफला एव वेदा इति वदन्तीत्यर्थः ॥४३॥

६ ज. प्र. दी.— गतिशब्दस्यावगतिरप्यर्थः प्रतीयेतेत्यत आह— भोगेति। अन्यथाऽसदनुवादप्रसङ्गादिति भावः। एषाऽपि कथं निन्दा ? इत्यत आह— तत्प्राप्तीति। मोक्षं वेदफलं न मन्यत इत्यर्थः ॥ ४३ ॥

५ आ. मा. भा.— तेषां सम्यग्युक्तिनिर्णयात्मिका बुद्धिः समाधौ समाध्यर्थे न विधीयते। सम्यङ्निर्णीतार्थानामीश्वरे मनस्समाधानं सम्यग्भवति। तद्धि मोक्षसाधनम्। उक्तं चैतदन्यत्र— 'न तस्य तत्त्वग्रहणाय साक्षाद्वरीयसीरपि वाचः समासन्। स्वप्ने निरुक्त्या गृहमेधिसौख्यं न यस्य हेयानुमितं स्वयं स्यात्' [भाग. ५।११।३] ॥ ४४ ॥

६ ज. प्र. दी.— तयाऽपहृतेत्यादेरप्रतीतिनिरासायार्थमाह— तेषामिति । तेषां बुद्धिर्मनोवृत्तिर्व्यवसायात्मिका सम्यग्युक्तिनिर्णयात्मिका न भवति। तत एवेश्वरे सम्यक्समाधानार्थं न विधीयत इत्यर्थः । सम्यग्युक्तिनिर्णयात्मकत्वाभावे कुतः समाध्यभावः? इत्यत आह— सम्यगिति। अनेन समाधिशब्दार्थोऽपि विवृतो भवति । किमीश्वरे मनस्समाधानेन येन तदभावे निन्दा स्यात्? इत्यत आह— तद्धीति। मोक्षाभावश्च महानिन्देति । वक्ष्यति। सम्यङ्निर्णीतार्थानामित्युक्तम्। न केवलमानुभाविकं किन्तु पुराणेष्युक्तमित्याह— उक्तं चेति । वरीयसीः वरीयस्यः। 'सुपां सुलुक्' [अष्टा.७।१।३९] इत्यादिना जसः पूर्वसवर्णः । वाचो वेदवाचः। स्वप्ने निरुक्त्या स्वप्नप्रतीतार्थदृष्टान्तेन हेयानुमितं हेयत्वेनानुमितम्। इदमेव हि सम्यङ्निर्णीतार्थत्वम्। यद्धेयोपादेयविवेकेन हेयहानमुपादेयोपादानं च तद्धि मोक्षसाधनमित्येतत्तु श्रुत्यादिप्रसिद्धमेव ॥४४॥

७ ह. पै. भा.— यामिमां वैदिकीं वेदभवां द्रव्यगुणकर्मणां स्वर्गादिफलोत्पादनसमर्थानां फलपूर्वभावित्वात् पुष्पमिव पुष्पं तानि च पुष्पितानि एषां पुष्पितानां प्रतिपादिका वागपि पुष्पिता, तां वाचं वदन्ति पठन्ति अविपश्चितोऽपण्डिताः। वेदस्य वादो वदनं वेदवादस्तत्र रताः सक्ताः

वेदवादरताः। वेदवाक्यप्रतिपादितस्वर्गादिफलाशापाशबद्धा इत्यर्थः। स्वर्गादिफलादन्यदपवर्गाख्यं सुखं नास्तीतिवादिनो वदनशीलाः॥४२॥ कथम्भूतास्तेऽविपश्चित इत्यत्राऽऽह– कामात्मानः कामिनः, स्वर्गपराः स्वर्गप्रधानाः। जन्मकर्मफलप्रदां जन्मविशिष्टशरीरेन्द्रियप्राप्तिः कर्मणः फलानि स्वर्गादीनि जन्म च कर्मफलानि च जन्मकर्मफलानि तानि प्रददातीति जन्मकर्मफलप्रदा तां वाचम्। क्रियाविशेषबहुलां क्रियाणां विशेषाः क्रियाविशेषाः पाकयज्ञादयः। बहूनर्थांल्लाति प्रतिपादयतीति बहुला। क्रियाविशेषैर्बहुला क्रियाविशेषबहुला ताम्। भोगैश्वर्यगतिं– भोगः शब्दादिविषयलाभः, ऐश्वर्यमणिमादि, भोगैश्वर्ययोर्गतिस्तां भोगैश्वर्यगतिं प्रति तल्लक्षणां शब्दादिविषयलाभाणिमादिसाधनभूतामित्यर्थः। तां वाचं त्यज, तदर्थे पुरुषार्थबुद्धिं मा कार्षीरित्यर्थः। तथा च श्रुतिः— "प्लवा ह्येते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म" [मुं. उ. २। ७] इत्यादि ॥ ४३ ॥ कस्मात्सा वाक् त्याज्या? इत्यत्राऽऽह— यदि सा वाक्प्रमाणत्वेनोपादीयते तदनुष्ठाने तत्फलप्राप्तौ च प्रसक्तिः स्यात्ततश्च भोगैश्वर्यप्रसक्तानां भोगैश्वर्ययोरेव प्रणयवतां, तया वाचाऽपहृतचेतसामाच्छादितविवेकप्रज्ञानां व्यवसायात्मिका साङ्ख्ये योगे वा बुद्धिः समाधौ परमात्मावबोध इयमेव बुद्धिः परमपुरुषार्थतया कर्तव्येत्येवं निश्चिता सा बुद्धिर्न विधीयते नोत्पादयितुं शक्यते। तस्मादियं वाक् परमपुरुषार्थविरोधित्वात्त्याज्येत्यभिप्रायः ॥ ४४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— व्यवसायात्मिका बुद्धिर्वैदिकानां न भवत्येव; वैदिकानामपि न सर्वेषां भवति, कामभोगप्रवाहपातित्वाल्लोकानाम्; किन्तु कस्यचिदेव पुण्यशालिन इति दर्शयितुं काम्यकर्माधिकृतान् निन्दति त्रिभिः— **यामिमामिति**।

इदं श्लोकत्रयमेकान्वयम्। 'व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते' इति तृतीयश्लोके प्रथममन्वयः। समाधीयतेऽस्मिन्निति समाधिर्मनः, तस्मिन्न विधीयते। कर्मकर्तरि लकारः। नोत्पद्यत इत्यर्थः। यद्वा परमेश्वरैकनिष्ठत्वरूपं चित्तैकाग्र्यं समाधिः; तद्विषये निश्चयात्मिका बुद्धिर्नोत्पद्यते। केषाम्? **भोगैश्वर्यप्रसक्तानाम्**— इहामुत्र च भोगस्तदनुगुणमैश्वर्यं च सम्पाद्यमित्येवं भोगैश्वर्ययोरेव प्रकर्षेणासक्तानामित्यर्थः। ननु भोगैश्वर्यासक्तानामपि "परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन" [मुं. उ. १।२।१२] इत्यादिश्रुत्युक्तविवेकवैराग्यादिना तदासक्तिविधूनने व्यवसायात्मिका बुद्धिः कुतो न स्यात्? इत्यत्राह— **तयाऽपहृतचेतसामिति**। तया भोगैश्वर्यप्रतिपादकश्रुत्या अपहृतं चित्तं येषां ते तथोक्तानाम्। ततो न विवेकवैराग्यप्रसक्तिरित्यर्थः।

ननु मातृवत्सर्वलोकवत्सला श्रुतिः कथं विवेकवैराग्यभ्रंशनेन पुरुषान्नाशयेत्? इत्याशङ्क्याह— **यामिमामिति**। यामिमामधीयमानां "स्वर्गकामो यजेत" [आ. श्रौ. १०।१।२।१] इत्यादिरूपां वाचं प्रवदन्ति परमपुरुषार्थपरेयमेवेत्येवंरूपेण प्रकर्षेण वदन्ति, तयाऽपहृतचेतसामिति सम्बन्धः। सत्यमेव श्रुतिः स्वयं न कस्यचिद्विवेकज्ञानमपहरति, तस्याः परमपुरुषार्थभूतनिरतिशयानन्दरूपब्रह्माद्वैतपरतया स्वर्गादिभोगैश्वर्यप्रतिपादने तात्पर्याभावेन तदर्थं विवेकभ्रंशनाप्रसक्तेः। किन्तु 'स्वर्गादेरेव परमपुरुषार्थता, तत्प्रतिपादिन्येवेयं श्रुतिः' इत्यभिमन्यमानमीमांसकम्मन्यदुरालापा एव पुरुषाणां विवेकवैराग्यभ्रंशका इति भावः। ननु स्वर्गादिफलश्रुतिस्तत्पारम्यप्रतिपादनपराऽस्तीत्याशङ्क्य विशिनष्टि— **पुष्पितामिति**; पुष्पितविषलतावदापातरमणीयामित्यर्थः। यद्वा पुष्पितां केवलं जातपुष्पां, न तु फलवतीमित्यर्थः। अथवा मोक्षफलमपेक्ष्य स्वर्गादिपुष्पयुक्तामित्यर्थः। स्वर्गादेर्मोक्षात् पूर्वमेवोल्लास इति फलपूर्वकालोल्लासित्वात् पुष्पत्वेन निरूपणम्। तथा च पुष्पस्थानीयस्य न फलत्वमिति भावः। सर्वथापि 'पुष्पितां' इत्यनेन स्वर्गादेरफलत्वात्तच्छ्रुतेः पुरुषार्थपरत्वं नेत्युक्तं भवति।

एतदेवोपपादयति— **जन्मकर्मफलप्रदामिति**। कर्मणः फलं कर्मफलम्, जन्म च कर्मफलं च जन्मकर्मफले, ते प्रददातीति तथोक्ताम्। कर्मफलं हि स्वर्गः; स च तदुपभोगार्हदेहविशेषप्राप्तिरूपं जन्म विना न निष्पद्यत इति स्वर्गप्रदं कर्म जन्मप्रदमपि जातमिति तत्प्रतिपादकश्रुतेरपि तत्प्रदत्वोक्तिः। जन्मग्रहणेन च तदविनाभूतमरणस्याप्युपलक्षितत्वात् जन्ममरणानुविद्धं स्वर्गादिकमित्युक्तं भवति। अतो न तस्य परमपुरुषार्थत्वप्रसक्तिरिति भावः। न केवलं जन्ममरणदोषेणैव स्वर्गस्य परमपुरुषार्थत्वाभावः, किन्तु स्वकाले दुःखकरम्बितत्वादपीत्याह— **भोगैश्वर्यगतिं प्रति क्रियाविशेषबहुलामिति**। भोगैश्वर्ययोर्गतिर्विशेषः, गम्यत इति व्युत्पत्तेः। प्राप्त्यर्थकत्वे तु भोगैश्वर्ये प्रतीत्येव चारितार्थ्याद्गतिशब्दवैयर्थ्यम्। विशेषार्थकत्वे तु क्रियाविशेषशब्दोक्तसाधनविशेषानुगुणसाध्यविशेषलाभात् सार्थकत्वम्। एवं च भोगैश्वर्यविशेषसाधनभूता ये क्रियाविशेषा अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमाद्याः, तैर्बहुलां प्रभूतामित्यर्थः। अग्निहोत्रादिकर्मणामुच्चावचत्वात्तत्फलभूतः स्वर्गोऽप्युच्चावच एव; 'कर्म-

भूयस्त्वात्फलभूयस्त्वम्' इति न्यायात्, "तद्वा एतत्सहस्र-स्यायनꣳ सहस्रꣳ स्तोत्रीयाः सहस्रं दक्षिणाः सहस्रसम्मितः सुवर्गो लोकः" इत्यादिश्रुतेश्च, अल्पायाससाध्याग्निहोत्रेणैव बह्वायाससाध्यदर्शपूर्णमासादिफलभूतस्वर्गसिद्धौ तदानर्थक्यापातेन तत्फलभूतस्वर्गतारतम्यस्यावश्यवाच्यत्वाच्च। तारतम्यवच्च फलं दुःखास्पदम् । परसम्पदुत्कर्षो हि हीनसम्पदं दुःखाकरोति । अतो न स्वर्गस्य निरतिशयपुरुषार्थत्वमिति भावः ।

नन्वेतादृशस्वर्गफलश्रुतिं कथं परमपुरुषार्थपरत्वेन वदन्ति ? इत्यत्राह— **अविपश्चित** इति, श्रुतितात्पर्याज्ञानिन इत्यर्थः । अज्ञानित्वे तूष्णीमेव स्थेयम्, कुतः स्वर्गपारम्यप्रतिपादनपाण्डित्यं ? इत्याशङ्क्य तत्र हेतुमाह— **वेदवादरता** इति । वेदेषु ये वादाः "अपाम सोमममृता अभूम" [ऋक्. ६।४।११] इत्याद्यर्थवादाः, तेषु रताः । वेदार्थस्य सत्यत्वादेवमेवैतदिति मिथ्याविश्वासेन तत्र प्रीतिमन्त इत्यर्थः। तादृशार्थवाददर्शनमेव तेषां तथापाण्डित्यहेतुरिति भावः । 'यत्कृतकं तदनित्यम्' इति न्यायोपबृंहितया "तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयत एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते" [छां.उ. ८।१।६] इत्यादिश्रुत्या विरुद्धत्वात् अमृतत्वश्रुतिर्गुणार्थवाद एव, न तु स्वार्थपरेति तद्वादपदेन दर्शितम् । एवं सत्यपि तत्र प्रीतिविवशात्तदीयमर्थवादत्वदोषं न पश्यन्तीत्येतत् 'रताः' इत्यनेनोक्तम् । एतदाश्चर्येणैव पार्थेति सम्बोधनम् ।

ननु नित्यनिरतिशयब्रह्मानन्दप्रतिपादिन्युपनिषत्काण्डे स्थिते, किमिति तादृशार्थवादेषु रताः ? तत्राह— **नान्यदस्तीति वादिन** इति । स्वर्गपशुपुत्रादिफलादन्यन्नित्यनिरतिशयमोक्षाख्यफलं तत्परं वेदवाक्यं वा किञ्चिन्नास्ति, सर्वस्यापि वेदस्य कार्यपरत्वेन सिद्धरूपे ब्रह्मणि तस्याप्रमाणत्वात् । व्यवस्थापितं हि कर्ममीमांसायाम् 'आम्नायस्य क्रियार्थत्वात्—' [पू. मी. १।२।१] इत्यादिसूत्रेण वेदस्य क्रियार्थत्वादक्रियार्थानामप्रामाण्यमाशङ्क्य, 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात्...' [पू. मी. १।२।७] इति सूत्रेण अक्रियार्थानामपि सिद्धार्थविषयवेदवाक्यानां विध्येकवाक्यत्वेन क्रियार्थत्वमुपपाद्य प्रामाण्यमिति सिद्धान्तयता जैमिनिना वेदस्य क्रियापरत्वम्; अतः कर्मविध्यपेक्षितकर्त्रात्मस्तावकमेवोपनिषत्काण्डं न स्वार्थपरम् इत्यादिभिर्दुर्मीमांसकवादैर्ब्रह्मकाण्डमेवापलपन्तीत्यर्थः । ननु उपक्रमोपसंहारादिषड्विधतात्पर्यलिङ्गदृढीकृतब्रह्मैदम्पर्यमौपनिषदं काण्डं कथमपलपनीयम् ? सिद्धरूपेऽपि ब्रह्मणि वेदप्रामाण्यस्य 'तत्तु समन्वयात्' [ब्र. सू. १ । १ । ४] इति ब्रह्ममीमांसासूत्रे भगवता बादरायणेन व्यवस्थापितत्वात्; 'आम्नायस्य—' [पू. मी. १।२।१] इति जैमिनीयं पूर्वपक्षमात्रमपि हि धर्मप्रमाणत्वेनाभिमतस्याम्नायस्य क्रियार्थत्वेनैव प्रामाण्यं वाच्यमित्येतत्परम्; 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात्...' [पू. मी. १।२।७] इति तदीयसिद्धान्तसूत्रमपि धर्मप्रमाणत्वाभिमतक्रियाविधिसमभिव्याहृतवायुर्क्षेपिष्ठादिवाक्यमात्रविषयमित्यवगम्यते; 'अथातो धर्मजिज्ञासा' [पू. मी. १।१।१] इति धर्मविचारं प्रतिज्ञाय 'चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः' [पू. मी. १।१।२] इति द्वितीयसूत्रे तस्यैव लक्षणमुक्त्वा 'तस्य निमित्तपरीष्टिः' [पू. मी. १ । १ । ३] इत्यनन्तरसूत्रेण धर्मप्रमाणस्यैव परीक्ष्यत्वेन प्रतिज्ञानात्; न चास्मतत्त्वप्रतिपादकमुपनिषत्काण्डं कर्मविध्यपेक्षितकर्त्रात्मसमर्पणेन तदेकवाक्यतां प्रतिपत्स्यते; तथा च कथं 'नान्यदस्ति' इति वक्तुमुचितं ? इति शङ्कानिरासाय वादिन इति । ताच्छील्यार्थे णिनिप्रत्ययः । सत्यमेवेत्थं वक्तुमनुचितमिति; तथापि तेषां तथावचनशीलता दुर्निवारेत्यर्थः ।

कुत एतादृशं दुश्शीलम् ? तत्राह— **कामात्मान** इति । कामस्वरूपा इत्यर्थः । स्वसंसर्गिण्यपि मोक्षप्रसङ्गमसहमानः कामः साक्षात् स्वस्मिन्नेव तत्प्रसङ्गं न सहत इति किमु वक्तव्यम् ? अतः कामस्वरूपतया तेषां मोक्षकाण्डासहत्वस्वभाव इति भावः। ननु मोक्षोऽपि स्वर्ग इव कामस्य विषयः; तत्कथं कामात्मनां मोक्षे द्वेषः ? तत्राह— **स्वर्गपरा** इति । परशब्द इष्टवचनः, 'विप्रतिषेधे परं कार्यम्' [अष्टा. १ । ४ । २] इत्यत्र 'अस्तीष्टवाची परशब्दः' इति महाभाष्योक्तेः । स्वर्ग एव पर इष्ट एषामिति स्वर्गपराः । स्वर्गे ह्यमृतपानरम्भासम्भोगपारिजातपरिमलगन्धर्वगानादिसम्पत्तिः; मोक्षे तु न किञ्चिदपि । न हि नयनानन्दि सुन्दरीरूपं, घ्राणसन्तर्पणो गन्धः, श्रवणामृतायमानं गानं, रुचितं वा भक्ष्यभोज्यादिकं मोक्षे किञ्चिदस्ति; "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्तत्केन कं जिघ्रेत्" [बृ. उ. ४।५।१५] इत्यादिश्रुतेः; अतो मोक्षाय नमः, स्वर्ग एवास्माकमस्तु इति मन्यमाना मोक्षं न कामयन्त इति तत्र द्वेष एव तेषां वैषयिकाणामिति भावः।

एवम्भूता अविपश्चितो यामिमां वाचं प्रवदन्ति, तयाऽपहृतचेतसां समाधौ व्यवसायात्मिका बुद्धिर्न विधीयत इति श्लोकत्रयार्थः । तदनेन श्लोकत्रयेण "प्लवा ह्येते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म। एतच्छ्रेयो येऽभिनन्दन्ति मूढा जरामृत्युं ते पुनरेवापि यन्ति" [मुं उ.१।२।७] "अविद्यायामन्तरे वर्तमानाः स्वयं धीराः पण्डितं मन्यमानाः। जङ्घन्यमानाः (दन्द्रम्यमाणाः) परियन्ति मूढा अन्धेनैव नीयमाना यथाऽन्धाः" [कठो. २।५] इत्याथर्वणिकश्रुत्यर्थो दर्शितः ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

९ व० त० दी०— अव्यवसायिनां बुद्धिभेदं निरूपयति— यामिमामिति । जैमिनीया वेदवाचं सर्वकाण्डरूपां सर्वां पुष्पितां प्रकर्षेण कर्तृकर्मफलभावेन युक्तां वदन्ति । पुष्पस्थानीयेषु स्वर्गादिषु फलत्वबुद्ध्या रता भवन्तीत्यर्थः । यतो वेदवादेषु फलबोधककर्मवादेषु रताः । न च तत्तत्फलं वेदबोधितत्वादिति वाच्यम्,

अर्थान्तरेण वेदबोधितत्वात् तत्फलस्य 'यन्न दुःखेन सम्भिन्नं' इत्यादिवाक्यात्। तथा चेयं वाक् पुष्पिता न फलिता। तेषु परं गन्धलोभितचेतस एव ते भ्रान्ता भवन्तीति हृदयम् ॥ ४२ ॥ किम्भूतास्तेऽविपश्चितः? वेदवादतात्पर्यानभिज्ञाः। भोगैश्वर्यगतिं प्रति कामात्मानः, कामयते आत्मा येषाम्। तथा स्वर्गलोक एव परः प्राप्यं फलं येषाम्। किम्भूतां वाचम्? जन्मकर्मफलप्रदाम्। गतिविशेषणं वा। क्रियाविशेषबहुलां वाचं जन्मकर्मफलप्रदां वा प्रवदन्तीत्यन्वयः ॥४३॥ तथाभूतानां तेषां तया वाचाऽपहृतचेतसां काम्यकर्मपराणां व्यवसायात्मिकैका बुद्धिः समाधिविषयिणी न विधीयते। विशेषेण न स्थाप्यते इति वा। तेषां समाधौ हृदीति वा॥४४॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं फलोत्तमतां ज्ञात्वा सर्व एवमेव व्यवसायात्मिकां बुद्धिं कथं न कुर्वन्तीत्याशङ्क्याह— यामिमामिति त्रयेण। ये इमां पुष्पितां यां वाचं फलादिरहितां कुत्सितपुष्पयुक्तलतावद्दूरदृष्टरम्यां प्रवदन्ति प्रकर्षेण फलरूपतया वन्दति तेषां व्यवसायात्मिका बुद्धिर्न विधीयते, नोत्पद्यत इत्यर्थः। ननु तेऽपि शास्त्रोक्तज्ञानवन्तः कथं तथा वदन्ति? इत्याकाङ्क्षायामाह— अविपश्चित इति। मूर्खा अज्ञाना इत्यर्थः। तेषां मूढत्वं विशेषणैः प्रकटयति— वेदवादरता इति वेदोक्तफलककर्मकरणमेवोचितं, न तु निष्कामतया,ते तथा अत एव नान्यदस्तीति वादिनः वेदोक्तव्यतिरिक्तं कर्मफलं नास्तीति वदनशीलाः॥४२॥ ननु तेषां तथाकथनं किंप्रयोजनकं? इत्याकाङ्क्षायामाह— कामात्मान इति कामनाव्याप्तरूपाः। ननु कथं कामनायां तुच्छफले प्रवर्त्तन्त इत्याशङ्क्याह— स्वर्गपरा इति। स्वर्ग एव परो मोक्षरूपं येषां तेषाम्। स्वर्गस्य तथाज्ञानार्थं पूर्ववाचं विशिनष्टि— जन्मकर्मफलप्रदाम्। जन्म उत्तमयोनौ तत्रोत्तमं कर्म, तथोत्तमफलं च तानि प्रकर्षेण ददाति तां तथा, भोगैश्वर्यगतिं भोगैश्वर्यप्राप्तिं प्रति क्रियाविशेषा बहुला यस्यां तां तथा फलरूपां वदन्ति ॥४३॥ ततो भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तेषां तथा वाचा अपहृतचित्तानां समाधौ वैयग्र्यभावेन भगवच्चिन्तने तथा बुद्धिर्न भवतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

११ नी० भा० दी०— उत्तरार्धमेव विवृणोति— 'यामिमां' इत्यादिना। पुष्पितां पुष्पितद्रुमवद्दूरतो रमणीयां वाचम्। "अक्षय्यं ह वै चातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं भवति" [शत. ब्रा. २।६।३।१] "अपाम सोमममृता अभूम" [ऋक्सं. ६।४।११] इत्येवंरूपां प्रवदन्ति अविपश्चितः अव्यवसायिनो मूढाः यतो वेदवादरताः वेदान्तर्गतेषु अर्थवादेषु। "यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न पापꣳ श्लोकꣳ शृणोति" [तै. सं. ३।५।७] इत्येवमादिषु रताः बद्धश्रद्धाः अत एव कर्मणोऽन्यत् आत्मज्ञानं तत्फलं मोक्षश्च नास्तीति वादिनो वदनशीलाः ॥४२॥

तथा भोगश्च ऐश्वर्यं च तयोर्गतिः प्राप्तिस्तां प्रति तदर्थमित्यर्थः। कामात्मानः कामग्रस्तचित्ताः अत एव स्वर्गपराः। कीदृशीं भोगैश्वर्यगतिं जन्मकर्मफलप्रदाम्। प्राप्तभोगैश्वर्यो हि पुरुषस्तद्वासनावासितः पुनर्भोगैश्वर्यप्राप्तये जन्म लभते, तदर्थं कर्माणि च कुरुते, फलं च ततो भोगादिकं प्राप्नोतीति चक्रमनिशमावर्त्तते तेन निष्ठातश्च्युतो भवतीत्यर्थः। किञ्च क्रियाविशेषेण बहुलां यथा यथा वित्तव्ययायासाद्याधिक्यं तथा तथा भोगैश्वर्यप्राप्तेरप्याधिक्यमित्यर्थः। एतेनात्यन्तायाससाध्येष्वपि कर्मसु फललोभात् सज्जन्त इत्युक्तम्। भाष्ये भोगैश्वर्यगतिं प्रति साधनभूताः ये क्रियाविशेषा अग्निहोत्रादयः तद्बहुलां जन्मरूपं यत् कर्मफलं तत्प्रदां च वाचमेवेति व्याख्यातम् ॥४३॥

भोगेति। तथा पुष्पितया वाचा अपहृतचेतसां पुंसां बुद्धिः समाधौ समाध्यनुष्ठानकाले व्यवसायात्मिका व्यवसायो ज्ञानं तदात्मिका शुद्धचिन्मात्राकारा न विधीयते न भवति। कर्मकर्तरि लकारः। विरक्तस्य हि बुद्धिः समाधौ चिन्मात्राकारा भवति, न तु भोगाद्यासक्तस्येति स्पष्टमेव। भाष्ये तु 'समाधौ अन्तःकरणे व्यवसायात्मिका बुद्धिर्न भवति' इति व्याख्यातम्। यद्वा समाध्यनुष्ठानार्थमेव निश्चयात्मिका तेषां बुद्धिर्न भवतीति व्याख्येयम् ॥ ४४ ॥

कामात्मनां फलीभूताद्वेदोदितादपि मुमुक्षुणा स्वोचितसारग्राहिणा भाव्यमित्यादिः सदृष्टान्तोपदेशः [४५–५०]

त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन।
निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान् ॥ ४५ ॥
यावानर्थ उदपाने सर्वतः सम्प्लुतोदके।
तावान् सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ॥ ४६ ॥

१ शां. भा.—य एवं विवेकबुद्धिरहितास्तेषां कामात्मनां यत्फलं तदाह—त्रैगुण्येति । त्रैगुण्यविषयाः, त्रैगुण्यं संसारः विषयः प्रकाशयितव्यो येषां ते वेदास्त्रैगुण्यविषयाः । त्वं तु निस्त्रैगुण्यो भव अर्जुन ! निष्कामो भवेत्यर्थः । निर्द्वन्द्वः, सुखदुःखहेतू सप्रतिपक्षौ पदार्थौ द्वन्द्वशब्दवाच्यौ, ततो निर्गतो निर्द्वन्द्वो भव । त्वं नित्यसत्त्वस्थः सदा सत्त्वगुणाश्रितो भव । तथा निर्योगक्षेमः, अनुपात्तस्योपादानं योगः, उपात्तस्य रक्षणं क्षेमः, योगक्षेमप्रधानस्य श्रेयसि प्रवृत्तिर्दुष्करेत्यतो निर्योगक्षेमो भव । आत्मवानप्रमत्तश्च भव । एष तवोपदेशः स्वधर्ममनुतिष्ठतः ॥ ४५ ॥

२ आ. शां. व्या.—अविवेकिनामपि वेदाभ्यासवतां विवेकबुद्धिरुदेष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह—**य एव**मिति । तर्हि वेदार्थतया कामात्मता प्रशस्तेत्याशङ्क्याऽऽह—**निस्त्रैगुण्य** इति । 'भव' इति पदं निर्द्वन्द्वादिविशेषणेष्वपि प्रत्येकं सम्बध्यते । त्रयाणां सत्त्वादीनां गुणानां पुण्यपापव्यामिश्रकर्मतत्फलसम्बन्धलक्षणः समाहारस्त्रैगुण्यमित्यङ्गीकृत्य व्याचष्टे—**संसार** इति । वेदशब्देनात्र कर्मकाण्डमेव गृह्यते । तदभ्यासवतां तदर्थानुष्ठानद्वारा संसारध्रौव्यान्न विवेकावसरोऽस्तीत्यर्थः । तर्हि संसारपरिवर्जनार्थं विवेकसिद्धये किं कर्तव्यं ? इत्याशङ्क्याऽऽह—**त्वं त्वि**ति । कथं 'निस्त्रैगुण्यो भव' इति गुणत्रयराहित्यं विधीयते ? 'नित्यसत्त्वस्थो भव' इति वाक्यशेषविरोधादित्याशङ्क्याऽऽह—**निष्काम** इति । सप्रतिपक्षत्वं परस्परविरोधित्वम् । पदार्थौ शीतोष्णादिलक्षणौ । निष्कामत्वे द्वन्द्वान्निर्गतत्वं शीतोष्णादिसहिष्णुत्वं हेतुमुक्त्वा तत्रापि हेत्वपेक्षायां सदा सत्त्वगुणाश्रितत्वं हेतुमाह—**नित्ये**ति । योगक्षेमव्यापृतचेतसो रजस्तमोभ्यामस्पृष्टे सत्त्वमात्रे समाश्रितत्वमशक्यमित्याशङ्क्याऽऽह—**तथे**ति । योगक्षेमयोर्जीवनहेतुतया पुरुषार्थसाधनत्वात्'निर्योगक्षेमो भव' इति कुतो विधिरित्याशङ्क्याऽऽह—**योगे**ति । योगक्षेमप्रधानत्वं सर्वस्य स्वारसिकमिति ततो निर्गमनमशक्यमित्याशङ्क्याऽऽह—**आत्मवा**निति । अप्रमादो मनसो विषयपारवश्यशून्यत्वम् । अथ यथोक्तोपदेशस्य मुमुक्षुविषयत्वादर्जुनस्य मुमुक्षुत्वमिह विवक्षितमिति नेत्याह—**एष** इति ४५

१ शां. भा.—सर्वेषु वेदोक्तेषु कर्मसु यान्युक्तान्यनन्तानि फलानि तानि नापेक्ष्यन्ते चेत्, किमर्थं तानीश्वरायेति अनुष्ठीयन्ते ? इति । उच्यते, शृणु—यावानिति । यथा लोके कूपतडागाद्यनेकस्मिन् उदपाने परिच्छिन्नोदके यावान् यावत्परिमाणः स्नानपानादिरर्थः फलं प्रयोजनं स सर्वोऽर्थः सर्वतः सम्प्लुतोदके तावानेव सम्पद्यते; तत्रान्तर्भवतीत्यर्थः । एवं तावान् तावत्परिमाण एव सम्पद्यते सर्वेषु वेदेषु वेदोक्तेषु कर्मसु योऽर्थो यत् कर्मफलं सोऽर्थो ब्राह्मणस्य सन्न्यासिनः परमार्थतत्त्वं विजानतो योऽर्थः यत् विज्ञानफलं सर्वतः सम्प्लुतोदकस्थानीयं तस्मिन् तावानेव सम्पद्यते, तत्रैवान्तर्भवतीत्यर्थः । " सर्वं तदभिसमेति यत् किञ्च प्रजाः साधु कुर्वन्ति यस्तद्वेद यत् स वेद " [छां.४।१।४] इति श्रुतेः । ' सर्वं कर्माखिलम् ' [४।३३] इति च वक्ष्यति । तस्मात् प्राक् ज्ञाननिष्ठाधिकारप्राप्तेः कर्मणि अधिकृतेन कूपतडागाद्यर्थस्थानीयमपि कर्म कर्तव्यम् ॥ ४६ ॥

२ आ. शां. व्या.—ईश्वरार्पणधिया स्वधर्मानुष्ठानेऽपि फलकामनाभावाद्वैफल्यं योगमार्गस्येति मन्वानः शङ्कते—**सर्वेष्वि**ति । कर्ममार्गस्य फलवत्त्वं प्रतिजानीते—**उच्यत** इति । किं तत्फलमित्युक्ते तद्विषयं श्लोकमवतारयति—**शृण्वि**ति । यथोदपाने कूपादौ परिच्छिन्नोदके स्नानाचमनादिर्योऽर्थो यावानुत्पद्यते स तावानपरिच्छिन्ने सर्वतः सम्प्लुतोदके समुद्रेऽन्तर्भवति परिच्छिन्नोदकानां अपरिच्छिन्नोदकांशत्वात् । तथा सर्वेषु वेदोक्तेषु कर्मसु यावानर्थो विषयविशेषोपरक्तः सुखविशेषो जायते स तावानात्मविदः स्वरूपभूते सुखेऽन्तर्भवति परिच्छिन्नानन्दानामपरिच्छिन्नानन्दान्तर्भावाभ्युपगमात् " एतस्यैवाऽऽनन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति " [बृ. उ. ४।३।३२] इति श्रुतेः । तथा चापरिच्छिन्नात्मानन्दप्राप्तिपर्यवसायिनो योगमार्गस्य नास्ति वैफल्यमित्याह—**यावा**निति । उक्तमर्थमक्षरयोजनया प्रकटयति—**यथे**ति । उदकं पीयतेऽस्मिन्निति व्युत्पत्त्या कूपादिपरिच्छिन्नोदकविषयत्वं उदपानशब्दस्य दर्शयति—**कूपे**ति । कूपादिगतस्याभिधेयस्य समुद्रेऽन्तर्भावासम्भवात् कथमिदमित्थमित्याशङ्क्यार्थशब्दस्य प्रयोजनविषयत्वं व्युत्पादयति—**फल**मिति । यत्फल्गुत्वेन लीयते तत्फलमित्युच्यते तत्कथं तडागादिकृतं स्नानपानादि तथा ? इत्याशङ्क्य तस्याल्पीयसो नाशोपपत्तेरित्याह—**प्रयोजन**मिति । तडागादिप्रयुक्तप्रयोजनस्य समुद्रनिमित्तप्रयोजनमात्रत्वमयुक्तं अन्यस्यान्यात्मत्वानुपपत्तेरित्याशङ्क्याऽऽह—**तत्रे**ति । घटाकाशादेरिव महाकाशे परिच्छिन्नोदककार्यस्यापरिच्छिन्नोदककार्ये अन्तर्भावः सम्भवति तत्प्राप्तावितरापेक्षाभावादित्यर्थः । पूर्वार्धं दृष्टान्तभूतमेवं व्याख्याय दार्ष्टान्तिकमुत्तरार्धं व्याकरोति—**एवमि**त्यादिना । कर्मसु योऽर्थ इत्युक्तं व्यनक्ति—**यत्कर्मफल**मिति । सोऽर्थो विजानतो ब्राह्मणस्य योऽर्थस्तावानेव सम्पद्यत इति

सम्बन्धः । तदेव स्पष्टयति— **विज्ञाने**ति । तस्मिन्नन्तर्भवन्निति शेषः । सर्वं कर्मफलं ज्ञानफलेऽन्तर्भवतीत्यत्र प्रमाणमाह— **सर्व**मिति । यत्किमपि प्रजाः साधु कर्म कुर्वन्ति तत्सर्वं स पुरुषोऽभिसमेति प्राप्नोति, यः पुरुषस्तद्वेद विजानाति यद्वस्तु स रैक्वो वेद तद्वेद्यमिति श्रुतेरर्थः । कर्मफलस्य सगुणज्ञानफलेऽन्तर्भावः संवर्गविद्यायां श्रूयते, कथमेतावता निर्गुणज्ञानफले कर्मफलान्तर्भावः सम्भवति ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **सर्व**मिति । तर्हि ज्ञाननिष्ठैव कर्तव्या, तावतैव कर्मफलस्य लब्धतया कर्मानुष्ठानानपेक्षणादित्याशङ्क्याऽऽह— **तस्मा**दिति । योगमार्गस्य निष्फलत्वाभावस्तच्छब्दार्थः ॥ ४६ ॥

३ रा. भा.— एवमत्यन्ताल्पफलानि पुनर्जन्मप्रसवानि कर्माणि मातापितृसहस्रेभ्योऽपि वत्सलतरतया आत्मोज्जीवने प्रवृत्ता वेदाः किमर्थं वदन्ति ? कथं वा वेदोदितं त्याज्यतयोच्यत इत्यत आह— त्रैगुण्येति । त्रयो गुणास्त्रैगुण्यं सत्त्वरजस्तमांसि; सत्त्वरजस्तमःप्रचुराः पुरुषास्त्रैगुण्यशब्देनोच्यन्ते; तद्विषया वेदाः; तमःप्रचुराणां रजःप्रचुराणां सत्त्वप्रचुराणां च वत्सलतरतयैव हितमवबोधयन्ति वेदाः । यद्येषां स्वगुणानुगुण्येन स्वर्गादिसाधनमेव हितं नावबोधयन्ति, तदैव ते रजस्तमःप्रचुरतया सात्त्विकफलमोक्षविमुखाः स्वापेक्षितफलसाधनमजानन्तः कामप्रावण्यविवशा अनुपादेयेषूपादेयभ्रान्त्या प्रविष्टाः प्रणष्टा भवेयुः ।

४ वे. ता. चं.— अथैवं काम्यकर्मसु तदधिकृतेषु च निन्दितेषु हिततमोपदेशिनः शास्त्रस्येदृशकर्मविधानं अनुपपन्नम्, विहितस्य चात्र त्याज्यतयोपदेशो व्याहतः कर्मविधिशास्त्राणामप्रामाण्यं वा, तत्प्रामाण्ये वा तन्निषेधोपदेशस्याप्रामाण्यं प्रसज्यत इति शङ्कामुत्तरश्लोकद्वयेन परिहरतीत्याह— **एवमत्यन्ताल्पे**त्यादिना । पुनर्जन्म येषां प्रसवभूतं तानि पुनर्जन्मप्रसवानि । संसारविपिनवानस्पत्यानां हि कर्मणां परिणिनंसोः फलस्य नियतपूर्वकत्वसूचकत्वादिभिर्देहविशेषपरिग्रहः प्रसूनस्थानीयः । प्रियहितोपदेशितया मातापित्रोरुपादानम् । सर्वजन्मानुवृत्तिसूचनाय सहस्रशब्दः । सर्वात्मसाधारणचतुर्विधपुरुषार्थसकलापुरुषार्थनिवृत्तितत्साधनाभिधायितया कदाचिदप्यनुपरमादिना च वत्सलतरत्वोक्तिः । अतिशयहेतुत्रयं **आत्मोज्जीवने प्रवृत्ता** इति त्रिभिः सूचितम् । न हि देहादेरारोग्यादिमात्रे कदाचिदेव व्यापृता इति क्रमात्त्रयाणां भावः । **किमर्थं वदन्तीति**— न तावत्प्रतारणार्थं, हितोपदेशित्वात् । नापि हितान्तरपर्यवसितोपच्छन्दनार्थं, प्रतिकरणं तत्फलमात्रपर्यवसितत्वात् । अतोऽनाधेयातिशयपरमकारुणिकपुरुषोत्तमाज्ञारूपाणां वेदानामामूलपर्यवसानमपरिमितदुःखदुर्दिनानुबन्धिसुखकणखद्योतसाधनोपदेशो विषसंपृक्तमधुभोजनोपदेशवदयुक्तः; निषेध एव तु कर्तव्यः । यद्वा न सोऽपि, प्रत्यक्षादेस्तत्प्रसञ्जकत्वाभावात्; स्वयं प्रसज्य प्रतिषेधे जम्बालमज्जनक्षालनसमत्वादित्यभिप्रायः । **कथं वेति**— वेदविरुद्धं हि त्याज्यतयोपदेश्यं, न तु वेदविहितमिति भावः ।

त्रयो गुणास्त्रैगुण्यमिति । अत्रार्थान्तरासम्भवात् ‘चातुर्वर्ण्यादीनां स्वार्थे’ इत्युपसङ्ख्यानात्स्वार्थिकप्रत्ययः । गुणशब्दस्य प्रयोगप्राचुर्यात्सङ्ख्याविशेषान्वयबलाद्वक्ष्यमाणपर्यालोचनाच्च सिद्धमर्थविशेषं निर्दिशति— **सत्त्वरजस्तमांसी**ति । स्वर्गादिफलकरणेतिकर्तव्यताधिकारिविशेषादिविषया हि वेदाः । न पुनः सत्त्वरजस्तमोविषया दृश्यन्त इत्यत्राह— **सत्त्वरजस्तमःप्रचुरा** इति । तत्तद्गुणप्राचुर्यात्पुरुषास्तत्तच्छब्देनोपचर्यन्ते । भाष्यान्तरोक्ता तु फललक्षणा मन्दा; अधिकारव्यवस्थापनं त्वत्रोपयुक्ततममिति भावः । अस्त्वेवं गुणत्रयप्रचुरपुरुषविषया वेदाः; चोद्यस्य किमायातमित्यत्राह— **तम** इति । एकस्मिन्नेवाधिकारिणि गुणत्रयप्राचुर्यभ्रमनिरासेन तत्तद्विधिनिषेधविषयाधिकारिवैचित्र्याभिव्यक्त्यर्थं **तमःप्रचुराणा**मित्यादिपृथङ्निर्देशः । तामसाद्यधिकारिबाहुल्याल्पत्वाल्पतरत्वप्रकाशनाय सत्त्वरजस्तमसामत्र व्युत्क्रमपाठः । ततश्च क्रमादैहिकामुष्मिकापवर्गाभिलाषिण उपलक्ष्यन्ते । **सत्त्वप्रचुराणामिति** दृष्टान्ताभिप्रायः । अत एव ह्युपपादकग्रन्थे **यद्येषा**मित्यादिना रजस्तमःप्रचुराणामेव ग्रहणम् । **स्वगुणानुगुण्येने**ति— यथा वातपित्तकफोपात्तशुद्धसमसङ्कीर्णप्रकृतीन् पुरुषानालोच्य हितोपदेशिनो वैद्यास्तत्तत्प्रकृत्यनुकूलभोजनभैषजादि विदधति, अपथ्यादीनि च निषेधन्ति; तदभावे च यथा दुरुपदेशादिमूढचेतसः प्राणिनोऽपथ्यगरलादिसेवया प्रणश्यन्ति, यथा च ताम्बूलाद्यर्थिनः पुत्राः पित्रादिभिस्तत्प्रदानाभावे चौर्यादिना प्रणश्यन्ति, तथाऽत्रापीति भावः । **स्वर्गादिसाधनमेवे**ति— न हि पिपासादिपीडितानां तदानीं रसायनादिकं विधेयमिति भावः । मोक्षवैमुख्यं स्वापेक्षितफलसाधनाज्ञानं च तमःकृत्यम् । कामप्रावण्यादिकं तु यथांशं रजस्तमःकृत्यम्; कामप्रावण्यविवशाः काम्यफलाभिसन्धिबलेनात्मानं नियन्तुमशक्ताः । **अनुपादेयेष्वि**त्यादि— यथा बौद्धादय इति भाव्यम् । **प्रणष्टा भवेयुरि**ति— दुष्कर्मविपाकेन स्थावरादिभावमप्याश्रित्याचिरकल्पतया पुरुषार्थयोग्यतागन्धरहिता भवेयुरित्यर्थः ।

३ रा. भा.— अतस्त्रैगुण्यविषया वेदाः, त्वं तु निस्त्रैगुण्यो भव; इदानीं सत्त्वप्रचुरस्त्वं तदेव वर्धय; नान्योन्यसङ्कीर्णगुणत्रयप्रचुरो भव; न तत्प्राचुर्यं वर्धयेत्यर्थः । निर्द्वन्द्वः निर्गतसकलसांसारिकस्वभावः; नित्यसत्त्वस्थो गुणद्वयरहितनित्यप्रवृद्धसत्त्वस्थो भव । कथमिति चेत्— निर्योगक्षेमः

आत्मस्वरूपतत्प्राप्त्युपायबहिर्भूतानामर्थानां योगं परिपालनं प्राप्तानां च क्षेमं परित्यज्य आत्मवान् भव; आत्मस्वरूपान्वेषणपरो भव। अप्राप्तस्य प्राप्तिर्योगः, प्राप्तस्य परिरक्षणं क्षेमः। एवं वर्तमानस्य ते रजस्तमःप्रचुरता नश्यति; सत्त्वं च वर्धते ॥ ४५ ॥

४ वे. ता. चं.— **अत** इति– उक्तप्रकारेण काम्योपदेशस्य हितत्मत्वादित्यर्थः। **त्वं** त्विति तुशब्देनाधिकारिवैषम्यं द्योतयति। किमस्याधिकारिणो वैषम्यं? कथं च संसारिणस्त्रैगुण्यनिषेधः? तथा सति 'नित्यसत्त्वस्थः' इत्यनेन विरोधश्च स्यादित्यत्राह— **इदानीं सत्त्वप्रचुर** इति। 'शिष्यस्तेऽहम्' [२।७] इत्यादिवचनपरामर्शादिदमुक्तम्। अर्जुनशब्दसम्बुद्धितात्पर्यलब्धो विशेषोऽस्य सत्त्वप्राचुर्यम्। अर्जुनशब्दस्यावदातपर्यायत्वात्, सत्त्वस्यापि शुक्लशब्दव्यपदेशादधिकारिवैषम्यस्य चापेक्षितत्वात्तथा प्रसिद्ध्यादिबलाच्चेदमेवात्र तात्पर्यम्। **तदेव वर्धयेति**— न तु सिद्धं सत्त्वप्राचुर्यं परित्यज्य विहिताकरणनिषिद्धकरणादिना रजस्तमसी वर्धयेत्यर्थः। 'निस्त्रैगुण्यो भव' इति निषेधे गुणत्रयसाधारणे सति कथं सत्त्वं वर्धयेत्युच्यते? इत्यत्राह— **नान्योऽन्येति**। सत्यं गुणत्रयसाधारणो निषेधः, स तु सङ्कीर्णविषयः; अन्यथा 'नित्यसत्वस्थः' इति वक्ष्यमाणानुपपत्तेरिति भावः। 'निस्त्रैगुण्यो भव' इत्येतत् 'अरोगो भव' इत्यादिवत्पुरुषव्यापारासाध्यत्वेन प्रेषणानुपपत्तेः, आशीरूपामिव दृश्यत इत्यत्राह— **न तदिति**। रजस्तमःप्राचुर्यहेतुभूताहारादिकं परित्यजेत्युक्तं भवति।

निर्गतेत्यादि। द्वन्द्वशब्दः पुण्यपापमूलसांसारिकस्वभाववर्गद्वयपर इति भावः। एतेन फलस्वरूपं वा साधनानुष्ठानदशासमकालीनस्वास्थ्यं वा द्वन्द्वतितिक्षारूपेतिकर्तव्यता वा विवक्षिता। **गुणद्वयरहितेति**। नित्यसत्त्वस्थपदमब्भक्षादिवदवधारणगर्भमिति भावः। यद्वा नित्यपदेन कदाचिदपि गुणान्तरानभिभूतत्वमिहाभिप्रेतम्। अत एव च प्रवृद्धत्वम्। गुणान्तराभिभवे हि नित्यप्रवृद्धिर्न स्यादिति भावः। सत्त्वसम्बन्धमात्रस्य सर्वक्षेत्रज्ञसाधारणत्वान्नित्यप्रवृद्धेत्युक्तम्। ननु रजस्तमःप्राचुर्यं न वर्धयेति निषेधः, सत्त्वप्राचुर्यं वर्धयेति विधिश्च नोपपद्यते; न ह्यसौ 'एतद्रजः, इदं तमः, इदमहं वर्धयामि' इति बुद्ध्या प्रवर्तते; यतो निषिद्धयेत; यतश्च सिद्धे रजस्तमसी शमयेत्; न चासौ सत्त्वतदुपायौ जानाति, येन तत्र प्रवर्तेत; अतः किमसौ कथं कुर्यात्? इत्यभिप्रायेण शङ्कते- **कथमिति चेदिति**। तत्र निषेधस्य विधेश्चोपपादकतया 'निर्योगक्षेम आत्मवान्' इति पदद्वयं क्रमाद्व्याचष्टे— **आत्मस्वरूपेत्यादिना**। 'निर्योगक्षेमः' इति सामान्येन निषेधो मुमुक्षोर्विहितव्यतिरिक्तविषय इति ज्ञापनाय बहिर्भूतानामित्यन्तमुक्तम्। 'आत्मवान् भव' इत्यत्र मत्वर्थानुपपत्तिमाशङ्क्याह— **आत्मस्वरूपान्वेषणपर** इति। स्वस्यैवाप्रमत्ततागर्भस्वबुद्धिविशेषतः प्राप्यपेक्षया सम्बन्धविषयः प्रत्ययः। यद्वा स्वरूपान्वेषणादेव ह्ययमात्मानं लभते,अन्यथा आत्महानिरेव स्यादिति भावः। एवं निषेधस्य विधेश्चानुष्ठानाय विषय उक्तः। अतः किमित्यत्र तदुभयाधीनं फलद्वयमाह— **एवमिति**। न साक्षाद्गुणान्विषयीकृत्य तव किञ्चित्कर्तव्यम्, तेषां तु निर्योगक्षेमत्वात्मवत्त्वाभ्यां असात्त्विकाहारादित्यागहेतुभ्यां स्वयमेव यथार्हं नाशोन्मेषौ स्यातामिति भावः ॥४५॥

३ रा. भा.— न च वेदोदितं सर्वं सर्वस्योपादेयम्; यथा सर्वार्थपरिकल्पिते सर्वतः सम्प्लुतोदके उदपाने पिपासोर्यावानर्थः यावदेव प्रयोजनं पानीयं तावदेव तेनोपादीयते, न सर्वम्। एवं सर्वेषु च वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः– ब्रह्मसम्बन्धी ब्राह्मणः। वेदार्थं विजानन् मुमुक्षुः; वैदिकस्य मुमुक्षोर्यदेव मोक्षसाधनं तदेवोपादेयम्; नान्यत् ॥ ४६ ॥

४ वे.ता.चं.— अथ सनिदर्शनमधिकारिभेदं प्रतिपादयन्तं 'यावानर्थः'इत्यादिश्लोकं व्याचष्टे— **न चेति**। वर्णाश्रमप्रवरचरणादिभेदेन प्रतिनियताधिकारिविषया हि वेदोदिता धर्मा इति भावः। **सर्वार्थपरिकल्पित** इति— तत्तत्प्रयोजनाभिलाषिसर्वाधिकार्यर्थं परिकल्पिते। यद्वा सर्वशब्दः प्रयोजनकार्त्स्न्यपरः; स्नानपानादिनानाप्रयोजनार्थं परिकल्पिते। एतच्च 'सर्वतस्सम्प्लुतोदके' इत्यनेनार्थसिद्धमुक्तम्। उदपानं कूपतटाकादि। **पिपासोरिति** दार्ष्टान्तिकप्रस्थानानुरोधेनाध्याहारः। नन्वत्र दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः का सङ्गतिः? न हि पिपासोरुदपाने यावत्प्रयोजनं तावदेव विजानतः सर्वेषु वेदेष्वित्याशङ्कां परिहर्तुं वाक्यपूरणायाध्याहृत्योक्तम्— **तावदेव तेनोपादीयत** इत्यादि। सर्वेषु चेति चशब्द उपादेयानुपादेयांशसङ्कलनद्योतनार्थः। ननु 'ब्राह्मणस्य' इत्येतत्प्रकरणासङ्गतम्, क्षत्रियायैव ह्युपदिश्यते। कश्चात्र ब्राह्मणस्य विशेषः? ब्रह्मविद्याया अपि त्रैवर्णिकसाधारणत्वात्। 'विजानतः' इति चायुक्तम्; विजानन्नेव हि कामनाधिकारादिष्वपि प्रवर्तते। ब्राह्मणशब्दश्चात्र न 'तदधीते' [अष्टा. ४।२।५९] इत्याद्यर्थान्तरपरः; 'ब्राह्मोऽजातौ' [अष्टा. ६।४।१७१] इति निपातनेन जातिव्यतिरिक्तार्थे ब्राह्म इत्येव वक्तव्यत्वात्। तत्राह— **वैदिकस्य मुमुक्षोरिति**। ब्रह्म अणतीति निरुक्त्या ब्राह्मणः 'शकन्ध्वादिषु पररूपं वक्तव्यम्' [अष्टा.१।१।६४] इति पररूपे कृते प्रज्ञादित्वादण्प्रत्यये च ब्राह्मण इति रूपं भवति। ब्रह्म चात्र वेदः,वेदेष्वित्यत्रैव प्रसक्तत्वात्। अतोऽत्र ब्राह्मणशब्दो वैदिकमात्रपर इति न क्षत्रियार्थोपदेशाद्यनुपपत्तिः। ब्राह्मणशब्दस्यात्र सन्न्यासिपरत्वेन **शङ्करव्याख्या** त्वतिमन्दा। "अमौनं च मौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मणः" [बृ.उ.३।५।१] इति श्रुतिस्तु योगिनः प्रकृष्टतरान्तरसत्त्वं अव-

स्थाविशेषमाह। 'विजानतः' इति च विशिष्टज्ञानवत्त्वमुच्यते। विशिष्टत्वं च हेयोपादेयविषयतया। तथाविधज्ञानवांश्च मुमुक्षुरेव स्यादिति। तावानित्यस्य व्यवच्छेद्यमाह— **नान्यदिति।** वेदोदितमपि न मोक्षसाधनव्यतिरिक्तमुपादेयम्, अनधिकृतत्वात्। न ह्यन्यवर्णाश्रमान्यफलकामुकादिधर्मोऽन्यस्योपादेय इति भावः ॥ ४६ ॥

५ आ. मा. भा.— तां योगबुद्धिमाह— **त्रैगुण्यविषया** इत्यादिना। इतरदपोह्य वेदानां परोक्षार्थत्वात्त्रिगुणसम्बन्धिस्वर्गादिप्रतीतितोऽर्थ इव भाति। 'परोक्षवादो वेदोऽयं' इति ह्युक्तम्। अतः प्रातीतिकेऽर्थे भ्रान्तिं मा कुर्वित्यर्थः। 'वादो विषयकत्वं च मुखतोवचनं स्मृतम्' इत्यभिधानात्। न तु वेदपक्षो निषिध्यते। 'वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा। आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते॥' "सर्वे वेदा यत्पदम्" [कठो. २। १५] 'वेदोऽखिलो धर्ममूलं स्मृतिशीले च तद्विदाम्। आचारश्चैव साधूनामात्मनो रुचि-(नस्तुष्टि-) रेव च' [मनुः २।१६] 'वेदप्रणिहितो धर्मो ह्यधर्मस्तद्विपर्ययः।' [भाग. ६।१।४०] इति वेदानां सर्वात्मना विष्णुपरत्वोक्तेस्तद्विहितस्य तद्विरुद्धस्य च धर्माधर्मोक्तेश्च ॥ ४५ ॥

६ ज. प्र. दी.— यथैषा चतुश्श्लोकी न प्रतिज्ञातं योगमाह, तथा 'त्रैगुण्य–' इत्येतदपीतिप्रतीतिनिरासायाह— **तामिति;** प्रतिज्ञाताम्। आदिग्रहणेनाषष्ठसमाप्तेरिति सूचयति। सप्तमोपक्रमे पुनः प्रतिज्ञानात्। तर्हि प्रतिज्ञानान्तरमेव कुतो नावोचदिति मन्दाशङ्कानिरासायोक्तं **इतरदिति।** स्वोक्तौ निष्ठाभावे कारणमेवमपोह्येदानीं प्रतिज्ञातमाह। अन्यथा तत्प्रबन्धेनास्यानवसरादिति भावः। अथवा वक्ष्यमाणानां वाक्यानां द्वेधावृत्तिमनेनाचष्टे। कैश्चिद्वाक्यैरितरयोगविरुद्धमपोह्य कैश्चिद्योगमाहेति। यद्वा 'बहूनि मे व्यतीतानि' [४। ५] इत्यादि प्रासङ्गिकं विहायान्ययोगविषयं ज्ञातव्यमित्यर्थः। तथा च वक्ष्यति 'साधनं प्राधान्येनोक्तम्' इति। वेदास्त्रैगुण्यविषयाः, त्वं तु 'निस्त्रैगुण्यो भव' इत्यनेन वेदपरित्यागो विधीयते इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे— **वेदानामिति।** त्रिगुणसम्बन्धीत्यनेन तस्येदमित्यर्थे तद्धितोऽयम्। विचित्रा हि तद्धितगतिरिति वचनादिति सूचयति। सम्बन्धि कार्यम्। प्रतीतितः आपाततः प्रतीतितः। अर्थः प्रतिपाद्यं प्रयोजनं च। वेदानां परोक्षार्थत्वं कुतः? इत्यत आह— **परोक्षेति।** यत एवं भवति अतः प्राप्तिसद्भावात्प्रसक्तां भ्रान्तिं माकार्षीः। कथमेतदनेन लभ्यते? इत्यत आह— **वाद** इति। वेदवादरता इत्यत्राप्येतदेव चाभिधानम्। प्रतीत एवार्थोऽस्तु इत्यत आह— **नत्विति।** पक्षः परमसिद्धान्तः। उत्तानार्थो वेदो निषिध्यत एव। योगविरोधित्वादित्यतः पक्ष इत्युक्तम्। कुत इत्यत आह— **वेद** इति। धर्ममूलं धर्मज्ञप्तेः कारणम्। तद्विदां वेदविदां मन्वादीनां स्मृतिर्ग्रन्थः, शीलं मनोगतिः, आचारो धर्मबुद्ध्यानुष्ठानम्, आत्मनो मनसो रुचिः। विकल्पविषये प्रणिहितो विहितः। तद्विपर्ययः प्रतिषिद्धः, विवक्षितयोगविरोधे हि वेदे सिद्धान्तो निषेध्यः स्यात्। नचैवं प्रत्युत तदनुगुण एवेति भावः। धर्मशब्दोऽत्र निवृत्तिधर्मपरः ॥ ४५ ॥

५ आ. मा. भा.— तथापि काम्यकर्मिणां फलं ज्ञानिनां न भवतीति साम्यमेवेत्यत आह— **यावानर्थ** इति। यथा यावानर्थः प्रयोजनमुदपाने कूपे भवति, तावान्सर्वतः सम्प्लुतोदकेऽन्तर्भवत्येव। एवं सर्वेषु वेदेषु यत्फलं तद्विजानतोऽपि ज्ञानिनो ब्राह्मणस्य फलेऽन्तर्भवति। ब्रह्म अणतीति ब्राह्मणोऽपरोक्षज्ञानी। स हि ब्रह्म गच्छति। विजानत इति ज्ञानफलत्वं तस्य दर्शयति ॥ ४६ ॥

६ ज.प्र. दी.— योगोपदेशप्रसङ्गे ज्ञानफलकथनस्य क उपयोगः? इत्यत आह— **तथापीति।** 'यामिमाम्'[२।४३] इत्यत्र काम्यकर्मिणां निन्दा कृता,'निस्त्रैगुण्यो भव' [२।४५] इति च तत्त्यागो विहितः। तत्र प्रष्टव्यम्— किन्निमित्तमेतदिति। ननूक्तं काम्यकर्मिणां समाध्यभावेन ज्ञानाभावान्मोक्षो न भवतीति। अत्रेदमुच्यते— यद्यपि ज्ञानफलं काम्यकर्मिणां न भवति तथापि तन्निन्दादिकं नोपपद्यते। कुतः काम्यकर्मिणां फलं स्वर्गादिकं ज्ञानिनां न भवति? इति ज्ञानकर्मणोः साम्यमेवेति योगानुष्ठाननियमाक्षेपे सतीत्याहेत्यर्थः। केचिदस्य श्लोकस्य कर्ममात्रत्यागे तात्पर्यमाहुः, अपरे तु यत्कर्मसमुचितं ज्ञानं मोक्षसाधनं तत्कर्मपर एव वेदभागोऽधिगन्तव्यः, न तु समस्तवेदाभ्यासेनायुः समापनीयमिति तन्निरासाय व्याचष्टे— **यथेति।** सामर्थ्याद्यथैवंशब्दयोरध्याहारः। यावांस्तावानित्येतयोरावृत्तिश्च— **सर्वेषु वेदेष्विति।** तदुक्तकाम्यकर्मिणामित्यर्थः। ब्राह्मणस्येति न क्षत्रियादिव्यावृत्तिः शङ्क्येति भावेनाह— **ब्रह्मेति।** वर्णविपर्ययो निरुक्तत्वात्। एवं तर्हि ब्राह्मणशब्दो मुक्तवाचीति स्यात्, न च मुक्तस्य फलमस्तीत्यत आह— **अपरोक्षेति।** तदुपपादयति— **स हीति।** तर्हि विजानत इति पुनरुक्तिरिति चेत्,न;तस्य परोक्षज्ञानिवाचित्वात्। उभयग्रहणमनुपपन्नमित्यत आह— **विजानत** इति। तस्यापरोक्षज्ञानस्य परोक्षज्ञानफलत्वम्। एतच्च स्वरूपकथनम्। यद्यपि ज्ञानिनः कर्मिणश्चान्योन्यफलाभावः, तथापि ज्ञानिनः फलं महासमुद्रोदकमिव महत्त्वात्। कर्मिणां फलं तु कूपोदकमिवात्यन्ताल्पम्। अतस्तयोर्न साम्यम्। तथा चाल्पास्थिरकर्मनिन्दया महानन्तफलज्ञानसाधने योगे प्रेरणं युक्तमेवेति भावः। अपव्याख्यानं तूक्तवक्ष्यमाणन्यायनिरस्तम् ॥ ४६ ॥

७ ह. पै. भा.— केनोपायेन सा वाक् त्यज्यत इत्यत्राऽऽह– त्रय एव गुणास्त्रैगुण्यं सत्त्वरजस्तमांसि, तत्कार्यत्वाद्रागद्वेषौ त्रैगुण्यवन्तौ तौ विषयौ येषां ते वेदास्त्रैगुण्यविषयाः। निस्त्रैगुण्यो भव उपायैरुन्मूलितरागद्वेषो भवेत्यर्थः। निर्द्वन्द्वो निर्गतशीतोष्णादिः, नित्यसत्त्वस्थः सदा सत्त्वगुणप्रधानः। तथा निर्योगक्षेमः– अनुपात्तस्योपादानं योगः, उपात्तस्य रक्षणं क्षेमः। योगक्षेमप्रसक्तस्य श्रेयसि प्रवृत्तिर्दुष्करेत्यतो निर्योगक्षेमो भव। एष तव तस्या वाचस्त्यागोपदेशः॥ ४५॥

ज्ञाननिष्ठैकार्थभूतबुद्धेर्व्यवसायिनो योगनिष्पन्नस्य श्रौतस्मार्तफलानवाप्तिलक्षणो दोष इति चेत्, नैवं; यतः— यथा लोके कूपतटाकाद्यनेकस्मिन्नुदपाने, उदकं पीयतेऽस्मिन्नित्युदपानं जलाशयः, तस्मिञ्जलाशये यावान्यावत्प्रमाणः स्नानपानादिरर्थः फलं स सर्वोऽर्थः सर्वतः सम्प्लुतोदके कूपतटाकाद्यविभागेन स्थिते जलपूरे भवत्येव; यथैवं तथा वेदविहितयागदानादिसाधनसाध्यो यावानर्थस्तावान्विजानतोऽकामहतस्य ब्राह्मणस्य भवति। "एनं सर्वं तदभिसमेति यत्किञ्च प्रजाः साधु कुर्वन्ति यस्तद्वेद स वेद" [छां. उ. ४।१।४] इति श्रुतेः। 'सर्वं कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते' [४।३३] इति च वक्ष्यते॥ ४६॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्वेवं जन्ममरणप्रदान्यतिफल्गुफलानि च कर्माणि किमिति मातापितृसहस्रेभ्योऽपि वत्सलतरैर्वेदविधिभिरुपदिश्यन्ते? इत्याशङ्क्याह— त्रयो गुणास्त्रैगुण्यं सत्त्वरजस्तमांसि, तत्प्रचुराः पुरुषाः त्रैगुण्यशब्देनोच्यन्ते। तद्विषया वेदाः तत्तद्गुणप्रचुराणां वत्सलतया हितमेव बोधयन्ति। यदि ह्येषां स्वगुणानुगुण्येन स्वर्गादिसाधनमेव हितं नावबोधयेयुः, तदैते रजस्तमःप्रचुरतया सात्त्विकफलमोक्षविमुखाः स्वापेक्षितफलसाधनमजानन्तः कामप्रावण्यविवशा अनुपायेषूपायभ्रान्त्या प्रनष्टा भवेयुः; अतस्त्रैगुण्यविषयाः। त्वं तु निस्त्रैगुण्यो भव मिथः सङ्कीर्णगुणत्रयप्राचुर्यरूपात् त्रैगुण्यान्निर्गतो भव; शुद्धसत्त्वप्रधानो भवेत्यर्थः। अर्जुनस्य तव शुद्धसत्त्वप्राधान्यमेवोचितमिति सम्बोधनाभिप्रायः।

ननु रजस्तमोविकारभूतै रागद्वेषादिद्वन्द्वैरभिहन्यमानोऽहं कथं शुद्धसत्त्वप्रधानः स्याम्? तत्राह— **निर्द्वन्द्व** इति। भवेति सर्वत्र सम्बन्धः। निर्गतरागद्वेषो भवेत्यर्थः। कथं रजस्तमोभ्यां बलादुपनीयमानौ रागद्वेषौ त्यजेयम्? तत्राह— **नित्यसत्त्वस्थ** इति। नित्यप्रवृद्धं सत्त्वं नित्यसत्त्वम्, तत्र तिष्ठतीति तथोक्तः; तादृशो भव। प्रवृद्धसत्त्वस्य न रजस्तमसी रागद्वेषावुत्पादयितुं शक्नुतः। ततः सत्त्वमभिवर्धयेत्यर्थः। सत्त्वविवृद्धावुपायमाह— **निर्योगक्षेम** इति। अलब्धलाभो योगः, लब्धरक्षणं क्षेमः, तद्रहितो भव। योगक्षेमव्यापृतस्य तद्द्वारा रजस्तमस्सम्बन्धप्रसक्तिः, न निर्योगक्षेमस्येत्यर्थः। निर्योगक्षेमस्य कथं शरीरयात्रा? तत्राह— **आत्मवानिति**। आत्मा परमेश्वर एव योगक्षेमनिर्वाहकोऽस्यास्तीत्यात्मवान्। सर्वकामनात्यागेन भगवन्तमेवाराधयतो मम 'तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम्' [९।२२] इति धृतप्रतिज्ञः स एव तन्निर्वाहक इति निश्चितो भवेत्यर्थः॥ ४५॥

नन्वेवं निस्त्रैगुण्यतया स्वर्गादिफलककर्माकरणे वेदोक्तकर्मपरित्यागदोषप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य, वेदोदितं सर्वमपि न सर्वस्योपादेयं, किन्तु स्वोचितमात्रमित्येतद्दृष्टान्तमुखेनोपपादयति—**यावानिति**। अत्र 'यावान् तावान्' इत्यनयोरावृत्तिः यथातथाशब्दाध्याहारश्च कर्तव्यः। एवं च यथा सर्वार्थपरिकल्पिते सर्वतस्सम्प्लुतोदके उदपाने उदकं पीयतेऽस्मिन्नित्युदपानो वापीकूपतडागादिस्तस्मिन् पिपासोः यावानर्थः यावत्प्रयोजनं तावदेव तेनोपादीयते, न सर्वम्; तथा सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य ब्रह्मनिष्ठस्य विजानतः व्यवसायात्मकबुद्धियुक्तस्य मुमुक्षोः यावदेव मोक्षसाधनं निष्कामतयेश्वराराधनरूपं कर्म, तावदेवोपादेयं, नान्यदित्यर्थः।

यावानित्यादेरन्यद्व्याख्यानम्— ननु स्वर्गादिफलकामनात्यागेन परमेश्वरार्पणबुद्ध्या कर्मानुष्ठाने स्वर्गाद्यानन्दासिद्धिरित्याशङ्क्य मोक्षानन्दसमुद्रे स्वर्गाद्यानन्दानामपि शीकरत्वेनान्तर्भावान्नायं दोष इत्याह— **यावानिति**। वापीकूपतडागाद्युदपाने स्नानपानादिर्यावानर्थो भवति, तावानर्थः सर्वतस्सम्प्लुतोदके वापीकूपाद्यविभागेन सर्वमापूर्य स्थिते महाप्रवाहे भवत्येव; तथा सर्वेषु वेदेषु वेदोक्तकाम्यकर्मसु यावानर्थः मानुषानन्दादिहैरण्यगर्भानन्दान्तः, तावानर्थो ब्राह्मणस्य ब्रह्मार्पणबुद्ध्या कर्मानुष्ठानरूपब्रह्मनिष्ठायुक्तस्य तेनैव हेतुना विजानतः तत्त्वसाक्षात्कारिणः परब्रह्मानन्दसम्पत्तौ सत्यां भवति; ब्रह्मानन्दे क्षुद्रानन्दानामप्यन्तर्भावात्। तथा च श्रुतिः— "एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति" [बृ. उ. ४।३।३२] "सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति" [तै. उ. २।१] इति। उपबृंहितश्चायमर्थः स्कान्दे सूतसंहितायाम् [४।३।३२] 'सोऽश्नुते सकलान् कामानक्रमेण सुरर्षभाः। विदितब्रह्मरूपेण जीवन्मुक्तो न संशयः' इति।

यत्त्वत्र माध्वव्याख्यानम्— "'त्रैगुण्यविषयाः' इत्यत्र विषयपदं मुखतोवचनपरम्। तथा च आपातात् त्रिगुणसम्बन्धिस्वर्गादिप्रतिपादका इव वेदाः प्रतीयन्ते। अतो निस्त्रैगुण्यो भव, प्रातीतिकेऽर्थे भ्रान्तिं मा कार्षीरित्यर्थः।

वेदानां कर्मपरत्वेन प्रतीयमानानां ब्रह्मपरत्वस्य 'ज्योतिरुपक्रमात्तु तथा ह्यधीयत एके' [ब्र. सू. १।४।९] इत्यधिकरणे व्यवस्थापनात् । तत्र स्थालीपुलाकन्यायेनैकं वाक्यमुदाह्रियते । यथा—'वसन्ते वसन्ते ज्योतिषायजेत' इति वाक्यम् । अत्र वसन्ते इति विष्णुसम्बोधनम् । वसतीति वसः । पचाद्यच् । तनोतीति तिः । औणादिके डिप्रत्यये टिलोपे च सति तीति रूपनिष्पत्तिः । पूर्वपदस्य च नकारागमः । वसंश्चासौ तिश्चेति वसन्तिः । सर्वत्र व्याप्त्या वर्तमानो जगत्कर्ता चेत्यर्थः । तस्य सम्बुद्धिः हे वसन्ते ! द्विरुक्तिरादरार्था । ज्योतिषेति । अत्रापि जायत इति जिर्जगत् । 'जनी प्रादुर्भावे' इति धातोः पूर्ववदेव डिः । आ ऊतिर्यस्येत्योतिरोतम् । जगत् ओतं प्रविष्टं यस्मिन्स ज्योतिः । षः प्राणः, चेष्टकत्वात्, 'षकारः प्राण आत्मा' इति श्रुतेः । ज्योतिश्चासौ षश्चेति ज्योतिषः । तस्य सम्बुद्धिर्हे ज्योतिष ! । एवम् 'आयजेत' इत्यपि सम्बुद्धिः । आ समन्ताद्यजैर्यज्वभिः इतः प्राप्त इत्यर्थः । 'यजेर्ध्वर्थे कविधानम्' इति कप्रत्ययः । 'वचिस्वपियजादीनां किति' [अष्टा. ६।१।१५] इति सम्प्रसारणं तु च्छान्दसत्वान्न भवति इति कृत्स्नमपि कर्मकाण्डं ब्रह्मपरत्वेन योजनीयम् । अतः प्रातीतिके कर्मकाण्डार्थे नाभिनिवेष्टव्यमिति । यद्वा त्रैगुण्याख्यं विषं यापयन्त्यपगमयन्तीति त्रैगुण्यविषया वेदाः । अतस्तानाश्रित्य निस्त्रैगुण्यो भवेत्यर्थः । तदुक्तम्—'आश्रित्य वेदांस्त्वासतमांस्त्रैगुण्यविषहारिणः । निस्त्रैगुण्यो भवेन्नित्यं वासुदेवैकसंश्रयः' इति । त्रैगुण्यनिवृत्त्यर्थं वेदाश्रयणं कार्यमित्यत्र हेतुमाह— यावानिति । सर्वतः सम्प्लुतं व्याप्तमुदकं यस्मिन् प्रलये स सर्वतस्सम्प्लुतोदकः ; 'प्रकृतिर्बुद्रूपेण सर्वमाश्रित्य तिष्ठति । प्रलयेऽतो लयं प्राहुः सर्वतस्सम्प्लुतोदकम्' इति वचनात् । तस्मिन्प्रलयेऽपि उद्रिक्तत्वात् पालकराहित्यात् कालादिचेष्टकत्वादुदपानो विष्णुः ; 'उद्रेकात्पातृराहित्यादनल्पाच्चाखिलस्य च । प्रलयेऽप्युदपानोऽसौ भगवान् हरिरीश्वरः' इति वचनात् । तस्मिन् प्रसन्ने यावत्फलं तावत्सर्ववेदेषु विजानतो भवतीत्यर्थः" इति ।

तद्वेदमेव व्याकुलीकुर्वतो गीताव्याकुलीकरणमुचितमेवेति समाश्वसितव्यम्, वेदगीतयोः प्रारब्धमीदृशमिति वाऽनुशोचितव्यम् । कथं नाम प्रतिवसन्तं यागानुष्ठानं केवलश्रममात्रमिति वैदिको ब्रूयात् ? कथं वा 'निस्त्रैगुण्यो भव' इति प्रतीयमानकर्मकाण्डार्थपरित्यागमुपदिशता भगवता 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] इति पुनः कर्म कर्तव्यतयोपदिष्टम् ? कथं च विषयोदपानादिशब्दानां प्रसिद्धार्थपरत्वे सम्भवत्यप्रसिद्धक्लिष्टार्थव्याख्याने दुराग्रहः ? कथं च वा 'त्रैगुण्यविषहारिणः' 'प्रलयेऽप्युदपानोऽसौ' इत्यादिकं स्वकपोलकल्पितमेव वचनं सम्मतित्वेनोदाहरसि ? अथवा नेदं त्वय्याश्चर्यम् ; माठरकौरव्यमांडव्यभालवेयादिश्रुतीर्ब्रह्मतन्त्रपुरुषोत्तमतन्त्रब्रह्मतर्कादिस्मृतीश्च क्वचिदपि प्रसिद्धस्मृतीतिहासपुराणेषु अनाघ्रातनामगन्धास्त्वत्स्वयूथ्यै रामानुजादिभिःक्वचिदप्यनुदाहृताः कल्पयतो विषयोदपानव्याख्यावचनकल्पनस्य अनाश्चर्यत्वात् । न हि स्वतन्त्रश्रुतिकल्पनसाहसिकस्य द्वित्रस्मृतिवचनकल्पनाद्भयमस्तीत्यास्तां तावत्; प्रस्तुतमेवानुसरामः॥४६॥

९ व०त०दी०—स्वयमेव वेदतात्पर्यमाह भगवान्—त्रैगुण्यविषया वेदा इति । यत एवं कामात्मनां त्रैगुण्याधिकारिणां त्रैगुण्यफलविषया वेदास्त्रिकाण्डविषया अपि अतस्त्वं वेदादिमूलनिस्त्रिगुणतत्त्वाश्रितो भव । त्रिगुणमाश्रितस्त्रैगुण्यस्तद्भिन्नो निस्त्रैगुण्यः । निस्त्रिगुणं मामाश्रितो भवेति गूढाभिप्रायः । तल्लिङ्गमाह– निर्द्वन्द्व इत्यादि । 'त्रिदुःखसहनं धैर्य' इति नित्यं सत्वे धैर्ये स्थितः 'सत्त्वैकमनसो वृत्तिः' इति वाक्यान्नित्यसत्त्वरूपभगवन्निष्ठो भवेति गूढाभिसन्धिः । स्वबलेन कृतमप्राप्तसम्पादनं योगः । प्राप्तपरिपालनं क्षेमः । योगश्च क्षेमश्च योगक्षेमौ तद्रहित इति योगानुरोधेनोक्तम् । वस्तुतस्तु सत्त्वैकमनसो भगवदीयस्य भक्तियोगानुसारेण भगवदधीनयोगक्षेमवत्त्वं सूच्यते निर्योगक्षेमशब्देन । एवमेवाग्रे वक्ष्यति—'तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम्' [९।२२] इति । आत्मा मनो विद्यते यस्य वश इति तथा ॥ ४५ ॥ न चोक्तरूपं वेदोदितं सर्वं सगुणस्यागुणस्य सर्वस्योपादेयं युगपत्, किन्तु यावदर्थमित्याह निदर्शनेन— यावानर्थ इति । सर्वार्थपरिकल्पके सर्वतः सम्प्लुतोदके च निम्नजले उदपाने उदन्वति सरसि पिपासादिमतो यावानर्थः यावदेव प्रयोजनं तावदेव तेन तेनोपादीयते, न सर्वं; एवं सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य वेदाधिकृतस्य तदर्थं विवेकेन जानतो योगिनो यदेवात्मसंसिद्धिसाधनं तदेवोपादेयं ; न सर्वम् ॥ ४६ ॥

१० पु. अ. त.— ननु ते स्वज्ञाः वेदोक्तविषये प्रवर्तन्ते, परं स्वर्गादीनां फलाभावे वेदः कथं बोधयति ? इत्याशङ्क्याह— त्रैगुण्यविषया वेदा इति । त्रैगुण्याः त्रिगुणसृष्टौ सृष्टा ये जीवास्तद्विषयास्तदर्थं स्वर्गादिफलककर्मबोधका वेदाः । न तु गुणातीतसाक्षाद्भगवत्क्रीडौपयिकभगवदीयसृष्टयन्तर्गतभगवद्भक्तविषया इत्यर्थः । भगवल्लीलासृष्टिस्तु निर्गुणा अत एव 'अन्यैव काचित्सा सृष्टिर्विधातुर्व्यतिरेकिणी' इत्यादि श्रीवराहवचनम् । गुणातीतपुरुषोत्तमस्वरूपं तु वेदाद्यविषयमेव । अत एव श्रुतिराह "नेति नेति" [बृ. उ. २।३।६] "यतो वाचो निवर्त्तन्ते" [तै. उ. २।४।१+२।९।१] इत्यादि । यस्माद्वेदास्त्रिगुणविषयास्तस्मात् त्वं निस्त्रैगुण्यो भक्तो भवेत्यर्थः । निस्त्रिगुणस्य भावुको भवेति भावः । यद्वा, वेदास्त्रैगुण्यविषयाः त्रिगुणात्मकस्वरूपफलप्रतिपादकाः, न तु साक्षाद्भगवत्सम्बन्धप्रतिपादकाः । अतस्तथा बोधयन्तीत्यर्थः । ननु

वेदास्त्रिगुणविषयाश्चेत्तदाऽस्माकमज्ञानानां का गतिरित्याशङ्कयाह–निस्त्रैगुण्य इति। गुणातीतमद्वमेकपरो भवति भावः। केन साधनेन तथात्वं भवेत्? इत्याशङ्कायामाह - निर्द्वन्द्व इति। निर्गतानि द्वन्द्वानि सुखदुःखाहम्ममेत्यादीनि तद्रहितो भव। सर्वं त्यक्त्वा भक्तिपरो भव। तथा त्वमपि कथं? इत्याकाङ्क्षायामाह— नित्यसत्त्वस्थ इति। नित्यं सत्त्वं यस्मात्तस्मिन् गुणातीते स्थितो भव। किञ्च— निर्योगक्षेम इति। साधनासाध्यपरमाप्तवस्त्वभिलाषो योगः, स्वेच्छाप्राप्तवस्तुन्याप्तज्ञानेन स्वीकारो क्षेमस्तद्रहित आत्मवान् आत्मज्ञानवान् भवेत्यर्थः ४५

नन्वेवं वेदोक्ताकरणे कथं फलसिद्धिः स्यात्? इत्याशङ्कायामाह— यावानिति। उदपाने उदकं पीयतेऽस्मिन्नित्युदपानं जलपात्रं, तस्मिन् यावानर्थः। सर्वतः सम्प्लुतोदके तडागे च भवति, परं तत्र जलाहरणपात्ररक्षणादिक्लेशोऽधिकः। तथा यावानर्थो वेदोक्तकर्मफलं वेदेषु भवति, तावान् विजानतो ब्रह्मस्वरूपविदुषो ब्राह्मणस्य ब्रह्मैकनिष्ठस्य भवतीत्यर्थः। नैवं च श्रुतिविरोधः। अत एव श्रुतिराह "आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्" [तै. उ. २। ४। १] "तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति" [श्वे. उ. ३।८+६।१५]॥ ४६॥

११ नी० भा० दी०-- कस्य तर्हि समाधौ बुद्धिर्भवति? इत्यत आह-- त्रैगुण्येति। त्रैगुण्यं गुणत्रयकार्यमूर्ध्वमध्याधोगतिरूपं संसरणं तदेव प्रकाश्यत्वेन विषयो येषां तादृशाः कर्मकाण्डपरा वेदाः। त्वं तु निस्त्रैगुण्यो भव; ऊर्ध्वगतावपि विरक्तो भवेत्यर्थः। वक्ष्यति च तत्तद्गुणप्रधानं गतित्रयम्—'ऊर्ध्वं गच्छन्ति सत्त्वस्थाः' [१४।१८] इति। दिव्येभ्योऽपि विषयेभ्यो विरक्तः समाधावधिक्रियत इति भावः। किंलक्षणोऽसौ निस्त्रैगुण्यः? इत्यत आह-- निर्द्वन्द्व इति। सुखदुःखे मानापमानौ शत्रुमित्रे शीतोष्णे इत्यादीनि द्वन्द्वानि सप्रतिपक्षपदार्थरूपाणि तेभ्यो निर्गतो निर्द्वन्द्वः, सर्वत्र समबुद्धिरित्यर्थः। ननु बाधमानमुष्णादिकं कथं शीतादिवत् क्षन्तुं शक्यं? अत आह-- नित्यसत्त्वस्थ इति। नित्यं सर्वदा सत्त्वं धैर्यं सत्त्वगुणो वा तदाश्रितो भूत्वा। धीरो हि सर्वं सोढुं शक्तः। सात्त्विको वा प्रारब्धकर्मोपस्थापितमिदं दुःखमपरिहार्यं किमु तप्ततया? इति जानन् सर्वं सोढुं शक्नोत्येव। नन्वत्यन्तदुस्सहं क्षुधादिदुःखं कथं निस्त्रैगुण्येन सर्वथा प्रवृत्तिशून्येन सोढुं शक्यं? अत आह-- निर्योगक्षेम इति। अप्राप्तस्य प्राप्तिर्योगः, प्राप्तसंरक्षणं क्षेमः, एतद्द्वयमपि प्रारब्धकर्माधीनमिति ततोऽपि निर्गत इत्यर्थः। तत्र हेतुः— यत आत्मवान् जितचित्तः। स हि सर्वास्वप्यापत्स्वनाकुलो नित्यतृप्ततया निरुद्यमश्च भवतीति; त्वमप्येतादृशो निस्त्रैगुण्यो भवेत्यर्थः॥ ४५॥

नन्वात्मवत्त्वं चित्तशुद्धौ सत्यामेव भवति, सा च सकलवेदोक्तकर्मानुष्ठानसाध्या, अतो निस्त्रैगुण्यत्वं दुर्लभमित्याशङ्क्याह-- यावानिति। सर्वतः सम्प्लुतोदके महति उदपाने जलाशये पुरुषस्य यावान् अर्थो यावत् स्नानपानादिकं प्रयोजनं घटमात्रजलनिर्वर्त्यं भवति, न कृत्स्नजलाशयव्ययनिर्वर्त्यं, तावानेवार्थो विजानतो व्युत्पन्नचित्तस्य ब्राह्मणस्य ब्रह्मबुभूषोः सर्वेषु वेदेषु वेदैकदेशोपनिषच्छ्रवणमात्रनिर्वर्त्यो भवति; न कृत्स्नवेदार्थानुष्ठानं स्वसिद्ध्यर्थमपेक्षते; एकेन जन्मना कृत्स्नवेदार्थानुष्ठानासम्भवात्। ऐहिकेन जन्मान्तरीयेण वा जपादिना चित्तशुद्धौ सत्यामुपनिषच्छ्रवणान्निस्त्रैगुण्यता सम्भवतीति भावः। वृद्धास्तु सर्वतः सम्प्लुतोदकस्थानीये आत्मज्ञाने पुरुषस्य तावानर्थः कृत्स्नोऽपि भवति यावान् अनेककूपरूपोदपानस्थानीयेषु सकलवेदोक्तकर्मस्वनुष्ठितेषु भवति, ब्रह्मानन्दे क्षुद्रानन्दानामन्तर्भावात्। तथा च श्रुतिर्ज्ञाने सर्वकर्मफलान्तर्भावं दर्शयति "यथा कृतायविजितायाधरेयाः संयन्त्येवमेवैनं सर्वं तदभिसमेति यत्किञ्च प्रजाः साधु कुर्वन्ति यस्तद्वेद यत्स वेद" [छां. ४।१।४] इति। वक्ष्यति च 'सर्वं कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते' [४।३३] इति। गङ्गातुल्यज्ञानोदयात्प्रागेव कूपोपमानि कर्माणि कर्त्तव्यानीति भावः–इति व्याचख्युः। अस्मिन्पक्षे पूर्वार्धे अनेकस्मिन् यथा तथा भवतीति पदचतुष्टयाध्याहारः, 'यावान् तावान्' पदयोरनुषङ्गश्च दार्ष्टान्तिके द्रष्टव्यः॥ ४६॥

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन।
मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि॥ ४७॥

१ शां. भा.— तव च– कर्मणीति। कर्मण्येवाधिकारः, न ज्ञाननिष्ठायां ते तव। तत्र च कर्म कुर्वतो मा फलेषु अधिकारोऽस्तु, कर्मफलतृष्णा मा भूत् कदाचन, कस्याञ्चिदप्यवस्थायामित्यर्थः। यदा कर्मफले तृष्णा ते स्यात् तदा कर्मफलप्राप्तेर्हेतुः स्याः, एवं मा कर्मफलहेतुर्भूः। यदा हि

कर्मफलतृष्णाप्रयुक्तः कर्मणि प्रवर्तते तदा कर्मफलस्यैव जन्मनो हेतुर्भवेत् । यदि कर्मफलं नेष्यते, किं कर्मणा दुःखरूपेण ? इति मा ते तव सङ्गोऽस्तु अकर्मण्यकरणे प्रीतिर्मा भूत् ॥ ४७ ॥

२ आ. शां. व्या.— तर्हि परम्परया पुरुषार्थसाधनं योगमार्गं परित्यज्य साक्षादेव पुरुषार्थकारणमात्मज्ञानं तदर्थमुपदेष्टव्यं, तस्मै हि स्पृहयति मनो मदीयमित्याशङ्कयाऽऽह— **तव चे**ति । तर्हि तत्फलाभिलाष्यपि स्यामिति नेत्याह— **मा फले**ष्विति । पूर्वोक्तमेवार्थं प्रपञ्चयति— **मा कर्मे**ति । फलाभिसन्ध्यसम्भवे कर्माकरणमेव श्रद्दध्यामित्याशङ्कयाऽऽह— **मा त** इति । ज्ञानानधिकारिणोऽपि कर्मत्यागप्रसक्तिं निवारयति— **कर्मण्येवे**ति । 'कर्मण्येव' इत्येवकारार्थमाह— **न ज्ञाने**ति । न हि तत्राब्राह्मणस्यापरिपक्वकषायस्य मुख्योऽधिकारः सिध्यतीत्यर्थः । फलैस्तर्हि बन्धो दुर्वारः स्यादित्याशङ्कयाऽऽह— **तत्रे**ति । कर्मण्येवाधिकारे सतीति सप्तम्यर्थः । फलेष्वधिकाराभावं स्फोरयति— **कर्मे**ति । कर्मानुष्ठानात्प्रागूर्ध्वं तत्काले चेत्येतत्कदाचनेति विवक्षितमित्याह— **कस्याञ्चि**दिति । फलाभिसन्धाने दोषमाह— **यदे**ति । एवं कर्मफलतृष्णाद्वारेणेत्यर्थः । कर्मफलहेतुत्वं विवृणोति— **यदा**हीति । तर्हि विफलं क्लेशात्मकं कर्म न कर्तव्यमिति शङ्कामनुभाष्य दूषयति— **यदी**त्यादिना । अकर्मणि ते सङ्गो मा भूदित्युक्तमेव स्पष्टयति— **अकरण** इति ॥ ४७ ॥

३ रा. भा.— अतः सत्त्वस्थस्य मुमुक्षोरेतावदेवोपादेयमित्याह— **कर्मणी**ति । नित्ये नैमित्तिके काम्ये च केनचित् फलविशेषेण सम्बन्धितया श्रूयमाणे कर्मणि नित्यसत्त्वस्थस्य मुमुक्षोस्ते कर्ममात्रेऽधिकारः । तत्सम्बन्धितयाऽवगतेषु फलेषु न कदाचिदप्यधिकारः, सफलस्य बन्धरूपत्वात् फलरहितस्य केवलस्य मदाराधनरूपस्य मोक्षहेतुत्वाच्च मा च कर्मफलयोर्हेतुर्भूः । त्वयाऽनुष्ठीयमानेऽपि कर्मणि नित्यसत्त्वस्थस्य मुमुक्षोस्तवाकर्तृत्वमप्यनुसन्धेयम् । फलस्यापि क्षुन्निवृत्त्यादेर्न त्वं हेतुरित्यनुसन्धेयम् । तदुभयं गुणेषु वा सर्वेश्वरे मयि वाऽनुसन्धेयमित्युत्तरत्र वक्ष्यते । एवमनुसन्धाय कर्म कुरु । अकर्मण्यननुष्ठाने 'न योत्स्यामि' इति यत्त्वयाऽभिहितं न तत्र ते सङ्गोऽस्तु । उक्तेन प्रकारेण युद्धादिकर्मण्येव सङ्गोऽस्त्वित्यर्थः ॥ ४७ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं तर्हि मोक्षसाधनेतरसकलपरित्यागे नित्यनैमित्तिकनिषेधशास्त्रातिलङ्घनेन कामचारदोषः स्यात्; तावानिति च कियानुच्यते ? इति शङ्कायामुत्तरश्लोकमवतारयति— **अत** इति । न कामचारदोषः, एतावत उपादेयत्वात्; नाप्यन्येच्छोरन्योपायप्रवृत्तिदोषः, तत्तत्फलपरित्यागेन साधारणस्वरूपमात्रस्योपादेयत्वादिति भावः ! 'कर्मणि' इति सामान्यशब्दस्य योग्यान्विशेषानाह— **नित्य** इत्यादिना । 'केनचित्' इत्यादिकं [नित्यनैमित्तिककाम्यरूपे] राशित्रयेऽपि सम्बध्यते । तेन नित्यनैमित्तिकयोरपूर्वमात्रार्थतामिच्छतां कुदृष्टीनां दृष्टिपरता । कर्मान्तराधिकारोपात्तदुरितक्षयाकरणनिमित्तप्रत्यवायपरिहारप्राजापत्यादिलोकपशुपुत्रादि यथासम्भवं नित्यादेः फलम् । **फलविशेषेणे**ति । यथोत्पत्तिवाक्ये स्वरूपेणैवोत्पन्नानां कर्मणां कामाधिकारे स्वर्गादिफलविशेषेण सम्बन्धितया श्रुतत्वात् स्वर्गादिकं फलमिष्यते; एवं मोक्षाधिकारेऽपि मोक्षाख्यफलविशेषेण सम्बन्धितया श्रुतत्वात् सोऽपि फलमिति भावः । 'ते' इतिशब्दस्य प्रकृतान्वितं तात्पर्यमाह— **नित्यसत्त्वस्थस्य मुमुक्षो**रिति । मोक्षतत्साधनादिफलव्यवच्छेदाय **तत्सम्बन्धितयाऽवगतेष्वि**त्युक्तं स्वर्गपश्वादिष्विति शेषः । मेति न निषेधविधिः; किन्त्वभावमात्रबोधक इति **न कदाचि**दित्युक्तम् । फलयोग्यतानिषेधात् तत्सङ्गनिषेधोऽपि फलितः । कर्ममात्राधिकारे फलानधिकारे च बुद्धिस्थक्रमेण हेतुद्वयमाह— **सफलस्ये**ति । न हि मोक्षमिच्छतो बन्धरूपफलाभिलाष उपपन्नः, न च तद्धेतुपरित्याग उचित इति भावः । **केवलस्ये**त्येतत्र फलराहित्यमात्रपरं, **फलरहितस्ये**त्युक्तत्वात् । अपि तर्हि स्वरूपत एव प्रयोजनत्वपरम् । तत्र हेतुः— **मदाराधनरूपस्ये**ति । **कर्मफलयो**रिति । पुनरुक्तिप्रसङ्गकषष्ठीसमासादपि उभयपदार्थप्रधानो द्वन्द्व एवोचितः । वक्ष्यमाणाकर्तृत्वानुसन्धानसङ्ग्रहश्चात्र युक्त इति भावः । 'कर्मण्येवाधिकारस्ते ... मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि' इति पूर्वोत्तरवचनाभ्यामयं कर्महेतुत्वनिषेधो व्याहन्येतेत्यत्राह— **त्वये**ति । नात्र वस्तुतो हेतुत्वं निषिध्यते; अपितु हेतुत्वानुसन्धानमित्यर्थः । ननु फलहेतुत्वनिषेधः पुनरुक्तः, 'मा फलेषु कदाचन' इत्युक्तत्वात्; यदि तु भोजनादिसाध्यक्षुन्निवृत्त्यादिफलनिषेधः, तदा तदुपायरागस्यापि निवृत्तेः शरीरधारणादेरप्यभावप्रसङ्गेन उपायानुष्ठानस्यैव लोपः स्यादित्यत्राह— **फलस्यापी**ति । **क्षुन्निवृत्त्यादे**रित्यनेन पौनरुक्त्यं परिहृतम् । **न त्वं हेतुरित्यनुसन्धेय**मिति । नात्र क्षुन्निवृत्त्यादिस्वरूपं निषिध्यते । अपित्वात्मनस्तद्धेतुत्वानुसन्धानमिति भावः । ननु कथं कर्मफलयोर्हेतुः सन्नहेतुरित्यनुसन्धीयेत । एवं च चार्वाकादिवत् अनयोर्निर्हेतुकत्वमनुसन्धेयं स्यात्; ततश्चोपायानुष्ठानमेव हीयेत । अहेतुकतया बुध्यमाने प्रयासायोगादित्यत्राह— **तदुभय**मिति । उभयं कर्महेतुत्वं फलहेतुत्वं च । **उत्तरत्रे**ति । अयमेव तृतीयाध्यायप्रधानार्थः । तथा हि सङ्ग्रहः— 'असक्त्या लोकरक्षायै गुणेष्वारोप्य कर्तृताम् ।

सर्वेश्वरे वा न्यस्योक्ता तृतीये कर्मकार्यता ’ [गी. सं. ७] इति । एवमहेतुकत्वचोद्यं तावत्परिहृतम् । तथाप्यात्महेतुकत्वानुसन्धाननिषेधेन अननुष्ठानप्रसङ्गस्तदवस्थ इति चेत्, मैवं; नह्यत्रानुष्ठानस्याननुष्ठानतया भ्रान्तिरुच्यते; नाप्यनुष्ठातृत्वस्य सतोऽप्यप्रतिपत्तिर्विधीयते, येन विरोधः स्यात्; किन्त्वनेकहेतुके कस्मिंश्चिदेकस्यैव हेतुत्वं त्रैगुण्याद्युपाधिके स्वरूपप्रयुक्तत्वं च भ्रान्तिसिद्धमिति तदुभयं निषिद्ध्यते । वक्ष्यते हि ‘ शरीरवाङ्मनोभिः ’ [१८।१५] इत्यादौ, तृतीयाध्याये च । किञ्च, साक्षात्कर्तृत्वाननुसन्धानविधावपि नाकर्तृत्वानुसन्धानकर्तृत्वप्रतिपत्तिनिषेधयोरप्यननुष्ठानप्रसङ्गः । स हि कुर्वन्नेव स्वकृतोपकारनिगूहनवदाहार्यबोधेन तथा प्रतिपद्यते । अन्यत्र वा कर्मणि क्रियमाण इति न कश्चिद्दोषः । ‘ सर्वेश्वरे ’ इति निर्देशस्तस्मिन् कर्तृत्वाद्व्यवसायौचित्यार्थः । जीवस्यापि हि कर्तृत्वं तत्त्वतः परमात्मायत्तमिति ‘ परात्तु तच्छ्रुतेः ’[ब्र.सू. २।३।४१] इत्यधिकरणे स्थापितम् ।

पूर्वोत्तरवाक्याद्यविरोधाय कर्मस्वरूपपरित्यागं परिहरति— एवमिति । गुणेश्वराधीनत्वबुद्धावपि किं मे परित्यक्तफलेन दुःखस्वरूपेण भोजनादिकर्मणा ? इति त्वया नोदासितव्यमिति भावः। **अननुष्ठान** इति । **अकर्मणी**त्यत्र कर्मशब्दः क्रियावाची ; नञ्च तदभावपर इति भावः । अननुष्ठानस्य प्रतिषेधार्थं प्रसङ्गं स्मारयति— **न योत्स्यामी**ति । अकर्मसङ्गनिषेधफलितमन्यत्र सङ्गमाह— **उक्तेने**ति ॥ ४७ ॥

५ आ. मा. भा.— कामात्मनां निन्दा कृता । कथं ? एषां “ स्वर्गकामो यजेत ” [आप. श्रौ. १०।१।२।१] इत्यादौ कामस्यापि विहितत्वात्, इत्यत आह— **कर्मण्येवे**ति । त इत्युपलक्षणार्थम् । तव ज्ञानिनोऽपि न फलकामकर्तव्यता, किम्वन्येषाम् ? । नत्वस्ति केषाञ्चिन्न तेऽस्तीति । स हि ज्ञानी नरांश इन्द्रश्च, मोहादिस्त्वभिभवादेः । यदि तेषां शुद्धसत्त्वानां न स्याज्ज्ञानं, क्वान्येषाम् ? । उपदेशादेश्च सिद्धं ज्ञानं तेषाम् ।

६ ज. प्र. दी.— ज्ञानिनः कर्माभावमुक्त्वा इदानीमज्ञानिनः कर्मोच्यत इत्यन्यथा व्याख्याननिरासायाह— **कामात्मना**मिति । येषां कर्मिणां सकामतया कर्म कुर्वतां या निन्दा कृता ‘ यामिमां ’ [२।४२] इत्यादिना सा न युक्तेत्यर्थः । कुतः ? “ स्वर्गकामो यजेत” [आप. श्रौ. १०। १ । २ । १] इत्यादौ । यजनवत्स्वर्गकामस्यापि विहितत्वान्नहि विहितं कुर्वतां निन्द्यत्वम् । तथात्वे यजनस्यापि निन्द्यत्वप्रसङ्गादिति वदन्विशिष्टविधित्वं मन्यते पूर्वपक्षी । ‘ ते ’ इत्येतदर्जुनमात्रविषयमित्यन्यथा प्रतीतिनिरासायाह— **त** इति । सर्ववर्णाश्रमोपलक्षणमर्थः प्रयोजनमस्येति तथोक्तम् । वक्तर्यायत्ते शब्दप्रयोगे वाचकमेव प्रयुज्यतां, किं लक्षणया ? इत्यत आह— **तवे**ति । फलकामः कर्तव्यो यस्यासौ तथोक्तस्तस्य भावस्तत्ता । फलकामस्य कर्तव्यता तव कर्तुरिति वा । कृतोऽपि फलकामो ज्ञानिनो नात्यन्तबाधकः । तत्प्रतिबन्धनीयस्य ज्ञानस्याप्तत्वात्, मोक्षस्य च नियतत्वात् । तथापि मोक्षविलम्बहेतुत्वात्तस्यापि न कर्तव्यः,किम्वन्येषामज्ञानिनाम् ? इति प्रदर्शनायोपलक्षकपदप्रयोग इति भावः। ननु ‘कर्मण्येवाधिकारो...मा फलेषु’ इति द्वयमुक्तम्, तत्कथं न फलकामकर्तव्यतेत्येकस्यैव ग्रहणम् ? । उच्यते—फलकामकर्तव्यतानिषेधस्यैवात्र प्राधान्यात्कर्मण्येवाधिकार इति तदर्थानुवादः । तथापि न फलकामाधिकार इति वक्तव्यम् । मैवम् ; अधिकाराभावाभावयोः कर्तव्यत्वाकर्तव्यत्वसमर्थनार्थमुक्तत्वेन साध्यस्यैवोपादानात् । तथा च वक्ष्यति । त इत्युपलक्षणार्थमित्युक्तस्य व्यावर्त्यमाह— **न त्वि**ति । केषाञ्चित्फलकामकर्तव्यताऽस्ति, केवलं तेनास्तीत्यर्थस्तु नेत्यर्थः । “कामान्यः कामयते” [मुं. उ.३।२।२] इत्यादौ सर्वेषां निषेधादिति भावः । नन्वर्जुनस्य ज्ञानित्वे स्यादिदं, तदेव कुत इत्यत आह— **स ही**ति । हिशब्दसूचितां प्रमाणसिद्धिमेव दर्शयति— **नरांश** इति । कथं तर्हि ‘ यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोहं’ [४।३५] इत्यर्जुनस्य मोह उच्यते ? कथं च प्रश्नकरणम् ? इत्यत आह— **मोहादि**रिति । बलवता प्रारब्धकर्मादिना ज्ञानस्याभिभवान्मोहः । विशेषज्ञानाद्यर्थः प्रश्न इत्यर्थः । नन्विन्द्रादीनामेव कुतो ज्ञानित्वं ? इत्यत आह— **यदी**ति । सत्त्वं हि ज्ञानकारणम् । ‘ सत्त्वात्सञ्जायते ज्ञानं ’ [१४।१७] इति वचनात् देवाश्च शुद्धसत्त्वाः, अतः कारणसद्भावाद्युक्तं तेषां ज्ञानम् । अन्यथा न कस्यापि स्यात् । इतश्चेन्द्रादयो ज्ञानिन इत्यत आह— **उपदेशे**ति । “एतदु हैवेंद्रो विश्वामित्राय प्रोवाच ” इत्यादिरुपदेशः । आदिपदेन प्रजापतौ ब्रह्मचर्यम् ।

५ आ. मा. भा.—पार्थार्ष्टिषेणेत्यादिज्ञानिगणनाच्च कामनिषेध एवात्र । फलानि ह्यस्वातन्त्र्येण भवन्ति । नहि कर्मफलानि कर्माभावे यत्नतो भवन्ति । भवन्ति च काम्यकर्मिणो विपर्ययप्रयत्नेऽप्यविरोधे । अतः कर्माकरण एव प्रत्यवायः, न तु ज्ञानादिना वाऽकामनया फलाप्राप्तौ, अतः कर्मण्येवाधिकारः । अतस्तदेव कार्यम् । न तु कामेन ज्ञानादिनिषेधेन वा फलप्राप्तिः ।

६ ज. प्र. दी.— अर्जुनस्य ज्ञानित्वे प्रमाणान्तरमाह— **पार्थे**ति । ज्ञानिषु गणनात् । एतेनापव्याख्यानमपि निरस्तम् । नन्वत्र ‘ मा फलेषु ’ इति फलविषयो निषेधः कृतः, तत्कथमुक्तं फलकामेति तत्राह— **कामे**ति । फलशब्देन तद्विषयं काममुपलक्ष्य तद्विषयो निषेधोऽत्र क्रियते, न फलविषय इत्यर्थः । कुतो लक्षणाश्रयणं ? इत्यत आह— **फलानी**ति । यत्र हि पुरुषस्य कर्तुमकर्तुं वा स्वातन्त्र्यं तत्रैव निषेधः, नान्यत्र, प्रसक्तेरभावात् । न च फलेषु स्वातन्त्र्यमस्ति अतो मुख्ये बाधकाल्लक्षणाश्रयणमित्यर्थः।

कथमस्वातंत्र्यमित्यतः करणे तावदाह–**न हीति**। अकरणेपि तदाह **भवन्ति चेति**। चोऽवधारणे। अविरोधे ब्रह्मदर्शनादितत्तद्विरोध्यभावे। तदनेन 'ते' इति 'फलेषु' इति च पदद्वयं व्याख्यातम्। स्यादेतत्। "स्वर्गकामो यजेत" [आप. श्रौ. १०।१।२।१] इत्यादौ स्वर्गादिकामनाविशिष्टं यजनादिकं कर्म कार्यतयोच्यते, अतो न कामात्मनां निन्दोचितेति शङ्कायां किमेतत् 'कर्मण्येवाधिकारः' इत्याद्यसङ्गतमुच्यते ? यश्च कर्मवत्कामनाया अपि कार्यतां मन्यते, कुतस्तस्य फलकामनायामधिकाराभावः सिद्धः ? फलेष्विति लाक्षणिकशब्दप्रयोगे च किं प्रयोजनं ? इत्याशङ्क्य पूर्वार्धं व्याचष्टे—**अत** इति। 'अतः' इत्यस्य वक्ष्यमाणेन 'भूत्वा' इत्यतः परेणेत्यर्थ इत्यनेनान्वयः। अत उक्तन्यायेन पदद्वयस्य लाक्षणिकत्वे सतीत्यर्थः। श्लोकार्थः सम्पद्यते इति शेषः। तत्र तावत्कर्मण्येवाधिकारः सर्ववर्णाश्रमिणां न फलकामनायामित्युक्तेऽर्थद्वये हेतुद्वयमाह—**कर्माकरण** इति। "कुर्वन्नेवेह कर्माणि" इत्युक्त्वा "एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे" [ई.उ.२] इत्युक्तत्वात्। कर्माकरण एव प्रत्यवायोऽनिष्टप्राप्तीष्टानवाप्तिलक्षणः। न त्वकामनया प्रत्यवायः, प्रमाणाभावात्। ननु कामाभावे तत्तत्फलानवाप्तेः कथं प्रत्यवायाभाव इत्यत उक्तम्—**फलाप्राप्ताविति**। काम्यकर्मफलाप्राप्तावपि न प्रत्यवाय इत्येतदुपपादनायोक्तं **ज्ञानादिना वेति**। वाशब्द उपमायाम्। यथा ज्ञानादिना साधनेन मोक्षं गच्छतः स्वर्गाद्यलाभो न खेदहेतुः, महाफललाभेऽल्पफलहानेरकिञ्चित्करत्वात्; तथाऽकामनया फलाप्राप्तावपि न खेदः, निष्कामेण कर्मणा महाफलस्य ज्ञानादेर्लाभादिति भावः। ततः किमित्यत उक्तस्य हेतुद्वयस्य गीतोक्तं साध्यद्वयमाह— **अत** इति। न तु फलकामनायामिति च वक्तव्यम्। यत एवं कर्माकरणे प्रत्यवायोऽतः कर्मण्येवाधिकारः। यतः कामाकरणे प्रत्यवायोऽतो न कामेऽधिकार इत्यर्थः। ततः किं प्रकृते ? इत्यतः परमसाध्यद्वयमाह— **अत** इति। यतः कर्मण्येवाधिकारोऽतस्तदेव कार्यं विधिविषय इत्यर्थः। यतः कामेनाधिकारोऽतः कामेन फलप्राप्तिः, फलप्राप्तये कामः– इति यावत्– न कार्यः। तत्र दृष्टान्तः। **ज्ञानादिनिषेधेन वेति**। अत्रापि वाशब्द उपमायाम्। यथा प्रेक्षावता ज्ञानादिकं परित्यज्य फलप्राप्तिर्न क्रियते तथेत्यर्थः।

५ आ. मा. भा.— कामवचनानां तु तात्पर्यं भगवतैवोक्तम्— 'रोचनार्थं फलश्रुतिः'। 'यथा भैषज्यरोचनम्' इति भागवते। [११। २१। २३] अत एव कामी यजेतेत्यर्थः। न तु कामी भूत्वेत्यर्थः। 'निष्कामं ज्ञानपूर्वं च' इति वचनात् वक्ष्यमाणेभ्यश्च। "वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत" इत्यादिभ्यश्च। अतो मा कर्मफलहेतुर्भूः। कर्मफलं तत्कृतौ हेतुर्यस्य स कर्मफलहेतुः स मा भूः।

६ ज.प्र. दी.—पूर्वोक्त एवाभिप्रायः। यदि कर्मैव विधिविषयो न कामः, तर्हि "स्वर्गकामो यजेत" इत्यादिवाक्यानां किं तात्पर्यम् ? इत्यत आह— **कामेति**। अनादिविषयवासनावासितान्तःकरणा न सहसा ज्ञानसाधने कर्मणि प्रवर्तितुं शक्यन्ते, अतस्तेषां कर्मण्यभिरुचिजननार्थं "स्वर्गकामः" [आ. श्रौ. १०।१।२।१] इत्यादिश्रुतिः प्रवृत्ता, कर्मणि प्रवृत्तांस्तु शनैः कामं त्याजयिष्यामीत्यभिप्रायवती। यथा फलेन प्रलोभ्य बालानां भैषज्यरोचनं क्रियते तथेत्यर्थः। अस्त्वेवं तात्पर्यं, योजना तु कथं ? इत्यत आह— **अत** इति। यत एवं न्यायेन कर्मण एव कार्यत्वं, न कामस्येति प्राप्तम्, अतः कामी यजेतेत्येव श्रुत्यर्थः। कामानुवादेन यजनं विधीयत इति यावत्। एवशब्दव्यावर्त्यमाह— **नत्विति**। कामविशिष्टयजनविधानं तु नेत्यर्थः। एतदुक्तं भवति— विशिष्टविधानशङ्कायां नेदं विशिष्टविधानं, किन्तु कामानुवादेन यजनस्यैवेति परमसाध्यमत्राध्याहार्यम्। तत्कुतः ? इत्यपेक्षायां कर्मण एव कार्यत्वात् कामस्य तदभावादिति वा हेतुवचनं चोपस्कर्तव्यम्। तदपि कुत इत्यपेक्षायां कर्मण्येवाधिकारः, न फलकाम इति गीतोक्तयोर्हेत्वोरुपस्थानम्। तदपि कुतः ? इत्यपेक्षायां कर्मकामकरणाकरणयोः प्रत्यवायभावाभावयोर्हेत्वोरध्याहारः। एतदुपपादनाय लाक्षणिकफलशब्दोपादानमिति। **भास्करस्त्वाह**– नित्यनैमित्तिकान्येव कर्माणि मुमुक्षुणा निष्कामतया कर्तव्यानि, न तु ज्योतिष्टोमादीनि कामाधिकारे विहितानि, तेषां निष्कामतया करणे प्रमाणाभावात्; अतोऽसदिदं व्याख्यानमिति; तत्राह– **निष्काममिति**। यज्ञादिकमेव प्रक्रम्य तस्य निष्कामतयाऽनुष्ठानवचनायुक्तमिदं व्याख्यानम्। 'एतान्यपि तु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा' [१८।६] इत्यादिवक्ष्यमाणवचनेभ्यश्च। न चैतानि नित्यनैमित्तिकविषयाणि, तत्र कामप्रसक्त्यभावेन तत्प्रतिषेधानुपपत्तेः। किञ्च नित्यनैमित्तिकातिरिक्तस्य ज्योतिर्नामकयज्ञस्य फलकामनया विनाऽविधानाच्च। ज्योतिष्टोमस्यैवायं गुणविधानायानुवाद इति तु न सम्मतम्। आदिपदेन "विश्वजिता यजेत" इत्यादेर्ग्रहणम्। तत्रापि स्वर्गकामपदाध्याहारो निर्णीत इति चेत्, सत्यम्; कामिनां तु तथा स्ववचनेनानुक्तौ कारणमिहोक्तमिति। ननु पूर्वार्धेनैव शङ्काया निरस्तत्वात्किमुत्तरार्धेन ? इत्यतः क्रमेण पादद्वयोपयोगमाह— **अत** इति। फलकामस्याकर्तव्यत्वात् कर्मफलहेतुत्वमप्रसक्तं किमिति प्रतिषिध्यत इत्यत आह– **कर्मेति**। शाकपार्थिवादित्वात्तत्कृतिपदलोपोऽत्रेति भावः।

५ आ. मा. भा.— तर्हि न करोमीत्यत आह— मा त इति। कर्माकरणे स्नेहो मास्त्वित्यर्थः। अन्यथा फलाभावेऽपि मत्प्रसादाख्यफलभावात्। इच्छा च तस्य युक्ता, 'वृणीमहे ते परितोषणाय' इति महदाचारात्। अनिन्दनाद्विशेषत इतरनिन्दनाच्च। सामान्यं विशेषो बाधत इति च प्रसिद्धम् 'सर्वानानय नैकं मैत्रम्' इत्यादौ। अतो 'नैकात्मतां मे स्पृहयन्ति केचित' [भाग. ३।२५।३४]

भक्तिमन्विच्छन्तः । 'ब्रह्मजिज्ञासा' [ब्र. सू. १।१।१] "विज्ञाय प्रज्ञां" "द्रष्टव्यः" [बृ.उ. २।४।५+४।५।६] इत्यादिवचनेभ्यः । स्वार्थसेवकं प्रति न तथा स्नेहः । किं ददामीत्युक्ते सेवादि याचकंप्रति बहुतरस्नेह इति लोकप्रसिद्धन्यायाच्च भक्तिज्ञानादिकामना कार्येति सिद्धम् ॥४७॥

६ ज. प्र. दी.— तर्हीति । यदि फलं नाकाङ्क्ष्यमित्यर्थः । न करोमि स्वयं क्लेशरूपत्वादिति भावः । अकर्मपदस्य निषिद्धेऽपि प्रवृत्तेः सङ्गशब्दस्य चानेकार्थत्वात्प्रकृतोपयुक्ततया व्याचष्टे— कर्मेति । सोपपत्तिकमाक्षिप्ते कथमिदमुत्तरं? इत्यतो भगवदभिप्रायमाह— अन्येति । प्रसादशब्देन भक्तिज्ञानादिकमप्युपलक्ष्यते । एवं तर्हि भगवत्प्रसादादीच्छया कर्म कर्तव्यमित्युक्तं स्यात् । न च तद्युक्तम्, कामस्य निन्दितत्वात् । अन्यथा स्वर्गादिकामनाया अपि प्रसङ्गात् । अतो नेदं भगवदभिप्रायवर्णनं युक्तमित्यत आह— इच्छा चेति । ते तव परितोषणाय सकलं कर्म वृणीमह इति महदाचारेण भगवत्परितोषणस्य कर्तव्यतावगमात् । ननु तदकर्तव्यतायामपि कामनानिन्दावचनं प्रमाणमस्तीत्युक्तमित्यत आह— अनिन्दनादिति । यथा महदाचारो विशेषविषयो न, तथा कामनिन्दावचनं; किन्तु सामान्यविषयमेव । अतो महदाचारेण बाध्यत इति भावः । तर्हि तद्वत्स्वर्गादिकामनाऽपि कार्येति यदुक्तं तत्राह— विशेषत इति । चशब्देन प्रमाणाभावं समुच्चिनोति । अस्त्वाचारो विशेषविषयः, कामनिन्दावचनं तु सामान्यविषयम्; तथापि कुतो बाध्यबाधकभाव इत्यत आह— सामान्यमिति । सामान्यविशेषशब्दौ तद्विषयप्रमाणपरौ । चशब्दाद्विरोधे सति । उक्तं च प्रमाणमुपसंहरन् प्रमाणान्तराण्यप्यत्राह— अत इति । एकात्मतां सायुज्यम् । अस्यैव शेषो भक्तिमन्विच्छन्त इति । ननु न ब्रह्मजिज्ञासाशब्दो ज्ञानेच्छापरः, किन्तु विचारस्योपलक्षकः, सत्यम्; तथापि तत्पूर्वको विचारो लक्ष्यते; अन्यथा सम्बन्धाभावात्, लोकसिद्धन्यायात्, लोकसिद्धव्याप्तिकानुमानात्॥४७॥

७ ह. पै. भा.— कर्मण्येवाधिकारः, न ज्ञाननिष्ठायां ते तव । तत्र कर्म कुर्वतो मा फलेष्वधिकारोऽस्तु कर्मफलतृष्णा मा भूत् । कदाचन कस्याश्चिदवस्थायामित्यर्थः । यदा कर्मफलतृष्णा स्यात्तस्मान्मा कर्मफलहेतुर्भूः । यदा हि कर्मफलतृष्णाप्रयुक्तः कर्मणि प्रवर्तते तदा कर्मफलस्यैव जन्मनो हेतुर्भवेत् । यदि कर्मफलं नेष्यते किं कर्मणा बहुरूपेणानुष्ठितेनेति मा ते तव सङ्गोऽस्त्वकर्मणि, अकरणे प्रीतिर्मा भूत् ॥ ४७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु यदि सर्वतस्सम्प्लुतोदकस्थानीये ब्रह्मानन्दे कर्मानन्दानामन्तर्भावः, तर्हि साक्षाद्ब्रह्मानन्दप्राप्तिहेतुत्वेन त्वयोपदिष्टायां साङ्ख्यबुद्धावेव निष्ठामनुतिष्ठेयम्, किमिति कर्मयोगबुद्धिरुपदिश्यत इत्याशङ्क्याह—

कर्मणीति जातावेकवचनम्, 'योगस्थः कुरु कर्माणि' इत्युत्तरश्लोके वक्ष्यमाणत्वात्; ते तव नित्यनैमित्तिककर्मस्वेवाधिकारः, न तु कर्मसन्न्यासरूपज्ञाननिष्ठायाम्, अपक्वकषायत्वात् । वक्ष्यति हि—'कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते' इति । विशिष्य चार्जुनं प्रति—'यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति । तदा गन्तासि निर्वेदम्' [२।५२] इत्यादिभगवद्वचनानि चास्मिन्नर्थे प्रागुपोद्घातप्रकरण एव उदाहृतानि । तथा च साङ्ख्यबुद्धिं श्रुतवतोऽपि तवेदानीं परोक्षमेव ज्ञानं, न त्वपरोक्षसाक्षात्कार इति तत्प्रतिबन्धकदुरितनिरासाय कर्मैव कार्यम्, न कर्मसन्न्यास इत्यर्थः । तर्हि 'जन्मकर्मफलप्रदाम्' [२।४३] इति त्वदुक्तो दोषः स्यादेव, तत्राह— मा फलेष्विति । कर्म कुर्वतस्तव तत्फलेषु स्वर्गादिषु कदाचिदपि 'मयेदं भोक्तव्यम्' इति बोधरूपोऽधिकारो मास्तु । फलेच्छया कृतमेव कर्म जन्मकर्मफलाभ्यां पुरुषं बध्नाति, न त्वीश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठितमित्यर्थः ।

ननु फलेच्छां विनाऽपि कृतं कर्म वस्तुस्वाभाव्यात्फलं जनयेदेव, 'अनिच्छयाऽपि संस्पृष्टो दहत्येव हि पावकः' इति न्यायात्; अत आह— मा कर्मफलहेतुर्भूः कर्मफलं प्रवृत्तिहेतुर्यस्य स मा भूः । 'यो यत्फलकामनया यत्कर्म करोति तदेव तस्य तत्फलं ददाति' इति हि कर्मस्वभावः । अन्यथा 'सर्वेभ्यः कामेभ्यो दर्शपूर्णमासौ' इति सर्वफलदानस्वभावदर्शपूर्णमासासकृदनुष्ठानादेव सर्वकामावाप्तिप्रसङ्ग इति भावः । यदि कर्मफलं नेष्यते, किं कर्मणा दुःखरूपेणेत्यत्राह— मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणीति । कर्मणामकरणे तव प्रीतिर्मास्त्वित्यर्थः ॥ ४७ ॥

९ ब० त० दी०— एवं सति मम वेदोदन्वति किमुपादेयमित्याकाङ्क्षायामाह— कर्मण्येवाधिकारस्ते इति । कर्मैवोपादेयं तत्रैव तवाधिकार इति । परन्तु तत्फलेषु मा कदाचनाधिकारोऽस्तु । उपदेशमुद्रामाह— मा कर्मफलहेतुर्भूरिति । अकर्मणि च निषिद्धे परधर्मे सङ्गो मा तेऽस्तु ॥ ४७ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं चेत्तर्हि किमिति कर्मकरणोपदेशः? इत्याशङ्क्याह— कर्मण्येवाधिकारस्त इति । ते तव स्वपराहम्ममज्ञानयुक्तस्य कर्मण्येव अधिकारः । अस्तीति शेषः । अत्रायं भावः— यावत्पर्यन्तं स्वपरेति ज्ञानं तावन्न कर्मत्यागः । अत एव 'तावत्कर्माणि कुर्वीत न निर्विद्येत यावता' इत्याद्युक्तं श्रीभागवते [११ । २० । ९]

ननु तर्हि पूर्वोक्तबाध इति चेत्तत्राह— मा फलेषु इति । फलेषु तदुक्तेषु अधिकारो मनसि कामो मास्तु । कदाचनेति साधनदशायामपि । ननु कृतं कर्म कामाभावे स्वफलं करिष्यत्येव, अज्ञानादपि भक्षणे विषवन्मृत्युमित्यत आह— मा कर्मफलहेतुरिति । त्वं कर्मफलहेतुः कर्मफलभोगभोग्यदेहयुक्तो मा भूः । न भविष्यसीत्यर्थः । मदाज्ञयेति भावः । किञ्च, ते अकर्मणि सकामकर्त्तरि सङ्गः सम्बन्धो मास्तु । एवं वरमेव ददामीति भावः ॥ ४७ ॥

११ नी० भा० दी०—ननु ममाप्यौपनिषदात्मज्ञानार्थिनः शम एवेष्टस्तत्कथं मां युद्धयस्वेति प्रेरयसि ? इत्याशङ्क्याह— कर्मण्येवेति । कर्मण्येवाधिकारः, न ज्ञाननिष्ठायाम् । मा फलेषु सङ्गोऽस्त्वित्यपकृष्यते । कर्मफलं स्वर्गपश्वादिहेतुः कर्मसु प्रवर्त्तकं यस्य तादृशो मा भूः । अकर्मणि कर्माकरणेऽपि तव सङ्गो मास्तु ॥ ४७ ॥

योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय ! ।
सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते ॥ ४८ ॥

१ शां. भा.— यदि कर्मफलप्रयुक्तेन न कर्तव्यं कर्म, कथं तर्हि कर्तव्यं ? इत्युच्यते— योगस्थ इति ॥ योगस्थः सन् कुरु कर्माणि केवलं ईश्वरार्थम् ; तत्रापि 'ईश्वरो मे तुष्यतु' इति सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय ! । फलतृष्णाशून्येन क्रियमाणे कर्मणि सत्त्वशुद्धिजा ज्ञानप्राप्तिलक्षणा सिद्धिः, तद्विपर्ययजा असिद्धिः, तयोः सिद्ध्यसिद्ध्योरपि समस्तुल्यो भूत्वा कुरु कर्माणि । कोऽसौ योगः यत्रस्थः कुर्विति उक्तम् ? इदमेव तत्सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वं योग उच्यते ॥ ४८ ॥

२ आ. शां. व्या.— आसक्तिरकरणे न युक्ता चेत्तर्हि क्लेशात्मकं कर्म किमुद्दिश्य कर्तव्यमित्याशङ्कामनूद्य श्लोकान्तरमवतारयति— यदीत्यादिना । वक्ष्यमाणयोगमुद्दिश्य तन्निष्ठो भूत्वा कर्माणि क्लेशात्मकान्यपि विहितत्वादनुतिष्ठेत्याह— योगस्थः सन्निति । कर्मानुष्ठानस्योद्देश्यं दर्शयति— केवलमिति । फलान्तरापेक्षामन्तरेणेश्वरार्थं तत्प्रसादनार्थमनुष्ठानमित्यर्थः । तर्हीश्वरसन्तोषोऽभिलाषगोचरीभूतो भविष्यति, नेत्याह— तत्रापीति । ईश्वरप्रसादनार्थे कर्मानुष्ठाने स्थितेऽपीत्यर्थः । सङ्गं त्यक्त्वा कुर्विति पूर्वेण सम्बन्धः । आकाङ्क्षितं पूरयित्वा सिद्धिशब्दार्थमाह— फलेति । तद्विपर्ययजा सत्त्वाशुद्धिजन्याऽज्ञानप्राप्तिलक्षणेति यावत् । कर्माण्यनुतिष्ठतो योगमुद्दिश्य शेषतया प्रकृतमाकाङ्क्षापूर्वकं प्रकटयति— कोऽसावित्यादिना ॥ ४८ ॥

३ रा. भा.— एतदेव स्फुटीकरोति— योगस्थ इति । राज्यबन्धुप्रभृतिषु सङ्गं त्यक्त्वा युद्धादीनि कर्माणि योगस्थः कुरु, तदन्तर्भूतविजयादिसिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा कुरु । तदिदं सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वं 'योगस्थः' इत्यत्र योगशब्देनोच्यते । योगः सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वरूपं चित्तसमाधानम् ॥ ४८ ॥

४ वे. ता. चं.— अनन्तरग्रन्थं सङ्गमयति— एतदेवेति । अवधारणेनार्थान्तरपरत्वव्युदासः । स्फुटीकरोतीति पौनरुक्त्यपरिहारः । राज्यबन्धुप्रभृतिष्विति; राज्यप्रभृतिषु सङ्गः फलद्वारा बाधकः, बन्धुप्रभृतिषु सङ्गस्तु युद्धाद्यननुष्ठानद्वारेति तदुभयमपि त्याज्यत्वादत्र सङ्गशब्देन सङ्गृहीतमिति भावः । युद्धादीनीति प्रकृतविशेषप्रदर्शनम् । आनुषङ्गिकत्वसूचनायोक्तं तदन्तर्भूतेति । 'लाभालाभौ जयाजयौ' [२।३८] इति पूर्वोक्तानुसन्धानेनाह— विजयादीति । 'योगस्थः...सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा' इत्यनयोरेकवाक्यत्वे पौनरुक्त्याद्भिन्नवाक्यत्वे तु तादृशश्रुतिवाक्यविशेषोपबृंहणौपयिकयोगशब्दार्थव्याख्यानरूपत्वेन पौनरुक्त्याच्च कुर्वितीदमावर्तितम् । 'विद्याविनयसम्पन्ने' [५।१८] इत्यादिप्रदेशान्तरोक्तसमत्वान्तरव्यावर्तनायोक्तं तदिदं सिद्ध्यसिद्ध्योरिति । सार्वत्रिकयोगशब्दप्रयोगविषयव्यावृत्त्यर्थमुक्तं योगस्थ इत्यत्रेति । योगशब्दस्य सिद्ध्यसिद्धिसाम्ये क्वचिदपि प्रयोगो न दृश्यत इत्यत्राह— योग इति । चित्तसमाधाने प्रयोगस्तावद्योगानुशासनादिसिद्धः । इदमपि समत्वं तद्रूपमिति योगशब्दार्थ इत्याकूतम् ॥ ४८ ॥

५ आ. मा. भा.— पूर्वश्लोकोक्तं स्पष्टयति— योगस्थ इति । योगस्थः उपायस्थः । सङ्गं फलस्नेहं त्यक्त्वा । तत एव सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा । स एव च मयोक्तो योगः ॥ ४८ ॥

६ ज. प्र. दी.—'कर्मण्येव' इत्यनेन 'योगस्थः' इत्यस्य गतार्थतापरिहारार्थमाह— पूर्वेति । निष्कामनादिविशिष्टानि कर्माण्येव योगः । अतो 'योगस्थः' इत्यनेनैव लब्धं पुनः 'कुरु कर्माणि' इति किमर्थमुच्यते ? इत्यत आह— योगस्थ इति । ज्ञानोपायमनुतिष्ठन्नित्यर्थः । कर्मसम्बन्धं त्यक्त्वा कर्माणि कुर्वित्येतद्व्याहतमित्यत आह— सङ्गमिति । 'ईश्वरो मे प्रसीदतु इत्य-

भिसन्धिमपि त्यक्त्वा' इति व्याख्यानं पूर्वेणैव निरस्तम् । तत एवेति परामर्शसौकर्याय त्यक्त्वेत्यनुवादः कृतः। 'सङ्गं त्यक्त्वा' 'सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा' इति द्वयमुक्त्वा 'समत्वं योग उच्यते' इति एकस्यैव ग्रहणमयुक्तम्। तथा सति सङ्गत्यागस्यायोगत्वप्रसङ्गादित्यत आह— **तत** इति सङ्गत्यागादेव । एतयोः कार्यकारणभावात्कार्ये गृहीते कारणमर्थाद्गृहीतमिति भावः । ननु समत्वयोगयोर्भेदः केन शङ्कितः येन 'समत्वं योग उच्यते' इति तयोरैक्यमुच्यते ? इत्यत आह— **स एवेति** । 'योगस्थः' इत्युक्ते को योग इत्यपेक्षायां भगवता 'सङ्गं त्यक्त्वा ...सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा' इति योगो व्याख्यातः। मन्दास्तु पृथगेवैते विशेषणे कल्पयिष्यन्तीति तदनुजिघृक्षया इदमुदितमिति भावः । स एव यत्समत्वमिति शेषः । योगैकदेशे योगशब्दः ॥ ४८ ॥

७ ह. पै. भा.— यदि कर्मफलयुक्तेन न कर्तव्यं कर्म, कथं तर्हि कर्तव्यं ? इत्यत्रोच्यते— योगस्थः सन् कुर्वन्नुष्ठेयकर्माणि, केवलमीश्वरार्थमीश्वरो मे तुष्यतीति सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय !। फलतृष्णाशून्येन क्रियमाणेषु सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिलक्षणा सिद्धिः, तद्विपर्ययोऽसिद्धिः, तयोः सिद्ध्यसिद्ध्योरपि समस्तुल्यो भूत्वा कुरु कर्माणि । कोऽसौ योगः ? इदमेव तत्सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वं योग उच्यते ॥ ४८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं तावत् 'योगे त्विमां शृणु' [२।३९] इति योगबुद्धिं प्रस्तुत्य 'बुद्ध्या युक्तः' इति सार्धेन तत्प्रशंसापूर्वकं 'व्यवसायात्मिका बुद्धिरेका' [२ । ४१] इति तस्या मोक्षहेतुत्वमुक्त्वा 'यामिमाम्' [२।४२] इत्यादिसार्धत्रयेण काम्यकर्मनिन्दया निष्कामत्वम्, 'निर्द्वन्द्वः' [२ । ४५] इत्यादिना द्वन्द्वसहिष्णुत्वं सत्त्वैकनिष्ठता निर्योगक्षेमता भगवति भरन्यासश्चेति योगाङ्गपञ्चकमुद्दिश्य 'यावानर्थः' [२।४६] इत्यनेन योगफले सर्वानन्दसम्पत्त्या योगानुष्ठातुः काम्यकर्मानन्दविरहदोषं परिहृत्य, 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] इत्यनेनार्जुनस्य योगोपदेशाधिकारोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां दृढीकृतः । इदानीं योगबुद्धिमुपदिशति— योगस्थः सन् कर्माणि कुर्विति प्रथममन्वयः । कथं योगस्थता कश्च योगः ? इत्यत आह— **सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वेति** । कर्मफलसिद्धौ हर्षं तदसिद्धौ विषादं च त्यक्त्वा केवलं परमेश्वराराधनमेवेदमित्यवस्थानमेव योगस्थतेत्यर्थः, अत्रोपायमाह—**सङ्गं त्यक्त्वेति** । फलासक्तिरहितस्य तत्सिद्ध्यसिद्ध्योः समता भवतीत्यर्थः । अस्मिन्नर्थे 'धनञ्जय !' इति हेतुगर्भमिदं सम्बोधनम् । कश्च योग इत्यस्योत्तरम्— '**समत्वं योग उच्यते**' इति । सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वरूपं चित्तसमाधानमेव योग इति सद्भिरुच्यत इत्यर्थः । एवं च अनुष्ठीयमानकर्मविषयकचित्तसमाधानस्य योगशब्दार्थत्वात् तादृशसमाधानोपेतं कर्म तदनुष्ठानमपि योग इति व्यवहारो भवति ॥ ४८ ॥

९ व० त० दी०— तर्हि कथं स्वकर्म करोमि ? इति चेत्तत्राह— **योगस्थ इति** । फलस्वरूपो योगो मद्योगस्थ इत्यर्थः । फलेषु सङ्गं त्यक्त्वा । योगं व्याचष्टे— **समत्वं योग इति** । तच्च मनोनिरोधे सम्भवति तथैव कुर्विति पूर्वोक्तं समर्थितम् ॥ ४८ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवमेव चेत्तर्हि किं कर्मकरणेनेत्याशङ्क्याह— **योगस्थ** इति । योगस्थः भगवदेकपरचित्तो भूत्वा सङ्गं त्यक्त्वा पूर्वोक्तानां कर्माणि कुरु । मदाज्ञारूपाणि कुर्वित्यर्थः । सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा । सिद्धिस्तत्फलाप्तिः, असिद्धिः फलविपरीतफलं, तत्र समो भूत्वा । ननु समत्वे सति किं स्यात् ? अत आह—'**समत्वं योग उच्यते**'इति । तत्र समत्वमेव योगः । भगवदाज्ञया कर्त्तव्यत्वेन तत्फलाफले समता स्यात् ; सा च भगवत्परत्वज्ञापिकेति योगरूपत्वम् । यद्वा योगस्थः भगवत्संयोगे स्थितः कर्माणि तत्रोपयुक्तानि कुरु; सङ्गं त्यक्त्वा सर्वत्यागं कृत्वेति भावः । 'धनञ्जय' इति सम्बोधनेन स्वविभूतिरूपत्वात्स्वसंयोगयोग्यता बोधिता; किञ्च सिद्ध्यसिद्ध्योः, सिद्धिः सर्वदा योगः , असिद्धिर्विप्रयोगस्तत्र समो भूत्वा संयोगानन्तरभाविविप्रयोगानन्तरभाविपरमसुखज्ञानेच्छाजनितानन्दभरभगवद्दत्तविप्रयोगे वैमनस्यमविचार्य तथा कुरु । तत्र समत्वे योग उच्यते । तद्रसज्ञैरिति शेषः । मया वा भगवद्दत्तविप्रयोगस्यापि परमानन्दरूपत्वात्तद्दत्तत्वेन योगरूपतेति भावः । संयोगानन्तरजत्वात्तन्मध्यपातित्वादपि तथा तत्साधकत्वेनापि तथा ॥ ४८ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेव विवृणोति— **योगस्थ इति** । योगस्थः सन् सङ्गं फलतृष्णां कर्तृत्वाभिमानं च त्यक्त्वा कर्माणि ज्ञानार्थं कुरु । हे धनञ्जय ! सिद्ध्यसिद्ध्योः कर्मफलस्य विविदिषादेः सिद्धावसिद्धौ वा समो हर्षविषादशून्यो भूत्वा कर्माणि कुर्विति सम्बन्धः । इदमेव 'सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वं योगः' इत्युच्यते ॥ ४८ ॥

दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद्धनञ्जय ! ।
बुद्धौ शरणमन्विच्छ कृपणाः फलहेतवः ॥ ४९ ॥

१ शां. भा.— यत् पुनः समत्वबुद्धियुक्तमीश्वराराधनार्थं कर्म [उक्तं] एतस्मात् कर्मणः— दूरेणेति। दूरेण अतिविप्रकर्षेण हि अवरमधमं निकृष्टं कर्म फलार्थिना क्रियमाणं बुद्धियोगात् समत्वबुद्धियुक्तात् कर्मणः, जन्ममरणादिहेतुत्वात्। हे धनञ्जय ! यत एवं ततो योगविषयायां बुद्धौ तत्परिपाकजायां वा साङ्ख्यबुद्धौ शरणमाश्रयं अभयप्राप्तिकारणमन्विच्छ प्रार्थयस्व, परमार्थज्ञानशरणो भवेत्यर्थः। यतोऽवरं कर्म कुर्वाणाः कृपणा दीनाः फलहेतवः फलतृष्णाप्रयुक्ताः सन्तः "यो वा एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वाऽस्माल्लोकात्प्रैति स कृपणः" [बृ.उ.३।८।१०] इति श्रुतेः ॥ ४९ ॥

२ आ. शां. व्या.— किमिति योगस्थेन तत्त्वज्ञानमुद्दिश्य कर्म कर्तव्यं ? फलाभिलाषेणापि तदनुष्ठानस्य सुलभत्वात्, इत्याशङ्क्य यथोक्तयोगयुक्तं कर्म स्तुवन्ननन्तरश्लोकमुत्थापयति— **यत्पुन**रिति । अवरं कर्म बुद्धिसम्बन्धविधुरमिति शेषः । बुद्धियुक्तस्य बुद्धियोगाधीनं प्रकर्षं सूचयति— **बुद्धी**ति । बुद्धिसम्बन्धासम्बन्धाभ्यां कर्मणि प्रकर्षनिकर्षयोर्भावे करणीयं नियच्छति— **बुद्धा**विति । यत्तु फलेच्छयाऽपि कर्मानुष्ठानं सुकरमिति तत्राऽऽह— **कृपणे**ति। निकृष्टं कर्मैव विशिनष्टि— **फलार्थिने**ति। कस्मात्प्रतियोगिनः सकाशादिदं निकृष्टं ? इत्याशङ्क्य प्रतीकमुपादाय व्याचष्टे— **बुद्धी**त्यादिना । फलाभिलाषेण क्रियमाणस्य कर्मणो निकृष्टत्वे हेतुमाह— **जन्मे**ति । समत्वबुद्धियुक्तात्कर्मणस्तद्धीनस्य कर्मणो जन्मादिहेतुत्वेन निकृष्टत्वे फलितमाह— **यत** इति । योगविषया बुद्धिः समत्वबुद्धिः । बुद्धिशब्दस्यार्थान्तरमाह— **तत्परिपा**केति। तच्छब्देन समत्वबुद्धिसमन्वितं कर्म गृह्यते, तस्य परिपाकस्तत्फलभूता बुद्धिशुद्धिः । शरणशब्दस्य पर्यायं गृहीत्वा विवक्षितमर्थमाह— **अभये**ति । सप्तमीमविवक्षित्वा द्वितीयं पक्षं गृहीत्वा वाक्यार्थमाह— **परमार्थे**ति । तथाविधज्ञानशरणत्वे हेतुमाह— **यत** इति । फलहेतुत्वं विवृणोति— **फले**ति । तेन परमार्थज्ञानशरणतैव युक्तेति शेषः । परमार्थज्ञानबहिर्मुखानां कृपणत्वे श्रुतिं प्रमाणयति— **यो वा** इति। अस्थूलादिविशेषणमेतदित्युच्यते ॥ ४९ ॥

३ रा. भा.— किमर्थमिदमसकृदुच्यत इत्यत आह– दूरेणेति। योऽयं प्रधानफलत्यागविषयोऽवान्तरफलसिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वविषयश्च बुद्धियोगः, तद्युक्तात्कर्मण इतरत् कर्म दूरेणावरम्। महदिदं द्वयोरुत्कर्षापकर्षरूपं वैरूप्यम्। उक्तबुद्धियोगयुक्तं कर्म निखिलं सांसारिकदुःखं विनिवर्त्य परमपुरुषार्थलक्षणं च मोक्षं प्रापयति। इतरदपरिमितदुःखरूपं संसारमिति। अतः कर्मणि क्रियमाणे उक्तायां बुद्धौ शरणमन्विच्छ। शरणं वासस्थानम्। तस्यामेव बुद्धौ वर्तस्वेत्यर्थः। कृपणाः फलहेतवः फलसङ्गादिना कर्म कुर्वाणाः कृपणाः संसारिणो भवेयुः ॥ ४९ ॥

४ वे. ता. चं.— अभ्यासरूपतात्पर्यलिङ्गविवक्षामभिप्रयन् पौनरुक्त्यशङ्काद्वारेणोत्तरश्लोकमवतारयति— **किमर्थ**मिति । इदं साम्यानुसन्धानरूपं चित्तसमाधानम् । तद्ध्यनन्तरं प्रशस्यते । कर्ममात्रनिन्दाभ्रमं परिजिहीषन् बुद्धियोगशब्दस्य प्रकरणविशेषितं वाच्यांशं तावदाह— **योऽय**मिति । अजहल्लक्षणया बुद्धिप्राचुर्यहेतुकया लक्षितमाह— **तद्युक्तात्कर्मण** इति । **इतर**दित्यनेन प्रकरणविहितकर्मव्यतिरिक्तविषयाऽत्र कर्मनिन्देति सूचितम् । दूरावरशब्दयोरत्र विवक्षितं निष्कर्षति— **मह**दिति। तृतीया प्रकारे। 'कृपणाः फलहेतवः' इत्यनन्तरवाक्येन बुद्धियुक्त इत्यादिना च वक्ष्यमाणं श्रुतिस्मृत्यन्तरादितश्च सिद्धं वैरूप्यप्रकारमाह— **उक्ते**ति । नीतिमन्त्रौषधकेवलयागादिव्यावर्तनाय निखिलशब्दः । तस्योपाधिविशेषावच्छिन्नत्वात् कात्स्न्र्येऽपि प्रयोगादवच्छेदकोपाध्यन्तरव्यावर्तनायोक्तं— **सांसारिके**ति । केवलकर्मसाध्यस्वर्गादिव्यावर्तनाय परमशब्दः । अपरिमितशब्देन स्वभावसङ्ख्याकालादिप्रयुक्तसम्भावितसमस्तपरिच्छेदनिरासः ।

हिशब्दस्य हेत्वर्थतामभिप्रयन्नाह— **अत** इति । प्रकरणादिविरुद्धसाङ्ख्यायुक्तकर्मस्वरूपपरित्यागपूर्वकज्ञानमात्रोपादानभ्रमव्युदासायोक्तं **कर्मणि क्रियमाण** इति । **उक्ताया**मिति । तात्पर्यातिशयव्यक्त्यर्थं पूर्वोक्तमभ्यस्यत इति भावः । 'उपाये गृहरक्षित्रोः शब्दः शरणमित्ययम्' [अ. बु. सं. ३६।३४] इत्यादिनाऽवगतं शरणशब्दस्य रक्षकाद्यर्थान्तरं व्यावर्तयन् विवक्षितं वक्तुं वाच्यं तावदाह— **वासस्थान**मिति । नन्विदमसङ्गतं बुद्धेर्वासस्थानभूतगृहाद्याश्रयत्वभावादित्यत्राह— **तस्यामेवे**ति । कर्मयोगनिष्ठा ह्यत्रोपदिश्यत इति भावः, 'कदर्ये कृपणक्षुद्रकिम्पचानमितम्पचाः' [अमरः ३।१।४९] इति कृपणशब्दस्य पुरुषविशेषे रूढत्वात्, बुद्धियुक्त इत्यादिना फलाभिसन्धिरहितपुरुषाणां प्रशस्यमानत्वात्, 'मा कर्मफलहेतुः' [२।४७] इति पुरुषे फलहेतुशब्दस्य प्रकृतत्वात् 'कृपणाः फलहेतवः' इत्यत्रापि फलाभिसन्धिपूर्वककर्मकारिणः पुरुषा एव निन्द्यन्ते, न तु फलमात्रमित्यभिप्रायेणाह— **फलसङ्गादिने**ति। पुरुषाणामपि हि स्वकर्मद्वारा फलहेतुत्वमस्त्येव, 'जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः' [२।५१] इत्यादेः प्रतिरूपतया परमनिश्श्रेयसवैधुर्यस्यात्र कृपणशब्देनाभिधातुमुचितत्वात् **संसारिण** इत्युक्तम् । अकृपणप्रदर्शनपरानन्तरश्लोकपरामर्शाच्च अयमेवार्थ उचित इति भावः ॥ ४९ ॥

५ आ. भा. भा.— इतश्च योगाय युज्यस्वेत्यत आह— दूरेणेति । बुद्धियोगाज्ज्ञानलक्षणादुपायात् । दूरेणातीव । अतो बुद्धौ शरणं ज्ञाने स्थितिम् । फलं कर्म, क्रतौ हेतुर्येषां ते फलहेतवः ॥४९॥

६ ज. प्र. दी.— ननु योगोपदेशमुपक्रम्य कर्मणो बुद्धियोगादवरत्वं किमर्थमुच्यते ? इत्यत आह— इतश्चेति । युज्यस्व प्रयतस्व । 'यावानर्थः' [२।४६] इति कर्मफलस्य ज्ञानफलापेक्षयाऽल्पत्वाद्योगाय युज्यस्वेत्युक्तम् । अत्र तु तत्रैव हेत्वन्तरमुच्यते— बुद्धियोगादिति, षष्ठीसमासप्रतिनिरासायाह— बुद्धीति । लक्षणशब्दः स्वरूपार्थः । पुरुषार्थसम्बन्धिना कर्मणा सह निर्देशे तथाभूतस्य ज्ञानस्यैव ग्रहणं युक्तमिति भावः । उपायात्पुरुषार्थस्य । दूरशब्दो विप्रकर्षवाची, तस्यात्र कथमन्वयः ? इत्यत आह— दूरेणेति । उक्तं कर्मणो ज्ञानादतीवावरत्वं; इदानीमुपपादनीयं तद्विहाय किमिदं तृतीयपादेनोच्यते ? इत्यतः साध्यनिर्देशोऽयमिति सूचयन् व्याचष्टे— अत इति । ज्ञाने स्थितिं तदुपाययोगानुष्ठानलक्षणाम् । फलहेतूनां कृपणत्ववर्णनमनुपयुक्तमित्यत आह— फलमिति ॥ ४९ ॥

७ ह. पै. भा.— यत्पुनः समत्वबुद्धियुक्तमीश्वराराधनार्थं कर्म, तस्मात्कर्मणो दूरेणात्यन्तदूरमेव; अवरमधमं निकृष्टं कर्म फलार्थिना क्रियमाणं बुद्धियोगात्समत्वबुद्धियुक्तात्कर्मणः, जन्ममरणादिहेतुत्वादित्यर्थः । अत एव योगविषयायां बुद्धौ तत्पाकजायां साङ्ख्यबुद्धौ शरणमाश्रयमभयप्राप्तिकारणमन्विच्छ प्रार्थय, परमार्थज्ञानशरणो भवेत्यर्थः । यतोऽवरं कर्म कुर्वाणाः फलहेतवः फलतृष्णाप्रयुक्ताः सन्तः कृपणाः । "यो वा एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वाऽस्माल्लोकात् प्रैति स कृपणः" [बृ. उ. ३।८।१०] इति श्रुतेः ॥ ४९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु 'सुखदुःखे समे कृत्वा' [२।३८] इत्यत्रैव सिद्ध्यसिद्ध्योः साम्यमुक्तम्, पुनरपि किमर्थमुच्यते 'सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा' इति ? न च तत्र जयापजयसाम्येन युद्धमात्रकर्तव्यता प्रकृतत्वादुक्ता; इह तु दृष्टादृष्टसर्वफलत्यागेन सर्वकर्मकर्तव्यतेति विशेष इति वाच्यम्; 'कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मफलप्रदाम्' [२।४३] 'त्रैगुण्यविषया वेदाः' [२।४५] 'मा फलेषु कदाचन' [२।४७] इत्यादिना सर्वफलत्यागस्याप्युक्तत्वात्; अतः किमित्यसकृदेतदुच्यते ? इत्याशङ्क्य काम्यकर्मणोऽतिनिकृष्टत्वात् तत्परित्यागोऽवश्यविधेय इति मुहुरुपदिश्यत इत्यभिप्रायेणाह— दूरेणेति ।

हे धनञ्जय ! बुद्धियोगात्, युज्यत इति योगः कर्म, बुद्धिः पूर्वोक्तसमत्वबुद्धिः, तद्युक्तो योगो बुद्धियोगः; तदपेक्षया काम्यं कर्म दूरेण विप्रकर्षेण अवरम्, अतिनीचमित्यर्थः । हि यस्मादेवं तस्मात् समत्वबुद्धौ शरणं वासस्थानमन्विच्छ प्रार्थयस्व, तस्यां बुद्धौ वर्तस्वेत्यर्थः; तामेव शरणं कुरुष्वेति वा । 'अत्र बुद्धौ जातायामपि विष्णुमेव शरणमन्विच्छ, न तु स एवाहमित्यैक्यं भावय' इति माध्वव्याख्याने तदेव विचारगत्या प्रत्याख्यानमित्यसारे तस्मिन्नस्माकमभिनिवेशः । दूरेणावरत्वमेवोपपादयति— कृपणा इति । फलं प्रवृत्तिहेतुर्येषां ते फलहेतवः सकामाः, कृपणाः जन्ममरणघटीयन्त्रपरिभ्रमणपरतन्त्रतया दीना इत्यर्थः । तथा च बृहदारण्यकश्रुतिः [३।८।१०]— "यो वा एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वाऽस्माल्लोकात्प्रैति स कृपणः" इति ॥ ४९ ॥

९ व० त० दी०— अयुक्तं कर्म व्यवसायबुद्धियोगादवरमपकृष्टं, हि यतः, अतो बुद्धौ बुद्धिनिमित्तं बुद्धिविषये वा शरणं कञ्चिदन्वेषय बुद्धावाश्रयं वाऽन्विच्छ; गृहाणेत्यर्थः । कर्मणोऽवरत्वं दर्शयति— तत्र फलहेतवः कृपणा इति फलमेव हेतुः प्रकृतिकारण येषां ते जनाः कृपणाः, प्राप्तेऽपि फले पुनः सतृष्णाः ॥ ४९ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं चेत्तदा कथं न तत्र सर्वप्रवृत्तिः ? इत्याशङ्क्याह— दूरेणेति । धनञ्जय मद्विभूतिरूप ! तथा कर्मायोग्यबुद्धियोगात् दूरेण कृतं कर्म फलाद्यर्थकृतम्; न तु मदाज्ञारूपत्वेन तदवरमपकृष्टमित्यर्थः । हीति युक्तोऽयमर्थः । भगवदाज्ञाव्यतिरिक्तत्वेन फलेच्छया कृतकर्मणो नीचत्वमेव । तस्मात्तदपकृष्टानां प्राकृतानामेव योग्यं, नोत्कृष्टानां मदंशानामिति धनञ्जयसम्बोधनेन ज्ञापितम्; तेनात्राधिकाराभावान्न सर्वेषां प्रवृत्तिरिति भावः । यस्मात्ते नीचाः, सात्त्विकाधिकाररहितानां चाप्रवृत्तिः, त्वं च मदंशत्वात् बुद्धियोगयोग्य इति बुद्धियोगाय यतस्वेत्याह— बुद्धाविति । बुद्धौ बुद्धियोगनिमित्तमीश्वरं शरणमन्विच्छ अनुतिष्ठ । ननु सकामकर्तारोऽपीश्वरशरणमिच्छन्तीत्यत्र को विशेषः ? इत्याशङ्क्याह— कृपणा इति । फलहेतवः सकामाः । कृपणा लुब्धा दीना इत्यर्थः । नहि लुब्धैरहं प्राप्तः । अत एव श्रुतौ ब्रह्मभूतस्यैव ब्रह्मप्राप्तिर्निरूपिता "ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्नोति" [ब्रह्माप्येति बृ. उ. ४।४।६] ॥ ४९ ॥

११ नी० भा० दी०— इममेव बुद्धियोगं स्तौति— दूरेणेति । कर्म फलकामेन क्रियमाणं बुद्धियोगात् पूर्वोक्तान्निष्कामात्कर्मणः दूरेण हि प्रसिद्धं अवरं अत्यन्तनिकृष्टम्; अतो बुद्धौ योगरूपायां तत्फलभूतायां

साङ्ख्यरूपायां वा तन्निमित्तं शरणं रक्षितारं आश्रयं वा ईश्वरं अन्विच्छ प्रार्थयस्व, तत्प्रीत्यर्थं कर्माणि कुर्वित्यर्थः । यतः फलहेतवः फलमेव हेतुः प्रवर्त्तकं येषां तादृशाः फलतृष्णावन्तः कृपणा दीना भवन्ति । "यो वा एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वाऽस्माल्लोकात्प्रैति स कृपणः" [बृ. उ. ३।८।१०] इति श्रुतेः ॥ ४९ ॥

बुद्धियुक्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते ।
तस्माद्योगाय युज्यस्व योगः कर्मसु कौशलम् ॥ ५० ॥

१ शां. भा.— समत्वबुद्धियुक्तः सन् स्वधर्ममनुतिष्ठन् यत्फलं प्राप्नोति तत् शृणु— बुद्धीति । बुद्धियुक्तः समत्वविषयया बुद्ध्या युक्तो बुद्धियुक्तः, स जहाति परित्यजति इति । इहाऽस्मिन् लोके उभे सुकृतदुष्कृते पुण्यपापे सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिद्वारेण यतस्तस्मात् समत्वबुद्धियोगाय युज्यस्व घटस्व । योगो हि कर्मसु कौशलं स्वधर्माख्येषु कर्मसु वर्तमानस्य या सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वबुद्धिरीश्वरार्पितचेतस्तया; तत् कौशलं कुशलभावः । तद्धि कौशलं यत् बन्धनस्वभावान्यपि कर्माणि समत्वबुद्ध्या स्वभावात् निवर्तन्ते । तस्मात् समत्वबुद्धियुक्तो भव त्वम् ॥५०॥

२ आ. शां. व्या.— पूर्वोक्तसमत्वबुद्धियुक्तस्य स्वधर्मानुष्ठाने प्रवृत्तस्य किं स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— समत्वेति । बुद्धियुक्तः स्वधर्माख्यं कर्मानुतिष्ठन्निति शेषः । बुद्धियोगस्य फलवत्त्वे फलितमाह— तस्मादिति । पूर्वार्धं व्याचष्टे— बुद्धीत्यादिना । ननु समत्वबुद्धिमात्रान्न पुण्यपापनिवृत्तिर्युक्ता परमार्थदर्शनवतस्तन्निवृत्तिप्रसिद्धेरिति तत्राऽऽह— सत्त्वेति । उत्तरार्धं व्याचष्टे— तस्मादिति । स्वधर्ममनुतिष्ठतो यथोक्तयोगार्थं किमर्थं मनो योजनीयं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— योगो हीति । तर्हि यथोक्तयोगसामर्थ्यादेव दर्शितफलसिद्धेरनास्था स्वधर्मानुष्ठाने प्राप्तेत्याशङ्क्याऽऽह— स्वधर्माख्येष्विति । ईश्वरार्पितचेतस्तया कर्मसु वर्तमानस्यानुष्ठाननिष्ठस्य या यथोक्ता बुद्धिस्तत्तेषु कौशलमिति योजना । कर्मणां बन्धस्वभावत्वात्तदनुष्ठाने बन्धानुबन्धः स्यादित्याशङ्क्य कौशलमेव विशदयति— तद्धीति । समत्वबुद्धेरेवम्फलवत्त्वे स्थिते फलितमुपसंहरति— तस्मादिति ॥ ५० ॥

३ रा. भा.— बुद्धियोगयुक्तस्तु कर्म कुर्वाणः उभे सुकृतदुष्कृते अनादिकालसञ्चिते अनन्ते बन्धहेतुभूते जहाति । तस्मादुक्ताय बुद्धियोगाय युज्यस्व । योगः कर्मसु कौशलं— कर्मसु क्रियमाणेष्वयं बुद्धियोगः कौशलमतिसामर्थ्यम् । अतिसामर्थ्यसाध्य इत्यर्थः ॥ ५० ॥

४ वे. ता. चं.— 'बुद्धियुक्तो जहातीह' इत्यस्येह कर्मणि क्रियमाणे बुद्धियुक्त इत्यन्वयमभिप्रेत्याह— बुद्धियोगयुक्तस्तु कर्म कुर्वाण इति । यद्वा कर्म कुर्वाण इति प्रकरणापन्नमुक्तम्, इहशब्दस्य तु जहातिनाऽन्वयः, 'इहैव तैर्जितः सर्गः' [५ । १९] इत्यादिवत् । ततश्च प्रतिबन्धकनिवृत्तिरुक्ता भवति । बुद्धिरहितकेवलकर्मादिभिरनिवर्त्यत्वार्थमाह— अनादिकालसञ्चिते अनन्ते इति । अनादिकालसञ्चितत्वमनन्तत्वनिदानम् । सुकृतस्य हानिरपुरुषार्थः स्यादित्यत्रोक्तं बन्धहेतुभूते इति । नहि काञ्चनकालायसशृङ्खलयोर्बन्धहेतुत्वे कश्चिद्विशेषः; मुमुक्ष्वपेक्षया च स्वर्गादिकारणं सुकृतमपि दुष्कृतमेव ; अलौकिकत्वे सत्यनिष्टसाधनत्वात् । स्वर्गादेरपि हि मुमुक्ष्वपेक्षया निरयत्वम् 'एते वै निरयास्तात स्थानस्य परमात्मनः' [म. भा. १२ । १९८ । ११] इत्यादिभिः प्रतिपादितमिति भावः । 'बुद्धियुक्तः' इत्यस्य 'योगाय' इत्यस्य च भिन्नार्थपरत्वव्युदासायाह— तस्मादुक्ताय बुद्धियोगायेति । युज्यस्व सन्नह्यस्व, उद्युक्तो भवेत्यर्थः । 'समत्वं योग उच्यते' [२।४८] इतिवद्योगशब्दव्याख्याभ्रमनिरासायाह— कर्मस्विति । कौशलशब्दस्य तात्पर्यं वक्तुं वाच्यं तावदाह— अतिसामर्थ्यमिति । बुद्धियोगस्य कर्मसामर्थ्यात्मकत्वं कथं ? इत्यत्राह— अतिसामर्थ्यसाध्य इत्यर्थ इति । कार्ये कारणशब्द उपचरितः । अनेन श्लोकेन बन्धकसुकृतदुष्कृतहानमुक्तम् ॥५०॥

५ आ. मा. भा.— ज्ञानफलमाह— बुद्धियुक्त इति । सुकृतमप्यप्रियं मानुष्यादिफलं जहाति; न बृहत्फलमुपासनादिनिमित्तम् । "न हास्य कर्म क्षीयते" [बृ.उ.१।४।१५] "अविदित्वाऽस्मिँल्लोके जुहोति यजते तपस्तप्यते बहूनि वर्षसहस्राण्यन्तवदेवास्य तद्भवति" [बृ. उ.३।८।१०] इत्यादिश्रुतिभ्यः । अतः कर्मक्षयश्रुतिरज्ञानिविषया सर्वत्र । उभयक्षयश्रुतिरप्यनिष्टविषया । नहीष्टपुण्यक्षये किञ्चित्प्रयोजनम् । न चेष्टनाशो ज्ञानिनो युक्तः ।

६ ज. प्र. दी.— बुद्धियुक्तः प्रेक्षावान् काम्यं सुकृतं दुष्कृतं च जह्यादिति योगस्वरूपनिरूपणपरतां निराकर्तुमाह— ज्ञानेति । कथं कर्मणो ज्ञानादतीवावरत्वमित्यतः काम्यकर्मिणः कृपणाः दीनाः "इमं लोकं हीनतरं वा विशन्ति" [मुं. उ. १।२।१०] इत्युक्तम्; तथापि कथं दूरेणावरमित्यपेक्षायां कर्मफलाद्विलक्षणं ज्ञानफलमाहेत्यर्थः । प्रतीतेऽर्थेऽनुपपत्तिं तूत्तरत्र दर्शयिष्यति । अत्र दुष्कृतवत्सुकृतस्यापि सर्वात्मना हानं प्रतीयते तत्सङ्कोचेन व्याचष्टे— सुकृतमिति । अप्रियं सुकृतं कीदृशं ? इत्यत आह— मानुष्येति । व्यावर्त्यमाह— नेति । बृहत् प्राङ्मुक्तेर्ज्ञानादिगुणवृद्धिलक्षणं तदनन्तरं चानन्दवृद्धिरूपं फलं यस्य तत् बृहत्फलं, तथाभूतं सुकृतमेव नास्ति कारणाभावादित्यत आह— उपासनेति । आदिपदेन निवृत्तं कर्म । कुतः सङ्कोच इत्यत आह— न हास्येति । यजते ददाति तप्यतेऽनेनेति शेषः । अत्राविदित्वेति विशेषणाज्ज्ञानिनः सुकृताक्षयः प्रतीयते । उत्तरत्र वाऽस्याः श्रुतेरुपयोगः । ननु "नास्त्यकृतः कृतेन" [मुं.उ.३।२।१२] इत्यादिश्रवणात्सत्प्रतिपक्षा एताः श्रुतय इत्यत आह— अत इति । विशेषश्रुतेर्बलवत्त्वादिति भावः । श्रुतिः श्रवणम् । "क्षीयन्ते चास्य कर्माणि" [मुं.उ.२।२।८] इति ज्ञानिनोऽपि कर्मक्षयः प्रतीयत इति चेत्, न; निरवकाशश्रुतिविरोधेनास्य दुष्कृतविषयत्वात् । "तदा विद्वान्पुण्यपापे विधूय" [मुं.उ.३।१।२] इति ज्ञानिनोऽपि उभयक्षयश्रुतिरस्तीत्यत आह— उभयेति । उक्तैव युक्तिः । युक्तिविरुद्धं च ज्ञानिनः सर्वसुकृतहानम् । तथा हि उपासनादिजनितं सुकृतं ज्ञानिनः किमिष्टं ? उतानिष्टम् ?। आद्ये किं तदिच्छया क्षीयते ? उत ज्ञानस्वभावात् ? । आद्यं दूषयति— नहीति । येन ज्ञानी तत्क्षयमिच्छेत् इति शेषः । द्वितीयं निराकरोति— न चेति । ज्ञानस्यापुरुषार्थताप्रसङ्गादिति भावः । नान्त्यः— अनिष्टत्वे कारणाभावात् ।

९ आ. मा. भा.— इष्टाश्च केचिद्विषयाः "स यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति" [छां. उ. ८।२।१] 'प्रजापतेः सभां वेश्म प्रपद्ये' "यशोऽहं भवामि ब्राह्मणानां" [छां. उ. ८।१४।१] "स्त्रीभिर्वा यानैर्वा" [छां. उ. ८।१२।३] "अस्माद्ध्येवात्मनो यद्यत्कामयते तत्तत्सृजते' [बृ.उ.१।४।१५] "कामान्नी कामरूप्यनुसञ्चरन्" [तै. उ.३।१०।५] "स एकधा भवति" [छां. उ. ७ । २६ । २] इत्यादिश्रुतिभ्यः । बहुत्वेऽप्यात्मसुखस्य पुनरिष्टत्वात्कर्मसुखेन विरोधः, अनुभवशक्तिश्चेश्वरप्रसादात् श्रुतेश्च ।

६ ज. प्र. दी.— निष्फलत्वादनिष्टमित्यत आह— इष्टाश्चेति । केचिदित्यलौकिकाः । मुक्तावलौकिका विषया इष्टा भवन्ति । तत्प्राप्तिः सुकृतफलमिति भावः । मुक्तो विषयानिच्छतीत्येतत्कुतः ? इत्यत आह— स यदीति । यशो यशस्वी । ब्राह्मणानां सकाशात् । मुक्तो यद्यत्कामयते तत्कर्मास्मात्परमात्मनः सृजते । इष्टविषयप्राप्तिः सुकृतफलमित्येतदपि अनया श्रुत्योच्यते । उपासनादिकमेव ज्ञानी करोति । कृतेन वा सुकृतं न जायते इत्येतदप्यनया निराकृतम् । ननु मुक्तः किमर्थं विषयानिच्छेत् ? न तावत्सुखार्थम्; ज्ञानेनावरणरूपाविद्यानिवृत्तौ आत्मनः स्वरूपसुखस्य व्यक्तत्वात् । पृथक्सुखस्यानङ्गीकारात् । नापि दुःखनिवृत्त्यर्थम्, अविद्यानिवृत्त्यैव तत्सिद्धेरिति । मैवम्, नाविद्यैवात्मस्वरूपावरणम्, किन्त्वीश्वरेच्छाऽपि । तथा च वक्ष्यति । तथा च ज्ञानेनाविद्यायां निवृत्तायामशेषानिष्टनिवृत्तिर्भवति । स्वरूपसुखं च बहुतरं व्यज्यते । न तु सर्वम् । ज्ञानोत्तरमनुष्ठितेन निवृत्तकर्मणा प्रसन्नः परमेश्वरो मुक्तौ विषयानुत्पाद्य तद्भोगेन ज्ञानानभिव्यक्तमपि स्वरूपसुखं व्यक्तीकरोति । अत्र च भाष्यकृतैव तत्र तत्र प्रमाणान्युक्तानि । अनेनैवाभिप्रायेण श्रुत्यादिषु मुक्तैर्ज्ञानमात्रसाध्यत्वं ज्ञानकर्मसमुच्चयसाध्यत्वं चोच्यते । ननु ज्ञानमात्रसाध्यं यत्स्वरूपसुखं तदेव बहुतरमस्ति, अतः कर्मसाध्यविषयभोगाभिव्यङ्ग्यसुखाङ्गीकारः किमर्थं ? इत्यत आह— बहुत्वेऽपीति । कर्मसुखेऽङ्गीकृत इति शेषः । शरीरेन्द्रियरहितस्य मुक्तस्य कथं विषयानुभवे शक्तिः? इत्यत आह— अनुभवेति । तदुक्तं 'ब्राह्मेण जैमिनिः' [ब्र.सू.४।४।६] इति । किञ्च "कामरूप्यनुसञ्चरन्" [तै. उ. ३।१०।५] इत्यादिलीलाविग्रहग्रहणश्रुतेश्च मुक्तस्य विषयानुभवो युज्यत इत्याह— श्रुतेश्चेति ।

९ आ. मा. भा.— न च शरीरपातात् पूर्वमेव । "स तत्र पर्येति" [छां. उ. ८ । १२ । ३] "एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्य" [तै. उ.३।१०।५] इत्याद्युत्तरत्र श्रवणात् । न चैकीभूत एव ब्रह्मणा सः । 'मग्नस्य हि परेऽज्ञाने किं न दुःखतरं भवेत्' इत्यादिनिन्दनान्मोक्षधर्मे । परिहारे पृथग्भोगाभिधानाच्च; शुकादीनां पृथग्दृष्टेश्च; 'जगद्व्यापारवर्जं' [ब्र.सू.४।४।१७] इत्यैश्वर्यमर्यादोक्तेश्च 'इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः' [१४।२] इति च । उपाधिनाशे नाशाच्च प्रतिबिम्बस्य ।

६ ज. प्र. दी.— ननु यदेतदुदाहृतासु श्रुतिषु विषयेच्छादिकं श्रूयते तच्चरमशरीरपातात्पूर्वकालीनं किं न स्यात् ? इत्यत आह— न चेति । "अस्माच्छरीरादुत्थाय......स तत्र पर्येति" [छां. उ. ८।१२।३] "अस्माल्लोकात्प्रेत्य...... एतमानन्दमयमात्मानं" [तै. उ.३।१०।५] इत्याद्युत्तरत्र श्रवणात् । इत्यादीति क्रियाविशेषणम् । अद्वैतवादिनस्त्वाहुः ब्रह्मैकमेव तत्त्वम् । तदेवोपाधिभेदभिन्नं जीवभावं प्रतिपद्यते, गगनमिव घटाद्युपाधिभिन्नं घटाकाशादित्वम् । तत्र यस्य जीवस्य ज्ञानं

उत्पन्नं स ब्रह्मणैकीभवति, घटनाशे घटाकाश इव महाकाशेनेति। तत्रैके जीवब्रह्मभेदस्योपाधेश्च मिथ्यात्वं मन्यन्ते। अन्ये च सत्यत्वम्। यदा च स ज्ञानी ब्रह्मणैकीभूतस्तदा सकलस्य क्रियाकारकलक्षणफलभेदस्य प्रविलयात्कुतो विषयभोगः, यदर्थं सुकृतस्यावस्थानं? इति तद्दूषयति— **न चे**ति। एवशब्देन भेदाभेदौ निराकरोति। 'परमात्मानमासाद्य तद्भूता यतयोऽमलाः। अमृतत्वाय कल्पन्ते न निवर्तन्ति वा विभो' [म. भा. १२।३०१।७८] इति भीष्मेण तस्मिन्भूतास्तद्भूता इत्यभिप्रायेणोक्ते मुक्तास्तद्ब्रह्मैव भूता इत्यर्थान्तरमाशङ्क्य युधिष्ठिरेण 'आजन्ममरणं वा ते स्मरन्त्युत न वाऽनघ' [म. भा. १२।३०१।८०] इति विकल्प्य पृष्टम्। यदि ज्ञानिनो मुक्तौ ब्रह्मणैकीभवन्ति तदैवं वाच्यम्— किं ते संसारानुभूतं दुःखं स्मरन्ति? उत न? इति। आद्यस्य दूषणमुक्तम्— 'मोक्षे दोषो महानेषः प्राप्य सिद्धिं गतानृषीन्। यदि तत्रैव विज्ञाने वर्तन्ते यतयः परे॥' [म. भा. १२।३०१।८२] पूर्वं सिद्धिं गतानृषीन्प्राप्य परेऽपि यतयो यदि तत्र मुक्तौ विज्ञाने विज्ञानेन प्रागनुभूतदुःखस्मरणेन युक्ता वर्तन्ते तर्हि मोक्षे महानेषः प्रसिद्धो दोष इति। दोषं च भाष्यकारः स्फुटीकरिष्यति। द्वितीयोऽपि दूषितः— **मग्नस्ये**ति। पूर्वानुभूतस्मरणाद्यभावे परेऽज्ञाने मग्नस्य चेतनस्य दुःखतरं दुःखातिशयो न भवेत्किं? भवेदेव। तदेवं मोक्षधर्मेऽस्य पक्षस्य निन्दितत्वान्न ज्ञानी ब्रह्मणैकीभूत इत्यर्थः। ननु पूर्वपक्षस्थेन युधिष्ठिरेण निन्दितत्वेऽपि कथं भीष्माचार्येणोक्तमसत्स्यात्? परिहारे तदुक्तदोषस्योद्धारसम्भवादित्यत आह— **परिहार** इति। न मयैतदुक्तं, किन्तु त्वमन्यथा गृहीत्वा दूषितवानसीत्याशयेन परिहारे भीष्मेण परमात्मनः पृथक्त्वेन मुक्तानां भोगाभिधानाच्च न ज्ञानी ब्रह्मणैकीभूत इत्यर्थः। तथा हि भीष्मवचनम्— 'तथापि [अत्रापि] तत्त्वं परमं शृणु सम्यङ्मयेरितम्। ... इन्द्रियाणि च बुध्यन्ते स्वदेहं देहिनो नृप॥ करणान्यात्मनस्तानि सूक्ष्मः पश्यति तैस्तु सः' [म. भा. १२।३०१।८५-८६] इति॥ यद्यपीदं दुर्बोधं तथापि स्वः स्वरूपभूतो देहो यस्य तं स्वदेहं परमात्मानं मुक्तमन्यान्देहान्विषयांश्च मुक्तस्य इन्द्रियाणि बुध्यन्ते। किं तानि कर्तॄणि? नेत्याह– **[करणानीति]** कस्तर्हि पूर्वार्धस्यार्थः? इत्यत उक्तम्– **[सूक्ष्म इति]**। इतश्च न ज्ञानिनो ब्रह्मैक्यमित्याह— **शुकादीना**मिति। अनेन वाक्यत्रयेण मुक्तानां ब्रह्मभेदे क्रमेण प्रत्यक्षानुमानागमा उपन्यस्ताः। तत्र प्रत्यक्षं न बाधकम्। शुकादयो यद्यपि ज्ञानिनस्तथापीदानीमविनष्टोपाधित्वात्तन्निमित्तभेदवत्तया दृश्यन्ते। प्रारब्धकर्मक्षयादुपाधिनाशे ब्रह्मैव संवृता भूताः, न पृथक् द्रक्ष्यन्त इत्यत आह— **उपाधिनाशे** इति। जीवास्तावद्ब्रह्मणः प्रतिबिम्बा इति समर्थितम्, तत्र यदि तदीयस्योपाधेर्नाशोऽङ्गीक्रियते तदा तेषां नाशः प्रसज्यते। दर्पणाद्युपाधिनाशे मुखादिप्रतिबिम्बस्य नाशदर्शनादित्यर्थः।

५ आ. मा. भा.— न चैकीभूतस्य पृथग्ज्ञाने मानं पश्यामः। आसं दुःखी नासमिति ज्ञानविरोधाच्चेश्वरस्य। अनेन रूपेणेति च; भेदाभावात्। न च प्रतिबिम्बस्य बिम्बैक्यं लोके पश्यामः। उपाधिनाशे मानं वा। 'मग्नस्य हि परेऽज्ञाने' इति दुःखात्मकत्वोक्तेश्च। 'यावदात्मभावित्वात्....' [ब्र. सू. २।३।३०] इत्युपाधिनित्यताभिधानाच्च। अतोऽनन्यवचनं प्रतीयमानमप्यौपचारिकम्।

६ ज. प्र. दी.— यच्चोक्तं शुकादयोऽविनष्टोपाधित्वाद्ब्रह्मणः पृथक् दृश्यन्त इति तदसदित्याह— **न चे**ति। वस्तुत एकीभूतस्योपाधिनाऽपि पृथक्ज्ञाने न मानं पश्यामः। गगनादिदृष्टान्तस्यासम्मतत्वात्, सत्योपाधिभेदमतस्य चेदं दूषणम्। किञ्चोपाधिक एव जीवब्रह्मणोर्भेदः, वास्तवं त्वैक्यमिति वदन्प्रष्टव्यः— किं ब्रह्म निर्दुःखं स्वरूपमेवानुसन्धत्ते? न जीवगतं दुःखं, तत्तु जीव एवानुसन्धत्त इति पक्षः, उत तदपीति?। आद्यं दूषयति— **न चैकीभूतस्ये**ति। हस्तपादाद्युपाधिभेदेऽपि भोक्तुरेकत्वदर्शनादिति भावः। द्वितीयं निराकरोति— **आस**मिति; लङत्र सर्वकालोपलक्षणार्थः। जीवरूपेण दुःख्यासं, स्वरूपेण तु नेति व्यवस्थयाऽनुसन्धानान्न विरोध इत्यत आह— **अनेने**ति। इति च युक्तमिति शेषः। कुतः? इत्यत आह— **भेदे**ति। उपाधेरभेदकत्वस्योक्तत्वादिति भावः। अपरे तु ब्रह्मणैक्यमापन्नस्य मुक्तस्य पूर्वदुःखानुस्मरणमस्ति? न वा? नेतिपक्षे 'मग्नस्य हि' इत्युक्तो दोषः। आद्ये— किमसौ पृथक् स्मरति? उत ब्रह्मात्मक एव?। प्रथमस्य दूषणं **न चैकीभूतस्ये**ति; द्वितीयस्य **आसं** इत्यादीनि व्याचक्षते। अनेन 'मोक्षे दोषो महानेषः' इत्युक्तो दोषः प्रदर्शितो भवति। ननु 'उपाधिनाशे नाशाच्च प्रतिबिम्बस्य' इति यदुक्तं तदसत्; भेदे हि बिम्बप्रतिबिम्बयोरेतत्स्यात्; न चैवं, किन्तु बिम्बमेव प्रतिबिम्बं तदेवेदमिति प्रत्यभिज्ञानात्। 'नेक्षेतोद्यन्तमादित्यं नास्तं यान्तं कदाचन। नोपरक्तं न वारिस्थं न मध्यं नभसो गतम्' [मनुः ४।३८] इति स्मृतावुद्यदादाविव वारिस्थप्रतिबिम्बेऽपि आदित्यशब्दप्रयोगदर्शनात्। भेदस्तु दर्पणाद्युपाधिकृतः। तथाचोपाधिनाशे भेद एव नश्यति, प्रतिबिम्बस्य कुतो नाशः? एवं जीवस्यापीत्याशङ्क्य प्रत्यभिज्ञानं तावदसिद्धमित्याह— **न चे**ति। न पश्यामो न प्रत्यभिजानीमः; प्रत्युत प्रत्यग्भावादिना तयोर्भेदमेव पश्याम इति चार्थः। यच्चोक्तं 'जीवब्रह्मणोर्बिम्बप्रतिबिम्बयोरौपाधिको भेदः' इति, तन्नास्माकमनिष्टम्। किन्तु परस्यैव। जीवोपाधिनाशे प्रमाणाभावेन नित्यत्वात्तन्निमित्तस्यापि भेदस्य मुक्तौ स्थितेरित्याशयवानाह— **उपाधिनाश** इति। न पश्याम इत्यनुवर्तते। न केवलं उपाधिनाशे प्रमाणाभावः; किन्तु तन्नाशाङ्गीकारे बाधकमस्तीत्याह— **मग्नस्ये**ति। उपाध्यभावे स्मरणादिविलोपात्। न केवलमेतावत्, उपाधिनित्यत्वे प्रमाणं चास्तीत्याह— **याव**दिति। अस्तु तर्हि उदाहृतस्मृतिवाक्यं बिम्बप्रतिबिम्बयोरैक्ये प्रमाण-

मित्यत आह— **अत** इति; प्रत्यक्षेण भेदस्य प्रतीयमानत्वात् । प्रतीयमानमपीत्यनेन प्रत्यभिज्ञायामिव वचनस्वरूपेऽपि न विवादोऽस्तीत्याह वारिस्थमिति । न परस्य मुख्यं सम्भवतीत्यनौपचारिकैः सह पाठेऽपि बाधकवशादौपचारिकत्वं 'ब्रह्मज्ञानेन वा मुक्तिः' इत्यादौ दृष्टमिति । एवं 'शुकादीनां' इत्युक्तं प्रत्यक्षमुपपादितम् ।

५ आ. मा. भा.— दृष्टाश्च ते भगवतो भिन्ना नारदेन । प्रतिशाखं च " स एकधा " [छां. उ. ७।२६।२] इत्यादिषु भेदेन प्रतीयन्ते । विरोधे तु युक्तिमतामेव बलवत्त्वम् । युक्तयश्चात्रोक्ताः ' मग्नस्य हि ' इत्यादयः । अतो जले जलैकीभाववदेकीभावः । उक्तं च— " यथोदकं शुद्धे शुद्धं " [कठो. ४।१५] " यथा नद्यः " [मुं. उ. ३।२।८] इत्यादौ । तत्राप्यन्योन्यात्मत्वे वृद्ध्यसम्भवः । अस्ति चैषा समुद्रेऽपि द्वारि । महत्त्वादन्यत्रादृष्टिः । ' ता एवापो ददौ तस्य स ऋषिः शंसितव्रतः ' इति महाकौर्मे । समर्थानां भेदज्ञानाच्च । ' नैव तत्प्राप्नुवन्त्येते ब्रह्मेशानादयः सुराः । यत्ते पदं ते कैवल्यम् ' इति निषेधाच्च नारदीये । सविचारश्च निर्णयः कृतो मोक्षधर्मेषु । बलवांश्च सविचारो निर्णयो वाक्यमात्रात् ।

६ **ज. प्र. दी.**— अधुनाऽऽस्तां तावदुपपादनसापेक्षं प्रत्यक्षं, तन्निरपेक्षं चास्तीत्याह— **दृष्टाश्चेति** । ते निवृत्तसकलकर्माणो मुक्ताः । एतच्च मोक्षधर्मे स्पष्टमुक्तम् , प्राङ्मुक्तेश्वरभेदे स्मृतिरुदाहृता , श्रुतिं चोदाहरति— **प्रतिशाखमिति** । ननु भेद इवाभेदेऽपि 'परेऽव्यये सर्व एकीभवन्ति' इत्यादिवाक्यानि सन्ति , तत्कथं निर्णयः ? इत्यतः सामान्यन्यायं तावदाह— **विरोधे** त्विति । बलवद्विरोधेन दुर्बलं बाध्यते इति भावः । ततः किं प्रकृते ? इत्यत आह— **युक्तय** इति । **अत्र** भेदपक्षे; उपलक्षणमेतत् । प्रत्यक्षानुकूल्यं च भेदवाक्यानां प्राबल्याय ग्राह्यम् । तर्ह्येकीभवन्तीत्यस्य का गतिः ? इत्यत आह— **अत** इति । उभयत्रैकीभाववादेन तद्वादिवाक्यं गृह्यते । स्थानैक्यविषयमैक्यवाक्यमित्यर्थः । इयं च रूढलक्षणेति न प्रयोजनमन्वेषणीयमिति दृष्टान्तोक्तिः । न केवलमियं गतिर्न्यायप्राप्ता, किन्तु श्रौती चेत्याह— **उक्तं चेति** । उदकेऽप्यैक्यादसम्मतो दृष्टान्त इत्यत आह— **तत्रापीति** । नास्त्येव समुद्रे वृद्धिरनुपलम्भादित्यत आह— **अस्तीति** । समुद्रेऽपि वृद्धिरिति शेषः । अनुपलम्भस्यासिद्धिमाह— **द्वारीति** । नदीनां द्वारि दृश्यते चेति शेषः । अन्यत्र कुतो न दृश्यते ? इत्यत आह— **महत्त्वादिति** , सामुद्रस्योदकस्य महत्त्वात् । न केवलं वृद्धिलिङ्गादनुमानादुदकभेदः सिद्धः; किं तर्हि ? प्रत्यक्षादपीत्याह— **ता** इति । या इन्द्रकमण्डलोरादाय स्वकमण्डलूदकं क्षिप्तास्ता एवापस्तस्येन्द्रस्य ददौ वसिष्ठ इति महाकौर्मवचनात्समर्थानां वसिष्ठादीनां जले भेददर्शनाच्च । भेदादर्शने विभज्य कथं दद्यादिति । इतश्च मुक्तभेदवाक्यमेव प्रबलम् ; अभेदनिषेधात्मकत्वादित्याह— **नैवेति** । कैवल्यं सर्वोत्तमत्वम् । इतोऽपि भेदपक्षो बलवानिति वक्तुमाह— **सेति** । पूर्वोत्तरपक्षबलाबलचिन्ता विचारः । निर्णयो जीवेशभेदावधारणम् । 'बहवः पुरुषा ब्रह्मन्' इत्यादिनेति शेषः । न हि भिन्नयोर्मुक्तावभेदः सम्भवतीति भावः । ततः किमित्यत आह— **बलवानिति** । निर्णयश्चेति सम्बन्धः । वाक्यमात्रादेकीभवन्तीत्यादेः ।

५ आ. मा. भा.— अतो यत्र " नान्यत्पश्यति " [छां. ७ । २४ । १] इत्याद्यपि तदधीनसत्तादिवाचि । अन्यथा कथमैश्वर्यादि स्यात् ?। न च तन्मायामयमित्युक्तम् । अन्यथा कथं तत्रैव "स एकधा" इत्यादि ब्रूयात् ?। न च 'न ह वै सशरीरस्य' [छां. उ. ८।१२।१] इत्यादिविरोधः । वैलक्षण्यात्तच्छरीराणाम् । अभौतिकानि हि तानि नित्योपाधिविनिर्मितानि ईश्वरशक्त्या । तथा चोक्तम् ' शरीरं जायते तेषां षोडश्या कलयैव हि ' इति नारायणरामकल्पे ।

६ **ज. प्र. दी.**— कथं तर्हि यत्रेत्यादिभूमलक्षणमुच्यते ? इत्यत आह— **अत** इति; सविचारनिर्णयविरोधादेव । विद्यमानस्याप्यन्यस्य भगवदधीनसत्तादित्ववाचि । इतश्चैवमित्याह— **अन्यथेति** । यद्यन्यदेव न स्यात्तर्हि कथमीश्वरस्य सर्वेश्वरत्वसार्वज्ञादिकं श्रुत्यादिसिद्धं स्यात् ? मायामयमेव तच्छ्रुत्यादावुच्यते इत्यत आह— **न चेति** । बाधकान्तरमाह— **अन्यथेति** । यदि भूमाऽद्वितीयः स्यात् , कथं तर्हि तज्ज्ञानान्मुक्तस्य " स एकधा " [छां. उ. ७।२६।२] इत्यादिभेदेनावस्थानं श्रुतिर्ब्रूयात् ? न तद्भूमज्ञानफलम् , किन्तु सगुणविद्योपासनफलमित्यत उक्तम्— **तत्रैवेति**, भूमप्रकरण एव । ननु नारदेन श्वेतद्वीपे भगवतो भिन्ना दृष्टास्ते मुक्ता एव न भवन्ति , सशरीरत्वात् ; सशरीराणामपि मुक्तत्वाङ्गीकारे " न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति" [छां. उ. ८।१२।१] इत्यादिश्रुतिविरोध इत्यत आह— **न चेति** । कुतो नेत्यत आह— **वैलक्षण्यादिति** । किं तदस्मदादिशरीरेभ्यस्तेषां वैलक्षण्यं ? इत्यत आह— **अभौतिकानीति**, अजडानीत्यर्थः । तर्हि किमात्मकानि ? इत्यत आह— **नित्योपाधीति** । विकारित्वाद्विनाशः स्यादित्यत उक्तम्— **ईश्वर-**

शक्येति। कुत एतदित्यत आह— **तथा चेति**। नित्योपाधिरेव षोडशी कला । एतदुक्तं भवति– यच्छ्रुतौ सशरीरस्य दुःखानपहतिवचनं, तत्कर्माधीनजडशरीराभिप्रायम्; श्वेतद्वीपे नारदेन दृष्टानि तु शरीराणि चिन्मयानि, जडान्यपि न कर्माधीनानि; अतो न दुःखकारणानि। तथा च न तेषां सशरीराणामपि मुक्तत्वे श्रुतिविरोध इति ।

९ आ. मा. भा.— वदन्ति च लौकिकाद्वैलक्षण्येऽभावशब्दं 'अप्रहर्षमनानन्दं' 'सुखदुःखबाह्यः' इत्यादिषु। निरुक्त्यभावाच्च न तानि शरीराणि। तथा हि श्रुतिः "अशारीति र्हितच्छरीरमभवत्।" नहि तानि शीर्णानि भवन्ति 'सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रळये न व्यथन्ति च' [१४।२] इति वचनात्। साम्यात्प्रयोगः। प्रयोगाच्च 'अनिन्द्रिया अनाहारा अनिष्पन्दाः सुगन्धिनः। [म.भा.१२।३३७।२९] 'देहेन्द्रियासुहीनानां वैकुण्ठपुरवासिनाम्' [भाग. ७।१।३४] इत्यादिदृष्टदेहेष्वेव। न चैषाऽन्या गौणी मुक्तिः 'बहुनाऽत्र किमुक्तेन यावच्छ्वेतं न गच्छति। योगी तावन्न मुक्तः स्यादेष शास्त्रस्य निर्णयः' इत्यादित्यपुराणे तदन्यमुक्तिनिषेधात्।

९ ज. प्र. दी.— यदि मुक्ताः सशरीरास्तर्हि कथं तेषु "अशरीरं वा व सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः" [छां.उ.८।१२।१] इति शरीराभाववचनमित्यत आह— **वदन्ति चेति**। लौकिकाद्वैलक्षण्ये सति तद्वदत्रापीति शेषः। इतश्चाशरीरत्वोक्तिर्युक्तेत्याह— **निरुक्तीति**। निरुक्तिलभ्यार्थस्य तत्राभावादित्यर्थः। काऽसौ निरुक्तिरित्यतः प्रक्रियासम्पादनगौरवपरिहाराय श्रुतिमेव तत्परां दर्शयति— **तथाहीति**। अशारि शीर्णमभवदिति हेतोस्तच्छरीरशब्दमभवदित्यर्थः। कथं निरुक्तिलभ्योऽर्थस्तेषु नास्ति? इत्यत आह— **नहीति**। एवं तर्हि कथं तेषु 'शरीरं जायते तेषां' इति शरीरशब्दप्रयोगः? इत्यत आह— **साम्यादिति**। अस्मदादिशरीरैः करचरणादिमत्त्वसाम्याद्गौण इत्यर्थः। कुतोऽयमशरीरशब्दस्याभिप्रायः? सर्वथा विग्रहराहित्यमेव किन्न स्यात्? इत्यत आह— **प्रयोगाच्चेति**। नारदादिभिर्दृष्टदेहेष्वेव मुक्तेष्वेतद्वाक्यद्वये देहाभावप्रयोगादन्यथाऽनुपपत्त्याऽयमर्थः सिद्धः। न केवलं सम्भवमात्रेणेति चार्थः। इत्यादीति क्रियाविशेषणम्। प्रयोगादित्यनेन सम्बध्यते। सन्तु नारदेन दृष्टाः श्वेतद्वीपवासिनो मुक्ताः, तथापि नास्माकं प्रत्यक्षविरोधः, यत एतेषां श्वेतद्वीपप्राप्तिरूपा निर्गुणमुक्तेरन्या गौणी मुक्तिः। निर्गुणायामेव मुक्तौ वयमैक्यं ब्रूम इत्यत आह— **न चेति**। श्वेतद्वीपप्राप्तिव्यतिरिक्तमुक्तिनिषेधादियमेव मुक्तिरित्यर्थः।

९ आ. मा. भा.— ये त्वत्रैव भगवन्तं विशन्ति तेऽपि पश्चात्तत्रैव यान्ति। योग्यत्वं चात्र विवक्षितम्। युधिष्ठिरप्रश्ने इतरनिन्दनाच्च। सायुज्यं च ग्रहवत्। तदुक्तेश्च 'भुञ्जते पुरुषं प्राप्य यथा देवग्रहादयः। तथा मुक्तावुत्तमायां बाह्यान्भोगांस्तु भुञ्जते' इति नारायणाष्टाक्षरकल्पे। अतोऽनिष्टस्यैव वियोगः सोऽस्त्येत्र सर्वात्मना। 'अदुःखम्' 'सर्वदुःखविवर्जिताः' "अशोकमहिमम्"। [बृ. उ. ५।१०] 'यत्र गत्वा न शोचन्ति' इत्यादिभ्यः, विशेषवचनाभावाच्च।

९ ज. प्र. दी.— ननु शिशुपालादयः श्वेतद्वीपगमनेन विनैवात्र भगवन्तं प्रविश्य मुच्यन्ते;तत्कथमेतत्? इत्यत आह— **ये त्विति**। ते न तदा मुच्यन्ते इति शेषः। तर्हि कदेत्यत आह– **तेऽपीति**। ततो मुच्यन्त इति शेषः। ननु 'केचिदत्रैव मुच्यन्ते' इत्याद्युक्त्वा 'महाज्ञाना गच्छन्ति क्षीरसागरम्' इति महायोग्यतावतामेव श्वेतद्वीपगमनोक्तेः कथमयं नियमः? इत्यत आह– **योग्यत्वमिति**। अत्र निवास इति शेषः। अस्ति सर्वेषां श्वेतद्वीपप्राप्तिः। महाज्ञानत्वलक्षणं योग्यत्वं त्वत्र निवासे विवक्षितमित्यर्थः। नन्विदं वाक्यं श्वेतद्वीपप्राप्तिं विना सगुणमुक्तिर्नास्तीत्येतत्परम्; निर्गुणमुक्तिस्त्वन्याऽस्तीत्यत आह— **युधिष्ठिरेति**। सायुज्यं तावत्प्रसिद्धम्, सैव निर्गुणमुक्तिः, तत्रात्मनो ब्रह्मणैकत्वमित्यत आह— **सायुज्यं चेति**। यथा ग्रहस्य पुरुषान्तरं प्रविश्य भोगः, तथा मुक्तस्येश्वरं प्रविश्य भोग एव सायुज्यं, न त्वैक्यमित्यर्थः। कुत एतत्? सायुज्यशब्दसामर्थ्यादागमवाक्याच्चेत्याह— **तदुक्तेश्चेति**। उत्तमायां मुक्तौ सायुज्यलक्षणायामीश्वरं प्रविश्येति शेषः। ईश्वरानन्दव्युदासाय— **बाह्यानिति**। बाह्येष्वपि विभागो वचनान्तरादवसेयः। सुकृतमप्यप्रियमित्यादिनोक्तमर्थमुपसंहरति— **अत इति**। यथा सुकृतत्यागे सङ्कोचस्तथाऽनिष्टत्यागेऽप्यस्ति किमिति जिज्ञासायामाह— **स इति**। प्राचुर्याभिप्रायाण्येतानि वचनानि किं न स्युः? इत्यत आह— **विशेषेति**।

९ आ. मा. भा.— येषां त्वीषदृश्यते न सायुज्यं प्राप्ताः। सामीप्याद्येव तेषाम्। अतः प्रारब्धकर्मशेषभावात्। तद्भुक्त्वा सायुज्यं गच्छन्ति। तच्चोक्तम् 'सङ्कर्षणादयः सर्वे स्वाधिकारादनन्तरम्। प्रविशन्ति परं देवं विष्णुं नास्त्यत्र संशयः' इति व्यासयोगे। अतोऽनिष्टस्य सर्वात्मना वियोगः।

'परब्रह्मत्वमिच्छामि परब्रह्म जनार्दन' इत्यादिना ब्रह्मादिभिरपि प्रार्थितत्वात्। 'न मोक्षसदृशं किञ्चिदधिकं वा सुखं क्वचित् । ऋते वैष्णवमानन्दं वाङ्मनोगोचरं महत्' इत्यादेश्च । ब्रह्मादिपदादप्यधिकतमं सुखं मोक्ष इति सिद्धम् । अतो योगाय युज्यस्व । ज्ञानोपायाय । तद्धि कर्मकौशलम् ॥ ५० ॥

६ ज. प्र. दी.— सङ्कर्षणादयः समष्टिजीवास्तावन्मुक्ताः, तेषां च बललक्ष्मणादिरूपेषु दुःखं दृश्यते; तदेव विशेषप्रमाणमित्यत आह— येषामिति । न सायुज्यं प्राप्ताः,न मुक्ता इत्यर्थः । सायुज्ययोग्यानां तदभावे मुक्त्यभावात् । तेषां मुक्तत्वोक्तेस्तर्हि का गतिः? इत्यत आह— सामीप्यादीति। मुक्तत्वोक्तौ बीजमिति शेषः। कुतस्ते न मुक्ताः? इत्यत आह– अत इति । दुःखदर्शनात्तद्धेतुभूतप्रारब्धकर्मभावान्न मुक्ताः । कदा तर्हि मुच्यन्ते? इत्यत आह— तदिति । अत्रागमसम्मतिमाह— तच्चोक्तमिति । सोऽस्त्येवेत्याद्युक्तमुपसंहरति— अत इति । तत्किमनिष्टनिवृत्तिमात्रं मुक्तिः ? इत्यतोऽनुमानागमाभ्यां परमसुखं चेत्याह— परब्रह्मत्वमिति । मुक्तत्वं ब्रह्मादिभिर्दुःखहीनैरपि मोक्षे सक्तिस्तुत्यर्थमेतदिति न ब्रह्मण एकान्तित्वविरोधः । 'समासान्तविधेरनित्यत्वाद्वाङ्मनोगोचरं' इत्युक्तम् । 'महत्' इत्येतत् 'सुखं' इत्यनेन सम्बध्यते । ब्रह्मादिपदादप्यधिकतममिति । ब्रह्मणो ब्रह्मपदादप्यधिकं शेषस्य शेषपदादप्यधिकमित्यादि ज्ञेयम् ।

एवं ज्ञानफलप्रदर्शनत्वेन पूर्वार्धो व्याख्यातः । उक्तविधया योगस्वरूपनिरूपणपरः किं न स्यात् ? इत्यतोऽस्मदुक्तार्थे तृतीयपादसङ्गतेः, अन्यथा तदसङ्गतेरित्यभिप्रेत्य तं पठति— अत इति। न दूरस्थहेतुपरामर्शोऽयमिति ज्ञापयितुं तस्मादिति पठितव्ये 'अतः' इत्युक्तम् । ज्ञानस्य महाफलत्वात् योगाय युज्यस्वेति कथं हेतुहेतुमद्भाव इत्यतो 'योगाय' इत्येतद्व्याचष्टे— ज्ञानेति। ननु 'समत्वं योग उच्यते' [२ । ४८] इति योगो व्याख्यातः, 'योगः कर्मसु कौशलम्' इति पुनर्व्याख्यायते इत्यतः स्तुतिरियं योगस्य क्रियत इति भावेनाह— तद्धीति । तद्योग इति शेषः ॥ ५० ॥

७ ह. पै. भा.—समत्वबुद्धियुक्तः सन् स्वकर्म चानुतिष्ठन् यत्फलं प्राप्नोति तच्छृणु— बुद्धियुक्तः समत्वबुद्ध्या युक्तो जहातीहास्मिँल्लोके उभे सुकृतदुष्कृते पुण्यपापे सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिद्वारेण । तस्मात् समत्वबुद्धियोगाय युज्यस्व घटस्व । योगः कर्मसु कौशलम्–स्वधर्माख्येषु कर्मसु वर्तमानस्य या सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वबुद्धिरीश्वरार्पितचेतस्कतया,तत्कौशलम् । यद्बन्धस्वभावान्यपि कर्माणि समत्वबुद्ध्या स्वभावान्निवर्तन्ते तस्मात्समत्वबुद्धियुक्तो भव त्वम् ॥ ५० ॥

८ वें. ब्र. गि.— एतदेव कृपणत्वं बुद्धियोगफलस्वरूपनिरूपणेन प्रकटयति द्वाभ्याम्— बुद्धियुक्त इति। 'बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि' [२।३९] इत्यस्यायं प्रपञ्चः । इह कर्मविषये समत्वबुद्धियुक्तः उभे सुकृतदुष्कृते जहाति । ननु दुष्कृतस्यानिष्टफलस्य हातव्यत्वेऽपि सुकृतस्येष्टफलस्य कथं हानम् ? तत्राह— उभे इति । 'तस्यान्तरायो मैत्रेय ! देवेन्द्रत्वादिकं फलम्' इति विष्णुपुराणोक्तरीत्या सुकृतस्यापि दुष्कृस्येव बन्धहेतुत्वात् प्रहातव्यत्वमित्यर्थः । 'इह उभे' इति गुणाभावस्त्वार्षः । अस्तु, ततः किम् ? तत्राह— तस्मादिति ; मोक्षफलकत्वादित्यर्थः । योगाय उपदिष्टाय युज्यस्व सन्नद्धो भव । ननु बन्धस्वभावानां कर्मणां बन्धनिवर्तने किं सामर्थ्यम् ? तत्राह— योगः कर्मसु कौशलमिति । समत्वबुद्ध्याऽनुष्ठीयमानस्वरूपो योग एव कर्मसु बन्धनिवर्तनसामर्थ्यम्, बन्धस्वभावस्यापि योगमहिम्ना मोचकत्वमित्यर्थः । अथवा बन्धकस्य कथं मोचकत्वमिति शङ्कायाम्, 'योगः कर्मसु कौशलं' इत्यर्थान्तरन्यासरूपोऽयं परिहारः । योगशब्द उपायपरः । 'योगः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु' [अमरः ३।३।२२] इति निघण्टुः । कर्मसु क्रियमाणेषु उपाय एव कौशलमतिसामर्थ्यम् । अनिष्टफलजननस्वभावमपि कर्मोपायविशेषेण प्रयुज्यमानं सदिष्टफलसमर्थं भवति, 'विज्ञाय सेवितश्चोरो मैत्रीमेति न चोरताम्' इति ज्ञानवासिष्ठोक्तन्यायादिति भावः ॥ ५० ॥

९ व० त० दी०— एतद्बुद्धियोगयुक्त एव निर्द्वन्द्वो भवतीत्याह— बुद्धियुक्त इति । उभे पुण्यपापे स्वर्णलोहबन्धनतुल्ये इहैव जहाति । तस्माद्योगायोक्तस्वरूपाय युक्तो भव । योगो हि कर्मसु कौशलं निर्बन्धनतावृत्तिसाधनमिति । गुणाविष्करणम् ॥ ५० ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं बुद्धौ किं स्यात् ? इत्याशङ्क्याह— बुद्धियुक्त इति । बुद्ध्या युक्त इहैव उभे सुकृतदुष्कृते जहाति । अयमर्थः— मयि बुद्ध्या युक्त इह अस्मिन्नेव जन्मनि सुकृतफलं स्वर्गादि दुष्कृतफलं नरकं तत्साधने सुकृतदुष्कृते त्यजति । सुकृतमुत्तमफलार्थं करोमि ; दुष्कृतं भ्रमाज्जातं तत्फलभोगो मम भविष्यतीति न विचारयति । किन्तु यथा ईश्वरः प्रेरयति तथा करोमीति करोति, तेन भक्तसाधनत्वं भवतीत्यर्थः । यस्माद्बुद्ध्याऽहं प्रसन्नः सन् भक्तिं ददामि तस्मात्त्वं योगाय–म इति शेषः– युज्यस्व यत्नं कुरु । ननु योगोऽपि कृतिसाध्यत्वात्

कर्म एवेति पूर्वोक्तमध्यपातित्वात्, किं योगेन ? इत्यत आह— योग इति । कर्मसु कौशलं चातुर्यम्; योग इत्यर्थः । मन्त्रिष्टत्वान्मद्दर्शनार्थं मनःस्थिरीकरणसाधकत्वाचातुर्यम् । साक्षाद्भक्त्यधिकारफलानि वा । मदाज्ञया कर्मकरणं योगः । एतदेव कर्मसु चातुर्यं, यत्कृत्वाऽपि भक्तिसाधने प्रवेशनीयं तादृशो योग उत्तम इति । इदानीं तदधिकाराभावात्तथोपदिशति । अन्यथा ' कर्मसु ' इति पदं व्यर्थं स्यात् ॥ ५० ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च– बुद्धीति । बुद्धियुक्तः समत्वबुद्धियुक्तो योगाय समत्वबुद्धियोगाय युज्यस्व घटस्व । योगः सिद्ध्यसिद्ध्योः समत्वबुद्धिः । कर्मसु बन्धकेष्वपि कौशलं बन्धनिवर्त्तकत्वसम्पादनम् । ननु बुद्धियुक्तः कर्मभिर्दुष्कृतं त्यजतु " धर्मेण पापमपनुदति " [म. ना. २२।१] इति श्रुतेः; सुकृतं तु सजातीयत्वात्तैर्दुष्परिहरमिति कथं 'उभे सुकृतदुष्कृते जहाति' इत्युच्यते ? सत्त्वशुद्धिज्ञानोत्पत्तिद्वारेति प्राञ्चः । अर्वाञ्चस्तु–दुष्कृतत्यागमुक्तरीत्याऽभ्युपेत्य फलत्यागात् सुकृतत्यागोऽपि कर्मयोगिनो भवति, दुष्कृतफलवन्मोक्षप्रतिबन्धकतत्फलस्यानुत्पादात् । यत्तु आपस्तम्बोक्ताम्रवृक्षनिदर्शनेन नान्तरीयकं सुकृतफलमुक्तं, न तत्फलत्वेनोपपद्यते, नान्तरीयकत्वादेव । तस्मात्फलद्वारा मोक्षप्रतिबन्धके क्रियमाणे एव सुकृतदुष्कृते कर्मयोगी जहाति; ज्ञानी तु सञ्चितेऽपि ते जहातीति तयोर्विशेष इत्याहुः ॥ ५० ॥

योगयुक्तानां जनिमृतिनिवृत्तिपूर्वको मोक्षपदप्राप्त्युपायः ।

कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनीषिणः ।
जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयम् ॥ ५१ ॥

१ शां. भा.— यस्मात्– कर्मजमिति ' कर्मजं फलं त्यक्त्वा ' इति व्यवहितेन सम्बन्धः । इष्टानिष्टदेहप्राप्तिः कर्मजं फलं कर्मभ्यो जातं बुद्धियुक्ताः समत्वबुद्धियुक्ताः सन्तः हि यस्मात् फलं त्यक्त्वा परित्यज्य मनीषिणो ज्ञानिनो भूत्वा जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः– जन्म एव बन्धो जन्मबन्धः, तेन विनिर्मुक्ता जीवन्त एव जन्मबन्धात् विनिर्मुक्ताः सन्तः पदं परमं विष्णोर्मोक्षाख्यं गच्छन्ति, अनामयं सर्वोपद्रवरहितमित्यर्थः । अथवा— 'बुद्धियोगाद्धनञ्जय' [२।४९] इत्यारभ्य परमार्थदर्शनलक्षणैव सर्वतः सम्प्लुतोदकस्थानीया कर्मयोगजसत्त्वशुद्धिजनिता बुद्धिर्दर्शिता, साक्षात् सुकृतदुष्कृतप्रहाणादिहेतुत्वश्रवणात् ॥ ५१ ॥

२ आ. शां. व्या.— समत्वबुद्धियुक्तस्य सुकृतदुष्कृततत्फलपरित्यागेऽपि कथं मोक्षः स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— यस्मादिति । समत्वबुद्ध्या यस्मात्कर्मानुष्ठीयमानं दुरितादि त्याजयति तस्मात् परम्परयाऽसौ मुक्तिहेतुरित्यर्थः । मनीषिणो हि ज्ञानातिशयवन्तो बुद्धियुक्ताः सन्तः स्वधर्माख्यं कर्म अनुतिष्ठन्तस्ततो जातं फलं देहप्रभेदं हित्वा जन्मलक्षणाद्बन्धाद्विनिर्मुक्ता वैष्णवं पदं सर्वसंसारस्पर्शशून्यं प्राप्नुवन्तीति श्लोकोक्तमर्थं श्लोकयोजनया दर्शयति— कर्मजमित्यादिना । इष्टो देहो देवादिलक्षणः, अनिष्टो देहस्तिर्यगादिलक्षणः, तत्प्राप्तिरेव कर्मणो जातं फलं, तद्यथोक्तबुद्धियुक्ता ज्ञानिनो भूत्वा तद्बलादेव परित्यज्य बन्धविनिर्मोकपूर्वकं जीवन्मुक्ताः सन्तो विदेहकैवल्यभाजो भवन्तीत्यर्थः । बुद्धियोगादित्यादौ बुद्धिशब्दस्य समत्वबुद्धिरर्थो व्याख्यातः, सम्प्रति परम्परां परिहृत्य सुकृतदुष्कृतप्रहाणहेतुत्वस्य समत्वबुद्धावसिद्धेर्बुद्धिशब्दस्य योग्यमर्थान्तरं कथयति–– अथवेति । अनवच्छिन्नवस्तुगोचरत्वेन अनवच्छिन्नत्वं तस्याः सूचयन् बुद्ध्यन्तराद्विशेषं दर्शयति–– सर्वत इति । असाधारणं निमित्तं तस्या निर्दिशति— कर्मेति । यथोक्तबुद्धेर्बुद्धिशब्दार्थत्वे हेतुमाह— साक्षादिति । जन्मबन्धविनिर्मोकादिरादिशब्दार्थः । यस्मिन्कर्मणि क्रियमाणे परमार्थदर्शनलक्षणा बुद्धिरुद्देश्यतया युज्यते तस्मात्कर्मणः सकाशादितरत्कर्म तथाविधोद्देश्यभूतबुद्धिसम्बन्धविधुरमतिशयेन निष्कृष्यते । अतश्च परमार्थबुद्धिमुद्देश्यत्वेनाश्रित्य कर्मानुष्ठातव्यं, परिच्छिन्नं फलान्तरमुद्दिश्य तदनुष्ठाने कार्पण्यप्रसङ्गात्; किञ्च परमार्थबुद्धिमुद्देश्यामाश्रित्य कर्म अनुतिष्ठन्नन्तःकरणशुद्धिद्वारा परमार्थदर्शनसिद्धौ जीवत्येव देहे सुकृतादि हित्वा मोक्षमधिगच्छति । तथा च परमार्थदर्शनलक्षणयोगार्थं मनो धारयितव्यम् । योगशब्दितं हि परमार्थदर्शनमुद्देश्यतया कर्म स्वनुतिष्ठतो नैपुण्यमिष्यते । यदि च परमार्थदर्शनमुद्दिश्य तद्युक्ताः सन्तः समारभेरन्कर्माणि तदा तदनुष्ठानजनितबुद्धिशुद्ध्या ज्ञानिनो भूत्वा कर्मजं फलं परित्यज्य निर्मुक्तबन्धना मुक्तिभाजो भवन्तीत्येवमस्मिन्पक्षे श्लोकत्रयाक्षराणि व्याख्यातव्यानि ॥ ५१ ॥

३ रा. भा.— बुद्धियोगयुक्ताः कर्मजं फलं त्यक्त्वा कर्म कुर्वन्तः, तस्मात् जन्मबन्धविनिर्मुक्ता अनामयं पदं गच्छन्ति । हि प्रसिद्धं ह्येतत्सर्वास्पनिषत्स्वित्यर्थः ॥ ५१ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ तत्फलभूतबन्धनिवृत्तिपूर्वकामृतत्व प्राप्तिपरस्य 'कर्मजं' इति श्लोकस्य हेतुफलभावक्रमेण अन्वय माह— **बुद्धियोगयुक्ता** इति । कर्मजं फलं सांसारिकम् । जन्मबन्धो जन्मनो बन्धः स्वच्छन्दत्वहानिः; अथवा जन्मैव बन्ध इति कर्मधारयः । अनामयं पदं स्थानविशेषो वा, परमप्राप्यं परमात्मस्वरूपं वा, प्रकरणवशादत्र ब्रह्मपर्यन्तजीवस्वरूपं वा, पद्यते गम्यत इति पदम्; त्रयमपि हि साक्षादन्यथा वा मुक्तप्राप्यत्वात्पदशब्दवाच्यम् । हिशब्दस्यात्र हेतुत्वादिपरत्वा सम्भवात् प्रसिद्धिपरत्वम् । प्रसिद्धिस्थलं चाह— **प्रसिद्धं ह्येतत्सर्वास्विति** । एवमुक्तप्रकारो हेयोपादेयविभागो युक्त्यागमनिरपेक्षं तत्रैव स्पष्टो भविष्यतीति चमत्कारार्थमुच्यते ॥ ५१ ॥

५ आ.मा.भा.— तदुपायमाह— **कर्मजमिति** । कर्मजं फलं त्यक्त्वाऽकामनयेश्वराय समर्प्य बुद्धियुक्ताः सम्यग्ज्ञानिनो भूत्वा पदं गच्छन्ति । स योगः कर्म ज्ञानसाधनम् । तन्मोक्षसाधनमिति भावः ॥५१॥

६ ज.प्र. दी.— ननु कर्मजमिति श्लोकः पूर्वोक्तान्न विशिष्यत इत्यत आह— **तदिति** । तस्य ज्ञानस्य उपायं योगं तज्ज्ञानमुपायो यस्य तं मोक्षं चाह विवृणोतीत्यर्थः । व्यवहितत्वादन्वयमाह— कर्मजं फलं त्यक्त्वा । अप्राप्तस्य फलस्य कथं त्याग इत्यतो व्याचष्टे— **अकामनये**ति । प्रकृत्यादिभ्य उपसङ्ख्यानात्तृतीया । एतत्प्रागुक्तमित्यतः प्रकारान्तरेण व्याचष्टे— **ईश्वराये**ति । 'बुद्धियुक्ता मनीषिणः' इति पौनरुक्त्यपरिहारायाऽऽह— **बुद्धी**ति । सम्यग्ज्ञानिन इति शास्त्रजनिततत्त्वज्ञानिनः । अनेन 'मनीषिणः' इत्यपरोक्षज्ञानिन इति सूचितम्, प्रशंसायां मत्वर्थीयविधानात् । नन्विदमेकं वाक्यं कथं वाक्यार्थद्वयस्य विवरणम्? मोक्षस्वरूपविवरणेऽपि योगो न सम्यक् विवृतः, अङ्गिनः कर्मण एवानभिधानात्; अङ्गानां च सङ्कल्पत्यागादीनामित्यत आह— **स** इति । समस्ताङ्गसङ्ग्रहाय योगग्रहणम् । तज्ज्ञानं यद्यपि योजनावशादिदमेकं वाक्यं, तथाप्यर्थद्वयवशाद्द्वे वेदितव्ये । योगश्च 'कर्मजं फलं त्यक्त्वा' इत्यनेन समग्रो लक्षित इति भावः ॥ ५१ ॥

७ ह. पै. भा.— इतश्च फलसङ्गं त्यक्त्वा स्वधर्मोऽनुष्ठेयः— कर्मजं कर्मफलमिष्टदेहादिप्राप्तिलक्षणं त्यक्त्वा बुद्धियुक्ता ज्ञानिनो मनीषिणो मननशीलाः जन्मना बन्धो जन्मबन्धस्तेन विनिर्मुक्ता जीवन्त एव जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः सन्तः पदं वैष्णवं मोक्षाख्यं गच्छन्ति, अनामयं सर्वोपद्रवरहितमित्यर्थः ॥ ५१ ॥

८ वे. ब्र. गि.— ननु कथं कर्मणां मोचकत्वम्? "न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः" [म.ना. १०।५ कै. उ. २] इत्यादिश्रुत्या तेषां मोक्षहेतुत्वनिषेधपूर्वकं तत्त्यागस्यैव तत्र हेतुत्वोक्तेः, इत्याशङ्क्य "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन" [बृ. उ. ४।४।२२] इत्यादिश्रुत्या कर्मणां ज्ञानद्वारा मोक्षहेतुत्वावगमात् 'न कर्मणा...' इत्येतत्काम्यकर्मनिषेधपरम्, त्यागश्रुतिश्च फलत्यागपरैवेत्येतद्दर्शयितुं कर्मणां मोक्षहेतुत्वप्रकारमाह— कर्मजं फलं त्यक्त्वा फलेच्छां विहाय ततः समत्वबुद्धियुक्ता परमेश्वराराधनार्थत्वेनैव कर्म कुर्वाणाः सन्तः चित्तशुद्धिद्वारेण मनीषिणः तत्त्वमस्यादिमहावाक्यजन्याद्वैतब्रह्मात्मतत्त्वसाक्षात्कारवन्तो भूत्वा जन्ममरणरूपेण बन्धेनातितरां मुक्ता अनामयं निर्दुःखं पदमद्वितीयानन्दात्मरूपं गच्छन्ति । हि यस्मादेवं तस्मात्त्वमप्येवंविधं कर्मयोगमनुतिष्ठेति भावः ॥५१॥

९ व० त० दी०— एवं योगेन व्यवसायिनां सिद्धिप्रकारं सदाचारेण दर्शयति— **कर्मजमिति** । फलं त्यक्त्वा जन्मैव बन्धरूपं तेन विनिर्मुक्ता अनामयं पदं धाम अक्षराख्यं स्वरूपं गच्छन्ति ॥ ५१ ॥

१० पु. अ. त.— ननु कर्मणां स्वतन्त्रफलकत्वं भक्तेः कथं साधनता? इत्याशङ्क्याह— **कर्मजमिति** । मनीषिणः शास्त्रार्थज्ञातारः । बुद्धियुक्ता बुद्धिर्युक्ता येषां तादृशत्वं च भक्तिप्रयत्नवत्त्वेन; ते हि निश्चयेन कर्मजं फलं त्यक्त्वा जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः सन्तोऽनामयं पदं भक्तिरूपं गच्छन्तीत्यर्थः । अन्यत्र रोगादिकं भवति, न तु भक्तौ भगवच्चरणरूपायाम् । अत एव श्रीभागवते [१० । ३ । २७] मृत्युभयाभावत्वं भगवच्चरणे निरूपितम् । 'मर्त्यः' इत्यारभ्य 'मृत्युरस्मादपैति' इत्यन्तेन श्लोकेन देवकीस्तुतौ ॥ ५१ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेवाह— **कर्मजमिति** । बुद्धियुक्ताः समत्वबुद्धियुक्ताः क्रियमाणकर्मजं फलं त्यक्त्वा, मनीषिणो मनोनिग्रहसमर्था भूत्वा जन्मरूपेण बन्धेन मुक्ताः सन्तोऽनामयं निरुपद्रवं पदं मोक्षाख्यं गच्छन्ति ॥ ५१ ॥

बुद्धिशुद्धिसिद्धिद्वारा वैराग्यज्ञाननिष्ठयोः प्राप्तिकालः ।

यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति ।
तदा गन्तासि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च ॥ ५२ ॥
श्रुतिविप्रतिपन्ना ते यदा स्थास्यति निश्चला ।
समाधावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि ॥ ५३ ॥

१ शां. भा.— योगानुष्ठानजनितसत्त्वशुद्धिजा बुद्धिः कदा प्राप्यते ? इत्युच्यते— यदेति ॥ यदा यस्मिन् काले ते तव मोहकलिलं मोहात्मकमविवेकरूपं कालुष्यं, येनात्मानात्मविवेकबोधं कलुषीकृत्य विषयं प्रत्यन्तःकरणं प्रवर्तते, तत्ते तव बुद्धिर्व्यतितरिष्यति व्यतिक्रमिष्यति, अतिशुद्धभावमापत्स्यत इत्यर्थः । तदा तस्मिन् काले गन्तासि प्राप्स्यसि निर्वेदं वैराग्यं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च, तदा श्रोतव्यं श्रुतं च ते निष्फलं प्रतिभाति– प्रतिपद्यते– इत्यभिप्रायः ॥ ५२ ॥

२ आ. शां. व्या.— यथोक्तबुद्धिप्राप्तिकालं प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति— **योगे**ति । श्रुतं श्रोतव्यं दृष्टं द्रष्टव्यमित्यादौ फलाभिलाषप्रतिबन्धान्नोक्ता बुद्धिरुदेष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— **यदे**ति । विवेकपरिपाकावस्था कालशब्देनोच्यते । कालुष्यस्य दोषपर्यवसायित्वं दर्शयन्विशिनष्टि— **येने**ति । तदनर्थरूपं कालुष्यं तवेत्यन्वयार्थं पुनर्वचनम् । बुद्धिशुद्धिफलस्य विवेकस्य प्राप्त्या वैराग्यप्राप्तिं दर्शयति— **तदे**ति । अध्यात्मशास्त्रातिरिक्तं शास्त्रं श्रोतव्यादिशब्देन गृह्यते । उक्तं वैराग्यमेव स्फोरयति— **श्रोतव्य**मिति । यथोक्तविवेकसिद्धौ सर्वस्मिन् अनात्मविषये नैष्फल्यं प्रतिभातीत्यर्थः ॥ ५२ ॥

१ शां. भा.— मोहकलिलात्ययद्वारेण लब्धात्मविवेकजप्रज्ञः कदा कर्मयोगजं फलं परमार्थयोगमवाप्स्यामि इति चेत्, तच्छृणु— श्रुतिविप्रतिपन्नेति । श्रुतिविप्रतिपन्नाऽनेकसाध्यसाधनसम्बन्धप्रकाशनश्रुतिभिः श्रवणैः प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणैः विप्रतिपन्ना नानाप्रतिपन्ना श्रुतिविप्रतिपन्ना विक्षिप्ता सती ते तव बुद्धिर्यदा यस्मिन् काले स्थास्यति स्थिरीभूता भविष्यति निश्चला विक्षेपचलनवर्जिता सती समाधौ– समाधीयते चित्तमस्मिन्निति समाधिः आत्मा, तस्मिन्नात्मनि इत्येतत् । साऽपि अचला, तत्रापि विकल्पवर्जिता इत्येतत् । बुद्धिरन्तःकरणम् । तदा तस्मिन् काले योगं अवाप्स्यसि विवेकप्रज्ञां समाधिं प्राप्स्यसि ॥ ५३ ॥

२ आ. शां. व्या.— बुद्धिशुद्धिविवेकवैराग्यसिद्धावपि पूर्वोक्तबुद्धिप्राप्तिकालो दर्शितो न भवतीति शङ्कते— **मोहे**ति । प्रागुक्तविवेकादियुक्तबुद्धेरात्मनि स्थैर्यावस्थायां प्रकृतबुद्धिसिद्धिरित्याह— **तच्छृणु**विति । पृष्टं कालविशेषाख्यं वस्तु तच्छब्देन गृह्यते। बुद्धेः श्रुतिविप्रतिपन्नत्वं विशदयति– **अने**केति। नानाप्रतिपन्नत्वमेव साङ्क्षिपति– **विक्षिप्ते**ति । उक्तं हेतुद्वयमनुरुध्य वैराग्यपरिपाकावस्था कालशब्दार्थः,नैश्चल्यं विक्षेपराहित्यम्, अचलत्वं विकल्पशून्यत्वं,विक्षेपो विपर्ययः,विकल्पः संशय इति विवेकः ५३

३ रा. भा.— उक्तप्रकारेण कर्मणि वर्तमानस्य तया वृत्त्या निर्धूतकल्मषस्य ते बुद्धिर्यदा मोहकलिलं– अत्यल्पफलसङ्गहेतुभूतं मोहरूपं कलुषं– व्यतितरिष्यति, तदाऽस्मत्त इतः पूर्वं त्याज्यतया श्रुतस्य फलादेरितः पश्चाच्छ्रोतव्यस्य च कृते स्वयमेव निर्वेदं गन्तासि गमिष्यसि ॥ ५२ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘ यदा ’ इति श्लोकेन मोहतरणहेतुं प्रकृतं दर्शयति— **उक्ते**ति । पुण्यपापरूपसांसारिककर्मणा हि मोहः; स च फलाभिसन्ध्यादिरहितकर्मणा निवर्त्यः । ततः कारणाभावात्कार्याभाव इति भावः । **अत्यल्पफलसङ्गहेतुभूत**मित्यनेन मोहस्येदानीं निर्वेदप्रतिबन्धकत्वमुच्यते । मोहस्वरूपातिरिक्तस्य तत्साध्यस्य कालुष्यस्याभावात् **मोहरूप**मित्युक्तम् । **कलुष**शब्दोऽत्र कालुष्यपरः । **अस्मत्त** इति; आप्ततमेभ्य इति भावः । **त्याज्यतये**ति निर्वेदयोगत्वायोक्तम् । न हि श्रोतव्येषु श्रुतेषु च उपादेयांशो निर्वेदहेतुः । यद्वा ‘श्रोतव्यस्य’इत्यस्योपादेयत्वाय ‘श्रुतस्य’इत्यत्र त्याज्यतयेति विशेषणम् । हेयसङ्गमुपादेयवैतृष्ण्यं च परामृश्य भवति हि निर्वेदः । स च स्वावज्ञारूपः । यथाहुर्गन्धर्ववेदिनः— ‘ तत्त्वज्ञानापदीर्ष्यादेर्निर्वेदः स्वावमाननम् ’ [द. रू.४।९] इति । श्रोतव्यस्येत्यादेः सम्बन्धसामान्यषष्ठ्या विवक्षितविशेष-

कथनं–कृत इति । **स्वयमेवे**ति । अस्मद्वाक्यादिनिरपेक्ष इत्यर्थः । ‘गन्तासि’ इत्यत्र पदभेदभ्रमं निरस्यति— **गमिष्यसी**ति । ‘गन्तासि’ इत्यत्र द्वितीयान्वयात्तृजन्तत्वं न युज्यते । तृन्नन्तत्वे तु भविष्यत्त्वविवक्षा न स्वारसिकी । अतो लुडन्ततयैकपद्यं युक्तम् । एवं ‘जेतासि’ इति वक्ष्यमाणेऽपि । अनद्यतनविहितलुडन्तादिपिशब्दो ‘व्यति तरिष्यति’ इत्येतनुल्यतया भविष्यन्मात्रार्थेन व्याख्यात इति ॥ ५२ ॥

३ रा. भा.—‘योगे त्विमां शृणु’ [२ । ३९] इत्यादिनोक्तस्यात्मयाथात्म्यज्ञानपूर्वकस्य बुद्धिविशेषसंस्कृतस्य धर्मानुष्ठानस्य लक्षणभूतं योगाख्यं फलमाह— श्रुतीति । श्रुतिः श्रवणम् । अस्मत्तः श्रवणेन विशेषतः प्रतिपन्ना, सकलेतरविसजातीयनित्यनिरतिशयसूक्ष्मात्मविषया स्वयमचला एकरूपा बुद्धिरसङ्गकर्मानुष्ठानेन निर्मलीकृते मनसि, यदा निश्चला स्थास्यति, तदा योगमात्मावलोकनमवाप्स्यसि। एतदुक्तं भवति— शास्त्रजन्यात्मज्ञानपूर्वककर्मयोगः स्थितप्रज्ञताख्यज्ञाननिष्ठामापादयति; ज्ञाननिष्ठारूपा स्थितप्रज्ञता तु योगाख्यमात्मावलोकनं साधयति—इति ॥ ५३ ॥

४ वे.ता.चं.–‘नित्यात्मासङ्गकर्मेहागोचरा साङ्ख्ययोगधीः। द्वितीये स्थितधीलक्षा प्रोक्ता तन्मोहशान्तये’ [गी.सं.६] इति सङ्ग्रहश्लोकमनुसन्दधानो ज्ञानयोगाभिधानोपक्रमभूतमुत्तरश्लोकमवतारयति— **योगे त्वि**ति । बुद्धिविशेषो ‘व्यवसायात्मिका’ [२।४१] इत्यादिना पूर्वोक्तः । **लक्षभूतं** उद्देश्यभूतमित्यर्थः । ‘श्रुतिविप्रतिपन्ना’ इत्यस्य प्रकृतानुपयुक्ताप्रकृतवैदिकवाक्यविरोधार्थताभ्रमं ‘श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च’ इति प्रकृतानुरोधेन व्युदस्यति— **श्रुतिः श्रवणमि**त्यादिना । **अस्मत्त** इति— सार्वज्ञसर्वशक्तिपरमकारुण्यादिभिरनाघ्रातभ्रमविप्रलम्भप्रमादादिदोषगन्धात् अव्याजबन्धोरीश्वरादिति भावः । विशब्दस्य विरुद्धार्थताव्युदासाय वैशिष्ट्यार्थतामीश्वराच्छ्रवणेन सिद्धां दर्शयति— **विशेषत** इति । स्थास्यतीति स्थायित्वं ह्युक्तम् , विशेषं पूर्वोक्तं व्यनक्ति— **सकलेतरे**ति । ‘अर्थेनैव विशेषो हि निराकारतया धियाम्’ [सि. त्र.] इति भावः । निश्चलाचलशब्दयोः पौनरुक्त्यपरिहारायोक्तं **स्वय**मित्यादि । उद्देश्यान्तर्गतमचलत्वम् , निश्चलत्वं तु तत्र विधेयो विशेष इति स्वयंशब्दस्य भावः । एकरूपार्थविषयत्वादेकरूपा विषयान्तरसञ्चाररहिता चेत्यर्थः । अथवा ‘श्रुतिविप्रतिपन्ना’ इति श्रवणस्योक्तत्वान्मननस्थिरीकृतत्वं कुतर्कैरकम्पनीयत्वं च पदाभ्यां विवक्षितम् । यद्वा पूर्वोक्तबहुशाखत्वानन्तत्वनिषेधपरोऽचलशब्द इत्यभिप्रायेणोक्तम्— **एकरूपे**ति । समाधीयते अस्मिन्नात्मज्ञानमिति समाधिर्मन इति निर्वचनेन तैलधारावदविच्छिन्नस्मृतिहेतुतामभिप्रयतोक्तं **असङ्गे**त्यादि । योगशब्दस्यात्र ज्ञानयोगरूपनिश्चलबुद्धिसाध्यफलविषयत्वात् **आत्मावलोकन**मित्युक्तम् । **समाधि**शब्दस्यात्र बुद्धिविशेषपरत्वे पुनरुक्त्यादिः, तत्कालपरत्वे तु लक्षणा च स्यादिति भावः । ‘योगः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु’ [अमरः ३ । ३ । १७९] इत्यादिभिरनेकार्थतया प्रसिद्धोऽयं शब्दस्तत्तद्वाक्यानुकूलमनुसन्धेयः । ननूपायतया हि योगो विहितः, स कथं फलतयाऽत्र निर्दिश्यते ? आत्मज्ञानपूर्वकस्य च कर्मयोगस्यात्मज्ञानमेव साध्यं चेदात्माश्रयादिदोषः, श्रवणमननाभ्यां स्थितप्रज्ञस्य ह्यनुष्ठानम् ; तथा च कथमनुष्ठानसाध्या स्थितप्रज्ञता ? निश्चलप्रज्ञास्थितिमन्तरेण च कोऽसावपरस्तदापाद्यो योग इत्यत्राह— **एतदुक्त**मिति । तत्र प्रथमचोद्यं **कर्मयोग**शब्देन **योगाख्यमात्मावलोकन**मित्यनेन च परिहृतम् । शास्त्रजन्यात्मज्ञानात्मावलोकनशब्दाभ्यां आत्माश्रयादिनिरासः । आत्मज्ञानज्ञाननिष्ठाशब्दाभ्यां श्रवणमात्रसिद्धतत्त्वनिश्चयज्ञानयोगविषयाभ्यां तृतीयस्य परिहारः । चतुर्थोऽप्युक्तप्रकारेण साक्षात्कारतद्धेतुस्मृतिसन्ततिभेदात् परिहृतः । प्रथमं शास्त्रतस्तत्त्वज्ञानम् , ततः स्मृतिसन्ततिरूपमुपासनम् , ततस्तन्मूलसाक्षात्कार इति ज्ञानपर्वभेदः प्रदर्शितः ५३

५ आ. मा. भा.— कियत्पर्यन्तमवश्यं कर्तव्यानि मुमुक्षुणैवं कर्माणीत्याह— यदेति । निर्वेदं नितरां लाभम् । प्रयोगात् “तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य” [बृ. उ. ३।५।१] इत्यादि । न हि तत्र वैराग्यमुपपद्यते, तथा सति पाण्डित्यादिति स्यात् ।

६ ज. प्र. दी.— ‘यदा ते’ इति श्लोके योगसम्बन्धि न किमप्युच्यत इत्यतस्तत्सङ्गतिमाह— **कियद**िति । एवं फलकामनादिवर्जितानि ईश्वराराधनरूपाणीत्याकाङ्क्षायामाहेत्यर्थः । नन्वियमाकाङ्क्षैवानुपपन्ना, योगो हि ज्ञानफलसाधनतयोपदिष्टः, साधनं च साध्यप्राप्तिपर्यन्तमनुष्ठेयमिति प्रसिद्धमेव । ‘नियतपूर्वक्षणवृत्ति कारणं’ इति तल्लक्षणम् । उच्यते– योगो हि न साक्षाज्ज्ञानसाधनम् , किन्तु श्रवणादिकमेव; प्रमितेः प्रमाणफलत्वात् । योगस्त्वदृष्टद्वारा सत्त्वशुद्धिमुत्पाद्य श्रवणादीनामुपकरोति; उपकारस्य च द्वयी गतिर्दृष्टा, अतो युक्तैवेयमाकाङ्क्षेति । तथापि जिज्ञासुनेति वक्तव्यम् । सत्यम् , मोक्षसाधनज्ञानार्थिनेत्येतावतोऽर्थस्य ग्रहणाय मुमुक्षुणेत्युक्तम् । निर्वेदं वैराग्यमित्यन्यथाप्रतीतिनिरासायाह— **निर्वेद**मिति । ननु निरः पूर्वो विदिर्वैराग्ये रूढः, तत्कुतो लाभार्थतेत्यत आह— **प्रयोगाद**िति । अस्यामपि श्रुतौ वैराग्यार्थता किं न स्यात् ? इत्यत आह— **न ही**ति । कुतो नोपपद्यत इत्यत आह— **तथा सती**ति । ‘जुगुप्साविरामप्रमादार्थानामुपसङ्ख्यानम्’ इति

कात्यायनवचनात्पाण्डित्यस्य विरामार्थधातुयोगबलेनापादानत्वप्राप्तौ अपादाने पञ्चमी स्यात्, न द्वितीयेत्यर्थः । इदमत्राभिप्रेतम्– निरुपसर्गः सत्तार्थस्यैव विदेरर्थं बाधित्वा तं वैराग्यार्थं व्यवस्थापयति, निर्विद्यत इति कर्तरि प्रयोगदर्शनात् । लाभार्थस्य विदेरर्थं विशिनष्ट्येव केवलम् । 'निर्विन्दति' 'निर्विन्दते' इति वैराग्ये तत्प्रयोगादर्शनादिति । अथवाऽस्तु सर्वत्र निरो धात्वर्थबाधकत्वम्, विशेषकत्वमपि क्वचित् किं न स्यात्? व्याददातीत्यादावुभयदर्शनादिति ।

५ आ. मा. भा.— न च ज्ञानिनां भगवन्महिमादिश्रवणेन विरक्तिर्भवति । 'आत्मारामा हि मुनयो निर्ग्रन्था (निर्ग्रन्था) अप्युरुक्रमे । कुर्वन्त्यहैतुकीं भक्तिमित्थम्भूतगुणो हरिः' [भाग. १।७।१०] इति वचनात्, अनुष्ठानाच्च शुकादीनाम् । न च तेषां फलं सुखं नास्ति, तस्यैव महत्सुखत्वात् । तेषां 'या निर्वृतिस्तनुभृतां तव पादपद्मध्यानाद्भवज्जनकथाश्रवणेन वा स्यात् । सा ब्रह्मणि स्वमहिमन्यपि नाथ मा भूत्किम्वन्तकासि लुलितात्पततां विमानात्' [भाग. ४।९।१०] इत्यादिवचनात् । तेषामप्युपासनादिफलस्य साधितत्वात्, तारतम्याधिगतेश्च ।

६ ज. प्र. दी.— न केवलं गीतायां प्रयोगाल्लाभार्थता, किन्तु वैराग्यार्थतानुपपत्तेश्चेत्याह— **न चे**ति । अनेनान्तःकरणस्य मोहकलिलातिक्रमो नाम ज्ञानप्राप्तिरिति सूचितं भवति । आदिपदेन तदुपयुक्तं गृह्यते, कुतो न भवति? इत्यत आह— **आत्मारामा** इति । भक्तिं श्रवणादिलक्षणाम् । 'कस्य वा महतीमेतामात्मारामः समभ्यसत्' इत्यस्योत्तरत्वात् अनुष्ठानाच्च, श्रवणादेरिति शेषः । ननु शुकादीनां श्रवणाद्यनुष्ठानेऽपि फलं नास्ति, तत्फलस्य ज्ञानस्य प्राप्तत्वात् । फलाभावानुसन्धानमेव चात्र वैराग्यशब्देनाभिप्रेतम् । यथाऽऽह मायावादी 'तदा श्रोतव्यं श्रुतं च निष्फलं प्रतिपद्यत इत्यभिप्रायः' [शां. भा.] इति । अनुष्ठानं तु लोकसङ्ग्रहार्थं संस्काराद्वेत्यत आह— **न चे**ति । कुतो नेत्यत आह– **तस्यैवे**ति । तस्यैव श्रवणादेरेव, स्थान्यादेशोक्तिव्यत्ययेन द्वन्द्वेऽल्पाच्तरस्य परनिपातेन च 'आन्महतः समानाधिकरणजातीययोः' [अष्टा. ६।३।४६] इत्यस्य विधेरनित्यत्वज्ञापनात् 'महत्तत्त्वाद्विकुर्वाणात्' [भाग. ३।५।२९] इत्यादिप्रयोगदर्शनाच्च महत्सुखत्वादिति युक्तम् । तथापि श्रवणादिकमेव कथं सुखम्? उत्तरक्षण एव महासुखोदयादैक्योपचार इत्यदोषः । तिष्ठतु तावत् कालान्तरभावि महत्फलमित्येवशब्दः । नन्वस्मदादीनां श्रवणोत्तरक्षणे सुखं नोत्पद्यत इत्यत आह— **तेषा**मिति; रसिकानामित्यर्थः । न हि पितृजीवनादिवार्ताश्रवणेनान्येषामिव न पुत्रस्यापि सुखेनोत्पत्तव्यमिति । अस्तु सम्भावना, निश्चयस्तु कुतः? इत्यत आह— **ये**ति । भवतो भवज्जनानां च स्वमहिमन्याविर्भूतस्वरूपे आब्रह्मण्यल्पमुक्ते । न केवलं तात्कालिकं सुखं तत्फलम्; किन्तु मुक्तावानन्दवृद्धिश्चेत्याह— **तेषा**मिति । ज्ञानिनामपि ज्ञानोत्तरस्याप्यनुष्ठानस्य यदि फलं स्यात्तर्ह्यनुष्ठानस्यैकविध्यनियमासम्भवात् । स्वर्गवदपवर्गेऽपि तारतम्यं प्रसज्येत । न च तद्युक्तम्, अप्रामाणिकत्वात्, प्रमाणविरुद्धत्वाच्चेत्यतो नेदमनिष्टमिति भावेनाह— **तारतम्ये**ति । प्रमाणविरोधाभावाच्चेति चार्थः ।

५ आ. मा. भा.— तथाहि– यदि तारतम्यं न स्यात् 'नात्यन्तिकं विगणयन्त्यपि ते प्रसादं' [भाग. ३।१५।४८] 'नैकात्मतां मे स्पृहयन्ति केचित्' [भाग. ३।२५।३४] 'एकत्वमप्युत दीयमानं न गृह्णन्ति' इति मुक्तिमप्यनिच्छतामपि मोक्ष एव फलम् । तमिच्छतामपि भवति सुप्रतीकादीनाम् । कथमनिच्छतां स्तुतिरुपपन्ना स्यात्? वचनाच्च । 'यथा भक्तिविशेषोऽत्र दृश्यते पुरुषोत्तमे । तथा मुक्तिविशेषोऽपि ज्ञानिनां लिङ्गभेदने' इति । 'योगिनां भिन्नलिङ्गानामाविर्भूतस्वरूपिणाम् । प्राप्तानां परमानन्दं तारतम्यं सदैव हि' इति । 'न त्वामतिशयिष्यन्ति मुक्तावपि कदाचन । मद्भक्तियोगाज्ज्ञानाच्च सर्वानतिशयिष्यसि' इति च । साम्यवचनं तु प्राचुर्यविषयम्, दुःखाभावविषयं च । तथा चोक्तम्— 'दुःखाभावः परानन्दो लिङ्गभेदः समो मतः । तथापि परमानन्दो ज्ञानभेदात्तु भिद्यते' इति नारायणाष्टाक्षरकल्पे । अतो न वैराग्यं श्रुतादावत्र विवक्षितम् । न च सङ्कोचे मानं किञ्चिद्विद्यमान इतरत्र प्रयोगे महद्भिः श्रवणीयस्य श्रुतस्य च वेदादेः फलं प्राप्स्यसीत्यर्थः ॥ ५२ ॥

६ ज. प्र. दी.— कुतः प्रमाणान्मुक्ततारतम्याधिगतिः? इत्यतोऽर्थापत्तिं तावदाह— **तथाही**ति । यदि मुक्तानां तारतम्यं न स्यात्, तदा मुक्तिमप्यनिच्छतामेकान्तिनां मोक्षमात्रफलं तं मोक्षमिच्छतामपि सुप्रतीकादीनां मोक्षो भवतीत्यङ्गीकार्यं स्यात् । तथा च नात्यन्तिकमिति मोक्षमनिच्छतां स्तुतिः कथमुपपन्ना स्यात्? निमित्ताभावात्; अतः स्तुत्यन्यथानुपपत्त्येच्छतां मुक्तेरनिच्छतां मुक्तिरधिकेति गम्यते इत्यर्थः । आत्यन्तिकं मुक्तिहेतुम् । एकात्मतां सायुज्यम् । एकत्वमपि तदेव ।

आगमाच्च तारतम्याधिगतिरित्याह— **वचनाच्चेति** । आविर्भूतस्वरूपिणामिति कर्मधारयादतिशयार्थे इनिः । अनेन जीवन्मुक्तावैश्वर्यतारतम्येनार्थापत्तेरन्यथोपपत्तिः परिहृता , ' लिङ्गभेदने भिन्नलिङ्गानां ' इत्याद्युक्तेः । " परमं साम्यमुपैति " [मुं. उ. ३।१।३] इत्यादिवचनविरुद्धं मुक्ततारतम्यमित्यत आह— **साम्येति** । प्राचुर्यं पूर्णत्वम् । कुत एतत् ? उक्तप्रमाणविरोधात् , विशेषवचनाच्चेत्याह— **तथाचेति** । यद्यपि परानन्दोऽलम्बुद्धिगोचरत्वमात्रेण समः, तथापि न च ज्ञानिनामित्यादिनोक्तमर्थमुपसंहरति— **अत** इति । अस्तु तर्हि , भगवन्महिमादिव्यतिरिक्तश्रुतादौ वैराग्यमत्र विवक्षितमित्यत आह— **न चेति** । निर्वेदशब्दस्य वैराग्यार्थकत्वे निश्चिते तद्बलाच्छ्रोतव्यादिशब्दस्यार्थसङ्कोचः क्रियेतापि । इतरत्र निरतं लाभे तस्य प्रयोगे विद्यमाने निर्मूलं सङ्कोचकल्पनमित्यर्थः । ननु लाभार्थतायामपि असच्छास्त्रादिव्युदासाय सङ्कोचः कार्य एवेत्याह— **महद्भिरिति** । अयोग्यतयैव तन्निरासः प्रकरणाद्वेति भावः ॥ ५२ ॥

५ आ. मा. भा.— तदेव स्पष्टयति— श्रुतिविप्रतिपन्नेति । पूर्वं श्रुतिभिर्वेदैर्विप्रतिपन्ना विरुद्धा सती यदा वेदार्थानुकूलेन तत्त्वनिश्चयेन विपरीतवाग्भिरपि निश्चला भवति,ततश्च समाधावचला । ब्रह्मप्रत्यक्षदर्शनेन भेरीताडनादावपि परमानन्दमग्नत्वात् । तदा योगमवाप्स्यसि उपायसिद्धो भवसीत्यर्थः ५३

६ ज. प्र. दी.— ननूत्तरश्लोकेऽपि योगानुष्ठानविधिर्वक्ष्यतेऽतः पुनरुक्तिदोष इत्यत आह— **तदेवेति** । किं तन्मोहकलिलं कीदृशं च तदतितरणं ? इत्याकाङ्क्षायां पुंसां अधममध्यमोत्तमावस्थादिप्रदर्शनेन पूर्वश्लोकोक्तमेव योगानुष्ठानावधिमनेन स्पष्टं करोतीत्यर्थः । नन्वत्र 'श्रुतिविप्रतिपन्ना' इति श्रवणादितो वैराग्यमुच्यते, यथाह भास्करः ' वस्त्वन्तरश्रवणाद्विरक्तेति ' । ततः पूर्वत्रापि वैराग्यमर्थः स्यात् । निश्चलाऽचलेति च पुनरुक्तिश्च । योगावाप्तेरुत्तरा चेयमवस्था , तत्कथमुच्यते ' तदा योगमवाप्स्यसि ! ' इति शङ्कायां श्लोकं व्याचष्टे— **पूर्वमिति** । पूर्वावस्थायाः सामर्थ्यलब्धं वैलक्षण्यं दर्शयितुमुक्तं **वेदार्थेति** । चलनप्रसक्तिं दर्शयति— **विपरीतेति** । असच्छास्त्रैरित्यर्थः । अनेन परोक्षज्ञानकाष्ठा दर्शिता । परोक्षतत्त्वनिश्चयानुवृत्तिव्युदासायोक्तम्— **ब्रह्मेति** । अत्रापि चलनप्रसक्तिमाह— **भेरीति** । एतत्कथमित्यत आह— **परमेति** । परमानन्दे उपायसिद्धो भवसीत्यर्थः । एतेनापरोक्षज्ञानकाष्ठा दर्शिता । उपायेन सिद्धः प्राप्तफलः । योगशब्देन तत्फलमुपलक्ष्यत इति भावः । श्लोकद्वयेऽप्येतदवस्थाप्राप्तिर्योगानुष्ठानावधिरिति तात्पर्यम् ॥५३॥

७ ह. पै. भा.— योगानुष्ठानजनिता सत्त्वशुद्धिः कदा प्राप्यते ? इत्यत्राऽऽह— यदेति । यदा यस्मिन्काले ते तव मोहकलिलं मोहात्मकमविवेकरूपं कालुष्यं येनाऽऽत्मानात्मविवेकं कलुषीकृत्य विषयान्प्रति अन्तःकरणं प्रवर्त्यते, तद्बुद्धिर्व्यतितरिष्यति शुद्धभावमापद्यत इत्यर्थः । तदा तस्मिन्काले गन्तासि प्राप्तासि निर्वेदं वैराग्यं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च, तदा श्रोतव्यं श्रुतं च निष्फलं प्रतिभातीत्यर्थः ॥ ५२ ॥ मोहकलिलात्ययद्वारेण लब्धात्मविवेकप्रज्ञः कदा कर्मयोगजं फलं परमार्थयोगमवाप्स्यसि तच्छृणु—श्रुतीति । श्रुतिविप्रतिपन्नाऽनेकसाध्यसाधनसम्बन्धप्रकाशनश्रुतिभिः श्रुतैः श्रवणैर्विप्रतिपन्ना न सम्प्रतिपन्ना विक्षिप्ता सती ते तव बुद्धिर्यदा यस्मिन्काले स्थास्यति निश्चला विक्षेपचलनवर्जिता समाधौ समाधीयतेऽस्मिन्निति समाधिरात्मनीत्येतत् । अचला तत्रापि विकल्पवर्जिता, इत्येतद्बुद्धियुक्तेः कारणं, तदा योगमवाप्स्यसि ॥ ५३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं कर्मयोगमनुतिष्ठतः कदा मम ब्रह्मात्मतत्त्वसाक्षात्कारो भविष्यति ? इत्यत आह द्वाभ्याम्— न ह्येतावता कालेन ज्ञानं भवतीति नियमोऽस्ति, किन्तु उक्तरीत्या कर्मयोगे वर्तमानस्य तव यदा यस्मिन् काले परमेश्वरप्रसादेन बुद्धिरन्तःकरणं मोहकलिलं तत्त्वसाक्षात्कारप्रतिबन्धकमज्ञानविलसितमविवेकरूपं कालुष्यं व्यतितरिष्यति व्यतिक्रमिष्यति, शुद्धसत्त्वैकभावमापत्स्यत इति यावत् ; तदा तस्मिन्काले 'निस्त्रैगुण्यो भव' [२ । ४५] इत्यादिना पूर्वं त्याज्यतया श्रुतस्य इतः परमपि ' प्रजहाति यदा कामान् सर्वान् ' [२ । ५५] इत्यादिना त्याज्यत्वेन श्रोतव्यस्य चार्थस्य विषये निर्वेदं परं वैराग्यं गन्तासि गमिष्यसि ।

द्विविधं हि वैराग्यमपरं परं चेति । तत्र ' दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञं वैराग्यम् ' इति योगपातञ्जलोक्तं [१।१५] स्रक्चन्दनवनिताधनक्षेत्रादिषु दृष्टेषु स्वर्गादिषु आनुश्रविकेषु च वैतृष्ण्यरूपमिहामुत्रफलभोगविरागाख्यं वशीकारापरपर्यायभूतमपरं वैराग्यम् । एतच्चाष्टाङ्गयोगप्रवर्तकत्वेन सम्प्रज्ञातसमाधेरन्तरङ्गम् , असम्प्रज्ञातसमाधेस्तु बहिरङ्गम् । सम्प्रज्ञातासम्प्रज्ञातस्वरूपं च ' प्रजहाति यदा कामान् ' [२ । ५५] इत्यत्र स्पष्टीकरिष्यते । परवैराग्यं तु ' तत्परं पुरुष - (विवेक) - ख्यातेर्गुणवैतृष्ण्यम् ; ' इति पातञ्जलसूत्रोक्तं [१ । १६] त्रैगुण्यात्मककृत्स्नप्रपञ्चव्यवहारविषयं वैतृष्ण्यम् । तस्य च तारतम्यादसम्प्रज्ञातसमाधितारतम्यमिति योगशास्त्रमर्यादा । अत्र च दैवासुरसम्पद्विभागाध्यायोक्तदैवसम्पदन्तर्भूतसाधनचतुष्टयसम्पन्नस्य

भगवदुपदिष्टसाङ्ख्यज्ञानाधिकारिणश्चार्जुनस्य वशीकाराख्यमिहामुत्रफलभोगविरागरूपमपरं वैराग्यं पूर्वमेव सिद्धमिति न तद्विषयेयं निर्वेदं गन्तासीत्युक्तिः; किन्त्वसम्प्रज्ञातसमाधिजनकतया निदिध्यासनोपकारकपरवैराग्यविषया । मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यतीत्यपि ब्रह्मापरोक्षज्ञानप्रतिबन्धकमूलाज्ञानविकाररूपमोहातिक्रान्तिपरम्; न तु चित्तशुद्धिमात्रपरम्। 'अभयं सत्त्वसंशुद्धिः' [१६।१] इति तस्याः पार्थे सहजसिद्धत्वेन मोहकलिलं व्यतितरिष्यतीत्युक्तेरयोगादिति ॥ ५२ ॥

नन्वेवमन्तःकरणशुद्धिं परवैराग्यं च प्राप्तवतः पुनः कस्मिन् काले साक्षात्कारः ? इत्यत आह— ते तव बुद्धिः इदानीं श्रुतिविप्रतिपन्ना श्रुत्या पूर्वोपदिष्टसाङ्ख्यबुद्ध्युपदेशश्रवणेन विप्रतिपत्तिमसम्भावनां प्राप्ता इतः परमनेन निश्चला 'इदमित्थमेव' इति दृढीकरणेनासम्भावनानिवृत्तेश्चाञ्चल्यरहिता । अनेन परोक्षज्ञानकाष्ठा दर्शिता । तदुपरि च पूर्वोक्तमोहकलिलात्ययपरवैराग्यानुगृहीतेन विजातीयप्रत्ययतिरस्कारपूर्वकसजातीयप्रत्ययप्रवाहीकरणरूपेण निदिध्यासनेन निवातप्रदीपवदचला । अनेनापरोक्षज्ञानकाष्ठा दर्शिता । एवंरूपा सती समाधौ समाधीयतेऽस्मिन् बुद्धिरिति समाधिर्ब्रह्मात्मतत्त्वम्, तस्मिन् यदा स्थास्यति स्थिरीभविष्यति, तदा योगं पूर्वोक्तकर्मयोगफलं ब्रह्मात्मतत्त्वसाक्षात्कारमवाप्स्यसि । समाधावचलत्वेन स्थिता सा बुद्धिरेव तत्त्वसाक्षात्कारो नामेत्यर्थः ॥ ५३ ॥

९ व० त० दी०— कदा तत्पदमहं प्राप्स्यामि ? इत्यपेक्षायामाह— यदेति द्वाभ्याम् । निश्चला विशोकधैर्यादिवती ते यदा बुद्धिर्व्यवसायात्मिकैव तदा श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च त्रैगुण्यस्य कर्मफलस्य निर्वेदं वैराग्यं प्राप्स्यसि । तस्यात्रानुपादेयत्वेन जिज्ञासां न करिष्यसीत्यर्थः । तादृशी सती ते बुद्धिरचला यदा समाधीयते तदा योगं योगस्वरूपं यास्यसि; ततश्च कार्यसिद्धिः ॥ ५२ ॥ ५३ ॥

१० पु. अ. त.— ननु तत्प्राप्तिः कदा स्यात् ? इत्यत आह— यदा त इति । ते बुद्धिर्यदा मोहकलिलं मोहगहनं लौकिकेषु देहादिषु विशेषेणाऽतितरिष्यति तदा निर्वेदं मोक्षं गमिष्यसि । श्रोतव्यस्य अग्रे प्रोच्यमानस्य शास्त्रतो वा श्रुतस्य च निर्वेदं तदैव गन्तासि । यद्वा च पुनः । श्रुतस्य पूर्वोक्तसाङ्ख्यादेः । यदा ते बुद्धिर्मोहकलिलं विशेषेण अतितरिष्यति तदा श्रोतव्यस्य भक्तिमार्गस्य निर्वेदं गन्तासि । अत्रायं भावः— यावत्पर्यन्तं कर्मादिमार्गेषु मोहस्तावद्भक्तिमार्गफलं न भवति, तस्यानन्यसाध्यत्वात् । अत एवाग्रे तथैवोपदेष्टव्यः । अधुनाऽधिकाराभावान्नोपदिश्यते अधिकारसम्पत्त्यर्थं च सूचितः ॥ ५२ ॥

एतदेव द्रढयति— श्रुतिविप्रतिपन्नेति । श्रुतिविप्रतिपन्ना नानाविधधर्मश्रवणेच्छारहिता निश्चला श्रुतैरपि तैर्धर्मैश्चालनायोग्या यदा ते बुद्धिर्भविष्यति समाधौ मच्चिन्तनसमये अचला स्वतो दृढा स्थास्यति तदा योगं मत्सान्निध्यरूपमवाप्स्यसि, प्राप्स्यसीत्यर्थः ॥ ५३ ॥

११ नी० भा० दी०— कदा मनीषिणो भवन्ति ? इत्यत आह—यदेति । ते तव मोह इष्टानिष्टवियोगसंयोगजपरितापजन्यं वैचित्यम्, तदेव कलिलमिव कलिलं कालुष्यं बुद्धिगतं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति व्यतिक्रमिष्यति, बुद्धिः प्रसन्ना भविष्यति, तदा श्रोतव्यस्य शास्त्रभागस्य श्रुतस्य च निर्वेदं वैराग्यं गन्तासि । अयं भावः— मलिनायां बुद्धावसकृद्गृहीतस्यापि शास्त्रार्थस्यास्फुरणात् श्रोतव्यं श्रुतं च वृथैव, तद्वत् शुद्धायामपि बुद्धौ सद्यः शास्त्रार्थस्फुरणात्तयोर्वैयर्थ्यमित्युभयथाऽपि तत्र निर्वेद उचितः । प्रसन्ना च बुद्धिर्निग्रहीतुं योग्या भवतीति श्रवणादिकं त्यक्त्वा ध्याननिष्ठ एव भवेदिति ॥ ५२ ॥ ननु बुद्धिप्रसादोऽपि केन लिङ्गेन ज्ञेयः ? इत्यत आह— श्रुतीति । श्रुतिभिर्नानाविधशास्त्रश्रवणैर्विप्रतिपन्ना 'आत्मा नित्योऽनित्यो वा ? नित्योऽपि कर्त्ताऽकर्त्ता वा ? अकर्त्ताऽप्येकोऽनेको वा ?' इत्येवमादिसंशयग्रस्ता सती यदा [ते बुद्धिः] असम्भावनाविपरीतभावनानिरासपूर्वकं श्रुतितात्पर्यविषयीभूते ब्रह्माद्वैते निश्चला पुनः कुतर्कैरनास्कन्दनीया निर्विचिकित्साऽपरोक्षनिश्चयवती भूत्वा समाधौ निर्विकल्पके प्रत्यगात्मनि अचला लयविक्षेपशून्या स्थास्यति स्थिरा भविष्यति तदा योगं विवेकप्रज्ञां प्राप्स्यसि । निश्चलसमाधिलाभ एव बुद्धिप्रसादलिङ्गमिति भावः ॥ ५३ ॥

स्थितप्रज्ञस्य (ज्ञाननिष्ठस्य) किं लक्षणमित्यर्जुनस्य प्रश्नः ।

अर्जुन उवाच—स्थितप्रज्ञस्य का भाषा समाधिस्थस्य केशव ! ।
स्थितधीः किं प्रभाषेत किमासीत व्रजेत किम् ? ॥ ५४ ॥

१ शां. भा.— प्रश्नबीजं प्रतिलभ्यार्जुन उवाच लब्धसमाधिप्रज्ञस्य लक्षणबुभुत्सया— स्थितप्रज्ञस्येति । स्थिता प्रतिष्ठिता 'अहमस्मि परं ब्रह्म' इति प्रज्ञा यस्य स स्थितप्रज्ञः, तस्य

का भाषा किं भाषणं वचनं ? कथमसौ परैर्भाष्यते समाधिस्थस्य समाधौ स्थितस्य हे केशव !। स्थितधीः स्थितप्रज्ञः स्वयं वा किं प्रभाषेत ? किमासीत ? व्रजेत किं ? आसनं व्रजनं वा तस्य कथं ? इत्यर्थः । स्थितप्रज्ञस्य लक्षणमनेन श्लोकेन पृच्छ्यते ॥ ५४ ॥

२ आ. शां. व्या.—विवेकद्वारा जाता प्रज्ञा प्रागुक्ता बुद्धिः समाधिस्तत्रैव निष्ठा संन्यासिनो ज्ञाननिष्ठा तत्प्राप्तिवचनं प्रश्नबीजं पृच्छतोऽर्जुनस्याभिप्रायमाह— लब्धेति । लब्धा समाधावात्मनि समाधानेन वा प्रज्ञा परमार्थदर्शनलक्षणा येन, तस्येति यावत् । ननु तस्य भाषा तत्कार्यानुरोधिनी भविष्यति किमित्यसौ जिज्ञास्यते ? तत्राऽऽह— कथमिति । ज्ञाननिष्ठस्य लक्षणविवक्षया प्रश्नमवतार्य तन्निष्ठासाधनबुभुत्सया विशिनष्टि—समाधिस्थस्येति । तस्यैवार्थक्रियां पृच्छति– स्थितधीरिति ॥ ५४ ॥

३ रा. भा.— एवमुक्तः पार्थोऽसङ्गकर्मानुष्ठानरूपकर्मयोगसाध्यस्थितप्रज्ञताया योगसाधनभूतायाः स्वरूपं, स्थितप्रज्ञस्यानुष्ठानप्रकारं च पृच्छति— समाधिस्थस्य स्थितप्रज्ञस्य का भाषा को वाचकः शब्दः ? तस्य स्वरूपं कीदृशमित्यर्थः । स्थितप्रज्ञः किञ्च भाषणादिकं करोति ? ॥ ५४ ॥

४ वे. ता. चं.— प्रश्नरूपस्योत्तरश्लोकस्यावतारं तत्र पूर्वोत्तरार्धयोः क्रमान्निष्कृष्टप्रश्नार्थं चाह— एवमिति । पूर्वार्धस्याभिप्रेतं वक्तुमन्वयं तावदाह— समाधीति । समाधिरत्र पूर्वनिरुक्तप्रकारं मनः । तत्र स्थितिः तद्वशीकरणेनावस्थानम् । 'किं प्रभाषेत' इत्यनेन पुनरुक्तिपरिहाराय 'स्थितप्रज्ञस्य का भाषा' इत्यत्र कर्तृतयाऽन्वयशङ्कामपाकरोति— को वाचकः शब्द इति । ननु 'स्थितप्रज्ञः ?' इत्येव वाचके सिद्धे किं वाचकान्तरं पृच्छ्यते ? किं चात्र वाचकप्रश्नस्य प्रयोजनं ? इत्यत्राह— तस्येति । केनचिद्वाचकेन हि कस्यचित्प्रकारभूतप्रवृत्तिनिमित्तविशिष्टं स्वरूपं निर्देष्टव्यमिति भावः । स्थितप्रज्ञशब्दात् स्थितधीशब्दस्यार्थान्तरपरत्वभ्रमनिरासाय 'स्थितप्रज्ञः' इति पूर्वार्धोक्तशब्द एवात्रावर्तितः । किञ्च भाषणादिकमिति 'किं प्रभाषेत' इत्यादयः किंशब्दाः क्रियाविशेषणतयाऽन्वीयमानाः क्रियाप्रकारप्रश्नपरा इति भावः । 'किं प्रभाषेत' इति वाचिके 'किं व्रजेत' इति कायिके च पृष्टे 'किमासीत' इति मानसपरम्, ध्यानार्थत्वादत्रासनस्य ॥ ५४ ॥

५ आ. मा. भा.— स्थिता प्रज्ञा ज्ञानं यस्य स स्थितप्रज्ञः । भाष्यतेऽनयेति भाषा लक्षणमित्यर्थः । उक्तं लक्षणमनुवदति लक्षणान्तरं पृच्छामीति ज्ञापयितुम् । समाधिस्थस्येति । कं ब्रह्माणं ईशं रुद्रं च वर्तयतीति केशवः । तथाहि निरुक्तिः कृता हरिवंशेषु रुद्रेण कैलासयात्रायाम्— 'हिरण्यगर्भः कः प्रोक्त ईशः शङ्कर एव च । सृष्ट्यादिना वर्तयति तौ यतः केशवो भवान्' इति वचनान्तराच्च । किमासीत किं प्रत्यासीत? । न चार्जुनो न जानाति तल्लक्षणादिकम् । 'जानन्ति पूर्वराजानो देवर्षयस्तथैव च । तथापि धर्मान्पृच्छन्ति वार्तायै गुह्यवित्तये । न ते गुह्याः प्रतीयन्ते पुराणेष्वल्पबुद्धिनाम्' इति वचनात् ॥ ५४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ज्ञानिनि प्रकृते लब्धावसरोऽर्जुनः पृच्छतीति प्रसङ्गतः स्पष्टं ह्यनुक्त्वा प्रज्ञाशब्दस्य बुद्धिमात्रार्थत्वप्रतीतिनिरासाय स्थितप्रज्ञशब्दार्थमाह— स्थितेति । प्रतिष्ठां प्राप्ता । ज्ञानमपरोक्षम् । 'किं प्रभाषेत' इत्यतः का भाषेत्यस्यार्थान्तरमाह— भाष्यत इति । ज्ञानीति व्यवह्रियत इत्यर्थः । भाषेति । भाषाशब्दस्य स्त्रीलिङ्गत्वात् 'अनया' इत्युक्तम् । व्यवहारकारणानामनेकत्वात् कस्यायं प्रश्न इति न ज्ञायतेऽत आह— लक्षणमिति । सास्नादिमत्त्वं लक्षणं दृष्ट्वा हि गौरिति व्यवह्रियते । ज्ञानिमात्रव्युदासाय समाधिस्थस्येति विशेषणमिति प्रतीयते । समाधिं कुर्वत इति । यथाऽऽह शङ्करः— 'लब्धसमाधिप्रज्ञस्य लक्षणत्वबुभुत्सया अर्जुन उवाच' इति तदसदिति भावेनाह— उक्तमिति । ज्ञानिसामान्यलक्षणविषय एवायं प्रश्नः। किमर्थं तर्हि समाधिस्थस्य? इत्युक्तमिति चेत् 'समाधावचला बुद्धिः' [२।५३] इत्यनेनोक्तं ज्ञानिसामान्यलक्षणमनेनानुवदतीति ब्रूमः । न हीदं न लक्षणं ज्ञानिमात्रनिष्ठधर्मत्वात् । किमर्थोऽनुवादः ? इति चेत्, तज्ज्ञातं ममेति ज्ञापनायेति । वदामः । एतज्ज्ञापने किं प्रयोजनं ? इति चेत्, लक्षणान्तरं पृच्छामीति ज्ञापयितुम् । अन्यथा सिद्धप्रश्नोऽयमित्युपेक्ष्यः प्रसज्येतेति भावः । लक्षणान्तरप्रश्नस्य चेदं प्रयोजनम् । अयावल्लक्ष्यभावित्वान्न तत्सम्यग्व्यवहारोपयोगि, यावल्लक्ष्यभावि तु सार्वत्रिकव्यवहारोपयोगि ज्ञास्यामीति । अत एव प्रसिद्धलक्षणपदपरित्यागेन अप्रसिद्धभाषापदोपादानमिति । 'कश्चाश्चेशश्च केशाः ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः, ते यस्यावयवभूताः स केशवः परमात्मा' इति भास्करो निरुक्तवान् 'एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य'[११।३५] इत्यत्र तदसदिति भावेनाह— कमिति ।

कुत इयं निरुक्तिरित्यत आह— तथाहीति । 'को ब्रह्मेति समाख्यात ईशोऽहं सर्वदेहिषु । आवां तवाङ्गे सम्भूतौ ततः केशवनामवान्' इति हरिवंशवचनं वचनान्तराच्चेयमेव निरुक्तिः स्वीकार्येत्याह— हिरण्यगर्भ इति । अत इति लभ्यते । तेन एवशब्दस्यान्वयः । हिरण्यगर्भ एव, न त्वन्यः प्रजापतिः ।

शङ्कर एव न त्वन्यः समर्थ इति वा । अनेन केशयोः कर्मणोरुपपदयोरन्तर्णीतण्यर्थात् 'वृतु वर्तने' इत्यस्माद्धातोः 'डोऽन्यत्रापि दृश्यते' इति डप्रत्यय इत्युक्तं भवति । आसेरकर्मकत्वात् कथं कर्मप्रश्न इत्यत आह— **किमासी**तेति । अध्याहृतप्रतियोगनिमित्तात् द्वितीया न कर्मणीत्यर्थः । प्रश्नकरणादर्जुनस्याज्ञत्वं प्रतीतं तन्निवारयति— **न चे**ति । तल्लक्षणादिकं ज्ञानिलक्षणं तत्प्रवृत्त्यनुपपत्तिसमाधानं च । प्रश्नस्यान्यथोपपत्तेरिति भावः । कुत इत्यत आह— **जानन्ती**ति । समासान्तो विधिरनित्यः, अतः पूर्वराजान इति साधु । देवर्षयश्च तथैव जानन्त्येव, धर्मानित्युपलक्षणम् । वार्तायै गुरोरात्मनां च ख्यात्यै । लोकस्य गुह्यार्थवित्तये । एतेषां प्रश्नकरणं लोकानां कथं गुह्यार्थवित्तये भवतीत्यतो व्यतिरेकमुखेनोपपादयति— **न त** इति । 'छन्दस्युभयथा' [अष्टा. ३।४।११७] इत्यतोऽल्पबुद्धीनामिति दीर्घत्वाभावः । गुह्यास्तेऽर्थाः पुराणादिषु प्रश्नोत्तरोपनिबन्धनेन विनोक्तिमात्रेणाल्पबुद्धीनां व्यक्तं न प्रकाशन्ते । न च प्रश्नाकरणे तदुपनिबन्धनं सम्भवतीति भावः । एतेन 'मोहादिस्त्वभिमवादेः' इत्येतत्प्रपञ्चितं भवति ॥ ५४ ॥

७ ह. पै. भा.— अवाप्तयोगस्य लक्षणबुभुत्सयाऽर्जुन उवाच— स्थिता प्रतिष्ठिता 'अहमस्मि परं ब्रह्म' इति प्रज्ञा यस्य तस्य का भाषा भाषणं वचनं कथमसौ भाष्यते? समाधिस्थस्य समाधौ स्थितस्य केशव !। स्थितधीः स्थितप्रज्ञः किं प्रभाषेत किमर्थं स्वरूपं भाषेत?। किमासीत कथं वाऽऽसीत ?। व्रजेत किं कथं वा गच्छेत् ? इत्यर्थः । स्थितप्रज्ञस्य लक्षणमनेन श्लोकेन पृच्छ्यते । 'स्थितप्रज्ञस्य' इत्यारभ्याध्यायपरिसमाप्तेः स्थितप्रज्ञस्य लक्षणं साधनं चोपदिश्यते । सर्वत्राध्यात्मशास्त्रे लक्षणानि यानि तान्येव साधनान्युपदिश्यन्ते, यत्नसाध्यत्वात् । यानि यत्नसाध्यानि तानि लक्षणानि सर्वत्राध्यात्मशास्त्रे विद्यन्ते ॥ ५४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवमुक्तवति भगवति वासुदेवे तत्त्वज्ञानिलक्षणबुभुत्सुः **अर्जुन उवाच**— पूर्वश्लोकगतनिश्चलाचलपदद्वयोक्तासम्भावनाविपरीतभावनाप्रयुक्तविक्षेपद्वयराहित्येन स्थिता स्थिरीभूता 'अहं ब्रह्म' इति प्रज्ञा तत्त्वज्ञानं यस्य स स्थितप्रज्ञः; तस्य का भाषा ? भाष्यते अनयेति भाषा, किं लक्षणम् ? इत्यर्थः । द्विविधः स्थितप्रज्ञः समाधिस्थो व्युत्थितश्चेति । तयोरुभयोरपि लक्षणं पृच्छ्यते । तत्र पूर्वार्धेन समाधिस्थस्य स्थितप्रज्ञस्य लक्षणप्रश्नः, उत्तरार्धेन व्युत्थितस्येति विवेकः। स्थितधीः व्युत्थितः स्थितप्रज्ञः किं प्रभाषेत कीदृशं भाषते? किमासीत कथमुपविशति? किं वा व्रजेत कथं वा गच्छति ? आत्मनेपदमार्षम् । सर्वत्र सम्भावनायां लिङ् । व्युत्थितस्य भाषणोपवेशनगमनादिव्यवहारः किं मूढविलक्षणः किं वा तत्तुल्यः ? इत्यर्थः । विलक्षणत्वे तदेव तस्य लक्षणं भविष्यतीति भावः । ननु योगिनः समाधिव्युत्थानस्वरूपं हिरण्यगर्भपातञ्जलादियोगशास्त्रप्रसिद्धमित्याशङ्क्य सम्बोधयति— **केशवे**ति । अखण्डनित्यसार्वज्ञमखिललोकगुरुं केशवं त्वामुपसद्यान्यगवेषणं गङ्गातीरे कूपखननन्यायादनुचितमित्यर्थः । नन्वत्र स्थितधीरिति व्युत्थितस्य स्थितप्रज्ञत्वमुक्तं कथं युज्यते? तस्य बाह्यव्यवहारैः प्रज्ञानाशादिति चेत्, उच्यते— यथा हि जारेऽनुरक्ताया नार्याः सर्वेष्वपि व्यवहारेषु बुद्धिर्जारमेव ध्यायति, तथा ब्रह्मज्ञानिनस्तत्त्वज्ञस्य प्रत्यगानन्दतत्त्वास्वादिनी बुद्धिर्बाह्यव्यवहारेष्वपि तदेव तत्त्वमनुसन्दधातीति व्युत्थितस्यापि स्थितप्रज्ञत्वमुपपन्नम् । तदिदमुक्तं वासिष्ठे— 'परव्यसनिनी नारी व्यग्राऽपि गृहकर्मणि । तदेवास्वादयत्यन्तः परसङ्गरसायनम् ॥ एवं तत्त्वे परे शुद्धे धीरो विश्रान्तिमागतः। तदेवास्वादयत्यन्तर्बहिर्व्यवहरन्नपि' [पं. द. ११।१२२–१२३] इति ॥ ५४ ॥

९ व० त० दी०— एवमुक्तेऽर्जुनः पूर्वश्लोकोक्तस्थिरप्रज्ञस्य स्वरूपमनुष्ठानप्रकारं च पृच्छति— **स्थितप्रज्ञस्ये**ति। समाधिस्थस्येति पूर्वोक्तानुवादविशेषणम् । का भाषा कस्तद्वाचकः शब्दः ? कीदृशं तत्स्वरूपमिति प्रश्नः ॥५४॥

१० पु. अ. त.— एतदुक्त्वा भगवांस्तूर्ष्णीं स्थितस्तदाऽर्जुनस्तादृग्बुद्धिज्ञानार्थं पृच्छति— **स्थितप्रज्ञस्ये**ति। स्थितप्रज्ञस्य निश्चलबुद्धेः का भाषा ? का परिभाषेत्यर्थः । कया परिभाषया स ज्ञेयः?। हे केशव दुष्टगुणव्यासयोरपि मोक्षदायक ! मम मोक्षार्थं याथातथ्येन कथयेति भावः । समाधिस्थस्य च का भाषा तदपि कथय । स्थितधीः किं प्रभाषेत ?। श्रोतव्यं चेत्र किञ्चित्तदा किं ब्रूयादित्यर्थः । स्वोच्चरितवाक्यस्यापि श्रवणसम्भवात् । किमासीत, कथमुपतिष्ठेत् ? किं व्रजेत कथं गच्छेत्? इत्यर्थः ॥ ५४ ॥

११ नी० भा० दी०— लब्धसमाधेः स्थितप्रज्ञापरनाम्नो लक्षणानि बुभुत्सुरर्जुन उवाच— **स्थितप्रज्ञस्ये**ति। स्थिता प्रत्यगात्मनि प्रतिष्ठिता प्रज्ञा यस्य तस्य स्थितप्रज्ञस्य, समाधिस्थस्य समाधौ स्थितस्य का भाषा भाषणं वचनं कथमसौ परैर्भाष्यते ? इत्येकः प्रश्नः । स्थितधीः स्थितप्रज्ञः अर्थाद्व्युत्थितः सन् किं प्रभाषेत कथं वदति ?। कथमास्ते कथं वा व्रजति विषयान् भुङ्क्ते ? इति प्रश्नत्रयम् ॥ ५४ ॥

श्रीभगवदुक्तानि स्थितप्रज्ञस्य (ज्ञाननिष्ठस्य) ससाधनानि लक्षणानि ।

श्रीभगवानुवाच— प्रजहाति यदा कामान् सर्वान् पार्थ ! मनोगतान् ।
आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ॥ ५५ ॥

१ **शां. भा.**— यो ह्यादित एव सन्न्यस्य कर्माणि ज्ञानयोगनिष्ठायां प्रवृत्तः, यश्च कर्मयोगेन, तयोः 'प्रजहाति' इत्यारभ्य अध्यायपरिसमाप्तिपर्यन्तं स्थितप्रज्ञलक्षणं साधनं च उपदिश्यते । सर्वत्रैव हि अध्यात्मशास्त्रे कृतार्थलक्षणानि यानि तान्येव साधनानि उपदिश्यन्ते, यत्नसाध्यत्वात् । यानि यत्नसाध्यानि साधनानि लक्षणानि च भवन्ति तानि श्रीभगवान् उवाच— प्रजहातीति ॥ प्रजहाति प्रकर्षेण जहाति परित्यजति यदा यस्मिन् काले सर्वान् समस्तान् कामानिच्छाभेदान् हे पार्थ ! मनोगतान् मनसि प्रविष्टान् हृदि प्रविष्टान् । सर्वकामपरित्यागे तुष्टिकारणाभावात् शरीरधारणनिमित्तशेषे च सति उन्मत्तप्रमत्तस्येव प्रवृत्तिः प्राप्तेत्यत उच्यते—आत्मन्येव प्रत्यगात्मस्वरूप एव आत्मना स्वेनैव बाह्यलाभनिरपेक्षस्तुष्टः परमार्थदर्शनामृतरसलाभेन अन्यस्मादलम्प्रत्ययवान् स्थितप्रज्ञः स्थिता प्रतिष्ठिता आत्मानात्मविवेकजा प्रज्ञा यस्य स स्थितप्रज्ञो विद्वान् तदोच्यते । त्यक्तपुत्रवित्तलोकैषणः सन्न्यासी आत्मारामः आत्मक्रीडः स्थितप्रज्ञ इत्यर्थः ॥ ५५ ॥

२ **आ. शां. व्या.**— प्रतिवचनमवतारयितुं पातनिकां करोति— **यो हीति** । हिशब्देन कर्मसन्न्यासकारणीभूतविरागतासम्पत्तिः सूच्यते, आदितो ब्रह्मचर्यावस्थायामिति यावत्; ज्ञानमेव योगो ब्रह्मभावप्रापकत्वात्तस्मिन्निष्ठा परिसमाप्तिस्तस्यामित्यर्थः । कर्मैव योगस्तेन कर्माण्यसन्न्यस्य तन्निष्ठायामेव प्रवृत्त इति शेषः । ननु कथमेकेन वाक्येनार्थद्वयमुपदिश्यते ? द्वैयर्थ्ये वाक्यभेदात्; न च लक्षणमेव साधनं, कृतार्थलक्षणस्य तत्स्वरूपत्वेन फलत्वे साधनत्वानुपपत्तेरिति तत्राऽऽह— **सर्वत्रैवेति** । यद्यपि कृतार्थस्य ज्ञानिनो ज्ञानलक्षणं तद्रूपेण फलत्वान्न साधनत्वमधिगच्छति, तथापि जिज्ञासोस्तदेव प्रयत्नसाध्यतया साधनं सम्पद्यते । लक्षणं चात्र ज्ञानसामर्थ्यलब्धमनूद्यते, न विधीयते, विदुषो विधिनिषेधागोचरत्वात्; तेन जिज्ञासोः साधनानुष्ठानाय लक्षणानुवादात् एकस्मिन्नेव साधनानुष्ठाने तात्पर्यमित्यर्थः । उक्तेऽर्थे भगवद्वाक्यमुत्थापयति— **यानीति** । लक्षणानि च ज्ञानसामर्थ्यलभ्यानि, अयत्नसाध्यानीति शेषः । स्थितप्रज्ञस्य का भाषेति प्रथमप्रश्नस्योत्तरमाह— **प्रजहातीति** । कामत्यागस्य प्रकर्षो वासनाराहित्यम् । कामानामात्मनिष्ठत्वं कैश्चिदिष्यते, तदयुक्तं; तेषां मनोनिष्ठत्वश्रुतेरित्याशयवानाह— **मनोगतानिति** । 'आत्मन्येवाऽऽत्मना' इत्याद्युत्तरभागनिरस्यं चोद्यमनुवदति— **सर्वकामेति** । तर्हि प्रवर्तकाभावाद्विदुषः सर्वप्रवृत्तेरुपशान्तिरिति नेत्याह— **शरीरेति** । उन्मादवानुन्मत्तो विवेकविरहितबुद्धिभ्रमभागी, प्रकर्षेण मदमनुभवन्विद्यमानमपि विवेकं निरस्यन्भ्रान्तवद्व्यवहरन्प्रमत्त इति विभागः । उत्तरार्धमवतार्य व्याकरोति— **उच्यत** इति । 'आत्मन्येव' इत्येवकारस्य 'आत्मना' इत्यत्रापि सम्बन्धं द्योतयति— **स्वेनैवेति** । बाह्यलाभनिरपेक्षत्वेन तुष्टिमेव स्पष्टयति— **परमार्थेति** । स्थितप्रज्ञपदं विभजते— **स्थितेति** । प्रज्ञा प्रतिबन्धकसर्वकामविगमावस्था तदेति निर्दिश्यते । उक्तमेव प्रपञ्चयति — **त्यक्तेति** । आत्मानं जिज्ञासमानो वैराग्यद्वारा सर्वैषणात्यागात्मकं सन्न्यासमासाद्य श्रवणाद्यावृत्त्या तज्ज्ञानं प्राप्य तस्मिन्नेवाऽऽसक्त्या विषयवैमुख्येन तत्फलभूतां परितुष्टिं तत्रैव प्रतिलभमानः स्थितप्रज्ञव्यपदेशभागित्यर्थः ॥ ५५ ॥

३ **रा. भा.**— वृत्तिविशेषकथनेन स्वरूपमप्युक्तं भवतीति वृत्तिविशेष उच्यते— आत्मन्येवात्मना मनसा आत्मैकावलम्बनेन तुष्टस्तेन तोषेण तद्व्यतिरिक्तान् सर्वान्मनोगतान् कामान् यदा प्रकर्षेण जहाति ; तदाऽयं स्थितप्रज्ञ इत्युच्यते । ज्ञाननिष्ठाकाष्ठेयम् ॥ ५५ ॥

४ **वे. ता. चं.**— एवं करणत्रयानुष्ठानप्रकारप्रश्नस्य साक्षादुत्तरेषु 'प्रजहाति' इत्यादिषु चतुर्षु श्लोकेषु प्रथमस्य स्वरूपप्रश्नोत्तरतामपि दर्शयति— **वृत्तिविशेषेति** । प्रकृष्टानुकूल्ययोगिन्यात्मनि प्रीतिरूपस्य तोषस्य कामान्तरप्रहाणहेतुत्वात्तथान्वयमाह— **आत्मन्येवेति** । सर्वशब्दस्य 'आत्मनि तुष्टः' इत्येतत्सन्निधानसिद्धं सङ्कोचमाह — **तद्व्यतिरिक्तानिति** । यद्वा 'आत्मन्येवात्मना तुष्टः' इति यथाक्रममेवान्वयः; आत्मैकविषयेण हि मनसाऽन्यतो जातालम्बुद्धिरूपसन्तोष इत्यर्थः । एतदभिप्रायेणोक्तं **मनसाऽऽत्मैकावलम्बनेन तुष्ट** इति । **तेन तोषेणेति** । 'स त्वासक्तमतिः कृष्णे दश्यमानो महोरगैः । न विवेदात्मनो गात्रं तत्स्मृत्याह्लादसंस्थितः ' [वि. पु. १।१७।३९] इतिवत् । **प्रकर्षेणेति**— अपुनरङ्कुरमित्यर्थः ।

स्थितप्रज्ञविषयश्लोकचतुष्टयं तदवस्थाचतुष्टयविषयमिति मन्वानश्चतुर्थीयमवस्थेत्याह— **ज्ञाननिष्ठाकाष्ठेय**मिति । उक्तं च **हैरण्यगर्भैः**— 'दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम्' [पा. यो. १।१५] इति । ऐहिकामुष्मिकसकलफलविमुखस्य यस्तेषु फलेषु सवासनरागत्यागः, सा वशीकरणसंज्ञेत्युच्यत इत्यर्थः ॥ ५५ ॥

५ आ. मा. भा.— गमनादिप्रवृत्तिर्नात्यभिसन्धिपूर्विका मात्रादिप्रवृत्तिवदिति 'या निशा' [२।६९] इत्यादिना दर्शयिष्यँल्लक्षणं प्रथमत आह— एवं परमानन्दतृप्तः किमर्थमेवं प्रवृत्तिं करोतीति प्रश्नाभिप्रायः । प्रारब्धकर्मणेषत्तिरोहितब्रह्मणो वासना प्रायोऽल्पाभिसन्धिप्रवृत्तिः सम्भवतीत्याशयवान् परिहरति । प्रायः सर्वान्कामान्प्रजहाति, शुकादीनामपीषद्दर्शनात् । 'त्वत्पादभक्तिमिच्छन्ति ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः' इत्युक्तेस्तामिच्छन्ति । यदा त्विन्द्रादीनामाग्रहो दृश्यते तदाऽभिभूतं तेषाम् । तच्चोक्तम् 'आधिकारिकपुंसां तु बृहत्कर्मत्वकारणात् । उद्भवाभिभवौ ज्ञाने ततोऽन्येभ्यो विलक्षणाः' इति । अत एव वैलक्षण्यादनधिकारिणां आग्रहादि चेदस्ति न ते ज्ञानिन इत्यवगन्तव्यम् ।

६ ज. प्र. दी.— लक्षणप्रश्नस्यैवोत्तरं प्रतीयते, न तु 'स्थितधीः' इत्यादेरित्यतस्तदुत्तरस्थानं दर्शयन्ननन्तरप्रकरणार्थं दर्शयति— **गमनादी**ति । अभिसन्धिः प्रयोजनोद्देशः । ईषदभिसन्धिसूचनायातिशब्दः । प्रवृत्तिमात्रमिहाभिप्रेतं, न भाषणादिकमेवेति ज्ञापनाय भाषणादीति नोक्तम् । व्यवहाराय लक्षणप्रश्नो घटते । प्रवृत्त्युद्देशप्रश्नस्तु व्यर्थ एव; न च शक्यः प्रतिवक्तुम्, अनेकेषां प्रवृत्त्युद्देश्यस्यैकरूपस्याभावादित्यभिप्रायेण भगवतोपेक्षितोऽसाविति किं न स्यात्? किं तदुत्तरस्थानप्रदर्शनेन? अन्यथाऽल्पमप्युद्देश्यं वक्तव्यमित्यत आह— **एव**मिति । एवं भेरीताडनादावपि, अचलेत्युक्तप्रकारेण परमानन्दतृप्तश्चेत्किमर्थं प्रवृत्तिं करोति? न कुर्यात्; करोति च तस्मादुक्तमसदित्युक्ताक्षेप एव । अत्राभिप्रेतप्रश्नस्तु मुखत एव । अतो नोपेक्षामर्हतीति भावः । एतच्चार्जुनस्य प्रेक्षावत्त्वाद्गम्यते, एवं चेद्गमनादिप्रवृत्तिरित्युक्तः परिहारो न पूर्णः, प्रवृत्तिकारणानुक्तेरित्यत आह— **प्रारब्धकर्मणे**ति । ईषत्तिरोहितं ब्रह्म यस्यासौ तथोक्तः । परिहरति द्वितीयं प्रश्नम् 'या निशा' इत्यादाविति शेषः । ननु सर्वकामप्रहाणं ज्ञानिलक्षणत्वेनोच्यते, तत्कथमल्पाभिसन्ध्यङ्गीकारः? इत्यत आह— **प्राय** इति । कुतः सर्वशब्दसङ्कोच इत्यत आह— **शुकादीना**मिति । विरुद्धकामस्येति शेषः । तच्च प्रवृत्तिलिङ्गेनागमाच्च ज्ञातव्यम् । अनुकूलकामस्तु सर्वथाऽस्त्येवातोऽपि सङ्कोच इत्यत आह— **त्वत्पादे**ति । तां भक्तिम् । उपलक्षणमेतत् । प्रायेण विरुद्धकामत्यागो ज्ञानिनो लक्षणं चेदिन्द्रादीनां ज्ञानित्वं न स्यात्; बहुतरविरुद्धकामदर्शनात् । तथाभूता अपि चेज्ज्ञानिनस्तर्हि देवदत्तादयोऽपि किं न स्युरित्यत आह— **यदे**ति । आग्रहो विरुद्धकामाभिनिवेशः । एतत्प्रमाणेन स्थापयति— **तच्चोक्त**मिति । आधिकारिका इति पुरुषविशेषसंज्ञा, 'प्रजापाश्च तथा देवाः' इत्यादिवचनात् । देवदत्तादिप्रतिबन्दीं मोचयति— **अत एवे**ति । एतदागमोक्तादेव । आदिपदेन विरुद्धक्रोधादिग्रहणम् । अनेन कामशब्दः क्रोधादीनामुपलक्षणार्थ इति सूचितं भवति ।

५ आ. मा. भा.— न चात्र समाधिं कुर्वतो लक्षणमुच्यते 'यः सर्वत्रानभिस्नेहः' [२।५७] इत्यादिस्नेहनिषेधात् । नहि समाधिं कुर्वतस्तस्य शुभाशुभप्राप्तिरस्ति, असम्प्रज्ञातसमाधेः । सम्प्रज्ञाते त्वविरोधस्तथापि न तत्रैवेति नियमः । 'कामादयो न जायन्ते ह्यपि विक्षिप्तचेतसाम् । ज्ञानिनां ज्ञाननिर्धूतमलानां देवसंश्रयात्' इति च स्मृतेः । मनोगता हि कामाः, अतस्तत्रैव तद्विरुद्धज्ञानोत्पत्तौ युक्तं हानं तेषामिति दर्शयति— **मनोगतानि**ति । विरोधश्चोच्यते 'रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते' [२।५९] इति । न चैतद्दृष्ट्या अपलपनीयम्; पुरुषवैशेष्यात् । आत्मना परमात्मना । परमात्मन्येव स्थितः सन् । आत्माख्ये तस्मिन्स्थितस्य तत्प्रसादादेव तुष्टिर्भवति 'विषयांस्तु परित्यज्य रामे स्थितिमतस्ततः । देवाद्भवति वै तुष्टिर्नान्यथा तु कथञ्चन' इति नारायणरामकल्पे; अतो नात्मा जीवः ॥ ५५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु समाधिं कुर्वतो ज्ञानिनो लक्षणमेतदिति व्याक्रियताम्, तथा सति प्रश्नवाक्यस्थं 'समाधिस्थस्य' इति पदं समञ्जसं स्यात्, सर्वशब्दश्चासङ्कुचितार्थः स्यात्, इन्द्रादिविषयाक्षेपाप्रसक्तिश्चेत्यत आह— **न चे**ति । समाधिं कुर्वतः स्नेहनिषेधोऽनुगुण एवेत्यत आह— **नही**ति । नात्र स्नेहनिषेधमात्रमुच्यते, किन्तु 'तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम्' [२।५७] इति शुभाशुभार्थप्राप्तिपूर्वकं, न च तत्प्राप्तिः समाधिं कुर्वतो ज्ञानिनोऽस्ति, कुतः? इत्यत उक्तम्— **असम्प्रज्ञाते**ति । असम्प्रज्ञातः समाधिर्यस्यासौ तथोक्तः । बाह्यार्थानुसन्धानं यत्र नास्ति सोऽसम्प्रज्ञातसमाधिः, इतरः सम्प्रज्ञातसमाधिरिति योगशास्त्रे प्रसिद्धिः । तथा च लक्षणमसम्भवि प्रसज्जेत् । सावकाशेभ्यो बहुभ्यो निरवकाशस्यैकस्य बलवत्त्वमिति भावः । एवं तर्हि सम्प्रज्ञातसमाधिस्थस्यैतल्लक्षणमस्तु, तत्रोक्तदोषाभावादित्यत आह— **सम्प्रज्ञाते** त्विति ।

यद्यपि सम्प्रज्ञातसमाधौ शुभाशुभप्रतीतिसम्भवेनासम्भवित्वं नाम लक्षणविरोधो नास्ति; तथापि कामादिहानं समाधिस्थ एव पुंसि इति नियमो नास्ति, समाधिस्थेऽपि ज्ञानिनि विद्यमानत्वात्; तथा चातिव्याप्तिः स्यादित्यर्थः । असमाधिस्थेऽपि ज्ञानिनि कामाद्यभावः कुतः ? इत्यत आह— **कामादय** इति । तदर्थं सर्वथेति विशेषणप्रक्षेपेऽपि पुरुषविशेषेऽतिव्याप्तिपरिहारो दुर्घट एव । न चास्मन्मतेऽप्यव्याप्तिदोषः, असम्प्रज्ञातसमाधिस्थव्यतिरिक्तविषयत्वात् । सम्भवतस्तु तद्विषयत्वादिति । कामानां मनोगतत्वाद्व्यर्थं विशेषणमित्यतो नेदं विशेषणम्, किन्तु सर्वकामत्यागस्यासम्भवित्वमाशङ्क्य तदुपपादनाय युक्तिरियमुक्तेत्याह— **मनोगता** इति । तत्रैव मनस्येव । कामज्ञानयोर्विरोधः कुतः ? इत्यत आह— **विरोधश्चे**ति । रसो राग इति वक्ष्यति । ननु सर्वकामप्रहाणमस्मदादिषु न दृष्टम्, तद्दृष्टान्तेन ज्ञानिष्वपि तदभावानुमानादसम्भवित्वं लक्षणस्येत्यत आह— **न चे**ति । कुतः ? उदाहृतप्रमाणविरोधात् । प्रमाणविरुद्धार्थानुमाने पण्डितमूर्खादिपुरुषवैचित्र्यापलापप्रसङ्गादित्याह— **पुरुषे**ति । **आत्मन्यात्मने**ति पदद्वयेन जीव एवात्रोच्यत इति कश्चित् [शं.वा.] तृतीयान्तेन मन इत्यपरः [रामानुजः] तदुभयमसदिति भावेनाह— **आत्मने**ति । स्थितः सन्निति शेषोक्तिः । वाक्यार्थं वदन् स्वव्याख्यानानुपपत्तौ परव्याख्यानानुपपत्तौ च युक्तिमाह— **आत्माख्य** इति । तस्मिन् स्थितस्य तदेकाग्रचित्तस्य अत्र त्यक्तविषयस्यापि तुष्टिरुच्यते । सा च परमात्मपरिग्रहे सम्भवति, नान्यथेत्यर्थः । कुतः ? इत्यत आह— **विषया**निति । ततः किम् ? इत्यत आह— **अत** इति ॥ ५५ ॥

७ ह. पै. भा.— अतस्तान्येव साधनानि भगवानुवाच– प्रजहाति प्रकर्षेण जहाति परित्यजति यदा कामानिच्छाभेदान् हे पार्थ ! मनोगतान् मनसि प्रविष्टान् । आत्मन्येव प्रत्यगात्मस्वरूप एवाऽऽत्मना स्वेनैव बाह्यलाभनिरपेक्षस्तुष्टः परमार्थदर्शनामृतरसलाभेन अन्यस्मिन्वस्तुनि अलम्प्रत्ययवान्स्थितप्रज्ञः स्थिता प्रज्ञाऽऽत्मानात्मविवेकजा यस्य स स्थितप्रज्ञो विद्वांस्तदोच्यते । त्यक्तपुत्रवित्तलाभः सन्न्यस्यात्माराम आत्मक्रीडावान् स्थितप्रज्ञ इत्यर्थः ॥ ५५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अथास्य प्रश्नद्वयस्य क्रमेणोत्तरं [आह भगवान्]— अत्रेदं प्रथमं तावज्ज्ञानवासिष्ठोक्तं जीवन्मुक्तिप्रकरणादिषु च विद्यारण्यस्वामिभिर्निष्कृष्टं प्रमेयजातमनुसन्धेयम् । समाधियोगस्य सप्त भूमयः— तत्र नित्यानित्यवस्तुविवेकादिपूर्विका मोक्षेच्छा प्रथमा भूमिः; ततो गुरुमुपसृत्य श्रवणमननादिरूपो वेदान्तविचारो द्वितीया भूमिः; ततो निदिध्यासनाभ्यासान्मनस एकाग्रतया सूक्ष्मवस्तुग्रहणयोग्यत्वं तृतीया भूमिः ; ततो वेदान्तवाक्यादपरोक्षब्रह्मसाक्षात्कारश्चतुर्थी भूमिः ; ततः सविकल्पकसमाध्यभ्यासेन निरुद्धे मनसि निर्विकल्पकसमाध्यवस्था पञ्चमी भूमिः ; ततस्तदभ्यासातिरेकेण चिरकालावस्थायिनी सैव षष्ठी भूमिः; ततस्तस्या अपि परिपाकेन सर्वदाऽपि स्वप्रकाशचिदानन्दैकरसे ब्रह्मणि मग्नतया समुद्रमध्यस्थापितकुम्भवदन्तर्बहिःपूर्णत्वं सप्तमी भूमिः । अत्राद्यं भूमिकात्रयं साधनं जाग्रदवस्थेति चोच्यते, जाग्रतीवात्र द्वैतप्रपञ्चसत्यत्वप्रतिभासात् । चतुर्थी भूमिका तु फलं स्वप्नावस्थेति चोच्यते, द्वैतस्य बाधितत्वेऽपि स्वप्न इव तत्प्रतिभासात् । एनां भूमिं प्राप्तो योगी ब्रह्मविदित्युच्यते । पञ्चम्यादयस्तिस्रो भूमयस्तु जीवन्मुक्त्यवान्तरभेदाः ।

ते च निर्विकल्पकसमाध्यभ्यासकृतेन विश्रान्तितारतम्येन सम्पद्यन्ते । तत्र पञ्चमी भूमिः सुषुप्तिरित्युच्यते ; द्वैतप्रतिभासाभावात्, तां प्राप्तस्य योगिनः सति विकल्पे स्वयमेव व्युत्थानाच्च । सोऽयं योगी ब्रह्मविद्वरः । षष्ठी भूमिस्तु गाढसुषुप्तिरित्युच्यते ; तां प्रपन्नस्य योगिनः परप्रयत्नेनैवोत्थानात् ; सोऽयं ब्रह्मविद्वरीयान् । सप्तमी तु तुर्यावस्थेत्युच्यते, तां प्राप्तस्य योगिनः स्वतः परतो वा व्युत्थानमेव नास्ति, जगत्प्रतिभासशून्यतया सर्वदा तन्मयत्वेनैवावस्थानात् । तस्य च देहनिर्वाहो विनैव स्वप्रयत्नं परमेश्वरप्रेरितप्राणवायुनैव निष्पद्यते । यथा हि शिक्षितो बलीवर्दादिः सारथिना मार्गे योजितो विनैव सारथिप्रयत्नं स्वयमेव रथशकटादिकं पुरोवर्तिनं ग्रामं नयति तद्वत् । अत्रैवासम्प्रज्ञातसमाधिप्रतिपादकानि योगशास्त्राणि पर्यवस्यन्ति । एतामेव चावस्थामधिकृत्य भागवते [११ । १३ । ३६] प्रतिपादितम्— 'देहं च नश्वरमवस्थितमुत्थितं वा सिद्धो न पश्यति यतोऽध्यगमत्स्वरूपम् । दैवादुपेतमथ दैववशादपेतं वासो यथा परिहितं मदिरामदान्धः ' इति । तामेनामवस्थां प्राप्तो ब्रह्मविद्वरिष्ठ इति ।

इत्थं स्थिते, पञ्चम्यादयस्तिस्रोऽवस्थाः परस्परतारतम्यवत्योऽसम्प्रज्ञातसमाधयः । एतत्त्रयानुगतं लक्षणमनेन श्लोकेनोच्यते । तथा हि— यदा सर्वान् कामान् प्रजहाति, तदा समाधिस्थः स्थितप्रज्ञ इत्युच्यत इति प्रथममन्वयः । ' सर्वान् ' इत्यनेन स्रक्चन्दनवनितादिष्विव ब्रह्मलोकादिषु अणिमाद्यैश्वर्येषु च ये कामास्तेषामपि हानं विवक्षितम् । तेन च ' कामप्रहाणोक्तिर्निषिद्धकामप्रहाणपरा, स्थितप्रज्ञस्याप्यनिषिद्धकामसम्भवात्' इति वदन्तो माध्वा निरस्ताः; अनिषिद्धकामानामपि लिलक्षयिषितासम्प्रज्ञातसमाधिविरोधित्वात्, " श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य " [तै. उ. २ । ८ । १] इत्यादिश्रुतिविरोधाच्चेत्यन्यत्र विस्तरः; कामादिवृत्तीनां चानात्मधर्मत्वात् । प्रहाणयोग्यताऽस्तीति दर्शयितुं ' मनोगतान् ' इत्युक्तम् । आत्मधर्मत्वे ह्येषां प्रहाणमशक्यम्, वह्न्यौष्ण्यवत् स्वाभाविकधर्माणां धर्मित्यागं विना त्यागायोगात् । मनोधर्मास्त्वेते, " कामः सङ्कल्पः " [बृ. उ. १५ । ३] इत्यादि–

श्रुतेः । अतो मनस्त्यागेन त्यक्तुं शक्या इत्यर्थः । कामग्रहणं च सङ्कल्पादिसकलविधमनोवृत्त्युपलक्षणम् । तथाच सर्वविधमनोवृत्तिशून्यतैव समाधिस्थलक्षणमित्युक्तं भवति। तदेतदभिप्रेत्य पतञ्जलिना सूत्रितम् [पा. यो. १।५१] 'तस्यापि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्बीजः समाधिः' इति।

नन्वेतत्सर्वधीवृत्तिशून्यत्वं सुषुप्तिसाधारणमिति शङ्कां निराकर्तुं प्रजहातीत्युपसर्गः; प्रकर्षेण निर्बीजतया जहाति। सुषुप्तौ हि कामादिवृत्तीनां न निर्बीजतया त्यागः, तद्बीजस्याज्ञानस्य सत्त्वात्। अत एव न तत्रानावृतमखण्डानन्दस्फुरणम्। समाधौ तु न तथेति महान्भेद इति भावः। सर्वकामप्रहाणे हेतुमाह— **आत्मन्येवेति** । निरतिशयानन्दरूपे स्वात्मन्येव सन्तुष्टः, अतोऽतिक्षुद्रकामानन्दत्यागो युक्त एव; 'न केचन जगद्भावास्तत्त्वज्ञं रञ्जयन्त्यमी। नागरं नागरीकान्तं कुग्रामललना इव' इति वासिष्ठोक्तन्यायादिति भावः। आत्मानन्दोऽप्यत्र सम्प्रज्ञातसमाधाविव न मनोवृत्त्योल्लिख्यते, किन्तु स्वप्रकाशचिद्रूपेणात्मनैव। तस्य तोषोऽपि न वृत्तिरूपः। किन्त्वात्मप्रकाश एवेत्याह— **आत्मना तुष्ट इति**; आत्मनैव तुष्ट इत्यर्थः ॥ ५५ ॥

९ व० त० दी०— तत्रोत्तरम्— प्रजहातीति । इदं तत्स्वरूपमुच्यत इत्यर्थः ॥ ५५ ॥

१० पु. अ. त.— भगवान् पृष्टस्य स्थितप्रज्ञस्य परिभाषामाह— **प्रजहातीति** । हे पार्थ मद्वाक्यश्रवणयोग्य !। पृथायाः स्वभक्तायाः पुत्रत्वात् स्ववाक्यश्रवणयोग्यत्वे तथा सम्बोधितवान् । यदा मनोगतान् स्वमनसि स्थितान्, न तु भगवदिच्छया कृपया च प्राप्तव्यान्। भक्त्यादिरूपान् सर्वान् कामान् प्रजहाति प्रकर्षेण त्यजति। स्मरणाभावः प्रकर्षः । ननु कामत्यागे किं फलमित्याशङ्क्याह— **आत्मन्येवेति** । आत्मन्येव स्वात्मस्वरूपभूते भवति। आत्मना स्वस्यैव जीवात्मस्वरूपेण स्वयमेव तदैक्यस्फूर्त्या तुष्ट इत्यर्थः । अयं भावः— कामाः स्वसन्तोषदा भवन्तीति तदर्थयत्नेन तत्पूर्त्या तोषः, स च लौकिक एवातस्तत्यागे चात्मस्फूर्त्या लौकिकसन्तोषो भवत्यात्मगामीति फलम् । यदैतादृशः स्यात्तदा स्थितप्रज्ञो निश्चलबुद्धिः स उच्यते कथ्यत इति ॥ ५५ ॥

११ नी० भा० दी०— एतेषां क्रमेणोत्तराण्याह भगवान्— प्रजहातीत्यादिना । अत्र यान्येव कृतार्थलक्षणानि तानि ज्ञानसाधनानीति मत्वा उपदिश्यन्ते स्थितप्रज्ञलक्षणानि । तेषामकृतार्थेषु यत्नसाध्यत्वात्, कृतार्थेषु स्वाभाविकत्वात्। यथोक्तं 'उत्पन्नात्मप्रबोधस्य ह्यद्वेष्टृत्वादयो गुणाः । भवन्त्ययत्नतस्तस्य न तु साधकरूपिणः' इति। यदाऽयं योगी सर्वान् स्थूलसूक्ष्मकारणशरीरभोग्यान् कामान् काम्यमानान्विषयान् प्रकर्षेण समूलं जहाति त्यजति । कीदृशान् कामान् ? मनोगतान् मनस्येव सङ्कल्पविकल्पात्मके स्थितान्, न तु बहिः । यथोक्तमक्षपादाचार्यैः(?)— 'दोषनिमित्तं रूपादयो विषयाः सङ्कल्पकृताः' [न्या. द.४।२।२] इति। तत्र स्थूलानां कामानां त्याग एकान्तसेवनमात्राद्भवतीति स स्थवीयानेव । विलीनकरणग्रामस्य समनस्कस्य जाग्रद्वासनामयाः स्वप्ने ये कामाः स्फुरन्ति तेषामपि त्यागो भगवद्ध्यानादिरूपसद्वासनाभ्यासबलेन भवति। ये तूपसंहृतकरणस्य सम्प्रज्ञातसमाधिकाले दिव्याः कामाः सङ्कल्पमात्रोपनता दहरविद्यादिषु प्रसिद्धास्तेषामपि त्यागोऽसम्प्रज्ञातसमाध्यभ्यासबलेन भवति। एवं त्रिविधान् कामान् त्यक्त्वा आत्मन्येवाखण्डैकरसे आत्मना स्वेनैव स्वरूपानन्देन तुष्टो बाह्यविषयनिरपेक्षो यदा भवति तदाऽयं स्थितप्रज्ञ इत्युच्यते ॥ ५५ ॥

दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः ।
वीतरागभयक्रोधः स्थितधीर्मुनिरुच्यते ॥ ५६ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— दुःखेष्विति । दुःखेष्वाध्यात्मिकादिषु प्राप्तेषु नोद्विग्नं न प्रक्षुभितं दुःखप्राप्तौ मनो यस्य सोऽयं अनुद्विग्नमनाः। तथा सुखेषु प्राप्तेषु विगता स्पृहा तृष्णा यस्य, नाग्निरिवेन्धनाद्याधाने सुखान्यनु वर्धन्ते स विगतस्पृहः। वीतरागभयक्रोधः—रागश्च भयं च क्रोधश्च, वीता विगता यस्मात् स वीतरागभयक्रोधः स्थितधीः स्थितप्रज्ञो मुनिः सन्न्यासी तदोच्यते ॥ ५६ ॥

२ आ. शां. व्या.— लक्षणभेदानुवादद्वारा विविदिषोरेव कर्तव्यान्तरमुपदिशति— **किञ्चेति** । ज्वरशिरोरोगादिकृतानि दुःखान्याध्यात्मिकानि, आदिशब्देनाऽऽधिभौतिकानि व्याघ्रसर्पादिप्रयुक्तानि, आधिदैविकानि चातिवातवर्षादिनिमित्तानि दुःखानि गृह्यन्ते । तेषूपलब्धेष्वपि नोद्विग्नं मनो यस्य स तथेति सम्बन्धः । 'नोद्विग्नं' इत्येतद्व्याचष्टे— **न प्रक्षुभितमिति** । दुःखानामुक्तानां प्राप्तौ परिहाराक्षमस्य तदनुभवपरिभावितं दुःखमुद्वेगः, तेन सहितं मनो यस्य न भवति स तथेत्याह— **दुःखप्राप्ताविति** । मनो यस्य नोद्विग्नमिति पूर्वेण सम्बन्धः। सुखान्यपि दुःखवत्त्रिविधानीति मत्वा तथेत्युक्तम्।

तेषु प्राप्तेषु सत्सु तेभ्यो विगता स्पृहा तृष्णा यस्य स विगतस्पृह इति योजना । अज्ञस्य हि प्राप्तानि सुखान्यनु विवर्धते तृष्णा, विदुषस्तु नैवमित्यत्र वैधर्म्यदृष्टान्तमाह— **नाग्निरिवे**ति । यथा हि दाह्यस्येन्धनादेरभ्याधाने वह्निरनु विवर्धते तथाऽन्यस्य सुखान्युपनतान्यनुविवर्धमानाऽपि तृष्णा विदुषो न तान्यनु विवर्धते । न हि वह्निरदाह्यमुपनतमपि दग्धुं विवृद्धिमधिगच्छति ; तेन जिज्ञासुना सुखदुःखयोस्तृष्णोद्वेगौ न कर्तव्यावित्यर्थः । रागादयश्च तेन कर्तव्या न भवन्तीत्याह— **वीते**ति । अनुभूताभिनिवेशो विषयेषु रञ्जनात्मकस्तृष्णाभेदो रागः, परेणापकृतस्य गात्रनेत्रादिविकारकारणं भयं, क्रोधस्तु परवशीकृत्याऽऽत्मानं स्वपरापकारप्रवृत्तिहेतुर्बुद्धिवृत्तिविशेषः । मनुत इति मुनिरात्मविदित्यङ्गीकृत्याऽऽह— **सद्व्यासी**ति । सुखादिविषयतृष्णादेः रागादेश्चाभावावस्था तदेत्युच्यते ॥ ५६ ॥

३ रा. भा.— अनन्तरं ज्ञाननिष्ठस्य ततोऽर्वाचीनाऽदूरविप्रकृष्टाऽवस्थोच्यते— प्रियविश्लेषादिदुःखनिमित्तेषूपस्थितेष्वनुद्विग्नमनाः न दुःखीभवति; सुखेषु विगतस्पृहः प्रियेषु सन्निहितेष्वपि विगतस्पृहः वीतरागभयक्रोधः, अनागतेषु स्पृहा रागः, तद्रहितः; प्रियविश्लेषाप्रियागमनहेतुदर्शननिमित्तं दुःखं भयं, तद्रहितः; प्रियविश्लेषाप्रियागमनहेतुभूतचेतनान्तरगतदुःखहेतुभूतस्वमनोविकारः क्रोधः, तद्रहितः; एवम्भूतो मुनिरात्ममननशीलः स्थितधीरित्युच्यते ॥ ५६ ॥

४ वे. ता. चं.— अथैकेन्द्रियसंज्ञाख्यतृतीयावस्थोच्यत इत्याह— **ततोऽर्वाचीने**ति । 'ओ विजी भयचलनयोः' इति धातुरत्र चलनार्थः, 'वीतरागभय–' इति भयस्य पृथगभिधानात्। यद्वा 'अनुद्विग्न...' इति निर्दुःखत्वमात्रं विवक्षितम्। तत एव ' दुःखेषु ' इत्येतदपि दुःखहेतुपरमिति मन्वान आह— **दुःखनिमित्तेष्वि**ति । आदिशब्देनाप्रियागमनसङ्ग्रहः । भयहेतुव्यावृत्त्यर्थमुक्तं— **उपस्थितेष्वि**ति— दुःखोत्पादनप्रवृत्तेष्वित्यर्थः । दुःखशब्दवदेवात्र सुखशब्दस्यापि हेतुपरतां तत्रापि पृथङ्निर्दिष्टरागविषयाद्विलक्षणतां चाह— **प्रियेषु सन्निहितेष्व**पीति। विगतस्पृहवीतरागशब्दयोरपुनरुक्तितां व्यनक्ति— **अनागतेषु स्पृहा राग** इति । स्पृहारागशब्दौ सामान्यविशेषविषयौ। ततश्च विशेषशब्दसन्निधाने गोबलीवर्दन्यायात् सामान्यशब्दस्तद्व्यतिरिक्तपर इति भावः । पुनरुक्तिपरिहाराय भयस्य दुःखविशेषतामाह— **प्रिये**त्यादिना **हेतुदर्शननिमित्तं दुःख**मित्यन्तेन । प्रियविश्लेषाप्रियागमनयोर्दुःखरूपयोः सामग्रीदशामापन्नो यो हेतुः सूचकश्च निमित्तादिकः, तस्य यद्दर्शनं सकलसहकारिसम्पत्त्युत्प्रेक्षागर्भम् , दर्शनमिति ज्ञानमात्रपरं वा ; तेन यद्दुःखं तदानीमेवाङ्गकम्पादिहेतुरुत्पद्यते, तद्भयमित्यर्थः । क्रोधलक्षणे प्रियविश्लेषादिस्त्रैकालिकः , सर्वत्र क्रोधोत्पत्तिदर्शनात् । अचेतनेषु वातातपकण्टकादिषु बाधकेष्वपि क्रोधाभावात् **चेतने**त्युक्तम्। यस्तून्मत्तस्तत्रापि कुप्यति, सोऽपि चेतनत्वाध्यासेन । **अन्तर**शब्देन स्वदुःखहेतुस्वमनोविकारव्यावर्तनम् । स हि तथाविधो निर्वेदादिरूपः स्यात् । क्रोधादात्महननाद्यपि परपीडाभिसन्धिगर्भम् । मनोविकारोऽत्र रजस्तमस्समुन्मेषकृतो व्यापारविशेषः । तदधीनो ज्ञानविशेष इह तच्छब्देनोपचर्यते । मुनिर्मननशील इति व्युत्पत्तिः , तस्य मननस्यात्र साक्षात्करिष्यमाणात्मविषयत्वव्यक्त्यर्थमुक्तम्— **आत्ममननशील** इति। एवमस्यास्तृतीयावस्थाया उद्वेगस्पृहादिविरहसाम्येऽपि औत्सुक्यमात्रक्षमवासनाशेषस्य भस्मच्छन्नदहनवदवस्थितत्वाच्च चतुर्थावस्थातो विशेषः ॥ ५६ ॥

५ आ. मा. भा.— तदेव स्पष्टयत्युत्तरैस्त्रिभिः श्लोकैः । एतान्येव ज्ञानोपायानि; तच्चोक्तम्— ' तद्वै जिज्ञासुभिः साध्यं ज्ञानिनां यत्तु लक्षणम् ' इति । शोभनाध्यासो रागः । ' रसो रागस्तथा रक्तिः शोभनाध्यास इष्यते ' इत्यभिधानम् ॥ ५६ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु लक्षणस्यैवानेनैवोक्तत्वात् किं दुःखेष्वित्यादिना ? इत्यत आह— **तदेवे**ति; उक्तं लक्षणमेव। स्पष्टनं च कामशब्दोपलक्षितदोषान्तरत्यागकथनादिनेति ज्ञेयम् । ननु कामत्यागादीनि ज्ञानसाधनतयोच्यन्ते ' अमानित्वम् ' [१३।७] इत्यादौ। ततो ज्ञानिलक्षणस्य जिज्ञासावतिव्याप्तिरित्यत आह— **एतानी**ति। उप समीपे आयः फललाभो येषां तान्युपायानि साधनानि । सत्यमेतत् । तथापि जिज्ञासौ प्रयत्नसाध्यानि; ज्ञानिनि तु स्वभावसिद्धानीत्यदोष इति भावः । अत्र प्रमाणमाह— **तच्चोक्त**मिति । समुच्चयवादी त्वाह यानीह स्थितप्रज्ञलक्षणान्युच्यन्ते तान्येवापवर्गसाधनानीति 'तद्वै' इत्यनेन दूषयति । ज्ञानसाधनान्येव नापवर्गसाधनानि । यथोक्तम् ' कामकारेण चैके ' [ब्र. सू. ३।४।१५] इति । आनन्दवृद्ध्यर्थता त्वङ्गीकृतैव । ' योगे त्विमां शृणु ' [२।३९] इत्युक्त्वा कथमिदं योगादन्यदुच्यत इत्यतो वा इदमुदितमिति । ' विगतस्पृहः ' इत्यनेनैव ' वीतराग– ' इत्येतद्गतार्थमित्यत आह— **शोभने**ति। अशोभनेषु विषयेषु शोभनत्वभ्रान्तिः ' रसो रागो रक्तिः ' इत्येतैः काम उच्यते तथा शोभनाध्यास उच्यते इत्यर्थः ॥ ५६ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्च— दुःखेष्वाध्यात्मिकादिषु अनुद्विग्नमप्रक्षुभितं मनो यस्य सोऽनुद्विग्नमनाः । तथा सुखेषु प्राप्तेषु विगता स्पृहा तृष्णा यस्य । नाग्निरिवेन्धनाद्याधानेन सुखान्यनुवर्तन्ते

स विगतस्पृहः। वीतरागभयक्रोधः– रागश्च भयं च क्रोधश्च विगता यस्मात्स वीतरागभयक्रोधः। स्थितधीः स्थितप्रज्ञो मुनिर्मननशीलस्तदोच्यते ॥ ५६ ॥

८ वें. व्र. गि.— एवं समाधिस्थस्य लक्षणमुक्तम्; इदानीं व्युत्थितस्य लक्षणमुच्यते। तत्र मूढविलक्षणभाषणादिव्यवहार एव व्युत्थितस्य लक्षणमिति दर्शयन् 'किं प्रभाषेत' इत्यस्योत्तरमाह द्वाभ्याम्—

दुःखेषु प्राप्तेषु अनुद्विग्नमक्षुब्धं मनो यस्य स तथोक्तः, तथा सुखेष्वपि विगता स्पृहा यस्य स तथोक्तः। तत्र सुखदुःखानां प्रारब्धकर्मायत्तचित्तवृत्तिविशेषरूपत्वात् व्युत्थितस्य च प्रारब्धकर्मचित्तवृत्त्योः सत्त्वात् सुखदुःखानि सन्ति। स्पृहोद्वेगौ तद्विषयौ न भवतः। तत्र हेतुः— वीतरागेति। वीता विगता रागो भयं क्रोधश्च यस्मात्स तथोक्तः। वीतरागत्वं स्पृहाभावे हेतुः। शोभनाध्यासो हि रागः स्वविषये स्पृहां जनयति; अतो वीतरागस्य न स्पृहा। वीतभयक्रोधत्वमुद्वेगाभावे हेतुः। भयं हि नाम प्रियविश्लेषाप्रियागमनादिहेतुदर्शनजन्यो दैन्यात्मकश्चित्तवृत्तिविशेषः स्वहेतुभूतप्रियविश्लेषादिप्रयुक्तमुद्वेगं जनयति। वीतभयस्य तु नोद्वेगः। द्वेषोऽपि प्रियविश्लेषादिहेतुपुरुषान्तरगतदुःखकारणीभूतः सन्तापात्मकश्चित्तवृत्तिविशेषः स्वविषयादावुद्वेगं जनयति; वीतक्रोधस्य तु नोद्वेग इति योजनीयम्। एवम्भूतो मुनिः स्थितधीरुच्यते; व्युत्थित इति शेषः।

अत्र 'अनुद्विग्नमना विगतस्पृहो मुनिः' इत्यनेन व्युत्थितस्य लोकविलक्षणं भाषणं दर्शितम्। लोके हि दुःखप्राप्तौ 'धिङ्मां दुःखिनं पाप्मानम्' इत्यनुतापात्मकोद्वेगवचनानि मूढा भाषन्ते। यद्यप्ययमुद्वेगो विवेक इव भाति, तथापि पापानुष्ठानकाल एव चेदयं पापप्रवृत्तिप्रतिबन्धकतया सफलः स्यात्। भोगकाले तु निष्फलत्वाद्भ्रान्तिरेव। एवं सुखप्राप्तावपि 'एतादृशं सुखं मम नित्यं भूयात्' इति स्पृहावचनानि मूढा भाषन्ते। इयमपि तत्कारणधर्ममननुष्ठाय तदाकाङ्क्षारूपत्वात्तामसी चित्तवृत्तिर्भ्रान्तिरेव। एतादृशं वाग्व्यापारं व्युत्थितः स्थितप्रज्ञो न करोति; तस्य भ्रमोपादानाज्ञाननाशात् यथाकथञ्चिद्देहयात्रामात्रनिर्वाहकप्रारब्धकर्मफलस्य भ्रमं विनाऽपि बाधितानुवृत्त्यैवोपपत्तेः; किन्तु स्वानुभवप्रकटनेन शिष्यशिक्षार्थमस्पृहानुद्वेगगमकं मुनिशब्दसूचितं स्वानुभवानुगुणयुक्त्युपबृंहितमेव वदतीति तादृशभाषणव्यवहारस्तस्य लक्षणम्। यद्यपि वीतरागभयक्रोधत्वप्रयुक्तं सुखदुःखप्रियोद्वेगराहित्यं ज्ञानाधिकारिणो जिज्ञासोरप्यस्तीति तद्व्यवहाररूपं स्थितप्रज्ञलक्षणं तत्रातिव्याप्तम्; तथाप्यस्ति विशेषः; उक्तं हि श्रेयोमार्गकारैः— 'विद्यास्थितये प्राग्ये साधनभूताः प्रयत्ननिष्पाद्याः। लक्षणभूतास्तु पुनः स्वभावतस्ते स्थिताः स्थितप्रज्ञे॥ जीवन्मुक्तिरितीमां वदन्त्यवस्थां स्थितात्मसम्बोधाम्। बाधितभेदप्रतिभामबाधितात्मप्रबोधसामर्थ्यात्' इति। एतदभिप्रायेणैव भाष्यकारैरपि [शं. चा.] उक्तम् 'सर्वत्रैव ह्यध्यात्मशास्त्रे कृतार्थलक्षणानि तान्येव साधनान्युपदिश्यन्ते' इति ॥ ५६ ॥

९ व० त० दी०— यानि साधकस्य ज्ञानसाधनानि तानि तस्य स्वाभाविकान्यन्तरङ्गाणि चेत्याह— दुःखेष्विति ॥ ५६ ॥

१० पु. अ. त.—किञ्च। दुःखेषु अनुद्विग्नं मनो यस्य, सुखेषु च विगता स्पृहा इच्छा यस्य, तादृशो मुनिः मननधर्मयुक्तः स्थितधीः स्थितप्रज्ञ उच्यते। ननु दुःखानुद्वेगे सुखस्पृहाभावे च किं स्यात्? अत आह— वीतरागभयक्रोध इति। विगता रागभयक्रोधा यस्मात्तादृशः स्यात्, एतदेव फलम्। इयं परिभाषा स्थितप्रज्ञस्येति भावः ॥ ५६ ॥

११ नी० भा० दी०— दुःखेषु शस्त्रपातादिषु दुःखसाधनेषु प्राप्तेष्वपि अनुद्विग्नमना अचञ्चलमनाः। वक्ष्यति च– 'यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुरुणाऽपि विचाल्यते' [६।२२] इति। सुखेषु सुखसाधनेषु स्रक्चन्दनादिषु प्राप्तेष्वपि विगतस्पृहो निवृत्तिकत्वाद्भवति। अत एव वीताः रागभयक्रोधा यस्मात् स तथा। न हि तस्यामवस्थायां रागादयो दुःखादयो वा सम्भवन्ति। एवंविधः समाधिस्थः स्थितधीः स्थितप्रज्ञ उच्यते ॥ ५६ ॥

यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम्।
नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५७ ॥
यदा संहरते चायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५८ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— यः सर्वत्रेति ॥ यो मुनिः सर्वत्र देहजीवितादिष्वपि अनभिस्नेहोऽभिस्नेहवर्जितस्तत्तत् प्राप्य शुभाशुभं तत्तत् शुभमशुभं वा लब्ध्वा नाऽभिनन्दति न द्वेष्टि, शुभं प्राप्य

न तुष्यति न हृष्यति, अशुभं च प्राप्य न द्वेष्टीत्यर्थः। तस्यैवं हर्षविषादवर्जितस्य विवेकजा प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५७ ॥ किञ्च– यदा संहरते इति। यदा संहरते सम्यगुपसंहरते चायं ज्ञाननिष्ठायां प्रवृत्तो यतिः, कूर्मोऽङ्गानीव– यथा कूर्मो भयात् स्वान्यङ्गानि उपसंहरति सर्वशः सर्वतः,--एवं ज्ञाननिष्ठ इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यः सर्वविषयेभ्य उपसंहरते, तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता--इत्युक्तार्थं वाक्यम् ॥५८॥

२ आ. शां. व्या.— लक्षणभेदानुवादद्वारा विविदिषोरेव कर्तव्यान्तरमुपादिशति— किञ्चेति। विवेकवतो विविदिषोर्विवेकजन्या प्रज्ञा कथं प्रतिष्ठां प्रतिपद्यतामित्याशङ्कयाऽऽह— यः सर्वत्रेति। ननु देहजीवितादौ स्पृहा शुभाशुभप्राप्तौ हर्षविषादौ विदुषो विविदिषोश्चावर्जनीयाविति प्रज्ञास्थैर्यासिद्धिस्तत्राऽऽह— यो मुनिरिति। तत्तदिति शोभनवत्त्वेनाशोभनवत्त्वेन वा प्रसिद्धत्वं प्रतिनिर्दिश्यते। तदेव विभजते— शुभमिति। विषयेष्वभिष्वङ्गाभावः शुभादिप्राप्तौ हर्षाद्यभावश्च प्रज्ञास्थैर्ये कारणमित्याह— तस्येति ॥ ५७ ॥ जिज्ञासोरेव कर्तव्यान्तरं सूचयति— किञ्चेति। इन्द्रियाणां विषयेभ्यो वैमुख्यस्य प्रज्ञास्थैर्यकारणत्वादादौ जिज्ञासुना तदनुष्ठेयमित्याह– यदेति। मुमुक्षुणा मोक्षहेतुं प्रज्ञां प्रार्थयमानेन सर्वेभ्यो विषयेभ्यः सर्वाणीन्द्रियाणि विमुखानि कर्तव्यानीति श्लोकव्याख्यानेन कथयति— यदेत्यादिना। उपसंहारः स्ववशत्वापादनं, तस्य च सम्यक्त्वमतिदृढत्वम्। अयमिति प्रकृतस्थितप्रज्ञग्रहणं व्यावर्तयति— ज्ञाननिष्ठायामिति। इन्द्रियोपसंहारस्य प्रलयरूपत्वं व्यावर्त्य सङ्कोचात्मकत्वं दृष्टान्तेन दर्शयति— कूर्म इति। दृष्टान्तं व्याकरोति— यथेति। दार्ष्टान्तिके योजयन् ज्ञाननिष्ठपदं तत्र प्रवर्तयति— एवमिति। इन्द्रियाणां विषयेभ्यो वैमुख्यकरणं प्रज्ञास्थैर्यहेतुरित्युक्तमुपसंहरति– तस्येति ॥ ५८ ॥

३ रा. भा.— ततोऽर्वाचीनदशा प्रोच्यते– य इति। यः सर्वत्र प्रियेष्वनभिस्नेह उदासीनः, प्रियसंश्लेषविश्लेषरूपं शुभाशुभं प्राप्याभिनन्दनद्वेषरहितः, सोऽपि स्थितप्रज्ञः ॥ ५७ ॥ ततोऽर्वाचीनदशामाह— यदेति। यदेन्द्रियाणीन्द्रियार्थान् स्प्रष्टुमुद्युक्तानि, तदैव कूर्मोऽङ्गानीवेन्द्रियार्थेभ्यः सर्वशः प्रतिसंहृत्य मन आत्मन्यवस्थापयति, सोऽपि स्थितप्रज्ञः ॥ ५८ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ व्यतिरेकसंज्ञाख्या द्वितीया दशोच्यते इत्याह— ततोऽर्वाचीनदशेति। अप्रियेषु स्नेहप्रसङ्गाभावात् प्रियमात्रविषयः 'सर्वत्र' इतिशब्द इति दर्शयति— प्रियेष्विति। अभिस्नेहस्य प्रवृत्तिपर्यन्ततया तदभावोऽत्र तद्विशेषोपादानवृत्तिराहित्यपर्यन्त इत्याह— उदासीन इति। एतेन प्रियेत्यादिना च व्यतिरेकसंज्ञात्वं व्यनक्ति। अपक्वान् कषायान् पक्वेभ्यः पृथगनुसन्धाय तेषामपि पाकापादनदशा हि व्यतिरेकसंज्ञा। तत्र स्वयम्प्रियेषु प्रवृत्तिरहितो दैवागतप्रियसंश्लेषविश्लेषयोश्चाभिनन्दनादिरहित इत्युक्ते पक्वेतरेषां रागादीनां पाकाभिलाषेण मनोव्यापारविशेषनिवारणमुक्तं स्यात्। अभिनन्दनं चात्राभितो नन्दनम्; अनुबन्धिषु कालान्तरेषु च प्रीत्यनुवृत्तिहेतुभूतनन्दनमित्यर्थः। एवं द्वेषेऽपि ॥ ५७ ॥ अथ यतमानसंज्ञाख्या प्रथमा दशोच्यते इत्याह— ततोऽर्वाचीनदशेति। प्रसक्तप्रतिषेधार्थमाह— स्प्रष्टुमुद्युक्तानीति। तेन वार्धकरोगादिप्रयुक्ताशक्तिसुषुप्त्यादिकृतनिवृत्तिव्यवच्छेदः। तदैवेति भोगानन्तरनिवृत्तिव्युदासः। 'कूर्मोऽङ्गानीव' इत्यनेनेन्द्रियाणां सङ्कल्पविशेषमात्रनियाम्यत्वमुच्यते। सर्वश इति विलोकनभाषणविलासपरिहासादिनिवृत्तिपरः विषयदोषदर्शनादिहेतुप्रकारपरो वा। प्रतिसंहृत्य इत्यनेनेन्द्रियनिरोधस्यात्ममननाङ्गता दर्शिता। अत्र च ज्ञाननिष्ठावस्थाविशेषप्रकरणे सुषुप्त्यादिविलक्षणव्यापारोपरतिः तत्साध्यात्मगोचरमनोवस्थापनपर्यन्ता विवक्षितेत्याह— मन आत्मनीति ॥ ५८ ॥

५ आ. मा. भा.— सर्वत्रानभिस्नेहत्वाच्छुभाशुभं प्राप्य नाभिनन्दति न द्वेष्टि ॥ ५७ ॥ ५८ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'वीतरागभयक्रोधः' [२।५६] इत्युक्तत्वान्न द्वेष्टीति पुनरुक्तिरित्यत आह— सर्वत्रेति। सकारणकद्वेषवर्जितत्वमत्रोच्यत इत्यर्थः ॥ ५७ ॥ यदा संहरत इति ॥ ५८ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्च– यो मुनिः सर्वत्र स्वदेहजीवनादिष्वनभिस्नेहोऽभिस्नेहवर्जितः। तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम्--तत्तच्छुभाशुभं लब्ध्वा नाभिनन्दति न हृष्यति न द्वेष्टि; न विषादं करोतीत्यर्थः। तस्यैवं हर्षविषादवर्जितस्य विवेकजा प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५७ ॥ किञ्च– यदा संहरते सम्यगुपसंहरति, अयं ज्ञाननिष्ठायां प्रवृत्तो मुनिः कूर्मोऽङ्गानीव– यथा कूर्मोऽभ्यासात्स्वाङ्गान्युपसंहरति, तस्य सर्वशः सर्वतः–एवं ज्ञाननिष्ठ इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यः सर्वविषयेभ्य उपसंहरति, तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठितेत्युक्तार्थं वाक्यम् ॥ ५८ ॥

८ वें. व्र. गि.— सुखहेतुस्वकलत्रादिकं शुभम् । तद्गुणप्रशंसार्था हर्षरूपा धीवृत्तिरभिनन्दः । अत्र गुणप्रशंसायाः परप्ररोचनार्थत्वाभावेन व्यर्थत्वात्तद्धेतुरभिनन्दस्तामसः । एवं दुःखहेतुपरकीयविद्यादिकमशुभम् । तन्निन्दार्थममर्षणरूपा धीवृत्तिर्द्वेषः । सोऽपि तामस एव, निन्दाया निवारणार्थत्वाभावेन व्यर्थत्वात् । एतावभिनन्दद्वेषौ भ्रान्तिरूपौ व्युत्थिते न सम्भवतः । अत्र हेतुः— सर्वत्रानभिस्नेह इति । सर्वत्र देहजीवितादावप्यनभिस्नेहः । स्नेहो नाम प्रेमापरपर्यायस्तामसो धीवृत्तिविशेषः, यस्मिन्सत्यन्यदीये वृद्धिहानी स्वस्मिन्नारोप्याभिनन्दद्वेषौ पुरुषः करोति । तद्रहितोऽनभिस्नेहः । एवम्भूतः प्रारब्धोपनतं शुभाशुभं प्राप्याभिनन्दद्वेषवर्जित उदासीनतयैव भाषते स व्युत्थितः स्थितप्रज्ञ इत्यर्थः ॥ ५७ ॥

अथ 'किमासीत' इत्यस्योत्तरमाह षड्भिः— अयं व्युत्थितः सर्वशः सर्वाणीन्द्रियाणि इन्द्रियार्थेभ्यो विषयेभ्यो यदा संहरते नियच्छति प्रत्याहरति तदा तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता । अनायासेनोपसंहारे दृष्टान्तः— कूर्म इति । यथा कूर्मः करचरणादीन्ययत्नेनैवाकर्षति, तद्वदित्यर्थः । अनेन व्युत्थानविक्षिप्तानीन्द्रियाणि पुनरुपसंहृत्य समाध्यर्थमेव स्थितप्रज्ञस्योपवेशनमित्युक्तं भवति ॥ ५८ ॥

९ व० त० दी०— 'किं प्रभाषेत ?' इत्यस्योत्तरमाह— यः सर्वत्रेति । इहामुत्र विरागवान् नाभिनन्दति । न द्वेष्टीति रागद्वेषवचनं न भाषत इत्यर्थः । तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिताऽवसेया ॥ ५७ ॥ 'किमासीत ?' इत्यस्योत्तरमाह— चतुर्भिः । यदेति विषयेभ्य इन्द्रियाणि संहरते प्रत्याहृत्यास्ते । अनायासेनैकत्र संहारे दृष्टान्तः— अङ्गानि करचरणादीनि यथा स्वभावतः कूर्मः संहरते तद्वत् ॥ ५८ ॥

१० पु. अ. त.— 'कथं भाषेत' इत्यस्योत्तरमाह – यः सर्वत्रेति । यः सर्वत्र संसारे अनभिस्नेहः स्नेहरहितस्तत्तच्छुभमशुभं च प्राप्य नाभिनन्दति, न द्वेष्टि, शुभं लौकिकानुकूलं प्राप्य न प्रशंसति, अशुभं तत्प्रतिकूलमवाप्य न द्वेष्टि न विपरीतं वदति, तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता सर्वोत्तमेत्यर्थः । अयमर्थः—यः सुहृदामनुकूलतयाऽभिनन्दनं करोति, तस्य सर्वत्र भगवदीयत्वे वैषम्यं स्यात् । प्रतिकूलकर्तृषु तद्धर्मस्फूर्त्या तं निन्दति भगवत्स्मृतिर्विस्मृता स्यात् । अतः सर्वत्र भगवन्मयत्वं ज्ञात्वा शुभाशुभविवेकरहितः शुभमेव भाषते स उत्तम इत्यर्थः ॥५७॥ 'कथं तिष्ठेत्' इत्यत्रोत्तरमाह- यदा संहरत इति । यदा अयं सर्वशः सर्वत्र इन्द्रियार्थेभ्य इन्द्रियभोग्येभ्य इन्द्रियाणि संहरते तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता भवतीत्यर्थः । अत्र दृष्टान्तमाह— कूर्मोऽङ्गानीवेति । यथा कूर्मः करचरणाद्यङ्गानि स्वभावादपकर्षति । कूर्मदृष्टान्तेन भोग्यदर्शनात् स्वत एवेन्द्रियनिवृत्तिः स्वभावतः स्यात्, तथा संहरणं कर्तव्यं, नित्यमिन्द्रियनियमं कुर्वंस्तिष्ठेदित्यर्थः ॥ ५८ ॥

११ नी० भा० दी०--'स्थितधीः किं प्रभाषेत ?' [२।५४] इत्यस्योत्तरमाह–यः सर्वत्रेति । सर्वेषु धनदारदेहजीवनादिषु अनभिस्नेहः । अभिस्नेहवान्हि धनदारादिषु विकलेषु सकलेषु वा 'अहमेव विकलः सकलोऽस्मि' इति दैन्यदर्पोपेतः पूर्वापरानुसन्धानरहितो जल्पति; अयं तु न तथेति भावः । तथा शुभं प्राप्य नाभिनन्दति सन्तुष्टो भूत्वा शुभप्रापयितारं न प्रशंसति, तथाऽशुभं प्राप्य न द्वेष्टि, दुःखी भूत्वा अशुभप्रापयितारं न निन्दति यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५७ ॥ 'किमासीत?' [२।५४] इत्यस्योत्तरमाह-- यदेति । इन्द्रियार्थेभ्यः शब्दादिविषयेभ्यः प्रारब्धकर्मवशेन व्युत्थितोऽपि योगी द्वैतदर्शनादुद्विग्नः सन् निरोधसंस्कारप्राबल्यात् प्रीत्या समाधिमनुतिष्ठन्नेवास्ते इत्यर्थः । शेषं स्पष्टम् ॥ ५८ ॥

इन्द्रियाणां विषयवैमुख्येऽपि तद्रागानुवृत्तिनिवृत्तिद्वारा ज्ञाननिष्ठाप्राप्त्युपायः ।

विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः ।
रसवर्जं, रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ ५९ ॥

१ शां. भा.— तत्र विषयाननाहरत आतुरस्यापीन्द्रियाणि निवर्तन्ते कूर्मोऽङ्गानीव संह्रियन्ते, न तु तद्विषयो रागः । स कथं संह्रियत इति ? उच्यते– विषया इति । यद्यपि विषयाः विषयोपलक्षितानि विषयशब्दवाच्यानीन्द्रियाणि; अथवा विषया एव निराहारस्य अनाह्रियमाणविषयस्य कष्टे [काष्ठ-] तपसि स्थितस्य मूर्खस्यापि विनिवर्तन्ते देहिनो देहवतो रसवर्जं रसो रागो विषयेषु यस्तं वर्जयित्वा । रसशब्दो रागे प्रसिद्धः 'स्वरसेन प्रवृत्तः' 'रसिकः' 'रसज्ञः' इत्यादिदर्शनात् । सोऽपि रसो रञ्जनरूपः सूक्ष्मोऽस्य यतेः परं परमार्थतत्त्वं ब्रह्म दृष्ट्वोपलभ्य 'अहमेव तत्' इति वर्तमानस्य निवर्तते निर्बीजं विषयविज्ञानं सम्पद्यते इत्यर्थः । नासति सम्यग्दर्शने रसस्योच्छेदः, तस्मात् सम्यग्दर्शनात्मिकायाः प्रज्ञायाः स्थैर्यं कर्तव्यमित्यभिप्रायः ॥ ५९ ॥

२ आ. शां. व्या.— इन्द्रियाणां विषयेभ्यो वैमुख्येऽपि तद्विषये रागानुवृत्तौ कथं प्रज्ञालाभः स्यात्? इति शङ्कते- **तत्रे**ति। व्यवहारभूमिः सप्तम्यर्थः । विषयाननाहरतस्तदुपभोगविमुखस्येत्यर्थः । रागश्चेन्नोपसंह्रियते, न तर्हि प्रज्ञालाभः सम्भवति, रागस्य तत्परिपन्थित्वादिति मत्वाऽऽह — **स कथ**मिति । रागनिवृत्त्युपायमुपदिशन्नुत्तरमाह— **उच्यत** इति । विषयोपभोगपराङ्मुखस्य कुतो विषयपरावृत्तिस्तत्परावृत्तिश्चाप्रस्तुता ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **यद्यपी**ति। 'निराहारस्य' इत्यस्य व्याख्यानमनाह्रियमाणविषयस्येति । यो हि विषयप्रवणो न भवति तस्याऽऽत्यन्तिके तपसि क्लेशात्मके व्यवस्थितस्य विद्याहीनस्यापीन्द्रियाणि विषयेभ्यः सकाशाद्यद्यपि संह्रियन्ते तथापि रागोऽवशिष्यते । स च तत्त्वज्ञानादुच्छिद्यत इत्यर्थः । रसशब्दस्य माधुर्यादिषड्विधरसविषयत्वं निषेधति— **रसशब्द** इति। वृद्धप्रयोगमन्तरेण कथं प्रसिद्धिरित्याशङ्क्याऽऽह— **स्वरसेने**ति । स्वेच्छयेति यावत् । रसिकः स्वेच्छावशवर्ती रसज्ञो विवक्षितापेक्षितज्ञातेत्यर्थः । **कथं तर्हि** तस्य निवृत्तिस्तत्राऽऽह— **सोऽपी**ति । दृष्टिमेवोपलब्धिपर्यायां स्पष्टयति— **अहमेवे**ति । रागापगमे सिद्धमर्थमाह— **निर्बीज**मिति । ननु सम्यग्ज्ञानमन्तरेण रागो नापगच्छतीति चेत्तदपगमादृते रागवतः सम्यग्ज्ञानोदयायोगादितरेतराश्रयतेति नेत्याह— **नासती**ति। इन्द्रियाणां विषयपारवश्ये विवेकद्वारा परिहृते स्थूलो रागो व्यावर्तते । ततश्च सम्यग्ज्ञानोत्पत्त्या सूक्ष्मस्यापि रागस्य सर्वात्मना निवृत्त्युपपत्तेर्नेतरेतराश्रयतेत्यर्थः । प्रज्ञास्थैर्यस्य सफलत्वे स्थिते फलितमाह— **तस्मा**दिति ॥ ५९ ॥

३ रा. भा.— एवं चतुर्विधा ज्ञाननिष्ठा पूर्वपूर्वोत्तरोत्तरनिष्पाद्येति प्रतिपादितम् ; इदानीं ज्ञाननिष्ठाया दुष्प्रापतां तत्प्राप्त्युपायं चाह– विषया इति । इन्द्रियाणामाहारा विषयाः, निराहारस्य विषयेभ्यः प्रत्याहृतेन्द्रियस्य देहिनो विषया विनिवर्तमाना रसवर्जं विनिवर्तन्ते; रसो रागः, विषयरागो न निवर्तत इत्यर्थः । रसो रागोऽप्यात्मस्वरूपं विषयेभ्यः परं सुखतरं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ ५९ ॥

४ वे. ता. चं.— किमर्थमिदमवस्थाचतुष्टयं विभज्योपदिश्यत इत्यत आह–**एव**मिति । प्रथमं बाह्येन्द्रियाणि विषयेभ्यः प्रतिसंहृत्य मन आत्मनि व्यवस्थापयितुं यतेत; इयं **यतमानसंज्ञा** । अथ बलात्संहृतान्यपि बाह्येन्द्रियाणि सावशेषरागद्वेषादिदोषकलुषितं मनः पुनः पुनरवसरे प्रेरयेत्,स्वयं चात्मनि स्थातुं न शक्नुयात्;अतः पक्वावशिष्टरागद्वेषादीनौदासीन्यानभिनन्दनादिक्रमेण पचेत्; इयं **व्यतिरेकसंज्ञा** । ततः पक्वेऽपि दोषशेषे अनादिविषयानुभवभावितवासनामात्रमात्मानमनुबुभूषन्तीं शेमुषीं प्रति बिभत्सेत्; तत्र निरतिशयानन्दरूपमात्मानं पुरुषद्वेषिण्या योषित इव युवानं प्रदर्श्यप्रदर्श्य क्रमादात्मनि तोषं समुत्पाद्य तेन तोषविशेषेण दवीयसा च स्मृतिविधुरेण कालेन बाह्यविषयवासनाजालमुन्मूलयितुमीहेत; सेयं **एकेन्द्रियसंज्ञा** । या पुनः समस्तवासनाविलयादौत्सुक्यमात्रस्याप्यसम्भवेन परमवैराग्यदशा, सा **वशीकारसंज्ञा** । ज्ञाननिष्ठाकाष्ठा योगाख्यमात्मावलोकनं साधयति । तच्चावलोकनं परम्परया निरतिशयपुरुषार्थभूतामृतत्वाय कल्पत इति दर्शितं भवति । कामानां तथात्वेनादर्शनं तथा दृश्यमानेष्वपि निस्सङ्गतासङ्गलेशेन भुज्यमानेष्वपि नातिस्नेहः; प्रचुरेऽपि रागे तन्निरोधसंरम्भ इति चावस्थावैषम्यम् , आत्मरतित्वं तस्य स्वरूपम् , 'आश्चर्यवद्वदति' [२।२९] इति तस्य तदेकभाषणं तदनुसन्धानरूपं तदासनं, तत्प्राप्त्यर्थप्रवृत्तिरूपं तस्य व्रजनं चेति प्रश्नचतुष्कोत्तरं सिद्धम् ।

अथोत्तरप्रकरणं पूर्वेण पृथगर्थं प्रदर्श्य सङ्गमयन्नवतारयति— **इदानी**मिति । ज्ञाननिष्ठायाश्चतुर्विधाया अपीति शेषः । 'निराहारस्य' इत्यनेन भोजननिषेधभ्रमं व्युदस्यति— **इन्द्रियाणा**मित्यादिना । 'न चैकान्तमनश्नतः' [६।१६] 'युक्ताहारविहारस्य' [६।१७] इति हि वक्ष्यते। अन्यत्रापि 'अत्याशनादतीपानात्' [तै. ना. १।३४] इति ह्युच्यते। मोक्षधर्मे च 'दशैतानीन्द्रियोक्तानि द्वाराण्याहारसिद्धये' [म. भा. शां. मो.] इति सर्वेन्द्रियविषयाणामाहारशब्देन ग्रहणं दृष्टम् , न च प्रसिद्धाहारनिषेधमात्रादशेषविषयनिवृत्तिः, तस्य कतिपयेन्द्रियविषयत्वादिति भावः। 'रसवर्जं' इत्येतावति वाक्यतात्पर्यमिति द्योतनाय विनिवर्तमाना इत्यनूदितम् । आत्मगोचररागव्यवच्छेदायाह— **विषयराग** इति । प्रस्तुता एव विषयाः परमिति निर्देशस्यावधित्वमर्हन्तीति **विषयेभ्य** इत्युक्तम् । कालादिकृतपरत्वमात्रस्यानुपयुक्तत्वाद्विषयरागनिवर्तनौपयिकं परशब्दार्थमाह— **सुखतर**मिति । विषया हि सुखरूपाः, आत्मस्वरूपं तु ततोऽप्यतिशयेन सुखरूपम् । अत्र 'दृष्ट्वा निवर्तते' इति दर्शनस्य रागकर्तृकतया निर्देश औपचारिकः । यद्वा दृष्ट्वा स्थितस्यास्य देहिनो रागो निवर्तत इत्यन्वयः । एवमात्मदर्शनेन विना विषयरागो न निवर्तत इत्युक्तम् ॥ ५९ ॥

५ आ. मा. भा.— न चैतल्लक्षणं ज्ञानमयत्नतो भवतीत्याहोत्तरश्लोकैः । निराहारत्वेन विषयभोगसामर्थ्याभाव एव भवति, इतरविषयाकाङ्क्षाभावो वा; रसाकाङ्क्षादिर्न निवर्तते, स त्वपरोक्षज्ञानादेव निवर्तत इत्याह— विषया इति । 'इन्द्रियाणि जयन्त्याशु निराहारा मनीषिणः । वर्जयित्वा तु रसनमसौ रस्ये हि वर्धते' इति वचनाद्भागवते [११।८।२०] रसशब्दस्य रागवाचित्वाच्च ॥५९॥

६ ज. प्र. दी.— 'विषया विनिवर्तन्ते' इत्यादिश्लोकत्रयान्तेऽपि 'तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता' [२।६१] इत्युक्तत्वादिदमपि लक्षणविवरणमिति भ्रान्तिः स्यात्तन्निरासार्थमाह—**न चेति**। एतल्लक्षणं यस्माद्भवति तदेतल्लक्षणम्। अयत्नतोऽल्पयत्नतः 'अनुदरा कन्या' इति यथा। यद्येवँल्लक्षणकं ज्ञानं तर्हि सर्वोऽपि जनः कस्मान्न तत्साधयति कामाद्युपद्रवपरिहारार्थम्? किं दन्दह्यमानशिरा इव बम्भ्रमीति? अतो नास्त्येवेदं ज्ञानिषु लक्षणमित्याशङ्कापरिहारार्थमिति शेषः। त्रिभिरित्यनुवर्तते ज्ञानस्याल्पप्रयत्नासाध्यत्वमत्र न प्रतीयत इत्याशङ्क्योपोद्धातप्रक्रिययेन्द्रियजयस्य तावन्महाप्रयत्नसाध्यत्वमाद्येन श्लोकेनोच्यत इति भावेन तं व्याचष्टे— **निराहारत्वेनेति**; एतेन 'रसवर्जं' इत्येतदन्तस्य वाक्यस्यार्थ उक्तः। एवशब्देन 'रसवर्जं' इत्येतद्व्याचष्टे। तथा हि निराहारस्य देहिनः। तेन निराहारत्वेनेति यावत्। विषया रूपादयः। तद्भोगसामर्थ्यानीन्द्रियाण्यनेनोपलक्ष्यन्ते, तानि विनिवर्तन्ते। रसवर्जं रसो रागः तं वर्जयित्वा विषयाभिलाषश्चैतसिको निराहारत्वेन न निवर्तत इति। अस्यैवार्थान्तरमाह—**इतरेति**। आकाङ्क्षाशब्देन भोगशक्तयोऽपि लक्ष्यन्ते। 'रसवर्जं' इत्यस्यार्थो रसाकाङ्क्षादिरिति। ततश्चेयं योजना—निराहारत्वेन रसादितरे विषयाः तद्भोगशक्तयः तदाकाङ्क्षाश्चेति यावत्, विनिवर्तन्ते। रसं वर्जयित्वा मनसो रसविषयाकाङ्क्षा रसनेन्द्रियस्य तद्भोगशक्तिश्च न निवर्तत इति। रसोऽपीत्यस्यार्थमाह— **स त्विति**। आद्येऽर्थे स रसः सर्वविषयविषयो रागः। द्वितीये स रसः तद्भोगशक्तिः तदाकाङ्क्षा च। उक्तमर्थं श्लोकारूढं करोति— **इत्याहेति**। द्वितीयार्थे प्रमाणमाह— **इन्द्रियाणीति**। जयन्ति भोगशक्तिक्षयेण च रागक्षयेण च। असौ रसना तु रस्ये विषये प्रकारद्वयेन च वर्धते। आद्यमर्थमुपपादयति- **रसेति**। उक्तं युक्तमित्युभयत्र शेषः। रसशब्दस्य रागवाचित्वं उक्ताभिधानादवगन्तव्यम्। अचेतने चेतनवदुपचाराद्रसः परं दृष्ट्वा निवर्तते इति युक्तम्।

अयमर्थसङ्ग्रहः— यदा बाह्येन्द्रियाणि विषयैः सन्निकृष्यन्ते तदा तद्द्वारा मनस्तत्र प्रवर्तते, प्रवृत्ते च मनसि रागो भवति, तत आत्मनः क्षोभ इति। एवं इन्द्रियाणामविजयः। यो हि यं व्याकुलं करोति स तेन जित इत्युच्यते। यदा तु बाह्येन्द्रियाणि विषयसन्निधानेऽपि न तैः सन्निकृष्यन्ते, सन्निष्टान्यपि न मनस्तदाभिमुखेनाहरन्ति, आहृतेऽपि मनसि न विषयरागो जायते, तदा नात्मनः क्षोभो भवतीत्येष इन्द्रियजयः। सोऽयं सङ्ग्रहेण द्वेधा— बाह्येन्द्रियाणां शक्तिक्षयान्मनसो रागक्षयाच्च। एतत् द्वयं च पुरुषभेदेनोक्तप्रकारद्वयेन निराहारत्वब्रह्मसाक्षात्काराभ्यां भवतीत्येवमिन्द्रियजयस्य महाप्रयत्नसाध्यत्वमिति ॥ ५९ ॥

७ ह. पै. भा.— तत्र विषयाननाहरन्नभ्यासात्कूर्मोऽङ्गानीवेन्द्रियाण्यर्थेभ्य उपसंहरति, अतस्तस्यापि प्रज्ञा प्रतिष्ठिता स्यादित्यत आह— यद्यपि विषयोपलक्षितानि विषयशब्दवाच्यानीन्द्रियाणि निराहारस्यानाह्रियमाणविषयस्याऽऽतुरस्य काष्ठतपसि स्थितस्य मूर्खस्यापीन्द्रियाणि निवर्तन्ते न व्याप्रियन्ते, देहिनो देहवतः। मूढमदग्राहेण क्रियमाणं तपः काष्ठतपः। रसवर्जं 'रसो रागो रसिको रसज्ञः' इति प्रयोगदर्शनाद्रागं वर्जयित्वा। स्थितप्रज्ञालक्षणं तु रागेण सहेन्द्रियाणां विषयेभ्यो व्यावृत्तिरभिमता। कथं तर्हि विषयेभ्यो रागस्य निवृत्तिः? इति चेत्, रसोऽप्यस्य यतेः परं परमात्मानं दृष्ट्वोपलभ्य 'अहमेव तदिदम्भूतः' इति निवर्तते। निर्बीजरागः सम्पद्यत इत्यर्थः। नासति सम्यग्दर्शने रागस्योच्छेदः। तस्मात्सम्यग्दर्शनात्मिकायाः प्रज्ञायाः स्थैर्यं कर्तव्यमित्यभिप्रायः॥ ५९॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु मूढोऽप्यातुरतावस्थायामिन्द्रियाणि विषयेभ्यः प्रत्याहरति; तत्कथमयं व्यवहारो लोकविलक्षणः? स्थितप्रज्ञासाधारण इत्याशङ्क्य भेदमाह— इन्द्रियाणामाहारा विषयाः, निराहारस्य विषयेभ्यः प्रत्याहृतेन्द्रियस्य देहिन आतुरादेर्विषयाः तद्भोगसमर्थानीन्द्रियाणि विनिवर्तन्ते, किन्तु रसवर्जं, विनिवर्तन्त इत्यनुषङ्गः। रसो रागः, 'शृङ्गारादौ [विषे वीर्ये गुणे] गुणे वीर्ये बले रागे द्रवे रसः' [अमरः ३।३।२२६] इति निघण्टुः। विषयाभिलाषस्तु न निवर्तत इत्यर्थः। अस्य तु स्थितप्रज्ञस्य परं निरतिशयानन्दरूपं ब्रह्म दृष्ट्वा साक्षात्कृत्य स्थितस्य स रसोऽपि विषयाभिलाषोऽपि निवर्तते स्वोपादानाज्ञाननाशान्निर्बीजो भवति। श्रूयते हि "किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं लोकः" [बृ. उ. ४।४।२२] इत्यात्मदर्शिनो विषयरागनिवृत्तिः। तथा च सरागविषयप्रत्याहृतेन्द्रियत्वव्यवहारः स्थितप्रज्ञस्यैवेति न मूढेऽतिव्याप्तिरिति भावः ॥ ५९ ॥

९ व० त० दी०— यतो निराहारस्य विषयेभ्यः प्रत्याहृतेन्द्रियस्य सतः विषया विनिवर्त्तन्ते, नान्यस्य निराहारस्य रसवर्जं विषया वा निवर्त्तन्ते, न तु रसस्तदिन्द्रियस्य सर्वबलवत्त्वात्साधकाकर्षकत्वाच्च। रसनिवृत्त्युपायमाह— रसोऽपि अस्य सिद्धस्य स्थिरधियः परमात्मानमानन्दमनुभूय निवर्त्तते; महानन्दाग्रेऽल्पानन्दवस्तुनि सर्वस्य प्रवृत्त्यसम्भवनियमात्। अग्रे चैतस्यासनभाषणमननव्रतान्यात्मनिष्ठायुक्तानि लक्षितानि ॥ ५९ ॥

१० पु. अ. त.— ननु इन्द्रियाणामन्नाद्यभावेनेन्द्रियविषयेषु प्रवृत्तिः कथं? कथं न तेषामपि स्थितप्रज्ञता? इत्याशङ्क्याह— विषया इति। निराहारस्य देहिनो विषया विनिवर्तन्ते, तत्सत्यमित्यर्थः। परन्तु रसवर्जं; रसो नाम तदनु-

भवार्थाभिलाषस्तद्वर्ज तद्गृहीतमित्यर्थः । 'देहिनः' इति पदेन तेषां देहाध्यासोऽपि न निवर्तत इति ज्ञापितम् । अस्य स्थितप्रज्ञस्य रसोऽपि तदभिलाषोऽपि परमुत्कृष्टं भगवदीयरसं दृष्ट्वा निवर्त्तते । एतावद्वैलक्षण्यमिति भावः ॥ ५९ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु विषयेभ्य इन्द्रियाणां निवृत्तिश्चेत् स्थितप्रज्ञताहेतुस्तर्हि सुप्तिमूर्च्छालयग्रहावेशादावपि साऽस्तीति सर्वोऽपि स्थितप्रज्ञ एवेत्याशङ्क्याह— विषया इति । सत्यं देहिनो देहाभिमानवतो मूढस्य सुप्त्यादौ निराहारस्य इन्द्रियैर्विषयाननाहरतोऽभुञ्जानस्य विषया विनिवर्तन्त एव; तथापि रसवर्जं, रसो रागस्तद्वर्जं निवर्त्तन्ते तदाऽपि सूक्ष्मरूपेण रागोऽस्ति, रागमूलस्यात्माज्ञानस्यादाहान्नासौ स्थितप्रज्ञ इत्यर्थः । अस्यैव पुनः परं दृष्ट्वा आत्मानं साक्षात्कृत्य निराहारस्य शब्दादीनगृह्णतो रसोऽपि निवर्त्तते मूलाज्ञानदाहादित्यस्ति सुप्तादेः समाधिस्थस्य च महान् विशेष इति भावः । प्राञ्चस्तु–रोगिणः काष्ठतपस्विनो वा मूढस्यापि विषयान् अनाहरतो रसवर्जं विषया विनिवर्तन्ते, तस्यैव परं दृष्ट्वा स्थितस्य रसोऽपि निवर्त्तते–इति व्याचख्युः ॥ ५९ ॥

स्थितप्रज्ञत्वसिद्ध्यर्थं बलवदिन्द्रियाणां जयोपायस्तत्फलं च ।

यततो ह्यपि कौन्तेय ! पुरुषस्य विपश्चितः ।
इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ॥ ६० ॥
तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।
वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६१ ॥

१ शां. भा.— सम्यग्दर्शनलक्षणप्रज्ञास्थैर्यं चिकीर्षताऽऽदाविन्द्रियाणि स्ववशे स्थापयितव्यानि, यस्मात्तदनवस्थापने दोषमाह— यतत इति ॥ यततः प्रयत्नं कुर्वतो हि यस्मादपि कौन्तेय ! पुरुषस्य विपश्चितो मेधाविनः–' अपि ' इति व्यवहितेन सम्बन्धः– इन्द्रियाणि प्रमाथीनि प्रमथनशीलानि विषयाभिमुखं हि पुरुषं विक्षोभयन्ति आकुलीकुर्वन्ति; आकुलीकृत्य च हरन्ति प्रसभं प्रसह्य प्रकाशमेव पश्यतो विवेकविज्ञानयुक्तं मनः ॥ ६० ॥ यतस्तस्मात्– तानीति ॥ तानि सर्वाणि संयम्य संयमनं वशीकरणं कृत्वा युक्तः समाहितः सन्नासीत मत्परः–अहं वासुदेवः सर्वप्रत्यगात्मा परो यस्य स मत्परः, 'नान्योऽहं तस्मात्' इति आसीत इत्यर्थः । एवं आसीनस्य यतेर्वशे हि यस्य इन्द्रियाणि वर्तन्ते अभ्यासवशात् [– बलात्] तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६१ ॥

२ आ. शां. व्या.— श्लोकान्तरमवतारयति— **सम्यग्दर्शने**ति । मनसः स्ववशत्वादेव प्रज्ञास्थैर्यसम्भवे किमर्थमिन्द्रियाणां स्ववशत्वापादनं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **यस्मा**दिति । ननु विवेकवतो विषयदोषदर्शिनो विषयेभ्यः स्वयमेवेन्द्रियाणि व्यावर्तन्ते, किं तत्र प्रज्ञास्थैर्यं चिकीर्षता कर्तव्यं इति तत्राऽऽह— **यततो ही**ति । विषयेषु भूयो भूयो दोषदर्शनमेव प्रयत्नः । हिशब्दस्य यस्मादर्थस्य समाप्तौ सम्बन्धं वक्ष्यति । अपिशब्दस्य प्रयत्नं कुर्वतोऽपीति सम्बन्धं गृहीत्वा सम्बन्धान्तरमाह— **पुरुषस्ये**ति । प्रमथनशीलत्वं प्रकटयति— **विषये**ति । विक्षोभस्याऽऽकुलीकरणस्य फलमाह— **आकुलीकृत्ये**ति । प्रकाशमेवेत्युक्तं विशदयति— **पश्यत** इति । विपश्चितो विदुषोऽपि प्रकाशमेव प्रकाशशब्दितविवेकाख्यविज्ञानेन युक्तमेव मनो हरन्तीन्द्रियाणीति सम्बन्धः ॥ ६० ॥

हिशब्दार्थमनूद्य तस्मादिन्द्रियाणि स्ववशे स्थापयितव्यानीति पूर्वेण सम्बन्धमभिसन्धायाऽऽह— **यतस्तस्मा**दिति । इन्द्रियाणां स्ववशत्वसम्पादनानन्तरं कर्तव्यमर्थमाह— **तानी**ति । एवमासीनस्य किं स्यात् ? इति तदाह— **वशे ही**ति । समाहितस्य विक्षेपविकलस्य कथमासनं ? इत्यपेक्षायामाह— **मत्पर** इति । परापरभेदशङ्कामपाकृत्याऽऽसनमेव स्फोरयति– **नान्योऽहमि**ति । उत्तरार्धं व्याकरोति– **एवमि**ति । हिशब्दार्थं स्फुटयति— **अभ्यासे**ति । 'परस्मादात्मनो नाहमन्योऽस्मि' इति प्रागुक्तानुसन्धानस्याऽऽदरेण नैरन्तर्यदीर्घकालानुष्ठानसामर्थ्यादित्यर्थः । अथवा विषयेषु दोषदर्शनाभ्याससामर्थ्यादिन्द्रियाणि संयतानीत्यर्थः ॥ ६१ ॥

३ रा. भा.— आत्मदर्शनेन विना विषयरागो न निवर्तते, अनिवृत्ते विषयरागे विपश्चितो यतमानस्यापि पुरुषस्येन्द्रियाणि प्रमाथीनि बलवन्ति मनः प्रसह्य हरन्ति । एवमिन्द्रियजय आत्मदर्शनाधीनः, आत्मदर्शनमिन्द्रियजयाधीनमिति ज्ञाननिष्ठा दुष्प्रापा ॥ ६० ॥ अस्य सर्वस्य दोषस्य

परिजिहीर्षया विषयानुरागयुक्ततया दुर्जयानीन्द्रियाणि संयम्य चेतसः शुभाश्रयभूते मयि मनोऽवस्थाप्य समाहित आसीत; मनसि मद्विषये सति निर्दग्धाशेषकल्मषतया निर्मलीकृतं विषयानुरागरहितं मन इन्द्रियाणि स्ववशानि करोति। ततो वश्येन्द्रियं मन आत्मदर्शनाय प्रभवति; यथोक्तं- 'यथाऽग्निरुद्धतशिखः कक्षं दहति सानिलः। तथा चित्तस्थितो विष्णुर्योगिनां सर्वकिल्बिषम्' [वि.पु. ६।७।७४] इति। तदाह— 'वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता' इति ॥ ६१ ॥

४ वे. ता. चं.— अथानिवृत्ते विषयरागे दुर्जयानीन्द्रियाणीत्युच्यते— 'यततः' इति श्लोकेन । विपश्चित्त्वं यतमानत्वे हेतुरिति द्योतनायोक्तं **विपश्चितो यतमानस्यापी**ति। अत्र विपश्चित्त्वं शास्त्रजन्यहेयोपादेयविवेकत्वम्। बलवतां प्रमाथित्वं हि'बलवानिन्द्रियग्रामो विद्वांसमपि कर्षति'[मनुः२।२१५] इति स्मर्यते-इति ज्ञापनाय **बलवन्ती**त्युक्तम्। इन्द्रियाणां बलं च रागादिरेव। उक्तश्लोकद्वयतात्पर्यसिद्धमन्योन्याश्रयणं तत्फलं चाह— **एव**मिति॥६०॥ तर्ह्यन्योन्याश्रयदूषितेऽर्थे साध्यसाधनभावः कथं पूर्वमुपदिष्टः ? इत्यत्रोच्यते 'तानि सर्वाणि' इति। **अस्ये**ति, अन्योन्याश्रयादिदोषस्येत्यर्थः । **संयम्ये**ति। विषयस्पर्शनिवारणमात्रमत्रोच्यते, न त्विन्द्रियजयावस्था । 'मत्परः' इत्यत्र वक्तृविग्रहवैशिष्ट्यविवक्षया सिद्धं शुभाश्रयविग्रहविशेषवत्त्वं **चेतस** इत्यादिना विवृतम्। शुभशब्देन हिरण्यगर्भादेः, आश्रयशब्देन परिशुद्धात्मस्वरूपस्य च व्यवच्छेदः। युक्तशब्देनात्र विषयस्वभावात्सुकरं चित्तसमाधानं विवक्षितमित्याह— **समाहित** इति । 'मत्परः' इत्येतावता कथमन्योन्याश्रयादिपरिहार इत्यत्राह— **मनसी**ति । अत्राशेषशब्देनोपायविरोधिसर्वकर्मसङ्ग्रहः । निर्मलीकृतं रजस्तमोविरहितं तत एव हि शब्दादिविषयानुरागरहितम्। अत्र प्रज्ञाशब्दस्य ज्ञाननिष्ठाफलपर्यन्तत्वमात्मदर्शनशब्देनोक्तम्। शुभाश्रयानुसन्धानस्य कल्मषविनाशकत्वे स्मृत्यन्तरसंवादमाह— **यथे**ति । आत्मदर्शनमन्तरेणैव इन्द्रियजयसिद्धेर्नान्योन्याश्रयः । अतः पूर्वोक्तसाध्यसाधनभावोपपत्तिरित्युत्तरार्धेनोच्यत इत्याह— **तदाहे**ति ॥ ६१ ॥

५ आ. मा. भा.— अपरोक्षज्ञानरहितज्ञानिनोऽपि साधारणयत्नवतोऽपि मनो हरन्तीन्द्रियाणि। पुरुषस्य शरीराभिमानिनः। को दोषस्ततः ? प्रमाथीनि प्रमथनशीलानि पुरुषस्य ॥ ६० ॥ तर्ह्यशक्यान्येवेत्यत आह-तानीति। बहुयत्नतः शक्यानि। अतो यत्नं कुर्यादित्याशयः। युक्तो मयि मनोयोगयुक्तः। अहमेव परः सर्वस्मादुत्कृष्टो यस्य स मत्परः। फलमाह— वशे हीति ॥ ६१ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु यत्नज्ञानाभ्यामिन्द्रियजयमुक्त्वा 'यततोऽपि' इति तद्विरुद्धं कथमुच्यते ? इति चेत्, न; इन्द्रियजयार्थं किं निराहारत्वलक्षणेन महाप्रयत्नेन ? प्रत्याहारादिना साधारणेन प्रयत्नेन तत्सम्भवात्; तथा किमपरोक्षज्ञानेन ? नित्यानित्यविवेकज्ञानेनापि तदुपपत्तेरित्याशङ्क्य तन्निषेधोऽत्र क्रियत इत्याशयवान् व्याचष्टे— **अपरोक्षे**ति। ज्ञानस्य प्राधान्यसूचनाय विपश्चितोऽपीत्येतत्पश्चादुक्तमपि अपरोक्षेत्यादौ व्याख्यातम्। यततोऽपीत्यस्यार्थः— **साधारणे**ति। हरन्ति विषयसन्निकृष्टानि तदभिमुखं कृत्वा तद्रागीकुर्वन्तीत्यर्थः। पुरुषस्येति व्यर्थं स्त्रीणामप्येवम्भावादित्यत आह— **पुरुषस्ये**ति। एतच्चोक्तोपपादनार्थम्। 'प्रमाथीनि' इत्यस्य प्रयोजनं वक्तुमाह— **को दोष** इति। एतावताऽऽत्मनस्तदविजयः कथं ? इत्याशयः। मनो हृतवन्ति पुरुषस्य क्षोभणशीलानि, न तेन विजितानीति भावः। 'पुरुषस्य'इत्यनेनोभयत्रास्यान्वयं दर्शयति॥६०॥

उपोद्घातस्य साध्ये वक्तव्ये तानि सर्वाणीति किमुच्यत इत्यतोऽन्तरापतितां शङ्कां निवर्तयितुमेतदिति भावेनाह- **तर्ही**ति। यदि साधारणविवेकज्ञानाभ्यां न जीयन्ते इत्यर्थः। अशक्यान्येव जेतुमिति शेषः। निराहारस्य देहावस्थानासम्भवात्। ब्रह्मापरोक्षज्ञानस्य चेन्द्रियजयसाध्यतयाऽभिप्रेतत्वेनेतरेतराश्रयप्रसङ्गादिति भावः। तथा च तज्जयस्य ज्ञानसाधनत्वं यद्विवक्षितं तन्न सम्भवतीति शङ्काशेषः । इन्द्रियसंयमोऽशक्य एवेति शङ्कायां तानि सर्वाणि संयम्यासीतेति किमेतदुच्यते ? इत्यत आह— **बहुयत्ने**ति। यत्नं बहुमिति शेषः। यद्यपि तज्जयेन परोक्तं साधनं अस्मदुक्तं वा शक्यं, तथापि तत्प्रतिनिधिना महाप्रयत्नेन जय्यानीत्यर्थः । एतदप्युपोद्घातत्वेनैवोक्तमिति ज्ञातव्यम्। युक्त इति नैतद्युजिरो रूपम्, येन प्रतिसम्बन्ध्याकाङ्क्षायां तदनुक्तिदोषः स्यात्; किन्तु समाध्यर्थस्य युजेरिति भावेनाह— **युक्त** इति। मत्पर इत्युत्तरत्र श्रवणात् 'मयि'इत्युक्तम्। मत्पर इत्यद्वैतज्ञानं इत्यन्यैर्व्याख्यातं तन्नाक्षरानुसारीत्याशयवान्व्याचष्टे— **अहमेवे**ति। भगवानेव सर्वस्मादुत्कृष्ट इति ज्ञात्वा तस्मिन्नेव निरन्तरं मनसो योजनं इन्द्रियजये परं साधनमिति भावः । निराहारत्वादिकं तु वस्तुगतिप्रदर्शनार्थमेवोक्तमिति मन्तव्यम्। यदर्थमयमुपोद्घात उक्तस्तत्प्रदर्शनपरं तयोत्तरार्धतात्पर्यमाह- **फल**मिति। यद्येवं ततः किमित्याशङ्कायां इन्द्रियजयस्य ज्ञानं फलमाहेत्यर्थः। यत एवं ज्ञानं महायाससाध्येन्द्रियजयफलं, अतएवायासभीरुर्जनो न तत्साधयति, न तु ज्ञानस्योक्तलक्षणत्वाभावादिति श्लोकत्रयतात्पर्यार्थः॥६१॥

७ ह. पै. भा.— तस्य च सम्यग्दर्शनस्थैर्यस्योपायमाह— यततो यतमानस्यापि पुरुषस्य विपश्चितो मेधाविनोऽपि मन इन्द्रियाणि प्रमाथीनि प्रमथनशीलानि प्रसभं हरन्ति ॥६०॥ यस्मादेवं

तस्मात्- तानि सर्वाणीन्द्रियाणि वशीकृत्य युक्तः समाहितः समासीत । मत्परः, अयं वासुदेवः सर्वप्रत्यगात्मा परः प्रधानं यस्य स मत्परः । नान्योऽहं तस्माद्वासुदेवादित्युपासीतेत्यर्थः । वशे हि यस्येन्द्रियाणि वर्तन्तेऽभ्यासबलात्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु सरागविषयनिवृत्तेन्द्रियत्वमपि मूढानां सम्भवति, विषयदोषदर्शनेन नित्यानित्यविवेकेन च मानसिकेन विषयरागनिवृत्तेः सुकरत्वादित्याशङ्क्याह— यततः पुनः पुनर्विषयदोषदर्शनात्मकं यत्नं कुर्वतः तथा विपश्चितो विवेकिनोऽपि पुरुषस्य मनः क्षणमेकं निर्विकारीकृतमपि इन्द्रियाणि प्रसभं बलात्कृत्वा हरन्ति विकारप्रापणेन स्वविषयाविष्टं कुर्वन्ति । ननु वैराग्यरक्षके राजनि विवेके तन्मन्त्रिणि च प्रयत्ने जागरूके कथं हरन्ति ? इत्यत आह— प्रमाथीनीति । प्रमथनशीलत्वाद्राजमन्त्रिणावप्यभिभूय हरन्तीत्यर्थः । हिः प्रसिद्धौ । प्रसिद्धं हि लोके प्रमाथिनो दुष्टाश्चोरादयः पश्यत्येव धनिनि धनं हरन्तीति ॥ ६० ॥

नन्वेवं प्रयत्नविवेकाभ्यामपि यदीन्द्रियजयो न स्यात्तर्ह्यजय्यान्येव तानि स्युः ; न च 'परं दृष्ट्वा निवर्तते' [२।५९] इत्युक्तमात्मदर्शनमेवेन्द्रियजयोपाय इति युक्तम्, तथा सति आत्मदर्शनादिन्द्रियजय इन्द्रियजयाच्चात्मदर्शनमित्यन्योन्याश्रयात् ; तथा च स्थितप्रज्ञत्वमतिदुर्लभमिति मन्यमानमर्जुनं प्रति भगवानिन्द्रियजयोपायमुपदिशति— तानीति । मत्परः सन् तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीतेत्यन्वयः । परशब्द इष्टवचनः । अहमेव पर इष्टो यस्य स मत्परः, मदर्पितमना इति यावत् । एवम्भूतः सन् तानि प्रमाथीनि सर्वाणीन्द्रियाणि संयम्य वशीकृत्य युक्तः समाहित आसीत उपविशेत् । यथा हि— राज्ञि विन्यस्तं धनं न चोरैरपहर्तुं शक्यं, प्रत्युत राजाश्रितोऽयमिति भयाच्चोरादय एव तस्य वशवर्तिनो भवन्ति, तथा सर्वलोकेश्वरे भगवति विन्यस्तं मनो नेन्द्रियैरपहर्तुं शक्यम्, इन्द्रियाण्येव तु तस्य भयाद्वश्यानि भवन्तीति मत्परशब्देन ध्वन्यते । एतदुक्तं भवति— परमेश्वरे समर्पितं मनो निर्दग्धाशेषकल्मषमतिविमलं भवति, 'यथाऽग्निरुत्थितशिखः कक्षं दहति सानिलः । तथा चित्तगतो विष्णुर्योगिनां सर्वकिल्बिषम्' [वि.पु.६।७।७४] इत्यादिस्मृतेः । तत्र विषयरागरहितं मनः सर्वाण्यपीन्द्रियाणि स्ववशीकरोति । ततो वश्येन्द्रियस्तत्त्वज्ञानाय प्रभवतीति न पूर्वोक्तान्योन्याश्रय इति । तदेतदाह— वशे हि यस्येन्द्रियाणीति । तदनेन 'किमासीत' [२।५४] इति प्रश्नस्य वश्येन्द्रियः सन्नासीतेत्युत्तरमुक्तं भवति ॥ ६१ ॥

९ व० त० दी०— तेष्वेव प्रथममुपदेशे कर्तव्यतादृढनाय तस्यासनं सहेतुकं लक्षयति— यततोऽपीति द्वाभ्याम् । यततोऽपि तत्तदिन्द्रियजयाभ्यास एव श्रेयान् मनःप्रमाथित्वादिद्रियाणां अतस्तानि सर्वाणि प्रथमं बुद्ध्या संयम्य युक्तो य आसीत मत्परः तस्यैव प्रतिष्ठिता प्रज्ञाऽवसेया ॥ ६० ॥ ६१ ॥

१० पु. अ. त.— ननु इन्द्रियसंयमनं सर्वेषां कर्तुमुचितं, स्थितप्रज्ञे को विशेषः? इति चेत्तत्राह— यतत इति द्वाभ्याम् । हे कौन्तेय ! विपश्चितः शास्त्रार्थविदः पुरुषस्य यततोऽपि यत्नं कुर्वाणस्यापि प्रमाथीनि प्रकर्षेण मथनशीलानि इन्द्रियाणि प्रसभं बलात्कारेण मनो हरन्ति ॥ ६० ॥ अतस्तानि सर्वाणि संयम्य स्ववशगानि कृत्वा मत्परः अहमेव परो यस्य तादृशो युक्तः मयि युक्त आसीत । एवं यो मत्परस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता । यस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता तस्येन्द्रियाणि वशे भवन्ति; नान्यस्येत्यर्थः । प्रमाथित्वादिति भावः । अत एव पूर्वार्द्धे विपश्चितामपि तदसामर्थ्यमुक्तम् ॥ ६१ ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च सुप्तादेरिन्द्रियाणि श्रान्त्या स्वयमेव लीयन्ते, समाहितेन तु तानि कूर्मेणाङ्गानीव स्वेच्छया संह्रियन्ते, एतच्चात्यन्तायाससाध्यमित्याह— यतत इति । विपश्चितः शास्त्राचार्योपदेशवतो यततोऽपि समाधिसिद्ध्यर्थं यतमानस्यापि पुरुषस्य इन्द्रियाणि-कर्तृणि-मनः प्रतीचि स्थिरीक्रियमाणं-कर्मीभूतं-हरन्ति विषयप्रवणं कुर्वन्ति, यतः प्रमाथीनि । यथा— बहवश्चोरा वने एकं पुरुषं प्रमथ्य तस्य वित्तं हरन्ति एवमिन्द्रियाणि यततो मनो हरन्ति, यतः प्रसभमतिशयेन प्रमथनशीलानि ॥ ६० ॥ यद्यप्येवं तथापि तानि नियन्तव्यान्येव, अन्यथा स्थितप्रज्ञत्वस्यैवासिद्धिरित्याह— तानीति । संयम्य वशीकृत्य युक्तः सन्नद्धो मत्परः- अहमेव सर्वेषां प्रत्यगात्मा परः रूपादिभ्यो बाह्येभ्यो देहेन्द्रियादिभ्य आन्तरेभ्यश्च उत्कृष्टः प्रियतमो यस्य स मत्परः सन्नासीत; हि यस्मात् वशे आज्ञायाम् । शेषं स्पष्टम् ॥ ६१ ॥

विषयस्मरणस्यानर्थकरत्वादिन्द्रियनिग्रहावश्यकता ।

ध्यायतो विषयान् पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ।
सङ्गात्सञ्जायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥ ६२ ॥

क्रोधाद्भवति सम्मोहः सम्मोहात्स्मृतिविभ्रमः ।
स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥ ६३ ॥

१ शां. भा.— अथेदानीं पराभविष्यतः सर्वानर्थमूलमिदमुच्यते— **ध्यायत इति ॥** ध्यायतश्चिन्तयतः विषयान् शब्दादीन् विषयविशेषानालोचयतः पुंसः पुरुषस्य सङ्ग आसक्तिः प्रीतिः तेषु विषयेषूपजायते उत्पद्यते । सङ्गात् प्रीतेः सञ्जायते समुत्पद्यते कामः तृष्णा । तस्मात् कामात् कुतश्चित् प्रतिहतात् क्रोधोऽभिजायते ॥ ६२ ॥ **क्रोधादिति ॥** क्रोधाद्भवति सम्मोहोऽविवेकः कार्याकार्यविषयः । क्रुद्धो हि सम्मूढः सन् गुरुमपि आक्रोशति । सम्मोहात् स्मृतिविभ्रमः शास्त्राचार्योपदेशाहितसंस्कारजनितायाः स्मृतेः स्यात् विभ्रमो भ्रंशः स्मृत्युत्पत्तिनिमित्तप्राप्तौ अनुत्पत्तिः । ततः स्मृतिभ्रंशात् बुद्धिनाशः बुद्धेर्नाशः । कार्याकार्यविषयविवेकायोग्यता अन्तःकरणस्य बुद्धेर्नाश उच्यते । बुद्धिनाशात् प्रणश्यति । तावदेव हि पुरुषः यावदन्तःकरणं तदीयं कार्याकार्यविवेकयोग्यम् ; तदयोग्यत्वे नष्ट एव पुरुषो भवति । अतस्तस्यान्तःकरणस्य बुद्धेर्नाशात् प्रणश्यति पुरुषार्थायोग्यो भवतीत्यर्थः ॥ ६३ ॥

२ आ. शां. व्या.— समनन्तरश्लोकद्वयतात्पर्यमाह— **अथेति** । पुरुषार्थोपायोपदेशानन्तर्यमथशब्दार्थः । तन्निष्ठत्वराहित्यावस्थां दर्शयति— **इदानीमिति** । पराभविष्यतो महान्तमनर्थं गमिष्यतो विवेकविज्ञानविहीनस्येति यावत् । सर्वानर्थमूलं विषयाभिध्यानं तस्य तथात्वमनुभवसिद्धमिति वक्तुमिदमित्युक्तम् । विषयेषु विशेषत्वमारोपितरमणीयत्वम् । प्रीतिरासक्तिरिति साधारणासक्तिमात्रं गृह्यते । तृष्णेत्युद्रिक्तासक्तिरुक्ता । प्रतिबन्धेन प्रणाशेन वा प्रतिहतिः ॥६२॥ क्रोधस्य सम्मोहहेतुत्वमनुभवेन द्रढयति— **क्रुद्धो हीति** । आक्रोशत्यधिक्षिपति । तदयोग्यत्वमपेरर्थः । सम्मोहकार्यं कथयति– **सम्मोहादिति** । स्मृतेर्निमित्तनिवेदनद्वारा स्वरूपं निरूपयति— **शास्त्रेति** । क्षणिकत्वादेव तस्याः स्वतो नाशसम्भवान्न सम्मोहाधीनत्वं तस्येत्याशङ्क्याऽऽह–**स्मृतीति** । स्मृतिभ्रंशेऽपि कथं बुद्धिनाशः स्वरूपतः सिध्यति ? तत्राऽऽह– **कार्येति** । ननु पुरुषस्य नित्यसिद्धस्य बुद्धिनाशेऽपि प्रणाशो न कल्पते तत्राऽऽह— **तावदेवेति** । कार्याकार्यविवेचनयोग्यान्तःकरणाभावे सतोऽपि पुरुषस्य करभवदपगततत्त्वविवेकविवक्षया नष्टत्वव्यपदेशः तदेतदाह— **पुरुषार्थेति** ॥ ६३ ॥

३ रा. भा.— एवं मय्यनिवेश्य मनः स्वयत्नगौरवेणेन्द्रियजये प्रवृत्तो विनष्टो भवतीत्याह— अनिरस्तविषयानुरागस्य हि मय्यनिवेशितमनस इन्द्रियाणि संयम्यावस्थितस्याप्यनादिपापवासनया विषयध्यानमवर्जनीयं स्यात् । ध्यायतो विषयान् पुंसः पुनरपि सङ्गोऽतिप्रवृद्धो जायते । सङ्गात् सञ्जायते कामः । कामो नाम सङ्गस्य विपाकदशा । पुरुषो यां दशामापन्नो विषयानभुक्त्वा स्थातुं न शक्नोति स कामः । कामात्क्रोधोऽभिजायते– कामे वर्तमाने विषये चासन्निहिते सन्निहितान् पुरुषान् प्रति एभिरस्मदिष्टं विहतमिति क्रोधो भवति; । क्रोधाद्भवति सम्मोहः । सम्मोहः कृत्याकृत्यविवेकशून्यता, तया सर्वं करोति । ततश्च प्रारब्धे इन्द्रियजयादिके प्रयत्ने स्मृतिभ्रंशो भवति । स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशः– आत्मज्ञाने यो व्यवसायः कृतस्तस्य नाशः स्यात्, बुद्धिनाशात्पुनरपि संसारे निमग्नो विनष्टो भवति ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

४ वे. ता. चं.— उक्तान्योन्याश्रयणफलभूताया इन्द्रियजयात्मदर्शनयोरसिद्धेः प्रकारः श्लोकद्वयेन प्रपञ्च्यत इत्याह— **एवमिति** । अदृष्टात्मस्वरूपस्य विषयान् ध्यायत इत्यनुवादसिद्धां विषयेषु स्वरसवाहितां सहेतुकामाह — **अनिरस्तेति** । अत्र संयम्येति निमीलनादिमात्रकृतं निवारणमुच्यते । उपजायत इत्यत्रोपसर्गाभिप्रेतं विविच्य दर्शयति— **अतिप्रवृद्धो जायत इति** । सङ्गकामयोरभेदात्कार्यकारणभावानुपपत्तिरित्यत्राह— **कामो नामेति** । विपाकदशाशब्देन सामान्यत उक्तेऽपि व्यावृत्ताकारप्रतिपत्तिर्न स्यादिति तल्लक्षणमाह— **पुरुष इति** । सर्वदा कामस्य क्रोधहेतुत्वं नास्तीत्यत उक्तं **विषये चासन्निहित** इति । न केवलं कामप्रतिबन्धकानेव पुरुषान् प्रति क्रोधः, अपितु कृत्याकृत्यविवेकान्धतया तस्यां दशायामुपलभ्यमानान् सर्वान् प्रत्यपीति द्योतनाय **सन्निहितान्** इत्युक्तम् । ईश्वरोऽपि हि क्रोधवेगमभिनयन् कस्मिंश्चिदेव

रक्षांसि द्युपति 'सदेवगन्धर्वमनुष्यपन्नगं जगत्सशैलं परिवर्तयाम्यहम्' [वा. रा. ३।६४।७६] इत्याह । अयं चाभिजायत इत्यत्रोपसर्गाभिप्रेतार्थः, अभितो जायत इत्यर्थः । समित्येकीकारे, ततोऽत्र सम्मोहः कृत्याकृत्याविवेकात्मा मोह इत्यभिप्रायेणाह— कृत्येति । सम्मोहस्य स्मृतिभ्रंशहेतुत्वेऽवान्तरव्यापारमाह— तयेति । 'क्रुद्धः पापं न कुर्यात्कः क्रुद्धो हन्याद्गुरूनपि' [म. भा. ३] इत्याद्यनुसारेणोक्तं सर्वमिति । ततश्चेति । सावान्तरव्यापारात्सम्मोहादित्यर्थः । स्मर्तव्ये प्रस्तुतविषये स्मृतिभ्रंशं योजयति— प्रारब्ध इति । स्मृतिभ्रंशादित्युत्तरवाक्यशृङ्खलावशात् स्मृतिविभ्रमशब्दस्य तदेकार्थत्वायोक्तं स्मृतिभ्रंशो भवतीति । बुद्धिनाश इत्यत्र प्रकृतं बुद्धेर्विशेषमाह— आत्मेति । न तावदिह सामान्यतो ज्ञानमात्रं बुद्धिशब्दार्थः, न चेतःपूर्वमात्मदर्शनं सिद्धम्; न च भविष्यदात्मदर्शनादिकमिदानीं नाशयोग्यम् । [illegible] कृतस्तदुपायानुष्ठानाध्यवसाय दृढोपायस्मृतिभाज्यो बुद्धिशब्देनोच्यत इति भावः । प्रणश्यतीत्यत्र नित्यस्यात्मनो नाशो ह्यसत्समत्वम् । तच्च यथावस्थिताकारानुपलम्भः । स च देहात्मभ्रमादिकृतः, तत्रापि हेतुर्देहसम्बन्ध इत्यभिप्रायेणोक्तं— संसारे निमग्न इति ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

५ आ. मा. भा.— रागादिदोषकारणमाह परिहाराय श्लोकद्वयेन । सम्मोहोऽधर्मेच्छा । तथा हि— मोहशब्दार्थ उक्त उपगीतासु 'मोहसंज्ञितम् । अधर्मलक्षणं चैव नियतं पापकर्मसु' इति । तथा चान्यत्र 'सम्मोहोऽधर्मकामिता' इति । स्मृतिविभ्रमः प्रतिषेधादिस्मृतिनाशः । बुद्धिनाशः सर्वात्मना दोषबुद्धिनाशः । विनश्यति नरकाद्यनर्थं प्राप्नोति । तथा ह्युक्तम्—'अधर्मकामिनः शास्त्रे विस्मृतिर्जायते यदा । दोषादृष्टेस्तत्कृतेश्च नरकं प्रतिपद्यते' ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'ध्यायतः' इत्यादिना प्रकृतानुपयुक्तं किमेतदुच्यते ? इत्यत आह— रागादीति । रागादिदोषस्य कारणं रागादिदोषकारणम् । तथा रागादिदोषः कारणं यस्य तद्रागादिदोषकारणम्; परिहाराय रागादिदोषस्य । इदमुक्तं भवति— 'मत्परो युक्त आसीत' [२।६१] इतीन्द्रियजयस्य परमसाधनमुक्तम् । रागद्वेषपरिहारोऽप्यपरं साधनमिति वक्ष्यति । तत्र स एव कथं स्यात् ? इत्या -(शङ्कायां)- काङ्क्षायां उपोद्घातप्रक्रियेदमुच्यत इति । सम्मोहो मूर्च्छाऽत्र न सङ्गच्छत इत्यतोऽन्यथा व्याचष्टे— सम्मोह इति । अधर्मेच्छा अकार्येच्छा । कुतः ? इत्यत आह— तथा हीति । संशब्दस्तु तस्यैव विशेषक इति भावः । अदृष्टरूपाधर्मविषयम् । तद्धेतुषु पापकर्मसु च नियतं कामनं मोहसंज्ञितमित्यर्थः । स्पष्टं चात्र प्रमाणमाह— तथा चेति । यत्किञ्चिद्विषयस्य स्मृतिविभ्रमस्य प्रकृतानुपयोगात्सम्यग्व्याचष्टे— स्मृतिविभ्रम इति । विभ्रमोऽनवस्थानं, नाश इति यावत् । चेतनस्य कथं बुद्धिनाशः ? इत्यत आह— बुद्धिनाश इति । स्मृतिविभ्रम एवायमित्यतः सर्वात्मनेत्युक्तम् । नित्य आत्मेत्युक्तम्, तत्कथं विनश्यति ? इत्यत आह— विनश्यतीति । उक्तार्थे प्रमाणमाह— तथा हीति । तदा दोषादृष्टेः । एतदुक्तं भवति— रागद्वेषयोः परम्परया नरकाद्यनर्थप्राप्तिः कार्यमिति ज्ञानेन तत्परिजिहीर्षायां विषयध्यानपरम्परया तत्कारणमिति ज्ञानेन तदकारणात्तयोरनुत्पादो भवतीति ६२।६३

७ ह. पै. भा.— अथेदानीमात्मनाशस्य मूलमुच्यते— ध्यायतश्चिन्तयतः शब्दादिविषयान् सङ्गः प्रीतिस्तेषु शब्दादिषु विषयेषूपजायत उत्पद्यते; सङ्गात्प्रीतेः सञ्जायते समुत्पद्यते कामस्तृष्णा; कामात्कुतश्चित्प्रतिहताच्च क्रोधोऽभिजायते रज्यमाने विसेवितश्च ॥ ६२ ॥ क्रोधाद्भवति जायते सम्मोहः कार्याकार्याविवेकः, सम्मोहात्स्मृतिविभ्रमः शास्त्राचार्योपदेशजातसंस्कारजनितायाः स्मृतेर्भ्रंश उत्पत्तिनिमित्तप्राप्तौ सत्यामनुत्पत्तिः । ततश्च स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशः कार्याकार्यविवेकलक्षणाया बुद्धेर्नाशः । बुद्धिनाशात्स्वयं प्रणश्यति । एतावान्हि पुरुषो यावत्कार्याकार्यविवेकस्तन्नाशे नष्ट एव पुरुषो भवति ॥ ६३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्वादौ मनः परमेश्वरे विनिधाय निष्कल्मषीकृतेन तेन बाह्येन्द्रियाणि वशीकर्तव्यानीति कोऽयं शिरोवेष्टनेन नासिकाग्रहणप्रयासः ? चक्षुरादीनां तत्तद्गोलकोपरोधेनैव जयसिद्धेः । न च 'रसवर्जम्' [२।५९] इति प्रागुक्तरीत्या रागजयं विना बाह्यगोलकोपरोधमात्रमकिञ्चित्करमिति विषयप्रवणं मनः परमेश्वरप्रावण्ययोजनेन तेभ्यो व्यावर्त्य बाह्येन्द्रियाणि तदनुसारीकर्तव्यानीति वाच्यम्, बाह्येन्द्रियप्रवृत्तिद्वारैव मनसोऽनर्थहेतुत्वेन निगृहीतबाह्येन्द्रियस्यान्तरविषयाभिलाषसत्त्वेऽप्यक्षतेरित्याशङ्क्याह द्वाभ्याम्—

अमदर्पितचित्तस्यानिवृत्तविषयरागस्य अभिनिरुद्धकेवलबाह्येन्द्रियगोलकस्य अनादिवासनास्वाभाव्यात् विषयध्यानमवर्जनीयं स्यात् । तत्र च विषयान्ध्यायतः पुनः पुनर्मनसा चिन्तयतः पुंसः तेषु विषयेषु तत्तदिन्द्रियाणां सङ्गः सम्बन्ध उपजायते, बलवान्विषयचिन्ताप्रवाहः सैकतसेतुवदतिदुर्बलं बाह्यगोलकोपरोधमवधूय तत्तद्विषयेन्द्रियसंयोगं जनयेदेवेत्यर्थः । तस्माच्च विषयेन्द्रियसङ्गात् कामः तद्विषयकस्तृष्णाविशेषः सञ्जायते, यस्मिञ्जाते पुरुषो विषयानभुक्त्वा स्थातुं न

शक्नोति । कामाच्च कुतश्चित्प्रतिहन्यमानात् प्रतिघातकविषयः क्रोधो ज्वलनात्माऽभिजायते । क्रोधाच्च कृत्याकृत्यविवेकशून्यतारूपः सम्मोहः । क्रुद्धो हि सम्मूढः पितरमपि हन्ति । सम्मोहाच्च सिषाधयिषितेन्द्रियजयप्रयत्नविषयकस्मरणभ्रंशरूपः स्मृतिविभ्रमः। स्मृतिभ्रंशाच्च बुद्धिनाशः इन्द्रियजयफलत्वेनाभिमतायाः बुद्धेस्तत्त्वज्ञानस्य नाशोऽभावः । बुद्धिनाशात्प्रणश्यति पुनरपि संसारे निमग्नो भवति । इत्थं महानर्थबीजं विषयानुचिन्तनमित्यर्थः ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

९ ब० त० दी०— एवं बाह्येन्द्रियसंयमाभावे दोष उक्तः; इदानीं मनोनिरोधाभावे योगबुद्धिभ्रंशदोष इति कथयंस्तस्य स्थिरप्रज्ञतां दर्शयति- चतुर्भिः । तत्र मनःसंयमाभावे दोषमाह द्वाभ्याम्— ध्यायत इति विषयानिति । विचारयतश्चिन्तयत इति यावत्, आसक्तिर्भवति; ततः कामाभिलाषः । ततः प्रतिहतादेव क्रोधः । ततो विवेकाभावः । ततश्च शास्त्राचार्योपदिष्टार्थः स्मृतेर्विप्लवः । ततो व्यवसायात्मिकबुद्धेर्नाशः । ततः प्रणश्यति अत्यन्तविस्मृतिं प्राप्तः प्राकृत एव भवति अविशुद्धोऽपि च ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

१० पु. अ. त.— अथ 'कथं व्रजेत ?' इत्यत्रोत्तरमाह— ध्यायत इति । विषयान् ध्यायतः पुंसस्तेषु सङ्ग आसक्तिः स्यात् । आसक्त्या किं स्यात् ? इत्यत आह— सङ्गादिति । सङ्गात्कामः सञ्जायते, कामाच्च क्रोधोऽभिजायते । अभितः सर्वतः तदयोग्येष्वपीत्यर्थः ॥६२॥ क्रोधाच्च सम्मोहः । सम्यक्प्रकारेण मोहो विवेकराहित्यम् । सम्मोहात्स्मृतेर्भगवत्स्मरणस्य विभ्रमः विशेषेण भ्रमः । भगवत्स्मरणानन्तरमनुस्मरणभ्रमे विशेषः । स्मृतिभ्रंशात्पूर्वोक्तबुद्धिनाशः स्यात् । बुद्धिनाशात्प्रणश्यति । पुनस्तत्साधनप्रवृत्तिराहित्यं नाशे प्रकर्षः । विषयध्यानसङ्गरहितो व्रजेति भावः (?) ॥ ६३ ॥

११ नी० भा० दी०— " यदा पञ्चावतिष्ठन्ते ज्ञानानि मनसा सह । बुद्धिश्च न विचेष्टति तामाहुः परमां गतिम् " [कठो. ६।१०]इति श्रुतौ इन्द्रियमनोबुद्धीनां निग्रहे परमपदप्राप्तिरित्युक्तं, तत्र उपसंहृतकरणस्य बाह्यान् शब्दादीनगृह्णतो मनोमात्रेणावस्थितस्य योगिनो मनसोऽनिग्रहे किं स्यात् ? इत्याह— ध्यायत इति द्वाभ्याम् । विषयान् शब्दादीन् ध्यायतश्चिन्तयतः पुंसः पुरुषस्य तेषु शब्दादिषु सङ्गः सम्बन्धो जायते । बाह्यार्थेभ्यो निगृहीतान्यपि इन्द्रियाणि मनोदोषात्पुनर्बाह्यार्थान् गृह्णन्तीत्यर्थः । ततः सङ्गात्कामस्तस्मिन्विषयेऽभिलाषः सञ्जायते । कामात्कुतश्चिद्धेतोः प्रतिहताद् भिज्वलनात्मा क्रोधोऽभिजायते ॥६२॥ ततः क्रोधात् सम्मोहः कार्याकार्यविवेकाभावो भवति । ततः स्मृतिविभ्रमः शास्त्रार्थानुसन्धानस्य विभ्रंशरूपं चलनं भवति । स्मृतिभ्रंशात् बुद्धिनाशः शास्त्रार्थस्य निश्चितस्यापि तिरोधानं भवति । तस्मिंश्च शास्त्रजे परोक्षज्ञानेऽपि नष्टे पुरुषो नश्यति पुरुषार्थायोग्यो भवति; यो हि तादृशः स नष्ट एवेति लोके वदन्ति ॥ ६३ ॥

सेन्द्रियनिग्रहो मनसः स्वास्थ्योपायस्तत्फलं च ।

रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् ।
आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ॥ ६४ ॥
प्रसादे सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते ।
प्रसन्नचेतसो ह्याशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते ॥ ६५ ॥

१ शां. भा.— सर्वानर्थस्य मूलमुक्तं विषयाभिध्यानम्, अथेदानीं मोक्षकारणमिदमुच्यते— रागद्वेष इति । रागद्वेषवियुक्तैः रागश्च द्वेषश्च रागद्वेषौ, तत्पुरस्सरा हि इन्द्रियाणां प्रवृत्तिः स्वाभाविकी । तत्र यो मुमुक्षुर्भवति स ताभ्यां वियुक्तैः श्रोत्रादिभिरिन्द्रियैः विषयानवर्जनीयान् चरन् उपलभमान आत्मवश्यैः आत्मनः वश्यानि वशीभूतानि इन्द्रियाणि तैः आत्मवश्यैः विधेयात्मा इच्छातः विधेयः आत्मा अन्तःकरणं यस्य सोऽयं प्रसादमधिगच्छति । प्रसादः प्रसन्नता, स्वास्थ्यम् ॥ ६४ ॥ प्रसादे सति किं स्यात् ? इत्युच्यते— प्रसादे इति । प्रसादे सर्वदुःखानामाध्यात्मिकादीनां हानिर्विनाशोऽस्य यतेरुपजायते । किञ्च प्रसन्नचेतसः शुद्धा [स्वस्था-]न्तःकरणस्य हि यस्मादाशु शीघ्रं बुद्धिः पर्यवतिष्ठते आकाशमिव परि समन्तादव-

तिष्ठते, आत्मस्वरूपेणैव निश्चलीभवतीत्यर्थः । एवं प्रसन्नचेतसोऽवस्थितबुद्धेः कृतकृत्यता यतः, तस्मात् रागद्वेषवियुक्तैरिन्द्रियैः शास्त्राविरुद्धेष्ववर्जनीयेषु युक्तः समाचरेदिति वाक्यार्थः ॥ ६५ ॥

२ आ. शां. व्या.— विषयाणां स्मरणमपि चेदनर्थकारणं सुतरां तर्हि भोगस्तेन जीवनार्थं भुञ्जानो विषयाननर्थं कथं न प्रतिपद्यते? इत्याशङ्क्य वृत्तानुवादपूर्वकमुत्तरश्लोकतात्पर्यमाह— सर्वानर्थस्येति । अनर्थमूलकथनानन्तर्यमथशब्दार्थः । परिहर्तव्ये निर्णीते तत्परिहारोपायजिज्ञासां दर्शयति— इदानीमिति । रागद्वेषपूर्विका प्रवृत्तिरित्यत्र अनुभवदर्शनार्थो हिशब्दः, शास्त्रीयप्रवृत्तिव्यासेधार्थं स्वाभाविकीत्युक्तम् । तत्रेत्यधिकृतानधिकृत्य प्रयोगः । अवर्जनीयानशनपानादीन् देहस्थितिहेतूनिति यावत् । इन्द्रियाणां विषयेषु प्रवृत्तिश्चेन्नियमानुपपत्त्या वर्जनीयेष्वपि सा स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— आत्मेति । अन्तःकरणाधीनत्वेऽपीन्द्रियाणां तदनियमात् तेषामपि नियमानुपपत्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— विधेयात्मेति ॥ ६४ ॥

तथापि नानाविधदुःखाभिभूतत्वात् न स्वास्थ्यमास्थातुं शक्यमित्याशयेन पृच्छति— प्रसाद इति । श्लोकार्धेनोत्तरमाह-- उच्यत इति । सर्वदुःखहान्या बुद्धिस्वास्थ्येऽपि प्रकृतं प्रज्ञास्थैर्यं कथं सिद्धं? इत्याशङ्क्याऽऽह— प्रसन्नेति । बुद्धिप्रसादस्यैव फलान्तरमाह— किञ्चेति । तस्माद्बुद्धिप्रसादार्थं प्रयतितव्यमिति शेषः । श्लोकद्वयस्याक्षरोत्थमर्थमुक्त्वा तात्पर्यार्थमुपसंहरति— एवमिति । युक्तः समाहितो विषयपारवश्यशून्यः सन्निति यावत् ॥ ६५ ॥

३ रा. भा.— उक्तेन प्रकारेण मयि सर्वेश्वरे चेतसः शुभाश्रयभूते न्यस्तमना निर्दग्धाशेषकल्मषतया रागद्वेषवियुक्तैरात्मवश्यैरिन्द्रियैर्विषयांश्चरन् विषयांस्तिरस्कृत्य वर्तमानो विधेयात्मा विधेयमनाः प्रसादमधिगच्छति । निर्मलान्तःकरणो भवतीत्यर्थः॥६४॥ अस्य पुरुषस्य मनसः प्रसादे सति प्रकृतिसंसर्गप्रयुक्तसर्वदुःखानां हानिरुपजायते । प्रसन्नचेतस आत्मावलोकनविरोधिदोषरहितमनसः तदानीमेव हि विविक्तात्मविषया बुद्धिर्मयि पर्यवतिष्ठते । अतो मनःप्रसादे सर्वदुःखानां हानिर्भवत्येव॥६५॥

४ वे. ता. चं.— अथ तानि सर्वाणीत्युक्तार्थकरणेऽन्योन्याश्रयपरिहारप्रकारः प्रयोजनभूतसंसारनिवृत्तिश्च श्लोकद्वयेन प्रपञ्च्यते— रागद्वेषेति । रागद्वेषवियोगो हि कुतः? इत्यत्र पूर्वोक्त एव हेतुरित्यभिप्रायेणाह— उक्तेनेति । रागद्वेषवियोगोऽत्र इन्द्रियाणामात्मवश्यताहेतुः विषयांश्चरन्नित्यनेन विषयभोगभ्रमव्युदासाय आत्मवश्यत्वफलितमाह— विषयांस्तिरस्कृत्य वर्तमान इति । चरतिरत्र गत्यर्थः, आक्रमणरूपगतिपरः, भक्षणार्थो वा, संहारपर इत्युभयथाऽपि तत्तिरस्कारार्थत्वमत्र विवक्षितम् । तिरस्कारोऽत्रानादरः, तथाच नैघण्टुकाः— ‘ अनादरः परिभवः परीभावस्तिरस्क्रिया ’ [अमरः १।७।२२] इति । बाह्येन्द्रियतद्विषयविजयो हि मनोविजयार्थ इत्यभिप्रायेणाह— विधेयमना इति । विधेयात्मेति मनसः प्रसक्तत्वात् ‘ प्रसन्नचेतसः ’ इति वक्ष्यमाणत्वाच्च । प्रसादोऽत्र मनोनैर्मल्यमित्याह— निर्मलेति ॥ ६४ ॥ ‘ प्रसादे ’ इति श्लोके प्रसादहानिशब्दयोः क्रमात् षष्ठीद्वयान्वयभ्रमं व्युदस्यन्नन्वयप्रकारमाह— अस्येति । ‘ दुःखाज्ञानमला धर्माः प्रकृतेस्ते न चात्मनः [वि. पु. ६।७।२२] इत्याद्यभिप्रेतौपाधिकत्वेन हानियोग्यत्वार्थमाह— प्रकृतीति । प्रतिबन्धकाभावे ह्याशु कार्योत्पत्तिरित्यभिप्रायेण प्रसन्नचेतस इत्यस्यार्थमाह— आत्मावलोकनविरोधिदोषरहितमनस इति । मनःप्रसादस्य सर्वदुःखहानिहेतुत्वमात्मदर्शनहेतुत्वादुपपद्यत इति हेत्वर्थस्य हिशब्दस्यार्थमाह— अत इति ॥ ६५ ॥

५ आ. मा. भा.— इन्द्रियजयफलमाहोत्तराभ्यां श्लोकाभ्याम्— विषयाननुभवन्नपि विधेय आत्मा यस्य सः, जितात्मेत्यर्थः । प्रसादं मनःप्रसादम् ॥ ६४ ॥ कथं प्रसादमात्रेण सर्वदुःखहानिः? प्रसन्नचेतसो हि बुद्धिः पर्यवतिष्ठते ब्रह्मापरोक्ष्येण सम्यक्स्थितिं करोति । प्रसादो नाम स्वतः प्रायो विषयागतिः ॥ ६५ ॥

६ ज. प्र. दी.— रागद्वेषेति श्लोकद्वयस्य तात्पर्यमाह— इन्द्रियेति । इन्द्रियजयश्च तत्फलं चेन्द्रियजयफलं, इन्द्रियजयस्य फलमिन्द्रियजयफलम् । अस्त्वेवं रागद्वेषपरिहारः, ततः किं? इत्याकाङ्क्षायां रागद्वेषपरिहारस्येन्द्रियजयाख्यं फलमाह— इन्द्रियजयेन किं भवति? ‘ वशे हि यस्येन्द्रियाणि ’ [२।६१] इति ज्ञानं भवतीत्युक्तमिति चेत्, सत्यम्; तत्किं साक्षादिन्द्रियजयफलं उत व्यवहितं? इत्याकाङ्क्षायां इन्द्रियजयस्य फलं ज्ञानं यथा भवति तथाऽऽहेत्यर्थः। रागद्वेषपरिहारवद्विषयाचरणस्यापि इन्द्रियजयसाधनत्वमुच्यत इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासायाह— विषयानिति । निराहारत्वमिन्द्रियजये कारणं, तच्चाशक्यमतः कथमिन्द्रियजयः? इत्याशङ्क्य देहधारणामात्रोपयुक्तविषयानुभवो न दोषायेति तदभ्युपगममात्रमनेन क्रियत इति भावः । इन्द्रियजयवाचकं पदमत्र न श्रूयत इति, अतस्तद्व्याचष्टे । विधेय इति । स विधेयात्मेति शेषः । किमनेनापि? इत्यत आह— जितात्मेति । अनेन पादत्रयेण रागद्वेषपरिहारस्येन्द्रियजयाख्यं फलमुक्तम् । यद्यप्यनुवादोऽयं प्रतीयते, तथाप्यप्राप्त-

त्वादन्यथा वाक्यवृत्तिः। तथाहि य उक्तविधया त्यक्तरागद्वेषः, स रागद्वेषवियुक्तैस्ताभ्यामप्रयुक्तैः केवलशरीरधारणार्थं विषयांश्चरति स विधेयात्मा भवति, तत एव बाह्येन्द्रियाण्यपि तस्य वश्यानि भवन्तीति। अत एव क्रमेण वाक्यद्वयस्य पृथक् तात्पर्यं नोक्तम्। द्वितीयाकाङ्क्षोत्तरत्वेनेन्द्रियजयस्य ज्ञानं व्यवहितफलमिति दर्शयितुं साक्षात्फलमुक्तम्। विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छतीति। तत्र प्रसादो नामात्मधर्म इति प्रतीयते तन्निवृत्त्यर्थमाह— **प्रसाद**मिति। प्रसन्नचेतस इति वक्ष्यमाणत्वादिति भावः॥ ६४॥ प्रसादे सति किं स्यात्? इत्यत उक्तं 'प्रसाद' इति, तदाक्षिपति— **कथ**मिति। "तरति शोकमात्मवित्" [छां. उ. ७।१।३] इत्यादिविरोधादिति भावः। किञ्च प्रसादे सति ज्ञानं भवतीति वा व्यवधानान्तरं वा वक्तव्यं? तत्रोक्तम्। सर्वदुःखहानिश्चावक्तव्यैवोक्तेति चाक्षेपशेषः। एतत्परिहारत्वेनोत्तरार्धं व्याख्याति— **प्रसन्ने**ति। एतेन 'प्रसादस्य फलद्वयमुच्यते' इत्यपि प्रतीतिर्निरस्ता भवति। प्रसादे सति ब्रह्मापरोक्षज्ञानं भवति। तच्च व्यवधानेनेति भविष्यति। ततो भवति सर्वदुःखहानिः प्रसादफलतयोक्तेति न वक्तव्यानुक्तिः; नाप्यवक्तव्योक्तिः। ' बुद्धियुक्तः ' [२।५०] इति श्लोके सुकृतदुष्कृतहानं ज्ञानफलमित्युक्तम्, तदयुक्तम्, अपुरुषार्थत्वात्; इत्याशङ्कां परिहर्तुं प्रसङ्गादिदमुक्तमिति। ननु यस्यानायासेनाभिलषितविषयोपनतिस्तस्य मनोऽप्याकुलं प्रसन्नमित्युच्यते। ततः कथं प्रसादस्येन्द्रियजयफलत्वं ज्ञानसाधनत्वं चोच्यते? इत्यत आह— **प्रसाद** इति। अत्र विवक्षितेति शेषः। स्वतोऽपि प्रयत्नं विनाऽपि विषयागतिर्विषयान्प्रत्यप्रवृत्तिः॥६५॥

७ ह. पै. भा.— अथेदानीं मोक्षकारणमुच्यते– रागश्च द्वेषश्च रागद्वेषौ, तत्पुरस्सरा हीन्द्रियाणां प्रवृत्तिः स्वाभाविकी, ताभ्यां वियुक्तैरिन्द्रियैरात्मवश्यैर्विषयांश्चरन्नुपलभमानो योग्यात्मवश्यैः स्वाधीनैर्विधेय आत्माऽन्तःकरणं यस्य सोऽयं विधेयात्मा प्रसादं स्वास्थ्यमधिगच्छति प्राप्नोति ॥६४॥ प्रसादे सति किं स्यात्? इत्यत्रोच्यते– प्रसादे प्रसन्नतायां सत्यां सर्वदुःखानामाध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकानां हानिर्नाशः। आध्यात्मिकानि जन्मजरामरणे तदन्तराले परिपतितवातपित्तश्लेष्मसङ्क्षोभजनिता विकाराः। आधिभौतिकानि भूतानामितरेतरं वध्यघातकभावेन जनितानि दुःखानि शस्त्रप्रहरणादीनि। आधिदैविकानि वातातपवर्षतत्प्रतिबन्धजनितानि दुःखानि। एतेषामाध्यात्मिकादीनां दुःखानां हानिर्नाशोऽस्य योगिनः प्रजायते। किञ्च प्रसन्नचेतसः स्वस्थान्तःकरणस्याऽऽशु शीघ्रं बुद्धिः पर्यवतिष्ठते आकाशमिवाऽऽत्मैकत्वग्राहिणी परितः समन्तादवतिष्ठते। आत्मस्वरूपेणैव निश्चला भवतीत्यर्थः॥ ६५॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं व्यतिरेकमुखेन रागजयस्यावश्यिकत्वमुक्त्वा अन्वयमुखेनापि तत्प्रदर्शयन् 'किं व्रजेत?' [२।५४] इत्यस्योत्तरमाह— **रागे**ति। **रागद्वेषवियुक्तैस्तु**, तुशब्दः पूर्वस्माद्व्यतिरेकार्थः। रागद्वेषविरहितत्वे हेतुः— **आत्मवश्यै**रिति, मनोधीनैरित्यर्थः। मनोगतरागद्वेषाभ्यामेव बहिरिन्द्रियाणां तद्वत्त्वम्। मनसि च भगवदर्पणक्षीणरागद्वेषाद्यखिलकलुषे सति, तदधीनेन्द्रियाणामपि तद्राहित्यं भवति। एवंविधैरिन्द्रियैः विषयांश्चरन्नुपलभमानः सन्नपि प्रसादं प्रसन्नतां अमृतक्षालनयेव मनसि कामपि स्वच्छतामधिगच्छति। ननु विषयध्यानमपि खल्वनर्थकारणम्, तद्ग्रहणमपि तु सुतरामेवेति कथं विषयान्पश्यतः प्रसादः? इत्याशङ्क्य रागद्वेषवियुक्तपदसूचितं हेतुं दर्शयति— **विधेयात्मे**ति; जितान्तःकरण इत्यर्थः। मनोजयशून्यस्यैव विषयदर्शनमनर्थावहम्, न तु जितमनस इति भावः। तदनेन 'किं व्रजेत' इति प्रश्नस्य आत्मवश्यैरिन्द्रियैर्विषयान् प्राप्नोतीत्युत्तरमुक्तं भवति ॥ ६४ ॥ ' प्रसादमधिगच्छति ' इत्युक्तम्; प्रसादस्य किं फलम्? अत आह– **प्रसाद** इति। प्रसादे उक्तलक्षणे सति सर्वदुःखानामाध्यात्मिकादीनां हानिर्नाशोऽस्य पुरुषस्योपजायते। ननु ज्ञानफलत्वेन प्रसिद्धस्य सर्वदुःखनाशस्य कथं प्रसादफलत्वं? इत्याशङ्क्याह-– **प्रसन्नचेतस** इति। हि यस्मात् प्रसन्नचेतसः शीघ्रं बुद्धिर्ब्रह्मात्मविषया पर्यवतिष्ठते स्थिरा भवति। दुःखहानिर्ज्ञानद्वारा प्रसादफलमित्यर्थः॥ ६५॥

९ व० त० दी०— नन्विन्द्रियाणां विषयाभिमुखस्वभावानां निरोधस्याशक्यत्वाद्दोषो दुष्परिहर इति कथं प्रज्ञायाः प्रतिष्ठितत्वं? इत्याशङ्क्याह द्वाभ्याम्— **रागे**ति। यो वश्यात्मा स्वेन्द्रियै रागद्वेषवियुक्तैर्विषयानुपभुञ्जानोऽपि प्रसादं प्रशान्तिमधिगच्छति तस्य प्रसन्नचेतसः प्रज्ञा प्रतिष्ठिताऽवसेया॥ ६४॥ ६५॥

१० पु. अ. त.— समाधिस्थस्योत्तरमाह— **रागद्वेषवियुक्तै**रिति। तुशब्दः पूर्वनिरूपणं व्यावर्त्तयति। विधेयात्मा विधेयो वशवर्त्ती आत्मा भगवान् यस्य तादृशो रागद्वेषादियुक्तैरात्मवश्यैः स्ववशैर्भगवद्वश्यैर्वा इन्द्रियैः विषयान् भोगान् भगवदिच्छया प्राप्तान् उपयोगं कुर्वन् प्रसादं भगवत्प्रसादमधिगच्छति। अत्रायं भावः— भगवदिच्छया रसज्ञानार्थं स्वस्वरूपरसदानेच्छया प्राप्तान् भोगान् आत्मवश्यैर्भगवद्रसाभिलाषिभिस्तद्रसदानार्थं तद्दत्तान् ज्ञात्वा यावत् कार्यसिद्धिं

युक्तो भगवान् प्रसादं करोति। अत एव श्रीभागवते [११।१४।१८] ' बाध्यमानोऽपि ' इत्यारभ्य ' विषयैर्नाभिभूयते ' इत्यन्तेन तथैवोक्तम् ॥ ६४ ॥

प्रसादे किं स्यात् ? इत्याशङ्क्याह— **प्रसाद** इति। प्रसादे जाते सति अस्य तदनुगृहीतस्य सर्वदुःखानां हानिर्नाशः स्यात्। सर्वपदनाशौ+कतिप्रयोगादीनामपि नाशो ज्ञापितस्तेन संयुक्त एव नित्यं तिष्ठतीति भावो व्यञ्जितः। सर्वदुःखहानौ सत्यां किं स्यात् ? अत आह— **प्रसन्नचेतस** इति। दुःखहानौ प्रसन्नं चेतो यस्य तादृशो भवति। ततस्तस्य आशु शीघ्रमेव बुद्धिः पर्यवतिष्ठते। सर्वार्थाति शेषः ॥ ६५ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु विषयानध्यायतोऽपि योगिनो व्युत्थाने प्रमाणस्वाभाव्यादिन्द्रियाणां विषयेषु सङ्गो दुष्परिहरस्ततश्चोक्तरीत्या तस्यापि नाशप्रसक्तिरित्याशङ्क्याह— रागद्वेषेति। विधेयात्मा किङ्करीकृतमनास्तु आत्मवश्यैर्मनोधीनैरिन्द्रियैः स्वामिनश्चित्तस्य किङ्करीकृतस्य कामक्रोधहीनत्वात्स्वयमपि रागद्वेषवियुक्तैः विषयान् पथि पतिततृणादीनीवास्थया चरन् पश्यन्नपि पुमान् तत्र कामाद्यनुदयात् प्रसादं सङ्कल्पविकल्पपङ्कलेपप्रक्षालनेन मनसः स्वाच्छ्यमधिगच्छति। मनसः स्वाच्छ्यमेव प्रत्यगात्मनः स्वाच्छ्यं, तस्य तद्गुणसारत्वात्। अजितमनस्कमिव जितमनस्कं विषयसङ्गो न बाधते, अतो मनोजयोऽवश्यं कर्तव्य इत्यर्थः ॥६४॥ किञ्च चित्तस्य प्रसादे हि अस्य पुंसः सर्वदुःखानां काममूलकानां कामाभावात् हानिः परिहारो जायते; कामानुदये हेतुमाह— प्रसन्नेति । हि यस्मात् प्रसन्नचेतसः पुंसो बुद्धिर्ब्रह्मात्मैक्यनिश्चय आशु शीघ्रं पर्यवतिष्ठते सुदृढो भवति; तस्मिंश्च सति प्राप्याभावान्न कामोदय इत्यर्थः ॥ ६५ ॥

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।
न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥ ६६ ॥

१ शां. भा.— सेयं प्रसन्नता स्तूयते— नास्तीति । नास्ति न विद्यते, न भवतीत्यर्थः । बुद्धिः आत्मस्वरूपविषयायुक्तस्यासमाहितान्तःकरणस्य । न चास्त्ययुक्तस्य भावनाऽऽत्मज्ञानाभिनिवेशः । तथा न चास्त्यभावयत आत्मज्ञानाभिनिवेशमकुर्वतः शान्तिरुपशमः । अशान्तस्य कुतः सुखम् ? इन्द्रियाणां हि विषयसेवातृष्णातो निवृत्तिर्या तत् सुखं, न विषयविषया तृष्णा; दुःखमेव हि सा । न तृष्णायां सत्यां सुखस्य गन्धमात्रमपि उत्पद्यत इत्यर्थः ॥ ६६ ॥

२ आ. शां. व्या.— किं पुनः सत्त्वशुद्ध्यैव यथोक्तबुद्धिः सिध्यति ? नेत्याह— **सेय**मिति । असमाहितस्यापि बुद्धिमात्रमुत्पद्यमानं प्रतिभातीत्याशङ्क्य विशिनष्टि— **आत्मस्वरूपे**ति । नहि विक्षिप्तचित्तस्याऽऽत्मस्वरूपविषया बुद्धिरुदेतुमर्हतीत्यत्र हेतुमाह— **न चे**ति । आत्मज्ञाने शब्दादापाततो जाते स्मृतिसन्तानकरणं साक्षात्कारार्थमभिनिवेशो भावनेति चोच्यते। न चासौ विक्षिप्तबुद्धेः सिध्यतीति हेत्वर्थं विवक्षित्वाऽऽह— **आत्मज्ञाने**ति। भावनाद्वारा साक्षात्काराभावेऽपि का क्षतिः? इत्याशङ्क्याऽऽह— **तथे**ति। असमाहितस्य भावनाभाववदिति यावत्। आत्मन्यापाततो ज्ञाते श्रवणाद्यावृत्तिरूपां स्मृतिमनातन्वानस्यापरोक्षबुद्ध्यभावे नानर्थनिवृत्तिः सिध्यतीत्याह— **उपशम** इति । अनिवृत्तानर्थस्य परमानन्दसागराद्विभक्तस्य संसारवारिधौ निमग्नस्य सुखाविर्भावो न सम्भवतीत्याह— **अशान्तस्ये**ति । तस्यापि विषयसेवातो वैषयिकं सुखं सम्भवतीत्याशङ्क्याऽऽह— **इन्द्रियाणां ही**ति । तृष्णाक्षयस्य शास्त्रप्रसिद्धमानुभविकं च सुखत्वमिति वक्तुं हिशब्दः । विषयसेवातृष्णयाऽपि विषयोपभोगद्वारा सुखमुपलब्धमित्याशङ्क्याऽऽह— **दुःखमेवे**ति । तत्रापि हिशब्दोऽनुभवावद्योती । तदेव स्पष्टयति— **नेत्या**दिना ॥ ६६ ॥

३ रा. भा.— मयि सन्न्यस्तमनोरहितस्य स्वयत्नेनेन्द्रियनियमने प्रवृत्तस्य कदाचिदपि विविक्तात्मविषया बुद्धिर्न सेत्स्यति । अतएव तस्य तद्भावना च न सम्भवति । विविक्तात्मानमभावयतो विषयस्पृहाशान्तिर्न भवति । अशान्तस्य विषयस्पृहायुक्तस्य कुतो नित्यनिरतिशयसुखप्राप्तिः?६६

४ वे. ता. चं.— अथ पूर्वोक्तान्योन्याश्रयफलभूतामात्मदर्शनासिद्धिं ' बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ' [२।६३] इत्येतद्विवरणरूपेणानूद्य ततः परमप्रयोजनस्यापि अलाभप्रकार उच्यते— **नास्ती**ति । ' युक्त आसीत मत्परः ' [२।६१] इति पूर्वोक्तस्य निवृत्तिरयुक्तशब्देनोच्यत इति तात्पर्येणाह— **मयी**ति । ' यततो ह्यपि ' [२।६०] इति पूर्वोक्तं स्मारयति— **स्वयत्नेने**ति । नास्तीत्यनेनाभिप्रेतमाह— **कदाचिदपी**त्यादिना । अतिचिरकालप्रयासेनापीत्यर्थः । द्वितीयपादस्थमयुक्तस्येति पदं शृङ्खलौचित्यायायुक्तत्वफलभूतबुद्ध्यभावलक्षकमिति तात्पर्येणाह— **अत एवे**ति। यद्वा तस्येत्ययुक्त-

परामर्शः । अत एवेति तु बुद्ध्यभावादेवेत्यर्थः । अथवा परम्परया हेतुत्वमभिप्रेत्यायुक्तत्वादेवेति विवक्षा; भिन्नविषयभावनान्तरनिषेधायोगात्तद्भावनेत्युक्तम् । 'रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते' [२।५९] 'रागद्वेषवियुक्तैस्तु' [२।३४] 'सुखेषु विगतस्पृहः' [२ । ५६] इत्याद्यानुगुण्येन शान्तिं विशिनष्टि— **विषयस्पृहा शान्तिरिति** । अशान्तस्यैव स्वर्गादिसुखलाभादमृतत्वप्रकरणसिद्धं सुखस्य विशेषमाह— **नित्यनिरतिशयेति** ॥ ६६ ॥

५ **आ. मा. भा.**— प्रसादाभावे दोषमाहोत्तराभ्यां श्लोकाभ्याम्— न हि प्रसादाभावे युक्तिश्चित्तनिरोधः । अयुक्तस्य च बुद्धिः सम्यग्ज्ञानं च नास्ति । तदेवोपपादयति— न चायुक्तस्येति । शान्तिर्मुक्तिः 'शान्तिर्मोक्षोऽथ निर्वाणम्' इत्यभिधानात् ॥ ६६ ॥

६ **ज. प्र. दी.**— वक्तव्यस्योक्तत्वान्नास्ति बुद्धिरित्यादिकं किमर्थं ? इत्यत आह— **प्रसादेति** । श्रवणमननाभ्यामुपकृतेन ध्यानेनैव ब्रह्मापरोक्षज्ञानसिद्धेः किमनेन प्रसादेन यदर्थमिन्द्रियजयोऽपेक्षितः ? इत्याशङ्क्येति शेषः । नन्वत्र प्रसादाभाव इदं स्यादिति नोच्यते ततः कथमेतदुक्तं ? इत्यतः प्रकरणप्राप्तमध्याहरति— **न हीति** । ननु प्रसादरहिता अनुमिमते इत्यत आह—**चित्तेति** । एकाग्रतेत्यर्थः । एवमध्याहारे सति 'नास्ति बुद्धिः' इत्येतत्सम्बध्यत इति भावेनाह– **अयुक्तस्येति** । ज्ञानमात्रं प्रकृतानुपयुक्तमयुक्तं चेत्यत आह— **सम्यगिति**; ब्रह्मापरोक्षज्ञानमित्यर्थः । एतावता प्रसादाभावे दोष उक्तस्तत्किमर्थं न चायुक्तस्य ? इत्येतदित्यत आह— **तदेवेति** । ध्यानेनैव ज्ञानोत्पादात्कथं नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य ? इत्याशङ्क्येति शेषः । भावना ध्यानम् । अत एव 'न चाभावयतो ज्ञानम्' । 'न चाज्ञानिनः शान्तिः' इति योज्यम् । ननु शान्तिः प्रसादः, तस्य ज्ञानसाधनत्वेनोक्तत्वात्कथं ज्ञानोत्तरत्वमुच्यते ? इत्यत आह— **शान्तिरिति** । एतच्च न केवलं मुक्तौ सर्वदुःखहानिः, किन्तु संसारिभिरलभ्यं परमं सुखं चेति ज्ञापयितुं प्रसङ्गादुक्तम् । एतदेवावेक्ष्य भाष्यकृता ब्रह्मादिपदादित्याद्युक्तम् ॥६६॥

७ **ह. पै. भा.**— न विद्यते सेयं प्रसन्ना बुद्धिरात्मस्वरूपविषयायुक्तस्यासमाहितस्य । न चायुक्तस्य भावना, आत्मज्ञानाभिनिवेशो भावना । न चाभावयतः शान्तिः, अभावयत आत्मज्ञानाभिनिवेशशून्यस्य शान्तिरुपशमो न विद्यते । अशान्तस्यानुपरतेन्द्रियस्य कुतः सुखम् ?। इन्द्रियाणां विषयतृष्णातो निवृत्तिः सुखं, न विषयतृष्णा; दुःखमेव हि सा । तृष्णायां सत्यां न सुखस्य गन्धमात्रमप्युपपद्यते ॥ ६६ ॥

८ **वें. ब्र. गि.**— तदेवं निरूपितस्येन्द्रियनिग्रहस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां तत्त्वज्ञानसाधनत्वं दर्शयन्प्रथमं व्यतिरेकमुपपादयति द्वाभ्याम्— **नास्तीति** । अयुक्तस्य इन्द्रियनिग्रहाख्योपायरूपयुक्तिरहितस्य क्रियमाणेऽपि वेदान्तश्रवणे बुद्धिरात्मतत्त्वविषया नास्ति नोत्पद्यते, साधनचतुष्टयान्तर्गतशमदमादिसम्पत्तिविरहात् । **न चायुक्तस्य भावना**; अत्रायुक्तपदेन श्रवणजन्यात्मबुद्धियोगरहित उच्यते । तस्य भावना निदिध्यासनात्मिका नास्ति । सर्वत्र नञोऽस्तीत्यनेनान्वयः । श्रवणसिद्ध्यधीनत्वान्निदिध्यासनस्येत्यर्थः । **न चाभावयतः शान्तिः** आत्मानमभावयतश्च न शान्तिः । 'आयुर्वै घृतम्' इत्यादिवत्कारणे कार्यव्यपदेशः । निदिध्यासनमकुर्वतः सर्वानर्थनिवृत्तिकरस्तत्त्वसाक्षात्कारो नास्ति, तत्कारणकत्वात्तस्येत्यर्थः । अशान्तस्य च कुतः सुखं मोक्षानन्दः ? तत्त्वसाक्षात्कारसाध्यत्वान्मोक्षस्येत्यर्थः ॥ ६६ ॥

९ **व० त० दी०**— मनोनिग्रहस्य स्थितप्रज्ञता साधनत्वं व्यतिरेकमुखेनोपपादयति— **नास्तीति** । अयुक्तस्यासतो निरोधयोगरहितस्य बुद्धिरेका व्यवसायात्मिका न भवति । न च भावना तत्त्वचिन्तनम् । स्पष्टमन्यत् ॥ ६६ ॥

१० **पु. अ. त.**— ननु समाधिस्थस्यापि स्थितप्रज्ञतैवोक्ता तदा को विशेषः ? इत्यत आह— **नास्ति बुद्धिरिति** । अयुक्तस्य मयि योगरहितस्य बुद्धिरेव नास्ति । अयमर्थः— बुद्ध्यनन्तरं चेन्मयि योगो न जातस्तदा सा स्थितप्रज्ञैव न । तस्मात्समाधिस्थभगवत्संयोगाभावे स्थितप्रज्ञाप्यकिञ्चित्करीत्यर्थः । ननु समाधिस्थयोगेनापि किं फलं ? इत्याशङ्क्याह— **न चेति** । अयुक्तस्य भगवत्सम्बन्धरहितस्य भावना भगवद्रसौपयिकदेहाभिलाषो न च भवति । ननु भावनामात्रेणापि किम् ? अत आह— **न चेति** । अभावयतः भावनामकुर्वतः शान्तिर्भगवद्रसौपयिकदेहावाप्तिर्न च भवति । तादृग्देहिनः साक्षादानन्दानुभवो न भवतीत्याह— **अशान्तस्येति** । अशान्तस्य तादृग्देहाप्त्या तापरहितस्य सुखं साक्षात्सम्बन्धात्मकभजनानन्दानुभवः कुतः स्यात् ? इत्यर्थः ॥ ६६ ॥

११ **नी० भा० दी०**— समनस्कानामिन्द्रियाणामनिग्रहे दोष उक्तः, बुद्धेरपर्यवस्थाने को दोषः ? इत्यत आह— **नास्तीति** । अयुक्तस्य श्रवणमननयोरनासक्तस्य बुद्धिर्ब्रह्मात्मैक्यनिश्चयो नास्ति, प्रमाणविषयासम्भाव-

नायाः प्रमेयविषयासम्भावनायाश्चानिरासात् । तथा अयुक्तस्यासमाहितमनसो भावना ब्रह्माकारान्तःकरणवृत्तिप्रवाहो नास्ति, मनसश्चाञ्चल्येन बुद्धेरपि चाञ्चल्यात् । अभावयतो ध्यानमकुर्वतः शान्तिः सर्वदुःखोपरमश्च नास्ति, चेतसोऽनवस्थितत्वेन दुःखावश्यम्भावात् । अशान्तस्यानुपरतसर्वदुःखस्य सुखं प्रत्यगद्वयानन्दात्मकं कुतः ? न कुतश्चित्, दुःखित्वादेव । आद्यमयुक्तस्येति पदं युजिर्योगे इत्यस्य रूपम्, द्वितीयं युज समाधावित्यस्य; तस्मात् बुद्धेः पर्यवस्थानमावश्यकम् ॥ ६६ ॥

इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनोऽनुविधीयते ।
तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाम्भसि ॥ ६७ ॥
तस्माद्यस्य महाबाहो ! निगृहीतानि सर्वशः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६८ ॥

१ शां. भा.— अयुक्तस्य कस्माद्बुद्धिर्नास्ति ? इत्युच्यते– **इन्द्रियाणामिति** । इन्द्रियाणां हि यस्मात् चरतां स्वस्वविषयेषु प्रवर्तमानानां यन्मनोऽनुविधीयतेऽनुप्रवर्तते तदिन्द्रियविषयविकल्पनेन प्रवृत्तं मनोऽस्य यतेर्हरति प्रज्ञां आत्मानात्मविवेकजां नाशयति । कथं ? वायुर्नावमिवाम्भसि उदके जिगमिषतां सांयात्रिकाणां मार्गादुद्धृत्य उन्मार्गे यथा वायुर्नावं प्रवर्तयति, एवमात्मविषयां प्रज्ञां हृत्वा मनो विषयविषयां करोति ॥ ६७ ॥ 'यततो ह्यपि' [२।६०] इत्युपन्यस्तस्यार्थस्य अनेकधोपपत्तिमुक्त्वा तं चार्थमुपपाद्य उपसंहरति— **तस्मादिति** । इन्द्रियाणां प्रवृत्तौ दोष उपपादितो यस्मात् तस्माद्यस्य यतेर्हे महाबाहो ! निगृहीतानि सर्वशः सर्वप्रकारैर्मानसादिभेदैरिन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यः शब्दादिभ्यः, तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६८ ॥

२ आ. शां. व्या.— आकाङ्क्षाद्वारा श्लोकान्तरमुत्थापयति— **अयुक्तस्येति** । विक्षिप्तचेतसो भावनाभावे साक्षात्कारलक्षणा बुद्धिर्न भवतीति हेत्वन्तरेण साधयति— **इन्द्रियाणामिति** । यत्पदोपात्तं मनस्तत्पदेनापि गृह्यते । इन्द्रियाणां श्रोत्रादीनां विषयाः शब्दादयस्तेषां विकल्पनं मिथो विभज्य ग्रहणं तेनेति यावत् । दृष्टान्तं व्याकरोति— **उदक इति** । करोति यस्मात्तस्मादयुक्तस्य नोत्पद्यते बुद्धिरिति योजना ॥ ६७ ॥ 'यततो हि' [२।६०] इत्यादिश्लोकाभ्यामुक्तस्यैवार्थस्य प्रकृतश्लोकाभ्यामपि कथ्यमानत्वादस्ति पुनरुक्तिरित्याशङ्क्य परिहरति— **यततो हीत्यादिना** । 'ध्यायतो विषयान्' [२।६२] इत्यादिनोपपत्तिवचनमुन्नेयम् । तच्छब्दापेक्षितार्थोक्तिद्वारा श्लोकमवतारयति— **इन्द्रियाणामिति** । असमाहितेन मनसा यस्मादनुविधीयमानानीन्द्रियाणि प्रसह्य प्रज्ञामपहरन्ति तस्मादिति योजना ॥ ६८ ॥

३ रा. भा.— पुनरप्युक्तेन प्रकारेणेन्द्रियनियमनमकुर्वतोऽनर्थमाह— इन्द्रियाणां विषयेषु चरतां वर्तमानानां वर्तनमनु यन्मनो अनुविधीयते पुरुषेणानुवर्त्यते; तन्मनोऽस्य विविक्तात्मप्रवणां प्रज्ञां हरति, विषयप्रवणां करोतीत्यर्थः । यथाऽम्भसि नीयमानां नावं प्रतिकूलो वायुः प्रसह्य हरति ॥ ६७ ॥ तस्मादुक्तेन प्रकारेण शुभाश्रये मयि निविष्टमनसो यस्येन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यः सर्वशो निगृहीतानि, तस्यैवात्मनि प्रज्ञा प्रतिष्ठिता भवति ॥ ६८ ॥

४ वे. ता. चं.— अनेन श्लोकेन प्रत्याहारादियोगावयवचतुष्टयस्य तत्फलस्य निश्श्रेयसस्य च यथासम्भवमभिधातात्पर्याभ्यां पूर्वपूर्वाभावादुत्तरोत्तरस्यालाभः सूचितो भवति । अथेन्द्रियनिग्रहाभावे बुद्ध्यभावस्य पूर्वोक्तस्य प्रकारः 'इन्द्रियाणाम्' इत्यनन्तरश्लोकेनोच्यत इत्यपुनरुक्तिः ; आदरार्थं वा पुनरुक्तिरित्यभिप्रायेणाह— **पुनरपीति** । केवलस्पन्दादिमात्रव्युदासाय **विषयेष्वित्युक्तम्** । इन्द्रियाणां सर्वेषां न विषयेषु सञ्चारोऽस्ति, अतस्तदौन्मुख्यमर्थ इति व्यञ्जनाय 'इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्ते' [५।९] इति प्रयोगान्तरानुसारेण **वर्तमानानामित्युक्तम्** । यत्तच्छब्दयोर्मनोविषयत्वमेवोचितं प्रज्ञाहरणे तस्यैव प्रधानत्वात् ; मनसो बाह्येन्द्रियानुविधाने सर्वेन्द्रियसाधारण्येन वक्तव्ये यदिति निर्धारणस्य प्रयोजनाभावात् बाह्येन्द्रियस्य मनोनुविधाने प्रज्ञाहरणाभावाच्च । 'यद्येकं क्षरतीन्द्रियम्' इति मनुवचने [२ । ९९] तु मनसोऽनुक्तत्वादिन्द्रियशब्दाभ्यासात् एकशब्दबलाच्च निर्धारणार्थतैव । न च तत्तुल्यत्वमस्यापि वाक्यस्य निर्बन्धनीयमिति कृत्वा **वर्तनमनु यन्मन** इत्याद्यु-

क्तम्। 'विधीयते' इत्यस्य कर्त्रपेक्षां पूरयति— **पुरुषेणे**ति। स्वस्यैवायमविनय इति भावः। अनभिसंहितदेशप्रापणं हि दृष्टान्तेऽभिप्रेतमिति प्रदर्शयन् हरतेर्विनाशनार्थताभ्रमव्युदासाय चाह— **विषयप्रवणा**मिति। 'अम्भसि'इत्यस्य हरतिनाऽन्वयभ्रान्तिमपाकरोति— **अम्भसि नीयमानां**मिति। अनिष्टविषयप्रापणनिदर्शनत्वायोक्तं— **प्रतिकूल** इति॥ ६७॥

'यदा संहरते' [२।५८] इत्याद्युपक्रान्त इन्द्रियनिग्रहोपदेश उपसंह्रियते—तस्मादिति श्लोकेन। **तस्मा**दिति इन्द्रियानुविधायिनो मनसः प्रज्ञाप्रतिष्ठाविरोधित्वादित्यर्थः। निग्रहहेतुं प्रागुक्तमनुकर्षति— **उक्तेने**त्यादिना॥ ६८॥

५ आ. भा. मा.— कथमयुक्तस्य भावना न भवति? इत्याह— **इन्द्रियाणा**मिति। अनुविधीयते क्रियते नन्वीश्वरेण इन्द्रियाणामनु बुद्धिर्ज्ञानमिति वक्ष्यमाणत्वात्। प्रज्ञां ज्ञानं उत्पत्स्यदपि निवारयतीत्यर्थः। उत्पन्नस्याप्यभिभवो भवति॥ ६७॥ तस्मात्सर्वात्मना निगृहीतेन्द्रिय एव ज्ञानीति निगमयति। तस्मादिति॥ ६८॥

६ ज. प्र. दी.— एकेनैव श्लोकेन प्रमेयस्य समुदितत्वात् श्लोकाभ्यामिति किमर्थमुक्तमत आह— **कथ**मिति। कृतश्रवणमननस्य ध्यानोपपत्तेरिति भावः। न भवतीत्याशङ्क्येति शेषः। अनुविधानं सदृशभवनं तदत्रासङ्गतं, कर्ता चात्र जीव इति प्रतीयतेऽत आह— **अनुविधीयत** इति। विपूर्वो दधातिः करोत्यर्थे वर्तते, कर्ता चात्रेश्वर एवेत्यर्थः। अत्रानुः पृष्ठभावित्वार्थः, न लक्षणाद्यर्थ इति कर्मप्रवचनीयो न भवति। नन्विति सम्प्रतिपत्तिरुक्ता सा कुतः? इत्यत आह— **बुद्धि**रिति। ग्रहणशक्तिः प्रज्ञा। तद्ग्रहणमत्रायुक्तमित्यत आह— **प्रज्ञा**मिति। परोक्षनिश्चयं यस्य प्रज्ञानं नोत्पन्नं तस्य युक्त्यभावः किं करिष्यति? विद्यमानस्य हि हरणमत आह— **उत्पत्स्य**दिति। तर्ह्युत्पन्नपरोक्षज्ञानस्य युक्त्यभावोऽकिञ्चित्करः इत्यत आह— **उत्पन्नस्यापी**ति। चित्तनिरोधरहितश्रवणमनने अपि न ध्यानोपयोगिनौ तत्त्वनिश्चयवेदार्थनियमौ कुरुत इति भावः॥ ६७॥ अत्र परमं प्रमेयं ज्ञानिलक्षणं प्रकृतं तस्यासम्भवपरिहाराय ज्ञानस्य महाप्रयत्नसाध्येन्द्रियनिग्रहसाध्यत्वं च तत्र कस्यायमुपसंहार इति न ज्ञायतेऽत आह— **तस्मा**दिति। ज्ञानी जायत इति शेषः। यत एवं निगृहीतेन्द्रियस्यैव प्रसादः, प्रसादवत एव युक्तिः, युक्तिमत एव श्रवणमननाभ्यां तत्त्वज्ञानं, तत्त्वज्ञानवत एवापरोक्षज्ञानसाधनं ध्यानं, नान्यथा तस्मादित्यर्थः॥ ६८॥

७ ह. पै. भा.— अनुपरतेन्द्रियस्य सुखं नास्ति, कस्मात्? इत्यत्राऽऽह— इन्द्रियाणां हि यस्माचरतां विषयेषु वर्तमानानां यन्मनोऽनुविधीयतेऽनुवर्तते तदस्य हरति प्रज्ञां तदिन्द्रियविषयविकल्पने प्रवृत्तं मनोऽस्य यतेर्हरति प्रज्ञामात्मानात्मविवेकजाम्। वायुर्नावमिवाम्भसि— उदके जिगमिषतां मार्गादुद्धृत्य दुर्गममार्गे यथा वायुर्नावं प्रवर्तयति—एवमात्मविषयां प्रज्ञामिन्द्रियानुविधायि मनो विषयाभिमुखीकरोति॥ ६७॥ 'यततो ह्यपि' [२।६०] इत्युपन्यस्तस्यानेकविधोपपत्तिमुक्त्वा तस्यार्थमुपपाद्योपसंहरति— तस्मादिति। यस्यैव योगिनः परमात्मनि नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावे सर्वगतेऽयमहमस्मीति प्रज्ञा प्रतिष्ठिता, स संयमयोगी॥ ६८॥

८ वें. ब्र. गि.— 'नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य' इत्येतदेवोपपादयति— चरतां स्वस्वविषयेषु स्वैरं प्रवर्तमानानामिन्द्रियाणां मध्ये यदिन्द्रियमनुसृत्य मनो विधीयते प्रवर्त्यते, यदिन्द्रियविषयाविष्टं मनो भवतीत्यर्थः। तदिन्द्रियमस्य साधकस्य प्रज्ञामात्मतत्त्वबुद्धिं हरति विक्षिप्य नाशयति। तदित्येकवचनात् एकमपीन्द्रियं प्रज्ञां हरति, किमु वक्तव्यं सर्वाणि हरन्ति? इत्येतत्सूचितम्। अत्र दृष्टान्तः— **वायु**रिति। दार्ष्टान्तिके मनोनुयातत्वेनेन्द्रियस्य विशेषितत्वाद्दृष्टान्तेऽपि नाविकानुयातत्वं वायोर्विशेषणं गम्यते। ततश्चायमर्थः— लोके हि समुद्रे नावमारुह्य द्वीपान्तरं गच्छतां प्रतिकूलवायौ सति नाविकः सावधानतया नौकाबन्धं दृढीकृत्य तां पालयति। स यदि नाविकः कालविपर्ययवशात् कदाचित्प्रतिकूलवायुमनुसृत्यैव नावं प्रवर्तयेत्तदा नाविकानुसृतो वायुरितस्ततः समुद्रे नावं परिभ्राम्य नाशयेदेव। तथा संसारसमुद्रे प्रज्ञानावमवलम्ब्य पारं जिगमिषत इन्द्रियलक्षणप्रतिकूलवायौ सति, तदा मनोनाविके परमेश्वरानुबन्धदृढबन्धनेन तामपरिपाल्येन्द्रियाण्येवानुयातवति मनोनाविकानुयातेन्द्रियप्रतिकूलवायुः प्रज्ञानौकामितस्ततो विक्षिप्य नाशयतीति। 'यततो ह्यपि' [२।६०] इति श्लोकार्थस्यैव सदृष्टान्तोपपादनरूपोऽयं श्लोकः॥ ६७॥ एवमिन्द्रियनिग्रहस्य ज्ञानहेतुत्वं व्यतिरेकमुखेनोक्त्वा अन्वयमुखेनापि तत्प्रतिपादयति— **तस्मा**दिति। यस्मादिन्द्रियनिग्रहाभावे प्रज्ञा नास्ति तस्मात् यस्य पुरुषस्येन्द्रियाणि सर्वशः सर्वेभ्य इन्द्रियार्थेभ्यो विषयेभ्यो निगृहीतानि, तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता। 'यस्य निगृहीतानि तस्य' इत्युक्त्या निगृहीतेन्द्रियो दुर्लभ इति सूचितम्। 'महाबाहो' इति सम्बोधनेन बाह्यशत्रुनिग्रहकारणभुजबलाढ्यस्य तव अन्तश्शत्रुभूतेन्द्रियनिग्रहकारणप्रज्ञाबलमुचितमिति व्यज्यते॥ ६८॥

९ व० त० टी०— अत्र हेतुमाह— इन्द्रियाणामिति । विषयेषु चरतामिन्द्रियाणां मध्ये यन्मनः कर्तृ प्रबलमेकमनुविधीयते अनेन चानुक्रियते तदस्य प्रज्ञां हरति । तत्र दृष्टान्तः— वायुर्नावमिवाम्भसीति॥ ६७ ॥ उक्तमुपसंहरति-- तस्मादिति। हे क्रियाशक्तियुक्त ! यस्येन्द्रियाणि सर्वशः इन्द्रियार्थेभ्यो विषयेभ्यो निगृहीतानि, तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिताऽत्रसेया । स तादृशो लक्ष्यत इत्यर्थः । सम्बोधनेन त्वमपि महाबाहुभ्यां इममिन्द्रियनिग्रहणं कुरुष्वेति सूचितम् ॥ ६८ ॥

१० पु. अ. त.— ननु भावनायामास्थितचेतसोऽपीन्द्रियनिग्रहः किमर्थं ? स तु साधनदशापन्नस्यैव सम्भवति; भावनायुक्तस्य तु सिद्धत्वादेव न प्रयोजनं ज्ञानिन इवेत्याशङ्क्याह-- इन्द्रियाणामिति । चरतां लौकिकेषु स्वेच्छया विहरतामिन्द्रियाणां यस्येन्द्रियस्य सङ्गे मनः अनुविधीयते तत्सङ्गे गच्छति तत् तदेव इन्द्रियस्य पुरुषस्य प्रज्ञां भावनात्मिकां हरति । तत्र दृष्टान्तमाह— वायुर्नावमिति । अम्भसि जले नावं तारणसाधिकां वायुरिव । यथा प्रबलो वायुरनवस्थितकर्णधारयुक्तां नावं मज्जयति तथेति भावः ॥ ६७ ॥ तस्मात् सर्वथेन्द्रियनिग्रहकर्तुरेव प्रज्ञा प्रतिष्ठिता भवतीत्याह— तस्मादिति । यस्मादिन्द्रियनिग्रहाभावे प्रज्ञा नश्यति तस्मात् यस्य इन्द्रियार्थेभ्यो विषयेभ्य इन्द्रियाणि निगृहीतानि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता भवतीत्यर्थः । 'महाबाहो !' इति सम्बोधनेन तथाकरणसामर्थ्यं ज्ञापितम् ॥ ६८ ॥

११ नी० भा० दी०-- तदभावे दोषमाह-- इन्द्रियाणां हीति । हि यस्मादिन्द्रियाणां चरतां स्वस्वविषये प्रवर्त्तमानानां--कर्मणि षष्ठी--यत् रागादिकलुषितं मनः तान्यनुलक्षीकृत्य विधीयते प्रवर्त्यते--कर्मकर्त्तरि लकारः-- प्रवर्त्तत इत्यर्थः । तत् इन्द्रियानुसारि मनोऽस्य साधकस्य प्रज्ञामात्मतत्त्वविषयां बुद्धिं हरति । तस्या मनोनुसारित्वात् । दृष्टान्तः स्पष्टार्थः । अन्ये तु--इन्द्रियाणां मध्ये यदिन्द्रियमनुलक्षीकृत्य मनः प्रवर्त्तते तदिन्द्रियमस्य साधकस्य मनसो वा प्रज्ञां हरतीति योजयन्ति । आत्मविषयां प्रज्ञां हृत्वा मनो विषयविषयां करोतीति (शां.) भाष्यमप्यालोचनीयम् ॥ ६७ ॥ 'यततो ह्यपि' [२।६०] इत्यत्रोपक्रान्तमर्थं बहुधा उपपाद्य उपसंहरति-- तस्मादिति । यस्मादिन्द्रियाधीनं मनो मनोनुगा च प्रज्ञा तस्मात् हे महाबाहो ! यस्य यतेरिन्द्रियाणि सर्वशः सर्वप्रकारेण स्वकारणेन मनसा--सहितानीति यावत्--इन्द्रियार्थेभ्यः शब्दादिभ्यो निगृहीतानि भवन्ति तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठितेति विद्धि ॥ ६८ ॥

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ।
यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥ ६९ ॥

१ शां. भा.— योऽयं लौकिको वैदिकश्च व्यवहारः स उत्पन्नविवेकज्ञानस्य स्थितप्रज्ञस्य अविद्याकार्यत्वादविद्यानिवृत्तौ निवर्तते, अविद्यायाश्च विद्याविरोधान्निवृत्तिः, इत्येतमर्थं स्फुटीकुर्वन्नाह— या निशेति ॥ या निशा रात्रिः सर्वपदार्थानामविवेककरी तमस्स्वभावत्वात् । सर्वभूतानां सर्वेषां भूतानाम् । किं तत् ? परमार्थतत्त्वं स्थितप्रज्ञस्य विषयः । यथा नक्तञ्चराणां अहरेव सदन्येषां निशा भवति, तद्वत् नक्तञ्चरस्थानीयानां अज्ञानिनां सर्वभूतानां निशेव निशा परमार्थतत्त्वं,अगोचरत्वादतद्बुद्धीनाम् । तस्यां परमार्थतत्त्वलक्षणायां अज्ञाननिद्रायां प्रबुद्धो जागर्ति संयमी संयमवान्, जितेन्द्रियो योगीत्यर्थः । यस्यां ग्राह्यग्राहकभेदलक्षणायां अविद्यानिशायां प्रसुप्तान्येव भूतानि जाग्रतीत्युच्यन्ते, यस्यां निशायां प्रसुप्ता इव स्वप्नदृशः, सा निशा अविद्यारूपत्वात् परमार्थतत्त्वं पश्यतो मुनेः-- इति ॥

२ आ. शां. व्या.— आत्मविदः स्थितप्रज्ञस्य सर्वकर्मपरित्यागेऽधिकारस्तद्विपरीतस्याज्ञस्य कर्मणीत्येतस्मिन्नर्थे समनन्तरश्लोकमवतारयति— योऽयमिति । अविद्यानिवृत्तौ सर्वकर्मनिवृत्तिश्चेत्तन्निवृत्तिरेव कथं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— अविद्यायाश्चेति । स्फुटीकुर्वन्बाह्याभ्यन्तरकरणानां पराक्प्रत्यक्प्रवृत्तितथाविधदर्शने च मिथो विरुध्येते परागदर्शनस्य अनाद्यात्मावरणाविद्याकार्यत्वात् आत्मदर्शनस्य च तन्निवर्तकत्वात्ततश्चाऽऽत्मदर्शनार्थमिन्द्रियाण्यर्थेभ्यो निगृह्णीयादित्याहेति योजना । सर्वप्राणिनां निशा पदार्थाविवेककरीत्यत्र हेतुमाह— तमस्स्वभावत्वादिति । सर्वप्राणिसाधारणीं प्रसिद्धां निशां दर्शयित्वा

तामेव प्रकृतानुगुणत्वेन प्रश्नपूर्वकं विशदयति— **किं तदि**त्यादिना । स्थितप्रज्ञविषयस्य परमार्थतत्त्वस्य प्रकाशैकस्वभावस्य कथमज्ञान्प्रति निशात्वं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **यथे**ति । तत्र हेतुमाह— **अगोचरत्वा**दिति । अतद्बुद्धीनां परमार्थतत्त्वातिरिक्तद्वैतप्रपञ्चप्रवृत्तबुद्धीनामप्रतिपन्नत्वात्परमार्थतत्त्वं निशेवाविदुषामित्यर्थः । 'तस्यां' इत्यादि व्याचष्टे— **तस्या**मिति । निशावदुक्तायामवस्थायामिति यावत् । **योगी**ति ज्ञानी कथ्यते । द्वितीयार्धं विभजते— **यस्या**मिति । प्रसुप्तानां जागरणं विरुद्धमित्याशङ्क्याऽऽह— **प्रसुप्ता इवे**ति । परमार्थतत्त्वमनुभवतो निवृत्ताविद्यस्य सन्यासिनो द्वैतावस्था निशेत्यत्र हेतुमाह— **अविद्यारूपत्वा**दिति ।

१ शां. भा.— अतः कर्माण्यविद्यावस्थायामेव चोद्यन्ते, न विद्यावस्थायाम् । विद्यायां हि सत्यामुदिते सवितरि शार्वरमिव तमः प्रणाशमुपगच्छत्यविद्या । प्राग्विद्योत्पत्तेरविद्या प्रमाणबुद्ध्या गृह्यमाणा क्रियाकारकफलभेदरूपा च सती सर्वकर्महेतुत्वं प्रतिपद्यते । नाप्रमाणबुद्ध्या गृह्यमाणायाः कर्महेतुत्वोपपत्तिः । 'प्रमाणभूतेन वेदेन मम चोदितं कर्तव्यं कर्म' इति हि कर्मणि कर्ता प्रवर्तते, न 'अविद्यामात्रमिदं सर्वं निशेव' इति ॥

२ आ. शां. व्या.— परमार्थावस्था निशेवाविदुषां ; विदुषां तु द्वैतावस्था तथेति स्थिते फलितमाह— **अत** इति ; अविद्यावस्थायामेव क्रियाकारक-फलभेदप्रतिभानादित्यर्थः । विद्योदयेऽपि तत्प्रतिभानाविशेषात्पूर्वमिव कर्माणि विधीयेरन्नित्याशङ्क्याऽऽह— **विद्याया**मिति । अविद्यानिवृत्तौ बाधितानुवृत्त्या विभागभानेऽपि नास्ति कर्मविधिर्विभागाभिनिवेशाभावादित्यर्थः । अविद्यावस्थायामेव कर्माणीत्युक्तं व्यक्तीकरोति— **प्रागि**ति । विद्योदयात्पूर्वं बाधकाभावादबाधिताऽविद्या क्रियादिभेदमापद्य प्रमाणानुरूपतया बुद्ध्या ग्राह्यतां प्राप्य कर्महेतुर्भवति, क्रियादिभेदाभिमानस्य तद्धेतुत्वादित्यर्थः । न विद्यावस्थायामित्युक्तं प्रपञ्चयति— **नाप्रमाणे**ति । उत्पन्नायां च विद्यायामविद्याया निवृत्तत्वात् । क्रियादिभेदभानमप्रमाणमिति बुद्धिरुत्पद्यते तया गृह्यमाणा यथोक्तविभागभागिन्यप्यविद्या न कर्महेतुत्वं प्रतिपद्यते, बाधितत्वेनाऽऽभासतया तद्धेतुत्वायोगादित्यर्थः । विद्याविद्याविभागेनोक्तमेव विशेषं विवृणोति— **प्रमाणभूतेने**ति । यथोक्तेन वेदेन कामनादिमतो 'मम कर्म विहितं तेन मया तत्कर्तव्यं' इति मन्वानः सन् कर्मण्यज्ञोऽधिक्रियते तं प्रति साधनविशेषवादिनो वेदस्य प्रवर्तकत्वादित्यर्थः । सर्वमिदमविद्यामात्रं द्वैतं निशेवेति मन्वानस्तु न प्रवर्तते कर्मणीति व्यावर्त्यमाह— **न, अविद्ये**ति ।

१ शां. भा.— यस्य तु पुनः 'निशेवाविद्यामात्रमिदं सर्वं भेदजातम्' इति ज्ञानं तस्याऽऽत्मज्ञस्य सर्वकर्मसन्न्यास एवाधिकारः, न प्रवृत्तौ । तथा च दर्शयिष्यति 'तद्बुद्धयस्तदात्मानः' [५।१७] इत्यादिना ज्ञाननिष्ठायामेव तस्याधिकारम् । तत्रापि प्रवर्तकप्रमाणाभावे प्रवृत्त्यनुपपत्तिरिति चेत् , न; स्वात्मविषयत्वादात्मविज्ञानस्य । न ह्यात्मनः स्वात्मनि प्रवर्तकप्रमाणापेक्षा, आत्मत्वादेव; तदन्तत्वाच्च सर्वप्रमाणानां प्रमाणत्वस्य । न ह्यात्मस्वरूपाधिगमे सति पुनः प्रमाणप्रमेयव्यवहारः सम्भवति । प्रमातृत्वं ह्यात्मनो निवर्तयत्यन्त्यं प्रमाणम् । निवर्तयदेव चाप्रमाणीभवति स्वप्नकालप्रमाणमिव प्रबोधे । लोके च वस्त्वधिगमे प्रवृत्तिहेतुत्वादर्शनात्प्रमाणस्य । तस्मान्नाऽऽत्मविदः कर्मण्यधिकार इति सिद्धम् ॥ ६९ ॥

२ आ. शां. व्या.— विदुषो न कर्मण्यधिकारश्चेत्तस्याधिकारस्तर्हि कुत्र ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **यस्ये**ति । तस्याऽऽत्मज्ञस्य फलभूतसन्न्यासाधिकारं वाक्यशेषं प्रमाणयति— **तथा चे**ति । प्रवर्तकं प्रमाणं विधिस्तदभावे कर्मस्विव विदुषो ज्ञाननिष्ठायामपि प्रवृत्त्यनुपपत्तेराश्रयणीयो ज्ञानवतोऽपि विधिरिति शङ्कते— **तत्रापी**ति । किमात्मज्ञानं विधिमपेक्षते ? किंवाऽऽत्मा?। नाऽऽद्यः—तस्य स्वरूपविषयस्य यथाप्रमाणप्रमेयमुत्पत्तेर्विध्यनपेक्षत्वादित्याह— **न स्वात्मे**ति । न द्वितीय इत्याह— **न ही**ति । प्रवर्तकप्रमाणशब्दितस्य विधेः साध्यविषयत्वादात्मनश्चासाध्यत्वादिति हेतुमाह— **आत्मत्वादेवे**ति । आत्मतज्ज्ञानयोर्विध्यनपेक्षत्वेऽपि ज्ञानिनो मानमेयव्यवहारप्रतिनियमार्थं विध्यपेक्षा स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **तदन्तत्वाच्चे**ति । सर्वेषां प्रमाणानां प्रामाण्यस्याऽऽत्मज्ञानोदयावसानत्वात् तस्मिन्नुत्पन्ने व्यवहारस्य निरवकाशत्वान्न तत्प्रतिनियमाय ज्ञानिनो विधिरित्यर्थः । उक्तमेव व्यक्तीकरोति— **न ही**ति । धर्माधिगमवत् आत्माधिगमेऽपि किमिति यथोक्तो व्यवहारो न भवति? इत्याशङ्क्याऽऽह— **प्रमातृत्वं ही**ति । तन्निवृत्तौ कथमद्वैतज्ञानस्य प्रामाण्यं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **निवर्तयदेवे**ति । प्रमातृत्वं निवर्तयदद्वैतज्ञानं स्वनिवृत्तेर्न प्रमाणमित्यत्र दृष्टान्तमाह— **स्वप्ने**ति । आत्मज्ञानस्य विध्यनपेक्षत्वे हेत्वन्तरमाह— **लोके चे**ति । व्यवहारभूमौ हि प्रमाणस्य वस्तुनिश्चयफलपर्यन्तत्वे

सति प्रवर्तकविधिसापेक्षत्वानुपलम्भाद्वैतज्ञानमपि प्रमाणत्वान्न विधिमपेक्षते, रज्ज्वादिज्ञानवदित्यर्थः । आत्मज्ञाननतत्तन्नि- ष्ठाया विधिमन्तरेण ज्ञानमाहात्म्येनैव सिद्धत्वात्तस्य कर्मसन्न्यासेऽधिकारः, न कर्मणीत्युपसंहरति— **तस्मा**दिति ॥ ६९ ॥

३ रा. भा.— एवं नियतेन्द्रियस्य प्रसन्नमनसः सिद्धिमाह— या आत्मविषया बुद्धिः सर्वभूतानां निशा निशेवाप्रकाशा, तस्यामात्मविषयायां बुद्धौ इन्द्रियसंयमी प्रसन्नमनाः जागर्ति आत्मानमवलोकयन्नास्त इत्यर्थः । यस्यां शब्दादिविषयायां बुद्धौ सर्वाणि भूतानि जाग्रति प्रबुद्धानि भवन्ति; सा शब्दादिविषया बुद्धिरात्मानं पश्यतो मुनेर्निशेवाप्रकाशा भवति ॥ ६९ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमुपायमुपदिश्य फलमुपदिशतीत्याह— **एव**मिति । प्रागुक्तस्यैव फलस्य प्रशंसापरत्वादपुनरुक्तिः, अतो 'या निशा' इत्यादिभिः त्रिभिः श्लोकैः 'प्रजहाति' [२।५५] इत्यादिनोक्ताऽवस्थाचतुष्टयसिद्धिर्निगम्यते । 'विहाय कामान्' [२।७१] 'निःस्पृहः' [६।१८] इत्युभाभ्यां यतमानव्यतिरेकसंज्ञयोरुपलक्षणम् । यद्वा श्लोकद्वयेनावस्थाचतुष्टयफलं तृतीयेन त्ववस्थाचतुष्टयं निगम्यत इति विभागः । 'या' इति प्रसिद्धतयेष्टनिर्देशोऽत्र प्रस्तुतप्रज्ञाविषयः । साक्षान्निशाया देशकालभेदेन विपरिवर्तमानायाः सर्वभूतसाधारण्याभावादिति तात्पर्येणाह— **या आत्मविषयेति** । उपचारनिमित्तं व्यनक्ति— **निशेवाप्रकाशे**ति । स्वप्रकाशाया अपि बुद्धेरप्रसृतदशायामप्रकाशत्वमुपपद्यते । इन्द्रियनिग्रहस्य प्रकृतत्वात्स एवात्र संयमिशब्दार्थ इत्यभिप्रायेणोक्तम्— **इन्द्रियसंयमी**ति । या पुनः 'त्रयमेकत्र संयमः' इति धारणाध्यानसमाधीनां समुच्चितानां संयमत्वेन पातञ्जलपरिभाषा, साऽत्र न विवक्षितेति भावः । इन्द्रियसंयमस्य बुद्धिजनने अवान्तरव्यापारं पूर्वोक्तमाह— **प्रसन्नमना** इति । जागर्तीत्यत्र मुख्यार्थायोगादाह— **आत्मान**मिति । बुद्धौ जागरणशब्दनिर्दिष्टं प्रबुद्धत्वं प्रकाशमानप्रसृतबुद्धिविशिष्टत्वमेव ; सा च सविषया प्रकाशते— इति भावः । बुद्धिप्रकरणत्वाद्यस्यामिति निर्देशोऽपि बुद्धिविषयः ; सा च बुद्धिः भूतानीत्यसंयमिनिष्ठतया व्यपदेशादात्मदर्शिनो निशात्ववचनाच्च **शब्दादिविषये**त्युक्तम् । **सर्वभूताना**मित्यत्र समासनिमग्नोऽपि सर्वशब्दो भूतानीत्यत्रापि बुद्ध्या निष्कृष्यान्वेतव्य इति **सर्वाणी**त्युक्तम् । **पश्यत** इत्यत्र कर्माकाङ्क्षायां **आत्मान**मिति प्रकरणसिद्धमुक्तम् ॥ ६९ ॥

५ आ. मा. भा.— उक्तं लक्षणं पिण्डीकृत्याह— या निशेति । या सर्वभूतानां निशा परमेश्वरस्वरूपलक्षणा । यस्यां सुप्तानीव न किञ्चिज्जानन्ति, तस्यामिन्द्रियसंयुक्तो ज्ञानी जागर्ति सम्यगापरोक्ष्येण पश्यति; परमात्मानमित्यर्थः । यस्यां विषयलक्षणायां भूतानि जाग्रति तस्यां निशायामिव सुप्तः प्रायो न जानाति । मत्तादिवद्गमनादिप्रवृत्तिः । तदुक्तम् 'देहं (च तं न चरमः) तु तत्र चरमम्' [भाग. ३।२८।३७] 'देहोऽपि दैववशगः' [भाग. ३।२८।३८+११।१३।३७] इति श्लोकाभ्याम् । मननयुक्तो मुनिः । पश्यत इत्यस्य साधनमाह ॥ ६९ ॥

६ ज. प्र. दी.— ज्ञानिनः सर्वकर्मत्यागप्रतिपादनार्थाय 'या निशा' इत्ययं श्लोक इति कश्चित् । तत्र तत्प्रतिपादकाक्षराश्रवणात् प्रमाणविरोधाच्चेत्याशयेन तत्प्रतिपाद्यमाह— **उक्तलक्षण**मिति, चतुश्श्लोक्या विक्षिप्योक्तम् । नन्वत्रोक्तं किमपि न प्रतीयत इत्यत आह— **ये**ति । परमेश्वरस्वरूपस्य निशासाम्यमुपपादयति— **यस्या**मिति । विषयत्वमधिकरणत्वं चाविवक्षित्वा कारकत्वमात्रविवक्षया साम्यमिदमुक्तम् । संयमीत्यस्याक्षरार्थ **इन्द्रिये**ति,प्रकरणलभ्योऽर्थो **ज्ञानी**ति । उत्तरार्धार्थमाह— **यस्या**मिति । अत्रापि पूर्ववत्साम्यम् । यदि न किञ्चित्पश्यति कथं तर्हि तस्य गमनादिप्रवृत्तिः ? इत्यत आह— **मत्तादिव**दिति । कुत एतत् ? इत्यत आह— **तदुक्त**मिति । मुनेरित्युक्तत्वाच्चतुर्थाश्रमिण एव ज्ञानमिति व्याख्यानमसदिति भावेनाह— **मननयुक्त** इति । याज्ञवल्क्यादीनामयतीनामपि ज्ञानश्रवणादिति भावः । मननस्य प्राङ्निवृत्तत्वात् 'पश्यतो मुनेः' इति कथं ? इत्यत आह— **पश्यत** इति । दर्शनसाधनत्वेन मननमिहोक्तं, न तु तत्समकालीनतयेत्यर्थः । एतच्च प्राङ्मननादेः स्पष्टदर्शनसाधनत्वानुक्तेः प्रसङ्गादिहोक्तम् । ननु 'स्थितधीः किं प्रभाषेत ?' [२।५४] इत्याद्यु-(दरु-) त्तरमयं श्लोक इति प्रागुक्तं तत्कथमिदानीं लक्षणपरतया व्याख्यातः ? अन्यपरादपि तल्लाभ इत्याशयेनेति ब्रूमः; अन्यथा 'प्रभाषेत' इत्यादेरुत्तरमाहेत्यत्रैवावेक्ष्यत्, किं तत्र स्थानप्रदर्शनादिना ? इति ॥ ६९ ॥

७ ह. पै. भा.— या निशा रात्रिः सर्वपदार्थानामविवेककारिणी सर्वभूतानां निशेति सर्वप्राणिव्यवहारागोचरब्रह्मरूपमुच्यते, तस्यां जागर्ति प्रबुद्धवानास्ते । यस्यां सर्वभूतानि जाग्रति प्रबुध्यन्ते यस्यां व्यवहरन्ति साऽविद्या निशा परमार्थस्वरूपं ब्रह्म पश्यतो मुनेर्योगिनः । एवमविद्याविद्याभेदादविदुषः सर्वकर्माणि, विदुषः सर्वकर्मनिवृत्तिः स्वभावात्सकलकर्मसन्न्यास एव ॥ ६९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— तदेवं 'प्रजहाति यदा कामान्' [२।५५] इत्यारभ्यैतावत्पर्यन्तैश्चतुर्दशभिः श्लोकैः स्थितप्रज्ञस्य समाधिव्युत्थानावस्थयोर्लक्षणं सपरिकरमुक्तम्; इदानीमवस्थाद्वयानुगतं स्थितप्रज्ञलक्षणमाह— या सर्वभूतानां निशेव निशा परं ब्रह्म। लोके हि निशायां निद्राणो न निशां पश्यति; तथा ब्रह्मलक्षणनिशायामज्ञाननिद्रापरवशानि सर्वभूतानि न ब्रह्मतत्त्वं पश्यन्ति। तस्यां ब्रह्मरूपायां सर्वभूतनिशायां संयमी इन्द्रियसंयमवान् स्थितप्रज्ञो जागर्ति अज्ञानलक्षणनिद्राक्षयेण प्रबुद्धः परं ब्रह्म पश्यति। यस्यां तु द्वैतप्रपञ्चव्यवहाररूपायामविद्यायां प्रसुप्तान्येव भूतानि जाग्रति प्रबुध्यन्ते, स्वप्न इव व्यवहरन्तीति यावत्। सा ब्रह्मतत्त्वं पश्यतो मुनेः स्थितप्रज्ञस्य निशा अप्रकाशरूपा। अनेन आविद्यिकप्रपञ्चव्यवहारशून्यत्वे सति परब्रह्मदृक्त्वं स्थितप्रज्ञलक्षणमित्युक्तं भवति। अत्र च सत्यन्तविशेषणं श्लोकोत्तरार्धेन लब्धम्; ब्रह्मदृक्त्वविशेष्यं तु पूर्वार्धेनेति विवेकः। याज्ञवल्क्यादिषु सन्न्यासावस्थातः पूर्वमविश्रान्तचित्ततया स्थितप्रज्ञतानापन्नेषु केवलज्ञान्यवस्थेष्वतिव्याप्तिनिरासाय सत्यन्तम्। तत्र च व्यवहारशून्यत्वं नाम तद्वासनाशून्यत्वम्। याज्ञवल्क्यादीनां च तदवस्थायां मलिनवासनानुवृत्तेर्नातिव्याप्तिः। सुषुप्तेष्वतिव्याप्तिपरिहाराय परब्रह्मदृक्त्वम् ॥ ६९ ॥

९ व० त० दी०— तस्यैवान्येभ्यो वैलक्षण्येन लक्षणमाह— या निशेति। याऽऽत्मविषया बुद्धिः संसारिणां स्वपतामिव निशेवाऽप्रकाशिका अज्ञानतिमिरोपहतमतीनां आत्मदर्शनव्यवहारायोग्या तस्यां संयमी जागर्ति। यस्यां च शब्दादिविषयिण्याम्। एवं विलक्षणलक्षणो मुनिर्दर्शितः ॥ ६९ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेतादृशेन्द्रियनिग्रहकृत् किंलक्षणः? इत्यपेक्षायामाह— या निशेति। सर्वभूतानां या निशा रात्रौ निद्रायामिव विषयसुखेषु सर्वेषां या निशा सुखावाप्तिः। नितरां शं सुखं यस्यामिति निशा। तस्यां संयमी इन्द्रियनिग्रहकर्ता जागर्ति, न सुखमवाप्नोतीत्यर्थः। यस्यां निशायां भूतानि जाग्रति न सुखं प्राप्नुवन्ति सा भगवत्सुखं पश्यतो मननशीलस्य निशा सुखाप्तिः। तत्सुखस्य कथनायोग्यत्वान्मुनेरिति विशेषणमुक्तम् ॥ ६९ ॥

११ नी० भा० दी०— "यदा पञ्चावतिष्ठन्ते" इत्युदाहृतश्रुतेः "तामाहुः परमां गतिम्" [कठो. २।६।१०] इत्येतं चतुर्थं पादं व्याचष्टे— या निशेति। सर्वेषां भूतानामज्ञानां या निशेव निशा यस्यां मध्यन्दिने उलूका इवानन्धा अप्यन्धा एव सर्वे प्राणिनो भवन्ति, तस्यां तस्मिन्प्रत्यग्ज्योतिषि संयमी इन्द्रियमनोबुद्धीनां निग्रहणशीलो योगी जागर्ति, इन्द्रियादीनां दृक्शक्तिलोपेऽप्यनुपरतदृक्शक्तिरेवास्ते। तथा च श्रुतिः— "न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वात्" [बृ.उ.४।३।२३] इति। यस्यामविद्याख्यायां निशायां क्रियाकारकादिद्वैतस्वप्रप्रवर्तिकायां सर्वाणि भूतानि जाग्रति निशीथे उलूका इव स्वस्वव्यापारे प्रवर्त्तन्ते सा अविद्या पश्यतो मुनेः आत्मदर्शनवतो योगिनः प्रारब्धकर्मणा विदेहकैवल्यप्रतिबन्धात् लेशतोऽनुवर्त्तमाना व्युत्थानकाले व्यवहरतोऽस्य गाढान्धकारवती निशेव क्लेशकरी भवति। अतिसुकुमारा हि योगिनो बाह्यव्यवहारादुद्विजन्ते, नरा इव गाढान्धकारे सञ्चारात्। यथोक्तं योगभाष्ये— 'अक्षिमात्रकल्पो हि विद्वानत्यल्पदुःखलेशेनाप्युद्विजते' इति। अत्र वार्तिकानि 'कारकव्यवहारे हि शुद्धं वस्तु न वीक्ष्यते। शुद्धे वस्तुनि सिद्धे च कारकव्यापृतिस्तथा ॥ काकोलूकनिशेवायं संसारोऽज्ञात्मवेदिनोः। या निशा सर्वभूतानामित्यवोचत्स्वयं हरिः' इति। 'बुद्धतत्त्वस्य लोकोऽयं जडोन्मत्तपिशाचवत्। बुद्धतत्त्वोऽपि लोकस्य जडोन्मत्तपिशाचवत्' इति; तदेवं 'किमासीत' [२।५४] इत्यस्योत्तरं 'यदा संहरते चायं' [२।५८] इत्यादिना एतदन्तेन ग्रन्थेन स्थितप्रज्ञः सदा समाधिमनुतिष्ठन् परमां गतिं प्राप्यास्त इत्युक्तम् ॥ ६९ ॥

स्थितप्रज्ञस्य ज्ञानिनोऽपि विषयानुभवे दृष्टान्तः।

आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्वत्।
तद्वत्कामा यं प्रविशन्ति सर्वे स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ॥ ७० ॥

१ शां. भा.— विदुषस्त्यक्तैषणस्य स्थितप्रज्ञस्य यतेरेव मोक्षप्राप्तिर्न त्वसन्न्यासिनः कामकामिन इत्येतमर्थं दृष्टान्तेन प्रतिपादयिष्यन्नाह— आपूर्येति। आपूर्यमाणमद्भिः,अचलप्रतिष्ठं अचलतया

प्रतिष्ठाऽवस्थितिर्यस्य तमचलप्रतिष्ठं समुद्रमापः सर्वतो गताः प्रविशन्ति स्वात्मस्थमविक्रियमेव सन्तं यद्वत्, तद्वत्कामा विषयसन्निधावपि सर्वत इच्छाविशेषाः यं पुरुषं [मुनिं]- समुद्रमिवाऽऽपः- अविकुर्वन्तः प्रविशन्ति सर्वे आत्मन्येव प्रलीयन्ते, न स्वात्मवशं कुर्वन्ति, स शान्तिं मोक्षमाप्नोति, नेतरः कामकामी- काम्यन्त इति कामा विषयास्तान्कामयितुं शीलमस्य स कामकामी, स नैव प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ७० ॥

२ आ. शां. व्या.— नन्वसंन्यासिनाऽपि विद्यावतां विद्याफलस्य मोक्षस्य लब्धुं शक्यत्वात्किमिति विदुषः सन्न्यासो नियम्यते ? तत्राऽऽह— **विदुष** इति । आपातज्ञानवतो विवेकवैराग्यादिविशिष्टस्यैषणाभ्यः सर्वाभ्यो व्युत्थितस्य श्रवणादिद्वारा समुत्पन्नसाक्षात्कारवतो मुख्यस्य सन्न्यासिनो मोक्षः, नान्यस्य विषयतृष्णापरिभूतस्येत्येतद्दृष्टान्तेन प्रतिपादयितुमिच्छन् 'रागद्वेषवियुक्तैस्तु' [२।६४] इति श्लोकोक्तमेवार्थं पुनराहेति योजना । अद्भिः समुद्रस्य समन्तात्पूर्यमाणत्वे वृद्धिह्रासवती तदीया स्थितिरापतेदित्याशङ्क्याऽऽह— **अचले**ति । न हि समुद्रस्योदकात्मकं प्रतिनियतं रूपं कदाचिदपि वर्धते ह्रसते वा तेन तदीया स्थितिरेकरूपैवेत्यर्थः । ततस्तद्यथां-दापः समुद्रान्तर्गच्छन्ति तर्हि तस्य विक्रियावत्त्वादप्रतिष्ठा स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **स्वात्मस्थ**मिति । इच्छाविशेषा- विषयाणामसन्निधौ विदुषि निर्विकारेऽप्रविशन्तोऽपि सन्निधाने तस्मिन्प्रविशन्तो विकारमापादयेयुरित्याशङ्क्याऽऽह— **विष-ये**ति । प्रवेशं विशदयति— **सर्व** इति । "योऽकामः" [बृ. उ. ४।४।६] इत्यादिश्रुतेर्विषयविमुखस्य निष्कामस्य मोक्षः, न कामकामुकस्येत्याह— **स शान्ति**मिति ॥ ७० ॥

३ रा. भा.— यथा स्वेनैवापूर्यमाणमेकरूपं समुद्रं नादेया आपः प्रविशन्ति; आसामपां प्रवेशेऽप्यप्रवेशे च समुद्रो न कश्चन विशेषमापद्यते; एवं सर्वे कामाः शब्दादयो विषयाः यं संयमिनं प्रविशन्ति, इन्द्रियगोचरतां यान्ति, स शान्तिमाप्नोति— शब्दादिष्विन्द्रियगोचरतामापन्नेष्वनापन्नेषु च स्वात्मावलोकनतृप्त्यैव यो न विकारमाप्नोति, स एव शान्तिमाप्नोतीत्यर्थः । न कामकामी— यः शब्दादिभिर्विक्रियते, स कदाचिदपि न शान्तिमाप्नोति ॥ ७० ॥

४ वे. ता. चं.— एवं शब्दाद्यदर्शिनः पर्यवसितात्मदर्शनमयी सिद्धिरुक्ता, एतस्या एव सिद्धेरर्वाचीनामदूरविप्रकृष्टां शब्दादिविषयदर्शनेऽप्यविकारतारूपामवस्थामाह— **आपूर्यमाण**मिति । अत्र प्रवेशाप्रवेशयोरविशेषोपलम्भस्य विवक्षितत्वात् **आपूर्यमाण**मिति न प्रविशन्तीभिर्नादेयीभिरद्भिरापूरणं विवक्षितम्, अपितु दार्ष्टान्तिके विवक्षितायाः स्वात्मावलोकनतृप्तेः प्रतिनिर्देशः क्रियते इति दर्शयति— **स्वेनैवे**ति । अचलप्रतिष्ठशब्दोऽत्र सीमातिलङ्घनादिहेतुभूतवृद्धिह्रासराहित्यपर इत्याह— **एकरूप**मिति । नादेया इत्यनेन समुद्रप्रयत्ननिरपेक्षं स्वतस्समुद्रप्रावण्यं सूच्यते । दृष्टान्ते निर्मथितार्थमाह— **आसा**मिति । कामा इत्यत्र कर्मणि व्युत्पत्तिमभिप्रेत्याह— **शब्दादयो विषया** इति । अविकारतासिद्ध्यर्थं यच्छब्दस्य पूर्वोक्तसंयमित्वाभिप्रायतामाह— **यं संयमिन**मिति । रूपादिविषयाणां पुरुषे प्रवेशो नान्नपानादिवच्छरीरान्तःप्रवेशः ; अतः तत्तदिन्द्रियद्वारा ज्ञानविषयत्वमेव विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह— **इन्द्रिये**ति। यस्येति शेषः। तद्वदित्यनेन सिद्धमाह— **शब्दे**ति। नित्यनिरवद्यनिरतिशयस्वात्मानुभवानन्दसन्दोहमग्नो नश्वरदुःखमिश्रसातिशयविषयानुभवानन्दबिन्दुषु न सज्जते इति भावः । 'न कामकामी' इत्येतत्पूर्वोक्तस्यार्थस्य व्यतिरेकेण दृढीकरणमिति व्यञ्जयति— **य** इति। विकारस्य प्रसक्तत्वात् कामित्वं स्वकार्यं विकारमप्यजहल्लक्षणया लक्षयतीति **विक्रियत** इत्युक्तम् । कामान्कामयितुं शीलं यस्य स कामकामी; **कदाचिदपी**ति यावत्कामपरित्यागमित्यर्थः । एतेन— यो विक्रियते, स न शान्तिमाप्नोतीत्यनयोरैकार्थ्यशङ्का परिहृता । विषयदर्शने विक्रियमाणोऽन्यदापि स्पृहारहितो न स्यादित्यर्थः ॥ ७० ॥

५ आ. मा. भा.— तेन विषयानुभवप्रकारमाह— आपूर्यमाणमिति । यो विषयैरापूर्यमाणोऽप्यचलप्रतिष्ठो भवति नोत्सेकं प्राप्नोति; न च प्रयत्नं करोति; न चाभावे शुष्यति । न हि समुद्रः सरित्प्रवेशाप्रवेशनिमित्तौ वृद्धिशोषौ बहुतरौ प्राप्नोति, प्रयत्नं वा करोति । स मुक्तिं प्राप्नोतीत्यर्थः॥७०॥

६ ज. प्र. दी.— पृष्टस्य समस्तस्योत्तरमुक्तं तर्किं 'आपूर्यमाणं' इत्यनेनेत्यत आह— **तेने**ति । क्रियमाणेत्युपस्कर्तव्यम् । नित्यसापेक्षत्वादसामर्थ्याभावः । बाह्यानुसन्धानरहितस्य युज्येतापि कथञ्चिद्गमनादिकं; विषयानुभवस्तु दृश्यमानः कथं स्यात् ? तस्य नियतसाधनसाध्यस्यानुसन्धानेन विनाऽनुदयादित्याशङ्कापरिहारार्थमिति शेषः । 'तद्वत्कामा यं प्रविशन्ति'

इति सङ्क्षेपेणोक्तं तद्विवृणोति— **य** इति। कामशब्दस्यार्थो विषयैरिति । अन्यथा 'विहाय कामान्' [२।७१] इत्युत्तरविरोधात् । अचलप्रतिष्ठत्वस्यैव व्याख्यानं नोत्सेकमित्यादि। कुत एषोऽर्थः ? इत्यतः समुद्रदृष्टान्तोपादानसामर्थ्यादिति भावेनाह— **न** हीति । 'स शान्तिमाप्नोति' इत्यस्यार्थमाह— **स** इति । ज्ञानिप्रशंसार्थमेतत् । एतद्दृष्ट्वा केचिज्ज्ञानिन एव मुक्तिरित्यनेनाहेत्याहुः; तदसत्, गतार्थत्वात् ॥ ७० ॥

७ ह. पै. भा.— विदुषस्त्यक्तैषणस्य स्थितप्रज्ञस्य यतेरेव मोक्षः, न कामकामिनः, इत्येवमर्थं दृष्टान्तेन प्रतिपादयिष्यन्नाह— आपूर्यमाणमद्भिः, अचलप्रतिष्ठं अचला प्रतिष्ठा यस्य सः, तमचलप्रतिष्ठं समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्वद्यथा तद्वत्तथा कामा यं प्रविशन्ति परमात्मज्ञानेनैव रागद्वेषाभ्यामकम्प्यमानं, स शान्तिं मोक्षलक्षणां प्राप्नोति। न कामकामी, कामान्कामयत इति कामकामी ॥ ७० ॥

८ वें. ब्र. गि.— अथान्यत्स्थितप्रज्ञलक्षणं तत्फलं चाह— **आपूर्यमाणमिति** । आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं यं सर्वे कामाः प्रविशन्ति, स शान्तिमाप्नोतीति प्रथममन्वयः। आपूर्यमाणं निरतिशयस्वात्मानन्देनैव परिपूर्णम्, अत एव अचला क्षुद्रविषयानन्देच्छारूपविकाराभावान्निर्विकारा प्रतिष्ठा स्थितिर्यस्य तमेवंविधं यं पुरुषं सर्वे कामाः काम्यमाना विषयाः प्रविशन्ति इन्द्रियगोचरतामापद्यन्ते, न तु विकुर्वन्ति । अनेन कामैरविकार्यत्वं स्थितप्रज्ञलक्षणमित्युक्तं भवति । स शान्तिमाप्नोतीति मोक्षफलोक्तिः। ननु विषयेन्द्रियसम्बन्धे विकारः स्यादेवेत्याशङ्कां दृष्टान्तमुखेन निराकरोति— **समुद्र**मिति । 'आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं' इति समुद्रेऽपि योज्यम् । आपूर्यमाणं निरवधिकनिजस्वरूपजलभरणेनैव परिपूर्णम्, अत एव अचलप्रतिष्ठं निर्विकारस्थितिं च समुद्रं आपो यद्वत् प्रविशन्ति तद्वत्कामा इति सम्बन्धः । यथा हि निजस्वरूपपरिपूर्णस्यार्णवस्य नद्यादिजलप्रवेशाप्रवेशाभ्यां नोत्सेकह्रासरूपः कश्चिद्विकारः, एवं निजस्वरूपानन्दपूर्णस्य विषयेन्द्रियसम्बन्धासम्बन्धाभ्यां न कोऽपि विकार इत्यर्थः । 'न कामकामी' इत्यनेन स्थितप्रज्ञस्यैव मोक्षः; नान्यस्येति प्रदर्शितम् । 'प्रजहाति यदा कामान्' [२।५५] इत्यस्यैवायं प्रपञ्चः ॥ ७० ॥

९ व० त० दी०— अन्यच्च । यथा समुद्रो न कं प्रतियाति किन्तु तं प्रत्येवापः सर्वा यान्ति, तथा कामाः सर्वे तमेव विशन्ति, तत आप्तकामः स शान्तिमाप्नोति क्षुब्धोऽपि समुद्र इवाचलप्रतिष्ठो बाह्याद्युपाधिकृतकामतरङ्गानाकुलितस्वरूपो भवति। उपमीयत इति तथा विशेषणसमभिव्याहारः ॥ ७० ॥

१० पु. अ. त.— ननु लौकिकविषयाणां दर्शनाद्यभावात्कथं प्राप्तिः ? इत्यत आह— **आपूर्यमाणमिति**। नानानदीभिः आपूर्यमाणमपि अचलप्रतिष्ठं वर्द्धनादिविकाररहितं समुद्रं यद्वदापः प्रविशन्ति तद्वदनेकस्त्रीभिः कामरसे प्रवर्त्यमानं यं भगवत्कामाः सर्वे स्वमनोरथाः स्वार्थं प्रविशन्तीति यो जानाति स शान्तिं कामानां शान्तिं परमसुखमाप्नोति। अत एव श्रीभागवते—'मनोरथान्तं श्रुतयो यथा ययुः' [१०।३२।१३]इत्युक्तम्। न कामकामी, यस्तु लौकिककामभोगशीलः स न प्राप्नोतीत्यर्थः। यद्वा— यं सर्वे कामाः पूर्वोक्तप्रकारेण प्रविशन्ति तम् । योऽदष्ट्वापि कामयते तदर्थं वा स शान्तिं परमानन्दमाप्नोति, न तु स्वार्थं कामाभिलाषीति भावः ॥ ७० ॥

११ नी० भा० दी०— ननु 'प्रजहाति यदा कामान्' [२।५५] 'इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यो निगृहीतानि' [२।६८] इत्यादिनाऽसकृद्विषयाणां प्रहाणं तेभ्यश्च इन्द्रियादीनां प्रत्याहरणमुक्तं तेन तेषामात्मनः पृथक्सत्त्वमस्तीति सिद्धम्। न च "नेह नानास्ति किञ्चन" [बृ. उ. ४।४।१९] इत्यादिश्रुत्या तेषां बाधान्न तदस्तीति वाच्यं, इहेति प्रतीच्येव तन्निषेधात्। न हि इह भूतले घटो नास्तीत्युक्ते घटस्य स्वरूपं निषिध्यते, किन्तु तस्य भूतलसम्बन्धमात्रं; तस्मात्कामानां पृथक्सत्त्वमस्त्यतो नाद्वैतसिद्धिरित्याशङ्क्य सदृष्टान्तं परिहरति— **आपूर्यमाणमिति** । प्रविशन्तीभिरद्भिरापूर्यमाणमप्यचलप्रतिष्ठमनुद्रिक्तं, वृद्धिहीनत्वात्। एवं निर्गच्छन्तीभिरद्भी रिच्यमाणमप्यचलप्रतिष्ठमरिक्तं ह्रासहीनत्वादित्यपि बोध्यम्। एवंविधं समुद्रं यद्वत् आत्मप्रभवा आपः प्रविशन्ति तद्वत्, यं पुरुषं कामैरापूर्यमाणं हीयमानं वा अचलप्रतिष्ठं निर्विकारं वृद्धिह्रासहीनत्वात् आत्मप्रभवाः सर्वे कामाः प्रविशन्ति स एव शान्तिं मोक्षमात्यन्तिकं दुःखोपरमं प्राप्नोति; न तु कामकामी विषयार्थी। अयं भावः— कूटस्थादात्मनः सर्वस्योत्पत्तिस्तत्रैव च लय इति सर्वश्रुतिस्मृतिप्रसिद्धं, तेन कामानां प्रहाणं तेभ्यश्चेन्द्रियाणां प्रत्याहरणं स्मर्यमाणं न तेषां परमार्थतः पृथक्सत्त्वं साधयति, बहुप्रमाणविरोधात्। किन्तु पामरप्रसिद्धं पृथक्सत्त्वमभिप्रेत्य प्रहाणादिकमुक्तं, प्रविलापनं त्वेवमेव व्याख्येयम्। यथा "अग्नये पथिकृतेऽष्टाकपालं निर्वपेत्" [ ]इत्यादौ निर्वपतिना याग उच्यते, न तु श्रौतार्थमात्रं तद्वदिहापि ज्ञेयम् "नेह नानास्ति" [बृ.उ.४।४।१९

कठ. ४।११] इत्यपीह परिदृश्यमाने प्रपञ्चे आत्मातिरिक्तं नाना किमपि नास्तीत्येवम्परतया व्याख्येयम् । तथाच-- "आत्मैवेदं सर्वं" [छां. उ. ७।२।५५] "ब्रह्मैवेदं सर्वं" [नृ. उ. उ. ७] "सर्वं खल्विदं ब्रह्म" [छां. उ. ३।१४।१] इत्यादयः श्रुतिवादाः सङ्गच्छन्ते, आत्मनि कल्पितस्यास्य तत्रैव निषेधेनान्यत्र सत्त्वानुपपत्तेर्न कामानां पृथक्सत्त्वमस्तीति युक्त एव समुद्रदृष्टान्तः । यत्तु समुद्रात्पृथग्गङ्गायाः सत्त्वमस्तीति तन्न; कार्यं कारणसत्तातिरिक्तसत्ताया अभावात्, "वाचारम्भणं विकारो नामधेयम्" [छां. उ. ६।१।४] इति कार्यस्य वागालम्बनमात्रत्वश्रवणादित्यन्यत्र विस्तरः ॥ ७० ॥

मुमुक्षोर्जीवनाद्यर्थं विषयसेविनोऽपि मुक्त्युपायः ।

विहाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति निस्स्पृहः ।
निर्ममो निरहङ्कारः स शान्तिमधिगच्छति ॥ ७१ ॥

१ शां. भा.— यस्मादेवं तस्मात्— विहायेति ॥ विहाय परित्यज्य कामान् यः सन्यासी पुमान्सर्वानशेषतः कार्त्स्न्येन चरति जीवनमात्रचेष्टाशेषः पर्यटतीत्यर्थः । निस्स्पृहः शरीरजीवनमात्रेऽपि निर्गता स्पृहा यस्य स निस्स्पृहः सन्, निर्ममः शरीरजीवनमात्राक्षिप्तपरिग्रहेऽपि 'ममेदं' इत्यभिनिवेशवर्जितः, निरहङ्कारः विद्यावत्त्वादिनिमित्तात्मसम्भावनारहित इत्येतत् । स एवम्भूतः स्थितप्रज्ञो ब्रह्मवित् शान्तिं सर्वसंसारदुःखोपरमलक्षणां निर्वाणाख्यामधिगच्छति प्राप्नोति; ब्रह्मभूतो भवतीत्यर्थः ॥ ७१ ॥

२ आ. शां. व्या.— यदि गृहस्थेनापि मनसा समस्ताभिमानं हित्वा कूटस्थं ब्रह्मात्मानं परिभावयता ब्रह्मनिर्वाणमाप्यते, प्राप्तं तर्हि मौढ्यादिविडम्बनमेवेत्याशङ्क्याऽऽह— **यस्मा**दिति । शब्दादिविषयप्रवणस्य तत्तदिच्छाभेदभागिनो न मुक्तिरिति व्यतिरेकस्य सिद्धत्वात्पूर्वोक्तमन्वयं निगमयितुमनन्तरवाक्यमित्यर्थः । अशेषविषयत्यागे जीवनमपि कथं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **जीवने**ति । सम्भवद्रागद्वेषादिके देशे निवासव्यावृत्त्यर्थं चरतीत्येतद्व्याचष्टे— **पर्यटती**ति । 'विहाय कामान्' इत्यनेन पुनरुक्तिं परिहरति— **शरीरे**ति । निस्स्पृहत्वमुक्त्वा निर्ममत्वं पुनर्वदन्कथं पुनरुक्तिमार्थिकीं न पश्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— **शरीरजीवने**ति । सत्यहङ्कारे ममकारस्याऽऽवश्यकत्वान्निरहङ्कारत्वं व्याकरोति— **विद्यावत्त्वा**दीति । 'स शान्तिमाप्नोति' [२।७०] इत्युक्तमुपसंहरति— **स एवम्भूत** इति । सन्न्यासिनो मोक्षमपेक्षमाणस्य सर्वकामपरित्यागादीनि श्लोकोक्तानि विशेषणानि यत्नसाध्यानि, तत्सम्पत्तिफलं तु कैवल्यमित्यर्थः ॥ ७१ ॥

३ रा. भा.— काम्यन्त इति कामाः शब्दादयः । यः पुमान् शब्दादीन् सर्वान्विषयान् विहाय तत्र निस्स्पृहः तत्र ममतारहितश्च अनात्मनि देहे आत्माभिमानरहितश्चरति; स आत्मानं दृष्ट्वा शान्तिमधिगच्छति ॥ ७१ ॥

४ वे. ता. चं.— किं कामकामिनः सर्वदा शान्तिर्न स्यात् ? इति शङ्कामपाकुर्वन्नदर्शनाविकारत्वावस्थयोः कारणभूतां विषयसङ्ग्रहणस्पृहाममकारदेहात्मभ्रमाणां क्रमात्कार्यकारणभावनिबन्धनानुलोमप्रतिलोमान्वयव्यतिरेकद्वयानां निवृत्तिरूपामवस्थामाह— **विहाये**ति । पूर्वत्रात्र च श्लोके प्रवृत्तं कामशब्दं निर्वक्ति— **काम्यन्त इति कामा** इति । **चरती**ति वर्तत इत्यर्थः । आत्मदर्शिपुरुषपर्वभेदविषयौ पूर्वश्लोकौ; अयं त्वात्मदर्शनार्थिपुरुषविषय इति विवेकं द्योतयति— **आत्मानं दृष्ट्वे**ति ॥ ७१ ॥

५ आ. मा. भा.— एतदेव प्रपञ्चयति— **विहाये**ति । कामान् विषयान् निस्स्पृहतया विहाय यश्चरति भक्षयति; भक्षयामीत्यहङ्कारममकारवर्जितश्च स हि पुमान् । स एव च मुक्तिमधिगच्छतीत्यर्थः ॥ ७१ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'विहाय' इत्यनेनाप्ययमेवार्थ उच्यतेऽतः पुनरुक्तिरित्यत आह— **एतदेवे**ति । यद्यत्र कामा इच्छाविशेषास्तर्हि निस्स्पृह इति पुनरुक्तिः; यदि काम्यन्त इति विषयास्तदा चरतिर्यदि भक्षणार्थस्तदा व्याघातः; अथ गत्यर्थस्तदा व्यर्थ इत्यतो व्याचष्टे— **कामा**निति । 'निर्ममो निरहङ्कारः' इत्येतदसम्भवपरिहाराय व्याचष्टे— **भक्षयामी**ति । कर्तृत्वाभिमान एवाहङ्कारः, स्वामित्वाभिमान एव ममता, न त्वहम्प्रत्ययादिमात्रमिति भावः । स हि पुमान् अन्यः पशुरित्यर्थः । कुतः ? इत्यत आह— **स एवे**ति । 'स पुमान्' इत्यनेनैवान्वयसमाप्तिं वदता ज्ञानिन एव मुक्तिरित्येषोऽर्थो नात्र प्रतिपाद्यत इति दर्शितम्; स्त्रीव्यावृत्त्यभावश्च ॥ ७१ ॥

७ ह. पै. भा.— यस्मादेवं तस्मात्— चरति शरीरजीवनमात्रमेव चेष्टते। निस्स्पृहः शरीरजीवनमात्रेऽपि निर्गता स्पृहा यस्य स निस्स्पृह उपेक्षकः, निर्ममः शरीरादौ 'ममेदं' इतिबुद्धिरहितः, निरहङ्कारो विद्यावत्त्वादिनिमित्तेनाऽऽत्मसम्भावनारहितः, स शान्तिमविद्योपरमलक्षणामधिगच्छति; सैषा ज्ञाननिष्ठा ॥ ७१ ॥

८ वें. व्र. गि.— यस्मादेवं कामिनो न शान्तिस्तस्मात्— यः सर्वान्कामान्विहाय चरति, स शान्तिं मोक्षमधिगच्छतीति प्रथममन्वयः। 'सर्वान्' इत्यनेन बाह्यान्तरवासनारूपेण त्रिविधा अपि कामा उच्यन्ते। तत्र गृहक्षेत्रादयो बाह्याः, मनोराज्यादय आन्तराः, पथिगततृणादिवदापाततः प्रतीता वासनाः, तान्सर्वान् परित्यजतः कथं शरीरयात्रानिर्वाहः? तत्राह— **चरति निस्स्पृह** इति। जीवनेऽपि निस्स्पृह एव सन् प्रारब्धोपनतदेहयात्रामात्रचेष्टावशेषः पर्यटतीत्यर्थः। निस्स्पृहत्वे हेतुर्**निर्मम** इति; जीवनमात्रेऽपि प्रारब्धकर्माक्षिप्तभिक्षाकन्थादौ 'मम' इत्यभिमानशून्य इत्यर्थः। तत्रापि हेतुर्**निरहङ्कार** इति; देहादिषु 'अयमहं' इत्यहङ्कारवत एव 'ममेदं' इति ममकारः, तद्वत एव स्वकीयत्वनिबन्धना तत्स्पृहा; तदभावे तु तदुभयाभाव इत्यर्थः। स्पष्टमन्यत् ॥ ७१ ॥

९ व० त० दी०— यस्मादेवं तस्मात् विहाय कामान्प्राकृतान् त्यक्त्वा स्वात्मारामत्वात्; अन्यत्र निस्स्पृहः 'अहन्ताममतानाशे सर्वथा निरहंकृतौ। स्वरूपस्थो यदा जीवः कृतार्थः स निगद्यते' इति। स शान्तिमधिगच्छतीत्यवसेयम् ॥ ७१ ॥

१० पु. अ. त.— यतो लौकिककामाभिलाषी न शान्तिं प्राप्नोत्यतस्तां त्यजेदित्याह— **विहायेति**। यो दुर्लभः पुमान् भगवद्भावनैकयोग्यः सर्वान् कामान् विहाय निस्स्पृहः भगवदेकपरश्चरति सर्वत्र वैकल्येन परिभ्रमति, निर्ममो देहादिषु निरहङ्कारो भवति, स शान्तिमधिगच्छति प्राप्नोति ॥ ७१ ॥

११ नी० भा० दी०— प्रासङ्गिकीमाशङ्कां परिहृत्य 'व्रजेत किं' [२।५४] इत्यस्य प्रश्नस्योत्तरमाह— विहायेति। पूर्वोक्तान् त्रिविधान् कामान् विहाय यश्चरति विषयान्भुङ्क्ते निस्स्पृहश्च, यतो निर्ममः; ममतावान् हि इदं मम भूयादित्यन्यधनाद्यर्थं स्पृहां करोति। निर्ममोऽपि कुतः? यतो निरहङ्कारः, न ह्यहङ्कारशून्यस्य सुप्त्यादौ ममता दृष्टा, तस्मादहङ्कारप्रविलयात् शान्तिं मोक्षं प्राप्नोति। अत्र 'यः सर्वत्रानभिस्नेहः' [२।५७] इति सर्वत्र यच्छब्ददर्शनात् साधनविधिपर एवायं ग्रन्थः। अन्यथा स्थितप्रज्ञस्य प्रकृतत्वात्तदनुवादार्थो यच्छब्दोऽनर्थकः प्राप्नोति। लोकेऽपि हि परस्वभावकथने 'स एवं करोति' इति तच्छब्द एव प्रयुज्यते, न तु यच्छब्दः। विधौ तु 'य एवं करोति, स इदं प्राप्नोति' इति द्वयोरपि प्रयोगो दृश्यते। लक्षणकथनार्थत्वेऽपि तत्र तात्पर्याभावाद्विधावेव पर्यवस्यतीति दिक् ॥ ७१ ॥

मुमुक्षोः ससन्न्यासब्रह्मनिष्ठावश्यकतापूर्वक एतदध्यायोक्तार्थस्योपसंहारः।

एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ! नैनां प्राप्य विमुह्यति।
स्थित्वाऽस्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ॥ ७२ ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीमद्भगवद्गीता-
सूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे साङ्ख्ययोगो
नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

१ शां. भा.— सैषा ज्ञाननिष्ठा स्तूयते— एषेति। एषा यथोक्ता ब्राह्मी ब्रह्मणि भवेयं स्थितिः, सर्वं कर्म सन्न्यस्य ब्रह्मस्वरूपेणैवावस्थानमित्येतत्। हे पार्थ! नैनां स्थितिं प्राप्य लब्ध्वा न विमुह्यति न मोहं प्राप्नोति। स्थित्वाऽस्यां स्थितौ ब्राह्म्यां यथोक्तायां अन्तकालेऽप्यन्त्येऽपि वयसि

१ 'ब्रह्म निर्वाणं' इति पदद्वयं रामानुजमाध्वभाष्यसम्मतम्।

ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मनिर्वृतिं मोक्षमृच्छति गच्छति । किमु वक्तव्यं ब्रह्मचर्यादेव सन्न्यस्य यावज्जीवं यो ब्रह्मण्येवावतिष्ठते स ब्रह्मनिर्वाणमृच्छतीति ? ॥ ७२ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य-गोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्य-श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ श्रीमद्भगवद्गीताभाष्ये साङ्ख्ययोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

२ आ. शां. व्या.— तत्र तत्र सङ्क्षेपविस्तराभ्यां प्रदर्शितां ज्ञाननिष्ठामधिकारिप्रवृत्त्यर्थत्वेन स्तोतुमुत्तरश्लोकमवतारयति— सैषेति । गृहस्थः सन्न्यासीत्युभावपि चेन्मुक्तिभागिनौ किं तर्हि कष्टेन सर्वथैव सन्न्यासेन ? इत्याशङ्क्य सन्न्यासिव्यतिरिक्तानामन्तरायसम्भवादपेक्षितः सन्न्यासो मुमुक्षोरित्याह— एषेति । स्थितिमेव व्याचष्टे— सर्वमिति । न विमुह्यतीति पुनर्नञोऽनुकर्षणमन्वयार्थम् । सन्न्यासिनो विमोहाभावेऽपि गृहस्थो धनहान्यादिनिमित्तं प्रायेण विमुह्यति, विचित्तः सन् परमार्थविवेकरहितो भवतीत्यर्थः । यथोक्ता ब्राह्मी स्थितिः सर्वकर्मसन्न्यासपूर्विका ब्रह्मनिष्ठा, तस्यां स्थित्वा तामिमामायुषश्चतुर्थेऽपि भागे कृत्वेत्यर्थः । अपिशब्दसूचितं कैमुतिकन्यायमाह— किमु वक्तव्यमिति । तदेवं तत्त्वम्पदार्थौ तदैक्यं वाक्यार्थस्तज्ज्ञानादेकाकिनो मुक्तिस्तदुपायश्चेत्येतेषामेकैकत्र श्लोके प्राधान्येन प्रदर्शितमिति निष्ठाद्वयमुपायोपेयभूतमध्यायेन सिद्धम् ७२

इति श्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताशाङ्करभाष्यव्याख्याने द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

३ रा. भा.— एषा नित्यात्मज्ञानपूर्विका असङ्गकर्मणि स्थितिः स्थितधीलक्षा ब्राह्मी ब्रह्मप्रापिका, ईदृशीं कर्मणि स्थितिं प्राप्य न विमुह्यति पुनः संसारं नाप्नोति, अस्यां स्थित्यामन्तिमेऽपि वयसि स्थित्वा ब्रह्म निर्वाणमृच्छति निर्वाणमयं ब्रह्म गच्छति; सुखैकतानमात्मानमवाप्नोतीत्यर्थः । एवमात्मयाथात्म्यं युद्धाख्यस्य च कर्मणस्तत्प्राप्तिसाधनतामजानतः शरीरात्मज्ञानेन मोहितस्य तेन च मोहेन युद्धान्निवृत्तस्य मोहशान्तये नित्यात्मविषया या साङ्ख्यबुद्धिः, तत्पूर्विका च असङ्गकर्मानुष्ठानरूपकर्मयोगविषया बुद्धिः स्थितप्रज्ञतायोगसाधनभूता द्वितीयेऽध्याये प्रोक्ता । तदुक्तम्— ‘ नित्यात्मासङ्गकर्मेहागोचरा साङ्ख्ययोगधीः । द्वितीये स्थितधीलक्षा प्रोक्ता तन्मोहशान्तये ’ [गी. सं. ६] इति ॥ ७२ ॥

इति श्रीमद्रामानुजाचार्यकृते गीताभाष्ये साङ्ख्ययोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

४ वे. ता. चं.— अनयोः श्लोकयोः [७०।७१] विषयानुभवनिवृत्तिलक्षणा ‘ सा निशा ’ [६९] इति पूर्वश्लोकोक्तशान्तिरुक्ता; ‘ एषा ’ इति श्लोकेन परमप्रयोजनतया प्रक्रतायाः संसारनिवृत्तिलक्षणशान्तेरुपसंहारः क्रियते; यद्वा श्लोकत्रये शान्तिनिर्वाणशब्दाभ्यामेकमेव फलमुच्यते । 'ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति ’ [४।३९] इत्यत्र ‘ परं निर्वाणमाप्नोति' इति हि व्याख्यास्यति । 'एषा ब्राह्मी' इति श्लोकेनाध्यायार्थस्य निगमनं फलाव्यभिचारस्थापनं च । ‘ एषा ’ इति निर्देशस्य पूर्वोक्तनिखिलप्रकारपरामर्शित्वात्तं प्रकारमाह— नित्येति । स्थितधीर्लक्ष्यं यस्याः सा स्थितधीलक्षा, ज्ञानयोगाख्यस्थितप्रज्ञतासाधनभूतेत्यर्थः । ब्राह्मीत्यत्र तद्धितविवक्षितसम्बन्धविशेषं दर्शयति— ब्रह्मप्रापिकेति । एनामित्यन्वादेशोऽपि सप्रकारपरामर्शीति व्यञ्जयति— ईदृशीमिति । मोहनिषेधफलितमाह— पुनरिति । अन्तकाल इत्युत्क्रान्तिकालभ्रमव्युदासायाह— अन्तिमेऽपि वयसीति । 'उत्तमे चेद्वयसि साधुवृत्तः' इत्यादिवत् । एतेन बाल्यादिषु विषयप्रवणस्यापि पश्चान्निर्विण्णस्याधिकारः सूचितः । किं पुनर्ब्रह्मचर्यादिकमारभ्य स्थितस्येति भावः । स्थित्यां स्थितिस्तत्सम्बन्धः । षष्ठीसमासभ्रमापाकरणायाह— निर्वाणमयं ब्रह्मेति । निर्वाणब्रह्मशब्दयोः अर्वाचीनविषयतामाह— सुखेति । ननु नित्यात्मज्ञानतत्साक्षात्कारयोरपि प्रकृतत्वात् कर्मनिष्ठामात्रनिगमनपरोऽयं श्लोक इत्ययुक्तमिति शङ्कायां प्रधानभूततदनुबन्धेन अन्यकथनमिति दर्शयन् उत्तराध्यायचतुष्टयसङ्गतिं वक्तुमुक्तमर्थं च सङ्कलय्य दर्शयन्नित्यात्मेत्यादिकं द्वितीयार्थसङ्ग्रहश्लोकमपि व्याख्याति— एवमिति । मोहस्य हेतुस्वरूपकार्याणि विशदयति— आत्मेत्यादिना निवृत्तस्येत्यन्तेन । व्याख्यानव्याख्येयात्मना सङ्ग्रहश्लोकस्थसमासान्तर्गतपदद्वन्द्वद्वयस्य यथासङ्ख्यं सम्बन्धं व्यनक्ति— नित्यात्मेत्यादिना । साङ्ख्यबुद्धिरिति । कर्मयोगात्प्राक् ‘ एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिः ’ [२।३९] इत्युक्तमात्मतत्त्वज्ञानमुच्यते; तद्व्यक्त्यर्थं हि नित्यात्मविषयेत्युक्तम् । ज्ञानयोगस्तु कर्मयोगसाध्यतयानन्तरं पृथगेवोपादीयते । स्थितधीलक्षेति । अत्र स्थितधीशब्दो भावप्रधानः; तल्लक्ष्यत्वं च तत्साधनत्वम् । स्थितप्रज्ञतायोगेत्यत्र स्थितप्रज्ञताशब्दो योगशब्देन सह विशेषणविशेष्यभावेन द्वन्द्वेन वाऽत्र समस्यते ; योगाख्यं फलमित्यपि पूर्वं पृथगुक्तेः । साम्प्रदायिकत्वायाह— तदुक्तमिति ॥ ७२ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य कृतिषु श्रीमद्गीताभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

९ आ. मा. भा.— उपसंहरति— एषेति । ब्राह्मी स्थितिः ब्रह्मविषया स्थितिः लक्षणम् । अन्तकालेऽप्यस्यां स्थित्वैव ब्रह्म गच्छति, अन्यथा जन्मान्तरं प्राप्नोति। 'यं यं वाऽपि' [८।६] इति वक्ष्यमाणत्वात्। ज्ञानिनामपि सति प्रारब्धकर्मणि शरीरान्तरं युक्तम् । 'भोगेन त्वितरे' इति ह्युक्तम् । सन्ति हि बहुशरीरफलानि कर्माणि कानिचित् ; 'सप्तजन्मनि विप्रः स्यात्' इत्यादेः; दृष्टेश्च ज्ञानिनामपि बहुशरीरप्राप्तेः । तथा ह्युक्तम् 'स्थितप्रज्ञोऽपि यस्तूर्ध्वः प्राप्य रुद्रपदं गतः । साङ्कर्षणं ततो मुक्तिमगाद्विष्णुप्रसादतः' इति गारुडे। 'महादेव परे जन्मनि तव मुक्तिर्निरूप्यते' इति नारदीये ॥

६ ज. प्र. दी.— ज्ञानी स्तूयते 'एषा' इत्यनेनेत्यसत्, प्रथमवाक्ये तददर्शनादिति भावेनाह— उपसंहरतीति । प्रकरणं समापयतीत्यर्थः। ब्रह्मधर्मभूतेति प्रतीतिनिरासायाह— ब्राह्मीति । स्थितिर्नोक्ता कथमेवमुच्यते ? इत्यत आह— लक्षणमिति; ब्रह्मविषयज्ञानवतो लक्षणमुक्तमित्यर्थः। 'किं प्रभाषेत' [२ । ५४] इत्यादिप्रश्नपरिहारस्यार्थादुक्तत्वादनुपसंहारः। 'अन्तकाले चरमे वयस्यपि यः परिव्रज्यास्यां स्थितौ तिष्ठति सोऽपि ब्रह्माप्नोतीति किमु ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रज्य' इति (शां.) व्याख्यानमसत्, अप्रकृतत्वात्, इत्याशयवान्व्याचष्टे— अन्तकालेऽपीति । ज्ञानिनो ब्रह्मप्राप्तिरुक्ता सा किं तद्देहपातान्तरमेव ? उतान्यथा ? इत्यपेक्षायामिदमुच्यते । कुतोऽस्यार्थस्य भगवदभिप्रेतत्वं ? इत्यत आह— यं यमिति । ननु ज्ञानमेव मोक्षसाधनम्, कारणपौष्कल्ये च कार्यं भवत्येव, अतः कथं ज्ञानिनः शरीरान्तरप्राप्तिः ? इत्यत आह— ज्ञानिनामिति । प्रारब्धकर्म सामग्र्याः प्रतिबन्धकं तदेवान्तकाले ब्रह्मानुसन्धानं प्रतिबध्नातीति भावः । ननु ज्ञानादेव सर्वं कर्म क्षीणमित्यत आह— भोगेनेति । अस्तु प्रारब्धकर्मणो भोगेनैव क्षयः, स च ज्ञानं यच्छरीरे जातं तत्रैवाभूत्, अतः कथं शरीरान्तरारम्भ इत्यत आह— सन्ति हीति । तानि कथमेकेनैव शरीरेण भुज्येरन्निति शेषः । सप्तजन्मनीति द्विगुः । इतश्चैवमित्याह— दृष्टेश्चेति । बहित्यनेकोपलक्षणम् । कथं ज्ञानिनां बहुशरीरप्राप्तिर्दृश्यते ? इत्यत आह— तथाहीति ।

९ आ. मा. भा.— निश्चितफलं च ज्ञानं "तस्य तावदेव चिरम्" [छां.उ. ६।१४।२] ॥ "यदु.... च नार्चिषमेवाभिसम्भवन्ति" [छां. उ. ४।१५।५] इत्यादिश्रुतिभ्यः । न च कायव्यूहापेक्षा "तद्यथेषीकातूलम्" [छां. उ.५।२४।३]। "तद्यथा पुष्करपलाशे" [छां. उ.४।१४।३] 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि' [४।३७] इत्यादिवचनेभ्यः। प्रारब्धे त्वविरोधः, प्रमाणाभावाच्च । न च तच्छास्त्रं प्रमाणम् । 'अक्षपादकणादानां साङ्ख्ययोगजटाभृताम् । मतमालम्ब्य ये वेदं दूषयन्त्यल्पचेतसः' इति निन्दावचनात् ।

६ ज. प्र. दी.— ननु ज्ञानिनोऽपि यदि शरीरान्तरप्राप्तिस्तर्हि गर्भवासादिभिर्दुःखैर्लुप्तशक्तिकं ज्ञानं न मोक्षाय पर्याप्तं स्यादित्यत आह— निश्चितेति । तस्य ज्ञानिनस्तावदेव चिरं तावानेव विलम्बः, यावन्न विमोक्ष्ये विमोक्ष्यते प्रारब्धकर्मणा अवसिते कर्मणि ब्रह्म सम्पत्स्यत इत्यर्थः; अवसितकर्मणि ज्ञानिनि विषये यदि पुत्रादयः शव्यकर्म कुर्वन्ति, यदु च न यदि वा न कुर्वन्ति । सर्वथाऽर्चिषमभिसम्भवति प्राप्नोत्येवेत्यर्थः । तदिदमुक्तं 'नैनां प्राप्य विमुह्यति' इति । पाशुपतवैशेषिकादयस्त्वाहुः– अनियतकालविपाकान्यपि कर्माणि ज्ञानी योगसामर्थ्यात्समाहृत्यानेकशरीरफलान्यपि कायव्यूहनिर्माणेन क्षपयित्वा प्रव्रज्यते तत्कुतोऽस्य देहान्तरमिति ? तत्राह— न चेति। ज्ञानिनः कर्मक्षयार्थमिति शेषः। तथा हि अप्रारब्धकर्मक्षयार्थं वा सा स्यात् प्रारब्धकर्मक्षयार्थं वा ? नाद्यः— तेषां ज्ञानेनैव क्षीणत्वात्, इति भावेनाह— तद्यथेति । द्वितीये तु यः कश्चिज्ज्ञानी तथा करोति ? सर्वो वा ? । आद्ये–सम्प्रतिपत्तिमुत्तरमाह— प्रारब्धे त्विति । द्वितीयासम्भवे हेतुमाह— प्रमाणेति । चशब्दात्प्रागुदाहृतप्रमाणविरोधाच्च । पाशुपतादिशास्त्रेषु तथोक्तत्वात्कथं प्रमाणाभावः ? इत्यत आह— न चेति। तच्छिष्या अपि तच्छब्देनोच्यन्ते इति बहुवचनम् ।

९ आ.मा.भा.— यत्र तु स्तुतिस्तत्र शिवभक्तानां स्तुतिपरत्वमेव, न सत्यत्वम् । न हि तेषामपीतरग्रन्थविरुद्धार्थे प्रामाण्यम्। तथाह्युक्तम् 'एष मोहं सृजाम्याशु यो जनान्मोहयिष्यति। त्वं च रुद्र ! महाबाहो ! मोहशास्त्राणि कारय ॥ अतथ्यानि वितथ्यानि दर्शयस्व महाभुज ! । प्रकाशं कुरु चात्मानमप्रकाशं च मां कुरु' इति वाराहे। 'कुत्सितानि च मिश्राणि रुद्रो विष्णुप्रचोदितः । चकार शास्त्राणि विभुर्ऋषयस्तत्प्रचोदिताः ॥ दधीचाद्याः पुराणानि तच्छास्त्रसमयेन तु । चक्रुर्वेदैश्च ब्राह्माणि वैष्णवा विष्णुचोदिताः ॥ पञ्चरात्रं भारतं च मूलरामायणं तथा । तथा पुराणं भागवतं विष्णुर्वेद इतीरितः । अतः शैवपुराणानि योज्यान्यन्याविरोधतः' इति नारदीये ॥

६ ज. प्र. दी.— 'उमापतिः पशुपतिः श्रीकण्ठो ब्रह्मणः सुतः । उक्तवानिदमव्यग्रं ज्ञानं पाशुपतं शिवः' इत्यादौ तत्स्तुतिरपि दृश्यते इत्यत आह— **यत्रे**ति । वैष्णवशास्त्रोक्तप्रकारेण शिवभक्तानां लक्षणयेति शेषः । सत्यत्वं तदुक्तार्थस्येति शेषः । उक्तनिन्दाविरोधादिति भावः । तर्हि शैवपुराणानि कायव्यूहनिर्माणनियमादौ प्रमाणानीत्यत आह— **न ही**ति । तेषामिति बुद्धिस्थशैवपुराणपरामर्शः, इतरग्रन्था उदाहृतगारुडादयः । शैवपुराणानां गारुडादिवैष्णवग्रन्थानां च को विशेषो येन बाध्यबाधकभावः ? इत्याशङ्क्य दुर्जनव्यामोहार्थं प्रणीतपाशुपतादिशास्त्राणां व्यामोहनार्थत्वे तावत्प्रमाणमाह— **तथा ही**ति । कारयेति स्वार्थे णिच् । अतथ्यानि सर्वथाऽप्यविद्यमानानि, वितथ्यानि व्यविकरणानि च, तेषु दर्शयस्व । प्रकाशं प्रसिद्धम् । इदानीं तन्मूलत्वं शैवपुराणानां इतरेषां पञ्चरात्रादिमूलत्वमित्यत्र प्रमाणमाह— **कुत्सिता**नीति । तच्छास्त्रसमयेन तच्छास्त्रसिद्धान्तमनुसृत्य । वेदैरिति वेदानामापाततः प्रतीतिमनुसृत्य । भागवतं भगवद्विषयम् ।

९ **आ. मा. भा.**— अतो ज्ञानिनां भवत्येव मुक्तिः । भीष्मादीनां तु तत्क्षणे मुक्त्यभावः । स्मरंस्त्यजतीति वर्तमानव्यपदेशो हि कृतः । तच्चोक्तम् 'ज्ञानिनां क्रमयुक्तानां कायत्यागक्षणो यदा । विष्णुमाया तदा तेषां मनो बाह्यं करोति हि' इति गारुडे । न चान्येषां तदा स्मृतिर्भवति । 'बहुजन्मविपाकेन भक्तिज्ञानेन ये हरिम् । भजन्ति तत्स्मृतिं त्वन्ते देवो याति न चान्यथा' इति ब्रह्मवैवर्ते । निर्वाणमशरीरम् । 'कायो बाणं शरीरं च' इत्यभिधानात् । 'एतद्बाणमवष्टभ्य' इति प्रयोगाच्च । निर्वाणशब्दप्रतिपादनं 'अनिन्द्रियाः' [म. भा. १२।३३६।२९] इत्यादिवत् । कथमन्यथा सर्वपुराणादिप्रसिद्धाऽऽकृतिर्भगवत उपपद्यते ? । न चान्यद्भगवत उत्तमं ब्रह्म । 'ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति शब्द्यते' इति भागवते । 'भगवन्तं परं ब्रह्म' 'परं ब्रह्म जनार्दन' । 'परमं यो महद्ब्रह्म' [म. भा. १३।१४९।९] 'यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः ।' [१५ । १८] 'योऽसावतीन्द्रियग्राह्यः' । 'नास्ति नारायणसमं न भूतं न भविष्यति' । 'न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यः' [११ । ४३] इत्यादिभ्यः । न च तस्य ब्रह्मणोऽशरीरत्वादेतत्कल्प्यम् ; तस्यापि शरीरश्रवणात् "आनन्दरूपममृतम्" [मुं. उ. २ । २ । ७] "सुवर्णज्योतिः" [तै. ब्रा. ३ । १० । ६] "दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशः" [छां. उ. ८।१।२] इत्यादिषु ।

६ **ज. प्र. दी.**— उक्तमुपसंहरति— **अत** इति । ज्ञानिनां मुक्तिर्भवतीत्येव, न तु तद्देहपातानन्तरमिति नियम इत्युपसंहारार्थः । ननु भीष्मादयो ज्ञानिनोऽन्तकालेऽस्यां ब्राह्म्यां स्थितौ स्थिताश्च न मुक्ताश्च तत्कथमेतदुक्तं ? इत्यत आह— **भीष्मादीना**मिति । साक्षाद्देहत्यागक्षणे युक्त्या परमेश्वरे मनोयोगेन भाव्यमित्येतत्कुतः? इत्यत आह— **स्मरन्नि**ति । ननु तत्क्षणे युक्त्या मुक्तिश्चेदज्ञानिनामपि तत्सम्भवेन मुक्तिरित्यत आह— **न चे**ति । भक्तिज्ञानेनेति द्वन्द्वैकवद्भावः । भक्तिसहितं ज्ञानं भक्तिज्ञानमिति वा । 'ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मस्वरूपानन्दं' इति व्याख्यानं सर्वप्रमाणविरुद्धमित्याशयवान्निर्वाणमिति भिन्नं पदं व्याचष्टे— **निर्वाण**मिति । कथमेतत्? इत्यत आह— **काय** इति । कार्यब्रह्मव्यावृत्त्यर्थमेतत् । अनेन ब्रह्मणो निराकारत्वं प्राप्तं तत्प्रतिषेधार्थमाह— **निर्वाणे**ति । प्रतिपादनं व्याख्यानम् । इत्यादिवत् इत्यादेरिव; प्राकृतादिविग्रहराहित्यात्वेनेत्यर्थः । किमनेन व्याख्यानेन निराकारमेव ब्रह्म किं न भवेत् ? इत्यत आह— **कथ**मिति । भगवतो विष्णोः साकारत्वेऽपि ब्रह्मणो निराकारत्वमेव । न च भगवानेव ब्रह्म, तस्य तदुत्तमत्वेन ततोऽन्यत्वात्, अतो न पुराणादिविरोध इत्यत आह— **न चे**ति । 'महत् ब्रह्म' इत्येतानि वाक्यानि भगवतो ब्रह्मत्वप्रतिपादकानि । 'यस्मात्' इत्यादीनि तस्यैव सर्वोत्तमत्वेन तदुत्तमाभावप्रतिपादकानि । इन्द्रियग्राह्यमतिक्रान्तस्तदुत्तमः; सर्वमेव योगीन्द्रियग्राह्यम् । उत्तमाधमभावेन ब्रह्मेश्वरयोर्भेदो माभूत्; ब्रह्माशरीरं, ईश्वरस्तु सविग्रह इत्यतो भेदोऽस्तु, अभेदस्यापि सत्त्वाद्ब्रह्मशब्दोपपत्तिरित्यत आह— **न चे**ति । तस्य पराभिमतस्य एतद्भगवतोऽन्यत्वम् । कुत इत्यत आह— **तस्या**पीति । 'दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशस्तस्मिन्यदन्तस्तदन्वेष्टव्यं' इत्यन्तं वाक्यं इह विवक्षितम् । इत्यादिषु ब्रह्मविद्यात्वेन सम्मतेष्विति शेषः ।

९ **आ. मा. भा.**— यदि रूपं न स्यात्, आनन्दमित्येव स्यात्, न त्वानन्दरूपमिति । कथं सुवर्णरूपत्वं स्यादरूपस्य? कथं दहरत्वम् ? दहरस्थश्च केचित्स्वदेहेत्यादौ रूपवानुच्यते "सहस्रशीर्षा पुरुषः" [ऋक्सं. ८।४।१७।१+य. सं. ३१।१] "रुक्मवर्णं कर्तारं" [मुं. उ. ३।१।३] "आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्" [य. सं. ३१।१८] "सर्वतः पाणिपादं तत्" [१३।१३ + श्वे. उ. ३।१६] "विश्वतश्चक्षुरुत

विश्वतोमुखः ।" [ऋक्सं. ८।३।१६।३+य. सं. १७।१९] इत्यादिवचनात् । विश्वरूपाध्यायादेश्च रूपवानवसीयते । अतिपरिपूर्णतमज्ञानैश्वर्यवीर्यानन्दयशश्श्रीशक्त्यादिमांश्च भगवान् । "पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च ।" [श्वे. उ. ६।८] "यः सर्वज्ञः" [मुं. उ.१।१।९ २।२।७] "आनन्दं ब्रह्मणः" [तै.उ.२।४।१+२।९।१] "एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति ।" [बृ. उ. ४।३।३२] 'अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्यसहस्रलक्षामितकान्तिकान्तम्' । 'मय्यनन्तगुणेऽनन्ते गुणतोऽनन्तविग्रहे' [भाग. ६।४।४८] 'विज्ञानशक्तिरहमासमनन्तशक्तेः'[भाग. ३।९।२४] 'तुर्यं तत्सर्वदृक् सदा' । [गौ. पा. का. १।१२] 'आत्मानमन्यं च स वेद विद्वान्' [भाग. ११।११।७] 'अन्यतमो मुकुन्दात्को नाम लोके भगवत्पदार्थः' [भाग. ३।१८।२१] 'ऐश्वर्यस्य समग्रस्य' । [वि. पु. ६।५।७४] 'अतीव परिपूर्णं ते सुखं ज्ञानं च सौभगम् । यच्चात्ययुक्तं स्मर्तुं वा शक्तः कर्तुमतः परः" [ ] इत्यादिभ्यः ॥ "तानि सर्वाण्यन्योन्यानन्यरूपाणि" । [ ] "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" [बृ. उ. ३।९।२८] "आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्" [तै.उ.३।६] "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" [तै.उ. २।१] "यस्य ज्ञानमयं तपः"[मुं. उ. ।१।१९] "समा भग प्रविश स्वाहा" [तै.उ.१।४।३] 'न तस्य प्राकृता मूर्तिर्मांसमेदोस्थिसम्भवा । न योगित्वादीश्वरत्वात्सत्यरूपोऽच्युतो विभुः ॥ सद्देहः सुखगन्धश्च ज्ञानभाः सत्पराक्रमः । ज्ञानज्ञानः सुखसुखः स विष्णुः परमोऽक्षरः' इति पैङ्गिखिले । 'देहोऽयं मे सदानन्दो नायं प्रकृतिनिर्मितः । परिपूर्णश्च सर्वत्र तेन नारायणोऽस्म्यहम् ॥' इत्यादि ब्रह्मवैवर्ते ।

६ ज. प्र. दी.— कथमत्र श्रवणं? इत्यत आह— **यदी**ति। रूपं विग्रहः। "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" [बृ. उ. ३।९।२८]इत्यानन्दशब्दस्य नपुंसकत्वदर्शनात्तथोपादानम्। ज्योतिश्शब्दो भास्वररूपस्य वाचकः;अत उक्तं सुवर्णरूपत्वमिति । दहरत्वं दहरस्थत्वमविग्रहस्येति वर्तते । दहरस्थत्वं कथं अविग्रहस्यानुपपन्नं ? इत्यत आह— **दहरस्थश्चे**ति । एवमुपपत्तिसापेक्षाणि वाक्यान्युदाहृत्य स्पष्टान्युदाहरति— **सहस्रशीर्षे**ति । अवसीयते परमात्मा । प्राग्भवतोऽन्यस्योत्तमत्वं वाक्यविरुद्धमित्युक्तम् , इदानीं व्याहतं च तदिति भावेनाह– **अतिपरिपूर्णतमे**ति। अत्यादिशब्दैर्निरतिशयत्वं द्योत्यते । ऐश्वर्यं वशित्वम् । श्रीः कान्तिः । परमेश्वरे भगवच्छब्दस्यौपचारिकत्वपरिहारायैतेषां गुणानां सद्भावे प्रमाणान्याह– **परे**ति ।"आनन्दं ब्रह्मणः" इत्यत्र "यतो वाचः" इति पूर्ववाक्यमभिप्रेतम् । अमितशब्दात्परश्चन्द्रशब्दोऽध्याहार्यः । द्रष्टृपुरुषभेदात्त्रिविधोक्तिः । ऐश्वर्याद्यनन्तगुणत्वे मयीति प्रमाणम् । सङ्ख्यापरिमाणाभ्यां गुणानामानन्त्यमनेनोच्यते । शक्तेः परत्वं प्रागुक्तं तदस्पष्टमित्यतो **विज्ञाने**ति । ज्ञानस्यापरोक्षरूपताप्रतिपादनाय **तुर्य**मिति । ईश्वरो नात्मानं वेत्ति, कर्तृकर्मभावविरोधात् , इत्येतन्निरासाय **आत्मान**मिति । ईश्वरे भगवच्छब्दस्यौपचारिकत्वासम्भवं दर्शयितुं तदन्यस्य तच्छब्दार्थतानिरासायान्यतम इति । अन्य एवान्यतमः, भगवच्छब्दस्यायमर्थ इत्यत्रैश्वर्येति प्रमाणम् । अत्र षण्णामित्युपलक्षणम् । षाड्गुण्ये सर्वगुणान्तर्भावो वा । तद्वान् भगवानिति सिद्धमेव । भगवत्त्वात्स एव सर्वोत्तम इति । समग्रार्थो वेति— **अतीवे**ति । यदन्येन करिष्यामीति स्मर्तुं बुद्धिस्थीकर्तुं वाऽयुक्तं तत्त्वं कर्तुं शक्तः । मतुपा ज्ञानादीनां भगवता भेदः प्रतीतः । षण्णामित्यादिना परस्परं च तथाऽऽकृतिर्भगवत इत्युक्त्या कृतेस्तन्निरासार्थमाह— **तानी**ति । तत्र प्रमाणान्याह— **विज्ञान**मिति । **तप** आलोचनक्रिया । ज्ञानमयं ज्ञानात्मकमिति । धर्माणां परस्परमभेदोक्तिः । प्राकृतेति ङीबभावश्छान्दसः । अणञ्भ्यामन्यो वा प्रत्ययः । मांसमेदोऽस्थिभिः सम्भवो यस्याः सा तथोक्ता । एतच्च न योगित्वात्, किन्त्वीश्वरत्वात् । अत एव विभुः निर्दोषगुणात्मकविग्रहादच्युतः । 'ज्ञानज्ञानः' इत्यादेरतिशयितज्ञानादित्यर्थः । **तेन** निर्दोषत्वादिना ।

९ आ. मा. भा.— तदेव लीलया चासौ परिच्छिन्नादिरूपेण दर्शयति मायया । 'न च गर्भेऽवसद्देव्या न चापि वसुदेवतः । न चापि राघवाज्जातो न चापि जमदग्नितः ॥ नित्यानन्दोऽव्ययोऽप्येवं क्रीडते मोघदर्शनः' इति च पाद्मे । 'न वै स आत्माऽऽत्मवतां(तां सुहृत्तमः सक्तस्त्रिलोक्यां) तामधीश्वरो भुङ्क्ते हि दुःखं भगवान्वासुदेवः' [भाग. ५।१९।६] 'स्वर्गादेरीशिताऽजः परमसुखनिधिर्बोधरूपोऽथ बोधं लोकानां दर्शयन्यो मुनिसुतहृतात्मप्रियार्थे जगाम'। 'स ब्रह्मवन्द्यचरणो जनमोहनाय स्त्रीसङ्गिनामिति रतिं प्रथयंश्चचार' । 'पूर्णेरचिन्त्यवीर्यो यो यश्च दाशरथिः स्वयम्। रुद्रवाक्यमृतं कर्तुमजितो जितवत्स्थितः ॥ योऽजितो विजितो भक्त्या गाङ्गेयं न जघान ह । न चाम्बां ग्राहयामास करुणः कोऽपरस्ततः' इत्यादिभ्यश्च स्कान्दे ।

६ ज. प्र. दी.— भगवद्रूपस्यैवम्भावे कथं परिच्छिन्नत्वगर्भवासादिसंसारिधर्माश्च तत्र दृश्यन्ते? इत्यत आह— तदेवेति । किमर्थं? इत्यत उक्तं लीलयेति । मायया मोहकशक्त्या । अत्र प्रमाणमाह— न चेति । देव्या देवक्याः । एवं गर्भवासादिप्रदर्शनेन मोघं दर्शनं यस्मिन्निदवे स तथा । आत्मवतां भागवतानाम् । आत्मा नित्याधिकप्रिय इति यावत् । मुनिमुख्यो रावणः । ब्रह्मवाक्यवत् रुद्रवाक्यमप्यनुक्रं प्रत्यक्षमित्यत 'रुद्रवाक्यं' इत्युक्तम् । करुणः करुणावान्, अर्शआदित्वादच् ।

५ आ. मा. भा.— न तत्र संसारधर्मा निरूप्याः, यत्र च परापरभेदोऽवगम्यते, तत्राज्ञबुद्धिमपेक्ष्यावरत्वं विश्वरूपमपेक्ष्य अन्यत्र । तच्चोक्तम् ' परिपूर्णानि रूपाणि समान्यखिलरूपतः । तथाप्यपेक्ष्य मन्दानां दृष्टिं त्वामृषयोऽपि हि । परावरं वदन्त्येव ह्यभक्तानां विमोहनम् ' इति गारुडे । न चात्र किञ्चिदुपचारादिति वाच्यम्, अचिन्त्यशक्तेः पदार्थवैचित्र्याच्चेत्युक्तम् । ' रामकृष्णादिरूपाणि परिपूर्णानि सर्वदा । न चाणुमात्रं भिन्नानि तथाप्यस्मान्विमोहसि ' इत्यादेश्च नारदीये । तस्मात्सर्वदा सर्वरूपेष्वपरिगणितानन्तगुणगणं नित्यनिरस्ताशेषदोषं च नारायणाख्यं परं ब्रह्मापरोक्षज्ञान्यृच्छतीति च सिद्धम् ॥ ७२ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

६ ज. प्र. दी.— तदेवेत्याद्युक्तमुपसंहरति— न तत्रेति । अत इत्युपस्कर्तव्यम् । यद्येवं तर्हि विश्वरूपं परं तदपेक्षया कृष्णादिरूपाण्यपराणीति कथं ग्रन्थेषूच्यते? इत्यत आह— यत्र चेति । यत्र ग्रन्थे । तत्र विश्वरूपमपेक्ष्यान्यत्र कृष्णादावपरत्वमज्ञबुद्धिमपेक्ष्योक्तं ज्ञातव्यमित्यर्थः । कुत एतदित्यत आह— तच्चेति । अखिलरूपतोऽखिलधर्मैः विमोहनं कर्तुम् । नन्वयमुपचारो वा स्तुतिर्वा किं न स्यात्? इत्यत आह— न चेति । असम्भवे ह्येषा कल्पना । अचिन्त्यशक्त्या चैकस्यैवानेकपरिमाणत्वादिकं सम्भवति । अन्यत्रादर्शनेन त्वपलापेऽतिप्रसङ्ग इत्यर्थः । अत्रैव प्रमाणमाह— कृष्णेति । विमोहसि विमोहयसि । श्लोकार्थमुपसंहरति— तस्मादिति ॥ ७२ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितस्य श्रीमद्भगवद्गीता-(माध्व)-भाष्यस्य टीकायां
जयतीर्थमुनिकृतायां प्रमेयदीपिकायां द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

७ ह. पै. भा.— एषा यथोक्ता ब्राह्मी ब्रह्मणि भवेयं स्थितिः । नैनां स्थितिं प्राप्य लब्ध्वा विमुह्यति न मोहं प्राप्नोति । स्थित्वाऽस्यां ब्राह्म्यां स्थितौ यथोक्तायामन्तकालेऽप्यन्ते वयस्यपि ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मनिर्वृतिं मोक्षमृच्छति गच्छति ॥ ७२ ॥

इति श्रीमद्धनुमद्विरचिते पैशाचभाष्याख्ये श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्याने
साङ्ख्ययोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

८ वें. ब्र. गि.– अध्यायार्थमुपसंहरति— एषेति । एषा ' अशोच्यानन्वशोचः ' [२।११] इति प्रस्तुता, ततः ' एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये ' [२।३९] इति मध्ये परामृष्टा, 'बुद्धियोंगे त्विमां शृणु ' [२।३९] इत्यादिनोपदिष्टसाधना, ' प्रजहाति यदा कामान् ' [२।५५] इत्यादिना लक्षिता च ब्राह्मी ब्रह्मविषया स्थितिर्निष्ठा, ज्ञानमिति यावत् । उपदिष्टेति शेषः । अनेनाध्यायार्थोपसंहारो दर्शितः । यद्यपि कृत्स्नस्यापि गीताशास्त्रस्य ज्ञानमेव प्रतिपाद्यम्, ' इति ते ज्ञानमाख्यातम् ' [१८।६३] इत्युपसंहारात्, तथा च न तस्य द्वितीयाध्यायमात्रार्थत्वेनोपसंहारो युक्तः; तथापि कृत्स्नगीताशास्त्रार्थसूत्ररूपत्वात् द्वितीयाध्यायस्य सम्पूर्णशास्त्रार्थनिरूपणमत्राभ्योर्हीति तथोपसंहारो युज्यत इति ध्येयम् । तामेतां ज्ञाननिष्ठां फलमुखेन प्रशंसति— नैनमिति । एनां ब्राह्मीं स्थितिं प्राप्य न विमुह्यति संसारानर्थहेतुं मोहं न प्राप्नोतीत्यर्थः । एवमुक्तवति भगवत्यर्जुनस्य विषादो जातः ' इयं ज्ञाननिष्ठाऽधुना मया न प्राप्ता, इदानीमप्राप्ता च नातः परमपि भविष्यति, अतो धिङ्मां पापिष्ठं' इति, तमिममर्जुनविषादमालक्ष्याह -- स्थित्वाऽस्यामिति । अन्त्ये काले मरणकालेऽपि अस्यां ब्रह्मज्ञाननिष्ठायां स्थित्वा ब्रह्मरूपं निर्वाणं ऋच्छति प्राप्नोति । इदानीमप्राप्तमपि तत्त्वज्ञानमीश्वराराधनमनननिदिध्यासनपरिपक्वकषायस्य तवान्त्यसमये प्राप्तं भविष्यति; अतो न विषादः कार्य इत्यर्थः । अयमर्थो भागवते दर्शितः । तद्वचनानि चोपोद्घातप्रकरणे लिखितानीति नेह पुनर्लिख्यन्ते । अन्त्यकालेऽपीत्यपिशब्देन कर्ममार्गात् ज्ञानमार्गेऽतिशयो दर्शितः । अग्निहोत्रादिकं हि यावज्जीवादिश्रुतिचोदितं न यदा कदाचित्सम्पादनेन फलाय प्रभवति; ज्ञानं तु यदा कदाचिदपि सम्पादितं फलदमिति ॥ ७२ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमदद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशङ्कराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्रामब्रह्मानन्दतीर्थभगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्याने साङ्ख्ययोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः ।

९ व० त०दी०— उक्तां योगवन्निष्ठां स्तुवन्नुपसंहरति— एषेति । ब्रह्म हि निर्दोषं समम् ; तस्यैवेति ब्राह्मी ब्रह्मसम्बन्धिनी वा स्थितिः स्थितधीलक्षणा । अस्यां स्थित्वा ब्रह्मसुखं प्राप्नोति ॥ ७२ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतायां श्रीमद्वल्लभाचार्यवंश्य-श्रीवल्लभप्रादुर्भावितायां तत्त्वदीपिकायां द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

१०पु.अ.त.— उपसंहरति— एषेति । एषा ब्राह्मी ब्रह्मनिष्ठस्य स्थितिः । एनां प्राप्य न विमुह्यति मोहं न प्राप्नोति । अन्तकाले क्षणमप्यस्यां स्थित्वा ब्रह्मनिर्वाणं पुरुषोत्तमसुक्तिं प्राप्नोति । गीताया श्चोपनिषद्रूपत्वादत्र ब्रह्मपदं पुरुषोत्तमवाचकमेव । आजन्मस्थितौ तु किं वक्तव्यम् ? इति भावः ॥ ७२ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीताटीकायां गीतामृततरङ्गिण्यां द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

११ नी० भा० दी०— प्रतिपादितां कर्मयोगप्राप्यां साङ्ख्ययोगनिष्ठां फलेन स्तुवन्नुपसंहरति— एषेति । एषा स्थितप्रज्ञलक्षणप्रसङ्गात् कथिता ब्राह्मी- ब्रह्मशब्देनात्र ब्रह्मविदुच्यते "ब्रह्मविद् (वेद) ब्रह्मैव भवति" [मुं उ.३।२।९] इति श्रुतेः- तस्येयं ब्राह्मी, स्थितिर्निष्ठा; एनां निष्ठां प्राप्य नरो न विमुह्यति पुनर्मोहं न प्राप्नोति । 'अस्यामन्तकालेऽपि स्थित्वा' इति सकृज्ज्ञानाऽपीयं फलवती, न तूपासनावच्चिराभ्यासमपेक्षते युक्तम् । ब्रह्म ऋच्छति प्राप्नोति । किं लोकान्तरवत् गतिप्राप्यं ब्रह्म ? नेत्याह— निर्वाणमिति, निर्गतं वानं गमनं यस्मिन्प्राप्ये ब्रह्मणि तन्निर्वाणम् । तथा च श्रुतिः— "न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवनीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति" [नृ उ.उ.५;बृ.उ.३।२।११ +४।४।६] इति; गतिमन्तरेण प्राणरूपोपाधिप्रविलयमात्रात् घटाकाशस्य महाकाशत्वप्राप्तिवत् । जीवस्य ब्रह्मप्राप्तिमाह—अन्तकालेऽपीत्यपिशब्दात् यो ब्रह्मचर्यादारभ्यात्र तिष्ठति स ब्रह्मनिर्वाणं कैमुतिकन्यायेन प्राप्नोतीति गम्यते । अस्याध्यायस्यार्थः संगृहीतो मधुसूदनश्रीपादैः ' ज्ञानं तत्साधनं कर्म सत्त्वशुद्धिश्च तत्फलम् । तत्फलं ज्ञाननिष्ठैवेत्यध्यायेऽस्मिन् प्रकीर्तितम् ' इति ॥ ७२ ॥

इति श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणज्ञ-मर्यादाधुरन्धर-चतुर्धरवंशावतंस-श्रीगोविन्दसूरिसूनोः श्रीनीलकण्ठसूरिवर्यस्य कृतौ भीष्मपर्वणि गीतार्थप्रकाशे द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

श्रीमद्भगवद्गीताया द्वितीयाध्यायस्य माहात्म्यम् २ ।

श्रीभगवानुवाच—

आदिमस्यैवमाख्यानमुदीरितमनुत्तमम् ।
शृणु माहात्म्यमन्येषामध्यायानामपीन्दिरे ! ॥ १ ॥
दक्षिणस्यां दिशि श्रीमानासीदाम्नायवेदिनाम् ।
पुरे पुरन्दराह्वाने देवशर्मेति विश्रुतः ॥ २ ॥
अर्चितातिथिराम्नातां वेदशास्त्रविशारदः ।
आहर्ता क्रतुसङ्घानां तापसानां प्रियः सदा ॥ ३ ॥
देवान्सन्तर्पयामास द्रव्यैर्हुतवहे चिरम् ।
न चोपलेभे धर्मात्मा शान्तिमैकान्तिकीं ततः ॥ ४ ॥
निश्रेयसं स जिज्ञासुस्तापसाननुवासरम् ।
सिषेवे सत्यसङ्कल्पानन्नपानैश्च कलकैः ॥ ५ ॥
एवमाचरतस्तस्य काले महति गच्छति ।
मुक्तकर्मा ततः कश्चित्प्रादुरासीत्पुरा भुवि ॥ ६ ॥
अनुभूतो निराकाङ्क्षो नासाग्रन्यस्तलोचनः ।
शान्तचेताः परं ब्रह्म ध्यायन्नानन्दनिर्भरः ॥ ७ ॥
पादौ तस्योपसङ्गृह्य प्रणतेनान्तरात्मना ।
चकार विधिवत्तस्मै विद्वानतिथिसत्क्रियाम् ॥ ८ ॥
तं च शुद्धेन भावेन परितुष्टं तपस्विनम् ।
प्रणतः परिपप्रच्छ निर्वाणस्थितिमात्मनः ॥ ९ ॥
स तस्मै कथयामास पुरेऽसौ पुण्यनामनि ।
मित्रवन्तमजापालमुपदेष्टारमात्मवित् ॥ १० ॥
स चाभिवन्द्य तत्पादावेत्यासौ पुरमूर्जितम् ।
तस्योत्तरदिशो भागे ददर्श विपुलं वनम् ॥ ११ ॥
मरुदान्दोलितानेककुसुमामोदसुन्दरम् ।
उन्मत्तभ्रमरोद्गीतनादापूरितदिङ्मुखम् ॥ १२ ॥
तस्मिन्वने सरित्तीरे निषीदन्तं शिलातले ।
मित्रवन्तं ददर्शाथ सानन्दस्तिमितेक्षणम् ॥ १३ ॥
अपि स्वाभाविकं वैरं हित्वाऽन्योन्यं विरोधिभिः ।
स्वैरावृतमुद्याने मन्दसान्द्रनभस्वति ॥ १४ ॥
शान्तेषु मृगयूथेषु दशाऽऽनन्दमनोज्ञया ।
कृपानुविद्धया भूमिं निषिञ्चन्तमिवामृतम् ॥ १५ ॥
उपेत्य विनयेनामुमुन्मनाः प्रीतमानसः ।
किञ्चिदानम्रशिरसा तेनापि स तु सत्कृतः ॥ १६ ॥
उपतस्थे ततो विद्वान्मित्रवन्तमनन्यधीः ।
समाप्तध्यानकालं तं पर्यपृच्छत्समीहितम् ॥ १७ ॥

देवशर्मोवाच—

आत्मानं वेत्तुमिच्छामि तदमुष्मिन्मनोरथे ।
लब्धसिद्धिमुपायं मामुपदेष्टुं त्वमर्हसि ॥ १८ ॥

श्रीभगवानुवाच—
परामृश्य क्षणं सोऽपि मित्रवानिदमब्रवीत् । ॥ १९ ॥
मित्रवानुवाच—
विद्वन्विद्धि पुरा वृत्तमुच्यमानमिदं मया ।
अस्ति गोदावरीतीरे प्रतिष्ठानाभिधं पुरम् ॥ २० ॥
तत्र दुर्दमनामाऽऽसीदन्वये च मनीषिणाम् ।
तत्रास्ति विक्रमो नाम सेव्यमानो महीपतिः ॥ २१ ॥
दानानि प्रत्यहं गृह्णन्वर्तते स्वोदरम्भरः ।
कालेन कालपाशेन बद्धा नीतो यमालयम् ॥ २२ ॥
निरयानभिगम्यासावावर्तत पुनर्भुवम् ।
कस्मिंश्चित्स कुले जातो दुर्वृत्तानां द्विजन्मनाम् २३
भवान्तरानुवर्तिन्याऽविद्यया स पुरस्कृतः ।
उपयेमे दुराधर्षो कन्यकामधमे कुले ॥ २४ ॥
कालेन सा वयो हित्वा शैशवं यौवनं ययौ ।
पीनस्तनी च सुश्रोणी मदविह्वललोचना ॥ २५ ॥
न सेहे पतिदौर्भिक्ष्यं चकमे सा पतीन्परान् ।
वृत्तिमाहर्तुकामेऽस्मिन्निर्गतासा पुराद्बहिः ॥ २६ ॥
सङ्गता कामुकेनासौ चिरं चाण्डालजन्मना ।
दध्रे गर्भमसौ तस्मात्सा च कन्योदपद्यत ॥ २७ ॥
सैव भार्याऽथ तस्याभूत्पूर्वपापप्रसङ्गतः ।
सा च वृद्धा ततः काले डाकिनी समजायत ॥ २८ ॥
कुसङ्गात्कुमतिर्जाता दुष्टनारीप्रसङ्गतः ।
चखाद व्याधितं व्याधमसृगास्वादलालसा ॥ २९ ॥
भ्रमन्ती विपिने घोरे जनैर्दृष्टा बहिष्कृता ।
परेतलोकमासाद्य व्याधो व्याघ्रोऽभ्यवर्तत ॥ ३० ॥
नरकान् दारुणान् भुक्त्वा जीवहिंसाप्रभावतः ।
साऽपि कालेन दुष्टात्मा मृत्युगेहमुपागता ॥ ३१ ॥
निरयानेत्य दुर्धर्षानजाऽजायत मद्गृहे ।
तामन्या अप्यहं विद्वन्पालयन्काननान्तरे ॥ ३२ ॥
अपश्य द्वीपिनं घोरं जिघृक्षन्तमिवाखिलम् ।
समालोक्य तमायान्तं भयेन प्रपलायितम् ॥ ३३ ॥
अजासङ्घं पुरस्कृत्य मया मरणभीरुणा ।
उपदुद्राव स द्वीपी पूर्ववैरमनुस्मरन् ॥ ३४ ॥
अजा तु तत्समीपेऽगात्सत्वर सरिदन्तिके ।
तत्र सा भयमुत्सृज्य हित्वा वैरमनर्गला ॥ ३५ ॥
अवतस्थे स च द्वीपी तूष्णीमासीदमत्सरः ।
तं तथाविधमालोक्य सा वक्तुमुपचक्रमे ॥ ३६ ॥
अजोवाच--
द्वीपिन्नभीप्सितं भुङ्क्ष्व मांसमुद्धृत्य सादरम् ।
नेयं भवति ते बुद्धिः कथं चिरमसि स्थितः ॥ ३७ ॥
मित्रवानुवाच—
इत्याकर्ण्य स तद्वाक्यं प्राह द्वीपी विमत्सरः ॥ ३८ ॥
द्वीप्युवाच—
स्थानेऽस्मिन्मे गतो द्वेषः क्षुत्पिपासा च निर्ययौ ।
न प्रार्थयामि तेन त्वामपि मे समुपस्थिताम् ॥ ३९ ॥

मित्रवानुवाच—
सैवमुक्ता पुनः प्राह जाताऽहं निर्भया कथम् ? ।
किमत्र कारणं वेत्सि यदि मे वक्तुमर्हसि ॥ ४० ॥
एवमुक्तः पुनर्द्वीपी तामाहाजां न वेद्म्यहम् ।
पुरोगतमिमं प्रष्टुं महान्तमिति निर्गतौ ॥ ४१ ॥
ताभ्यामुभाभ्यामागत्य पृष्टोऽहं बहुविस्मयः ।
अहं च सहितस्ताभ्यामपृच्छं वानरेश्वरम् ।
अनुयुक्तः स विप्रेन्द्र ! ह्यब्रवीत्सादरं कपिः ! ॥ ४२ ॥
कपिरुवाच—
शृणु वक्ष्याम्यजापाल ! वृत्तमत्र पुरातनम् ।
इदमायतनं पश्य पुरो वनगतं महत् ॥ ४३ ॥
अत्र त्र्यम्बकलिङ्गं हि द्रुहिणेन प्रतिष्ठितम् ।
सुकर्मा नाम मेधावी पर्युपास्ते तपश्चरन् ॥ ४४ ॥
वनपुष्पाण्युपाहृत्य सुरपूज्यं पुरा भवम् ।
संस्नाप्य सरिदम्भोभिः केवलं कर्मणा वसन् ॥ ४५ ॥
काले महति तस्यागादतिथिः कश्चिदन्तिकम् ।
उपाहृत्य फलाहारं स चास्मै पर्यकल्पयत् ॥ ४६ ॥
तेनाऽऽतिथ्येन सम्प्रीतः सुकर्माणमभाषत ।
अतिथिरुवाच—
किमिदं कर्मणो मूलं फलं भुक्त्वा तु तिष्ठसि ।
गतानुगतया वृत्त्या किंवा केवलमीहसे ॥ ४७ ॥
कपिरुवाच—
स एवमुक्तः प्रायेण प्रीतेनाऽऽत्मविदा तदा ।
प्रत्युवाच वचः स्पष्टमात्मनो हितमुत्तमम् ॥ ४८ ॥
सुकर्मोवाच—
विद्वन्न वेद्मि तत्त्वेन फलमेतस्य कर्मणः ।
बुभुत्सया परः शम्भुः सेव्यते केवलं मया ॥ ४९ ॥
फलमेतस्य सेवायाः परिपक्वं कपर्दिनः ।
यन्मां समनुगृह्णासि संस्पृश्याऽऽत्ममनोरथान् ५०
कपिरुवाच--
तस्यैवं सूनृतं वाक्यं श्रुत्वा प्रीतस्तपोधनः ।
द्वितीयमालिलेखासौ गीताध्यायं शिलातले ॥ ५१
आदिदेश च तं विप्रं पठनाभ्यसनाय च ।
फलिष्यत्यात्मनः स्वैरं परितस्ते मनोरथः ॥ ५२ ॥
इत्युक्त्वाऽन्तर्दधे धीमान्पुरतस्तस्य पश्यतः ।
विस्मितस्तस्य चाऽऽदेशात्सोऽन्वतिष्ठदनारतम् ५३
ततः कालेन महता भावितात्मा प्रसन्नधीः ।
यत्र यत्र चचारासौ शान्तं तत्तत्तपोवनम् ॥ ५४ ॥
न द्वन्द्वबाधा नैव क्षुत्पिपासा न च वा भयम् ।
तपसा तस्य जानीहि द्वितीयाध्यायजापिनः ॥ ५५ ॥
मित्रवानुवाच —
एवमुक्तश्च तेनाहं ख्यापयित्वा परां कथाम् ।
अनुज्ञातः प्रसन्नेन च्छागीव्याघ्रयुतोऽगमम् ॥ ५६ ॥
गत्वा शिलातलेऽपश्यमध्यायं लिखितं पठे ।
तस्यैवाऽऽवर्तनादासं तपसः पात्रमुत्तमम् ॥ ५७ ॥

तेन त्वमपि कल्याण! नित्यमावर्तुमर्हसि।
अध्यायं तेन ते मुक्तिरदूरस्था भविष्यति ॥ ५८ ॥
श्रीभगवानुवाच—
देवशर्मा समादिष्टस्तेन मित्रवता स्वयम्।
अभ्यर्च्य प्रणतो भूत्वा पुरन्दरपुरं ययौ ॥ ५९ ॥
तत्राऽऽत्मविदमासाद्य देवतायतने क्वचित्।
वृत्तमेतन्निवेद्याऽऽदावध्यायमपठत्ततः ॥ ६० ॥
तेनाऽऽदिष्टः स पूतात्मा पठतेऽध्यायमादरात्।
द्वितीयमाससादोच्चैर्निरवद्यं परं पदम् ॥ ६१ ॥
द्वितीयस्येदमाख्यानं कथितं शृणु साम्प्रतम्।
तृतीयस्याथ वक्ष्यामि माहात्म्यमपि चेन्दिरे! ॥ ६२ ॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये सतीश्वरसंवादे द्वितीयाध्याय-महिमकथनं नाम द्विसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः।

द्वितीयाध्यायस्य परिशिष्टम्।

श्लो. २ कुतस्त्वा कश्मलमिति— यद्यपि 'मूर्च्छा तु कश्मलं मोहः' [अमरः २।८।१०९] इति त्रयोऽप्येते शब्दा मिथः पर्यायत्वेनोक्ताः, तथापि मूर्च्छा विसंज्ञता; मोहश्च विवेकलोप इत्यस्ति तयोर्भेदः। कोशे पर्यायोक्तिस्त्वौपचारिकी 'स्यात्किन्नरः किम्पुरुषः' [अमरः १।१।७१] इत्यादिवत्। कश्मलशब्दस्य तूभयार्थत्वं दृश्यते। यथा— 'तत्रानिमित्ततो दैवात्सूतं कश्मलमाविशत्। तदाचचक्षे विदुरः सभार्यां राजसंसदि ॥ सञ्जयोऽयं महाराज! मूर्च्छितः पतितो भुवि।' [म. भा. ५।५०।११] इत्यादिषु मूर्च्छार्थत्वम्, 'अहो नाशंससे किञ्चित् पुंस्त्वं क्लीब इवात्मनि। कश्मलेनाभिपन्नोऽसि तेन ते विकृतं मनः ॥' [म. भा. ५।७५।१७] इत्यादिषु मोहार्थत्वं च। ततोऽत्रापि मोहापरपर्यायविवेकलोपार्थत्वं युक्तमेव। **विषमपदविवरणे** तु 'कश्मलं चागतं मम' [म. भा.४।३८।१५] इत्यत्र 'कश्मलमतिभयम्' इति विवृतम्।

श्लो. ३ क्लैब्यमिति— पार्थेति सम्बोधनेन 'सुपुत्राद्य पृथा तात! त्वया पुत्रेण स नम!' इत्यादि 'तेन नर्तनवेषेण अपुंस्त्वेन तथैव च। वर्षमेकं विहृत्यैव ततः पुंस्त्वमवाप्स्यसि ॥' (म. भा. ३।४६।९९) इत्यन्तं पुरन्दरवाक्यमनुसन्दधानो गोविन्दोऽतीतार्थकेन 'स्म' इत्यव्ययेन 'यस्मान्मां नाभिनन्देथाः कामबाणवशं गताम्। तस्मात्त्वं नर्तनः पार्थ! स्त्रीमध्ये मानवर्जितः ॥ अपुमानिति विख्यातः षण्ढवद्विचरिष्यसि'। (म. भा. ३।४६।५०) इत्युर्वशीशापादापतितस्य क्लैब्यस्य दूरापेतत्वं प्रकाशयति, उपपादयति च तस्येदानीमर्जुनेऽनुपपन्नत्वं गोग्रहकालीनतद्विक्रमस्मारकेण 'परन्तप!' इति विशेषणेनेति ध्येयं सुधीभिः। 'स्मातीते' (३।५।१७) इत्यमरः। 'मा क्लैब्यं गच्छ कौन्तेय!' इत्यपि पाठान्तरं क्वचिद्दृश्यते। यद्यपि क्लैब्यस्यानध्यक्षत्वात देतदानिर्देष्टुमनर्हं, तथापि तत्कार्यस्याश्रुपूर्णेक्षणत्वादेः प्रत्यक्षत्वात्तस्यापि तथात्वं बोध्यम्।

श्लो. ४ कथं भीष्ममिति— ईषन्ते हिंसन्तीतीषवः। 'ईष— गतिहिंसादर्शनेषु' भ्वा. ६११ इत्यस्मात् 'ईषेः किच्च' उ. ११३ इति किदुरादेश्च। एतेन भीष्मद्रोणादिहननमेव मम विषादबीजं, न युद्धमात्रमिति सूचितं सव्यसाचिना। स्पष्टीकृतं चैतदुत्तरश्लोकेन। तेन शिरोऽस्त्रग्रहणप्रसङ्गे गुरुदक्षिणात्वेन 'ददानीति प्रतिज्ञाते फाल्गुनेनाब्रवीद्गुरुः। युद्धेऽहं प्रतियोद्धव्यो युद्ध्यमानस्त्वयाऽनघ!। तथेति च प्रतिज्ञाय द्रोणाय कुरुपुङ्गवः। उपसंगृह्य चरणौ स प्रायादुत्तरां दिशम् ॥' [म.भा.१। १३९।१४,१५] इति द्रोणेन सह प्रतियुद्धस्य प्रतिश्रुतत्वात्, भीष्मादिभिः सह गोग्रहसमये प्रागेव कृतत्वाच्च किमिदानीं शोचसीति निरस्तम्। इदानीन्तनस्य युद्धस्य तद्वधपर्यन्ततानिश्चयेन महानर्थकरत्वात्– इति।

श्लो. ५ गुरूनिति— अत्र 'रुधिरप्रदिग्धान्' इति गुरूणां विशेषणम्, 'अर्थकामान्' इति भोगानाम्। तथा च 'रुधिरप्रदिग्धान्' रक्तप्रधानबलावलिप्तान्, गुरून् आचार्यान्, हत्वा तु नाशयित्वा पुनः, इहैव अस्मिञ्जन्मन्येव, अर्थकामान् अर्थकामप्रधानान् भोगान् भुञ्जीयानुभवेयम्। भोगानां धर्मार्थत्वे मोक्षार्थत्वे वा गुर्वादिहननप्रकृतिरपि कदाचित्साध्वी स्यात्। इह तु विनाऽर्थकामौ नान्यत्किञ्चित्सम्भवतीति युद्धादुपरम एव श्रेयान् भवतीति केचिद्व्याचक्षते।

यद्यपि 'न भैक्षं क्षत्रियश्चरेत्।' [म. भा. ५।७३।३] इति भवतो मतम्, तथापि गुरुहननलब्धराज्यापेक्षया तदप्यस्माकं श्रेयः पूर्वमङ्गीकृतत्वात्। तथा ह्युक्तम्– 'एकचक्रां गतास्ते तु कुन्तीपुत्रा महारथाः। चेरुर्भैक्षं तदा ते तु सर्व एव विशाम्पते!' ॥ [म. भा. १।१५७।४] इति 'सोऽयं च भीमस्तु रिपुप्रमाथी जिष्णुर्यमौ चापि महानुभावौ। भैक्षं चरित्वा तु युधिष्ठिराय निवेदयाञ्चक्रुरदीनसत्त्वाः ॥' [म. भा. १।१९२।३] इति च। अयं भावः– गुरुहननेन स्वधर्मपालने परलोके श्रेयः स्यान्न वेति सन्देह एव। धर्मतत्त्वस्य दुर्ज्ञेयत्वात्, परलोकस्याप्रत्यक्षत्वाच्च। रुधिरप्रदिग्धत्वात् हृदयदाहिभोगप्राप्तिस्त्विहैव प्रत्यक्षा, अकीर्तिसम्भवश्च। गुरूनहत्वा भैक्षचरणे तु लोके नाकीर्तिर्भवति, किन्तु सौजन्यजन्यं यश एव विजृम्भत इत्यनुभूतमेव। अतो 'दृष्टादृष्टयोः समवाये दृष्टं बलीयः' इति न्यायेनेह लोके सुकीर्तिकरं भैक्षमेव श्रेयः परलोकफलप्रदस्वधर्मपालनापेक्षयाऽपि– इति।

श्लो. ६ न चैतदिति— वयमेतान् जयेम, एतन्नो गरीयः, ते वाऽस्मान् जयेयुरेतद्गरीयः— एतन्न विद्मः। अस्माकं जयः श्रेयानुत तेषामिति न निश्चीयत इत्यर्थः। ननु जयस्य गरीयस्त्वं निर्विशङ्कमेव, तत्र किं सन्धेक्षि? इत्यत्राह— **याने**वेति। अयमभिप्रायः— यद्यस्माकं जयः स्या-

तर्हि प्रथमं तेषां नाशः सिद्ध एव । अनन्तरं चास्माकमपि तान्हत्वा जीवितुमनिच्छतां भविष्यतीति सर्वकुलनाशप्रसङ्गः । तेषां जये तु केवलमस्माकमेव नाश इति कुलार्द्धमप्यवशिष्येत, गुर्वादिहिंसा च नो न स्यादिति तेषां जयस्यैव कुतो न गरीयस्त्वम्? इति ॥ ॥ जयपराजयविषयकसन्देहपरत्वेन व्याख्यानं तु पूर्वश्लोके श्रेयस्त्वेन निर्द्धारितस्य भैक्ष्यभोजनस्य पुनः सन्देहविषयत्वायोगात्, उत्तरार्द्धस्वारस्यभङ्गाच्च न युक्तम् ॥ ॥ किञ्च पार्थस्य स्वपराजयशङ्कायां कृपावेशो न सङ्गच्छते, प्राचीनेषु तपस्तोषितत्रिपुरारिपुरन्दरदिगीशादिवचनेषु इदानीन्तनेषु 'ध्रुवो जयः पाण्डवानामिति मे निश्चिता मतिः । ' [म. भा. ४।१५७।३१] इति हलधरादिवाक्येषु प्रत्यग्रलब्धे 'स्वल्पेनैव तु कालेन शत्रूञ्जेष्यसि पाण्डव !'। [म. भा. ६।२३।१८ इति भगवतीवरे चास्याविश्वासः प्रसज्यते, 'नास्मि भीतो महाबाहो! सहायार्थश्च नास्ति मे ' [म. भा. ५।१५८।३५] इत्यादिना रुक्मिप्रत्याख्यानं च नोपपद्यते, भवति च 'हन्यामेकरथेनैव वासुदेवसहायवान् । सामरानपि लोकांस्त्रीन् सर्वान् स्थावरजङ्गमान् ॥ ' [म. भा. ५।१९४।१०] इति तत्प्रतिज्ञायाः प्रलापमात्रमिति न तथा वर्णयितुं शक्यम् । उक्तं चानेनानुपदमेव 'धनञ्जय ! कथं शक्यमस्माभिर्योद्धुमाहवे । ' इति पृष्टवते युधिष्ठिराय सावष्टम्भं 'ध्रुवोऽस्माकं रणे जयः । ' [म. भा. ६।२१।१२] इति ॥ ॥ न च मोहाभिभूतत्वेन इदानीं तथा शशङ्क इति वाच्यम्, तन्मोहस्य तादात्विककर्तव्यमात्रविषयकत्वात् । अन्यथा सर्वमपि तद्भाषणमुन्मत्तप्रलपितकल्पं स्यात् । तत्तु प्रज्ञावादत्वेनाभ्युपगतं भगवताऽपीति यथोक्तमेव ज्यायः । व्याख्यातं चैवमेव **वामने**नापि ।

श्लो. ७ **कार्पण्येति**— अत्रार्जुनः 'सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय ' इति स्वशुद्धात्मस्वभावनियतं साम्यमधिष्ठायैव युद्धाय प्रवृत्तोऽपि सञ्जातसमुपस्थितस्वबान्धवमहनीयाचार्यजनभावसमुन्मीलितप्राकृतभावदृष्ट्या विनष्टस्वशुद्धात्मस्वभावस्वरूपविज्ञानः सन्निधौ भगवतः 'सीदन्ति मम गात्राणि' इत्यारभ्य 'त्वक्चैव परिदह्यते' [१।२८,२९] इत्यन्तैः स्वस्वरूपविज्ञापनपरैः षड्भिर्वाक्यैः स्वात्मस्वभावस्वरूपविज्ञानाभावम् १, ततः ' न च शक्नोम्यवस्थातुम् ' [१।३०] इत्येकेन स्वनियतकर्मानुष्ठानत्यागलक्षणां स्वाधिकारच्युतिम् २, ततः ' भ्रमतीव च मे मनः' इत्येकेन स्वदुष्टेन्द्रियविजृम्भणम् ३, ततः 'निमित्तानि च पश्यामि' इत्येकेन स्वनानाभावसन्दर्शनविनष्टशुद्धात्मस्वभावस्वरूपविज्ञाननिदानं भ्रमम् ४, ततः ' न च श्रेयोऽनुपश्यामि ' इत्यादि 'न चैतद्विद्मः' [२।६] इत्यन्तैः स्वाशयविज्ञापनपरैश्चतुर्भिः स्वनियतानुष्ठेयसंसारव्यवसायधर्माधर्मविवेकं च विज्ञाप्य पुनः स्वविज्ञापितस्वस्वरूपपञ्चकपरिणामलक्षणं स्वरूपं विज्ञापयति 'कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः' [२।७] इति । ततश्च सोऽयमर्जुनः स्वनियतानुष्ठेयसंसारव्यवसायप्रतिबन्धकस्वशुद्धात्मस्वभावस्वरूपविज्ञानाभावलक्षणस्वार्थाग्रहदोषनिवर्तकदर्शनशिक्षाया एव ' शिष्यस्तेऽहम् ' इत्यात्मानमावेद्य सर्वलोकाचार्यं भगवन्तं वासुदेवं शरणमुपजगाम ।

अत एवाधिकारिणां सर्वेषां सति स्वार्थाग्रहदोषे ज्ञानाचार्यशरणागतिरेव मुख्येति भगवता गीतायां स्वशुद्धात्मस्वभावस्वरूपप्रयोजनसाम्यलक्षणज्ञानयोगनियतकर्मानुष्ठानात् तदभावप्रयोजनवैषम्यलक्षणज्ञानयोगनियतकर्मानुष्ठानस्यावरत्वम्, तदनुष्ठाननिदानस्वार्थाग्रहदोषनिवृत्तये परमहंसलक्षणज्ञानाचार्यविषयकशरणागतेर्मुख्यत्वम्, तदनुष्ठानपराणां चाधिकारिणां फलतृष्णावत्त्वेन कृपणत्वं च 'दूरेण ह्यवरं कर्म' [२।४९] इत्यादिनोपदिष्टमिति विज्ञायते— इति **हंसयोगी** ।

श्लो. ९ **तूष्णीं बभूव हेति**— अत्र केचित्— एतदन्तो ग्रन्थो गीतोपदेशनिदानीभूतपार्थव्यामोहप्रदर्शनरूपविषयैक्यात् युद्धादुपरमोपपादकार्जुनवचनप्रधानत्वाच्च पूर्वाध्याय एवान्तर्भावमर्हति । ' अर्जुनविषादयोगः ' इति प्रथमाध्यायसमाख्याप्यस्य तदवयवत्व एव स्वारस्यं भजते ' कथं भीष्ममहं ' [२।४] इत्यादिनाऽत्राप्यर्जुनेन स्वविषादप्रदर्शनात् । उक्तं च सञ्जयेन—' सेनयोरुभयोर्मध्ये विषीदन्तं ' इति । प्रकृते त्वध्यायविभागेऽर्जुनवचसः समाप्तपुनरात्तता, द्वितीयाध्यायोपक्रमस्योपसंहाराननुरूपता च प्रसज्यते । अतोऽत्रैव प्रथमाध्यायसमाप्तिं विधाय ' सञ्जय उवाच . तमुवाच' इत्यादिना द्वितीयोऽध्याय आरम्भणीय इति वदन्ति । प्रदर्शयन्ति च **हंसयोगि**भाष्यानुकूल्यम्; तदयुक्तम् । प्रथमाध्यायगतस्यात्रत्यस्य चार्जुनवचसो भिन्नरूपत्वात् । तत्र ह्यसौ स्वाशयं सिद्धान्तरूपेणैवोपन्यास्थत्, न प्रश्नरूपेण । न हि तत्र रणादुपरमस्यायुक्तत्वशङ्कालेशोऽप्यस्य चेतसि पदमधत्त । अत्र तु परमाप्तेनापि भगवताऽरुन्तुदैः पदैरवभर्त्सितः स्वव्यवसायस्यौचित्ये सन्दिहानोऽसौ कर्तव्यजिज्ञासया तमेव भगवन्तं पृच्छन्नेव स्वमतमन्ववददिति व्यक्तं वैषम्यम् । अर्जुनस्य विषादप्राप्तिश्च प्रथम एवाध्याये चापोत्सर्गपूर्वकरथोपस्थोपवेशनरूपफलपर्यन्तोपवर्णिताऽत्रानूद्यते, न त्वपूर्वा वर्ण्यत इति न तत्रान्तर्भावोऽस्य ग्रन्थस्यावश्यकः । द्वितीयाध्यायस्य 'पृच्छामि त्वां धर्मसम्मूढचेताः' [२।७] इत्याद्युपक्रमोऽप्ययं ' एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ ! नैनां प्राप्य विमुह्यति ' [२।७२] इत्युपसंहारानुगुण एवेति नास्मिन्नध्यायविभागे दर्शितदोषाणामवसरः ।

प्रत्युत सपरिकरं स्वकर्तव्यत्यागरूपफलपर्यन्तं पार्थस्य व्यामोहं प्रदर्श्य तत्प्रश्नाभावेन प्रतिवचनेऽसम्भवत्यध्यायसमापनम्, ततः परमहितैषिकृष्णकृतमवसरोचितं तद्व्यवसायनिषेधम्, तच्छ्रवणेन 'एतान्न हन्तुमिच्छामि घ्नतोऽपि' [१।३५] इति निश्चयस्य सन्देहसोपानावतरणम्, तदनुरूपं च ' कथं भीष्ममहं ' [२।४] इत्यादिप्रश्नमुपवर्ण्य तत्प्रतिवचनतया 'साधु आगतोऽसि मार्गेण' इत्यभिप्रायेण 'प्रहसन्निव हृषीकेश उवाच'[२।१०] इति भगवदुपदेशोपक्रमवर्णनं च नितान्तं समुचितं विहितं महर्षिणेति यथावस्थित एवाध्यायविभागो मर्मविदां मनोहरः ।

किञ्च शोकसंविग्नमानसतया सशरं चापमुत्सृज्य रथोपस्थ

उपविष्टस्यार्जुनस्य शोकावेगापगमार्थं किञ्चित्कालप्रतीक्षणमेव तत्सुहृदः परमदयालोर्भगवतः समुचितम्, न तु सहसैव कठोरैः पदैस्तदवभर्त्सनम्। तच्च तत्राध्यायं समापयता सुव्यञ्जितं सहृदयसार्वभौमेन सत्यवतीसूनुनेति दरमुकुलितनयनं विभावनीयं सुधीभिः। **हंसयोगि**पाठस्तु सर्वात्मना भिन्न एवेति नात्र तदवलम्बो युक्त इत्यलमप्रकृतेन।

श्लो. १० तमुवाचेति— यदि पार्थः स्वधर्ममजानन् युद्धमधर्मं मन्यते, तर्हि नियतं हास्यः स्यात्। अत्र त्वसौ स्वकर्तव्यं विदन्नपि सकलबुद्धिप्रेरकेण परमहितैषिणा ब्रह्मविद्यामुपदिदिक्षता मयैव मे हितमतिरित्थं चेष्टत इति कथं हास्यः? इति मन्वानोऽपि माधवः 'अर्जुनः मम मौर्ख्यमालोक्यैवायमुपहसतीति यथा प्रत्येति तथोवाच' इतीव पदभावं विवृण्वते केचित्। एवं प्रेरकत्वेऽपि भगवतो वैषम्याद्यभावस्तु 'न कर्तृत्वं न कर्माणि' (५।१४) इत्यादौ प्रपञ्चयिष्यते।

उभयोरिति— उभिः क्षत्रियैः भा दीप्तिर्ययोः क्षत्रियप्रधानयोरित्यर्थः। 'उकारः क्षत्रिये नेत्रे हरमौलौ हरे हरौ।' ति रत्नकोशः। एतेन 'वृथाऽकुलसमाचारैर्न युद्ध्यन्ते नृपात्मजाः।' [म. भा. १।१३६।३२] इत्येतदपि युद्धादुपरमकारणमत्र न सम्भवतीति द्योत्यते। उभयोर्ज्ञानाज्ञानयोर्मध्ये विषीदन्तं सेनयोर्मध्ये उवाचेति केचित्। अत्र प्रहासः परिहास एवं नोच्चैर्हासः 'प्रहासे च मन्योपपदे—' [अष्टा. १।४।१०६] इत्यादौ तथार्थदर्शनात्, उच्चैर्हासस्यानुचितत्वाच्च।

श्लो. ११ अशोच्यानिति— यत्तु— 'गतानगतान्वा प्राणान्नानुशोचन्ति' इति **नव्यै**र्व्याख्यातम्, तत् गतत्वागतत्वयोरिह वृत्तौ गुणीभावेनाविमृष्टविधेयांशदुष्टत्वात्, केवलप्राणानां केनापि शोच्यत्वाभावाच्च तुच्छमेव।

'अशोच्यान्' इति श्लोकात्पूर्वं 'त्वं मानुष्येणोपहतः' इत्यादिः कोऽपि श्लोकोऽधिकः पठ्यत इति अभिनवगुप्तव्याख्यानात् प्रतीयते।

श्लो. १४ मात्रास्पर्शास्त्विति—

अत्र स्पर्शशब्दः 'तत्त्वेन स्पर्शसम्मूढः संसारं प्रतिपद्यते।' [भाग. ११।२२।५०] इत्यादाविव विषयवाचकः। दृष्टश्चात्राप्येतच्छ्लोकसच्छाये 'ये हि संस्पर्शजा भोगाः' [५।२२] इति श्लोके 'बाह्यस्पर्शेषु' [५।२१] 'बाह्यान् स्पर्शान्' [५।२७] इत्यत्र च विषयार्थे तस्य प्रयोगः। तत्समभिव्याहारबलेन चानेकार्थस्य मात्राशब्दस्य करणव्युत्पत्त्या इन्द्रियपरत्वमवधार्यते, यथा— "मात्रासंसर्गस्त्वस्यं भवति" [बृ. उ. माध्यं. ४।५।१४] इति श्रुतौ। अस्यात्मनः, मात्राभिर्भूतेन्द्रियादिभिः, असंसर्गो भवति संयोगाभावः सम्पद्यते। इन्द्रियादिसंयोगाभावेन चास्य मरणोर्ध्वं 'अयमहम्, अयं मम पुत्रः' इत्यादिविशेषविज्ञानं न भवतीति श्रुतेरर्थः। अन्ये तु—'मीयन्त इति मात्रा विषयाः' इति विवृण्वते। तेषां 'वर्त्मानि मात्रा धिषणां च सूतं ...' [७।१५।४१] 'मात्रात्मकत्वान्निरयः सुसङ्गमः।' [१०।६०।५३] इति च भागवतम्। 'मात्रासङ्गाद्विनिर्गतः।' [म. स्मृ. ६।५७+व.ध. सू. १०।१६] इत्यस्य माधवीयं व्याख्यानं चानुकूलम्। परं यद्भगवत्पादीयं व्याख्यानं दूषयता माध्वेन मात्राशब्दस्य विषये रूढत्वमुक्तम्, तत्साहसमात्रम्। तस्य तत्र तत्र नानार्थेषु प्रचुरं प्रयोगदर्शनात्। तथा हि— "प्र मात्राभी रिरिचे" [ऋक्सं. ३।३।१०] इति मन्त्रे— शिलोच्चयेषु॥ 'अमात्रं त्वा—' [ऋक्सं. १।७।१५] 'परो मात्रया तन्वा—' [ऋक्सं. ५।६।२४] 'परो मात्रमृचीषमं' [ऋक्सं. ६।५।२] इत्यादिषु— इयत्तायाम्॥ 'एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति' [बृ. उ. ४।३।३२] इति— कलायाम्॥ न मात्रामनुरुद्ध्यन्ते-' [म. भा. १२।२७१।१२] इति— बुद्धौ॥ 'मात्राशी स्यात्' [च. सं. सू. स्था. ५।१] इति— अल्पे परिमाणे वा॥ 'मात्रासङ्गात्—' [म. स्मृ. ६।५७] इत्यपरार्कमतेन— उपकरणद्रव्ये॥ 'अण्व्यो मात्रा—' [म. स्मृ. १।२७] इति— तन्मात्रेषु॥ 'मात्रास्वप्रत्ययसन्धाने नष्टस्य पुनरुत्थानम्' [शि. सू. ३।२४] इति पदार्थेषु॥ एवं 'मायाद्यवनिपर्यन्ततत्त्वग्रामकलास्तु याः। ता मात्राव्यक्तयो याश्च प्रतितत्त्व स्वगोचरे॥' [शि. सू. वा.] इत्याद्यनुसन्धेयम्। अस्माभिस्तु भगवत्पादाभिमतस्यार्थस्य प्रागेव समाहितत्वान्नाप्रस्तुतमति प्रपञ्च्यते तत्।

नव्यास्तु—'शीतोष्णसुखदुःखदा य इमे मात्राणां बाह्यसृष्ट्यन्तर्गतपदार्थानामिन्द्रियैः संयोगास्त उद्भवविनाशशीलाः, अतोऽनित्याः' इति व्याचक्षते। तत्र 'तैजसमन्तःकरणं चक्षुरादिद्वारा निर्गत्य घटादिविषयदेशं गत्वा घटादिविषयाकारेण परिणमते—' वे. प. १ इत्यादिप्रक्रियाविरोधात्, 'मात्रास्पर्शाः' इत्यस्य 'शीतोष्णसुखदुःखदाः' इत्यस्य च विशेष्यविशेषणभावो न सङ्गतः; अतस्तयोरुद्देश्यविधेयभावाभ्युपगमेन प्राचां व्याख्यानमेवानवद्यम्।

श्लो. १८ अत्र **नव्यगृह्याः**— 'न योत्स्ये— [२।९] इति वाक्येनार्जुनस्य युद्धप्रवृत्तिलोपावगमादत्र तस्याप्राप्तमेव युद्धम्। अतस्तत्र तत्प्रवर्तकमिदं भगवद्वचनं विधित्वेनैव स्वीकर्तुमुचितम्—' इत्याहुः। तदविचारविजृम्भितम्; युद्धस्य वर्णधर्मविधायकशास्त्रेणैव प्राप्तत्वात्, तत्र प्रवृत्तस्याप्यर्जुनस्य तत उपरतेः शोकमोहमूलकत्वेन आप्तोपदेशजन्यविवेकादिना तद्बाधे 'अपवादापवादे उत्सर्गस्य स्थितिः' इति न्यायेन युद्धप्रवृत्तेर्निर्बाधत्वाच्च। यदपि— अत्रात्मतत्त्वप्रतिपादनेन मोक्षफलकवस्तुप्रतिपादनप्रकरणत्वावगमात् तत्र स्वधर्मत्वेन विहितस्य युद्धस्य प्राकरणिकमोक्षफलसम्बन्धप्रतीतेरेकत्र फले भिन्नव्यापारकं साधनद्वयस्य समुच्चयौचित्याज्ज्ञानकर्मसमुच्चयः सिद्ध्यतीति—मन्यन्ते, तदाशामोदकाशनमात्रम्। शब्दतो मोक्षफलोद्देशेनात्राविधानात्, 'युद्ध्यस्व' इत्यस्याभ्यनुज्ञामात्रत्वव्यवस्थापनेन प्रागभिसन्धिविषयफलसम्बन्धस्य तत्र प्रतीतेर्मोक्षफलसम्बन्धाभावाच्च।

श्लो. ३९ एषेति—'साङ्ख्यशब्दस्य योगरूढतयाऽत्र साङ्ख्यशब्देन साङ्ख्यशास्त्रमेव ग्राह्यम्, न पुनरर्थान्तरं कल्पनीयम्'— इति वि-

ज्ञानभिक्षुः। तत्र विचारसहम्, अत्रैतच्छन्दनानुपपदमुपदिष्टस्यात्मानात्मविवेकस्यैव परामर्शेन साङ्ख्यशास्त्रस्याप्रस्तुतत्वात्, उपनिषन्मूले गीताशास्त्रे तद्विरुद्धसाङ्ख्यदर्शनानुयानकल्पनाया अन्याय्यत्वाच्च। अत्र नव्यपक्षपातिनः केचिद्वदन्ति– यदत्र भगवत्पादैः कर्मयोगस्य ज्ञानप्राप्त्युपायत्वमभिहितम्, तत्तेषां कल्पनामूलमेव; न गीतायाः सम्मतम्। ज्ञानेनैव फलाभिसन्धिरहितेन कर्मणाऽपि साक्षान्मोक्षः सिद्ध्यति, तत्रापि 'कर्मयोगो विशिष्यते' [५।२] इति तत्सिद्धान्तात्— इति। तदयुक्तम्; गीतायाः स्मृतित्वेन तन्मूलभूतोपनिषच्छ्रुतिसिद्धान्ताविरोधेनैव तदर्थस्य नेयत्वात्। आकरे महाभारते च 'शरीरपक्तिः कर्माणि ज्ञानं तु परमा गतिः। कषाये कर्मभिः पक्वे रसज्ञाने च तिष्ठति॥ आनृशंस्यं क्षमा शान्तिरहिंसा सत्यमार्जवम्। अद्रोहोऽनभिमानश्च ह्रीस्तितिक्षा शमस्तथा॥ पन्थानो ब्रह्मणस्त्वेते एतैः प्राप्नोति यत्परम्।' [म.भा. १२।२७०।३८–४०] इत्यादौ कर्मणो ज्ञानप्राप्त्युपायत्वस्य व्यक्तमुक्तत्वेन तत्प्रकरणीभूतायां गीतायामपि तथैवाङ्गीकारस्य समुचितत्वाच्च। 'भवतु नामान्यत्र तथा; गीताशास्त्रे तु न किञ्चिदपि तथाविधं प्रमाणमस्ति'— इति जल्पनं तु धूलिप्रक्षेपमात्रम्। 'सन्न्यासस्तु महाबाहो! दुःखमाप्तुमयोगतः।' [५।६] 'आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते। [६।३] इत्यादौ कर्मणो ज्ञानसाधनत्वस्य स्पष्टमुक्तत्वादिति।

श्लो. ४२ **यामिमा**मिति।

पुष्पितामिति पदं प्रयुञ्जता व्यञ्जितं किमपि यद्वदाभृता।
वामनोक्तिमनुसृत्य तन्मया किञ्चिदत्र विशदं प्रदर्श्यते॥
कर्मैव वल्ली, सुमधु प्रसूतं स्वर्गादि, मोक्षश्च फलं तदीयम्।
पक्वे फले शुष्यति वीरुदत्र बोधे प्रजाते लयमेति कर्म॥
उदेति पूर्वं कुसुमं लतायां फलं च पश्चादिति निश्चितोऽर्थः।
फलेच्छुना नैव परं विचेयं प्रसूनमेतत्प्रथितं जनेषु॥
अमृष्यमाणाः समयातिपातं लुनन्ति बालास्तदपि प्रसूनम्।
न त्वेतदेषामुपदेष्टुरिष्टं पितुर्लतां रोपयितुं फलार्थम्॥
प्रवृत्तिमाधातुमथापि तेषां पिता लतारोपणकर्मणीह।
शशंस्ति पुष्पाण्यपि तत्प्रियाणि फलाप्तिमूलान्यनुसन्दधानः॥
आप्तोऽपवर्गाख्यफलं तथाऽऽप्तुं वेदोऽपि कर्माण्युपदेदिशीति।
मोक्षः प्रबोधात्स च चित्तशुद्ध्या वैधेन सा सिद्ध्यति कर्मणेति॥
प्रवर्तनार्थं च नृणाममुत्र स नाकलोकप्रमुखान्सुभोगान्।
आपातरम्यानपि तोष्टवीति वाचा यया सा खलु पुष्पिताख्या॥
कृत्वा व्रजेयुर्नरकाणि पापं ततो वरं स्वर्गसुखं जुषन्ताम्।
मत्वेति तच्छ्लाघत एष वेदो विवक्षितोऽत्रास्य तु मोक्ष एव॥
केचित्पण्डितमानिनोऽविदिततद्गूढाशयाः कर्मणां
स्वर्गाद्येव फलं विदन्ति परमं लब्धुं यतन्ते च तत्।
पुष्पं केवलमेव तत्र तु फलं तत्स्ताविका वागतः
सम्प्रोक्ता हरिणा बुबोधयिषुणा तत्त्वं परं 'पुष्पिता'॥इति।

उपबृंहितश्चायमर्थो भागवते— [११।२१।२६]

'एवं व्यवसितं केचिदविज्ञाय कुबुद्धयः।
फलश्रुतिं कुसुमितां न वेदज्ञा वदन्ति हि॥
कामिनः कृपणा लुब्धाः पुष्पेषु फलबुद्धयः'– इति।

श्लो. ४४ **भोगे**ति— विपूर्वस्य धावः करोतिसमानार्थत्वात् 'विधीयते' इत्यस्य क्रियत इत्यर्थः स्यात्, कर्तव्यत्वेन ज्ञापनार्थकत्वे च कर्तव्यत्वेन ज्ञाप्यत इत्यर्थः स्यात्; तस्य चोभयस्य सर्वस्यैव सदैव कृत्यविषये बुद्धिस्वरूपेऽभावात् षष्ठ्यन्तोपादानमनर्थकं स्यादित्यत आह **मधुसूदनसरस्वती**— 'विधीयत इति कर्मकर्तरि लकारः' इति। तथा च करोत्यर्थकस्य तस्य कर्म घटादिकम्, तस्यैव सौकर्यद्योतनाय कर्तृत्वेन विवक्षायां, कर्मणो घटादेरेव व्यापारो धातुतात्पर्यविषयः पर्यवस्यति। स च भवनमेव। तदाश्रयत्वमेव कर्तृत्वमिति घटो विधीयत इत्यस्य स्वयमेव घटो भवतीत्यर्थः पर्यवसितो भवति—इति **गूढार्थतत्त्वालोकः**।

श्लो. ४५ **त्रैगुण्ये**ति— केचिदमुं श्लोकमखिलगीतासुरतरुबीजभूतं मन्यन्ते। तथा हि— प्रथममुपोद्घातत्वेन किञ्चित्साङ्ख्ययोगं प्रतिपाद्य 'नेहाभिक्रमनाशः' [२।४०] इत्यादिनोपक्रान्तबुद्धियोगाङ्गत्वेनात्र निर्द्वन्द्वत्व– निस्त्रैगुण्यत्व– नित्यसत्त्वस्थत्व–निर्योगक्षेमत्वात्मवत्त्वरूपं गुणपञ्चकमुपदिश्यते। तत्र निर्द्वन्द्वत्वस्पष्टीकरणार्थं तृतीयोऽध्यायः प्रवर्तते। निस्त्रैगुण्यबोधनार्थं चतुर्थः, नित्यसत्त्वस्थत्वज्ञानार्थं पञ्चमः, निर्योगक्षेमत्वसिद्ध्यर्थं षष्ठः, आत्मवत्त्वसिद्ध्यर्थं सप्तमः, तदन्त आत्मवत उपदिष्टायाः षट्प्रकारकोपासनाया ब्रह्माध्यात्माकर्माधिभूताधिदैवाधियज्ञाख्यप्रकारविवेकायाष्टमः, तत्र अधियज्ञस्वरूपोपासनज्ञानार्थं नवमः, अधिदैवस्वरूपज्ञानार्थं दशमः, अधिभूतस्वरूपज्ञानार्थमेकादशः, अध्यात्मज्ञानार्थं द्वादशः, कर्मज्ञानार्थं त्रयोदशः, कर्मणो बन्धकत्वाबन्धकत्वे गुणायत्ते इति ज्ञानार्थं चतुर्दशः, ब्रह्मस्वरूपज्ञानार्थं पञ्चदशश्च। अत्रैव गीतासमाप्तिः॥ षोडशाद्यध्यायत्रयं तु **परिशिष्टरूपम्**। तत्र सप्तमनवमयोरध्याययोः सूचितदैवासुरसम्पत्स्वरूपज्ञानार्थं षोडशः, कर्मज्ञानरहस्यविवेचनार्थं सप्तदशः, उपसंहाररूपश्चाष्टादशः। एवं सकलगीताशास्त्रसङ्गतिरिति। अस्य युक्तायुक्तता ध्येया सुधीभिः।

श्लो. ४६ **यावा**निति। **मध्वमतानुवर्तिनी**— ननु यथा सकामानां समाध्यभावेन ज्ञानाभावान्मोक्षो न भवति, तथा निष्कामाणां ज्ञानिनां स्वर्गफलं न भवतीति साम्यमेवेत्यत आह— **यावा**निति। यथातथाशब्दावध्याहार्यौ। यावांस्तावानित्येतयोरावृत्तिः। यथा यावानर्थः प्रयोजनमुदपाने कूपे भवति, तावान् सर्वतः सम्प्लुतोदके भवत्येव; तथा सर्वेषु वेदेषु काम्यकर्मिणां यत्फलं तद्विजानतो ज्ञानिनो ब्राह्मणस्य फलेऽन्तर्भवति। ब्रह्म अणति इति ब्राह्मणः– अपरोक्षज्ञानी। स हि ब्रह्म गच्छति। अपरोक्षज्ञानसाधनं दर्शयति— **विजानत** इति। अथवा— त्रैगुण्यनिवृत्त्यर्थं वेदाश्रयणं कार्यमित्यत्र हेतुमाह— **यावा**निति। सर्वतः सम्प्लुतं व्याप्तमुदकं यस्मिन् प्रलये स सर्वतः सम्प्लुतोदकः। 'प्रकृतिर्बुदरूपेण सर्वमावृत्य तिष्ठति। प्रलयेऽतो लयं प्राहुः सर्वतः सम्प्लुतोदकम्' इति वचनात्। तस्मिन्प्रलयेऽप्युद्रिक्तत्वात्, पालकवर्जितत्वात्, कालायखिल-

चेष्टकत्वात्, उदपानो विष्णुः । 'उद्रेकात्पातृराहित्यादनत्वादखिलस्य च । प्रलयेऽप्युदपानोऽसौ भगवान्हरिरीश्वरः ।' इति वचनात् । तस्मिन्प्रलये यावत्फलं तावत्सर्ववेदेषु विशेषज्ञानी यः तस्यैव भवतीत्यर्थः । उक्तं च—'यावत्प्रयोजनं विष्णोः सकाशात्साधकस्य तु । धर्ममोक्षादिकं तावत्सर्ववेदविदो भवेत् ॥ वेदार्थनिर्णयो यस्माद्विष्णोर्ज्ञानं प्रकीर्तितम् । ज्ञानात्प्रसन्नश्च हरिर्यमोऽखिलफलप्रदः ॥' इति ॥

नव्यास्तु— अध्याहारपरिहारकौशलं दर्शयन्तः 'सर्वतः सम्प्लुतोदके सति उदपाने यावानर्थः— न स्वल्पमपि प्रयोजनं विद्यते, तावान् विजानतः ब्राह्मणस्य सर्वेषु वेदेषु' इत्यन्वयेन व्याचक्षते । प्रदर्शयन्ति च–'यथोदपाने महति सर्वतः सम्प्लुतोदके । एवं सर्वेषु वेदेषु आत्मानमनुजानतः' [म. भा. ५।४६।२६] इति श्लोकव्याख्यानस्य कस्यचिदव ष्टम्भम् । परं तेषां कारकदोषः, 'यावानर्थः' इत्यस्याशाब्दार्थकल्पनाक्लेशश्चापततीति सरस उत्तीर्य सागरे पतनमेव तत् ।

श्लो. ४८ योगस्थ इति– एतदनन्तरम्— 'यस्य सर्वे–' इत्यादिः कश्चन श्लोकोऽधिकः पठ्यते, कैश्चिदित्यभिनवगुप्तव्याख्यानाज्ज्ञायते ।

श्लो. ५२ यदेति— इम श्लोकमेवमवतारयामास **वामनः**—

अनादिवासना तद्वद्द्वितीया भोगकामना ।
उभयोर्लक्षणे सम्यगवधार्ये मनीषिभिः ॥
क्षुधितोऽन्नं नाद्यमानः पृष्टोऽमृतमपेक्षते ।
न वा किं ते मन ? इति ब्रूयान्नेति न संशयः ॥
मत्वाऽसाध्यां सुधां चेतस्तदीयं तां न वाञ्छति ।
यत्नेन लभ्यमशनं ज्ञात्वा तत्स्फुटमीहते ॥
लभेत यदि पीयूषं पास्यत्येव स तद्ध्रुवम् ।
असाध्यमित्येव ततस्तदसावन्नमिच्छति ॥
तत्र याऽन्नस्य साध्यस्य लिप्सा सा कामना भवेत् ।
असाध्यमित्यनुद्भूता पीयूषेहा तु वासना ॥
श्रूयन्ते ये बहुविधा भोगाः पुण्येन ते दिवि ।
साध्या इत्यवधार्याऽत्र कामना तेषु जायते ॥
विधायाध्वरं नाकलोकं व्रजेम
प्रपीयामृतं स्वर्वधूभिर्ललेम ।
नरा वेदवादेष्विति श्रद्दधानाः
श्रुतानि श्रुतौ कामयन्ते फलानि ॥
यद्यश्रुतान्यपि फलान्यपराणि काम-
माकर्णयेयुरिह तान्यपि तेऽर्थयेरन् ।
यद्वासनामुकुलमात्तविकासमन्त-
स्तत्कामना कुसुमतां हि तदोपयाति ॥
विदितस्य फलस्यैवं लिप्सा स्यात्कामनाभिधा ।
वासनाऽन्या च ते नैव स्पृशतो ज्ञानिनो मनः ॥
जीवन्मुक्तदशा सेयमेतत्सिद्ध्यर्थमच्युतः ।
पार्थमुद्दिश्य कृपया ××× वक्ति श्लोकमिमं स्वयम् ॥

श्लो. ५९ विषया इति— अत्र **ज्ञानदेवस्तु**—

आकर्णयापरमिदं कुतुकं किरीटिन् !
यत्साधका नियमतो विषयांस्त्यजन्ति ।
यच्छन्ति चेन्द्रियगणं न परं रसज्ञां
तेऽमीभिरेव विषयैः कवलीक्रियन्ते ॥
छित्वा तरोर्यदि शिखाः सलिलैर्निषिञ्चे-
न्मूलं भविष्यति तदा कथमस्य नाशः ? ।
तिर्यक्शिफं स हि समेधत एव तद्वत्
हृद्यृध्नुवन्ति विषया रसनाबलेन ॥
त्यागेन यान्ति कृशतां विषयाः किलान्ये
न त्यज्यते तु रसनाविषयो हठेन ।
यज्जीवनं जनिमतामिह स प्रसिद्ध-
स्त्यक्त्वा च जीवति न तं हि शरीरमेतत् ॥
परं तत्परमं ब्रह्म यदा पार्थानुभूयते ।
रसोऽप्यसौ तदाऽयत्नात्साधकेन नियम्यते ॥
विस्मरन्ति हृषीकाणि विषयानखिलानपि ।
देहभावाश्च नश्यन्ति ब्रह्मास्मीति मतिर्यदा ॥

—इति भावार्थमाह । स च संवदतीव—

'इन्द्रियाणि जयन्त्याशु निराहारा मनीषिणः ।
वर्जयित्वा तु रसनं तन्निरन्नस्य वर्द्धते ॥
तावज्जितेन्द्रियो न स्याद्विजितान्येन्द्रियः पुमान् ।
न जयेद्रसनं यावज्जितं सर्वं जिते रसे ॥–

–इति भागवतेन [११।८।२०,२१] परमत्र रसशब्दस्य रागवाचित्वमेव सन्दर्भस्वरसानुगुणमित्यतिरोहितमेव प्रेक्षावताम् । उक्तं च भगवता **शाण्डिल्येन** अत्रत्यमेव रसशब्दमधिकृत्य भक्तिमीमांसायाम्— 'रसशब्दाच्च रागः' [१।१।६] इति ।

श्लो. ६० यतत इति । 'चक्षिङो ङित्करणात्— अनुदात्तेतोऽनावश्यकमात्मनेपदमिति ज्ञापनात्परस्मैपदमविरुद्धम् । न च ङित्वाभावे सतीदित्वान्नुम् स्यादिति तद्वारणाय ङित्वकरणसार्थक्यात्– न तस्यानुदात्तेत्त्वलक्षणमात्मनेपदानित्यत्वज्ञापकत्वम्; ङित्वेऽपीदित्वान्नुम्प्राप्तिस्तु न शङ्क्या, अन्त्ये दित्वस्यैव तन्निमित्तत्वेन ङित्करणेन तदभावादिति वाच्यम्; अनुदात्ताकारे त्वकरणेनापि नुम्प्राप्तिवारणसम्भवात् नित्यमात्मनेपदस्य सम्भवाच्च ङित्करणवैयर्थ्यस्य दुर्वारत्वात् । अनुदात्तेत्त्वलक्षणात्मनेपदस्यानित्यत्वे तु नित्यमात्मनेपदप्राप्त्यर्थं ङित्वस्य सार्थक्यसम्भवाद्भवति ज्ञापकत्वम्' इति गूढार्थदीपिकातत्त्वालोकौ ।

श्लो. ६१ तानीति— अत्र 'मत्पर'–पदं सगुणभक्तिस्तावकं मन्वानो **वामनो** भगवतोऽभिप्रायमेवं वर्णयति—

सर्वेश्वरोऽहं सगुणो मनोज्ञः प्रकाशमानो हृदि मत्परस्य ।
भवाम्यतस्तद्विषयीणि हर्तुमपि प्रमाथीनि न पारयन्ति ॥
आत्माऽहमेवेति विनिश्चितं ध्रुवं तथाप्यलं निर्विषयोऽङ्ग निर्गुणः ॥
मनश्च नीरं विषयास्तु निम्नभूरतः स्वभावात्तदमुत्र धावति ।

इन्द्रियाणां वृत्तयो या मनसः शक्तयो हि ताः ।
कल्पयन्त्यत्र विषयान्मनः सासङ्गं तत्र च ॥
मनो विवेकाद्विषयांस्त्यजति रसं तु गृह्णाति न निर्गुणेऽस्मिन् ।
ततो हृषीकाणि पुनर्व्रजन्ति ह्यस्यापि कामं विषयेषु सङ्गम् ॥
यद्यप्याकारमगुणो दर्शयाम्यत्र कल्पितम् ।
तथाप्यसौ सज्जयति न चिरात्परमात्मना ॥
स्मरति सगुणमेतज्जातबोधो यदीह
स्फुरति हृदि तदीये निर्गुणं तत्त्वमेव ।
कनकरसकृता चेद्दृश्यते शालभञ्जी
न नयनपथमेति द्रष्टुरष्टापदं किम् ? ॥
निराकारं नीरं यदि करकतामेति कठिनं
तदाकारं धत्ते , यदि तु रसनायां विनिहितम् ।
न नीरादन्यत्वं गमयति, तथैवात्र सगुणं
फले भेदं कञ्चिद्व्रजति न परं निर्गुणपदात् ॥

आभाति सगुणं चित्ते नैर्गुण्येन स्फुरत्यथ ।
अलङ्कारत्वमापन्नं हिरण्यमिव तत्परम् ॥
मनो मुह्यति सौन्दर्ये, नैर्गुण्ये स्फुरिते परम् ।
अप्यात्मानं विस्मरति हृषीकाणां तु का कथा ? ॥
ईदृशो 'मत्परो' ज्ञानी कूर्मोऽज्ञानीव यत्नवान् ।
इन्द्रियाणि नियम्यास्ते कश्चिच्चातुर्यवान्नरः ॥
अहमेव परो यस्य मत्परो ज्ञानवानसौ ।
सगुणे सादरस्तं च तारयामीति वक्ष्यते ॥
एवमीदृङ्मत्परो यो ज्ञानवान् यत्नवानपि ।
तस्यैव तिष्ठति वशे हृषीकाणामयं गणः ॥

श्लो. ६९ **या निशे**ति— इयमतिशयोक्तिरिति रसगङ्गाधरे-
'जाग्रति स्वात्मनि स्वस्थाः सुप्ताः संसारसंस्थितौ ।
बालवत्प्रविवेपन्ते सुषुप्तसदृशाशयाः ॥
इति योगवासिष्ठे [५।४०।२४]

सर्वा अप्याविगीताष्टिप्पन्यः ।

द्वितीयाध्यायस्य शुद्धिपत्रम् ।

पृ.	पं.	अशुद्धिः	शुद्धिः
४४	३५	(भ.पु.१।२७।२७) इति कोशः । दीर्घत्वं	(भ.पु.१।२७।२७) इति तत्फलदर्शनाच्च । 'गुडः कौटिल्यगुडयोः' इति कोशः । दीर्घत्वं
६७	३४	धर्माधर्मविजानद्भिः	धर्माधर्मावजानद्भिः
७५–	१	तत्र प्रापक–	तत्र प्रमापक–
७६–१	१२	विषयमतो	विषयमर्थतो
८३	७	तत अर्होर्थे	तत् अर्हार्थे
९०–२	१६	माया एवेति ...भावः (?)	मायां एवेति ... भावः ।
९३–१	३८	आगमप्रामाण्ये	आगमाप्रामाण्ये
९६	९	अनगच्छन्	अनुगच्छन्
९९–१	२९	- नान्तरीयिकत्व-	- नान्तरीयकत्व-
,, ,,	३८	भवति (?) भोग-	भवद्वियोग-
,, २	४	अतिदंशस्य	अचिदंशस्य
,, ,,	३८	तत्रस्थसुख-	तत्र स्वसुख-
१०५–१	२८	- स्तकार्यं	- स्तत्कार्यं
११२–२	१८	'नित्यत्वं देहहानिश्च	'अनित्यत्वं देहहानिर्दु-
११८–२	३४	अन्तवच्छेदस्य	अन्तवच्छब्दस्य
११९	६	उक्ताः। शास्त्रे अन्त-	उक्ताः शास्त्रे। अत-
,,	१९	अप्रमेयं ध्रु...	अप्रमयं ध्रु...
,,	,,	इति, अप्रमेय...	इति अप्रमय...
१३८-१	२९	औत्तराधैर्य-	औत्तराधर्य-
१३९– २	१६	–त्तत्वं कुतो न- कल्प्यम् ? कुत इ–	त्तत्वं न कल्प्यम्, कुतः ? इ–
१४४– १	४	स्वीक्रीयते ?	स्वीक्रियते ?
,,		व्यापकत्वम् । ब्रह्म ...येण जीवस्तु	व्यापकत्वं ब्रह्म... येण । जीवस्तु
१४९	२३	-कार्यकरण-	-कार्यकारण-
१५१	२४	सूर्योदयः	सूर्यादयः
१५८	२४	न किं	तत्किं
१६ –२	२४	लभन्ते । प्राप्नुवन्ति	लभन्ते प्राप्नुवन्ति ।

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः ३]

असक्त्या लोकरक्षायै गुणेष्वारोप्य कर्तृताम् ।
सर्वेश्वरे वा न्यस्योक्ता तृतीये कर्मकार्यता ॥ ७ ॥

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकविरचिता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा ।

एवं द्वितीयाध्यायोक्तस्य प्रपञ्चनरूपतया षष्ठान्तानां चतुर्णामेकपेटिकात्वं एकीकरणार्थं तृतीयारम्भे भाषितम्— ' तदेव मुमुक्षुभिः परमप्राप्यतया वेदान्तोदितनिरस्तनिखिलाविद्यादिदोषगन्धानवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणपरब्रह्मपुरुषोत्तमप्राप्त्युपायभूतं वेदनोपासनध्यानादिशब्दवाच्यं तदैकान्तिकात्यन्तिकभक्तियोगं वक्तुं तदङ्गभूतं " य आत्मा अपहतपाप्मा " [छां. उ. ८।७।१;३] इत्यादिप्रजापतिवाक्योदितं प्राप्तुरात्मनो याथात्म्यदर्शनं तन्नित्यताज्ञानपूर्वकासङ्गकर्मनिष्पाद्यज्ञानयोगसाध्यमुक्तम् '— इत्यारभ्य ' अतः परमध्यायचतुष्टयेन इदमेव प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो दर्शनं ससाधनं प्रपञ्च्यते '— इति ।

असक्त्या— परमपुरुषप्रीतिव्यतिरिक्तस्वर्गादिफलसङ्गत्यागपूर्वकमित्यर्थः । **लोकरक्षायै** अनुविधेयानुष्ठानस्य कृत्स्नविदः स्वानुष्ठानानुसन्धानेन अकृत्स्नविदः शिष्टलोकस्य निष्प्रमादलुग्टाकरहितघण्टापथप्रवर्तनार्थमित्यर्थः । एतेन लोकसङ्ग्रहशब्दो व्याख्यातः । एवं लोकरक्षणार्थं प्रवृत्तेरन्ततः स्वरक्षापर्यन्तत्वं भाष्योक्तम् ' अन्यथा लोकनाशजनितं पापं ज्ञानयोगादप्येनं प्रच्यावयेत् ' [रा. भा. ३।२१] इति । **गुणेषु**-सत्त्वरजस्तमस्संज्ञकेषु प्रकृतिगुणेष्वित्यर्थः । **आरोप्य कर्तृतां**-स्वस्य देशकालावस्थादिनियतविषयज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नाश्रयत्वलक्षणां कर्तृतां गुणप्रयुक्ततया अनुसन्धायेत्यर्थः । तथाच भाष्यं— ' गुणेषु कर्तृत्वानुसन्धानं च इदमेव आत्मनो न स्वरूपप्रयुक्तमिदं कर्तृत्वम्, अपितु गुणसम्पर्ककृतमिति प्राप्ताप्राप्तविवेकेन गुणकृतमित्यनुसन्धानम् ' [रा. भा. ३।२९] इति । ' मयि सर्वाणि कर्माणि ' [३।३०] इत्यत्र अस्मच्छब्दाभिप्रेतं व्यनक्ति—**सर्वेश्वरे वा न्यस्येति** । गुणानां तदाश्रयस्य त्रिगुणद्रव्यस्य तत्संसृष्टस्य वियुक्तस्य च जीवस्य नियन्तरि भगवति तस्यास्तन्मूलत्वभावनया निवेश्येत्यभिप्रायः । सूत्रकारश्च ' कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ' [ब्र. सू. २।३।३३] इत्यात्मनः कर्तृत्वमुपपाद्य अनन्तरं तस्य परमात्माधीनत्वं ' परात्तु तच्छ्रुतेः ' [ब्र. सू. २।३।४१] इत्याह । **सर्वेश्वरे** कर्तृत्वानुसन्धानप्रकारश्चैवं भाषितः; ' इदानीमात्मनां परमपुरुषशरीरतया तन्नियाम्यत्वस्वरूपनिरूपणेन भगवति पुरुषोत्तमे सर्वात्मभूते गुणकृतं च कर्तृत्वमारोप्य कर्मकर्तव्यतोच्यते ' [रा. भा. ३।३०] इति । पिण्डितार्थश्च दर्शितः—' स्वकीयेनात्मना कर्त्रा स्वकीयैश्चोपकरणैः स्वाराधनैकप्रयोजनाय परमपुरुषः सर्वशेषी सर्वेश्वरः स्वयमेव स्वकीयकर्माणि कारयति ' [रा. भा. ३।३०] इत्यादिना ॥ ७ ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

श्रीमद्भगवद्गीतायाः

कर्मयोगो नाम तृतीयोऽध्यायः ३ ।

प्रवृत्तिनिवृत्तिमार्गयोर्युगपदुपदेशेनाकुलीभूतस्यार्जुनस्य प्रश्नः [१।२]

अर्जुन उवाच— ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन ! ।
तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव !॥ १ ॥

१ शाङ्करभाष्यम् ।

शास्त्रस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिविषयभूते द्वे बुद्धी भगवता निर्दिष्टे, साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे बुद्धिरिति च । तत्र ' प्रजहाति यदा कामान् ' [२ । ५५] इत्यारभ्य आ अध्यायपरिसमाप्तेः साङ्ख्यबुद्ध्या-श्रितानां सन्न्यासं कर्तव्यमुक्त्वा तेषां तन्निष्ठतयैव च कृतार्थता उक्ता ' एषा ब्राह्मी स्थितिः ' [२।७२] इति । अर्जुनाय च ' कर्मण्येवाधिकारस्ते ... मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि ' [२।४७] इति कर्मैव कर्तव्यमुक्तवान् योगबुद्धिमाश्रित्य, न तत एव श्रेयःप्राप्तिमुक्तवान् ।

२ आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या ।

पूर्वोत्तराध्याययोः सम्बन्धं वक्तुं पूर्वस्मिन्नध्याये वृत्तमर्थं सङ्क्षिप्यानुवदति— **शास्त्रस्येति** । गीताशास्त्रप्रारम्भापेक्षितं हेतुफलभूतं बुद्धिद्वयं भगवतोपदिष्टमित्यर्थः । प्रष्टुरर्जुनस्याभिप्रायं निर्देष्टुं प्रवृत्तमर्थान्तरमनुवदति— **तत्रेति** । अध्यायो बुद्धिद्वय-निर्धारणं वा सप्तम्यर्थः । पारमार्थिके तत्त्वे यज्ज्ञानं तन्निष्ठा-नामशेषकामत्यागिनां कामयुक्तानां कर्मिणामपि प्रतिपत्तिकर्म-वत्त्यागं कर्तव्यत्वेन भगवानुक्तवानित्यर्थः । तथापि मोक्षसा-धने विकल्पसमुच्चययोरन्यतरस्य विवक्षितत्वबुद्ध्या समनन्तर-प्रश्नप्रवृत्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— **उक्तेति** । अर्जुनस्य मनसि व्याकुलत्वं प्रश्नबीजं दर्शयितुमुक्तमर्थान्तरमनुभाषते— **अर्जु-नाय चेति** । साङ्ख्यबुद्धिमाश्रित्य कर्मत्यागमुक्त्वा पुनस्त-स्यैव कर्तव्यत्वं कथं मिथो विरुद्धं ब्रवीति ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **योगेति** । यथा साङ्ख्यबुद्धिमाश्रितानां सन्न्यासद्वारा तन्नि-ष्ठानां कृतार्थतोक्ता, तथा योगबुद्धिमाश्रित्य कर्म कुर्वतोऽपि कृतार्थत्वमुक्तमित्याशङ्क्याऽऽह— **न तत एवेति** । 'दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगात्' [२।४९] इति दर्शनादिति शेषः ।

१ शां. भा.— तदेतदालक्ष्य पर्याकुलीभूतबुद्धिरर्जुन उवाच । कथं भक्ताय श्रेयोर्थिने यः साक्षात् श्रेयःप्राप्तिसाधनं साङ्ख्यबुद्धिनिष्ठां श्रावयित्वा मां कर्मणि दृष्टानेकानर्थयुक्ते पारम्पर्येणापि अनैकान्तिकश्रेयःप्राप्तिफले नियुञ्ज्यादिति युक्तः पर्याकुलीभावोऽर्जुनस्य, तदनुरूपश्च प्रश्नः 'ज्यायसी चेत्' इत्यादिः, प्रश्नापाकरणवाक्यं च भगवतो युक्तं यथोक्तविभागविषये शास्त्रे ।

२ आ. शां. व्या.— बुद्धिव्याकुलत्वं प्रश्नबीजं प्रति-लभ्य प्रश्नं करोतीत्याह— **तदेतदिति** । साक्षादेव श्रेयस्सा-धनं ज्ञानमन्येभ्यो दर्शितं तदित्युच्यते, तद्विपरीतं कर्म स्व-स्यानुष्ठेयत्वेनोक्तमेतदिति निर्दिश्यते, भगवदुक्तेऽर्थे सन्दिह्य-मानस्य निर्णयाकाङ्क्षया प्रश्नप्रवृत्तेरस्ति पूर्वोत्तराध्याययोरुत्था-प्योत्थापकलक्षणा सङ्गतिरित्यर्थः । अर्जुनस्य प्रश्ननिमित्तं पर्या-कुलत्वं प्रपञ्चयति— **कथमित्यादिना** । यद्धि साक्षादेव श्रेय-स्साधनं साङ्ख्यशब्दितपरमार्थतत्त्वविषयबुद्धौ निष्ठारूपं तदन्यस्मै श्रेयोर्थिने भक्ताय श्रावयित्वा मां पुनरभक्तमश्रेयोर्थिनमिव कर्मणि पूर्वोक्तविपरीते कथं भगवान्नियोक्तुमर्हतीत्यर्जुनस्य पर्याकुली-भावो युक्त इति सम्बन्धः । ज्ञाननिष्ठातो वैपरीत्यं स्फोरयितुं कर्म विशिनष्टि— **दृष्टेति** । युद्धे हि क्षत्रकर्मणि दृष्टानेकानर्थो गुरुभ्रातृहिंसादिस्तेन सम्बद्धे, बुद्धिशुद्धिद्वाराऽपि वर्तमाने जन्म-न्येव फलमित्यनियते मम भक्तस्य श्रेयोर्थिनो नियोगो भग-वतो युक्तो न भवतीति शेषः । यथोक्तं निमित्तं प्रश्नस्य युक्तं, तदनुगुणत्वात्तस्येति द्योतकमाह— **तदनुरूपश्चेति** । ज्ञान-निष्ठानां कृतार्थता, कर्मनिष्ठानां तु न तथेत्युक्तविभागभागि शास्त्रमित्यत्र ' लोकेऽस्मिन् ' [३ । ३] इत्यादिवाक्यस्यापि द्योतकत्वं दर्शयति— **प्रश्नेति** ।

१ शां. भा.— केचित्तु— अर्जुनस्य प्रश्नार्थमन्यथा कल्पयित्वा तत्प्रतिकूलं भगवतः प्रतिवचनं वर्णयन्ति, यथा चात्मना सम्बन्धग्रन्थे गीतार्थो निरूपितः, तत्प्रतिकूलं चेह पुनः प्रश्नप्रतिवचन-

योरर्थं निरूपयन्ति । कथं ? तत्र सम्बन्धग्रन्थे तावत्— सर्वेषामाश्रमिणां ज्ञानकर्मणोः समुच्चयो गीताशास्त्रे निश्चितोऽर्थ इत्युक्तम्; पुनर्विशेषितयावज्जीवश्रुतिचोदितानि कर्माणि परित्यज्य केवलादेव ज्ञानान्मोक्षः प्राप्यते इत्येतदेकान्तेनैव प्रतिषिद्धमिति । इह तु आश्रमविकल्पं दर्शयता यावज्जीवश्रुतिचोदितानामेव कर्मणां परित्याग उक्तः, तत् कथमीदृशं विरुद्धमर्थमर्जुनाय ब्रूयाद्भगवान् ? श्रोता वा कथं विरुद्धमर्थमवधारयेत् ? ।

२ आ. शां. व्या.— साक्षादेव श्रेयस्साधनमन्येभ्यो भगवतोक्तं, न तु मह्यम्; इति मत्वाऽऽकुलीभूतः सन् पृच्छतीति स्वाभिप्रायेण सम्बन्धमुक्त्वा वृत्तिकाराभिप्रायं दूषयति— **केचित्त्विति** । ज्ञानकर्मणोः समुच्चयमवधारयितुं प्रश्नाङ्गीकारे समुच्चयावधारणेनैव प्रतिवचनमुचितं, न च तथा भगवता प्रतिवचनमुक्तं, तथा च प्रश्नस्य समुच्चयविषयत्वोपगमात् प्रत्युक्तेश्चासमुच्चयविषयत्वात्तयोर्मिथो विरोधो वृत्तिकारमते स्यादित्यर्थः । किञ्च केवलं प्रश्नप्रतिवचनयोरेव परमते परस्परविरोधो न भवति, अपितु परेषां स्वग्रन्थेऽपि पूर्वापरविरोधोऽस्तीत्याह— **यथा चेति** । आत्मना वृत्तिकारैरिति यावत् । सम्बन्धग्रन्थो गीताशास्त्रारम्भोपोद्घातः । इहेति तृतीयाध्यायारम्भं परामृशति । तदेव विवृण्वन्नाकाङ्क्षामाह— **कथमिति** । पूर्वापरविरोधं स्फोरयितुं सम्बन्धग्रन्थोक्तमर्थमनुवदति— **तत्रेति** । परकीया वृत्तिः सप्तम्या समुल्लिख्यते, सम्बन्धग्रन्थे तावदयमर्थ उक्त इति सम्बन्धः । तमेवार्थं विशदयति— **सर्वेषामिति** । सर्वकर्मसन्न्यासपूर्वकज्ञानादेव केवलात्कैवल्यमित्यस्मिन्नर्थे शास्त्रस्य पर्यवसानान्न समुच्चयो विवक्षितस्तत्रेत्याशङ्क्याऽऽह— **पुनरिति** । उक्तगीतार्थो वृत्तिकारैरेव कर्मत्यागायोगेन विशेषितत्वान्नाविवक्षितोऽलं भवितुमुत्सहते, तथा च श्रौतानि कर्माणि त्यक्त्वा ज्ञानादेव केवलान्मुक्तिर्भवतीत्येतन्मतं नियमेनैव यावज्जीवश्रुतिभिर्विप्रतिषिद्धत्वान्नाभ्युपगन्तुमुचितमित्यर्थः । तथापि कथं मिथो विरोधधीरित्याशङ्क्याऽऽह— **इह त्विति** । प्रथमतो हि सम्बन्धग्रन्थे समुच्चयो गीताप्रतिपाद्यत्वेन वृत्तिकृता प्रतिज्ञातः, श्रौतकर्मपरित्यागश्च श्रुतिविरोधादेव न सम्भवतीत्युक्तं तृतीयाध्यायारम्भे, पुनः सन्न्यासिनां ज्ञाननिष्ठा कर्मिणां कर्मनिष्ठेत्याश्रमविभागमभिदधता पूर्वप्रतिषिद्धकर्मत्यागाभ्युपगमान्मिथो विरोधो दर्शितः स्यादित्यर्थः । ननु यथा भगवता प्रतिपादितं तथैव वृत्तिकृता व्याख्यातमिति न तस्यापराधोऽस्तीत्याशङ्क्याऽऽह— **तत्कथमिति** । न हीह भगवान्विरुद्धमर्थमभिधत्ते, सर्वज्ञस्य परमाप्तस्य विरुद्धार्थवादित्वायोगात्; किन्तु तदभिप्रायापरिज्ञानादेव व्याख्यातुर्विरुद्धार्थवादितेत्यर्थः । भगवतो विरुद्धार्थवादित्वाभावेऽपि श्रोतुर्विरुद्धार्थप्रतिपत्तिं प्रतीत्य व्याचक्षाणो वृत्तिकारो नापराध्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— **श्रोता वेति** । अर्जुनो हि श्रोता, सोऽपि बुद्धिपूर्वकारी भगवदुक्तमेवावधारयन्न विरुद्धमर्थमवधारयितुमर्हति, तथा च परस्यैव विरुद्धार्थवादितेत्यर्थः ।

१ शां. भा.— तत्रैतत् स्यात्— गृहस्थानामेव श्रौतस्मार्तकर्मपरित्यागेन केवलादेव ज्ञानान्मोक्षः प्रतिषिध्यते, न तु आश्रमान्तराणामिति ; एतदपि पूर्वोत्तरविरुद्धमेव । कथं ? सर्वाश्रमिणां ज्ञानकर्मणोः समुच्चयो गीताशास्त्रे निश्चितोऽर्थ इति प्रतिज्ञायेह कथं तद्विरुद्धं केवलादेव ज्ञानान्मोक्षं ब्रूयादाश्रमान्तराणाम् ? । अथ मतं— श्रौतकर्मापेक्षया एतद्वचनं केवलादेव ज्ञानात् श्रौतकर्मरहितात् गृहस्थानां मोक्षः प्रतिषिध्यत इति । तत्र गृहस्थानां विद्यमानमपि स्मार्तं कर्म अविद्यमानवदुपेक्ष्य ज्ञानादेव केवलादित्युच्यत इति । एतदपि विरुद्धम् । कथं ? गृहस्थस्यैव स्मार्तकर्मणा समुच्चिताज्ज्ञानान्मोक्षः प्रतिषिध्यते, न त्वाश्रमान्तराणाम्, इति कथं विवेकिभिः शक्यमवधारयितुम् ? । किञ्च— यदि मोक्षसाधनत्वेन स्मार्तानि कर्माणि ऊर्ध्वरेतसां समुच्चीयन्ते तथा गृहस्थस्यापि इष्यतां स्मार्तैरेव समुच्चयो न श्रौतैः ।

२ आ. शां. व्या.— विरोधं परिहरन्नाशङ्कते— **तत्रेति** । सम्बन्धग्रन्थे हि वृत्तिकारस्यैतदभिप्रेतं गृहस्थानामेव सतां परिपक्वज्ञानमन्तरेण यावजीवश्रुतिचोदिताग्निहोत्रादित्यागेन केवलादेवाऽऽपातिकादात्मज्ञानान्मोक्षमपेक्षमाणानां यावजीवादिशास्त्रैरसौ निषिध्यते, न तु स्वरूपेणैव कर्मत्यागो ज्ञानान्मोक्षो वा निषेद्धुमिष्यते । तृतीये पुनरध्याये कर्मत्यागिनां गृहस्थेभ्यो व्यतिरिक्तानामेव केवलादात्मज्ञानान्मोक्षो विवक्ष्यते, अतो भिन्नविषयत्वान्निषेधाभ्यनुज्ञानयोर्न विरोधाशङ्केत्यर्थः । विधान्तरेण विरोधं दर्शयन्नुत्तरमाह— **एतदपीति** । विरोधमेवाऽऽकाङ्क्षाद्वारा साधयति— **कथमित्यादिना** । श्रौतं कर्म गृहस्थानामवश्यमनुष्ठेयमित्यनेनाभिप्रायेण तेषां केवलादात्मज्ञानान्मोक्षो निषिध्यते, न तु गृहस्थानां ज्ञानमात्रायत्तं मोक्षं प्रतिषिध्यान्येषां केवलज्ञानाधीनो मोक्षो विवक्ष्यते; आश्रमान्तराणामपि स्मार्तेन कर्मणा समुच्चयाभ्युपगमादिति चोदयति— **अथेति** । एतत्परामृष्टं वचनमेवाभिनयति— **केवलादिति** । ननु गृहस्थानां श्रौतकर्मराहित्येऽपि

सति स्मार्ते कर्मणि कुतो ज्ञानस्य केवलत्वं लभ्यते, येन निषेधोक्तिरर्थवती ? तत्राऽऽह— तत्रेति । प्रकृतवचनमेव सप्तम्यर्थः । प्रधानं हि श्रौतं कर्म तद्राहित्ये सति स्मार्तस्य कर्मणः सतोऽप्यसद्भावमभिप्रेत्य ज्ञानस्य केवलत्वमुक्तमिति युक्ता निषेधोक्तिरित्यर्थः । गृहस्थानामेव श्रौतकर्मसमुच्चयः, नान्येषाम् ; अन्येषां तु स्मार्तैनेति पक्षपाते हेत्वभावं मन्वानः सन्परिहरति— एतदपीति । तमेव हेत्वभावं प्रश्नद्वारा विवृणोति— कथमित्यादिना । गृहस्थानां श्रौतस्मार्तकर्मसमुच्चितं ज्ञानं मुक्तिहेतुरित्यभ्युपगमात् केवलस्मार्तकर्मसमुच्चितान्नतो न मुक्तिरिति निषेधो युज्यते; ऊर्ध्वरेतसां तु स्मार्तकर्ममात्रसमुच्चितात् ज्ञानान्मुक्तिरिति विभागे नास्ति हेतुरित्यर्थः । पक्षपाते कारणं नास्तीत्युक्त्वा पक्षपातपरित्यागे कारणमस्तीत्याह— किञ्चेति । गृहस्थानामपि ब्रह्मज्ञानं स्मार्तैरेव कर्मभिः समुच्चितं मोक्षसाधनं, ब्रह्मज्ञानत्वात्; ऊर्ध्वरेतस्सु व्यवस्थितब्रह्मज्ञानवदिति पक्षपातत्यागे हेतुं स्फुटयति— यदीत्यादिना ।

१ शां. भा.— अथ श्रौतैः स्मार्तैश्च गृहस्थस्यैव समुच्चयो मोक्षाय; ऊर्ध्वरेतसां तु स्मार्तकर्ममात्रसमुच्चिताज्ज्ञानान्मोक्ष इति । तत्रैवं सति गृहस्थस्यायासबाहुल्यात् श्रौतं स्मार्तं च बहुदुःखरूपं कर्म शिरस्यारोपितं स्यात् । अथ गृहस्थस्यैव आयासबाहुल्यकरणात् मोक्षः स्यात्, नाश्रमान्तराणां श्रौतनित्यकर्मरहितत्वादिति । तदप्यसत्, सर्वोपनिषत्सु इतिहासपुराणयोगशास्त्रेषु च ज्ञानाङ्गत्वेन मुमुक्षोः सर्वकर्मसन्न्यासविधानात्, आश्रमविकल्पसमुच्चयविधानाच्च श्रुतिस्मृत्योः ।

२ आ. शां. व्या.— यदि गृहस्थानां ब्रह्मज्ञानं स्मार्तैरेव कर्मभिः समुच्चितं मोक्षहेतुरिति विवक्षितं, तदा तान्प्रति यावज्जीवश्रुतिर्विरुध्येत; यदि स्मार्तैरपि कर्मभिः समुच्चितं तदीयं ज्ञानं मोक्षसाधनं विवक्ष्यते तदा सिद्धसाध्यतेति प्रागुक्तमभिप्रेत्य चोदयति— अथेति । आश्रमान्तराणां तर्हि केवलादेव ज्ञानात् मुक्तिरिति प्रागुक्तविरोधतादवस्थ्यमित्याशङ्क्याऽऽह— ऊर्ध्वरेतसां त्विति । यथोक्ते विभागे गार्हस्थ्यं क्लेशात्मकं कर्मबाहुल्यादनुपादेयमापद्येतेति दूषयति— तत्रेति । 'साधनभूयस्त्वे फलभूयस्त्वं' इति न्यायमाश्रित्य शङ्कते— अथेति । क्लेशबाहुल्योपेतं श्रौतं स्मार्तं च बहु कर्म तस्यानुष्ठानाद्गृहस्थस्य मोक्षःस्यादेवेत्यर्थः। एवकारनिरस्यं दर्शयति— नाऽऽश्रमान्तराणामिति । तेषां नास्ति मुक्तिरित्यत्र यावज्जीवादिश्रुतिविहितावश्यानुष्ठेयकर्मराहित्यं हेतुं सूचयति— श्रौतेति । शास्त्रविरोधिन्यायस्य निरवकाशत्वमभिप्रेत्य दूषयति— तदपीति । ऐकाश्रम्यस्मृत्या गार्हस्थस्यैव प्राधान्यादनधिकृतान्धादिविषयं कर्मसन्न्यासविधानमित्याशङ्क्याऽऽह— ज्ञानाङ्गत्वेनेति । न खल्वनधिकृतानामन्धादीनां सन्न्यासः श्रवणाद्यावृत्तिद्वारा ज्ञानाङ्गं भवितुमलं, तेषां श्रवणाद्यभ्यासासामर्थ्यात्; अतः श्रुत्यादिना विरोधे नास्ति गार्हस्थ्यस्य प्राधान्यमित्यर्थः । तस्य प्राधान्याभावे हेत्वन्तरमाह— आश्रमेति । "ब्रह्मचर्यं परिसमाप्य गृही भवेत्, ... गृहाद्वनी भूत्वा प्रव्रजेत्; यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद्गृहाद्वा वनाद्वा" [जा. उ.४. या.उ.१] इति श्रुतौ तस्याऽऽश्रमविकल्पमेके ब्रुवत इति 'यमिच्छेत्तमावसेत्' इत्यादिस्मृतौ चाऽऽश्रमाणां समुच्चयेन विकल्पेन चाऽऽश्रमान्तरमिच्छन्तं प्रतिविधानान्न गार्हस्थ्यस्य प्रधानत्वमित्यर्थः ।

१ शां. भा.— सिद्धस्तर्हि सर्वाश्रमिणां ज्ञानकर्मणोः समुच्चयः ? न, मुमुक्षोः सर्वकर्मसन्न्यासविधानात् । "पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति" [बृ. उ. ३।५।१] "तस्मात्सन्न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः" [म. ना. उ. २४ । १] "न्यास एवात्यरेचयत्" [म. ना. २१।२] इति "न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः" [कै. उ. १।२] इति च "ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्" [जा. उ. ४] इत्याद्याः श्रुतयः । 'त्यज धर्ममधर्मं च उभे सत्यानृते त्यज। उभे सत्यानृते त्यक्त्वा येन त्यजसि तत्त्यज' [म. भा. १२।३२९।४०+३३१ ४४] "संसारमेव निस्सारं दृष्ट्वा सारदिदृक्षया । प्रव्रजन्त्यकृतोद्वाहः परं वैराग्यमाश्रितः" [ना. प. उ. ३।१५] इति बृहस्पतिः । 'कर्मणा बध्यते जन्तुर्विद्यया च विमुच्यते । तस्मात् कर्म न कुर्वन्ति यतयः पारदर्शिनः ' [म. भा. १२।२४१।७] इति शुकानुशासनम् । इहापि च 'सर्वकर्माणि मनसा सन्न्यस्य' [५।१३] इत्यादि ।

२ आ. शां. व्या.— यदि सर्वेषामाश्रमाणां श्रुतिस्मृतिमूलत्वं तर्हि तत्तदाश्रमविहितकर्मणां ज्ञानेन समुच्चयः सिध्यतीति शङ्कते— सिद्धस्तर्हीति । यद्यपि ज्ञानोत्पत्तावाश्रमकर्मणां साधनत्वं, तथापि ज्ञानमुत्पन्नं नैव फले सहकारित्वेन तान्यपेक्षतेऽन्यथा सन्न्यासविध्यनुपपत्तेरिति दूषयति— न, मुमुक्षोरिति । सन्न्यासविधानमेवानुक्रामति— व्युत्थायेत्यादिना । एषणाभ्यो वैमुख्येनोत्थानं तत्परित्यागः, आश्रमसम्पत्त्यनन्तरं तत्र विहितधर्मकलापानुष्ठानमपि कर्तव्यमित्याह— अथेति । प्रागुक्तानां सत्यादीनामल्पफलत्वान्न्यासस्य च ज्ञानद्वारा मोक्षफलत्वादित्याह— तस्मादिति ।

अतिरिक्तमतिशयवन्तं महाफलमिति यावत् । प्रकृतकर्मभ्यः सकाशान्न्यास एवातिशयवानासीदित्युक्तेऽर्थे वाक्यान्तरं पठति—**न्यास एवे**ति । लोकत्रयहेतुं साधनत्रयं परित्यज्य संसाराद्विरक्ताः सन्न्यासपूर्वकादात्मज्ञानादेव प्राप्तवन्तो मोक्षमित्याह—**न कर्मणे**ति । सति वैराग्ये नास्ति क्रमापेक्षा, सत्यां सामग्र्यां कार्याक्षेपानुपपत्तेरित्याह— **ब्रह्मचर्यादे**वेति । इत्याद्याः सर्वकर्मसन्न्यासविधायिन्यः श्रुतयो भवन्तीति शेषः । "एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति" [बृ.उ.४।४।२२] इत्यादिवाक्यसङ्ग्रहार्थमादिपदम् । तत्रैव स्मृतीरुदाहरति-**त्यजे**ति । धर्माधर्मयोः सत्यानृतयोश्च संसारारम्भकत्वान्मुमुक्षुणा तत्त्यागे प्रयतितव्यमित्यर्थः । त्यक्तृत्वाभिमानस्यापि तत्त्वतः स्वरूपसम्बन्धाभावात्त्याज्यत्वमविशिष्टमित्याह—**येने**ति । अनुभवानुसारेण प्रमातृताप्रमुखस्य संसारस्य दुःखफलत्वमालक्ष्य मोक्षहेतुसम्यग्ज्ञानसिद्धये ब्रह्मचर्यादेव पारिव्राज्यमनुष्ठेयमित्युत्पत्तिविधिमुपन्यस्यति— **संसार**मिति । तत्त्वज्ञानमुद्दिश्य ब्रह्मचर्यादेव कर्मसन्न्याससामग्रीमभिदधानो विनियोगविधिं सूचयति— **पर**मिति । ज्ञानकर्मणोरसमुच्चयार्थं फलविभागं कथयति— **कर्मणे**ति । उक्तं फलविभागमनूद्य ज्ञाननिष्ठानां कर्मसन्न्यासस्य कर्तव्यत्वमाह— **तस्मा**दिति । वाक्यशेषेऽपि सर्वकर्मसन्न्यासो विवक्षितोऽस्तीत्याह— **इहापी**ति ।

१ शां. भा.— मोक्षस्य चाकार्यत्वान्मुमुक्षोः कर्मानर्थक्यम् । नित्यानि प्रत्यवायपरिहारार्थमनुष्ठेयानीति चेत्, न; असन्न्यासिविषयत्वात् प्रत्यवायप्राप्तेः । न ह्यग्निकार्याद्यकरणात् सन्न्यासिनः प्रत्यवायः कल्पयितुं शक्यः; यथा ब्रह्मचारिणामसन्न्यासिनामपि कर्मिणाम् । न तावन्नित्यानामकरणादभावादेव भावरूपस्य प्रत्यवायस्योत्पत्तिः कल्पयितुं शक्या, "कथमसतः सज्जायेत" [छां ६।२।२] इत्यसतः सज्जन्मासम्भवश्रुतेः । यदि विहिताकरणादसम्भाव्यमपि प्रत्यवायं ब्रूयाद्वेदः, तदाऽनर्थकरो वेदोऽप्रमाणमित्युक्तं स्यात्, विहितस्य करणाकरणयोर्दुःखमात्रफलत्वात् । तथा च कारकं शास्त्रं न ज्ञापकमित्यनुपपन्नार्थं कल्पितं स्यात् । न चैतदिष्टम् । तस्मान्न सन्न्यासिनां कर्माणि; अतो ज्ञानकर्मणोः समुच्चयानुपपत्तिः; 'ज्यायसी चेत् कर्मणस्ते मता बुद्धिः' इत्यर्जुनस्य प्रश्नानुपपत्तेश्च ।

२ आ. शां. व्या.— ज्ञानार्थिनो मुमुक्षोः सन्न्यासविध्यनुपपत्तिबाधितं समुच्चयवचनमित्युक्तम्, इदानीं मोक्षस्वभावालोचनयाऽपि समुच्चयवचनमनुचितमित्याह— **मोक्षस्य चे**ति । 'अकुर्वन्विहितं कर्म निन्दितं च समाचरन् । प्रसज्जंश्चेन्द्रियार्थेषु नरः पतनमृच्छति' [मनुः ११।१४] इति स्मृतेर्मुमुक्षुणाऽपि प्रत्यवायनिवृत्तये कर्तव्यं नित्यं कर्मेति शङ्कते— **नित्यानी**ति । यो यस्मिन् कर्मण्यधिकृतस्तस्य तदकरणात् प्रत्यवायो भवति, न तु कर्मानधिकारिणः सन्न्यासिनस्तदकरणात्प्रत्यवायः सम्भवतीति दूषयति— **न; असन्न्यासी**ति । तदेव स्पष्टयति— **न ही**ति । समिद्धोमाध्ययनाद्यकरणात्प्रत्यवायः सन्न्यासिनो नास्तीत्यर्थः । तत्र व्यतिरेकोदाहरणमाह—**यथे**ति । अकरणात्प्रत्यवायोत्पत्तिमभ्युपेत्योक्तं, सम्प्रति प्रतिषिद्धकरणादेव प्रत्यवायः, न त्वकरणादभावाद्भावोत्पत्तेर्लोकवेदविरुद्धत्वादित्याह- **न ताव**दिति । ननु नित्यकर्मविधायी वेदस्तदकरणात्प्रत्यवायो भवतीति ब्रवीति तत्कथमकरणात्प्रत्यवायो न भवति इति श्रुतिमाश्रित्योच्यते श्रुत्यन्तरविरोधादिति तत्राऽऽह— **यदी**ति । विहितस्याकरणे सत्यनर्थप्राप्तेर्न नित्यकर्मविधायी वेदोऽनर्थकरत्वेनाप्रमाणमित्याशङ्क्याऽऽह— **विहितस्ये**ति । न विहितस्य करणे पितृलोकप्राप्तिलक्षणं फलं भवतेष्यते, धूमादिना नयनपीडनादि दुःखं तु प्रत्यक्षमेव, अकरणे च प्रत्यवायोत्पत्तिः, उभयथाऽपि पुरुषस्यानर्थकरो वेदोऽप्रमाणमेव स्यादित्यर्थः । नन्वभावस्यापि भावोत्पादनसामर्थ्यं वेदः सम्पादयिष्यति तथा च विहिताकरणप्रत्यवायपरिहारो विहितकरणे फलिष्यतीति नेत्याह— **तथा चे**ति । लोकप्रसिद्धपदार्थशक्त्याश्रयणेन शास्त्रप्रवृत्त्यङ्गीकारादपूर्वशक्त्याधानायोगाज्ज्ञापकमेव शास्त्रमित्यर्थः । कारकत्वे च तस्याप्रामाण्यमप्रत्यूहं स्यादित्याह—**कारक**मिति । भवतु शास्त्रस्याप्रामाण्यमित्याशङ्क्यापौरुषेयतयाऽशेषदोषानागन्धितत्वान्नैवमित्याह— **न चे**ति । अनिर्वाच्यानुपलम्भस्य संवेदनमभावज्ञाने कारणं, समीहितसाधनज्ञानं तु चरणन्यासादिप्रवृत्तिकारणं, इत्यङ्गीकृत्योपसंहरति— **तस्मा**दिति । अकरणात्प्रत्यवायोत्पत्त्यसम्भवस्तच्छब्दार्थः । सन्न्यासिनां ज्ञाननिष्ठानां कर्मसन्न्यासित्वादेव कर्मासम्भवे फलितमाह— **अत** इति । समुच्चयानुपपत्तौ हेत्वन्तरमाह— **ज्यायसी**ति ।

१ शां. भा.— यदि हि भगवता द्वितीयेऽध्याये 'ज्ञानं कर्म च समुच्चित्य त्वयैकेनानुष्ठेयम्' इत्युक्तं स्यात्, ततोऽर्जुनस्य प्रश्नोऽनुपपन्नः 'ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिः' इति । अर्जुनाय चेत् 'बुद्धिकर्मणी त्वया अनुष्ठेये' इत्युक्ते, या च कर्मणो ज्यायसी बुद्धिः साप्युक्तवेति 'तत् किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव !' [३।२] इत्युपालम्भो वा प्रश्नो वा न कथञ्चनापपद्यते । न चार्जुनस्यैव ज्यायसी बुद्धिर्नानुष्ठेयेति भगवतोक्तं पूर्वमिति कल्पयितुं युक्तम्, येन 'ज्यायसी चेत्' इति

विवेकतः प्रश्नः स्यात् । यदि पुनरेकस्य पुरुषस्य ज्ञानकर्मणोर्विरोधाद्युगपदनुष्ठानं न सम्भवतीति भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वं भगवता पूर्वमुक्तं स्यात्, ततोऽयं प्रश्न उपपन्नः 'ज्यायसी चेत्' इत्यादिः । अविवेकतः प्रश्नकल्पनायामपि भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वेन भगवतः प्रतिवचनं नोपपद्यते । न चाज्ञाननिमित्तं भगवत्प्रतिवचनं कल्पनीयम् । अस्माच्च भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वेन ज्ञानकर्मनिष्ठयोर्भगवतः प्रतिवचनदर्शनात् ज्ञानकर्मणोः समुच्चयानुपपत्तिः, तस्मात् केवलादेव ज्ञानान्मोक्ष इत्येषोऽर्थो निश्चितो गीतासु सर्वोपनिषत्सु च । ज्ञानकर्मणोः 'एकं वद निश्चित्य' [३।२] इति चैकविषयैव प्रार्थनाऽनुपपन्नोभयोः सम्भवे । 'कुरु कर्मैव तस्मात्त्वम्' [४ १५] इति च ज्ञाननिष्ठासम्भवमर्जुनस्य अवधारणेन दर्शयिष्यति ।

२ आ.शां. व्या.–प्रश्नानुपपत्तिमेव प्रपञ्चयति– यदि हीति । समुच्चयोपदेशे प्रश्नैकदेशानुपपत्तेश्च न तदुपदेशोपपत्तिरित्याह— अर्जुनायेति । 'कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन' [२।४७] इत्यर्जुनं प्रत्युपदेशात्तं प्रति ज्यायसी बुद्धिर्नोक्तेति युक्तं तत्किमित्याद्युपालम्भवचनम् ? इत्याशङ्क्याऽऽह — न चेति । येन कल्पनेन 'ज्यायसी चेत्' इत्यारभ्य 'तत्किं कर्मणि' इत्युपालम्भात्मा प्रश्नः स्यात्, तथा न युक्तं कल्पयितुम् 'एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिः' [२।३९] इति वचनविरोधादिति योजना । कस्मिन्पक्षे तर्हि प्रश्नस्योपपत्तिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह— यदीति । भगवदुक्तेऽर्थे प्रष्टुर्विवेकाभावात्प्रश्नः स्यादित्याशङ्क्य पूर्वोक्तमेवाधिकविवक्षया स्मारयति— अविवेकत इति । भगवतोऽपि प्रतिवचनमज्ञाननिमित्तं प्रश्नानुरूपत्वादित्याशङ्क्याधिकं दर्शयति— न चेति । भगवतः सर्वज्ञत्वप्रसिद्धिविरोधादज्ञानाधीनप्रतिवचनायोगादित्यर्थः । इतश्च समुच्चयः शास्त्रार्थो न भवतीत्याह— अस्माच्चेति । कस्तर्हि शास्त्रार्थो विवक्षितस्तत्राऽऽह— केवलादिति । ज्ञानकर्मणोः समुच्चयानुपपत्तौ कारणान्तरमाह— ज्ञानेति । वाक्यशेषवशादपि समुच्चयस्याशास्त्रार्थतेत्याह— कुरु कर्मैवेति ।

१ शां. भा.— ज्यायसी चेदिति ॥ ज्यायसी श्रेयसी चेद्यदि कर्मणः सकाशात् ते तव मताऽभिप्रेता बुद्धिर्ज्ञानं हे जनार्दन ! यदि बुद्धिकर्मणी समुच्चिते इष्टे, तदेकं श्रेयस्साधनमिति कर्मणो ज्यायसी बुद्धिरिति कर्मणोऽतिरिक्तकरणं बुद्धेरनुपपन्नमर्जुनेन कृतं स्यात्; न हि तदेव तस्मात् फलतोऽतिरिक्तं स्यात् तथा च, कर्मणः श्रेयस्करी भगवतोक्ता बुद्धिः, अश्रेयस्करं च कर्म कुर्विति मां प्रतिपादयति, तत् किं कारणम् ? इति भगवत उपालम्भमिव कुर्वन् 'तत् किं कस्मात् कर्मणि घोरे क्रूरे हिंसालक्षणे मां नियोजयसि केशव !' इति च यदाह, तच्च नोपपद्यते । अथ स्मार्तेनैव कर्मणा समुच्चयः सर्वेषां भगवतोक्तः, अर्जुनेन चावधारितश्चेत् 'तत् किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि' इत्यादि कथं युक्तं वचनम् ? ॥ १ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्राथमिकेन सम्बन्धग्रन्थेन समस्तशास्त्रार्थसङ्ग्राहकेण तद्विवरणात्मनोऽस्य सन्दर्भस्य नास्ति पौनरुक्त्यमिति मत्वा प्रतिपदं व्याख्यातुं प्रश्नैकदेशं समुत्थापयति– ज्यायसी चेदिति । 'वेदाश्चेत्प्रमाणं' [ ] इतिवच्चेदित्यस्य निश्चयार्थत्वं व्यावर्तयति यदीति । बुद्धिशब्दस्यान्तःकरणविषयत्वं व्यवच्छिनत्ति ज्ञानमिति । पूर्वार्धस्याक्षरयोजनां कृत्वा समुच्चयाभावे तात्पर्यमाह—यदीति । इष्टे भगवतेति शेषः । एकं ज्ञानं कर्म च समुच्चितमिति यावत् । ज्ञानकर्मणोरभीष्टे समुच्चये समुच्चितस्य श्रेयस्साधनस्यैकत्वात्कर्मणः सकाशात् ज्ञानस्य पृथक्करणमयुक्तमित्यर्थः । एकमपि साधनं फलतोऽतिरिक्तं किं न स्यात् ? इत्याशङ्क्याह— न हीति । न च केवलात्कर्मणो ज्ञानस्य केवलस्य फलतोऽतिरिक्तत्वं विवक्षित्वा पृथक्करणं समुच्चयपक्षे प्रत्येकं श्रेयस्साधनत्वानभ्युपगमादिति भावः । पूर्वार्धस्येवोत्तरार्धस्यापि समुच्चयपक्षे तुल्यानुपपत्तिरित्याह–तथेति । 'दूरेण ह्यवरं कर्म' [२।४९] इत्यत्र कर्मणः सकाशाद्बुद्धिः श्रेयस्करी भगवतोक्ता, कर्म च बुद्धेः सकाशादश्रेयस्करमुक्तं, तथापि तदेव कर्म 'कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु' [२।४७] इति स्निग्धं भक्तं च मां प्रति कुर्विति भगवान्प्रतिपादयति तत्र कारणानुपलम्भादयुक्तमतिक्रूरे कर्मणि भगवतो मन्नियोजनमिति यदर्जुनो ब्रवीति तच्च समुच्चयपक्षेऽनुपपन्नं स्यादित्यर्थः । यत्तु वृत्तिकारैरुक्तं 'श्रौतेन स्मार्तेन च कर्मणा समुच्चयो गृहस्थानां श्रेयस्साधनमितरेषां स्मार्तेनैव इति भगवतोक्तमर्जुनेन च निर्धारितं' इति तदेतदनुवदति–– अथेति । तत्रापि तत्किमित्याद्युपालम्भवचनमनुपपन्नं कर्ममात्र समुच्चयवादिनो भगवतो नियोजनाभावादिति दूषयति–– तत्किमिति ॥ १ ॥

३ रामानुजभाष्यम् ।

तदेवं मुमुक्षुभिः परमप्राप्यतया वेदान्तोदितनिरस्तनिखिलाविद्यादिदोषगन्धानवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणपरब्रह्मपुरुषोत्तमप्राप्त्युपायभूतवेदनोपासनध्यानादिशब्दवाच्यतदैकान्तिकात्य-

न्तिकभक्तियोगं वक्तुं तदङ्गभूतं "य आत्माऽपहतपाप्मा" [छां. उ. ८।७।१] इत्यादिप्रजापतिवाक्योदितं प्राप्तुरात्मनो याथात्म्यदर्शनं तन्नित्यताज्ञानपूर्वकासङ्गकर्मनिष्पाद्यज्ञानयोगसाध्यमुक्तम् ।

४ वेङ्कटनाथरचिता तात्पर्यचन्द्रिका ।

अथ सङ्गतिं विवक्षुः साक्षान्मोक्षोपायं वक्ष्यमाणं च तत्स्वरूपं तत्प्राप्यं च दर्शयन् द्वितीयाध्यायोक्तार्थस्य साक्षान्मोक्षोपायत्वाभावेन अपवर्गप्रधाने शास्त्रे सङ्गत्यभावशङ्कां परिहर्तुमितिकर्तव्यतात्वं प्रथयति— **तदेव**मिति । तत् **शङ्करा**द्युक्तप्रकारनिराकरणेन यथावत् द्वितीयाध्यायनिर्वाहादित्यर्थः । **एव**मिति स्वोक्तौचित्यं निर्दिशति । "ब्रह्मविदाप्नोति परं" [तै. उ.२।१।१] "परं ज्योतिरुपसम्पद्य" [छां.उ ८।३।४] "परात्परं पुरुषमुपैति" [मुं. उ. ३।२।८] "रसꣳ ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति"[तै.उ २।७]"परमं साम्यमुपैति" [मुं.उ ३।१।३]इत्यादिश्रुतिशतं 'कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च' [ब्र. सू. १।२।४] इत्यादिसूत्रगणं चाभिप्रेत्योक्तं— **मुमुक्षुभिः परमप्राप्यतये**ति । 'मुमुक्षुभिः' इति बहुवचनेन सर्वब्रह्मविद्यानिष्ठानां प्राप्यमेकमिति द्योतयति । उपबृंहणीयानुरोधेन तदुपबृंहणार्थवर्णनाय **वेदान्तोदिते**त्युक्तम् । प्राप्यत्वोपयुक्तं प्रकृतिपुरुषवैलक्षण्यं सगुणनिर्गुणादिश्रुतिविषयव्यवस्थम् , 'आनन्दादयः प्रधानस्य' [ब्र. सू. ३।३।११] 'अक्षरधियां त्ववरोधः' [ब्र सू. ३।३।३३] इत्यादिसूत्रोक्तसर्वविद्योपास्यसाधारणाकारं चाभिप्रेत्य **निरस्ते**त्यादिकमुक्तम् । कारणशोधकवाक्यैकार्थ्ये सामान्यशब्दानां विशेषोपसंहारं,तत एव त्रिमूर्त्यैक्यसाम्यातिरेकव्यक्त्यन्तरत्वनिरासम्, एकस्यैव जगदुपादाननिमित्तत्वम् ; उदाहरिष्यमाणश्रुतौ "स उत्तमः पुरुषः" [छां.उ. ८।१२।३] इत्युक्तिं 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः' [१५।१७] इति वक्ष्यमाणप्रकरणार्थं च दर्शयितुं समाख्याद्वयमाह— **परब्रह्मपुरुषोत्तमे**ति । ज्ञानकर्मसमुच्चयान्यतरानुगृहीतान्यतरैकैकमात्रपक्षाणां निराकरणाय "नान्यः पन्थाः" [श्वे. उ. ३।८+६।१५] "नायमात्मा" [कठो. १।२।२२+मुं. उ. ३।२।३] इत्यादिनिषेधतात्पर्यं वेदनादिसामान्यशब्दानां भक्तिलक्षणचरमविशेषे पर्यवसानं चाभिप्रेत्योक्तं **उपायभूते**त्यादि । **तदैकान्तिके**त्यत्र तत्क्रतुन्यायसिद्धोपास्यप्राप्यैक्यद्योतनाय तच्छब्दः । एकत्रान्तो निश्चय एकान्तः; तन्निबन्धना भक्तिरैकान्तिकी । ऐकान्तिकत्वं नाम देवतान्तरफलान्तरपरित्यागेन प्राप्यप्रापकभूतैकनिष्ठत्वम् । उक्तं च मोक्षधर्मे— 'ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्चान्या देवताः स्मृताः । प्रबुद्धचर्याः सेवन्ते मामेवैष्यन्ति यत्फलम् [म. भा. १२।३४१।३६] इत्यादि । स्मरन्ति च— "परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि" [ना. प. उ. ३।१८] इति । वक्ष्यति चात्रैव 'भक्त्या त्वनन्यया' [११।५४] 'मयि चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी' [१३।१०] इत्यादि । विनाशाभावोऽत्यन्तशब्देन विवक्षितः । अतोऽत्र फलदशायामप्यनिवर्त्यत्वमात्यन्तिकत्वम् । एकैव भक्तिर्बहुलबहुलतरबहुलतमादिभावेन उपायदशामारभ्य फलदशापर्यन्तं प्रचीयमाना निरतिशयतामापद्यते । तद्यथा शारीरकेऽपीतिकर्तव्यताचिन्तनात् परस्ताद्भक्तिरङ्गिनी स्वरूपतो विशोधिता, तद्वदत्रापीत्यभिप्रायेणाह— **भक्तियोगं वक्तुं तदङ्गभूत**मित्यादि । अङ्गतायां प्रमाणमाह— **य आत्मे**ति । **प्राप्तु**रिति परव्यावृत्त्यर्थम् ।

३ रा. भा.— प्रजापतिवाक्ये हि दहरवाक्योदितपरविद्याशेषतया प्राप्तुरात्मनः स्वरूपदर्शनं "यस्तमात्मानमनुविद्य विजानाति" [छां. उ. ८।१२।६] इत्युक्त्वा जागरितस्वप्नसुषुप्त्यतीतं प्रत्यगात्मस्वरूपमशरीरं प्रतिपाद्य "एवमेवैष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" [छां. उ. ८।१२।३] इति दहरविद्याफलेनोपसंहृतम् ।

४ वे.ता.चं.—आत्मदर्शनस्य परविद्याङ्गतायां प्रमाणं प्रपञ्चयति—**प्रजापती**ति । फलवत्सन्निधावफलं तदङ्गम् । तत्र सन्निधिस्तावदुच्यते—**दहरे**ति । प्रत्यगात्मविषयत्वव्यक्त्यर्थं तत्प्रकरणोदितप्रत्यगात्मपरिशोधनप्रकारमाह— **जागरिते**ति । प्रजापतिर्हि क्रमाज्जागरिताद्यवस्थात्रयविशिष्टं प्रत्यगात्मानमुपदिदेश इन्द्रस्तु "नाहमत्र भोग्यं पश्यामि" [छां. उ. ८।९।१०।२] इति तत्रतत्र विमुखः पुनः पुनः पप्रच्छ; ततश्च शुश्रूषोर्योग्यतां विज्ञाय प्रजापतिः "अशरीरं वाव सन्तम्" [छां. उ. ८।१२।१] इति परिशुद्धं स्वरूपमुक्तवान् । अत्राङ्गत्वसिद्ध्यर्थं दहरविद्यातः पृथक्फलाभावं तदेकफलत्वं चाह— **एवमेवे**ति ।

एतदुक्तं भवति— प्रजापतिवाक्यं हि दहरविद्याप्रकरणगतम्; न च प्रजापतिवाक्योदितप्रत्यगात्मदर्शनस्य निश्श्रेयसातिरिक्तं फलमुक्तम्; न च केवलप्रत्यगात्मदर्शनं निश्श्रेयससाधनं "नान्यः पन्थाः" [श्वे.उ. ३।८+६।१५] इत्यादिविरोधात्; तत्क्रतुन्यायाच्च; न चात्र जीवप्राप्तिरेव फलमुच्यते, 'परं ज्योतिः' इति विशेषणात् "नारायणः परं ज्योतिः" [म. ना. उ. ११।४] इत्यादिना च परज्योतिश्शब्दस्य परमात्मविषयत्वप्रसिद्धेः, दहरविद्यायां पूर्वत्रापि तस्यैव परज्योतिश्शब्देनोक्तेः, उपसम्पत्तुरुपसम्पत्तव्याद्भेदस्य च स्वरसप्रसिद्धेः, प्राप्तुरात्मनः परब्रह्मसाम्यापन्नपुरुषलभ्यनिरतिशयस्वच्छन्दभोगनिर्दुःखताद्यभिधानाच्च । अतः प्रधानफलस्यैवात्र तदङ्गेऽपि निर्देशात्परविद्याङ्गं प्रत्यगात्मदर्शनम्— इति ।

३ रा. भा.— अन्यत्रापि "अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहाति" [कठो. २।१२] इत्येवमादिषु देवं मत्वेति विधीयमानपरविद्याङ्गतया "अध्यात्मयोगाधिगमेन"

इति प्रत्यगात्मज्ञानमपि विधाय " न जायते म्रियते वा विपश्चित् " [कठो. २।१८] इत्यादिना प्रत्यगात्मस्वरूपं विशोध्य " अणोरणीयान् " इत्यारभ्य " महान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति" [कठो. २।२०,२१] " नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम् " [कठो. २ । २२] इत्यादिभिः परस्वरूपं तदुपासनमुपासनस्य च भक्तिरूपतां प्रतिपाद्य "विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः । सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पदम्" [कठो. ३ । ९] इतिपरविद्याफलेनोपसंहृतम् ।

४ वे. ता. चं.— अथ 'न जायते म्रियते' [२।२०] इत्यादिभिः कतिपयपदावापोद्वापभेदितैः श्लोकैः प्रत्यभिज्ञातार्थतया भगवद्गीताप्रबन्धसमानाकारां भक्तिशब्दकण्ठोक्तिमतीं कठवल्लीमुपनिषदमुक्तस्यार्थस्य निर्विशङ्कं विशदीकरणायोदाहरति— अन्यत्रापीति । साङ्गसफलप्रधानविधिवाक्ये प्रधानांशमङ्गांशं च विभजते— देवं मत्वेति । "अध्यात्मयोगाधिगमेन" इत्यत्र साक्षात्परविषययोगपरत्वे 'मत्वा' इत्यस्य साध्यत्वायोगात्, शास्त्रजन्यज्ञाने योगशब्दस्यावाचकत्वात्; 'मत्वा' इत्यत्र शास्त्रेणेत्यध्याहृत्य तद्युत्क्रमान्वयानौचित्याज्जीवस्यापि परवत्तत्रैव विवरिष्यमाणत्वाच्च जीवालम्बनयोगपरत्वं युक्तम् । अङ्गतया विहितस्य ज्ञानस्य ज्ञेयैकनिरूपणीयस्वरूपस्यापेक्षिकज्ञेयस्वरूपशोधनोपदेशमाह— न जायत इति । एवं प्रथमषट्कोपबृंहणीयांश उक्तः । यथा सङ्गृहीतं 'ज्ञानकर्मात्मिके निष्ठे योगलक्षे सुसंस्कृते । आत्मानुभूतिसिद्ध्यर्थे पूर्वषट्केन चोदिते' [गी. सं. २] इति । अथ द्वितीयतृतीयषट्कोपबृंहणीयांशमुदाहरति— अणोरणीयानित्यादिना । इदमपि सङ्गृहीतम्— 'मध्यमे भगवत्तत्त्वयाथात्म्यावाप्तिसिद्धये । ज्ञानकर्माभिनिर्वर्त्यो भक्तियोगः प्रकीर्तितः ॥ प्रधानपुरुषव्यक्तसर्वेश्वरविवेचनम् । कर्मधीर्भक्तिरित्यादिः पूर्वशेषोऽन्तिमोदितः ' [गी. सं. ३,४] इति । 'अणोरणीयान्' इत्यादेरर्थमाह परस्वरूपमिति । 'महान्तं विभुं' इत्याद्युक्तमाह– तदुपासनमिति । 'नायमात्मा' इत्यस्याभिप्रेतमाह— उपासनस्य चेति । केवलमनननिदिध्यासनश्रवणनिषेधमुखेन भक्त्याख्यवरणीयताहेतुगुणविशेषविधिपरमिदं वाक्यमिति शारीरकभाष्यादिषु विशदं व्याख्यातम् । " मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहाति " " मत्वा धीरो न शोचति " इत्युक्तस्यैव परविद्याफलस्योपसंहारेऽपि विशदोपदेशं प्रत्यगात्मज्ञानस्यैतदेकफलत्वप्रदर्शनायाह— विज्ञानेति । एवमुपक्रमोपसंहारादिभिः परविद्यामयेऽस्मिन् प्रकरणे "अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं मत्वा " इति परमात्मज्ञानकारणतया निर्दिष्टं पृथक्फलरहितं च प्रत्यगात्मज्ञानं परविद्याङ्गतया सिद्धमिति तदुपबृंहणतया प्रतीयमानेऽस्मिन्नपि प्रकरणे तथात्वमध्यवसातव्यमित्युक्तं भवति ।

३ रा. भा.— अतःपरमध्यायचतुष्टयेनेदमेव प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो दर्शनं ससाधनं प्रपञ्चयति— यदि कर्मणो बुद्धिरेव ज्यायसीति ते मता, किमर्थं तर्हि घोरे कर्मणि मां नियोजयसि ? । एतदुक्तं भवति—ज्ञाननिष्ठैव आत्मावलोकनसाधनम्; कर्मनिष्ठा तु तस्या निष्पादिका; आत्मावलोकनसाधनभूता च ज्ञाननिष्ठा सकलेन्द्रियमनसां शब्दादिविषयव्यापारोपरतिनिष्पाद्येत्याभिहिता । इन्द्रियव्यापारोपरतिनिष्पाद्यमात्मावलोकनं चेत्सिषाधयिषितं सकलकर्मनिवृत्तिपूर्वकज्ञाननिष्ठायामेवाहं नियोजयितव्यः; किमर्थं घोरे कर्मणि सर्वेन्द्रियव्यापाररूपे आत्मावलोकनविरोधिनि कर्मणि मां नियोजयसि ? इति ॥ १ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं सङ्क्षेपोक्तिपर्यवसाने प्रतिपत्तिसौकर्याय कुमतिमतभङ्गाय चात्मज्ञानस्य वक्ष्यमाणपरविद्याङ्गतामुपपाद्य उक्तविस्तररूपस्य प्रथमषट्कशेषस्योक्तांशेन सङ्गतिमाह— अतःपरमिति । एकस्मिन्नेव षट्के सङ्ग्रहविस्तररूपेण पेटिकाभेदप्रवृत्तिः । इदमेवेत्यवधारणेनाध्यायचतुष्टये परमात्मप्रसङ्गतद्ध्यानादेः 'युक्त आसीत मत्परः' [२।६८] इति पूर्ववदेवात्मदर्शनशेषत्वमवगमयति । पुनरुक्तिपरिहाराय प्रपञ्चयतीत्युक्तम् । सप्रयोजनत्वाय प्रपञ्चनप्रकारमाह– ससाधनमिति ।

अत्रार्जुनः प्रागेव समरव्यापारविरतिवासनायन्त्रितः कर्मयोगज्ञानयोगाख्यप्रवृत्तिनिवृत्त्यात्मकसाधनोपदेशे निवृत्त्युपदेशांशरसिकश्चोद्यमुखेन पृच्छति— ज्यायसीति । प्रथमश्लोकस्यान्वयं तावदाह— यदीति । कर्मणो बुद्धिर्ज्यायसीति कुत्रोपदिष्टम् ? 'दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगात्' [२।४९] इत्यादि तु बुद्धिविशेषविशिष्टकर्मयोगपरमिति व्याख्यातम्; ज्यायस्त्वं च किंरूपमिहाभिमतम् ? बुद्धेर्ज्यायस्त्वे च कर्मणि यथाधिकारं नियोगस्य को दोषः ? घोरशब्दश्च भयङ्करपर्यायः, न च कर्मयोगो भयङ्करः; किंशब्दश्चात्र प्रश्नपरो वा प्रतिक्षेपपरो वा ? इत्यादिकमाशङ्क्याह—एतदुक्तमिति । तत्र बुद्धेर्ज्यायस्त्वप्रकारं पूर्वं तदुक्तिप्रकारं चाह— ज्ञाननिष्ठैवेति । स्थितप्रज्ञताप्रकरणे कर्मणो ज्ञाननिष्ठाहेतुत्वमुक्तम्, ज्ञाननिष्ठाया एव चात्मावलोकनहेतुत्वम्, ततश्च अव्यवधानाद्बुद्धिर्ज्यायसीति

यथाधिकारं नियोगानर्हत्वाय ज्ञाननिष्ठानिष्पादनस्य कर्मप्रत्यनीकरूपत्वमुक्तं प्रकटयति— **आत्मेति** । 'यदा संहरते' [२।५८] इत्याद्युक्तं स्मारयति— **सकलेन्द्रियेत्यादिना**। किंशब्दस्य प्रतिक्षेपपरत्वं 'ज्यायसी चेत्' इत्यत्र चेच्छब्दस्य निश्चितविषयत्वं चाभिप्रेत्य फलितमाह— **इन्द्रियव्यापारेति**। सकलकर्मेत्यसङ्कर्मसङ्ग्रहणपरम् ।

किमर्थमिति । न तावत् स्वप्रयोजनार्थं, परिपूर्णत्वात्; न च सांसारिकफलप्रदानार्थम्, जनार्दनस्य जनिनिरासकस्य तव तन्निवर्तनस्वाभाव्यात्; नापि भूभारभूतधार्तराष्ट्रादिवधनिमित्तीकृतमद्विप्रलम्भार्थम्, प्रपन्नं मां प्रति केशवस्य ब्रह्मरुद्रादिपितुस्ते तदनौचित्यात्; नापि फलशैघ्र्यार्थं, पारम्पर्यस्य पूर्वमुपदिष्टत्वात्; न च सौकर्यार्थम्, अकरणनिमित्तप्रत्यवायपरिहारार्थं वा, सकलेन्द्रियव्यापाररूपत्वेन तदुपरतिनिष्पाद्यात्मावलोकनविरोधितया मुमुक्षोर्घोरत्वात्; नच लोकसङ्ग्रहार्थं, लोकस्यापि यथावस्थिताकारोपदेशस्यैवोचितत्वात् । अतो भवतः प्राणसमतया भवतैवोद्घोषितं मां भवदनभिमते कर्मणि न नियोजयितुमर्हसीति भावः ।

घोरशब्दस्यात्र शास्त्रीयप्राणिपीडनपरत्वायोगात् प्रकृतोपयुक्तमभिप्रेतमाह— **सर्वेन्द्रियव्यापाररूप** इति । तथापि कथं घोरत्वमित्यत्राह— **आत्मावलोकनविरोधिनीति** ॥ १ ॥

५ आनन्दतीर्थकृतं माध्वभाष्यम् ।

आत्मस्वरूपं ज्ञानसाधनं चोक्तं पूर्वत्र । ज्ञानसाधनत्वेनाकर्म विनिन्द्य कर्म विधीयत उत्तराध्याये । कर्मणो ज्ञानमत्युत्तममित्यभिहितं भगवता 'दूरेण ह्यवरं कर्म' [२।४९] इत्यादौ । एवं चेत्किमिति कर्मणि घोरे युद्धाख्ये नियोजयसि निवृत्तधर्मान्विना ? इत्याह— ज्यायसीति । कर्मणः सकाशाद्बुद्धिर्ज्यायसी चेत्ते तव मता, तर्हि ॥ १ ॥

६ जयतीर्थकृता प्रमेय दीपिका ।

श्रीव्यङ्कटेशाय नमः ॥ पूर्वोत्तराध्यायेभ्योऽस्य भेदं स्वस्मिन्नेकतां च दर्शयन्नेतदध्यायप्रतिपाद्यमर्थं पूर्वाध्यायार्थसङ्गतत्वेन विवक्षुस्तत्प्रतिपाद्यं तावदाह— **आत्मेति** । जीवेश्वरस्वरूपं साङ्ख्याख्यमित्यर्थः । ज्ञानसाधनमात्मज्ञानसाधनं योगाख्यम् । पूर्वत्र पूर्वस्मिन्नध्याये। न चैवं द्वितीयस्याध्यायस्यैक्यानुपपत्तिः, साधनस्यैव प्राचुर्यात् प्रचुरेण च व्यपदेशात्। तथा च सप्तमादौ वक्ष्यति 'साधनं प्राधान्येनोक्तमतीतैरध्यायैः' इति । 'आत्मस्वरूपं' इत्यादि तु प्रकरणभेदप्रदर्शनायोक्तमिति । एतत्सङ्गतत्वेन तृतीयाध्यायार्थमाह — **ज्ञानेति** । योगो द्विविधः, कर्मसमाधिभेदात् । तत्र तावज्ज्ञानसाधनत्वेन कर्म विधीयते कर्तव्यमेवेति ज्ञाप्यते कैश्चन वाक्यैरकर्म कर्माकरणं विनिन्द्यास्मिन्नध्याये अकर्मनिन्दाऽपि कर्मविध्यर्थेत्येकार्थता । तथापि प्रकरणभेदार्थमेवमुक्तम्। 'ज्ञानसाधनत्वेन' इति वदता मोक्षसाधनता निरस्ता । तेन प्रश्नप्रतिवचनापव्याख्यानमप्यपहस्तितम् । आनन्दवृद्ध्यर्थता त्वनुज्ञायत एव । बीजं प्रदर्शयन्प्रश्नवाक्यतात्पर्यमाह— **कर्मण** इति । आदिपदेन 'कृपणाः फलहेतवः' [२।४९] इत्यादेर्ग्रहणम् । घोरे रागद्वेषाद्युपेते । अत्रोभयत्र कर्मशब्देन काम्यं कर्माभिप्रेतम् । निवृत्तधर्मान्निष्कामधर्मान् यत्याश्रमविहिताञ्छमदमादीन् । अत्र कर्मणि किमिति नियोजयसीत्येकः प्रश्नः, घोर इति द्वितीय इत्यवधेयम् ।

इदमुक्तं भवति— आश्रमत्रयविहितानि यज्ञादीनि, युद्धादीनि च कर्माणि काम्यान्येव, "सर्व एते पुण्यलोका भवन्ति" [छां.उ. २।२३।२]इत्यादिफलश्रवणात् । तथाऽत्रापि 'हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गम्' [२।३७] इत्यादि । चतुर्थाश्रमविहितानि शमादीन्यकाम्यानि, फलाश्रवणात्; "शान्तो दान्तः" इत्युपक्रम्य "आत्मानं पश्यति" [बृ. उ. ४।४।२३] इति ज्ञानार्थत्वश्रवणाच्च । ज्ञानं च काम्यात्कर्मणोऽत्युत्तममित्यभिहितम् । ततश्च काम्ये कर्मणि युद्धे 'युद्ध्यस्व भारत' [२।१८] इति नियोजनमयुक्तं, किन्तु चतुर्थाश्रमं स्वीकृत्य तद्धर्मनिष्ठो भवेति नियोक्तव्यम् । ननु युद्धमपि 'कर्मबन्धं प्रहास्यसि' [२।३९] इत्युक्तत्वाज्ज्ञानार्थं भवतीति मतम्, तदा व्यामिश्रेण वाक्येन बुद्धिमोहनमेव आपद्यते। अथैवं मतम्— युद्धादीनि कर्माणि काम्यान्यकाम्यानि च । तत्र यः सकामस्तं प्रति 'हतो वा' [२।३७] इत्याद्युक्तम् । यः पुनर्ज्ञानार्थी, तमुद्दिश्य 'कर्मण्येवाधिकारः' [२।४७] इत्युक्तम्, तत्र का व्यामिश्रता ? इति । तथापि शुद्धेषु निवृत्तिलक्षणेषु यत्याश्रमधर्मेषु सत्सु वैकल्पिकेषु नियोजनमयुक्तमेव । तत्र मनोविक्षेपाभावात्, अत्र तद्भावादिति । किञ्च कामक्रोधादीनां नरकफलत्वमुक्तम् । युद्धे च कामादयोऽवर्जनीयाः । ततोऽपि तत्र नियोजनमयुक्तम् । नन्वस्योत्तरं 'सुखदुःखे समे कृत्वा' [२।३८] इत्युक्तम्, सत्यं; तथापि रागादिप्रसक्तिहीनेषु शक्यानुष्ठानेषु यतिधर्मेषु सत्स्वशक्यानुष्ठाने युद्धे नियोजनमयुक्तमेवेति प्रथमश्लोके पदानां व्यवहितत्वादन्वयं दर्शयन् किञ्चिद्व्याचष्टे— **कर्मण** इति । षष्ठीभ्रान्तिनिरासाय सकाशादित्युक्तम् । बुद्धिरात्मज्ञानम् । ज्यायसी प्रशस्ततरा ॥ १ ॥

७ हनुमत्कृतं पैशाचभाष्यम् ।

ज्यायसीति । कर्मणः सकाशाद्धे जनार्दन ! बुद्धिर्ज्यायसी तव मता चेत्तत्र तर्हि घोरे युद्धात्मके कर्मणि मां किमर्थं नियोजयसि केशव ? ॥ १ ॥

८ वेङ्कटनाथकृतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम् ।

एवं तावत् 'अशोच्यानन्वशोचः' [२।११] इत्यारभ्य, 'एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ' [२।७२] इत्यन्तेन अखिलवेदान्तसिद्धान्तसारस्यं रहस्यनिधानमशेषशोकमोहव्यूहप्रत्यनीकं अद्वितीयात्मतत्त्वज्ञानं सपरिकरमुपदिष्टम् । अस्यैव प्रपञ्चनार्थमखिलोऽप्युत्तराध्यायसन्दर्भः। एतच्चाग्रे तत्तदध्यायार्थदर्शनेन स्पष्टीभविष्यति । तत्राऽस्मिन्नध्याये पूर्वोक्तज्ञानसाधनकर्मयोगः प्रपञ्च्यते। पूर्वाध्याये तावदर्जुनाय ज्ञानयोगं सप्रपञ्चमुपदिश्य 'तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि' [२।२५] इति तत्कर्तव्यतां चोक्त्वा पुनः 'बुद्धियोगे त्विमां श्रृणु' [२।३९] इति कर्मयोगं प्रस्तुत्य 'कर्मण्येवाधिकारस्ते...मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि' [२।४७] इति कर्मैव कर्तव्यत्वेनोपदिष्टम् । तदेतदालक्ष्य व्याकुलीभूतोऽर्जुन उवाच—

हे जनार्दन! कर्मणः सकाशात् बुद्धिरात्मतत्त्वविषया ज्यायसी प्रशस्ततरा चेत्तव सम्मता, तर्हि किमर्थं घोरे गुरुब्राह्मणादिहिंसारूपत्वेन क्रूरे युद्धकर्मणि मां नियोजयसि प्रेरयसि ?

अत्र 'जनार्दन' इत्यनेन नामानुगुणमेव किमिदं हिंसानियोजनमिति विनोदोपालम्भनं व्यज्यते । 'केशव' इत्यनेन तु 'यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्' [२।७] इत्येवमुपपन्नोऽहम् ; त्वं च 'केशवः क्लेशनाशाय' इति प्रसिद्धकेशवनामा; ततश्च मुख्य एव श्रेयस्साधने त्वयाऽहं नियोजयितव्यः, न तु प्रतारणीय इति सूचितम् ।

नन्वत्र कर्मापेक्षया ज्ञानश्रैष्ठ्यं भगवदभिमतमिति कुतोऽर्जुनेनावगतम् ? न हि पूर्वाध्याये भगवता कण्ठरवेण तथा क्वचिदुक्तमस्ति; न च 'दूरेण ह्यवरं कर्म' [२।४९] इति श्लोके ज्ञानापेक्षया कर्मणो निकृष्टत्वं भगवतोक्तमिति वाच्यम्; तत्र 'कृपणाः फलहेतवः' [२।४९] इति वाक्यशेषेण काम्यकर्मण एव ज्ञानान्निकर्षोक्तेः । 'ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते' इति निष्कामकर्मापेक्षयैव हि ज्ञानज्यायस्त्वमुच्यते । कर्मशब्दस्य सकामकर्मपरत्वे 'तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि' इत्युत्तरार्धासङ्गतेः, 'सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ। ततो युद्धाय युज्यस्व' [२।३८] 'मा फलेषु कदाचन' [२।४७] 'योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा' [२।४८] इत्यादिना निष्कामकर्मनियोजनस्यैव प्रस्तुतत्वात् । यत्तु 'हतो वा प्राप्स्यसे स्वर्गम्' [२।३७] इति सकामकर्मनियोजनवचनम्, तत्तु सकामत्वपक्षेऽपि युद्धादुपरतिर्न कार्येत्येतत्परमेव, न तु तद्विधिपरम्; उदाहृतानेकनिष्कामकर्मनियोजनवचनविरोधात् । एतेन 'काम्यकर्मापेक्षया ज्ञानस्य ज्यायस्त्वे किमिति युद्धाख्ये काम्यकर्मणि मां नियोजयसीत्यर्थः' इति माध्वव्याख्यानमपि निरस्तम्, उक्तरीत्या निष्कामकर्मण्येव नियोजयन्तं प्रत्येवं प्रश्नायोगात्, कामनानिमित्तकानुष्ठानविषयत्वाविषयत्वाभ्यामेव च काम्याकाम्यविभागव्यवस्थितेर्निकृष्टकाम्यनियोजने को हेतुरिति पृष्टवन्तं प्रति 'लोकेऽस्मिन्द्विविधा निष्ठा' [३।३] इत्यादिप्रतिवचनस्याप्यसम्बद्धत्वात् । तस्मात्कर्मणो बुद्धिज्यायस्त्वं भगवदभिमतमित्येतत्र भगवत्कण्ठोक्त्याऽवगम्यते' नापि 'एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ !' [२।७२] इत्यादिना भगवता मोक्षार्थत्वेन ज्ञानप्रशंसनात् ज्ञानश्रैष्ठ्यं तदभिमतमित्युन्नीयत इति युक्तम्; 'बुद्धियोगे त्विमां श्रृणु । बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ ! कर्मबन्धं प्रहास्यसि ॥ नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते । स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात्' [२।३९-४०] इत्यादिना भगवता कर्मणोऽपि मोक्षार्थतया प्रशंसितत्वेन ततस्तस्य ज्ञानश्रैष्ठ्याभिमत्यनवगतेः ।

न च 'योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये' [५।११] इत्यादिना ज्ञानाङ्गत्वेन कर्मणो भगवताऽभिधास्यमानत्वात् 'कर्मबन्धं प्रहास्यसि' [२।३९] इति तस्य मोक्षहेतुत्वं ज्ञानद्वारकमेव विवक्षितं, न तु ज्ञानस्येव साक्षात् ; अतस्तस्य ज्ञानान्निकर्षो भगवदभिमत इति वाच्यम्; एवं सति 'तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि......तदेकं वद निश्चित्य' [३।२] इति चार्जुनस्य प्रश्नायोगात् । न हि ज्ञानोपकारकं कर्मेति जानतः स्वयं च ज्ञानार्थिनः 'तत्किं कर्मणि नियोजयसि' इति वा 'ज्ञानकर्मणोरेकं निश्चित्य वद' इति वा प्रश्नो युज्यते । न चैवं तर्हि तदज्ञानादेवार्जुनस्य प्रश्न इति युक्तम्; तथा सति ज्ञानद्वारकं कर्मणो मोक्षहेतुत्वमित्यजानतोऽर्जुनस्य 'कर्मबन्धं प्रहास्यसि' [२।३९]इत्यादिना यथाश्रुतमद्वारकमोक्षहेतुत्वमेवावगतमासीदिति तस्योक्तरीत्या भगवदभिमतज्ञानश्रैष्ठ्यावगत्यसम्भवेन 'ज्यायसी चेत्' इति प्रश्नानुपपत्तितादवस्थ्यात् । तस्मादत्र कारणं वक्तव्यं, येन 'ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिः' इति प्रश्नस्यावकाशो भवतीति ।

अत्रोच्यते—पूर्वाध्याये ज्ञानकर्मणी भगवतोपदिष्टे; तयोरधिकारभेदो न स्पष्टमुपदिष्टः ; तेनार्जुनस्य सन्दिग्धहृदयस्य 'ज्यायसी चेत्' इत्यादिर्विकल्परूपोऽयं प्रश्न इति न कश्चिद्दोषः । तथा हि— अयमत्र विकल्पक्रमः 'किमेते ज्ञानकर्मणी एकाधिकारिके किंवा भिन्नाधिकारिके ? एकाधिकारिकत्वेऽपि किं ज्ञानं कर्मापेक्षया ज्यायः किंवा मोक्षे जनयितव्ये ज्ञानकर्मणोः समप्राधान्यम् ? इति। एवं विकल्प्याद्ये दोषमाह— ज्यायसी चेदिति। ज्ञानस्य ज्यायस्त्वे तत्रैवाहं नियोजयितव्यः, न तु निकृष्टे कर्मणीत्यर्थः । ज्ञानकर्मणोः समप्राधान्यपक्षे दोषमाह— घोर इति। द्वयोरपि समत्वे हि सौम्ये ज्ञान एव प्रवर्तयितुमुचितम्, न तु गुर्वादिवधरूपत्वेन क्रूरे युद्ध इत्यर्थः ॥ १ ॥

९ श्रीमद्वल्लभाचार्यप्रकटीकृता तत्त्वदीपिका ।

अथाष्टभिस्त्रयीधर्मो माहात्म्यज्ञानभक्तिकृत् । पार्थाय श्रीभगवता मर्यादा वचसोच्यते ॥ १ ॥
साङ्ख्ययोगौ निरूप्यादौ तृतीये धर्मनिर्णयः । त्यागात्यागविभेदेन त्यागादत्याग उत्तमः ॥ २ ॥

यावच्छरीरसम्बन्धं त्यागः कर्तुं न शक्यते । अतो भगवदाज्ञातस्तदर्थे कृतिरुत्तमा ॥ ३ ॥
योगे कर्मपथे त्यागं साङ्ख्यबुद्ध्युपसंहृतम् । जानन्ननिश्चयात्तत्र फाल्गुनः परिपृच्छति ॥ ४ ॥

यद्यपि पूर्वं भगवता 'एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु' [२।३९] इत्यादौ योगबुद्धिरुपक्रान्ता, तत्र च योगे स्वकर्मोपदिष्टं तथाप्यन्ते स्थिरधीप्रसङ्गे पुनस्त्यागमतिरेवोपसंहृतेति निर्णयमजानन् पृच्छति— अर्जुन उवाच, ज्यायसी चेदिति । कर्मणः सकाशात् बुद्धिस्तथा ज्यायसी चेत् ते मता तर्हि घोरे कर्मणि युद्धे नियोजयसि किम् ? इति ॥ १ ॥

१० पुरुषोत्तमजीकृताऽमृततरङ्गिणी ।

॥ श्रीकृष्णाय नमः ॥

योगसाङ्ख्यब्रह्मभावकर्माद्याः प्रश्नवाक्यतः ।
ससंशयोऽब्रवीत् कृष्णं भक्तिप्राप्तीच्छुरर्जुनः ॥

एवं पूर्वाध्याये भगवता बुद्धियोगस्य कर्मण उत्तमत्वमुक्तमिति कर्मोपदेशः किमाशयः ? इति संशयाविष्टोऽर्जुन उवाच— ज्यायसी चेदिति । हे जनार्दन सर्वाविद्यानाशक ! ते कर्मणः सकाशात् बुद्धिश्चेज्ज्यायसी श्रेष्ठा मता सम्मता तदा मां घोरे अकरणप्रत्यवाये किञ्चिदपि कर्मलोपादिविफले कर्मणि किमिति नियोजयसि प्रवर्त्तयसि ? । केशवेतिसम्बोधनेन दुष्टगुणव्यासयोरपि मोक्षदातृत्वात्तथा कर्म कारयित्वाऽपि चेन्मोक्षं दातुमिच्छसि तदा कर्तव्यमेवेति भावो व्यञ्जितः ॥ १ ॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः ।

११ नी० भा० दी०— पूर्वस्मिन्नध्याये 'एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु [२।३९] इति द्वे बुद्धी प्रदर्श्य 'व्यवसायात्मिका बुद्धिः' [२।४१] इति श्लोकेन साङ्ख्यनिष्ठावतां पातशङ्का नास्ति, कर्मयोगनिष्ठावतां तु साऽस्तीत्युक्त्वा 'यावानर्थ उदपाने' [२।४६] इति साङ्ख्यनिष्ठायां सर्वकर्मफलान्तर्भावश्रवणात्तामेव प्रशमात्मिकां स्वाशयानुकूलां मन्वानोऽर्जुन उवाच— ज्यायसीति । हे जनार्दन ! कर्मणो निष्कामकर्मयोगापेक्षया बुद्धिः साङ्ख्यनिष्ठालक्षणं ज्ञानं ज्यायसी प्रशस्ततरा चेत्ते तव मता, तर्त्तर्हि मां भैक्ष्यवृत्त्याऽपि तुष्यन्तं घोरे बन्धुवधाख्ये कर्मणि किं कुतो हेतोर्नियोजयसि पुनः पुनर्युध्यस्वेति वदन् ? ॥ १ ॥

व्यामिश्रेणेव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे ।
तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम् ॥ २ ॥

१ शां. भा.— किञ्च व्यामिश्रेणेति ॥ व्यामिश्रेणेव– यद्यपि विविक्ताभिधायी भगवान्, तथापि मम मन्दबुद्धेर्व्यामिश्रमिव भगवद्वाक्यं प्रतिभाति । तेन मम बुद्धिं मोहयसीव । मम मन्दबुद्धेर्व्यामोहापनयाय हि प्रवृत्तस्त्वं तु कथं मोहयसि ? अतो ब्रवीमि बुद्धिं मोहयसीव मे ममेति । त्वं तु भिन्नकर्तृकयोर्ज्ञानकर्मणोरेकपुरुषानुष्ठानासम्भवं यदि मन्यसे, तत्रैवं सति तत्तयोरेकं बुद्धिं कर्म वा 'इदमेवार्जुनस्य योग्यं बुद्धिशक्त्यवस्थानुरूपं' इति निश्चित्य वद ब्रूहि; येन ज्ञानेन कर्मणा वाऽन्यतरेण श्रेयोऽहमाप्नुयां प्राप्नुयामिति । यदि हि कर्मनिष्ठायां गुणभूतमपि ज्ञानं भगवतोक्तं स्यात्तत् कथं 'तयोरेकं वद' इत्येकविषयैवार्जुनस्य शुश्रूषा स्यात् ?। नहि भगवता पूर्वमुक्तम् 'अन्यतरदेव ज्ञानकर्मणोर्वक्ष्यामि, नैव द्वयम्' इति; येन उभयप्राप्त्यसम्भवमात्मनो मन्यमान एकमेव प्रार्थयेत ॥ २ ॥

२ आ. शां. व्या.— इतश्च प्रश्नः समुच्चयानुसारी न भवतीत्याह— किञ्चेति । भगवतो विविक्तार्थवादित्वादयुक्तं 'व्यामिश्रेण' इत्यादिवचनमित्याशङ्क्याऽऽह– यद्यपीति । यदि भगवद्वचनं सङ्कीर्णमिव ते भाति तर्हि तेन त्वदीयबुद्धिव्यामोहनमेव तस्य विवक्षितमिति किमिति मोहयसीव इत्युच्यते ? तत्राऽऽह— ममेति । ज्ञानकर्मणी मिथो विरोधाद्युगपदेकपुरुषानुष्ठेयतया भिन्नकर्तृके कथ्येते । तथा च तयोरन्यतरस्मिन्नेव त्वं नियुक्तः, न तु ते बुद्धिव्यामोहनमभिमतमिति भगवतो मतमनुवदति— त्वं त्विति । तदेकमित्यादिश्लोकार्धेनोत्तरमाह— तत्रेति । उक्तं भागवतं मतं सप्तम्या परामृश्यते 'एवं' इत्युक्तप्रकारोक्तिः । 'एकं' इत्युक्तमेव स्फुटयति— बुद्धिमिति । निश्चयप्रकारं प्रकटयति— इदमिति । योग्यत्वं

स्पष्टयति— **बुद्धी**ति । अस्य क्षत्रियस्य सतोऽन्तःकरणस्य देहशक्तेः समरसमारम्भावस्थायाश्चेदमेव ज्ञानं कर्म वाऽनुगुणमिति निर्धार्य ब्रूहीत्यर्थः । निश्चित्यान्यतरोक्तौ तेन श्रोतुः श्रेयोवाप्तिं फलमाह— **येने**ति । तदेकमित्यादिवाक्यस्याक्षरोत्थमर्थमुक्त्वा समुच्चयस्य शास्त्रार्थत्वाभावे तात्पर्यमाह— **यदि ही**ति । **गुणभूतमपी**त्यादिना प्रधानभूतमपि वेति विवक्षितम् । ननूभयप्राप्त्यसम्भवमात्मनो मन्यमानस्यार्जुनस्यान्यतरविषया शुश्रूषा भविष्यति, नेत्याह— **न ही**ति । यथोक्तभगवद्वचनाभावे द्वयप्राप्त्यसम्भवबुद्धया नान्यतरप्रार्थना सम्भवतीत्याह— **येने**ति । न हि तथाविधं भगवद्वचनं भवतेष्टं, भगवतः समुच्चयवादित्वाङ्गीकारात् ; अतस्तदभावादुक्तबुद्धया न युक्तान्यतरप्रार्थनेत्यर्थः ॥ २ ॥

३ रा. भा.— अतो मिश्रवाक्येन मां मोहयसीवेति मे प्रतिभाति । तथा ह्यात्मावलोकनसाधनभूतायाः सर्वेन्द्रियव्यापारोपरतिरूपायाः ज्ञाननिष्ठायास्तद्विपर्ययरूपं कर्म साधनं तदेव कुर्विति वाक्यं विरुद्धं व्यामिश्रमेव, तस्मादेकममिश्ररूपं वाक्यं वद; येन वाक्येनाहमनुष्ठेयरूपं निश्चित्यात्मनः श्रेयः प्राप्नुयाम् ॥ २ ॥

४ वे.ता.चं.— उक्तमर्थं हेतूकुर्वन् द्वितीयश्लोकार्थमाह— **अत** इति । अचेतनाया बुद्धेर्मोहनस्यौपचारिकत्वान्मामित्युक्तम् । इवशब्दद्योतितमाह— **प्रतिभाती**ति । एतेन कारुणिकत्वात् त्वं तावन्न मोहयसि, अहं तु मन्दो मुह्यामीत्युक्तं भवति । व्यामिश्रशब्दाभिप्रेतं व्याघातं तत्प्रकारं चोपपादयति— **तथा ही**ति । तद्विपर्ययरूपं कर्म तस्याः कथं साधनं ? तद्विरुद्धं च कथं तदर्थिना कर्तव्यं ? इति व्याहतिद्वयमिहाभिप्रेतम् । **एक**मित्येतन्न ज्ञानकर्मणोरन्यतरविषयं, तयोरेकस्यैव कर्मण उपदिष्टत्वात् ; तत्र च स्वस्यानुपपन्नताप्रतिभासे तथा भ्रमनिवृत्तेश्चानन्तरमपेक्षणीयत्वात् तस्याश्च व्यामिश्रत्वनिवृत्तिसाध्यत्वाद्वाक्यशब्दस्य चैतच्छ्लोकगतस्य विशेष्यसमर्पकत्वौचित्यादित्यभिप्रेत्योक्तम्— **अमिश्ररूपं वाक्य**मिति । पूर्वेणान्वयभ्रमव्युदासाय निश्चित्येत्यादेरर्थमाह— **येने**ति । 'निश्चित्य' इत्यस्य न तावत् 'वद'इत्यनेनान्वयः, सर्वज्ञस्य तस्य प्रागप्यनिश्चयायोगात्, व्यामिश्रवाक्येनापि परव्यामोहनमात्रस्य शङ्कितत्वात् । अतोऽर्जुनस्यैव निश्चयाकाङ्क्षा, ततश्च निश्चित्य श्रेयः प्राप्नुयामित्येवान्वयः । निश्चयसापेक्षं सन्दिग्धविषयमाह— **अनुष्ठेयरूप**मिति ॥ २ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २ ॥

॥ ६ ज. प्र. दी. ॥ २ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्च— व्यामिश्रेणेव सङ्कीर्णेनेव बुद्धिं मोहयसीव 'कदाचित्कर्म श्रेयः' इति कदाचित् 'बुद्धिः श्रेयसी' इति च सङ्कीर्णेनेव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मोहं नयसीव मे । तत्तस्मादेवमनुष्ठेयं निश्चित्य वद; येनानुष्ठितेन श्रेयोऽहमाप्नुयाम् ॥ २ ॥

८ वें. ब्र. गि.— भिन्नाधिकारिकत्वपक्षे दूषणमाह— **व्यामिश्रेणे**ति । ज्ञानकर्मणोर्भिन्नाधिकारिकत्वे हि एकं प्रत्येव तयोरुभयोरप्युपदेशो न घटते । उपदिष्टं चैकमेव मां प्रति ज्ञानकर्मद्वितयम् 'तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि' [२।२५] 'योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय !' [२।४८] इति ; तदुपरि पुनः 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] इति ब्रूषे । अतः सङ्कीर्णार्थकत्वाद्व्यामिश्रमेव तव वाक्यं प्रतीयते ; एवंविधेन वाक्येन मम बुद्धिं मोहयसीव मोहं नयसीव । परमकारुणिकस्त्वं न मोहयस्येव, किन्तु मन्दबुद्धेर्ममैव त्वदुक्तितात्पर्याज्ञानादेवं मोहो भवतीतीवकारार्थः । तत्तस्मात् एकाधिकारभिन्नाधिकारविकल्पासहत्वा द्धेतोः ज्ञानकर्मद्वयोपदेशं विहाय मदधिकारानुगुणमेकं ज्ञानं कर्म वा निश्चित्य वद, येन अधिकारनिश्चयपूर्वकमुपदिष्टेन ज्ञानेन कर्मणा वाऽहमेकेनानुष्ठितेन श्रेयो मोक्षमाप्नुयां प्राप्स्यामि । अत्र 'तदेकं वद' इत्युक्त्या ज्ञानकर्मसमुच्चयो निरस्त इति भाष्ये प्रपञ्चः ॥ २ ॥

९ व० त० दी०— नतु 'धर्म्याद्धि युद्धात्' [२।३१] इति कर्मणः श्रेयस्त्वत्तो नोदितमिति चेत्तत्राह— **व्यामिश्रेणे**ति । तर्हि तव वाक्यं व्यामिश्रं नैकान्तिकं सन्देहोत्पादकमिव क्वचित् कर्मप्रशंसा क्वचित् कर्मत्यागप्रशंसा । **एक**मिति । एतेन मे बुद्धिं मोहयसीव, तदेकं निश्चित्य वद ॥ २ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च स्पष्टतया बोधाभावान्मे बुद्धिर्मोहमवाप्नोतीति यथाऽहं त्वां प्राप्नोमि तत्तथा स्पष्टमाज्ञापयेत्याह— **व्यामिश्रेणेवे**ति । व्यामिश्रेणेव वाक्येन क्वचित्कर्म प्रशंससि क्वचिज्ज्ञानमितिरूपसन्देहोत्पादकेन वाक्येन मे बुद्धिं मोहयसीव । भगवद्वाक्यं तु व्यामिश्रं न भवति, परन्तु जीवैर्न बुध्यत इति 'इव' इत्यनेन ज्ञापितम् । 'मोहयसि' इत्यत्रापि इवेतिपदेन भगवत्सन्निधौ मोहोऽनुचित इति ज्ञापितम्, तस्मात्कारणाद्यथा मम बुद्धिमोहोऽपगच्छति तथा एकं श्रेयोरूपं कल्याणरूपं भक्तिप्रतिपादकं वाक्यं निश्चित्य मयि दानेच्छां कृत्वा वद ; येनाऽहं त्वामाप्नुयां प्राप्नोमीत्यर्थः ।

पूर्वोक्तव्यामिश्रवाक्यमध्ये नैकस्यापि श्रेयोरूपत्वं, मोहकत्वात् । सर्वथा भगवत्प्रापकश्रेयोरूपत्वं भक्तेरेव । अत एव श्रीभागवते– 'तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्य' इत्यारभ्य 'श्रेयो भवेदिह' [११।२०।३१] इत्यन्तं सर्वेषां न श्रेयोरूपत्वमुक्तम् । अतः पूर्वोक्तमध्ये 'एकं निश्चित्य वद' इति व्याख्यानं न साधु ॥ २ ॥

११ नी०भा०दी०— ननु तव ज्ञाननिष्ठायामनधिकारात् कर्मैव कुर्विति त्वां ब्रवीमीत्याशङ्क्याऽऽह— व्यामिश्रेणेति । व्यामिश्रेण अविविक्तेन । इवशब्दो विविक्तेऽपि बुद्धिदोषात् अविविक्ततां गृह्णामीति सूचयति । तेन वाक्येन 'त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन !' [२।४५] इति क्वचिद्वेदनिष्ठां त्याजयसि, 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] इति तामेव च ग्राहयसि ; तथा 'निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान्-भव' [२।४५] इति निवृत्तिमार्गमुपदिशसि, 'धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते' [२।३१] इति प्रवृत्तिमप्युपदिशसि ; न ह्येकेन मया युगपदुभयं स्थितिगतिवदनुष्ठातुं शक्यं, अतो मे मम बुद्धिं मोहयसीव । वस्तुतस्तु मम मोहं नाशयितुं प्रवृत्तोऽसीति इवशब्देनोच्यते । तत्तयोर्मध्ये यदेकं प्रधानं मद्योग्यं तन्निश्चित्य वद, येनानुष्ठितेनाहं श्रेयः कल्याणप्राप्नुयाम् ॥ २ ॥

पूर्वोक्तं व्यामिश्रं मन्वानस्यार्जुनस्य भ्रमापाकरणायाधिकारभेदेन कर्मज्ञानयोरङ्गाङ्गिभावज्ञापनाय च भगवदुत्तरम् ।

श्रीभगवानुवाच— लोकेऽस्मिन् द्विविधा निष्ठा* पुरा प्रोक्ता मयाऽनघ ! ।
ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम् ॥ ३ ॥

१ शां. भा.—प्रश्नानुरूपमेव प्रतिवचनं श्रीभगवानुवाच– लोकेऽस्मिन्निति ॥ लोकेऽस्मिन् शास्त्रार्थानुष्ठानाधिकृतानां त्रैवर्णिकानां द्विविधा द्विप्रकारा निष्ठा स्थितिरनुष्ठेयतात्पर्यं पुरा पूर्वं सर्गादौ प्रजाः सृष्ट्वा तासामभ्युदयनिःश्रेयसप्राप्तिसाधनं वेदार्थसम्प्रदायमाविष्कुर्वता प्रोक्ता मया सर्वज्ञेनेश्वरेण हे अनघ अपाप ! । तत्र का सा निष्ठा द्विविधा ? इत्याह— ज्ञानेति । तत्र ज्ञानयोगेन– ज्ञानमेव योगस्तेन साङ्ख्यानामात्मानात्मविषयविवेकविज्ञानवतां ब्रह्मचर्याश्रमादेव कृतसन्न्यासानां वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थानां परमहंसपरिव्राजकानां ब्रह्मण्येवावस्थितानां निष्ठा प्रोक्ता । कर्मयोगेन– कर्मैव योगः कर्मयोगस्तेन कर्मयोगेन योगिनां कर्मिणां निष्ठा प्रोक्तेत्यर्थः । यदि चैकेन पुरुषेणैकस्मै पुरुषार्थाय ज्ञानं कर्म च समुच्चित्य अनुष्ठेयं भगवतेष्टमुक्तं वक्ष्यमाणं वा गीतासु वेदेषु चोक्तम्, कथमिहार्जुनायोपसन्नाय प्रियाय विशिष्टभिन्नपुरुषकर्तृके एव ज्ञानकर्मनिष्ठे ब्रूयात् ? । यदि पुनरर्जुनो

---

* यत्तु– 'पुरा पूर्वाध्याये' इति **नव्याः** । तन्न, " 'प्रोक्ता' इत्येतावतैव निर्वाहे 'लोकेऽस्मिन्' इत्यस्य 'पुरा' इत्यस्य च वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । 'इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम्' [४।१] इति वक्ष्यमाणेन भाष्योक्तार्थस्य स्पष्टप्रतिपादकेन मूलेन विरोधाच्च" इति भाष्योत्कर्षदीपिकया दत्तोत्तरत्वात् ॥ ॥ यदपि निष्ठाशब्दात्पूर्वं मोक्षपदमध्याहृत्य 'येन गच्छताऽन्ते मोक्षः प्राप्यते, स पन्थाः' इत्यर्थकल्पनम्, तदप्ययुक्तम् । सत्यां गतावध्याहारस्यान्याय्यत्वात्, निरुपसृष्टात् 'ष्ठा गतिनिवृत्तौ' [९.२८] इत्यस्मात 'आतश्चोपसर्गे' [अष्टा.३।३।१०६] इत्यङि निष्पन्नस्य निष्ठाशब्दस्याभिधानादिषु क्वापि मार्गवाचित्वादर्शनाच्च । स्थित्यर्थत्वे तु 'निष्ठा स्यात्स्थितिनाशयोः' इत्यभिधानं, 'तेषामशान्तकामानां का निष्ठाऽविजितात्मनाम् ।' [भाग. ११।५।१] 'स्वे स्वेऽधिकारे या निष्ठा स गुणः परिकीर्तितः ।' [भाग.११।२०।२६+२१।२] 'एवंरूपा परा निष्ठा शिवस्यास्ति स्वभावतः ।' [ब्र.गी.१२।२७] इत्यादयः शतशः प्रयोगाश्चानुकूलाः । दृष्टश्चात्रापि 'तेषां निष्ठा तु का कृष्ण !' [१७।१] इति स्थित्यर्थत्वेन प्रयोगः । स्वीकृतश्च तत्र **नव्यै**रपि तथार्थ इति नास्ति विस्तरापेक्षा ॥ ॥ यच्चात्र 'साङ्ख्ययोगसंज्ञे अस्मिञ्जगति द्विविधे द्विप्रकारे निष्ठे विद्येते' इति व्याख्याय 'गीतानुसारेण द्वे एवैते निष्ठे, ते चान्योन्यनिरपेक्षे । न ह्येकस्या अपराऽङ्गम्' इत्युक्तम्; तत्तुच्छमेव । ''नास्त्यकृतः कृतेन'' [मुं.उ.१।२।१२] ''विविदिषन्ति यज्ञेन–'' [बृ.उ.४।४।२२] इत्यादिश्रुतिविरोधात्, 'यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि' [१८।५] 'योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये ।' [५।११] 'कर्मजं बुद्धियुक्ता हि' [२।५१] इत्यादितदनुगामिगीतावचोव्याकोपाच्च । निष्ठाद्वयकल्पनं च मूलगतैकवचनविरोधादेव पराहृतम् । पराक्रान्तं च तद्विषये **मधुसूदनसरस्वतीनीलकण्ठ**प्रभृतिभिरिति नाधिकं प्रपञ्च्यते ।

—अभिनवगीता ।

ज्ञानं कर्म च द्वयं श्रुत्वा स्वयमेवानुष्ठास्यति, अन्येषां तु भिन्नपुरुषानुष्ठेयतां वक्ष्यामीति मतं भगवतः कल्प्येत, तदा रागद्वेषवानप्रमाणभूतो भगवान् कल्पितः स्यात्। तच्च अयुक्तम्। तस्मात् कयाऽपि युक्त्या न समुच्चयो ज्ञानकर्मणोः ॥ ३ ॥

२ **आ. शां. व्या.**— समुच्चयविरोधितया प्रश्नं व्याख्याय तद्विरोधित्वेनैव प्रतिवचनमुत्थापयति— **प्रश्ने**ति । येयं व्यवहारभूमिरुपलभ्यते तत्र ये त्रैवर्णिका ज्ञानं कर्म वा शास्त्रीयमनुष्ठातुमधिक्रियन्ते, तेषां द्वयी स्थितिर्मया प्रोक्तेति पूर्वार्धं योजयति— **लोकेऽस्मिन्नि**ति । स्थितिमेव व्याकरोति— **अनुष्ठेये**ति । पूर्वं प्रवचनप्रसङ्गं प्रदर्शयन् प्रवक्तारं विशिनष्टि— **सर्गादावि**ति । प्रवचनस्यायथार्थत्वशङ्कां वारयति— **सर्वज्ञेने**ति। अर्जुनस्य भगवदुपदेशयोग्यत्वं सूचयति— **अनघे**ति । निर्धारणार्थे तत्रेति सप्तमी । ज्ञानं परमार्थवस्तुविषयं, तदेव योगशब्दितं युज्यतेऽनेन ब्रह्मणेति व्युत्पत्तेस्तेन । निष्ठेत्यनुवर्तते। उक्तज्ञानोपायमुपदिदिक्षुः साङ्ख्यशब्दार्थमाह— **आत्मे**ति। तेषामेव कर्मनिष्ठत्वं व्यावर्तयति— **ब्रह्मचर्यै**ति। तेषां जपादिपारवश्येन श्रवणादिपराङ्मुखत्वं पराकरोति— **वेदान्ते**ति। उक्तविशेषणवतां मुख्यसन्न्यासित्वेन फलावस्थत्वं दर्शयति— **परमहंसे**ति। कर्म वर्णाश्रमविहितं धर्माख्यं, तदेव युज्यतेऽनेनाभ्युदयेनेति योगः, तेन निष्ठा कर्मिणां प्रोक्तेत्यनुषङ्गं दर्शयन्नाह— **कर्मैवे**त्यादिना । एवं प्रतिवचनवाक्यस्थान्यक्षराणि व्याख्याय तस्यैव तात्पर्यार्थं कथयति— **यदि चे**ति। इष्टस्यापि दुर्बोधत्वमाशङ्क्याऽऽह— **उक्त**मिति । ज्ञानस्यापि मूलविकलतया विभ्रमत्वमाशङ्क्याऽऽह— **वेदेष्वि**ति। तस्याशिष्यत्वबुद्ध्याऽन्यथाकथनमित्याशङ्क्याह— **उपसन्नाये**ति । तथापि तस्मिन्नौदासीन्यादन्यथोक्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— **प्रियाये**ति । ब्रवीति च भिन्नपुरुषकर्तृकं निष्ठाद्वयं, तेन समुच्चयो भगवदभीष्टः शास्त्रार्थो न भवतीति शेषः । नन्वर्जुनस्य प्रेक्षापूर्वकारित्वाज्ज्ञानकर्मश्रवणानन्तरमुभयनिर्देशानुपपत्त्या समुच्चयानुष्ठानं सम्पत्स्यते, तद्व्यतिरिक्तानां तु ज्ञानकर्मणो र्भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वं श्रुत्वा प्रत्येकं तदनुष्ठानं भविष्यतीति भगवतो मतं कल्प्यते, तस्यार्जुनेऽनुरागातिरेकादितरेषु च तदभावादिति तत्राऽऽह— **यदि पुन**रिति। अप्रमाणभूतत्वमनाप्तत्वम् । न च भगवतो रागादिमत्त्वेनानाप्तत्वं युक्तं 'समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तम्' [१३।२७] इत्यादिविरोधादित्याह— **तच्चे**ति । निष्ठाद्वयस्य भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वनिर्देशफलमुपसंहरति— **तस्मा**दिति ॥ ३ ॥

३ **रा. भा.**— पूर्वोक्तं न सम्यगवधृतं त्वया, पुरा ह्यस्मिन् लोके विचित्राधिकारिसम्पूर्णे द्विविधा निष्ठा ज्ञानकर्मविषया यथाधिकारमसङ्कीर्णैव मयोक्ता; नहि सर्वो लौकिकः पुरुषः सञ्जातमोक्षाभिलाषस्तदानीमेव ज्ञानयोगाधिकारे प्रभवति, अपित्वनभिसंहितफलेन केवलपरमपुरुषाराधनरूपेण अनुष्ठितेन कर्मणा विध्वस्तस्वान्तमलोऽव्याकुलेन्द्रियो ज्ञाननिष्ठायामधिकरोति 'यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम्। स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः [१८।४६] इति परमपुरुषाराधनैकवेषता कर्मणां वक्ष्यते; इहापि 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] इत्यादिना अनभिसंहितफलं कर्मानुष्ठेयं विधाय तेन विषयव्याकुलतारूपमोहादुत्तीर्णबुद्धेः 'प्रजहाति यदा कामान्' [२।५५] इत्यादिना ज्ञानयोग उदितः। अतः साङ्ख्यानामेव ज्ञानयोगेन स्थितिरुक्ता। योगिनां तु कर्मयोगेन। सङ्ख्या बुद्धिः, तद्युक्ताः साङ्ख्याः आत्मैकविषयया बुद्ध्या युक्ताः साङ्ख्याः। अतदर्हाः कर्मयोगाधिकारिणो योगिनः, विषयव्याकुलबुद्धियुक्तानां कर्मयोगेऽधिकारः; अव्याकुलबुद्धीनां तु ज्ञानयोगेऽधिकार उक्त इति न किञ्चिदिह विरुद्धं, नापि व्यामिश्रमभिहितम् ॥ ३ ॥

४ **वे. ता. चं.**— एवमसङ्कीर्णरूपे वाक्ये बुभुत्सिते पूर्वोक्तस्यैवासङ्कीर्णरूपतां प्रकटयन् श्रीभगवानुवाच— **लोकेऽस्मिन्नि**ति । 'मया प्रोक्ता' इति निर्देशात्काका च फलितमाह— **पूर्वोक्त**मिति। 'अस्मिन् लोके' इत्यस्य प्रकृतोपयोगितात्पर्यमाह— **विचित्राधिकारिसम्पूर्णे** इति । तेन ज्ञानयोगकर्मयोगयोरधिकारिभेदसम्भवः, परस्परविरुद्धानामपि धर्माणां प्रतिनियताधिकारिविषयत्वव्यवस्थापकवर्णाश्रमदेशकालकामनानिमित्तादिदृष्टान्तश्च सूचितः । अनघशब्देनाप्येतदेवाभिप्रेतम् । यथाऽस्मिन् लोकेऽनघतया त्वमपवर्गसाधनेऽधिकरोषि, इतरे तु काम्यादौ, तद्वदनघमात्रस्य कर्मयोगेऽधिकारः, अनघतराणां तु ज्ञानयोग इति संसारदाहज्वरचिकित्सकस्य सर्वज्ञस्य भिषजस्तत्तदवस्थोचितोऽयमुपदेशः । 'प्रोक्ता' इत्यस्य सोपसर्गस्याभिप्रेतमाह— **यथाधिकार**मिति । अधिकारानतिलङ्घनमत्र प्रकर्षः। द्वैविध्यमात्रस्य ज्ञातत्वात्तदुक्त्यभिप्रेतमाह— **असङ्कीर्णैवे**ति । **मये**ति तत्तदधिकारिभेदवेदिना तत्तद्धितकामेनास्पृष्टभ्रमविप्रलम्भप्रमादाशक्तिगन्धेनेत्यर्थः ।

ज्यायसि ज्ञानयोगे तिष्ठति कर्मयोगः कथमाद्रियेत ? इत्यत्राह— **नही**ति । मोक्षाभिलाषे जातेऽपि जन्मान्तरशतपुन-

रितमृदितकषायाणां केषाञ्चिदेव तदानीमेव ज्ञानयोगाधिकारः, तथा दर्शनात्; ततः शक्ताशक्तविषयतया ज्ञानकर्मयोगयोर्व्यवस्थेति भावः। नन्वशक्तानां कदाचिदपि ज्ञानयोगाधिकारो न स्यात्, तच्छक्तिहेतुतयोक्तस्य कर्मयोगानुष्ठानस्य तत्प्रातिकूल्यचोद्यस्थितेरित्यत्राह— **अनभिसंहितेति**। सर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वकारुण्यादिविशिष्टभगवदनुग्रहरूपादृष्टद्वारा ज्ञानहेतुत्वाय परमपुरुषाराधनरूपतोक्तिः। व्याकुलेन्द्रियत्वं हि ज्ञाननिष्ठाविरोधि, तच्च स्वान्तमलमूलम्, तदप्यनादिपुण्यपापरूपदुष्कर्ममूलरजस्तमोमयम्; तच्च सत्त्वोन्मेषहेतुभूतैवंविधकर्मनिबर्हणीयम्; अतो ज्ञाननिष्ठाहेतुभूतशान्तिहेतुत्वात्तदनुकूल एव कर्मयोग इत्युक्तं भवति। "धर्मेण पापमपनुदति" [तै. ना. उ. ६।५०] इत्यादिकमिहाभिप्रेतम्, अनभिसंहितफलत्वं पूर्वमेवोक्तमिति कृत्वा केवलपरमपुरुषाराधनवेषतायां कर्मणैव सिद्धिप्राप्तौ च वक्ष्यमाणं दर्शयति— **यत** इति। प्रोक्तशब्दनिर्दिष्टं अव्यामिश्राभिधानं अनभिसंहितफलत्वोक्तिं च व्यनक्ति— **इहापी**ति। 'यदा ते मोहकलिलं' 'श्रुतिविप्रतिपन्ना ते' [२।५२–५३] इत्याद्यर्थं स्मारयति— **विषये**ति। आभिप्रायिकमवधारणं व्यञ्जयन्नुत्तरार्धं व्याचष्टे— **अतः साङ्ख्यानामेवे**ति। साङ्ख्यशब्दस्यात्र सिद्धान्तविशेषनिष्ठपरत्वं व्युदस्यति— **साङ्ख्यबुद्धि**रित्यादिना। अतदर्हा इत्यशक्तिविषयत्वं सूचितम्। **कर्मयोगाधिकारिण** इति। योगिशब्दस्थो योगो ह्यत्र कर्मयोगः; प्रत्ययार्थः सम्बन्धश्चात्र तद्योग्यतारूप इत्यर्थः। अतदर्हत्वं तदर्हत्वं च विशदयन् विरोधशङ्कापरिहारस्य फलितत्वेनाव्यामिश्राभिधानमुपसंहरति— **विषये**ति॥ ३॥

५ आ. मा. भा.— ज्यायस्त्वेऽपि बुद्धेराधिकारिकत्वात् त्वं कर्मण्यधिकृत इति तत्र नियोक्ष्यामीत्याशयवान्भगवानाह— लोक इति। द्विविधा अपि जनाः सन्ति, गृहस्थादिकर्मत्यागेन ज्ञाननिष्ठाः सनकादिवत्; तत्स्था एव ज्ञाननिष्ठाश्च जनकादिवत्; मद्धर्मस्था एवेत्यर्थः। साङ्ख्यानां ज्ञानिनां सनकादीनाम्। योगिनामुपायिनां जनकादीनाम्। ज्ञाननिष्ठा अप्याधिकारिकत्वादीश्वरेच्छया लोकसङ्ग्रहार्थत्वाच्च ये कर्मयोग्या भवन्ति तेऽपि योगिनः। निष्ठा स्थितिः। त्वं तु जनकादिवत् सकर्मैव ज्ञानयोग्यः; न तु सनकादिवत्त्यागेनेत्यर्थः। सन्ति हीश्वरेच्छयैव कर्मकृतः प्रियव्रतादयोऽपि ज्ञानिन एव। तथा ह्युक्तम्— 'ईश्वरेच्छया विनिवेशितकर्माधिकारः' [भाग. ५।१।२३] इति॥ ३॥

६ ज. प्र. दी.— एवं चेत्प्रश्नस्तर्हि कथं परिहारवाक्यं सङ्गच्छते? तत्र निष्ठाद्वैविध्यकथनात्, इत्यतस्तदभिप्रायं वदन् अवतारयति— **ज्यायस्त्वेऽपी**ति। बुद्धिः काम्यकर्मणो ज्यायसीति यदुक्तं तत्तथैव; तथापि त्वां तत्र वैकल्पिके युद्धादिकर्मणि प्रेरयामि, कुतः? आधिकारिकत्वात्; त्वं कर्मण्यपि विक्षेपकारिण्यपि वैकल्पिकेऽधिकृत इति कृत्वा। अयमत्रोत्तरक्रमः— आश्रमत्रयविहितानि यज्ञादीनि युद्धादीनि च न शुद्धकाम्यानि; किन्तु कर्तुरिच्छया स्वर्गाद्यर्थानि ज्ञानाद्यर्थानि च भवन्ति; अतो बुद्धेः काम्यकर्मणो जायस्त्वेऽपि युद्धस्य बुद्ध्यर्थत्वसम्भवात्तत्र नियोगो नानुपपन्नः। यतिधर्मान्विना किमेतेन नियोगेन? इति चेत्, अनधिकारिणामेव यत्याश्रमस्वीकाराधिकारः, नाधिकारिकाणाम्। तैर्गृहस्थाद्याश्रममपरित्यज्यैव तद्विहितानि कर्माणि निष्कामतयाऽनुष्ठेयानीतीश्वरनियमात्; तव चाधिकारिकत्वादिति। 'स्वराद्यन्तोपसृष्टाच्च' इति कात्यायनवचनमनित्यम्। अत एव न पाणिनिरभाणीत। अयमाशयः- श्लोकात्कथं लभ्यते इत्यतो व्याचष्टे— **द्विविधा अपी**ति। निष्ठा द्विविधेति व्याख्याने क्रमेणैकस्यैव पुरुषस्य तत्सम्भवान्नोक्तोऽभिप्रायो लभ्यत इत्येवं व्याख्यातम्। न केवलमेकविधाः साङ्ख्या एवेत्यपेरर्थः। द्वैविध्यमेव सोदाहरणमाह— **गृहस्थादी**ति। यत्याश्रमपरिग्रहेणेत्यपि ग्राह्यम्। ज्ञाननिष्ठाः यत्याश्रमविहितैरेव कर्मभिर्ज्ञानसाधनैर्युक्ताः सनकादिभिस्तुल्यं वर्तन्त इति **सनकादिवत्**। एवं जनकादिवदित्यपि। तत्स्था एव गृहस्थाद्याश्रमस्था एव तद्धर्मैर्युद्धादिभिर्ज्ञानसाधनैर्युक्ताः द्विविधा अपि जनाः सन्तीत्युक्ते कर्ममार्गस्था ज्ञानमार्गस्थाश्चेति द्वैविध्यं प्रतीयते, तन्निवृत्त्यर्थमाह— **मद्धर्मे**ति। ज्ञानमार्गस्था एव ततश्च मद्धर्मस्था एव जना द्विविधा अपि सन्तीत्यन्वयः। तत्कथमित्याकाङ्क्षायामुत्तरं वाक्यद्वयम्। **साङ्ख्यानां योगिना**मिति पदद्वयमन्यथाप्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे— **साङ्ख्याना**मिति। सम्यक् ख्यातिर्ज्ञानं सङ्ख्या, तत्र भवाः साङ्ख्याः; तेषां ज्ञानिनां, ज्ञाननिष्ठानामित्यर्थः। ननु जनकादयोऽपि ज्ञाननिष्ठास्तत्कथं योगिन इत्यत आह— **ज्ञाननिष्ठा अपी**ति। कर्मयोग्या गृहस्थादिकर्मयोग्याः। साङ्ख्ययोगशब्दौ प्रसिद्धार्थौ किं न स्यातामित्यतो मुक्तिवचनादिति भावेनाह— **निष्ठेति,** स्थितिः; स्वरूपेणेति शेषः। अस्त्वेवं श्लोकार्थः; तथाप्याधिकारिकत्वादित्यादिकं अत्र न श्रूयत इत्यतोऽध्याहृत्याह— **त्वं त्वि**ति। सकर्मा गृहस्थादिकर्मवान्। भवेदिदं व्याख्यानं यदि ते जनाः प्रमिताः स्युर्येषां ज्ञाननिष्ठानामपि गृहस्थादिकर्मस्वेवाधिकारः, न यत्याश्रमकर्मसु। जनकादयस्तु यत्याश्रमं नानुष्ठितवन्त इत्येव प्रमितम्, न तु तत्रानधिकार इति तत्राह— **सन्ति ही**ति। विनिवेशितः कर्माधिकारो गृहस्थकर्माधिकारो यस्मिन्स तथोक्तः। प्रियव्रतो हि यत्याश्रमं स्वीचिकीर्षुराधिकारिकत्वयुक्त्या हिरण्यगर्भेण निवारित इत्यनेनोच्यते॥ ३॥

७ ह. पै. भा.— लोक इति। लोकेऽस्मिन् शास्त्रानुष्ठानाधिकृतेषु पुरुषेषु द्विविधा द्विप्रकारा निष्ठा स्थितिरनुष्ठेयतात्पर्यं पुरा पूर्वं सर्गादौ प्रजाः सृष्ट्वा तासामभ्युदयनिःश्रेयसप्राप्तिसाधनं

वेदार्थसम्प्रदायं कुर्वता पुरा प्रोक्ता मया सर्वज्ञेनेश्वरेणानघापाप ! । का निष्ठा द्विविधा ? इत्यत आह— तत्र ज्ञानमेव योगस्तेन साङ्ख्यानामात्मविषयविवेकज्ञानवतां निष्ठा प्रोक्ता । कर्मयोगेन कर्मैव योगः, अनेन कर्मयोगेन कर्मिणां कर्मनिष्ठा प्रोक्तेत्यर्थः ॥ ३ ॥

८ वें. व्र. गि.— अत्रानुरूपं प्रतिवचनं श्रीभगवानुवाचेति। मदुक्तं न त्वया सम्यगवगतम्। मया हि ज्ञानकर्मयोगाख्यं परस्परनिरपेक्षतया स्वतन्त्रं मोक्षसाधनद्वयं नोक्तम्; किन्तु साक्षान्मोक्षसाधनं ज्ञानं तदपेक्षितचित्तशुद्धिजनकत्वेन तदङ्गभूतं कर्म चोक्तम्; अतः साङ्गप्रधानविषयिण्येकैव ज्ञाननिष्ठा मुमुक्षुणाऽनुष्ठेया; तत्र त्वधिकारिभेदात् प्रकारद्वयमस्ति– जन्मान्तरसुकृतवशात्स्वतः शुद्धान्तःकरणस्य साक्षाज्ज्ञान एव स्थितिः, अतथाभूतस्य तु चित्तशुद्धिपर्यन्तं ज्ञानाङ्गे कर्मणि स्थितिरिति। तव तु ज्ञानोपदेशमात्रार्था चित्तशुद्धिः, न तूपदिष्टज्ञानस्याप्रतिबद्धसाक्षात्कारत्वपर्यन्तेति तावत्पर्यन्तं कर्मैव स्ववर्णाश्रमविहितं त्वया कार्यमित्युक्तम्। अतो बुद्धेर्ज्यायस्त्वेऽपि क्षत्त्रधर्मे त्वां नियोजयामीति भगवतोऽभिप्रायः। तदेतस्मिन्नर्थे श्लोकं नियोजयामः–लोक इति।

अस्मिन् अधिकारित्वेनाभिमते लोके शुद्धाशुद्धान्तःकरणभेदेन द्विविधे जने द्विविधा ज्ञानकर्मरूपप्रकारद्वयवती निष्ठा स्थितिर्मया पुरा पूर्वाध्याये प्रोक्ता। ते एव द्वे विधे दर्शयति–ज्ञानयोगेनेति। चित्तशुद्ध्या ज्ञानभूमिकामारूढाः साङ्ख्याः, तेषां ज्ञानयोगेन ज्ञानमेव योगः श्रेयःप्राप्त्युपायः तेन निष्ठा-तत्परत्वमित्यर्थः। योगिनां चित्तशुद्ध्युपायभूतकर्मयोगाधिकारिणां कर्मयोगेन कर्मरूपेणैव श्रेयःप्राप्त्युपायेन निष्ठेति। एवं द्विविधा निष्ठोक्ता।

नन्वहं शुद्धचित्तोऽस्मि, न वा ?; आद्ये मां प्रति कर्मोपदेशायोगः, अन्त्ये त्वधिकाराभावाज्ज्ञानोपदेशानुपपत्तिरित्याशङ्क्योक्तम्– अनघेति। अत्र 'अनघ' इत्यनेन ज्ञानोपदेशाधिकारार्था दैवासुरसम्पद्विभागाध्याये वक्ष्यमाणा सत्त्वशुद्धिरुच्यते। तेन च कर्मोपदेशनिमित्तं 'यदा ते मोहकलिलम्' [२।५२] इति पूर्वोक्तमपरोक्षसाक्षात्कारप्रतिबन्धकबुद्धिकालुष्यं ज्ञापितम्, अतो नोक्तदोष इति भावः। निष्ठेत्येकवचनेन च कर्मज्ञानविषयकनिष्ठयोर्न पृथक्स्वातन्त्र्यं, गुणप्रधानयोस्तदयोगात्, किन्त्वैक्यमेव; वक्ष्यते हि— 'एकं साङ्ख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति' [५।५] इतीत्ययमर्थः सूचितः। 'पुरा प्रोक्ता' इत्यनेन 'व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेह कुरुनन्दन !' [२।४१] इति पूर्वाध्यायोक्तं कर्मज्ञानयोरङ्गाङ्गिभावप्रयुक्तमेकत्वं स्मार्यते ॥ ३ ॥

९ व० त० दी०— अत्रोत्तरं श्रीभगवानुवाच— लोकेऽस्मिन्निति। पूर्वोक्तं त्वया सम्यक् नावधृतं, यतः अस्मिन् लोके द्विविधा निष्ठा मया पुरा प्रोक्ता; ये तु साङ्ख्यास्तेषां ज्ञानयोगेन सर्वत्यागरूपा स्थितिरुक्ता, ये चोक्तयोगाधिकारिणस्तेषामुक्तविधकर्मयोगेनेति। स्वस्वाधिकारानुसारेणैव सर्वं योग्यमिति न बुद्धिव्यामोहः कार्यः। अधिकारभेदस्तु सर्वाभिमतोऽत एव कचिज्ज्ञानं कचिद्भक्तिरिति स्वतः पुरुषार्थहेतवः। एवं मोक्षोपायाः 'योगो ज्ञानं च भक्तिश्च' इत्युक्ताः ॥ ३ ॥

१० पु. अ. त.— एवमर्जुनस्य मोहापगमार्थं प्रश्नोत्तरमाह कृष्णः— लोकेऽस्मिन्निति। हे अनघ निष्पाप ! मद्वाक्यश्रवणयोग्य ! मया अस्मिँल्लोके प्रवृत्तिनिष्ठे द्विविधा निष्ठा पुरा पूर्वं तवाग्रे भक्त्यधिकारसिद्ध्यर्थं प्रोक्ता, न तु स्वदर्थमिति भावः। द्विविधत्वमेव स्पष्टयति— ज्ञानयोगेनेति। साङ्ख्यानां ज्ञानयोगेन, साङ्ख्यानां सर्वत्र भगवदात्मज्ञानवतां ज्ञानयोगेन ब्रह्मनिष्ठोक्ता। योगिनां योगेन भगवदुपासकानां कर्मयोगेन ब्रह्मनिष्ठोक्ता। तयोः स्वरूपज्ञानार्थं निष्ठाद्वयमुक्तं, न तु त्वदर्थमित्यर्थः ॥ ३ ॥

११ नी० भा० दी०— अत्रोत्तरं श्रीभगवानुवाच— लोकेऽस्मिन्निति। पुरा पूर्वाध्याये मया निष्ठा एकैव प्रोक्ता, परन्तु सा द्विविधा द्विप्रकारा, एकस्या एव ब्रह्मनिष्ठायाः प्रकारद्वयमुक्तमधिकारिभेदेन; न तु ब्रह्मप्राप्तये परस्परनिरपेक्षमार्गद्वयमुक्तमिति भावः। हेऽनघ विशुद्धान्तःकरण ! मद्वचनस्यार्थं सम्यगालोचयेत्यर्थः। तदेव प्रकारद्वयमाह– ज्ञानयोगेनेति। साङ्ख्यानां प्रकृतिपुरुषयोर्विविक्तत्वं जानतामात्मानात्मविवेकज्ञानवताम्। ज्ञानार्थं युज्यते इति ज्ञानयोगः ज्ञानोपायो वेदान्तश्रवणमनननिदिध्यासनात्मकः, तेन ज्ञानयोगेन। ब्रह्मणि निष्ठां परिसमाप्तिं साङ्ख्याः प्राप्नुवन्तीत्यर्थः। योगिनां 'सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते' [२।४८] इत्युक्तलक्षणयोगवतां कर्मयोगेन सन्ध्योपासनादिनिर्विकल्पसमाध्यनुष्ठानान्तमिह कर्मयोगपदार्थः, तेन योगिनो ब्रह्मनिष्ठां प्राप्नुवन्तीत्यर्थः।

अयं भावः— इह जन्मनि जन्मान्तरे वा ईश्वरप्रीत्यर्थमनुष्ठितैः कर्मभिर्विशुद्धसत्त्वो विवेकवैराग्यशमादिषट्कोपेतो मुमुक्षुः प्रत्यक्प्रवणचित्तः श्रवणमननाभ्यामेव कृतकृत्यो भवति। स चेत् श्रवणादेः प्रागसमाहितचित्तस्तर्हि निदिध्यासनमस्यापेक्षितम्। अत एव 'सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण' [ब्र.सू. ३।४।४७] इति सूत्रकृता निदिध्यासनस्य

पाक्षिकत्वमुक्तम् , सोऽयं साङ्ख्यमार्गः । तथा सर्वाणि कर्माणि परमगुरावर्पयन् श्रवणमननात्मकं विचारमन्तरेणैव केवलं श्रद्धामात्रात् प्रतीचो निर्विशेषब्रह्मरूपत्वं गुरुवाक्यतो निश्चित्यासम्भावनादिदोषरहित आचार्यान्निर्गुणब्रह्मोपास्तिप्रकारमधिगम्य कर्मच्छिद्रेषु समाध्यभ्यासं कुर्वन्निष्कलं प्रत्यगात्मस्वरूपं साक्षात्करोति, सोऽयं योगमार्गः ; तेन ऊहापोहकौशलं येषामस्ति ते साङ्ख्याः; येषां तन्नास्ति ते योगिन इति ।

अत इयं द्विप्रकारा निष्ठा ; न तु द्वे निष्ठे इति भ्रमितव्यम् । यथोक्तं वसिष्ठेन– 'द्वौ क्रमौ चित्तनाशस्य योगो ज्ञानं च राघव ! । योगो वृत्तिनिरोधो हि ज्ञानं सम्यगवेक्षणम् ॥ असाध्यः कस्यचिद्योगः कस्यचित्तत्त्वनिश्चयः । प्रकारौ द्वौ ततो देवो जगाद परमः शिवः' [यो. वा.   ] इति । चित्तादर्शनोपलक्षितस्य ब्रह्मसाक्षात्कारस्य द्वौ क्रमौ । चित्तादेर्मिथ्यात्वपक्षे ज्ञानमेव ; यथा रज्जूरगादिसम्यगवेक्षणेनैव नश्यति, तद्वत् । तस्य सत्यत्वपक्षे योग एव यथा सत्य उरगो मन्त्रादिना निरुद्धप्रचारः स्वयमेव नश्यति, तद्वच्चित्तमपि योगेन निरुद्ध्यमानं नश्यति ; तस्य निरन्वयोच्छेदस्तु प्रारब्धकर्मान्ते पक्षद्वयेऽपि तुल्य इति ॥ ३ ॥

अनात्मविदः कर्मयोगावश्यकत्वम् ।

न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते ।
न च सन्न्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ४ ॥

१ शां. भा.— यदर्जुनेनोक्तं कर्मणो ज्यायस्त्वं बुद्धेः, तच्च स्थितम्, अनिराकरणात् । तस्याश्च ज्ञाननिष्ठायाः सन्न्यासिनामेवानुष्ठेयत्वं, भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्ववचनात् । भगवत एवमेवानुमतमिति गम्यते, मां च बन्धकारणे कर्मण्येव नियोजयसीति विषण्णमनसमर्जुनं 'कर्म नारभे' इत्येवं मन्वानमालक्ष्य आह भगवान्— न कर्मणामनारम्भादिति । अथवा– ज्ञानकर्मनिष्ठयोः परस्परविरोधादेकेन पुरुषेण युगपदनुष्ठातुमशक्यत्वे सति इतरेतरानपेक्षयोरेवं पुरुषार्थहेतुत्वे प्राप्ते कर्मनिष्ठाया ज्ञाननिष्ठाप्राप्तिहेतुत्वेन पुरुषार्थहेतुत्वं, न स्वातन्त्र्येण ; ज्ञाननिष्ठा तु कर्मनिष्ठोपायलब्धात्मिका सती स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थहेतुरन्यानपेक्षा, इत्येतमर्थं प्रदर्शयिष्यन्नाह भगवान्— न कर्मणामिति । न कर्मणामनारम्भादप्रारम्भात् कर्मणां क्रियाणां यज्ञादीनामिह जन्मनि जन्मान्तरे वा अनुष्ठितानामुपात्तदुरितक्षयहेतुत्वेन सत्त्वशुद्धिकारणानां तत्कारणत्वेन च ज्ञानोत्पत्तिद्वारेण ज्ञाननिष्ठाहेतूनां 'ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात् पापस्य कर्मणः । यथाऽऽदर्शतलप्रख्ये पश्यत्यात्मानमात्मनि'[म.भा. १२।२०८।८]

---

१ अत्र नैष्कर्म्यपदप्रयोगहेतुमित्थं विवृणोति **वामनः**—

ज्ञानं न कर्मणः सिद्धिरिति सत्यमिदं वचः । तथापि कर्मभिश्चित्ते शुद्धे ज्ञानं प्रवर्तते ॥
कर्मणैव ज्ञानमिति वक्तुमेवं न युज्यते । अतो नैष्कर्म्यशब्देन तत्क्रमेणाभिधीयते ॥ इति ।

नव्यास्तु— ' कर्मणां बन्धकत्वं यथा न भवति, तथा युक्त्या तदनुष्ठानं नैष्कर्म्यम् ' इति वदन्ति । ' कर्मस्वासक्तित्याग एव सा युक्तिः ' इत्यपि तेषां मतम् । तत्र तदुक्तो नैष्कर्म्यशब्दस्यार्थ एवमुपपादयितुं शक्यः– ' निर्गतं कर्मत्वं बन्धहेतुत्वं येभ्यस्तानि निष्कर्माणि, तेषां भावो नैष्कर्म्यम् । कर्मशब्दो भावप्रधानो ज्ञेयः । तथा च प्रयोगः–' तत्रं सात्वतमाचष्ट नैष्कर्म्यं कर्मणां यतः । ' [भाग. १ । ३ । ८] इति ॥ परमत्र प्रष्टव्यास्ते– ज्ञानोदयादूर्ध्वमपि यावज्जीवं कर्माण्येवानुष्ठेयानीति गीतासिद्धान्त इति भवतामभिप्रेतम् । तथा च यदि ज्ञानोत्तरमेवानुष्ठेयानि कर्माण्यत्र प्रकृतानि, तर्हि किमित्यासक्तित्याग उपदिश्यते ? न हि ज्ञानिनः कर्मस्वासक्तिः सम्भवति; ज्ञानोदयात्प्रागेव तस्या विलीनत्वात् । तथा चोक्तं भगवतैव–' असक्तबुद्धिः सर्वत्र' [१८ । ४९] इत्यादीति । किञ्च– कीदृगसौ ज्ञानी भवतामभिमतो येनानुष्ठेयान्येव कर्माणि ? आत्मयाथात्म्यज्ञानसम्पन्नो वाऽन्यो वा कश्चित् ? नाद्यः–तस्य 'ज्ञानेनैकेन तृप्तस्य त्यक्तसङ्गस्य योगिनः । कर्तव्यं नास्ति विप्रेन्द्रा ! अस्ति चेत्तत्त्ववित्न च ॥ ' [लिं. पु. पू. ८६ । ६] इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां तस्य कर्मासम्भवप्रतिपादनात् ; इहापि 'तस्य कार्यं न विद्यते' [३।१७] इति व्यक्तमुक्तत्वाच्च । अन्य एव चेदलं विवादेन । आत्मयाथात्म्यज्ञानवत एव प्राज्ञैः कर्मासम्भवप्रतिपादनात् । एतेन–'कर्मत्यागमात्रेणैव सिद्धिः प्राप्या चेदश्माऽपि मोक्षं विन्देत ' इत्यपि निरस्तम् , अनुक्तोपालम्भनत्वात् । इदं तु तत्र वक्तव्यम्– यद्यश्माऽपि कर्मारम्भपूर्वकं तत्त्यागी स्यात् , यदि वा तस्य बन्धाभासोऽपि भवेत्तर्हि स मुच्येतैवेति वदतामस्माकं न किञ्चिद्धीयते; परमत्राचार्यचरणानुपहसद्भिर्भवद्भिरेव केवलमात्मा बालोपहास्यतामनायीत्यास्तां तावत् । — अविगीता ।

इत्यादिस्मरणात्, अनारम्भादननुष्ठानान्नैष्कर्म्यं निष्कर्मभावं कर्मशून्यतां ज्ञानयोगेन निष्ठां, निष्क्रियात्मस्वरूपेणैवावस्थानमिति यावत्; पुरुषो नाश्नुते न प्राप्नोतीत्यर्थः ।

२ आ. शां. व्या.— किमिति भगवता बुद्धेर्ज्यायस्त्वं 'ज्यायसी चेत्'[३।१] इत्यत्रोक्तमुपेक्षितमिति ? तत्राऽऽह— **यदर्जुनेने**ति । किञ्च ज्ञाननिष्ठायां सन्न्यासिनामेवाधिकारो भगवतोऽभिप्रेतोऽन्यथा तदीयविभागवचनविरोधादिति विभागवचनसामर्थ्यसिद्धमर्थमाह— **तस्याश्चे**ति । तर्हि विभागवचनानुरोधादर्जुनस्यापि सन्न्यासपूर्विकायां ज्ञाननिष्ठायामेवाधिकारो भविष्यति, नेत्याह— **मां चे**ति ; बुद्धेर्ज्यायस्त्वमुपेत्यापीति चकारार्थः । अर्जुनमालक्ष्य भगवानाहेति सम्बन्धः । अन्तरेणापि कर्माणि श्रवणादिभिर्ज्ञानावाप्तिर्भविष्यतीति परबुद्धिमनुरुध्य विशिनष्टि— **कर्मे**ति । विभागवचनवशादसमुच्चयश्चेदुभयोरपि ज्ञानकर्मणोः स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थहेतुत्वं, अन्यथा कर्मवज्ज्ञानमपि न स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थं साधयेदित्याशङ्क्य सम्बन्धान्तरमाह— **अथवे**ति । तर्हि ज्ञाननिष्ठाऽपि कर्मनिष्ठावन्निष्ठात्वाविशेषान्न स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थहेतुरिति समुच्चयसिद्धिरित्याशङ्क्याऽऽह— **ज्ञाननिष्ठा** त्विति । न हि रज्जुतत्त्वज्ञानमुत्पन्नं फलसिद्धौ सहकारिरूपेक्षमालक्ष्यते, तथेदमपि चोत्पन्नं मोक्षाय नान्यदपेक्षते तदाह— **अन्ये**ति । "यस्य वैतत्कर्म" [कौ. उ. ४।१८] इति श्रुताविव कर्मशब्दस्य क्रियमाणवस्तुविषयत्वमाशङ्क्य व्याचष्टे— **क्रियाणा**मिति । ताश्च नित्यनैमित्तिकत्वेन विभजते— **यज्ञादीना**मिति । अस्मिन्नेव जन्मन्यनुष्ठितानां कर्मणां बुद्धिशुद्धिद्वारा ज्ञानकारणत्वे ब्रह्मचारिणां कुतो ज्ञानोत्पत्तिर्जन्मान्तरकृतानां वा कर्मणां तथात्वे गृहस्थानामैहिकानि कर्माणि न ज्ञानहेतवः स्युः ? इत्याशङ्क्यानियमं दर्शयति— **इहे**ति । नेमानि सत्त्वशुद्धिकारणान्युपात्तदुरितप्रतिबन्धादित्याशङ्क्याऽऽह— **उपात्ते**ति । तर्हि तावतैव कृतार्थानां कुतो ज्ञाननिष्ठाहेतुत्वं ? तत्राऽऽह— **तत्कारणत्वेने**ति । कर्मणां चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञानहेतुत्वे मानमाह— **ज्ञान**मिति । अनारम्भशब्दस्योपक्रमविपरीतविषयत्वं व्यावर्तयति— **अननुष्ठाना**दिति । निष्कर्मणः सन्न्यासिनः कर्म ज्ञानं नैष्कर्म्यमिति व्याचष्टे— **निष्कर्मे**ति । कर्माभावावस्थां व्यवच्छिनत्ति— **ज्ञानयोगेने**ति । तस्याः साधनपक्षपातित्वं व्यावर्तयति— **निष्क्रिये**ति ।

१ शां. भा.— 'न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते' इति वचनात्, तद्विपर्ययात्तेषामारम्भात् नैष्कर्म्यमश्नुत इति गम्यते । कस्मात् पुनः कारणात् कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं नाश्नुते इति ? उच्यते—नैष्कर्म्योपायत्वात् कर्मारम्भस्य । न हि उपायमन्तरेणोपेयप्राप्तिरस्ति । कर्मयोगोपायत्वं च नैष्कर्म्यलक्षणस्य ज्ञानयोगस्य, श्रुतौ इह च प्रतिपादनात् । श्रुतौ तावत् प्रकृतस्यात्मलोकस्य वेद्यस्य वेदनोपायत्वेन "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन" [बृ. उ. ४।४।२२] इत्यादिना कर्मयोगस्य ज्ञानयोगोपायत्वं प्रतिपादितम् । इहापि च 'सन्न्यासस्तु महाबाहो ! दुःखमाप्तुमयोगतः' [५।६] 'योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये' [५।११] 'यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम्' [१८।५] इत्यादि प्रतिपादयिष्यति । ननु च 'अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्त्वा नैष्कर्म्यमाचरेत्' [म.भा.१४।४६।१८] इत्यादौ कर्तव्यकर्मसन्न्यासादपि नैष्कर्म्यप्राप्तिं दर्शयति । लोके च कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यमिति प्रसिद्धतरम् । अतश्च नैष्कर्म्यार्थिनः किं कर्मारम्भेण ? इति प्राप्तम् ; अत आह— **न च सन्न्यसनादेवे**ति । नापि सन्न्यसनादेव केवलात् कर्मपरित्यागमात्रादेव ज्ञानरहितात् सिद्धिं नैष्कर्म्यलक्षणां ज्ञानयोगेन निष्ठां समधिगच्छति न प्राप्नोति ४

२ आ. शां. व्या.— कर्मानुष्ठानोपायलब्धा ज्ञाननिष्ठा स्वतन्त्रा पुमर्थहेतुरिति प्रकृतार्थसमर्थनार्थं व्यतिरेकवचनस्यान्वये पर्यवसानं मत्वा व्याचष्टे— **न कर्मणा**मिति । तद्विपर्ययमेव व्याचष्टे— **तेषा**मिति । उक्तेऽर्थे हेतुं पृच्छति— **कस्मा**दिति । जिज्ञासितं हेतुमाह— **उच्यत** इति । उपायत्वेऽपि तदभावे कुतो नैष्कर्म्यासिद्धिरित्याशङ्क्याऽऽह— **न ही**ति । ज्ञानयोगं प्रति कर्मयोगस्योपायत्वे श्रुतिस्मृती प्रमाणयति— **कर्मयोगे**ति । श्रौतमुपायोपेयत्वप्रतिपादनं प्रकटयति— **श्रुता**विति । यत्तु गीताशास्त्रे कर्मयोगस्य ज्ञानयोगं प्रत्युपायत्वोपपादनं तदिदानीमुदाहरति— **इहापि चे**ति । 'न कर्मणां' इत्यादिना पूर्वार्धं व्याख्यायोत्तरार्धं व्याख्यातुमाशङ्कयति— **नन्वि**ति । आदिशब्देन "शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः" [बृ. उ. ४।४।२३] "सन्न्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः" [मुं. उ. ३।२।६] इत्यादि गृह्यते । तत्रैव लोकप्रसिद्धिमनुकूलयति— **लोके चे**ति । प्रसिद्धतरम्- "यतो यतो निवर्तते ततस्ततो विमुच्यते । निवर्तनाद्धि सर्वतो न वेत्ति दुःखमण्वपि" [सं. शा. ३।३६४] इत्यादिदर्शनादिति शेषः । लौकिकवैदिकप्रसिद्धिभ्यां सिद्धमर्थमाह— **अतश्चे**ति । तत्रोत्तरत्वेनोत्तरार्धमवतार्य व्याकरोति— **अत आहे**त्यादिना । एवकारार्थमाह— **केवला**दिति । तदेव स्पष्टयति— **कर्मे**ति । उक्तमेव नञमनुकृष्य क्रियापदेन सङ्गतिं दर्शयति— **न प्राप्नोती**ति ॥४॥

३ रा. भा.— सर्वस्य लौकिकस्य पुरुषस्य मोक्षेच्छायां सञ्जातायां सहसैव ज्ञानयोगो दुष्कर इत्याह— नेति। न शास्त्रीयाणां कर्मणामनारम्भादेव पुरुषो नैष्कर्म्यं ज्ञाननिष्ठामाप्नोति; सर्वेन्द्रियव्यापाराख्यकर्मोपरतिपूर्विकां ज्ञाननिष्ठां न प्राप्नोतीत्यर्थः। न चारब्धस्य शास्त्रीयस्य कर्मणस्त्यागात्; यतोऽनभिसंहितफलस्य परमपुरुषाराधनविषयस्य कर्मणः सिद्धिरात्मनिष्ठा स्यात्; अतस्तेन विना तां न प्राप्नोति; अनभिसंहितफलैः कर्मभिरनाराधितगोविन्दैरविनष्टानादिकालप्रवृत्तानन्तपापसञ्चयैरव्याकुलेन्द्रियतापूर्विकाऽऽत्मनिष्ठा दुस्सम्पाद्या ॥ ४ ॥

४ वे. ता. चं.— ननु मोक्षेच्छैव हि कर्मयोगेऽपि पुरुषं प्रवर्तयति; सा यदि जाता, ततः किमव्यवहिते ज्ञानयोगे न प्रवर्तते? इति शङ्का 'न कर्मणाम्' इति श्लोकेन निराक्रियत इत्याह— **सर्वस्ये**ति। 'लौकिकस्य' इत्यनेन संसारलोकान्तर्गततया विषयव्याकुलेन्द्रियत्वमभिप्रेतम्। **सहसैवे**ति कर्मयोगमकृत्वेत्यर्थः। निषेधस्यान्यविषयत्वज्ञापनाय शास्त्रीयशब्दः। नैष्कर्म्यशब्दस्याननुष्ठानादिपरत्वे साध्याविशेषादिदोषः स्यात्, अतो निष्कर्मा निष्क्रान्तकर्मयोगः पर्यवसितकर्मयोगः ज्ञाननिष्ठ इत्यर्थः; तस्य भावो नैष्कर्म्यमित्यभिप्रायेणाह— **ज्ञाननिष्ठा**मिति। सन्न्यसनशब्दस्याप्यत्र 'कर्मणां' इत्यनेनैवान्वयं सन्न्यसनस्वभावादारब्धविषयत्वं तत एव सव्यसाचिनः समरजिहासावृत्तान्तं चाभिप्रेत्याह— **न चारब्धस्ये**ति। नैष्कर्म्यशब्दानुषङ्गेऽपि सम्भवति पुनः सिद्धिशब्देनाभिधानस्य तात्पर्यं व्यञ्जयति— **यत** इति। अनारम्भं सन्न्यसनं च सङ्कलय्याह— **अतस्तेन विने**ति। कारणभूतकर्माभावे कथं कार्यं स्यादिति भावः। पञ्चम्या हेतुपरत्वं निषेधान्वयेन तन्निषेध्यान्वयेन वा योज्यम्। पूर्वत्र कर्मयोगानारम्भे ज्ञानयोगासिद्धिः स्यादिति वाक्यार्थः; उत्तरत्र तु यत्कर्मयोगत्यागादेव ज्ञानयोगसिद्धिरित्यभिप्रेतम्, तदयुक्तम्, सा हि तेनैव जन्येति तात्पर्यम्। तदिमामुभयीमपि वाक्यवृत्तिमभिप्रेत्य श्लोकाभिप्रेतमर्थमाह— **अनभिसंहिते**ति। कर्मभिरित्यस्यानाराधितेत्यनेनान्वयः। एतेन 'अनाराधितगोविन्दा ये नरा दुःखभागिनः' इत्यादिकं स्मारितम्। अनभिसंहितफलकर्माभावे निश्श्रेयसौपयिकपरमपुरुषप्रीत्यभावः, तदभावाच्च पापसञ्चयानुपरमः, तेन च रजस्तमोमयमनोमलानपायः, ततश्च रागद्वेषादिदोषाणां दीर्घायुष्यम्, तेषु च जीवत्सु नेन्द्रियव्याकुलनाशान्तिः, बहिर्विषयव्याकुलेषु च तेषु न प्रत्यगर्थनिष्ठेति तादृशकर्मपरित्यागेन ज्ञाननिष्ठामनुनिष्ठासुः सप्तभूमस्य गोपुरस्य सप्तमं तलं प्रथमं चिकीर्षतीत्युपहास्य इति भावः ॥ ४ ॥

५ आ. मा. भा.—इतश्च नियोक्ष्यामीत्याह— न **कर्मणा**मिति॥ कर्मणां युद्धादीनामनारम्भेण नैष्कर्म्यं निष्कर्मतां काम्यकर्मपरित्यागेन प्राप्यत इति मोक्षं नाश्नुते। ज्ञानमेव तत्साधनं, न तु कर्माकरणमित्यर्थः। कुतः? पुरुषत्वात्। सर्वदा स्थूलेन सूक्ष्मेण वा पुरेण युक्तो ननु जीवः; यदि कर्माकरणेन मुक्तिः, स्यात् स्थावराणाम्। न चाकरणे कर्माभावान्मुक्तिर्भवेत, प्रतिजन्मकृतानामनन्तकर्मणां भावात्।

६ ज. प्र. दी.—न **कर्मणा**मिति। मोक्षस्य कर्मसाध्यत्वमुच्यत इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासायाह— **इतश्चे**ति। स्ववर्णाश्रमोचिते युद्धादाविति शेषः। प्रागाधिकारिकत्वात्त्वया कर्म कर्तव्यमित्युक्तम्; इदानीं कोऽपरो हेतुरुच्यते? इत्यतो व्याचष्टे— **कर्मणा**मिति। **अयमभिप्रायः**— कर्माणि न कार्याणीति वदन्प्रष्टव्यः किं ज्ञानं न मोक्षसाधनम्? अपितु कर्माकरणमेवेति मत्वा कर्माणि त्यज्यन्ते? उत ज्ञानं मोक्षसाधनं भवत्येव? किन्तु 'कर्मणा बध्यते जन्तुः'[म.भा.१२।२४१।७] इत्यादेः कर्माणि तत्प्रतिबन्धकानीति मत्वा। आद्येऽपि किं मोक्षस्य नैष्कर्म्यशब्दवाच्यत्वमात्रमाश्रित्येदमुच्यते? अथवा क्रियाकारकफलरूपस्य संसारस्य कर्मैव बीजम्?। अकरणे च बीजाभावात्संसारो न भविष्यतीति युक्तिमाश्रित्य आद्यस्येदं दूषणम् 'न कर्मणां' इति। नैष्कर्म्यशब्दस्यान्यथापि व्याख्यानात्राय इत्यर्थः। ततः किमित्यत आह— **ज्ञानमेवे**ति। उक्तमाक्षिप्य समाधत्ते- **कुत** इति। नैष्कर्म्यशब्दस्यान्यार्थतामङ्गीकृत्य कर्माकरणस्य मोक्षसाधनत्वनिराकरणे को हेतुः? इत्यर्थः। कथमस्य हेतुत्वं? इत्यतो व्याचष्टे— **सर्वदे**ति। प्रलयेऽपि सम्भवार्थं स्थूलेन सूक्ष्मेण वेत्युक्तम्। तथापि कथं हेतुत्वमित्यत आह— **यदी**ति। 'स्यात्' इत्यस्य पूर्वोत्तराभ्यां सम्बन्धः। 'स्थावराणां' इत्यनधिकृतोपलक्षणम्। ततश्चानादौ संसारेऽनधिकृतदेहस्य सम्भवेन मुक्तिप्रसङ्गादधुनाऽपि दृश्यमानस्य पुरुषत्वं न स्यादिति भावः। द्वितीयनिरासेऽप्यस्यैवार्थस्य तात्पर्यमाह — **न चे**ति। कर्माभावात् संसारबीजाभावात्। अत्र नैष्कर्म्यमिति मुक्तिनामैव, न तु परप्रमाणानुवादः। कुतो न भवतीत्यतोऽत्रापि पुरुषत्वादिति हेतुमभिप्रेत्याह— **प्रती**ति। जन्मनिजन्मनि कृतानामित्यर्थः। पुरुषत्वेनानादौ संसारेऽधिकृतानन्तजन्मसम्भवात्। तत्र कृतानामनन्तकर्मणां भावात्। किमकाकरणमात्रेण भवतीत्यर्थः।

५ आ. मा. भा.—न च सर्वाणि भुक्तानि एकस्मिञ्छरीरे बहूनि हि कर्माणि करोति । तानि चैकैकानि बहुजन्मफलानि कानिचित्; तत्र चैकैकानि कर्माणि भुञ्जन्प्राप्नोत्येव शेषेण मानुष्यम् । ततश्च बहुशरीरफलकर्माणीत्यसमाप्तिः । तच्चोक्तं 'जीवंश्चतुर्दशादूर्ध्वं पुरुषो नियमेन तु । स्त्री वाप्यनूनदशकं देहं मानुषमार्जते ॥ चतुर्दशोर्ध्वजीवीनि संसारश्चादिवर्जितः । अतोऽवित्वा परं देवं मोक्षाशा का महामुने' इति ब्राह्मे । यदि सादिः स्यात्संसारः पूर्वकर्माभावादतत्प्राप्तिः । अबन्धकत्वं त्वकामेनैव भवति । तच्च वक्ष्यते 'अनिष्टमिष्टं' [१८।१२] इति ।

६ ज. प्र. दी.— ननु पूर्वपूर्वशरीरकृतानि कर्माण्युत्तरोत्तरशरीरे भुक्तानि तत्कुतोऽनन्तकर्मणां भाव इत्यत आह— **न चेति** । कुतो नेत्यत आह— **एकस्मिन्निति** । हिशब्दो हेतौ । बहून्यपि भुज्यन्तां को दोष इत्यत आह— **तानि चेति**, तानि च कानिचिदिति सम्बन्धः; एकैकानीति प्रत्येकमित्यर्थः । ननु तथाविधान्यप्यनधिकृतजन्मभिर्भुक्तानीत्यत आह— **तत्र चेति** । तेषु कर्मसु भुञ्जन्भुञ्जानः । शेषेण कर्मशेषेण । मानुष्ये चाकरणमसम्भावितमित्याह— **ततश्चेति** । असमाप्तिर्भोगेन ; कर्मणामिति शेषः । सम्भावनामात्रेणेदमुक्तं, न तु प्रमितमित्यत आह— **तच्चोक्तमिति** । चतुर्दशवर्षात् । अनूनो दशको यस्येति विग्रहः । ह्रस्वदीर्घव्यत्ययेन चतुर्दशोर्ध्वजीवीनीति स्त्रिया विशेषणम् । **संसारश्चेति** कर्मणामनन्तत्वोपपादनम् । अतो भोगेन क्षयासम्भवात् । अवित्वा अविदित्वा । पुरुषशब्देनानादिदेहसम्बन्ध उक्तः, सोऽसिद्ध इत्यत आह— **यदीति** । अतत्प्राप्तिराकस्मिकस्य संसारस्याप्राप्तिः स्यात्, अतः पुरुषत्वं सिद्धमिति । ननु सन्तु प्राग्भवीयान्यनन्तकर्माणि, तथापि बन्धकानि कथं प्रेक्षावता क्रियेरन् ? न ह्यनन्तानि पापानि प्राक्तनानि सन्तीत्येतावताऽद्य क्रियन्त इत्यत आह— **अबन्धकत्वं त्विति** । कर्मणां बन्धाहेतुत्वं त्वकामनादिनैव भवति ; न त्वकरणेन, प्रत्यवायस्यैव प्राप्तेरित्यर्थः । अकामेनाबन्धकत्वं भगवत्सम्मतमिति भावेनाह— **तच्चेति** । **शङ्करस्तु** 'अकरणमसन्न सन्तं प्रत्यवायं जनयति ; " कथमसतः सज्जायेत " [छां. उ. ६।२।२] इति श्रुतेः, इत्यवादीत् । **तद्भास्करः** प्रत्यषेधीत् । द्रव्यविषया श्रुतिः "गुणस्त्वसतोऽपि जायते" इति । उभावपि स्थूलदृश्वानौ; न ह्यकरणमसत्, तथा सति करणप्रसङ्गात् । किन्त्वभावः, स च भाववत्तत्त्वमेवेति कथमकारणम् । गुणं प्रति कारणत्वे च द्रव्यकारणत्वं कुतो न भवेत् ? । ननु चात्रोपादानत्वस्य विवक्षितत्वादकारणस्य चाभावरूपतया सत्त्वेऽप्यत्र विवक्षितापादनत्वानुपपत्तेर्न प्रत्यवायजनकत्वमित्यभिप्राय इत्यत आह— **न हीति** ।

५ आ. मा. भा.— ननु निष्कामकर्मणः फलाभावान्मोक्षः स्मृतः । 'निष्कामं ज्ञानपूर्वं तु निवृत्तमिह चोच्यते । निवृत्तं सेवमानस्तु ब्रह्माभ्येति सनातनम्' इति मानवे [?] । अतस्तत्साम्यादकरणेऽपि भवतीत्यत आह—न चेति । सन्न्यासः काम्यकर्मपरित्यागः । 'काम्यानां कर्मणां' [१८।२] इति वक्ष्यमाणत्वात् । अकामकर्मणामन्तःकरणशुद्ध्या ज्ञानान्मोक्षो भवति । तच्चोक्तं 'कर्मभिः शुद्धसत्त्वस्य वैराग्यं जायते हृदि' इति भागवते [ ] । विरक्तानामेव च ज्ञानमुक्तम् 'न तस्य तत्त्वग्रहणाय साक्षाद्वरीयसीरपि वाचः समासन् । स्वप्ने निरुक्त्या गृहमेधसौख्यं न यस्य हेयानुमितं स्वयं स्यात्' [भाग. ५।११।३] इति । न तु फलाभावात् कर्माभावात् । अतो न कर्मत्याग एव मोक्षसाधनम् ।

६ ज. प्र. दी.— न ह्यत्रोपादानत्वं विवक्षितं, किन्तु निमित्तत्वमेवेत्युक्तम् । 'न च सन्न्यसनादेव' इति पुनरुक्तम्; अत्रापि कर्मसन्न्यसनस्य मोक्षसाधनत्वोक्तेरित्यत आह— **नन्विति** । 'निष्कामं ज्ञानपूर्वं च' इति मानवे [?] वाक्ये तावन्निष्कामकर्मणा मोक्षः स्मृतः । स चोपपत्त्यन्तरादर्शनान्निष्कामकर्मणः फलाभावादित्येव तत्रोपपत्तिरङ्गीकार्या ; यत एवं फलाभावस्यैव प्राधान्यम्, अतोऽकरणेऽपि फलाभावस्य साम्यान्मोक्षो भवत्येव । यत्प्राग्भवीयकर्मफलमुक्तं, निष्कामकरणपक्षेऽपि तत्समानम् । न च विनिगमने कारणाभावः ; आयासाभावस्य सत्त्वात् । न च प्रत्यवायप्राप्तिः, अमुमुक्षुविषयत्वसम्भवात् । अतो न कर्माणि करोमीति भावः । अनेन कथमस्य परिहारः ? इत्यत आह— **सन्न्यास** इति । तेन च निष्कामकर्मकरणमुपलक्ष्यत इति भावः । निष्कामकर्मकरणान्मोक्षं न प्राप्नोतीति । अतो न तत् प्रतिबन्दीग्रहणं युक्तमित्यनेनोक्तम् । तथा च स्मृतिविरोध इत्यतः स्मृतेरभिप्रायमाह— **अकामेति** । सकाशादिति शेषः, पुंसामिति वा । अकामकर्मभिरन्तःकरणशुद्धिद्वारा ज्ञानं जायत इत्येतत्कुतः ? इत्यत आह— **तच्चोक्तमिति** । नन्वत्र वैराग्यं जायत इत्युच्यते, न तु ज्ञानमिति तत्राह— **विरक्तानामेवेति** । प्रागपि वैराग्यद्वारेत्यभिमतमिति भावः । तथापि कथं विरोधपरिहारः ? गीतायामकामकर्मणां मोक्षसाधनत्वाभावावधारणात्; इत्यतस्तदभिप्रायमाह— **न त्विति** । फलाभावोपपत्तिकं कर्मणां मोक्षसाधनत्वं निषिद्ध्यते, न तु सर्वथाऽपीत्यर्थः । प्रतिबन्दीं मोचयति— **कर्माभावादिति** । अतः कर्माभावान्न मोक्ष इत्यर्थः । श्लोकतात्पर्यमुपसंहरति— **अत** इति ।

५ आ. मा. भा.— यत्याश्रमस्तु प्रायत्यार्थो भगवत्तोषणार्थश्च । अप्रयतत्वमेव हि प्रायो गृहस्थादीनाम्, इतरकर्मोद्योगात् । अप्रयतानां च न ज्ञानम्, तथा हि श्रुतिः "नाशान्तो नासमाहितः" [कठो. २।२३] इति । महांश्च यत्याश्रमे भगवतस्तोषः । तथा ह्याह— 'यत्याश्रमं तुरीयं तु दीक्षां मम सुतोषिणीम्' इति नारायणाष्टाक्षरकल्पे । आधिकारिकास्तु तथैव प्रायत्ये समर्थाः । स एव च महान्भगवतस्तोषः । तच्चोक्तम्— 'देवादीनामादिराज्ञां महोद्योगोऽपि भोगिनः । विष्णोश्चलति तद्योगोऽत्यतीव हरितोषणम्' इति पाद्मे ॥ ४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु यत्याश्रमो मोक्षसाधनत्वेन श्रुत्यादिप्रसिद्धः, तत्र चेयमेवोपपत्तिः । यत्तद्धर्माणां फलाभावः, अतस्तत्साम्यादकरणेऽपि मोक्षो भवतीत्येतच्छङ्कानिरासार्थं चोक्तं 'न च सन्न्यसनादेव' इति । एवं तर्हि श्रुत्यादिविरोध इत्यत आह— **यत्याश्रमस्त्विति** । प्रायत्यं प्रयतत्वमीश्वरे मनस्समाधानम् । यतेर्द्वारद्वयेन मोक्षसाधनत्वं श्रुत्यादेरभिप्रेतम् । फलाभावोपपत्तिकं तु गीतायां निवारितं, अतो न विरोध इति भावः । आश्रमान्तरेऽपि प्रायत्यसम्भवात्किं तदर्थं यत्याश्रमेण ? इत्यत आह— **अप्रयतत्वमेवेति** । इतरकर्मसु यजनादिषु । प्रायत्यं कथं मोक्षसाधनं ? इत्यतो व्यतिरेकमुखेनोपपादयति **अप्रयतानां चेति** । "प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात्" [कठो. २।२३] इति श्रुतिशेषः । अशान्तोऽभगवन्निष्ठः । असमाहितस्तत्र चित्तसमाधानरहितः । भगवत्तोषणस्याश्रमान्तरेऽपि सम्भवात्किं यत्याश्रमेण ? इत्यत आह— **महांश्चेति** । तुरीयं परमहंसाख्यम् । वाक्यशेषेणान्वयः । यत्याश्रम एव चेत्प्रायत्यं महान्भगवतस्तोषश्च तर्हि तद्रहितानामाधिकारिकाणां तदुभयाभावप्रसङ्ग इत्यत आह— **आधिकारिकास्त्विति** । तत्स्था अधिकारस्थाः । स **एव** अधिकार एव । तुष्यत्यनेनेति तोषः । समासान्तविधेरनित्यत्वादादिराज्ञामित्युक्तम् । यथोक्तं महाभाष्ये— 'शुच्यांपि तटाकानि' इति ॥ ४ ॥

७ ह. पै. भा.— घोरं कर्म न कर्तव्यमिति मन्यमानमर्जुनं प्रति कर्माधिकारिणा कर्म कर्तव्यमिति प्रतिपादयितुमाह— नेति । कर्मणामनारम्भादकरणान्नैष्कर्म्यं नैष्कर्म्यलक्षणामकर्त्रात्मज्ञानलक्षणां सिद्धिं पुरुषो नाश्नुते ; यथा ज्ञानाधिकारी ज्ञानेन । तर्हि सकलकर्मसन्न्यास एव पुरुषार्थस्तमनुतिष्ठामीति चेत्तदपि न नियतः । न च सन्न्यसनादेव कर्मत्यागमात्रादेव सिद्धिं नैष्कर्म्यलक्षणां सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— तत्र तावत् 'कर्मयोगेन योगिनाम्' [२।३] इत्यनेनोक्तामशुद्धचित्तस्य ज्ञानोत्पत्तिपर्यन्तां कर्मकर्तव्यतामुपपादयति 'न कर्मणां' इत्यादित्रयोदशभिः— नेति । कर्मणां "तमेतं वेदानुवचनेन"[बृ.उ. ४।४।२२] इत्यादिश्रुत्या ज्ञानार्थत्वेनोक्तानां अनारम्भादननुष्ठानात् । 'नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति' [२।४०] इत्यत्र परमेश्वरार्पणबुद्ध्या कर्मारम्भमात्रस्यापि सफलत्वोक्तेस्तदभिप्रायोऽयमनारम्भशब्दः । नैष्कर्म्यं सर्वकर्मशून्यत्वम्, ज्ञाननिष्ठामिति यावत् । नाश्नुते न प्राप्नोति । अनेन 'कर्मणामारम्भान्नैष्कर्म्यम्' इत्यन्वयोऽपि प्रदर्शितः । तथा चान्वयव्यतिरेकाभ्यां कर्मणां ज्ञानहेतुत्वमुक्तं भवति । ननु "त्यजतैव हि तज्ज्ञेयम्" इत्यादिश्रुत्या सर्वकर्मसन्न्यासस्यैव ज्ञानहेतुत्वं प्रतिपाद्यते, तत्कथमुच्यते 'न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यम्' इति ? इत्याशङ्क्याह— **न च सन्न्यसनादेवेति** । कर्मानुष्ठानजन्यचित्तशुद्धिं विना कृतात् केवलकर्मसन्न्यासमात्रात् सिद्धिं ज्ञानं न समधिगच्छति । चकारात्सन्न्यासं च न सम्यगधिगच्छति, चित्तशुद्धिरहितस्य सन्न्यासहेतुवैराग्यासम्भवादिति दर्शितम् ॥ ४ ॥

९ व० त० दी०— योगेऽन्तःकरणशोधकत्वं कर्मादेः संयोगपृथक्त्वन्यायेनैव निर्णीतं, अन्यथा त्रयाणां जिज्ञासा स्वतन्त्रा न कृता स्यात् । 'योगेन संसिद्धिर्ज्ञानेन भक्त्या चेति पुरुषार्थसाधनं' इति आप्तभाष्ये निर्णीतं, तेनात्र कर्मणामारम्भान्नैष्कर्म्यमोक्षसिद्धिरिति योगमतं द्रढयति— न कर्मणामनारम्भादिति । कर्माधिकारिणां त्वादृशानां कर्मसन्न्यसनात्साङ्ख्यादपि च न सिद्धिरित्याह— न चेति । जीवन्मुक्तिकैर्गुणैर्वा मुक्तेनापि देहवत्त्वेन कर्मकरणदर्शनात् ॥ ४ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं चेत्तदा मां प्रति कर्मकरणं किमाशयेनाज्ञप्तं ? इत्यत आह— **न कर्मणामिति** । कर्मणामनारम्भादकरणान्नैष्कर्म्यं कर्मादिरहितभावं भक्तिरूपं नाश्नुते न प्राप्नोतीत्यर्थः । अत्रायं भावः— कर्मस्वरूपज्ञानाभावे त्यागे न कोऽपि पुरुषार्थः सिद्ध्येत्, तस्माद्धेयत्वज्ञानार्थं तत्करणम् । अत एवारम्भ एवोक्तः, न त्वार्थं तत्करणमुक्तम् । स्वरूपाज्ञाने केवलं न भवतीत्याह— **न चेति** । सन्न्यसनादेव स्वरूपाज्ञानात् केवलत्यागेन सिद्धिं त्यागफलं न च समधिगच्छति सम्यक् न प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

११ नी० भा० दी०— अनयोः प्रकारयोरङ्गाङ्गिभावमाह— न कर्मणामिति । कर्मणां यज्ञादीनामनारम्भादननुष्ठानात् नैष्कर्म्यं ज्ञाननिष्ठां नाश्नुते न प्राप्नोति । "विविदिषन्ति यज्ञेन" [बृ. उ.४।४।२२] इति श्रुत्या यज्ञादीनां विद्याङ्गत्वेन विधानात् । ननु सन्प्रत्ययप्राधान्यात्कर्मणां विविदिषाङ्गत्वमत्र गम्यते, तेन विविदिषाया यज्ञादिना सिद्धायाम् "एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति" [बृ.उ.४।४।२२] इति श्रुतेः प्रव्रज्यारूपमेव नैष्कर्म्यमिह ज्ञाननिष्ठासाधनं ग्राह्यम् ; न ज्ञानम् । 'नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां' [१८।४९] इत्यादाविवात्र तद्ग्राहकस्य परमत्वविशेषणस्याभावात् । ननु कर्मयोगजनितचित्तशुद्ध्यभावे केवलात् सन्न्यासात् 'सिद्धिं समधिगच्छति' इति योजनायां विप्रकृष्टयोर्ज्ञानकर्मणोः समुच्चयासम्भवस्याभीष्टस्य सिद्धेः किमिति नैष्कर्म्यशब्देन निष्ठा गृह्यते ? इति चेत् , सत्यं; 'गुणैः कर्म कार्यते' इति वाक्यशेषान्नैर्गुण्यहेतुकं मुख्यं ज्ञानमेवेह नैष्कर्म्यपदार्थः, न तु प्रव्रज्या । "विविदिषन्ति यज्ञेन" इत्यत्रापि 'जिगमिषत्यश्वेन, जिघांसत्यसिना' इत्यादाविव तृतीयान्तस्य धात्वर्थेनैवान्वयादश्वादीनां गमनादाविव यज्ञादीनां वेदन एवान्वयो ज्ञेयः । "एतमेव" [बृ. उ. ४।४।२२] इति श्रुतिस्तु विविदिषासन्न्यासाभिप्रायेण प्रवृत्ता । "एतं वै तमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति" [बृ. उ. ३।५।१] इति ज्ञानपरिपाकार्थस्य जीवनमुक्तिसुखार्थस्य वा याज्ञवल्क्यादिभिरनुष्ठितस्य विद्वत्सन्न्यासस्यापि शास्त्रे दर्शनात् ।

असन्न्यासिनो ज्ञानमेव नोत्पद्यत इति प्राचामाग्रहो विक्षेपककर्मत्यागरूपसन्न्यासविषयः, न तु काषायपरिधानमात्रविषयः ; गार्गीव्याधवासिष्ठादीनामतथाविधानामपि ज्ञानोत्पत्त्यवगमात् ; इत्यास्तां तावत् । कर्मभिरशोधितचित्तस्य मन्दबुद्धे रागद्वेषादिग्रस्तस्यात्मानात्मविवेकद्वारा चित्तरोधद्वारा वा नैष्कर्म्यप्राप्तिर्नास्तीति पूर्वार्द्धार्थः । ननु 'अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्त्वा नैष्कर्म्यमाचरेत्' [ ]इति केवलात्कर्मसन्न्यासादपि नैष्कर्म्यसिद्धिः स्मर्यते, तत्कथमुच्यते 'न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं' अस्तीति ? तत्राह— न चेति । कर्मजचित्तशुद्ध्यभावे कृतादपि सन्न्यासान्न मोक्षसिद्धिः । उदाहृतस्मृतिस्तु चित्तशुद्धिपूर्वकसन्न्यासाभिप्राया । न हि रागादिग्रस्तसर्वभूतेभ्यः सर्वात्मनाऽभयं दातुमीष्टेऽतो युक्तमुक्तं 'न च सन्न्यसनादेव' इति ॥ ४ ॥

न हि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।
कार्यते ह्यवशः कर्म * सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥ ५ ॥

१ शां. भा.— कस्मात् पुनः कारणात् कर्मसन्न्यासमात्रादेव केवलात् ज्ञानरहितात् सिद्धिं नैष्कर्म्यलक्षणां पुरुषो नाधिगच्छति ? इति हेत्वाकाङ्क्षायामाह— न हीति । न हि यस्मात् क्षणमपि किञ्चित् कालं जातु कदाचित् कश्चित् तिष्ठति अकर्मकृत् सन् । कस्मात् ? कार्यते प्रवर्त्यते हि यस्मात् अवश एव अस्वतन्त्र एव कर्म सर्वः प्राणी प्रकृतिजैः प्रकृतितो जातैः सत्त्वरजस्तमोभिः गुणैः । अज्ञ इति वाक्यशेषः, यतो वक्ष्यति 'गुणैर्यो न विचाल्यते' [१४।२३] इति । साङ्ख्यानां पृथक्करणादज्ञानामेव हि कर्मयोगः, न ज्ञानिनाम् । ज्ञानिनां तु गुणैरचाल्यमानानां स्वतः चलनाभावात् कर्मयोगो नोपपद्यते । तथाच व्याख्यातं 'वेदाविनाशिनम्' [२।२१] इत्यत्र ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.—उक्तेऽर्थे बुभुत्सितं हेतुं वक्तुमुत्तरश्लोकमुत्थापयति— **कस्मादिति** । कस्मान्न कर्मसन्न्यासादेव सिद्धिमधिगच्छतीति पूर्वेण सम्बन्धः । कदाचित्क्षणमात्रमपि न कश्चिदकर्मकृत्तिष्ठतीत्यत्र हेतुत्वेनोत्तरार्धं व्याचष्टे— **कस्मादिति** । सर्वशब्दाज्ज्ञानवानपि गुणैरवशः सन्कर्म कार्यते, ततश्च ज्ञानवतः सन्न्यासवचनमनवकाशं स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **अज्ञ**

---

१ 'सम्यगनुष्ठितैः श्रवणमनननिदिध्यासनैः परं तत्त्वं विदितवद्भिः सम्पाद्यमानो ज्ञानफलभूतश्चतुर्थाश्रमो विद्वत्सन्न्यासः' इति शब्दार्थचिन्तामणिः । * अत्र नव्याः सर्वपदेन ज्ञानिनोऽज्ञानिनश्च मनुष्या गृह्यन्त इति मन्यन्ते, तन्न विचारचतुरम् । सर्वेषामपि सर्वदा कर्मकर्तृत्वे भगवदुपदिष्टायाः कर्मयोगविरोधिन्या ज्ञाननिष्ठाया निर्विषयत्वप्रसङ्गात्, 'उभावपीमौ पन्थानौ मोक्षदृष्ट्या स्वतन्त्रौ-तुल्यबलौ' इत्यादिस्वोक्तिविरोधाच्च । ज्ञानिनां कर्मयोगानुपपत्तिश्च भाष्यकारैरेवात्रान्यत्र च सुदृढं प्रतिपादितेति नाधिकं प्रपञ्च्यते । — अविनीता ।

इतीति। तमेव वाक्यशेषं वाक्यशेषावष्टम्भेन स्पष्टयति— यत इति। आत्मज्ञानवतो गुणैरविचाल्यतया गुणातीतत्ववचनादज्ञस्यैव सत्त्वादिगुणैरिच्छाभेदेन कार्यकरणसङ्घातं प्रवर्तयितुं अशक्तस्याजितकार्यकरणसङ्घातस्य क्रियासु प्रवर्तमानत्वमित्यर्थः। 'ज्ञानयोगेन' [३।३] इत्यादिनोक्तन्यायाच्च वाक्यशेषोपपत्तिरित्याह— साङ्ख्यानामिति। ज्ञानिनां गुणप्रयुक्तचलनाभावेऽपि स्वाभाविकचलनबलात् कर्मयोगो भविष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— ज्ञानिनां त्विति। प्रत्यगात्मनि स्वारसिकचलनासम्भवे प्रागुक्तं न्यायं स्मारयति— तथा चेति ॥ ५ ॥

३ रा. भा.— एतदेवोपपादयति— नहीति। न ह्यस्मिन् लोके वर्तमानः पुरुषः कश्चित्कदाचिदपि कर्माकुर्वाणस्तिष्ठति; न किञ्चित्करोमीति व्यवसितोऽपि सर्वः पुरुषः प्रकृतिसम्भवैः सत्त्वरजस्तमोभिः प्राचीनकर्मानुगुणं प्रवृद्धैर्गुणैः स्वोचितं कर्म प्रत्यवशः कार्यते प्रवर्त्यते। अत उक्तलक्षणेन कर्मयोगेन प्राचीनं पापसञ्चयं नाशयित्वा गुणांश्च सत्त्वादीन् वशे कृत्वा निर्मलान्तःकरणेन सम्पाद्यो ज्ञानयोगः ॥ ५ ॥

४ वे. ता. चं.— अनन्वयशङ्कां परिहरन्ननन्तरश्लोकमवतारयति— **एतदेवेति**। परमपुरुषाराधनवेषस्य कर्मणस्त्यागे ज्ञाननिष्ठाया दुस्सम्पादत्वमेवेत्यर्थः। प्रथमो हिशब्दः पूर्वश्लोकार्थोपपादनद्योतकः। द्वितीयस्त्वेतच्छ्लोकपूर्वार्धोक्तोपपादनार्थः। प्रकरणारम्भे 'लोकेऽस्मिन्' [३।३] इत्युक्ताधिकारिवैचित्र्यमपि 'कश्चित्' 'सर्वः' इत्याभ्यामभिप्रेतमिति ज्ञापनाय **अस्मिन् लोके** इत्युक्तम्। **जातु**शब्दो दिवसादिस्थूलकालपरः। क्षणशब्दस्त्वत्र 'क्षणो व्यापारवैकल्ये कालभेदाल्पकाल्योः' इत्यनेकार्थपाठात्तदन्तर्गताल्पकालविषय इत्यपौनरुक्त्यम्। तदुभयसङ्ग्रहेण **कदाचिदपी**त्युक्तम्। प्रलयादिदशाव्यतिरिक्ते सर्वस्मिन् काल इत्यर्थः। स्वपतोऽपि हि स्वापाख्यं कर्म, अत एव हि तत्र देशकालादिनियमेनानुज्ञाप्रतिषेधौ भवतः। 'अकर्मकृत्' इत्यत्राकर्मणः कर्ता न विवक्षितः; किन्तु कर्मणोऽकर्तेति व्यञ्जनाय **कर्माकुर्वाण** इत्युक्तम्। सर्वशब्दाभिप्रेतमाह— **न किञ्चित्करोमीति व्यवसितोऽपीति**। अयं चार्थः 'कर्मेन्द्रियाणि संयम्य' इत्युत्तरश्लोके व्यक्तो भविष्यति। प्रकृतिजत्वेन विशेषणात् सत्त्वरजस्तमोभिरिति विशेषलाभः। प्रकृतौ नित्यं विद्यमानानां कथं प्रकृतिजत्वमित्यत्रोक्तं **प्राचीने**त्यादि। तथा चाहुः— 'कर्मवश्या गुणा ह्येते सत्त्वाद्याः पृथिवीपते' [वि. पु. २।१३।७०] इति। एतेन कर्मयोगतनूकृतगुणकज्ञाननिष्ठाव्यवच्छेदः। स्वोचितशब्देन तृतीयषट्के वक्ष्यमाणः प्रकारो दर्शितः। स्वशब्दोऽत्र गुणपरः; 'अवशः सर्वः' इत्युद्देश्यविशेषणत्वभ्रमव्युदासाय **अवशः कार्यते** इत्युक्तम्। 'कार्यते' इत्यस्य प्रयोज्यकर्मपरत्वव्युदासेन प्रयोज्यकर्तृविषयत्वव्यक्त्यर्थं **प्रवर्त्यत** इत्युक्तम्। व्याख्यातश्लोकद्वयतात्पर्यमाह— **अत** इति। **अतः** गुणपरतन्त्रतया कर्मयोगमन्तरेण ज्ञानयोगस्य दुस्सम्पादत्वादित्यर्थः। पापनाशाद्गुणवशीकरणम्; तच्च मोक्षार्थप्रवृत्त्यनुकूलत्वम्। रजस्तमःप्राचुर्यनिवृत्तिर्वा तत्कार्यरागद्वेषाद्यभावो वा निर्मलत्वमिहाभिप्रेतम् ॥ ५ ॥

५ आ. मा. भा.— न तु कर्माणि सर्वात्मना त्यक्तुं शक्यानीत्याह— न हीति ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ज्ञानरहितात् कर्मत्यागरूपाद्यत्याश्रमात् 'सिद्धिं न समधिगच्छति' [३।४] इति किल पूर्वमुक्तम्, तत्र 'हेत्वाकाङ्क्षायां न हि कश्चिदित्युच्यते' इति व्याख्यानमसदिति भावेन श्लोकतात्पर्यमाह— **न त्विति**। न ह्यत्र ज्ञानस्यावश्यकत्वे किञ्चिदुच्यते। नापि यज्ञादिकर्माकरणस्यासम्भवोऽभिधीयते, येन प्रकृतसङ्गतिः स्यात्; किन्तु शरीरयात्राद्यर्थानां कर्मणामपरिहार्यत्वम्। अतो नेदं व्याख्यानं, अपि तर्हि 'कर्मणा बध्यते जन्तुः' [म. भा. १२।२४१।७] इति स्मृतिमाश्रित्य यस्तृतीयः पक्षस्तमाशङ्क्य 'यज्ञार्थात्' [३।९] इति स्मृतेरर्थसङ्कोचं वक्ष्यति; तत्र कुतः स्मृतेरर्थसङ्कोचः? इत्याकाङ्क्षा स्यात्, तामपाकर्तुमुपोद्घातन्यायेन कर्मशब्दस्तावदसङ्कुचितार्थः परेणाप्यङ्गीकर्तुमशक्य इति प्रतिपादयितुं कर्माणि सर्वात्मना त्यक्तुं नैव शक्यानीत्यनेनाहेति भावः ॥ ९ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्च योगानुष्ठानपूर्वकान् सत्त्वशुद्धिजनितात्मविज्ञानात् सिद्धिं समधिगच्छति। तत्र कश्चित्कुतो नैष्कर्म्यं नाश्नुते? इति हेत्वाकाङ्क्षायामाह— नहीति। न हि यस्मात्क्षणमपि जातु कदाचित् तिष्ठत्यकर्मकृदक्रियः। कस्मात्? कार्यते प्रवर्त्यते हि यस्मादवश एव कर्मैव सर्वः प्राणी प्रकृतिजैर्गुणैः सत्त्वरजस्तमोभिः। अज्ञ इति वाक्यशेषः ॥ ५ ॥

८ वे. ब्र. गि.— किञ्च सर्वकर्मसन्न्यासमात्रात् ज्ञानमिति वदता वक्तव्यम्— कोऽयं सर्वकर्मसन्न्यासः? किं सर्वकर्मणां स्वरूपेण त्यागः, किंवा सर्वकर्मेन्द्रियाणां निग्रहः? नाद्य इत्याह— **न हीति**। जातु कस्याञ्चिदवस्थायामपि क्षणमपि कालम्— अत्यन्तसंयोगे द्वितीया— कश्चिदपि अकर्मकृत् कर्माण्यकुर्वाणो न तिष्ठति। **हिः**— प्रसिद्धौ। प्रसिद्धं ह्येतत्सर्वदाऽपि प्राणिनः कर्मकृत्त्वम्, सुषुप्तावपि निश्वासोच्छ्वासकर्मकृत्त्वात् "सुषुप्तो भूर्भूरिति एव श्वसिति" इति श्रुतेरित्यभिप्रायः। ननु

'नाहं किमपि कर्म कुर्याम' इत्यभिसन्धाय काष्ठवत्तिष्ठन्नकर्मकृत् स्यादित्यत आह— कार्यत इति । हि यस्मात् सर्वोऽपि जन्तुरवशः अस्वतन्त्र एव सन् प्रकृतिजैः प्रकृतितोऽभिव्यक्तैः गुणैः सत्त्वरजस्तमोभिः समुद्भवद्भिर्वासनान्तरभ्युपर्युपरि प्रवर्धमानैः स्वस्वोचितं कर्म प्रति कार्यते प्रवर्त्यते । अतः कर्मणां स्वरूपेण त्यागस्याशक्यत्वान्न तद्रूपः सन्न्यासः सम्भवतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

९ व० त० दी०— अतोऽवशः सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैर्वा कर्म कार्यत एव ॥ ५ ॥

१० पु. अ. त.— अज्ञात्वा कर्मकरणे तत्त्यागोऽपि न भवति, ज्ञात्वाऽज्ञात्वा वा कर्म तु करोत्येवेत्याह— न हीति। कश्चित् जातु कदाचित् क्षणमपि अकर्मकृत् कर्माण्यकुर्वन् न तिष्ठति । कुतः ? इत्यत आह— सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः सात्त्विकादिभिः कर्म कार्यते कर्मणि प्रवर्त्यते । तत्र कारणमाह— ह्यवश इति । हीति निश्चयेन । अवशः न मद्वशो भक्त इत्यर्थः । अतस्तदारम्भात् स्वरूपज्ञानानन्तरं प्राकृतकार्यतां तेषु ज्ञात्वा मद्वशो भूत्वा त्यजेदिति भावः ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेव प्रपञ्चयति— न हीति । अवशः कर्मजशुद्ध्यभावादजितचित्तः कश्चिदपि जातु कदाचित् समाधिकालेऽपि क्षणमपि अकर्मकृत् कर्माणि दुर्मनोरथादीनि अकुर्वन् हि प्रसिद्धं न तिष्ठति । हि यस्मात् सर्वोऽपि लोकः प्रकृतिजैर्गुणैः सत्त्वरजस्तमोभिः स्वभावप्रभवैः रागद्वेषादिभिर्वा कर्म कायिकं वाचिकं मानसिकं वा कार्यतेऽवश्यं तत्र प्रवर्त्यते ॥ ५ ॥

कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।
इन्द्रियार्थान् विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥ ६ ॥
यस्त्विन्द्रियाणि मनसा नियम्यारभतेऽर्जुन ! ।
कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगमसक्तः स विशिष्यते ॥ ७ ॥

१ शां. भा.— यस्त्वनात्मज्ञश्चोदितं कर्म नारभत इति तदसदित्याह— कर्मेन्द्रियाणीति । कर्मेन्द्रियाणि हस्तादीनि संयम्य संहृत्य य आस्ते तिष्ठति मनसा स्मरंश्चिन्तयन्निन्द्रियार्थान् विषयान् विमूढात्मा विमूढान्तःकरणो मिथ्याचारो मृषाचारः पापाचारः स उच्यते ॥ ६ ॥ यस्त्विति । यस्तु पुनः कर्मण्यधिकृतोऽज्ञो बुद्धीन्द्रियाणि मनसा नियम्याऽऽरभतेऽर्जुन ! कर्मेन्द्रियैर्वाक्पाण्यादिभिः । किमारभते ? इत्याह— कर्मयोगमसक्तः सन् फलाभिसन्धिवर्जितः, स विशिष्यते इतरस्मान्मिथ्याचारात् ॥ ७ ॥

२ आ. शां. व्या.— आत्मवदनात्मज्ञस्यापि तर्हि कर्माकुर्वतो न प्रत्यवायः, शरीरेन्द्रियसङ्घातं नियन्तुमसमर्थस्य मूर्खस्यापि सन्न्याससम्भवादित्याशङ्क्याऽऽह— यस्त्विति । तस्य चोदिताकरणं तच्छब्देन परामृश्यते— तदसदिति । मिथ्याचारत्वादिति भावः । मिथ्याचारतामेव वर्णयति— कर्मेन्द्रियाणीति ॥ ६ ॥ अनात्मज्ञस्य चोदितमकुर्वतो जाग्रतो विषयान्तरदर्शनध्रौव्यान्मिथ्याचारत्वेन प्रत्यवायित्वमुक्त्वा विहितमनुतिष्ठतस्तस्यैव फलाभिलाषविकलस्य सदाचारत्वेन वैशिष्ट्यमाचष्टे— यस्त्विन्द्रियाणीति । विहितमनुतिष्ठतो मूर्खात्कर्म त्यजतो वैशिष्ट्यमक्षरयोजनया स्पष्टयति— यस्तु पुनरिति ॥ ७ ॥

३ रा. भा.— अन्यथा ज्ञानयोगाय प्रवृत्तो मिथ्याचारो भवतीत्याह— अविनष्टपापतया अजितबाह्यान्तःकरण आत्मज्ञानाय प्रवृत्तो विषयप्रवणतया आत्मनि विमुखीकृतमना विषयानेव

---

१ अत्र गूढार्थतत्त्वालोकः— "मिथ्याशब्दो मोघवचनः । आचारः सन्न्यासप्रयोजकबाह्येन्द्रियनिग्रहादिव्यापारः । तथा च सत्त्वशुद्ध्यभावेन तत्त्वम्पदार्थविवेकादिरूपसन्न्यासफलयोग्यत्वस्य चेतोविशुद्धिलक्षणस्याभावान्मोघ उक्तफलानुपधायक आचारो यस्य सः" इति मिथ्याचारपदं विवृणोति । २ नव्यास्तु— सन्न्यासमार्गादपि कर्मयोगस्य श्रेयस्त्वं श्लोकेऽस्मिन्नुपवर्णितमिति महता संरम्भेणोद्घोषयन्ति, तद्धूलिप्रक्षेपमात्रम् । अत्र सन्न्यासमार्गसम्बन्धाभावात् । पूर्वश्लोकोदितान्मिथ्याचारादेव हि कर्मयोगस्य विशिष्टत्वमत्रोच्यते, नाप्रकृतात्सन्न्यासमार्गात् । प्रत्युत कर्मयोगी मिथ्याचाराद्विशिष्यत इत्युक्त्या तस्य ज्ञाननिष्ठादवरत्वमेवात्रापि ध्वन्यत इति ध्येयं सुधीभिः । — अविगीता ।

स्मरन् य आस्ते, अन्यथा सङ्कल्प्य अन्यथा चरतीति स मिथ्याचार उच्यते; आत्मज्ञानायोग्युक्तो विपरीतो विनष्टो भवतीत्यर्थः ॥ ६ ॥ अतः पूर्वाभ्यस्तविषयसजातीये शास्त्रीये कर्मणि इन्द्रियाण्यात्मावलोकनप्रवृत्तेन मनसा नियम्य तैः स्वत एव कर्मप्रवणैरिन्द्रियैरसङ्गपूर्वकं यः कर्मयोगमारभते; सोऽसम्भाव्यमानप्रमादत्वेन ज्ञाननिष्ठादपि पुरुषाद्विशिष्यते ॥ ७ ॥

४ वे. ता. चं.— अकरणे बाधं वदतीत्याह— **अन्यथेति** । कर्मयोगमकृत्वेत्यर्थः । ' मनसा स्मरन् ' इत्यनेनार्थसिद्धं हेतुमाह— **अविनष्टेति** । **आत्मविमुखीकृतमना** इति । ' विमूढात्मा ' इत्यत्रात्मशब्दो मनोविषयः । मूढत्वमात्मवैमुख्यम् । येभ्य एवेन्द्रियाणि निरोद्धुमिष्टानि तानेवेत्येवकारार्थः । मिथ्याचारप्रकारमाह— **अन्यथा सङ्कल्प्येति** । अन्यथाभाव एव ह्यन्ततः सर्वत्र मिथ्यात्वम् ; तत्रापि सङ्कल्पितज्ञानयोगविपरीताचारतया ज्ञानयोगाभिमतस्तस्याचारो मिथ्येत्युक्तं भवति । मिथ्याचारसंज्ञानमात्रव्युदासेन दोषपर्यवसानमाह— **आत्मेति** । विपरीतविनष्टशब्दाभ्यामुपायवैपरीत्यात् फलवैपरीत्यमिति दर्शितम् । द्वितीयेऽध्याये ' ध्यायतो विषयान् ' इत्यारभ्य 'बुद्धिनाशात्प्रणश्यति' [२।६२;६३] इत्यन्तेनास्यैवार्थस्य प्रपञ्चनं कृतमिति विनष्टशब्देन स्मारितम् ॥ ६॥

प्रथममेव ज्ञानयोगमारुरुक्षुमपोह्य कर्मयोगिनं प्रशंसति— **यस्त्विति** श्लोकेन । प्रकृतेन सङ्गमयन् व्याख्याति— **अत** इति । इन्द्रियाणां निरशेषनियमनस्य कर्मयोगारम्भस्य च मिथो विरुद्धत्वादविरोधसिद्ध्यर्थमुक्तं— **शास्त्रीये कर्मणि नियम्येति** । ' नहि कश्चित् ' [३।५] इत्यादिना ज्ञानयोगस्य दुष्करत्वे यो हेतुरुक्तः, तस्यैव कर्मयोगं प्रत्युपकारकत्वेन सौकर्यप्रतिपादनार्थं **पूर्वाभ्यस्तविषयसजातीये** इत्युक्तम् । यदि पूर्वाभ्यास उपकारकत्वेन स्वीक्रियते, तर्हि निषिद्धेभ्यो नियमनमशक्यं, तेष्वेव वासनायाः प्राचुर्यादिति शङ्कानिरासाय कर्मणः फलान्तरपरित्यागाय चोक्तं **आत्मावलोकने प्रवृत्तेनेति** । निषिद्धानामात्मावलोकनविरोधित्वाध्यवसायात्तेषु स्थिराऽपि वासना निराक्रियत इति भावः । ' कर्मेन्द्रियैः ' इत्यनेनाभिप्रेतं सौकर्यं विशदयति— **स्वत एव कर्मप्रवणैरिन्द्रियैरिति** । असङ्गस्य कर्मयोगारम्भापेक्षितत्वादसक्तपदस्य यद्वृत्तवाक्यांशेऽन्वयमाह— **असङ्गपूर्वकमिति** । वैशिष्ट्यप्रकारं विशेषस्य चावधिं दर्शयति— **असम्भाव्यमानप्रमादत्वेन** ज्ञाननिष्ठादपीति ॥७॥

५ आ. मा. भा.— तथापि शक्तितः त्यागः कार्य इत्याह— कर्मेन्द्रियाणीति । मन एव प्रयोजकमिति दर्शयितुमन्वयव्यतिरेकावाह— मनसा स्मरन् मनसा नियम्येति । कर्मयोगं स्ववर्णाश्रमोचितम् । न तु गृहस्थकर्मैवेति नियमः, सन्न्यासादिविधानात् , सामान्यवचनाच्च ॥ ६ ॥ ७ ॥

६ ज. प्र. दी.— तथापि 'कर्मेन्द्रियाणि' इत्यसङ्गतम् , तृतीयपक्षस्थेन मनसेन्द्रियार्थस्मरणस्यानुक्तत्वादित्यत आह— **तथापीति** । यद्यपि शरीरयात्राद्यर्थानि कर्माणि त्यक्तुमशक्यानि, तथापि शक्तितः शक्यत्वाद्यज्ञादिकर्मणां त्यागः कार्यः । एतदुक्तं भवति— 'नाशक्यविषये शास्त्रप्रवृत्तिः ' इत्यतस्तदतिरिक्तकर्मार्थः स्मृतौ कर्मशब्दो भविष्यतीति ॥ एतच्छङ्कापरिहारः श्लोकेन दृश्यते । द्वितीयश्लोकश्च व्यर्थ इत्यत आह— **मन एवेति** । मन एव बन्धमोक्षयोः प्रयोजकं, न कर्मकरणाकरणे । अतस्तन्निग्रह एव कार्यः, न कर्मत्याग इति ज्ञापयितुमित्यर्थः । अनिगृहीतत्वे मनसो बन्धापेक्षयाऽऽद्योऽन्वयः, द्वितीयो व्यतिरेकः ; मोक्षापेक्षया तु व्यत्यास इति । एतेन स्मरणस्य मानसत्वव्यभिचारान्मनसेति व्यर्थमित्यपि परास्तम् । 'कर्मयोगेन योगिनां' [३।३] इत्यत्र कर्मयोगशब्दस्य गृहस्थादिकर्मविषयत्वेन प्रकृतत्वादत्रापि तद्विषयत्वप्रतीतिः स्यात् , तन्निरासार्थमाह— **कर्मयोगमिति** । गृहस्थकर्मैव वनस्थकर्मैव ब्रह्मचारिकर्मैवेति नियमो न विवक्षित इत्यर्थः । सन्न्यासादित्यादिपदेन यो नियम्यते तद्यतिरिक्तग्रहणम् ; कर्मयोगशब्दस्य सामान्यवाचित्वाच्च । पूर्वं ' ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां ' [३।३] इति यत्याश्रमकर्मणः पृथगुक्तत्वात् सामान्यशब्दोऽपि विशेषो व्यवस्थापितः । न चात्र तथाविधं किञ्चिदस्तीति भावः ॥६॥७॥

७ ह. पै. भा.— कर्मेन्द्रियाणि वाक्पाणिपादपायूपस्थानि संयम्य निरुध्य य आस्त उपविशति मनसेन्द्रियार्थान्विषयान् स्मरन् विमूढात्मा विमूढान्तःकरणो मिथ्याचारः पापाचारः स उच्यते । नासौ सन्न्यासी, मानसव्यापारस्यानुपरतत्वादित्यभिप्रायः ॥ ६ ॥ यत एवमतः— यस्तु पुनः कर्मण्यधिकृतोऽज्ञो बुद्धीन्द्रियाणि मनसा नियम्याऽऽरभतेऽर्जुन कर्मेन्द्रियैर्वाक्पाण्यादिभिः । किमारभते ? इत्यत्राऽऽह— कर्मयोगम् । कर्मैव योग आराध्याराधकसम्बन्धरूपकत्वात् । असक्तोऽफलाकाङ्क्षी स विशिष्यते तस्मान्मिथ्याचारात् ॥ ७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— नापि सर्वकर्मेन्द्रियनिरोधः सन्न्यास इति द्वितीय इत्याह— कर्मेन्द्रियाणि वाक्पाण्यादीनि संयम्य निगृह्य इन्द्रियार्थान् रूपरसादीन् मनसा यः स्मरन्नास्ते । तत्र हेतुः— विमूढात्मा रागादिदूषितान्तःकरणः । स मिथ्याचारः असदाचारः, पापिष्ठ इति यावत् । उच्यते— 'स्वम्पदार्थविवेकाय सन्न्यासः सर्वकर्मणाम् । श्रुत्येह विहितो यस्मात्तत्यागी पतितो भवेत्' इत्यादिस्मृतिभिरिति शेषः । अतश्चित्तशुद्ध्यभावे केवलकर्मेन्द्रियनिग्रहमात्रस्यानर्थकरत्वान्न तद्रूपः सन्न्यास इति भावः ॥ ६ ॥

कस्तर्हि सर्वसन्न्यासो नाम ? इति चेत् , शृणु— द्विविधः सन्न्यासः सर्वकर्मफलत्यागः, सर्वकर्मणां स्वरूपतस्त्यागश्च । तत्र स्वरूपतस्त्यागो नाम न सर्वकर्मणां दर्शनश्रवणादीनामकरणम् , किन्तु 'पश्यञ्शृण्वन्स्पृशञ्जिघ्रन्नश्नन्गच्छन्स्वपञ्श्वसन्' [५।८] 'इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन्' [५।९] 'नैव किञ्चित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित्' [५।८] इति वक्ष्यमाणरीत्या दर्शनादिकर्मणामनात्मधर्माणामात्मन्यारोपितानामकर्त्रात्मज्ञानेन बाधः । तत्र चाद्ये सन्न्यासे कर्मयोगिनां गृहस्थादीनामप्यधिकारः । तथा च वक्ष्यते— 'अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः । स सन्न्यासी च योगी च न निरग्निर्न चाक्रियः' [६।१] इति । द्वितीये तु ज्ञाननिष्ठानामेवाधिकारः । स च 'यस्त्वात्मरतिरेव स्यात्' [३।१७] इत्यादिनाऽग्रे वक्ष्यते । तदिदमभिप्रेत्य 'कर्मयोगेन योगिनाम्' [३।३] इत्यस्येह प्रकृतत्वात्तदुपयुक्तं कर्मफलत्यागरूपं सन्न्यासं दर्शयति— यस्त्विति ।

तु-शब्दः पूर्वोक्तकर्मेन्द्रियनिरोधवैलक्षण्यार्थः । तदेवाह— इन्द्रियाणि चक्षुरादिज्ञानेन्द्रियाणि मनसा विवेकयुक्तेन नियम्य तत्तद्विषयासक्तेर्निवर्त्य कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगं कर्मरूपं चित्तशुद्ध्युपायमसक्तः फलाभिलाषशून्यः सन् य आरभते करोति, स विशिष्यते अधिको भवति । 'स सन्न्यासी च योगी च' [६।१] इत्यादिवक्ष्यमाणरीत्या निष्कामकर्मानुष्ठायिनः कर्मयोगकर्मसन्न्यासादुभावपि सिध्यत इति केवलकर्मठात् केवलसन्न्यासिनोऽपि स एव श्रेष्ठ इति स्तुतिः । 'अर्जुन' इत्याश्चर्येण सम्बोधनं, पश्येदमाश्चर्यं यदेकः कर्मेन्द्रियाणि नियम्य ज्ञानेन्द्रियाणि व्यापारयन्ननर्थमाप्नोति, अन्यस्तु ज्ञानेन्द्रियाणि नियम्य कर्मेन्द्रियाणि व्यापारयन् कृतार्थो भवति ॥ ७ ॥

९ व० त० दी०—यश्च कर्मेन्द्रियैः कर्माकरणे नैष्कर्म्यसम्भव उक्तः सोऽपि न साधुः, मानसक्रियानिवर्त्यत्वेनोक्तस्वरूपत्वासम्भवादित्याह— कर्मेन्द्रियाणीति । 'साङ्ख्ये प्रकीर्तितस्त्यागस्त्यागोऽपि मनसैव हि । अत्यागे योगमार्गो हि सिद्धे योगे कृतार्थता ॥ तदर्थं प्रक्रिया काचित्पुराणेऽपि निरूपिता । ऋषिभिर्बहुधा प्रोक्ता फलमेकमबाह्यतः ॥ कर्मत्यागेन सन्न्यासो मनसा तत्स्मृतेः पुनः । प्रत्यवायसमुच्छेदस्तस्मात्तत्करणं मतम्' ॥ अतो यः पुमान्स्वयं मनसा कर्मकर्त्ता मानसविषयव्यापारवान् स मूढात्मा व्यर्थाचार उच्यते ॥ ६ ॥ यस्तु मनसा योगशुद्धेनेन्द्रियाणि दुष्टानि नियम्य कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगमसक्तः सन्नारभते स उत्तमः ॥ ७ ॥

१० पु. अ. त.— अज्ञानात्कर्मत्यागी दाम्भिको न त्यागफलमाप्नोतीत्याह— कर्मेन्द्रियाणीति । कर्मेन्द्रियाणि हस्तपादादीनि संयम्य निरुध्य, मनसा इन्द्रियार्थान् विषयान् स्मरन् य आस्ते तिष्ठति भगवद्ध्यानदशापन्न इव लोकज्ञापनार्थं, स विमूढात्मा मिथ्याचारः मिथ्याचरतीति दाम्भिक उच्यत इत्यर्थः ॥ ६ ॥ स्वरूपज्ञानेन त्यागी उत्तमः, तत्त्यागस्वरूपं तस्योत्तमत्वमाह— यस्त्विति । तुशब्दो लौकिकार्थनिग्रहपक्षं व्यावर्तयति । य इन्द्रियाणि मनसा नियम्य मनसा मदर्थं नियमे स्थापयित्वा कर्मेन्द्रियैर्वाक्चक्षुर्हस्तादिभिः कर्मणां कृतीनां योगं मया सह योगमसक्तः स्वसुखाभिलाषाभावेन मत्सुखार्थमेव आरभते स विशिष्यते विशिष्टो भवति, उत्तमो भवतीत्यर्थः ॥ ७ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु सन्न्यासपूर्वकं ध्यानेनैव चित्तशुद्धिमपि सम्पादयिष्यामि, किं कर्मभिः ? इत्याशङ्क्याह— कर्मेन्द्रियाणीति । यो विमूढात्मा रागाद्याक्रान्तचित्तः कर्मेन्द्रियाणि वागादीनि संयम्य निगृह्य आस्ते एकान्ते ध्यानापदेशेनोपविशति स मिथ्याचारः । तस्य तदासननियमनादिकमाचरणं मिथ्या अलीकमेव, निष्फलत्वात् । तत्र हेतुः— इन्द्रियार्थान्मनसा स्मरन्निति ; यतः इन्द्रियार्थान् शब्दादीन् श्रोत्रादिभिर्गृह्णाति मनसा च स्मरति, अतो मिथ्याचारः । स विषयांश्चिन्तयन् योगनिष्ठामात्मनो लोकेऽभिव्यनक्ति, अतः कपटीत्यर्थः । तस्मात्कर्म व्यतिरिक्तश्चित्तशुद्ध्युपायो नास्तीति भावः ॥ ६ ॥ यस्तु पूर्वस्मान्मिथ्याचाराद्विलक्षणः पुरुषधौरेय इन्द्रियाणिमनसा सह नियम्य रागद्वेषवियुक्तानि कृत्वा कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगमारभते हे अर्जुन ! सः कर्मफले स्वर्गादावैहिके वा शब्दादावसक्तोऽनासक्तोऽतो विशिष्यते पूर्वस्मादधिको भवतीत्यर्थः ॥ ७ ॥

नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ।
शरीरयात्राऽपि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ॥ ८ ॥

१ शां. भा.— यत एवमतः– **नियत**मिति । नियतं नित्यं, यो यस्मिन् कर्मण्यधिकृतः फलाय चाश्रुतं तन्नियतं कर्म, तत् कुरु त्वं हेऽर्जुन ! यतः कर्म ज्यायोऽधिकतरं फलतः, हि यस्मादकर्मणोऽकरणादनारम्भात् । कथं ? शरीरयात्रा शरीरस्थितिरपि च ते तव न प्रसिद्ध्येत् प्रसिद्धिं न गच्छेत् अकर्मणोऽकरणात् । अतो दृष्टः कर्माकर्मणोर्विशेषो लोके ॥ ८ ॥

२ आ. शां. व्या.— कर्मानुष्ठायिनो वैशिष्ट्यमुपदिष्टमनूद्य तदनुष्ठानमधिकृतेन कर्तव्यमिति निगमयति— **यत** इति । उक्तमेव हेतुं भगवदनुमतिकथनेन स्फुटयति— **कर्मे**ति । इतश्च त्वया कर्तव्यं कर्मेत्याह— **शरीरे**ति । तन्नियतं तस्याधिकृतस्येति सम्बन्धः । स्वर्गादिफले दर्शपूर्णमासादावधिकृतस्य तदपि नित्यं स्यादित्याशङ्क्य विशिनष्टि— **फलाये**ति । नित्यं कर्म नियमेन कर्तव्यमित्यत्र हेतुमाह— **यत** इति । हिशब्दोपात्तमुक्तमेव हेतुमनुवदति— **यस्मा**दिति । करणस्याकरणाज्ज्यायस्त्वं प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति— **कथ**मित्यादिना । सत्येव कर्मणि देहादिचेष्टाद्वारा शरीरं स्थातुं पारयति, तदभावे जीवनमेव दुर्लभं भवेदिति फलितमाह— **अत** इति ॥ ८ ॥

३ रा. भा.— नियतं व्याप्तं प्रकृतिसंसृष्टेन हि व्याप्तं कर्म, प्रकृतिसंसृष्टत्वमनादिवासनया । नियतत्वेन सुशकत्वादसम्भावितप्रमादत्वाच्च कर्मणः, कर्मैव कुरु; अकर्मणो ज्ञाननिष्ठाया अपि कर्मैव ज्यायः, 'नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते' [३।४] इति प्रक्रमात् । अकर्मशब्देन ज्ञाननिष्ठैवोच्यते; ज्ञाननिष्ठाधिकारिणोऽप्यनभ्यस्तपूर्वतया ह्यनियतत्वेन दुश्शकत्वात्सप्रमादत्वाच्च ज्ञाननिष्ठायाः कर्मनिष्ठैव ज्यायसी; कर्मणि क्रियमाणे चात्मयाथात्म्यज्ञानेन आत्मनोऽकर्तृत्वानुसन्धानमनन्तरमेव वक्ष्यते ; अत आत्मज्ञानस्यापि कर्मयोगान्तर्गतत्वात् स एव ज्यायानित्यर्थः । कर्मणो ज्ञाननिष्ठाया ज्यायस्त्ववचनं ज्ञाननिष्ठायामधिकारे सत्येवोपपद्यते ।

४ वे. ता. चं.— अथ सौकर्यनिष्प्रमादत्वदुस्त्यजत्वादिहेतुभिः कर्मयोगस्यैव ज्यायस्त्वं दर्शयन् 'ज्यायसी चेत्कर्मणः' [३।१] इत्यादेः साक्षादुत्तरमाह— **नियत**मित्यादिना । नियतशब्दस्य मन्दप्रयोजनात्–क्रियाविशेषणत्वादपि प्रभूतप्रयोजनसमानाधिकरणकर्मविशेषणत्वमेवोचितम् । ततश्च कर्मणो नियतत्वं स्वभावतः शास्त्रतो वा स्यात्, उभयतो वा? । तत्रैकस्मिन्नुभयविवक्षाक्लृप्तिस्तावद्गरीयसी । 'शरीरयात्रा' इत्यत्र तु शास्त्रीयकर्मणि नियमाभिप्रायो व्याख्यास्यते अतोऽत्र स्वभावतो नियतत्वं विवक्षितम् । ज्ञाननिष्ठाया दुष्करत्वे प्रस्तुते कर्मनिष्ठायां सौकर्यमेव चानन्तरं वक्तुमुचितमित्येतदखिलमभिप्रेत्याह— **नियतं** व्याप्तमित्यादि । केन किन्निबन्धना व्याप्तिः ? इत्यत्राह– **प्रकृतिसंसृष्टेने**ति । 'अकर्मणः' इतिपदे नञस्तदन्यविषयत्वं विभक्तेश्च पञ्चमीत्वेनावधिविषयत्वं व्यञ्जयति– **ज्ञाननिष्ठाया अपी**ति । अत्राकर्मशब्दस्य ज्ञाननिष्ठाविषयत्वं कथम् ? 'मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि' [२।४७] इत्यत्र हि स एव कर्माभावविषयतया व्याख्यातः; तद्वदत्रापि अनुष्ठानत्यागे प्रसक्ते तस्मादनुष्ठानमेव ज्याय इति वक्तुमुचितमित्यत्राह– **नैष्कर्म्य**मिति । अत्र उपक्रमे कर्मयोगज्ञानयोगयोः तारतम्यमनुयुक्तम् ; तस्यैव चोत्तरमिह विवक्षितम् । मुमुक्षुसाध्यत्वेन निर्दिष्टस्य नैष्कर्म्यस्य सुषुप्त्यादिसुलभकर्माभावत्वं चायुक्तम्, कर्मानारम्भान्नैष्कर्म्यमित्यत्र साध्याविशेषप्रसङ्गाच्च । अतो ज्ञाननिष्ठैवात्राकर्मशब्देनाभिधीयत इत्यर्थः । कर्मनिष्ठाया ज्यायस्त्वे वक्ष्यमाणं हेत्वन्तरमाह— **कर्मणि क्रियमाणे चे**त्यादिना । अनन्तरमेवेत्यासन्नत्वाभिधानेन तस्येहाभिप्रेतत्वं दर्शितम् । ज्ञानयोगशक्तस्यापि कर्मयोगानुष्ठानायाभिप्रायिकमर्थमाह— **कर्मण** इति । इह **ज्ञाननिष्ठाया** इति पञ्चमी अप्रसक्तप्रतियोगिकं ज्यायस्त्ववचनमयुक्तमिति भावः ।

३ रा. भा.— यदि सर्वं कर्म परित्यज्य केवलं ज्ञाननिष्ठायामधिकरोषि, तर्ह्यकर्मणस्ते ज्ञाननिष्ठस्य ज्ञाननिष्ठोपकारिणी शरीरयात्राऽपि न सेत्स्यति; यावत्साधनसमाप्ति शरीरधारणं चावश्यं

---

१ **नव्यास्त्वत्र** अकर्मशब्देन सन्यासो विवक्षित इति मन्यन्ते । तन्न, तस्य कर्माकरणमात्रार्थत्वात् । सन्न्यासार्थत्वे 'शरीरयात्राऽपि च ते न प्रसिद्ध्येत्' इति हेतुवैयर्थ्यात् । न हि सन्यासग्रहणे कथञ्चिदपि शरीरयात्राप्रसिद्धिर्भवति, किन्तु अकरणरूपे तूष्णींभाव एव सा प्रसज्यते । दृश्यते च 'न हि कश्चित्–' [३।५] इत्यादावकरणार्थत्वमेवाकर्मशब्दस्य, न क्वापि सन्न्यासार्थत्वम् । न चाचार्यादयस्तथा व्याचक्षत इति किमनेन कुचोद्येन? । — अविगीता ।

कार्यम्, 'न्यायार्जितधनेन महायज्ञादिकं कृत्वा तच्छिष्टाशनेनैव शरीरधारणं कार्यम्, 'आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः सत्त्वशुद्धौ ध्रुवा स्मृतिः' [छां. उ. ७।२६।२] इत्यादिश्रुतेः; 'ते त्वघं भुञ्जते पापा ये पचन्त्यात्मकारणात्' [३।१३] इति च वक्ष्यते । अतो ज्ञाननिष्ठस्यापि कर्माकुर्वतो देहयात्राऽपि न सेत्स्यति; यतो ज्ञाननिष्ठस्यापि ध्रियमाणशरीरस्य यावत्साधनसमाप्ति महायज्ञादि नित्यनैमित्तिकं कर्मावश्यं कर्तव्यम्; यतश्च कर्मयोगेऽप्यात्मनोऽकर्तृत्वभावनयाऽऽत्मयाथात्म्यानुसन्धानमन्तर्भूतम्; यतश्च प्रकृतिसंसृष्टस्य कर्मयोगः सुशकोऽप्रमादश्च; अतो ज्ञाननिष्ठायोग्यस्यापि ज्ञानयोगात् कर्मयोगो ज्यायान् । तस्मात्त्वं कर्मयोगमेव कुर्वित्यभिप्रायः ॥ ८ ॥

४ **वे. ता. चं.**— उत्तरार्धस्यावतारमाह— **यदीति** । अत्र त्वकर्मण इति बहुव्रीहिः । 'ते' इत्यनेन सामानाधिकरण्यादिति व्यञ्जनाय **अकर्मणस्ते ज्ञाननिष्ठस्येत्युक्तम्** । ननु सर्वकर्मपरित्यागिनो यदि शरीरयात्राऽपि न स्यात्ततो लब्धोपायस्य स्वरसतः प्रतिबन्धनिवृत्तेरयत्नलभ्यैव मुक्तिः स्यादित्याशङ्क्याह— **यावदिति** । नहि साधनानुप्रवेशमात्रात् फलसिद्धिः, किन्तु साधनसम्पूर्तेरेव; सा च न त्रिचतुरदिवसलभ्या; येन शरीरमुपेक्षेमहि । चिरकालसाध्यायां च साधनसम्पूर्तौ तावन्तं कालं शरीरमप्यवश्यं रक्षणीयम् । अनिष्पन्नोपायस्यौदासीन्यात् तत्परित्यागे प्रत्यवायोऽपि स्यादिति भावः । अस्तु शरीरधारणमपेक्षितम्, तथापि तत्र स्वेच्छया चिरकालं कर्तुं शक्यम्; नाप्यौदासीन्यमात्रान्निवृत्तिः, आरम्भककर्मविशेषेण शरीरस्य नियतावधिकत्वात्, स्मरन्ति च कर्मणां प्रतिनियतानि 'विवाहो जन्म मरणं' इत्यादीनि । अस्तु वा स्वेच्छया शरीरधारणम्, तथापि यत्किञ्चिल्लौकिककर्मणैव तत्सुशकमित्यत्राह— **न्यायार्जितेति** । **अयमभिप्रायः**—द्विविधानि कर्मफलानि, नियतानि अनियतानि चेति; प्रबलशापादिसम्भवानि नियतानि, इतराण्यनियतानि । अनियतत्वं च तेषां देशकालाद्यपेक्षया, न तु स्वरूपतः; येन कर्मणां निष्फलत्वप्रसङ्गः स्यात् । तत्रश्च यान्यत्रानियतानि तत्र स्वव्यापारविषयता, यान्यधिकृत्य प्रायश्चित्तमन्त्रौषधनीतिशास्त्रादीनि । अन्यथा विजिगीषुभिरुपपन्नपरिपन्थिभिरपि न चतुरङ्गादिकमङ्गीक्रियेत; आतुरैरपि न भेषजमुपभुज्येत; स्वेच्छया किञ्चित्करणाभावे स्वारसिककर्तृत्वाभावाच्छास्त्रस्याप्यनुदयः; अत एवं ज्ञानयोगमारुरुक्षता त्वया कर्मवश्यत्वमेव जगतो निवर्तितमिति सम्यगयत्नसिद्धो मोक्षः समर्थित इति भावः । एवं शरीरधारणाभावे स्वारसिकं विशरारुत्वं द्योतयति शरीरशब्दः । एवकारेण न्यायार्जनयज्ञशिष्टाशनादेर्नियमविधित्वं द्योतितम् । एवंविधा च शरीरयात्रा ज्ञानयोगसाध्यभक्तियोगदशायामप्यविच्छेद्येत्यभिप्रायेण आहाराशुद्धिश्रुत्युपादानम् । श्रौतस्यार्थस्यात्रापि विवक्षितत्वज्ञापनाय वक्ष्यमाणतामाह— **ते त्वघमिति** । पूर्वोपपादितान् हेतून्बुद्धिस्थक्रमेण विविच्योद्गृह्णन्नाभिप्रायिकं शाब्दं चाखिलमर्थं सुखग्रहणाय सङ्कलय्य दर्शयति—**यत** इति । ज्ञाननिष्ठायोग्यस्यापि कर्मयोगो ज्यायान्, तस्मात्त्वं ज्ञानयोगयोग्योऽपि कर्मयोगमधिकुर्विति वा, न त्वमिदानीं ज्ञानयोगयोग्यः, अतः कैमुत्यात् कर्मयोगमेव कुर्विति वा त्वंशब्दाभिप्रायः ॥ ८ ॥

५ आ. मा. भा.— अतो नियतं वर्णाश्रमोचितं कर्म कुरु ॥ ८ ॥

६ **ज. प्र. दी.**— उत्तरश्लोकपर्यालोचनया चैवमेवेति भावेन सङ्गतिं सूचयन् व्याचष्टे— **अत** इति । अतश्शब्दपरामृश्यं कर्म ज्याय इत्यादिनैवोच्यते ॥ ८ ॥

७ ह. पै. भा.— यत एवमतः— नियतमिति । तस्मान्नियतं नित्यं कर्म त्वं कुरु । यतः कर्म ज्यायः श्रेष्ठं फलकरत्वात्, अकर्मणोऽनारम्भात् इतश्च ज्यायः, शरीरयात्रा शरीरस्थितिरपि च ते तव न प्रसिद्ध्येन्न प्रसिद्ध्यति अकर्मणोऽकरणात् । तस्मात्कर्तव्यमित्यभिप्रायः ॥ ८ ॥

८ **वें. ब्र. गि.**— एवं 'न कर्मणाम्' [३।४] इत्यादिश्लोकचतुष्टयोक्तं चित्तशुद्धिशून्यात् सर्वकर्मसन्न्यासाच्चित्तशुद्ध्यर्थं कर्मानुष्ठानमेव श्रेय इत्यमुमर्थमुपसंहरति— **नियतमिति** । तस्मात् त्वं नियतं नित्यं श्रौतस्मार्तरूपं कर्म कुरु । हि यस्मात् अकर्मणः सर्वकर्मसन्न्यासात्कर्म ज्याय उक्तरीत्या प्रशस्तम् । किञ्च तिष्ठत्वन्यत्, अकर्मणः सर्वकर्मसन्न्यासिनस्ते तव शरीरयात्रा देहनिर्वाहोऽपि न प्रसिध्येत् । 'श्रेयो भोक्तुं भैक्ष्यमपि' [२।५] इति प्राक्त्वदुक्तस्य युद्धसन्न्यासपक्षीयस्य भिक्षाकर्मणोऽपि सर्वकर्मसन्न्यासे सत्यसम्भवादित्यर्थः । 'प्रसिद्धिं न गच्छेत्' इत्यनेन देहयात्राया नामतोऽप्यसत्त्वं सूचितम् । 'ते' इत्यनेन सर्वकर्मसन्न्यासमात्रादेव ज्ञाननिष्ठां सिसाधयिषतस्तवेत्यर्थकेन यावज्ज्ञानोदयं तदुपकारकत्वेन देहनिर्वाहस्त्वयाऽवश्यं कर्तव्य इति दर्शितम् ॥ ८ ॥

९ **व० त० दी०— यतस्त्वं कर्मयोगे कर्माधिकारी भवसीत्यतो नियतं कर्म कुरु । अकर्मणस्तज्ज्यायः । न हि कर्म विना किञ्चिच्छरीरयात्रादिकमपि सिद्ध्यतीत्यतः कर्मैव भगवदीयेनाऽसक्ततया कार्यम् ॥ ८ ॥**

१० पु. अ. त.— यस्माल्लौकिकफलोत्पत्त्यर्थं कर्तुर्न फलमलौकिकं मदर्थं कर्मकर्तुरुत्तमं फलमतस्त्वं मदर्थं नियतं कर्म कुर्वित्याह— नियतमिति । त्वं नियतं नित्यं मत्सेवादिरूपं कर्म कुरु । पूर्वोक्तन्यायेन मदर्थं वा । यतोऽकर्मणः कर्मत्यागकर्तुर्ज्ञानवतः सकाशात् कर्म मत्सेवादिरूपं ज्याय अधिकतरम् । किञ्च ते मदर्थं मत्क्रीडार्थं गृहीतशरीरकार्यम् । अकर्मणः सेवादिरहितज्ञानमार्गे प्रपन्नस्य प्रकर्षेण न सिद्ध्येत् न सेत्स्यतीत्यर्थः । ज्ञानमार्गेऽपि ज्ञानप्राप्तिपर्यन्तं शरीराऽपेक्षास्ति, तदनन्तरं तु नापेक्षा भक्तिमार्गवत् 'अक्षण्वतां फलमिदं' [भाग. १०।२१।७] इति न्यायेन । तस्मात्सर्वात्मना सेन्द्रियशरीरकार्यसिद्धौ प्रकर्ष इति भावः । अत एव वियोगक्लेशादिरससिद्ध्यर्थं शरीरपदमुक्तम् ॥ ८ ॥

११ नी०भा०दी०-- नियतमिति । यस्मादेवं तस्मात्त्वं सन्ध्योपासनादि कर्मैव कुरु । यद्वा नियतं नियमेन त्वं कर्म नित्यकाम्यसाधारणं यत्पापनिवर्त्तकस्वभावं तत्तदेव कुरु; हि यस्मात् अकर्मणः सकलकर्मेन्द्रियनिग्रहेण तदकरणात् चित्तजयशून्यात्कर्मैव ज्यायः प्रशस्ततरम् । अपि च ते तव क्षत्रियस्य अकर्मणः सत्यामपि चित्तशुद्धौ सर्वकर्मत्यागिनः शरीरयात्रा देहव्यवहारो न प्रसिद्ध्येत्, भैक्ष्यचर्यायामनधिकारात् । "ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति" [बृ. उ. ३।५।१] इति सन्न्यासविधायके वाक्ये "राजा राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेत" [ ] इत्यत्र राजपदवद्ब्राह्मणपदस्य विवक्षितस्यार्थत्वात् 'चत्वार आश्रमा ब्राह्मणस्य त्रयो राजन्यस्य द्वौ वैश्यस्य' इति स्मृतेश्च । अन्यत्राप्युक्तं पारिव्राज्यं प्रकृत्य 'मुखजानामयं धर्मो वैष्णवं लिङ्गधारणम् । बाहुजातोरुजातानां नायं धर्मो विधीयते' इति ॥ ८ ॥

यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः ।
तदर्थं कर्म कौन्तेय ! मुक्तसङ्गः समाचर ॥ ९ ॥

१ शां. भा.— यच्च मन्यसे बन्धार्थत्वात् कर्म न कर्तव्यमिति, तदप्यसत् ; कथम् ? यज्ञार्थादिति । 'यज्ञो वै विष्णुः' [तै. सं. १।७।४] इति श्रुतेर्यज्ञ ईश्वरः, तदर्थं यत् क्रियते तद्यज्ञार्थं कर्म ।

---

१ अत्र वामनः —
व्यनक्त्येषा भगवतो यज्ञशब्देन भारती । यन्निर्गुणेऽर्पितस्यात्र बन्धस्त्रुटयेन्न कर्मणः ॥
रज्जुर्मिथ्योरगस्येवाधिष्ठानमिह निर्गुणम् । किन्तु साधुस्तदन्यश्च ध्रुवं तस्य समावुभौ ॥
यथा न म्रियते रज्ज्वा जातु भ्रमभुजङ्गमः । तथैव निर्गुणेनापि पुण्यपापे न नश्यतः ॥
न रज्ज्वा कल्पितः सर्पो न च सा द्रावयत्यमुम् । रज्ज्वा नश्यति चेत्सर्पस्तत्र तिष्ठेदसौ कथम् ? ॥
वह्नौ प्रकाशते दारु परं तद्दह्यते क्षणात् । सति द्रष्टर्यप्रलयं भात्यज्ञाते गुणे फणी ॥
तस्माद्रज्जोर्यदज्ञानं तेन मिथ्योरगोद्भवः । वराटके तु विज्ञाते नावतिष्ठति स क्षणम् ॥
यदि ज्ञानं भवेच्छुल्वं भासेत तदहिः कथम्? । भासेत वा यदि ज्ञाते तस्मिन्नश्येत्कथं नु सः ? ॥
रज्ज्वज्ञानात् समुद्भूतस्तज्ज्ञानाच्च लयं गतः । यथोरगस्तथा कर्मप्रपञ्चोऽप्येष निर्गुणे ॥
कर्मैवं स्यादविद्या तां ब्रह्मविद्यैव बाधते । विद्या च काचिदीशस्य शक्तिराद्यस्य तस्य सा ॥
ईशोऽसौ सगुणस्तस्य चरणार्पणयोगतः । आविद्यकर्मणो नाशं केशवः कीर्तयिष्यति ॥
ब्रह्मार्पणप्रसङ्गेऽत्र भगवानेव वक्ष्यति । अविद्यानाशकं नैव निर्गुणं जात्विति स्फुटम् ॥
तस्मात्कर्म न यज्ञाख्यविष्णोर्यत्प्रीतये कृतम् । तदेव लोके बन्धाय भवतीति विनिश्चितम् ॥
अथ क्रियामयो यज्ञो यद्यत्राभ्युपगम्यते । स कर्मैव स्वयं, तस्माद्यज्ञो विष्णुः श्रुतेर्बलात् ॥
कर्मणोऽर्थे कृतं कर्म न बन्धकमिति स्फुटम् । अनुन्मत्तो नरो लोके को नाम कथयिष्यति ? ॥
नैस्स्व्येन नश्यते नैस्स्व्यं तमसा लुप्यते तमः । स्त्रियैव भुज्यते स्त्रीति यथा क्लिष्टमिदं तथा ॥
अथ यज्ञपदेनान्या देवता इति चेन्न तत् । इहान्यदेवतोपास्तेः सर्वथा प्रतिषेधनात् ॥
'यत्करोषि यदश्नासि तत्कुरुष्व मदर्पणम्' । इत्युक्तं नवमेऽध्यायेऽन्यत्रापि च वदिष्यति ॥
तदित्थं कर्म विष्ण्वाख्ये सगुणे ब्रह्मणीह यत् । नार्प्यते बन्धकं तत्स्यान्निर्णेष्टेति नन्दकी ॥ इति ।

यत्तु नव्यैः– 'सृष्टिं विधाय तत्स्थित्यविच्छेदार्थं स्रष्ट्रा प्रजाभ्यश्चातुर्वर्ण्यविहितानि यानि यानि कर्माण्युपदिष्टानि, तानि सर्वाण्यप्यत्र यज्ञशब्देऽन्तर्भवन्ति' इत्युक्तम्; तदेतद्व्यतिरिक्तकर्मासम्भवेन यज्ञार्थादन्यस्य कर्मणो बन्धकत्वोक्त्यनुपपत्तेः वामनोक्तदूषणानुल्लङ्घनाच्चाविचारितरमणीयमेव । — अविगीता ।

तस्मात् कर्मणोऽन्यत्रान्येन कर्मणा लोकोऽयमधिकृतः 'कर्मकृत् कर्मबन्धनः' [तै. भा. ३।१।६] कर्म बन्धनं यस्य सोऽयं कर्मबन्धनो लोकः, न तु यज्ञार्थात् । अतस्तदर्थं यज्ञार्थं कर्म कौन्तेय ! मुक्तसङ्गः कर्मफलसङ्गवर्जितः सन् समाचर निर्वर्तय ॥ ९ ॥

२ आ. शां. व्या.— 'कर्मणा बध्यते जन्तुः' [म. भा. १२।२४१।७] इति स्मृतेर्बन्धार्थं कर्म, तन्न श्रेयोर्थिना कर्तव्यमित्याशङ्कामनूद्य दूषयति— **यज्ञे**त्यादिना । कर्माधिकृतस्य तदकरणमयुक्तमिति प्रतिज्ञातं प्रश्नपूर्वकं विवृणोति— **कथमि**त्यादिना । फलाभिसन्धिमन्तरेण यज्ञार्थं कर्म कुर्वाणस्य बन्धाभावात्तादर्थ्येन कर्म कर्तव्यमित्याह— **तदर्थमि**ति । यज्ञार्थं कर्मेत्ययुक्तं, न हि कर्मार्थमेव कर्मेत्याशङ्क्य व्याचष्टे— "यज्ञो वै विष्णुः" इति । कथं तर्हि 'कर्मणा बध्यते जन्तुः' इति स्मृतिः ? तत्राऽऽह— **तस्मा**दिति । ईश्वरार्पणबुद्ध्या कृतस्य कर्मणो बन्धार्थत्वाभावे फलितमाह— **अत** इति ॥ ९ ॥

३ रा. भा.— एवं तर्हि द्रव्यार्जनादेः कर्मणोऽहङ्कारममकारादिसर्वेन्द्रियव्याकुलतागर्भत्वेनास्य पुरुषस्य कर्मवासनया बन्धनं भविष्यतीत्यत्राह— **यज्ञार्था**दिति । यज्ञादिशास्त्रीयकर्मशेषभूताद्द्रव्यार्जनादेः कर्मणोऽन्यत्रात्मीयप्रयोजनशेषभूते कर्मणि क्रियमाणेऽयं लोकः कर्मबन्धनो भवति । अतस्त्वं यज्ञाद्यर्थं द्रव्यार्जनादिकं कर्म समाचर । तत्रात्मप्रयोजनसाधनतया यः सङ्गः, तस्मात्सङ्गान्मुक्तः सन् तत्समाचर । एवं मुक्तसङ्गेन यज्ञाद्यर्थतया कर्मणि क्रियमाणे यज्ञादिभिः कर्मभिराराधितः परमपुरुषोऽस्यानादिकालप्रवृत्तकर्मवासनां समुच्छिद्याव्याकुलात्मावलोकनं ददातीत्यर्थः ॥ ९ ॥

४ वे. ता. चं.— 'यज्ञार्थात्' इति श्लोकः कर्मविधिनिषेधयोर्विषयव्यवस्थापक इति ज्ञापयितुं शङ्कते— **एवं तर्ही**ति । **द्रव्यार्जना**देरित्यत्रादिशब्देन महायज्ञादिग्रहणम् । **ममकारादी**त्यत्र तु रागद्वेषाभिनिवेशवचनादानविहरणादिग्रहः । अहङ्कारममकारादेर्मनोवृत्तिविशेषत्वादिन्द्रियव्याकुलतारूपत्वोक्तिः । **अस्य पुरुषस्ये**ति मुमुक्षोरपीति भावः । **कर्मवासनये**ति, प्राचीनयाऽनुपरतयाऽद्यतनव्यापाराभ्यासोपबृंहितया चेति भावः । **बन्धनं भविष्यती**ति उत्तरोत्तरशरीरबन्धादिना संसारानुवृत्तिप्रसङ्ग इत्यर्थः । अत्र 'यज्ञो वै विष्णुः' [तै.सं. १।७।४] इति श्रुतेः 'यज्ञ ईश्वरः' इति परैर्व्याख्यातम्, तच्चाविरुद्धमस्माकम् ; तथापि समनन्तरश्लोकपठितयज्ञशब्दैकार्थ्यमुचितमित्यभिप्रायेणाह– **यज्ञादिशास्त्रीयकर्मे**ति । यज्ञादीत्यादिशब्देन यज्ञशब्दस्योपलक्ष्यपरत्वं ज्ञाप्यते । शास्त्रीयकर्मशब्देनोपलक्षणोपलक्ष्याणां सामान्यतः सङ्ग्राहकाकारं तदर्थकर्मणो निर्दोषत्वहेतुं च दर्शयति । **यज्ञार्थात्** यज्ञप्रयोजनात् । तदिदं दर्शितं **शेषभूता**दिति । कर्मैव बन्धनं, कर्मणा वा बन्धनं यस्य स कर्मबन्धनः ; तस्य च बन्धकत्वं स्ववासनाद्वारा; न पुनः पापतया अविहितप्रतिषिद्धविषयत्वादत्र कर्मबन्धनशब्दस्य । 'अस्य पुरुषस्य कर्मवासनया बन्धनं भविष्यति' इति शङ्काग्रन्थेनायमर्थो दर्शितः । लोकोऽत्र संसारिचेतनवर्गः । **अत** इति । यज्ञार्थस्य कर्मणो बन्धहेतुत्वभावादित्यर्थः । द्रव्यादिलाभहेतुभूतयुद्धप्रोत्साहनव्यक्त्यर्थं **द्रव्यार्जनादिक**मित्युक्तम् । तादर्थ्ये सङ्गत्यागश्चेत्युभयमपि विधेयमिति ज्ञापनाय पृथग्वाक्यकरणम् । कर्तृत्वफलत्यागयोर्विलक्षणं सङ्गत्यागस्य स्वरूपं दर्शयति— **तत्रे**ति । यत्किञ्चित् 'प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते' इति चेत्, सत्यं; प्रयोजनसाधनत्वबुद्ध्यभावेऽपि सुहृदुपचारवद्भगवत्समाराधनरूपतया स्वरूपेण प्रयोजनत्वबुद्ध्या प्रवृत्त्युपपत्तिः । 'मुक्तसङ्ग' इत्यत्र सङ्गस्य बन्धकत्वविवक्षया **सङ्गान्मुक्त** इत्युक्तम् । प्रकृतचोद्यस्यादृष्टद्वारा फलप्रदत्वेन परिहारं वदन्नतदर्थस्य बन्धहेतुत्वोक्त्या फलितं तदर्थस्य मोक्षहेतुत्वप्रकारं दर्शयति— **एव**मिति । एतेन कर्मणामप्रामाणिकापूर्वद्वारा फलप्रदत्वमिति कुदृष्टिमतं निरस्तम्, आर्थवादिकापेक्षितदेवताप्रीतिद्वारैव फलप्रदत्वोपपत्तौ "स एनं प्रीतः प्रीणाति" [यजुः ५।५।१०।४८] इत्यादिश्रुतहानाश्रुतकल्पनाद्यनुपपत्तेः । **कर्मभिराराधित** इत्यनेन हविर्ग्रहणं प्रीतिश्चाभिप्रेते, **परमपुरुष** इति तदविनाभूतादित्यवर्णादिश्रुतिसिद्धविग्रहविशेषवत्त्वं, सर्वब्रह्माण्डयुगपत्कर्मसन्निधिशक्तिश्च, **ददाती**ति वरप्रदत्वमिति विग्रहादिपञ्चकप्रदर्शनम् । **कर्मवासनां समुच्छिद्ये**ति विपरीतवासनाचोद्यं परिहृतम् ॥ ९ ॥

५ आ. मा. भा.— 'कर्मणा बध्यते जन्तुः' [म. भा. १२।२४१।७] इति कर्म बन्धकं स्मृतमित्यत आह— **यज्ञार्था**दिति । कर्म बन्धनं यस्य लोकस्य स कर्मबन्धनः । यज्ञो विष्णुः, यज्ञार्थं सङ्गरहितं कर्म न बन्धकमित्यर्थः । मुक्तसङ्ग इति विशेषणात्, "कामान्यः कामयते" [मुं.उ. ३।२।२] इति श्रुतेश्च, 'अनिष्टमिष्टं' [१८।१२] इति वक्ष्यमाणत्वाच्च 'एतान्यपि तु कर्माणि' [१८।६] इति च "तस्मान्नेष्टियाजुकः स्यात्" [बृ. उ. १।५।२] इति च विशेषवचनत्वे समेऽपि विशेषणं परिशिष्यते ॥ ९ ॥

६ ज. प्र. दी.— इदानीं तृतीयं पक्षमाशङ्क्य तत्परिहाराय श्लोकमवतारयति— कर्मणेति । बन्धकं मोक्षस्य प्रतिबन्धकं, अतो न करोमीति शेषः । तत्पुरुषत्वभ्रान्तिनिरासायाह— कर्मेति । तत्पुरुषत्वेऽसङ्गतिः स्यादिति भावः । यज्ञशब्दस्य यागार्थत्वप्रतीतिमपाकर्तुमाह— यज्ञ इति । अवैष्णवयागस्यापि बन्धकत्वादिति भावः । तदर्थमित्युत्तरवाक्यस्यासङ्गतिपरिहारायार्थात्सिद्धं पूर्ववाक्यार्थमाह— यज्ञार्थमिति । सङ्गरहितमित्यनुक्तं कस्मादुक्तं ? इत्यत आह— मुक्तेति । इष्टियाजुकः फलेच्छया यष्टा । ननु 'कर्मणा बध्यते जन्तुः' इत्यपि विशेषवचनम्, अविद्यादीनामनेकेषां बन्धकत्वेनाविद्यादिभिरिति सामान्यस्यानुपात्तत्वात् ; गीतावाक्यं कर्म न बन्धकमितीदमपि विशेषवचनं, तत्कथं तत्परिहारायावतार्य व्याख्यातं ? इत्यत आह— विशेषेति । यद्युक्तविधया द्वयोर्विशेषवचनत्वं समं तथापि गीतावाक्ये 'यज्ञार्थात्' इत्यादिविशेषणमुच्यतेऽतस्तदपेक्षया तत्सामान्यवचनमेव ; अतो युक्तमेतद्व्याख्यानमिति भावः । अयमत्र प्रत्युत्तरक्रमः 'कर्मणा बध्यते' इति वाक्यमाश्रित्य न युद्धादिकर्मत्यागः कार्यः ; तस्यावैष्णवकाम्यकर्मविषयत्वात् । कुतः सङ्कोचः ? इति चेत् परेणापि परिस्पन्दमात्रस्य त्यक्तुमशक्यत्वेनासङ्कुचितार्थतायाः स्वीकर्तुमशक्यत्वात् । तर्ह्यत एव बाधकाच्छरीरयात्रार्थकर्मव्यतिरिक्तविषयत्वं कल्प्यत इति चेत्, न ; वैय्यर्थ्यात् । एवमपि मनोव्यापारस्याल्पकत्वेन प्रतिबन्धकाभावो न सिध्यति । तस्यैवान्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रयोजकत्वावधारणात् ; बाधकात्सङ्कोचमङ्गीकुर्वतां चायमपि सङ्कोचोऽङ्गीकार्यः; विधानसामर्थ्यात् युद्धादीनामपि तत्तद्वर्णाश्रमोचितत्वात् । न च विधानस्यामुमुक्षुविषयत्वम्, कल्पकाभावात् । न चेदमेव वाक्यं कल्पकम्, तस्यावैष्णवादिकर्मत्यागेन चरितार्थत्वात्, धर्मिपरित्यागाद्धर्ममात्रपरित्यागस्य ज्यायस्त्वात् । अतो न कर्मस्वरूपं त्याज्यमिति ॥ ९ ॥

७ ह. पै. भा.— यत्तु मन्यसे बन्धहेतुत्वात्कर्म न कर्तव्यमिति, तदसत् ; कथम् ? यज्ञार्थात्, यज्ञो विष्णुः "यज्ञो वै विष्णुः" [तै. सं. १।७।४] इति श्रुतेः । सोऽर्थः प्रयोजनं यस्य तद्यज्ञार्थं विष्ण्वाराधनार्थं तस्माद्विष्ण्वाराधनार्थात् कर्मणोऽन्यत्रायं लोकः कर्मबन्धनः। तदर्थं विष्ण्वाराधनार्थं यज्ञादिकर्म कौन्तेय ! मुक्तः सङ्गो येन स मुक्तसङ्गः सन् समाचरानुतिष्ठ ॥ ९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु 'कर्मणा बध्यते जन्तुर्विद्यया च विमुच्यते' [म. भा. १२।२४१।७] इत्यादिस्मृतिभिर्बन्धात्मकत्वेनोक्तं कर्म कथं ज्ञानसाधनं, येन कर्तव्यं स्यात् ? तत्राह–यज्ञार्थादिति । यज्ञरूपत्वाद्यज्ञाधिराजत्वाद्वा ; यज्ञोऽत्र परमेश्वरः; 'यज्ञो वै विष्णुः' [तै.सं.१।७।४] "आ वो राजानमध्वरस्य रुद्रम्" [ऋक्सं. ३।४।१०।१] इत्यादिश्रुतेः । तदाराधनार्थं कर्म यज्ञार्थम्, ततोऽन्यत्र कर्मणि प्रवृत्तोऽयं लोको जनः कर्मबन्धनो भवति । कर्म बन्धनं यस्य स तथोक्तः । अतस्तदर्थमीश्वरप्रीत्यर्थं कर्म हे कौन्तेय ! मुक्तसङ्गो निष्कामः सन् सम्यगाचर ॥ ९ ॥

९ व० त० दी०— साङ्ख्यास्त्वात्मातिरिक्तस्य बन्धकत्वमालोच्य कर्म न कार्यमिति वदन्ति, तत्तदधिकृतविषयमपि न श्रौतमिति निर्णयमाह–यज्ञार्थादिति । इज्यतेऽनेन सावयवो भगवानिति यज्ञस्तदर्थात् । वेदे हि मुख्यः कर्मयज्ञ एव, भगवद्रूपत्वात् । ततोऽन्यत्र काम्ये परधर्मे वा बन्धनम् । 'यज्ञरूपो हरिः कर्मोपास्तिकाण्डे परे बृहत् । प्रेमभक्तौ तु स्वयं हीत्यानर्थक्यं न युज्यते ॥ 'बुद्ध्वा चेत्कुरुते कर्म ततस्तद्बन्धकं न हि । अन्यथा करणे तस्य सर्वथा बन्धसम्भवः' इत्यर्थो दर्शितः ॥ ९ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं चेत्तदा कर्माकरणं पूर्वं कथमुक्तं ? इत्याशङ्क्याह–– यज्ञार्थादिति । अन्यत्र मत्सेवातोऽन्यत्र कर्ममार्गे कर्मबन्धनः कर्मनिबन्धनोऽयं लोकः । 'कर्मणो यज्ञार्थात्' इत्युक्त्वा कर्म कार्यमित्याहुस्ततस्तत्कर्म न मत्फलकमिति मया बन्धकत्वात्तत्त्याग उक्तः, यतस्तत्कर्म बन्धकमतस्तत्त्यक्त्वा कर्म कुर्वित्याह–– तदर्थमिति । तदर्थं यज्ञार्थं मुक्तसङ्गः सन् कर्म मत्सेवारूपं समाचर सम्यक्प्रकारेण कुरु ॥ ९ ॥

११ नी० भा० दी०–– ननु 'कर्मणा बध्यते जन्तुः' [म. भा. १२।२४१।७] इति कर्मणां बन्धकत्वस्मृतेः कथं मुमुक्षुं मां तत्र नियोजयसि ? इत्याशङ्क्याह— यज्ञार्थादिति । यज्ञः परमेश्वराराधनम् । यज देवपूजायामिति धात्वर्थानुगमात्, तदर्थं "यज्ञो वै विष्णुः" [तै. सं. १।७।४] इति श्रुतेर्विष्णुर्वा, तदाराधनार्थं यत्कर्म ततोऽन्यत्र कर्मणि स्वर्गाद्यर्थे प्रवृत्तोऽयं लोकः कर्मबन्धनः– कर्मणा बध्यते, न त्वीश्वराराधनार्थेन; अतस्तदर्थं ईश्वराराधनार्थं कर्म वर्णाश्रमोचितं हे कौन्तेय ! मुक्तसङ्गः फलाभिलाषशून्यः सन् समाचर सम्यक्कुरु ॥ ९ ॥

नित्यनैमित्तिककर्मणोऽवश्यकर्तव्यता प्रामाण्यं च [१०-१३]

सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः ।
['सह यज्ञैः प्रजाः' इति रामानुजीयः पाठः ।]
अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोऽस्त्विष्टकामधुक् ॥ १० ॥
देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः ।
परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ ११ ॥

१ शां. भा.— इतश्चाधिकृतेन कर्म कर्तव्यम्— **सहेति** । सहयज्ञा यज्ञसहिताः प्रजास्त्रयो वर्णास्ताः सृष्ट्वोत्पाद्य पुरा पूर्वं सर्गादावुवाचोक्तवान् प्रजापतिः प्रजानां स्रष्टा अनेन यज्ञेन प्रसविष्यध्वं प्रसवो वृद्धिरुत्पत्तिस्तां कुरुध्वम् । एष यज्ञो वो युष्माकमस्तु भवतु इष्टकामधुक्, इष्टानभिप्रेतान् कामान् फलविशेषान् दोग्धीति इष्टकामधुक् ॥ १० ॥ कथम् ? देवानिति । देवानिन्द्रादीन् भावयत वर्धयतानेन यज्ञेन । ते देवा भावयन्त्वाप्याययन्तु वृष्ट्यादिना वो युष्मान् । एवं परस्परमन्योन्यं भावयन्तः श्रेयः परं मोक्षलक्षणं विज्ञानप्राप्तिक्रमेण अवाप्स्यथ स्वर्गं वा परं श्रेयोऽवाप्स्यथ ॥ ११ ॥

२ आ. शां. व्या.— नित्यस्य कर्मणो नैमित्तिकसहितस्याधिकृतेन कर्तव्यत्वे हेत्वन्तरपरत्वेनानन्तरश्लोकमवतारयति— **इतश्चेति** । कथं पुनरनेन यज्ञेन वृद्धिरस्माभिः शक्या कर्तुमित्याशङ्क्याऽऽह— **एष** इति ॥ १० ॥ कथं पुनरभीष्टफलविशेषहेतुत्वं यज्ञस्य विज्ञायते ? न हि देवताप्रसादादृते स्वर्गादिरभ्युदयो लभ्यते, नापि सम्यग्दर्शनमन्तरेण निश्श्रेयसं सेद्धुं पारयतीति शङ्कते— **कथमिति** । तत्र श्लोकेनोत्तरमाह— **देवानिति** । मुमुक्षुत्वबुभुक्षुत्वविभागेन श्रेयसि विकल्पः॥११॥

३ रा. भा.— यज्ञशिष्टेनैव सर्वपुरुषार्थसाधननिष्ठानां शरीरधारणकर्तव्यतामयज्ञशिष्टेन शरीरधारणं कुर्वतां दोषं चाह— "पतिं विश्वस्यात्मेश्वरं" [तै. ना. ११।३] इत्यादिश्रुतेर्निरुपाधिकः प्रजापतिशब्दः सर्वेश्वरं विश्वस्य स्रष्टारं विश्वात्मानं परायणं नारायणमाह । पुरा सर्गकाले स भगवान् प्रजापतिरनादिकालप्रवृत्ताचित्संसर्गविवशा उपसंहृतनामरूपविभागाः स्वस्मिन् प्रलीनाः सकलपुरुषार्थानर्हाश्चेतनेतरकल्पाः प्रजाः समीक्ष्य परमकारुणिकस्तदुज्जिजीवयिषया स्वाराधनभूतयज्ञनिर्वृत्तये यज्ञैः सह ताः सृष्ट्वैवमुवाच— अनेन यज्ञेन प्रसविष्यध्वं, आत्मनो वृद्धिं कुरुध्वम्; एष वो यज्ञः परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षाख्यस्य कामस्य तदनुगुणानां च कामानां प्रपूरयिता भवतु ॥ १० ॥

४ वे. ता. चं.— उक्तमर्थद्वयं 'सह यज्ञैः' इत्यारभ्य 'मोघं पार्थ ! स जीवति' [३।१६] इत्यन्तेन निन्दाप्रशंसादिभिर्द्रढयतीत्याह— **यज्ञशिष्टेनैवेति** । **सर्वपुरुषार्थसाधननिष्ठाना**मित्यनेन 'प्रजाः सृष्ट्वा' इति सामान्यनिर्देशफलितमुक्तम् । अत्र प्रजापतिशब्दस्य हिरण्यगर्भादिविषयत्वव्युदासायाह— **पतिं विश्वस्येतीति** । हिरण्यगर्भादेरपि, न तु हिरण्यगर्भादिवदण्डाद्यवच्छिन्नस्येत्यर्थः । तत एवोक्तं **निरुपाधिक** इति । श्रुतार्थस्वभावादपि स एव सर्वप्रजापतिरिति प्रदर्शनाय **सर्वेश्वर**मित्यादिविशेषणोक्तिः । **नारायणम्** एतदखिलं नारायणशब्दवाच्यस्यैव हि नारायणा-

---

१ इतः श्लोकपञ्चकस्या**भिनवगुप्तपादीयं** व्याख्यानमनन्यलभ्यं कमपि रहस्यार्थं प्रकाशयतीति तदत्र सङ्गृह्यते— "देवाः क्रीडाशीला इन्द्रियवृत्तयः करणेश्वर्यो देवता रहस्यशास्त्रप्रसिद्धाः, ता अनेन कर्मणा तर्पयत- यथासम्भवं विषयान् भक्षयतेत्यर्थः । तृप्ताश्च सत्यस्ता वो युष्मानात्मन एव स्वरूपमात्रोचितानपवर्गान् भावयन्तु, स्वात्मस्थितियोग्यत्वात् । एवमनवरतं व्युत्थानसमाधिसमयपरम्परायामिन्द्रियतर्पणतदात्मसाद्भावलक्षणे परस्परभावे सति शीघ्रमेव परमं श्रेयः परस्परभेदविगलनलक्षणं ब्रह्म प्राप्स्यथ ।" इति । — **अविगीता** ।

नुवाकादिषु प्रतिपाद्यत इति भावः । उक्तं च जगत्पतित्वं स्रष्टृत्वादिकं च समुच्चित्य भगवता पराशरेण 'कलौ जगत्पतिं विष्णुं सर्वस्रष्टारमीश्वरम्' [वि. पु. ६।१।५० ब्र. पु. च. १२०। ४५] इति । 'अनुमानात्तदुद्धारं कर्तुकामः प्रजापतिः' [वि.पु. १।४।७] इति च वराहरूपे भगवति प्रजापतिशब्दः तेन 'प्रजापतिः' [तै. ना. १।१] इत्यादिश्रुत्यनुसारात्प्रयुक्तः । किञ्च स्वतन्त्रस्य कर्मपरतन्त्रान्प्रति नियोगो ह्ययम् । अतोऽत्र 'प्रजाः सृष्ट्वा' इति प्रजाशब्दः सर्वान् ब्रह्मपर्यन्तान् जगदन्तर्व्यवस्थितान् कर्मजनितसंसारवशवर्तिनो यज्ञाद्यधिकारिणः प्राणिनः सङ्गृह्णाति । अतोऽत्र प्रजापतिशब्द उपक्रमस्थप्रजाशब्दानुरोधात् सङ्कोचेन तद्वैरूप्यायोगाच्च परित्यक्तरूढिरकर्मवश्यं नियोक्तारं सर्वेश्वरं नारायणमाह । तथा सृज्यसमस्तक्षेत्रज्ञविषयो ह्ययमनवच्छिन्नः प्रजाशब्दः ।

पुरेति प्रलयानन्तरकालाभिधानात्ततश्च "सदेव सोम्येदमग्र आसीत् ...... तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति" [छां. उ. ६।२।१-३] "सन्मूलाः सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सदायतनाः" [छां. उ. ६।८।४] "एको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशानः" इत्यारभ्य "बुद्बुदाध्यक्षः शूलपाणिः पुरुषो जायते .....तत्र ब्रह्मा चतुर्मुखोऽजायत" [महो.१।१] 'सिसृक्षुर्विविधाः प्रजाः' [मनुः १।८] इत्यादिषु हिरण्यगर्भादेरपि प्रजात्वावगमान्नारायणस्य च तज्जनकत्वावगतेः 'प्रजाः सृष्ट्वा' इत्यनवच्छेदेन निर्दिष्टो विश्वस्य स्रष्टा नारायण एवेति स एवात्र प्रजापतिः । किञ्च "तस्माद्यज्ञात्सर्वहुत ऋचः सामानि जज्ञिरे" [ऋक्सं.६।४।१८।४ यजुस्सं .३१।७] "सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरः । नामानि कृत्वाऽभिवदन्यदास्ते" इति यज्ञैः सह सर्वप्रजानां स्रष्टृतया निर्दिष्टोऽप्यधिकारपुरुषस्यापि स्रष्टा सहस्रशीर्षत्वादिविशिष्टः परमपुरुष एव । अतोऽपि 'सह यज्ञैः प्रजाः सृष्ट्वा' इति निर्दिष्टः प्रजापतिः विश्वस्य स्रष्टा स एव । तथा 'सृष्टिं ततः करिष्यामि त्वामाविश्य प्रजापते !' [वि.ध.६८।५१] इत्यादिवचनबलाद्धिरण्यगर्भाख्यप्रजापतिमुखेनापि विश्वस्रष्टा "सर्वभूतान्तरात्मा अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः" [सु. उ. ७] इति श्रुतः स एव विश्वात्मा । किञ्चात्र निर्दिश्यमानं देवानां भावनादिकं परमात्मात्मकानामेवेति 'अहं हि सर्वयज्ञानाम्' [९।२४] इत्यादौ व्यक्तं भविष्यति ; "यस्मिन्निदं सञ्चविचैति" [श्वे. उ. ४।११] "प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तः" [य.सं.३१।१९ तै. ना. ६।११] इत्यादिकं **विश्वस्य स्रष्टारं विश्वात्मानमि**ति विशेषणाभ्यां सूचितम् । अतोऽप्यत्र विश्वात्मानं तमेवाह । तथा "प्रजापतेः सभां वेश्म प्रपद्ये" [छां. उ. ८।१४।१] इत्यत्र परमप्राप्यतया च प्रजापतिशब्दनिर्दिष्टोऽपि परमात्मैवेति 'न च कार्ये प्रत्यभिसन्धिः' [ब्र. सू. ४।३।१४] इति सूत्रे प्रत्यपादि, अतोऽपि परायणं तमेवाह । एवं— **सर्वेश्वरमि**त्यादिविशेषणैः तत्तत्प्रमाणसूचनं कृतम् । एवं श्यामैकरूपसप्तदशायातयामाज्यदैवतविष्णुविषयप्रजापतिशब्दश्रुतिरप्यनुसन्धेया ।

पुराशब्दस्य वचनान्वयं प्रतीतिव्युदासेन ब्रह्माद्यगोचरसृष्ट्यन्वयव्यक्त्यर्थमाह— **पुरा सर्गकाले** इति । श्रुतिस्मृत्यादिषु सृष्टिप्रकरणप्रसिद्धिप्रकारमभिप्रैति— **स भगवा**निति ; भगवच्छब्देन सृष्ट्यादिपञ्चकृत्योपयुक्तहेयप्रत्यनीककल्याणगुणविशिष्टत्वं दर्शितम् । तथा मानवे धर्मशास्त्रे प्रथमम् 'आसीदिदं तमोभूतम्' [१।५] इति प्रलयमभिधाय 'ततः स्वयम्भूर्भगवान्' [१।६] इति भगवच्छब्देन सर्वस्रष्टा निर्दिष्टः । अनन्तरं च 'ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः' [१।१०] 'तद्विसृष्टः स पुरुषो लोके ब्रह्मेति कीर्त्यते' [१।११] इति हिरण्यगर्भाख्यप्रजापतेः स्रष्टा नारायण इत्युक्तम् । 'अत्र प्रजापतिरुवाच' इति पराक्त्या निर्देशस्तु सारथिभूतस्य स्वस्य प्रजापतिशब्दप्रतिपन्नात् स्वस्माद्भेदोपचारेणेति मन्तव्यम् । एवमुत्तरत्रापि सर्वत्र पराक्त्वनिर्देशेषु यथार्हमनुसन्धेयम् ।

सर्वत्र सृष्टेः संहारपूर्वकत्वदर्शनादत्रापि तथा विवक्षन् संहारस्य प्रयोजनं सृष्टेर्हेतुं चाह— **अनादी**ति । अनवरतसुखदुःखोपभोगायासपरिश्रान्तानां विश्रमार्थं अश्रान्तापथप्रवृत्तिवासनाविच्छेदार्थं चोपसंहारः । अतो न संहारे नैर्घृण्यदोषः । तादृशसुखदुःखोपभोगप्रदाने च परमात्मनित्यसङ्कल्पसिद्धजीवस्वातन्त्र्यनिबन्धनानादिकर्मप्रवाहहेतुकाचित्संसर्ग एव हेतुरिति न तत्र वैषम्यनैर्घृण्ये । सूत्रितं च 'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्शयति'; 'न कर्माविभागात्' [ब्र. सू. २।१।३४,३५] इति चेन्नानादित्वादुपपद्यते चाप्युपलभ्यते च 'कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः' [ब्र. सू. २।३।४२] इति । **उपसंहृतनामरूपविभागाः स्वस्मिन् प्रलीना** इति । असद्व्यपदेश एकत्वव्यपदेशादिश्च निर्व्यूढः । नामरूपप्रहाणं स्वस्मिन् प्रलयश्च मोक्षवत्पुरुषार्थ एव स्यादित्याशङ्क्याह— **सकले**ति । त्रिवर्गेऽप्यनर्हाः, किं पुनरपवर्ग इति भावः । तत्र हेतुमाह— **चेतनेतरकल्पा** इति । स्वप्रकाशत्वेऽप्यत्यन्तज्ञानसङ्कोचात्तत्कल्पत्वम् ; न तु ज्ञानविनाशात् । **प्रजाः** हिरण्यगर्भादिकाः समीक्ष्य सम्यगवलोक्य ; एतेन 'जायमानं हि पुरुषं यं पश्येन्मधुसूदनः' [म. भा. १२।३४८। ७३] 'नावेक्षसे यदि ततो भुवनान्यमूनि नालं प्रभो भवितुमेव कुतः प्रवृत्तिः । एवं निसर्गसुहृदि त्वयि सर्वजन्तोः स्वामिन्न चित्रमिदमाश्रितवत्सलत्वम्' [स्तो. र. १०] ॥ इत्यादिकमभिप्रेतम् । "स एकाकी न रमते" [महो. १] इति श्रुतेः 'परमकारुणिकः किल त्वम्' इत्यादिस्मृतिसिद्धगुणविशेषे तात्पर्यमाह— **परमकारुणिक** इति । अवाप्तसमस्तकामस्य जगद्व्यापारानुपपत्तिं परिहरति— **तदुज्जिजीवयिषये**ति । कारुणिका हि स्वार्थनिरपेक्षा एव परोज्जिजीवयिषया प्रवर्तन्ते, सैव प्रवृत्तिरस्य लीलाऽपीति न दोष इति भावः । यज्ञैः सहेति निर्देश उज्जीवनोपायविशेषनिष्पत्त्यर्थ इत्यभिप्रायेणाह— **स्वाराधने**ति ।

यज्ञैरिति वैविध्यसूचनाय बहुवचननिर्देशे पूर्वं कृतेऽपि 'अनेन' इत्येकवचनेन परामर्शो जात्येकत्वपर इत्यभिप्रायेणाह— **अनेन यज्ञे**नेति । 'सहयज्ञाः' इति **शाङ्कर**यादव-

प्रकाशीयपाठस्त्वप्रसिद्धेरनादृतः । 'प्रसविष्यध्वम्' इत्यत्र 'षूञ् प्राणिप्रसवे' 'षूङ् गर्भविमोचने' इतिधातुद्वयेऽपि प्रजननमात्रप्रतीतिः स्यात् ; न च द्वादशाहादिवत् सर्वेषां यज्ञादीनां प्रजामात्रं फलम् । अतः सन्तत्युपलक्षिता स्वनिष्ठाया समृद्धिरत्र विवक्षितेत्यभिप्रायेणाह— **आत्मनो वृद्धिं कुरुध्वमिति** । यज्ञसाध्यः कामो निषिद्धेतरधर्माविरुद्धसमस्तकाम्यवर्गः ; तत्रापि मोक्षतत्साधनोपकारिषु तात्पर्यभूयस्त्वमित्यभिप्रायेण मोक्षतदनुगुणोपादानम् । रुचिवैचित्र्यज्ञापनाय इष्टशब्देन विशेषणम् । मोक्षस्येष्टकामशब्देन सङ्ग्रहाय **परमपुरुषार्थलक्षणे**त्युक्तम् । अवधीरितस्वर्गाय अर्जुनायोपदेशात् 'मा फलेषु' [२।४७] 'श्रेयः परम्' [३।११] इति पूर्वापरानुगुण्याच्चात्र मोक्षार्थतोक्तिर्युक्ता । **प्रपूरयितेति** 'पूरी आप्यायने' इति हि धातुः । ननु प्रपूरणं हि पूरणाभावेऽनुशिष्टं, प्रस्थानप्रस्मरणादिष्विवात्रापि प्रशब्दस्याभावविषयत्वात् ; अत एव हि 'गां दोग्धि' इत्यादिप्रयोगः ; सत्यम् , तथापि 'गां दोग्धि' इत्यत्रापि गोरेव पयोरेचनं, न तु पयसः स्वरूपवैकल्यम् ; तद्वदत्रापि गोस्थानीयाद्यज्ञतः क्षीरस्थानीयाः कामा लभ्यन्ते ; तैस्तस्य रेचनं स्यात् ; फलदातुः सकाशात् फलमादाय युष्मभ्यं ददातीत्यर्थः; तेन यज्ञाराधितोऽहं युष्मभ्यं कामान् ददामीत्युक्तं भवति ॥ १० ॥

३ रा. भा.— कथम् ? अनेन देवताराधनभूतेन देवान् मच्छरीरभूतान् मदात्मकानाराधयत 'अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च' [९।२४] इति हि वक्ष्यते । यज्ञेनाराधितास्ते देवा मदात्मकाः स्वाराधनापेक्षितान्नपानादिकैर्युष्मान् पुष्णन्तु । एवं परस्परं भावयन्तः परं श्रेयो मोक्षाख्यमवाप्स्यथ ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— यज्ञेनात्मनो वृद्धिः कथम् ? क्षणिकक्रियारूपश्च यज्ञः कथं कालान्तरभाविफलसाधनम् ? "नान्यः पन्थाः" [श्वे. उ.३।८+६।१५] इत्यादिना ज्ञानस्यैव मोक्षप्रदत्वे सिद्धे कथं स्वर्गादिसाधनतया निर्दिष्टो यज्ञो मोक्षसाधनम् ? स्मरन्ति च 'कर्मणा बध्यते जन्तुर्विद्यया च विमुच्यते । तस्मात्कर्म न कुर्वन्ति यतयः पारदर्शिनः' [सं. उ. ९८ म.भा.१२।२४१।७] इति ; तथा 'नैव धर्मी न चाधर्मी' "ज्ञानं सन्न्यासलक्षणम्" [ना. प. उ. ३] इति च ; कथं च मोक्षबहिर्भूतानां विचित्रसांसारिककामानां तदनुगुणत्वं ? इति शङ्कास्तबकमभिप्रेत्याह— **कथ**मिति । तत्र 'देवान् भावयत' इति प्रथमस्योत्तरम् , देवताराधनं ह्याराधकस्यातिशय एव, अतः स एवात्मनो वृद्धिः ; 'यज देवपूजायाम्' इति यजपदप्रकृतिं धातुं स्मारयति— **देवताराधनभूतेने**ति । यज्ञस्य मोक्षहेतुत्वानुपपत्तिपरिहाराय **मदात्मका**निति । परमात्मसमाराधनतया कृतं कर्मैव मोक्षसाधनज्ञानाङ्गतया स्थित्वा मोक्षं साधयतीति प्रागेवोक्तम् । 'मदात्मकान्' इत्यस्यान्तर्यामिब्राह्मणादिसिद्धत्वसूचनाय **मच्छरीरभूतानि**त्युक्तम् । यज्ञेन देवानां भावनं हि सन्तोषवत्तया भावनमित्यभिप्रायेणोक्तं **आराधयते**ति । तदभिप्रायेण च ब्राह्मणं "तस्मादितः प्रदानं देवा उपजीवन्ति" [यजुः ३।२।९] इति । 'मदात्मकान्' इत्यस्यात्रानुक्तस्य कथमुपादानं ? इत्यत्राह— **अहं ही**ति । क्षणिकस्य फलप्रदानानुपपत्तिपरिहाररूपं द्वितीयं पादं व्याख्याति— **यज्ञेने**त्यादिना **पुष्णन्त्वि**त्यन्तेन । प्रस्तुताकारपरामर्शितच्छब्दार्थः— **यज्ञेनाराधिता** इति । देवानां फलप्रदानशक्तिसिद्ध्यर्थं पुनः **मदात्मका** इत्युक्तम् । एवं च क्षणिकस्यापि देवताप्रीतिरूपापूर्वद्वारा फलसाधनत्वम् ; महाप्रलये त्विन्द्रादिलयेऽपि परदेवताप्रीतिद्वारा पुनः फलप्रदत्वमुपपन्नमित्युक्तं भवति । चतुर्थशङ्कापरिहारमभिप्रेत्याह— **स्वाराधने**ति । देवैराराधकानां भावनं नामापेक्षितैः पोषणमित्यभिप्रायेणोक्तं **पुष्णन्त्वि**ति । उत्तरार्धमुक्तस्यैवार्थस्य मोक्षोपयोगित्वज्ञापकमित्यभिप्रायेणाह— **एव**मिति । स्वर्गादिरूपश्रेयोव्यावृत्त्यर्थं परत्वविशेषणमित्यभिप्रायेणोक्तं **मोक्षाख्य**मिति ॥ ११ ॥

५ आ. मा. भा.— अत्रार्थवादमाह— सहयज्ञा इति ॥ १० ॥ ११ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'सहयज्ञाः' इत्यादेर्न प्रकृते सङ्गतिर्दृश्यते, अत आह— **अत्रे**ति । वर्णाश्रमोचितस्य कर्मणः सर्वथा कर्तव्यत्वे स्तुतिर्निन्दा परकृतिः पुराकल्पोऽर्थवादः ॥ १० ॥ ११ ॥

७ ह. पै. भा.— इतश्चाधिकृतेन कर्तव्यं कर्म— सहयज्ञा यज्ञसहिताः प्रजाः प्राणिनो ब्राह्मणाद्यान् यज्ञाधिकारिणः सृष्ट्वा पुरा पूर्वं सर्गादावुवाच प्रजापतिः प्रजाः, सृष्टेरनन्तरम् । कथमुवाच ? अनेन यज्ञेनोत्पादयध्वम् । एष यज्ञो वो युष्माकमस्तु भवत्विष्टकामधुक्— इष्टकामानभिमतान्फलविशेषान्दोग्धीतीष्टकामधुक् ॥१०॥ कथमिष्टकामधुग्यज्ञः ? इत्यत्राह— देवान्भावयतानेनेत्यादि । देवानिन्द्रादीन् भावयत वर्धयतानेन यज्ञेन । ते देवा वर्धिता युष्मान् भावयन्तु । परस्परं भावयन्तः श्रेयः परं विज्ञानप्राप्तिक्रमेणावाप्स्यथ ॥ ११ ॥

८ वें. व्र. गि.— एवं ज्ञानसाधनत्वात् कर्म कर्तव्यमित्युक्तम्; इदानीं सर्वस्यापि कर्माधिकृतस्य यज्ञशिष्टाशनेनैव शरीरधारणस्य विहितत्वादपि कर्म कर्तव्यमित्याह चतुर्भिः— सहेति। पुरा सर्गादौ प्रजापतिर्ब्रह्मा सहयज्ञाः। अत्र यज्ञग्रहणमावश्यिककर्मोपलक्षणार्थम्– यज्ञेन सह वर्तन्त इति सहयज्ञाः। यज्ञाधिकृता इति यावत्। 'वोपसर्जनस्य' [अष्टा. ६।३।८२] इति सहस्य सादेशाभावः। प्रजास्त्रैवर्णिकान् सृष्ट्वा उवाच। किमिति? अनेन यज्ञेन प्रसविष्यध्वं प्रसवं वृद्धिं लभध्वम्। तत्र हेतुः— एष यज्ञः वो युष्माकमिष्टान् कामान्दोग्धि पूरयतीति तथोक्तो भवतु। यद्यपि निष्कामकर्मप्रकरणेऽस्मिन् 'इष्टकामधुक्' इति काम्यकर्मप्रस्तावो न युक्तः, तथापि नित्यकर्मणामप्यानुषङ्गिकफलसत्त्वादेवमुक्तम्; यदाहुरापस्तम्बाः— 'तद्यथाऽऽम्रे फलार्थे सिक्ते छाया गन्ध इत्यनूत्पद्येते एवं धर्मं चर्यमाणमर्था अनूत्पद्यन्ते' इति। न हि फलसत्तामात्रेण काम्यता, किन्तु फलकामनानिमित्तकानुष्ठानविषयत्वेनैवेति न कोऽपि दोषः ॥ १० ॥

'इष्टकामधुक्' इत्येतदुपपादयति— देवानिति। अनेन यज्ञेन यूयं देवानिन्द्रादीन् भावयत हविर्भागैः संवर्धयत, तर्पयतेति यावत्। ते च देवा युष्मान् भावयन्तु संवर्धयन्तु। एवं परस्परं भावयन्तो यूयं देवाश्च परमिष्टं श्रेयोऽवाप्स्यथ ११

९ ब० त० दी०— किञ्च श्रुतं च सर्गप्रकरणे यज्ञोपलक्षणकर्मसहितप्रजोत्पादनं ब्रह्मणेति कर्मणोऽवश्यकर्त्तव्यतामाह–सहेति चतुर्भिः। यज्ञाधिकृताः ब्राह्मणाद्याः प्रजाः सहयज्ञाः सृष्ट्वोवाच एष यज्ञो व इष्टकामधुगिति। ज्ञानमोक्षादिहेतुत्वं प्रकारान्तरेण वरप्रदानं तदाह–अस्त्विति। न चेयं काम्यकर्मप्रशंसा, कामधुक्त्वेनेष्टमात्रसाधकत्वाद्यज्ञादेर्विहितस्य नियतकर्मणः, अन्यथाऽकामितोऽपि मोक्षः स्यात् तेन सर्वपुरुषार्थहेतुत्वमुक्तं भवति; तदेवाह— देवानिति। अनेन यज्ञेन विष्ण्वादीन् देवान् भावयत। तदा परं श्रेय आत्यन्तिकमवाप्स्यथेति भावः ॥ १० ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त.— ननु तादृशं कर्म त्याज्यमेव चेत्त्वन्मतं तदा केनोक्तं कथमाचरति लोकः? इत्याशङ्क्यैतत्कर्म प्रवृत्तिपरं मदाज्ञया प्रवृत्तिप्रवर्तकब्रह्मणोक्तं लोकः समाचरतीत्याह— सहयज्ञा इति। प्रजापतिर्ब्रह्मा सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा प्रवृत्तिधर्मसहिताः प्रजाः सृष्ट्वा पुरा मदवतारात् पूर्वमुवाच। मत्प्रादुर्भावानन्तरं तु मया भक्तिरेवोक्तेति ज्ञापनाय पुरेत्युक्तम्। तद्वाक्यमेवाह— अनेनेति। अनेन यज्ञेन प्रसविष्यध्वं प्रकर्षेण वृद्धिं प्राप्स्यथ। किञ्च एष यज्ञः वो युष्माकं इष्टकामधुक् अभीष्टफलदोऽस्तु, भगवदाज्ञया ब्रह्मवाक्यं न मृषा भवतीति वरमेव दत्तवान् ॥ १० ॥

ननु कर्मणा जगतः कथमभीष्टम्? इत्याशङ्क्याह— देवानिति। अनेन यज्ञेन देवान् तत्तत्कर्माधिष्ठातॄन् भावयत संवर्द्धयत। ते देवा वो युष्मान् भावयन्तु संवर्द्धयन्तु। अत्रायमर्थः– हविर्भागैस्तेषु यूयं देवत्वं वर्द्धयन्तु, ते च भवत्सु तत्कर्मसाधनानि वर्द्धयन्तु। एवं परस्परं भावयन्तः संवर्धयन्तो यूयं देवाश्च श्रेयः स्वाभीष्टमवाप्स्यथ ॥११॥

११ नी० भा० दी०— एतदेवार्थवादेन द्रढयति– सहेति। यज्ञैः सहेति सहयज्ञाः। 'वोपसर्जनस्य' [अष्टा. ६।३।८२] इति पक्षे सादेशाभावः। कर्माधिकृता इति यावत्। प्रजास्त्रैवर्णिकाः। अनेन यज्ञेन प्रसविष्यध्वं प्रसवो वृद्धिस्तां लभध्वम्। एष यज्ञो वो युष्माकमिष्टकामधुक् इष्टार्थपूरकोऽस्तु ॥ १० ॥ इष्टार्थपूरकत्वमेवाह— देवानिति। भावयत तर्पयत। अनेन देवतापूजात्मकेन यज्ञेन वः युष्मान् भावयन्तु। वृष्ट्यादिदानेन परस्परं भावयन्तो देवाश्च यूयं च श्रेयः परं प्राप्स्यथ ॥ ११ ॥

इष्टान्भोगान्हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः।
तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः ॥ १२ ॥
यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः।
भुञ्जते ते त्वघं पापा ये पचन्त्यात्मकारणात् ॥ १३ ॥

---

१ **अभिनवगुप्ताचार्यास्तु**– "न केवलमिदमपवर्गे, यावत् सिद्धिलाभेऽप्ययं मार्ग इत्याह– इष्टानिति। यज्ञतर्पितानि हीन्द्रियाणि स्थितिं बध्नन्ति यत्र क्वापि ध्येयादौ इति। अत एतद्व्यापारे सति तेषां विषयाणां स्मृतिसङ्कल्पध्यानादिना भावा विषया इन्द्रियैरेव दत्ता यदि तेषामेवोपभोगाय न दीयन्ते तर्हि स्तेनत्वं चौर्यं स्यात्; छद्मचारित्वात्। उक्तं हि पूर्वमेव **भगवता**–'मिथ्याचारः स उच्यते' [३।६] इति। अतोऽयं वाक्यार्थः– यः सुखोपायं सिद्धिमपवर्गं वा प्रेप्सति, तेनेन्द्रियकौतुकनिवृत्तिमात्रफलतयैव भोगा यथोपनतमासेव्याः" इति विवृण्वन्ति ॥ ॥ २ **त एवात्राप्याहुः**— "अवश्यकर्तव्यतारूपशासनमहिमायातान् भोगान् येऽश्नन्ति अवान्तरव्यापारमात्रतया— अत एव च पृथक्फलत्वाभावाङ्गतया। अथ च इन्द्रियात्मकदेवगणतर्पणलक्षणयज्ञादवशिष्टमन्तःसारस्वात्मस्थित्यानन्दनलक्षणविघसं येऽश्नन्ति तत्रारूढा भवन्ति, तदुपादे—

१ शां. भा.— किञ्च— इष्टान् भोगानिति । इष्टानभिप्रेतान् भोगान् हि वो युष्मभ्यं देवा दास्यन्ते वितरिष्यन्ति स्त्रीपशुपुत्रादीन् यज्ञभाविताः यज्ञैर्वर्धिताः तोषिता इत्यर्थः । तैर्देवैर्दत्तान् भोगान् अप्रदायादत्त्वा-आनृण्यमकृत्वेत्यर्थः—एभ्यो देवेभ्यो यो भुङ्क्ते स्वदेहेन्द्रियाण्येव तर्पयति स्तेन एव तस्कर एव स देवादिस्वापहारी ॥ १२ ॥ ये पुनः- यज्ञेति । देवयज्ञादीन्निर्वर्त्य तच्छिष्टमशनममृताख्यमशितुं शीलं येषां ते यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः सर्वपापैश्चुल्ल्यादिपञ्चसूनाकृतैः* प्रमादकृतहिंसादिजनितैश्चान्यैः । ये त्वात्मम्भरयो भुञ्जते ते त्वघं पापं स्वयमपि पापा ये पचन्ति पाकं निर्वर्तयन्त्यात्मकारणादात्महेतोः ॥ १३ ॥

२ आ. शां. व्या.— इतश्चाधिकृतेन कर्म कर्तव्यमित्याह- किञ्चेति । कथमस्माभिर्भाविताः सन्तो देवा भावयिष्यन्त्यस्मान्? इति तदाह— इष्टानिति । यज्ञानुष्ठानेन पूर्वोक्तरीत्या स्वर्गापवर्गयोर्भावेऽपि कथं स्त्रीपशुपुत्रादिसिद्धिरित्याशङ्क्य पूर्वार्धं व्याकरोति— इष्टानभिप्रेतानिति । पश्वादिभिश्च यज्ञानुष्ठानद्वारा भोगो निर्वर्तनीयः, अन्यथा प्रत्यवायप्रसङ्गादित्युत्तरार्धं व्याचष्टे— तैरिति । आनृण्यमकृत्वेत्ययमर्थः- देवानामृषीणां पितॄणां च यज्ञेन ब्रह्मचर्येण प्रजया च सन्तोषमनापाद्य स्वकीयं कार्यकरणसङ्घातमेव पोष्टुं भुञ्जानस्तस्करो भवतीति ॥ १२ ॥ देवादिभ्यः संविभागमकृत्वा भुञ्जानानां प्रत्यवायित्वमुक्त्वा तदन्येषां सर्वदोषराहित्यं दर्शयति— ये पुनरिति । यज्ञशिष्टाशिनो ये पुनस्ते तादृशाः सन्तः सर्वकिल्बिषैर्मुच्यन्त इति योजना । 'तैर्दत्तान्' इत्यादिनोक्तं निगमयति— भुञ्जत इति । 'देवयज्ञादीन्' इत्यादिशब्देन पितृयज्ञो मनुष्ययज्ञो भूतयज्ञो ब्रह्मयज्ञश्चेति चत्वारो यज्ञा गृह्यन्ते । चुल्लीशब्देन पिठरधारणार्थक्रियां कुर्वन्तो विन्यासविशेषवन्तस्त्रयो ग्रावाणो विवक्ष्यन्ते । आदिशब्देन कण्डनी पेषणी मार्जन्युदकुम्भश्चेत्येते हिंसाहेतवो गृहीताः । तान्येतानि पञ्च प्राणिनां सूनास्थानानि हिंसाकारणानि तत्प्रयुक्तैः सर्वैरपि बुद्धबुद्धिपूर्वकैर्दुरितैर्मुच्यन्त इति सम्बन्धः । प्रमादो विचारव्यतिरेकेणाबुद्धिपूर्वकमुपनतं पादपातादिकर्म, तेन प्राणिनां हिंसा सम्भाव्यते । आदिशब्देनाशुचिसंस्पर्शादि गृहीतं, तदुत्थैश्च पापैर्महायज्ञकारिणो मुच्यन्ते । उक्तं हि— 'कण्डनं पेषणं चुल्ली उदकुम्भश्च मार्जनी । पञ्च सूना* गृहस्थस्य पञ्चयज्ञात्प्रणश्यति' इति । 'पञ्च सूना गृहस्थस्य चुल्ली पेष (ण्युपस्करः) ण्यवस्करः । कण्डनी चैव (चोद-) कुम्भश्च वध्यन्ते (बध्यते) यास्तु वाहयन्' [मनुः३।६८] इति च । अस्यायमर्थः— या यथोक्ताः पञ्चसङ्ख्याका गृहस्थस्य सूनास्ता यो वाहयन्नापादयन्वर्तते तेन प्राणिनो बुद्धिपूर्वकमबुद्धिपूर्वकं च वध्यन्ते, तत्प्रयुक्तं सर्वमपि पापं महायज्ञानुष्ठानात्प्रणश्यतीति । महायज्ञानुष्ठानस्तुत्यर्थं तदनुष्ठानविमुखान्निन्दन्ति— ये त्विति । आत्मम्भरित्वमेव स्फोरयति— ये पचन्तीति । स्वदेहेन्द्रियपोषणार्थमेव पाकं कुर्वतां देवयज्ञादिपराङ्मुखानां पापभूयस्त्वं दर्शयति— भुञ्जत इति । पाठक्रमस्त्वर्थक्रमात् अपबाधनीयः ॥ १३ ॥

३ रा. भा.— यज्ञभाविताः यज्ञेनाराधिता मदात्मका देवा इष्टान्भोगान् वो दास्यन्ते उत्तमपुरुषार्थलक्षणं मोक्षं साधयतां ये इष्टा भोगास्तान्भोगान् पूर्वपूर्वयज्ञभाविता देवा दास्यन्ते; उत्तरोत्तराराधनापेक्षितान् सर्वान् भोगान् वो दास्यन्तीत्यर्थः । स्वाराधनार्थतया तैर्दत्तान् भोगांस्तेभ्योऽप्रदाय यो भुङ्क्ते चोर एव सः । चौर्यं हि नाम अन्यदीये तत्प्रयोजनायैव परिक्लृप्ते वस्तुनि स्वकीयताबुद्धिं कृत्वा तेन स्वात्मपोषणम् । अतोऽस्य न परमपुरुषार्थानर्हतामात्रं, अपितु निरयगामित्वं च भविष्यतीत्यभिप्रायः ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.— 'ते देवा भावयन्तु वः' [३।११] इत्युक्तस्य पोषणस्य प्रकारो 'देवान् भावयत' इत्यस्य व्यतिरेके प्रत्यवायश्चोच्यते— इष्टानितिश्लोकेन । 'इष्टान्' इत्यस्यार्थः- उत्तरोत्तराराधनापेक्षितानिति । न हि मुमुक्षुभिरुदरपूरणार्थं भोगा इष्यन्त इति भावः । बहुवचनासङ्कोचमभिप्रेत्योक्तं सर्वानिति । 'दास्यन्ते' इति कर्त्रभिप्रायक्रियाफलात्मनेपदस्वभावानुरोधेन आत्मार्थपाचकानां चोरत्वसिद्ध्यर्थं स्वाराधनार्थतयेत्युक्तम् । ननु किमत्र चोरत्वम्? न हि देवानां भोगानसौ गूढं प्रसह्य वा हरति ; न च तैर्दत्तस्य स्वहस्तागतस्य भोगश्चौर्यम् ; न हि राजादिसेवकास्तद्दत्तभोगजीविनश्चोरा इति शूलमारोप्यन्ते ; एवं च सति सर्वेषां यज्ञादिफलभुजामविशेषेण चोरत्वं प्रसज्यत इत्याशङ्क्याह— चौर्यं

—योपायतया तु विषयभोगं वाञ्छन्ति, ते सर्वकिल्बिषैः शुभाशुभैर्मुच्यन्ते । ये त्वात्मकारणादिति- अविद्यावशात् स्थूलमेव विषयभोगं परत्वेन मन्वाना आत्मार्थमिदं वयं कुर्म इति कुर्वते, त एवाघं शुभाशुभात्मकं लभन्ते । " इति ॥ ॥ * सूनापदनिरुक्तिमाह स्मृतिचन्द्रिकायां हारीतः— 'स्थावरजङ्गमादीन् प्राणिनः सूदयन्ति सूनाः' इति । —अविगीता ।

हीति। परबुद्ध्या परप्रयोजनत्वेन कल्पितस्य स्वकीयस्य परानुमत्या स्वप्रयोजनतया परिकल्पितस्यान्यदीयस्य च व्यवच्छेदाय **अन्यदीय** इत्यादिविशेषणद्वयम्। तेन स्वात्मपोषणमिति चौर्यस्य फलम्; अन्यदीये स्वकीयताबुद्धिकरणमित्येव लक्षणम्। तत्प्रयोजनतयेत्यन्यदीयत्वफलम्; तेन स्वात्मपोषणानौचित्यद्योतनम्। वस्तुशब्देन चोरयितव्यावान्तरभेदविवक्षां द्योतयति। **बुद्धिं कृत्वे**त्यनेन चौर्यस्य नाधिकव्यापारोऽवश्यापेक्षित इति सूचितम्। बुद्धिपूर्वत्वं च द्योतितम्। एवं च सति 'योऽन्यथा सन्तम्' [म. भा. ५।५२।३५] इत्याद्युक्तात्मचौर्यमपि लक्षितं भवति। भगवदीये तद्गतातिशयाधानेच्छयैव परिकल्पिते प्रत्यगात्मनि स्वातिशयावहस्वतन्त्रत्वाभिमानरूपत्वात्तस्य।

नन्वेवमप्यत्रोदाहरणे कथं चोरत्वम्? उच्यते— देवा हि कर्मभिराराधिता अपि हविर्ग्रहणार्थमेव फलं प्रयच्छन्ति; यथा राजानः षड्भागसङ्ग्रहाय स्वाराधकेभ्यः क्षेत्रादिकम्; तत्र करप्रदानविमुखाः पुरुषा इव हविरादिकमप्रयच्छन्तो दण्ड्या एव— इति। चोरत्वनिर्देशफलितं व्यनक्ति— **अत** इति। चोरत्वादित्यर्थः। **परमपुरुषार्थानर्हते**त्यनेन विहितकर्माकरणस्याधिकारित्वनिवृत्तिहेतुत्वमपि ख्यापितम्। **भविष्यतीत्य**नेन प्रत्यवायस्य देहान्तरभावितया योग्यानुपलम्भबाधाभावः सूचितः १२

३ रा. भा.— तदेव विवृणोति। इन्द्राद्यात्मनावस्थितपरमपुरुषाराधनार्थतयैव द्रव्याण्युपादाय विपच्य तैर्यथावस्थितं परमपुरुषमाराध्य तच्छिष्टाशनेन ये शरीरयात्रां कुर्वते ते त्वनादिकालोपार्जितैः किल्बिषैः आत्मयाथात्म्यावलोकनविरोधिभिः सर्वैर्विमुच्यन्ते। ये तु परमपुरुषेणेन्द्राद्यात्मना स्वाराधनाय दत्तानामात्मार्थतयोपादाय विपच्याश्नन्ति ते पापात्मानोऽघमेव भुञ्जते -अघपरिणामित्वादघमित्युच्यते- आत्मावलोकनविमुखाः नरकायैव पच्यन्ते॥ १३॥

४ वे. ता. चं.— पुनरुक्तिपरिहारायार्थान्तरपरत्वव्युदासाय चाह— **तदेव विवृणोती**ति। तत्र पूर्वार्धे 'श्रेयः परमवाप्स्यथ' [३।११] इत्यस्य प्रकारकथनम्; उत्तरार्धे तु 'तैर्दत्तान्' इत्याद्युक्तचोरत्वप्रपञ्चनरूपम्। यज्ञाङ्कष्टयष्टव्याद्याकारविशेषकथनम्— **इन्द्राद्यात्मने**त्यादि। अवधारणेन केवलेन्द्राद्यर्थत्वस्वार्थत्वयोर्व्यवच्छेदः। द्रव्योपादानपचनदशयोरपि परमपुरुषाराधनार्थत्वबुद्धिः कार्येति ज्ञापनाय **द्रव्याण्युपादाये**त्याद्युक्तम्। एतच्च 'ये पचन्ति' इत्येतद्व्यतिरेकलब्धम्। केवलेन्द्राद्याराधनस्यापि वस्तुतः परमपुरुषाराधनरूपत्वादत्र तद्व्यवच्छेदाय तत्तद्देवतायजनस्य परमपुरुषपर्यन्तत्वसिद्धये च **यथावस्थित**मित्युक्तम्। यज्ञशिष्टममृताख्यमशितुं शीलं येषां ते यज्ञशिष्टाशिनः। रागप्राप्तशरीरयात्रा यज्ञशिष्टेनैव कार्येति नियमः। **सन्तः** यज्ञशिष्टाशिन एव वर्तमाना इत्यर्थः। तदेतदुच्यते— **शरीरयात्रां कुर्वते** इति। यद्वा 'सन्तः' इति पदमुत्तरार्धस्थपापशब्दप्रतिस्थानीयत्वात् साधुविषयम्। उत्तरार्धवदत्रापि साध्यसाधनांशविभागद्योतनाय यत्तच्छब्दाभ्यां वाक्यभेदकरणम्। तुशब्देन सद्भ्यः पापानां विशेषे बोधिते तेभ्योऽपि सतां विशेषोऽर्थात्सिद्ध इति द्योतनायाह **ते त्वनादी**ति। अत्र चुल्ल्यादिपञ्चसूनाकृतपापमात्रस्य व्यवच्छेदार्थं सर्वशब्दबहुवचनाभ्यां प्रदर्शितं किल्बिषानन्त्यं समर्थयितुं **अनादिकालोपार्जितै**रित्युक्तम्। द्विविधानि किल्बिषाणि प्राप्तिविरोधीनि उपायविरोधीनि चेति। तत्र प्राप्तिविरोधीनि भक्तियोगैकनिवर्त्यानि। तेभ्योऽत्र सर्वशब्दसङ्कोचमभिप्रेत्योक्तं **आत्मयाथात्म्यावलोकनविरोधिभि**रिति। स्मरन्ति च 'ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात्पापस्य कर्मणः। यथादर्शतलप्रख्ये पश्यत्यात्मानमात्मनि' [म. भा. १२।२०४।८] इति। एतेन विरोधित्वाविशेषात् सांसारिकपुण्यान्यप्यत्र किल्बिषशब्देनोच्यन्ते इत्यपि सूचितम्। पूर्वोत्तराघविघातिनो भक्तियोगाद्विशेषसूचनाय **उपार्जिते**त्युक्तम्। 'आत्मकारणात्' इत्यत्र कारणशब्दः प्रयोजनरूपहेतुत्वपर इति ज्ञापनायोक्तं **आत्मार्थतये**ति। पचनमात्रस्याघभोजनत्वेन निन्दानुपपत्तेः 'आत्मकारणात्पचन्ति' इत्यनेनार्थसिद्धमुक्तं **अश्नन्ती**ति। पुल्लिङ्गोऽत्र पापशब्दस्तद्गुणसारन्यायात् पापविशिष्टविषय इत्यभिप्रायेणोक्तं **पापात्मान** इति; पापस्वभावा इत्यर्थः। अघशब्दस्य भोज्यनिन्दार्थमौपचारिकत्वद्योतनाया**घमेवे**त्येवकार उक्तः। उपचारनिमित्तं सम्बन्धमाह— **अघपरिणामित्वा**दिति, अघहेतुत्वादित्यर्थः। फलितमनिष्टद्वयमाह— **आत्मावलोकनविमुखा** इति। आत्मार्थं पचमानस्य पूर्वकिल्बिषनिवृत्त्यभावादात्मावलोकनवैमुख्यम्; उत्तरोत्तरकिल्बिषहेतुत्वाच्च पुनर्नरकप्राप्तिरिति "केवलाघो भवति केवलादी" [ऋक्सं. ८।६।२३।६ तै. सं. २।८] इतिवचनाभिप्रेतमाह **नरकायैवे**ति। न पुनरैहिकायामुष्मिकाय वा सुखायेति भावः॥१३॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १२ ॥ १३ ॥

॥ ६ ज. प्र. दी. ॥ १२ ॥ १३ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्च— इष्टानिति। इष्टान्भोगानभिमतान् स्वर्गपुत्रादीन् यो युष्मभ्यं देवा इन्द्रादयो दास्यन्ते यज्ञभाविताः। अतस्तैर्देवैर्दत्तान् परिगृह्य अप्रदाय चरुपुरोडाशादिरूपेणादत्त्वैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः। आनृण्यमकृत्वा तैर्दत्तोपभोगादीनामित्यभिप्रायः॥ १२॥ यज्ञाः पञ्च

महायज्ञाः, देवयज्ञः पितृयज्ञो भूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञ इति । एते पञ्च महायज्ञास्तेषां शिष्टं यज्ञशिष्टम् । देवयज्ञादीन्निर्वर्त्य तच्छिष्टमशनममृताख्यमशितुं शीलं येषां ते यज्ञशिष्टाशिनः ; सर्वकिल्बिषैः सर्वपापैर्मुच्यन्ते । शिष्टाशिनः चुल्लीपेषण्यवस्करीखण्डनीकुम्भलक्षणपञ्चसूनाकृतैः प्रमादकृतहिंसाजनितैश्च किल्बिषैर्मुच्यन्ते । ये त्वात्मकारणात्पचन्ति ते तु पापाः पापस्वरूपा अघं पापमेव भुञ्जते । तस्मादवश्यं पञ्च महायज्ञाः कर्तव्याः ॥ १३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्वस्मदुपक्लृप्तहविर्भागजन्या तृप्तिर्देवानां श्रेयो भवति; अस्माकं तु किं देवोपक्लृप्तं श्रेयः ? तत्राह— इष्टानिति । यज्ञेन भावितास्तर्पिता देवाः वो युष्मभ्यं इष्टान्भोगान्दास्यन्ते, "तृप्त एवैनमिन्द्रः प्रजया पशुभिस्तर्पयति" 'ते तृप्तास्तर्पयन्त्येनं सर्वकामफलैः शुभैः' इत्यादिश्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिद्योतको हिशब्दः । एवमनुशास्य विपक्षे दोषमाह— तैरिति । तैर्देवैर्दत्तान्भोगान् एभ्यो देवेभ्योऽप्रदाय अदत्त्वा यः स्वयं भुङ्क्ते स स्तेनः तस्कर एव; देवस्वापहारित्वादित्यर्थः ॥ १२ ॥ यद्येवं विद्यमानं सर्वमप्यन्नादि भोग्यजातं देवस्वमेवेति तत्सर्वं देवेभ्यः प्रदाय स्वयं कथं देहधारणं कुर्यात् ? इत्यत्राह— यज्ञेति । यज्ञाः पञ्च महायज्ञाः, देवयज्ञः पितृयज्ञो भूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञ इति । एतान् देवयज्ञादीन्निर्वर्त्य तदवशिष्टांशेनामृताख्येन देहधारणं कुर्वन्तः सन्तः सत्पुरुषाः सर्वैः किल्बिषैः पञ्चसूनाकृतैः पापैर्मुच्यन्ते । पञ्च सूनाश्च स्मृतावुक्ताः— 'कण्डनी पेषणी चुल्ली उदकुम्भी च मार्जनी । पञ्च सूना गृहस्थस्य ताभिः स्वर्गं न विन्दति ॥ पञ्चसूनाकृतं पापं पञ्चयज्ञैर्व्यपोहति' इति । एवमन्वयमुखेन यज्ञशिष्टाशनस्यावश्यिकत्वमुक्त्वा व्यतिरेकमुखेनापि तदाह— भुञ्जत इति । ये तु आत्मकारणादात्मभोजनार्थमेव पचन्ति, न तु वैश्वदेवादियज्ञार्थम्, ते पापा दुराचारा अघमेव केवलं भुञ्जते; "केवलाघो भवति, केवलादी" [ऋक्सं.८।६।२३।१] इत्यादिश्रुतेः । इति प्रजापतिरुवाचेति योजना ॥ १३ ॥

९ व० त० दी०— इष्टानिति । तैर्वृष्ट्यादिना दत्तानन्नादीन् अप्रदाय एभ्यो यो भुङ्क्ते स स्तेन एवेति "जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवाञ्जायते (?) ब्रह्मचर्येणर्षिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजाभिः पितृभ्य एष वानृणः" [ ] इति श्रुतेस्त्रयाणामृणी चायमित्यतस्तैः पूर्वमृणं प्रदत्तवांस्तेभ्यः पुनर्न प्रत्यर्पयेच्चोर एवेति तदनिवेदने दोष उक्तः ॥१२॥ यज्ञशिष्टाशिन इति । पञ्चविधयज्ञो भगवत्स्वरूपस्तच्छिष्टाशिनः सर्वेऽपि मुच्यन्ते गृहिणः ॥ १३ ॥

१० पु. अ. त.— ननु श्रेयसोऽनेकरूपत्वात्किंलक्षण श्रेयःप्राप्तिर्भविष्यतीत्याह— इष्टानिति । वो युष्मभ्यं यज्ञभाविता देवा इष्टान् भोगान् वृष्ट्यादिकरणेनान्नादीन् दास्यन्ते । यद्वा वो युष्मभ्यं इष्टान् यदेवेष्टं भवताम् । भगवत्सेवौपयिकबलायर्थकान्नादिसम्पत्त्यर्थं वृष्ट्यादिकं करिष्यन्तीत्यर्थः । ननु तैरेवान्नं देयं चेत्तदा तेभ्यः किमस्य यागकरणेन ? इत्यत आह— तैरिति । तैर्दत्तान् अन्नादीन् एभ्यस्तद्दातृभ्योऽप्रदाय अदत्त्वा यो भुङ्क्ते भोगं करोति स स्तेन एव; चोर एवेत्यर्थः ॥ १२ ॥ ननु पूर्वं यजनव्यतिरेकेण यथा दत्तं तथैवाऽग्रेऽपि दास्यन्त एव, अतः किं यजनेन ? इत्यत आह— यज्ञशिष्टाशिन इति । सन्तः पूर्वदत्तस्वरूपाभिज्ञाः यज्ञशिष्टाशिनो भूत्वा सर्वकिल्बिषैर्मुच्यन्ते । अत्रायं भावः— वृष्ट्यादिना पूर्वमन्नादिरसोत्पत्तिस्तु भगवद्भोगार्थं, तेन स्वभोगकरणं पापरूपम् । अतो ये सन्तो भक्तास्तदुत्पत्तिप्रयोजनज्ञातारो भगवदर्थं पाकादिकं कृत्वा भगवते तत्सर्वं समर्प्य तदुपभुक्तावशिष्टभोजिनस्ते सर्वपापैः सेवाप्रतिबन्धरूपैर्मुच्यन्ते । ये तु पापाः पापरूपा आत्मकारणात् पचन्ति पाकादिक्रियां कुर्वन्ति ते तु अघं पापमेव भुञ्जते ॥ १३ ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च इष्टान् पुत्रपश्वादीन्, वः युष्मभ्यम् । एभ्यो देवेभ्यस्तद्दत्तानेव व्रीहिपश्वाज्यादीन् अप्रदाय अदत्त्वा देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागात्मकं यागं नित्यनैमित्तिकरूपं वैश्वदेवाग्निहोत्रजातेष्ट्यादिरूपं अकृत्वेत्यर्थः । अदत्त्वा यो भुङ्क्ते स स्तेन एव ॥ १२ ॥

ये तु यज्ञशिष्टाशिनः वैश्वदेवादिशेषान्नभोजनशीलाः सन्तः ते ऋणापाकरणात् मुच्यन्ते ; सर्वकिल्बिषैः प्रमादकृतैर्विहिताकरणनिमित्तैः, पञ्चसूनानिमित्तैर्वा । ये त्वात्मकारणात् स्वार्थमेव पचन्ति, न तु पञ्चमहायज्ञार्थं, ते पापाः स्वयं पापरूपा एव सन्तः पापमेव भुञ्जते । तथा च स्मृतिः— 'कण्डनी पेषणी चुल्ली उदकुम्भी च मार्जनी ॥ पञ्च सूना गृहस्थस्य ताभिः स्वर्गं न विन्दति' इति 'पञ्चसूनाकृतं पापं पञ्चयज्ञैर्व्यपोहति' इति च । श्रुतिश्च "इदमेवास्य तत्साधारणमन्नं यदिदमद्यते स य एतदुपास्ते न स पाप्मनो व्यावर्त्तते मिश्रं ह्येतदिति" [बृ. उ. १।५।२] इति । मन्त्रवर्णोऽपि "मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः सत्यं ब्रवीमि वध इत्स तस्य । नार्यमणं पुष्यति नो सखायं केवलाघो भवति केवलादी" [ऋक्सं. ८।६।२३।१] इति ॥ १३ ॥

कर्मणो जगच्चक्रप्रवृत्तिहेतुत्वम् ।

*अन्नाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसम्भवः ।
यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥ १४ ॥
कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम् ।
तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ १५ ॥
एवं प्रवर्तितं चक्रं नानुवर्तयतीह यः ।
अघायुरिन्द्रियारामो मोघं पार्थ ! स जीवति ॥ १६ ॥

१ शां. भा.— इतश्चाधिकृतेन कर्म कर्तव्यम् । जगच्चक्रप्रवृत्तिहेतुर्हि कर्म । कथं ? इति उच्यते— अन्नाद्भवन्तीति । अन्नाद्भुक्ताल्लोहितरेतःपरिणतात्प्रत्यक्षं भवन्ति जायन्ते भूतानि ; पर्जन्याद्वृष्टेरन्नस्य सम्भवोऽन्नसम्भवः; यज्ञाद्भवति पर्जन्यः 'अग्नौ प्रास्ताऽऽहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः' [मनुः ३।७६] इति स्मृतेः यज्ञोऽपूर्वं, स च यज्ञः कर्मसमुद्भव ऋत्विग्यजमानयोश्च व्यापारः कर्म, ततः समुद्भवो यस्य यज्ञस्यापूर्वस्य स यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥ १४ ॥

२ आ. शां. व्या.— देवयज्ञादिकं कर्माधिकृतेन कर्तव्यमित्यत्र हेत्वन्तरमितश्शब्दोपात्तमेव दर्शयति— **जगदिति** । ननु भुक्तमन्नं रेतोलोहितपरिणतिक्रमेण प्रजारूपेण जायते, तच्चान्नं वृष्टिसम्भवं प्रत्यक्षदृष्टं ; तत्कथं कर्मणो जगच्चक्रप्रवर्तकत्वमिति शङ्कते— **कथ**मिति । पारम्पर्येण कर्मणस्तद्धेतुत्वं साधयति— **उच्यत** इति । उक्तेऽर्थे स्मृत्यन्तरं संवादयति— **अग्नाविति** । तत्र हि देवताभिध्यानपूर्वकं तदुद्देशेन प्रहिताऽऽहुतिरपूर्वतां गता रश्मिद्वारेणाऽऽदित्यमारुह्य वृष्ट्यात्मना पृथिवीं प्राप्य व्रीहियवाद्यन्नभावमापद्य संस्कृतोपभुक्ता शुक्रशोणितरूपेण परिणता प्रजाभावं प्राप्नोतीत्यर्थः । 'यज्ञः कर्मसमुद्भवः' इत्ययुक्तं, स्वस्यैव स्वोद्भवे कारणत्वायोगादित्याशङ्क्याऽऽह— **ऋत्विगिति** । द्रव्यदेवतयोः सङ्ग्राहकश्चकारः ॥ १४ ॥

१ शां. भा.— तच्च— **कर्मेति** । कर्म ब्रह्मोद्भवं, ब्रह्म वेदः स उद्भवः कारणं यस्य तत्कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि जानीहि, ब्रह्म पुनर्वेदाख्यमक्षरसमुद्भवम्, अक्षरं ब्रह्म परमात्मा समुद्भवो यस्य तदक्षरसमुद्भवं ब्रह्म, वेद इत्यर्थः । यस्मात्साक्षात्परमात्माख्यादक्षरात्पुरुषनिश्श्वासवत्समुद्भूतं ब्रह्म तस्मात्सर्वार्थप्रकाशकत्वात्सर्वगतम् । सर्वगतमपि सन्नित्यं सदा यज्ञविधिप्रधानत्वाद्यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ १५ ॥

२ आ. शां. व्या.— यदपूर्वहेतुत्वेन कर्मोक्तं, तत्किं चैत्यवन्दनादि ? किंवाऽग्निहोत्रादि ? इति सन्दिहानं प्रत्याह— **कर्मेति** । किमिति कर्मणो ब्रह्मोद्भवत्वमुच्यते ? सर्वस्य तदुद्भवत्वाविशेषादित्याशङ्क्याऽऽह— **ब्रह्म वेद** इति । ब्रह्म तर्हि वेदाख्यमनादिनिधनमिति तत्राऽऽह— **ब्रह्म पुन**रिति । अक्षरात्मनो वेदस्य पुनरक्षरेभ्यः सकाशादेव समुद्भवो न

---

१ **अभिनवगुप्तास्त्वाहुः— " अन्नादिति, कर्मेति** । अन्नात्– अविभागभोग्यस्वभावात् कथञ्चित् मायाविद्याप्रकृतिकालाद्यनेकापरपर्यायात् भूतानि विचित्राणि भवन्ति । तच्चान्नं पर्जन्यात्– अविच्छिन्नसंवित्स्वभावादात्मनः, भोक्तृतन्त्रात्मलाभत्वाद्भोग्यतायाः । स च पर्जन्यो भोक्ता यज्ञात्, भोगक्रियायत्तत्वाद्भोक्तृत्वस्य । भोगक्रिया च कर्मणः, क्रियाशक्तिस्वातन्त्र्यबलात् । तच्च स्वातन्त्र्यं अविच्छिन्नमप्यनवच्छिन्नानन्तस्वातन्त्र्यपूर्णसमुच्छलन्महेश्वरभावपरमात्मब्रह्मणः संस्पर्शवशात् । तच्च उच्छलदिच्छादितैश्वर्यं ब्रह्म अक्षरात्– प्रशान्ताशेषैश्वर्यतरङ्गात् संविन्मात्रात्, इत्येवं व्यवस्थितोऽयं यज्ञः षडरं चक्रं वाहयन् । तत्तु अरात्रयसन्धानादपवर्गं अरात्रयतत्रणाद्व्यवहारमासूत्रयतीति विद्याविद्योल्लासतरङ्गसुभगं ब्रह्म यज्ञ एव प्रतिष्ठितम् । " इति ।

२ ' अघायुः मारणादिरूपपापेच्छावान् ' इति व्याख्यातं " यो नो अग्ने अररिवाँ अघायुः " ऋक्सं. २।२।१६।४ इति मन्त्रव्याख्याने **सायणेन** । **— अविगीता ।**

* श्रुतिमूलकोऽयं श्लोकः "अन्नाद्वै प्रजा जायन्ते...... अन्नाद्भूतानि जायन्ते" [तै. उ. २।२] इत्यादिश्रुतिभ्यः ।

सम्भवतीत्याशङ्कयाऽऽह— अक्षरमिति । ब्रह्मेत्यक्षरमेवोक्तं, तत्कथं तस्मादेवोद्भवति ? इत्याशङ्क्य ब्रह्मशब्दार्थमुक्तमेव स्मारयति— वेद इति । ननु ब्रह्मशब्दितस्य वेदस्यापि पौरुषेयत्वात्प्रामाण्यसन्देहात्कथं तदुक्तमग्निहोत्रादिकं कर्म निर्धारयितुं शक्यते ? तत्राऽऽह— यस्मादिति । कथं तर्हि तस्य यज्ञे प्रतिष्ठितत्वं ? सर्वगतत्वेन विशेषायोगादित्याशङ्क्याऽऽह— सर्वगतमपीति ॥ १५ ॥

१ शां. भा.— एवमिति । एवमित्थमीश्वरेण वेदयज्ञपूर्वकं जगच्चक्रं प्रवर्तितं नानुवर्तयतीह लोके यः कर्मण्यधिकृतः सन्नघायुरघं पापमायुर्जीवनं यस्य सोऽघायुः, पापजीवन इति यावत् । इन्द्रियाराम इन्द्रियैराराम आरमणमाक्रीडा विषयेषु यस्य स इन्द्रियारामो मोघं वृथा हे पार्थ ! स जीवति । तस्मादज्ञेनाधिकृतेन कर्तव्यमेव कर्मेति प्रकरणार्थः । प्रागात्मज्ञाननिष्ठायोग्यताप्राप्तेस्तादर्थ्येन कर्मयोगानुष्ठानमधिकृतेनानात्मज्ञेन कर्तव्यमेवेत्येतत् 'न कर्मणामनारम्भात्' [३।४] इत्यत आरभ्य 'शरीरयात्राऽपि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः' [३।८] इत्येवमन्तेन प्रतिपाद्य 'यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र' [३।९] इत्यादिना 'मोघं पार्थ ! स जीवति' इत्येवमन्तेनापि ग्रन्थेन प्रासङ्गिकमधिकृतस्यानात्मविदः कर्मानुष्ठाने बहुकारणमुक्तं, तदकरणे च दोषसङ्कीर्तनं कृतम् ॥ १६ ॥

२ आ. शां. व्या.— अधिकृतेनाध्ययनादिद्वारा जगच्चक्रमनुवर्तनीयम्, अन्यथेश्वराज्ञातिलङ्घिनस्तस्य प्रत्यवायः स्यादित्याह— एवमिति । 'न कर्मणामनारम्भात्' [३।४] इत्यादिनोक्तमुपसंहरति— तस्मादिति— जगच्चक्रस्य प्रागुक्तप्रकारेणाननुवर्तने वृथा जीवनमघसाधनं यस्मात्तस्माज्जीवता नियतं कर्म कर्तव्यमित्यर्थः । यद्यधिकृतेन कर्तव्यमेव कर्म तर्हि किमित्यज्ञेनेति विशेष्यते ? ज्ञाननिष्ठेनापि तत्कर्तव्यमेव, अधिकृतत्वाविशेषादित्याशङ्क्य पूर्वोक्तमनुवदति— प्रागिति । न हि ज्ञानकर्मणोर्विरोधाज्ज्ञाननिष्ठेन कर्म कर्तुं शक्यते, तथा चानात्मज्ञेनैव चित्तशुद्ध्यादिपरम्परया ज्ञानार्थं कर्मानुष्ठेयमिति प्रतिपादितमित्यर्थः । तर्हि 'यज्ञार्थात्' [३।९] इत्यादि किमर्थं ? न हि तत्र ज्ञाननिष्ठा प्रतिपाद्यते ; कर्मनिष्ठा तु पूर्वमेवोक्तत्वान्नात्र वक्तव्येत्याशङ्क्य वृत्तमर्थान्तरमनुद्रवति— प्रतिपाद्येति । प्रासङ्गिकमज्ञस्य कर्मकर्तव्यतोक्तिप्रसङ्गागतमिति यावत् । बहुकारणमीश्वरप्रसादो देवताप्रीतिश्चेत्यादि । दोषसङ्कीर्तनं 'तैर्दत्तानप्रदाय' [३।१२] इत्यादि ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— पुनरपि लोकदृष्ट्या शास्त्रदृष्ट्या च सर्वस्य यज्ञमूलत्वं दर्शयित्वा यज्ञानुवर्तनस्यावश्यकार्यतामननुवर्तने दोषं चाह– अन्नादिति । अन्नात्सर्वाणि भूतानि भवन्ति, पर्जन्याच्चान्नसम्भव इति सर्वलोकसाक्षिकं, यज्ञात्पर्जन्यो भवति इति च शास्त्रेणावगम्यते 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः' [मनुः ३।७६] इत्यादिना । यज्ञश्च द्रव्यार्जनादिकर्तृव्यापाररूपकर्मसमुद्भवः ॥ १४ ॥

४ वे. ता. चं.— उक्तस्यैवार्थस्य प्रमाणप्रदर्शनपूर्वकप्रपञ्चनं 'अन्नाद्भवन्ति' इत्यादिना क्रियत इत्यादरार्थत्वादपौनरुक्त्यमित्यभिप्रायेणाह– पुनरपीति । यद्यपि लोकदृष्ट्या साक्षाद्यज्ञमूलत्वं दर्शयितुमशक्यम्, तथापि शास्त्रदृष्टिसमुचितवेषेणैतदुच्यत इत्यदोषः । विभजिष्यते च लोकशास्त्रदृष्ट्योर्विषयांशः । पर्जन्यशब्देनात्र पर्जन्यकार्यं वर्षं लक्ष्यते । अन्नादित्यादौ 'वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः' [मनुः ३।७६] इत्ययमंशो लोकसिद्धत्वादनुपात्तः । 'कर्मसमुद्भवः' इत्युक्ते पुण्यपापरूपकर्मसमुद्भव इति धीः स्यात्, तद्व्युदासाय द्रव्यार्जनेत्याद्युक्तम् । अत्र मुख्यार्थसम्भवात् यज्ञशब्देनापूर्वलक्षणां वदन्तो निरस्ता इति भावः । आदिशब्देन द्रव्यस्यार्जितस्य पचनादि गृह्यते । ॥ १४ ॥

३ रा. भा.— कर्म च ब्रह्मोद्भवम् । अत्र च ब्रह्मशब्दनिर्दिष्टं प्रकृतिपरिणामरूपं शरीरम् । "तस्मादेतद्ब्रह्म नाम रूपमन्नं च जायते" [मुं. उ. १।१।९] इति हि ब्रह्मशब्देन प्रकृतिर्निर्दिष्टा । इहापि 'मम योनिर्महद्ब्रह्म' [१।४।३] इति हि वक्ष्यते । अतः 'कर्म ब्रह्मोद्भवम्' इति प्रकृतिपरिणामरूपशरीरोद्भवं कर्मेत्युक्तं भवति । 'ब्रह्माक्षरसमुद्भवम्' इत्यत्राक्षरशब्दनिर्दिष्टो जीवात्मा, अन्नपानादिना तृप्ताक्षराधिष्ठितं शरीरं कर्मणे प्रभवतीति कर्मसाधनभूतं शरीरमक्षरसमुद्भवम् ; नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितं, यज्ञमूलमित्यर्थः ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.— ननु कर्तृव्यापाररूपस्य कर्मणः कथं ब्रह्मोद्भवत्वम्? तद्धि प्रत्यगात्मजन्यं शरीरेन्द्रियादिजन्यमिति वा निर्देष्टुं युक्तम्; न च सर्वसाधारणं ब्रह्मणो हेतुत्वमिह विशिष्य निर्देष्टव्यम्; ब्रह्मणश्चाक्षरसमुद्भवत्वमनुपपन्नम्, ब्रह्मशब्दस्य परमात्मविषयत्वे जीवविषयत्वे वा द्वयोरपि नित्यत्वात् कारणभूतस्य कस्यचिदक्षरस्याभावात्; ब्रह्माक्षरशब्दयोर्वेदपरमात्मविषयतया शङ्करव्याख्याऽपि चक्रत्वासङ्गता; यादवप्रकाशाद्युक्तं, ब्रह्मशब्दस्य स्फोटादिपरत्वमक्षराणां तद्व्यञ्जकत्वादिकं च तत्तत्प्रक्रियादूषणादेव निरस्तम्। 'स्फोटत्वं वर्णसंश्रयः' इति तु वर्णानां स्वार्थस्फुटीकरणशक्तिपरमित्याद्याशङ्क्याह— अत्रेति। चशङ्कानिवृत्तौ। 'अत्र' इत्यनेन ब्रह्मशब्दस्य साक्षात्परमपुरुषे मुख्यत्वेऽपि प्रकरणादिबलात्, तस्मादन्यत्र तद्गुणलेशयोगादौपचारिकोऽयमित्यभिप्रेतम्। द्रव्यार्जनादिकर्मणः शरीरिणा साध्यत्वात्तत्र शरीरांशस्याक्षरशब्देन विविच्य वक्ष्यमाणत्वात् शरीरांशस्य विवक्षयाऽयं ब्रह्मशब्द इति— प्रकृतिपरिणामरूपं शरीरमित्युक्तम्। प्रकृतिपरिणामरूपे शरीरे तद्द्रव्यत्वेन ब्रह्मशब्दनिर्देशाय प्रकृतौ तत्प्रयोगं तावदाह— तस्मादेतदिति। एतत् प्रधानाख्यं ब्रह्म कार्याकारेण नामरूपविभागविभक्तं चेतनभोग्यं च जायते इति हि श्रुत्यर्थः। न च तत्र ब्रह्मशब्दः परमात्मविषयः, "यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः। तस्मादेतद्ब्रह्म" [मु. उ. १।१।९] इति परमात्मनः पृथङ्निर्दिष्टत्वात्। नापि प्रत्यगात्मविषयः, "नामरूपमन्नं च" [मु. उ. १।१।९] इत्यनेन साक्षात्सम्बन्धायोगात्; अन्नत्वं चात्यन्तामुख्यं स्यादिति भावः। योनिशब्दनिर्देशान्ममेति परमात्मनः पृथङ्निर्देशाच्च 'मम योनिर्महद्ब्रह्म' [१४।६] इत्यत्र ब्रह्मशब्दस्य प्रकृतिविषयत्वं सिद्धम्। अत इति— ब्रह्मशब्दस्य प्रकृतौ प्रयोगाच्छरीरस्य च तत्परिणामरूपत्वाद्द्रव्यार्जनादेः शरीरसाध्यत्वात् परमात्मनश्च जन्यत्वायोगाच्चेत्यर्थः।

एवमत्रत्यब्रह्मशब्दस्य शरीरविषयत्वे सिद्धे तदासन्ने प्रत्यगात्मनि अक्षरशब्दो युक्त इत्यभिप्रायेणाह— ब्रह्माक्षरसमुद्भवमित्यत्रेति। जीवस्य चाक्षरशब्दवाच्यत्वं "क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः" [श्वे. उ. १।१०] "कूटस्थोऽक्षरः" [१५।१६] इत्यादिसिद्धम्। नन्वेवमपि 'ब्रह्माक्षरसमुद्भवम्' इत्ययुक्तम्, स्वशरीरस्य सर्वस्य स्वबुद्धिपूर्वत्वाभावात्। न चात्र चक्रत्वं दृश्यते, अन्नप्रभृतिशरीरपर्यन्तस्य कार्यकारणभावेऽपि शरीरहेतोरक्षरस्य अन्नादिजन्यत्वाभावात्। न च 'अन्नाद्भवन्ति भूतानि' [३।१४] इति जीवो निर्दिष्टः, तत्र भूतशब्दस्यान्नविकारशरीरमात्रविषयत्वात्, तत्राह— अन्नपानादिनेति।

अयमभिप्रायः— न तावदिह शरीरमात्रमक्षरजन्यतया निर्दिष्टम्, किन्तु 'कर्म ब्रह्मोद्भवम्' इत्यनेन कर्म साधनभूतम्; तत्साधनत्वं च शरीरस्य प्रत्यगात्माधिष्ठितस्यैव; तस्य चाधिष्ठातृत्वशक्तिरन्नपानादिजनिततृप्तिनिबन्धना। एवं च सति कर्मसाधनत्वविशिष्टं शरीरं प्रत्यगात्माधिष्ठानहेतुकत्वादक्षरसमुद्भवमिति युक्तमेव। चक्रत्वं चोपपन्नम्; अक्षरस्यापि शरीराधिष्ठानेऽन्नपानादिसापेक्षत्वात्। न ह्यवश्यमुत्पत्तावेवापेक्षा चक्रत्वे हेतुः; यद्वा कर्म जीवाधिष्ठितशरीरजन्यम्, जीवाधिष्ठितं शरीरं चान्नजन्यम्, 'अन्नाद्भवन्ति भूतानि' इति वचनात्। भूतशब्दश्चात्र 'भ्रामयन् सर्वभूतानि' [१८।६१] इत्यादाविव सजीवशरीरपरः। अतोऽत्र चक्रत्वमुपपन्नम्— इति

इमं च प्रकारमनन्तरं च वक्ष्यति। एवमस्मिन् चक्रेऽनुवर्तनीये पुरुषस्य शास्त्रवश्यस्य कर्तव्यांशनिष्कर्षायोच्यते— तस्मादिति। सङ्कुचितस्य शरीरस्य सर्वव्याप्तत्वायोगादक्षरस्य तदाधारस्य च निर्दिष्टत्वात् तदवान्तरभेदसङ्ग्रहपरः सर्वशब्द इत्यभिप्रायेणोक्तं सर्वाधिकारिगतमिति। न केवलं कर्मयोगाधिकारिणः शरीरं यज्ञसापेक्षम्; किन्तु ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपीत्यर्थः। यज्ञे प्रतिष्ठितमित्यत्राधिकरणत्वाद्ययोगादाह— यज्ञमूलमित्यर्थ इति॥ १५॥

३ रा. भा.— एवं परमपुरुषेण प्रवर्तितमिदं चक्रम्— 'अन्नाद्भवन्ति भूतानि' इत्यत्र भूतशब्दनिर्दिष्टानि सजीवानि शरीराणि, पर्जन्यादन्नम्, यज्ञात्पर्जन्यः, यज्ञश्च कर्तृव्यापारानुरूपात्कर्मणः, कर्म च सजीवाच्छरीरात्, सजीवं शरीरं पुनरप्यन्नात्— इत्यन्योन्यकार्यकारणभावेन चक्रवत्परिवर्तमानम्।

४ वे. ता. चं.— प्रवर्तितमित्यस्य प्रवर्तकापेक्षायां 'सह यज्ञैः' [३।१०] इत्यादिना प्रकृतो 'देवान् भावयत' [३।११] इत्यादिना यज्ञेषु प्रजाः प्रवर्तयन् प्रजापतिरेवासौ भवितुमर्हतीत्यभिप्रायेणोक्तं— परमपुरुषेणेति। लोकदृष्टिशास्त्रदृष्टिभ्यां सिद्धमन्याशक्यत्वमपरोक्षयत्तेवोक्तं इदमिति। 'अन्नात्' इत्यादिना पुनरपि 'अन्नात्' इत्यन्तेन चक्रत्वं व्यज्यते। न तावदत्र भूतशब्देन भवनक्रियायोगिमात्रं निर्दिश्यते, महदादेः कार्यस्यान्नजन्यत्वाभावात्; अत एव न महाभूतानि, नापि वेतालादिसहपठितभूतजातिः, तत्कथनस्यात्रानुपयुक्तत्वात्; अन्नजन्यत्वे विशेषाभावाच्च। नापि शरीरमात्रं, केवलस्य शरीरस्यानुत्पत्तेः, शरीरलक्षणाक्रान्तस्य सर्वस्यान्नजन्यत्वाभावाच्च; नापि केवलजीवः, तत्स्वरूपनित्यत्वादेरुक्तत्वात्। अतः परिशेषाद्भूतशब्दोऽत्र जीवविशिष्टाचित्परिणामविशेषपर इत्यभिप्रायेणोक्तं सजीवानि शरीराणीति। 'कर्म ब्रह्मोद्भवं' 'ब्रह्माक्षरसमुद्भवम्' इत्याभ्यां फलितं समुच्चित्य चक्रत्वसिद्ध्यर्थं निर्दिशति कर्म सजीवाच्छरीरादिति। अन्योन्यकार्यकारणभावेनेति यथासम्भवं साक्षात्परम्परया च सिद्धमुक्तम्; न हि साक्षात् सर्वेषामन्योन्यकार्यत्वं कारणत्वं वा, अन्योन्याश्रयग्रस्तत्वात्; यद्वा कस्यचित्कार्यत्वं कस्यचित्कारणत्वं च सङ्कलय्यान्योन्यकार्यकारणभाव उक्तः। चक्रशब्दोपचारनिमित्तं व्यनक्ति— चक्रवत्परिवर्तमानमिति।

३ रा. भा.— इह साधने वर्तमानो यः कर्मयोगाधिकारी ज्ञानयोगाधिकारी वा नानुवर्तयति न प्रवर्तयति, यज्ञशिष्टेन देहधारणमकुर्वन् सोऽघायुर्भवति, अघारम्भायैव यस्यायुरघपरिणतं वोभयरूपं वा सोऽघायुः । अत एवेन्द्रियारामो भवति, नात्मारामः ; इन्द्रियाण्येवास्योद्यानानि भवन्ति ; अयज्ञशिष्टवर्धितदेहमनस्त्वेन उद्रिक्तरजस्तमस्क आत्मावलोकनविमुखतया विषयभोगैकरतिर्भवति । अतो ज्ञानयोगादौ यतमानोऽपि निष्फलप्रयत्नतया मोघं पार्थ ! स जीवति ॥ १६ ॥

४ वे. ता. चं— इह लोके वर्तमानो यः पुरुष इति अधिकरणाधिकर्तव्ययोः सामान्यनिर्देशादपि इह साधने वर्तमानो योऽधिकारिविशेष इति विशेषपरामर्श एवोचितः, इदंशब्दादेः सन्निहितपरामर्शप्रावण्यात्, अनपेक्षिताभिधानादपि अपेक्षिताभिधानौचित्याच्च- इति साधने वर्तमाने इत्यादेर्भावः । अनुवर्तयतीत्यत्रानुमन्तृत्वादिमात्रव्यवच्छेदार्थं पुरुषव्यापारप्राधान्यद्योतनार्थं च प्रवर्तयतीति व्याख्यातम् । श्लोके चानुशब्दप्रयोगः परमपुरुषप्रवर्तितानुप्रवर्तनरूपत्वात् प्रवाहरूपत्वाद्वा । अघायुरित्यादीनां त्रयाणां पृथक्पृथग्दोषत्वव्यक्त्यर्थं पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरहेतुत्वज्ञापनार्थं च भवतीति पृथग्वाक्यकरणम् । अघकारणत्वादघकार्यत्वात् उभयसङ्ग्राहकाघसम्बन्धित्वमात्राद्वाऽत्राघशब्देनायुषो लक्षणेत्यभिप्रायेण— अघारम्भायैवेत्यादि निर्वाहत्रयमुक्तम्— अत एवेति । उक्तप्रकारेणाघायुष्ट्वादेवेत्यर्थः । 'इन्द्रियारामः' इत्यस्याभिप्रेतं व्यवच्छेद्यमाह- नात्माराम इति । विशेषणत्वादिसिद्धव्यवच्छेदाभिप्रायसिद्धयर्थं समासतदंशयोरर्थमाह- इन्द्रियाण्येवेति । इन्द्रियाणां कथमारामत्वमिति शङ्कायां 'एवं प्रवर्तितम्' इत्यादिना 'इन्द्रियारामः' इत्यन्तेन फलितमाह- अयज्ञशिष्टेति । अत इति- विषयभोगैकरतित्वादित्यर्थः । स इति निर्देशस्य पूर्वव्याख्यातप्रकारयच्छब्दार्थविषयत्वात् । मोघशब्दस्य निष्फलप्रयत्नताविषयस्य प्रतिहन्तव्यप्रयत्नसाकाङ्क्षत्वाच्चाह- ज्ञानयोगादौ यतमानोऽपीति ॥ १६ ॥

५ आ. मा. भा.— हेत्वन्तरमाह— अन्नादिति । यज्ञः पर्जन्यत्वात्तत्कारणमुच्यते । पूर्वयज्ञविवक्षायां तस्य चक्रप्रवेशो न भवति ; तद्ध्यापाद्यं कर्मविधये । न तु साम्यमात्रेणेदानीं कार्यम् । मेघचक्राभिमानी पर्जन्यः । तच्च यज्ञाद्भवति । 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठति । आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः' [३।७६] इति (मनु-) स्मृतेश्च । उभयवचनाच्चादित्यात्समुद्राच्चाविरोधः। अतश्च यज्ञात्पर्जन्योद्भवः सम्भवति। यज्ञो देवतामुद्दिश्य द्रव्यपरित्यागः। कर्म इतरक्रिया ॥१४॥

६ ज. प्र. दी.— 'अन्नात्' इत्यादेः सङ्गतिमाह— हेत्वन्तरमिति । 'अत्र' इत्यनुवर्तते, अत्र पर्जन्यो मेघ आदित्यश्च विवक्षितौ ; तत्रादित्यस्य पूर्वसिद्धस्य कथं 'यज्ञाद्भवति पर्जन्यः' इति यज्ञः कारणत्वेनोच्यते ? इत्यत आह- यज्ञ इति । यद्यपि यज्ञो देवतामुद्दिश्य द्रव्यपरित्याग इति वक्ष्यति, तथाप्यत्र परित्यज्यमानं द्रव्यं गृह्यते, तस्य पर्जन्यान्तरात्पर्जन्योपभोग्यत्वात् ; उपभुक्तेन च तस्य बलाद्युपचयाद्यज्ञस्तस्य पर्जन्यस्य कारणमुच्यते । ननु पर्जन्यो देवतात्मा यज्ञेन पर्जन्यत्वं प्राप्तः, स यज्ञो विवक्षितोऽत्रास्तु; तथा सति यज्ञात्पर्जन्योद्भवो मुख्य एव सम्पत्स्यत इति, नेत्याह— पूर्वेति ; तस्य पर्जन्यपदप्राप्तिहेतोः । यज्ञस्येति शेषः । ननु तदा चक्रं प्रवृत्तमेव, अतः कथं पूर्वयज्ञस्य चक्राप्रवेशः? इत्यत आह— तद्धीति । तच्चक्रमापाद्यं ह्यत्र विवक्षितम् , न तु प्रागापादितम् ; कुतः ? कर्मविधये ह्येतदुच्यते । यदि विहितं कर्म करिष्यसि, तर्हि जगच्चक्रप्रवृत्तिर्भविष्यति, अन्यथा तद्विघातः; अतस्त्वया कर्म कर्तव्यमिति । कर्मविध्युपयोगिता चापाद्यस्यैव, न त्वापादितस्य । आपाद्ये च यज्ञव्यक्तिविशेषस्य पर्जन्यपदप्राप्तिहेतोर्न प्रवेश इत्यर्थः । प्राक् पर्जन्येन कर्म कृतं, तेन च यज्ञादिद्वारा चक्रं प्रवृत्तम् ; अतस्त्वयाऽपि कर्म कर्तव्यमित्येवं प्रागापादितचक्रोक्तिरपि कर्मविध्युपयोगिनी भवतीति चेत्, मैवम् । अत इति कोऽर्थः ? त्वत्कर्मणाऽपि चक्रप्रवृत्तिसम्भवादिति वा ? कर्मत्वादिति वा ? । नाद्यः' इदानीन्तनपुरुषकर्मजेन यज्ञेन पर्जन्योत्पत्त्यसम्भवेन चक्राप्रवृत्तेः । न हि सर्वेऽपि कर्मकारिणः पर्जन्यत्वं प्राप्नुवन्ति । द्वितीयं दूषयति- न त्विति । फलरहितेन कर्मत्वसामान्येनेदानीं कर्म कार्यं न भवति, स्वयं क्लेशरूपत्वादिति । प्रकारान्तरेणापि 'यज्ञाद्भवति पर्जन्यः' इत्येतद्दर्शयितुमाह-मेघेति । चक्रं समूहः । ततः किम् ? इत्यत आह— तच्चेति । मेघचक्रम् । कुतः ? इत्यत आह— अग्नाविति । ननु 'स्वकीयमुदकं नद्यः' इति समुद्राद्वृष्टिरुच्यते ; अत आदित्याद्वृष्ट्यङ्गीकारे तद्विरोधः स्यादित्यत आह— उभयेति । वृष्ट्यङ्गीकारादिति शेषः । वार्षिका मेघा इह वृष्टिशब्देनोच्यन्ते । ततोऽपि किम् ? इत्यत आह— अतश्चेति । प्राक् पर्जन्यस्य भवनं गौणमङ्गीकृत्य व्याख्यातम् , इदानीं त्वभिमन्यमानगतस्य भवनस्याभिमानिनि लक्षणामाश्रित्येति भेदः । यद्वा अभिमानिगतस्य पर्जन्यशब्दस्य अभिमन्यमाने लक्षणामाश्रित्य द्वितीयं व्याख्यानम् । तात्पर्यनिर्णये तु मेघसन्ततौ पर्जन्यशब्दो यौगिकोऽङ्गीकृतः । ननु यज्ञः कर्मात्मकः तत्कथमुच्यते 'यज्ञः कर्मसमुद्भवः' इति ? तत्राह— यज्ञ इति । इतरक्रिया यज्ञाङ्गभूता । अपूर्वाङ्गीकारे रूढित्यागेन लक्षणाश्रयणं स्यात् ॥ १४ ॥

५ आ. मा. भा.— कर्म ब्रह्मणो जायते "एष ह्येव (एनं) साधु कर्म कारयति" [कौ.उ.३।९] 'बुद्धिर्ज्ञानम्' [१०।४] इत्यादिभ्यः। न च मुख्ये सम्भाव्यमाने पारम्पर्येणौपचारिकं कल्प्यम्। न च जडानां स्वतः प्रवृत्तिः सम्भवति, "एतस्य वा अक्षरस्य" [बृ. उ. ३।८।९] इति सर्वनियमनश्रुतेश्च, 'द्रव्यं कर्म च कालश्च' इत्यादेश्च। अचिन्त्यशक्तिश्चोक्ता। जीवस्य च प्रतिबिम्बस्य बिम्बपूर्वैव चेष्टा, 'न कर्तृत्वम्' [५।१४] इत्यादिनिषेधाच्च। अक्षराणि प्रसिद्धानि, तेभ्यो ह्यभिव्यज्यते परं ब्रह्म। अन्यथाऽनादिनिधनमचिन्त्यं परिपूर्णमपि ब्रह्म को जानाति?। न च रूढिं विना योगाङ्गीकारो युक्तः, परामर्शाच्च; तस्मात्सर्वगतं ब्रह्मेति।

६ ज. प्र. दी.— 'कर्म ब्रह्मोद्भवं ब्रह्मणा वेदेन प्रकाश्यं' इति परेषां व्याख्यानमसदिति भावेनाह— **कर्मेति**। ब्रह्मणः परब्रह्मणः। कुतः? इत्यत आह— **एष हीति**। अपव्याख्यानं प्रत्याख्याति— **न चेति**। उद्भवशब्दस्य मुख्येऽभिधेये जन्मनि सम्भाव्यमाने सत्यौपचारिकं प्रकाशनमर्थतया न कल्प्यम्। तथा ब्रह्मशब्दस्य मुख्येऽभिधेये परब्रह्मणि सम्भाव्यमाने सत्यौपचारिकममुख्यं वेदाख्यं ब्रह्मशब्दार्थतया न कल्प्यम्। किञ्चैवं व्याचक्षाणेनापि वेदस्य कर्मप्रकाशकत्वमन्तर्यामिद्वारा परम्परयाऽङ्गीकार्यम्। तथाचान्ततोऽपि परब्रह्मण्यङ्गीकार्ये शब्द एव प्राप्तस्य तस्य परित्यागोऽनुपपन्नः। ननु वेदः स्वयमेव कर्मप्रकाशक इति किं परब्रह्मणा? अतो न परम्परेत्यत आह— **न चेति**। न केवलं जडत्वाद्वेदस्यान्याधीनत्वम्, किन्त्वागमाद्विष्ण्वधीनत्वं च प्रसिद्धमित्याह— **एतस्येति**; विष्णोरिति शेषः। ननु शब्दस्यार्थप्रकाशनं स्वभावः, न त्वागन्तुको व्यापारः; यथाऽग्नेरौष्ण्यम्। ततो जडत्वेऽपि न परापेक्षेत्यतः स्वभावस्यापि भगवदधीनत्वे प्रमाणमाह— **द्रव्यमिति**। प्रमाणसिद्धमपि स्वभावनियमनं विष्णोरसम्भावितमित्यत आह— **अचिन्त्येति**। यदि जडस्य न स्वतः प्रवृत्तिस्तर्हि अभिमानिदेवताद्वाराऽस्तु; तथाच नान्ततोऽपि परब्रह्माङ्गीकार इत्यत आह— **जीवस्य चेति**। ततश्चाधिक्येन परम्परेति भावः। न केवलं प्रतिबिम्बत्वाज्जीवस्य स्वतः प्रवृत्त्यभावः, किन्त्वागमाच्चेत्याह— **नेति**। 'ब्रह्माक्षरसमुद्भवम्' इत्यत्र 'ब्रह्म वेदः, अक्षरात्परब्रह्मणो जायते' इति परेषां व्याख्यानमसदिति भावेनाह— **अक्षराणीति**। प्रसिद्धान्यकारादीनि, नियतानुपूर्वीविशिष्टानि; वेद इति यावत्। ननु समुद्भवशब्दस्य मुख्यार्थाङ्गीकारे किं बाधकं, येनाभिव्यज्यत इत्यमुख्योऽर्थः स्वीक्रियते? किञ्च प्रमाणान्तरेणापि ब्रह्माभिव्यक्तिसम्भवात्तेभ्य इति किमर्थमुक्तं? इत्यत आह— **अन्यथेति**। व्यक्त्यर्थत्वानङ्गीकारेऽनादिनिधनं ब्रह्म कथं जायते इति शेषः। तथा वेदस्य तदभिव्यञ्जकत्वानङ्गीकारे परिपूर्णत्वादचिन्त्यं ब्रह्म को जानाति? वाक्यार्थद्वयसमुच्चयेऽपिशब्दः। समुद्भवशब्दस्य मुख्यार्थताभावात्परोक्तोऽर्थः किं न स्यात्? इत्यत आह— **न चेति**। ब्रह्मशब्दो हि परब्रह्मणि रूढः; वेदे तु बृहत्त्वयोगेन प्रवृत्तः। तथाऽक्षरशब्दो वर्णेषु रूढः; परब्रह्मणि त्वक्षरणयोगेन प्रवृत्तः। तथाचान्यथा व्याकुर्वता रूढिं परित्यज्य योगोऽङ्गीकृतः स्यात्, तच्च न्यायबाह्यमित्यर्थः। इतश्च ब्रह्मशब्दः परब्रह्मवाचीत्याह— **परामर्शाच्चेति**। उत्तरवाक्ये ब्रह्मशब्देन परब्रह्मणः परामर्शाच्च पूर्ववाक्यस्थो ब्रह्मशब्दः परब्रह्मार्थो ज्ञायते। तथा चाक्षरशब्दोऽप्यर्थाद्वेदवचनो भविष्यतीति शेषः।

५ आ. मा. भा.— न ह्येकशब्देन द्विरुक्तेन भेदश्रुतिं विना वस्तुद्वयं कुत्रचिदुच्यते। तानि चाक्षराणि नित्यानि "वाचा विरूपनित्यया। वृष्णे चोदस्व सुष्टुतिम्" [ऋक्सं. ६।५।२५+ तै. सं. ५।६।११] 'अनादिनिधना नित्या वागुत्सृष्टा स्वयम्भुवा' [म. भा. १२।२३२।२४] 'अत एव च नित्यत्वम्' [ब्र. सू. १।३।२९] इत्यादिश्रुतिस्मृतिभगवद्वचनेभ्यः। दोषश्चोक्तः सकर्तृत्वे [मा.भा.२।१३] न चाबुद्धिपूर्वमुत्पन्नानि; तत्प्रमाणाभावात्। निश्श्वसितशब्दस्त्वक्लेशाभिप्रायः, नाबुद्धिपूर्वाभिप्रायः। "सोऽकामयत" [बृ. उ. १।२।४,५] इत्यादेश्च, 'इष्टं हुतं' इत्यादिरूपप्रपञ्चेन सहाभिधानाच्च, महातात्पर्यविरोधाच्च; तच्चोक्तं पुरस्तात्।

६ ज. प्र. दी.— प्रागक्षरशब्दोक्तं परं ब्रह्मेदानीं ब्रह्मशब्देन परामृश्यते; अतः पूर्वोक्तो ब्रह्मशब्दो वेदार्थ एवेत्यत आह— **न हीति**। एकस्मिन्नेव प्रकरण इति शेषः। "अन्नात्पुरुषः। स वा एष पुरुषोऽन्नरसमयः" [तै. उ. २।१।१] इत्यादिव्यावृत्त्यर्थं भेदश्रुतिं विनेत्युक्तम्। श्रुतिशब्दश्च प्रमाणोपलक्षणार्थः। अत्रापि सर्वगतमिति विशेषणमस्तीति चेत्, न; वर्णानामपि सर्वगतत्वात्। विकारत्वान्नेति चेत्, न; अनन्तरमेव निराकरणात्। इदं च **भास्करं** प्रत्यभिहितम्। **मायावादिना** तु प्राग्ब्रह्मशब्दोक्तस्य वेदस्यैवायं परामर्श इत्यङ्गीकृतत्वात् यदप्यन्यथा व्याख्याने समुद्भवशब्दस्य मुख्यार्थतालाभ इत्यभिप्रेतं तदपि दुराशामात्रमित्याह— **तानि चेति**। यान्यस्माभिः प्रसिद्धानि व्याख्यातानि अनेनाभिधानादिबलाद्ब्रह्माक्षरशब्दौ द्वावप्युभयत्र योगरूढाविति प्रत्यवस्थानमपि परास्तम्। परामर्शस्य वर्णनित्यत्वस्य चापरिहार्यत्वात्, न केवलं श्रुत्यादिभ्यो

वेदस्य नित्यत्वं, किं तर्हि ? विपक्षे बाधकाच्चेत्याह— **दोष-श्चेति**। 'रचितत्वे च धर्मप्रमाणस्य' [मा.भा.२।१३] इत्यत्र। ननु वेदाक्षराणि ब्रह्मणो बुद्धिपूर्वमुत्पन्नानि, अतो न विपर्ययादि-मूलत्वशङ्केत्यत आह— **न चेति**। "निश्श्वसितमेतद्यदृग्वेदो यजुर्वेदः" [बृ.उ.२।४।१०] इति श्रुतिर्वेदानां ब्रह्मणोऽबुद्धिपूर्वमुत्पन्नत्वे प्रमाणमिति चेत्, किमयं निश्श्वसितशब्दोऽबुद्धिपूर्वमुत्पन्नत्वस्य वाचकः ? उत निश्श्वसितमिव निश्श्वसितं इवार्थश्चाबुद्धिपूर्वमुत्पन्नत्वमिति गौण्या वृत्त्या तदभिप्रायः ? नाद्यः, प्रमाणाभावात्। द्वितीयं दूषयति— **निश्श्वसितेति**। अक्लेशेन निस्सरणस्यापीवार्थस्य सम्भवेन निश्वसितशब्दस्य तदभिप्रायतोपपत्तौ नाबुद्धिपूर्वोत्पत्त्यभिप्रायत्वनिश्चय इत्यर्थः। न च परस्येवास्माकमपि निश्चयायोग इति भावेनाह— **स इति**। " सोऽकामयत ...... (सः) इदं सर्वमसृजत " [बृ. उ. १।२।४,५] इति ब्रह्मणः सर्वस्य सृष्टेरिच्छापूर्वकत्वमुच्यते। इच्छा च बुद्ध्याऽविनाभूता। अतो न किञ्चिद्ब्रह्मणोऽबुद्धिपूर्वमुत्पन्नमिति। ननु "निश्श्वसितमेतत्" इति श्रुतिर्नामप्रपञ्चस्याबुद्धिपूर्वमुत्पत्तिं वक्ति " सोऽकामयत" इति च रूपप्रपञ्चस्येच्छापूर्वमित्यतो न विरोध इत्यत आह— **इष्टमिति**। एवं सति "निश्श्वसितं" इति श्रुतौ 'इष्टं हुतमाशितं पायितमयं च लोकः परश्च लोकः' इति नामप्रपञ्चस्य रूपप्रपञ्चेन सहाभिधानात्। रूपप्रपञ्चस्यापि निश्वसितशब्देनाबुद्धिपूर्वोत्पन्नत्वप्राप्तौ " सोऽकामयत " इति श्रुतिर्निर्विषयैवापद्येतेति भावः। इतोऽपि नाबुद्धिपूर्वा ब्रह्मणः सृष्टिरित्याह— **महातात्पर्येति**। परब्रह्मणः सर्वोत्तमत्वे यत्सर्ववेदानां महातात्पर्यं तद्विरोधाच्चेत्यर्थः। तदेव कुतः ? इत्यत आह— **तच्चेति**। उक्तं साधितम्।

५ आ. मा. भा.— न ह्यस्वातन्त्र्येण चोत्पत्तिकर्तुः प्राधान्यम्। अस्वातन्त्र्यं च तदमतिपूर्वकत्वेन भवति, यथा रोगादीनां पुरुषस्य तज्जत्वेऽपि। उत्पत्तिवचनान्यभिव्यक्त्यर्थानि, अभिमानिदेवताविषयाणि च, ' नित्या उत्सृष्टा ' इति वचनात्। अभिव्यञ्जके कर्तृवचनं चास्ति 'कृत्स्नं शतपथं चक्रे' इति। कथमादित्यस्था वेदास्तेनैव क्रियन्ते ?। वचनमात्राच्च निर्णयात्मकशारीरकोक्तं बलवत् शास्त्रं योनिर्यस्य तत् शास्त्रयोनित्वम् ।

६ ज. प्र. दी.— कथं तद्विरोधः ? इत्यत आह— **न हीति**। प्राधान्यं सर्वोत्तमत्वम्। अस्वातन्त्र्येणोत्पत्तिकर्तृत्वस्य प्राधान्यविरोधित्वेऽपि अबुद्धिपूर्वमुत्पादकत्वस्य किमायातं ? इत्यत आह— **अस्वातन्त्र्यं चेति**। कार्यस्य पुरुषमतिपूर्वकत्वाभावे तत्र तस्य पुरुषस्यास्वातन्त्र्यं भवति, तत्र दृष्टान्तमाह— **यथेति**; रोगादीनां पुरुषजत्वेऽपि बुद्धिपूर्वकत्वाभावात्; तत्र पुरुषस्यास्वातन्त्र्यं तथेत्यर्थः। ततश्चाबुद्धिपूर्वमुत्पादकत्वादस्वातन्त्र्यम्, अस्वातन्त्र्याच्चाप्राधान्यं प्रसज्येतेति। तथा च महातात्पर्यविरोध इत्युक्तं भवति। साक्षात्प्रसङ्गसम्भवेऽपि व्युत्पादनार्थमेवमुक्तम्। ननु वेदनित्यत्ववत्तदुत्पत्तावपि "ऋचः सामानि जज्ञिरे" [ऋक्सं.६।४।१८।४ य.सं.३१।७] इत्यादिवचनानि सन्ति; तत्कथं निर्णयः ? इत्यतो विपक्षे बाधकोपेतानां नित्यत्ववाक्यानां प्राबल्यादुत्पत्तिवचनान्यन्यथाव्याख्येयानीत्याह— **उत्पत्तीति**। उत्पत्तिवाची शब्दोऽभिव्यक्तौ क्व दृष्टः ? इत्यत आह— **नित्येति**। अनादिनिधनतया नित्या, न तूपचारेणेति मुख्यं नित्यत्वमुक्त्वा पुनरुत्सृष्टेत्युच्यते; तत्र गत्यन्तराभावाद्व्यक्तिरेव प्राह्येत्यर्थः। अन्यत्रापि प्रयोगं दर्शयति— **अभिव्यञ्जक इति**। शतपथाभिव्यञ्जकतया निश्चिते याज्ञवल्क्ये कर्तृशब्दोऽस्तीत्यर्थः। याज्ञवल्क्यः शतपथस्य कर्तैव किं न स्यात् ? इत्यत आह— **कथमिति**। प्रागादित्ये स्थिताः ततो याज्ञवल्क्येनाधीता इत्येतत्प्रमितमित्यर्थः। इतोऽपि नित्यत्वपक्ष एव बलवानित्याह— **वचनेति**। " ऋचः सामानि " इत्यादिकं वचनमात्रम्, 'अत एव च नित्यत्वं' [१।३।२९] इति शारीरकोक्तं वाक्यं निर्णयात्मकम्, वचनं च वृत्त्यन्तरेणापि सम्भवतीति न तूपचारितो वाक्यार्थावधारणात्मको निर्णयः। अतस्तस्मादिदं बलवदित्यर्थः। ननु शारीरके 'शास्त्रयोनित्वात्' [१।१।३] इति ब्रह्मणो वेदकारणत्वमुच्यत इत्यत आह— **शास्त्रमिति**।

५ आ. मा. भा.— ' जन्माद्यस्य ' [ब्र. सू. १।१।२] इत्युक्ते प्रमाणं हि तत्रापेक्षितम्, न तु तस्य जातत्वं वेदकारणत्वं वा; न हि वेदकारणत्वं जगत्कारणत्व हेतुः। न हि विचित्रजगत्सृष्टेर्वेदसृष्टिरशक्या सृज्यत्वे। न च सर्वज्ञत्वे। यदि वेदस्रष्टा सर्वज्ञः, किमिति न जगत्स्रष्टा सर्वज्ञः ? तस्माद्वेदप्रमाणकत्वमेवात्र विवक्षितम्; अतो नित्यान्यक्षराणि। यत एवं परम्परया यज्ञाभिव्यङ्ग्यं ब्रह्म तस्मात्तन्नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ १५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु तत्पुरुषं परित्यज्य कुतो बहुव्रीहिरङ्गीक्रियते ? तथात्वे च ब्रह्मणो वेदाज्जातत्वं प्रसज्येत इत्यत आह— **जन्मादीति**। लक्षणप्रमाणाभ्यां हि वस्तुनिर्णयः। तत्र ' जन्माद्यस्य ' इति सूत्रेण लक्षणेऽभिहिते कुतः प्रमाणादेवं प्रतिपत्तव्यं ? इति ब्रह्मणो जगज्जन्मादिकारणत्वे प्रमाणाकाङ्क्षा स्यात्, न तु तस्य वेदाज्जातत्वं वेदकारणत्वं वाऽऽकाङ्क्षितम्, आकाङ्क्षादिवशाच्च वाक्यार्थोऽवसेयः। ततो योनिशब्दं प्रमाणवाचिनमङ्गीकृत्य बहुव्रीहिरेवायं

प्रतिपत्तव्यः, न तु तत्पुरुषः; वेदकारणत्वं च जगत्कारणत्वे हेतुत्वेनात्रोच्यते अतो नानाकाङ्क्षिताभिधानमेतदित्यत आह— नहीति। अन्वयाभावात्, एकदेशकारणत्वेन समुदायकारणत्वानुमानेऽतिप्रसङ्गाच्चेति हेत्वर्थः। मा भूदयं निश्चयहेतुः, तथाप्यशक्यसृष्टेर्वेदस्य कर्तुर्ब्रह्मणो जगत्सृष्टिकर्तृत्वं सम्भवतीति सम्भावनाहेतुरयं स्यादित्यत आह— न हीति। सम्भावना ह्यधिकेनाल्पस्य भवति; यथा सहस्रेण शतस्य। नच समुदायसृष्टेस्तदेकदेशसृष्टिरधिकेति भावः। सृज्यत्वे वेदस्य कार्यत्वपक्ष इत्यर्थः। जगत्कारणत्वोक्त्या ब्रह्मणः सर्वज्ञत्वं प्रतीतं, तत्स्फुटीकर्तुं तत्र वेदकारणत्वं हेतुरनेनोच्यते; अतो नासङ्गतिरित्यत आह— न चेति। वेदकारणत्वं हेतुरित्यनुवर्तते। अबुद्धिपूर्वमुत्पन्नत्वाङ्गीकारादिति भावः। किञ्च यदि जगदेकदेशस्य वेदस्य स्रष्टा परमेश्वरः सर्वज्ञः सिद्ध्येत्, तद्यन्तर्भावितवेदस्य जगतः स्रष्टा सुतरां सर्वज्ञः सिद्ध्येदेव; तथाचार्थादपि जन्मादिसूत्रेणैव सार्वज्ञस्य स्फुटं प्रतीतत्वात् पुनर्हेत्वाकाङ्क्षाभावेनासङ्गतिस्तदवस्थेति भावेनाह— यदीति। सूत्रार्थमुपसंहरति— तस्मादिति। ब्रह्मण इति शेषः। तानि चेत्यादिनोक्तमुपसंहरति— अत इति। तथा च न समुद्भवशब्दस्य मुख्यार्थत्वलाभाय ब्रह्माक्षरशब्दार्थव्यत्ययः कार्य इति। तस्मादिति परामर्शविषयाप्रतीतेस्तं दर्शयन्वाक्यं व्याख्याति। यत इति। प्रतिष्ठितमित्युच्यत इति शेषः॥ १५॥

५ आ. मा. भा.— तानि चाक्षराणि भूताभिव्यञ्ज्यानीति चक्रम्। तदेतज्जगच्चक्रं यो नानुवर्तयति स तद्विनाशकत्वादघायुः, पापनिमित्तमेव यस्यायुः सोऽघायुः॥ १६॥

६ ज. प्र. दी.— नन्वत्र कार्यकारणपरम्परैवोक्ता, न चक्रं; तत्कथं उच्यते 'एवं प्रवर्तितं चक्रम्' इति? तत्राह— तानि चेति। तानि वेदाख्यानि। चक्राप्रवृत्तौ कथमघायुष्ट्वादिकं? इत्यतो व्याचष्टे— तदेतदिति। आयुषोऽघत्वाभावात् कथमघायुः? इत्यत आह— पापेति। तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यमित्यर्थः॥ १६॥

७ ह. पै. भा.— अन्नाद्भवन्ति जायन्ते भूतानि कार्यकारणसङ्घातात्मकानि। पर्जन्याद्वृष्टेरन्नसम्भवः। यज्ञाद्भवति पर्जन्यः 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते। आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः' [मनुः ३।७६] इति स्मृतेः। यज्ञाद्यागक्रियासमुद्भवाद्धर्मात् (यज्ञात्) भवति पर्जन्यः। यज्ञः कर्मसमुद्भवो यागक्रियासमुद्भवो धर्मः कर्मसमुद्भवः। कर्मर्त्विग्यजमानव्यापारात्मको यागः समुद्भवः कारणं यस्यासौ कर्मसमुद्भवः, यागक्रियासमुद्भव इत्यर्थः॥ १४॥

कर्म ब्रह्मोद्भवं, ब्रह्म वेदः प्रकाशकं यस्य तत्कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि विजानीहि। ब्रह्म पुनर्वेदाख्यमक्षरसमुद्भवं विद्धि, अक्षरः परमात्मा समुद्भवः कारणं यस्य ब्रह्मणस्तदक्षरसमुद्भवम्। अक्षरात्पुरुषनिश्वासवत्समुद्भूतं ब्रह्म; तस्मात्सर्वार्थप्रकाशकत्वात्सर्वगतं ब्रह्म वेदो यज्ञप्रकाशकत्वाद्यज्ञे प्रतिष्ठितम् १५

एवमन्नपूर्वकं प्रवर्तितं चक्रं निष्पादितं चङ्क्रमणशीलं नानुवर्तयति नानुतिष्ठति योऽघायुरघमात्मन इच्छतीत्यघायुः। इन्द्रियाणामाराम इन्द्रियक्रीडास्थानम्। मोघं वृथा हे पार्थ! स जीवति स प्राणं धारयति। तस्मादज्ञेन कर्मण्यधिकृतेन यज्ञाः कर्तव्या इत्यभिप्रायः॥ १६॥

८ वे.ब्र.गि.— एवं यज्ञशिष्टाशनस्यावश्यिकत्वाद्यज्ञादिकर्म कर्तव्यमित्युक्तम्, इदानीं जगच्चक्रप्रवृत्तिहेतुत्वेनापि कर्म कर्तव्यमित्याह त्रिभिः— अन्नादिति। अन्नात् भुक्ताच्छुक्रशोणितरूपेण परिणतात् भूतानि प्राणिन उत्पद्यन्ते; "अन्नाद्भूतानि जायन्ते" [तै. उ. २।२] इति श्रुतेः। अन्नस्य च सम्भवः पर्जन्याद्भवति; "यान्निरादित्यस्तपति रश्मिभिस्ताभिः पर्जन्यो वर्षति, पर्जन्येनौषधिवनस्पतयः प्रजायन्ते, ओषधिवनस्पतिभिरन्नं भवति" [म. ना. ७९] इति श्रुतेः। स च पर्जन्यो यज्ञाद्भवति; 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते। आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः' [मनुः ३।७६] इति यज्ञीयाहुतेः पर्जन्यवृष्टिहेतुत्वस्मरणात्। स च यज्ञः कर्मसमुद्भवः, कर्मणा ऋत्विग्यजमानव्यापाररूपेण समुत्पद्यते।

तच्च कर्म यज्ञविषयकप्रवृत्तिरूपं ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्म वेदस्तस्मादुद्भूतं जानीहि। तच्च वेदाख्यं ब्रह्म अक्षरात्प्रणवात्समुद्भूतम्; 'ओं तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः। ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा' [१७।२३] इति वक्ष्यमाणत्वात्। ननु ब्रह्मैव मुख्यं जगच्चक्रप्रवृत्तिहेतुः, यज्ञस्त्वन्नपर्जन्यादिवत्स्वयमपि कश्चिद्ब्रह्माधिष्ठितो जगच्चक्रप्रवर्तकः; तथा च केनातिशयेन यज्ञस्यावश्यकर्तव्यता? इत्याशङ्क्य तस्यान्नादिभ्योऽतिशयमाह— तस्मादिति। 'तेन रक्तं रागात्' [अष्टा. ४।२।१] इत्यादाविव बुद्धिस्थपरामर्शकोऽयं तच्छब्दः। तस्माद्विचित्रतरजगद्विरचनानिर्वाहकतया यज्ञस्यान्नपर्जन्यादिभ्योऽतिशयितत्वात् सर्वगतमपि सर्वाण्यन्नादीन्यधिष्ठातृत्वेन प्राप्तमपि परं ब्रह्म नित्यं सर्वदा यज्ञे प्रतिष्ठितं प्रतिष्ठां विश्रान्तिं प्राप्तम्। न हि यज्ञशब्दोपलक्षितं कर्म विना नीचमध्यमोत्तमभावरूपजगद्वैचित्र्यभारवाहि किञ्चिदस्ति, यदासाद्य

ब्रह्मणो वैषम्यनैर्घृण्यदोषप्रधावितस्य विश्रान्तिः स्यात्। श्रूयते हि— "पुण्यः पुण्येन कर्मणा भवति, पापः पापेन" [बृ. उ. ४।४।५] इति; सूत्रितं च भगवता बादरायणेन— 'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथा हि दर्शयति ' [ब्र. . ।१। ३२] इति । अतो विचित्रतरजगच्चक्रप्रवृत्तौ कर्मैव मुख्यं कारणमित्यर्थः ।

अस्तु, ततः किं फलितम् ? तत्राह— **एवं प्रवर्तितं चक्रं** इति फलितम्। एवमुक्तप्रकारेण 'प्रथमं प्रणवः, प्रणवाद्वेदः, वेदात्प्रवृत्तिः, प्रवृत्तेर्यज्ञः, यज्ञात्पर्जन्यः, पर्जन्यादन्नम्, अन्नाद्भूतानि भूतेभ्यश्चोच्चारणेनाभिव्यज्यमानत्वात्प्रणवः; पुनः प्रणवाद्वेदः ' इत्यन्योन्यकार्यकारणभावेन चक्रवत्परिवर्तमानमिदं परमेश्वरेण प्रवर्तितं जगच्चक्रं यो नानुवर्तयति अनुवृत्तं न करोति, एकस्य पश्चादेकमिति पारम्परानुस्यूततया प्रवृत्तेर्मध्यगतयज्ञविलोपनेन विच्छेदनमननुवर्तनम्, नष्करोति नाशयतीति यावत्; स जगच्चक्रविच्छेदी अघायुः पापजीवनः मोघं व्यर्थमेव जीवति। धिक्तस्य जीवनम्; ततो मरणमेव वरम्; जन्मान्तरे कर्मानुष्ठानसम्भवादित्यर्थः। तर्हि तत्त्वज्ञानिनोऽपि कर्माननुष्ठानाद्व्यर्थजीवनता स्यादित्याशङ्क्य तं व्यावर्तयति— **इन्द्रियाराम** इति। इन्द्रियशब्दस्तद्ग्राह्यविषयपरः। इन्द्रियेष्वेवारमतीतीन्द्रियारामः, न त्वात्मारामः। कर्माधिकार्येव तदननुष्ठानादघायुर्मोघं जीवति, न ज्ञानीत्यर्थः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०— उत्पत्तिशिष्टत्वेन तत्रापि तदावश्यकतां दर्शयति द्वाभ्यां— **अन्नादिति** ॥ १४ ॥ **कर्म ब्रह्मोद्भवमिति**। ब्रह्म वेदः प्रजापतिर्वा; तस्यापि ब्रह्मतया निरूपणं ब्रह्मवादानुरोधात्। तदक्षरसमुद्भवं कूटस्थं प्रणवसम्भूतम्। यद्वा पुरुषोद्भूतम्; ब्रह्मणः सर्वगतत्वात् " सर्वं ब्रह्म " [ ] इति वेदे निरूपणात्। ब्रह्मवाद एवाभिमत इत्याह । **ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितमिति**। " पुरुष एवेदं सर्वं " [ऋक्सं. ६।४।१७।२ य. सं. ३१।२] " यज्ञो वै विष्णुः" [तै. सं. १।७।४] इति पुरुषावयवेषु यज्ञसम्भारकल्पनात्। ब्रह्मणोऽभिन्नो यज्ञः पूर्वं प्रजापतिना कृत्वोपदिष्ट इति यज्ञे ब्रह्म प्रतिष्ठितम्। एतच्च निबन्धे सुबोधिन्यां च विस्तृतम् ॥ १५ ॥ यस्मादेवं प्रजापतिना कृतोपदेशेनैव भूतानां पुरुषार्थसिद्ध्यर्थं कर्माङ्गतं प्रवर्त्तितम्, तस्मात्तदननुवर्त्तयतो वृथैव जीवितमित्याह— **एवं प्रवर्त्तितमिति**। कर्मचक्रं कर्मणोऽनुशासनं वा यो नर इन्द्रियारामो नानुसरति ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त.— ननु रसरूपस्य भगवतोऽन्नादेव केवलात् कथं भोगः सेत्स्यति ? इत्यत आह— **अन्नादिति** । अन्नाद्भूतानि सजीवशरीराणि भवन्ति, तैर्भगवद्भोगः सम्यक् सिद्ध्यति । नन्वन्नादेव भूतोत्पत्तिश्चेत्तदा वृष्ट्यादेः किं प्रयोजनं ? इत्यत आह— **पर्जन्यादिति**। पर्जन्यादन्नस्य सम्भव उत्पत्तिर्भवतीत्यर्थः। ननु पर्जन्यश्चेदन्नोत्पादकस्तदा किं यज्ञेन ? इत्यत आह— **यज्ञादिति**। यज्ञाद्भगवदर्थात् पर्जन्यो भवति। ननु भगवदात्मकत्वमेव यज्ञस्य चेत्तदाऽन्यदेवाद्यर्थं कर्मकरणोपदेशः कथं ? इत्यत आह— **यज्ञ इति**। यज्ञात्मकभगवद्रूपं कर्मणा सम्यगुपपद्यते । अयमर्थः— भगवदंशत्वेन भगवद्विभूतित्वेन कर्मकरणाद्यज्ञात्मकभगवत्प्राकट्यमित्यर्थः॥ १४ ॥

ननु देवानां विभूतिरूपत्वेऽपि साक्षात्पुरुषोत्तमभजनाभावादनुचितमेवेत्याशङ्क्याह— **कर्मेति** । कर्म ब्रह्मोद्भवं ब्रह्मणः सकाशादुद्भवं प्रकटं जानीहि। अत्रायं भावः— वेदात्कर्मोत्पत्तिः, स च ब्रह्मनिश्श्वासस्तेन तथा । ब्रह्मणः पुरुषोत्तमत्वज्ञापनार्थं विशिनष्टि— **अक्षरसमुद्भवमिति** । तद्ब्रह्म अक्षरसमुद्भवम्; अक्षरस्य समुद्भवो यस्मात्तादृशम्। अक्षरस्य पुरुषोत्तमचरणात्मकत्वात्तथा । तस्मात्कारणात् सर्वगतं सर्वव्यापकं सर्वरूपं नित्यं यद्ब्रह्म तदेव यज्ञे प्रतिष्ठितम्। तेन न पूर्वोक्तदोषसम्भावनेति भावः ॥ १५ ॥

एवं भगवदात्मकं कर्म यो न करोति तस्य व्यर्थं जीवनमित्याह— **एवमिति**। एवं प्रकारेण प्रवर्तितं चक्रं स्वतःप्रवृत्तं मदिच्छया मत्क्रीडार्थं प्रवृत्तं यो नानुवर्तयति नानुतिष्ठति स अघायुः पापायुः, पापमेवायुर्यस्य तादृशः । इन्द्रियारामः इन्द्रियेष्वेव इन्द्रियार्थं वा आरमति, न तु मदर्थं मयि वा, अतो मोघं व्यर्थं स जीवति। पार्थेति सम्बोधनात् स्वभक्तत्वाच्च तथा ज्ञानमनुचितमिति ज्ञापितम् ॥ १६ ॥

११ नी० भा० दी०— जगच्चक्रप्रवृत्तिहेतुत्वादपि कर्म कर्त्तव्यमित्याह— **अन्नादिति** । अन्नाद्रेतोरूपेण परिणतात् भूतानि प्राणिशरीराणि भवन्ति; अन्नं च पर्जन्यात्, एतत्प्रसिद्धमेव। यज्ञाद्भवति पर्जन्यः 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः [मनुः ३।७६] इति स्मृतेः। यज्ञो देवताराधनजो धर्मः, कर्मभ्यो यागहोमदानादिभ्यः समुद्भवतीति कर्मसमुद्भवः ॥ १४ ॥

कर्म ब्रह्मोद्भवं वेदोद्भवं, वेद एव धर्मे प्रमाणं; न तु पाखण्डादिप्रणीतागमः। ब्रह्म वेदोऽपि अक्षरसमुद्भवम्, "अस्य महतो भूतस्य निश्श्वसितमेतद्यदृग्वेदो यजुर्वेदः" [बृ. उ.२।४।१०] इत्यादिश्रुतेः। साक्षात्परमेश्वरादेवोत्पन्नोऽतो न तत्र भ्रमविप्रलम्भकत्वादिदोषाक्रान्तपाखण्डादिवाक्यवदप्रामाण्यशङ्काऽस्तीति भावः । यस्मादेवं

तस्मात्सर्वस्मिन् देशे काले च वर्तमानं ब्रह्म वेदः; एतेन वेदस्य नित्यत्वं शब्दस्य विभुत्वं च दर्शितम् । नित्यं नियमेन यज्ञे प्रतिष्ठितं तात्पर्येण पर्यवसन्नम् ॥ १५ ॥

भवत्वेवं ततः किं फलितं ? इत्यत आह— एवमिति । भूतानामादौ वेदाधिगमः, ततः कर्मानुष्ठानं, ततो देवानां तृप्तिः, ततो वृष्टिः, ततोऽन्नं, ततो भूतानि, तेषां वेदाधिगम इत्येवंरूपं चक्रमिव चक्रं निरन्तरमावर्त्तमानं जगद्यात्रानिर्वाहकं यः नानुवर्त्तयति नानुतिष्ठति, स अघायुः पापजीवन इन्द्रियारामः, न तु धर्माराम आत्मारामो वा; मोघं व्यर्थं दंशमशकादिवत् जीवति । यस्त्वेतदनुवर्त्तयति स जगदुपकारको धन्य इति भावः । तथाच श्रुतिः "अथो अयं वा आत्मा सर्वेषां भूतानां लोकः स यज्जुहोति यद्यजते तेन देवानां लोकोऽथ यदनुब्रूते तेन ऋषीणामथ यत् पितृभ्यो निपृणाति यत्प्रजामिच्छते तेन पितॄणामथ यन्मनुष्यान्वासयते यदेभ्योऽशनं ददाति तेन मनुष्याणामथ यत्पशुभ्यस्तृणोदकं विन्दति तेन पशूनां यदस्य गृहेषु श्वापदा वयांस्यापिपीलिकाभ्य उपजीवन्ति तेन तेषां लोकः" [बृ. उ. १।४।१६] इति ॥ १६ ॥

ज्ञानिनः कर्मकरणानपेक्षा ।

यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।
आत्मन्येव च सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते ॥ १७ ॥
नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ।
न चास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः ॥ १८ ॥

---

१ "न्यायनये तु-**रति**रुत्कटेच्छा । **तृप्तिः** कामितलाभप्रयुक्तलब्धाधिकतज्जातीयेच्छाराहित्ये सति सुखविशेषः । कामितमनोज्ञान्नपानादिलाभेऽपि तज्जातीयलब्धाधिकेच्छावतो लब्धप्रयुक्तसुखसत्त्वेऽपि न तृप्तिव्यवहारः, अपितु 'नास्मि तृप्तः, अपरं देहि' इति व्यवहार इति सत्यन्तम् । तादृशेच्छाविरहेऽन्नपानाद्युपयोगप्रयुक्तसुखविरहे तृप्तत्वव्यवहारवारणाय विशेष्यदलम् । तुष्टिरल्पलाभेऽपि तदधिकवाञ्छाराहित्यम्— इति **गूढार्थतत्त्वालोकः**" ॥

अत्र **वामन** आह– यथा ह्यन्नरतोऽन्नेन तृप्तोऽपि द्विजपुङ्गवः । दक्षिणायै स्पृहयति तां लब्ध्वा तोषमेति च ॥
आत्मतृप्तस्त्वात्मरतस्तथा किमपि नेहते । स्वरूप एव तुष्टोऽसौ कर्तव्यं नास्त्यतोऽस्य च ॥ इति ।

नव्यास्तु— 'तस्य कार्यं न विद्यते' इति वाक्ये 'तस्य' इति पदमेव प्रधानम् । तथा च तस्य स्वार्थं किमपि कर्तव्यं नास्ति, परार्थं तु विद्यत एवेत्यर्थव्यक्त्या तेन ज्ञानिना स्वार्थाभावेऽपि परार्थं कर्मानुष्ठेयमेवेति सिद्ध्यति । अत एव च 'तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर ।' [३।१९] इत्यमुमेव हेतुं पुरस्कृत्य कर्माचरणविधानमपि सङ्गच्छते । अन्यथा कर्मणः कर्तव्यत्वेन विधाने तदभावहेतुकथनमबद्धमेव स्याद्भगवतः । दृढीकृतश्चायमर्थो 'न मे पार्थास्ति कर्तव्यं... वर्त एव च कर्मणि' [३।२२] इति स्वदृष्टान्तप्रदर्शनेन भगवता । अत आचार्यकल्पितोऽर्थ आग्रहमूलकः सन्दर्भाननुगुणः क्लिष्टश्चेति नादरणीय इति महता सन्दर्भेण प्रतिपादयन्ति । **तदेतन्निस्सारमेव**; अत्र 'तु स्याद्भेदे' (अमरः ३।३।२४१) इत्यादिकोशावगतभेदार्थत्वस्य, तदर्थत्वेन शास्त्रेषु शतशः प्रयुक्तस्य, इहापि– 'यस्त्विन्द्रियाणि' [३।७] 'ये त्वेतत्' [३ । ३२] 'येषां त्वन्तगतं' [७।२८] इत्याद्यनेकस्थलेषु प्रकृतप्रतियोगिप्रदर्शनावसरे प्रयुक्तस्य 'तु'शब्दस्य प्रयोगदर्शनादस्य श्लोकस्य प्रस्तुतयज्ञादिजगच्चक्रप्रवर्तनाधिकारिभिन्नतदनधिकृतप्रदर्शनपरत्वस्यैवाभ्युपेयत्वात् । 'तस्य' इति पदस्य प्राधान्यमपि न युक्तम् । 'राज्ञः पुरुषः' इत्यत्र राजा विशेषणम्, पुरुषो विशेष्यः' (२।३।५०) इत्यादिभाष्यानुसारि 'प्रत्ययार्थस्य प्रकृत्यर्थं प्रति प्राधान्यादप्रधानादेव षष्ठी' इति पाणिनीयसिद्धान्तात्, 'प्रधानाप्रधानयोर्मध्येऽप्रधानादेव षष्ठी इति सारस्वतीयात्, 'गुणे षष्ठी' इति कैयटोदाहृतव्याकरणान्तराच्च षष्ठ्यन्तपदस्याप्रधानस्वरूपेणैवान्वयस्य सर्वव्याकरणसम्मतत्वावगमात् । तथाच तस्य ज्ञानिनः कार्यं न विद्यते, अज्ञस्य तु विद्यत एवेति वचनव्यक्त्या, यस्य कर्त्तव्यं न विद्यते स भिन्न आत्मरतत्वादिलक्षणः; त्वं तु न तादृशः, तस्मात्कर्म समाचर इति सन्दर्भस्वरसानुगुण्येन 'तस्मादसक्तः' [३ । १९ ।] इत्यपि सम्यगेव सङ्गच्छतेऽस्मत्पक्षे । **नव्यपक्ष** एव तु तदसङ्गतिः, अर्जुनस्य ज्ञानित्वाभावात् । गीताश्रवणमात्रेण तस्य ज्ञानित्वकल्पनं त्वविचारितरमणीयमेव । समग्रगीताश्रवणेनापि न तस्य सम्यग्ज्ञानमुत्पन्नमित्यनुगीताप्रसङ्गेनावगम्यमानत्वात्, श्रवणमात्रेण पूर्णज्ञानसम्भवे मननाद्युपदेशानर्थक्यप्रसङ्गाच्च । भवतु वा गीताश्रवणोत्तरमर्जुनस्य ज्ञानित्वम्, इह तु तेन तपस्विना गीताशास्त्रस्य तुरीयांशोऽपि न श्रुतिपथातिथीकृत इति कथं वा तस्य ज्ञानित्वं ? कथं चैतावतैव तस्य ज्ञानित्वसिद्धौ तत्सन्देहसमाधानरूपाग्रिमग्रन्थप्रवृत्तिः ? इति सर्वमप्येतद्धूलिप्रक्षेपमात्रमेव । भगवतः कर्मानुष्ठानं तु धर्मसंस्थापनार्थाय धृतलीलावतारस्य जनसङ्ग्रहार्थमेवेति न तद्दृष्टान्तोपष्टम्भेन कथमपि ज्ञानिनः कर्मानुष्ठानावश्यकत्वसिद्धिः । **भगवत्पाद**भाष्ये दोषारोपणं तु भगवति गभस्तिमालिनि थूत्करणमेवेत्यास्तां तावत् । — **अविगीता** ।

१ शां. भा.— एवं स्थिते किमेवं प्रवर्तितं चक्रं सर्वेणानुवर्तनीयं? आहोस्वित्पूर्वोक्तकर्मयोगानुष्ठानोपायमप्राप्यामनात्मविदा ज्ञानयोगेनैव निष्ठामात्मविद्भिः साङ्ख्यैरनुष्ठेयामप्राप्तेनैव? इत्येवमर्थमर्जुनस्य प्रश्नमाशङ्क्य स्वयमेव वा शास्त्रार्थस्य विवेकप्रतिपत्त्यर्थं "एतं वै तमात्मानं विदित्वा निवृत्तमिथ्याज्ञानाः सन्तो ब्राह्मणा मिथ्याज्ञानवद्भिरवश्यं कर्तव्येभ्यः पुत्रैषणादिभ्यो व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं शरीरस्थितिमात्रप्रयुक्तं चरन्ति, न तेषामात्मज्ञाननिष्ठाव्यतिरेकेणान्यत्कार्यमस्ति" [बृ. उ. ३।५।१] इत्येवं श्रुत्यर्थमिह गीताशास्त्रे प्रतिपादयिषितमाविष्कुर्वन्नाह भगवान्— यस्त्विति।

२ आ. शां. व्या.— वृत्तमर्थमेवं विभज्यानूद्यानन्तरश्लोकमाशङ्कोत्तरत्वेनावतारयति— एवमिति । अर्जुनस्य प्रश्नमित्येवमर्थमाशङ्क्याऽऽह भगवानिति सम्बन्धः। नन्वेषाऽऽशङ्का नावकाशमासादयति, अनात्मज्ञेन कर्तव्यं कर्मेति बहुशो विशेषितत्वादित्याशङ्क्याऽऽह— स्वयमेवेति । किमर्थं श्रुत्यर्थं स्वयमेव भगवानत्र प्रतिपादयति ? इत्याशङ्क्याऽऽह— शास्त्रार्थस्येति । गीताशास्त्रस्य ससन्न्यासं ज्ञानमेव मुक्तिसाधनमर्थो नार्थान्तरमिति विवेकार्थमिह श्रुत्यर्थं कीर्तयतीत्यर्थः । तमेव श्रुत्यर्थं सङ्क्षिपति— एतमिति। सिद्धं चेदात्मवेदनमनर्थकं तर्हि व्युत्थानादीत्याशङ्क्याऽऽपातिकविज्ञानफलमाह— निवृत्तेति । ब्राह्मणग्रहणं तेषामेव व्युत्थाने मुख्यमधिकारित्वमितिज्ञापनार्थम् । क्लेशात्मकत्वादेषणानां ताभ्यो व्युत्थानं सर्वेषां स्वाभाविकत्वादविधित्सितमित्याशङ्क्याऽऽह—मिथ्येति। 'भिक्षाचर्यं चरन्ति' इति वचनं व्युत्थानविरुद्धमित्याशङ्क्याऽऽह— शरीरेति ? तर्हि तद्वदेव तेषामग्निहोत्राद्यपि कर्तव्यमापद्येतेत्याशङ्क्य व्युत्थायिनामाश्रमधर्मवदग्निहोत्रादेरनुष्ठापकाभावान्नैवमित्याह— न तेषामिति। यथोक्तं श्रुत्यर्थमस्मिन्गीताशास्त्रे पौर्वापर्येण पर्यालोच्यमाने प्रतिपादयितुमिष्टं प्रकटीकुर्वन्कर्तव्यमेव कर्म 'जीवतेति नियमे 'ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानाम्' [३।३] इति कथमुक्तं ? इति परिचोद्यपरिहारमुपदर्शयतीत्याह— इत्येवमिति ।

१ शां.भा.— यस्तु साङ्ख्य आत्मज्ञाननिष्ठ आत्मरतिरात्मन्येव रतिर्न विषयेषु यस्य स आत्मरतिरेव स्याद्भवेत्। आत्मतृप्तश्चाऽऽत्मनैव तृप्तः, नान्नरसादिना, मानवो मनुष्यः सन्न्यस्यात्मन्येव च सन्तुष्टः। सन्तोषो हि बाह्यार्थलाभे सर्वस्य भवति, तमनपेक्ष्याऽऽत्मन्येव च सन्तुष्टः सर्वतो वीततृष्ण इत्येतत्। य ईदृश आत्मवित्तस्य कार्यं करणीयं न विद्यते, नास्तीत्यर्थः ॥ १७ ॥

२ आ. शां. व्या.— आत्मनिष्ठस्य विषयसङ्गराहित्यं दृष्टं, तदनात्मज्ञेन जिज्ञासुना कर्तव्यमिति मत्वाऽऽह— यस्तु साङ्ख्य इति । किञ्चाऽऽत्मज्ञस्य ज्ञानेनात्मनैव परितृप्तत्वान्नान्नपानादिना साध्या तृप्तिरिष्टा ; तेन विद्यार्थिना सन्न्यासिनाऽपि नान्नरसादावासक्तिर्युक्ता कर्तुमित्याह— आत्मतृप्त इति । किञ्चाऽऽत्मविदः सर्वतो वैतृष्ण्यं दृष्टं, तदनात्मविदा विद्यार्थिना कर्तव्यमित्याह— आत्मन्येवेति । रतितृप्तिसन्तोषाणां मोदप्रमोदानन्दवदवान्तरभेदः, अथवा रतिर्विषयासक्तिः, तृप्तिर्विषयविशेषसम्पर्कजं सुखं, सन्तोषोऽभीष्टविषयमात्रलाभाधीनं सुखसामान्यमिति भेदः। नन्वात्मरतेरात्मतृप्तस्याऽऽत्मन्येव सन्तुष्टस्यापि किञ्चित्कर्तव्यं मुक्तये भविष्यतीति, नेत्याह— य ईदृश इति ॥ १७ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— नैवेति। नैव तस्य परमात्मरतेः कृतेन कर्मणाऽर्थः प्रयोजनमस्ति । अस्तु तर्ह्यकृतेनाकरणेन प्रत्यवायाख्योऽनर्थः, नाकृतेनेह लोके कश्चन कश्चिदपि प्रत्यवायप्राप्तिरूप आत्महानिलक्षणो वा नैवास्ति । न चास्य सर्वभूतेषु ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु भूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयप्रयोजननिमित्तक्रियासाध्यो व्यपाश्रयो व्यपाश्रयणं कञ्चिद्भूतविशेषमाश्रित्य न साध्यः कश्चिदर्थोऽस्ति, येन तदर्था क्रियाऽनुष्ठेया स्यात्। न त्वमेतस्मिन्सर्वतः सम्प्लुतोदकस्थानीये सम्यग्दर्शने वर्तसे ॥ १८ ॥

२ आ. शां. व्या.— इतश्चाऽऽत्मविदो न किञ्चित्कर्तव्यमित्याह— किञ्चेति। अभ्युदयनिश्श्रेयसयोरन्यतरत् प्रयोजनं कृतेन सुकृतेनाऽऽत्मविदो भविष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— नैवेति। प्रत्यवायनिवृत्तये स्वरूपप्रच्युतिप्रत्याख्यानाय वा कर्म स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— नेत्यादिना । ब्रह्मादिषु स्थावरान्तेषु भूतेषु कञ्चिद्भूतविशेषमाश्रित्य कश्चिदर्थो विदुषः साध्यो भविष्यति, तदर्थं तेन कर्तव्यं कर्मेत्याशङ्क्याऽऽह— न चेति । तत्राऽऽद्यं पादमादत्ते— नैवेति । तं व्याचष्टे— तस्येति । आत्मविदः स्वर्गाद्यभ्युदयानर्थित्वं निश्श्रेयसस्य च प्राप्तत्वान्न कृतं कर्मार्थवदित्यर्थः । आत्मविदा चेत् कर्म न क्रियते तर्हि तेनाकृतेन तस्यानर्थो भविष्यतीति तत्प्रत्याख्यानार्थं तस्य कर्तव्यं कर्मेति शङ्कते— तर्हीति। द्वितीयपादेनोत्तरमाह— नेत्यादिना । अतो न तन्निवृत्त्यर्थं

कृतमर्थवदिति शेषः । द्वितीयं भागं विभजते— **न चास्येति** । व्यपाश्रयणमालम्बनं नेति सम्बन्धः । पदार्थमुक्त्वा वाक्यार्थमाह— **कश्चिदिति** । भूतविशेषस्याऽऽश्रितस्यापि क्रियाद्वारा प्रयोजनप्रसवहेतुत्वमिति मत्वाऽऽह— **येनेति** । तर्हि मयाऽपि यथोक्तं तत्त्वज्ञानमाश्रित्य त्याज्यमेव कर्मेत्यर्जुनस्य मतमाशङ्क्याऽऽह— **न त्वमिति** ॥ १८ ॥

३ रा. भा.— असाधनायत्तात्मदर्शनस्य मुक्तस्येव महायज्ञादिवर्णाश्रमोचितकर्मानारम्भ इत्याह— यस्तु ज्ञानयोगकर्मयोगसाधननिरपेक्षः स्वत एवात्मरतिरात्माभिमुखः, आत्मनैव तृप्तः, नान्नपानादिभिरात्मव्यतिरिक्तैः; आत्मन्येव च सन्तुष्टः, नोद्यानस्रक्चन्दनगीतवादित्रनृत्तादौ; धारणपोषणभोग्यादिकं सर्वमात्मैव यस्य तस्यात्मदर्शनाय कर्तव्यं न विद्यते, स्वत एव सर्वदा दृष्टात्मस्वरूपत्वात् ॥ १७ ॥

अत एव तस्यात्मदर्शनाय कृतेन तत्साधनेन नार्थो न किञ्चित्प्रयोजनम् । अकृतेनात्मदर्शनसाधनेन न कश्चिदनर्थः, असाधनायत्तात्मदर्शनत्वात् । स्वत एवात्मव्यतिरिक्तसकलाचिद्वस्तुविमुखस्यास्य सर्वेषु प्रकृतिपरिणामविशेषेष्वाकाशादिषु भूतेषु सकार्येषु न कश्चित्प्रयोजनतया साधनतया वा व्यपाश्रयः; यतस्तद्विमुखीकरणाय साधनारम्भः; स हि मुक्त एव ॥ १८ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं ज्ञानयोगाद्यधिकारिणोऽपि कर्मकर्तव्यताया उक्तत्वात्, 'तस्मादसक्तः' [३।१९] इत्यादिना वक्ष्यमाणत्वाच्च तन्मध्ये 'यस्त्वात्मरतिः' इत्यादिश्लोकौ न ज्ञानयोगाद्यधिकारिविषयौ, किन्तु फलदशाविषयावित्यभिप्रायेणाह— **असाधनायत्तेति** । एतेन 'अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्त्वा नैष्कर्म्यमाचरेत्' [ ] इत्याद्युक्तसन्यासाश्रमिपरत्वेन परव्याख्यानं निरस्तम्, तस्यापि हि स्वाश्रमधर्मनिष्ठस्य सर्वकर्मनिवृत्त्यभावात् । वर्णाश्रमविशिष्टस्यैव हि वर्णाश्रमधर्मारम्भः, न पुनर्वर्णाश्रमाधीननामरूपविनिर्मुक्तस्येति मुक्तशब्दस्य भावः । **यस्त्विति**, **तु**शब्दः साधननिष्ठव्यावृत्त्यर्थ इत्यभिप्रायेण **ज्ञानयोगकर्मयोगसाधननिरपेक्ष** इत्युक्तम् । कथं तर्हि साधनाभावे साध्यसिद्धिः? इत्यत्राह— **स्वत एवेति** । प्रतिबन्धकं हि तन्निवृत्त्यर्थम्; आत्माभिमुखत्वं तु स्वतः प्राप्तमिति भावः । रतिशब्दोऽत्राभिमुख्यविषयः, तृप्त्यादेः पृथङ्निर्देशात् । 'आत्मरतिरेव' 'आत्मन्येव' इति पूर्वापरवत् 'आत्मतृप्तः' इत्यत्राप्यवधारणं विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह— **आत्मनैवेति** । तृप्तितुष्टिशब्दौ हि पोषकभोग्यजन्यप्रीतिविषयतया प्रसिद्धावित्यभिप्रेत्य तत्तदुचितं व्यवच्छेद्यमाह— **नान्नपानादिभिरिति**, **नोद्यानेत्यादि** च । 'आत्मरतिः' इत्यादेर्व्यवच्छेद्यत्रयं सङ्कलय्य सूचयन्वाक्यार्थमाह— **धारणेति** । आदिशब्देन भोगस्थानादि विवक्षितम्; यस्य तु ज्ञानयोगनिष्ठस्यापि धारणादिकमन्नपानादिभिरेव तस्य कर्तव्यं विद्यते एवेति भावः । ननु 'तस्य कार्यं न विद्यते' इत्युक्तं, मुक्तस्यापि "जक्षन् क्रीडन्" [छां. उ. ८।१२।३] इत्यादिकार्यश्रवणात् । न चात्र कार्यमिति "न तस्य कार्यं करणं च विद्यते" [श्वे. उ. ६।७] इतिवच्छरीरादि निर्दिश्यते, तन्निषेधस्येदानीमनुपयुक्तत्वात्, तदत्यन्तनिषेधस्य च 'द्वादशाहवदुभयविधं' [ब्र. सू. ४।३।१२] इत्यादिसूत्रतद्विषयश्रुतिभिर्विरुद्धत्वादित्याशङ्क्योक्तं **आत्मदर्शनाय कर्तव्यं न विद्यते** इति । 'यस्त्वात्मरतिः' इत्यादिनाभिप्रेतं हेतुं व्यनक्ति— **स्वत एवेति** । 'स्वत एव सर्वदा' इत्युभाभ्यां उत्पत्त्यर्थं विनाशपरिहारार्थं च साधनापेक्षा नास्तीति ज्ञापितम् ॥ १७ ॥

अर्थशब्दस्यात्र प्रयोजनविषयतां वदन् 'तस्य कार्यं न विद्यते' इत्यनेन पौनरुक्त्यं परिहरति— **न किञ्चित्प्रयोजनमिति** । प्रयोजनाभावात् कर्तव्यं नास्तीत्युक्तं भवति । 'नाकृतेन' इत्यत्रार्थो न निषेध्यः, किन्त्वकरणे प्रत्यवाय इत्यभिप्रायेणाह— **न कश्चिदनर्थ** इति । अर्थानर्थौ ह्यात्मदर्शनतदभावौ; तत्र पूर्वस्य सिद्धत्वात् न साध्यत्वम्, उत्तरस्य चात्यन्तनिवृत्तत्वान्न निवर्तनीयत्वमित्यभिप्रायेणाह— **असाधनायत्तात्मदर्शनत्वादिति** । 'न चास्य' इत्यादिना प्रतिबन्धनिवृत्त्यर्थमपेक्षा नास्तीत्युच्यत इत्यभिप्रायेणाह— **स्वत एवेत्यादि** । अस्येतिशब्द आत्मरतिरित्यादिनिर्दिष्टप्रकारपरामर्शीत्यभिप्रायेणोक्तं **सकलाचिद्वस्तुविमुखस्येति** । सर्वशब्दस्यात्रासङ्कोचेन सावान्तरभेदसमस्तप्राकृतभोग्यविषयतामाह **प्रकृतीत्यादिना सकार्येष्वित्यन्तेन** । परिणामशब्देनात्र भूतशब्दस्य भवनक्रियायोगिपरत्वं दर्शितम् । 'अर्थव्यपाश्रयः' इत्यत्रार्थशब्दो भावप्रधान इति व्यनक्ति— **प्रयोजनतया व्यपाश्रय इति** । व्यपाश्रयः स्वीकरणम् । अर्थ एव व्यपाश्रयः स्वीकरणीयमिति वाऽभिप्रेतम् । एतेन प्रयोजननिमित्तो व्यपाश्रय इति परव्याख्या निरस्ता । नचास्येत्यादेर्हेतुत्वभिप्रायेण वा मुक्त एव हि साधननिरपेक्ष इति श्लोकद्वयार्थनिगमनाभिप्रायेण चोच्यते— **स हि मुक्त एवेति** ॥ १८ ॥

५ आ. मा. भा.— तर्हतीव मनस्समाधानमपि न कार्यमित्यत आह— **यस्त्विति** । **रमणं** परदर्शनादिनिमित्तं सुखम् । तृप्तिरन्यत्रालम्बुद्धिः । सन्तोषस्तज्जनकं सुखम् । 'सन्तोषस्तृप्तिकारणम्' इत्यभिधानात् । परमात्मदर्शनादिनिमित्तं सुखं प्राप्तः । अन्यत्र सर्वात्मनाऽलम्बुद्धिः । महच्च तत्सुखं च

तेनैवान्यत्रालम्बुद्धिरिति दर्शयति—**आत्मन्येव च सन्तुष्ट** इति। तत्स्थ एव सन्सन्तुष्ट इत्यर्थः। नान्यत्किमपि सन्तोषकारणमित्यवधारणम्। आत्मना तृप्तः। न ह्यात्मन्यलम्बुद्धिर्युक्ता। तद्वाचित्वं च 'वयं तु न वितृप्याम उत्तमश्लोकविक्रमैः' [भाग.१।१।१९] इति प्रयोगात्सिद्धम्। अध्याहारस्त्वगतिका गतिः। 'आत्मरतिरेव' इत्यवधारणादसम्प्रज्ञातसमाधिस्थस्यैव कार्यं न विद्यते।

६ **ज. प्र. दी.**—एवमज्ञानिनः कर्म कर्तव्यमित्युक्तम्, इदानीं ज्ञानिनः कर्तव्याभावमाहेति परव्याख्यानमसदिति भावेन सङ्गतिमाह—**तर्ही**ति; यद्येवं कर्माकरणे हानिस्तत्करणे च लाभस्तर्हीत्यर्थः। परमेश्वरेऽतीव मनस्समाधानमसम्प्रज्ञातसमाधिरित्यर्थः। न कार्यं प्रसज्येतेति शेषः। तत्र कर्मलोपस्यावश्यम्भावादिति भावः। अत्र रतितृप्तिसन्तोषशब्दांस्तावद्व्याचष्टे—**रमणमि**ति। परेति स्वरूपकथनं, न शब्दार्थान्तर्भूतम्। तथा च पञ्चमेऽभिधानं वक्ष्यते। तथात्वे जीवनिराकरणं च व्यर्थं स्यात्, यद्दर्शनादिनिमित्तं सुखं ततोऽन्यत्र। तज्जनकं तृप्तेर्जनकम्। तृप्तिकारणं सुखमिति शेषः। इदानीमात्मशब्दस्य जीवविषयत्वप्रतीतिनिरासार्थमात्मरतिरिति समस्तं पदं व्याख्याति—**परमात्मे**ति। प्राप्त आत्मरतिरिति शेषः। अनेनात्मनि रतिर्यस्येति विग्रहः सूचितः। आत्मनो रतिर्यस्येति वा। एवमुत्तरावप्यात्मशब्दौ परमात्मार्थौ ज्ञातव्यौ। न चैवं सति तृप्तशब्दस्य परमात्मनोऽन्यत्रालम्बुद्धिरर्थः स्यात्। ततश्चेदं न वक्तव्यम्। आत्मरतिरेवेत्यवधारणेनान्यरतिनिरासेन पौनरुक्त्यप्रसङ्गादित्यत आह—**अन्यत्रे**ति। अलम्बुद्धित्वं प्राप्तस्तृप्तशब्देनोक्त इति शेषः। अलम्बुद्धिरिति पाठे तृप्तशब्दार्थ इति शेषः। अवधारणेनैवान्यत्र रत्यभावे लब्धेऽपि सर्वात्मनाऽन्यत्रालम्बुद्धिं वक्तुं तृप्त इति पुनर्वचनम्। अवधारणस्यान्यत्रालम्बुद्धिमात्रद्योतनेन चरितार्थस्य 'सर्वात्मना' इत्यत्राप्रवृत्तेरिति भावः। ननु 'सन्तुष्टः' इत्यनेनालम्बुद्धिजनकं सुखं प्राप्त इत्युच्यत इत्युक्तम्, तत्किं विषयजन्यम्? उतात्मरत्याख्यम्?। नाद्यः, विरोधात्। न द्वितीयः, तस्यात्मरतिशब्देनोक्ततया पुनरुक्तिप्रसङ्गात्। कथं च तस्यान्यत्रालम्बुद्धिजनकत्वं? इत्यत आह—**महच्चे**ति। चशब्दो हेतौ। तदात्मरत्याख्यं प्रागुक्तमेव सुखं पुनरन्यत्रालम्बुद्धिकारणत्वेनोच्यतेऽतो न दोषः, तस्य च महत्त्वं संशब्देनोक्तमतस्तत्कारणत्वं चोपपन्नमित्यर्थः। आत्मरतिः सन्तोषशब्देन गृह्यते चेत्, पुनरात्मनीति व्यर्थमित्यत आह—**तत्स्थ एवे**ति। सन्तोषाख्यात्मरतिः केनास्य जाता? इत्यपेक्षायामसम्प्रज्ञातसमाधिलक्षणया परमात्मनि स्थित्येति ज्ञापयितुं आत्मनीत्युक्तमित्यर्थः। अवधारणस्य प्रयोजनमाह—**नान्य**दिति। अन्यदसम्प्रज्ञातसमाधिरूपात्तत्स्थत्वात्; एतेनात्मरतिरेवेत्यवधारणेनास्य पुनरुक्तता परिहृता। नन्वात्मतृप्त इति कोऽयं समासः? इत्यत आह—**आत्मने**ति; न केवलमात्मरत्याख्येन सुखेन, किन्तु प्रसन्नेन परमात्मनैवेत्यर्थः। पञ्चमीसमासः कथं न स्यात्? इति चेत्, न, असामर्थ्यात्। 'अन्यत्र' इत्यनेन ह्यस्य सामर्थ्यं, न तु तृप्तशब्दार्थेन; तृप्तशब्दार्थ एवान्यत्रार्थान्तरभूतोऽस्तीति चेत्, न; तस्य प्रकरणलब्धस्य तदन्तर्भावाभावात्। अन्यथा 'वयं तु न वितृप्यामः' इत्यत्र ततोऽन्यत्रालम्बुद्धिं न प्राप्नुम इत्यर्थप्रसङ्गात्। अस्तु तर्हि सप्तमीसमास इति, नेत्याह—**न ही**ति। पूर्वविशेषणविरोधात्, प्रमाणान्तरविरोधाच्चेति भावः। स्यादयं दोषो यदि तृप्तशब्दस्यालम्बुद्धिवाचित्वं स्यात्। तदेव कुतः? इत्यत आह—**तद्वाचित्वं चे**ति। नन्वत्र तृप्तिशब्दः प्रीत्यर्थः, न चैवं सत्यर्थानुपपत्तिः, उत्तमश्लोकविक्रमैः श्रूयमाणैर्निमित्तैरन्यत्र प्रीतिं न प्राप्नुम इत्यध्याहारेणोपपत्तेरित्यत आह—**अध्याहारस्त्वि**ति। गत्यन्तररहिता गमनिका। अध्याहारो ह्यश्रुतशब्दकल्पनम्। तच्च कल्पकसद्भावे न दोषः; अन्यथा तु दोष एव। कल्पकं च गत्यन्तरराहित्यम्। अन्यथाऽनुपपत्तिरिति यावत्। अत्र त्वलम्बुद्ध्यर्थत्वे गृहीते विनाऽप्यध्याहारेण वाक्यार्थोपपत्तेरयुक्तोऽसाविति भावः। षष्ठीसमासस्तु 'पूरणगुणसुहितार्थ–' [अष्टा. २।२।११] इति प्रतिषिद्धः। अपव्याख्यानं निराचष्टे—**आत्मरतिरेवे**ति। न ज्ञानिमात्रस्येत्येवार्थः।

५ **आ. मा. भा.**—**स्थितप्रज्ञस्यापि कार्यो देहादिर्दृश्यते। यद्वा 'स्वधर्मो मम तुष्ट्यर्थः सा हि सर्वैरपेक्षिता' इति वचनाच्च पञ्चरात्रे। अन्यदाऽन्यरतिरपीषत्सर्वस्य भवति। न च तत्रालम्बुद्धिमात्रमुक्तम्; आत्मतृप्त इति पृथगभिधानात्। कर्तृशब्दः कालावच्छेदेऽपि चायं प्रसिद्धः 'यो भुङ्क्ते स तु न ब्रूयात्' इत्यादौ; अतोऽसम्प्रज्ञातसमाधावेवैतत्।**

६ **ज. प्र. दी.**—इतोऽपि न ज्ञानिमात्रस्य कार्याभाव इत्याह—**स्थितप्रज्ञस्यापी**ति। स्वधर्मः कार्य इति सम्बन्धः। आत्मरतिरेवेत्यवधारणेऽपि कुतो न ज्ञानिमात्रविषयमेतत्? इत्यत आह—**अन्यदे**ति। अवधारणेन ह्यनात्मरतिर्व्यावर्त्यते। असम्प्रज्ञातसमाधिकालादन्यदा सर्वस्य ज्ञानिनोऽपीषदन्यरतिर्भवतीत्युपपादितम्; अतोऽसम्प्रज्ञातसमाधिस्थव्यतिरिक्तानां ज्ञानिनामप्यवधारणेन व्यावर्तितत्वान्न तद्विषयमेतदिति भावः। ननु ज्ञानिनामन्यरतौ विद्यमानायामपि तत्रालम्बुद्धिरप्यस्तीत्यात्मरतिरेवेत्यवधारणमुपपद्यत इत्यत आह—**न चे**ति। तत्र श्लोके तत्र कार्याभावे प्रयोजकत्वेनात्मनो-

ऽन्यत्रालम्बुद्धिमात्रमल्पालम्बुद्धिः- रतिसहचरितालम्बुद्धिरिति यावत्— नोक्ता ; किं तर्हि सर्वात्मनाऽलम्बुद्धिः ? कुतः ? इत्यत आह— **आत्मेति** । अवधारणेनान्यत्रालम्बुद्धौ लब्धायामपि यत्पृथगात्मतृप्त इत्यभिधत्ते, तेन सर्वात्मनाऽलम्बुद्धिरवधारणेनाभिप्रेतेति ज्ञायत इति प्रागुक्तम् । अतो ज्ञानिमात्रे नेदमुपपद्यत इत्यर्थः । यस्त्वात्मरतिरेवेत्येतदसम्प्रज्ञातसमाधिस्थ एव सम्भवि; तथापि यत्पतति तद्रूविंतिवत् य एवंविधः कदाचित्तस्य सर्वदा कार्यं न विद्यत इत्येवं व्याख्याने ज्ञानिमात्रस्य कार्याभावः सेत्स्यति। न ह्यत्र यदैवं तदेति कालावच्छेदकशब्दोऽस्ति । आत्मरतिरिति समासस्तु रतेः कर्तारमेवाचष्ट इत्यत आह— **कर्तृशब्द** इति । अयं च यदा तदेति रहितोऽपीत्यर्थः । आदिग्रहणेन यो दारान् परिगृह्णाति स गृहीत्यादेः परिग्रहः । अयं भावः-'तस्य कार्यं न विद्यते' इत्युक्तेऽतिप्रसक्तौ सत्यामन्यव्यावर्तकं ' यस्त्वात्मरतिरेव स्यात् ' इत्यनेनोक्तम् । व्यावर्तकं च द्विविधं भवति, विशेषणमुपलक्षणं चेति । तत्र व्यवच्छेद्यसमानकालं विशेषणम्, यथा सिद्धान्त्युदाहृतं भाजनम् । अन्यथा तूपलक्षणं; यथा पूर्वपक्ष्युदाहृतं पतनम्, तत्र विशेषणं मुख्यं, विशेषज्ञानहेतुत्वात् । अन्यदमुख्यं वैपरीत्यात् । ' मुख्यामुख्ययोश्च मुख्ये कार्यसम्प्रत्ययः ' । न चात्र विशेषणत्वग्रहणे बाधकमस्ति, येनोपलक्षणमेतदिति प्रतीम इति । कर्तृशब्द इत्युक्तस्य फलमाह— **अत** इति । एतत्कार्यराहित्यम् । 'समाधावेव ' इत्युक्त्या समानकालतां सूचयति ।

५ आ. मा. भा.— मानव इति ज्ञानिन एवासम्प्रज्ञातसमाधिर्भवतीति दर्शयति ; मनु अवबोधन इति धातोः । परमात्मरतिश्चात्र विवक्षिता । ' विष्णावेव रतिर्यस्य क्रिया तस्यैव नास्ति हि ' इति वचनात् ॥ १७ ॥

६ ज. प्र. दी.— न चासम्प्रज्ञातसमाधिस्थस्य कार्याभावे व्याख्यायमाने कदाचिदपरोक्षज्ञानरहितस्यापि असम्प्रज्ञातसमाधिसम्भवात् कार्याभावप्रसङ्ग इति चेत्, न ; अपरोक्षज्ञानिन एव असम्प्रज्ञातसमाधिर्भवति,नान्यस्येत्यस्यार्थस्य 'मानवं' इति पदेन भगवतैव दर्शितत्वादित्याह— **मानव** इति । 'मानवः ' इति कथं ज्ञानिनो वाचकं ? इत्यत आह— **मन्विति** । धातोर्व्याख्यानादिति शेषः । अस्माद्धातोर्भावे उप्रत्ययः । ततो मनुरवबोधोऽस्यास्तीत्यस्मिन्नर्थे मनोरयमाश्रय इत्यर्थे वाऽण्प्रत्ययः । यद्वा धातोरेव वाण्प्रत्ययः । मनुष्य इतिव्याख्याया मृष्यादिव्यावृत्तिर्वैयर्थ्यं चापद्येत । आत्मशब्दस्याप्यन्यथाव्याख्यां निराकरोति— **परमात्मेति** । चशब्दोऽवधारणे । न स्वात्मरतिरित्यर्थः । ' तस्यैव ' इत्यवधारणादिति ॥ १७ ॥

५ आ. मा. भा.— तस्य कर्मकाले वक्तव्योऽहमिति कश्चित्प्रत्युक्त्वा तत्कृतावात्मरत्यधिकः समो वाऽर्थो नास्ति । न च सन्ध्याद्यकृतौ कश्चिद्दोषोऽस्ति । न चैतदपहाय सर्वभूतेषु कश्चित्प्रयोजनाश्रयः । अर्थो येन दर्शनादिना भवति सोऽर्थव्यपाश्रयः । ज्ञानमात्रेण यद्यपि प्रत्यवायो न भवति , तदर्जुनस्यापि सममिति न तस्य कर्मोपदेशोपयोग्ये तद्भवति । ईषत्प्रारब्धानर्थसूचकं च तद्भवति । महच्चेद्वृत्रहत्यादिवत् ॥ १८ ॥

६ ज. प्र. दी. —यदीयं कार्याभावोक्तिर्न ज्ञानिमात्रस्य, किन्त्वसम्प्रज्ञातसमाधिस्थस्यैव ; तर्हि ' नैव तस्य कृतेनार्थः' इत्युत्तरं वाक्यं न सम्बध्यते, असम्प्रज्ञातसमाधेः करणस्यैवाभावेन तत्प्रयोजनाभावकथनस्यैवायोगात् ; ज्ञानिनस्तु करणसम्भवेन तत्प्रयोजनप्रतिषेधोपपत्तिरिति चेत्, न; तर्ह्यतीव मनस्समाधानमपि न कार्यमित्याक्षेपस्य 'तस्य कार्यं न विद्यते' [३ । १७] इत्युत्तरं कस्मादुक्तं ? कर्मकृतिकाले त्वयाऽहमुद्बोधनीय इति कश्चित्प्रत्युक्त्वा समाहितस्तेन योगशास्त्रोदितोपायैरुद्बोधितः कर्म करोतीति कुतो नोक्तम् ? इत्याशङ्कानिरासायेदमेवमुच्यत इत्यभिप्रेत्य व्याचष्टे— **तस्येति** । तस्यासम्प्रज्ञातसमाधिस्थस्यार्थो नास्तीति सम्बन्धः । उक्तवोद्बुद्धस्येति शेषः । एवं तर्हि तस्यैव महत्सुखत्वादित्याद्युक्तिविरोध इत्यत उक्तम्— **आत्मेति** । समो वाऽऽत्मरत्या । समप्रतिषेधः कैमुत्यार्थः । न तु समन्वयफलं कर्मानुष्ठीयते । नन्वत्र कश्चनेत्यस्य विशेष्याकाङ्क्षायां सन्निधानादर्थ इति सम्बध्यते । तथा चेदमयुक्तम् । न हि कर्माकरणेऽर्थप्राप्तिरस्ति, येन प्रतिषेधः सङ्गच्छते । अर्थसन्निधानादपि योग्यताया बलवत्त्वात्कश्चन दोष इत्यध्याह्रियते । तथाप्यश्वमेधाद्यकृतौ प्रत्यवायाप्राप्तेः प्रतिषेधोऽसङ्गत एवेत्यतो 'नाकृतेन' इत्येतत् व्याचष्टे— **'न चेति** ।' मा भूद्यज्ञादिकरणार्थमुत्थानं, नित्यनैमित्तिकाकरणे प्रत्यवायप्राप्तेः,तदर्थं तु स्यादित्याशङ्कानिरासार्थमेतत् । सन्ध्येति तत्कालेऽनुष्ठेयं कर्मोच्यते । मा भूदल्पस्य यज्ञादेरनुष्ठाने प्रयोजनाभावः, सन्ध्याद्यकृतौ प्रत्यवायश्च; तथापि गुरुदेवतादिपूजाकरणाकरणयोरर्थप्रत्यवायौ स्यातामेव । अतस्तत्सन्निधिप्राप्तावुत्थानमावश्यकमेवेत्याशङ्कानिरासार्थं ' न चास्य' इत्युक्तं तदयुक्तम्, उक्तविरोधादेवेत्यतो व्याचष्टे — **न चैतदिति** । एतदसम्प्रज्ञातसमाधानं अपहायोत्थितस्येति शेषः । 'अपहाय' इत्यनेन गुर्वादिपूजाया अपि आधिक्यं निषेधति, आधिक्यस्यैव पूर्वत्यागोपयोगित्वात् । सर्वभूतेषु गुर्वादिषु । नन्वर्थव्यपाश्रयो नामार्थप्राप्तिः; तथा च सर्वभूतेभ्य इति स्यादित्यत आह— **अर्थ** इति । अनेनार्थस्य व्यपाश्रयः प्राप्तिर्येन दर्शनादिना व्यापारेण भवतीति व्यधि-

करणो बहुव्रीहिरयमित्युक्तं भवति । तथा च दर्शनादर्विषया गुर्वादय इति सप्तम्युपपत्तिः । अनेनानर्थव्यपाश्रयोऽप्युपलक्ष्यते । स्यादेतत्, किमनेनायासेन ? ज्ञानिमात्रविषयमेतत्किं न स्यात् ? ज्ञानमात्रेण प्रत्यवायाभावात्तत्राप्यस्यार्थस्य सम्भवात् । अवधारणादेश्चोपचरितार्थत्वसम्भवादित्यत आह— **ज्ञाने**ति ; तज्ज्ञानमात्रम् । इतिशब्दो हेतौ । एतत्कार्याभाववचनं प्रत्युत विरोधि ? इति हृदयम् । प्रत्यवायो न भवतीत्यङ्गीकृत्योक्तम् । वस्तुतस्तु ज्ञानिनोऽप्यस्ति । प्रतिषिद्धकर्मकरणादिनाऽनिष्टप्राप्तिरित्याह — **ईषदि**ति । सूचितं च तदेव चिन्नखेदः । उपलक्षणं चैतत् । मुक्तावानन्दह्रास इत्यपि द्रष्टव्यम् । (पुनश्च) मुक्तावानन्दह्रास इति श्रीनिवासतीर्थः । उपलक्षणमिति कृष्णाचार्यटिप्पणी । तथा विहितकरणे नानन्दवृद्धिरपीति ॥ १८ ॥

७ ह. पै. भा.— कर्मण्यनधिकृतस्य ज्ञानिनः कर्म न कर्तव्यमित्याह— यस्त्विति । यस्तु साङ्ख्य आत्मज्ञाननिष्ठ आत्मरतिरात्मनि रतिर्यस्य स आत्मरतिः । आत्मन्येव तृप्तः, नान्नरसादिना । आत्मन्येव च सन्तुष्टः सन्तुष्टो बाह्यार्थलाभे भवति तमनपेक्ष्याऽऽत्मन्येव च सन्तुष्टः । आत्मविदस्तस्य कार्यं करणीयं न विद्यते ॥ १७ ॥ किञ्च— नैवेति । तस्याऽऽत्मरतेः कृतेन करणेन नार्थः प्रयोजनं ; एवं नाप्यकृतेनाकरणेन कश्चित्प्रत्यवायः । न चास्य विदुषः कश्चिद्ब्रह्मादिस्थावरान्तेष्वर्थव्यपाश्रयः कार्यार्थमाश्रयणम् ॥ १८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं तावत् ‘ ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम् ’ [३।३] इति प्रस्तुत्य ‘ न कर्मणामनारम्भात् ’ [३।४] इत्यादिभिस्त्रयोदशभिः श्लोकैः कर्माधिकारिणां कर्मकर्तव्यताप्रतिपादनेन ‘ कर्मयोगेन योगिनाम् ’ इत्येतन्निपुणतरमुपपादितम् ; इदानीं ‘ ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानाम्’ इत्येतदुपपादयितुं ज्ञानिनः कर्मकर्तव्यत्वाभावं दर्शयति द्वाभ्याम्— **यस्त्वि**ति ।

तु-शब्दः पूर्वोक्तादिन्द्रियारामाद्वैलक्षण्यार्थः । तदेव दर्शयति— **आत्मरतिरेवे**ति । आत्मन्येव रतिः क्रीडा यस्य, न विषयेषु, स तथोक्तः । तत्र हेतुः— **आत्मतृप्त** इति । आत्मन्येव तृप्तः । तत्रापि हेतुः— **आत्मन्येव सन्तुष्ट** इति । विषयारामस्य हि विषयेष्वेव सन्तोषः । स प्रेमाभिलाषरूपो मनोवृत्तिविशेषः । ततस्तद्भोगेनैव तृप्तिः । ततस्तेष्वेव च क्रीडा भवति; तदभावे तस्यारत्यतृप्त्यतुष्टिदर्शनात् । ज्ञानिनस्तु निरतिशयानन्दस्वरूपात्मन्येव सन्तोषः; “ किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्मा” [बृ. उ. ४।४।२२] इत्यादिश्रुतेः । ततः स्वात्मानन्दानुभवेनैव तृप्तः; “एतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यति” [छां. उ. ३।६।३] इति श्रुतेः । तत आत्मन्येव रतिः; ‘आत्मक्रीड आत्मरतिः’ [मुं. उ. ३।१।४] इत्यादिश्रुतेः । एते च रतितृप्तिसन्तोषा वैषयिकस्येव ज्ञानिनो न मनोवृत्तिरूपाः, किन्त्वात्मरूपा एवेत्येतत् ‘ आत्मन्येवात्मना तुष्टः ’ [२।५५] इत्यत्र प्राग्दर्शितम् । य एवंविधो मानवो भवति । मानवग्रहणेन यः कश्चिदपि मनुष्य एवम्भूतः कृतकृत्यः, न तु ब्राह्मणत्वादिना प्रकर्षेणेति सूचितम् । उक्तं हि भगवत्पादैः— ‘चाण्डालोऽस्तु स तु द्विजोऽस्तु गुरुरित्येषा मनीषा मम ’ [शं. मनीषापं.] इति । तस्य कार्यं कर्तव्यं कर्म लौकिकं वैदिकं वा किमपि न विद्यते ॥ १७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— कुतः ? इत्यत आह— **नैवे**ति । तस्य आत्मरतेः कृतेन । भावे निष्ठा । कर्मकरणेन अर्थः स्वर्गपशुपुत्राद्यभ्युदयरूपं प्रयोजनं नैवास्ति, तस्याभ्युदयार्थित्वाभावात् । अतो न तावदभ्युदयार्थं तस्य कर्मकर्तव्यता, नाप्यकरणे प्रत्यवायपरिहारार्थम् , यतस्तस्य अकृतेन नित्यनैमित्तिककर्माकरणेन इह लोके शिष्टगर्हितत्वरूपो वाऽन्यो वा प्रत्यवायः प्राप्तरूपः कश्चिदर्थो नास्ति; अकर्त्रात्मदर्शिनस्तस्य विधिनिषेधाविषयत्वात्, कर्त्रात्मदर्शिविषयकयोर्विधिनिषेधयोस्तस्मिन्नुपल इव क्षुरतैक्ष्ण्यस्य कुण्ठीभावात् । एतदभिप्रायेणैव ज्ञानिनः पुण्यपापलेपाभावं श्रुतिराचष्टे— “एतꣳह वाव न तपति, किमहꣳ साधु नाकरवम्, किमहं पापमकरवमिति” इति । [तै. २।९] ननु करणाकरणाभ्यामभ्युदयप्रत्यवायाभावेऽपि ‘देवान्भावयताऽनेन ’ [३।११] इत्यादिपूर्वोक्तरीत्या ज्ञानिनोऽपि देवताराधनार्थं कर्म कर्तव्यम्, देवप्रातिकूल्यस्य सर्वपुरुषार्थविरोधित्वादित्याशङ्क्याह— **न चास्ये**ति । अस्यात्मविदः सर्वभूतेषु ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु कश्चिदपि अर्थव्यपाश्रयः प्रयोजनसम्बन्धो नास्ति, कञ्चिद्भूतविशेषमाश्रित्य साध्योऽर्थः कोऽपि नास्तीत्यर्थः । “ तस्य ह न देवाश्च नाभूत्या ईशते आत्मा ह्येषां स भवति” [बृ.उ. १।४।१०] इति श्रुत्या ब्रह्मज्ञानिनं प्रति विरुद्धमाचरितुं देवानामसामर्थ्यप्रतिपादनाच्च तत्कृतानर्थप्रसक्तिः । अतः ‘देवान्भावयत’ इत्यादिकं कर्माधिकृतविषयम्, न तु ज्ञानिविषयमिति भावः ॥ १८ ॥

९ व० त० दी०— तदेवं ‘न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते’ [३।४] इति योगमार्गीयपुरुषार्थसिद्ध्यर्थं कर्म विहितं विधेयमित्युक्तम् ; साङ्ख्यमार्गीयस्य तु ज्ञानमेव नानात्मभूतं कर्मोपयुक्तमित्याह द्वाभ्याम्— यस्त्विति । तुः पूर्वं प्रकृतभेदार्थकः । आत्मन्येवेति । तृप्तिर्तुष्टिर्यस्य नानात्मनि इत्यात्मैवकारलिङ्गेन साङ्ख्यमार्गीयो मुनिरुक्तः । तत्र हेतुमाह ॥ १७ ॥ नैवेति । तस्य कृतेन निषिद्धेन चार्थः फलं सुखदुःखादि नास्ति । किञ्चार्थार्थिमाश्रयः कश्चिन्नास्ति ॥ १८ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं चेत्तदा सर्व एव त्वद्भक्ताः कथं न कुर्वन्ति? इत्यत आह द्वयेन—यस्त्वात्मरतिरेवेति। यस्तु आत्मरतिरेव आत्मनि मय्येव रतिर्यस्य तादृशः स्यात्, यश्च आत्मतृप्तश्च भगवदानन्देन तृप्तः सुखितः, आत्मन्येव भगवत्येव सन्तुष्टः स्वभोगापेक्षारहितः, तस्य कार्यं कर्तव्यं न विद्यते, नास्तीत्यर्थः ॥ १७ ॥ तस्य तादृशस्य भक्तस्य कृतेनापि कर्मणा अर्थः प्रयोजनं पुण्यादिरूपं नास्तीत्यर्थः। अकृतेन च कश्चन प्रत्यवायपापादिकं च नास्तीत्यर्थः। अस्य भक्तस्य सर्वभूतेषु देवादिषु अर्थार्थं मोक्षभक्त्याद्यर्थं च व्यपाश्रय आश्रयो नास्तीत्यर्थः ॥ १८ ॥

११ नी० भा० दी०— एवमीश्वरेण वेदयज्ञपूर्वकं जगच्चक्रं प्रवर्त्तितमज्ञैरधिकृतैरनुवर्तितव्यमित्युक्तं, अस्याननुवर्त्तने च महान् प्रत्यवाय उक्तः, स ब्रह्मविदमपि स्पृशेदिति सम्भाविताशङ्कां परिहरति— यस्त्विति। आत्मन्येव रतिः प्रीतिर्यस्य, न तु स्त्र्यादौ स तथा। नन्वात्मनि प्रीतिः प्राणिमात्रस्यानौपाधिकी अस्ति, प्रत्युत तदर्थत्वेनैव स्त्र्यादिष्वपि प्रीतिर्भवतीत्यत उक्तं 'आत्मतृप्तः' इति, आत्मनैव परमानन्दरूपेण तृप्तः, न मिष्टान्नादिना। ननु मन्दाग्निरपि स्त्र्यादौ न रमते, नापि मिष्टान्नेन तृप्यति, अत उक्तं 'आत्मन्येव च सन्तुष्टः' इति। मन्दाग्निर्हि धातुवृद्धिं जाठरोद्दीपनं च कामयमान औषधाद्यर्थमितस्ततो धावति, न त्वात्मन्येव तुष्यति ; विद्वांस्तु रतितृप्तितुष्टिरात्मनैवानुभवति। न स्त्र्यन्नधनादिभिरिति तस्य कार्यं कर्तव्यं किमपि नास्ति; क्रियाप्राप्यस्य कस्यचिदप्यर्थस्याभावात् ॥ १७ ॥ एतदेवाह— नैवेति। तस्यात्मरतेः कृतेन कर्मणाऽर्थः प्रयोजनं नास्ति, स्वर्गादौ लिप्साभावात् मोक्षस्य चाक्रियासाध्यत्वात्। "नास्त्यकृतः कृतेन" [मुं. उ. १।२।१२] इति श्रुतेः। अकृतो मोक्षः कृतेन कर्मणा नास्तीति श्रुत्यर्थः। अकृतेन विरुद्धकर्मणाऽपि अर्थो नरकादिरस्य नास्ति। अत्र कृताकृतशब्दौ मित्रामित्रपदवत् परस्परविरुद्धार्थवाचितया पुण्यपापवचनौ। ये तु अकृतेनेति भावे निष्ठा नित्याकरणात् गर्हितत्वरूपो वा प्रत्यवायप्राप्तिरूपो वा कश्चनार्थो विदुषो नास्तीति व्याचक्षते तेषामप्यभावात् भावोत्पत्तेरनभ्युपगमान्नित्यानां काले यदन्यदविहितं क्रियते तत एव प्रत्यवायोत्पादो वक्तव्य इति घट्टकुट्यां प्रभातवृत्तान्त आपद्यते। अत्रोपपत्तिमाह— न चेति। चो हेतौ। यस्मात् आत्मरतेः सर्वभूतेषु चेतनाचेतनेषु उत्तममध्यमाधमेषु कश्चिदपि अर्थव्यपाश्रयः सुखभोगात्मकप्रयोजनाभिसम्बन्धो नास्ति; आत्मरतित्वादेव निष्कामत्वाद्विदुषः पुण्यपापफलसम्बन्धो नास्तीत्यर्थः ॥ १८ ॥

असम्यग्ज्ञानिन एव निष्कामकर्मोपदेशः।

तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर।
असक्तो ह्याचरन् कर्म परमाप्नोति पूरुषः ॥ १९ ॥

१ शां. भा.— यत एवम्— तस्मादिति। तस्मादसक्तः सङ्गवर्जितः सततं सर्वदा कार्यं कर्तव्यं नित्यं कर्म समाचर निर्वर्तय। असक्तो हि यस्मात् समाचरन्नीश्वरार्थं कर्म कुर्वन् परं मोक्षमाप्नोति पुरुषः सत्त्वशुद्धिद्वारेणेत्यर्थः ॥ १९ ॥

२ आ. शां. व्या.— सम्यग्ज्ञाननिष्ठत्वाभावे कर्मानुष्ठानमावश्यकमित्याह— यत इति। तस्माज्ज्ञाननिष्ठाराहित्यादिति यावत्। मोक्षमेवापेक्षमाणस्य कथं कर्मणि फलान्तरवति नियोगः स्यात्? इत्याशङ्क्याऽऽह— असक्तो हीति ॥ १९ ॥

३ रा. भा.— यस्मादसाधनायत्तात्मदर्शनस्यैव साधनाप्रवृत्तिः, यस्माच्च साधने प्रवृत्तस्यापि सुशकत्वादप्रमादत्वात्तदन्तर्गतात्मयाथात्म्यानुसन्धानत्वाच्च ज्ञानयोगिनोऽपि देहयात्रायाः कर्मानुवृत्त्यपेक्षत्वाच्च कर्मयोग एवात्मदर्शननिर्वृत्तौ श्रेयान् ; तस्मादसङ्गपूर्वकं कार्यमित्येव सततं यावदात्मप्राप्ति कर्मैव समाचर। 'असक्तः' 'कार्यम्' इति वक्ष्यमाणकर्तृत्वानुसन्धानपूर्वकं च कर्मानुचरन् पुरुषः कर्मयोगेनैव परमाप्नोतीत्यात्मानं, प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं.— 'तस्मात्' इत्येतत्कर्मणः कर्तव्यतायां पूर्वोक्तसमस्तहेतुपरामर्शीत्यभिप्रायेणाह— यस्मादिति। 'असक्तः कार्यम्' इत्युभयमपि कर्मणोऽनुष्ठानप्रकारपरमित्यभिप्रायेणोक्तं असङ्गपूर्वकं कार्यमित्येवेति। कार्यमित्येव, न तु तत्कार्यं स्वर्गाद्यपेक्षयेत्यर्थः। 'सततं' इत्यत्र ज्ञानयोगाधिकारे सत्यपि कर्मयोगस्यैवानुष्ठेयत्वायाह— यावदात्मप्राप्तीति। ज्ञानयोगव्यवधानमन्तरेणापि कर्मयोग एवात्मप्राप्तिं साधयतीति

'असक्तो हि' इत्यादिनोच्यत इत्यभिप्रायेणाह– असक्त इति । कर्माचरन्... परमाप्नोतीति । न पुनः कर्माचरणानन्तरमन्यत्कृत्वेत्यर्थः । 'कर्माचरन् परमाप्नोति' इत्युक्ते अर्थसिद्धं कर्मणः साधनत्वं व्यनक्ति— कर्मयोगेनैवेति । अत्र प्राप्यतया निर्दिष्टः परो देहातिरिक्तात्मप्रकरणत्वात् प्रकृतेः परो जीव इत्यभिप्रायेणाह आत्मानं प्राप्नोतीत्यर्थ इति ॥१९॥

५ आ. मा. भा.— यतोऽसम्प्रज्ञातसमाधेरेव कार्याभावः, तस्मात्कर्म समाचर ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.– तस्मादसक्त इति परामर्शविषयो न प्रतीयतेऽतस्तं दर्शयन् व्याख्याति– यत इति । त्वं चेदानीं असम्प्रज्ञातसमाधिर्न भवतीति शेषः । कर्मणोऽवश्यकर्तव्यत्वेऽसम्प्रज्ञातसमाधिविलोपप्रसङ्गान्नेदमवश्यं कर्तव्यमित्यतोऽहमपि न कुर्यामिति परिचोदनायामसम्प्रज्ञातसमाधिस्थविलोपप्रतिबन्दीं मोचयितुं तस्य वैलक्षण्यमुक्त्वा तत्फलमिदमुच्यत इति नासङ्गतिः १९

७ ह. पै. भा.— त्वं तु कर्मण्यधिकृतः– तस्मादसक्तः फलसङ्गवर्जितः सततं सदा कार्यं कर्तव्यं कर्म युद्धादि समाचरानुतिष्ठ । किं तत इति चेत् ? असक्तः सङ्गवर्जितो हि यस्मादाचरन्ननुतिष्ठन्कर्म परं परमात्मानमाप्नोति पूरुषः ; तस्मान्नित्यं कर्म कुर्विति सम्बन्धः ॥ १९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं 'लोकेऽस्मिन्द्विविधा निष्ठा' [३।३] इति प्रस्तुत्य कर्मज्ञाननिष्ठे निपुणमुपपाद्य अर्जुनाय कर्मनिष्ठामेव कर्तव्यत्वेनोपदिशति— तस्मादिति । यस्मात्त्वं नोक्तरूपज्ञाननिष्ठस्तस्मात् असक्तः फलकामनारहितः सन् सततं कार्यं यावज्जीवादिश्रुत्या नित्यकर्तव्यत्वेनोक्तं कर्म सम्यगीश्वराराधनबुद्ध्या आचर । हि यस्मात् असक्तः कर्माचरन् पुरुषः परं मोक्षं चित्तशुद्धिज्ञानद्वारा प्राप्नोति ॥ १९ ॥

९ व० त० दी०— त्वं तु न साङ्ख्यज्ञानवान् । यतः तस्मादसक्तः कार्यं कर्म कुरु । त्वमिति साङ्ख्ययोगतत्त्वम् । यस्य यद्विहितं नित्यं नैमित्तिकं तदाचरन् असक्तः पुरुषो ब्रह्मविदाप्नोति परं पदम् । भगवदर्थमिति वाऽसङ्गपदार्थः । न हि कामव्यतिरेकेण कर्ममात्रं कश्चिद्देहाभिमानी करोति । नच "अहरहः सन्ध्यामुपासीत" इत्यादौ नित्ये कर्मणि कामफलाश्रवणान्नैवमिति वाच्यम्, तत्रापि विधिप्रयोगेन कामफलकल्पनात्, प्रत्यवायपरिहारस्यापि तत्त्वाच्च । ज्योतिष्टोमे स्वर्गकामवत् । अन्यथा प्रवृत्त्यनुपपत्तिः । अतो भगवत्कामनया कर्म कार्यमित्युक्तं भवति तदग्रे स्फुटीकरिष्यते ॥ १९ ॥

१० पु. अ. त.— यतो भक्तानां कर्मादिकरणे अकरणे वा न कोऽपि पुरुषार्थो हानिर्वाऽस्ति अतस्त्वमपि मदाज्ञारूपत्वेनावश्यकर्त्तव्यत्वात्कर्म कुर्वित्याह— तस्मादिति । यस्माद्भगवद्भक्तानां कर्मकरणे न फलम, अकरणे च न प्रत्यवायः, तस्मात्तेष्वसक्तोऽनासक्तः सन् सततं कार्यं नित्यकर्म समाचर कुरु । नन्वनासक्तेनापि कृतं कर्म बाधकं भवत्येवेति चेदत आह— असक्त इति । पुरुषः पुरुषांशो भोक्ताधिकारी । हीति निश्चयेन असक्तः, न तु कापट्येन, कर्म आचरन् परं मोक्षं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ १९ ॥

११ नी० भा० दी०— यस्मान्निष्कामस्य कर्मलेपो नास्ति तस्मात्त्वमपि असक्तः फलासक्तिशून्यः सततं सर्वदा कार्यं अवश्यकर्त्तव्यं कर्म नित्यनैमित्तिकं समाचर ; हि यस्मात् असक्तः कर्माचरन् परं मोक्षं सत्त्वशुद्धिद्वारेणाप्नोति ॥ १९ ॥

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ।
लोकसङ्ग्रहमेवापि सम्पश्यन्कर्तुमर्हसि ॥ २० ॥
यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।
स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥ २१ ॥

---

१ अत्र जनकदृष्टान्तेन ज्ञानिनः कर्मासम्भवो निराकृतः ; 'न हि प्रत्यक्षेऽनुपपन्नं नामास्ति' [शाब. भा. १।३।३] इति न्यायात् । न च जनकेन प्रागेव ज्ञानोदयाद्यज्ञादीनि कर्माण्यनुष्ठितानि, नोर्ध्वमिति वाच्यम्, 'इयाज सोऽपि सुबहून् यज्ञान् ज्ञानव्यपाश्रयः । ब्रह्मविद्यामधिष्ठाय तर्तुं मृत्युमविद्यया' ॥ [वि. पु. ६।६] इति यज्ञाद्यनुष्ठानात्प्रागेव तस्य ज्ञानसम्पन्नत्ववर्णनात् ; इति चेदुच्यते— न तावज्जनकस्य यज्ञाद्यनुष्ठानसमये मनोमला निरशेषमपगताः ; किन्तु ज्ञानेन दग्धप्राया अपि निर्वापिताङ्गारतुल्याः–

१ शां. भा.— यस्माच्च—कर्मणैवेति। कर्मणैव हि यस्मात् पूर्वे क्षत्रिया विद्वांसः संसिद्धिं मोक्षं गन्तुमास्थिताः प्रवृत्ताः। के ? जनकादयो जनकाश्वपतिप्रभृतयः। यदि ते प्राप्तसम्यग्दर्शनास्ततो लोकसङ्ग्रहार्थं प्रारब्धकर्मत्वात्कर्मणा सहैवासन्न्यस्यैव कर्मसंसिद्धिमास्थिता इत्यर्थः। अथाप्राप्तसम्यग्दर्शना जनकादयः, तदा कर्मणा सत्त्वशुद्धिसाधनभूतेन क्रमेण संसिद्धिमास्थिता इति व्याख्येयः श्लोकः। अथ मन्यसे— पूर्वैरपि जनकादिभिरप्यजानद्भिरेव कर्तव्यं कर्म कृतं, तावता नावश्यमन्येन कर्तव्यं सम्यग्दर्शनवता कृतार्थेनेति; तथापि प्रारब्धकर्मायत्तस्त्वं लोकसङ्ग्रहमेवापि लोकस्योन्मार्गप्रवृत्तिनिवारणं लोकसङ्ग्रहस्तमेवापि प्रयोजनं सम्पश्यन्कर्तुमर्हसि॥ २०॥ लोकसङ्ग्रहं कः कर्तु-

—किञ्चिदवशिष्टा एव। तादृशा अपि च ते स्फुलिङ्गा इव घातका एवेति तानपि क्षपयितुं चित्तशुद्धिस्थिरतां सम्पादयितुं च सूपपन्ना खलु तस्य यज्ञाद्यनुष्ठाने प्रवृत्तिः। स्पष्टं चैतदवगम्यते 'तीर्त्वा मृत्युमविद्यया' इत्यनेन। तथा चैतन्मूलरूपा श्रुतिः—"अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते।' [काण्वसं. ४०।११] इति।— 'अविद्यया ईश्वरार्पणबुद्ध्या कृताग्निहोत्रादिकर्मणा मृत्युं मारकं अन्तःकरणमलं तीर्त्वा। अन्तश्शुद्ध्या कृतकृत्यो भूत्वा विद्ययाऽऽत्मज्ञानेन अमृतम्— भावप्रधानो निर्देशः, 'अमृतत्वं मोक्षमश्नुते प्राप्नोति' इत्यनन्ताचार्यव्याख्यानम्। आह च स्वयमेव जनकः— 'अहमप्यविद्यया मृत्युं तर्तुकामः करोमि वै। राज्यं यागांश्च विविधान् भोगैः पुण्यक्षयं तथा' [वि. पु. ६।७।९] इति। तथा स्पष्टमेवोक्तं तत्कृतकर्मणां पापक्षयादिरूपं फलमप्याख्यानोपसंहारे तत्रैव 'स कल्याणोपभोगैश्च क्षीणपापोऽमलस्ततः। अवाप सिद्धिमत्यन्तपापक्षयफलां द्विजः॥' [वि. पु. ६।७।१०४] इति। तस्माज्जनककृतयागादिकर्मणां मनोमलनिर्हरणार्थत्वं निस्सन्दिग्धमेव।

तथा च जनकेन ज्ञानपरिपाकोत्तरमप्यभिसन्धिपूर्वकं कर्माण्यनुष्ठितानीति न कथञ्चन वक्तुं शक्यम्, प्रत्युत एवं कर्मभिः कषायं पाचयित्वा सुप्रवृत्ते ज्ञाने सोऽपि स्वभावतः प्राप्तं सन्न्यासमेवाशिश्रियदिति प्रतिपत्तुं युक्तम्। तथा च कश्चिज्जनकमेव प्रकृत्योक्तं महाभारते— 'विदेहराज्यं च तदा प्रतिष्ठाप्य सुतस्य वै। यतिधर्ममुपासंश्चाप्यवसन्मिथिलाधिपः॥ साङ्ख्यज्ञानमधीयानो योगशास्त्रं च कृत्स्नशः। धर्माधर्मं च राजेन्द्र! प्राकृतं परिगर्हयन्॥' [म. भा. १२।३१९।९७,९८] इति। तदेवं 'जनकादयो राजर्षयो ज्ञानिनामग्रेसराः कर्मयोगेनैव संसिद्धिमास्थिताः' इत्यादिरामानुजप्रदिपादनेऽपि अप्रतिष्ठितमूलतया प्रतिघातमापद्यमाने, ज्ञानोत्तरमपि कर्मावश्यकमेवेति जल्पतां **नव्यानाम**नल्पमपि कल्पनाशिल्पं 'आषाढवाते चलति द्विपेन्द्रे चक्रीवतः सागर एव काष्ठा' इति न्यायेन सुदूरमपास्तमेवेति नात्र मृतमारणं क्रियते।

ननु जनकस्य सन्न्यासो नोपपद्यते, 'ब्राह्मणस्याश्रमाश्चत्वारः। क्षत्रियस्याद्यास्त्रयः। वैश्यस्याद्यौ' [वैखा. ध. सू. १।१ १०—१२] 'चत्वारो ब्राह्मणस्योक्ता आश्रमाः श्रुतिचोदिताः। क्षत्रियस्य त्रयः प्रोक्ता द्वावेको वैश्यशूद्रयोः॥ [यो. या. सं. १।२८] इत्यादिधर्मशास्त्रेभ्यः क्षत्रियस्य सन्न्यासाधिकाराभावावगमादिति चेदुच्यते—'त्रयाणां वर्णानां वेदमधीत्य चत्वार आश्रमाः।' 'ब्राह्मणः क्षत्रियो वाऽपि वैश्यो वा प्रव्रजेद्गृहात्।' इति मल्लिनाथोदाहृत–(र. वं. टी. ८।१४) धर्मसूत्रस्मृतिप्रमाणादिभिः त्रैवर्णिकानामपि प्रव्रज्याधिकारबोधनात्। 'भो भो राजन्! न दग्धव्यमेतद्विदुरसंज्ञकम्। कलेवरमिहैवं ते धर्म एव सनातनः॥ लोकाः सान्तानिका नाम भविष्यन्त्यस्य भारत!। यतिधर्ममवाप्तोऽसौ नैष शोच्यः परन्तप!॥' [म. भा. १६।२६।३२,३३] इति दासीपुत्रस्यापि विदुरस्य 'अथ धर्मयुगे तस्मिन्योगधर्ममनुष्ठिता। महीमनुचचारैका सुलभा नाम भिक्षुकी॥ [म. भा. १२।३२१।७] इति स्त्रिया अपि सुलभायाश्च यतिधर्मव्यपाश्रयणदर्शनात्। **वार्तिककारचरणै**रपि—'सर्वाधिकारविच्छेदि—' इत्यादिना विद्वत्सन्न्यासेऽधिकारनियमाभावस्य साधितत्वाच्च न जनकस्य सन्न्यासासम्भवः शङ्कनीयः। पूर्वोदाहृतानि वचनानि तु 'ब्राह्मणानामयं धर्मो यद्विष्णोर्लिङ्गधारणम्। राजन्यवैश्ययोर्नेति दत्तात्रेयमुनेर्वचः॥' इति बौधायनादिवचनानुसारेण काषायदण्डधारणादिनिषेधपराणीति माधवाचार्याः। (प. सं. व्या. २) कुटीचकादिपराणीति कमलाकरभट्टः (नि. सिं. ३) विविदिषासन्न्यासपराणीत्यन्ये इत्यलमप्रकृतानुसरणेन।

अथ क्षत्रियस्य जनकादेः कथं कर्मणा ज्ञाननिष्ठाप्राप्तिः? "ब्राह्मणा विविदिषन्ति—" [बृ. उ. ४।४।२२] इति श्रुत्या ब्राह्मणस्यैव ज्ञानार्थकर्मविधानात् ब्राह्मणकृतनिष्कामकर्मणामेव चेतःशुद्धिद्वारा ज्ञानसाधनत्वावगमात्। न च 'कर्मणैव' इत्यादिप्रकृतस्मृतेरेव श्रुतिकल्पनया जनकादिकर्मणां तथात्वबोधकत्वं स्यादिति वाच्यम्; प्रत्यक्षश्रुत्या ब्राह्मणाधिकारपरया स्मृतेर्दुर्बलाया बाधेन श्रुतिकल्पकत्वानवकाशात्–इति चेत्, "श्रोतव्यो मन्तव्यः" [बृ. उ. २।४।५] इतिवर्णाविशेषेणैव मुमुक्षोः श्रवणादिसाधनविधानात्, "जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते" [तै. सं. ६।३।१०] इति श्रुताविव 'प्रकृतेऽपि ब्राह्मणग्रहणस्य प्रदर्शनार्थत्वाच्च' न जनकादिकृतकर्मणां ज्ञानसाधनत्वानुपपत्तिरिति ब्रूमः। ब्राह्मणशब्दस्य प्रदर्शनार्थत्वोपपादनं तु पूर्वतन्त्रे शाबरभाष्ये [६।२।३१] द्रष्टव्यम्। यद्वा—'वेदोऽध्यात्मं तपो ब्रह्म' [शाश्व. १५५] इत्याद्यभिधानबलाद्वेदवाचिनो ब्रह्मशब्दात् 'तदधीते–' [अष्टा. ४।२।५९] इत्यणि निष्पन्नो ब्राह्मणशब्दो योगमहिम्ना त्रैवर्णिकपरो बोध्यः। समाधानान्तरं च गूढार्थतत्त्वालोके द्रष्टव्यमित्यलं प्रसक्तानुप्रसक्त्या।

—**अविगीता।**

महर्ति ? कथं च ? इत्युच्यते— यद्यदिति । यद्यत्कर्माऽऽचरति करोति येषु येषु श्रेष्ठः प्रधानस्तत्तदेव कर्माऽऽचरतीतरोऽन्यो जनस्तदनुगतः । किञ्च स श्रेष्ठो यत्प्रमाणं कुरुते लौकिकं वैदिकं वा, लोकस्तदनुवर्तते तदेव प्रमाणीकरोतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

२ आ. शां. व्या.— यद्यपि जितेन्द्रियोऽपि विवेकी श्रवणादिभिरजस्रं ब्रह्मणि निष्ठातुं शक्नोति, तथापि क्षत्रियेण त्वया विहितं कर्म न त्याज्यमित्याह— **यस्माच्चे**ति। तस्मात्त्वमपि कर्म कर्तुमर्हसीति सम्बन्धः। इतोऽपि त्वया विहितं कर्म कर्तव्यमित्याह— **लोके**ति । पूर्वार्धं विभजते— **कर्मणैवे**ति । कथं जनकादीनां कर्मणा संसिद्धिप्राप्तिरुच्यते ? कर्मत्यजां हि सम्यग्दर्शनवतां प्रसिद्धा संसिद्धिरिति; तत्र किं जनकादयोऽपि प्राप्तसम्यग्दर्शनाः स्युः ? उताप्राप्तसम्यग्दर्शना भवेयुः ? इति विकल्प्य, प्रथमं प्रत्याह— **यदी**ति । लोकसङ्ग्रहार्थं कर्मणा सहैव संसिद्धिमास्थिता इति सम्बन्धः । कर्मणा सहैवेत्येतद्व्याकरोति— **असन्न्यस्यैव कर्मे**ति । तत्र हेतुमाह— **प्रारब्धे**ति । जनकादीनां सत्यपि ज्ञानित्वे प्रारब्धकर्मवशात्कर्मापरित्यज्यैव लोकसङ्ग्रहार्थं प्रवर्तमानानां ज्ञानमाहात्म्यादुपपन्ना संसिद्धिरित्यर्थः । द्वितीयमनूद्य पूर्वार्धं नैवोत्तरमाह— **अथे**त्यादिना । द्वितीयार्धव्यावर्त्यामाशङ्कामुत्थापयति— **अथे**ति । अज्ञेनाकृतार्थेन कर्तव्यं कर्मेत्येतावता ज्ञानवता कृतकृत्येन न तत्कर्तव्यमित्युक्तमङ्गीकरोति— **तथापी**ति । तर्हि मयाऽपि ज्ञानवता कृतार्थेन कर्म न कर्तव्यमित्याशङ्क्यार्जुनस्य कर्तव्यमेव कर्मेत्युत्तरार्धव्याख्यानेन कथयति— **प्रारब्धे**ति ॥ २० ॥ ज्ञानवता कृतार्थेन लोकसङ्ग्रहार्थमपि न प्रवर्तितव्यमित्याशङ्कामुत्थाप्य परिहरति— **लोके**त्यादिना । श्रुताध्ययनसम्पन्नत्वेनाभिमतो यद्विहितं प्रतिषिद्धं वा कर्मानुतिष्ठति तत्तदेव प्राकृतो जनोऽनुवर्तते । तेन विद्यावताऽपि लोकमर्यादास्थापनार्थं विहितं कर्तव्यमित्यर्थः । श्रेष्ठानुसारित्वमितरेषामाचारे दर्शयित्वा प्रतिपत्तावपि दर्शयति— **किञ्चे**ति ॥ २१ ॥

३ रा. भा.— यतो ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि कर्मयोग एवात्मदर्शने श्रेयान्, अत एव हि जनकादयो राजर्षयो ज्ञानिनामग्रेसराः कर्मयोगेनैव संसिद्धिमास्थिता आत्मानं प्राप्तवन्तः । एवं प्रथमं मुमुक्षोर्ज्ञानयोगानर्हतया कर्मयोगाधिकारिणः कर्मयोग एव कार्य इत्युक्त्वा ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि ज्ञानयोगात् कर्मयोग एव श्रेयानिति सहेतुकमुक्तम् । इदानीं शिष्टतया व्यपदेश्यस्य सर्वथा कर्मयोग एव कार्य इत्युच्यते— लोकसङ्ग्रहं पश्यन्नपि कर्मैव कर्तुमर्हसि ॥ श्रेष्ठः कृत्स्नशास्त्रज्ञतयाऽनुष्ठातृतया च प्रथितो यद्यदाचरति, तत्तदेवाकृत्स्नविज्जनोऽप्याचरति; अनुष्ठीयमानमपि कर्म श्रेष्ठो यत्प्रमाणं यदङ्गयुक्तमनुतिष्ठति, तदङ्गयुक्तमेव अकृत्स्नविल्लोकोऽप्यनुतिष्ठति, अतो लोकरक्षार्थं शिष्टतया प्रथितेन श्रेष्ठेन स्ववर्णाश्रमोचितं कर्म सकलं सर्वदाऽनुष्ठेयं; अन्यथा लोकनाशजनितं पापं ज्ञानयोगादप्येनं प्रच्यावयेत् ॥ २० ॥ २१ ॥

४ वे. ता. चं.— कर्मयोगस्य ज्यायस्त्वं शिष्टानुष्ठानेनोदाह्रियते— **कर्मणैवे**ति । हिशब्दसूचितं ज्ञानयोगाधिकारं दर्शयति— **राजर्षयो ज्ञानिनामग्रेसरा** इति । राजानो हि विस्तीर्णागाधमनसः; तत्रापि ऋषित्वादतीन्द्रियार्थद्रष्टारः, तत्राप्यात्मविदः, तत्रापि निसर्गनिगृहीतेन्द्रियत्वात् प्रकृष्टोत्पत्तिकसत्त्वादिना च तेषामग्रगण्या इत्यर्थः । 'कर्मणैव' इत्येवकारो ज्ञानयोगशक्तस्यापि कर्मयोगानुपरतिपरः । संसिद्धिशब्दस्य परमाप्नोतीत्युक्तनिदर्शनपरत्वात् **आत्मानं प्राप्तवन्त** इत्युक्तम् । एवं च सति कर्मणैवेति पूर्वप्रसक्तज्ञानयोगनैरपेक्ष्यपरमवधारणमप्युपपन्नं भवति । उत्तरसङ्गत्यर्थमुक्तं सङ्ग्रहेणोद्गृह्णाति— **एवमि**ति । 'इदानीं' इत्यनेन 'लोकसङ्ग्रहं' इत्यादिकं विद्वान्युक्तः समाचरन्' [३।२६] इत्यन्तमविच्छिन्नम् । **सर्वथे**ति । लोकरक्षार्थं, लोकोपप्लवजनितस्वपापेन ज्ञानयोगादपि प्रच्यावकेनोभयभ्रष्टत्वपरिहारार्थं चेत्यर्थः । 'लोकसङ्ग्रहमपि' इत्यन्वये लोकसङ्ग्रहस्याप्रधानता प्रतीयेत, पश्यन्नपीत्युक्तेः तु कर्मकर्तव्यतायां पूर्वोक्तहेतुभ्यो लोकसङ्ग्रहस्याधिक्यं द्योत्यते इत्ययमन्वय उक्तः । एवकारो ज्ञानयोगव्यवच्छेदाय कर्तुमेवार्हसीत्यन्वेतव्य इत्यभिप्रायेणोक्तं— **कर्मैव कर्तुमर्हसी**ति । यद्वा 'लोकसङ्ग्रहमेव' इत्येवकारो लोकसङ्ग्रहस्य नैरपेक्ष्यपरः, 'कर्मैव' इति तु प्रकरणापन्नमुक्तम् । 'अर्हसि' इत्यनेन कर्मयोगैकानुष्ठानकारणमर्जुनस्य वैशिष्ट्यं द्योत्यते । **श्रेष्ठ** इति । 'प्रशस्यस्य श्रः' [अष्टा. ५।३।६०] इत्यनुशासनात्प्रशस्यतम इत्यर्थः । तच्चास्य प्रशस्यतमत्वमनुष्ठातॄणामनुविधेयानुष्ठानत्वोपयोगीति मत्वा 'तानकृत्स्नविदो मन्दान् कृत्स्नविन्न विचालयेत्' [३।२९] इति वक्ष्यमाणं चानुसन्धाय **कृत्स्नशास्त्रज्ञतयाऽनुष्ठातृतया च प्रथित** इत्युक्तम् । अकृत्स्नविदोऽनुष्ठातुः कृत्स्नवित्त्वेऽप्यननुष्ठातुरुभयाकारवत्त्वेऽपि अप्रसिद्धस्यानुविधेयानुष्ठानता नास्तीति तद्व्यवच्छेदाय पदत्रयम् । 'स यत्प्रमाणं कुरुते' इत्यत्र 'स यच्छास्त्रं प्रमाणीकरोति तदनुवर्तते लोकः' इत्यस्मिन्नर्थे तदनुवर्तनस्य तदर्थानुष्ठानरूपत्वादर्थतः पुनरुक्तिः

स्यात् । कुरुत इति चैतद्बुध्यत इत्यस्मिन्नर्थे नेतव्यम् । 'लोकसंग्रहमेवापि सम्पश्यन् कर्तुमर्हसि' इति पूर्ववाक्ये च 'कर्तुमर्हसि' इत्येतावन्मात्रमुक्तम्, श्रुतिस्मृत्यादिकमपि प्रमाणीकर्तुमर्हसीत्यनुपन्यस्तम्; येन तदर्थमिदमुच्येत 'यद्यदाचरति' इत्यङ्गिन्यनुष्ठेयस्वरूपे निर्दिष्टे तत्प्रकारे त्वपेक्षिते बुभुत्सा जायते; अतस्तदभिधानमेवोचितमित्यभिप्रायेण **यत्प्रमाणं यदङ्गयुक्त**मित्युक्तम् । प्रमाणशब्दोऽत्रावधिपरः; अनुष्ठेयकर्मस्वरूपस्य चावधिरङ्गान्येव; अत एव हि विध्यन्तशब्देनेतिकर्तव्यतामुपचरन्ति । यत्प्रमाणं यथाभूतमितिय**।दव**प्रकाशभाष्यमप्येतत्परमेव । अस्मिन्नर्थे 'कुरुते' इतिशब्दस्वारस्यप्रदर्शनाय **अनुतिष्ठती**त्युक्तम् । अन्यथाऽर्थान्तरे लक्षणा स्यादिति भावः । यत्प्रमाणमिति निर्दिष्टविशिष्टसिद्ध्यर्थं तच्छब्दार्थमाह **तदङ्गयुक्त**मिति । ननु यच्छब्देनाङ्गे निर्दिष्टे कथं तच्छब्देनाङ्गविशिष्टपरामर्शः? इत्थं– यदङ्गयुक्तमनुतिष्ठति तदाचरतीत्युक्ते तदङ्गमाचरतीत्येव शब्दवृत्तिः । अङ्गस्य चाङ्गिपृथग्भावायोगात् अर्थतस्तदङ्गविशिष्टमिति सिद्धम् । आभिप्रायिकौ करणाकरणयोरर्थानर्थौ प्रकाशयति–**अत** इति । लोकानुविधेयानुष्ठानत्वादित्यर्थः । **सर्वदे**ति यावदात्मप्राप्तीत्यर्थः । ननु स्वयं यदि ज्ञानयोगेन मुक्तो भवति किमस्य लोकेन सङ्गृहीतेनासङ्गृहीतेन वा? इत्यत्राह– **अन्यथे**ति; ज्ञानयोगाधिकार्यहमिति कृत्वा कर्मयोगपरित्यागे सतीत्यर्थः । 'ज्ञानयोगादपि' इत्यपिशब्द उभयभ्रष्टतां द्योतयति ॥२०॥२१॥

५ **आ. मा. भा.**— आचारोऽप्यस्तीत्याह— **कर्मणैवेति** । कर्मणा सह कर्म कुर्वन्त एवेत्यर्थः । कर्म कृत्वैव ततो ज्ञानं प्राप्य वा, न तु ज्ञानं विना; प्रसिद्धं हि तेषां ज्ञानित्वं भारतादिषु । "तमेवं विद्वानमृत इह भवति" [नृ. पू. उ. १।६] इत्यादिश्रुतिभ्यश्च । अत्रापि कर्मणां ज्ञानसाधनत्वोक्तेश्च बुद्धियुक्ता इति । गत्यन्तरं च "नान्यः पन्थाः" [श्वे. उ. ३।८] इत्यस्य नास्ति इतरेषां ज्ञानद्वाराऽप्यविरोधः । यत्र च तीर्थाद्येव मुक्तिसाधनमुच्यते 'ब्रह्मज्ञानेन वा मुक्तिः प्रयागमरणेन वा । अथवा स्नानमात्रेण गोमत्यां कृष्णसन्निधौ' इत्यादौ तत्र पापादिमुक्तिः स्तुतिपरता च । तत्रापि हि कुत्रचिद्ब्रह्मज्ञानसाधनत्वमेवोच्यते । अन्यथा मुक्तिं निषिध्य 'ब्रह्मज्ञानं विना मुक्तिर्न कथञ्चिदपीष्यते । प्रयागादेस्तु या मुक्तिर्ज्ञानोपायत्वमेव हि' इत्यादौ । न च तीर्थस्तुतिवाक्यानि तत्प्रस्तावेऽप्युक्तं ज्ञाननियमं घ्नन्ति । यथा कश्चिद्दक्षं भृत्यं प्रत्युक्तानि 'अयमेव हि राजा, किं राज्ञा ?' इत्यादीनि । यथाऽऽह भगवान्— 'यानि तीर्थादिवाक्यानि कर्मादिविषयाणि च । स्तावकान्येव तानि स्युरज्ञानां मोहकानि वा ॥ भवेन्मोक्षस्तु मद्दृष्टेर्नान्यथा तु कथञ्चन' इति नारदीये । अतोऽपरोक्षज्ञानादेव मोक्षः । कर्म तु तत्साधनमेव ॥ २० ॥ स यद्वाक्यादिकं प्रमाणीकुरुते, यदुक्तप्रकारेण तिष्ठतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

६ **ज. प्र. दी.**— कर्मण एव मुक्तिसाधनत्वमुच्यत इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासाय 'कर्मणैव हि' इत्यस्य तात्पर्यं तावदाह— **आचारोऽपीति** । विहितस्य कर्मणः कर्तव्यतायां प्रमाणमिति शेषः । अपिः पूर्वोक्तहेतुसमुच्चये । कर्मण एव मोक्षकारणत्वं तृतीययोच्यत इतिप्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे— **कर्मणेति** । नन्वेवं सहयोगे तृतीयायां व्याख्यायमानायां जनकादयः कर्मणा सहैव मुक्तिमास्थिता इति वाक्यार्थः स्यात् । न चायं युक्तः, 'पुत्रेण सहैवागतः पिता' इत्यत्र यथा पुत्रस्याप्यागमनान्वयः प्रतीयते तथा कर्मणोऽपि मुक्तिमास्थितत्वस्य प्रसङ्गादित्यत आह— **कर्मेति** । यद्यपि श्रूयमाणक्रियायां सहयोगो नोपपद्यते, तथाप्यध्याहृतावान्तरक्रियाया- मुपपद्यत एव । ततश्च यथा 'सहैव दशभिः पुत्रैर्भारं वहति गर्दभी' इत्यत्र दशभिः पुत्रैः सहैव वर्तमानाऽप्येकैव भारं वहतीत्यर्थः; तथाऽत्रापि कर्मणा सहैव वर्तमानाः कर्म कुर्वन्त एवेत्यर्थ उपपद्यत इति भावः । द्विधाऽपि सहयोगमभिप्रेत्य समासविधौ पाणिनिरविशेषमभाणीत् 'तेन सहेति तुल्ययोगे' [अष्टा. २।२।२८] इति । कर्मसाहित्यं च मुक्तावानन्दवृद्ध्यर्थमिति ज्ञातव्यम् । 'उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसी' इति चेत्, सत्यम्; वक्ष्यमाणबाधात्तत्परिग्रहोपपत्तेः । अस्तु वा करणे तृतीया, तथापि 'लाङ्गलेन वयं जीवामः' इतिवत्पारम्पर्येण कर्मणो मुक्तौ कारणत्वमित्याह— **कर्मेति** । सिद्धिमास्थिता इति वेत्यर्थः । सिद्धिशब्दो ज्ञानार्थः; वेत्यस्याप्युपलक्षणमेतत् । यथाप्रतीतार्थः किं न स्यात्? इत्यत आह— **न त्विति** । ज्ञानं विना केवलेन कर्मणा जनकादयः सिद्धिं गता इत्यर्थस्तु नेत्यर्थः । **प्रसिद्धं हीति** । हिशब्दो हेतौ । अस्तु तेषां ज्ञानित्वं, मुक्तौ तु कर्मैव कारणमित्यत आह— **तमेव**मिति । अत्रापि गीतायामपि 'कर्मजं बुद्धियुक्ता हि' [२।५१] इत्यादावित्यर्थः । 'प्राग्ज्ञानात् ज्ञानसाधनं, पश्चान्मुक्तिसाधनं' इति समुच्चयवादिनां मतं, न तु केवलकर्मवादिनाम् । न चात्र प्रमाणमप्यस्ति । ननु यथा मोक्षस्य ज्ञानसाध्यत्वे "तमेवं" [नृ. पू. उ. १।६+ तै. आ. ३।१।३] इत्याद्यागमाः सन्ति । तथा कर्मसाध्यत्वेऽपि "अपामसोमममृता अभूम" [ऋक्सं. ६।४।११ अ. शिर उ.३] इत्यादयो विद्यन्ते तत्कथं निर्णय इत्यतः सावकाशत्वनिरवकाशत्वबलादित्याह— **गत्यन्तरं** चेति । ज्ञानद्वारेति व्याख्यानेऽपीत्यर्थः ।

नतु कर्मवाक्यान्यपि ब्रह्मज्ञानेन वेत्यादीनि निरवकाशानि सन्ति, तत्र ब्रह्मज्ञानसमानकक्ष्यतया तीर्थस्नानादेरुक्तत्वेनोक्तव्याख्यानायोगात्। अतः पुनरनिर्णय एवेत्याशङ्क्य तेषामपि सावकाशत्वमाह— **यत्रेति** । **तीर्थादीति**; तत्स्नानादीत्यर्थः । पापादिमुक्तिर्मुक्तिशब्दार्थ इत्यर्थः । न च सर्वत्र मुक्तिशब्द एवास्ति, संसारमुक्तिरित्यादेरपि सम्भवात्; अतो गत्यन्तरमप्याह— **स्तुतीति** । प्रशस्तत्वोपलक्षणेत्यर्थः; प्रशस्तत्वसादृश्येन गौणी वा । दुष्टजनव्यामोहनार्थत्वस्याप्युपलक्षणमेतत् । कुत एतत्कल्प्यते ? इत्यत आह— **तत्रापीति** । यत्र तीर्थस्नानादिकं मुक्तिसाधनमुच्यते तत्रैव प्रस्तावे साधनत्वं तीर्थस्नानादीनाम् । अन्यथा ज्ञानं विना या मुक्तिर्यन्मुक्तिसाधनत्वं वाक्यताविशेषाद्ब्रह्मज्ञानेन वेत्यादिभिरिव ब्रह्मज्ञानं विनेत्यादीनां बाधः किं न स्यात्? इत्यत आह— **नेति** । असाधारणसाधारणप्रसङ्गोक्तत्वादिनेति भावः । अत्र दृष्टान्तमाह— **यथेति** । **इत्यादीनि** नायं राजा किन्तु भृत्य एवेत्यादीनि तत्प्रस्तावेऽप्युक्तानि । न निघ्नन्तीति शेषः । आगमसिद्धा चेयं व्यवस्थेत्याह- **यथेति** । मदृष्टैरित्येतदर्थप्रतिपत्त्यर्थं भगवानित्युक्तम् । तीर्थादिवाक्यानीति तीर्थस्नानक्षेत्रवासादीनां मोक्षसाधनत्ववाक्यानीत्यर्थः । कर्मेति यज्ञादेर्ग्रहणम् । आदिपदेन ध्यानादेः सङ्ग्रहः । पूर्ववदर्थः । अज्ञानां सम्यग्ज्ञानायोग्यानाम् । उपसंहरति- **अत इति** ॥ २० ॥

'स यत्प्रमाणं कुरुते' इत्यत्र यच्छब्देन प्रमाणमप्रमाणं वा विवक्षितम्? आद्ये प्रमाणं कुरुत इत्ययुक्तम्, स्थितस्य करणाभावात्। द्वितीयेऽप्येवमेव अशक्यत्वादित्यत आह— **स इति** । प्रमाणमेव सत् यद्वाक्यादिकं लोकेन प्रमाणतयाऽनवगतम्, तत्प्रमाणतया ज्ञापयतीत्यर्थः । यद्वैकमेवेदं पदं यत्प्रमाणकं लौकिकं वैदिकं वा कर्म कुरुत इत्यनेनाभिप्रायेण तात्पर्यमाह— **यदुक्तेति** ॥ २१ ॥

७ ह. पै. भा.— इतश्च कर्म कर्तव्यम्- कर्मणैवेति। कर्मणैव हि पूर्वे क्षत्रिया जनकप्रभृतयः संसिद्धिं मोक्षं प्राप्तुं प्रवृत्ताः। यदि ते प्राप्तसम्यग्दर्शनाः केवलं लोकसङ्ग्रहार्थं कर्मणि प्रवृत्तास्तर्हि त्वमपि लोकसङ्ग्रहं लोकस्य धर्मपरिसङ्ग्रहं पश्यंस्तदर्थमेव कर्म कर्तुमर्हसि ॥ २० ॥ लोकसङ्ग्रहार्थं किं कर्तव्यं? इत्युच्यते-यद्यदिति। यद्यत्कर्माऽऽचरति श्रेष्ठः प्रधानस्तत्तदेव कर्माऽऽचरतीतरो जनस्तदनुगतः। किञ्च स श्रेष्ठो यल्लौकिकं वैदिकं वा प्रमाणं कुरुते प्रत्येति, लोकस्तदनुवर्तते तदेव प्रमाणीकरोतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— सदाचारप्रामाण्यादपि कर्म कर्तव्यमित्याह— **कर्मणेति** । हि यस्मात् जनकाजातशत्रुप्रभृतयः पूर्वे राजर्षयः श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धाः कर्मणैव शुद्धसत्त्वाः संसिद्धिं सम्यग्ज्ञानं प्राप्ताः; तस्मात्त्वमपि कर्मणैव संसिद्धो भवेत्यर्थः। इतोऽपि कर्म कुर्वित्याह—लोकस्य स्वधर्मे प्रवर्तनं लोकसङ्ग्रहः; तं लोकसङ्ग्रहं सम्पश्यन्नपि कर्मैव कर्तुमर्हसीत्यन्वयः ॥ २० ॥ कथं मयि कर्म कुर्वाणे लोकसङ्ग्रहः स्यात्? तत्राह— **यद्यदिति** । सर्वशास्त्रज्ञतया शास्त्रार्थानुष्ठातृतया च प्रथितः श्रेष्ठः । स यद्यत् शुभमशुभं वा आचरति, तत्तदेव इतरस्तदनुयाय्यकृत्स्नवित् जनोऽप्याचरति, न त्वन्यत्। ननु श्रेष्ठस्याप्याचारे शास्त्रमेव मूलप्रमाणम्, तदेव कुतो न लोकाचारेऽपि प्रमाणं स्यात्? तत्राह— **स इति** । स श्रेष्ठः यल्लौकिकं वैदिकं वा प्रमाणं कुरुते प्रमाणत्वेन मन्यते, तदेव लोकोऽपि प्रमाणत्वेनानुवर्तते, न स्वातन्त्र्येण किञ्चित्। अतः श्रेष्ठेन त्वया वर्णाश्रमधर्माकरणे लोकोऽपि तमकुर्वन् यतेदिति लोकसंरक्षणार्थं त्वया कर्मावश्यमनुष्ठेयमित्यर्थः ॥ २१ ॥

९ व० त० दी०— अत्र सदाचारं प्रमाणयति— कर्मणैवेति । जनकादयः कर्मणैव जीवन्मुक्तदशामास्थिताः । संयोगपृथक्त्वन्यायेनोभयसाधकेन कर्मणा ज्ञानसंसिद्धिं वाऽऽस्थिता इति । तद्वत् सिद्धत्वाभिमानेऽपि तव कर्म कर्त्तव्यमेवायाति । लोकसङ्ग्रहार्थमपि तं पश्यन् कर्त्तुमर्हसि ॥ २० ॥ यतः यद्यदिति ॥ २१ ॥

१० पु. अ. त.— एवमनासक्ताः कर्मकर्तारो मोक्षं प्राप्ताः इत्याह- **कर्मणैवेति** । हीति निश्चयेन कर्मणा अनासक्तकर्मणा जनकादयः संसिद्धिं मुक्तिमास्थिताः प्राप्तवन्तः। जनकादयस्तु न साक्षात्त्वां प्रपन्ना इत्यनासक्त्यापि तेषां करणं युक्तम्। न तु मम त्वां प्रपन्नस्योचितमित्याशङ्क्याह— **लोकसङ्ग्रहमिति** । लोकसङ्ग्रहमपि सम्पश्यन् कर्तुमेवार्हसि। अत्रायं भावः-यद्यपि मद्भक्तस्य नावश्यकं तथापि मदाज्ञया लोकसङ्ग्रहार्थं कर्तुमेवार्हसि; न तु तज्जनितसिद्ध्यर्थम् । अयमेवार्थ एवकारेण विविच्यते ॥ २० ॥ ननु लोकसङ्ग्रहोऽपि भक्तानामनुचित एवेत्यत आह—**यद्यदिति** । श्रेष्ठो मद्भक्तो यद्यदाचरति, तदेवेतरो जन आचरति । स मद्भक्तो यदेव प्रमाणं कुरुते, लोकस्तदेवानुवर्तते प्रमाणत्वेनाङ्गीकुरुते । अयं भावः— भक्तानां लोकसङ्ग्रहो मदाज्ञया कर्त्तव्यः, यतस्तदाचरणं दृष्ट्वा लोकोऽपि तथैव कुर्यात्, तत्स्वरूपाज्ञानेऽपि तदाऽनधिकारित्वात्; फलं तु न स्यादेव; फलदाने च मदिच्छा न । यतो भक्तिः परमकृपया कस्मैचिदेव दीयते,न सर्वेभ्यः। सर्वेभ्यो दाने सृष्टिरेवोच्छिद्येत। अतस्तद्गोपनेन सृष्टिप्रवृत्त्यर्थं बाह्यतः कापट्येन कर्म कर्तव्यमिति भावः ॥ २१ ॥

११ नी० भा० दी०— अत्र शिष्टाचारं प्रमाणयति— कर्मणेति । कर्मणैव सह संसिद्धिं श्रवणादिसाध्यां ज्ञाननिष्ठां गन्तुमास्थिताः प्रवृत्ताः जनकादयस्त्वादृशाः क्षत्रियाः; न तु सन्न्यासेन । ननु शुद्धचित्तस्य मम नास्ति कर्मापेक्षेत्याशङ्क्याह— लोकेति । लोकस्य सङ्ग्रहः स्वधर्मे प्रवर्त्तनम् । ननु स्वप्रयोजनाभावेऽपि केवलं लोकसङ्ग्रहार्थं चेत्कर्म कर्त्तव्यं तदा विदुषां ब्राह्मणानामपि सन्न्यासो न स्यात्— यतीनेव सन्न्यासधर्मान् ग्राहयितुं तेषां सन्न्यास इति चेत्, अर्जुनेऽपि न तद्दण्डवारितमस्ति । ननु क्षत्रियस्य सन्न्यासेऽधिकारो नास्तीति चेत्, लिङ्गधारणेऽधिकाराभावेऽपि भरतऋषभादिवद्विक्षेपकर्मत्यागमात्रेऽधिकारात् । वार्त्तिके— 'सर्वाधिकारविच्छेदि ज्ञानं चेदभ्युपेयते । कुतोऽधिकारनियमो व्युत्थाने क्रियते बलात्' इति विद्वत्सन्न्यासे क्षत्रियादेरपि अधिकारस्य साधितत्वात्, अतो लोकसङ्ग्रहो न मुख्यं कर्म प्रयोजनमिति चेत्, सत्यम्; 'न मे पार्थास्ति कर्त्तव्यं' [३।२२] इति स्वदृष्टान्तेनाधिकारिकत्वादर्जुन एवैवं नियोज्यते, न क्षत्रियमात्रमिति तुष्यतु भवान् ॥ २० ॥ २१ ॥

लोकस्य धर्मसङ्ग्रहार्थं कर्मकर्तव्यतायां श्रेष्ठाचारनिदर्शनम् । [२२-२४]

न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किञ्चन ।
नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त एव च कर्मणि ॥ २२ ॥

१ शां. भा.— यद्यत्रापि ते लोकसङ्ग्रहकर्तव्यतायां विप्रतिपत्तिस्तर्हि मां किं न पश्यसि ?— न मे इति । न मे मम पार्थ ! नास्ति न विद्यते कर्तव्यं त्रिष्वपि लोकेषु किञ्चन किञ्चिदपि । कस्मात् ? नानवाप्तमप्राप्तमवाप्तव्यं प्रापणीयम्; तथापि वर्त एव च कर्मण्यहम् ॥ २२ ॥

२ आ शां. व्या.— कृतार्थस्यापि लोकसङ्ग्रहार्थं विहितं कर्म कर्तव्यमित्युक्त्वा तत्रैव भगवन्तमुदाहरणत्वेनोपन्यस्यति— यदीत्यादिना । अप्राप्तस्य प्राप्तये तवापि कर्तव्यसम्भवान्न किञ्चिदपि विद्यते कर्तव्यमिति कथमुक्तं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— नानवाप्तमिति । प्रतीकमुपादाय व्याख्यानद्वारा विद्यावतोऽपि कर्मप्रवृत्तिं सम्भावयति— नेत्यादिना । अन्वयार्थं पुनर्नञोऽनुवादः । भगवतो नास्ति कर्तव्यमित्येतदाकाङ्क्षाद्वारा स्फोरयति— कस्मादित्यादिना । प्रयोजनाभावे त्वयाऽपि नानुष्ठेयं कर्मेत्याशङ्क्य लोकसङ्ग्रहार्थं ममापि कर्मानुष्ठानमिति मत्वाऽऽह— तथापीति ॥ २२ ॥

३ रा. भा.— न मे सर्वेश्वरस्यावाप्तसमस्तकामस्य सर्वज्ञस्य सत्यसङ्कल्पस्य त्रिषु लोकेषु देवमनुष्यादिरूपेण स्वच्छन्दतो वर्तमानस्य किञ्चिदपि कर्तव्यमस्ति; यतोऽनवाप्तं कर्मणाऽवाप्तव्यं न किञ्चिदप्यस्ति । अथापि लोकरक्षायै कर्मण्येव वर्ते ॥ २२ ॥

४ वे. ता. चं.— मयाऽपि हि निरपेक्षेणैव लोकक्षोभे निष्प्रत्यवायेनापि परमकारुणिकतया लोकरक्षार्थं कर्मैव क्रियते ; त्वया तु सापेक्षेण सप्रत्यवायेन किम्पुनरित्युच्यते 'न मे पार्थ !' इत्यादिश्लोकत्रयेण । 'मे' इति पदेन कर्मवश्यचेतनान्तरव्यावृत्तो यथावस्थितो ह्वीश्वरः परामृश्यत इत्यभिप्रायेण विलक्षणनित्यसिद्धविभूतिगुणपौष्कल्यस्य व्यञ्जनानि सर्वेश्वरस्येत्यादिविशेषणान्युक्तानि— सर्वेश्वरस्येति । श्रुतिस्मृती हि ममैवाज्ञा, सा चान्यैरनुवर्तनीया, न हि मे नियन्त्रन्तरमस्ति, यदधीनप्रत्यवायभयात् कुर्यामिति भावः अवाप्तसमस्तकामस्येति । न च मे सङ्कल्पमात्रादसाध्यमितः पूर्वमभिलाषदशामात्रापन्नं प्रयोजनमस्ति, यदुपायतया कर्म कर्तव्यमिति भावः । सर्वज्ञस्य सत्यसङ्कल्पस्येति । नापि मे कर्मवश्यानां देवमनुष्यतिरश्चां सजातीयतयाऽवतीर्णस्यापि तेषामिव ज्ञानसङ्कोच इच्छाप्रतिघातो वाऽस्ति, यन्निवृत्त्यर्थं कर्म कार्यमित्याशयः । 'त्रिषु लोकेषु' इत्यत्रार्थसिद्धं विशेषमध्याहृत्याह— देवमनुष्येति । उक्तं च भगवता पराशरेण 'समस्तशक्तिरूपाणि तत्करोति जनेश्वरः । देवतिर्यङ्मनुष्याख्या चेष्टावन्ति स्वलीलया ॥ जगतामुपकाराय न सा कर्मनिमित्तजा । चेष्टा तस्याप्रमेयस्य व्यापिन्यव्याहतात्मिका' [वि. पु. ६।७।७१-७२] इति । 'नानवाप्तमवाप्तव्यम्' इत्येतत्कर्तव्याभावेऽपेक्षितहेतुपरतया व्याख्याति— यत इति । उत्तरश्लोकपर्यालोचनसिद्धं प्रयोजनमाह— अथापि लोकरक्षायै इति । 'अथापि' इति चकारस्यार्थः कर्मणि वर्त एवेत्युक्ते न कदाचिदपि कर्मणो विरम्य ज्ञानयोगमनुतिष्ठामीति फलितं, तद्व्यञ्जनायोक्तं— कर्मण्येव वर्ते इति । यद्वा प्रकरणौचित्यादेवकारोऽत्र भिन्नक्रमः ॥ २२ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २२ ॥

॥ ६ ज.प्र.दी.— ॥ २२ ॥

७ ह. पै. भा.— तद्दर्शयति— न म इति । मे मम पार्थ ! कर्तव्यमनुष्ठेयं त्रिषु लोकेषु किञ्चन किमपि न । कुतः ? इति चेत , न मेऽनवाप्तमप्राप्तमवाप्तव्यं प्राप्तव्यं प्रापणीयं नास्ति, तथापि कर्मण्येव वर्ते ॥ २२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— किञ्च तिष्ठत्वन्यत्कारणम्, मदाचारं पश्यता त्वया मयेव कर्म कर्तव्यमित्याह त्रिभिः— न म इति । हे पार्थ ! मे मम सर्वलोकेश्वरस्य किञ्चिदपि कर्तव्यं कर्म नास्ति, तत्र हेतुः— नानवाप्तमिति । हि यस्मात् त्रिषु लोकेषु अप्राप्तं सत् प्राप्तव्यं नास्ति, अवाप्तसमस्तकामत्वात् ; अतः प्रयोजनाभावात्र किञ्चित्कर्तव्यमित्यर्थः । एवं प्राप्तप्रापणीयः कृतकृत्योऽप्यहं कर्मण्येव वर्ते कर्मैव करोमि, किमु वक्तव्यं त्वादृशानां कर्मकर्तव्यतायां इति भावः । 'पार्थ !' इत्यनेन च शूरापत्यापत्यत्वेन मत्समस्त्वम् , अतोऽहमिव वर्तितुमर्हसीति दर्शितम् ॥ २२ ॥

९ व० त० दी०— अत्र चाहमेव निदर्शनमित्याह— न म इति त्रिभिः ॥ २२ ॥

१० पु. अ. त.— मयापि तथैव क्रियत इत्याह— न मे पार्थेति । हे पार्थ परमानुगृहीत ! मे त्रिषु लोकेषु किञ्चन कर्तव्यं नास्ति, न वा अनवाप्तं अवाप्तव्यं प्राप्तव्यं; तथापि लोकसङ्ग्रहार्थमहं कर्मणि वर्ते कर्म करोमीत्यर्थः ॥ २२ ॥

११ नी० भा० दी०— कर्मणि वर्ते एव, अहं कर्म करोम्येवेत्यर्थः ॥ २२ ॥

यदि ह्यहं न वर्तेय जातु कर्मण्यतन्द्रितः ।
[सर्वेषां व्याख्यातॄणां 'वर्तेयं' इति पाठः । शां. नी. वर्तेयेति]
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ! सर्वशः ॥ २३ ॥
उत्सीदेयुरिमे लोका न कुर्यां कर्म चेदहम् ।
सङ्करस्य च कर्ता स्यामुपहन्यामिमाः प्रजाः ॥ २४ ॥

१ शां. भा.— यदीति । यदि हि पुनरहं न वर्तेय जातु कदाचित् कर्मण्यतन्द्रितोऽनलसः सन् , मम श्रेष्ठस्य सतो वर्त्म मार्गमनुवर्तन्ते मनुष्याः हे पार्थ ! । सर्वशः सर्वप्रकारैः ॥ २३ ॥ तथा च को दोषः ? इत्याह—उत्सीदेयुरिति । उत्सीदेयुर्विनश्येयुरिमे सर्वे लोकाः, लोकस्थितिनिमित्तस्य कर्मणोऽभावात् ; न कुर्यां कर्म चेदहम् । किञ्च सङ्करस्य च कर्ता स्याम् । तेन कारणेनोपहन्यामिमाः प्रजाः; प्रजानामनुग्रहाय प्रवृत्त उपहतिमुपहननं कुर्यामित्यर्थः । ममेश्वरस्याननुरूपमापद्येत ॥ २४ ॥

२ आ. शां. व्या.— लोकसङ्ग्रहोऽपि न ते कर्तव्यः, विफलत्वादित्याशङ्क्याऽऽह— यदि हीति ॥२३॥ श्रेष्ठस्य तव मार्गानुवर्तित्वं मनुष्याणामुचितमेवेत्याशङ्क्य दूषयति— तथा चेत्यादिना । ईश्वरस्य कर्मण्यप्रवृत्तौ तदनुवर्तिनामपि कर्मानुपपत्तेरिति हेतुमाह— लोकस्थितीति । इतश्चेश्वरेण कर्म कर्तव्यमित्याह— किञ्चेति । यदि कर्म न कुर्यामिति शेषः । सङ्करकरणस्य कार्यं कथयति- तेनेति । प्रजोपहतिः परिप्राप्यते चेत्किं तया तव स्यात् ? इति तत्राऽऽह- प्रजानामिति ॥ २४ ॥

३ रा. भा.— अहं सर्वेश्वरः सत्यसङ्कल्पः स्वसङ्कल्पकृतजगदुदयविभवलयलीलः स्वच्छन्दतो जगदुपकृतिमर्त्यो जातोऽपि मनुष्येषु शिष्टजनाग्रेसरवसुदेवगृहेऽवतीर्णस्तत्कुलोचिते कर्मण्यतन्द्रितः सर्वदा यदि न वर्तेयम् , मम शिष्टजनाग्रेसरवसुदेवसूनोर्वर्त्माकृत्स्नविदः शिष्टाः (च) सर्वप्रकारेणायमेव धर्म इत्यनुवर्तन्ते । ते च स्वकर्तव्याननुष्ठानेनाकरणे प्रत्यवायेन चात्मानमलब्ध्वा निरयगामिनो भवेयुः ॥ २३ ॥

१ अत्र ' मनुष्याणां सहस्रेषु-- ' [७।३] इति वक्ष्यमाणमनुसन्दधानो **वामन** एवमाकूतमाह—
लक्षेषु कोटिष्वथ वा कश्चिदात्महितस्य ना । विवेकं कुरुतेऽन्ये तु नेश्वरस्य स्मरन्त्यपि ॥
एवं गतेऽनुवर्तन्ते मनुष्याः सर्वशो मम । वर्त्मेति वर्णयन्व्यक्तमत्र कौन्तेयसारथिः ॥
ये वर्त्म नानुवर्तन्त आत्मनो मूढबुद्धयः । मनुष्या नैव त इति गूढं ध्वनयति प्रभुः ॥ इति । — **अविगीता** ।

४ वे. ता. चं.— कर्तव्यप्रयोजनयोरभावे किमर्थं तर्हि कर्म क्रियते ? इति शङ्कायामुच्यते 'यदि ह्यहं' इति पूर्वश्लोकः 'त्रिषु लोकेषु' इति निर्देशात् सर्वावतारपरः; अयं तु 'मनुष्याः' इति दर्शनात् कृष्णावतारासाधारणः, 'तस्मादहं' इति निर्देशस्येश्वरस्वभावसमुचितकृष्णावतारासाधारणाकारविषयतामाह— **अहं सर्वेश्वर** इत्यादिभिः। **सर्वेश्वरः सत्यसङ्कल्प** इति। पूर्ववदाप्तकामत्वाविरोधायोच्यते— **स्वसङ्कल्पकृते**ति। स्वसङ्कल्पमात्रेण सर्वं नियन्तुं शक्तोऽपि ज्ञानप्रदानादिद्वारा प्रवर्तनार्थं **जगदुपकृतिमर्त्यो जातो**ऽपीत्युक्तं, अन्यथा भूतावेशन्यायेन प्रवर्तितानां शास्त्रवश्यताभावात् तत्तदनुष्ठानाधीनं फलं न स्यात् 'छन्दतः सम्प्रवर्तते' इत्याद्यनुसारेणाह— **स्वच्छन्दत** इति, न तु कर्मणेत्यर्थः। कर्मफलभोक्तृत्वं व्युदस्यता **जगदुपकृतिमर्त्यः** इत्यनेन 'जगदुपकृतिमर्त्यं को विजेतुं समर्थः' [वि. पु. ५।३०।८०] इति पुराणोक्तिः स्मारिता। अपिशब्देनाकर्मवश्यावतारोऽपीत्यभिप्रेतम्। "अजायमानो बहुधा विजायते" [यजुस्सं. ३१।१९ तै. आ. ३।१३] 'नाकारणात्कारणाद्वा' [वि.पु.५।१] 'इच्छागृहीताभिमतोरुदेहः' [वि.पु.६।५।८४] इत्यादिकमत्रानुसंहितम्। अनुविधेयानुष्ठानत्वसिद्ध्यर्थं हिशब्दद्योतितप्रसिद्धिप्रकारविवरणार्थं चोक्तं **मनुष्येष्वि**त्यादि। नन्वयमीश्वरः कस्मिन् कर्मणि वर्तेत ? न ह्यस्य परमार्थतो वर्णाश्रमाः सामान्यधर्मयोग्यं मनुष्यत्वादिकं वाऽस्ति, येनाकर्मवश्य इच्छया कर्म कुर्वाणोऽपि तत्तदुचितं कर्मोपाददीत— इति शङ्कायां 'कुलोचितमिति क्षात्रं धर्मं स्वं बहु मन्यते' इत्याद्यनुसारेणाह— **तत्कुलोचित** इति। **अयं भावः**— सत्यमस्य परमार्थतो वर्णाश्रमादिकं नास्ति, तथापि तत्तदुचितकर्मकरणायाप्राकृतमेव विग्रहं तत्तज्जातीयसन्निवेशं परिणमयति; तत्र तत्तज्जातीयत्वबुद्ध्या पुरुषाणामनुविधेयानुष्ठानत्वं स्यात्— इति। **अतन्द्रितः** अनुदासीनः। **सर्वदे**ति जातुशब्दार्थः; जात्वपीति हि तदभिप्रायः। अनुविधेयत्वोपयुक्तप्रकारविवक्षां 'मम' इत्यत्रापि दर्शयति— **मम शिष्टे**ति। 'सर्वशः' इति प्रमाणपौष्कल्यपरं, सेतिकर्तव्यताकत्वपरं वा ? इत्यभिप्रायेणाह— **सर्वप्रकारेणे**ति। **अनुवर्तन्ते** अनुवर्तेरन्नित्यर्थः; प्रसङ्गरूपस्यापि सिद्धवत्काराभिप्रायेण वर्तमानव्यपदेशः। वक्ष्यमाणप्रसङ्गार्थं मनुष्याणां पूर्वसिद्धस्वानुवृत्तिमात्राभिप्रायेण वाऽनिष्टप्रसङ्गपरत्वायाह— **ते चे**ति ॥ २३ ॥

३ रा. भा.—उत्सीदेयुरिति। अहं कुलोचितं कर्म न चेत्कुर्याम्, एवमेव सर्वे शिष्टलोका मदाचारायत्तधर्मनिश्चया अकरणादेवोत्सीदेयुर्नष्टा भवेयुः। शास्त्रीयाचाराणामननुपालनात् सर्वेषां शिष्टकुलानां सङ्करस्य च कर्ता स्याम्। अत एवेमाः सर्वाः प्रजा उपहन्याम्। एवमेव त्वमपि शिष्टजनाग्रेसरपाण्डुतनयो युधिष्ठिरानुजोऽर्जुनः सन् शिष्टतया यदि ज्ञाननिष्ठायामधिकरोषि, ततस्त्वदाचारानुवर्तिनोऽकृत्स्नविदः शिष्टाश्च मुमुक्षवः स्वाधिकारमजानन्तः कर्मनिष्ठायां नाधिकुर्वन्तो विनश्येयुः। अतोऽत्यन्तशिष्टतया व्यपदेश्येन विदुषा कर्मैव कर्तव्यम् ॥ २४ ॥

४ वे. ता. चं.— शास्त्रमेवानुसृत्य तवाकरणं नाद्रियेरन्नित्यत्राह— **उत्सीदेयु**रिति। लोकशब्दस्याचारपरजनविषयतामौचित्यसिद्धामभिप्रेत्योक्तं **शिष्टलोका** इति। 'इमे' इतीदंशब्दबहुवचनयोः सामर्थ्यात्— **सर्व** इत्युक्तम्। सर्वेषां शास्त्रार्थानां सर्वैर्निश्चेतुमशक्यत्वाच्छिष्टाचारदत्तदृष्टीनामुक्ताया अनुवृत्तेः प्रकारमालोच्योक्तं **मदाचारे**त्यादि। विशरणाद्यर्थासम्भवात्पुरुषार्थहानापुरुषार्थप्राप्तिरूपो नाश इहोत्साद इत्याह— **नष्टा भवेयु**रिति। 'असन्नेव' [तै. आ. ६] इत्यादिवदेतत्। अकरणस्योत्सादहेतुत्वेऽवान्तरव्यापारः सङ्करः; स च ब्राह्मणादिधर्मस्य युद्धनिवृत्त्यादेः क्षत्रियादिभिरनुष्ठानम्। उपहतिः पश्चादपि कर्मानर्हता। स्वात्मनि दृष्टान्तभूते दर्शितमर्थं दार्ष्टान्तिकेऽभिप्रेतं व्यञ्जयति— **एवमेव त्व**मिति। 'न मे पार्थास्ति' [३।२२] इति पार्थशब्दसम्बुद्ध्यभिप्रेतमनुविधेयत्वोपयोग्याकारत्रयमाह **शिष्टे**ति। युधिष्ठिरशब्दोपादानं युद्धप्रोत्साहनाय रणयज्ञाख्यक्षत्रधर्मनिष्ठताद्योतनार्थम्; किं तव पित्रादिप्रतिसम्बन्ध्यन्तरेण ? स्वयमेव हि शिष्टजनाग्रेसरतयोर्वशीविराटतनयादिवृत्तान्तैः प्रसिद्धस्त्वमित्यभिप्रायेणाह— **अर्जुनः सन्नि**ति। धर्मो हि शिष्टैरनुष्ठेयः; ज्ञानयोगश्च परमधर्मः, ततश्च तदनुवर्तनं लोकस्य मोक्षायैव स्यादिति लोकरक्षैव भवेदिति शङ्कायामुक्तं **स्वाधिकारमजानन्त** इति। तदनधिकारिणां तत्रानुप्रवेशेनोभयभ्रष्टता स्यादिति भावः। 'लोकसङ्ग्रहं' [३।२०] इत्यादिनोक्तमुपसंहरति— **अत** इति ॥ २४ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २३ ॥ २४ ॥

॥ **६ ज. प्र. दी.**— ॥ २३ ॥ २४ ॥

७ ह. पै. भा.— यदि पुनरहमिव त्वं कृतार्थबुद्धिरात्मविदन्यो वा तस्याऽऽत्मविदः कर्तव्याभावेऽपि परानुग्रहः कर्तव्य इत्यात्मसम इदमुच्यते। यदि ह्यहमिति ॥ २३ ॥ ततश्च को दोषः ? इत्यत आह— उत्सीदेयुरिमे लोका इति। अनेन कारणेनोपहन्यामिमाः प्रजाः, प्रजानामनुग्रहाय प्रवृत्तः कर्मोपहतिं कुर्यामिति। ततश्च ममेश्वरस्याननुरूपमापद्येत ॥ २४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— यद्येवं कृतकृत्यस्त्वम्, तर्हि किमिति कर्म करोषि 'प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते' इति न्यायात्? तत्राह— यदीति। यद्यहमतन्द्रितोऽनलसः सन् जातु कदाचित् कर्मणि न वर्तेयं कर्म नानुतिष्ठेयम्। परस्मैपदमार्षम्। यद्वा 'अनुवर्तेऽयम्' इति पदद्वयम्। अयमहं नानुवर्ते इति योजना। तदा ममैव वर्त्म मार्गं सर्वशः सर्वे मनुष्या अनुवर्तेरन्॥ २३॥

अस्तु, ततः को दोषः? तत्राह—उत्सीदेयुरिति। इमे लोकाः 'धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा' [म. ना. ८।०१] इति श्रुत्युक्तधर्मलोपादुत्सीदेयुर्नश्येयुः। किञ्चाहं चेत्कर्म न कुर्यां तदा धर्मभ्रंशेनावश्यम्भाविनो वर्णसङ्करस्याप्यहमेव कर्ता स्याम। तेन च सङ्करेण अहमेव इमाः प्रजा उपहन्यामुपहतवान् भवेयम। न हि प्रजारक्षणार्थमवतीर्णस्य मम प्रजाविनाशनमुचितमित्यर्थः॥ २४॥

९ व० त० दी०— तथापि कर्म करोमीत्यकरणे लोकनाशं दर्शयति द्वाभ्यां— यदीति॥ २३॥ उत्सीदेयुरिति॥ २४॥

१० पु. अ. त.—ननु त्वदकरणे किं स्यात्? इत्यत आह— यदीति। अहं जातु कदाचिदपि कर्मणि अतन्द्रितो निरालस्यः सन् न वर्तेय न प्रवृत्तो भवामि; तदा मनुष्याः सर्वशः मम वर्त्म भक्तिमार्गमनुवर्तन्त इत्यर्थः। अतस्तेषां ततो निवृत्त्यर्थं कर्ममार्गप्रवृत्त्यर्थं कर्म करोमीति भावः॥ २३॥

ननु तथा तत्करणं किं प्रयोजनकं? इत्यत आह— उत्सीदेयुरिति। अहं चेत्कर्म न कुर्यां तदा इमे लोका उत्सीदेयुः। अत्रायं भावः— सर्वेषां भक्तिप्रवृत्तौ सत्यां भगवत्साक्षात्कारो मुक्तिर्वा स्यात्तदा इमे मन्वादयो लोकाः सृष्ट्यभावादुच्छिन्ना भवेयुः। अत एव भगवता वृषभध्वज आज्ञप्तं पाद्मे-'त्वं च रुद्र! महाबाहो!' इत्यारभ्य 'सृष्टिरेषोत्तरोत्तरा' इत्यन्तम्। च पुनरिमाः प्रजा उपहन्यां तदाऽहमेव सङ्करस्य नरकसाधनस्य कर्ता स्यां भवामि। अयमर्थः— मदाज्ञया ब्रह्मादयः प्रजाः सृजन्ति, तांश्चेदहमुपहन्यां तदननुकूलो भवामि, तदा सङ्करस्य क्लिष्टस्य कर्ता स्यां; प्रजानां च मदिच्छाव्यतिरेकेण भक्तिस्वरूपाज्ञाने सति प्रवृत्तौ सङ्करत्वं स्यात्; फलाभावे भक्तिफलव्यभिचारोऽपि स्यात्, तदापि तत्कर्ताऽहमेव स्याम्॥ २४॥

११ नी० भा० दी०— यद्यहं कर्मणि न वर्तेय तर्हि मनुष्याः ममैव वर्त्मानुवर्तन्ते अनुवर्तेरन्; कर्म न कुर्वीरन्नित्यर्थः। अतन्द्रितोऽनलसः। सर्वशः सर्वप्रकारैः॥ २३॥ ततश्च किम्? इत्यत आह— उत्सीदेयुरिति। 'यद्यदाचरति' [३।२१] इत्यादेरपरा योजना, न केवलं लोकसङ्ग्रहं पश्यन् कर्तुमर्हसि; अपितु श्रेष्ठाचारत्वादपीत्याह— यद्यदिति। तथा च मम श्रेष्ठस्य यादृश आचारस्तादृश एव मदनुवर्तिना त्वयाऽनुष्ठेयः; न स्वातन्त्र्येणान्य इत्यर्थः। कीदृशस्तवाचारो यो मयाऽनुवर्तनीयः? इत्याकाङ्क्षायां 'न मे पार्थ!' इत्यादिभिस्त्रिभिः श्लोकैस्तत्प्रदर्शनम्- इति मधुसूदनश्रीपादाः॥ २४॥

सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत!।
कुर्याद्विद्वांस्तथाऽसक्तश्चिकीर्षुर्लोकसंग्रहम्॥ २५॥

१ शां.भा.— यदि पुनरहमिव त्वं कृतार्थबुद्धिरात्मविदन्यो वा, तस्याप्यात्मनः कर्तव्याभावेऽपि परानुग्रह एव कर्तव्य इत्याह— सक्ता इति। सक्ताः कर्मण्यस्य कर्मणः फलं मम भविष्यतीति केचिदविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत! कुर्याद्विद्वानात्मवित्तथाऽसक्तः सन्। तद्वत्किमर्थं करोति? तच्छृणु; चिकीर्षुः कर्तुमिच्छुर्लोकसङ्ग्रहम्॥ २५॥

२ आ. शां. व्या.—त्वामनाचरन्तमनुवर्ततां सर्वेषां को दोषः स्यात्? इत्यपेक्षायामीश्वरस्य कृतार्थतया कर्मानुष्ठानाभावे तदनुवर्तिनामपि तदभावादेव स्थितिहेत्वभावात् पृथिव्यादिभूतानां विनाशप्रसङ्गात् वर्णाश्रमधर्मव्यवस्थानुपपत्तेश्चाधिकृतानां प्राणभृतां पापोपहतत्वप्रसङ्गात् परानुग्रहार्थं प्रवृत्तिरीश्वरस्येत्युक्तं, सम्प्रति लोकसङ्ग्रहाय कर्म कुर्वाणस्य कर्तृत्वाभिमानेन ज्ञानाभिभवे प्राप्ते प्रत्याह- **यदि पुनरि**ति। कृतार्थबुद्धित्वे हेतुमाह- **आत्मविदि**ति। यथावदात्मानमवगच्छन्कर्तृत्वाद्यभिमानाभावात्कृतार्थो भवत्येवेत्यर्थः। अर्जुनादन्यत्रापि ज्ञानवति कृतार्थबुद्धित्वं कर्तव्यत्वाद्यभिमानहीने तुल्यमित्याह— **अन्यो वे**ति। तस्य तर्हि कर्मानुष्ठानमफलत्वादनवकाशमित्याशङ्क्याऽऽह— **तस्यापी**ति। कर्तव्य इत्यात्मविदाऽपि परानुग्रहाय कर्तव्यमेव कर्मेत्याहेति शेषः। दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकरूपं श्लोकं व्याकरोति— **सक्ता** इत्यादिना। असक्तः सन्कर्तृत्वाभिमानं फलाभिसन्धिं वाऽकुर्वन्निति यावत्॥ २५॥

३ रा. भा.— अविद्वांस आत्मन्यकृत्स्नविदः कर्मणि सक्ताः कर्मण्यवर्जनीयसम्बन्धा आत्मन्यकृत्स्नवित्तया तदभ्यासरूपज्ञानयोगेऽनधिकृताः कर्मयोगाधिकारिणः कर्मयोगमेव यथाऽऽत्मदर्शनाय कुर्वते, तथाऽऽत्मनि कृत्स्नवित्तया कर्मण्यसक्तो ज्ञानयोगाधिकारयोग्योऽपि व्यपदेश्यः शिष्टो लोकरक्षार्थं स्वाचारेण शिष्टलोकानां धर्मनिश्चयं चिकीर्षुः कर्मयोगमेव कुर्यात् ॥ २५ ॥

४ वे. ता. चं.— लोकस्य कर्मयोगज्ञानयोगयोरधिकारानधिकारप्रकारः, विदुषस्तु स्वाधिकारतिरस्कारेण तदधिकारानुरूपाचरणं लोकसङ्ग्रहप्रकारश्चोच्यते— सक्ता इत्यादिश्लोकद्वयेन । अवेदनं प्रस्तुतविषयमिति ज्ञापनायोक्तं आत्मन्यकृत्स्नविद इति । एवमुत्तरत्र 'विद्वानज्ञानां' इति शब्दयोरपि द्रष्टव्यम् । अत्यन्तानात्मज्ञव्युदासायाकृत्स्नशब्दः । पूर्वोक्तं प्रकृतिसम्बन्धेन कर्मणोऽवर्जनीयत्वं 'सक्ताः' इत्यनेन विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह— कर्मण्यवर्जनीयसम्बन्धा इति । अविद्वांसः कर्मणि सक्ता इत्युभयं न सांसारिककर्मतत्परपुरुषविषयम्, तथा सति कर्मयोगमपि परित्यज्य सांसारिककर्माण्येव विदुषाऽप्यनुष्ठेयानि स्युः; तस्माज्ज्ञानयोगानधिकारः कर्मयोगाधिकारश्च ताभ्यां सूच्यत इत्यभिप्रायेण आत्मन्यकृत्स्नवित्तयेत्यादिकमुक्तम् । एवमुत्तरत्र'अज्ञानां कर्मसङ्गिनाम्' [३।२६] इत्यत्रापि ग्राह्यम्; यथा कुर्वन्तिःतथा कुर्यादित्येतदपि न केवलं दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकविषयम्, अपितु येन प्रकारेण स्वानुष्ठानं दृष्ट्वाऽन्ये कर्म कुर्युः, तेन प्रकारेण विद्वानाचरेदित्येतदभिप्रायं; तथासति हि, 'चिकीर्षुर्लोकसङ्ग्रहम्' इत्यपि सङ्गतं भवतीत्यभिप्रयन्वाक्यार्थमाह— आत्मनीत्यादिना कुर्यादित्यन्तेन । 'विद्वान्' 'असक्तः' इत्युभाभ्यां फलितमुक्तं— ज्ञानयोगाधिकारयोग्योऽपीति । संग्रहशब्देन लोकरञ्जनादिभ्रमव्युदासायाह धर्मनिश्चयमिति ॥ २५ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २५ ॥

॥ ६ ज. प्र. दी.— ॥ २५ ॥

७ ह. पै. भा.— ततश्च— सक्ताः प्रसक्ताः फलाभिसन्धौ । विद्वान् ज्ञानी तथा तेन प्रकारेण । असक्तः फलाभिसन्धिरहितः । चिकीर्षुः कर्तुमिच्छुः । लोकसङ्ग्रहं कर्तव्यं धर्मोत्पादनम् ॥ २५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु परमेश्वरस्य तव लोकरक्षार्थं कर्मानुष्ठानेऽपि न क्षतिः, मम तु जीवस्य कर्मबद्धस्वभावस्य न तदनुष्ठानं युक्तमनिर्मोक्षप्रसङ्गात्; अतः कथं त्वदृष्टान्तेन मया कर्म कर्तव्यं? इत्याशङ्क्य असक्ततया कर्मानुष्ठानं ममेव तवाप्यबाधकमित्याह— सक्ता इति; कर्मणि सक्ताः कर्तृत्वाभिमानफलाभिलाषाभ्यामभिनिविष्टा अविद्वांसोऽज्ञाः यथा कुर्वन्ति, लोकसङ्ग्रहं चिकीर्षुः विद्वानात्मविदपि तथैव कर्म कुर्यात्, किन्त्वसक्तः सन् कर्तृत्वाभिमानफलाभिलाषावकुर्वन् सन्नित्यर्थः । 'भारत' इत्यनेन महति भरतवंशे जातस्य तव श्रेष्ठतया लोकसङ्ग्रहोऽवश्यं कर्तव्य इति सूचितम् ॥ २५ ॥

९ ब० न० दी०— तस्माद्विदुषाऽपि लोकसङ्ग्रहार्थं तत्कृपया कर्म कर्त्तव्यमित्युपसंहरन्नाह— सक्ता इति । उभयोः कर्माचरणे प्राप्ते प्रकारभेदं दर्शयति— अविद्वांस आत्मानात्मतत्त्वमजानन्तः सक्ताः कुर्वन्ति, न तथा विद्वान्, यतो लोकसङ्ग्रहं चिकीर्षुरिति ॥ २५ ॥

१० पु. अ. त.— अतस्तत्स्वरूपज्ञानेन लोकसङ्ग्रहार्थं कर्मस्वनासक्तं कर्म कुर्यादित्याह— सक्ता इति । यथा अविद्वांसो मूर्खाः कर्मणि सक्तास्तत्फलाभिलाषिणो विषयादीन् न त्यक्तुं समर्थाः कर्म कुर्वन्ति, तथा विद्वान् पण्डितो मत्स्वरूपज्ञः लोकसङ्ग्रहं चिकीर्षुः कर्तुमिच्छुरसक्तस्तत्रासक्तिरहितो मदाज्ञया कुर्यादित्यर्थः ॥ २५ ॥

११ नी० भा० दी०— यदि मादृश एव त्वं कृतार्थोऽसि तथापि परानुग्रहार्थं कर्माणि कुर्वित्याह— सक्ता इति । कर्मणि कर्मफले । कुर्वन्ति कर्माणीति शेषः । असक्त इति च्छेदः ॥ २५ ॥

न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसङ्गिनाम् ।
जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान्युक्तः समाचरन् ॥ २६ ॥
प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ।
अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते ॥ २७ ॥
तत्त्ववित्तु महाबाहो ! गुणकर्मविभागयोः ।
गुणा गुणेषु वर्तन्त इति मत्वा न सज्जते ॥ २८ ॥

१ शां. भा.— एवं लोकसङ्ग्रहं चिकीर्षोर्न ममाऽऽत्मविदः कर्तव्यमस्त्यन्यस्य वा, लोकसङ्ग्रहं मुक्त्वा ततस्तस्याऽऽत्मविद इदमुपदिश्यते— नेति । बुद्धेर्भेदो बुद्धिभेदो 'मयेदं कर्तव्यं भोक्तव्यं चास्य कर्मणः फलं' इति निश्चितरूपाया बुद्धेर्भेदनं चालनं बुद्धिभेदस्तं न जनयेन्नोत्पादयेन अज्ञानामविवेकिनां कर्मसङ्गिनां कर्मण्यासक्तानामासङ्गवताम् । किन्तु कुर्याज्जोषयेत्कारयेत्सर्वकर्माणि विद्वान् स्वयं तदेवाविदुषां कर्म युक्तोऽभियुक्तः समाचरन् ॥२६॥ अविद्वानज्ञः कथं कर्मसु सज्जते ? इत्याह— **प्रकृतेरिति** । प्रकृतेः, प्रकृतिः प्रधानं सत्त्वरजस्तमसां गुणानां साम्यावस्था, तस्याः प्रकृतेर्गुणैर्विकारैः कार्यकरणरूपैः क्रियमाणानि कर्माणि लौकिकानि शास्त्रीयाणि च सर्वशः सर्वप्रकारैरहङ्कारविमूढात्मा कार्यकरणसङ्घातात्मप्रत्ययोऽहङ्कारः, तेन विविधं नानाविधं मूढ आत्माऽन्तःकरणं यस्य, सोऽयं कार्यकरणधर्मा कार्यकरणाभिमान्यविद्यया कर्माण्यात्मनि मन्यमानस्तत्तत्कर्मणामहं कर्तेति मन्यते ॥ २७ ॥ यः पुनर्विद्वान्— **तत्त्वविदिति** । तत्त्ववित्तु महाबाहो ! कस्य तत्त्ववित् ? गुणकर्मविभागयोर्गुणविभागस्य कर्मविभागस्य च तत्त्वविदित्यर्थः । गुणाः करणात्मका गुणेषु विषयात्मकेषु वर्तन्ते नाऽऽत्मेति मत्वा न सज्जते सक्तिं न करोति ॥ २८ ॥

२ आ. शां. व्या.— वृत्तमनूद्योत्तरश्लोकमवतारयति— **एवमिति** । कर्तव्यं कर्मेति शेषः । पूर्वार्धमेवं व्याख्यायोत्तरार्धं प्रश्नपूर्वकमवतार्य व्याचष्टे— **किन्तु कुर्यादिति** । सर्वकर्माणि कारयेत्तेषु प्रीतिं कुर्वन्निति शेषः । कथं कारयेदित्याकाङ्क्षायामाह— **तदेवेति** ॥२६॥ 'अज्ञानां कर्मसङ्गिनां' इत्युक्तं, तेनोत्तरश्लोकस्य सङ्गतिमाह— **अविद्वानिति** । कर्तृत्वमात्मनोऽवास्तवमित्यभ्युपगमाद्विद्वान् कथं कुर्वन्नेव तस्याभावं पश्यति ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **प्रकृतेरिति** । कर्मस्वविदुषः सक्तिप्रकारं प्रकटयन् व्याकरोति— **प्रकृतेरित्यादिना** । प्रधानशब्देन मायाशक्तिरुच्यते । अविद्ययेत्युभयतः सम्बध्यते ॥ २७ ॥ अज्ञस्य कर्मसु सक्तिमुक्त्वा विदुषस्तदभावमभिदधाति— **यः पुनरिति** । तत्त्वं याथार्थ्यं वेत्तीति व्युत्पत्त्या तत्त्वविदिति । तुशब्देनाज्ञाद्विशिष्टे निर्दिष्टे प्रश्नपूर्वकं द्वितीयपादमवतार्य व्याचष्टे— **कस्येत्यादिना** । गुणानामेव गुणेषु वर्तमानत्वमयुक्तं निर्गुणत्वात्तेषामित्याशङ्क्य विभजते— **गुणा इति** । कार्यकरणानामेव विषयेषु प्रवृत्तिः; आत्मनस्तु कूटस्थत्वान्नैवमिति ज्ञात्वा तत्त्ववित्कर्मसु दृढतरं कर्तृत्वाभिमानं न करोतीत्यर्थः ॥ २८ ॥

३ रा. भा.— अज्ञानामात्मन्यकृत्स्नवित्तया ज्ञानयोगोपादानाशक्तानां मुमुक्षूणां कर्मसङ्गिनां अनादिकर्मवासनया कर्मण्येव नियतत्वेन कर्मयोगाधिकारिणां कर्मयोगादन्यदात्मावलोकनसाधनमस्तीति न बुद्धिभेदं जनयेत् । किं तर्हि ? आत्मनि कृत्स्नवित्तया ज्ञानयोगशक्तोऽपि पूर्वोक्तरीत्या कर्मयोग एव ज्ञानयोगनिरपेक्ष आत्मावलोकनसाधनमिति बुद्ध्या युक्तः कर्मैवाचरन् सर्वकर्मस्वकृत्स्नविदां प्रीतिं जनयेत् ॥ २६ ॥ अथ कर्मयोगमनुतिष्ठतो विदुषोऽविदुषश्च विशेषं प्रदर्शयन् कर्मयोगापेक्षितमात्मनोऽकर्तृत्वानुसन्धानप्रकारमुपदिशति । प्रकृतेर्गुणैः सत्त्वादिभिः स्वानुरूपं क्रियमाणानि कर्माणि प्रति अहङ्कारविमूढात्माऽहं कर्तेति मन्यते; अहङ्कारेण विमूढ आत्मा यस्यासावहङ्कारविमूढात्मा । अहङ्कारो नाम अनहमर्थे प्रकृतावहमित्यभिमानः; तेन अज्ञातात्मतत्त्वस्वरूपो गुणकर्मसु अहं कर्तेति मन्यत इत्यर्थः ॥ २७ ॥ गुणकर्मविभागयोः— सत्त्वादिगुणविभागे तत्तत्कर्मविभागे च तत्त्ववित् गुणाः सत्त्वादयः स्वगुणेषु स्वेषु कार्येषु वर्तन्त इति मत्वा गुणकर्मसु अहङ्कर्तेति न सज्जते ॥ २८ ॥

४ वे. ता. चं.— लोकस्य सङ्ग्रहणमेकीकृत्य स्वीकरणं स्वानुष्ठाने समानाभिप्रायतया सयूथ्यतापादनमित्यर्थः । कर्मवासना उत्तरोत्तरपुण्यपापारम्भकपूर्वपूर्वपुण्यपापांशविशेषः; उत्तरोत्तरशरीरप्रेरणसमर्थस्मृतिहेतुः पूर्वपूर्वशरीरप्रेरणानुभवविशेषजनितसंस्कारो वा; वादित्रवादनादिसंस्कारवत् । बुद्धिभेदो बुद्धेरन्यथाकरणम्; तच्च प्रकृतविषयं दर्शयति— **कर्मयोगादन्यदित्यादिना** । 'युक्तः' इत्यनेन लोकसङ्ग्रहार्थं कुर्वतः स्वापेक्षितविलम्बाभावाय प्रागुक्तनिरपेक्षत्वबुद्धियोगो विवक्षित इति **बुद्ध्या युक्त** इत्युक्तम् । 'जोषयेत्' इत्यस्यार्थः— **प्रीतिं जनयेदिति** । 'जुषी प्रीतिसेवनयोः' इति धातुः । कर्मसङ्गिनः

पुरुषान् सर्वकर्माणि जोषयेदित्यन्वयः ॥ 'प्रकृतेः' इत्यादिश्लोकचतुष्टयस्यार्थमाह— **कर्मयोग**मिति । **विदुषोऽविदुषश्चे**ति व्युत्क्रमेण श्लोकद्वयार्थः । तृतीये त्वेतद्विशदीकरणमुखेनाविचालनमुक्तम् । **कर्मयोगापेक्षितं** कर्मयोगेति कर्तव्यताभूतमित्यर्थः । 'प्रकृतेर्गुणैः' इत्युक्ते प्रसिद्धिप्रकर्षादिसिद्धं विशेषं प्रस्तुतानुपयुक्तशब्दादिप्राकृतगुणव्यवच्छेदायाह **सत्त्वादिभि**रिति । वक्ष्यमाणसात्विकादिकर्मविभागं 'सर्वशः' इति प्रकारवाचिपदसूचितमाह— **स्वानुरूप**मिति । 'कर्ता' इति तृजन्तयोगात् षष्ठीप्राप्तिः स्यादिति तत्परिहाराय कर्मसु कर्तृत्वाहन्त्वोक्तिभ्रमव्युदासाय च **कर्माणि प्रती**त्युक्तम् । तृन्नन्तत्वविवक्षायां त्वियं फलितोक्तिः । **अहङ्कारविमूढात्मे**ति— समानांशत्रयस्य बह्वर्थपरस्य अत्रार्थं विवक्षन् विगृह्णाति **अहङ्कारेणे**ति । नात्राहम्भावमात्रमुच्यते, तस्यात्मस्वभावान्तर्गतत्वात्; नापि अहङ्काराख्यमचिद्द्रव्यं, तस्यापि देहात्मभ्रमं द्वारीकृत्य कार्यकरत्वे सति अव्यवहितस्यैव वक्तुमुचितत्वात्; नापि गर्वः, उत्कृष्टपरिभवादिहेतुत्वेनानिर्देशात् । अतोऽहङ्कार इति देहात्मभ्रम एवात्र विवक्षित इत्यभिप्रायेणाह— **अहङ्कारो नाम अनहमर्थे प्रकृतावहमभिमान** इति । एतेनाहङ्कारशब्दस्याभूततद्भावे च्विप्रत्ययेन व्युत्पत्तिर्दर्शिता । **अज्ञातात्मस्वरूप** इति । विमूढ आत्मा स्वरूपं यस्य स विमूढात्मा 'दिशो विमुह्येयुः' इतिवद्विमूढशब्दोऽत्र मोहविषयसमानाधिकरण इति भावः । 'गुणकर्मविभागयोः' इत्यत्र उपसर्जनान्वयिषष्ठीत्वादपि विषयसप्तमीत्वमुचितमिति मत्वोक्तं— **सत्त्वादिगुणविभागे तत्तत्कर्मविभागे चे**ति । विभागशब्दो द्वन्द्वात्परत्वात् प्रत्येकमन्वितः । गुणानां साक्षाद्गुणेषु वृत्त्यभावात् परोक्तप्रक्रिययेन्द्रियतद्विषयादिविवक्षायां पदद्वयोपचारात् सप्तम्यन्तो गुणशब्दो गुणकार्येष्वौपचारिक इत्यभिप्रायेणोक्तं **स्वगुणेषु स्वेषु कार्येष्वि**ति । गुणकार्याणि च विभजिष्यन्ते । यद्वा कारणस्य प्राधान्यात्कार्यस्य च तदपेक्षया गुणत्वादेवमुक्तम् ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २६ ॥ विद्वदविदुषोः कर्मभेदमाह— प्रकृतेरिति । प्रकृतेर्गुणैरिन्द्रियादिभिः । प्रकृतिमपेक्ष्य गुणभूतानि हि तानि तत्सम्बन्धीनि च । न हि प्रतिबिम्बस्य क्रिया ॥ २७ ॥ कर्मभेदस्य गुणभेदस्य च तत्त्ववित् । गुणा इन्द्रियादीनि गुणेषु विषयेषु ॥ २८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥२६॥ 'प्रकृतेः क्रियमाणानि' इति श्लोकद्वयस्यास्फुटत्वात्तात्पर्यमाह— **विद्वदि**ति । यथायोगं सम्बन्धः, न यथाक्रमम् । कर्मभेदं कर्मवैलक्षण्यं, आह प्रपञ्चयतीत्यर्थः । 'सक्ताः कर्मणि' [३।२५] इत्यादिनोक्तत्वात् । व्यवहितत्वादन्वयं दर्शयन् गुणशब्दस्यानेकार्थत्वात् विवक्षितमर्थमाह— **प्रकृतेरि**ति । आदिपदेन शरीरमनसोर्ग्रहणम् । कथमिन्द्रियादीनां द्रव्याणां प्रकृतिगुणत्वमित्यत आह— **प्रकृति**मिति । गुणभूतान्यप्रधानानि । प्रकारान्तरेण व्याचष्टे— **तदि**ति । प्रकृतिकार्याणि चेत्यर्थः । गुणशब्दः कार्यार्थ इत्युक्तं भवति । ननु जीवस्यापि कर्तृत्वात् 'अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते' इति कथमुच्यते ? इत्यत आह— **न ही**ति । स्वातन्त्र्येणेति शेषः ॥ गुणानां कर्मणां चान्योन्यं यो विभागस्तस्मिन्वक्तव्ये एकवचनेनालं, कथं द्विवचनं ? केन वाऽस्यान्वयः ? इति शङ्काविभागशब्दस्यार्थं वदन्परिहरति— **कर्मे**ति । जीवेश्वरप्रकृतिलक्षणसम्बन्धिभेदात् कर्मणामिन्द्रियादीनां च भेदोऽत्र विवक्षितो ग्रन्थान्तरादवगन्तव्यः। गुणा गुणेष्विति पदद्वयस्य विवक्षितमर्थमाह— **गुणा** इति ॥ २७ ॥ २८ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्च— समाचरन् कर्म न कर्तव्यमिति बुद्धेरन्यथाभावं न जनयेन्नोत्पादयेत् । केषाम् ? अज्ञानामविवेकिनां कर्मसङ्गिनामिदं विशिष्टफलसाधनमिति कर्मसङ्गिनाम् । किन्तु कुर्यात् । जोषयेत्कारयेत्सर्वकर्माणि यज्ञादीनि विद्वान्स्वयं तदेवाविदुषां कर्म युक्तोऽभियुक्तः समाचरन् ॥२६॥ इदं च कर्तृत्वमात्मनोऽपरमार्थरूपं कथम् ?— प्रकृतेरिति । प्रकृतेरव्यक्तस्य गुणैः सत्त्वरजस्तमोभिः क्रियमाणानि कर्माणि लौकिकानि शास्त्रीयाणि च सर्वशः सर्वप्रकाराणि अहङ्कारविमूढात्मा— अहङ्कारोऽव्यक्तकार्यकरणसङ्घातेष्वनात्मन्यहमिति बुद्धिः, तेनाहङ्कारेण विमूढो व्यामूढ आत्मा यस्य, सोऽयमहङ्कारविमूढात्मा 'कर्ताऽहमेषां कर्मणां' इति कर्तव्यं मन्यते ॥ २७ ॥ तत्त्वविदकर्तास्वरूपवित्— गुणाः सत्त्वादयः, गुणानां कर्तृभूतानां कर्मणां च कार्यभूतानां विभागयोः सतोः गुणाः सत्त्वरजस्तमांसि गुणेषु तत्कार्येषु गमनागमनादिकर्मसु कर्तृत्वेन वर्तन्त इति तु मन्यमानो न सज्जते; नाहं कर्तेति मन्यत इत्यर्थः ॥ २८ ॥

८ वें. व्र. गि.— यद्येवं ज्ञानोपदेश एव लोकरक्षार्थं क्रियतामित्याशङ्क्यानधिकारित्वान्नैवमित्याह— **नेति** । अज्ञानां निरतिशयपरमपुरुषार्थभूतं आत्मतत्त्वमजानतां, अत एव कर्मसङ्गिनां कर्मण्येवासक्तानाम्— अनेन ज्ञानानधिकारित्वं सूचितम्— तेषां बुद्धिभेदं 'अहमिदं करिष्ये, एतत्फलं भोक्ष्ये' इत्येवंरूपाया बुद्धेश्चालनं अकर्त्रात्मज्ञानोपदेशेन न कुर्यात् । अनधिकारिणां बुद्धिचालने कृते सति कर्मश्रद्धानिवृत्तेर्ज्ञानस्य चासम्भवादुभयभ्रष्टतैव तेषां स्यात् । अतः विद्वानज्ञाधिका-

रिकाणि सर्वकर्माणि स्वयं युक्तोऽवहितः समाचरन् सन् तेषां विश्वासमुत्पाद्य जोषयेत् प्रीत्या सेवयेदित्यर्थः ॥ २६ ॥

नन्वज्ञप्रीत्यर्थं तद्वदेव कर्मकरविदुषोऽपि कर्मबन्धो दुष्परिहरः; तद्वैलक्षण्येन कर्मकरणे तु नाज्ञप्रीतिरित्याशङ्क्य अज्ञवदेव ज्ञानिनः कर्मानुष्ठानम् ; तथापि कर्तृत्वाभिमानाभावान्न तद्बन्ध इति दर्शयितुमज्ञस्य कर्तृत्वाभिमानं प्रतिपादयति — **प्रकृतेरिति** ।

प्रकृतिः, अज्ञानं, अविद्या, माया, इति परमेश्वरशक्तेः पर्यायाः । प्रकृतेर्गुणाः सत्त्वरजस्तमांसि, तेन च तदात्मकं मन उच्यते, सत्त्वादिगुणकार्याणां ज्ञानप्रवृत्तिमोहानां मनसि दर्शनात् "कामः सङ्कल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्ह्रीर्धीर्भीरित्येतत्सर्वं मन एव" [बृ. उ. १।५।३] इत्यादिश्रुतेश्च । तथा च प्रकृतेर्गुणैः मनसा क्रियमाणानि सर्वशः सर्वाणि लौकिकवैदिकानि कर्माणि "विज्ञानं यज्ञं तनुते, कर्माणि तनुतेऽपि च" [तै. उ. २।५] इति श्रुत्युक्तानि, तानि अहमेव कर्ता करोमीति मन्यते । कर्तेति तृन्प्रत्ययः; तेन च 'न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम्' [अष्टा. २।३।६९] इति षष्ठीनिषेधः । ननु मनसा क्रियमाणानि कर्माणि कथमात्मा अहं कर्तेति मन्यते ? तत्राह— **अहङ्कारविमूढात्मा** । अहङ्कारो नामानात्मनि मनस्यात्मत्वबुद्धिः, तदैक्याध्यास इति यावत् ; तेन विमूढ आत्मा बुद्धिर्यस्य स तथोक्तः सन् । मनस्तादात्म्याध्यासादात्मनि तद्धर्मः कर्तृत्वमध्यस्यत इत्यर्थः ॥ २७ ॥

एवमज्ञस्य कर्तृत्वाभिमानमुक्त्वा ज्ञानिनस्तदभावमाह— **तत्त्वविदिति** । गुणकर्मविभागयोः गुणस्त्रिगुणात्मकमन्तःकरणमहङ्कारास्पदम् , कर्म तु तत्कार्यं ज्ञानेच्छाकृत्यादिकं ममकारास्पदम् , गुणकर्मणोर्विभागौ गुणकर्मविभागौ । अत्र गुणविभागो नाम आत्मतादात्म्येन अध्यस्ताद्गुणशब्दवाच्यादन्तःकरणात् ' नाहमन्तःकरणम् ' इति तत्तादात्म्यनिषेधः । कर्मविभागस्तु 'न मे ज्ञानेच्छाकृत्यादीनि कर्माणि ' इति संसर्गनिषेधः । एवंविधयोर्गुणकर्मविभागयोः तत्त्वं याथार्थ्यं यो वेत्ति स पुमान् ' गुणा गुणेषु वर्तन्ते ' इति मत्वा 'गुणा मनोरूपेण परिणताः सत्त्वादयः ज्ञानेच्छादिकर्मरूपेण परिणतेषु गुणेषु कर्तृत्वेन वर्तन्ते, न त्वात्मा ' इति मत्वा न सज्जते; कर्तृत्वाभिनिवेशरूपासक्तिं न करोतीत्यर्थः । यत्त्वत्र **मधुसूदनसरस्वती**भिरुक्तम्— 'गुणविभागस्य कर्मविभागस्य च तत्त्वविदिति व्याख्याने गुणकर्मणोरित्येतावतैव निर्वाहाद्विभागपदस्य प्रयोजनं चिन्त्यम् ' इति, तच्चिन्त्यम् । ' न सज्जते ' इत्यनेनोक्तं आत्मकर्तृत्वाभिनिवेशराहित्यं प्रति गुणकर्मशब्दवाच्ययोर्मनस्तत्कार्ययोर्यस्तादात्म्यसंसर्गनिषेधरूपो विभागः, तद्विषयकतत्त्ववेदनस्यैव हेतुत्वेन विभागपदस्य सप्रयोजनत्वात्; अन्यथा ' तत्त्ववित् ' इत्येतावतैव निर्वाहाद्गुणकर्मग्रहणमपि व्यर्थं स्यात् । अथ यत्किञ्चित्तत्त्ववेदनमात्रं न सज्जत इत्यत्र हेतुर्न भवतीति गुणकर्मग्रहणं सप्रयोजनमिति चेत् , गुणकर्मणोर्यत्किञ्चित्तत्त्ववेदनमात्रमपि न तत्र हेतुः, किन्तु तयोरात्मनः सकाशाद्विभागज्ञानमिति । तदर्थं विभागग्रहणमपि सप्रयोजनमिति तुल्यम् । तस्मात् ' गुणकर्मविभागयोः ' इत्यत्र भाष्योक्तो यथोदित एवार्थः ॥ २८ ॥

९ ब० त० दी०— नन्वज्ञेषु तु सक्ततया कर्मनिष्ठेषु कृपया साङ्ख्यप्रकारभेद उपदेष्टुं युक्तो विदुषा ; नहिनहीत्याह— न बुद्धिभेदमिति । प्रकारभेदोपदेशे तेषां बुद्धिभेद एव भवति, फलादिसङ्गितया ज्ञातत्वात् । अतो जोषयेत्प्रीणयेत्सेवयेच्च स्वयं कृत्वा परिसङ्ख्यातात्पर्येण शनैः शनैः शिक्षयेत् । अन्यथा बुद्धिभेदः ॥ २६ ॥ कर्म कुर्वतोर्विद्वदविदुषोर्विशेषं स्पष्टं सन्दर्शयति— प्रकृतेरिति द्वाभ्याम् । प्रकृते योगे साङ्ख्यरीत्या विशेषदर्शनमिति नाप्रकृतप्रसङ्गः । तथाहि ब्रह्मवादिसाङ्ख्ये जगतः कर्ता भोक्ता सर्वधर्माश्रयः पुरुषोत्तम एवांशतोऽक्षरः कालः प्रकृतिः पुरुष आत्मा भवति "स (इममेव) आत्मानं द्वेधापातयत् (ततः) पतिश्च पत्नी चाभवत्" [बृ.उ.१।४।३] इति श्रुतेः । तत्र कर्त्री प्रकृतिस्तत्संसृष्टतया पुरुषश्च भोक्ता । वस्तुतः पुष्करपलाशवत्प्राकृतधर्मैरवशस्तथापि तद्गुणैः परिणतगुणैरिन्द्रियैरिन्द्रियनिष्ठैर्वा गुणैः क्रियमाणानि कर्माणि कर्ताऽहं पुरुष इति मन्यते विपरीतमतिः । गुणैः कर्माणि क्रियन्ते, न केवलेनात्मनेति । विभागतत्त्ववित्तु न सज्जते । इन्द्रियनिष्ठा गुणा विषयगुणेषु वर्तन्ते इति मननात्साङ्ख्ययोगयोरेक एवार्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥

१० पु. अ. त.— ननु लोकसङ्ग्रहार्थमेव चेत्कर्म कर्तव्यं, तदा यथाकथञ्चित्कर्तव्यम् । यथा तेऽज्ञानेन कुर्वन्ति तथा करणं किं प्रयोजनकं ? इत्याकाङ्क्षायामाह— **न बुद्धिभेदं जनयेदिति** । कर्मसङ्गिनां बुद्धिभेदं न जनयेत् । तथाकरणे तेषां भ्रमो भवेत्; भ्रमे सति कर्म न कुर्युरेव । ननु कर्मणा चित्तशुद्धौ सत्यां कथं भ्रम इत्यत आह— **अज्ञानामिति** । न हि अज्ञाश्चित्तशुद्ध्यर्थं कर्म कुर्वन्ति, किन्तु कर्मैवेश्वरं मन्यमानाः फलरूपेणान्यं पण्डितं कर्म कुर्वाणं वीक्ष्य कुर्वन्ति, अत एव कर्मसङ्गिनामित्युक्तं; न तु कर्मिणाम् । विद्वान् युक्तो मां हृदि स्थाप्य मद्युक्तः स्वयं समाचरन् सम्यगाचरन् मत्सेवादि कुर्वन् अन्येषां तदर्थं सदा कर्माणि अन्यानज्ञान् जोषयेत् कर्म कारयेदित्यर्थः ॥ २६ ॥ ननु विद्वानपि चेत्तथा कुर्यात्तदाऽविदुषः सकाशात् को भेदः ? तज्ज्ञानस्य च क्वोपयोगः ? सम्पूर्णे काले कर्मव्याप्त्या सेवाद्यनवसरादित्यतोऽविदुषो विदुषश्च भेदमाह— **प्रकृतेरिति** । अहङ्कारेण विमूढात्मा अविद्वान् सर्वशः प्रकृतेर्गुणैरिन्द्रियैः क्रियमाणानि कर्माणि 'अहमेव कर्ता' इति मन्यते ; न तु भगवदिच्छाम् । तानि च भगवाँल्लोकव्यामोहार्थं कारयति ॥२७॥ एवमविदुषः स्वरूपमुक्त्वा विद्व-

स्वरूपमाह– तत्त्वविदिति। हे महाबाहो ज्ञात्वा क्रियाकरणसमर्थ ! क्रियावान् गुणकर्मविभागयोस्तत्त्ववित् 'गुणा गुणेषु वर्तन्ते' इति मत्वा कर्मसु न सज्जते। अत्रायं भावः— गुणास्तु भगवता सात्त्विकादिभावभिन्नविचित्रस्वरसभोगार्थं प्रकटीकृताः। अत एव व्रजविलासिनीषु सात्त्विकादिगुणा निरूपिताः श्रीभागवते। कर्म तु लोकसङ्ग्रहार्थं कार्यते। तथा चैतद्विभागतत्त्ववित् गुणा जीवस्था गुणेषु भगवद्गुणेषु वर्त्तन्ते प्रभुः स्वरसभोगार्थं गुणभावैस्तदुपयोगिकर्माणि कारयति। अन्यानि कर्माणि तु लोकार्थं कारयतीति मत्वा मद्वदेवाहमेव कर्ता तत्फलं मम भविष्यतीति न सज्जत इति भावः ॥ २८ ॥

११ नी० भा० दी०— विद्वान् अज्ञानां कर्मस्वासक्तानां बुद्धिभेदं बुद्धेश्चालनं न जनयेत् नोत्पादयेत्; किन्तु तान् सर्वाणि कर्माणि जोषयेत्सेवयेत्। कथम्? युक्त आहतो भूत्वा समाचरन् ॥ २६ ॥

अविद्वान् कथं कर्मसु सज्जते? इत्यत आह— प्रकृतेरिति। प्रकृतेः पारमेश्वर्याः सत्त्वरजस्तमोगुणात्मिकायाः "देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढाम्" [श्वे. उ. १।३] इति श्रुतिप्रसिद्धायाः शक्तेर्गुणैः कार्यकारणसङ्घातात्मकैः क्रियमाणानि कर्माणि। अहङ्कारेण स्वस्मिन्नध्यस्तेन विमूढः तदीयान् कर्तृत्वादीनात्मधर्मत्वेन पश्यन् आत्मनश्च असङ्गानन्दसंविद्रूपतामपश्यन् आत्मा अहङ्कारेण विमूढश्चासावात्मा चेति विग्रहः। अहं कर्माणि कर्मणां कर्त्तेति मन्यते कर्त्रध्यासेन। कर्ताऽहमिति तृन्प्रत्ययस्तेन 'न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम्' [अष्टा. २।३।६९] इति षष्ठीनिषेधः; अन्यथा तृच्प्रत्यये कर्मणां कर्त्ताऽहमिति षष्ठ्या भाव्यम् ॥ २७ ॥

एवं सक्तस्य कर्माचरणं प्रदर्श्यासक्तस्य तत्प्रदर्शयति— तत्त्वविदिति। "गुणकर्मविभागयोः गुणविभागस्य कर्मविभागस्य च तत्त्ववित्" इति (शं.) भाष्यम्। "नाहं गुणात्मक इति गुणेभ्य आत्मनो विभागः, नाहं कर्मात्मक इति कर्मभ्यश्चात्मनो विभागः, तयोर्गुणकर्मविभागयोर्यस्तत्त्वं वेत्ति" इति श्रीधरः। मधुसूदनस्तु– "गुणाः देहेन्द्रियान्तःकरणानि अहङ्कारास्पदानि, कर्माणि च तेषां व्यापारभूतानि ममकारास्पदानि। गुणकर्मेति द्वन्द्वैकवद्भावः। विभज्यते सर्वेषां जडानां भासकत्वेन पृथक् भवतीति विभागः; स्वप्रकाशज्ञानरूपोऽसङ्ग आत्मा। गुणकर्म च विभागश्चेति द्वन्द्वः। तयोर्जडाजडयोस्तत्त्वं यो वेत्ति सः 'गुणाः करणात्मकाः गुणेषु विषयेषु वर्त्तन्ते' इति मत्वा न सज्जते कर्तृत्वाभिनिवेशं न करोतीत्यर्थः। गुणविभागस्य कर्मविभागस्य च तत्त्ववित् इति पक्षे गुणकर्मणोरित्येव सिद्धे विभागपदं व्यर्थं" इति।

यद्वा— यस्तत्त्ववित् स गुणाः गुणेषु वर्त्तन्त इति मत्वा गुणविभागे कर्मविभागे च न सज्जते इति योजना। गुणानां सत्त्वरजस्तमसां विभागो बुद्ध्यहङ्कारज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियविषयरूपेण विभज्यावस्थानं, तस्मिन्न सज्जते 'इदमहं' इति न मन्यते। तथाहि शरीरे गौरेऽहं गौरोऽस्मि, हस्ताभ्यामात्ते मयेदमात्तमिति, चक्षुषा दृष्टे मयेदं दृष्टमिति, अहङ्कारेणाभिमते ममेदमित्यभिमन्यते; बुद्धौ विक्रियमाणायामहं सुखीति च सर्वेषु बुद्ध्यादिषु विभज्य गृह्यमाणेष्वपि प्रत्येकं प्रत्यक्त्वमध्यस्याहमिदमिति ममेदं कर्मेति च मन्यते। एतेन कर्मविभागोऽप्यावश्यकत्वेन व्याख्यातः।

अन्यथा चिदात्मन्येव आदानादिकर्तृत्वं दुःखादिमत्त्वं चापतति। अयं च कर्मविभागः श्रुत्याऽपि दर्शितः— "अन्धो मणिमविन्दत्, तमनङ्गुलिरावयत्। अग्रीवः प्रत्यमुञ्चत, तमजिह्वो असश्चत" [तै. आ. १।११] इति। 'अन्धः स्वयं प्रकाशहीनोऽपि चक्षुरादिर्मणिं रूपादिकं विषयमविन्दत्प्रकाशयति। अनङ्गुलिः काष्ठलोष्ठादिवत् जडत्वात् स्वयं कर्म कर्तुमशक्तोऽपि पाण्यादिः आवयत् आसीव्यत् विषयं उपादत्ते। अग्रीवः छिन्नशिरस्कवन्निर्जीवोऽहङ्कारस्तं प्रत्यमुञ्चत् ग्रीवायां धारयति मयेदं लब्धमिति मन्यते। अजिह्वो धीधातुः जडत्वात्स्वयं स्वगतसुखदुःखयोः पट इव स्वगतरूपादेः प्रकाशने असमर्थोऽपि अहं सुखी दुःखीति चानुभवति'। तथा च आत्मानात्मनोर्याथात्म्यज्ञो व्यावृत्तेष्वहङ्कारादिषु तत्कर्मसु चाभिमानादिषु कुसुमेषु सूत्रमिवानुवर्त्तमानमात्मानं तेभ्यः पृथग्भूतं जानन् गुणा धीचक्षुरादयो गुणेषु दुःखरूपादिषु वर्त्तन्ते, न त्वात्मेति मत्वा न सज्जतेऽहमेव हस्तादिसङ्घातरूपो ममैवेदमादानादिकं कर्मेति न सक्तो भवतीत्यर्थः ॥ २८ ॥

प्रकृतेर्गुणसम्मूढाः सज्जन्ते गुणकर्मसु।
तानकृत्स्नविदो मन्दान् कृत्स्नविन्न विचालयेत् ॥ २९ ॥

१ शां. भा.— ये पुनः— प्रकृतेरिति । प्रकृतेर्गुणैः सम्यङ्मूढाः सम्मोहिताः सन्तः सज्जन्ते गुणानां कर्मसु गुणकर्मसु 'वयं कर्म कुर्मः फलाय' इति, तान्कर्मसङ्गिनोऽकृत्स्नविदः कर्मफलमात्रदर्शिनो मन्दान् मन्दप्रज्ञान् कृत्स्नविदात्मवित्स्वयं न विचालयेत्— बुद्धिभेदकरणमेव चालनं तन्न कुर्यादित्यर्थः ॥ २९ ॥

२ आ. शां. व्या.— विद्वानविद्वानित्युभावपि प्रकृत्य विद्वानविदुषो बुद्धिभेदं न कुर्यादित्युपसंहरति— **ये पुनरिति**। प्रकृतेरुक्तगुणैर्देहादिभिर्विकारैः सम्मूढास्तानेवाऽऽत्मत्वेन मन्यमाना ये, ते गुणानां तेषामेव देहादीनां कर्मसु व्यापारेषु सज्जन्ते सक्तिं दृढतरामात्मीयबुद्धिं कुर्वन्तीत्याह— **प्रकृते**रित्यादिना । तेषामनात्मविदां स्वयमात्मविद्बुद्धिभेदं नाऽऽपादयेदित्याह— **तानि**त्यादिना ॥ २९ ॥

३ रा. भा.— अकृत्स्नविदस्त्वात्मदर्शनाय प्रवृत्ताः प्रकृतिसंसृष्टतया प्रकृतेर्गुणैर्यथावस्थितात्मनि सम्मूढा गुणकर्मसु क्रियास्वेव सज्जन्ते, न तद्विविक्तात्मस्वरूपे; अतस्ते ज्ञानयोगाय न प्रभवन्तीति कर्मयोग एव तेषामधिकारः । एवम्भूतांस्तान् मन्दानकृत्स्नविदः कृत्स्नवित् स्वयं ज्ञानयोगावस्थानेन न विचालयेत् । ते किल मन्दाः श्रेष्ठजनाचारानुवर्तिनः कर्मयोगादुत्थितमेनं दृष्ट्वा कर्मयोगात् प्रचलितमनसो भवेयुः; अतः श्रेष्ठः स्वयमपि कर्मयोगे तिष्ठन्नात्मयाथात्म्यज्ञानेनात्मनोऽकर्तृत्वमनुसन्दधानः, कर्मयोग एवात्मावलोकने निरपेक्षसाधनमिति दर्शयित्वा तानकृत्स्नविदो मन्दान् जोषयेदित्यर्थः । ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि ज्ञानयोगादस्यैव कर्मयोगस्य ज्यायस्त्वं पूर्वमेवोक्तम् । अतो व्यपदेश्यो लोकसङ्ग्रहाय कर्मैव कुर्यात् । प्रकृतिविविक्तात्मस्वभावनिरूपणेन गुणेषु कर्तृत्वमारोप्य कर्मानुष्ठानप्रकार उक्तः । गुणेषु कर्तृत्वानुसन्धानं चेदम्— आत्मनो न स्वरूपप्रयुक्तमिदं कर्तृत्वम्, अपितु गुणसम्पर्ककृतमिति प्राप्ताप्राप्तविवेकेन गुणकृतम्— इत्यनुसन्धानम् ॥ २९ ॥

४ वे. ता. चं. — 'प्रकृतेर्गुण-' इति श्लोके तावन्न निषिद्धादिसङ्गो विवक्षितः, तदानीमविचाल्यत्वानुपपत्तेः । अतः पुरुषार्थोपायेषु केषुचित्सङ्गो वक्तव्यः; प्रस्तुतश्च पुरुषार्थोऽत्रात्मदर्शनम्; तत्र चाकृत्स्नविदधिकारे कस्मिंश्चित्तदुपाये सङ्गो विवक्षित इत्यभिप्रायेण— **अकृत्स्नविदस्त्वात्मदर्शनाय प्रवृत्ता** इत्याद्युक्तम् । 'अहङ्कारविमूढात्मा' [३।२७] इत्यात्मविषयो हि सम्मोहः प्रकृतः; अतो गुणैः सम्मूढा इत्येव समासः; उपसर्जनस्यापि च गुणशब्दस्य 'देवदत्तस्य गुरुकुलम्' इत्यादिष्विव प्रकृतेरित्यनेनान्वय एवोपपन्न इत्यभिप्रायेणोक्तं— **प्रकृतेर्गुणैर्यथावस्थितात्मनि सम्मूढा** इति; 'गुणकर्मसु' इत्यस्य कर्मयोगपर्यवसानायोक्तं **क्रियास्वेवे**ति । परिसङ्ख्यापरत्वव्यक्त्यर्थमेवकारः । तत्सूचितं व्यवच्छेद्यमाह— **न तदि**ति । गुणकर्मसङ्गोक्तिफलितमविचालनहेतुमाह— **अतस्त** इति । **न प्रभवन्ति** न समर्था इत्यर्थः । तेषां प्रतिषेध्याविचालनप्रसङ्गाय 'मन्दान्' इत्युक्तमित्यभिप्रायेण विचलनप्रक्रियामाह— **ते किल मन्दा** इति । स्वयं मन्दत्वाच्छ्रेष्ठजनाचारानुवर्तिनः । मन्दत्वं चात्र स्वयमाचारनिर्णयापाटवं विवक्षितम्; अकृत्स्नवित्त्वफलितं विचालनीयत्वकारणम्, अधैर्यलक्षणमल्पत्वं वा । 'मूढाल्पापटुनिर्भाग्या मन्दाः' [अमरः ३।६।९४] इति नैघण्टुकाः । 'न विचालयेत्' इत्येतत्पूर्वोक्तजोषणशेषमिति दर्शयति— **अत** इति । ज्ञानयोगाधिकारिणः कर्मयोगे स्थितिर्निकृष्टाधिकारपरिग्रहः स्यादित्याशङ्क्याह— **ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपी**ति । स्वकार्यमात्रसमीक्षयाऽपि कर्तव्यं किमुत परार्थसमुच्चिते स्वार्थत्वे ? इत्यभिप्रायेणाह— **अत** इति । उत्तरश्लोकमवतारयितुमुक्तांशमुद्गृह्णाति— **प्रकृती**ति । वक्ष्यमाणश्लोकप्रकारेण तु सर्वेश्वरे सर्वकर्मसन्न्यासः कार्यः; मध्ये गुणेषु कर्तृत्वानुसन्धानकथनं तावताऽपि देहात्मविवेकादिकं सिद्ध्यतीत्यभिप्रायेणेति भावः । **आरोप्य** अनुसन्धायेत्यर्थः । एतां दशामवलम्ब्य पल्लवग्राहिणां कापिलादीनां मतं समुत्थितमिति तन्मतव्यावर्तनायाचेतनानां गुणानां कथं ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नलक्षणं कर्तृत्वं ? इति शङ्काव्युदासाय चाह— **गुणेष्वि**ति । इदमिति वक्ष्यमाणम् । **इदं कर्तृत्व**मिति पुण्यपापादिकर्तृत्वमित्यर्थः । स्वाभाविकं हि कर्तृत्वं मुक्तावस्थायामपि नापैति, तस्य गुणसम्पर्ककृतत्वाभावात् । **प्राप्ताप्राप्तविवेकेने**ति— अन्वयव्यतिरेकाभ्यां युक्तायुक्तनिश्चयेन वेत्यर्थः । अत्राकर्तृत्वोक्तेरकरणशेषत्वं पूर्वापरविरुद्धम्; अनुसन्धानशेषार्थत्वं तु पूर्वापरसङ्गतमित्यभिप्रायेणानुसन्धानोक्तिः । एतेन 'कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्' [ब्र. सू. २।३।३३] इत्यधिकरणार्थः सूचितः ॥ २९ ॥

५ आ. मा. भा.— प्रकृतेर्गुणेषु इन्द्रियादिषु सम्मूढाः । इन्द्रियाद्यभिमानाद्धि विषयादिषु सङ्गः । गुणकर्मसु विषयेषु कर्मसु च 'शब्दाद्या इन्द्रियाद्याश्च सत्त्वाद्याश्च शुभानि च । अप्रधानानि च गुणा निगद्यन्ते निरुक्तिगैः' इत्यभिधानात् । सत्त्वाद्यङ्गीकारे 'गुणा गुणेषु' [३।२८] इत्ययुक्तं स्यात् ॥२९॥

६ ज. प्र. दी.— 'प्रकृतेर्गुणसम्मूढाः' इत्यत्र गुणशब्दस्य विवक्षितमर्थं वदन् विग्रहं दर्शयति— प्रकृतेरिति । नित्यसापेक्षत्वाद्गुणशब्दस्य नासामर्थ्यमिति प्रदर्शनाय 'प्रकृतेः' इत्यनुवादः । देवदत्तस्य गुरुकुलमिति यथा । प्रकृतेर्गुणसम्मूढत्वात् सज्जन्ते गुणकर्मस्विति हेतुहेतुमद्भावोऽत्र विवक्षितः; अन्यथा वैयर्थ्यापत्तेः; तमुपपादयति— इन्द्रियादीति । अभिमानो ममैवैतानि स्वातन्त्र्येण करणानीति भ्रमः । विषयादीत्युक्त्या गुणशब्दोऽत्र विषयार्थ इति दर्शयति । आदिशब्देन कर्मग्रहणम् । विषयेषु सङ्गः स्नेहादिः, कर्मसु स्वातन्त्र्यभ्रमः । 'गुणानां कर्मसु' इति केनचित् (शं.)व्याख्यातं तदसदिति भावेन द्वन्द्वोऽयमिति दर्शयति— गुणेति ; द्वन्द्वपरिग्रहेऽधिकार्थलाभात् । अनेन विषयादीत्येतदपि समर्थितं भवति । गुणशब्दस्योक्तानेकार्थत्वं कुतः ? इत्यत आह— शब्दाद्या इति । निरुच्यत इति निरुक्तिः शब्दार्थः निरुक्तिं गच्छन्त्यवगच्छन्तीति निरुक्तिगाः । अस्तु गुणशब्दस्यानेकेष्वर्थेषु शक्तिः, तथापि विवक्षाऽत्रैकस्यैवार्थस्य युक्ता ; अन्यथा न ह्येकशब्देनेत्युक्तविरोधात् । शब्दो हि यमर्थमादौ स्मारितवान् स एवार्थो बुद्धौ सन्निहितः पुनरुच्चारितेन स्मारयितुं युक्तः; तथा चात्र सर्वत्र सत्त्वादय एव ग्राह्याः । तद्ग्रहणे शब्दादीनामपि तदात्मकानां ग्रहणसम्भवादित्यत आह— सत्त्वादीति । कर्तृत्वाधारत्वयोरेकत्र विरोधादिति भावः । तदात्मकानामिन्द्रियादीनामुपलक्षणे सति वृथा प्रयासः । अनयैवानुपपत्त्याऽनेकार्थग्रहणोपपत्तेः ॥ २९ ॥

७ ह. पै. भा.— ये पुनः— प्रकृतेर्गुणैर्वयं कर्तार इति सम्मूढाः सन्तः सज्जन्ते गुणानां कर्मसु 'वयं कर्म कुर्मः फलाय' इति सज्जन्ते मन्यन्ते, तानकृत्स्नविदः कर्मफलमात्रदर्शिनो मन्दान् मन्दप्रज्ञान् कृत्स्नवित्सर्वविद्ब्रह्मविन्न विचालयेत् । बुद्धिभेदकरणमेव चालनं, तन्न कुर्यादित्यर्थः २९

८ वें. ब्र. गि.— एवं विद्वदविदुषोः कर्तृत्वाभिमानतदभावोक्त्या तयोस्तावन्मात्ररूप एव भेदः, कर्मानुष्ठाने तु साम्यमिति प्रदर्श्य यस्मादेवं तस्माद्विद्वान् समाचरन्नविदुषो जोषयेत्, न तु बुद्धिभेदं जनयेदिति पूर्वोक्तमुपसंहरति—प्रकृतेरिति । ये पुनः प्रकृतेर्मायायाः गुणैः सत्त्वादिभिः समुद्रतरङ्गवन्निरन्तरमाविर्भवद्भिः सम्मूढाः सन्तः तेषामेव गुणानां कर्मसु कार्येषु सज्जन्ते 'वयं कुर्मः फलाय' इति, तान् अकृत्स्नविदः कर्मफलमात्रदर्शिनः । तत्र हेतुः- मन्दान् मन्दप्रज्ञान्, अशुद्धचित्तत्वेन ज्ञानानधिकारिण इति यावत् । कृत्स्नविदात्मवित् । स हि सर्ववित्, "यस्मिन्विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति" इति श्रुतेः । न विचालयेत् कर्मश्रद्धातो न प्रच्यावयेत् । किन्तु स्वयमेव ते कालेन विवेकोदयात् कर्मभ्यश्चलिष्यन्तीति भावः ॥ २९ ॥

९ व० त० दी०— 'न बुद्धिभेदं जनयेत्' [३।२६] इति दृढयति— प्रकृतेरिति ॥ २९ ॥

१० पु. अ. त.— ननु ते अज्ञात्वा तथा कुर्वन्तीति तान् शिक्षयेत्, न तु पुनस्तथैव प्रेरयेदित्यत आह— प्रकृतेरिति । प्रकृतेर्गुणैः सम्मूढाः कर्मफलाभिलाषिणो गुणकर्मसु देहधर्मेषु फलार्थं सज्जन्ते आसक्ता भवन्ति । यतोऽकृत्स्नविदः भगवत्प्राप्तिरूपं अशेषफलरूपं न जानन्ति । कर्मफलं लौकिकसुखं फलरूपं जानन्तीत्यर्थः । यतस्ते तत्रासक्तास्तेन ततो न मनो भगवति संविशेदतस्तान् मन्दान् मूर्खान् भूयः फलासक्तचित्तान् कृत्स्नवित् भगवत्प्राप्तिरूपाशेषानन्दवित् न विचालयेत् भगवन्मार्गे न प्रेरयेत् । ततोऽपि वा न चालयेत् । दुष्टसङ्गात् स्वस्यान्यथाभावं नयेदिति भावः ॥ २९ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं सक्तासक्तयोः कर्माणि विभज्य सक्तकर्मानुवादपूर्वकं न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानामित्युपक्रान्तमुपसंहरति— प्रकृतेरिति । गुणैरहङ्कारादिभिः स्वस्मिन्नध्यस्तैः सम्मूढाः एकीभावेन अभेदाध्यासेन मूढास्तु प्रकृतेः प्रकृतिसम्बन्धिषु गुणेषु देहादिषु कर्मसु गमनादिषु च सज्जन्ते अहमयं ब्राह्मणो ममैवेदं यज्ञादिकं कर्म, इति सज्जन्ते सक्ता भवन्ति, तान् मूढत्वात् अकृत्स्नविद आत्मज्ञानहीनान् आत्मविद्धि कृत्स्नवित्– "आत्मनो वा अरे दर्शनेन श्रवणेन मत्या विज्ञानेनेदं सर्वं विदितम्" [बृ. उ. २।४।५] इति श्रुतेः । मन्दान् शास्त्रार्थग्रहणासमर्थान् कृत्स्नवित् आत्मविन्न विचालयेत् कर्मनिष्ठातो न प्रच्यावयेत्, तेषामुभयभ्रष्टत्वापत्तेः प्रकृतेर्गुणैः सम्मूढाः गुणानां कर्मसु सज्जन्त इति प्राचां योजना ॥ २९ ॥

मयि सर्वाणि कर्माणि सन्न्यस्याध्यात्मचेतसा ।
निराशीर्निर्ममो भूत्वा युद्ध्यस्व विगतज्वरः ॥ ३० ॥

१ 'अध्यात्मचेतसे'ति तृतीयया समर्पणे उक्तबुद्धेः साधनत्वं लभ्यते । समर्पणं च कर्मणामीश्वरे न निधानरूपम्, अमूर्तत्वात् । कर्त्रा सह कर्मणां यः सन्बन्धस्तस्याप्यकर्तरि सम्बन्धसम्पादनमशक्यमिति तद्रूपमपि नेति–बुद्धिविशेष एव विषयताविशेषेण परमेश्वरगतस्तस्मिन् समर्पणम् । सा च बुद्धिर्भृत्यकृतकर्मणां राजेव मत्कृतकर्मणामीशः फलभाक्, नाहम्; यद्धि कर्म यस्य फलार्थं तत्तस्य, इति ईशस्य प्रवर्तकस्यैतानि कर्माणि न मम इत्याकारिका । तस्यामीशस्यान्तर्यामिणः प्रवर्तकत्वगोचरायां निरुक्तबुद्धेः साधनत्वं युज्यते '। इति केचित् । —अविगीता ।

१ शां. भा.— कथं पुनः कर्मण्यधिकृतेनाज्ञेन मुमुक्षुणा कर्म कर्तव्यं ? इत्युच्यते— **मयीति।** मयि वासुदेवे परमेश्वरे सर्वज्ञे सर्वात्मनि सर्वाणि कर्माणि सन्न्यस्य निक्षिप्याध्यात्मचेतसा विवेकबुद्ध्या 'अहं कर्तेश्वराय भृत्यवत्करोमि' इत्यनया बुद्ध्या। किञ्च निराशीस्त्यक्ताशीर्निर्ममो ममभावश्च निर्गतो यस्य तव स त्वं निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरो विगतसन्तापो विगतशोकः सन्नित्यर्थः ॥ ३० ॥

२ आ. शां. व्या.— यद्यपि कर्मण्यज्ञोऽधिक्रियते तथापि मोक्ष्यमाणेन तेन कर्म त्यक्तव्यं; मोक्षस्य कर्मासाध्यत्वात्; न तु तेन कर्म कर्तुं शक्यं, कर्मणः स्वापेक्षितविरोधित्वादिति शङ्कते— **कथमिति** । श्लोकेनोत्तरमाह— **उच्यत** इति। यथोक्ते परस्मिन्नात्मनि सर्वकर्मणां समर्पणे कारणमाह— **अध्यात्मे**ति । विवेकबुद्धिमेव व्याकरोति— **अहमिति** । दर्शितरीत्या कर्मसु प्रवृत्तस्य कर्तव्यान्तरमाह— **किञ्चे**ति । त्यक्ताशीः फलप्रार्थनाहीनः सन्नित्यर्थः। निर्ममो भूत्वा पुत्रभ्रात्रादिष्विति शेषः। ननु युद्धे नियोगो नोपपद्यते पुत्रभ्रात्रादिहिंसात्मनस्तस्य सन्तापहेतोर्नियोगविषयत्वायोगादिति तत्राऽऽह— **विगते**ति ॥ ३० ॥

३ रा. भा.— इदानीमात्मनां परमपुरुषशरीरतया तन्नियाम्यत्वस्वरूपनिरूपणेन भगवति पुरुषोत्तमे सर्वात्मभूते गुणकृतं च कर्तृत्वमारोप्य कर्मकर्तव्यतोच्यते— मयि सर्वेश्वरे सर्वभूतान्तरात्मभूते सर्वाणि कर्माण्यध्यात्मचेतसा सन्न्यस्य, निराशीर्निर्ममश्च विगतज्वरो युद्धादिकं सर्वं चोदितं कर्म कुरुष्व। आत्मनि यच्चेतस्तदध्यात्मचेतः, आत्मस्वरूपविषयेण श्रुतिशतसिद्धेन ज्ञानेनेत्यर्थः।

४ वे. ता. चं.— अथ तदनन्तरस्य 'परात्तु तच्छ्रुतेः' [ब्र. सू. २।३।४१] इत्यधिकरणस्यार्थे तत्परोऽयमित्यभिप्रायेणोत्तरश्लोकमवतारयति— **इदानीमिति** । नियाम्यतायाः स्वरूपत्वोक्तिः, स्वरूपनिरूपकत्वात् । **भगवती**त्यादिपदत्रयेण 'मयि' इत्यभिप्रेतस्योक्तिः । **भगवती**ति नियन्तृत्वोपास्यत्वफलप्रदत्वाद्युपयुक्तकल्याणगुणजातवति हेयप्रत्यनीके चेति भावः । **पुरुषोत्तम** इति, नियमनार्थानुप्रवेशादिनाऽप्यस्पृष्टहेयप्रसक्तौ 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः' [१५।१७] इति वक्ष्यमाणप्रकारवैलक्षण्यवतीति भावः। **सर्वात्मभूते गुणकृतं चे**ति; त्रिगुणस्याचिद्द्रव्यस्यापि सर्वात्मभूतः स एव हि नियन्तेति भावः । एतेन 'असक्त्या लोकरक्षायै गुणेष्वारोप्य कर्तृताम् । सर्वेश्वरे वा न्यस्योक्ता तृतीये कर्मकार्यता' इति तृतीयाध्यायगीतार्थ- [७]– सङ्ग्रहश्लोके तुल्यविकल्पो नाभिमत इत्यपि सूचितं भवति । 'मयि' इत्यनेनाभिप्रेते सर्वेश्वरत्वे हेतुतया सर्वभूतान्तरात्मभूतत्वोक्तिः। 'ईश्वरः सर्वभूतानाम्' [१८।६१] इत्यादि वक्ष्यमाणं चानेन ख्यापितम् । **सर्वाणि** इति, स्वकृतानि गुणकृतानि चेत्यर्थः। 'युद्धयस्व' इत्येतच्छास्त्रीयोपलक्षणमित्यभिप्रायेणोक्तं **युद्धादिकमिति** । **आत्मनी**ति 'अध्यात्म' इति सप्तम्यर्थे समास इत्यर्थः । अत्र चेतश्शब्दस्य श्रुतिशतसिद्धतत्त्वानुसन्धानरूपज्ञानगोचरतां व्यनक्ति **आत्मस्वरूपे**ति ।

३ रा. भा.— "अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानां सर्वात्मा ... अन्तः प्रविष्टं कर्तारमेतम्" [तै. आ. ३।११] "य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः" [बृ. ५।७ मा. दि.] इत्येवमाद्याः श्रुतयः परमपुरुषप्रवर्त्यं तच्छरीरभूतमेनमात्मानं, परमपुरुषं च प्रवर्तयितारमाचक्षते। स्मृतयश्च 'प्रशासितारं सर्वेषाम्' [मनुः १२।१२२] इत्याद्याः। 'सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च' [१५।१५] 'ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन ! तिष्ठति। भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया [१८।६१] इति वक्ष्यते।

४ वे. ता. चं.— श्रुतिशतसिद्धं प्रकारं दर्शयति— **अन्त**रिति । अन्तःप्रविष्टत्वशासितृत्वाभ्यां नृपादिगगनादिव्यावर्तकाभ्यां सर्वात्मत्वसिद्धिः। **कर्तारमिति**— जीवव्यापारेषु प्रयोजककर्तारमित्यर्थः; यद्वा प्रेरणक्रियाकर्तारमित्यर्थः; तदुच्यते— **प्रवर्तयितार**मिति । उपात्तश्रुतीनामैदम्पर्यदृढीकरणाय मन्वाद्युपबृंहणानुग्रहमाह– **स्मृतयश्चे**ति। एतस्मिन्नपि शास्त्रेऽभ्यासलिङ्गायास्यैवार्थस्य वक्ष्यमाणतामाह– **सर्वस्य चेति** । 'मयि सर्वाणि' इत्यस्याभिप्रायव्यञ्जनाय पार्थसारथेरीश्वरस्य प्रत्यक्पराङ्निर्देशयोरीश्वरैकविषयत्वं दर्शयितुं वचनद्वयोपादानम् ।

३ रा. भा.— अतो मच्छरीरतया मत्प्रवर्त्यात्मस्वरूपानुसन्धानेन सर्वाणि कर्माणि मयैव क्रियमाणानीति मयि परमपुरुषे सन्न्यस्य तानि च केवलं मदाराधनानीति कृत्वा तत्फले निराशीः

तत एव तत्र कर्मणि ममतारहितो भूत्वा विगतज्वरो युद्धादिकं कुरुष्व। स्वकीयेनात्मना कर्त्रा स्वकीयैश्चोपकरणैः स्वाराधनैकप्रयोजनाय परमपुरुषः सर्वेश्वरः सर्वशेषी स्वयमेव स्वकर्माणि कारयतीत्यनुसन्धाय कर्मसु ममतारहितः, प्राचीनेनानादिकालप्रवृत्तानन्तपापसञ्चयेन कथमहं भविष्यामि? इत्येवम्भूतान्तर्ज्वरविनिर्मुक्तः परमपुरुष एव कर्मभिराराधितो बन्धान्मोचयिष्यतीति स्मरन् सुखेन कर्मयोगमेव कुरुष्वेत्यर्थः। "तमीश्वराणां परमं महेश्वरं तं दैवतानां परमं च दैवतम्" [श्वे. उ. ६।७] "पतिं विश्वस्य" [म. ना. उ. ३।१+ तै. ना. ११।३] "पतिं पतीनाम्" [श्वे. उ. ६।७] इत्यादिश्रुतिसिद्धं हि सर्वेश्वरत्वं सर्वशेषित्वं च। ईश्वरत्वं नियन्तृत्वं, शेषित्वं पतित्वम्॥ ३०॥

४ वे. ता. चं.— एवमर्थस्वरूपमुपपाद्य तज्ज्ञानस्य कर्तृत्वसन्यासहेतुतां 'सन्न्यस्य निराशीः निर्ममः' इति त्रयाणां पदानां कर्तृत्वत्यागफलत्यागस्वकीयतासङ्गत्यागविषयतां उत्तरोत्तरस्य च पूर्वपूर्वहेतुकतां पाठक्रमसूचितां प्रकाशयति— **अत** इति। अस्यार्थस्य श्रुतिस्मृत्यन्तरादिसिद्धत्वादित्यर्थः। **मयैव क्रियमाणानीति**, भृत्यप्रवर्तकेन राज्ञेव सद्वारकमद्वारकं चेति भावः। ऋत्विज इव परस्य कर्तृत्वेऽपि स्वस्य फलाभिसन्धिः स्यादिति तन्निरासाय निराशीरित्युक्तमित्यभिप्रायेणाह— **तानि चे**ति। **तत एवे**ति— फलद्वारा हि कर्मणि ममता ; 'मदभिलषितसाधनत्वान्मदर्थमिदं कर्म' इति कर्मण्यैश्वर्यबोधो ह्यधिकार इति भावः। ननु यदीश्वरे कर्तृत्वं सन्न्यस्तम्, कथं तर्हि युद्धयस्वेति जीवः कर्तृतया निर्दिश्यते? यदि चासौ निराशीः, कथं परमपुरुषाराधनरूपेऽपि कर्मणि प्रवर्तेत? यदि च निर्ममः, स कथं 'ममेदं कर्म' इति बुध्यमानः कर्म कुर्यात्? यदि च स्वव्यापारं नानुसन्धत्ते तदा त्यागरूपव्यापारमपि न मन्येत, ततश्च विगतज्वर इत्यप्यनुपपन्नमित्याशङ्क्याह— **स्वकीयेनात्मना कर्त्रे**ति। स्वशेषभूतेन जीवेन प्रयोज्यकर्त्रेत्यर्थः। **स्वकीयैश्चोपकरणै**रिति। यथाऽसौ जीवः परशेषभूतः, तथा तस्य स्वशेषतया प्रागभिमतं हविरादिकमपि परशेषभूतमिति भावः। **स्वाराधनैकप्रयोजनाये**ति— शेषस्य शेष्यतिशयाधानमेव प्रयोजनमिति भावः। आह च वेदार्थसङ्ग्रहे—'परगतातिशयाधानेच्छयोपादेयत्वमेव यस्य स्वरूपं स शेषः, परः शेषी' इति। 'स्वकीयेन' इत्यादौ प्रमाणसूचनाय **सर्वशेषी**त्याद्युक्तम्। **स्वयमेवे**त्यादि। आराध्यभूत एवाराधनं कारयतीति भावः। एवकारेण प्रवर्तकान्तरं च व्युदस्तम्। **कारय**तीति- सर्वेश्वरः सन् स्वेष्टं सर्वं स्वयमेव कर्तुं शक्तोऽपि स्वशेषभूतजीवानां शास्त्रवश्यत्वतत्फलभोक्तृत्वादिसिद्ध्यर्थं तान् कर्तॄन् कारयतीति भावः। प्राकरणिकं प्रतिषेध्यज्वरविशेषप्रसङ्गं दर्शयति— **प्राचीने**त्यादिना। अस्तु श्रुतिसिद्धमीश्वरत्वम्, कारयितृत्वस्य किमायातं? इत्यत्राह— **ईश्वरत्वं नियन्तृत्व**मिति। **शेषित्वं पतित्व**मिति— चेतनगतं शेषित्वं पतित्वमेवेति भावः। यद्वा श्रुतिभाष्यपठितयोः शेषित्वेश्वरत्वयोः को भेदः? इति शङ्काऽपाक्रियते— **ईश्वरत्वं नियन्तृत्व**मित्यादिना॥ ३०॥

५ आ. मा. भा.— अतः सर्वाणि कर्माणि मय्येव सन्न्यस्य भ्रान्त्या जीवेऽध्यारोपितानि मय्यैव विसृज्य भगवानेव सर्वाणि कर्माणि करोतीति मत्पूजेति च आत्मानं मामधिकृत्य यच्चेतस्तदध्यात्मचेतः। सन्न्यासस्तु भगवान्करोतीति। निर्ममत्वं नाहं करोमीति॥ ३०॥

६ ज. प्र. दी.— 'मयि सर्वाणि' इत्यस्य सङ्गतिं दर्शयति— **अत** इति; यतो विद्वत्कर्मैवंविधं त्वं च विद्वानस्यतः। ननु सन्न्यासो विसर्गः, स च स्वकीयस्य भवति, न च जीवस्य कर्माणि सन्तीत्युक्तं तत्कथं तेषां विसर्गो विधीयत इत्यत आह— **भ्रान्त्ये**ति। कर्मणां परमेश्वरे सन्न्यासो नाम तदात्मकत्वविज्ञानमिति कश्चित्, तदसत्; अशाब्दत्वात्; प्रमाणविरुद्धत्वाच्चेति भावेन स्वपक्षे तदभिप्रायमाह— **भगवानि**ति। इति ज्ञात्वेति शेषः। प्रकारान्तरं चाह— **मदि**ति। इति समर्पणं च कर्मणां मयि सन्न्यास इति शेषः। कर्माणि परमेश्वरात्मकत्वं प्रतिपद्यन्ते तत्प्राप्तये कल्प्यन्त इत्यध्यात्मचेतसेति व्याख्यानमशाब्दमिति भावेन व्याचष्टे— **आत्मान**मिति। अनेनाव्ययीभावगर्भः कर्मधारय इत्युक्तं भवति। अस्य 'निराशीः' इत्यनेनान्वयः। परमात्मलाभेन निराशीराशारहित इत्युक्तं भवति। ननु निर्ममत्वं न मम कर्माणि सन्तीति ज्ञानम्। तच्च 'मयि सर्वाणि कर्माणि सन्न्यस्य' इत्यनेन गतार्थमतो द्वयोर्भेदमाह— **सन्न्यासस्त्वि**ति। उभयत्रेतिशब्दात्परं ज्ञानमिति शेषः॥ ३०॥

७ ह. पै. भा.— त्वं तु कर्माधिकारी- मयि वासुदेवे परमेश्वरे सर्वज्ञे सर्वकर्मभोक्तरि सर्वाणि कर्माणि सन्न्यस्याध्यात्मचेतसा विवेकबुद्ध्या निराशीर्निर्ममः कर्मणि तत्फले च ममत्ववर्जितो 'भूत्वा' युध्यस्व विगतज्वरो विगतसन्तापः॥ ३०॥

८ वें. ब्र. गि.— इयता प्रबन्धेनोपदिष्टमर्जुनस्य कर्मयोगावश्यिकत्वमुपसंहरति — मयीति । पुरुषो हि न स्वेच्छया शुभमशुभं वा किञ्चित्कर्तुं शक्नोति, “ एष ह्येव साधु कर्म कारयति, तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते एष उ एवासाधु कर्म कारयति, तं यमधो निनीषते य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो ऽयमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति एष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः ” [कौ. उ. ३।९] इत्यादिश्रुतेः ‘ सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च ’ [१५।१५] इत्यादेर्वक्ष्यमाणाच्च । एवं च अध्यात्मचेतसा आत्मानमन्तर्यामिणमधिकृत्य यच्चेतो बुद्धिस्तदध्यात्मचेतः ‘अन्तर्याम्यधीनोऽहं भृत्य इव राज्ञे परमेश्वराय कर्माणि करोमि ’ इति बुद्धिः, तया सर्वाणि लौकिकवैदिकानि कर्माणि मयि पुरतः स्थिते भक्तपारवश्योपगतसारथ्ये सर्वान्तर्यामिणि वासुदेवे सन्यस्य समर्प्येति सौलभ्यप्रदर्शनम्। अत एव निराशीः कर्मणां मदाराधनैकरूपतया तत्फले निरभिलाषः, निर्ममः ‘ ममेदं कर्म ’ इति कर्तृत्वाभिमानरूपममताशून्यः, विगतज्वरः ‘ एवमाराधितः परमेश्वर एव बन्धान्मोचयिष्यति ’ इति निश्चयेन त्यक्तसंसारशोकश्च भूत्वा युध्यस्व । उपलक्षणमिदं सर्वाणि कर्माणीत्युपक्रमात् । युद्धादीनि सर्वाण्यपि विहितानि कर्माणि कुरुष्वेत्यर्थः ॥ ३० ॥

९ व० त० दी०— स्वमतमुपदिशति–मयीति । साङ्ख्यचेतसा सर्वकर्माणि मयि मुख्ये साक्षात्कर्त्तरि परदेवतायां सन्न्यस्य समर्प्यानुसन्धाय वा युद्ध्यस्व । कर्मत्यागे हि दण्डिपुरुषं त्यजेतिवत् विशेषणविषयक एव त्यागः, न तु विशेष्यविषयक इति तदाह- निराशीरिति । तत्फलविषयकस्त्यागः निर्मम इति ममताविषयकः विगतज्वर इति कर्तृत्वविषयक इति त्रिविधस्त्यागः कर्मणि प्रकीर्तितः । यथोक्तं निबन्धे ‘साङ्ख्येऽपि भगवच्चिन्ते फलमेतन्न चान्यथा । समर्पणात्कर्मणां च सिद्धिर्भवति नान्यथा’ इति ॥ ३० ॥

१० पु. अ. त.— ननु तेषां कर्मकारणार्थं स्वस्य कर्मकरणे यावत्कालो गच्छति तावत्कालव्यर्थीभावापराधः स्वस्य स्यादित्यत आह—**मयि सर्वाणीति** । मयि सन्यस्य आधिदैविकभावेन सर्वं त्यक्त्वाऽध्यात्मचेतसा अध्यात्मभावेन मदाज्ञारूपेण सर्वाणि कर्माणि कुर्वित्यर्थः । मदाज्ञया करणे कालव्यर्थता न भविष्यतीति भावः । सर्वपदेन लौकिककार्याण्यपि कुर्वित्यर्थः । लौकिककर्मकरणमेवाह— निराशीरिति । निराशीः युद्धजस्वर्गादिफलानभीप्सुः निर्ममः राज्यादिप्राप्तभावरहितः, स्वीयेषु परेषु च भ्रातृगुर्वादिबुद्धिरहितो विगतज्वरो लौकिकतापरहितो मदाज्ञया युद्ध्यस्व युद्धं कुर्वित्यर्थः । त्वामुद्दिश्य तु क्षात्त्रं कर्म युद्धरूपं मयोच्यते, न तु पूर्वोक्तमन्यत्कर्म । अतो युद्धमेव कुर्वित्यर्थः ॥ ३० ॥

११ नी. भा. दी.— मयीति । त्वं तु अज्ञो मुमुक्षुश्च मयि सर्वान्तर्यामिणि सर्वाणि कर्माणि सन्न्यस्य समर्प्य अध्यात्मचेतसा आत्मानमधिकृत्य प्रवृत्तं शास्त्रं अध्यात्मं, तत्र प्रवणेन चेतसा– शाकपार्थिवादिवन्मध्यमपदलोपी समासः । आत्मानात्मविवेकवतेत्यर्थः । ईश्वरप्रेरितोऽहं करोमीत्यनया बुद्ध्या निराशीः फलमनिच्छन्निर्ममो लब्धे ममत्वाभिमानशून्यश्च भूत्वा युद्ध्यस्व विगतज्वरो विशोकः सन् ॥ ३० ॥

भगवदाज्ञानुवर्तिनां फलसौष्ठवमितरेषां च वैफल्यम् ।

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः ।
श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः ॥ ३१ ॥
ये त्वेतदभ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम् ।
सर्वज्ञानविमूढांस्तान् विद्धि नष्टानचेतसः ॥ ३२ ॥

१ शां. भा.— यदेतन्मतं ‘कर्म कर्तव्यं’ इति सप्रमाणमुक्तं तत्तथा– ये म इति । ये मे मदीयमिदं मतं नित्यमनुतिष्ठन्त्यनुवर्तन्ते मानवा मनुष्याः श्रद्धावन्तः श्रद्दधाना अनसूयन्तोऽसूयां च मयि परमगुरौ वासुदेवेऽकुर्वन्तो मुच्यन्ते तेऽप्येवम्भूताः कर्मभिर्धर्माधर्माख्यैः ॥ ३१ ॥ ये त्विति । ये तु तद्विपरीता एतन्मम मतमभ्यसूयन्तो निन्दन्तो नानुतिष्ठन्ति नानुवर्तन्ते मे मतं, सर्वेषु ज्ञानेषु विविधं मूढास्ते, सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि जानीहि नष्टान्नाशं गतानचेतसोऽविवेकिनः ॥ ३२ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रकृतं भगवतो मतमुक्तप्रकारमनुसृत्यैवानुतिष्ठतां क्रममुक्तिफलं कथयति— **यदेतदि**ति । शास्त्राचार्योपदिष्टेऽदृष्टार्थे विश्वासवत्त्वं श्रद्दधानत्वम्, गुणेषु दोषाविष्करणमसूया, अपिर्यथोक्ताया मुक्तेरमुख्यत्वद्योतनार्थः ॥ ३१ ॥ भगवन्मताननुवर्तिनां प्रत्यवायित्वं प्रत्याययति— **ये त्वि**ति । तद्विपरीतत्वं भगवन्मतानुवर्तिभ्यो वैपरीत्यम् । तदेव दर्शयति— **एतदि**त्यादिना । अभ्यसूयन्तस्तत्रासन्तमपि दोषमुद्भावयन्त इत्यर्थः । **सर्वज्ञानानि** सगुणनिर्गुणविषयाणि ; प्रमाणप्रमेयप्रयोजनविभागतो विविधत्वम् ॥ ३२ ॥

३ रा. भा.— अयमेव साक्षादुपनिषत्सारभूतोऽर्थ इत्याह—**ये म इति** । ये मानवाः आत्मनिष्ठशास्त्राधिकारिणोऽयमेव शास्त्रार्थ इत्येतन्मे मतं निश्चित्य तथाऽनुतिष्ठन्ति, ये चाननुतिष्ठन्तोऽप्यस्मिन् शास्त्रार्थे श्रद्दधाना भवन्ति, ये चाश्रद्दधाना अप्येवं शास्त्रार्थो न सम्भवतीति नाभ्यसूयन्ति, अस्मिन् महागुणे शास्त्रार्थे दोषमनाविष्कुर्वन्तो भवन्तीत्यर्थः । ते सर्वे बन्धहेतुभिरनादिकालारब्धैः सर्वैः कर्मभिर्मुच्यन्ते । 'तेऽपि कर्मभिः' इत्यपिशब्दादेषां पृथक्करणम् । इदानीमननुतिष्ठन्तोऽप्यस्मिन् शास्त्रार्थे श्रद्दधाना अनभ्यसूयवश्च श्रद्धया चानसूयया च क्षीणपापा अचिरेणममेव शास्त्रार्थमनुष्ठाय मुच्यन्त इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

४ वे. ता. चं.— 'ये मे मतम्' इति श्लोके मे मतमित्यौपनिषदपुरुषस्य सिद्धान्ताभिमानप्रदर्शनान्मोक्षसाधनत्वोपदेशमात्रस्य कृतकरत्वाच्च तत्प्राशस्त्यपरोऽयं श्लोक इत्यभिप्रायेणाह— **अयमेव साक्षादि**ति । ज्ञानयोगनिरपेक्ष इत्यर्थः । सारभूतः प्रधानभूतः 'सारो बले स्थिरांशे च न्याय्ये क्लीबं वरे त्रिषु' [अमरः ३३।१७०] इति नैघण्टुकाः । प्राधान्यं चात्र मोक्षसाधने ज्यायस्त्वम् । मानवशब्दस्यात्रानधिकृतशूद्रादिसङ्ग्राहकत्वादधिकृतदेवादिप्रतिक्षेपकत्वाच्च तदुभयपरिहाराय **य** इति प्रमाणसिद्धानुवादेनाधिकारिमात्रोपलक्षकोऽयं शब्द इत्यभिप्रायेणोक्तं **ये मानवा आत्मनिष्ठशास्त्राधिकारिण** इति । 'नित्यमनुतिष्ठन्ति' इत्युक्तं नित्यमनुष्ठानं निर्णयपूर्वकमेव प्रामाणिकत्वनिश्चयशून्यस्यानुष्ठानं कदाचिद्भज्येतापीत्यभिप्रायेणोक्तम्, **अयमेव शास्त्रार्थ** इत्यादि । एतत्— अयमेवेत्युक्तम् ; यद्वा एतन्मे मतं शास्त्रार्थ इति निश्चित्येत्यन्वयः ; शासितुर्मतमेव हि शास्त्रार्थ इति भावः । 'श्रद्धावन्तः' इति पदमनुष्ठानात् पूर्वावस्थापरमित्याह— **ये चाननुतिष्ठन्तोऽपी**ति । ततोऽप्यर्वाचीनावस्थानसूयेत्याह— **ये चाश्रद्दधाना** इति । गुणेषु दोषाविष्करणमसूयेत्यसूयालक्षणाभिप्रायेणाह— **अस्मिन्नि**ति । अपिशब्दो वर्गत्रयसमुच्चयपर इति **ते सर्व** इत्युक्तम् । ननु सम्भवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदश्च नेष्यते श्रद्धावन्त इत्यादौ च 'भवन्ति' इत्यध्याहारश्चानुचितः ; यच्छब्दस्य चैकत्र प्रयुक्तस्यावृत्तिरनुपपन्नेत्यत्राह **तेऽपी**ति । **एषामि**ति— अधिकारिणां, बुद्धिस्थानां वाक्यानां वा ।

अयमभिप्रायः— नात्रैकवाक्यत्वं सम्भवति, अपिशब्दानन्वयात्, अपिशब्दो ह्यत्रानुष्ठातृभिः सहाधिकार्यन्तरसमुच्चयपरो वा; अनुष्ठातॄणामपकर्षपरो वा स्यात् । तत्र ज्ञानयोगिनां समुच्चयः सम्भवन्नप्यत्रानपेक्षितः, कर्मयोगप्रशंसाप्रकरणानुचितश्च । ज्ञानयोगिभ्यः कर्मयोगिनामपकर्षसूचनं त्वत्रात्यन्तविरुद्धम् । नित्यमनुष्ठातॄणां श्रद्धावन्तोऽनसूयन्त इति विशेषणाभिधानं च निरर्थकम् । न हि नित्यमनुतिष्ठन्तोऽश्रद्दधाना असूयन्तश्च भवेयुः । अवस्थात्रयविषयत्वे तु समुच्चयपरतया वा अर्वाचीनावस्थापकर्षपरतया वा शक्यमपिशब्दो नेतुमिति ।

अनुष्ठातॄणां श्रद्धानसूयामात्रवतां च तुल्यफलत्वेऽनुष्ठानविधायकशास्त्रवैयर्थ्यं स्यादित्याशङ्क्याह— **इदानीमि**ति । श्रद्धानसूययोः पापनिर्हरणहेतुत्वं च 'धर्मः श्रुतो वा दृष्टो वा स्मृतो वा कथितोऽपि वा । अनुमोदितो वा राजेन्द्र ! पुनाति पुरुषं सदा' [म. भा. १४।९४।२९] इत्यादिसिद्धम् ॥ ३१ ॥

३ रा. भा.— भगवदभिमतमौपनिषदमननुतिष्ठतां अश्रद्दधानानामभ्यसूयतां च दोषमाह— ये त्वेतत्सर्वमात्मवस्तु मच्छरीरतया मदाधारं मच्छेषभूतं मदेकप्रवर्त्यमिति मे मतं नानुतिष्ठन्ति— नैवमनुसन्धाय सर्वाणि कर्माणि कुर्वते, ये च न श्रद्दधते, ये चाभ्यसूयन्तो वर्तन्ते ; तान् सर्वेषु ज्ञानेषु विशेषेण मूढांस्तत एव नष्टानचेतसो विद्धि ; चेतःकार्यं हि वस्तुयाथात्म्यनिश्चयः ; तदभावादचेतसो विपरीतज्ञानाः सर्वत्र विमूढाश्च ॥ ३२ ॥

४ वे. ता. चं.— व्यतिरेकनिन्दयाऽप्युक्तार्थप्राशस्त्यातिरेक उच्यत इत्यभिप्रायेणाह— **भगवदि**ति । पूर्वोक्तव्यतिरेकरूपत्वादभ्यसूयोक्तिरश्रद्धोपलक्षणतयेत्यभिप्रायेण **अश्रद्दधानाना**मित्याद्युक्तम् । आधेयं शेषभूतं विधेयमपि हि शरीरमित्यभिप्रायेण **मदाधार**मित्यादिपदत्रयम्, स्वरूपस्थितिप्रवृत्तितादधीन्यपरं च । परबुद्धिवृत्तिविशेषरूपं मतं कथमनुष्ठेयमननुष्ठेयं वा ? सिद्धवस्तुनि च कथमनुष्ठानं ? इत्यत्राभिप्रेताध्याहारेणाह— **नैवमनुसन्धाये**ति । 'सर्वेषु ज्ञानेषु विशेषेण मूढान्'

इति यथावस्थितात्मस्वरूपानभिज्ञतया 'अहं मम' इत्यादिषु सर्वेषु ज्ञानेषु ज्ञातव्यवस्तूनां यथावस्थितस्वरूपप्रकारानभिज्ञानित्यर्थः । नष्टानिति- पुरुषार्थातियोग्यानित्यर्थः । किं तत्त्वज्ञानरहितस्यान्तःकरणमपि नास्ति ? इत्यत्राह- चेतःकार्यमिति । कार्यादर्शनात् कारणं नास्तीत्युपचर्यत इति भावः । फलितमाह- विपरीतज्ञानाः सर्वत्र विमूढाश्चेति ॥ ३२ ॥

५ आ. मा. भा.— फलमाह- ये म इति । ये त्वेवं निवृत्तकर्मिणस्तेऽपि मुच्यन्ते ज्ञानद्वारा, किम्वपरोक्षज्ञानिनः ? न तु साधनान्तरमुच्यते । 'निवृत्तादीनि कर्माणि ह्यपरोक्षेशदृष्टये । अपरोक्षेशदृष्टिस्तु मुक्तौ किञ्चिन्न मार्गते ॥ सर्वं तदन्तराऽधाय मुक्तये साधनं भवेत् । न किञ्चिदन्तराधाय निर्वाणायापरोक्षदृक्' इति ह्युक्तं नारायणाष्टाक्षरकल्पे । अत एव समुच्चयनियमो निराकृतः ॥३१॥३२॥

६ ज. प्र. दी.— अन्यथाप्रतीतिं निराकर्तुं तावदुत्तरश्लोकद्वयप्रतिपाद्यमाह— फलमिति । केचिद्विद्वांसः कुर्वन्तीत्येतावता मया कार्यं न वा ? इत्याशङ्क्य स्वोक्तकरणाकरणयोः फलमाहेत्यर्थः । 'मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः' इत्यपिशब्देन ज्ञानमिव निवृत्तं कर्मापि मोक्षसाधनमुच्यते इत्यन्यथा प्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे— ये त्विति । कैमुत्यद्योतनार्थोऽपिशब्दो न समुच्चयार्थ इत्यर्थः । प्रासङ्गिकं चैतत् । समुच्चये यद्यपिशब्दः, स च द्वेधा ज्ञानमिव कर्मापि पृथक्साधनं; ज्ञानकर्मसमुच्चय एवेति । तत्राद्यपक्षं निराकरोति— न त्विति । निष्कामत्वादिनाऽनुष्ठितानि यज्ञादीनि निवृत्तानि । आदिपदेन नित्यनैमित्तिकानां ग्रहणम् । अपरोक्षा च सा ईशदृष्टिश्च ; तादर्थ्ये चतुर्थी । मुक्तौ मुक्तिसाधने किञ्चित्सहकारि कर्मापि मुक्तिसाधनमुच्यत इत्यत उक्तं सर्वमिति । तत्सर्वं निवृत्तादिकम् । अन्तरा मध्ये । ज्ञानमाधाय । मुक्तये मुक्तेः । अहल्यायै जारेति यथा । साक्षात् साधनत्वेन श्रुतमपि कर्म यथा व्यवहितं जातं किमपि ज्ञानं तथा नेत्युक्तम्— न किञ्चिदिति । द्वितीयमपि प्रकारमतिदेशेन निराचष्टे— अत एवेति । 'अपरोक्षेशदृष्टिस्तु मुक्तौ किञ्चिन्न मार्गते' इत्युक्तत्वादेवेत्यर्थः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

७ ह. पै. भा.— यदेतन्मम मतं कर्म कर्तव्यमिति सप्रमाणमुक्तं तत्तथा- ये म इति । येऽधिकारिणो मे मम मतमिदमुक्तस्वरूपं नित्यं सदाऽनुतिष्ठन्ति मानवाः श्रद्धावन्तः श्रद्दधाना अनसूयन्तो मयि वासुदेव उपदेष्टरि असूयारहितास्तेऽपि कर्मभिः सकलकिल्बिषैर्मुच्यन्ते ॥ ३१ ॥ ये त्विति । ये त्वेतन्मम मतमभ्यसूयन्त ईर्ष्यन्तो नानुतिष्ठन्ति न कुर्वन्ति मे ममेश्वरस्य मतम् । सर्वाणि च तानि ज्ञानानि तेषु विमूढानपरमार्थविदो विद्धि विजानीहि, नष्टानचेतसोऽविवेकिनः ॥ ३२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवमुपदिष्टस्यार्थस्यानुवर्तने गुणमाह— इदं फलाभिसन्धिममताराहित्येन परमेश्वराराधनतया कर्मकर्तव्यत्वरूपं मे सर्वज्ञस्य सर्वगुरोः सर्वसुहृदश्च मम मतं ये मानवा अनुतिष्ठन्ति, ये च अननुतिष्ठन्तोऽपि मन्मतेऽस्मिन् श्रद्धावन्तः 'एवमेवैतत्' इति केवलविश्वासमात्रवन्तो भवन्ति, ये च अश्रद्दधाना अपि नाभ्यसूयन्ति 'इदं मतमयुक्तं' इति दोषाविष्करणं न कुर्वन्ति, तेऽपि अनुतिष्ठन्तः श्रद्धावन्तोऽनसूयावन्तश्चेति त्रिविधा अपि कर्मभिः बन्धहेतुभिः पुण्यपापरूपैः मुच्यन्ते । 'तेऽपि' इत्यपिशब्दादेषां पृथक्करणम्, अन्यथा येऽनुतिष्ठन्ति तेऽपि मुच्यन्त इत्यसङ्गतेः । तथा च येऽनुतिष्ठन्ति ते मुच्यन्त एव, ये त्विदानीमननुतिष्ठन्तोऽप्यस्मिन्मते श्रद्धालवोऽनसूयाश्च भवन्ति, तेऽपि श्रद्धासूयासुकृतक्षीणपापा अचिरेणैवेदं मतमनुष्ठाय मुच्यन्त इति भगवतोऽभिप्रायः ॥ ३१ ॥ अन्वये गुणमुक्त्वा व्यतिरेके दोषमाह-- ये त्विति । तुशब्दः पूर्वोक्तश्रद्धावद्वैधर्म्यमश्रद्धां सूचयति । ततश्चायमर्थः— ये मम एतन्मतं नानुतिष्ठन्ति ये चाननुतिष्ठन्तः पुनरभ्यसूयन्तो वर्तन्ते, ये चानुष्ठानासूयारहिता अपि न श्रद्दधते, तान् क्रमेण सर्वज्ञानविमूढान् नष्टानचेतसश्च विद्धि जानीहि । तत्र अननुतिष्ठन्तः सर्वज्ञानविमूढाः सर्वस्मिन् कर्मब्रह्मविषये यज्ज्ञानं तत्र विमूढाः तरणोपायत्वेन प्रसिद्धकर्मज्ञानमार्गद्वयभ्रष्टाः, नित्यसंसारिण इत्यर्थः । असूयन्तस्तु नष्टाः पापिष्ठाः, निरयगामिन इति यावत् । तथा च वक्ष्यति— 'तानहं द्विषतः क्रूरान्' [१६।१९] इत्यादि । अश्रद्दधानास्तु अचेतसः चेतसा विवेकेन रहिता जडा इति ॥ ३२ ॥

९ व० त० दी०— एवं कर्मानुष्ठाने गुणमाह— ये मे मतमिति । तेऽपि कर्मभिरेव कृत्वा कर्मतो वा मुक्तिं प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥ ३१ ॥ विपक्षे दोषमाह— ये त्विति ॥ ३२ ॥

१० पु. अ. त.— अर्जुनार्थं चेद्भगवतोक्तं स्यात्तदाऽर्जुनस्य तत्रैवासक्तिः स्यात्तदाऽग्रे पुष्टिरूपसर्वत्यागोपदेशोऽनुपपन्नः स्यात् ; अर्जुनस्याप्यन्यत्रानधिकाराद्भगवदुक्तेषु धर्मेष्वपि न प्रवृत्तिः ; स्वयोग्योपदेशार्थं पुनः पुनः प्रश्नानेव कृतवान् । ननु तदर्थं नोक्तं चेत्किमर्थम् ? तदर्जुनद्वारा सकलसन्मार्गप्रवृत्त्यर्थमुक्तम् । तदेवाह— परं योऽन्योऽप्येवं कुर्यात्तस्यापि कर्मजो बन्धो न स्यादित्याहुः— ये मे मतमिति । ये मानवाः सद्धर्मोत्पन्ना मे मतमिदं पूर्वोक्तं श्रद्धावन्तो मदुक्तत्वादनसूयन्तो-

ऽसहिष्णुताहीना अनुतिष्ठन्ति तेऽपि कर्मभिस्तज्जन्यफलभोगैर्मुच्यन्ते । मदाज्ञया कृतत्वान्मदुक्तिविश्वासतोऽन्यकर्माण्यपि मोक्षसाधकान्येव भवन्तीत्यर्थः ॥ ३१ ॥ ये मदाज्ञारूपत्वं विहाय कर्मैव फलसाधकं फलरूपमिति ज्ञात्वा कुर्वन्ति ते नश्यन्तीत्याहुः— ये त्वेतदिति । ये तु एतन्मम मतमभ्यसूयन्तः कौटिल्येन जानन्तो नानुतिष्ठन्ति तान् सर्वज्ञानविमूढान् अचेतसः शून्यहृदयान् नष्टान् नाशं प्राप्तान् विद्धि जानीहि । मदाज्ञातिरेकं कर्मकर्त्तारो नश्यन्तीति भावः ॥ ३२ ॥

११ नी० भा० दी० — ये म इति । येऽन्येऽपि त्वादृशा मे मम मतं असक्त्या कर्मानुष्ठानं अनुतिष्ठन्ति अनुवर्त्तन्ते मानवाः श्रद्धावन्तः अनसूयन्तः अत्र दोषमपश्यन्तः तेऽपि स्वकर्मभिर्धर्माधर्माख्यैः मुच्यन्ते ॥ ३१ ॥ विपक्षे दोषमाह— ये त्विति । सर्वशब्द ईश्वरवाची । 'सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः' [११-४०] इति निर्वचनात् । तस्य ज्ञाने विषये विशेषेण मूढान् पारोक्ष्येणापि ते ईश्वरमजानन्तो देहमात्रनिष्ठास्तान्; नष्टान् स्वर्गापवर्गभ्रष्टान्, अचेतसः विवेकशून्यान् ॥ ३२ ॥

विदुषामविदुषां च सदसदाचारानुसरणे कारणम् ।

सदृशं चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि ।
प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥ ३३ ॥

१ शां. भा.— कस्मात्पुनः कारणात्त्वदीयं मतं नानुतिष्ठन्तः परधर्माननुतिष्ठन्ति ? स्वधर्मं च नानुवर्तन्ते ? त्वत्प्रतिकूलाः कथं न बिभ्यति त्वच्छासनातिक्रमदोषात् ? तत्राऽऽह— **सदृशमिति** । सदृशमनुरूपं चेष्टते चेष्टां करोति । कस्याः ? स्वस्याः स्वकीयायाः प्रकृतेः— प्रकृतिर्नाम पूर्वकृतधर्माधर्मादिसंस्कारा वर्तमानजन्मादावभिव्यक्ताः— सा प्रकृतिः, तस्याः सदृशमेव सर्वो जन्तुर्ज्ञानवानपि चेष्टते, किं पुनर्मूर्खः ? तस्मात्प्रकृतिं यान्त्यनुगच्छन्ति भूतानि प्राणिनः । निग्रहो निषेधरूपः किं करिष्यति मम वाऽन्यस्य वा ? 'दुर्निग्रहा प्रकृतिः' इति वाक्यशेषः ॥ ३३ ॥

२ **आ. शां. व्या.**— भगवन्मतानुवर्तनमन्तरेण परधर्मानुष्ठाने स्वधर्माननुष्ठाने च कारणं पृच्छति— **कस्मादिति** । भगवत्प्रतिकूलत्वमेव तत्र कारणमित्याशङ्क्याऽऽह— **त्वत्प्रतिकूला** इति । राजानुशासनातिक्रमे दोषदर्शनाद्भगवदनुशासनातिक्रमेऽपि दोषसम्भवात्प्रतिकूलत्वं भयकारणमित्यर्थः । उत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति— **सदृशमिति** (तत्राऽऽहेति) । सर्वस्य प्राणिवर्गस्य प्रकृतिवशवर्तित्वे कैमुतिकन्यायं सूचयति— **ज्ञानवानपीति** । सर्वाण्यपि भूतान्यनिच्छन्त्यपि प्रकृतिसदृशीं चेष्टां गच्छन्तीति निगमयति— **प्रकृतिमिति** । भूतानां प्रकृत्यधीनत्वेऽपि प्रकृतिर्भगवता निग्राह्येत्याशङ्क्याऽऽह— **निग्रह** इति । का पुनरियं प्रकृतिर्यदनुसारिणी भूतानां चेष्टा ? इति पृच्छति— **प्रकृतिर्नामेति** । भगवदभिप्रेतां प्रकृतिं प्रकटयति— **पूर्वेति** । आदिशब्देन ज्ञानेच्छादि सङ्गृह्यते । यथोक्तः संस्कारः स्वसत्तया प्रवर्तकश्चेत्प्रलयेऽपि प्रवृत्तिः स्यादित्याशङ्क्य विशिनष्टि— **वर्तमानेति** । सर्वो जन्तुरित्ययुक्तं विवेकिप्रवृत्तेरतथात्वादित्याशङ्क्य 'पश्वादिभिश्चाविशेषात्' इति न्यायमनुसरन्नाह— **ज्ञानवानिति** । ज्ञानवतामज्ञानवतां च प्रकृत्यधीनत्वाविशेषे फलितमाह— **तस्मादिति** । प्रकृतिं यान्ति प्रकृतिसदृशीं चेष्टां गच्छन्ति, अनिच्छन्त्यपि सर्वाणि भूतानीत्यर्थः । प्रकृतेर्भगवता तत्तुल्येन वा केनचिन्निग्रहमाशङ्क्यावतारितचतुर्थपादस्यार्थापेक्षितं पूरयति— **मम वेति** ॥ ३३ ॥

३ **रा. भा.**— एवं प्रकृतिसंसर्गिणस्तद्गुणोद्रेककृतं तच्च कर्तृत्वं परमपुरुषायत्तमित्यनुसन्धाय कर्मयोगयोग्येन ज्ञानयोगयोग्येन च कर्मयोगस्य सुशकत्वात्, अप्रमादत्वात्, अन्तर्गतात्मज्ञानतया निरपेक्षत्वात्, इतरस्य दुश्शकत्वात् सप्रमादत्वात् शरीरधारणाद्यर्थतया कर्मापेक्षत्वात् कर्मयोग एव कर्तव्यः । व्यपदेश्यस्य तु विशेषतः स एव कर्तव्य इति चोक्तम्, अतःपरमध्यायशेषेण ज्ञानयोगस्य दुश्शकतया सप्रमादतोच्यते । प्रकृतिविविक्तमीदृशमात्मस्वरूपं तदेव सर्वदाऽनुसन्धेयमिति च शास्त्राणि प्रतिपादयन्तीति ज्ञानवानपि स्वस्याः प्रकृतेः प्राचीनवासनायाः सदृशं प्राकृतविषयेष्वेव चेष्टते । कुतः ? प्रकृतिं यान्ति भूतानि— अचित्संसृष्टा जन्तवोऽनादिकालप्रवृत्तवासनामेव यान्ति; तानि वासनानुयायीनि भूतानि शास्त्रकृतो निग्रहः किं करिष्यति ? ॥ ३३ ॥

४ वे. ता. चं.– उत्तरग्रन्थस्यगतत्यर्थं प्रतिपत्तिसौकर्यार्थं च पूर्वोक्तं सङ्कलय्य दर्शयति— एवमिति । मुक्तानां कर्तृत्वस्य गुणाधीनत्वाभावात् प्रकृतिसंसर्गेण इत्युक्तम् । ज्ञानयोगादनादरहेतुभूतदुश्शकत्वादिसमर्थनपरमनन्तरप्रकरणमित्यभिप्रायेणाह– अतः परमिति । 'नानुतिष्ठन्ति' इत्यस्य हेतुरपि 'सदृशं' इत्यादिनाऽभिप्रेतः । ज्ञानवानपीत्यत्र न तावल्लौकिकज्ञानमात्रमुच्यते,तस्य प्रकृत्यनुकूलत्वप्रवृत्तिविरोधित्वाभावेनापिशब्दानन्वयात् । नाप्यात्मसाक्षात्कारपर्यन्तं ज्ञानं, तस्यामवस्थायां प्रकृत्यनुवर्तित्वप्रसङ्गाभावात् । अतो यदालम्ब्य ज्ञानयोगे प्रवर्तितुमुत्सहते तज्ज्ञानमिह विवक्षितम्; तच्च शास्त्रजन्यं यथावस्थितात्मतत्त्वज्ञानमित्यभिप्रायेणाह प्रकृतिविविक्तमिति । ईदृशमिति— यथावस्थितपरशेषत्वादिविशिष्टस्वरूपनिर्देशः । तदेवेति विषयानुभवव्यवच्छेदः । सर्वदेति आफलावाप्तेरित्यर्थः । स्वस्याः प्रातिस्विक्या इत्यर्थः । चेतनप्रवृत्तिरूपचेष्टाया असाधारणकारणं हि रागद्वेषौ, तौ चानन्तरश्लोकेऽभिधीयेते; तन्मूलं च प्राचीनवासनैव । अतोऽत्र प्रकृतिशब्देन स्वभावव्यपदेशार्हानादिवासनैव विवक्षितेत्यभिप्रायेणोक्तं प्राचीनवासनाया इति । 'सदृशं' इत्यनेनाभिप्रेतमानुरूप्यमाह– प्राकृतविषयेष्विति; शब्दादिविषयवासनया पुनरपि तत्रैव प्रवर्तत इत्यर्थः । कुत इति । ज्ञानवांश्चेत् ज्ञानानुरूपं चेष्टताम् , कुतः प्रकृत्यनुरूपं चेष्टते? इत्यर्थः । अत्रोत्तरं 'प्रकृतिं यान्ति भूतानि' इति । पुनरुक्तिशङ्कां परिहरन्नुत्तरत्वं विवृणोति– अचिदिति । अचित्संसृष्टा जन्तव इति भूतशब्दार्थः । अनादिकालप्रवृत्ताचित्संसर्गकृतापरोक्षाभङ्गुरदेहात्मभ्रमजनितामत्यन्तप्रपञ्चितां वासनामद्यतनपरोक्षशास्त्रजन्यज्ञानं न सहसैव निरोद्धुं क्षममित्यभिप्रायः । तदेव विवृणोति— तानीति । निग्रह इति, नियमनमित्यर्थः । अत्र मम वाऽन्यस्य वेति निग्रहकर्त्रध्याहारो न युक्तः, 'अनिच्छन्नपि' [३।३६] इत्यादिप्राकरणिकार्थानुसारेण शास्त्रकृतत्वमेवोचितम् । किं करिष्यतीति— न किञ्चन किञ्चिदपि निरोद्धुं शक्यमित्यर्थः ॥ ३३ ॥

५ आ. मा. भा.— एवं चेत्किमिति ते मतं नानुतिष्ठन्ति लोकाः? इत्यत आह— सदृशमिति । प्रकृतिः पूर्वसंस्कारः ॥ ३३ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'सदृशं' इति श्लोकस्य सङ्गतिर्न प्रतीयतेऽतस्तामाह— एवं चेदिति । यदि त्वन्मतानुष्ठाने मोक्षः; अन्यथा नाश इत्यर्थः । मूलप्रकृतेरेकत्वात्कथं स्वस्या इति प्रातिस्विकत्वमुच्यते? इत्यत आह— प्रकृतिरिति तत्कार्यौ रागद्वेषौ उपलक्ष्येते ॥ ३३ ॥

७ ह. पै. भा.— तथा हि–सदृशमनुरूपं चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेः । प्रकृतिर्नाम पूर्वकृतधर्माधर्मादिसंस्कारो वर्तमानजन्मादावभिव्यक्तो यः सा प्रकृतिः; तस्याः सदृशमेव । सर्वजन्तुर्ज्ञानवानपि; किमुत मूर्खः? । प्रकृतिं यान्ति भूतानि । निग्रहो निरोधः किं करिष्यति मम वाऽन्यस्य वा? ॥३३॥

८ वें. ब्र. गि.— यद्येवं तर्हि सर्वेऽपि लोकास्तव मतं किमिति नानुतिष्ठन्ति? तत्राह— सदृशमिति । लोके ज्ञानवान् गुणदोषविवेकवानपि पुरुषः स्वस्याः स्वकीयायाः प्रकृतेः प्राचीनकर्मसंस्कारस्वभावस्य सदृशमनुरूपमेव चेष्टते, किमु वक्तव्यमज्ञश्चेष्टते इति? । तस्माद्भूतानि प्राणिनः प्रकृतिं यान्ति पुरुषार्थभ्रंशहेतुमपि स्वस्वप्राचीनकर्मसंस्कारस्वभावमेव अनुवर्तन्ते, न तु नियमेन मम मतमित्यर्थः । ननु 'सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि नष्टान्' [३।३२] इति पूर्वोक्तेः प्राणिनामुन्मार्गनिग्रहे त्वदीये जाग्रति कथं प्रकृतिमेवानुवर्तेरन्? तत्राह– निग्रह इति । मम निग्रहः किं करिष्यति? न किञ्चिदपि । दृष्टं ह्येतदपथ्यसेवनचौर्यराजदारगमनादिषु अनर्थहेतुत्वं ज्ञात्वाऽपि तत्र प्रवर्तन्त इति । न चैतदीश्वरेणापि वारयितुं शक्यम्; तत्कस्य हेतोः? तेषु तद्भोगानामवश्यम्भावित्वात्, यदाह– 'अवश्यम्भाविभावानां प्रतीकारो भवेद्यदि । तदा दुःखैर्न युज्येरन्नलरामयुधिष्ठिराः' इति । तथा च नरकहेतुत्वं ज्ञात्वाऽपि प्रबलतरप्राक्कर्मवासनाप्राबल्यादुन्मार्गे प्रवर्तमाना न मदीयनिग्रहाद्बिभ्यतीति भावः। नन्वेवं प्रकृतेर्दुर्निग्रहत्वे ईश्वरस्यानीश्वरत्वप्रसङ्ग इति चेत्, न; दुर्निग्रहत्वस्यापि तस्या ईश्वरेणैव निर्मितत्वात् । उक्तं हि— 'न चेश्वरत्वमीशस्य हीयते तावता यतः । अवश्यम्भाविताऽप्येषामीश्वरेणैव निर्मिता' इति ॥३३॥

९ व० त० दी०— ननु तर्हि सर्वे बुधा महाफलत्वात्त्वन्मतमेव किमिति नानुतिष्ठन्ति? तत्राह– सदृशमिति । कैमुत्येनाह– ज्ञानवानिति । शास्त्रीयं ज्ञानं सात्त्विकं तद्वानपि स्वस्याः परिणतायाः प्रकृतेरनुरूपं चेष्टते । चेष्टायां प्रकृतिरेवानुगुणहेतुः । प्रकृतिमोहित एवाहमित्यभिज्ञ इति मनुते । न परोक्तमनुसन्धत्ते; किं पुनर्वक्तव्यमज्ञ एवं भवतीति? अतो भूतानि सर्वाणि सात्त्विकराजसतामसानि स्वभावमनुवर्त्तन्ते, वायुं तृणवत् । तत्र निग्रहः शिक्षणं ऐन्द्रियो वा किं करिष्यति? प्रकृतेः प्रबलत्वादित्यर्थः ॥ ३३ ॥

१० पु. अ. त.— ननु त्वन्मतं विहाय नाशसाधने कथमनुवर्त्तन्ते? इत्याशङ्क्याहुः— सदृशमिति । ज्ञानवानपि नरः स्वस्याः प्रकृतेः सदृशं चेष्टते करोति । अत्रायं भावः— प्रकृत्यंशो जीवो न भगवदुक्ते प्रवर्तते, तदंशत्वात् । अत एव

स्मर्यते 'यो यद्दंशः स तं भजेत्'। माया तु भगवद्दत्त-सामर्थ्येन ज्ञानवतोऽपि मोहयति। अत एव मार्कण्डेयपुराणे [दुर्गासप्तशत्यां १।५५] 'ज्ञानिनामपि चेतांसि देवी भगवती हि सा । बलादाकृष्य मोहाय महामाया प्रयच्छति' इत्युक्तम्। ननु सत्सङ्गेन श्रीमद्वाक्येन वा कथं न ते यजन्ति तत्राऽऽहुः। भूतानि प्रकृतिं स्वाधिष्ठानमेव यान्ति। एतदर्थमेव नपुंसकत्वमुक्तम् । निग्रहः सत्सङ्गादीनां किं करिष्यति ? अकिञ्चित्करेष्वित्यर्थः॥ ३३ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु ते चेत्तव मतं नानुतिष्ठन्ति तर्हि कथं तवान्तर्यामित्वम्, इत्यत आह— सदृशमिति। स्वस्याः प्रकृतेः स्वकीयस्य प्राग्भवीयधर्माधर्मसंस्कारस्य सदृशमनुरूपं ज्ञानवानपि चेष्टते, किमु मूर्खः ? 'पश्वादिभिश्चाविशेषात्' इति न्यायात्। स्मात्प्रकृतिं यान्ति अनुसरन्ति भूतानि प्राणिनः, तत्र मम वाऽन्यस्य वा निग्रहः किं करिष्यति ? न किमपि। अहमपि पूर्वकर्मापेक्षयैव तान् प्रवर्त्तयामीति भावः॥ ३३ ॥

बलवदिष्टानिष्टानुपातिनो रागद्वेषयोर्नियमनावश्यकता ।

इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ ।
तयोर्न वशमागच्छेत्तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ॥ ३४ ॥

१ शां. भा.— यदि सर्वो जन्तुरात्मनः प्रकृतिसदृशमेव चेष्टते, न च प्रकृतिशून्यः कश्चिदस्ति, ततः पुरुषकारस्य विषयानुपपत्तेः शास्त्रानर्थक्यप्राप्ताविदमुच्यते— इन्द्रियस्येति। इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे सर्वेन्द्रियाणामर्थे शब्दादिविषये-इष्टे रागोऽनिष्टे द्वेषः-इत्येवं प्रतीन्द्रियार्थे रागद्वेषाववश्यम्भाविनौ। तत्रायं पुरुषकारस्य शास्त्रार्थस्य च विषय उच्यते। शास्त्रार्थे प्रवृत्तः पूर्वमेव रागद्वेषयोर्वशं नाऽऽगच्छेत्। या हि पुरुषस्य प्रकृतिः, सा रागद्वेषपुरस्सरैव स्वकार्ये पुरुषं प्रवर्तयति; तदा स्वधर्मपरित्यागः परधर्मानुष्ठानं च भवति। यदा पुना रागद्वेषौ तत्प्रतिपक्षेण नियमयति, तदा शास्त्रदृष्टिरेव पुरुषो भवति; न प्रकृतिवशः। तस्मात्तयो रागद्वेषयोर्वशं नागच्छेत्। यतस्तौ ह्यस्य पुरुषस्य परिपन्थिनौ श्रेयोमार्गस्य विघ्नकर्तारौ, तस्कराविव पथीत्यर्थः॥ ३४ ॥

२ आ. शां. व्या.—सर्वस्य भूतवर्गस्य प्रकृतिवशवर्तित्वे लौकिकवैदिकपुरुषकारविषयाभावाद्विधिनिषेधानर्थक्यमिति शङ्कते— **यदी**ति। ननु यस्य न प्रकृतिरस्ति तस्य पुरुषकारसम्भवादर्थवत्त्वं तद्विषये विधिनिषेधयोर्भविष्यति, नेत्याह— **न चे**ति। शङ्कितं दोषं श्लोकेन परिहरति— **इदमि**त्यादिना। वीप्सायाः सर्वकरणगोचरत्वं दर्शयति— **सर्वे**ति। प्रत्यर्थं रागद्वेषयोरव्यवस्थया प्राप्तौ प्रत्यादिशति—**इष्ट** इति। प्रतिविषयविभागेन तयोरन्यतरस्याऽऽवश्यकत्वेऽपि पुरुषकारविषयाभावप्रयुक्त्या प्रागुक्तं दूषणं कथं समाधेयं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **तत्रे**ति। तयोरित्याद्यवतारितं भागं विभजते— **शास्त्रार्थ** इति। प्रकृतिवशत्वाज्जन्तोर्नैव नियोज्यत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— **या** हीति। रागद्वेषद्वारा प्रकृतिवशवर्तित्वे स्वधर्मत्यागादि दुर्वारमित्युक्तं, इदानीं विवेकविज्ञानेन रागादिनिवारणे शास्त्रीयदृष्ट्या प्रकृतिपारवश्यं परिहर्तुं शक्यमित्याह— **यदे**ति। मिथ्याज्ञाननिबन्धनौ हि रागद्वेषौ, तत्प्रतिपक्षत्वं विवेकविज्ञानस्य मिथ्याज्ञानविरोधित्वादवधेयम्। रागद्वेषयोर्मूलनिवृत्त्या निवृत्तौ प्रतिबन्धध्वंसे कार्यसिद्धिमभिसन्धायोक्तम्— **तदे**ति। एवकारस्यान्ययोगव्यवच्छेदकत्वं दर्शयति— **ने**ति। पूर्वोक्तं नियोगमुपसंहरति— **तस्मादि**ति। तत्र हेतुमाह— यत इति। हिशब्दोपात्तो हेतुर्यत इति प्रकटितः, स च पूर्वेण तच्छब्देन सम्बन्धनीयः। पुरुषपरिपन्थित्वमेव तयोः सोदाहरणं स्फोरयति— **श्रेयोमार्गस्ये**ति॥ ३४ ॥

३ रा. भा.— प्रकृत्यनुयायित्वप्रकारमाह— श्रोत्रादिज्ञानेन्द्रियस्यार्थे शब्दादौ वागादिकर्मेन्द्रियस्य चार्थे वचनादौ प्राचीनवासनाजनिततत्तदनुबुभूषारूपो रागोऽवर्जनीयो व्यवस्थितः; तदनुभवे प्रतिहते चावर्जनीयो द्वेषो व्यवस्थितः; तावेवं ज्ञानयोगाय यतमानं नियमितसर्वेन्द्रियं स्ववशे कृत्वा प्रसह्य स्वकार्येषु संयोजयतः; ततश्चायमात्मस्वरूपानुभवविमुखो विनष्टो भवति। तयोर्न वशमागच्छेत् ज्ञानयोगारम्भेण रागद्वेषवशमागम्य न विनश्येत्; तौ हि रागद्वेषौ ह्यस्य दुर्जयौ शत्रू आत्मज्ञानाभ्यासं वारयतः॥ ३४ ॥

---

१ **अत्र**— 'इन्द्रियस्यार्थे रूपादिविषये इन्द्रियस्य चक्षुरादेः' इति व्याचक्षाणानां **नव्यानां कथितपदाख्यदोषान्नापरः** कोऽपि लाभ इति ध्येयं सुधीभिः । — **अविगीता** ।

४ वे. ता. चं.—वासनायाः स्वानुरूपचेष्टाहेतुत्वेऽवान्तरव्यापारोऽनन्तरमुच्यत इत्यभिप्रायेणाह-**प्रकृत्यनुयायित्वे**ति। इन्द्रियस्येन्द्रियस्येति वीप्सा सर्वेन्द्रियसङ्ग्रहार्थेत्यभिप्रायेण ज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियोपादानम् । अर्थशब्दोऽत्र विषयपरः। साध्यस्य च व्यापारविषयत्वाद्वचनादेरप्यत्रार्थशब्दार्थता दर्शिता। 'व्यवस्थितौ' इत्यत्रोपसर्गार्थविवरणम्— **अवर्जनीय** इति । वासनाया इच्छाद्वारेणैव प्रवृत्तिहेतुत्ववचनात् ज्ञानवासनैव कर्महेतुत्ववेषेण कर्मवासनेत्युच्यते ; न तु वासनान्तरमस्तीत्यपि सूचितं भवति । 'इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ' इत्युक्ते शब्दादिविषयेषु रागवद्द्वेषोऽपि किं स्वरसवाही ? इति शङ्का स्यात्, तद्व्युदासायाह **तदनुभव** इति । ततः किं ? इति शङ्कायां 'सदृशं चेष्टते' [३।३३] इत्यनेनैकीकृत्यानुसन्दधानस्तात्पर्यार्थमाह **तावेव**मिति । एवमुक्तवासनानुयायित्वप्रकारेणेत्यर्थः। **नियमितसर्वेन्द्रिय**मित्यनेन बलात् क्षणमात्रानिमीलनादिनियमनमुच्यते **स्वकार्येष्वि**ति– विषयानुभवेषु वचनादानादिषु कर्मसु चेत्यर्थः। 'सङ्गात्सञ्जायते' इत्यारभ्य 'बुद्धिनाशात्प्रणश्यति' [२।६२,६३] इत्यन्तं पूर्वप्रपञ्चितमवसरे स्मारयति— **तत**श्चा**य**मिति । 'तयोर्न वशमागच्छेत्' इत्येतन्न तावद्रागद्वेषनिषेधमात्रम्, तदा ह्यौचित्यात् ज्ञानयोगाङ्गविधानं स्यात्। तच्च ज्ञानयोगानादरणीयताप्रकरणासङ्गतम् ; अतोऽत्र यया वचनव्यक्त्या ज्ञानयोगानादरणीयता सूच्येत, सैव ग्राह्येत्यभिप्रायेणाह— **ज्ञानयोगे**ति । कर्मयोगारम्भे तु चिराभ्यस्तसजातीयविषयेषु प्रवृत्तेन रागद्वेषयोर्बलात्कार इति भावः। **आगम्य न विनश्येदि**ति– विनाशहेतुभूतं तद्वशगमनं परिहरेदित्यर्थः । तद्वशगमने कथं विनाशः ? इति शङ्कायां चतुर्थपादमवतारयति **तौ ही**ति। 'काम एष क्रोध एषः' [३।३७] इत्यादिभिः श्लोकैर्वक्ष्यमाणमाकारमभिप्रेत्य **दुर्जयौ शत्रू** इत्युक्तम् । परिपन्थित्वं प्रकृतविषयं योजयति– **आत्मज्ञानाभ्यासं वारय**त इति। मुक्तिघण्टापथे लुण्टाकवदवस्थितावित्यर्थः ॥ ३४ ॥

५ आ. मा. भा.— तथापि शक्तितो निग्रहः कार्यः । निग्रहात्सद्यः प्रयोजनाभावेऽपि भवत्येवातिप्रयत्नत इत्याशयवानाह— इन्द्रियस्येति । तथा ह्युक्तम्– 'संस्कारो बलवानेष ब्रह्माद्या अपि तद्वशाः । तथापि सोऽन्यथाकर्तुं शक्यतेऽतिप्रयत्नतः' इति ॥ ३४ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'इन्द्रियस्य' इत्यस्य सङ्गतिमाह– **तथापी**ति । एवं तर्हि 'मयि सर्वाणि कर्माणि' [३।३०] इतिविधानं फलकथनं च व्यर्थमित्याशङ्क्येति भावः। यद्यपि 'प्रकृतिं यान्ति भूतानि' [३।३३] इति निग्रहोऽकिञ्चित्करस्तस्यापि व्याहतमेतदुच्यत इत्यत उक्तं **निग्रहा**दिति । निग्रहादित्याद्याशयवांस्तथापीत्याद्याहेति योजना । अत्रागमसम्मतिमाह— **तथाही**ति ॥ ३४ ॥

७ ह. पै. भा.— अतः शास्त्रानर्थक्यमिति चेत्तत्राऽऽह— इन्द्रियस्येति । इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे सर्वेन्द्रियाणामर्थे रागः, अनिष्टे द्वेषः, इत्येवं यद्यपि प्रकृत्याख्यस्वभावतः प्रवृत्तिनिवृत्ती, तथापि तयो रागद्वेषपूर्वकत्वं प्रत्यक्षा रागात्प्रवृत्तिर्द्वेषान्निवृत्तिरिति । अतो रागद्वेषौ नियम्य यथाशास्त्रं प्रवर्तेत । यतस्तौ रागद्वेषौ परिपन्थिनौ पुरुषार्थप्रतिबन्धकौ ॥ ३४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्वेवं प्रकृत्यैव चेत्पुरुषस्य प्रवृत्तिर्निवृत्तिश्च तर्हि विधिनिषेधशास्त्रवैयर्थ्यम् ; न च प्रकृतिशून्यः कश्चिदस्ति, यं प्रति तयोरर्थवत्त्वं स्यादित्याशङ्क्याह— **इन्द्रियस्येन्द्रियस्येति** वीप्सया ज्ञानकर्मेन्द्रियाणां सर्वेषामपीति लभ्यते । तथा च श्रोत्रादिज्ञानेन्द्रियस्यार्थे शब्दादौ वागादिकर्मेन्द्रियस्यार्थे वचनादौ चानुकूले रागः प्रतिकूले द्वेष इत्येवं प्रतिविषयं रागद्वेषौ व्यवस्थितौ अवश्यम्भाविनौ, तद्द्वारा च प्रकृतिः पुरुषस्य प्रवृत्तिनिवृत्ती जनयति। एवं स्थिते तयोः रागद्वेषयोर्वशवर्ती न भवेदिति शास्त्रेण नियम्यते, हि यस्मात् अस्य मुमुक्षोस्तौ परिपन्थिनौ विरोधिनाविति ।

अयं भावः— सत्यमेव प्रकृत्यधीना पुरुषस्य प्रवृत्तिर्निवृत्तिश्चेति । तथापि सा प्रकृतिर्बलवदनिष्टानुबन्धित्वज्ञानाभावसहकृतेष्टसाधनत्वज्ञाननिबन्धनं रागं पुरस्कृत्यैव शास्त्रनिषिद्धे परदारगमनादौ प्रवर्तयति; एवं बलवदिष्टसाधनत्वज्ञानाभावसहकृतानिष्टसाधनत्वज्ञाननिबन्धनं द्वेषं पुरस्कृत्यैव शास्त्रविहितादपि सन्ध्यावन्दनादेर्निवर्तयति । तत्र निषेधशास्त्रेण प्रतिषिद्धस्य बलवदनिष्टानुबन्धित्वे ज्ञापिते सहकार्यभावात् केवलं दृष्टेष्टसाधनमधुविषसंस्कृतान्नभोजन इव तत्र न रागं जनयितुं शक्नोति। एवं विधिशास्त्रेण बलवदिष्टानुबन्धित्वे बोधिते सहकार्यभावात् केवलमनिष्टसाधनताज्ञानं भोजनादाविव न तत्र द्वेषं जनयितुं शक्नोति । ततश्चाप्रतिबन्धं शास्त्रं विहिते पुरुषं प्रवर्तयति, निषिद्धाच्च निवर्तयतीति शास्त्रीयविवेकज्ञानप्राबल्येन रागद्वेषयोः कारणोपमर्देनोपमर्दात्र प्रकृतिः शास्त्रदृष्टिं पुरुषमुन्मार्गे प्रवर्तयितुं क्षमत इति न शास्त्रवैयर्थ्यप्रसङ्गः । यत्र त्वनिष्टसाधनत्वज्ञाने सत्यपि रागोऽवतिष्ठते यथा राजदारगमनादौ, मा भूत्तत्र निषेधशास्त्रस्य निवर्तकत्वं, मा भूच्च तत्र तस्य प्राबल्यम् ; इच्छाप्रारब्धरूपा प्रवृत्तिरेव तत्र प्रबलाऽस्तु ; का नो हानिः ? न चैतावता शास्त्रवैयर्थ्यम्, स्थलान्तरे रागनिवर्तनेन सार्थकत्वात् । न हि गभीरस्रोतःपातिनामुत्तरणं नासीदिति नौकावैयर्थ्यमिति ३४

९ व० त० दी०— नन्वेवं सति विधिनिषेधवैयर्थ्यं प्रकृत्यधीनत्वात्सर्वस्येत्याशङ्क्याह– इन्द्रियस्येति। न हि विधिनिषेधौ तत्त्वज्ञात्यन्ताज्ञयोः प्रवर्त्तकौ, स्वविषयत्वात्। किन्तु मध्यमस्येति इन्द्रियरसवानेवाधिकारीति तस्य प्रतीन्द्रियार्थं रागद्वेषावन्तरस्वकृतौ व्यवस्थितौ, तदनधीनत्वमेव सिद्धिहेतुरिति, अतस्तयोर्न वशमागच्छेत्, तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ विवेकवित्तस्य कुपथप्रापकौ, प्रसभं घातकावित्यर्थः ॥ ३४ ॥

१० पु. अ. त.— ननु प्रकृतेर्भगवद्दत्तसामर्थ्यान्निग्रहादीनामसाधकत्वे पुरुषसञ्जीवानां कथं फलसिद्धिः? इत्यत आहुः–– इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थ इति। इन्द्रियस्य इन्द्रियाणां– जात्यभिप्रायेणैकवचनम्– इन्द्रियस्यार्थे रूपादौ रागद्वेषौ व्यवस्थितौ नियतभाव्यौ। इष्टे रागोऽनिष्टे द्वेषः। अवश्यमेतौ भाविनौ। तयोरिष्टानिष्टयोः रागद्वेषयोर्वा वशं नागच्छेत्। यतस्तावस्य परिपन्थिनौ द्वेषिणौ मार्गविच्छेदकौ। अत्रायमर्थः– मायायाः स्वीयान्तानां तत्सम्बन्धिनां च मोहनसामर्थ्यं भगवता दत्तमतः पुरुषांशो जीव इन्द्रियादिवशं नागच्छेत्तदा मोहो न भवेत्। मायायाः स्वसम्बन्धिमोहकसामर्थ्यज्ञापनायैव पूर्वं भूतानीति नपुंसकलिङ्गमुक्तम्। अत्रोपदेशे चास्येत्यनेन पुल्लिङ्गमुक्तं विषयादिसङ्गस्य मोहरूपत्वादेव श्रीभागवते [३।३१।३५]— 'न तथाऽस्य भवेन्मोहो बन्धश्चात्मप्रसङ्गतः। योषित्सङ्गाद्यथा पुंसो यथा तत्सङ्गिसङ्गतः॥' इत्युक्तम् ॥ ३४ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं तर्हि पुरुषस्य स्वातन्त्र्याभावाद्विधिनिषेधशास्त्रं व्यर्थमित्याशङ्क्याह–– इन्द्रियस्येति। इन्द्रियस्येन्द्रियस्येति द्विर्वचनं वीप्सायाम्। प्रतीन्द्रियं स्वे स्वेऽर्थे शब्दादौ वचनादौ च विषये रागद्वेषौ अनुकूले रागः प्रतिकूले द्वेषश्च व्यवस्थितौ नित्यसम्बद्धौ; तत्र तयोर्वशं नागच्छेदिति शास्त्रस्याभ्यनुज्ञा, पुरुषस्य च तदनुष्ठाने स्वातन्त्र्यमस्ति; हि यतः तौ रागद्वेषावेवास्य प्राणिनः परिपन्थिनौ विरोधिनौ, दृष्टद्वारेण प्रवर्त्तकत्वात्, न तु प्रकृत्यनुसारी ईश्वरोऽस्य परिपन्थी, तस्य वैषम्यादिदोषापत्तेः। अयं भावः– यथा ह्यस्तनेन स्वाज्ञोल्लङ्घनजेनापराधेन कुपितो राजाऽपराधिनं हि निगडादौ निग्रहीतुं स्वीयान् भटान् प्रवर्त्तयति स एवाद्यतनेन दानमानेन प्रसादित एनं तेषामेव भटानामाधिपत्ये नियुङ्क्ते। एवं पूर्वकर्मानुसारी ईश्वरो रागादिद्वारा पुरुषं बाधमानोऽपि विधिप्रतिषेधशास्त्रानुसारिणा तेनैव भक्तिध्यानप्रणिधानेनावर्जित एनं रागादिजये नियुङ्क्ते; तस्माद्विधिप्रतिषेधशास्त्रस्य नानर्थक्यं, पुरुषस्य स्वातन्त्र्यसत्त्वात्; नापीश्वरे वैषम्यादिकं प्राणिकर्मायत्तत्वादिति ॥३४॥

परधर्मात्स्वधर्मस्यैव श्रेयस्करत्वम्।

श्रेयान्स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात्।
स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥ ३५ ॥

१ शां. भा.— तत्र रागद्वेषप्रयुक्तो मन्यते शास्त्रार्थमप्यन्यथा 'परधर्मोऽपि धर्मत्वादनुष्ठेय एव' इति, तदसत्– श्रेयानिति। श्रेयान् प्रशस्यतरः स्वो धर्मः स्वधर्मो विगुणोऽपि त्रिगतगुणोऽप्यनुष्ठीयमानः परधर्मात्स्वनुष्ठितात्साद्गुण्येन सम्पादितादपि स्वधर्मे स्थितस्य निधनं मरणमपि श्रेयः परधर्मे स्थितस्य जीवितात्। कस्मात्? परधर्मो भयावहः नरकादिलक्षणं भयमावहतीति यतः ॥३५॥

२ आ. शां. व्या.— रागद्वेषयोः श्रेयोमार्गप्रतिपक्षत्वं प्रकटयितुं परमतोपन्यासद्वारा समनन्तरश्लोकमवतारयति– तत्रेत्यादिना। व्यवहारभूमिः सप्तम्यर्थः। शास्त्रार्थस्यान्यथा प्रतिपत्तिमेव प्रत्याययति–· परधर्मोऽपीति। स्वधर्मवदित्यपेरर्थः। अनुमानं दूषयन्नुत्तरत्वेन श्लोकमुत्थापयति— तदसदिति। क्षत्रधर्माद्युद्धादुरनुष्ठानात्परिव्राड्धर्मस्य भिक्षाशनादिलक्षणस्य स्वनुष्ठेयतयाऽपि कर्तव्यत्वं प्राप्तमित्याशङ्क्य व्याचष्टे– श्रेयानिति। उक्तेऽर्थे प्रश्नपूर्वकं हेतुमाह— कस्मादित्यादिना। स्वधर्ममवधूय परधर्ममनुतिष्ठतः स्वधर्मातिक्रमकृतदोषस्य दुष्परिहरत्वान्न तत्त्यागः साधीयानित्यर्थः ॥ ३५ ॥

३ रा. भा.— अतः सुशकतया स्वधर्मभूतः कर्मयोगो विगुणोऽप्यप्रमादगर्भः प्रकृतिसंसृष्टस्य दुश्शकतया परधर्मभूतात् ज्ञानयोगात् सगुणादपि किञ्चित्कालमनुष्ठितात् सप्रमादाच्छ्रेयान्; स्वेनैवोपादातुं योग्यतया स्वधर्मभूते कर्मयोगे वर्तमानस्यैकस्मिन् जन्मन्यप्राप्तफलतया निधनमपि श्रेयः; अनन्तरायहततयाऽनन्तरजन्मन्यपि अव्याकुलकर्मयोगारम्भसम्भवात्। प्रकृतिसंसृष्टस्य स्वेनैवोपादातुमशक्यतया परधर्मभूतो ज्ञानयोगः प्रमादगर्भतया भयावहः ॥ ३५ ॥

४ वे. ता. चं.— 'श्रेयान्' इत्यत्र श्लोके **स्वधर्मपरधर्म**शब्दौ न तावद्वर्णाश्रमाद्यपेक्षया प्रयुज्येते, परवर्णाश्रमादिधर्मानुष्ठानस्य दूरतो निरस्तत्वेन तन्निषेधायोगात्, अत्र च तत्प्रसङ्गाभावात्; 'परधर्मात्स्वनुष्ठितात्स्वधर्मो विगुणः श्रेयान्' इति चोक्ते श्रेयश्शब्दस्य प्रशस्यतरवाचित्वात् स्वनुष्ठितपरधर्मस्य प्रशस्यत्वमात्रं प्रसज्जेत; न च तदुपपद्यते स्वनुष्ठितस्य दुरनुष्ठितस्य वा परधर्मस्याधर्मत्वेन गर्हणीयत्वात्। अथ क्षत्रधर्मभूतयुद्धपरित्यागाभिलाषिणोऽर्जुनस्य स्वधर्मभूतयुद्धप्रशंसा ब्राह्मणादिधर्मभूततत्परित्यागनिन्दा च क्रियत इति चेत्, अस्त्वेतावताऽपि निषेध्यस्य प्रसङ्गः, तस्य प्रशस्यत्वमात्रप्रसङ्गचोद्यं तु न परिहृतम्; न चात्र 'स्वधर्मं परित्यज्य परधर्मं कुर्याम्' इत्यर्जुनस्याभिसन्धिः; अत्रैव ह्यस्येदानीं स्वधर्मत्वबुद्धिः; स्वधर्मतया भ्राम्यतः परधर्मत्वमत्र ज्ञाप्यत इति चेत्, तन्न; स्वनुष्ठितात् परधर्मादित्यनुवादरूपत्वानुपपत्तेः; परधर्मतया सम्प्रतिपन्नत्वे ह्येवं व्यपदेश उपपद्यते; तत्र च परधर्मत्वज्ञापनं निष्प्रयोजनम्, अधर्मत्वमात्रस्यैव ज्ञाप्यत्वात्; अतोऽत्र स्वधर्मपरधर्मशब्दौ प्रशस्यतयाऽनादरणीयतया च प्रकृतकर्मयोगज्ञानयोगविषयौ; एवं च सति ज्ञानयोगस्य प्रशस्यत्वमात्रप्रसङ्गोऽपि न दूषणम्; पूर्वश्लोकद्वयप्रकृतवासनानुवर्तित्वेन सङ्गतिश्च स्यात्, 'अथ केन' इत्युत्तरश्लोकस्थप्रश्नोऽप्येवमेवोपपद्यते—

अत्र ह्यनिच्छतोऽपि पापाचरणहेतुः क इति प्रश्नः; स च ज्ञानयोगदुष्करत्वकथनेनैव सङ्गच्छेत; अनिच्छतोऽपि मे क्षत्रधर्मत्यागः केनेति प्रश्नार्थ इति चेत्, न; अस्यानिच्छत्वाभात्, 'काम एष क्रोध एषः' [३।३७] इत्याद्युत्तरानुपपत्तेश्च; न हि कामक्रोधाभ्यामर्जुनो युद्धं परित्यजति, किन्तु कारुण्यादिनेत्युपक्रमेऽप्युक्तम्; अतः स्वधर्मपरधर्मशब्दौ स्वशक्यपरशक्यधर्मविषयौ; तदेतदखिलमभिप्रेत्याह—**अतः सुशकतये**ति । अतः श्लोकद्वयोक्तवासनानुवर्तित्ववशादित्यर्थः । **विगुणो**ऽपि अङ्गवैकल्ययुक्तोऽपीत्यर्थः । विगुणस्य कथं श्रेयस्त्वमित्यत्रोक्तं **अप्रमादगर्भ** इति ? । वैगुण्यमात्रं स्वरूपविच्छेदाद्वरमिति भावः । स्वनुष्ठितादित्यस्य वैगुण्यप्रतियोग्याकारपरतया सुशब्दः साद्गुण्यपर इत्याह—**सगुणादपी**ति । अनुष्ठितशब्दस्य भूतार्थप्रत्ययान्तत्वाद्भूतत्वस्य चातिक्रान्ततारूपत्वात् प्रागनुष्ठानं पश्चाद्विच्छेदश्च सूचित इत्यभिप्रायेणोक्तं **कञ्चित्कालमनुष्ठितात्सप्रमादि**ति। एवं विच्छेदाविवक्षायां स्वनुष्ठितात् ज्ञानयोगाद्विगुणः कर्मयोगः श्रेयानित्येतदसङ्गतं स्यात्, सगुणस्याविच्छिन्नस्य फलाविनाभावादिति भावः ।

सुशकतयेत्युक्तहेतुविवरणमुखेन स्वधर्मशब्दार्थं च विवृण्वन् विगुणस्य कर्मणः फलाविनाभावात् कथं श्रेयस्त्वं ? इतिशङ्कापरिहारतया तृतीयं पादं व्याख्याति—**स्वेनैवे**ति । स्वेनैव प्रकृतिसंसृष्टतया व्याप्रियमाणेन्द्रियेणैवेत्यर्थः । यद्वा स्वेच्छयैवेति भावः । **एकस्मिन् जन्मन्यप्राप्तफलतये**ति । **अयमभिप्रायः**— यद्यप्यात्मसाक्षात्कारादिफलार्थतया विहितत्वात् कर्मयोगः काम्यकर्मैव; तथाप्यस्य काम्यकर्मणोऽयं विशेषः, यद्विगुणानुष्ठितमपि जन्मान्तरेऽपि सगुणानुष्ठानद्वारा फलं साधयति– इति। वैगुण्यं त्वस्य फलविलम्बमात्रप्रयोजकम् । काम्यकर्मान्तरवन्न फलाभावप्रयोजकमित्येकस्मिन् जन्मनीत्यभिप्रेतं विवृण्वन् जन्मान्तरेऽपि विगुणस्य कथं फलसाधनत्वं ? इत्यत्राह— **अनन्तरायहततये**ति, इन्द्रियाणामनुभूतसजातीयविषयसमर्पणेन कर्मयोगस्वरूपस्यात्यन्तविच्छेदाभावादित्यर्थः । अव्याकुलत्वमत्राविकलत्वम् । एतच्च सर्वं 'नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति' [२।४०] इति पूर्वं सङ्ग्रहेणोक्तम् । 'पार्थ ! नैवेह नामुत्र' [६।४०] इत्यादिना प्रपञ्चयिष्यते च । अव्यवहितानन्तरजन्मनि पौष्कल्यनिर्णयाभावेन **सम्भवा**दित्युक्तम् । अनन्तरे ततोऽनन्तरे वा फलं तावत्सिद्धमिति भावः । यदि विगुणस्य कर्मयोगस्य जन्मान्तरस्थं फलमभिप्रेत्य श्रेयस्त्वमुच्यते; तर्हि ज्ञानयोगस्यापि तथा किं न स्यात् ? इत्यत्र चतुर्थं पादं व्याख्याति—**प्रकृती**ति । जन्मान्तरेऽपि फलं न सम्भवतीत्यभिप्रायेण 'भयावहः' इत्युच्यते । स्वरूपेण विच्छिन्नस्य कथं जन्मान्तरेऽपि फलम् ? अविच्छिन्नस्य विगुणस्य फलं विलम्बितमिति भावः ॥ ३५ ॥

५ आ. मा. भा — तथाप्युग्रं युद्धकर्मेत्यत आह— श्रेयानिति ॥ ३५ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'श्रेयान्' इत्यस्य सङ्गतिमाह— **तथापी**ति । 'ज्यायसी चेत्' [३।१] इत्यत्र द्वावाक्षेपावर्जुनेन कृतौ, तत्राद्यः 'लोकेऽस्मिन्' [३।३] इत्यादिना परिहृतः; इदानीं 'युद्ध्यस्व विगतज्वरः' [३।३०] 'तयोर्न वशमागच्छेत्' [३।३४] इत्युक्त्या स्मारितं द्वितीयमाक्षेपमाशङ्क्य परिहरतीत्यर्थः । यद्यपि कर्म कर्तव्यं तथापि उग्रमवर्जनीयरागद्वेषं न कुर्यामिति शेषः ॥ ३५ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्चान्यत्— श्रेयानिति । यतः श्रेयान् प्रशस्यतरः स्वधर्मो विगुणः कतिपयाङ्गै रहितः, परस्य धर्मः परधर्मस्तस्मात्; परधर्मात्सगुणमनुष्ठितात् । अतः स्वधर्मे निधनं श्रेयः प्रशस्यतरम् । परधर्मो भयावहः, भयमावहतीत्यर्थः ॥ ३५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— इत्थम् 'मयि सर्वाणि' [३।३०] इति श्लोकेन कृत्स्नमध्यायार्थमुपसंहृत्य 'ये मे मतम्' [३।३१] इति द्वाभ्यां तस्यावश्यानुष्ठेयत्वमुक्त्वा 'सदृशं चेष्टते' [३।३३] इत्यनेन पापिष्ठानां तत्रारुचिमभिधाय 'इन्द्रियस्य' [३।३४] इति श्लोकेन स्वाभाविकरागद्वेषप्रयुक्तपश्वादिसाधारणप्रकृतिप्रहाणेन शास्त्रीयमेव कर्म कर्तव्यमित्युक्तम्; इदानीं

शास्त्रीयेऽपि कर्मणि स्वधर्म एव कर्तव्य इत्याह– **श्रेयानिति**। स्वनुष्ठितात् सर्वाङ्गोपसंहारेण कृतात् परधर्मात्स्वं प्रत्यविहितात् विगुणोऽङ्गहीनोऽपि स्वधर्मः स्वकीयवर्णाश्रमोदितो धर्मः श्रेयान् प्रशस्यतरः, यथा हि सुरूपिण्याः परमातुः सकाशात् कुरूपाऽपि स्वमाता हिता भवति तद्वत्। तथा हि यतः परधर्मस्थितस्य जीवनादपि स्वधर्मस्थितस्य मरणं श्रेयः, इह लोके कीर्त्तिकरत्वात्, परलोके च स्वर्गादिहेतुत्वात्। परधर्मस्तु इहाकीर्त्तिं परत्र नरकं च प्रयच्छन्भयावहः ॥ ३५ ॥

९ व० त० दी०— तदेवं रागद्वेषवशेन कस्यापि नोक्तधर्मे प्रवृत्तिः प्राकृतत्वादित्युक्तं, ततस्तौ विहाय प्राकृतेनापि स्वधर्मस्तु न हेयः, परधर्मोऽपि नोपादेयः, इति बोधयन्नाह— श्रेयानिति। विगुणोऽङ्गहीनोऽपि स्वनुष्ठितात्साङ्गात् ॥ ३५ ॥

१० पु. अ. त. — ननु सर्वप्रकारेण भवदुक्तधर्मस्य कठिनत्वेन कथं सिद्धिः ? इत्याशङ्क्याहुः— **श्रेयानिति**। स्वधर्मो भगवद्धर्मः विगुणः अङ्गादिभावरहितः परधर्मात् मोहकधर्मात् स्वनुष्ठितात् सुष्ठुप्रकारेणानुष्ठितात् सम्पादितात् श्रेयान् उत्तमः। यतः पूर्वं विगुणोऽपि भगवद्धर्मो मरणसमये भगवत्स्मारकत्वेनोपयुक्तो भवति, तस्मात् स्वधर्मे सति निधनं मरणं श्रेयः, मोक्षप्रापकमित्यर्थः। परधर्मो मरणसमये पूर्वानुष्ठितः स्वविषयस्मारको भवत्येव, स तत्क्षणे यमदूतादिदर्शकत्वेनाऽग्रे च नरकादियातनायां तत्साधकत्वेन च भयावहः भयकर्तेत्यर्थः ॥ ३५ ॥

११ नी. भा. दी.— यस्मादेवं तस्मात्- श्रेयान् प्रशस्ततरः स्वधर्मः, स्वस्य वर्णाश्रमानुरूप्येण ईश्वरेण विहितत्वात् विगुणो हिंसादिमिश्रोऽपि किञ्चिदङ्गहीनोऽपि परधर्मात् हिंसादिदोषरहितपरधर्मापेक्षया स्वनुष्ठितात् सर्वाङ्गोपसंहारेण सम्यगनुष्ठितादपि स एव श्रेयान्। स्वधर्मे युद्धादौ निधनं मरणमपि श्रेयः, विहितत्वात्; परस्य धर्मो भैक्षचर्यादिर्भयावहः, क्षत्रियस्य तव निषिद्धत्वात्। तस्मात्स्वतन्त्रेण त्वया स्वधर्म एवानुष्ठेय इति भावः॥ ३५॥

अर्जुन उवाच— अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं चरति पूरुषः ।
अनिच्छन्नपि वार्ष्णेय ! बलादिव नियोजितः ॥ ३६ ॥

१ शां. भा.— यद्यप्यनर्थमूलं ‘ध्यायतो विषयान्पुंसः’ [२।६२] इति ‘रागद्वेषौ.... ह्यस्य परिपन्थिनौ’ [३।३४] इति चोक्तं, विक्षिप्तमनवधारितं च तदुक्तं तत्सङ्क्षिप्तं निश्चितं चेदमेवेति ज्ञातुमिच्छन्नर्जुन उवाच ज्ञाते हि तस्मिंस्तदुच्छेदाय यत्नं कुर्यामिति— अथेति। अथ केन हेतुभूतेन प्रयुक्तः सन् राज्ञेव भृत्योऽयं पापं कर्म चरत्याचरति पूरुषः पुरुषः स्वयमनिच्छन्नपि हे वार्ष्णेय वृष्णिकुलप्रसूत ! बलादिव नियोजितः ?। राज्ञेवेत्युक्तो दृष्टान्तः ॥ ३६ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रागेवानर्थमूलस्योक्तत्वात्पुनस्तज्जिज्ञासया प्रश्नानुपपत्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— **यद्यपीति**। विक्षिप्तं विविधेषु प्रदेशेषु क्षिप्तं दर्शितमिति यावत्, अनवधारितमनेकत्रोक्तत्वादनेकधाऽविवेककामादिभिर्विकल्पितत्वादित्यर्थः। नन्वनर्थमूलं परिहर्तव्यं तत्किमिति ज्ञातुमिष्यते ? तत्राऽऽह— **ज्ञाते हीति**। कुर्यामिति तज्ज्ञानमर्थवदिति शेषः। वाक्यारम्भार्थत्वमथशब्दस्य गृहीत्वा प्रश्नवाक्यं व्याकरोति–**अथेत्यादिना**। अनिच्छतोऽपि बलादेव दुश्चरितप्रेरितत्वे दृष्टान्तमाचष्टे–**राज्ञेवेति**। विनियोज्यत्वस्येच्छासापेक्षत्वात्तदभावे तदसिद्धिमाशङ्क्य प्रागुक्तं स्मारयति— **राज्ञेवेत्युक्त इति** ॥३६॥

३ रा. भा.— अथायं ज्ञानयोगाय प्रवृत्तः पुरुषः स्वयं विषयाननुभवितुमनिच्छन्नपि केन प्रयुक्तो विषयानुभवरूपं पापं बलान्नियोजित इव चरति ? ॥ ३६ ॥

४ वे. ता. चं.— ननु ‘सदृशं चेष्टते’ [३।३३] इत्यादिना वासनानुवर्तित्वमुक्तम्; वासना च चेतनस्येच्छाद्वारेण प्रवर्तिका ; एवं च सति ज्ञानयोगमिच्छतस्तद्विरोधितया विषयानुभवमनिच्छतोऽपि कथं वासनाविषयानुभवे प्रवृत्तिहेतुः ? इति पृच्छति—**अथ केनेति**। अत्र ‘अनिच्छमानोऽपि बलादाताड्यैव नियोजितः’ इति **यादवप्रकाश**पाठोऽपपाठः। अथशब्दोऽत्र प्रश्नार्थकः, कार्त्स्न्यपरो वा। ज्ञानवानपीति ज्ञानवत्त्वेन निर्दिष्टपरामर्शकोऽयंशब्द इत्यभिप्रायेणोक्तं **अयं ज्ञानयोगाय प्रवृत्त** इति। न ह्ययं वासनयाऽप्यनिच्छापूर्वं प्रवर्तते चेतनत्वादिति पुरुषशब्दस्य भावः। अनिच्छन्तोऽपि वायूदकादिप्रेरिताः प्रवर्तन्ते; तद्वदत्रापि केनचित्प्रेरकेण बलवता भवितव्यमिति मत्वोक्तं **बलादित्यादि**। ‘**बलादिव नियोजितः**’ इत्यस्य केनेत्यादिप्रश्नविरुद्धावगतार्थतां परिहर्तुं क्रमभेदेनान्वय उक्तः। वायूदकादिबलान्नियोजितो यथाऽनिच्छिन्नप्याचरति, तथाऽयमप्याचरति; तत्र केन प्रयुक्त इति प्रश्नार्थः ॥ ३६ ॥

५ आ. मा. भा.— बहवः कर्मकारणाः सन्ति, क्रोधादयः कामश्च । तत्र को बलवानिति पृच्छति– अथेति । अथेत्यर्थान्तरं ' तयोर्न वशमागच्छेत् ' [३।३४] इति प्रश्नप्रापकम् ॥ ३६ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'अथ केन' इत्यर्जुनप्रश्नोऽनुपपन्नः । 'तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ' [३।३४] इति रागद्वेषयोः परिपन्थित्वस्योक्तत्वात् ; न हि पापप्रयोजकत्वात् । अन्यद्रागादेः पुरुषपरिपन्थित्वमित्यतः प्रश्नाभिप्रायमाह— **बहव** इति । कारणशब्दः करोतेर्ण्यन्तात्करणे ल्युडंतः, स च त्रिलिङ्गः । अयमनुमान इति भाष्ये प्रयोगात् । अथवा ''ण्यासश्रंथो युच्'' [अष्टा. ३।३।१०७] इति करणे युच् । अयं च स्त्रीलिङ्गः । बहव इत्यपि स्त्रीलिङ्ग एव । 'वोतो गुणवचनात्' [अष्टा.४।१।४४] इति विकल्पविधानात् । कर्मेति पापं विवक्षितम् , द्वयोरेवोक्तत्वात् कथं बहव इत्यनुवादः ? इत्यत आह— **क्रोधादय** इति । पूर्वं भगवता द्वेषशब्देन मदमत्सरादयोऽप्युपलक्षिताः, अरिषड्वर्गप्रसिद्धेः । तदेतद्विदित्वैवमनुवदतीति भावः । रागशब्देन कामः, द्वेषशब्देन क्रोधादयश्च त्वयोक्ता इत्यर्थः । अस्य प्रश्नस्य प्रकृते क उपयोगः ? इत्यत आह— **अथेति** । नास्य प्रकृतेन हेतुहेतुमद्भावादिलक्षणासङ्गतिरिति स्वयमेव सूचितमित्यर्थः । अथेति शब्देनार्थान्तरमेतदिति सूच्यते । तर्ह्यसङ्गतं न प्रष्टव्यमित्यतः सङ्गत्यन्तराभावेऽपि प्रासङ्गिकी सङ्गतिरस्तीत्याशयवान् प्रसङ्गं दर्शयति— **तयोरिति** । अत्रापि यो बलवांस्तं प्रति महान्तं प्रयत्नं करिष्यामीति भावेन प्रश्नो युक्त एवेति भावः ॥ ३६ ॥

७ ह. पै. भा.— बुद्धिपूर्वकारिपुरुषेषु प्रसिद्धपरधर्मानुष्ठानदर्शनात्तस्य कारणबुभुत्सयाऽर्जुन उवाच— अथेति । नियोजित इव ॥ ३६ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवमुपदिष्टस्य भगवन्मतानुष्ठानस्य प्रतिबन्धकापनोदनमन्तरेणासम्भवात्प्रथमं प्रतिबन्धकं विज्ञाय तदपनोदनं करिष्यामीति मन्वानोऽर्जुन उवाच— **अथेति** । अयं पुरुषः केन प्रेरितः पापं चरति ? पापमिति निषिद्धं काम्यं च कर्मोच्यते । अथशब्दः प्रकृतादर्थादर्थान्तरवचनः । एवं च किम् ; ' तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ' [३।३४] 'प्रकृतेर्गुणसम्मूढाः' [३।२९] ' ध्यायतो विषयान्पुंसः ' [२।६२] इत्यादिना पूर्वोक्तं रागद्वेषादिकमेव पापाचरणहेतुः, ? किंवा ततोऽन्यत्किञ्चिदस्ति यन्मयाऽपनोदनीयं ? इति प्रश्नार्थः ; रागादिभ्योऽन्यस्य पापप्रेरकत्वं सम्भावयति— **अनिच्छन्नपीति** । स्वयं कर्तुमनिच्छन्नपि राज्ञा भृत्य इव बलान्नियोजितः पापं चरति । अतो रागाद्यतिरिक्तोऽपि पापप्रवर्तकः कश्चित्सम्भावित इत्यर्थः । ' बलात् ' इत्यनेन पापप्रेरकेषु यः प्रबलः, यस्य जयादन्ये स्वत एव पराजीयन्ते, स वक्तव्य इत्युक्तं भवति । 'वार्ष्णेय ' इत्यनेन वृष्णिवंशेऽवतीर्णेन त्वया तद्वंशप्रसूतकुन्तीतनयोऽहमनुपेक्षणीय इति सूच्यते ॥ ३६ ॥

९ व० त० दी०— 'परधर्मकृतेः पापं पुण्यं च निजधर्मतः । इति ज्ञात्वा मतं पार्थः सन्दिहानोऽथ पृच्छति ' अथ केनेति । 'तयोर्न वशमागच्छेत्' [३।३७] इत्यत्यशक्यं अस्वतन्त्रत्वात् रोगिवत् । परधर्मस्वधर्मानुष्ठाने वैपरीत्यमिति पापाचरणे तु केनचित्प्रवर्त्तकेन प्राकृतेनापि भाव्यमिति अतः ' केन ' इति प्रश्नः ॥ ३६ ॥

१० पु. अ. त.— अथ पुरुषांशानामधिष्ठाता तु भगवान् स चैवमुपदिशति । माया केषाञ्चन मोहयितुं प्रोक्ता तदा केनचिन्नियुक्तः सन्नयं पापाचरणे प्रवर्तत इत्यर्जुनो जिज्ञासुर्विज्ञापयति । **अर्जुन उवाच— अथ केनेति** । अथ पुरुषः पुरुषसम्बन्धित्वादनिच्छन्नपि हे वार्ष्णेय भक्तिधर्मप्रवृत्यर्थं सत्कुलाविर्भूत ! बलान्नियोजित इव अधिष्ठात्रा प्रेरित इव केन प्रयुक्तः पापं चरति पापगतियुक्तो भवति ? तत्फलभोगं च करोति ? ॥ ३६ ॥

११ नी. भा. दी.— ईश्वरो धर्माधर्मौ रागद्वेषौ वा पुरुषस्य प्रवर्त्तकौ भवत इत्यात्मनोऽस्वातन्त्र्यं मन्वानोऽर्जुन उवाच— अथ केनेति । केन ईश्वरादीनामन्यतमेनान्येन वा प्रयुक्तः प्रवर्तितः सन्नयं पुरुषः पापमनिष्टं चरति करोति ? । 'अनिच्छन्' इत्यनेन रागद्वेषयोः प्रवर्त्तकत्वं निरस्तम् । सति हि रागे इच्छा भवति; अत इच्छाया अभावाद्रागाभावः, रागस्याप्रवर्त्तकत्वे तन्मूलभूतसंस्कारहेत्वोर्धर्माधर्मयोरप्रवर्त्तकत्वम् ; ततश्च तत्सापेक्षस्य ईश्वरस्यापीति सर्वेषामाक्षेपः, तस्मान्मुख्यं प्रवर्त्तकं यत्तद्वाच्यमित्यर्थः । बलादिव नियोजितः विष्टिगृहीत इवेत्यर्थः ॥ ३६ ॥

ज्ञानिनोऽपि पापाचरणप्रवृत्तेः कारणम् ।

श्रीभगवानुवाच— काम एष क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः ।
महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम् ॥ ३७ ॥

---

१ अत्र **वामनो** विदग्धमनोहरं विवेचयति—

महाशनो महापाप्मेत्युभयं लक्षितं क्रमात् । सर्वभक्षोऽप्यसन्तुष्टः कामः क्रोधश्च पातकी ॥—

१ शां. भा.— शृणु त्वं तं वैरिणं सर्वानर्थकरं यं त्वं पृच्छसि, इति भगवानुवाच— 'ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः। वैराग्यस्याथ मोक्षस्य षण्णां भग इतीङ्गना'[वि.पु.६।५।७४] इति ऐश्वर्यादिषट्कं यस्मिन्वासुदेवे नित्यमप्रतिबद्धत्वेन सामस्त्येन च वर्तते 'उत्पत्तिं प्रलयं चैव भूतानामागतिं गतिम्। वेत्ति विद्यामविद्यां च स वाच्यो भगवानिति' [वि. पु. ६।५।७८] उत्पत्त्यादिविषयं च विज्ञानं यस्य स वासुदेवो वाच्यो भगवानिति। काम इति। काम एष सर्वलोकशत्रुर्यन्निमित्ता सर्वानर्थप्राप्तिः प्राणिनाम्। स एष कामः प्रतिहतः केनचित्क्रोधत्वेन परिणमते, अतः क्रोधोऽप्येष एव। रजोगुणसमुद्भवो रजश्च तद्गुणश्च स रजोगुणः, स समुद्भवो यस्य स कामो रजोगुणसमुद्भवः, रजोगुणस्य वा समुद्भवः। कामो ह्युद्भूतो रजः प्रवर्तयन्पुरुषं प्रवर्तयति। तृष्णया ह्यहङ्कारित इति दुःखिनां रजःकार्ये सेवादौ प्रवृत्तानां प्रलापः श्रूयते। महाशनो महदशनमस्येति महाशनः, अत एव महापाप्मा। कामेन हि प्रेरितो जन्तुः पापं करोति। अतो विद्ध्येनं काममिह संसारे वैरिणम्॥ ३७॥

२ आ. शां. व्या.— सम्प्रति प्रतिवचनं प्रस्तौति— शृण्विति। तस्य वैरित्वं स्फोरयति— सर्वेति। अप्रस्तुतं किमिति प्रस्तूयते? तत्राऽऽह— यं त्वमिति। भगवच्छब्दार्थं निर्धारयितुं पौराणिकं वचनमुदाहरति— ऐश्वर्यस्येति। 'समग्रस्य' इत्येतत्प्रत्येकं विशेषणैः सम्बध्यते। अथशब्दस्तथाशब्दपर्यायः समुच्चयार्थः। मोक्षशब्देन तदुपायो ज्ञानं विवक्ष्यते। उदाहृतवचसस्तात्पर्यमाह— ऐश्वर्यादीति। स वाच्यो भगवानिति सम्बन्धः। तत्रैव पौराणिकं वाक्यान्तरं पठति— उत्पत्तिमिति। भूतानामिति प्रत्येकमुत्पत्त्यादिभिः सम्बध्यते। कारणार्थौ चोत्पत्तिप्रलयशब्दौ, क्रियामात्रस्य पुरुषान्तरगोचरत्वसम्भवात्। 'आगतिर्गतिश्च' इत्यागामिन्यौ सम्पदापदौ सूच्येते। वाक्यान्तरस्यापि तात्पर्यमाह— उत्पत्त्यादीति। वेत्तीत्युक्तः साक्षात्कारो विज्ञानमित्युच्यते। समग्रैश्वर्यादिसम्पत्तिसमुच्चयार्थश्चकारः।

उक्तलक्षणो भगवान्किमुक्तवानिति तदाह— काम इति। कामस्य सर्वलोकशत्रुत्वं विशदयति— यन्निमित्तेति। तथापि

— क्रोधोऽपि काम एव स्याद्भेदोऽप्याह्वानरूपयोः। किन्तु क्रोधस्तमोरूपो ज्ञेयः कामो रजोगुणः॥
अत्रैवं सति कृष्णेन क्रोधोऽपि रजसो यदा। वक्ष्यते सूक्ष्मबुद्धीनां तदा सन्देह उद्भवेत्॥
तत्रावधेयं कुशलैः किलेदं कामोऽम्बु तन्निर्मलमाविलं च। प्रसन्नमप्येति कमाविलत्वं चलाचलं पङ्किलपल्वलस्थम्॥
वारो यथाधार इहास्ति पङ्कस्तथैव वेद्यो रजसस्तमोऽपि। क्षुब्धे रजस्याशु ततो नितान्तं क्रोधभ्रमं तत्र तमस्तनोति॥
अविद्यमाने सलिले तु शुष्यन् निषद्वरः प्राच्छैति मृत्तिकात्वम्। स्वान्ते तथैवासति कामलेशे न कोपशङ्कापि पदं करोति॥
यावदस्ति जलं तावन्निर्मलं चाविलं तथा। भासते किन्तु समलमपि कीलालमेव तत्।
भेदावुभौ जलस्यैव यथाऽच्छकलुषाभिधौ। कामक्रोधौ तथा भेदौ रजसः परिकीर्तितौ॥
जम्बालेनाविलमपि जलमेवोच्यते पयः। तमोयुक्तस्तथा कामो रज एवेति गीयते।
काम एव कथं क्रोध इति चिन्तयतां हृदि। बोधं गूढतमं कश्चित्स्फोरयत्यत्र माधवः॥
तमोऽत्र विषया ज्ञेया हृषीकाणि रजोगुणः। तद्वासनामयः कामो विषयाधारतो भवेत्॥
भूमौ यद्वत्स्थितवति जले याति सा पङ्कभावं कालुष्यं द्राग्भजति च तदाधारमेवाभ्रपुष्पम्।
पात्रेऽन्यस्मिन्निहितमिह तन्नाविलत्वं जिहीते तद्वद्युक्तः स हरिभजने क्रोधतां नैति कामः॥
हरिभक्तिकुठारोऽसौ छिनत्ति भवकाननम्। तदुद्भवं कामकाष्ठं किन्तु तत्र नियोजयेत्॥
कामो निर्विषयस्तत्र नितान्तं रजसो लयः। उदयः शुद्धसत्त्वस्य भक्तिरित्यभिधीयते॥
यः कामो विषयाश्रितस्तु बलवान् स ज्ञानमार्गे रिपुः प्रारब्धं हि बलेन तस्य विषयेष्वासञ्जयत्यञ्जसा।
वैराग्यप्रवणानपि क्षणमतोऽनिच्छन्त एते क्वचित् पापं चापि चरीकरीति भगवांस्तस्मान्निनिन्दाऽत्र तम्॥ इति।

(श्लो. ३७) इतःपरं कियांश्चिद्ग्रन्थभागोऽधिक उपलक्ष्यतेऽभिनवगुप्ताचार्यव्याख्याने; यथा—

अर्जुन उवाच— भवत्येष कथं कृष्ण! कथं चैव विवर्धते। किमात्मकः किमाचारस्तन्ममाचक्ष्व पृच्छतः॥

श्रीभगवानुवाच— एष सूक्ष्मः परः शत्रुर्देहिनामिन्द्रियैः सह। सुखतन्त्र इवासीनो मोहयन्पार्थ! तिष्ठति॥
कामक्रोधमयो घोरः स्तम्भहर्षसमुद्भवः। अहङ्कारोऽभिमानात्मा दुस्तरः पापकर्मभिः॥
हर्षमस्य निवर्त्यैष शोकमस्य ददाति च। भयं चास्य करोत्येष मोहयंस्तु मुहुर्मुहुः॥
स एष कलुषः क्षुद्रश्छिद्रप्रेक्षी धनञ्जय!। रजःप्रवृत्तो मोहात्मा मानुषाणामुपद्रवः॥ इति।— **अचिगीता।**

कथं तस्यैव क्रोधत्वं ? तदाह— **स एष** इति । कामक्रोधयोरवहेयत्वद्योतनार्थं कारणं कथयति— **रजोगुणे**ति । कारणद्वारा कामादेरवहेयत्वमुक्त्वा कार्यद्वाराऽपि तस्य हेयत्वं सूचयति—**रजोगुणस्ये**ति। कामस्य पुरुषप्रवर्तकत्वमेव, न रजोगुणजनकत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— **कामो ही**ति । तत्रैवानुभवानुसारिणीं लोकप्रसिद्धिं प्रमाणयति— **तृष्णया ही**ति । तस्य योग्यायोग्यविभागमन्तरेण बहुविषयत्वं दर्शयति— **महाशन** इति । बहुविषयत्वप्रयुक्तं कार्यं निर्दिशति— **अत** इति । सर्वविषयत्वेऽपि कुतोऽस्य पापत्वमित्याशङ्क्याह– **कामेने**ति । कामस्योक्तविशेषणवत्त्वे फलितमाह— **अत** इति ॥ ३७ ॥

३ रा. भा.— अस्योद्भवाभिभवरूपेण वर्तमानगुणमयप्रकृतिसंसृष्टस्य ज्ञानयोगारब्धस्य रजोगुणसमुद्भवः प्राचीनवासनाजनितः शब्दादिविषयोऽयं कामो महाशनः शत्रुः सर्वविषयेष्वेनमाकर्षति, एष एव प्रतिहतगतिः प्रतिहतिहेतुभूतचेतनान् प्रति क्रोधरूपेण परिणतो महापाप्मा परहिंसादिषु प्रवर्तयति; एनं रजोगुणसमुद्भवं सहजं ज्ञानयोगविरोधिनं वैरिणं विद्धि ॥ ३७ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ 'इन्द्रियस्य' इत्यादिना सङ्ग्रहेणोक्तमेवार्थं प्रश्नस्योत्तरतया प्रपञ्चयन् भगवानुवाच— **काम एष** इति । विषयानुभववासनाबीजानां कामक्रोधाद्यङ्कुरोत्पादने रजोगुणः सलिलसेकः ; कामादिर्ह्यस्मिन्मते ज्ञानविशेषरूप आत्मधर्मः; रजस्तु प्रकृतिगुणः ; अन्यधर्मस्य कथमन्यत्र कार्यकरत्वमित्यत्रोक्तं **गुणमयप्रकृतिसंसृष्टस्ये**ति । औष्ण्याश्रयदहनसंयोगाद्यथा करतलादौ स्फोटादिः, तथा गुणाश्रयप्रकृतिसंसर्गादात्मनि कामादिरिति भावः । तर्हि गुणत्रयमयप्रकृतिसंसर्गात् सत्त्वादिकार्यज्ञानादिरपि युगपदेव किं न स्यात् ? इत्यत्रोक्तं– **उद्भवाभिभवादिरूपेण वर्तमाने**ति । पूर्वश्लोकोक्तायंशब्दस्यात्रापेक्षयाऽस्येति विपरिणत्याऽनुषङ्गः । रजोगुणप्रचुरस्यास्य कथं ज्ञानयोगप्रारम्भमात्रत्वमपीति चोद्यमुद्भवाभिभवक्रमेण मात्रया मध्ये कदाचित्सत्त्वोन्मेषसम्भावनया निरस्तमित्यभिप्रेत्य **ज्ञानयोगारब्धस्ये**त्युक्तम् । आरब्ध इति 'भुक्ता ब्राह्मणाः' इतिवत्कर्तरि क्तः । 'एषः' इति पदेन पापाचरणे प्रयोजकः प्रश्नविषयः परामृश्यते । तेनैव 'सदृशं चेष्टते' [३।३३] 'इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे' [३।३४] इति श्लोकद्वयोक्तार्थोऽप्यत्र स्मारित इत्यभिप्रेत्य **प्राचीने**त्यादिविशेषणद्वयमुक्तम् । पूर्वोक्तरागद्वेषाववस्थान्तरापन्नावत्र कामक्रोधशब्देन व्यपदिश्येते इति भावः । महाशनत्वविवरणं **विषयेष्वेनमाकर्ष**तीति महदशनं भोग्यं यस्य स महाशनः । 'एषः' इति निर्देशस्यावृत्त्या वाक्यभेदः । तत्र च वाक्यद्वयस्यैकमेव मुखभेदेन प्रतिपाद्यम् । अन्यथा कः पापाचरणे प्रयोजकः ? इति प्रश्ने 'काम एष क्रोधश्च' इत्यादिप्रकारेण निर्देष्टव्यम् । अनन्तरं च 'विद्ध्येताविह वैरिणौ' इति वक्तव्यम् । उत्तरत्र च षट्स्वपि श्लोकेषु 'तेन एतेन कामरूपेण अस्य एनं यः कामरूपम्' इति सर्वत्रैकवचननिर्देशः काममात्रनिर्देशश्च क्रियते ; न तु कामात्क्रोधस्य पृथक्त्वेनाभिधानम् । ततश्च काम एवावस्थाभेदेन क्रोधतयाऽत्र विवक्षितः ; तदवस्थाद्वयविषयतया च वाक्यभेद उचितः । 'महाशनो महापाप्मा' इति पदद्वयमपि बाहुल्यानुसारेणौचित्यात् क्रमेण तदुभयविषयमित्येतदखिलमभिप्रेत्याह **एष एवे**ति । 'प्रतिहतगतिः' इति क्रोधाख्ये परिणामे हेतुरुक्तः । एकस्यैव शब्दादिविषयकामावस्थातः क्रोधावस्थाया विषयतो भेदप्रदर्शनार्थमतिप्रसङ्गपरिहारार्थं चोक्तं **प्रतिहतेत्या**दि । महापाप्मतां विवृणोति **परहिंसादिषु प्रवर्तयती**ति । महान् पाप्मा कार्यतया यस्यास्तीति स महापाप्मा । 'क्रुद्धो हन्याद्गुरूनपि' [ ] इति हि प्रसिद्धम् । एतच्छ्लोकोक्तरजोगुणाख्यं पूर्वोक्तप्रकृतिशब्दव्यपदेशार्हं वासनाख्यं कारणं चोपस्थाप्य तदुभयकार्यताविशिष्टं 'एनं' इत्यन्वादेशः परामृशतीत्यभिप्रायेण **रजोगुणसमुद्भवं सहज**मिति पदद्वयमुक्तम् । 'इह वैरिणं' इत्यत्र इहशब्दः प्रमादवत्तया बुभुत्सितज्ञानयोगविषय इत्यभिप्रायेणोक्तं- **ज्ञानयोगविरोधिन**मिति ॥ ३७ ॥

५ आ. मा. भा.— यस्तु बलवान् प्रवर्तकः स एष कामः । क्रोधोऽप्येष एव, तज्जन्यत्वात् । 'कामात्क्रोधोऽभिजायते' [२।६२] इति ह्युक्तम् । यत्रापि गुरुनिन्दादिनिमित्तः क्रोधः, तत्रापि भक्तिनिमित्तानिन्दाकामनिमित्त एव । ये त्वन्यथा वदन्ति ते सङ्करान्न सूक्ष्मं जानन्ति । उक्तं च 'ऋते कामं न कोपाद्या जायन्ते च कथञ्चन' इति । महाशनः महद्धि कामभोग्यम् । महाब्रह्महत्यादिकारणत्वात् महापाप्मा । सर्वपुरुषार्थविरोधित्वाद्वैरी ॥ ३७ ॥

६ ज. प्र. दी.— बलवद्विषयश्चेत् प्रश्नः तर्हि परिहारो न सङ्गच्छत इत्यतः परिहारं व्याचष्टे— **यस्त्वि**ति । प्रवर्तकः पापेषु पुरुषः, त्वया पृष्ट इति शेषः । एवं योजनायां क्रोधस्यापि कामसाम्यं स्यात्, तथा चोत्तरत्र कामस्यैवानुवृत्तिर्विरुद्ध्येतेत्यतः 'क्रोध एषः' इत्येतदन्यथा व्याचष्टे— **क्रोधोऽपी**ति । किं काम एव मुख्यया वृत्त्यैवमुच्यते ? नेति ब्रूमः, किन्तूपचारेण ; इति भावेनाह— **तदि**ति । तदेव कुतः ? इत्यत आह— **कामादि**ति । नायमस्ति नियमः, यदा गुरुनिन्दादिश्रवणे निन्दकाय क्रुद्ध्यति तदा कामाभावेऽपि क्रोधोदयदर्शनात्, इत्यत आह— **यत्रापी**ति । भक्तिनिमित्तश्चासावनिन्दाकामश्चेति विग्रहः । 'सङ्गात्सञ्जायते कामः' [२।६२] इत्येतद्दर्शयितुं भक्तिनिमित्तेत्युक्तम् । 'काम एव (एषः) केनचित

प्रतिहतः क्रोधत्वेन परिणमते ' इति परेषां (शङ्करादीनां) व्याख्यानं दूषयति— **ये त्विति** । एकान्तःकरणोपादानत्वलक्षणादानन्तर्यलक्षणाच्च सङ्करात्सूक्ष्मं कामक्रोधयोरत्यन्तभेदम्। न हि गुणो गुणस्योपादानं, किन्तु निमित्तमेव प्रागन्वये प्रभाणमुक्तं, इदानीं व्यतिरेकेऽप्याह— **उक्तं चेति** । महाशन इति कामे दुर्घटत्वाद्गौणमित्याह— **महाशन** इति । भोग्यं विषयः । यस्मात्कामभोग्यं महत्तस्मादसौ महाशन इत्यर्थः । 'काम एषः' इति पापकारणत्वेनोक्त्वा कथं महापाप्मेत्युच्यते ? इत्यतो न कर्मधारयोऽयम्, किन्तु महान्पाप्मा यस्मादिति बहुव्रीहिरिति भावेनाह— **महाब्रह्मेति** । महच्छब्दात्परतः पापशब्दोऽध्याहार्यः । वधादिकर्तृत्वाभावात्कथं वैरित्वं? इत्यत आह— **सर्वेति** ; सर्वः सम्पूर्णः पुरुषार्थो मोक्षः ॥ ३७ ॥

७ ह. पै. भा.— आत्मपापप्रवृत्तिकारणं श्रीभगवानुवाच— काम इति । एष कामः क्रोधश्च रजोगुणसमुद्भवः । महाशनः, महदशनं यस्य स महाशनो विषयसेवानुपरतः ; अत एव महापाप्मा, महान्पाप्मा पापं यस्माद्भवति स महापाप्मा । एनं कामं क्रोधं च इहाधिकारिपुरुषाणां विषये शत्रुं विद्धि ॥ ३७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अत्रोत्तरं **काम** इति । यस्त्वया पृष्टः प्रबलः पापहेतुः, एष काम एव । एनं काममेव सर्वानर्थमूलभूतं इह मदुपदिष्टमोक्षमार्गे वैरिणं विद्धि जानीहीति प्रथमं योजना । ननु ' तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ' [३।३४] इति क्रोधोऽपि वैरित्वेन प्रागुक्तः, तत्कथं काम एक एवोच्यते ? तत्राह— **क्रोध एष** इति । पूर्वोक्तः क्रोधोऽप्येष एव । काम एव हि केनचिद्धेतुना प्रतिहतः क्रोधरूपेण परिणमते । अतस्तज्जयेनैव सर्वजय इति; प्रधानशत्रुः कामोऽवश्यहन्तव्य इत्यर्थः । ननु सामदानभेददण्डाश्चत्वारः शत्रुजयोपायाः, तत्र पूर्वपूर्वोपायासम्भव एवोत्तरोत्तरोपायः प्रयोज्यः ; न तु सहसैव दण्डः, इत्याशङ्क्य त्रयाणामसम्भवं दर्शयितुं रजोगुणेत्यादीनि त्रीणि विशेषणानि । तत्र ' महापाप्मा ' इति सामासम्भवोक्तिः ; महान् पाप्मा पापं यस्मात्स महापाप्मा, कामेन प्रेरितो महदपि पापं करोति अतोऽत्युग्रत्वान्न साम्ना सन्धातुं शक्यः । **महाशन** इति दानासम्भवोक्तिः ; महदपरिमितमशनं भोग्यं यस्य स महाशनः ; ' न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्धते ॥ यत्पृथिव्यां व्रीहियवं हिरण्यं पशवः स्त्रियः । तदेकस्य न पर्याप्तमिति मत्वा शमं व्रजेत् ' [म. भा. १।८५।१२,१३+ भाग. ९।१९।१३, १४] इति स्मृतेः । अतो न दानेन सन्धातुं शक्यः । 'रजोगुणसमुद्भवः' इति भेदासम्भवोक्तिः ; रजोगुणः समुद्भवः कारणं यस्येति, रजोगुणस्य समुद्भवो जन्म यस्मादिति च रजोगुणसमुद्भवः । ' रजो रागात्मकं विद्धि तृष्णासङ्गसमुद्भवम् ' [१४।७] इति वक्ष्यमाणरीत्या रजसः कामाविनाभावात् कामस्य चोद्भूतस्य रजोविवर्धनेन प्रवर्तकताया लोके ' तृष्णयाऽहं प्रवर्तितोऽस्मि ' इति व्यवहारेण प्रतिपन्नतया रजोविनाभावाच्च न कामे भेदोपायः प्रवर्तत इत्यर्थः ॥ ३७ ॥

९ व० त० दी०—तत्रोत्तरम्- काम एष इति । रागपूर्वावतारः कामः, तत्तदिच्छास्वरूप एवात्र हेतुः प्रवर्त्तकः, द्वेषपूर्वावतारश्च तत्परिणामभूतः क्रोध एवाऽवसेयः । रजोगुणसमुद्भवः काम एव क्रोधस्तमोगुणसमुद्भव इति यद्यपि युक्तं वक्तुं तथापि परिणामे तमसो हेतुत्वादेवं नोक्तं, अतएव कामानुज इत्युच्यते । कामश्च तदग्रजो बुद्धिनाशनो दुष्पूरो महापाप इति तेन बलादेव नियोजितः सर्वकर्मकारीति प्रायो राजसं तामसं रागं द्वेषं तद्धेतुकं पापं वैरिणमित्युत्तरपक्षार्थः । अत्र क्रोधस्याप्युपक्रमे यत्कामस्यैव वैरित्वकथनं तत्पार्थस्य युद्धोपस्थितौ तत्तद्बन्धुजीवनादिकामत्वाभिप्रायेणेति बोध्यम् ॥ ३७ ॥

१० पु. अ. त.— एतत्प्रश्नोत्तरमाह भगवान्, प्रपञ्चवैचित्र्यार्थप्रकटितत्रिगुणमध्यस्थविक्षिप्तकरणैकस्वभावरजोगुणात्मकभगवदंशमोहितस्तत्र प्रवर्त्तते ; तस्मात्तद्गुणकृतविक्षेपकर्माणि तत्स्वरूपज्ञानपूर्वकं त्यजेदित्याह—**काम एष** इति । एष इति लौकिकः कामः । रजोगुणसमुद्भवः रजोगुणादुत्पत्तिर्यस्य सः । सर्वेषां द्वेषी शत्रुः । एष एव कामोऽवस्थान्तरापन्नः क्रोधो भवति, सोऽपि रजोगुणसमुद्भवः । स महाशनो दुरापूरः । अत एव श्रीभागवते उक्तं [९।१९।१४]— 'न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्द्धते ' ॥ किं पुनर्महापाप्मा महापापरूपो भगवद्भजनप्रतिबन्धकः ? । इह संसारे देहग्रहणानन्तरमेनं वैरिणं विद्धि । ' इह ' इतिपदादेतद्देहावसाने सति अलौकिकेऽयमेव कार्याय भविष्यतीति भावः ॥ ३७ ॥

११ नी. भा. दी.— अत्रोत्तरं "काममय एवायं पुरुषः" [बृ. उ.४।४।५] इत्यादिश्रुतिसिद्धं भगवानुवाच— काम एष इति । एष प्रसिद्धः कामः । "सोऽकामयत जाया मे स्यादथ प्रजायेयाथ वित्तं मे स्यादथ कर्म कुर्वीय" [बृ. उ. १।४।१७] इति श्रुतेः । 'इदं मे भूयादिदं मे भूयात्' इति तीव्राभिलाषहेतुभूतश्चेतसोऽनवस्थितत्वापादको वृत्तिविशेषः, स च चेतोरूप एव ; "कामः सङ्कल्पः " इत्युपक्रम्य "एतत्सर्वं मन एव" [बृ. उ.१।५।३] इत्युप-

संहारात् । स एष कामः केनचिन्निमित्तेन प्रतिहतः क्रोधरूपेण परिणमतेऽतः क्रोधोऽभिज्वलनात्माऽप्येष एव, तमेनमिह शरीरेऽन्तःस्थितं वैरिणं विद्धि। कुतो वैरी ? यतः रजोगुणसमुद्भवः रजो रञ्जनात्मकः प्राकृतो गुणस्तस्य गुणौ कार्यभूतौ तृष्णासङ्गौ तावेव उद्भवो यस्य सः, रजःकार्यत्वात्; दुःखैकफलोऽयमतो वैरी । यद्वा रजोगुणस्य लोभप्रवृत्त्यादिलक्षणस्य समुद्भवो यस्मात् । ननु विषयाभिलाषात्मकः कामो विषयार्पणेन शाम्यति, विषयस्य दौर्लभ्यनिश्चये स्वत एव वा निवर्त्तते, अन्ध इव रूपदर्शनाभिलाषादित्याशङ्कयाह– महाशनो महापाप्मेति । महत् दातुमपारणीयं अशनमस्य स तथा । यथोक्तं ' न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्धते'[भाग. ९।१९।१४] इति । ' यत् पृथिव्यां व्रीहियवं हिरण्यं पशवः स्त्रियः । नालमेकस्य तत्सर्वमिति मत्वा शमं व्रजेत्' [भाग. ९।१९।१३] इति । तथा महापाप्मा अत्युग्रः, स हि सहस्रशः प्रबोधितोऽपि न निवर्त्तते, तद्द्वयमपि दुश्चिकित्स्यः महाशनत्वात्; नायं वैरी दानसाध्यः, नापि सामभेदसाध्यः, अत्युग्रत्वात् ; अतो हन्तव्य एवेति ॥ ३७ ॥

कामस्य वैरित्वे दृष्टान्तत्रयं तदावरणप्रकारपूर्वकं रूपं च ।

धूमेनाऽऽव्रियते वह्निर्यथाऽऽदर्शो मलेन च ।
यथोल्बेनाऽऽवृतो गर्भस्तथा तेनेदमावृतम् ॥ ३८ ॥
आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैरिणा ।
कामरूपेण कौन्तेय ! दुष्पूरेणानलेन च ॥ ३९ ॥

१ शां. भा.— कथं वैरी ? इति दृष्टान्तैः प्रत्याययति — धूमेनेति । धूमेन सहजेनाऽऽव्रियते वह्निः प्रकाशात्मकोऽप्रकाशात्मकेन, यथा वाऽऽदर्शो मलेन च, यथोल्बेन जरायुणा गर्भवेष्टनेन च आवृत आच्छादितो गर्भस्तथा तेनेदमावृतम् ॥ ३८ ॥ किं पुनस्तदिदंशब्दवाच्यं यत्कामेनाऽऽवृतम् ? इत्युच्यते— आवृतमिति । आवृतमेतेन ज्ञानं ज्ञानिनो नित्यवैरिणा । ज्ञानी हि जानाति अनेन अहमनर्थे प्रयुक्तः पूर्वमेवेति । दुःखी च भवति नित्यमेव । अतोऽसौ ज्ञानिनो नित्यवैरी, न तु मूर्खस्य । स हि कामं तृष्णाकाले मित्रमिव पश्यंस्तत्कार्ये दुःखे प्राप्ते जानाति तृष्णयाऽहं दुःखित्वमापादित इति न पूर्वमेव । अतो ज्ञानिन एव नित्यवैरी । किंरूपेण ? कामरूपेण काम इच्छैव रूपमस्येति कामरूपस्तेन, दुष्पूरेण दुःखेन पूरणमस्येति दुष्पूरस्तेन, अनलेन नास्यालं पर्याप्तिर्विद्यत इत्यनलस्तेन च ॥ ३९ ॥

२ आ. शां. व्या.— उत्तरश्लोकमवतारयति– **कथ**मिति । अनेकदृष्टान्तोपादानं प्रतिपत्तिसौकर्यार्थम् । सहजस्य धूमस्य प्रकाशात्मकवह्निं प्रत्यावरकत्वसिद्ध्यर्थं विशिनष्टि— **अप्रकाशात्मकेने**ति ॥ ३८ ॥ सामान्यतो निर्दिष्टं विशेषतो निर्देष्टुमाकाङ्क्षापूर्वकमनन्तरश्लोकमवतारयति– **किं पुनरि**ति । कामस्य ज्ञानं प्रत्यावरणत्वसिद्ध्यर्थं ' ज्ञानिनो नित्यवैरिणा ' इत्यादिविशेषणम् । प्रतीकमादाय व्याकरोति— **आवृतमि**त्यादिना । ज्ञानिनं प्रति वैरित्वेऽपि नित्यवैरित्वं कामस्य कथं ? इत्याशङ्कयाऽऽह— **ज्ञानी ही**ति । अनर्थप्राप्तिमन्तरेण कामस्य प्रसङ्गावस्था पूर्वमेवेत्युच्यते, अतश्शब्देन कामप्रसक्तिरेव परामृश्यते, नित्यमेवेत्युत्पत्त्यवस्था कार्यावस्था च कामस्य कथ्यते । ननु सर्वस्यापि 'कामात्मता न प्रशस्ता' [मनुः २।२] इति कामो नित्यवैरी भवति, ततः कुतो ज्ञानिविशेषणं ? इत्याशङ्कयाऽऽह— **न त्वि**ति । 'अज्ञस्य नासौ नित्यवैरी' इत्येतदुपपादयति— **स ही**ति । कार्यप्राप्तिप्रागवस्था पूर्वमित्युक्ता, अज्ञं प्रति वैरित्वे सत्यपि कामस्य नित्यवैरित्वाभावे फलितमाह— **अत** इति । स्वरूपतो नित्यवैरित्वाविशेषेऽपि ज्ञानाज्ञानाभ्यामवान्तरभेदसिद्धिरित्यर्थः । आकाङ्क्षाद्वारा प्रकृतं वैरिणमेव स्फोरयति— **किंरूपेणे**त्यादिना ॥ ३९ ॥

३ रा. भा.— यथा धूमेन वह्निराव्रियते; यथा चादर्शो मलेन; यथा चोल्बेनावृतो गर्भः; तथा तेन कामेनेदं जन्तुजातमावृतम् ॥ ३८ ॥ आवरणप्रकारमाह— आवृतमिति । अस्य जन्तोर्ज्ञा-

निनो ज्ञानस्वभावस्यात्मविषयं ज्ञानमेतेन कामाकारेण विषयव्यामोहजननेन नित्यवैरिणा आवृतं दुष्पूरेण पूर्त्यनर्हविषयेण अनलेन च पर्याप्तिरहितेन ॥ ३९ ॥

४ **वे. ता. चं.**— वैरित्वप्रकार उच्यते— **धूमेने**ति । तत्र यथेत्यन्तमेकं वाक्यम् । 'आदर्शो मलेन च' इत्यत्र चकाराद्यथाशब्दोऽनुषक्त इति व्यञ्जनाय **यथा धूमेने**त्युक्तम् । पूर्वस्मिन् श्लोके क्रोधस्यापि कामावस्थान्तरत्वव्यपदेशादुत्तरत्र च 'कामरूपेण' 'कामरूपम्' [३।४३] इति तस्यैवानुवृत्तेरत्रापि तच्छब्देन काम एव परामृश्यत इति व्यञ्जनाय **तेन कामेने**त्युक्तम् । इदमिति सामान्यनिर्देशेऽप्यचिद्ग्रहणासम्भवात्सर्वक्षेत्रज्ञग्रहणौचित्यादिदंशब्दस्य वक्ष्यमाणपरत्वादपि लोकप्रतीतिपरत्वस्वारस्याच्च 'यया क्षेत्रज्ञशक्तिः सा वेष्टिता' इत्यादिवत् क्षेत्रज्ञानामावरणमिहोच्यत इत्यभिप्रायेणोक्तं **इदं जन्तुजातमि**ति । जन्तुशब्देन शरीरित्वस्य विवक्षितत्वादावरणार्हत्वं दर्शितम् । नपुंसकनिर्देशस्य सामान्यविषयत्वप्रदर्शनाय जातशब्दः । अनादिवासनानुबन्धित्वेन सहजत्वं, निवृत्तस्यापि पुनः पुनरुपाधिवशादागमं, स्वेच्छया निवर्तयितुमशक्यत्वं च दर्शयितुं दृष्टान्तत्रयोपादानम् ॥ ३८ ॥

'आवृतं ज्ञानम्' इत्यादेः पौनरुक्त्यव्युदासायाह— **आवरणप्रकारमाहे**ति । अत्र 'तेनेदमावृतम्' [३।३८] इत्युक्ते किं तदावृतमित्याकाङ्क्षाया अपि कथमाकाङ्क्षायुक्तेति भावः । अत्र ज्ञानिशब्दो न तावन्निष्पन्नज्ञानविषयः, तदवस्थस्य कामावृतज्ञानत्वाभावात् । ततश्चानिष्पन्नज्ञानसर्वक्षेत्रज्ञपरत्वमेवोचितमित्यभिप्रायेण— **अस्य जन्तोर्ज्ञानिन** इत्युक्तम् । 'ज्ञानिनः' इत्यत्र प्रत्ययस्य श्रुतिसिद्धस्वाभाविकसम्बन्धपरत्वप्रदर्शनायावरणस्यौपाधिकत्वद्योतनाय च– **ज्ञानस्वभावस्ये**त्युक्तम् । क्षेत्रज्ञस्यापि कर्मफलभोक्तुः शब्दादिविषयज्ञानावरणाभावात्— **आत्मविषयं ज्ञान**मित्युक्तम् । कामरूपशब्दस्य स्वेच्छागृहीतरूपत्वे प्रसिद्धेस्तद्भ्रमव्युदासायोक्तं **कामाकारेणे**ति । कामस्वभावादर्थान्तरादाक्षिप्तमात्मविषयज्ञानावरणप्रकारं व्यञ्जयति— **विषयव्यामोहजननेने**ति । **नित्यवैरिणा** आत्मसाक्षात्कारोत्तरावधिनाऽनादिवैरिणेत्यर्थः । नित्यसंसारिसद्भावपक्षे चास्य केषुचिदात्मसु नित्यवैरित्वं सिद्धम् । योग्यैर्लब्धैरलम्भावराहित्यमनलशब्दार्थः । 'तृष्णाखनिरगाधेयं दुष्पूरा केन पूर्यते । या महद्भिरपि क्षिप्तैः पूरणैरेव खन्यते' इत्युक्तप्रकारेणायोग्येषु दुर्लभेषु प्रवृत्तिहेतुत्वं दुष्पूरशब्दविवक्षितमित्यभिप्रायेणोक्तं **दुष्पूरेण पूर्त्यनर्हविषयेण अनलेन च पर्याप्तिरहितेने**ति । यद्वाऽनलशब्दोऽग्निपर्यायः, कामे गौणः ; नह्यग्नेर्विषयविभागः पर्याप्तिर्वा स्यात्, तद्वदिति भावः ॥ ३९ ॥

५ आ. मा. भा.— कथं विरोधी सः ? इदमनेनावृतम् । यथा धूमेनाग्निरावृतः प्रकाशरूपोऽप्यन्येषां न सम्यग्दर्शनाय तथा परमात्मा । यथाऽऽदर्शो मलेनावृतोऽन्याभिव्यक्तिहेतुर्न भवति, तथाऽन्तःकरणं परमात्मादेर्व्यक्तिहेतुर्न भवति कामेनावृतम् । यथोल्बेनावृत्य बद्धो भवति गर्भः तथा कामेनावृतो जीवः ॥ ३८ ॥ शास्त्रतो जातमपि ज्ञानं परमात्मापारोक्ष्याय न प्रकाशते कामेनावृतं ज्ञानिनोऽपि, किम्वल्पज्ञानिनः ? । कामरूपेण कामाख्येन नित्यवैरिणा दुष्पूरेण । दुःखेन हि कामः पूर्यते । न हीन्द्रादिपदं सुखेन लभ्यते । यद्यपीन्द्रादिपदं प्राप्तं पुनर्ब्रह्मादिपदमिच्छतीत्यलं बुद्धिर्नास्तीत्यनलः । उक्तं च 'ज्ञानस्य ब्रह्मणश्चाग्नेर्धूमो बुद्धेर्मलं तथा । आदर्शस्याथ जीवस्य गर्भस्योल्बो हि कामकः' इति ॥ ३९ ॥

६ **ज. प्र. दी.**— ननु प्रश्नस्योत्तरं जातं, किमुत्तरेण ? इत्यतः श्लोकद्वयस्य सङ्गतिमाह— **कथमि**ति । स कामः कथं मोक्षस्य विरोधी ? इति जिज्ञासायामाह— **धूमेने**त्यादिनेति शेषः । विवक्षितार्थस्यास्फुटत्वात् व्याख्याति– **इदमि**ति । ईश्वरान्तःकरणजीवलक्षणं वस्तुत्रयम् । केन किमिव ? इत्याकाङ्क्षायामाद्यं पादत्रयं व्याचष्टे— **यथे**ति । परमात्मा कामेनावृतः स्वयं सर्वज्ञोऽप्यन्यैर्न ज्ञायत इति शेषः । अन्यस्य मुखादेः । 'परमात्मादेः' इत्यादिपदेन जीवो गृह्यते । बन्धापेक्षयाऽऽवरणस्य समानकर्तृकत्वम् । बद्धः सङ्कुचितो व्यापाराक्षम इति यावत् । उल्बो गर्भवेष्टनम् । कामेनावृतो जीवो नेश्वरादिज्ञाने क्षम इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

एवं ज्ञेयज्ञानकरणज्ञातृप्रतिबन्धकत्वोक्त्या ज्ञानप्रतिबन्धकत्वमुक्तम् । 'आवृतं ज्ञानं' इत्यनेन पुनः किमुच्यत इत्यत आह— **शास्त्रत** इति । पूर्वं ज्ञानोत्पत्तिप्रतिबन्धकत्वमुक्तं, इदानीं तु कथञ्चिज्जातमपि ज्ञानं न स्वकार्याय प्रभवतीत्युच्यते । अतो न पुनरुक्तिदोष इति भावः । 'कामकारेण चैके' [ब्र. सू. ३।४।१५] इति वचनात् । अपरोक्षज्ञानस्य मोक्षसाधने न केनापि प्रतिबन्ध इत्यत उक्तं **शास्त्रत** इति । परमात्मापारोक्ष्यायेति च । न प्रकाशते न प्रभवति । ज्ञानिन इति व्यर्थम् । ज्ञानस्य ज्ञानिसम्बन्धाव्यभिचारादित्यत आह— **ज्ञानिनोऽपी**ति ; शास्त्रजनितज्ञानवतोऽपि । अल्पज्ञानिनो गुरूपदेशमात्रजनितज्ञानवतः । अपरे तु "ज्ञानिनो नित्यवैरिणा, न मूर्खस्य । ज्ञानी हि विनाशयिष्यामि काममिति यतते ; मूर्खस्तु तमनुवर्तते" इति वर्णयन्ति, तदनेनैव निरस्तम् । अपकारित्वं खल्वत्र वैरित्वं विवक्षितं, तच्च ज्ञान्यपेक्षया मूर्खेऽधिकं, न हि मूर्खस्तं नानुसन्धत्त इत्येतावता

तन्नास्ति । 'इच्छानुरूपं रूप यस्यासौ कामरूपः' इत्युच्यते । न चैतत्कामेऽन्तःकरणधर्मे सम्भवतीत्यत आह— कामेति रूप्यतेऽनयेति रूपमाख्याऽत्र विवक्षितेत्यर्थः । तर्हि विशेषण-पदमिदं जातं, किमस्य विशेष्यं ? इत्यत आह— नित्येति । यो न पूरयितुं शक्यः स दुष्पूरः । कामस्तु विषयसम्पादनेन पूरयितुं शक्यः । कथं दुष्पूरः ? इत्यतोऽन्यथा व्याचष्टे— दुष्पूरेणेति । न नञर्थे दुःशब्दः, किन्तु कृच्छ्रार्थ इत्यर्थः । तदुपपादयति— न हीति । कामविषयोपलक्षणमेतत् । ननु प्रज्वलनात्मकत्वात्क्रोधोऽनलो युक्तः, कामस्तु कथमनलः ? इत्यतः सोपपत्तिकमन्यथा व्याचष्टे— यद्यपीति । इदमपि प्राप्तादधिकस्योपलक्षणम् । श्लोकद्वयार्थे प्रमाणसम्मतिमाह— उक्तं चेति । कामकः कुत्सितकामो ज्ञानस्य ब्रह्मणश्चाग्नेर्धूमः । तथा बुद्धेरन्तःकरणस्यादर्शस्य मलम् । अथ जीवस्य गर्भस्योल्ब इति सर्वत्र गूढोपमा, 'एतेनेदं' इत्युक्तस्य विवरणं द्वितीयश्लोक इति व्याख्यानमपाकृतं भवति ॥ ३९ ॥

७ ह. पै. भा.— कथं स वैरी ? इत्यत्राऽऽह– धूमेनेति । धूमेनाऽऽव्रियते पिधीयते वह्निर्यथा यथा चाऽऽदर्शो दर्पणो मलेन च कालिमाख्येन पिधीयते; यथा चोल्बेन जरायुणा गर्भाशयगतः प्राणी; तथा तद्वत्तेन कामेन क्रोधेन चेदं विवेकप्रभवं ज्ञानमावृतमाच्छन्नम् । सकलपुरुषार्थ-प्रकाशकज्ञानावरणद्वारेणायं कामः क्रोधश्च वैरीत्यभिप्रायः ॥ ३८ ॥ आवृतं पिहितं विवेकज्ञान-मेतेन कामेन क्रोधेन च ज्ञानिनोऽपि । किमुत मूर्खस्य नित्यवैरिणा नित्यं वैरी तेन ?। नित्यवै-रित्वं ज्ञानापिधानद्वारकम् । कामरूपेण दुष्पूरेणानलेन च, दुःखेन पूर्यत इति दुष्पूरः; न विद्यतेऽलं पर्याप्तिरस्येत्यनलः । भूयो भूयो विषयसेवया वर्धमानेन कामेन प्रयुक्तः श्रेयोर्थी पुरुषः पापं चरतीत्यर्थः ॥ ३९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अस्त्वेवंविधः कामः, तस्य तु वैरित्वं कथं ? इत्याशङ्क्य पुरुषार्थहेतुविवेकज्ञानात्मकमनोनाशकत्वा-द्वैरित्वमित्याह— धूमेनेति । तत्र कामस्यावस्थात्रयानुसारेण धूमादिदृष्टान्तत्रयम् । तिस्रो हि कामस्यावस्थाः– सूक्ष्मता स्थूलताऽतिस्थूलता च– तत्राज्ञातविषयस्वादत्वेन तदभिनि-वेशराहित्यं सूक्ष्मता; विषयचिन्तया प्रवर्धमानत्वं स्थूलता ; विषयोपभोगेनात्यन्तमुद्रेकोऽतिस्थूलता । तत्राद्यावस्थायां दृष्टान्तः— यथा धूमेन वह्निराव्रियते आच्छाद्यते तथा कामेन मन आवृतम् । धूमेन ह्यावृतो वह्निर्दाहाद्यर्थक्रियाका-रित्वेऽपि न प्रकाशरूपार्थक्रियाकारी; एवं सूक्ष्मरूपेण कामेना-वृतं मनस्तत्तदर्थप्रतीतिजनकमपि न तत्त्वप्रकाशरूपार्थक्रिया-कारि । अथ द्वितीयावस्थायां दृष्टान्तः-- यथा आदर्शो दर्प-णः मलेन मालिन्येन, आव्रियत इति क्रियानुकर्षणार्थश्च-कारः । मालिन्येनावृतो हि दर्पणो न किञ्चिदपि प्रतिबिम्बं ग्रहीतुं क्षमते ; एवं स्थूलेन कामेनावृतं मनो मोहग्रस्तं न कस्यचिदप्यर्थस्य प्रतीतिजननक्षमम् । अथ तृतीयावस्थायां दृष्टान्तः-- यथा उल्बेन गर्भवेष्टनचर्मणाऽतिस्थूलेन गर्भः सर्वतो निरुध्यावृतो न हस्तपादप्रसारणरूपं स्वकार्यं करोति, न वा स्वरूपत उपलभ्यते; तथा अतिस्थूलेन कामेनावृतं मनो न किञ्चिदपि स्वकार्यं करोति,न वा स्वरूपत उपलभ्यत इति ३८

'तथा तेनेदमावृतम्' इत्येतदेव विवृण्वन् कामस्य वैरित्वमुपपादयति— आवृतमिति । एतेन कामा-ख्येन नित्यवैरिणा ज्ञानं विवेकज्ञानात्मकमन्तःकरणमावृतम् । ननु कामस्य कथं नित्यवैरित्वम् ? परिणामे तस्य दुःखहेतुत्वेऽपि भोगकाले सुखहेतुत्वादित्यत आह-- ज्ञानिन इति । मूर्खस्य तथात्वेऽपि विवेकिनो भोगकालेऽप्यनर्थानुसन्धानेन दुःख-हेतुत्वात्तं प्रति नित्यवैरीत्यर्थः । वस्तुतो विचार्यमाणे मूर्खं प्रत्यपि नित्यवैर्येवेत्याह— दुष्पूरेणेति । दुःखेन पूर्यत इति दुष्पूरः । न हीन्द्रादिपदं सुखेन लभ्यते । अनेन साधनावस्थायां दुःखहेतुत्वमुक्तम् । भोगावस्थायां तदाह– अनलेनेति । न विद्यते अलं पर्याप्तिर्यस्य सोऽनलो वह्निः, अनल इवानलः । स यथा काष्ठैर्न पर्याप्तिं गच्छति, 'नाग्निस्तृप्यति काष्ठानाम्' इति वचनात् ; तथा कामोऽपि भोगेन न तृप्तिं गच्छति, स्वर्ग-भोगं भुञ्जानस्याप्यधिकभोगकामनया दुःखायमानत्वात् । अतः सर्वदा दुःखजनकत्वाद्विवेकिन इवाविवेकिनोऽपि नित्यवैरी काम इत्यर्थः ॥ ३९ ॥

९ व० त० दी०— कामस्य वैरित्वमाह– धूमेनेति । आर्द्रेन्धनसंयोगजोपधिभूतेनैव, सहजेन मलेनागन्तुकेन वा, उल्बेन सर्वत आच्छादकेन गर्भवेष्टनचर्मणा गर्भ इवावृतं कामेन जगत् ॥३८॥ एतच्छब्देन निर्दिष्टं दर्शयन् वैरित्वं स्फुटयति– आवृतं ज्ञानमिति स्पष्टम् । अनलत्वं च शोकसन्तापहेतुत्वात् ॥ ३९ ॥

१० पु. अ. त.— यतोऽयं वैरी ततोऽस्य ज्ञानमावर्त्त-यति तेन मोहो भवतीत्याह— धूमेनेति त्रयेण । यथा धूमेन वह्निराव्रियते, मलेन आदर्श आव्रियते, उल्बेन गर्भावेष्टनेन गर्भ आवृतः, तथा तेन कामेन इदं ज्ञानमावृतम् । अत्र दृष्टा-न्तेषु वह्न्यादित्रयनिरूपणस्यायं भावः— पूर्वदृष्टान्तेन भगव-त्तापात्मकं ज्ञानं व्यज्यते, द्वितीयेन सेवायोग्यस्वस्वरूपप्राप्ति-रूपं ज्ञानं व्यज्यते, तृतीयेन बीजभावोत्पत्त्यात्मकज्ञानं व्यज्यते ॥ ३८ ॥

हे कौन्तेय मूलतो भक्त मदुपदेशयोग्य ! ज्ञानिनो मदंशत्वेन स्वस्वरूपज्ञानवतो नित्यवैरिणा तेन कामेन ज्ञानमावृतं, च पुनरनलेन रसपाचकेनोदरस्थेन तेनापि कामवृद्धिर्भवतीति कामरूपेण ज्ञानमावृतम् । कीदृशेनानलेन? दुष्पूरेण दुःखेन पूरणं यस्य सः। अत एव 'जितं सर्वं जिते रसे' [ ] इति वचनम् । कामस्यैव वा विशेषणम् ॥ ३९ ॥

११ नी० भा० दी०— अस्य वैरित्वमेव विवृणोति— धूमेनेत्यादिना । उल्बेन गर्भवेष्टनेन जरायुणा । तेन कामेन इदं वक्ष्यमाणं ज्ञानमावृतम् । आवरणीयस्य त्रैविध्यात्तदनुगुणं दृष्टान्तत्रयं ज्ञेयम् ॥ ३८ ॥
आवृतमिति । ज्ञानं अन्तःकरणसत्त्वम् । "ह्रीर्धीर्भीरित्येतत्सर्वं मन एव" [बृ. उ. १ । ५ । ३] इति श्रुतेः । एतेन कामेन रजोगुणात्मकेन आवृतं ज्ञानिनः अन्तःकरणविशिष्टस्य प्रमातुर्नित्यवैरिणा कामरूपेण दुष्पूरेण पूरयितुमयोग्येन । अयं हि पूर्यमाणोऽनर्थानेव प्रसवेत्, अनलेन अथापि पूर्यते चेत्, अनलः नास्त्यलं पर्याप्तिर्यस्य स तथा तेनानलेन; न ह्यनलः काष्ठैस्तर्पयितुं शक्यः, किन्तु वर्धेत एव; तद्वदयमपीत्यर्थः । अयं भावः— अन्तःकरणसत्त्वं हि वह्निवत् प्रकाशात्मकं, तत्सहजेन कामेन वह्निरिव धूमेनावृतं चेत् प्रमातारमनर्थे पातयति, अन्यथा तदेव स्वभावशुद्धत्वात् विवेकवैराग्योपगं भूत्वा तमुद्धरेत् ; अतोऽयं कामो ज्ञानिनो नित्यवैरीति ॥ ३९ ॥

कामस्याधिष्ठानप्रदर्शनं तज्जयोपायश्च ।

इन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानमुच्यते ॥
एतैर्विमोहयत्येष ज्ञानमावृत्य देहिनम् ॥ ४० ॥
तस्मात्त्वमिन्द्रियाण्यादौ नियम्य भरतर्षभ ! ।
पाप्मानं प्रजहिह्येनं ज्ञानविज्ञाननाशनम् ॥ ४१ ॥

'प्रजहि' इति रामानुजमाध्वहनुमन्नीलकण्ठानां पाठः ।

१ शां. भा.— किमधिष्ठानश्च पुनः कामो ज्ञानस्याऽऽवरणत्वेन वैरी सर्वस्य लोकस्य ? इत्यपेक्षायामाह— ज्ञाते हि शत्रोरधिष्ठाने सुखेन शत्रुनिबर्हणं कर्तुं शक्यत इति— इन्द्रियाणीति । इन्द्रियाणि मनो बुद्धिश्चास्य कामस्याधिष्ठानमाश्रय उच्यते । एतैरिन्द्रियादिभिराश्रयैर्विमोहयति विविधं मोहयत्येष कामो ज्ञानमावृत्याऽऽच्छाद्य देहिनं शरीरिणम् ॥ ४० ॥ यत एवं— तस्मादिति । तस्मात्त्वमिन्द्रियाण्यादौ पूर्वमेव नियम्य वशीकृत्य हे भरतर्षभ ! पाप्मानं पापाचारं कामं प्रजहिहि परित्यज एनं प्रकृतं वैरिणं, ज्ञानविज्ञाननाशनं— ज्ञानं शास्त्रत आचार्यतश्चाऽऽत्मादीनामवबोधः, विज्ञानं विशेषतस्तदनुभवः, तयोर्ज्ञानविज्ञानयोः श्रेयः प्राप्तिहेत्वोर्नाशनं नाशकरं प्रजहिहि आत्मनः परित्यजेत्यर्थः ॥ ४१ ॥

२ आ. शां. व्या.— कामस्य निराश्रयस्य कार्यकारकत्वाभावं मत्वा प्रश्नपूर्वकमाश्रयं दर्शयति— **किमधिष्ठान** इति । कामस्य नित्यवैरित्वेन परिजिहीर्षितस्य किमित्यधिष्ठानं ज्ञाप्यते ? तत्राऽऽह— **ज्ञाते हीति** । इन्द्रियादीनां कामाधिष्ठानत्वं प्रकटयति— **एतैरिति** । नन्वेताभिरिति वक्तव्ये कथमेतैरित्युच्यते ? तत्राऽऽह— **इन्द्रियादिभिरिति** ४० तेषां कामाश्रयत्वे सिद्धे साश्रयस्य तस्य परिहर्तव्यत्वमाह— **यत** इति । तस्मादिन्द्रियादीनामाश्रयत्वादिति यावत् । पूर्वं कामनिरोधात्प्रागवस्थायामित्यर्थः । तेषु नियमितेषु मनोबुद्ध्योर्नियमः सिद्ध्यति, तत्प्रवृत्तेरितरप्रवृत्तिव्यतिरेकेणाफलत्वादिति भावः । पापमूलतया कामस्य तच्छब्दवाच्यत्वमुन्नेयम् । कामस्य परित्याज्यत्वे वैरित्वं हेतुं साधयति— **ज्ञानेति** । ज्ञानविज्ञानशब्दयोरर्थभेदमावेदयति— **ज्ञानमित्यादिना** ॥ ४१ ॥

---

१ प्रजहिहीति 'ओ हाक्' त्यागे १०९० इत्यस्य लोटि 'आ च हौ' [अष्टा. ६।१।११७] इति चात्पाक्षिके इति रूपम् । 'रावणे जहिहि द्वेषं जहाहि प्रमदावनम् । ' इति भट्टिः [२०।१०] तेन 'प्रजहिहि परित्यज' इति **भगवत्पादोदितं** युक्तमेव । उक्तं च भगवता प्रागपि— 'प्रजहाति यदा कामान्–' [२।५५] इति ।　　**— अविगीता ।**

३ रा. भा.— कैरुपकरणैरयं काम आत्मानमधितिष्ठति ? इत्यत्राह— इन्द्रियाणीति । अधितिष्ठत्येभिरयं काम आत्मानमितीन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानम्; एतैरिन्द्रियमनोबुद्धिभिः कामाधिष्ठानभूतैर्विषयप्रवणैर्देहिनं प्रकृतिसंसृष्टं ज्ञानमावृत्य विमोहयति विविधं मोहयति, आत्मज्ञानविमुखं विषयानुभवपरं करोतीत्यर्थः ॥ ४० ॥ यस्मात् सर्वेन्द्रियव्यापारोपरतिरूपे ज्ञानयोगे प्रवृत्तस्यायं कामरूपः शत्रुः विषयाभिमुख्यकरणेनात्मनि वैमुख्यं करोति, तस्मात् प्रकृतिसंसृष्टतयेन्द्रियव्यापारप्रवणस्त्वमादौ मोक्षोपायारम्भसमय एवेन्द्रियव्यापारानुरूपे कर्मयोगे इन्द्रियाणि नियम्य एनं ज्ञानविज्ञाननाशनं आत्मस्वरूपविषयस्य ज्ञानस्य तद्विवेकविषयस्य च नाशनं पाप्मानं कामरूपं वैरिणं प्रजहि नाशय ॥ ४१ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमावरणप्रकार उक्तः, अथावरणोपकरणान्यनन्तरं नियन्तव्यत्वोपदेशायोच्यन्त इत्यभिप्रायेणाह— **कै**रिति । **आत्मानमधितिष्ठति,** स्वतन्त्रमात्मानमाक्रम्य परतन्त्रं करोतीत्यर्थः । इन्द्रियशब्दोऽत्र गोबलीवर्दन्यायाद्बाह्येन्द्रियपरः । बुद्धिरत्रापुरुषार्थेषु पुरुषार्थत्वाध्यवसायः । प्रकृतानुपयुक्ताधिकरणादिव्युदासाय करणव्युत्पत्तिं दर्शयति— **अधितिष्ठत्येभि**रिति । एतैर्विमोहयतीति ह्युच्यत इति भावः । अधिष्ठानक्रियाकरणभूतानामिन्द्रियादीनां अवान्तरव्यापारप्रदर्शनाय **विषयप्रवणै**रित्युक्तम् । **प्रकृतिसंसृष्ट**मिति देहिशब्देनेन्द्रियादेरवर्जनीयत्वं गुणवश्यत्वं च सूच्यत इति भावः । विशब्दः ' अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या अस्वे स्वमिति या मतिः ' [वि. पु. ६।७।११] इत्याद्युक्तभ्रान्तिवैविध्यपर इत्यभिप्रायेणाह– **विविधं मोहयती**ति । भ्रान्तिवैविध्यं भोग्ये स्वात्मन्यभोग्यताभ्रमेण भोग्येषु च विषयेषु भोग्यताभ्रमेण विवृण्वन् प्रकृतोपयोगित्वं च दर्शयति– **आत्मज्ञाने**ति ॥४०॥

अथ कामस्यात्माधिष्ठानोपकरणेष्विन्द्रियमनोबुद्धिषु प्रथममिन्द्रियाणां नियमनं कामविजयोपायतयोपदिश्यते— **तस्मा**दिति श्लोकेन । तस्मादित्येतत्प्रकृतस्य ज्ञानयोगस्योक्तप्रकारदुष्करत्वपरामर्शीत्याह— **यस्मा**दित्यादिना । त्वमिति निर्देशोऽर्जुनस्य तदानीन्तनावस्थापर इत्यभिप्रायेणोक्तं **प्रकृतिसंसृष्टतया इन्द्रियव्यापारप्रवणस्त्वमि**ति । 'आदौ' इत्यनेनाभिप्रेतमाह— **मोक्षे**ति । नात्रेन्द्रियनियमनमत्यन्तव्यापारोपरमः, आदौ तस्याशक्यत्वात्; प्रपञ्चितं च तत्प्रागेव । कर्मयोगार्थं चेन्द्रियनियमनं प्रागपि ' यस्त्विन्द्रियाणि मनसा ' [३।७] इत्यादावुक्तम् । अतोऽत्रापि तथैव वर्णनीयमित्यभिप्रायेणोक्तं **इन्द्रियव्यापारानुरूप** इत्यादि । ज्ञानविज्ञानयोर्द्वयोरपि आत्मविषयत्वं प्रकरणात्सिद्धम् । तत्र च ' ब्राह्मणेषु च विद्वांसो विद्वत्सु कृतबुद्धयः' [मनुः १।९७] इतिवत्स्वरूपतद्विवेकविषयत्वात् अपौनरुक्त्यमित्यभिप्रायेणोक्तं– **आत्मस्वरूपे**त्यादि । विज्ञानं विविच्य ज्ञानं, व्यावृत्ततया ज्ञानमित्यर्थः । प्रत्यग्ज्ञानानन्दत्वादिविशिष्टमात्मनः स्वरूपम् । अणुत्वनित्यत्वज्ञातृत्वभोक्तृत्वकर्तृत्वादिभेदको धर्मवर्गोऽत्र विवेकः । यद्वा 'देहातिरिक्तः कश्चित् आत्माऽस्ति' इत्येतावत्स्वरूपमिह विवक्षितम्; प्रत्यक्त्वादयोऽप्यणुत्वादिवद्विवेकतया विवक्षिताः । अथवा तत्सर्वं स्वरूपं विवेको विवेककरणं शास्त्रम्; ततः प्रमेयं प्रमाणं चोक्तं भवति । ' एनं पाप्मानं ' इत्यन्वादेशात् प्रस्तुतकामविषयः पाप्मशब्दः; तस्य पाप्मशब्देनाभिधानं निषेधविषयतया, ज्ञानविरोधित्वेन, अनिष्टफलत्वाच्चेत्यभिप्रेत्य– **कामरूपं वैरिण**मित्युक्तम् ॥ ४१ ॥

५ आ. मा. भा.— वधार्थं शत्रोरधिष्ठानमाह— इन्द्रियाणीति । एतैर्ज्ञानमावृत्त्य बुद्ध्यादिभिर्हि विषयगैर्ज्ञानमावृतं भवति । हृताधिष्ठानो हि शत्रुर्नश्यति ॥ ४० ॥ ॥ ४१ ॥

६ ज. प्र. दी.— ' इन्द्रियाणि ' इत्यादिकमपृष्टं किमर्थमुच्यत इत्यत आह— **वधार्थमि**ति । एतदर्थमेव ह्यर्जुनेन बलवान् पृष्टः, क्रियाद्वयश्रवणात् किं प्रतीन्द्रियादीनां करणत्वमिति न प्रतीयते । सन्निधानाद्विमोहनं प्रतीत्यन्यथा च प्रतीयतेऽत आह– **एतै**रिति । तदुपपादयति— **बुद्ध्यादिभि**रिति । इन्द्रियादित्वेनोक्तानामपि बुद्ध्यादित्वेन ग्रहणं प्राधान्यज्ञापनार्थम् । तस्मात्त्वमितीन्द्रियाणां निग्रहः कामहननायोपदिश्यते । तदुपपादयति— **हते**ति । नश्यति नाशयितुं शक्यो भवति ॥ ४० ॥ ४१ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्चास्य कामस्य कारणमुच्यते— इन्द्रियाणीति । इन्द्रियाणि लोचनादीनि, मनः सङ्कल्पात्मकम्, बुद्धिरध्यवसायात्मिका अस्य कामस्याधिष्ठानं कारणमुच्यते । इन्द्रियेण प्रहितं प्रथमं मदलीढं विषयमालोच्य मनसा तस्य सुखहेतुत्वं सङ्कल्प्य ' अहमनेनेन्द्रियेणैनं विषयं सेवे ' इति बुद्ध्याऽध्यवस्य पुरुषः कामयते तस्मादिन्द्रियादीनि कामस्याधिष्ठानं कारणम् । एतैरिन्द्रियादिभिः कारणैरेनं देहिनं विमोहयति; भोक्तृत्वप्रतिपत्तौ हि कारणं भवतीति । ज्ञानं

सम्यग्ज्ञानमावृत्याऽऽच्छाद्य। यत एवमतः ॥४० ॥ यस्मादिन्द्रियाणि रागद्वेषमूलम्- तस्मात्तान्यादौ प्रथमं नियम्य निरुद्ध्यैनं प्रकृतं वैरिणं पाप्मानं सकलपापहेतुं कामं प्रजहीति। ज्ञानमात्मशास्त्राचार्योपदेशजनितं, विज्ञानं तत्पूर्वकः प्रत्यगात्मानुभवः, तयोर्नाशनं प्रजहि ॥ ४१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं कामस्य वैरित्वमुक्त्वा तदुपकरणनिग्रहेण तज्जयं वक्तुं कामोपकरणान्याह— इन्द्रियाणीति। इन्द्रियाणि ज्ञानकर्मात्मकानि दश, मनः सङ्कल्पात्मकं, बुद्धिर्व्यवसायात्मिका च अस्य कामस्य अधिष्ठानम्;अधितिष्ठत्येभिरात्मानमित्यधिष्ठानमुपकरणमुच्यते। यत एतैरिन्द्रियादिभिरुपकृतः स एष कामः ज्ञानमावृत्य देहिनं विमोहयति। लोके हि कामी पुरुषश्चक्षुरादिना विषयमुपलभ्य तस्य सुखहेतुत्वं मनसि सङ्कल्प्य 'अहमेनं विषयमवश्यं भोक्ष्ये' इत्यध्यवसायगलितविवेको मुह्यति ॥४०॥ एवमुपकरणान्युक्त्वा तन्निग्रहमेव कामजयोपायत्वेन विधत्ते- तस्मादिति। अत्रेन्द्रियग्रहणेन मनोबुद्ध्योरपि ग्रहणमिन्द्रियत्वात्। एवं च यस्मादिन्द्रियाणि कामस्योपकरणानि तस्मात् त्वं प्रथममिन्द्रियाणि नियम्य निगृह्य पाप्मानं सर्वपापमूलभूतमेनं वैरिणं कामं हि स्फुटं प्रजहि प्रकर्षेण मारय। शाखाच्छेदने वृक्षस्येव सहकारिभूतेन्द्रियनिग्रहे सति स्वयमेकाकितयाऽवशिष्यमाणस्य कामस्य स्फुटमेव निबर्हणं सम्यग्भवतीत्यर्थः। यद्वा प्रजहीति हनधातोर्न लोण्मध्यमपुरुषैकवचनम्; किन्तु 'ओ हाक्त्यागे' इत्यस्य लोण्मध्यमपुरुषे प्रजहिहीति रूपम्'जहातेश्च'[अष्टा.६।४।११६] इत्याकारस्येत्वम्। तथा च एनं प्रजहिहि परित्यजेत्यर्थः। ननु ज्ञाने सति कामः स्वयमेव विनङ्क्ष्यति; किमर्थमादावेव तज्जये यत्नः? इत्यत आह— ज्ञानविज्ञाननाशनमिति। ज्ञानं शास्त्रीयं परोक्षं, विज्ञानं त्वपरोक्षम्, तयोर्नाशनम्। कामजयं विना ज्ञानमेव नोत्पद्यते, उत्पत्तावपि नापरोक्षं भवतीत्यादावेव कामो जेतव्य इत्यर्थः ॥ ४१ ॥

९ व० त० दी०— अधुना तस्याधिष्ठानं वदन् जयोपायमाह- इन्द्रियाणीति द्वाभ्याम् ॥ ४० ॥ ४१ ॥

१० पु. अ. त.— स कामः कुत्र तिष्ठतीति जिज्ञासार्थमाहुः— इन्द्रियाणीति। इन्द्रियाणि श्रोत्रादीनि मनोऽन्तःकरणं बुद्धिर्ज्ञानमस्य कामस्याधिष्ठानं स्थानमुच्यते कथ्यते। एतैः करणभूतैर्ज्ञानमावृत्य एष कामो देहिनं विशेषेण मोहयति। स्वयं तु मोहयत्येव, पुनरेतैः स्वाश्रयभूतैः सहितोऽधिकं मोहयतीत्युपसर्गेण व्यज्यते ॥ ४० ॥ एतैरङ्गभूतैः स मोहयति शत्रुस्तमेतन्निरोधेन जहिहीत्याह- तस्मादिति। यस्मादिन्द्रियैरयं मोहयति तस्मादादौ त्वमिन्द्रियाणि तद्विषयेभ्यो नियम्य स्ववशे स्थापयित्वा हे भरतर्षभ ! एतन्नियमनसमर्थ ! ज्ञानविज्ञाननाशनं, शास्त्रीयं भक्तिरूपं ज्ञानं, विज्ञानं स्वरूपानुभवस्तयोर्नाशकर्तारं पाप्मानं पापरूपमेनमिदानीमपि मत्स्वरूपानुभवे विघ्नकर्तारं प्रजहिहि प्रकर्षेण जहिहि त्यज ॥ ४१ ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च- इन्द्रियाणीति। अयमर्थः-इन्द्रियमनोबुद्धयो हि कामेनाधिष्ठिता बाह्यार्थप्रवणा भवन्ति, तैश्च तथाभूतैरयं कामो ज्ञानं चिदाकाशरूपमादर्शतलप्रख्यं यत्र योगिनो व्यवहितं विप्रकृष्टमतीतमनागतं वा पश्यन्ति। यथोक्तमाचार्यैः-'विश्वं दर्पणदृश्यमाननगरीतुल्यं निजान्तर्गतं पश्यन्त्यात्मनि' [द.मू. स्तो. १] इति निजान्तर्गतं शरीरान्तर्गतं आत्मनि हार्दाकाशाख्ये ब्रह्मणि तत् मलेनादर्शमिवावृत्य देहिनं देहाभिमानिनं विशेषेण मोहयति। विशब्दात् देहाभिमानशून्यं योगिनमपि व्युत्थानावस्थायां किञ्चिन्मोहयतीति गम्यत इत्यक्षरयोजना स्पष्टा ॥ ४० ॥ तस्मादिति। यस्मादिन्द्रियाण्यस्याधिष्ठानं सामन्तस्येव गिरिदुर्गादिकं तस्मात्तान्येव नियम्य वशीकृत्य एनं कामं हि निश्चयेन प्रजहि प्रकर्षेण नाशय। गिरिदुर्गादीन् स्वायत्तीकृत्येव तत्स्थं सामन्तं घ्नन्ति राजानस्तद्वत्। हन्तव्यत्वे हेतुः— पाप्मानमत्युग्रम्, तत्रापि हेतुः ज्ञानविज्ञाननाशनमिति;ज्ञानस्य शास्त्राचार्योपदेशजस्य परोक्षस्य विज्ञानस्य निदिध्यासनपरिपाकजस्यापरोक्षस्य च नाशनम् ॥४१॥

सोपकरणकामजयार्थं तदावृतवस्तुनिदर्शनम् [४२।४३]

इन्द्रियाणि पराण्याहुरिन्द्रियेभ्यः परं मनः।
मनसस्तु परा बुद्धिर्यो बुद्धेः परतस्तु सः ॥ ४२ ॥

---

१ श्रुतिमूलभूतोऽयं श्लोकः ॥ ॥ नन्वेतन्मूलभूतायां कठश्रुतौ [३।१०]— 'इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः। मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान् परः ॥' इतीन्द्रियेभ्यः परत्वेनार्था उक्ताः, अत्र च मन इति कथं न तद्विरोधः? इति चेत्- अर्थानामिन्द्रियसमानजातीयत्वादिहेन्द्रियग्रहणेनैव तद्ग्रहणान्न दोष इति ब्रूमः। तथा च श्रुतं तत्रैव प्रदेशान्तरे [६।७]; 'इन्द्रियेभ्यः परं मनो मनसः सत्त्वमुत्तमम्। सत्त्वादधि महानात्मा महतोऽव्यक्तमुत्तमम् ॥' इति। सत्त्वं बुद्धिः। अत्र 'उत्तरोत्तरमुत्कर्षो भवेत्सारः परावधिः।' [का. प्र. १०।१२३] इति लक्षितः सारालङ्कारो द्रष्टव्यः।

१ शां. भा.— इन्द्रियाण्यादौ नियम्य कामं शत्रुं जहिहीत्युक्तं, तत्र किमाश्रयः कामं जह्यात् ? इत्युच्यते— इन्द्रियाणीति । इन्द्रियाणि श्रोत्रादीनि पञ्च, देहं स्थूलं बाह्यं परिच्छिन्नं चापेक्ष्य सौक्ष्म्यान्तरस्थत्वव्यापित्वाद्यपेक्षया पराणि प्रकृष्टान्याहुः पण्डिताः । तथेन्द्रियेभ्यः परं मनः सङ्कल्पविकल्पात्मकम् । तथा मनसस्तु परा बुद्धिर्निश्चयात्मिका । तथा यः सर्वदृश्येभ्यो बुद्ध्यन्तेभ्योऽभ्यन्तरो यं देहिनमिन्द्रियादिभिराश्रयैर्युक्तः कामो ज्ञानावरणद्वारेण मोहयतीत्युक्तं स बुद्धेर्द्रष्टा पर आत्मा ॥ ४२ ॥

२ आ. शां. व्या.— पूर्वोक्तमनूद्य कामत्यागस्य दुष्करत्वं मन्वानो 'रसोऽप्यस्य' [२।५९] इत्यत्रोक्तमेव स्पष्टीकर्तुं प्रश्नपूर्वकं श्लोकान्तरमवतारयति- **इन्द्रियाणी**त्यादिना । पञ्चेति ज्ञानेन्द्रियवत्कर्मेन्द्रियाण्यपि वागादीनि गृह्यन्ते । किमपेक्षया तेषां परत्वं ? तत्राऽऽह— **देहमि**ति । तथापि केन प्रकारेण परत्वं ? तदाह— **सौक्ष्म्ये**ति । आदिशब्देन कारणत्वादि गृह्यते । इन्द्रियापेक्षया सूक्ष्मत्वादिना मनसः स्वरूपोक्तिपूर्वकं परत्वं कथयति— **तथे**ति । मनसि दर्शितं न्यायं बुद्धावतिदिशति— **तथा मनसस्त्वि**ति । 'यो बुद्धेः' इत्यादि व्याचष्टे— **तथे**त्यादिना । आत्मनो यथोक्तविशेषणस्याप्रकृतत्वमाशङ्क्याऽऽह— **यं देहिनमि**ति ॥ ४२ ॥

३ रा. भा.— ज्ञानविरोधिषु प्रधानमाह— इन्द्रियाणीति । ज्ञानविरोधे प्रधानानीन्द्रियाण्याहुः, यत इन्द्रियेषु विषयव्यापृतेषु आत्मनि ज्ञानं न प्रवर्तते; इन्द्रियेभ्यः परं मनः इन्द्रियेषूपरतेष्वपि मनसि विषयप्रवणे आत्मज्ञानं न सम्भवति । मनसस्तु परा बुद्धिः—मनसि वृत्त्यन्तरविमुखेऽपि विपरीताध्यवसायप्रवृत्तायां बुद्धौ नात्मज्ञानं प्रवर्तते; सर्वेषु बुद्धिपर्यन्तेषूपरतेष्वपीच्छापर्यायः कामो रजस्समुद्भवो वर्तते चेत्, स एवैतानीन्द्रियादीन्यपि स्वविषयेषु वर्तयित्वा आत्मज्ञानं निरुणद्धि; तदिदमुच्यते 'यो बुद्धेः परतस्तु सः' इति बुद्धेरपि यः परः स काम इत्यर्थः ॥ ४२ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं विरोधिमात्राणामिन्द्रियाणां नियन्तव्यत्वमुक्तम्, अथ मनोबुद्धिकामानां नियन्तव्यतरतमत्वादिसिद्ध्यर्थमुत्तरोत्तरं विरोधितमत्वेन निर्दिश्यन्त इत्यभिप्रायेणाह— **ज्ञानविरोधिष्वि**ति । परशब्दस्यात्र कारणत्वादिपरत्वायोगात् प्राधान्यमेव विवक्षितम्; तच्च प्रकरणवशात् ज्ञानविरोधापेक्षयेत्यभिप्रायेणोक्तं **ज्ञानविरोधे प्रधानानी**ति । प्राधान्यं चेन्द्रियाणां देशकालादिरूपसामान्यविरोध्यन्तरापेक्षया, शरीरापेक्षया वा सूक्ष्मत्वदुर्ग्रहत्वादिभिः इन्द्रियाणां प्राधान्यहेतुं विरोधित्वप्रकारमाह- **यत** इति । इन्द्रियेभ्यो मनसः परत्वे हेतुमाह- **इद्रियेष्वि**ति । पूर्ववाक्यात् 'यतः' इत्यनुषञ्जनीयम् । एवमुत्तरत्रापि हेतुवाक्ये भाव्यम् । विषयासन्निधानहठात्करणादिना बाह्येन्द्रियेषु विषयेभ्य उपरतेष्वपि मनसा तत्तद्विषयेषु चिन्त्यमानेष्वात्मज्ञानं न स्यात्; ततो बाह्येन्द्रियोपरतिवेलायामपि विरोधित्वादस्य तेभ्यः परत्वम् । मनसो बुद्धेः परत्वे हेतुमाह- **मनसि वृत्त्यन्तरे**ति । ननु मनसो विषयान्तरवृत्तिवैमुख्ये कथं तद्गोचराध्यवसायप्रवृत्तिः ? मनसा कञ्चिद्विषयमालम्ब्य तत्रैव हि 'कुर्यां न कुर्याम्' इत्याद्यध्यवसीयते; उच्यते— नात्र मनसो निश्शेषव्यापारनिवृत्तिर्वृत्त्यन्तरवैमुख्यं विवक्षितम्; किन्तु बलादप्यशक्यनिरोधस्वारसिकविषयान्तरप्रावण्यनिवृत्तिः । सूचितं चैतत्पूर्ववाक्ये **मनसि विषयप्रवणे** इति । अतो यदृच्छया निद्रालस्यादिभिर्मनसः स्वरसतो विषयैकशरणत्वाभावेऽपि दुराग्रहादिमात्रेण विपरीताध्यवसायप्रवृत्तौ मनसस्तथाविधमपि प्रावण्यं स्यादेव । एवं च 'मनसस्तु' इति तुशब्दः शङ्कानिरासार्थः, एवंविधवैलक्षण्यार्थो वा ।

अध्यवसायादपि कामस्य परत्वे हेतुमाह- **सर्वेष्वि**ति । वासनाकार्यत्वस्य स्वानुरूपाध्यवसायहेतुत्वस्य च द्योतनाय **इच्छापर्याय** इत्युक्तम् । इन्द्रियमनोबुद्ध्युपरतिवेलायां कथं कामस्योत्पत्तिरित्यत्रोक्तं **रजस्समुद्भव** इति; प्राचीनकर्मोन्मिषितरजोदूषितमनोमात्रसमुद्भव इत्यर्थः । नन्विन्द्रियादीनां विषयान्तरवैमुख्ये सिद्धे विषयेच्छायाः सद्भावेऽपि को विरोधः? आत्मानुभवेच्छया तत्रैवाध्यवसायमनःप्रावण्ययोरुपपत्तेरित्यत्रोक्तं- **स एवे**त्यादि । सत्यं, आत्मेच्छाप्यस्त्येव; सा हि कादाचित्काऽल्पसत्त्वमूला, विषयेच्छा तु प्रचितप्राचीनकर्मोद्भावितनिरन्तरानुवृत्तरजोमूला; तस्मादात्मेच्छा यावदात्मदर्शनाध्यवसायादिकं करोति, तावद्विषयेच्छा प्रबला विषयानुभवाध्यवसायादिकमेव कुर्यादिति भावः । एवमत्र कामस्य पूर्वेषां प्रवर्तकत्ववचनं बुद्धिमनसोरपि पूर्वपूर्वप्रवर्तकत्वस्य उपलक्षणं मन्तव्यम् । **रजस्समुद्भवो वर्तयित्वे**ति पदाभ्यां कामस्याध्यवसायादिनिरपेक्षोत्पत्तिकत्वतदुपकरणत्वलक्षणं वैषम्यं तुशब्दद्योतितं विवृतम्, अर्थान्तरपरत्वमनन्वयभ्रमं च निरस्यन्नुक्तार्थपरतया चतुर्थं पादमुपादत्ते **तदिदमुच्यत** इति । 'परतः' इतिशब्दस्य पूर्ववाक्यत्रयस्थपदशब्दतुल्यार्थत्वात् सार्वविभक्तिकप्रत्ययेन प्रथमार्थत्वं स इत्यस्य प्रकरणसिद्धं विशेष्यं च व्यञ्जयति- **बुद्धेरपी**ति । 'अहङ्कारस्य भोक्त्रधिष्ठानाद्बुद्धेः परत्वं' इति केषाञ्चिद्व्याख्यानं प्रकृतासङ्गत्यादिभिरनादरणीयम् ।

ननु ' इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः । मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान् परः॥महतः परमव्यक्तमव्यक्तात्पुरुषः परः । पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः'इति हि कठवल्ल्यां [१।३।१०,११] नियन्तव्यवर्गः श्रूयते । स्पष्टं चेदम् 'आनुमानिकमप्येकेषाम्' [ब्र. सू. १।४।१]इत्यधिकरणे व्याख्यातम्। अस्मिन्नपि श्लोके तत्प्रत्यभिज्ञायते । न चेन्द्रियमनसोर्मध्येऽर्थानामदर्शनात् ' महतः परमव्यक्तमव्यक्तात्पुरुषः परः ' इत्यनयोरनुपादानाच भिन्नार्थत्वमिति वाच्यम् ; सङ्क्षेपविस्तररूपेण कतिपयानभिधानसकलाभिधानयोरुपपत्तेः; सृष्टिप्रकरणादिषु कतिपयसमस्तसृज्यतत्त्वादिनिर्देशवत् । 'आहुः' इति बहुवचनात् क्वचिदन्यत्रास्यार्थस्याभिधानमवश्याभ्युपगन्तव्यम् ; ततश्च' यो बुद्धेः परतस्तु सः ' इत्यस्य ' बुद्धेरात्मा महान्परः ' इत्यनेन तुल्यार्थत्वादात्मविषयत्वमेवोचितम् ; एवं च सति 'एवं बुद्धेः परं बुद्ध्वा ' इत्यादौ उत्तरश्लोकेऽपि द्वितीयान्तात्मशब्दश्चेतनविषयतयोपपन्नतरः स्यात् ; अतः कथं स काम इति व्याख्यायते ? । उच्यते–यद्यपीन्द्रियादित्रयं तदेवात्र प्रत्यभिज्ञातम् ; तथापि स एव क्रमोऽत्र कार्त्स्न्येन न विवक्षितः; पूर्वत्र 'इन्द्रियाणि मनो बुद्धिः' [३।४०] इति श्लोके निर्दिष्टानामिन्द्रियादीनां कामपर्यन्तानां चतुर्णां विरोधिनामेवात्र तारतम्यनिर्देशोपपत्तेः , इन्द्रियमनोबुद्धीनां च क्रमस्यात्र न कश्चिद्भङ्गः । कठवल्ल्यर्थपरत्वे त्वर्थानामत्रानिर्देशान्मात्रया क्रमभङ्गः स्यात् । विरोधित्वे जेतव्यत्वे च प्रधानतया पूर्वत्रोत्तरत्र च काम एव व्यपदिश्यते । अतः स एवात्र सर्वप्रधानतया ' यो बुद्धेः परतस्तु सः ' इति निर्देशमर्हति; अन्यथा स इति शब्दस्य विशेष्यमौपनिषदं दूरस्थं स्यात् ; यदि त्वात्माऽप्यत्र नियन्तव्यतयाऽभिमतः , तदा ' इन्द्रियाणि मनो बुद्धिः'[३।४०]इत्यत्राप्यात्माप्यधिष्ठानतया व्यपदिश्येत,न चैतत् तथाकृतम् । आत्मा हि तत्र चतुर्भिर्मोहनीयतया व्यपदिष्टः; अतश्चतुर्णां नियमनमेवानेन कार्यम् ;तथा सत्युत्तरश्लोकस्थात्मशब्दोऽप्येतदनुरोधेन वर्णनीयः । एतस्यैवानुवादो हि ' एवं बुद्धेः परम्'[३।४३] इति व्यक्तः। पादद्वयस्थितस्य 'बुद्ध्वा' इत्यादिक्रियाद्वयस्य कर्मद्वयं च भिन्नमेव स्वरसप्रतीतम् । अतस्तत्र द्वितीयान्तात्मशब्दो नियन्तव्यतया निर्दिष्टमनोविषयः । तृतीयान्तस्तु मनोनियमनकरणभूताध्यवसायविषयः । 'आहुः' इति निर्देशस्तु नावश्यमुपनिषदभिप्रायेण ' इन्द्रियाणां हि चरतां [तु सर्वेषां] यद्येकं क्षरतीन्द्रियम्। तेनास्य क्षरति प्रज्ञा दृतेः पादादिवोदकम्' [मनुः२।९९]इत्याद्यनुसारेण मन्वादय आहुरित्यपि विवक्षोपपत्तेः । तस्मात् ' यो बुद्धेः परतस्तु सः ' इति काम एव निर्दिश्यते । तदेतदखिलमभिप्रेत्योक्तं **तदिदमुच्यत** इत्यारभ्य **स काम इत्यर्थ** इत्यन्तम् ॥ ४२ ॥

९ **आ. मा. भा.**— शत्रुहनने आयुधरूपं ज्ञानं वक्तुं ज्ञेयमाह— इन्द्रियाणीति । 'असङ्गज्ञानासिमादाय तरातिपारं' इति ह्युक्तम् । शरीरादिन्द्रियाणि पराणि उत्कृष्टानि । न केवलं बुद्धेः परः श्रुत्युक्तप्रकारेणाव्यक्तादपि " अव्यक्तात्पुरुषः परः " [कठो. ३।११] इति हि श्रुतिः । न च तत्र तत्रोक्तैकदेशज्ञानमात्रेण भवति मुक्तिः । सार्वत्रिकगुणोपसंहारो हि भगवता गुणोपसंहारपादेऽभिहितः 'आनन्दादयः प्रधानस्य' [ब्र.सू.३।३।११] इत्यादिना। तथा चान्यत्र 'अपौरुषेयवेदेषु विष्णुवेदेषु चैव हि। सर्वत्र ये गुणाः प्रोक्ताः सम्प्रदायागताश्च ये ॥ सर्वैस्तैः सह विज्ञाय ये पश्यन्ति परं हरिम् । तेषामेव भवेन्मुक्तिर्नान्यथा तु कथञ्चन" इति गारुडे । तस्मादव्यक्तादपि परत्वेन ज्ञेयः। न चात्र जीव उच्यते; ' रसोऽप्यस्य, परं दृष्ट्वा निवर्तते ' [२।५९] इत्युक्तत्वात् । ' अविज्ञाय परं मत्तो जयः कामस्य वै कुतः ' इति च । अतः परमात्मज्ञानमेवात्र विवक्षितम् । आत्मानं मनः । आत्मना बुद्ध्या ॥४२॥

६ **ज. प्र. दी.**— ' इन्द्रियाणि पराणि ' इत्यस्य पूर्वेण सङ्गतिर्न दृश्यते अत आह— **शत्रुहनन** इति । 'एवं बुद्धेः परं' [३।४३] इत्यनेन वक्तुं ज्ञानस्यात्रायुधत्वे प्रमाणमाह— **असङ्गेति** । असङ्गं वैराग्यसहितम् । तराति पारं पारमतितर "छन्दसि परेऽपि" [अष्टा. १।४।८१] इति वचनात् । परत्वस्यावधिसापेक्षत्वात्कस्मादिन्द्रियाणि पराणि ? इत्यत आह— **शरीरादिति** । सन्निधानादिति भावः । किं परत्वमन्यत्वं ? नेत्याह— **उत्कृष्टानीति** । 'यो बुद्धेः परतस्तु सः' इति परमात्मोच्यते, तस्य बुद्धेः परत्वे महताऽऽत्मना साम्यं स्यादत आह— **न केवलमिति** । काऽसौ श्रुतिर्यद्बलादध्याहारः ? इत्यत आह— **अव्यक्तादिति** । अस्तु भगवानव्यक्तादपि कामादिजयार्थं बुद्धेः परत्वेनैव ज्ञातेनालं; किं प्रमाणान्तरसिद्धाध्याहारेण ? इत्यत आह— **न चेति**। कामादिजयो हि मुक्तिद्वारं, न च मुक्तिरेकदेशज्ञानमात्रेण भवति । कुतः ? इत्यत आह— **सार्वत्रिकेति** । तस्यान्यथाव्याख्यानेऽपि स्पष्टं प्रमाणमाह— **तथा चेति** । सर्वत्रैवेति सम्बन्धः । वेदाद्यनुक्ता अपि भगवत्सम्प्रदायागतास्तैः सह तैः सहितम् । न च तत्रेत्युक्तमुपसंहरति— **तस्मादिति** । मायावादी तु ' यो बुद्धेः परतस्तु सः ' इत्यनेन जीव उच्यत इत्याह, तन्निराकरोति— **न चेति** । कुतः ? इति चेत् । 'एवं बुद्धेः परं' इत्येतज्ज्ञानस्य कामविनाशसाधनत्वोक्तेः । तस्याश्च भगवत्परिग्रहे घटनादन्यथाऽघटनादिति भावेनोभयत्र प्रमाणमाह— **रसोऽपीति** । न चात्रेत्युक्तमुपसंहरति— **अत** इति । **भास्करस्तु** कामोऽत्रो-

च्यत इत्याह तदतीव मंदं "कामः सङ्कल्पः" [बृ. उ. १।५।३] इत्यादिश्रुतेः, तस्य मनोधर्मस्य तत्परत्वानुपपत्तेः । पक्षद्वयेऽपि 'इन्द्रियाणि पराणि' इत्यादिना तारतम्योक्तेर्न प्रयोजनमस्तीति। 'संस्तभ्यात्मानमात्मना' [३।४३] इत्यस्य जीवात्मानं परमात्मनैकीकृत्येतिव्याख्यानं शब्दबाह्यमित्याशयवानात्मशब्दद्वयं व्याख्याति— **आत्मानमिति** ॥ ४२ ॥

७ ह. पै. भा.— यं ज्ञानरूपमात्मानं काम आवृणोति तस्य स्वरूपमाह— **इन्द्रियाणीति**। इन्द्रियाणि श्रोत्रादीनि पराणि प्रकृष्टानि सूक्ष्मत्वात्सकलदेहव्यापित्वाच्चाऽऽहुः कथयन्ति । तेभ्योऽपीन्द्रियेभ्यः परं प्रकृष्टं मन आहुः; तत्पूर्वकत्वादिन्द्रियाणां प्रवृत्तेः । मनसोऽपि परा बुद्धिः; बुद्धिरध्यवसायात्मिका तदर्थत्वान्मनसः। यो बुद्धेः परतो बोद्धा स कामेनाऽऽवृत इत्यभिप्रायः ॥ ४२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं भगवन्मतानुष्ठानौपयिकत्वेनेन्द्रियनिग्रहरूपं कामजयोपायमुक्त्वा इदानीं 'रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते' [२।५९] इति पूर्वाध्यायोक्तपरदर्शनरूपं निर्वासनकामनिरसनोपायमाह द्वाभ्याम्— इन्द्रियाणि चक्षुरादीनि बाह्येभ्यो देहाद्यर्थेभ्यः पराणि उत्कृष्टान्याहुः, तत्प्रकाशकत्वात् । इन्द्रियेभ्यश्च सङ्कल्पात्मकं मनः प्रकृष्टम् ,तत्प्रवर्तकत्वात् । मनसस्तु परा बुद्धिर्निश्चयात्मिका निश्चयपूर्वकत्वात् सङ्कल्पस्य । यस्तु बुद्धेः परतः तत्साक्षित्वेनावस्थितः, यमिन्द्रियाद्यधिष्ठानकः कामो विवेकावरणद्वारेण मोहयतीत्युक्तम्, सर्वान्तर आत्मा परो निरतिशयस्वरूपः । न ततोऽपि परं किञ्चिदस्ति, "पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः" [कठो. १।३।११] इति श्रुतेः। अत्र बुद्धिशब्देन महदव्यक्तयोरप्युपलक्षणम् ; "बुद्धेरात्मा महान्परः । महतः परमव्यक्तमव्यक्तात्पुरुषः परः, [कठो. १।३।१०,११] इति श्रुतौ अस्मदादिव्यष्टिबुद्ध्यपेक्षया समष्टिबुद्धिरूपहैरण्यगर्भबुद्धिलक्षणो महानात्मा परः" ततः अव्यक्तशब्दवाच्यं मायाख्यं जगद्बीजम् , ततः पुरुष आत्मा पर इति प्रतिपादनात्। यद्यपि श्रुतौ "इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः" [कठो. १।३।१०] इतीन्द्रियापेक्षयाऽर्थानां परत्वमुक्तम्, तथाप्यत्र प्रकाशकत्वविवक्षया अर्थेभ्य इन्द्रियाणां परत्वोक्तिरिति न विरोधः।

यत्त्वत्र माध्वव्याख्यानम्— "इन्द्रियादिशब्दैस्तत्तद्देवता विवक्षिताः । तथा च लोक इन्द्रियदेवताः सर्वतः श्रेष्ठाः । ततो मनोभिमानी रुद्रः । तस्मात्सरस्वती बुद्ध्यभिमानिनी । ततो ब्रह्मा महानात्मा । ततोऽव्यक्तरूपा लक्ष्मीः । ततो विष्णुः" इति, तत्तुच्छम् ; एवं सति पादेन्द्रियाभिमानिविष्णवपेक्षया मनोभिमानिरुद्रस्य श्रेष्ठत्वप्राप्त्या कीलोत्पाटिवानरन्यायापातात् । पाददेवताया विष्णोर्द्वादशादित्यान्तर्गतविष्णुरूपत्वान्न मूलविष्णोरपकर्ष इति चेत्, तर्हि मनोदेवताया रुद्रस्याप्येकादशरुद्रान्तर्गतरुद्ररूपत्वान्न मूलरुद्रस्याप्यपकर्ष इति कुतो न मन्यसे ? किञ्च त्वदुक्तदेवतातारतम्ये न तावत् 'इन्द्रियाणि पराणि' इत्यादिकमिदमेव वाक्यं प्रमाणम् , एतस्य व्याख्यातत्वात् ; इन्द्रियादिशब्दानां स्वार्थपरत्वे सम्भवति तदभिमानिदेवतापरत्वकल्पनस्यान्याय्यत्वाच्च । नाप्यन्यत् प्रमाणमस्तीति **पाषण्डगजकेसरिण्यस्माभिः** प्रपञ्चितमित्यास्तां तावत् ॥ ४२ ॥

९ व० त० दी०— ज्ञानविरोधिषु प्रधानत्वेन निर्दिशन्नाह— **इन्द्रियाणीति** । पराणीति ; अत्र परशब्दो बलवत्प्रतीपत्वसूचकः । यः कामो बुद्धेः परतः सर्वैरिति ॥ ४२ ॥

१० पु. अ. त.— नन्विन्द्रियादीनां भगवत्स्वरूपादिविषयानुभावकानां नियमने किं फलं? इत्यत आह— **इन्द्रियाणीति** । इन्द्रियाणि 'अक्षण्वतां फलमिदं' [भाग. १०।२१।७] इति न्यायेन भगवत्स्वरूपदर्शनादिविषयानुभावकत्वेन पराण्युत्कृष्टान्याहुः । भक्ता इति शेषः। मनसोऽन्यत्र स्थितेन्द्रियैः संयुक्तं भगवत्स्वरूपं न फलरूपं मारणीयदैत्यादिभिरिवेतीन्द्रियेभ्यः परमुत्कृष्टं मन आहुः, मनोऽपि कामनाद्युद्धया बुद्ध्या हतं सन्न फलं साधयत्यत आहुः मनसस्तु सकाशाद्बुद्धिः परा उत्कृष्टेत्यर्थः । अत्रायं भावः— भगवान् लौकिकदेहेन्द्रियादिभिर्नानुभाव्यः । किन्त्वविकृतालौकिकभावात्मकात्मस्वरूपेण; अतः स आत्मैवोत्तम इति भावः ॥ ४२ ॥

११ नी० भा० दी०— न केवलं बाह्येन्द्रियजयेनैव कृतार्थत्वं, किन्तु मनोबुद्ध्योरपि जयः कर्तव्यः, कामस्य समूलोच्छेदाय त्रिप्राकारदुर्गस्थस्य सामन्तस्येवाभ्यन्तरप्राकारद्वयजयेन; अतो मनोबुद्ध्योर्जयार्थं योगं दर्शयति— **इन्द्रियाणीति** । अत्र परत्वं सूक्ष्मत्वेन कारणत्वेन वा बोद्धव्यम् । इन्द्रियाणि चक्षुरादीनि पराणि स्वविषयेभ्यः पृथिव्यादिस्वाश्रयसहितेभ्यो गन्धादिभ्यो वित्तपुत्रशरीरेभ्यश्च तेषां तत्कारणत्वात् ; तथा च कौषीतकिनः समामनन्ति ब्राह्मणे [३।३] "प्राणेभ्यो देवा देवेभ्यो लोकाः" इति । व्युच्चरन्तीत्यनुषज्जते । प्राणेभ्य इन्द्रियेभ्यो देवास्तदधिष्ठात्र्यो देवता उत्पद्यन्ते, देवेभ्यश्च लोका भूतभौतिका उत्पद्यन्त इति श्रुत्यर्थः । इन्द्रियेभ्यः परं मनः, "मनसा ह्येव पश्यति मनसा शृणोति" [बृ.उ. १।५।३] इति श्रुतेरिन्द्रियाणां मनोविकारत्वात् । तेन बाह्या-

र्थेभ्य इन्द्रियाण्याकृष्य मनसि प्रविलापनीयानीति दर्शितम्, केवलं परत्वमात्रप्रतिपादने प्रयोजनाभावात्। 'मनसस्तु परा बुद्धिः' "तस्माद्वा एतस्मान्मनोमयादन्योऽन्तर आत्मा विज्ञानमयः" [तै. उ. २।४] इति श्रुतेः मनसः प्रविलापनं तत्कारणे बुद्धौ कर्त्तव्यमित्यर्थः। समष्टिबुद्धेरप्यत्रैवान्तर्भावः 'यो बुद्धेः परतस्तु सः' यस्तु (?) -तुशब्दो भास्यवर्गाद्बुद्ध्यादेर्भासकस्य ज्ञानस्य वैलक्षण्यं गमयति-यो बुद्धेरपि परतः स ज्ञानपदाभिधेयः कामेन -उल्वेन गर्भ इव- आवृत इति व्यवहितेन सम्बन्धः। तथा च श्रुतिः "यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तद्यच्छेज्ज्ञान आत्मनि। ज्ञानमात्मनि महति (नियच्छेत्) तद्यच्छेच्छान्त आत्मनि" [कठो. ३।१३] इति। एतदुक्तं भवति— वागादिबाह्येन्द्रियव्यापारमुत्सृज्य मनोमात्रेणावतिष्ठेत। मनोऽपि विषयविकल्पाभिमुखं ज्ञानात्मशब्दोदितायां बुद्धौ धारयेत, तामपि महत्यात्मनि समष्टिबुद्धौ धारयेत्, तत् तं महान्तमात्मानं शान्ते निष्कले परस्मिन् ज्योतिषि प्रत्यगात्मनि धारयेदिति ॥ ४२ ॥

एवं बुद्धेः परं बुद्ध्वा संस्तभ्यात्मानमात्मना।
जहि शत्रुं महाबाहो! कामरूपं दुरासदम् ॥ ४३ ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीमद्भगवद्गीता
सूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
कर्मयोगो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

१ शां. भा.—ततः किं? एवमिति। एवं बुद्धेः परमात्मानं बुद्ध्वा ज्ञात्वा संस्तभ्य सम्यक्स्तम्भनं कृत्वाऽऽत्मानं स्वेनैवाऽऽत्मना संस्कृतेन मनसा सम्यक्समाधायेत्यर्थः। जह्येनं शत्रुं हे महाबाहो! कामरूपं दुरासदं दुःखेनाऽऽसद आसादनं प्राप्तिर्यस्य तं दुरासदं दुर्विज्ञेयानेकविशेषमिति ॥ ४३ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य-गोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यश्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ श्रीमद्भगवद्गीताभाष्ये कर्मप्रशंसायोगो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

२ आ. शां. व्या.— इन्द्रियादिसमाधानपूर्वकमात्मज्ञानात् कामजयो भवतीत्युपसंहरति— **एवमित्यादिना**। संस्कृतं मनो मनस्समाधाने हेतुरिति सूचयति— **संस्तभ्येति**। प्रकृतं शत्रुमेव विशिनष्टि— **कामरूपमिति**। तस्य दुरासदत्वे हेतुमाह— **दुर्विज्ञेयेति**। अनेकविशेषोऽतादृशो महाशनत्वादिः; तदनेनोपायभूता कर्मनिष्ठा प्राधान्येनोक्ता, उपेया तु ज्ञाननिष्ठा गुणत्वेनेति विवेक्तव्यम् ॥ ४३ ॥

इति श्रीमत्परमहंस- परिव्राजकाचार्य- श्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते
श्रीमद्भगवद्गीताशाङ्करभाष्यव्याख्याने तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

३ रा. भा.— एवं बुद्धेरपि परं कामं ज्ञानयोगविरोधिनं वैरिणं बुद्ध्वा आत्मानं मनः आत्मना बुद्ध्या कर्मयोगेऽवस्थाप्य एनं कामरूपं दुरासदं शत्रुं जहि नाशयेति ॥ ४३ ॥

इति श्रीमद्रामानुजाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये कर्मयोगो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

४ वे. ता. चं.—'सदृशं चेष्टते' [३।३३] इत्याद्युपक्रान्तज्ञानयोगसप्रमादतोपसंहारद्वारा मनसः कर्मयोगेऽवस्थापनमभिधायाध्यायार्थोऽप्युपसंह्रियते— **एवमिति** श्लोकेन। कामविजयात्पूर्वं मनसः संस्तम्भनं नाम कर्मयोगे स्थापनमेव, न पुनरत्यन्तवशीकृतत्वम्; सति हि कामे मनसोऽपि क्षोभः स्यादिति पूर्वमेवोक्तमित्यभिप्रायेण **कर्मयोगेऽवस्थाप्येत्युक्तम्**। **दुरासदं** अननुष्ठितकर्मयोगैरनिरस्तपापैरगृहीतसुदृढसत्त्वकवचैः दोषदर्शनेऽप्यपाकर्तुमशक्यमित्यर्थः। अचेतनस्य कामस्य शत्रुत्वारोपेण हिंसनीयत्वोक्तिफलितं तु नाशनमेवेत्यभिप्रायेण 'प्रजहि' [३।४१] 'जहि' इत्यनयोर्नाशयेति व्याख्या ॥ ४३ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्भगवद्गीतारामानुजभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ४३ ॥ **६ ज. प्र. दी.**— ॥ ४३ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादविरचितगीताभाष्यटीकायां प्रमेयदीपिकायां तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

७ ह. पै. भा.— एवं बुद्धेः सम्भवं यतो बुद्धेः परं बोद्धारमात्मानं बुद्ध्वा ज्ञात्वाऽन्तःकरणमात्मनैव संस्तभ्य कामरूपं शत्रुं जहि। दुरासदं दुःखेनाऽऽसाद्यते विनाश्यत इति दुरासदस्तम् ॥ ४३ ॥

इति श्रीमद्धनुमद्विरचिते पैशाचभाष्ये श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्याने तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्वस्त्वेवं देहादिबुद्ध्यन्तेभ्यः परत्वमात्मनः; प्रकृते किं जातम्? अत आह— एवमिति। 'परं दृष्ट्वा निवर्तते' [२।५९] इति परशब्दवाच्यमात्मानं एवमुक्तरीत्या बुद्धेर्देहादिबुद्ध्यन्तदृश्यवर्गात् परं निरतिशयानन्दरूपत्वेनोत्कृष्टं बुद्ध्वा साक्षात्कृत्य आत्मानं स्वेनैवात्मना संस्तभ्य निरतिशयानन्दनिमग्नतया स्थिरीकृत्य दुरासदं दुःखेनासादनीयं दुर्विज्ञेयगतिं कामरूपं शत्रुं जहि निर्बीजं नाशय। तदा निर्वासनः कामो भवतीत्यर्थः ॥ ४३ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमदद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशङ्कराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्रामब्रह्मानन्दतीर्थभगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्याने तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

९ व० त० दी०— एवं बुद्धेः परमवशभूतं तं बुद्ध्वा आत्मना योगशुद्धेनात्मानं मनः बुद्धेः परं आत्मानं पुरुषं बुद्ध्वेति केचित्। महाबाहो! कामरूपशत्रुं नाशय। एतेषां बुद्धिस्थितानां नाशने प्रतिबन्धकं पूर्वं कामरूपं वैरिणं मारयित्वा स्वधर्मं कुरु ॥ ४३ ॥

बुद्धेर्विनाशकौ कामक्रोधौ निग्रहणं तयोः। उदितं तत्समस्तानामिन्द्रियाणां तथैव च ॥
तस्माद्धरीच्छया कर्मत्याग एव सुखावहः। त्यक्तव्यं च तदिच्छायामिति तद्धर्मबोधनम् ॥
स्वयं हि भगवान्यत्र कर्म कारयति स्वतः। क पुनस्तत्र बन्धः स्यादिति तत्करणं मतम् ॥
आत्मयोगे भक्तिमार्गे यत्प्रभोरिङ्गितं पुनः। तत्र कार्यो नो विचारस्तदीयैरिति बोध्यते ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतातत्त्वदीपिकायां तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

१० पु. अ. त.— यत आत्मा उत्तमस्तस्मात्तमुत्तमं ज्ञात्वा लौकिकं कामं त्यजेत् तेन फलसिद्धिरित्याहुः— एवमिति। एवं मदुक्तप्रकारेण बुद्धेः परं आत्मानं परमुत्कृष्टं बुद्ध्वा आत्मनाऽविकृतस्वरूपेणात्मानं अविकृतस्वरूपं मनः संस्तभ्य समाधाय स्ववशीकृत्य। हे महाबाहो तन्निराकरणसमर्थ! कामरूपं शत्रुं एवम्भावनाशकं दुरासदं एवम्भूतात्मस्वरूपज्ञानातिरिक्तानाश्यं जहि त्यजेत्यर्थः ॥ ४३ ॥

कृतानां कर्मणां योगो यथा सम्भवतीश्वरे ॥
श्रीकृष्णेन तथा चायं कर्मयोगो निरूपितः ॥ ३ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीताटीकायां गीतामृततरङ्गिण्यां तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

११ नी. भा. दी.— योगफलमाह— एवमिति। आत्मानं मनः हार्दाकाशेऽपि तत्स्थान्निःस्थान् कामान् कामयानं श्रूयते हि दहरविद्यायां हार्दाकाशं प्रकृत्य "यच्चास्येहास्ति यच्च नास्ति" [छां.उ.८।१।३] "सर्वं तदत्र गत्वा विन्दते" [छां.उ. ८।३।२] इति तत्रत्यानां कामानां सत्त्वं तेषां च सत्यत्वम्। "त इमे सत्याः कामाः" [छां.उ. ८।३।१] इति श्रुतेः। आत्मानं मनः आत्मना मनसैव बुद्ध्यैव वा संस्तभ्य निर्वृत्तिकं कृत्वा बुद्धेः परं परमात्मानं बुद्ध्वा समूलघातं कामरूपं शत्रुं शातयितारं जहि नाशय 'हे महाबाहो' इति सम्बोधयंस्तन्नाशे तव सामर्थ्यमस्तीति दर्शयति। अयमर्थः— यावत्काममूलस्याज्ञानस्योच्छेद आत्मतत्त्वज्ञानेन क्रियते तावत्पर्यन्तं कामस्य निर्मूलोच्छेदो न भवतीति बुद्धेः परं बुद्ध्वा कामो नाशनीयः, तस्मिंश्च नष्टे संसारानर्थोच्छेदो भवतीति। दुरासदं परबोधं विना दुःखेनापि नाशयितुमशक्यम् ॥ ४३ ॥

उपायः कर्मनिष्ठाऽत्र प्राधान्येनोपसंहृता। उपेया ज्ञाननिष्ठा तु तद्गुणत्वेन कीर्तिता ॥ ३ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतायां नैलकण्ठीये भारतभावदीपे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

श्रीमद्भगवद्गीताया तृतीयाध्यायस्य माहात्म्यम् ३ ।

श्रीभगवानुवाच—

जनस्थाने जडो नाम द्विजन्मा कौशिकान्वयः ।
हित्वा जात्युचितं धर्मं वणिग्वृत्त्यां मनो दधे ॥ १ ॥
व्यसनी परदारेषु दीव्यन्नक्षैः पिबन्मधु ।
मृगयानिरतो नित्यं कालमेवं निनाय सः ॥ २ ॥
क्षीणे वित्ते ततो रात्रौ चौर्यमारब्धवांस्ततः ।
प्रतिपेदे धनं तेन यज्वनां यु मर्थिनाम् ॥ ३ ॥
स दूरमगमत्तेन वाणिज्यायोत्तरां दिशम् ।
कस्तूरीमगुरुं कृष्णं चामरांश्चन्द्रिकोज्ज्वलान् ॥ ४ ॥
गृहीत्वाऽऽवृत्य चाऽऽनिन्ये पञ्चषानध्वयोजनात् ।
अथापरस्मिन्नहनि प्रियादर्शनदोहदी ॥ ५ ॥
दूरमध्वानमुल्लङ्घ्य रवावस्तमिते सति ।
ध्वान्ते प्रसर्पति स्वैरं दिशो दश तरोस्तले ॥ ६ ॥
गतो वशं स दस्यूनां निजघ्ने तैश्च सत्वरम् ।
धर्मलोपादसौ जज्ञे घोरश्चोग्रतरो ग्रहः ॥ ७ ॥
पिपासितो बुभुक्षार्तो लेलिहानश्च सृक्किणी ।
ऊर्ध्वकेशोऽतिजङ्घालुः पृष्ठलग्नोदरो महान् ॥ ८ ॥
अस्थिमात्रशरीरोऽभूदुद्वृत्तनयनो भृशम् ।
अत्रान्तरे सुतस्तस्य धर्मात्मा वेदकोविदः ॥ ९ ॥
पर्यपालयदत्यर्थं दिदृक्षुस्तं तदाऽऽगमत् ।
नित्यमन्वेषयन्वार्तां पान्थेभ्यो नोपलब्धवान् ॥ १० ॥
ततः कदाचिदायाते सहायिनि च मानवे ।
तस्माद्विदितवृत्तान्तः शुशोच पितरं बहु ॥ ११ ॥
ततो विमृश्य मेधावी चिकीर्षुः पारलौकिकम् ।
वाराणसीं ससम्भारः स गन्तुमुपचक्रमे ॥ १२ ॥
मार्गे निवासान्सप्ताष्टौ नीत्वा तस्य तरोस्तले ।
सन्ध्यां प्रचक्रमे कर्तुं यत्रास्य निहतः पिता ॥ १३ ॥
तत्राध्यायं स गीतानां तृतीयं सञ्जजाप ह ।
ततो घोरस्वरस्तत्र व्योममध्ये परामृशत ॥ १४ ॥
ददर्श घोरमाकाशात्पतन्तं पितरं ततः ।
विस्मयेन भयेनापि विकलीकृतचेतनः ॥ १५ ॥
तेजसा भूयसा व्याप्तमालुलोके पुरोऽम्बरे ।
किङ्किणीकोटिसङ्कीर्णं तेजसा व्याप्तदिङ्मुखम् ॥ १६ ॥
विमानमग्रतोऽपश्यद्दिव्यमव्यग्रचेतनः ।
तत्रापश्यत्समारूढं दिव्याभिः स्त्रीभिरावृतम् ॥ १७ ॥
संस्तूयमानं मुनिभिः पितरं पीतवाससम् ।
प्रणतः स समालोक्य युयुजे तेन चाऽऽशिषा ॥
ततोऽपृच्छदिदं वृत्तं स च तस्मै न्यवेदयत् ॥ १८ ॥

जड उवाच—

दुस्त्यजात्कर्मणो वत्स ! अमुष्मादमुष्य कारणात् ।
मोचितोऽस्मि त्वया दैवादध्यायं जपताऽन्तिके ॥ १९ ॥
तन्निवर्त्तस्व जपतः साम्प्रतं त्वामुपस्थितम् ।
वाराणसी यदर्थं यत्तदनुष्ठितमात्मनः ॥ २० ॥

श्रीभगवानुवाच—

एवमुक्तः सुतः प्राह पितरं दीप्ततेजसम् ॥ २१ ॥

सुत उवाच—

हितं ममानुशाधि त्वं कार्यमन्यच्च किञ्चन ॥ २२ ॥

श्रीभगवानुवाच—

ततः प्राह पिता पुत्रं कार्यमेतत्त्वयाऽनघ ! ।
यन्मयाऽऽचरितं कर्म भ्रात्रा मम तु तत्कृतम् ॥ २३ ॥
स यातो नरकं घोरं तं मोचयितुमर्हसि ।
अन्ये मदन्वया ये वै निरयं प्रतिपेदिरे ॥
ते च मोचयितव्यास्त इति मेऽस्ति मनोरथः ॥ २४ ॥

श्रीभगवानुवाच—

इत्येवमुक्तः पुत्रस्तु पुनः प्राह कृताञ्जलिः ॥ २५ ॥

सुत उवाच—

कर्मणा केन तान्सर्वान्मोचयामि तदादिश ॥ २६ ॥

श्रीभगवानुवाच—

एवं निवेदितो वाक्यं पिता पुत्रमुवाच ह ॥ २७ ॥
येनाहं मोचितो वत्स ! तदनुष्ठातुमर्हसि ।
अनुष्ठाय तदुत्पन्नं पुण्यं तेभ्यः समुत्सृज ॥ २८ ॥
ततोऽहमिव ते सर्वे पूर्वं सन्त्यज्य यातनाः ।
गमिष्यन्त्यचिरेणैव तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ २९ ॥

श्रीभगवानुवाच—

स सन्दिष्टोऽवदत्पुत्रो यद्येवं तात ! नारकान् ।
सर्वानपि विमोक्ष्यामि यदि ते रोचते वचः ॥ ३० ॥
एवमस्तु शिवं भूयादुपपन्नं महत्प्रियम् ।
इत्याश्वास्य पिता पुत्रं ययौ विष्णोः परं पदम् ॥ ३१ ॥
सोऽपि तस्मात्परावृत्य जनस्थानं प्रपद्य च ।
सुन्दरस्य पुरः शौरेश्चाऽऽलये कालमभ्यगात् ॥ ३२ ॥
स कुर्वाणः समादिष्टं पित्रा गीताजपे रतः ।
उत्ससर्ज कृतं पुण्यं मोचयिष्यन्स नारकान् ॥ ३३ ॥
अत्रान्तरे पदाद्विष्णोर्यातनापदसीयुषः ।
नारकान्मोचयिष्यन्तः किङ्करा यममभ्ययुः ॥ ३४ ॥
तेन ते पूजिताः सर्वे सत्क्रियाभिरनेकधा ।
कुशलं परिपृष्टाश्च सर्वतः सुखमूचिरे ॥ ३५ ॥
एवं सत्कृत्य मेधावी पितृलोकमहेश्वरः ।
हेतुमागमनेऽपृच्छत्ते च तस्मै न्यवेदयन् ॥ ३६ ॥

विष्णुदूता ऊचुः—

विद्धि कीनाशनाथ ! त्वं शेषपर्यङ्कशायिना ।
शौरिणा प्रहितानस्मान्समादेष्टुं त्वदन्तिके ॥ ३७ ॥

असन्मुखेन देवस्त्वां कुशलं परिपृच्छति ।
नारकान्प्राणिनः सर्वान्विमोक्तुं च नियच्छति ॥३८॥
श्रीभगवानुवाच—
इत्याकर्ण्य समादिष्टं विष्णोरमिततेजसः ।
नतेन मूर्ध्ना सम्भाव्य दध्यौ किञ्चन चेतसा ॥ ३९ ॥
विमुक्तान्नारकान्यातांस्तान्विलोक्य मदोत्कटान् ।
स तैरनुगतः सर्वैर्विष्णोरायतनं ततः ॥ ४० ॥
ययौ स वरयानेन यत्राऽऽस्ते दुग्धवारिधिः ।
तदन्त उदितानेकसूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ ४१ ॥
इन्दीवरदलश्यामं लोकनाथं जगद्गुरुम् ।
शय्याफणिफणारत्नमरीच्यामिश्रतेजसम् ॥ ४२ ॥
विलोक्यमानन्दयुक्तं निर्भरप्रीतमानसम् ।
भावानुगैर्दृगालोकैः श्रिया प्रेम्णेक्षितं मुहुः ॥ ४३ ॥
योगिभिः परितो जुष्टं ध्याननिस्पन्दतारकैः ।
स्तूयमानं महेन्द्रेण पराजेतुं विरोधिनः ॥ ४४ ॥
आम्नायवचसामन्ते ब्रह्मणो निस्सृतैर्मुखात् ।
मूर्तिमद्भिर्वचोभिश्च गीयमानगुणोत्करम् ॥ ४५ ॥
सम्प्रीतं चाप्युदासीनमपि सर्वासु योनिषु ।
योगसञ्चितपुण्यानां यौगपद्येन जन्तुषु ॥ ४६ ॥
विलोकमानमात्मानमखिलं सचराचरम् ।
आमोदयन्तमालोकैरानन्दपरिपूरितैः ॥ ४७ ॥
आबिभ्राणं वपुर्व्यापि द्योतितं भोगिनस्त्विषा ।
इन्दीवरदलश्यामं ज्योत्स्नयेव नभस्स्थलम् ॥
विलोक्य तं स तुष्टाव धिया बहुलया नतः । ॥ ४८ ॥
यम उवाच—
नमः समस्तनिर्माणनिर्मलीभूतचेतसे ।
वदनोद्गीर्णवेदाय विश्वरूपाय वेधसे ॥ ४९ ॥
बलवेगसुदुर्धर्षदानवेन्द्रमदद्रुहे ।
नमः स्थितौ च सत्त्वाय विश्वाधाराय विष्णवे ॥ ५० ॥
नमः पातकसङ्घातजिष्णवेऽखिलदेहिनाम् ।
ईषदुन्मीलल्ललाटनेत्राग्निप्रभवार्चिषे ॥ ५१ ॥
त्वं हि सर्वस्य लोकस्य गुरुरात्मा महेश्वरः ।
विसृज्य वैष्णवान्सर्वानतस्त्वमनुकम्पसे ॥ ५२ ॥
व्यापयन्निखिलं लोकं मायया परिबृंहितम् ।
न तया परिभूतोऽसि न च तत्प्रभवैर्गुणैः ॥ ५३ ॥
अन्तरा वर्तमानोऽपि न ताभ्यामभिभूयसे ।
दृशा विषयवर्तिन्या निगृहीतमना अपि ॥ ५४ ॥
तया फलाभिगामिन्या आत्मन्येवाभिलीयसे ।
न तवास्ति महिम्नोऽन्तो यथा निरवधिः स्वयम् ॥
मौनमेव प्रयुक्तं मे विषयोऽस्ति कथं गिराम् । ॥५५॥
श्रीभगवानुवाच—
इति स्तुत्वा ततो वाक्यमिदमाह कृताञ्जलिः ॥ ५६ ॥
यम उवाच—
त्वन्नियोगादमी मुक्ता देहिनो निर्गुणा मया ।
समादिश यदन्यन्मे कार्यमस्ति जगद्गुरो ! ॥ ५७ ॥
श्रीभगवानुवाच—
इति विज्ञापितस्तेन तमाह मधुसूदनः ।
मेघगम्भीरया वाचा सिञ्चन्निव सुधारसैः ॥ ५८ ॥
मधुसूदन उवाच—
पापादुद्धार्यते लोकस्त्वया हि समवर्तिना ।
त्वयि विन्यस्तभारोऽहं नानुशोचामि देहिनः ॥
तदाचर निजं कर्म प्रयाहि स्वनिकेतनम् ॥५९ ॥
श्रीभगवानुवाच—
इत्युक्त्वाऽन्तर्दधे देवः सोऽपि स्वं पुरमाययौ ।
सोऽपि स्वज्ञातिजान्सर्वान्निरयस्थाननेकशः ।
उद्धृत्य वरयानेन विष्णुलोकं ययौ स्वयम् ॥ ६० ॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये तृतीयाध्याय-
महिमकथनं नाम त्रिसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ ३ ॥

श्रीमते रामानुजाय नमः

श्रीमद्यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः ४]

प्रसङ्गात्स्वस्वभावोक्तिः कर्मणोऽकर्मताऽस्य च ।
भेदा ज्ञानस्य माहात्म्यं चतुर्थाध्याय उच्यते ॥ ८ ॥

श्रीमद्वेङ्कटनाथविरचिता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा ।

स्वशब्देनावतीर्णावस्थो भगवानिह विवक्षितः, तस्य स्वभावः स्वासाधारणो भावः; स्वस्वभावोक्तिरुच्यत इति ‘ओदनपाकः पच्यते’ इतिवत्, क्रियत इत्यर्थः । कर्मणोऽकर्मता ‘कर्मण्यकर्म यः पश्येत्’ [४।१८] इत्यादिभिरुक्ता; अकर्मशब्दोऽत्र तदन्यवृत्त्या कर्मयोगासन्नात्मज्ञानविषयः; अस्य च भेदाः ‘दैवमेवापरे यज्ञम्’ [४।२५] इत्यादिनोक्ताः । देवार्चनेन्द्रियनिरोध-प्राणायाम-याग-दान-होम-तपस्तीर्थ-सेवा-स्वाध्याय-तदर्थाभ्यासादिरूपा वर्णाश्रमधर्मेतिकर्तव्यताकाः यथाज्ञानं यथाशक्ति यथारुचि प्रधानतया परिगृहीताः कर्मयोगावान्तरविशेषा इत्यर्थः । ज्ञानस्य माहात्म्यं ‘श्रेयान् द्रव्यमयाद्यज्ञात्’ [४।३३] इत्युक्तं प्राधान्यम् । अयं च श्लोकः तृतीयसङ्गतिपूर्वकं चतुर्थारम्भे [रा. भा.] व्याख्यातः— ‘तृतीयेऽध्याये प्रकृतिसंसृष्टस्य मुमुक्षोः सहसा ज्ञानयोगेऽनधिकारात् कर्मयोग एव कार्यः; ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि अकर्तृत्वानुसन्धानपूर्वककर्मयोग एव श्रेयानिति सहेतुकमुक्तम्; शिष्टतया व्यपदेश्यस्य तु विशेषतः कर्मयोग एव कार्य इति चोक्तम् । चतुर्थेन इदानीमस्यैव कर्मयोगस्य निखिलजगदुद्धरणाय मन्वन्तरादावेवोपदिष्टतया कर्तव्यतां द्रढयित्वा अन्तर्गतज्ञानतयाऽस्यैव ज्ञानयोगाकारतां प्रदर्श्य कर्मयोगस्वरूपं, तद्भेदः, कर्मयोगे ज्ञानांशस्यैव प्राधान्यं चोच्यते; प्रसङ्गाच्च भगवदवतारयाथात्म्यमुच्यते’— इति ।

ईदृशं चावतारमाहात्म्यमत्र निरमन्थि— निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानस्यापि भगवतो जन्म नेन्द्रजालवन्मिथ्या, अपितु सत्यम्; अवतरंश्च भगवानस्मदादिवन्न ज्ञानसङ्कोचादिमान् भवति, किन्तु अजत्वाव्ययत्वसर्वेश्वरत्वादिकं सर्वं पारमेश्वरं स्वभावजमजहदेवावतरति, नचावतारविग्रहोऽप्यस्य गुणत्रयमयः प्राकृतः, प्रत्युत अप्राकृतशुद्धसत्त्वमयः; न चास्य जन्म पुण्यापुण्यरूपेण कर्मणा, अपितु स्वेच्छयैव; न वा कर्मविपाककाले अस्य जन्म, अपितु धर्मग्लान्यधर्मोत्थानकाले; नापि भगवज्जन्मनः सुखदुःखमिश्राणि फलानि; अपि तर्हि साधुपरित्राणदुष्कृद्विनाशनधर्मसंस्थापनादीनीति स्वरूपतः प्रकारतो द्रव्यतः कारणतः कालतः प्रयोजनतश्च दिव्यत्वम् । एवं जानतश्चैकस्मिन्नेव जन्मनि उपायपूर्त्यानन्तरजन्मप्रतिषेधेन भगवत्प्राप्तिर्गीयते ‘जन्म कर्म च मे दिव्यम्’ [४।९] इत्यादिना । अत एव हि प्राचेतसपाराशर्यशुकशौनकादयः परमर्षयः प्रायस्तत्रैव निष्ठां भूयसीमाद्रियन्ते—इति ॥ ८ ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकगुरवे नमः ।

ज्ञानकर्मसन्न्यासयोगो नाम चतुर्थोऽध्यायः ४ ।

उक्तयोगोपदेशस्य कृत्रिमत्वशङ्कानिवृत्त्यर्था तत्स्तुतिः ।

श्रीभगवानुवाच— इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम् ।
विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ॥ १ ॥
एवं परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः ।
स कालेनेह महता योगो नष्टः परन्तप ! ॥ २ ॥
स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः ।
भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम् ॥ ३ ॥

१ शाङ्करभाष्यम् ।

योऽयं योगोऽध्यायद्वयेनोक्तो ज्ञाननिष्ठालक्षणः ससन्न्यासः कर्मयोगोपायः, यस्मिन्वेदार्थः परिसमाप्तः प्रवृत्तिलक्षणो निवृत्तिलक्षणश्च; गीतासु च सर्वास्वयमेव योगो विवक्षितो भगवता। अतः परिसमाप्तं वेदार्थं मन्वानस्तं वंशकथनेन स्तौति श्रीभगवान्— इममध्यायद्वयेनोक्तं योगं विवस्वत आदित्याय सर्गादौ प्रोक्तवानहं जगत्परिपालयितॄणां क्षत्रियाणां बलाधानाय। तेन हि योगबलेन युक्ताः समर्था भवन्ति ब्रह्म परिरक्षितुम्। ब्रह्मक्षत्रे परिपालिते जगत्परिपालयितुमलम्। अव्ययमव्ययफलत्वात्। न ह्यस्य योगस्य सम्यग्दर्शननिष्ठालक्षणस्य मोक्षाख्यं फलं व्येति। स च विवस्वान् मनवे प्राह। मनुरिक्ष्वाकवे स्वपुत्रायाऽऽदिराजायाब्रवीत् ॥ १ ॥

२ आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या ।

पूर्वाभ्यामध्यायाभ्यां निष्ठाद्वयात्मनो योगस्य गीतत्वाद्वेदार्थस्य च समाप्तत्वादुक्तव्यशेषाभावादुक्तयोगस्य कृत्रिमत्वशङ्कानिवृत्तये वंशकथनपूर्विकां स्तुतिं भगवानुक्तवानित्याह— **श्रीभगवानिति**। तदेतद्भगवद्वचनं वृत्तानुवादद्वारेण प्रस्तौति— **योऽयमिति**। उक्तमेव योगं विभज्यानुवदति— **ज्ञानेति**। सन्न्यासेनेतिकर्तव्यतया सहितस्य ज्ञानात्मनो योगस्य कर्माख्यो योगो हेतुः, अतश्चोपायोपेयभूतं निष्ठाद्वयं प्रतिष्ठापितमित्यर्थः। उक्ते योगद्वये प्रमाणमुपन्यस्यति— **यस्मिन्निति**। अथवा ज्ञानयोगस्य कर्मयोगोपायत्वमेव स्फुटयति— **यस्मिन्निति**। प्रवृत्त्या लक्ष्यते ज्ञायते कर्मयोगो निवृत्त्या च लक्ष्यते ज्ञानयोग इति विभागः। यद्यपि पूर्वस्मिन्नध्यायद्वये यथोक्तनिष्ठाद्वयं व्याख्यातं, तथापि विवक्ष्यमाणाध्यायेषु वक्तव्यान्तरमस्तीत्याशङ्क्याऽऽह— **गीतासु चेति**। कथं तर्हि समनन्तराध्यायस्य प्रवृत्तिः? अत आह— **अत** इति।

---

१ विवस्वत्पदनिरुक्तिः साम्बपुराणे–[९।३३] वसत्यदृष्टः सर्वेषु भूतेष्वन्तर्हितो हरिः। धातु 'वस निवासे' (भ्वा. प. १००५) ऽस्ति विवस्वांस्तेन तूच्यते ॥ इति। मनुस्तत्पुत्रो वर्तमानमन्वन्तराधिपतिर्वैवस्वतः। इक्ष्वाकुस्तत्सुतः। क्षुते जातं 'इक्षु' इति शब्दमकतीतीक्ष्वाकुः। 'अक गतौ' (भ्वा. ७९२) अस्माद्बाहुलकादुण्। उक्तं च हरिवंशे– 'क्षुवतश्च मनोस्तात! इक्ष्वाकुरभवत्सुतः।' (१।११।१२) इति। 'अव्ययो नाशरहितोऽविनाशी चादिवर्जितः। तस्मादव्ययशब्देन योगस्यानादितोच्यते ॥' इति **वामनाशयः** ॥ **नवीनास्तु**– 'कदापि न क्षीयते इति त्रिकालाबाधित इति वा नित्यः कर्मयोगमार्गः' इति व्याचक्रुः, तत् 'योगो नष्टः' इति वाक्यशेषविरोधादुपेक्ष्यम् ॥ ॥ २ राजर्षिशब्दनिरुक्तिर्ब्रह्माण्डपुराणे 'मानवे चैव ये वंशे ऐलवंशे च ये नृपाः। ये च ऐक्ष्वाकनाभागा ज्ञेया राजर्षयस्तु ते ॥ ऋषन्ति रञ्जनाद्यस्मात्प्रजा राजर्षयस्ततः।' (पू. भा. ३३) इति। अत्र 'परन्तप' इति सम्बोधनेन 'स्वस्याः प्रकृतेः सदृशं' युद्धमेव त्वं विधास्यसीति सूचितवान्भगवानित्याहुः ॥ ॥ ३ 'सखा च' इति चशब्देनान्वाचय उच्यते, तेन यथा भिक्षाटने भिक्षाणां प्राधान्यं गवानयने त्वप्राधान्यं, एवं भक्तिरत्र गुरुं प्रति प्रधानं ,न सखित्वमपीति तात्पर्यार्थः। **इत्यभिनवगुप्तपादाः**। — **अत्रिगीता**।

वंशकथनं सम्प्रदायोपन्यासः, सम्प्रदायोपदेशश्च कृत्रिमत्वशङ्कानिवृत्त्या योगस्तुतौ पर्यवस्यति । गुरुशिष्यपरम्परोपन्यासमेवानुक्रामति— **इममिति** । 'इमं' इत्यस्य सन्निहितं विषयं दर्शयति— **अध्यायेति** । योगं ज्ञाननिष्ठालक्षणं कर्मयोगोपायलभ्यमित्यर्थः । स्वयमकृतार्थानां प्रयोजनव्यग्राणां परार्थप्रवृत्त्यसम्भवाद्भगवतस्तथाविधप्रवृत्तिदर्शनात्कृतार्थता कल्पनीयेत्याह— **विवस्वत** इति । अव्ययवेदमूलत्वादव्ययत्वं योगस्य गमयितव्यं किमिति भगवता कृतार्थेनापि योगप्रवचनं कृतं ? इति तदाह— **जगदिति** । कथं यथोक्तेन योगेन क्षत्रियाणां बलाधानं ? तदाह— **तेनेति** । युक्ताः क्षत्रिया इति शेषः । ब्रह्मशब्देन ब्राह्मणत्वजातिरुच्यते । यद्यपि योगप्रवचनेन क्षत्रं रक्षितं तेन च ब्राह्मणत्वं, तथापि कथं रक्षणीयं जगदशेषं रक्षितमित्याशङ्कयाऽऽह— **ब्रह्मेति** । ताभ्यां हि कर्मफलभूतं जगदनुष्ठानद्वारा रक्षितुं शक्यमित्यर्थः । योगस्याव्ययत्वे हेत्वन्तरमाह— **अव्ययफलत्वादिति** । ननु कर्मफलवदुक्तयोगफलस्यापि साध्यत्वेन क्षयिष्णुत्वमनुमीयते, नेत्याह— **न हीति** । अपुनरावृत्तिश्रुतिहतमनुमानं न प्रमाणीभवतीति भावः । भगवता विवस्वते प्रोक्तो योगस्तत्रैव पर्यवस्यतीत्याशङ्कयाऽऽह—**स चेति**। 'स्वपुत्राय' इत्युभयत्र सम्बध्यते । 'आदिराजाय' इतीक्ष्वाकोः सूर्यवंशप्रवर्तकत्वेन वैशिष्ट्यमुच्यते ॥ १ ॥

१ शां. भा.— एवमिति । एवं क्षत्रियपरम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो राजानश्च त ऋषयश्च राजर्षयो विदुरिमं योगम् । स योगः कालेनेह महता दीर्घेण नष्टो विच्छिन्नसम्प्रदायः संवृत्तः । हे परन्तप ! आत्मनो विपक्षभूताः पर उच्यन्ते; तान् शौर्यतेजोगभस्तिभिर्भानुरिव तापयतीति परन्तपः शत्रुतापन इत्यर्थः ॥ २ ॥

२ **आ. शां. व्या.**— यथोक्ते योगे परम्परागते विशिष्टजनसम्मतिमुदाहरति— **एवमिति** । तस्य कथं सम्प्रति वक्तव्यत्वं ? तदाह-स कालेनेति । पूर्वार्धं व्याकरोति—**एवमित्या**दिना । स ऐश्वर्यसम्पत्ती राजत्वं येषां तेषामेव सूक्ष्मार्थनिरीक्षणक्षमत्वमृषित्वम् । 'इह' इति भगवतोऽर्जुनेन सह संव्यवहारकालो गृह्यते। परन्तपेति सम्बोधनं विभजते— **आत्मन** इति २

१ शां. भा.— दुर्बलानजितेन्द्रियान् प्राप्य नष्टं योगमिममुपलभ्य लोकं चापुरुषार्थसम्बन्धिनम्— स एवायमिति । स एवायं मया ते तुभ्यमद्येदानीं योगः प्रोक्तः पुरातनः, भक्तोऽसि मे सखा चासीति । रहस्यं हि यस्मादेतदुत्तमम् । योगो ज्ञानमित्यर्थः ॥ ३ ॥

२ **आ. शां. व्या.**— किमिति वर्तमाने काले प्रकृतो योगः सम्प्रदायरहितोऽभूत् ? इत्याशङ्क्याधिकार्यभावादित्याह— **दुर्बलानिति** । तदेव दौर्बल्यं प्रकृतोपयोगित्वेन व्याकरोति— **अजितेन्द्रियानिति** । यद्यपि कामक्रोधादिप्रधानान् पुरुषान् प्रतिलभ्य कामक्रोधादिभिरभिभूयमानो योगो नष्टो विच्छिन्नसम्प्रदायः सञ्जातस्तथापि योगादृते पुरुषार्थो लोकस्य लभ्यते चेत् किमनेन योगोपदेशेन ? इत्याशङ्क्य यथोक्तयोगाभावे परमपुरुषार्थाप्राप्तेर्मैवमित्याह— **लोकं** चेति । पूर्वो योगो विच्छिन्नसम्प्रदायः, अधुना त्वन्यो योगो मदर्थमुच्यते भगवतेत्याशङ्क्याह— **स एवेति** । कस्मादन्यस्मै यस्मै कस्मैचित्पुरातनो योगो नोक्तो भगवता ? इत्याशङ्क्याऽऽह—**भक्तोऽसीति**। उक्तमधिकारिणं प्रति योगस्य वक्तव्यत्वे हेतुमाह— **रहस्यं हीति** । अनादिवेदमूलत्वाद्योगस्य पुरातनत्वम् । भक्तिः शरणबुद्ध्या प्रीतिस्तया युक्तो निजरूपमपेक्ष्य भक्तो विवक्षितः । समानवयाः स्निग्धः सहायः सखेत्युच्यते । एतदिति कथं योगो विशेष्यते? तत्राऽऽह — **ज्ञानमिति** ॥३॥

३ श्रीमद्रामानुजकृतं भाष्यम् ।

तृतीयेऽध्याये प्रकृतिसंसृष्टस्य मुमुक्षोः सहसा ज्ञानयोगेऽनधिकारात् कर्मयोग एव कार्यः, ज्ञानयोगाधिकारिणोऽप्यकर्तृत्वानुसन्धानपूर्वकं कर्मयोग एव श्रेयानिति सहेतुकमुक्तम्; विशिष्टतया व्यपदेश्यस्य तु विशेषतः कर्मयोग एव कार्य इति चोक्तम्; चतुर्थेनेदानीमस्यैव कर्मयोगस्य निखिलजगदुद्धरणाय मन्वन्तरादावेवोपदिष्टतया कर्तव्यतां द्रढयित्वा अन्तर्गतज्ञानतयाऽस्यैव ज्ञानयोगाकारतां प्रदर्श्य, कर्मयोगस्वरूपं तद्भेदाः कर्मयोगे ज्ञानांशस्यैव प्राधान्यं चोच्यते; प्रसङ्गाच्च भगवदवतारयाथात्म्यमुच्यते— इममिति ।

४ वेङ्कटनाथप्रणीता तात्पर्यचन्द्रिका ।

अथ चतुर्थसङ्गतिं वक्तुं तृतीयाध्यायार्थं सङ्ग्रहेणोद्गृह्णाति— **तृतीयेऽध्याय** इति । **सहेतुक**मिति— ज्ञानयोगकर्मयोगयोः सप्रमादत्वनिष्प्रमादत्वादिहेतुपूर्वकमित्यर्थः । एतेन 'असक्त्या लोकरक्षायै गुणेष्वारोप्य कर्तृताम् । सर्वेश्वरे वा न्यस्योक्ता तृतीये कर्मकार्यता ' [गी. सं. ७] इति सङ्ग्रहश्लोकोऽपि व्याख्यातः । अशक्तस्य, शक्तत्वेऽप्यप्रसिद्धस्य च स्वार्थनिपुणस्य कर्म-

योग एव कार्यः; प्रसिद्धस्य त्वशक्तस्य शक्तस्य वा स्वार्थे लोकरक्षार्थे च स एव कार्य इति तृतीयाध्यायेनाधिकारिचिन्तनं, कर्मयोगस्य ज्ञानयोगाद्वैषम्यचिन्तनं च कृतमिति भावः। अथाधिकर्तव्यतयोक्तस्य कर्मयोगस्य प्रामाणिकत्वं, ज्ञानमिश्रत्वं, स्वरूपं, तद्वैविध्यं, ज्ञानांशप्राधान्यं, प्रासङ्गिको भगवदवतार इति षडर्था इहोच्यन्त इत्याह— **चतुर्थे**नेति। ननु 'प्रसङ्गात्स्वस्वभावोक्तिः कर्मणोऽकर्मताऽस्य च। भेदा ज्ञानस्य माहात्म्यं चतुर्थाध्याय उच्यते' [गी. सं. ८] इति चत्वारोऽर्थाः सङ्गृहीताः, तत्कथमत्र षडर्थानुकीर्तनम्? उच्यते— 'प्रसङ्गात्स्वस्वभावोक्तिः' इत्यत्र। सङ्गः प्रामाणिकत्वप्रसङ्गः। 'अस्य च भेदाः' इत्यत्र स्वरूपमन्तरेण तद्भेदस्य दुर्ज्ञानत्वात्स्वरूपमपि विवक्षितम्; चकारेण वा तत्समुच्चय इति सङ्ग्रहेऽपि षडर्था एव विवक्षिताः। स्वस्वभावोक्तिः स्वस्याकर्मवश्यावतारत्वादिस्वभावोक्तिः। कर्मणोऽकर्मता कर्मयोगस्यान्तर्गतज्ञानतया ज्ञानयोगाकारता; ज्ञानस्य माहात्म्यं कर्मयोगान्तर्गतज्ञानांशस्य प्राधान्यम्; एवं चतुर्थेन इत्यादिभाष्येणायमपि श्लोको व्याख्यातः। कर्तव्यता हि तृतीयाध्याये प्रोक्ता; अतस्तद्दार्ढ्यमात्रमत्र पुरावृत्ताख्यानेन क्रियत इति— **कर्तव्यतां द्रढयित्वे**त्यस्य भावः। साक्षादध्यायार्थानां सङ्गतिं प्रदर्श्य प्रासङ्गिकं पुनराह— **प्रसङ्गाच्चे**ति।

३ रा. भा.— योऽयं तवोदितो योगः स केवलं युद्धप्रोत्साहनायेदानीमुदित इति न मन्तव्यम्। मन्वन्तरादावेव निखिलजगदुद्धरणाय परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनतयेमं योगमहमेव विवस्वते प्रोक्तवान्; विवस्वांश्च मनवे, मनुरिक्ष्वाकव इत्येवं सम्प्रदायपरम्परया प्राप्तमिमं योगं पूर्वे राजर्षयो विदुः। स महता कालेन तत्तच्छ्रोतृबुद्धिमान्द्याद्विनष्टप्रायोऽभूत् ॥ १ ॥ २ ॥

४ वे. ता. चं.— 'इमं' इति निर्देशपूर्वकमुपदेशपरम्पराकथनस्य तात्पर्यमाह—**योऽय**मित्यादिना **मन्तव्य**मित्यन्तेन। योगोऽत्र कर्मयोगः। अत्र ज्ञानयोगपरत्वेन परव्याख्यानं प्रकृतासङ्गतम् 'कुरु कर्म' [४।१५] इत्यादिवक्ष्यमाणविरुद्धं चेति भावः। मनोरपि जनयित्रे तदुपदेष्ट्रे च विवस्वते प्रोक्तत्वादर्जुनेन चादावित्यनुवदिष्यमाणत्वात्फलितमुक्तं **मन्वन्तरादा**विति। **निखिलजगदुद्धरणाये**ति— न केवलं युद्धप्रोत्साहनार्थमर्जुनमात्रार्थं वा, किन्तु समस्ताधिकारिवर्गापवर्गदानायेत्यर्थः। मन्वन्तरादावुपदेशात्तस्य निखिलजगत्साधारण्यं सूचितम्। नित्यसर्वज्ञे भगवति स्थितत्वादव्ययत्वम्। अथवा अव्ययत्वमिह फलद्वारा। 'इमं' इति निर्देशश्च पूर्वोक्तमोक्षसाधनत्वमप्यभिप्रैतीति ज्ञापनाय— **परमे**त्याद्युक्तम्। प्रागपि न फलान्तरार्थमुक्तमिति भावः। 'अहं प्रोक्तवान्' इत्यनेन मन्वन्तरादौ, महाकल्पारम्भे, भारतसमरारम्भे वा मदन्यः कश्चिदस्य यथावज्ज्ञाता वक्ता च दुर्लभ इत्यभिप्रेतम्। प्रसङ्गादवश्यं ज्ञातव्यं स्वावतारयाथात्म्यं वक्तुं स्वस्य मन्वादिकालविरोधरूपशङ्कोत्थापनं च कृतमिति व्यञ्जनाय **अहमेवे**त्युक्तम्। **विवस्वते प्रोक्तवा**निति— नह्ययमसुरादिभ्यो मयोपदिष्टो बुद्धाद्यागमार्थः, किन्तु सर्ववेदात्मने विवस्वत इति भावः। **विवस्वांश्च मनवे मनुरिक्ष्वाकव** इति—'यद्वै किञ्च मनुरवदत्तद्भेषजं' [तै. सं. २।२।६२] इति सकलजगद्भेषजभूतवचनतया प्रसिद्धमर्यादाप्रवर्तनविशदाधिकृतकोटिनिविष्टपित्रादिक्रमेण ह्युपदेशपरम्परा प्राप्ता, न तु सम्भवद्विप्रलम्भकुहकपाषण्ड्यादिसंसर्गप्रवृत्तेति भावः। एतत्सर्वं **एवं सम्प्रदायपरम्परये**त्यनेन व्यक्तम्। परम्पराशब्देनेक्ष्वाकोरर्वाचीनानामपि ग्रहणात्कृतादियुगे सम्प्रदायाविच्छेदो विवक्षित इति चाभिप्रायः। इदानीं नाशस्याभिधानादत्र **पूर्वे राजर्षय** इत्युक्तम्। **राजर्षयो विदुः**— राजानो हि विस्तीर्णागाधमनसः, तत्रापि ऋषित्वादतीन्द्रियार्थदर्शनक्षमाः; ते च बहवः; ते चाश्वपतिजनकाम्बरीषप्रभृतयः सर्वेऽप्यविगानेनेमं कर्मयोगमनुष्ठितवन्त इति भावः। कालदैर्घ्यस्य विच्छेदहेतुत्वप्रकारमिहशब्दसूचितमाह — **तत्तच्छ्रोतृबुद्धिमान्द्यादि**ति। इह विचित्राधिकारिपूर्णे जगति कृतत्रेतादिषु युगेषु कालक्रमेण बुद्धिशक्त्यनुष्ठानादयोऽपचीयमाना दृष्टाः; श्रुताश्चेति भावः। 'नष्टः' इत्यत्रात्यन्तविच्छेदो नाभिमतः, व्यासभीष्माक्रूरादेरिदानीमपि विद्यमानत्वादित्यभिप्रायेणोक्तं **विनष्टप्रायोऽभू**दिति ॥ १ ॥ २ ॥

३ रा. भा.— स एवायमस्खलितस्वरूपः पुरातनो योगः सख्येनातिमात्रभक्त्या च मामेव प्रपन्नाय ते मया प्रोक्तः, सपरिकरः सविस्तरमुक्त इत्यर्थः। मदन्येन केनापि ज्ञातुं वक्तुं वा न शक्यं, यत इदं वेदान्तोदितमुत्तमं रहस्यं ज्ञानम् ॥ ३ ॥

४ वे. ता. चं.— **स एवाय**मिति। सप्रत्यभिज्ञसावधारणनिर्देशफलितमुक्तं **अस्खलितस्वरूप** इति। 'पुरातनोऽय' इति निर्देशाभ्यां कालभेदमात्रेणापि न स्वरूपे वा प्रकारे वा भेद इति सूचितम्। भक्तोऽसीति वर्तमाननिर्देशादनिवृत्ता भक्तिः सूचिता। अल्पीयसी तु भक्तिः कदाचिन्निवर्तेतापीत्यभिप्रायेणोक्तं **अतिमात्रे**ति। भक्तोऽसि— शास्त्रदृष्टमहत्त्वानुसन्धानेन प्रीतिमानसीत्यर्थः। सखा चासि— अवतारदृष्टसौलभ्यविशेषेण प्रणयविस्रम्भवानसीत्यर्थः। 'ते मया' इति शब्दावपि 'शाधि मां त्वां प्रपन्नम्' [२।७] इति प्रागुक्तप्रपत्तृप्रपत्तव्ययोः प्रत्यभिज्ञापरावित्ययमपि प्रवचनहेतुरिति ज्ञापनायोक्तं— **मामेव प्रपन्नाय ते मया प्रोक्त** इति। 'प्रोक्तः' इत्यत्र सोपसर्गधात्वर्थं विवृणोति— **सपरिकरः सविस्तरमि**ति। परिकरोऽङ्गम्, शब्दस्य प्रपञ्चो विस्तरः, अङ्गोक्तिरप्यत्र सविस्तरेति भावः। 'अहं प्रोक्तवान्मयाऽद्य प्रोक्तः' इत्याभ्यां सूचित-

माह— मदन्येनेति । प्रलयेन वा , युगादिस्वभावेन वा सम्प्रदायविच्छेदे सति पुनरहमेव सम्प्रदायप्रवर्तकः स्याम् ; करणायत्तज्ञानेन मदन्येन हिरण्यगर्भादिनाऽपि मदुपदेशमन्तरेण ज्ञातुं वक्तुं चाशक्यमित्यर्थः । सख्यभक्तिप्रपत्त्यादिगुणपौष्कल्ययुक्तायोपदेश्यत्वे भगवद्व्यतिरिक्तेन ज्ञातुं वक्तुं चाशक्यत्वे हेतुपरं रहस्यमित्यादीति दर्शयति— यत इति । हिशब्दोऽत्र हेतुपरः; रहस्यत्वायोग्यायोपदेश्यम् ; उत्तमरहस्यत्वान्मदन्येन ज्ञातुं वक्तुं चाशक्यमिति विभागः । उत्तमरहस्यत्वे हेतुः वेदान्तोदितमिति । नपुंसकनिर्देशयोग्यं विशेष्यमुक्तं ज्ञानमिति ॥ ३ ॥

५ आनन्दतीर्थकृतं (माध्व-)भाष्यम् ।

श्रीमदमलबोधाय नमः ॥ हरिः ॐ ॥ ॥ बुद्धेः परस्य माहात्म्यं कर्मभेदो ज्ञानमाहात्म्यं चोच्यतेऽस्मिन्नध्याये । पूर्वानुष्ठितश्चायं धर्म इत्याह— इममिति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥

६ जयतीर्थकृता प्रमेयदीपिका ।

उक्तयोर्ज्ञानकर्मणोरुभयोर्विशेषविस्तारात्मकोऽयमध्याय इति पूर्वसङ्गताध्यायार्थस्थितौ इह प्रकरणभेदप्रतिपादनार्थमाह— **बुद्धेरि**ति । 'एवं ज्ञात्वा' [४।१९;३२] इत्यतः प्राक्तनेन ग्रन्थेन बुद्धेः परस्य विष्णोर्माहात्म्यमुच्यते । आद्यस्य प्रकरणस्य पूर्वेण सङ्गतिं सूचयितुं 'बुद्धेः परस्य' इत्युक्तम् । 'श्रेयान्' इत्यतः पूर्वेण कर्मभेदः।निवृत्तस्य कर्मणोऽन्यस्माद्भेदः। निवृत्त एव कर्मण्युपासनायज्ञादिरूपेण वा भेदः । ज्ञानमाहात्म्यं शेषेणेति । 'इमं विवस्वते योगं' इत्युपदेशपरम्पराकथनं प्रकृतानुपयुक्तमित्यतस्तत्तात्पर्यमाह—**पूर्वे**ति । पूर्वैरनुष्ठितः । 'ये मे मतम्' [३।३१]इत्युक्तेन हेतुना सहास्य समुच्चयार्थश्चशब्दः । अयं धर्मो 'मयि सर्वाणि' [३।३०]इत्यनेनोक्तः । योगशब्दोऽप्यनेन व्याख्यातः । न केवलमुपदेशपरम्पराऽत्रोच्यते; किन्तु तेषामनुष्ठानमप्युपलक्ष्यते । तच्चेतोऽपि त्वयाऽनुष्ठेयमिति प्रतिपादनार्थमिति भावः । 'कर्मणैव हि संसिद्धि' [३।२०] इत्यनेनैतद्गतार्थमिति चेत्, न; गृहस्थकर्म त्वया न त्याज्यमित्यस्योपपादनायाचारस्य तत्रोक्तत्वात् । अत्र तु निवृत्तधर्मानुष्ठाने सदाचारस्योच्यमानत्वात् । अत एव तत्राचार इत्येवोक्तमिह **त्वयं धर्म** इति । 'लोकेऽस्मिन्द्विविधा' [३।३] इत्यत्रोक्तस्य 'कर्मणैव' इत्युदाहरणमुक्तमिति तत्रापि न दोषः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥

७ श्रीमद्धनुमत्कृतं पैशाचभाष्यम् ।

पूर्वोक्तं योगमनेकशिष्टपरिग्रहेण च प्रस्तौति प्ररोचनार्थं श्रीभगवान्— इममिति । इमं पूर्वोक्तं विवस्वते प्रोक्तवानहम् । अव्ययमविनाशिनम् । स च विवस्वान्मनवे स्वपुत्राय प्राह । स च मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ॥ १ ॥ एवं क्षत्रियपरम्पराप्राप्तं प्रोक्तमिमं राजर्षयो मनुप्रभृतयो विदुर्विजानन्ति । स योगो महता कालेन नष्टो विच्छिन्नसम्प्रदायः संवृत्तः । परन्तप ! परांस्तापयतीति परंन्तपः , शत्रूंस्तप इत्यभिप्रायः ॥ २ ॥ स एव विच्छिन्नसम्प्रदायो योगः प्रोक्तः पुरातनः । ते तव । रहस्यमप्रकाश्यम् । उत्तमं निरुपमम् ॥ ३ ॥

८ श्रीवेङ्कटनाथकृतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यव्याख्यानम् ।

तृतीयेऽध्याये ज्ञानयोगोपायः कर्मयोगः प्रतिपादितः ; चतुर्थे तु स एव प्रपञ्च्यते, तत्र तावदनादिसम्प्रदायप्राप्तोऽयं योगस्त्वयाऽवश्यानुष्ठेय इति दर्शयितुं प्रस्तौति त्रिभिः— योऽयमध्यायद्वयेनोक्तः कर्मनिष्ठोपायलभ्यस्तत्त्वज्ञाननिष्ठारूपो योगः स तव युद्धप्रतिबन्धकशोकमोहापनोदनार्थमिदानीमेव केवलमुक्त इति न मन्तव्यम् ; किन्तु मन्वन्तरादावेव निखिलजगदुद्धारणार्थं इममव्ययं मोक्षफलकं योगं विवस्वते सर्वक्षत्रियवंशबीजायादित्याय अहं प्रोक्तवान् । स च मम शिष्यो विवस्वान् मनवे वैवस्वताय स्वपुत्राय प्राह । स च मनुरिक्ष्वाकवे स्वपुत्रायादिराजायाब्रवीत् । यद्यपि स्वायम्भुवमन्वादिसर्वसाधारणोऽयं भगवदुपदेशः, तथापि साम्प्रतिकवैवस्वतमन्वन्तराभिप्रायेण विवस्वन्तमारभ्य सम्प्रदायो गणितः ॥ १ ॥

एवं मन्वादिपरम्परासम्प्रदायप्राप्तमिमं योगमन्येऽपि राजर्षयो विदुः जानन्ति । यद्येवं तर्हि किमित्यद्यतना राजानो न जानते ? तत्राह— **स कालेने**ति । हे परन्तप शत्रुतापन ! स योगो महता कालेन इह मन्दमतीनजितेन्द्रियाननधिकारिणः प्राप्य कामक्रोधादिभिरभिभूयमानो विनष्टो विच्छिन्नसम्प्रदायो जातः । स एवायमस्खलितस्वरूपः पुराणो योगः ते तुभ्यमद्य मया प्रोक्तः । 'ते' इत्यनेन विवक्षितमर्थमाह— **भक्तोऽसि मे सखा चे**तीति । इतिर्हेतौ । यस्मात्त्वं मे भक्तः सखा चासि, तस्मात्तुभ्यमभिहितः, नान्यस्मै कस्मैचिदित्यर्थः । केवलं भक्ताः केवलं सखायश्च सन्ति; भक्तिसख्योभयविशिष्टस्तु भवानेवेति न त्वादृशः कश्चिन्मम प्रियोऽस्तीति चकारेण व्यज्यते । 'मया' इत्यनेन सूचितं वक्त्रतिशयं दर्शयति— **रहस्यं ही**ति । हि यस्मात् एतदुपदिष्टं ज्ञानमुत्तमं अखिलश्रुतिस्मृतीतिहासपुराणरहस्यम् , अतो मदन्येन केनापि ज्ञातुं वक्तुं च न शक्यमित्यर्थः ॥ २ ॥ ३ ॥

९ श्रीमद्वल्लभाचार्यप्रकटीकृता तत्त्वदीपिका ।

योगिनः कर्म कर्त्तव्यमिति पूर्वं निरूपितम् । तुरीये तु ततोऽध्याये प्रतीत्यर्थं परम्परा ॥ १ ॥
योगस्य रूप्यते विष्णुर्वक्ता यस्माद्भूद्रविः । उपदेशपदं तस्मादुपदेशाश्रयो मनुः ॥ २ ॥
इक्ष्वाकूणामपि तथा रामचन्द्रावतारभाक् । तस्य नित्यत्वविधया विधानमुपदिश्यते ॥ ३ ॥
ब्रह्मभावेन सर्वत्र फलादिभावत्यागतः । योगी तदाश्रयेणैव विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥ ४ ॥

एवं तावदध्यायद्वयेन योगे स्वधर्मो मोक्षसाधनमुपदिष्टः, तमेव ब्रह्मभावेन प्रपञ्चयिष्यन् प्रथमं तावत्परम्पराप्राप्तत्वेन स्तुवन् श्रीभगवानुवाच- इममिति त्रिभिः । अव्ययफलत्वादव्ययमिमं योगं विवस्वते प्रोक्तवान् ; न चेमं तव युद्धप्रोत्साहनायैव केवलं वच्मि; किन्तु मन्वन्तरादावेव निखिलजगदुद्धरणायेमं प्रोक्तवानस्मीति सम्प्रदायपूर्वक्रमाह—स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥

१० पुरुषोत्तमजीकृताऽमृततरङ्गिणी ।

श्रीकृष्णाय नमः ।

कर्मसन्न्यासयोगस्य स्वस्मिन् योगो यथा भवेत् ।
तदर्थं कृपया कृष्णः कौन्तेयं प्रत्युवाच ह ॥ १ ॥

कर्मसन्न्यासनिरूपणप्रश्नोद्गमार्थं पूर्वानुवादमाह— इममिति त्रयेण । अहमिमं योगं पूर्वोक्तं अव्ययं सफलं मत्सम्बन्धजनकत्वात् विवस्वते प्रोक्तवान् । लोकानुग्रहार्थं सोऽपि लोक एतत्प्राकट्यार्थं मनवे प्राह; मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ॥ १ ॥

एवं परम्पराप्राप्तं मत्परम्परयाऽऽप्तमिमं योगं राजर्षयः राज्यादिकं परित्यज्य मदर्थैकप्रयोजनवन्तोऽविदुः । ननु परम्परागतं चेदिदानीं केनापि कथं न ज्ञायत इत्याशङ्क्याहुः— स कालेनेति । स योगो महता कालेन प्रमाणादिनिरासकेन महता मदिच्छारूपेण तद्व्यवधानादनवतारदशायां दर्शकाभावान्नष्टः । परन्तपेति सम्बोधनेन तवोत्कृष्टतापसंक्लेशेनाहं दर्शयामीति ज्ञापितम् ॥ २ ॥

स एवं पुरातनो योगोऽयमिति प्रत्यक्षं मत्सम्बन्धजनकस्ते तुभ्यं प्रोक्तः प्रकर्षेण मत्प्रीत्यात्मकफलयुक्त उक्तः । ननु योग एव फलसाधकश्चेद्भक्तिरस्मदादिभिः किमर्थं कर्तव्या ? इत्याशङ्क्याह— भक्तोऽसीति । त्वं भक्तोऽसि सखा चासीति मे मदीयं रहस्यम् । एतदुत्तमं कर्मयोगादुत्तमम् । हीति निश्चयेन ॥ ३ ॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः ।

अध्यायद्वयोक्तेऽर्थे प्रामाण्यशङ्का मा भूदिति विद्यावंशसम्प्रदायमात्मनश्च भ्रमविप्रलम्भकत्वादिनिरासायेश्वरत्वं सर्वज्ञत्वं च दर्शयति–– इममित्यादिना । इमं साङ्ख्ययोगं कर्मयोगरूपोपायसहितम् । 'ससन्न्यासं' [?] इति भाष्यम् । इमं सन्ध्योपासनादिनिर्विकल्पकसमाध्यनुष्ठानान्तं कर्मयोगं ज्ञाननिष्ठोपसर्जनं पारिव्राज्यानधिकारिणां राज्ञामेव योग्यं विवस्वते सूर्याय मण्डलाभिमानिने सर्वेषां क्षत्रियाणामादिभूतायाहमादित्यान्तर्यामी " अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुर्हिरण्यकेश आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णस्तस्य यथाकप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी तस्योदिति नाम " [छां. उ. १।६।६, ७] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धः प्रोक्तवान् पुरा । अव्ययं अविच्छिन्नसम्प्रदायं, तेनानादित्वमपि । मनवे स्वपुत्राय विवस्वान् प्राह; इक्ष्वाकवे मनुः स्वपुत्रायाब्रवीत् ॥ १ ॥

एवमिति । एवं परम्पराप्राप्तमिक्ष्वाकोर्निमिनाभागादिक्रमेण राजर्षयः जनकाजातशत्रुकैकेयप्रभृतयो राजानः, ऋषयश्च सनकवसिष्ठाद्याः सूक्ष्मार्थदर्शिनस्ते, राजान एव ऋषय इति वा । अविदुर्ज्ञातवन्तः । "सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च" [अष्टा. ३।४।१०९] इति लङो झेर्जुस् । नष्टः अदर्शनं गतः ॥ २ ॥

स इति । अद्य सम्प्रदायविच्छेदे सति । भक्तः शरणागतः, सखा प्रीतिविषयः, रहस्यं गोप्यं अभक्तादिभ्यो न देयम् , अन्यथा निर्वीर्या विद्या भवेदित्यर्थः । तथा च मन्त्रवर्णः "विद्या ह वै ब्राह्मणमाजगाम गोपाय मा शेवधिष्टेऽहमस्मि ॥ असूयकायानृजवेऽयताय न मा ब्रूया वीर्यवती तथा स्याम् " [मुक्ति. उ. १ । ५१ शाट्या. उ. ३३] इति ॥ ३ ॥

अर्जुन उवाच— अपरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः ।

' अवरं ' इति रामानुजीयः पाठः ।

कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति ॥ ४ ॥

१ ' कुरुपाण्डवयोर्मृधे । ' (म. भा. १२।३४९।८) इत्यादौ कुरुपदेनेवात्र विवस्वत्पदेन तद्वंश्या राजानो लक्ष्यन्ते । " आत्मा वै पुत्रनामासि " (कौ. उ. २।११) इति श्रुतेः । इत्यभ्युपगम्याह वामनः—

१ शां. भा.— भगवता विप्रतिषिद्धमुक्तमिति मा भूत्कस्यचिद्बुद्धिरिति परिहारार्थं चोद्यमिव कुर्वन्नर्जुन उवाच— **अपरमिति ।** अपरमर्वाग्वसुदेवगृहे भवतो जन्म, परं पूर्वं सर्गादौ जन्मोत्पत्तिर्विवस्वत आदित्यस्य, तत्कथमेतद्विजानीयामविरुद्धार्थतया यस्त्वमेवाऽऽदौ प्रोक्तवानिमं योगं, स एव त्वमिदानीं मह्यं प्रोक्तवानसीति ? ॥ ४ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवति लोकस्यानीश्वरत्वशङ्कां निवर्तयितुं चोद्यमुद्भावयति— **भगवतेति ।** परिहारार्थं भगवतो मनुष्यवदवस्थितस्यानीश्वरत्वमुपेत्य तद्वचने शङ्कितविप्रतिषेधस्येति शेषः। भगवतो निजरूपमुपेत्य नेदं चोद्यं, किन्तु लीलाविग्रहं गृहीत्वेति वक्तुं चोद्यमिवेत्युक्तम्। एतच्छब्दार्थमेव स्फुटयति— **यस्त्वमिति ॥ ४ ॥**

३ रा. भा.— अस्मिन् प्रसङ्गे भगवदवतारयाथात्म्यं यथावत् ज्ञातुमर्जुन उवाच— **कालसङ्ख्यया** अवरमस्मज्जन्मसमकालं हि भवतो जन्म, विवस्वतश्च कालसङ्ख्यया परमष्टाविंशतिचतुर्युगसङ्ख्यासङ्ख्यातम् । 'त्वमेवादौ प्रोक्तवान्' इति कथमेतदसम्भावनीयं विशेषेण यथार्थं जानीयाम् ? । ननु जन्मान्तरेणापि वक्तुं शक्यं, जन्मान्तरकृतस्य महतां स्मृतिश्च युज्यत इति नात्र कश्चिद्विरोधः ।

४ वे. ता. चं.— 'प्रसङ्गात्स्वस्वभावोक्तिः' [गी. सं. ८] इति सङ्ग्रहश्लोकानुसारेणाह— **अस्मिन् प्रसङ्ग** इति । कर्तव्यतादृढीकरणार्थकथाप्रसङ्गे इत्यर्थः । **भगवदवतारयाथात्म्यं** अकर्मवश्यत्वादिरूपम् । **यथावदिति**— प्रातिभासिकत्वादिप्रतिक्षेपकप्रमाणोपपत्तिपूर्वकमित्यर्थः । परावरशब्दाभ्यां न दैवमानुषत्वरूपजातिवैषम्यमुच्यते, तस्योपदेशविरोधित्वाभावात्, देवानामपि देवत्वेन च कृष्णस्य विदितत्वात्, जन्मशब्दस्य जननवाचितया साक्षाज्जातिवाचकत्वाभावात्, आदाविति कालविरोधस्य च व्यक्तमुक्तत्वात्, 'बहूनि मे व्यतीतानि' [४।५] 'यदा यदा हि' [४।७] 'युगे युगे' [४।८] इत्येवमादिरूपस्योत्तरस्य च कालविरोधपरिहाररूपत्वात् । अतः परावरशब्दौ कालसङ्ख्योत्कर्षापकर्षविषयावित्यभिप्रायेणोक्तं **कालसङ्ख्ययेति** । अवरत्वहेतुतया विवक्षितं कालावधिं दर्शयति **अस्मदिति** । **समकालमिति**— अदूरविप्रकृष्टमित्यर्थः । त्वंशब्द इदानीन्तनत्वाभिप्रायतया विरोधपर इति द्योतनाय **त्वमेवे**त्युक्तम् । **कथमेतदि**त्याक्षेपसूचितमुक्तं **असम्भावनीयमिति** । 'विजानीयां' इत्यत्रोपसर्गविवक्षितमाह— **यथार्थमिति** । जन्मान्तरस्यैवाभावाद्वा, जन्मान्तरानुभूतस्य स्मृत्यायोगाद्वा, वक्तुर्जन्मान्तरस्मृतिमत्तया श्रोतुरविदितत्वाद्वा खल्वेतज्जन्मावलम्बनेन विरोधचोद्यम् । न चैतदखिलमत्र सम्भवतीति प्रश्नमाक्षिपति **नन्विति** । **जन्मान्तरेणापि वक्तुं शक्यमिति**— नहि तदानीन्तनेन जन्मना तदानीन्तनायोपदेशो विरुद्ध इत्यर्थः । **महतामिति**— न केवलमीश्वरस्य कृष्णस्य, अन्येषामपि महतामिति भावः । श्रूयन्ते हि जातिस्मरवृत्तान्ताः 'जातिं स्मरति पौर्विकीम्' [४।१४८] इति च मनुः । **युज्यत इति**— अनुभवेन संस्कारे प्रागेव निष्पन्ने तस्य च अदृष्टविशेषादिवशादुद्बोधे जन्मान्तरानुभूतस्मृतौ न काचिदयुक्तिः ; यथा प्रथमस्तन्यपाने स्तन्यस्य पिपासाशान्तिहेतुत्वस्मृताविति भावः । महतामन्येषां स्मृतिः ; ईश्वरस्य तु प्राचीनवृत्तान्तगोचरः साक्षात्कारः स्मृतिरित्युपचर्यते । **कश्चिदिति**— कालविप्रकर्षरूपो वा कारणाभावादिरूपो वेत्यर्थः ।

३ रा. भा.— न चासौ वक्तारमेनं वसुदेवतनयं सर्वेश्वरं न जानाति, यत एवं वक्ष्यति 'परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् । पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥ आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा । असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे' [१०।१२,१३] इति । युधिष्ठिरराजसूयादिषु भीष्मादिभ्यश्चासकृच्छ्रुतं 'कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः । कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम्' [म. भा. २।३८।२३] इत्येवमादिषु । कृष्णस्य हि कृते इति कृष्णस्य शेषभूतमिदं कृत्स्नं जगदित्यर्थः ।

— हरेर्जन्मापरं सूर्यवंशजानां तथा परम् । तस्मान्न युज्यते वाक्यं तस्येत्यमत फाल्गुनः ॥
यद्यत्र तिग्मकर एव विवक्षितः स्यात्तस्मै घटेत न कथं हरिणोपदेशः ? ।
वर्षीयसे न वयसा लघुनोपदेश्यमित्यस्ति कोऽपि नियमोऽपि न शास्त्रमार्गे ॥
देवहूत्यै च कपिलो मात्रे प्रागुपदिष्टवान् । अतोऽपरत्वाज्जनुषो नायुक्तमुपदेशनम् ॥
विवस्वद्वंशसम्भूता मन्वाद्या ये तु भूमिपाः । प्रादुर्भावाद्भगवतः प्रागेव प्रलयं गताः ॥
तेभ्यो हि वासुदेवेन नोपदेशोऽत्र युज्यते । व्याख्येयमेवमेवेह सूक्ष्मदृग्भिर्बुधैस्ततः ॥ इति । — अभिगीता ।

४ वे. ता. चं.— **असाविति**– वृद्धोपसेवादिभिः श्रुतादिबहुलोऽर्जुनः । **वक्तार**मिति— 'विवस्वते प्रोक्तवानहं' इति स्वस्मै वक्तारम्, यद्वा विवस्वते वक्तारमित्यर्थः । **एनं वसुदेवतनय**मिति मानुषव्यापारजन्मभ्यां तिरोहितेश्वरभावमपीत्यभिप्रायः । **सर्वेश्वर**मिति— विवस्वदादीनामपीश्वरमिति भावः; यद्वा, गोवर्धनोद्धरणाद्यतिमानुषवृत्तान्तैरवतारदशायामेव चतुर्भुजत्वादिना च व्यञ्जितेश्वरत्वमिति भावः । उक्तज्ञानसद्भावं कार्येण व्यवहारेण कारणेनोपदेशेन च स्थापयति— **यत एव**मिति । **एवं** अनेकाप्ततमोपदेशादिभिरीश्वरत्वनिष्कर्षपूर्वकमित्यर्थः ।

अर्जुनस्य स्ववाक्येन स्वोक्तमहर्षिगणोपदेशेन च ज्ञानानुमानमुक्तम्; भारतकथावगतेन बन्धूपदेशेन च ज्ञानवत्तामाह— **युधिष्ठिरे**ति । बहुष्वपि वृत्तान्तेष्वाप्ततमेभ्यो बहुभ्यो बहुधा श्रुतमित्यर्थः । **कृष्ण एवे**ति— स्थितिहेतुत्वेन प्रसिद्धः स एवोत्पत्त्यादेरपि हेतुः, न तु ब्रह्मरुद्रादिः प्रधानादिर्वा; यद्वा लौकिकैः पुरुषैर्वसुदेवतनयतया प्रतीयमानः कृष्ण एवेत्यर्थः । हिशब्दः "एको ह वै नारायण आसीत्" [महो. १।१] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धिं दर्शयति । **लोकाना**मिति । 'लोकस्तु भुवने जने' [अमरः ३।३।२] तत्रान्यतरविवक्षायामितरदार्थम्; उत्पत्त्यप्ययशब्दावत्रोत्पादकनाशकपरौ । चकारः प्रसिद्धिप्रकर्षादनुक्तं स्थितिहेतुत्वादिकं समुच्चिनोति । एवं "यतो वा इमानि भूतानि" [तै. उ. ३।१।१] इत्यादिना ब्रह्मलक्षणतयोक्तं सर्वकारणत्वमुक्तम् । अत एव हि 'परं ब्रह्म' इत्यर्जुनोक्तिः, कृष्णस्य हीत्यत्र हिशब्देन "पतिं विश्वस्य" [तै. ना. १०।१] "करणाधिपाधिपः" [श्वे. उ. ६।९] इत्यादिप्रसिद्धिः सूच्यते । 'कृते' इत्यस्य अनेकार्थसाधारणत्वात्तादर्थ्यपरत्वव्यञ्जनायाह **कृष्णस्य शेषभूत**मिति । अत्र च्विप्रत्ययाभावात्, स्वाभाविकत्वं सूचितम्; 'दासभूताः स्वतः सर्वे' [पां. रा.] इत्यादिवत् । कृष्णस्य कृते भूतमिति कृष्णार्थमुत्पन्नं सत्तायोगि चेत्यर्थः । 'जन्माद्यस्य यतः' [ब्र. सू. १।१।२] "इमानि भूतानि" [तै. उ. ३ । १ । १] इत्यादिवदत्रापीदंशब्दः तत्तत्प्रमाणसिद्धविचित्रचेतनाचेतनसमुदायपरः, पूर्वार्थोक्तस्रष्ट्यत्वसंहार्यत्वादिप्रकारानुवादपरो वा । तेन तदधीनोत्पत्त्यादिमत्त्वात्तादर्थ्यं हेतुरुक्तो भवति, 'कस्योदरे हरविरिञ्चमुखप्रपञ्चः को रक्षतीममजनिष्ट च कस्य नाभेः । क्रान्त्वा निगीर्य पुनरुद्गिरति त्वदन्यः कः केन वैष परवानिति शक्यशङ्कः' इत्यादिवत् ।

३ रा. भा.— अत्रोच्यते– जानात्येवायं भगवन्तं वसुदेवसूनुं पार्थः; जानतोऽप्यजानत इव पृच्छतोऽयमाशयः— निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानस्य सर्वेश्वरस्य सर्वज्ञस्य सत्यसङ्कल्पस्यावाप्तसमस्तकामस्य कर्मपरवशदेवमनुष्यादिसजातीयं जन्म किमिन्द्रजालादिवन्मिथ्या? उत सत्यं? सत्यत्वे च कथं जन्मप्रकारः? किमात्मकोऽयं देहः? कश्च जन्महेतुः? कदा च जन्म? किमर्थं च जन्म? इति परिहारप्रकारेण प्रश्नार्थो विज्ञायते ॥ ४ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ चोद्यवादिनोक्तमभ्युपगमेन प्रतिवक्ति— **जानात्येवे**ति । अवधारणेन नास्मिन्नंशे विवाद इति सूचितम् । अयमिति निर्देशः पूर्ववच्छ्रुतार्थत्वं सूचयति । वसुदेवसूनुं 'भगवान्' इति जानातीत्यर्थः । नामपरो गुणपरो वाऽत्र भगवच्छब्दः । वसुदेवसूनुपार्थशब्दाभ्यां मातुलसुतत्वपैतृष्वसेयत्वसूचनेन इतरपुरुषवदीश्वरत्वादितिरोधायकप्राकृतसम्बन्धे सत्यपि सुकृतवशादुपदेशवशाच्च जानातीत्यभिप्रेतम् । तर्हि प्रश्नो निरवकाश इत्यत्राह— **जानतोऽपी**ति । नात्यन्ताज्ञातमनेन पृच्छ्यते, ज्ञातमेव विशेषान्तरजिज्ञासया परिपृष्टमिति भावः । **अजानत इवे**त्यनेन विनयगर्भपरिप्रश्नप्रकारश्च सूचितः । अज्ञातांशबुभुत्सां जन्मादेर्मिथ्यात्वादिशङ्कां च जनयन्तो भगवति ज्ञातांशविशेषा उपादीयन्ते **निखिले**त्यादिषष्ठ्यन्तपदैः । **निखिलहेयप्रत्यनीके**ति— यः परगतमपि जन्मजरादिहेयं निवर्तयति, स कथं स्वयं तदेवोपाददीतेति भावः । **कल्याणैकतानस्ये**ति; स्वरूपानन्दतृप्तस्य किं जन्मना? इति भावः । **सर्वेश्वरस्ये**ति– यदि कश्चित्स्वच्छन्दोऽस्य नियन्ता स्यात्तदा जन्मादि घटेत, न च सोऽस्तीत्याशयः । **सर्वज्ञस्ये**ति— यद्यसौ स्वस्य हितमहितं च न जानाति, तदा हि स्वेच्छयैव बालादीनामग्न्यादिस्पर्शवज्जन्मादिपरिग्रहः स्यादित्यभिप्रायः । **सत्यसङ्कल्पस्ये**ति— हिताहितज्ञाने सत्यपि कश्चिच्छुङ्के पतिष्यामीति कर्दमे पतति; न चासौ तथेति हृदयम्; यद्वा लोकरक्षणाद्यर्थमेवावतार इति हि परमोत्तरं स्यात्, तदप्ययुक्तं, सङ्कल्पमात्रेण रक्षणाद्युपपत्तेरिति भावः । **अवाप्तसमस्तकामस्ये**ति— यदि साध्यं किञ्चित्प्रयोजनं स्यात्, तदा तदर्थं जन्मादि परिगृह्येत; न च तदप्यस्तीति भावः । एवं च सतीश्वरो न वस्तुतो जन्मादिमान्, अकर्मवश्यत्वात्, मुक्तात्मवत्-इत्यन्वयेन; यो जन्मादिमान् स कर्मवश्यः, यथा संसारी, इति व्यतिरेकेण चैकमनुमानम्; तत्रैव पक्षसाध्यादौ जन्मकारणभूतेश्वरादिनियोगाविषयत्वादिति द्वितीयम्; द्वयोरप्यनुमानयोः यो यत्कारणरहितः न स तत्कार्यवान्; यथा सम्प्रतिपन्न इति सामान्यतो वा व्याप्तिः सर्वेश्वरत्वादित्युक्ते तु न दृष्टान्तः; केवलव्यतिरेकिविवक्षा तु देहपरिग्रहरहितघटादिसपक्षसद्भावात्, केवलव्यतिरेकिप्रामाण्यस्य च सामान्यतो यामुनाचार्यादिभिर्निरस्तत्वादयुक्ता । एवं देहपरिग्रहाद्यभावे सङ्कुचितज्ञानशून्यत्वात्, प्रतिहतसङ्कल्परहितत्वात्, अपूर्णकामत्वरहितत्वात्, साध्यप्रयोजनरहितत्वादिति मुक्तात्मघटादिदृष्टान्तेन हेतवः । यद्वा परमसाम्यापन्नान् मुक्तानेव दृष्टान्तीकृत्य सर्वज्ञत्वात्सत्यसङ्कल्पत्वादवाप्तसमस्तकामत्वादित्येव हेतवः ।

एवं यदि जन्मादयः स्युः, तदा कर्मवश्यत्वमनीश्वरत्वमसर्वज्ञत्वमसत्यसङ्कल्पत्वमपूर्णकामत्वं च क्षेत्रज्ञवत्स्यादिति प्रसङ्गाश्च विवक्षिताः। 'निखिलहेय-' इत्याद्युक्तोभयलिङ्गत्वे च हेतवः सर्वेश्वरत्वादयः। पूर्वोक्ताकारविरोधितया मिथ्यात्वशङ्काहेतुः सामान्यतो विदितो जन्मप्रकार उच्यते—**कर्मपरवशदेवमनुष्यादिसजातीयमि**ति; कर्मपरवशा देवमनुष्यादयः, तेषां सजातीयं तज्जन्मसमानतया प्रतीयमानमित्यर्थः। यद्वा जन्मशब्दोऽत्र जायमानविग्रहपरः, ईश्वरेण परिगृह्यमाणत्वात् इन्द्रजालादिवदित्युक्तम्। स्वेच्छया परेषां विचित्रभ्रमजननं हीन्द्रजालम्; तेनात्र तत्प्रतिभानलक्षणा। आदिशब्देन शैलूषभूमिकापरिग्रहादि गृह्यते। मिथ्यात्वपक्षे न तत्र कश्चित्प्रकारो निरूपणीय इति कृत्वा सत्यत्वपक्षे शङ्कते— **सत्यत्व** इति। **कथमिति**— किं पारमेश्वरस्वभावपरित्यागेन? अन्यथा वा? इत्यर्थः। **किमात्मक** इति— किं त्रिगुणात्मकः? उताप्राकृतः? इत्यर्थः। **अयमिति**— भूतसङ्घसंस्थानवत्प्रतीयमान इति भावः। **देह** इति— उपचयरूपतया ह्युपलभ्यत इति भावः। **कश्च जन्महेतुरि**ति— किं सङ्कल्पमात्रं? उतेश्वरस्यापि स्वेच्छापरिगृहीते पुण्यपापे? इत्यर्थः। **कदा चेति**— किं पुण्यपापविपाककाले? उत धर्मग्लान्यादिकाले? इत्यर्थः। **किमर्थं चेति**— किं सुखदुःखोपभोगार्थम्? उत साधुपरित्राणाद्यर्थं? इत्यर्थः। इत्ययमाशय इत्यन्वयः। ननु 'अवरम्' इतिश्लोके व्याघातमात्रमेव चोद्यते; तत्र बहुषु प्रश्नेष्वाशय इति कुतोऽवगतं? इत्यत्राह— **परिहारेति**। **अयमभिप्रायः**— न ह्यन्यस्य प्रश्ने तदन्यविषयतया प्रतिवचनमुपपद्यते; तथा सति प्रतिवक्तुरनभिप्रायज्ञतादिप्रसङ्गात्; अतो यावद्विषयं प्रतिवचनं तावद्विषय एवायं प्रश्न इत्यभ्युपगन्तव्यम्। अत्र च प्रतिवचने चतुर्भिः श्लोकैर्जन्मसत्यत्वं, जन्मप्रकारः, देहयाथात्म्यं, जन्मनो हेतुकालप्रयोजनानि च क्रमात् प्रतिपाद्यानि प्रतीयन्ते; अतस्तान्येव प्रष्टव्यतयाऽभिप्रेतानीति ॥ ४ ॥

५ आ. मा. भा.—'मयि सर्वाणि' [३।३०] इत्युक्तम्। तन्माहात्म्यमादितो ज्ञातुं पृच्छति— अपरमिति ॥ ४ ॥

६ ज. प्र. दी.—ननु 'नत्वेवाहं' [२।१२] इत्यादिना सर्वप्रकारेणोत्पत्तिविनाशराहित्यमुक्तं भगवतः, तच्छ्रुत्वा कथं 'अपरं' इति पृच्छति? इत्यत आह— **मयीति**। **तन्माहात्म्य**मित्युपलक्षणम्। आदितः प्रमितिकारणतः। 'मयि सर्वाणि' [३। ३०] इत्यत्र परमेश्वरस्य माहात्म्यं पूज्यत्वादिलक्षणमुक्तम्। अर्जुनस्य पूजकत्वादिकम्। तमिममीश्वरजीवयोः पूज्यपूजकत्वादिना भगवताऽङ्गीकृतं भेदं प्रमाणेन ज्ञातुमेवं पृच्छतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

७ ह. पै. भा.— एवं श्रुत्वाऽर्जुन उवाच— अपरमिति। अपरमर्वाचीनं वसुदेवगृहे भवतो जन्म, परं पूर्वं विवस्वत आदित्यस्य जन्म सर्गादौ, अतः कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ विवस्वते प्रोक्तवानिति ॥ ४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— 'विवस्वते प्रोक्तवानहम्' इत्येतदसम्भावितं मन्वानोऽर्जुन उवाच— किमेतद्देहेन तवादित्यं प्रत्युपदेशः? किंवा देहान्तरेण? आद्य आह— **अपरमिति**। भवतो वसुदेवस्य गृहे जन्म शरीरग्रहणमपरमर्वाचीनम्, इदानीन्तनमिति यावत्। विवस्वतस्तु जन्म परं पूर्वकालीनम्। अतः'त्वमादौ प्रोक्तवान्' इत्येतत्कथमविरुद्धं विजानीयाम्? इदानीन्तनस्य तव पूर्वतनमादित्यं प्रत्येतद्देहेनोपदेष्टृत्वं विरुद्धमित्यर्थः। देहान्तरेणोपदेश इति पक्षेऽप्येतदेवोत्तरमावर्तनीयम्। **कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानितीति**। देहान्तरीयवृत्तान्तस्यैतद्देहे स्मरणमयुक्तम्, अन्यथा ममापि तत्प्रसङ्गात्; अतो देहान्तरेण प्रोक्तवानिति विरुद्धमित्यभिप्रायः। ननु देहान्तरवृत्तान्तस्मरणं महतामस्तीति प्रसिद्धम्; अहं च महान्दिव्यः पुरुष इति बाल्यप्रभृत्यमानुषमदीयचरित्रदर्शिनस्तव स्फुटमेवेति कथमेवं प्रश्नः क्रियत इति शङ्कायामप्येतदेवोत्तरं 'कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति' इति। **अयमर्थः**— सत्यमेव दिव्यपुरुषाणां जन्मान्तरीयस्मृतिरस्तीति। त्वमपि किं तादृश एव कश्चिद्दिव्यपुरुषः? किंवा साक्षात्परमेव ब्रह्म? नाद्यः– आदित्यस्यापि दिव्यपुरुषत्वेन माहानुभाव्यस्य श्रुतिपुराणादिप्रसिद्ध्या तं प्रति ततोऽधिकस्य परमेश्वरस्यैवोपदेष्टृत्वौचित्येन तत्समानमहिमस्वभावस्य तव तदनुपपत्तेः। नान्त्यः– परमेश्वरत्वे तव कर्मपरवशमनुष्यजन्माद्ययोगादिति। सोऽयमर्थः सर्वोऽपि 'कथं त्वं प्रोक्तवान्' इत्यनेन गर्भीकृत इत्यवगन्तव्यम्, अग्रेगतभगवदुत्तरानुसारेण प्रश्नार्थनिश्चयौचित्यादिति।

यत्त्वत्र **रामानुजेनोक्तम्**— "नैवमिह प्रश्नार्थः सम्भवति। तथा हि— अर्जुनः किल भगवन्तं परब्रह्मत्वेन जानात्येव 'परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान्' [१०।१२] इति तेनैव वक्ष्यमाणत्वात्, युधिष्ठिरराजसूयादिषु भीष्माद्यावेदितभगवत्पारम्यत्वाच्च। न ह्येतादृशस्यार्जुनस्य भगवति 'अपरं भवतो जन्म' इत्यादिप्रश्नो युक्तः। किन्तु परब्रह्मणस्तव किमिन्द्रजालवन्मिथ्याभूतमेव जन्म? किंवा सत्यं? इति प्रश्नार्थः, इति, तदसत्; 'सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण हे यादव हे सखेति। अजानता महिमानं तवेदं मया प्रमादात्प्रणयेन वापि॥ यच्चावहासार्थमसत्कृतोऽसि विहारशय्यासनभोजनेषु। एकोऽथवाप्यच्युत! तत्समक्षं तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् [११।४१,४२] इत्यादिभिरर्जुनवचनैस्तस्य विश्वरूपदर्शनात्

प्रागभगवत्यपरिमितबलपराक्रमशाली योगादिलब्धदिव्यशक्तिः कश्चिदयं महान् पुरुषस्तैस्तैरीश्वरत्वेन स्तूयत इत्येव निश्चयः, विश्वरूपदर्शनानन्तरं तु परब्रह्मत्वनिश्चय इत्यस्यार्थस्य द्वितीयाध्याये 'न त्वेवाहं जातु नासम्' [२।१२] इत्यत्र प्रतिपादितत्वेन 'परं ब्रह्म परं धाम' इत्यस्यापि 'पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम्' ॥ [१०।१२] 'आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा'। [१०।१३]इत्युत्तरवाक्यानुसारेण नारदाद्युक्तपरब्रह्मत्वानुवादमात्ररूपतया तादृशस्यार्जुनस्य भगवन्तं प्रति 'अपरं भवतो जन्म' इति यथोक्तप्रश्नविरोधात्; आदित आरभ्यैवार्जुनस्य भगवति ब्रह्मत्वनिश्चये परब्रह्मैव स्वसाह्यार्थं निजरथमधितिष्ठतीति निश्चयवतस्तस्य 'यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः' [२।६] इति सन्देहायोगाच्च ।

किञ्च तिष्ठत्विदमस्मदीयप्रश्नव्याख्यानम्। त्वदीयं तु विचारणीयम्। त्वया हि 'सर्वेश्वरस्य मानुष्यं जन्म किं मिथ्याभूतं किंवा सत्यम्?' इति प्रश्नार्थो वर्णितः, तत्र न तावदयमर्थः प्रश्नश्लोकाक्षरैरवगम्यते, 'भगवतो जन्मापरं, विवस्वतस्तु जन्म परम्, तत्कथं त्वमादौ प्रोक्तवान्?' इत्युक्त्या जन्म मिथ्या सत्यं वा?इत्यस्यार्थस्याप्रतीतेः। नाप्युत्तरश्लोकाक्षराद्दोऽयमर्थः 'बहूनि मम तव च जन्मान्यतीतानि, तान्यहं वेद्मि, न तु त्वम्' इत्युक्त्या तत्राप्यस्यार्थस्याप्रतीतेः। न च प्रश्नोत्तरयोः शब्दतोऽनवगतोऽप्ययमर्थोऽभिप्रायतोऽवगम्यत इति युक्तम्, अभिप्रायस्यापि शब्दानुसारित्वात्। न च 'बहूनि जन्मानि व्यतीतानि' इत्युक्त्या जन्मसत्यत्वं प्रतीयत इति युक्तम्, ऐन्द्रजालिकेन पुनः पुनः सृष्टोपसंह्रियमाणेषु गजादिषु बहवो जाता गजा इत्यादिव्यवहारात् 'अजोऽपि सन्नात्ममायया सम्भवामि' इत्युत्तरश्लोके [४।६] जन्मनो मायिकत्वप्रदर्शनेन मिथ्यात्वस्यैवोक्तेश्च, जन्मनः सत्यत्वे तद्विरोध्यजन्मनो मिथ्यात्वेन तत्सत्यत्वप्रतिपादकानाम् 'अजो नित्यः' [२।२०] इत्यादीनामप्रामाण्यप्रसङ्गाच्च जन्मवन्मरणस्यापि सत्यत्वापाताच्चेति धिगेतदमङ्गल्यमशब्दार्थव्याख्यानम्। अतो भगवत्पादभाष्यनिष्कर्षरूपो यथोक्त एव प्रश्नश्लोकार्थ इत्यास्तां तावत्, प्रस्तुतमनुसरामः ॥ ४ ॥

९ व० त० दी०— **अत्र** भगवदवतारयाथात्म्यगर्भितं प्रश्नं चिकीर्षुर्विवस्वन्तं प्रति त्वदुपदेशो न सम्भवतीति मिषेणार्जुन उवाच—**अपरमिति**। अर्वाचीनं परमं कालीनं सूर्यस्य जन्म। अत एतत्सम्भावनारूपं कथं विजानीयामिति ॥ ४ ॥

१० पु. अ. त.—एवं श्रुत्वाऽर्जुनो भगवतोऽलौकिकस्वरूपत्वाद्विवस्वतो लौकिकत्वात् किमर्थं भक्तिं विहाय कर्मयोगं भगवानुक्तवानिति जिज्ञासया पृच्छति—**अपरमिति**। भवतो जन्म प्राकट्यमपरं न विद्यते परमुत्कृष्टं पूर्वं वा यस्मात्तादृशम्; विवस्वतो जन्म परमुत्कृष्टं पश्चाज्जातं वा इति हेतोस्त्वमादौ तस्मै योगं कथं किमभिप्रायेण प्रोक्तवानेतदहं विजानीयां जानामि तथा वदेति भावः ॥ ४ ॥

११ नी० भा० दी०— भगवद्देहस्य वसुदेवादुत्पत्तिं मन्वानोऽर्जुन उवाच— **अपरमिति**। अपरं अर्वाक्कालिकं, परं बहुकालिकं विजानीयाम्। यद्यपि शब्दादयमर्थो ज्ञातस्तथापि विरुद्धस्य वाक्यस्याबोधकत्वात् 'कथमेतद्विजानीयां' इत्युक्तम्। पदयोजना स्पष्टा ॥ ४ ॥

स्वस्मिन्मनुष्यत्वशङ्कां निवारयितुं भगवद्वचनम्।

श्रीभगवानुवाच— बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन!।
तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परंतप! ॥ ५ ॥

१ शां. भा.—या वासुदेवेऽनीश्वरासर्वज्ञाशङ्का मूर्खाणां, तां परिहरन् श्रीभगवानुवाच, यदर्थो हि अर्जुनस्य प्रश्नः—**बहूनीति**। बहूनि मे मम व्यतीतान्यतिक्रान्तानि जन्मानि तव च, हेऽर्जुन! तान्यहं वेद जाने सर्वाणि, न त्वं वेत्थ जानीषे; धर्माधर्मादिप्रतिबद्धज्ञानशक्तित्वात्। अहं पुनर्नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावत्वादनावरणज्ञानशक्तिरिति वेदाहं हे परन्तप! ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवत्यज्ञानान्मनुष्यत्वशङ्कां वारयितुं प्रतिवचनमवतारयति— **या वासुदेव** इति। अन्यथाप्रश्ने कथमाशङ्कान्तरं परिहर्तुं भगवद्वचनं? इत्याशङ्क्य प्रश्नप्रतिवचनयोरेकार्थत्वमाह— **यदर्थो हीति**। यस्य शङ्कितस्य विरोधस्य परिहारार्थो यस्य प्रश्नस्तमेव परिहारं वक्तुं भगवद्वचनमित्यर्थः। अतीतानेकजन्मवत्त्वं ममैव नासाधारणं, किन्तु सर्व-

---

१ जातोऽसि जीवः खलु कर्मभिस्त्वं संहर्तुमेवाखिलशत्रुसङ्घम्।
इत्यच्युतोऽसूसुचदर्जुनाय सम्बोधयन्नत्र परन्तपेति ॥ -इति **वामनः**। — अविगीता।

प्राणिसाधारणमित्याह— **तव चे**ति। तानि प्रमाणाभावान्न प्रतिभान्तीत्याशङ्कयाऽऽह— **तानी**ति । ईश्वरस्यानावृतज्ञानत्वादित्यर्थः । किमिति तर्हि तानि मम न प्रतीयन्ते ? तवाऽऽवृतज्ञानत्वादित्याह—**न त्वमि**ति। परान्परिकल्प्य तत्परिहारार्थं प्रवृत्तत्वात्तव ज्ञानावरणं विज्ञेयमित्याह— **परन्तपे**ति। अर्जुनस्य भगवता सहातीतानेकजन्मवत्त्वे तुल्येऽपि ज्ञानवैषम्ये हेतुमाह— **धर्मे**ति । आदिशब्देन रागलोभादयो गृह्यन्ते। ईश्वरस्यातीतानागतवर्तमानसर्वार्थविषयज्ञानवत्त्वे हेतुमाह— **अहमि**ति ॥ ५ ॥

३ रा. भा.— परिहरन् श्रीभगवानुवाच— बहूनीति । अनेन जन्मनः सत्यत्वमुक्तम्, 'बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि ' इति वचनात्; ' तव च ' इति दृष्टान्ततयोपादानाच्च ॥ ५ ॥

४ वे. ता. चं.— एषूत्तरं क्रमाद्भगवानुवाच **बहूनी**त्यादिभिः । नहि पूर्वजन्मनामेकत्वबहुत्वे पृष्टे, न च तज्ज्ञानाज्ञाने इति शङ्कायामाह— **अनेने**ति । कथं जन्मनः सत्यत्वमुक्तं ? बहुत्वातीतत्वतज्ज्ञानादि हि वाचनिकतया प्रतीयत इत्यत्राह— **बहूनी**ति । **अयमभिप्रायः**— ' इदानीन्तनस्त्वं तदानीन्तनाय कथमुक्तवान्?' इति प्रश्ने जन्मान्तरेणाहमुक्तवान्, तच्चेदानीमनुसन्धाय वदामीति साक्षादुत्तरमुच्येत, तस्य च प्रश्नस्यान्यपरत्वस्य पूर्वं सहेतुकमुक्तत्वादवश्यं प्रष्टव्येष्वर्थेषु यत्परत्वमत्र व्याकर्तुं शक्यं तत्पराण्येव बहूनीत्यादिविशेषणानि ; सत्यत्वे हि बहुत्वातीतत्वादीनि स्वरसानि जन्मानीति चोक्तम्, न जन्मप्रतिभासा इति, ' तव च ' इत्यपृष्टस्यार्थस्य उपादानमप्येतत्सत्यत्वदृष्टान्ताभिप्रायमन्तरेण न घटते, न चार्जुनस्य जन्म मिथ्या, तस्य वा तथात्वप्रतिभासः, तत्सम्भवे वा कृष्णजन्मनि कुतोऽस्य संशयः ? इति ॥ ५ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.— अत एव ज्ञाताशयो भगवान् ' तव च न त्वं वेत्सि ' इति परिहरति । अन्यथाऽनुपयुक्तं तत्र वक्तव्यमेव ॥ ५ ॥

७ ह. पै. भा.— आत्मनो निरीश्वरतां मूर्खबुद्धिपरिकल्पितां परिहरन्भगवानुवाच— बहूनीति । तान्यहं वेद विजानाम्यनावरणज्ञानत्वात् । त्वं तु न वेत्थ न जानीषे, अविद्याकामकर्मावृतत्वात् ॥ ५ ॥

८ वे. ब्र. गि.— यदुक्तम्— सर्गादावादित्यं प्रति नैतद्देहेनोपदेशः सम्भवति तदानीमेतद्देहाभावात्, नापि देहान्तरेण इदानीं तत्स्मरणायोगादिति; तत्र देहान्तरेणैवोपदेशः; न चेदानीं तत्स्मरणायोगः, अविद्यावृतस्य तव जन्मान्तरीयस्मरणासम्भवेऽप्यखण्डसार्वज्ञ्यनिधेः परमेश्वरस्य मम तत्सम्भवादिति श्रीभगवानाह— बहूनीति । अत्र ' परन्तप ' इत्यनेन शत्रुसन्तापनत्वमिव नित्यसार्वज्ञ्यं न साधारणो धर्मः, किन्तु ममैव परमेश्वरस्यासाधारणम्; अतस्तवेव ममापि जन्मान्तरस्मरणं किं न स्यात् ? इति पूर्वोक्तप्रतिबन्ध्यनवकाश इति दर्शितम् । सार्वज्ञ्याभावेऽपि न लोकसाधारणस्त्वमज्ञः, किन्तु दैवसम्पदभिजातः सत्त्वप्रधान इत्याश्वासनमर्जुनेति सम्बोधनेन व्यज्यते ॥ ५ ॥

९ व० त० दी०— रूपान्तरेणोपदिष्टवानित्यवतारस्वरूपतः संशयं परिहरन् श्रीभगवानुवाच— बहूनीति । मे जन्मान्यवतारा बहवो व्यतीताः । अनेनावताराणां हेतुभूतमात्मानमवतारिणं सर्वदा सर्वांशपरिपूर्णमुपदिशति । तान्यहं जानामि, न तु त्वं, इति नित्यसिद्धज्ञानादिशक्तिमत्त्वं स्वस्योपदिष्टम् । ' तव च जन्मानि ' इति नराद्यवताराभिप्रायेणोक्तम् । दृष्टान्तवद्वेति केचित् । अनेन सर्वज्ञासर्वज्ञत्वाभ्यां जीवेश्वरयोरेवं भेदतः स्वरूपं ब्रह्मवाद इति दर्शितम् । ॥ ५ ॥

१० पु. अ. त.— अत्रोत्तरमाह भगवान्— बहूनीति । मे जन्मानि बहूनि सन्ति । कीदृशानि ? अव्यतीतानि नित्यानीत्यर्थः । हे अर्जुन ! तव च जन्मानि बहूनि व्यतीतानि, तानि सर्वाणि तव जन्मान्यहं वेद जानामि यतो यदर्थं यत्र यत्रोत्पादितोऽसि । हे परन्तप उत्कृष्टतपोबलयुक्त ! तानि मदीयानि त्वं न वेत्थ न जानासि । परन्तपेति सम्बोधनेन तपोबलेन न भगवान् ज्ञायते, किन्तु तत्कृपयैवेति भावः ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०— स्वदेहस्याजत्वं साधयितुं स्वस्य सर्वज्ञत्वं तावदाह— बहूनीति । स्पष्टार्थः श्लोकः ॥ ५ ॥

अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।
प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया ॥ ६ ॥

१ शां. भा.— कथं तर्हि तव नित्येश्वरस्य धर्माधर्माभावेऽपि जन्म ? इत्युच्यते— अजोऽपीति । अजोऽपि जन्मरहितोऽपि सन्, तथाऽव्ययात्माऽक्षीणज्ञानशक्तिस्वभावोऽपि सन्, तथा भूतानां ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तानामीश्वर ईशनशीलोऽपि सन् । प्रकृतिं स्वां-मम वैष्णवीं मायां त्रिगुणात्मिकां यस्या वशे सर्वमिदं जगद्वर्तते, यया मोहितं जगत् सत्स्वमात्मानं वासुदेवं न जानाति, तां प्रकृतिं स्वां– अधिष्ठाय वशीकृत्य सम्भवामि देहवानिव भवामि जात इवाऽऽत्ममाययाऽऽत्मनो मायया, न परमार्थतो लोकवत् ॥ ६ ॥

२ आ. शां. व्या.— ईश्वरस्य कारणाभावाज्जन्मैवायुक्तं, अतीतानेकजन्मवत्त्वं तु दूरोत्सारितमिति शङ्कते– **कथमिति** । वस्तुतो जन्माभावेऽपि मायावशाज्जन्म सम्भवतीत्युत्तरमाह— **उच्यत** इति । पारमार्थिकजन्मायोगे कारणं पूर्वार्धेनानूद्य प्रातिभासिकजन्मसम्भवे कारणमाह— **प्रकृति**मिति । प्रकृतिशब्दस्य स्वरूपविषयत्वं प्रत्यादेष्टु**मात्ममायये**त्युक्तम् । वस्तुतो जन्माभावे कारणानुवादभागं विवृणोति— **अजोऽपी**त्यादिना । प्रातिभासिकजन्मसम्भवे कारणकथनपरमुत्तरार्धं विभजते— **प्रकृति**मित्यादिना । प्रकृतिशब्दस्य स्वरूपशब्दपर्यायत्वं वारयति—**माया**मिति । तस्याः स्वातन्त्र्यं निराकृत्य भगवदधीनत्वमाह— **ममे**ति । तस्याश्चाधिकरणद्वारेणानवच्छिन्नत्वं सूचयति— **वैष्णवी**मिति । मायाशब्दस्यापि प्रज्ञानामसु पाठात् विज्ञानशक्तिविषयत्वमाशङ्क्याह— **त्रिगुणात्मिका**मिति । तस्यां कार्यलिङ्गकमनुमानं सूचयति— **यस्या** इति । जगतो मायावशवर्तित्वमेव स्फुटयति— **ययेति** । यथा लोके कश्चिज्जातो देहवानालक्ष्यत एवमहमपि मायामाश्रित्य तया स्ववशया सम्भवामि जन्मव्यवहारमनुभवामि तेन मायामयमीश्वरस्य जन्मेत्याह— **तां प्रकृति**मित्यादिना । 'सम्भवामि' इत्युक्तमेव विभजते— **देहवानि**ति । अस्मदादेरिव तवापि परमार्थत्वाभिमानो जन्मादिविषयो स्यादित्याशङ्क्य प्रागुक्तस्वरूपपरिज्ञानवत्त्वादीश्वरस्य मैवमित्याह **न परमार्थत** इति । आवृतज्ञानवतो लोकस्य जन्मादिविषये परमार्थत्वाभिमानः सम्भवतीत्याह— **लोकव**दिति ॥ ६ ॥

३ रा. भा.— अवतारप्रकारं देहयाथात्म्यं जन्महेतुं चाह— अजत्वाव्ययत्वसर्वेश्वरत्वादि सर्वं पारमेश्वरं प्रकारमजहदेव स्वां प्रकृतिमधिष्ठाय आत्ममायया सम्भवामि । प्रकृतिः स्वभावः, स्वमेव स्वभावमधिष्ठाय स्वेनैव रूपेण स्वेच्छया सम्भवामीत्यर्थः ।

---

१ अत्र प्रकृतिः– प्रकृष्टा कृतिः सृष्ट्यादिक्रिया यस्याः सकाशात्सा भगवतो दैवी मायैव विवक्षिता, न साङ्ख्यसम्मतसत्त्वरजस्तमसां साम्यावस्था प्रकृतिः-' (सां. सू. १।६१) इति लक्षिता प्रधानापरपर्याया । तस्याः स्वतन्त्रत्वात्, अत्र च 'स्वां' इति ईशपारतन्त्र्यदर्शनात् । प्रधानकारणवादस्यावैदिकत्वेन ब्रह्ममीमांसायां निराकृतत्वाच्च । उक्तश्च **ब्रह्मवैवर्ते**—

'प्रकृष्टवाचकः **प्रश्च कृति**श्च सृष्टिवाचकः । सृष्टौ प्रकृष्टा या देवी **प्रकृतिः** सा प्रकीर्तिता ॥
गुणे प्रकृष्टे सत्त्वे च **प्रशब्दो** वर्तते श्रुतौ । मध्यमे **कृश्च** रजसि **तिशब्द**स्तमसि स्मृतः ॥
त्रिगुणात्मस्वरूपा या सर्वशक्तिसमन्विता । प्रधाना सृष्टिकरणे प्रकृतिस्तेन कथ्यते ।
प्रथमे वर्तते प्रश्च कृतिः स्यात्सृष्टिवाचकः । सृष्टेराद्या च या देवी प्रकृतिः सा प्रकीर्तिता ॥
सा च ब्रह्मस्वरूपा स्यान्माया नित्या सनातनी । ' इति । (ब्र. वै. पु. खं. १) एतेनात्र कापिलसाङ्ख्यसंवादं वदन्तः परास्ता वेदितव्याः । **वामन**स्तु— प्रकृतिशब्देनाकृतिरुच्यते ; तेन स्वप्रकृतिः स्वरूपमूर्तिरित्यभ्युपेत्याह—
निर्विकारमपि कर्बुरं यथा साकृति स्फुरति भूषणात्मना ।
आस्थितः प्रकृतिसञ्ज्ञितां तथा स्वाकृतिं जगति सम्भवाम्यहम् ॥ इत्यादि ।
अत्र–' पररूपे ह्यदेहेऽस्मिन् मुह्यन्ति स्थूलबुद्धयः । भक्तियुक्ताश्च तैर्ध्यातो यत्र यत्र यथा यथा ॥
तथा धत्तेऽनेकरूपं भक्तचिन्तामणिः स्वयम् । अतश्चेतन एवेशस्तद्देहः स्याच्चितिः परा ॥
चितिरेव महासत्तासाम्राज्ञी परमेश्वरी । त्रिपुरा भासते यस्यामविभिन्नं विभिन्नवत् ॥ '
इत्यादि त्रिपुरारहस्यमनुसन्धेयम् । [ज्ञा. खं. ७] विस्तरस्तु नीलकण्ठीये द्रष्टव्यः । —अविगीता ।

४ वे. ता. चं.— अथ प्रकारादिप्रश्नत्रयोत्तरमनन्तरश्लोक इत्याह— **अवतारेति** । अजाव्ययशब्दाभ्यां प्रकृतिपुरुषयोरिव स्वरूपतो धर्मतश्च विकारा न सन्तीत्युच्यते ; अजाव्ययशब्दौ कर्मकृतजन्ममरणनिवृत्तिपरौ वा ; तेन हेयप्रत्यनीकत्वमुक्तं भवति । 'भूतानामीश्वरोऽपि' इति कल्याणगुणाकरत्वाप्रच्युतिरुपलक्ष्यते। यद्वा अजशब्देन स्वरूपतः शरीरद्वारा च जन्मयुक्ताचित्क्षेत्रज्ञाभ्यां व्यावर्तनम्। 'अव्ययात्मा' इत्यात्मशब्दस्य स्वभावपरतया नञोऽत्यन्ताभावपरतया च कदाचिज्ज्ञानसङ्कोचादिमतो मुक्ताद्व्यावृत्तिः। **ईश्वर**शब्देन नित्यासङ्कुचितज्ञानेभ्यो नित्यमुक्तेभ्यो व्यवच्छेदः । 'अव्ययात्मा' इत्यत्रापि पूर्वोत्तरवत् 'अपि सन्' इत्यनुषञ्जनीयम्। अत्र च पूर्वार्धेन तृतीयचतुर्थपादाभ्यां च प्रश्नत्रयस्य क्रमात्परिहारः । आदिशब्देनेश्वरत्वोपलक्षितसर्वज्ञत्वसत्यसङ्कल्पत्वावाप्तसमस्तकामत्वादीनि गृह्यन्ते । **सर्वमिति**– न कस्यचिदपि स्वभावलेशस्य हानिरिति भावः । परमेश्वरसम्बन्धि पारमेश्वरं, परमेश्वरत्वप्रयुक्तमित्यर्थः । 'अपि सत्' इत्यस्य वर्तमाननिर्देशस्य तात्पर्यमाह— **अजहदेवेति** । एतेन तत्तदवतारेषु तासु तास्ववस्थासु च पारमेश्वरस्वभावस्य सत एव स्वेच्छाया तिरोधानमात्रमिति सूचितम् ; तथा चाहुः 'गुणैः षड्भिस्त्वेतैः प्रथमतरमूर्तिस्तव बभौ ततस्तिस्रस्तेषां त्रियुगयुगलैर्हि त्रिभिरभुः। व्यवस्था या चैषा ननु वरद साऽऽविष्कृतिवशात् भवान् सर्वत्रैव त्वगणितमहामङ्गलगुणः ॥ [वरदराजस्तवे १६] इति । अवतारेषु हि परमेश्वरत्वं व्यपदिश्यते। 'ईशन्नपि महायोगी' [म. भा. ५।६८।१४] 'कृष्ण एव हि लोकानां' [म. भा. २।३८।२३] 'व्यक्तमेष महायोगी परमात्मा' [वा. रा. ६।१।११] इत्यादिभिः। नात्र प्रकृतिशब्देन 'प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि' [९।८] इत्यादिष्विव त्रिगुणा प्रकृतिरुच्यते, अवतारेष्वपि तद्विग्रहस्य त्रिगुणोपादानत्वाभावात् । यथोक्तं 'न भूतसङ्घसंस्थानो देहोऽस्य परमात्मनः' [म. भा.] 'न तस्य प्राकृता मूर्तिर्मांसमेदोस्थिसम्भवा' [वा. पु. पू. ३४।४० व. पु. १४।४१।] इति । अतोऽत्रावतारोपयुक्तान्या प्रकृतिरुच्यत इत्यभिप्रायेणाह— **प्रकृतिः स्वभाव** इति । 'प्रकृतिः पञ्चभूतेषु स्वभावे मूलकारणे' इति नैघण्टुकाः । विग्रहस्यापि 'नित्यालिङ्गा स्वभावसंसिद्धिः' [र. ब्रा.] इत्येकायनश्रुत्यनुसारेण निरुपाधिकस्वासाधारणविशेषणत्वात् स्वभावशब्देनोपादानम् । गोबलीवर्दन्यायाच्चात्र विग्रहाख्यस्वभावविशेषपरता, स्वभावपर्यायप्रकृतिशब्देनापृथक्सिद्धिलाभेऽपि 'स्वां' इति निर्देशो जीवसाधारणत्रिगुणप्रकृतिव्यवच्छेदार्थ इत्यभिप्रायेणोक्तं— **स्वमेवेति** । **अन्तरधिकरणभाष्ये**ऽप्येतद्व्याख्यातं 'स्वमेव स्वभावमास्थाय न संसारिणां स्वभावमित्यर्थः' इति । प्रकृतिशब्दस्यात्र विग्रहपरत्वं 'अधिष्ठाय'इत्यनेन सूचितं स्वातन्त्र्यं च दर्शयति— **स्वेनैव रूपेणे**ति । यद्वा 'स्वमेव स्वभावं' इत्याद्येकवाक्यं सङ्कलितार्थपरम्, तदधिष्ठायेत्येतदन्तं पूर्वार्धस्यार्थः, 'स्वेनैव रूपेण' इति तु तृतीयपादस्य 'स्वेच्छया' इति चतुर्थपादस्य। अस्यां योजनायां प्रकृतिशब्दोऽवतारोपादानभूतदिव्यविग्रहमेवाह ।

३ रा. भा.— स्वस्वरूपं हि "आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्" [यजुस्सं. ३१।१८] "क्षयन्तमस्य रजसः पराके" [ऋक्सं. ५।६।२।५ सा. सं. १७।२।४।२] "य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषः" [छां. उ. १।६।६] "तस्मिन्नयं पुरुषो मनोमय अमृतो हिरण्मयः ?" [शी. उ. ६।१] "सर्वे निमेषा जज्ञिरे विद्युतः पुरुषादधि" [तै. ना. ६।१।८] 'भारूपः सत्यसङ्कल्प आकाशात्मा सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः' [छां. उ. ३।१४।२] 'माहारजनं वासः' [बृ. ह. उ. छ. २।३।६] इत्यादिश्रुतिसिद्धम्। आत्ममायया-आत्मीयया मायया 'माया वयुनं ज्ञानम्' [वे. नि. ध. व. २२] इति ज्ञानपर्यायोऽत्र मायाशब्दः। तथाचाभियुक्तप्रयोगः 'मायया सततं वेत्ति प्राणिनां च शुभाशुभम्' इति । आत्मीयेन ज्ञानेन— आत्मसङ्कल्पेनेत्यर्थः ।

४ वे. ता. चं.— अवतारविग्रहोपादानभूतप्रकृतेर्बहुश्रुतिसिद्धतामाह— **स्वस्वरूपमिति** । 'स्वरूपं ब्रह्मणोऽपरम्' इति प्रयोगात् स्वरूपशब्दोऽत्र विग्रहपरः। "आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्" इत्यनेनाप्राकृतत्वं, स्वासाधारणनिरतिशयदीप्तियुक्तत्वं च सिद्धम्। तत्प्रकरणे च देशविशेषवर्तित्वनित्यसूरिसेव्यत्वलक्ष्मीपतित्वादिकमपि भाव्यम्। 'क्षयन्तम्' इत्यत्र रजश्शब्दो मूलप्रकृतिविषयः, न तु लोकविषयः 'तमसः परस्तात्' इत्यनेन तुल्यार्थत्वात्। रजोगुणकत्वाच्च रजश्शब्देनोपादानम्। व्याप्तस्य देशविशेषे 'क्षयन्तम्' इति निवासवचनाद्विग्रहवत्त्वं सिद्धम्। एवं परमपदनिलयनित्यविग्रहसद्भावः श्रुतिद्वयेन दर्शितः । तस्यैव विग्रहस्यावतारदशां दर्शयति— **य एष** इति । 'आदित्यवर्णं' 'हिरण्मयः' इति च एक एव वर्णः प्रतियोगिभेदाधीनप्रातिकूल्यानुकूल्याभ्यां मुखभेदेन निर्दिश्यते। यथाहुर्द्रमिडाचार्याः 'हिरण्मय इति रूपसामान्याच्चन्द्रमुखवत्' इति। यद्वा, हिरण्यविकारत्वव्यवच्छेदार्थं द्रमिडभाष्यम् । तत्र 'मयूरकण्ठच्छविशुद्धहेम' इति शिल्पशास्त्रानुसाराच्छ्यामत्वसिद्धिः । अथवा स्वेच्छया तत्र तत्र रूपभेदेऽपि न दोषः; युगादिभेदे पर्यायतः सितरक्तादिविकल्पितवासुदेवादिव्यूहरूपभेदवत् । तस्यैव हृदयान्तर्वर्तित्वे श्रुतिमुदाहरति— **तस्मिन्निति** । **मनोमय** इति विशुद्धेन मनसा प्रचुरः ग्राह्य इत्यर्थः। आभ्यां श्रुतिभ्यामुपासनस्थानविशेषस्थितिर्दर्शिता। कारणवाक्येऽपि तस्य सद्भावं दर्शयति—**सर्वे** इति। **विद्युत** इतिपदं विद्युद्वर्णा-

दित्यन्यत्र व्याख्यातम् । "शान्त उपासीत" [छां.उ.३।१४।१] इति पूर्वोक्तमुपासनं 'स क्रतुं कुर्वीत' इत्यनूद्य तच्छेषतया विधीयमानेषु पारमार्थिकेषु गुणेषु विग्रहस्य सहपाठं दर्शयति— भारूप इति । भास्वररूप इत्यर्थः ।"माहारजनं वासः" इत्येषा श्रुतिः शारीरके व्याख्याता—"तस्य ह वा एतस्य पुरुषस्य रूपं यथा माहाराजनं वासः" [बृ.उ. २।३।६] इत्यादिनाऽऽकारविशेषं चाभिधाय, इति । सर्वासु चासु श्रुतिषु विलक्षणस्थानविशिष्टत्ववर्णविशेषपुरुषशब्दादिभिः पूर्वोपात्तपुरुषसूक्तवाक्यैकार्थत्वं सिद्धम् । षष्ठीसमासे स्वस्वामित्वलक्षणः सम्बन्धोऽत्र विवक्षित इत्याह— **आत्मीययेति** । 'माया वयुनं ज्ञानम्' इति निघण्टूपादानम् । स्वेच्छावतरणप्रकरणे स एवार्थ उचित इति भावः । निघण्टुसिद्धमर्थं तन्मूलभूताभियुक्तप्रयोगेण द्रढयति— **तथा चेति** । 'मायया वेत्ति' इति निर्देशादियं माया निघण्टुसिद्धं ज्ञानमेव, परप्रसिद्धमायायास्तत्त्वार्थप्रकाशकत्वाभावादिति भावः । एतेन प्रकृतिशब्दस्यात्र त्रिगुणात्मकप्रकृतिविषयत्वं मायाशब्दस्य मिथ्यार्थपरत्वं च **शङ्करोक्तं** प्रत्युक्तम् । 'आत्ममायया' इत्यस्य न परमार्थतो लोकवदिति व्यवच्छेदश्चायुक्तः; अन्येषामपि जन्मनस्तन्मते मिथ्यात्वाविशेषात् । फलितं वक्तुमाह— **आत्मीयेन ज्ञानेनेति** । ज्ञानमात्रस्य कथमवतारहेतुत्वम् ? तथा सति सर्वदावतारप्रसङ्गादित्यत्राह— **आत्मसङ्कल्पेनेत्यर्थ** इति ।

३ रा. भा.— अतोऽपहतपाप्मत्वादिसमस्तकल्याणगुणात्मकत्वं सर्वमैशं स्वभावमजहत् स्वमेव रूपं देवमनुष्यादिसजातीयसंस्थानं कुर्वन्नात्मसङ्कल्पेन देवादिरूपः सम्भवामि तदिदमाह "अजायमानो बहुधा विजायते" [यजुस्सं. ३१।१९] इति श्रुतिः । इतरपुरुषसाधारणं जन्माकुर्वन् देवादिरूपेण स्वसङ्कल्पेनोक्तप्रक्रियया जायत इत्यर्थः 'बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन! । तान्यहं वेद सर्वाणि' [४।५] 'तदात्मानं सृजाम्यहं' [४।७] 'जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः' [४।७] इति पूर्वापराविरोधाच्च ॥ ६ ॥

४ वे. ता. चं.— श्लोकस्य पिण्डितार्थं विशदयति— **अत** इति । **अपहतपाप्मत्वादीत्यनेन** दहरविद्या**सुबालोपनिषत्**प्रभृतिषु निर्दोषत्वमङ्गलगुणाकरत्वप्रतिपादकानां वाक्यानां स्मारणम् । **समस्तकल्याणगुणात्मकत्वमित्यादिना** 'समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ स्वशक्तिलेशाद्धृतभूतसर्गः । इच्छागृहीताभिमतोरुदेहः संसाधिताशेषजगद्धितोऽसौ' [वि. पु. ६।५।८४] इत्यादि स्मारितम् । ईश्वरस्वभावः सर्वोऽप्युभयलिङ्गत्वेन सङ्गृह्यत इत्यभिप्रायेणोक्तं **सर्वमैशं स्वभावमिति** । स्वमेव रूपमित्यादिना 'समस्तशक्तिरूपाणि तत्करोति जनेश्वरः । देवतिर्यङ्मनुष्यादिचेष्टावन्ति स्वलीलया' [वि.पु. ६।७।७०] इत्यादि भगवत्पराशरवचनं स्मारितम् । अजत्वश्रुत्या स्मृतिरियं बाध्येतेत्यत्राह— **तदिदमाहेति** । अजायमानत्वजायमानत्वोक्त्या व्याहतत्वादन्यपरेयं श्रुतिरित्यत्राह— **इतरेति** । 'अजायमानः' इति सामान्यनिषेधो 'बहुधा विजायते' इति विशेषविधानसन्निधानात्सङ्कुचितविषयः । अतो विरोधे शान्ते तात्पर्यान्तरं न कल्प्यम् । न चेदं " बहु स्याम् " [छां.उ.६।२।३ तै.आ.६।२] इतिवज्जगद्रूपेण बहुभवनम् ." तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम् " इत्यनन्तरवाक्यैर्मुमुक्षूणामत्यन्तोपकारकावताररहस्यज्ञानस्यैव वक्तुमुचितत्वात्,अस्य च तदैकार्थ्यादिति भावः । सत्यमिथ्यात्वाभ्यां विरोधपरिहारशङ्कां प्रतिक्षेप्तुं 'प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय' इत्यस्य विग्रहपरत्वे मायाशब्दस्य ज्ञानपरत्वे च हेत्वन्तरमाह **बहूनीति** । 'वेद, सृजामि- दिव्यम्' इति शब्दैर्जन्मनो बुद्धिपूर्वत्वेच्छामात्रकृतत्वदिव्यत्वादीनि प्रतीयन्ते । मायादिशब्दस्याविद्यादिपरत्वे तु तदखिलं विरुध्येत । नह्यत्र जन्मशब्दो जन्मप्रतिभासवाची ; न च प्रध्वस्तपर्यायो व्यतीतशब्दो बाधपरः; न च मायागृहीतस्य सर्ववेदित्वम् ; नापि मिथ्याभूते सृष्टिशब्दः; न च त्रिगुणप्रसूतस्य दिव्यत्वमिति भावः ॥ ६ ॥

५ आ. मा. भा.— न तर्ह्यनादिर्भवानित्यत आह— अजोऽपीति । अव्यय आत्मा देहोऽपीत्यव्ययात्मा । 'अनन्तं विश्वतोमुखम्' [११।११] इति रूपविशेषणमुक्तत्र 'एतन्नानावताराणां निधानं बीजमव्ययम्' [भाग. १।३।५] इति च 'जगृहे' [भाग. १।३।१] इति तु व्यक्तिः । युक्तयस्तूक्ताः [मा. भा. २।२४ पृ. १३९] आत्माऽनादित्वं तु सर्वसमम् । कथमनादिनित्यस्य जनिः ? प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय प्रकृत्या जातेषु वसुदेवादिषु तथैव तेषां जात इव प्रतीये इत्यर्थः । न तु स्वतन्त्रामधिष्ठायेत्याह— स्वामिति । 'द्रव्यं कर्म च' [भाग. २।१०।४२] इति ह्युक्तम् । सा हि तत्रोक्ता ।

ज.प्र.दी.—प्रश्नस्य परिहृतत्वात् 'अजोऽपि' इति किमर्थं ? इत्यत आह—**न तर्हीति** । यदि जन्मानि व्यतीतानि तर्हीत्यर्थः । अनादिर्देहतोऽपि । उपलक्षणं चैतत् । मरणरहितः सर्वभूतानां ईश्वरश्चेत्यपि द्रष्टव्यम् । तथा चोक्तविरोध इति भावः । ननु देहतोऽप्यनादित्वादेराक्षेपेऽजत्वादिमात्रं कथमुच्यते ? इत्यतो 'अव्ययात्मा' इत्येतावता देहतोऽप्यविनाशमाचष्टे । तत्साहचर्यात्

'अजोऽपि'इत्येतदपि तथैव व्याख्येयमिति भावेनाह— **अव्यय** इति। अपिपदात्परं अस्येत्यध्याहार्यम् । स्यादेवं व्याख्यानं यदि भगवद्विग्रहस्याप्यव्ययत्वं गीताचार्याभिमतं स्यात्; तदेव कुतः? इत्यत आह— **अनन्तमिति** । इति च रूपविशेषणमिति वर्तते। एवं तर्हि कथं तत्रैव 'जगृहे पौरुषं रूपं' [भाग. १।३।१] इति ग्रहणमुच्यते ? गृहीतस्य च त्यागो नियत एवेत्यत आह— **जगृहे** इति । 'व्यक्तिः' इत्युच्यत इति शेषः । कुत एवं कल्प्यते ? इत्यत आह— **युक्तय** इति। युज्यत एभिरिति युक्तयः प्रमाणानि असम्भावनापरिहारार्था अचिन्त्यशक्तित्वाद्या युक्तयो वा । उक्ता द्वितीये । अस्तु भगवद्विग्रहस्याप्यव्ययत्वम्, अत्र तु स्वरूपस्यैवोच्यत इति किं न स्यात्? इत्यत आह— **आत्मेति** । आत्मनः स्वरूपस्य देहस्याप्यव्ययत्वोपपादनेनाजत्वमपि साहचर्यात्तस्यैवेति योऽभिप्रायस्तं प्रकटयितुमव्ययत्वमुपक्रम्यानादित्वमित्युक्तम् । **सर्वसमं** जीवानामप्यस्ति अतस्तद्विषयो नाक्षेपः परिहारो वा सम्भवतीति भावः। आत्मशब्दोऽप्यन्यथा व्यर्थः । अस्मत्पक्षे स्वरूपदेहयोरुपादानार्थः । अत एव 'देहोऽपि' [भाग.११।१३।१७] इत्युक्तम् । एवं तर्हि'प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय' इति कथमुक्तं? इत्यतस्तदन्यथा व्याख्यातुमाह— **कथमिति** । स्वरूपतो देहतश्चानादिनित्यस्य 'सम्भवामि' इति जनिः कथमुच्यते ? व्याहतत्वादित्यत आहेति शेषः । 'अधिष्ठाय' इत्यतः परमितिशब्दश्च। कथमनेन परिहारः? इत्यतो व्याचष्टे— **प्रकृत्येति** । वसुदेवादिषु प्रादुर्भूतत्वादिति शेषः । अनेन जन्मभ्रान्तेर्निमित्तमुक्तम् । यथोक्तं स्त्रीपुम्प्रसङ्गादित्यादि । भ्रान्तेरुपादानमाह— **तयैवेति** तमोरूपया, यदि मातापितृसम्बन्धोऽङ्गीकृतस्तर्हि तन्निमित्तं दुःखादिकमपि प्रसज्जत इत्याशङ्कानिरासाय 'स्वां' इतिपदं व्याख्याति— **न त्विति** । प्रकृतेर्भगवदधीनत्वं कुतः ? इत्यत आह— **द्रव्यमिति** । अत्र वाक्ये प्रकृतिर्न श्रूयत इत्यत आह— **सा हीति** । द्रव्यपदेनेति शेषः ।

५ आ. मा. भा.— ततः सर्वसृष्टेः। आत्ममायया आत्मज्ञानेन प्रकृतेः पृथगभिधानात्।'केतुः केतश्चितिश्चित्तं मतिः क्रतुर्मनीषा माया' इति ह्यभिधानम् । सृष्टिकारणया तेषां शरीरादि सृष्ट्वा विमोहिकया । अजात एव जात इव प्रतीये वा । उक्तं च— 'महदादेश्च माता या श्रीर्भूमिरिति कल्पिता । विमोहिका च दुर्गाख्या ताभिर्विष्णुरजोऽपि हि ॥ जातवत्प्रथते ह्यात्मचिद्बलान्मूढचेतसाम्' इति । ईश्वर ईशेभ्योऽपि वरः । तच्चोक्तम्–'ईशेभ्यो ब्रह्मरुद्रश्रीशेषादिभ्यो यतो भवान् । वरोऽत ईश्वराख्या ते मुख्या नान्यस्य कस्यचित्' इति ब्रह्मवैवर्ते । 'समर्थ ईश इत्युक्तस्तद्वरत्वात्त्वमीश्वरः' इति च ॥ ६ ॥

६ ज. प्र. दी.— तस्याप्रकृतिवाचित्वं कुतः? इत्यत आह— **तत** इति। सर्वसृष्टिकारणानि ह्यत्र निर्दिश्यन्ते । तच्च प्रकृतेरेव सम्भवति। नपृथिव्यादेरित्यर्थः । आत्ममाययाऽऽत्माविद्ययेति प्रतीतिनिरासायाह— **आत्मेति**। कुतो हेतोरेवं जीवविलक्षणं ते जन्म ? इत्याशङ्कानिरासार्थमेतत् । अन्यथाप्रतीतिरप्यनेन परिहृता; सर्वज्ञस्याविद्यायोगात्। प्रकृतिरत्र माया किं न स्यात्? इत्यत आह— **प्रकृतेरिति** । मायाशब्दस्य ज्ञानवाचित्वं कुतः? इत्यत आह— **केतुरिति**, इति प्रज्ञायाः नामधेयानीति वाक्यशेषात् । प्राक् 'प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय' इत्यनेनैव भ्रमनिमित्तत्वमुपादानत्वं च प्रकृतेरुक्तमिति मायाशब्दो न प्रकृतिवाची, पुनरुक्तिप्रसङ्गादित्युक्तम्; इदानीं तस्य निमित्तमात्रपरत्वे मायाशब्दस्य प्रकृत्यर्थतायामपि न दोषः, उपादानप्रतिपादनार्थत्वादिति भावेनाह— **सृष्टीति**; प्रकृत्येति शेषः । तेषां वसुदेवादीनां सृष्ट्वा तत्र प्रादुर्भूतः विमोहिकया मायाख्यया । अत्रागमसम्मतिमाह— **उक्तं चेति**। आत्मचिद्बलादजात एव । नन्वीशनशीलानामपि ब्रह्मादीनामुत्पत्तिमरणदर्शनेन विरोधाभावादीश्वरोऽपि 'सम्भवामि' इति कथमुच्यते ? 'स्थेशभासपिसकसो वरच्' [अष्टा. ३।२।१७५] इत्येतद्विहायान्यथा व्याचष्टे— **ईश्वर** इति । कुत एतदित्यत आह— **ईशेभ्य** इति । एतदागमबलादेव समासाकारलोपावनुमन्तव्यौ । अजत्वादेः सम्भवेन शाब्दो व्याघातः, अस्य तु व्याप्त्येति ज्ञापनाय क्रममुल्लङ्घ्य व्याख्यातम् ॥ ६ ॥

७ ह. पै. भा.— कथं तर्हि तव नित्येश्वरस्य धर्माधर्माभावे जन्म ? इत्यर्जुनस्य प्रश्ने सति भगवानाह— अजोऽपि जन्मरहितोऽपि सन्नव्ययात्माऽनुपक्षीणज्ञानशक्तिस्वभावो भूतानामाब्रह्मस्तम्बपर्यन्तानामीश्वर ईशनशीलोऽपि प्रकृतिं मम वैष्णवीं मायां त्रिगुणात्मिकां– यस्या वशे सर्वं जगद्वर्तते, यया मोहितं स्वमात्मानं वासुदेवं मां न जानाति तां– प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय स्वीकृत्य सम्भवामि देहवानिव जात इव भवामि; आत्ममाययाऽऽत्मनो मायया, न परमार्थतो लोकवत् ॥६॥

८ वे. ब्र. गि.— ननु परमेश्वरत्वे तव जन्माद्यनुपपत्तिरित्युक्तम् ; तत्राह— **अज** इति । आत्ममायया सम्भवामीति प्रथममन्वयः। तथा च मायिकमेव मम जन्म, न तु परमार्थत इत्यतो वास्तवजन्मनाशराहित्यान्नेश्वरत्वभङ्गप्रसङ्ग इत्याह— **अजोऽपीति** । अजोऽपि जन्मरहितोऽपि सन् अव्ययात्मा नाशस्वभावरहितोऽपि सन् भूतानां ब्रह्मादिस्तम्बान्तानामी-

---

१ केतुः केतश्चेतश्चित्तं धीः क्रतुरसुः शची माया— इति [वैदिककोे. ३।१३]

श्वरोऽपि सन् सम्भवामि । तथा च श्रुतिः— "अजायमानो बहुधा विजायते" [यजुस्सं. ३१।१६ तै. आ. ३।१३।३] इति । ननु वास्तवजन्मनाशराहित्यं जीवस्याप्यस्ति, कस्तवातिशयो येन त्वमीश्वरः ? इत्याशङ्कानिरासाय समित्युपसर्गः । सम्यगप्रच्युतज्ञानबलैश्वर्यादिशक्त्यैव भवामीत्यर्थः । न केवलं ज्ञानबलादिप्रयुक्त एव मम जीवादतिशयः, किन्तु जन्मतोऽपीत्याह— **प्रकृतिं स्वामधिष्ठायेति** । प्रकृतिस्त्रिगुणात्मिका माया, 'दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया' [७।१४] इति वक्ष्यमाणत्वात् , " मायां तु प्रकृतिं विद्यात् " [श्वे. उ. ४।१०] इति श्रुतेश्च । तां प्रकृतिमधिष्ठाय वशीकृत्य सम्भवामि । वशीकारे हेतुगर्भं ' स्वां ' इति विशेषणम् । स्वकीयाम् , स्वाधीनामिति यावत् । प्रकृत्यधीनस्य हि जीवस्य कर्मपारवश्यात्तदनुगुणमेव जन्म भवति; " रमणीयचरणा...... रमणीयां योनिमाप-(द्येरन्) द्यन्ते कपूयचरणा......कपूयां योनिम् " [छां. उ. ५।१०।७] इति श्रुतेश्च । प्रकृतिनियन्तुस्तु परमेश्वरस्य न कर्मायत्तं जन्म, किन्तु स्वेच्छायत्तमिति भावः । अत्र च मायया सम्भवामीति भगवतैव कण्ठरवेण देहग्रहणरूपस्य जन्मनो मायानिर्मितत्वोक्तेर्मायामयमेव भगवतः शरीरमिति भगवत्पादैर्व्यवस्थापितम् ; यदाहुर्गीताभाष्यारम्भे [पृष्ठे ३]— 'स च भगवान् ज्ञानैश्वर्यशक्तिबलवीर्यतेजोभिः सदा सम्पन्नस्त्रिगुणात्मिकां वैष्णवीं स्वां मायां प्रकृतिं वशीकृत्याजोऽव्ययो भूतानामीश्वरो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावोऽपि सन्स्वमायया देहवानिव जात इव च लोकानुग्रहं कुर्वँल्लक्ष्यते' इति । ब्रह्ममीमांसाभाष्येऽप्युक्तम्- 'स्यात्परमेश्वरस्यापीच्छावशान्मायामयं रूपं साधकानुग्रहार्थम्' इति । न च 'सम्भवाम्यात्ममायया' इत्यत्र 'मायाशब्दः सङ्कल्पवाची' इति रामानुजोक्तं 'इच्छावाची' इति माध्वोक्तं वा युक्तम्; त्रिगुणात्मकप्रकृतावेव मायाशब्दस्य श्रुतिस्मृत्योः प्रसिद्धत्वात् । प्रसिद्धार्थे सम्भवत्यप्रसिद्धार्थस्वीकारायोगात् , अजोऽपि सन्मायया सम्भवामीत्यजत्वविरुद्धजन्मोपपादनार्थप्रयुक्तेन मायापदेन प्रसिद्धमायारूपार्थानुक्तौ तद्विरोधपरिहारालाभाच्च; 'माया ह्येषा मया सृष्टा यन्मां पश्यसि नारद ! । सर्वभूतगुणैर्युक्तं न च मां द्रष्टु- (नैवं त्वं ज्ञातु-) मर्हसि' [म. भा. १२।३३९।४४, ४५] इति मोक्षधर्मवचनपर्यालोचनयोक्तरीत्यैवास्य व्याख्यातव्यत्वाच्च; निराकारब्रह्मतत्त्वव्यवस्थापनेन तद्विग्रहमायिकत्वस्याद्वैतवज्रपञ्जरे प्रपञ्चितत्वाच्चेत्यलं बहुना ॥ ६ ॥

९ व० त० दी०—नन्वनादेरविनाशिनस्तव जीववत्कथं जन्मोक्तं इत्यत आह— अजोऽपीति । सत्यमेवं तथाप्यजोऽपि सन्नव्ययात्माऽपि सन् कर्मपारतन्त्र्यरहितोऽपि सन् स्वमायया सम्भवामि । स्वतन्त्रमायानिबन्धनं मम जन्मेति । मायाशब्दः क्वचिच्छास्त्रे हरिसामर्थ्यवाचकः । 'काप्यविद्या मृषावाचिकृपाकपटवित्तवाक् ।' इति निरूपणादत्रात्मनां भक्तानामुपरि कृपयाऽऽत्मनो वा कृपयाऽऽविर्भवामि । 'मया सह वर्त्तमानमाया' इति तृतीयस्कन्धसुबोधिनीव्याख्यातया वाऽप्रच्युतज्ञानबलैश्वर्यादिशक्त्यैव सर्वभवनसामर्थ्यरूपमायया सम्भवामि । विजातीयनिवारणायात्मपदम् । मायात्वोक्तिः 'शक्तिर्मे मोहिनी त्वतः ' एवेति वयमवोचाम । ननु तथापि स्वरूपवैपरीत्यं जन्मभावेन जीवस्यैव तवायातमित्याशङ्क्याह– प्रकृतिमिति । प्रकृतिं स्वामसाधारणस्वरूपं स्वभावं वा सच्चिदानन्दमात्रं नित्यसिद्धज्ञानक्रियाशक्त्याश्रयं षड्गुणाश्रयमधिष्ठाय अपरित्यज्य सन्नेव प्रादुर्भवामि, न तु जीववत्स्वरूपादपि प्रच्युतः । जीवस्तु व्युच्चरणानन्तरं मायया पराभिध्यानात्तिरोहितानन्दषड्गुणः संसरतीति जन्ममरणपर्यावर्त्तमनुभवति; अहं तु न तथा जन्मादिमान्, अजं वश्रुतेरव्ययत्वाच्च । एतेनैव षड्भावविकारा निराकृताः । यद्यपि जीवात्मनि न विकाराः षट्, किन्तु प्रकृतिपरिणामभूते देहे एव; तथापि ' आविर्भावतिरोभावजन्मनाशविकल्पवत् ' शरीरं जगज्जीवात्मनि प्रत्याययति विकारान् संसृतिं च करोति प्राकृतत्वात् । अत एवोक्तं सूत्रकारेण—' पराभिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ ' [ब्र. सू. ३ । २ । ५] इति । अत्र भाष्यकारः—" अस्य जीवस्यैश्वर्यादि तिरोहितं; तत्र हेतुः पराभिध्यानात् , परस्य भगवतोऽभिध्यानं स्वस्यैतस्य च सर्वतो भोगेच्छा, तस्मादीश्वरेच्छया जीवस्य व्युच्चरितस्य भगवद्धर्मतिरोभावः । ऐश्वर्यतिरोभावाद्दीनत्वं पराधीनत्वं च । वीर्यतिरोभावात् सर्वदुःखसहनम् । यशस्तिरोभावात् सर्वहीनत्वम् । श्रीतिरोभावाज्जन्मादिसर्वापद्विषयत्वम् । ज्ञानतिरोभावाद्देहादिष्वहम्बुद्धिः । सर्वविपरीतज्ञानं च अपस्मारसहितस्येव । वैराग्यतिरोभावाद्विषयासक्तिः । बन्धश्चतुर्णां कार्यो विपर्ययो द्वयोस्तिरोभावादेव । नान्यथा, हि युक्तोऽयमर्थः । एकस्यैकांशप्राकट्येऽपि तथाभावात्; आनन्दांशस्तु पूर्वमेव तिरोहितः, येन जीवभावः अत एव काममयः, अकामरूपत्वादानन्दस्य । निद्रा च सुतरां तिरोभावकर्त्री भगवच्छक्तिः । अतोऽस्मिन् प्रस्तावे जीवस्य धर्मतिरोभाव उक्तः । अन्यथा भगवत ऐश्वर्यादिलीला निर्विषया स्यात् । तस्माज्जीवरूपपर्यालोचनया न किञ्चिदाशङ्कनीयम्" इति । जीवस्य देहिनो जन्मनाशावुक्तौ ब्रह्मणो भगवत आविर्भावतिरोभावावित्याशयेनैव नित्यापरिच्छिन्नतनौ प्राकट्यमिति सम्भव उक्तः । अनेन योऽहमिह दृश्यमानः पुरुषोत्तमोऽवतारी स एवान्यत्र

प्रादुर्भवामि स्वत इत्युक्तं; तथा चाजोऽपि जन्मवान्, बालोऽपि किशोरः, एकोऽप्यनेक इत्यादि विरुद्धधर्माश्रयत्वान्नानुपपत्तिः। विशेषस्तु भाष्यादेरवगन्तव्यः ॥ ६ ॥

१० पु. अ. त.— ज्ञानार्थमेवाह— अजोऽपीति। अहं भूतानामव्ययात्माऽपि सन् विनाशरहितात्मरूपः सन्नपि ईश्वरोऽपि सन् सर्वकरणसमर्थोऽपि सन् स्वां प्रकृतिं त्रिगुणात्मिकामधिष्ठाय अजजीवरूपेण सम्भवामि आत्ममायया अन्तरङ्गया अजीवरूपेण अव्ययात्मा लीलायोग्यदेहेन सम्भवामि। अत्रायं भावः— यत्र धर्मरक्षार्थमाविर्भवामि तत्सामयिकर्जीवेषु कर्मयोगादिजीवेषु लीलार्थप्रकटीकृतस्वरूपेण रसात्मकभक्तिमेव कथयामि ॥ ६ ॥

११ नी० भा० दी०— किं तर्हि योगिनां सर्वज्ञत्वप्रसिद्धेस्त्वं जातिस्मरो जीवोऽसि ? इत्याशङ्क्याह— अज इति। देहान्निष्कृष्टस्याजत्वाव्ययत्वे 'न त्वेवाहं जातु नासं' [२।१२] इत्यत्र साधिते, इह तु देहविशिष्टस्यैव ते उच्यते 'ईश्वरोऽपि' इत्यनेन। देहान्निष्कृष्टस्यास्मदादेरपीश्वरत्वं "तत्त्वमसि" [छां.उ. ६।८।७] "अहं ब्रह्मास्मि" [बृ.उ.१।४।१०] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धमतो देहविशिष्टस्यैवाजत्वनित्यत्वे दृढीक्रियेते, अन्यथाऽनीश्वरत्वप्रसङ्गात्। न ह्यादित्यान्तर्यामिणः परमेश्वरस्य हिरण्यश्मश्रुत्वादिविशिष्टो देहो जन्मव्ययवानिति वक्तुं शक्यं, अकर्मजत्वात्; कर्मफलस्य हि पराकाष्ठा हैरण्यगर्भशरीरप्राप्तिः। न च "पुरुषो ह वै नारायणोऽकामयत अत्यतिष्ठेयं सर्वाणि भूतानि अहमेवेदं सर्वं स्यामिति स एतं पुरुषमेधं पञ्चरात्रं यज्ञक्रतुमपश्यत्" इत्यादिना शतपथे नारायणाख्यस्य परमात्मनः "सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात्। स भूमिं विश्वतो वृत्त्वाऽत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम्" [ऋक्सं. ८।४।१७।१] इति "पादोऽस्य सर्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि" [छां.उ.३।१२।६] इति च पुरुषसूक्तप्रतिपाद्यस्य सर्वाणि भूतान्यतिक्रम्य स्थितस्येश्वरस्यापि शरीरं पञ्चरात्राख्यकर्मविशेषफलमिति श्रूयते इति वाच्यम्, तत्र नारायणशब्देन हिरण्यगर्भस्यैव विवक्षितत्वात्। न हि परमेश्वरस्य पूर्णकामस्य सर्वानतिक्रम्य स्थितस्य पुनः 'अत्यतिष्ठेयं सर्वाणि भूतानि' इति कामना भवति।

ननु परमेश्वरेऽपि कामना दृष्टा "सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेयेति" [छां. उ.६।२।३] इति चेत् श्लाघनीयप्रज्ञो देवानां प्रियः, यतः "आप्तकामस्य का स्पृहा" [गौ. पा. का. १।९] इति श्रुतेः, 'लोकवत्तु लीलाकैवल्यम्' [ब्र. सू. २।१।३३] इति न्यायाच्च निस्स्पृहस्य लीलयैव ब्रह्माण्डकोटीः सृजतो भगवतो राजगोपालस्य कर्मकिङ्करेण कर्मणा सार्वात्म्यं प्रार्थयता साम्यमापादयति। तस्मान्न कर्मफलं भगवतः शरीरं, अत एव न भौतिकं, विराट्सूत्रात्मातिरिक्तस्य भौतिकस्याभावात्। तस्माद्युक्तं 'अजोऽपि सन्' इति। ननु तर्हि भगवच्छरीरस्य किमुपादानं ? अविद्या इति चेत्, न; परमेश्वरे तदभावात्। जीवाविद्या चेत्, न; शुक्तिरजतादेरिव तुच्छत्वापत्तेः। चिन्मात्रं चेत्, न; चितः साकारत्वायोगात् तथात्वे वा तस्यातीन्द्रियत्वापत्तिः। तस्मात्किमालम्बो भगवद्देहो देवकीगर्भप्रवेशजननबाल्यकौमारपौगण्डयौवनादिप्रतीतिविषयः ? इति चेत्, शृणु—'प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया' इति। अयमर्थः— जीवात्मानो हि अनात्मभूतां प्रकृतिं तेजोबन्नात्मिकां पञ्चभूतात्मिकां वा अधिष्ठाय सम्भवन्ति जन्मादीँल्लभन्ते, अहं तु स्वां प्रत्यगनन्यां प्रकृतिं प्रत्यक्चैतन्यमेवेत्यर्थः। तदेवाधिष्ठाय, न तूपादानान्तरं आत्ममायया स्वीयमायया सम्भवामि; यथा कश्चिन्मायावी स्वयं स्वस्थानादप्रच्युतस्वभावोऽप्यदृश्यो भूत्वा स्थूलसूक्ष्मभूतान्यनुपादायैव केवलया मायया द्वितीयं मायाविनं स्वसदृशमेव सूत्रमार्गेण गगनमारोहन्तं सृजति, एवमहं कूटस्थचिन्मात्रोऽग्राह्यः स्वमायया चिन्मयमात्मनः शरीरं सृजामि; तस्य बाल्याद्यवस्थाश्च सूत्रारोहणवद्दर्शयामि, एतावांस्तु विशेषः— लौकिकमायावी मायामुपसंहरन् द्वितीयं मायाविनमप्युपसंहरति। अहं तु तामनुपसंहरन् स्वविग्रहमपि नोपसंहरामीति।

एवं हि सति हिरण्यश्मश्रुत्वादिलक्षणविग्रहयोगिनश्चैतन्यस्य "अन्तस्तद्धर्मोपदेशात्" [ब्र. सू. १।१।२०] इत्यादिन्यायसिद्धं वियदाद्युपादानत्वलक्षणं सर्वेश्वरत्वं युज्यते, नान्यथेति; तस्मात्सिद्धं परमेश्वरस्य मायामयं शरीरं नित्यमित्येकेनैव देहेन विवस्वन्तमुपदिश्य त्वामप्युपदिशामीति। अन्यत्रापि 'नित्यैव सा जगन्मूर्तिः' [मा. पु. ७८।६६ स. श. १।६५] इति सावधारणं प्रतिज्ञायते। 'देवानां कार्यसिद्ध्यर्थमाविर्भवति सा यदा। उत्पन्नेति तदा लोके सा नित्याप्यभिधीयते' [स. श. १।६६] इति नित्याया अप्याविर्भावापेक्षया सूर्यस्येव बाल्यादिकमुत्पत्त्याद्युपगम्यते। [शां.] भाष्ये तु 'स्वां प्रकृतिं वैष्णवीं त्रिगुणात्मिकां मायां अधिष्ठाय वशीकृत्य आत्ममायया सम्भवामि देहवान् जात इवात्मनो मायया, न परमार्थतो लोकवत्' इति व्याख्यातम् ॥ ६ ॥

भगवदाविर्भावस्य कालः प्रयोजनं च ।

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदाऽऽत्मानं सृजाम्यहम् ॥ ७ ॥
परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ।
धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ ८ ॥

१ शां. भा.— तच्च जन्म कदा किमर्थं च ? इत्युच्यते— **यदेति** । यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्हानिर्वर्णाश्रमादिलक्षणस्य प्राणिनामभ्युदयनिःश्रेयससाधनस्य भवति भारत ! अभ्युत्थानमुद्भवोऽधर्मस्य तदाऽऽत्मानं सृजाम्यहं मायया ॥ ७ ॥ किमर्थम् ? **परित्राणायेति** । परित्राणाय परिरक्षणाय साधूनां सन्मार्गस्थानां, विनाशाय च दुष्कृतां पापकारिणाम् । किञ्च धर्मसंस्थापनार्थाय धर्मस्य सम्यक्स्थापनं धर्मसंस्थापनं तदर्थं सम्भवामि, युगे युगे प्रतियुगम् ॥ ८ ॥

२ आ. शां. व्या.—यदीश्वरस्य मायानिबन्धनं जन्मेत्युक्तं, तस्य प्रश्नपूर्वकं कालं कथयति— **तच्चे**त्यादिना । चातुर्वर्ण्ये चातुराश्रम्ये च यथावदनुष्ठीयमाने नास्ति धर्महानिरिति मन्वानो विशिनष्टि— **वर्णे**ति । वर्णैराश्रमैस्तदाचारैश्च लक्ष्यते ज्ञायते यो धर्मस्तस्येति यावत् । धर्महानौ समस्तपुरुषार्थभङ्गो भवतीत्यभिप्रेत्याऽऽह— **प्राणिनामि**ति । न च यथोक्तस्य धर्मस्य हानिं सोढुं शक्तो भवानित्याह— **भारते**ति । न केवलं प्राणिनां धर्महानिरेव भगवतो मायाविग्रहस्य परिग्रहे हेतुः, अपितु तेषामधर्मप्रवृत्तिरपीत्याह— **अभ्युत्थानमि**ति । यदा यदेति पूर्वेण सम्बन्धः ॥ ७ ॥ यथोक्ते काले कृतकृत्यस्य भगवतो मायाकृते जन्मनि प्रश्नपूर्वकं प्रयोजनमाह—**किमर्थ**मित्यादिना । यथा साधूनां रक्षणमसाधूनां निग्रहश्च भगवदवतारफलं तथा फलान्तरमपि तस्यास्तीत्याह— **किञ्चे**ति । धर्मे हि स्थापिते जगदेव स्थापितं भवति, अन्यथा भिन्नमर्यादं जगदसङ्गतमापद्येतेत्यर्थः ॥ ८ ॥

३ रा. भा.-- जन्मकालमाह– न कालनियमोऽस्मत्सम्भवस्य; यदायदा हि धर्मस्य वेदोदितस्य चातुर्वर्ण्यचातुराश्रम्यव्यवस्थयाऽवस्थितस्य कर्तव्यस्य ग्लानिर्भवति; यदायदा च तद्विपर्ययस्याधर्मस्याभ्युत्थानं तदाऽहमेव स्वसङ्कल्पेनोक्तप्रकारेणात्मानं सृजामि ॥ ७ ॥

४ वे. ता. चं.—कदा? इति प्रश्नस्योत्तरमुच्यत इत्याह— **जन्मकालमाहे**ति । युगानियमस्य वक्ष्यमाणत्वात् ‘ यदायदा’ इति वीप्सा युगान्तर्वर्तिकालानियमपरेत्यभिप्रायेणाह— **न कालेति**। जीववत्पुण्यापुण्यविपाककृतो वा, व्यवस्थितस्वसङ्कल्पकृतो वा, मन्वन्तरमहाकल्पादिरूपो वा कालनियमो नास्तीत्यर्थः । प्रमाणतः स्वरूपतश्च ग्लानिप्रकारसूचनाय बाह्यधर्मधर्मैकदेशव्यवच्छेदाय च **वेदेनोदितस्ये**त्यादिविशेषणम् । ‘वेदेनोदितस्य कर्तव्यस्य ’ इति धर्मलक्षणमप्युक्तं भवति । अधर्मशब्दे नञो विरोधिविषयत्वमभिप्रेत्योक्तं **तद्विपर्ययस्ये**ति । ततश्चावैदिकागमोदितस्य वर्णाश्रमादिव्यवस्थारहितस्य तत एवाकर्तव्यस्येति पूर्वोक्तप्रकारवैपरीत्यं फलितम् । धर्मग्लानेरधर्मोत्थानस्य च तुलाग्रनमनोन्नमनवत्परस्पराविनाभावित्वं च दर्शितम् । तदेत्यत्रापि ‘यदायदा ’ इत्येतत्प्रतिनिर्देशरूपत्वाद्वीप्साऽनुसन्धेया। धर्मस्य ग्लानिमपि न सहे, किं पुनर्विच्छेदं ? इति ग्लानिशब्दतात्पर्यम् । एवमधर्मस्योद्गमसात्रमपि न सहे, किमुत शाखानुशाखतां ? इत्यभ्युत्थानशब्दाभिप्रेतम् । ‘ अहं सृजामि ’ इत्यत्रापेक्षणीयान्तरादर्शनात् **अहमेव स्वसङ्कल्पेने**त्युक्तम् । तेन कालस्याप्यधिष्ठातुस्तस्य कालपरतन्त्रत्वं परिहृतं भवति । ‘आत्मानं सृजामि’ इत्येतन्न तावत्स्वरूपविषयं, तस्य नित्यत्वात्, आत्माश्रयादिप्रसङ्गाच्च । नापि जीवविषयं, तस्य प्रकरणासङ्गतत्वात् । नाप्याद्यविग्रहविशिष्टस्वात्मविषयं, तस्यापि रूपस्य नित्यत्वात् ; अतोऽवतारविग्रहविशिष्टस्वात्माऽत्र ‘ आत्मानम् ’ इति निर्दिश्यत इत्यभिप्रायेणोक्तं **उक्तप्रकारेणे**ति ॥ ७ ॥

---

१ अत्र चित्तवृत्तिविशेषरूपाया ग्लानेर्धर्मे समन्वयायोगाद्धर्मपदेनाजहल्लक्षणया तत्सम्बन्धिनः पुरुषा आक्षिप्यन्ते । तथा च धर्मस्य ग्लानिस्तदनुष्ठातृपुरुषवैकल्यमेव । अत एव धर्मसंस्थापनार्थं सम्भवतो भगवतः प्रथमं साधुपरित्राणे प्रवृत्तिरुत्तरश्लोकोक्ता सङ्गच्छत इति बोध्यम् ॥ ॥ **ग्लानिरिति**– हर्षक्षयार्थकात् ग्लायतेः (भ्वा. ९०३) ‘ वहिश्रिश्रुयुद्रुग्ला–’ (उ. सू. ५००) इत्यौणादिको निः नित् । तल्लक्षणं चोक्तमालङ्कारिकैः– ‘ रत्यायासमनस्तापक्षुत्पिपासादिसम्भवा । ग्लानिर्निष्प्राणताकम्पकार्यानुत्साहतादिकृत् ॥ ’ (सा. द. ३।१९.७) इति । अग्निपुराणेऽपि– ‘ मनःपीडादिजन्मावसादो ग्लानिः शरीरगा । (३३९।२९) इति ।

— **अविगीता** ।

३ रा. भा.— जन्मनः प्रयोजनमाह— परित्राणायेति । साधव उक्तलक्षणधर्मशीला वैष्णवाग्रेसरा मत्समाश्रयणे प्रवृत्ता मन्नामकर्मस्वरूपाणामवाङ्मनसागोचरतया मद्दर्शनाद्विना स्वात्मधारणपोषणादिकमलभमानाः क्षणमात्रकालमपि कल्पसहस्रं मन्वानाः प्रशिथिलसर्वगात्रा भवेयुरिति मत्स्वरूपचेष्टितावलोकनालापादिदानेन तेषां परित्राणाय तद्विपरीतानां विनाशाय च क्षीणस्य वैदिकस्य धर्मस्य मदाराधनरूपस्याराध्यस्वरूपप्रदर्शनेन स्थापनाय च देवमनुष्यादिरूपेण युगे युगे सम्भवामि; कृतत्रेतादियुगविशेषनियमोऽपि नास्तीत्यर्थः ॥ ८ ॥

४ वे. तां. चं.— किमर्थं? इति प्रश्नस्योत्तरमुच्यत इत्याह— **जन्मन** इति । साधुशब्दोऽत्र नासमर्थादिविषयः, दुष्कृच्छब्दप्रतियोगिरूपत्वात्; अतः सुकृतिविषयोऽयमित्यभिप्रायेणोक्तं-**उक्तलक्षणधर्मशीला** इति । **उक्तलक्षण**-शब्देन 'वेदेनोदितस्य' इत्यादि परामृश्यते । ये पुनरुक्तलक्षणधर्मेण देवतान्तराण्येव उपासते; ये च वैष्णवाः **प्रदर्शन**विद्यादिन्यायेन तत्तद्देवताविशिष्टवेषेणैव भगवन्तमुपासते; न तेषामवतारप्रदर्शनेऽत्यन्तनिर्बन्धः; तत्तद्देवताकञ्चुकितवेषेणैव तदपेक्षितसकलप्रदानोपपत्तेरित्यभिप्रायेणोक्तं- **वैष्णवाग्रेसरा** इति— भगवद्भक्तवर्या इत्यर्थः । **उक्तलक्षणधर्मशीला** इति **वैष्णवाग्रेसरा** इति पदाभ्यां 'न चलति निजवर्णधर्मतो यः' [वि.पु.३।७।२०] 'वर्णाश्रमाचारवता' [वि.पु.३।८।९] इत्यादि सूचितम् । यथावस्थितमुपायं प्राप्यं चावलम्बमाना इति च फलितम् । त्राणं हि नामात्रानिष्टनिवर्तनपूर्वकेष्टप्रापणम् । एवंविधवैष्णवाग्रेसराणामनिष्टश्च भगवदलाभः; तत्समाश्रयणपूर्वकं तल्लाभेनैव च तस्यानिष्टस्य निवर्तनमित्यभिप्रेत्योच्यते **मत्समाश्रयण** इत्यारभ्य **आलापादिदानेने**त्यन्तम् । नह्यमीषामन्नपानताम्बूलादिधारणपोषणादिकम्, किन्तु 'अहं कृष्ण एव सर्वं' इत्यभिप्रायेणोच्यते **मद्दर्शनाद्विना स्वात्मधारणपोषणादिकमलभमाना** इति । अदर्शनं चानिष्टप्रयोगावस्थत्वात् । यद्यमी मत्साक्षात्कारात्पूर्वमल्पं कालं लोचने मीलयित्वा सहेरन्, तदाऽहमपि तादृशीं तेषामवस्थां सहेयापि, नत्वेते तथेत्यभिप्रायेणोक्तं- **क्षणे**त्यादि । 'त्रुटिर्युगायते त्वामपश्यताम्' [भाग.१०।३१।१५] इत्यादिकमिह भाव्यम् । अदर्शनदुःखस्य च चरमावस्थोच्यते **प्रशिथिलसर्वगात्रा भवेयु**रिति । स्वविश्लेषपरिक्लिष्टानामुज्जीवनाय प्रवृत्तस्य क्रमाद्भक्तानुभाव्याकारा उच्यन्ते **मत्स्वरूपचेष्टितावलोकनालापादिदानेने**ति । नह्यपवर्गसुखादिवदवतारमन्तरेण स्वसङ्कल्पमात्रेणैव तद्दातुं शक्यमिति भावः ।

'परित्राणाय' इत्यत्रोपसर्गेण विविधानिष्टनिवृत्तिपूर्वकविविधेष्टप्राप्तिः सूचितेत्यभिप्रायेण **मन्नामगुणकर्मे**त्यादिकं **धारणे**त्यादिकं **स्वरूपचेष्टिते**त्यादिकं चोक्तम् । स्वरूपमत्र विग्रहः । एवं साधूनामान्तरभयात्परित्राणमुक्तम्; अथ तेषामेव बाह्यभयात्परित्राणमुच्यत इत्यभिप्रायेणाह **तद्विपरीतानां विनाशाय चे**ति । चकारोऽन्वाचयार्थः । इदमप्युक्तमन्तरादित्याधिकरणभाष्ये 'साधवो ह्युपासकाः, तत्परित्राणमेवोद्देश्यम्; आनुषङ्गिकस्तु दुष्कृतां विनाशः, सङ्कल्पमात्रेणापि तदुपपत्तेः' इति । भागवतानामपराधो हि दुष्कृत्त्वकाष्ठेत्यभिप्रायेण **तद्विपरीताना**मित्युक्तम् । 'रिपूणामपि वत्सलः' 'मच्छरैस्त्वं रणे शान्तस्ततः पूतो भविष्यसि' इतिवद्दुष्कृतामपि विनाशो नात्यन्तविनाशः; किन्तु, वैपरीत्यहेतुभूतराक्षसप्रभृतिशरीरग्रन्थ्यादिविनिवर्तनम्; तन्निवृत्तौ च तेषामपि धार्मिकत्वं सम्भवेदिति सोऽपि धर्मसंस्थापनपर्यवसितः । मच्छेषभूतमाराधनं मयैव हि स्थापनीयमित्यभिप्रायेण **मदाराधनरूपस्ये**त्युक्तम् । अनुष्ठानमुखेनोपदेशमुखेन च धर्मप्रवर्तनं व्यासादिद्वाराऽपि शक्यम्; आराध्यरूपप्रदर्शनेन भक्त्युत्पादनमवतारासाधारणप्रयोजनम्; परश्शतपरुषवादी जन्मत्रयशत्रुः शिशुपालोऽपि हि कृष्णदर्शनेन प्रीतिमान्भूत्वा मुक्तिं गत इत्यभिप्रायेण **आराध्यस्वरूपप्रदर्शनेने**त्युक्तम् । 'रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणाम्' [वा. रा. २।३।२९] इत्यादिं च भाव्यम् । एतेन धर्मस्य सम्यक्स्थापनं हि स्वपर्यन्ततया स्थापनमित्युक्तं भवति । 'युगे युगे' इति वीप्सातात्पर्यं व्यनक्ति **कृतत्रेतादी**ति । न तु प्रतियुगमवश्यं सम्भवामि, नापि युगविशेषनिर्बन्ध इति भावः ॥ ८ ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ७ ॥ न जन्मनैव परित्राणादि कार्यमिति नियमः । तथापि लीलया स्वभावेन च यथेष्टचारी । तथा ह्युक्तम्–'देवस्यैष स्वभावोऽयम्' । 'लोकवत्तु लीलाकैवल्यम्' [ब्र.सू.२।१।३३] 'क्रीडतो बालकस्येव चेष्टां तस्य निशामय' । "अरिभयादिव स्वयं पुराद्व्यवात्सीद्यदनन्तवीर्यः । पूर्णोऽयमस्याद्य न किञ्चिदाप्यं तथापि सर्वाः कुरुते प्रवृत्तीः । अतो विरुद्धेषुमिमं वदन्ति परावरज्ञा मुनयः प्रशान्ताः" इत्यादि ऋग्वेदखिलेषु ॥ ८ ॥

६ ज. प्र. दी.– ॥ ७ ॥ 'परित्राणाय साधूनां' इति साधुपरित्राणादिकं भगवदवतारस्य प्रयोजनमुक्तम्, तत्र किं जन्मनैव परित्राणादिकं कार्यमिति नियमः? इत्यपेक्षायामाह–- **ने**ति । जन्मना विनाऽपि कर्तुं समर्थत्वादिति भावः । तर्हि किमर्थं

जन्मेत्यत आह—तथापीति । यथेष्टचारी इच्छयैव तथा चरति, तथेच्छैव किमर्था ? इत्यत उक्तम्— लीलयेति । लीलाप्यालस्यपरिहारार्था न भवतीत्यत उक्तम्— स्वभावेन चेति । अत्रैव प्रमाणान्याह— तथा हीति । अयमेष इयमिच्छा । अत्र प्रवृत्तिषु विरुद्धेषु लोकविपरीतेच्छुम् ॥ ८ ॥

७ ह. पै. भा.— तच्च जन्म कदा किमर्थं च ? इत्यत्रोच्यते— यदा यदा यस्मिन्यस्मिन्काले धर्मस्य प्राणिनामभ्युदयस्य निश्श्रेयससाधनस्य ग्लानिर्भवति । अधर्मस्य यदाऽभ्युत्थानमुद्भवो भवति तदाऽहमात्मानं सृजाम्युत्पत्स्यामीति ॥ ७ ॥ किमर्थं ? इत्यत्राऽऽह— परित्राणायेति । युगे युगे प्रतियुगम् ॥ ८ ॥

८ वें. व्र. गि.— स्यादेतत् । जीवस्य मम कर्मपरतन्त्रतया तत्कालपरिपाचितं तत्कर्म खलु भोगार्थं तस्मिन्काले तस्मै प्रयोजनाय तज्जन्मेति व्यवस्था युज्यते । तव तु अकर्मपरतन्त्रस्यावाप्तसमस्तकामस्य च परमेश्वरस्य कस्मिन्काले कस्मै च प्रयोजनाय जन्म भविष्यति ? तथा च 'बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव च' [४।५] इति मदृष्टान्तेन तव बहुजन्मोक्तिः कथं ? इत्याशङ्क्य,अवतारेषु कालं प्रयोजनं चाह द्वाभ्याम्— यदा यदेति । न जीवस्येव ममावतारे कालनियमोऽस्ति; किन्तु यदा यदा धर्मस्य वेदविहितस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणस्य ग्लानिर्हानिर्भवति, यदा यदा च अधर्मस्य वेदनिषिद्धस्य अभ्युत्थानमुद्भवो भवति, तदाऽऽत्मानं देहं सृजाम्यहमेव स्वेच्छया । न तु कर्मणस्तत्र कारणत्वेनानुप्रवेशोऽस्तीत्यर्थः ॥ ७ ॥ तत्किं धर्मस्य हानिरधर्मस्य च वृद्धिस्तव परितोषकारणं येन तस्मिन्नेव काले त्वमाविर्भवसि ? इत्यर्जुनस्य सविनोदाशङ्कायाम् , नेत्याह— परित्राणायेति । धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामीति प्रथमं सम्बन्धः । कथं धर्मस्य संस्थापनम् , स्थूणादेरिव मूर्तत्वाभावात् ? तत्राह— परित्राणाय साधूनामिति । धर्मवर्तिनः साधवः, तेषां परित्राणाय । कथं तेषां परित्राणम् ? तत्राह— विनाशायेति । दुष्टं कर्म कुर्वन्तीति दुष्कृतः पापिष्ठाः, तेषां वधेन साधुषु परिरक्षितेषु धर्मः स्थिरीकृतो भवतीतीदमेव धर्मसंस्थापनम्; एतदेवावतारप्रयोजनमित्यर्थः । युगे युगे इति । कृतत्रेतादियुगनियमोऽपि नास्ति, किन्तु धर्महान्यधर्मवृद्धिकाल एवावतारकाल इति नियम इत्यर्थः ॥ ८ ॥

९ व० त० दी०— कदा किमर्थं सम्भवसीत्यपेक्षायां स्वप्रादुर्भावकालमाह— द्वाभ्याम्– यदा यदा हीति । परित्राणायेति । साधूनां धर्मवतां परित्राणाय तत्प्रतिपक्षाणां दुष्कृतां दुष्टं कर्म कुर्वतां विनाशाय च युगेयुगे सम्भवामि । न चात्रावतारकालनियम इत्येतदर्थं यदा यदा युगेयुगे इत्युक्तम्; नचैवं दुष्टनिग्रहं कुर्वतोऽपि वैषम्यं शङ्कनीयं; यथा चोक्तं–' लालने ताडने मातुर्नाकारुण्यं यथाऽर्भके । तद्वदेव महेशस्य नियन्तुर्गुणदोषयोः' इति ॥ ७ ॥ ८ ॥

१० पु. अ. त.— एतदेव प्रकटयति— यदा यदेति । हे भारत ! यदा यदा धर्मस्य मद्भक्त्यादिरूपस्य ग्लानिः सङ्कोचो भवति । अधर्मस्य ज्ञानादिनाशकस्याभ्युत्थानमुत्पत्तिर्भवति । हीति निश्चयेन । तदा आत्मानं लीलोपयोग्याञ्जीवान् ज्ञानोपयोग्याँश्चाहं सृजामि । भारतेति सम्बोधनायथेदानीं धर्मरक्षार्थं त्वं सृष्टोऽसीति ज्ञाप्यते । 'आत्मानं' इत्यत्रैकवचनं मुख्यात्माभिप्रायेण वा ॥ ७ ॥ एवं धर्मार्थं जीवान् सृष्ट्वा तेषां रक्षणार्थं चाहं प्रकटो भवामीत्याहुः— परित्राणायेति । साधूनां भक्तानां परित्राणाय, दुष्कृतां धर्मप्रतिपक्षिणां नाशाय, धर्मसंस्थापनाय ज्ञानकर्माश्रमादिरूपस्य सम्यक्प्रकारेण स्थापनाय युगे युगे सम्भवामीति । सम्यक्प्रकारेण भवामि प्रकटो भवामि; न जीववद्भवामि ॥ ८ ॥

११ नी० भा० दी०— कदा सम्भवसि ? इत्यपेक्षायामाह–यदेति । ग्लानिर्ह्रासः । अभ्युत्थानं वृद्धिः ॥७॥ किमर्थमात्मानं मायया सृजसि ? इत्यत आह— परित्राणायेति । दुष्कृतां दुष्टं कर्म कुर्वतां पापिनाम् । सम्भवामि आविर्भवामि ॥ ८ ॥

भगवदवतारज्ञानस्य मोक्षोपयोगित्वम् ।

जन्म[१] कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ! ॥ ९ ॥

---

१ वामनस्तु श्लोकमिमं-

श्रुत्वाऽवतारग्रहणकारणानि हरेर्मुखात् । त्रीण्यपीन्द्रात्मजः शङ्कां मनस्येवमबीभरत् ॥
परित्राणं हि साधूनां दुष्कृतां च विनाशनम् । संस्थापनं च धर्मस्य किमस्य कठिनं प्रभोः ॥ —

१ शां. भा.—जन्मेति । तज्जन्म मायारूपं, कर्म च साधुपरित्राणादि, मे मम दिव्यमप्राकृतमैश्वरमेवं यथोक्तं यो वेत्ति तत्त्वतस्तत्त्वेन यथावत्त्यक्त्वा देहमिमं पुनर्जन्म पुनरुत्पत्तिं नैति न प्राप्नोति, मामेत्यागच्छति, स मुच्यते हेऽर्जुन ! ॥ ९ ॥

२ आ. शां. व्या.—मायामयमीश्वरस्य जन्म, न वास्तवं; तस्यैव च जगत्परिपालनं कर्म, नान्यस्येति जानतः श्रेयोवाप्तिं दर्शयन्विपक्षे प्रत्यवायं सूचयति—तज्जन्मेत्यादिना । यथोक्तं मायामयं कल्पितमिति यावत् । वेदनस्य यथावत्त्वं वेद्यस्य जन्मादेरुक्तरूपानतिवर्तित्वम् । यदि पुनर्भगवतो वास्तवं जन्म साधुजनपरिपालनादि चान्यस्यैव कर्म क्षत्रियस्येति विवक्ष्येत तदा तत्त्वापरिज्ञानप्रयुक्तो जन्मादिः संसारो दुर्वारः स्यादिति भावः ॥ ९ ॥

३ रा. भा.—एवं कर्ममूलभूतहेयत्रिगुणप्रकृतिसंसर्गरूपजन्मरहितस्य सर्वेश्वरत्वसार्वज्ञसत्यसङ्कल्पत्वादिसमस्तकल्याणगुणोपेतस्य साधुपरित्राणमत्समाश्रयणैकप्रयोजनं दिव्यमप्राकृतं मदसाधारणं मम जन्म चेष्टितं च तत्त्वतो यो वेत्ति, स वर्तमानं देहं परित्यज्य पुनर्जन्म नैति, मामेव प्राप्नोति; मदीयदिव्यजन्मचेष्टितयाथात्म्यविज्ञानेन विध्वस्तसमस्तमत्समाश्रयणविरोधिपाप्माऽस्मिन्नेव जन्मनि यथोदितप्रकारेण मामाश्रित्य मदेकप्रियो मदेकचित्तो मामेव प्राप्नोति ॥ ९ ॥

४ वे. ता. चं.—प्रासङ्गिकस्यावतारयाथात्म्यकथनस्य परमप्रकृतमोक्षोपयोगित्वमुच्यते—**जन्म कर्म** इति श्लोकेन । **एव**मिति—'अजोऽपि' [४।६] इत्यादिनोक्तप्रकारेणेत्यर्थः । 'दिव्यं' इत्यस्यैवार्थः **अप्राकृत**मिति । **मदसाधारण**मित्यनेन "बहु स्यां प्रजायेय" [छां. उ. ६।२।३ तै. आ. ६।२] इत्युक्तजन्मव्यवच्छेदः । वह्न्यौष्ण्यवद्धर्मिग्राहकप्रमाणसिद्धः पदार्थान्तरेष्वदृष्टश्च प्रकारो न तर्कबाध्य इति भावः । 'जन्म कर्म च मे दिव्यम्' इत्युक्ते जन्मवत्तद्धेतुभूतं पुण्यमपि किमस्ति ? इति शङ्काव्युदासाय **चेष्टित**मिति व्याख्यातम् । **तत्त्वत** इति—संशयविपर्ययरहितमित्यर्थः । 'देहं परित्यज्य' इत्युक्ते प्रारब्धकर्मपर्यवसानदेहं परित्यज्येति साधारणप्रतीतिः स्यात्, तद्व्यवच्छेदाय—**वर्तमानदेहं परित्यज्ये**त्युक्तम् । एतच्च 'यो वेत्ति स पुनर्जन्म नैति' इति वेदितृत्वावस्थापेक्षया पुनर्जन्मप्रतिषेधात्फलितम् । 'पुनर्जन्म नैति' इत्यनेन विरोधिनिवृत्तिरुच्यते; 'मामेति' इतीष्टप्राप्तिः । न केवलं विरोधिनिवृत्तिमात्रेण स्वात्मानन्दानुभवमात्रम्, अपित्ववताररहस्यज्ञानवान्मामेव प्राप्नोतीत्यवधारणार्थः । ननु वर्तमानदेहं परित्यज्येत्याद्ययुक्तम्, प्रारब्धकर्मावसाने हि मोक्षः शारीरके निर्णीतः; प्रारब्धस्य च कर्मणः कियन्ति जन्मानि साध्यानीति न नियमः; व्यासादिष्वनियमदर्शनात् । न च जन्मकर्मज्ञानमात्रान्मोक्षः, दीर्घकालनैरन्तर्यादरसेवनीयदुष्करतरकर्मज्ञानानुगृहीतोपासनशास्त्रार्थानैरर्थक्यप्रसङ्गादित्यत्राह—**मदीये**ति । दिव्यजन्मचेष्टितज्ञानेनोपासनविरोधिनां समस्तानां पापानां निवृत्तत्वादस्मिन्नेव जन्मनि जन्मान्तरारम्भकपापांशप्रशमनसमर्थपुष्कलोपासननिष्पत्तेर्न जन्मान्तरपरिग्रहः । स्मरन्ति च 'विनिष्पन्नसमाधिस्तु मुक्तिं तत्रैव जन्मनि' [वि.पु.६।७।३५] इति । एवं चोपासनपौष्कल्यहेतुतयाऽस्याभिधानात् परम्परया मोक्षसाधनत्वमिति नोपासनशास्त्रवैयर्थ्यमिति भावः । **यथोदितप्रकारेण मामाश्रित्ये**ति पुष्कलध्यानावस्थोच्यते । **मदेकप्रिय** इति तु भक्तिरूपापन्नतोक्तिः । अहमेक एव प्रियः प्रीतिविषयो यस्य स मदेकप्रियः 'प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहम्' [७।१७] इति वक्ष्यते । एतेन पुरुषार्थान्तरनिष्ठव्यवच्छेदः । **मदेकचित्त** इति समाध्यवस्था । मय्येकस्मिन्नेव चित्तं यस्य स मदेकचित्तः ॥ ९ ॥

— यस्य सङ्कल्पमात्रेण ब्रह्माण्डानि सहस्रशः । समुद्भवन्त्यद्भुतानि क्षयमृच्छन्ति च क्षणात् ॥
मायासूत्रेण सर्वेषां धियो यो नर्तयत्यपि । कर्तुं त्रीण्यपि कर्माणि प्रयासस्तस्य कः परः ? ॥
यस्यायुधं जाग्रति कालचक्रं युद्ध्येत दैत्यैः स मुधा किमर्थम् ? ।
सङ्कल्पमात्रेण च यः क्षिणाति ब्रह्माण्डकोटीः स कथं प्रयस्येत् ? ॥
इति शङ्काकुलो यावत्पिपृच्छिषति फाल्गुनः । धीसाक्षी भगवांस्तावत्स्मयञ्छ्लोकमुदैरिरत् ॥
इत्यवतार्य एवं निगमयति—
मुख्यं तु कारणमिदमवतारे ममार्जुन ! । यज्जन्मकर्मनिर्मग्नजीवदुःखनिवारणम् ॥
उपायान्तरमन्यत्र कर्तुं शक्नोमि पाण्डव ! । जीवानां दुःखसंसाररोगे त्वेतन्महौषधम् ॥
शमनं भवबाधाया नास्त्येवान्यत्सुभेषजम् । समूलकाषं कषति मच्चरित्रकथा त्विमाम् ॥
कथारसं वर्द्धयन्ति हेतवश्च मयोदिताः । तानब्रवमतो वक्तुमेतदेव प्रयोजनम् ॥—इत्यादि । —**अविगीता** ।

९ आ. भा. भा.— पृथङ्मुक्त्युक्तिर्हि सर्वज्ञानि-(न)-नियमदर्शनार्थम्। न तु तावन्मात्रेण मुक्तिरित्युक्तम् [३।२०]। 'वेदाद्युक्तं तु सर्वं यो ज्ञात्वोपास्ते सदा हि माम्। तस्यैव दर्शनपथं यामि नान्यस्य कस्यचित्' इत्युक्तेश्च महाकौर्मे। अत्रोक्तस्यैतज्ज्ञात्वैव जन्म नैतीति गतिः। इतरवाक्यानां नान्या गतिः। नान्यस्य कस्यचिदिति विशेषणात्, तत्त्वत इति विशेषणाच्च सर्वं ज्ञानमापतति। यत्रैवं भवति तत्र तत्त्वत इति विशेषणे न विरोधः। उक्तं च—'एकं च तत्त्वतो ज्ञातुं विना सर्वज्ञतां नरः। न समर्थो महेन्द्रोऽपि तस्मात्सर्वत्र जिज्ञसेत्' इति स्कान्दे ॥ ९ ॥

६ ज. प्र. दी.— **जन्म कर्म चेति**। भगवज्जन्मादिज्ञानमात्रेण मुक्तिरुच्यत इति प्रतीतिनिरासायाह— **पृथगिति**। एकदेशज्ञानेनेत्यर्थः। दर्शनार्थमुपलक्षणार्थम्। यथाप्रतीत एवार्थः किं न स्यात्? इत्यत आह— **न त्विति**! उक्तं तृतीये। प्रमाणान्तरं चाह— **वेदादीति**। वाक्यत्वाविशेषादेतस्य गीताबाधकत्वं कुतः? इत्यतः सावकाशत्वनिरवकाशत्वाभ्यामित्याह— **अत्रेति**। अयोगव्यवच्छेदमात्रपरत्वमित्यर्थः। एतच्च पूर्वोक्तादर्थान्तरमिति ज्ञेयम्। इतरवाक्यान्यधिकारिविशेषापेक्षया सावकाशानीति कुतो नान्या गतिः? इत्यत आह— **नेति**। विशेषणात् पक्षान्तरव्यवच्छेदात्। इतोऽप्यत्र सर्वज्ञानमङ्गीकार्यमित्याह— **तत्त्वत इति**। 'आपतति' इत्यनेनार्थापत्तिमभिप्रैति। एतमेव न्यायमन्यप्राप्यमतिदिशति— **यत्रेति**। एवं भवति— सर्वज्ञाने प्रमितेऽप्येकदेशज्ञानोक्तिर्भवति। तत्त्वतो ज्ञानं कथं सर्वज्ञतामाक्षिपतीत्यत आह— **उक्तं चेति**। जिज्ञसेत् जिज्ञासेत। अन्यत्रापि 'एको भावस्तत्त्वतो येन दृष्टः सर्वे भावास्तत्त्वतस्तेन दृष्टाः' इति। सर्वत्र सार्वज्ञं यथाशक्ति विवक्षितमित्यवधेयम् ॥ ९ ॥

७ ह. पै. भा.— **जन्मेति**। जन्म मायारूपं कर्म च धर्मसंस्थापनार्थाय कंसवधादिरूपं दिव्यमप्राकृतमैश्वर्यं यो वेत्ति तत्त्वतो यथावद्देहं त्यक्त्वा पुनर्जन्म न गच्छति, किन्तु मामेवैति प्राप्नोति, मुच्यत इत्यर्थः ॥ ९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं 'बहूनि मे व्यतीतानि' [४।५] इत्यारभ्योक्तस्य भगवदवतारस्वरूपस्य ज्ञाने फलमाह— **जन्मेति**। एवमुक्तरीत्या दिव्यमलौकिकं मे मम जन्म अप्रच्युतज्ञानैश्वर्यादिशक्तिकं अतिविशुद्धसत्त्वमयस्वमायाविलसितदिव्यमङ्गलशरीरग्रहणरूपं जन्म, तथा दिव्यं कर्म दुष्टशिक्षणसाधुरक्षणरूपम्— चकाराद्धर्मसंस्थापनरूपं प्रयोजनं च— यः तत्त्वतो वेत्ति स वर्तमानं देहं परित्यज्य पुनर्जन्म नैति, किन्तु मामेव प्राप्नोति। मदीयदिव्यजन्मकर्मयाथार्थ्यविज्ञानध्वस्तसमस्तमत्समाश्रयणविरोधिपापः अस्मिन्नेव जन्मनि मामाश्रित्य मदनुग्रहावाप्ततत्त्वविज्ञानो मामेव परमेश्वरमुपैतीत्यर्थः ॥ ९ ॥

व॰त॰दी॰—किञ्च उत्पत्तिस्त्रिधा। यथोक्तं वैष्णवतन्त्रे 'अनित्ये जननं नित्ये परिच्छिन्ने समागमः। नित्यापरिच्छिन्नतनौ प्राकट्यं चेति सा त्रिधा' इति। अतो न ममायं सम्भवः प्राकृतस्येव कर्म वा मायिकं, किन्त्वैच्छिकं दिव्यमित्याशयेन स्वजन्मकर्मणां ज्ञाने फलमाह—जन्मकर्मेति। जन्मन इह प्रादुर्भावार्थकत्वाद्दिव्यत्वं; किं पुनर्वपुषः? कर्म च तथा दिव्यमलौकिकं, तत्त्वतो यो वेत्ति सोऽपि जन्मफलं प्राप्य प्राकृतं देहं त्यक्त्वाऽर्थादलोकसम्बन्धिसच्चिदानन्दमयस्वरूपं प्राप्य पुनर्जन्म नैति; किन्तु मामेतीत्यर्थः।

अत्र केचित् जन्ममूलदेहस्य भगवति प्राकृतत्वमभ्युपगच्छन्ति, तदसत्; तत्र देहदेहिविभागाभावात्। पाञ्चभौतिकत्वजन्यत्वनियमस्य प्राकृतविषयत्वादप्राकृते यथाश्रुतीच्छाविषयत्वेन तत्सिद्धिः। अन्यथा ज्ञानेच्छादीनामनित्यत्वनियमान्नित्यज्ञानादिकमपि वाद्यभिमतं न तत्र सिद्ध्येत्। ननु ज्ञानादिभिरेव जगत्कर्तृत्वोपपत्तौ प्रत्यक्षबाधाच्च किमित्यानन्दमयदेहोऽभ्युपेयः? इति चेत्, न; कर्तृत्वनिर्वाहार्थमेव व्याप्तिबलेन नित्यज्ञानवत्तथाविधदेहस्वीकारात्, नित्यापरिच्छिन्नतनोः प्राकट्यस्यैव जन्मत्वेन जन्यत्वाभावात्। "आनन्दाद्ध्येव नित्यं" "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" [बृ. उ. ३।९।२८] "स यथा सैन्धवघनः" [बृ.उ. ४।५।१३] 'आनन्दमयोऽभ्यासात्' [ब्र. सू. १।१।१२] आह च 'तन्मात्रं आनन्दमात्रकरपादमुखोदरादिः' इत्यादिश्रुतिन्यायपुराणवाक्यैः पूर्ण एव देहेन्द्रियप्राणान्तःकरणात्मस्वरूप एव सदानन्दरूपो ज्ञानरूपः पुरुषोत्तमः, नत्वात्ममात्रमिति निर्बाधमुपैहि। ननु तथाप्यानन्दत्वदेहवत्त्वयोर्विरोध इति चेत्, न; स्वस्वाधिकरणे प्रमाणैरेकत्रोभयोः सिद्ध्यसिद्धिभ्यां वा विरोधाभावात्। तथाप्यानन्दस्य धर्मिरूपत्वे कथं धर्मरूपत्वम्? इति चेत्, न; "स यथा सैन्धवघनः" "यः सर्वज्ञः" [मुं.उ.१।९] इति श्रुतिभ्यां ज्ञानरूपत्वज्ञानाधारवदानन्दरूपत्वतदाधारत्वयोरविरोधात्। विरुद्धधर्माश्रयत्वाच्चानन्दादिमत्त्वमिति दिक्।

एतेन यस्तत्र परिदृश्यमानरूपः स एव साक्षात्स्वेच्छातनुरानन्दमयः पुरुषोत्तमो नान्य इति यथाभूतार्थोपदेष्टृभगवद्वाक्यादवसेयम् । 'पुरुषोत्तम एवायं स्वैश्वर्याद्यक्षरात्मकम् । विरुद्धधर्माश्रयणं स्वीयविश्वासपूर्त्तये ॥ क्वचित् क्वचिद्दर्शयति प्रभुर्गोपालनन्दनः । निगमप्रतिपाद्यात्मदृश्यमानवपुर्हरिः ॥ ' विशेषस्तूत्तरत्र स्पष्टीभविष्यति ॥ ९ ॥

१० पु. अ. त.— तदेव विवृण्वन्ति— जन्म कर्मेति । मे जन्म प्राकट्यं, कर्म क्रिया, दिव्यं क्रीडात्मकम् । अहं लीलार्थं प्रकटो भवामीत्यर्थः । लीलायां क्रियमाणायां कालीयदमनादिरूपकर्मभिः साधूनां भक्तानां रक्षा भवतीति भावः । यतो मत्प्राकट्यं क्रीडार्थं तत एवं यो वेत्ति स तत्त्वतो देहं त्यक्त्वा लीलायां सेवार्थसृष्टदेहेन सेवां कृत्वा तदसामर्थ्ये देहं त्यक्त्वा हे अर्जुन ! पुनर्जन्म लौकिकं पूर्ववन्नेति न प्राप्नोति । मामेति मां प्राप्नोति । प्रकर्षेणाप्नोति अलौकिकदेहेन लीलायामिति भावः । अत एव मामित्युक्तं, न तु मत्पदं मद्भावं वा एतादृशस्य दुर्लभत्वात्स इत्येकवचनमुक्तम् ॥ ९ ॥

११ नी० भा० दी०— जन्म मायामयं, कर्म साधुत्राणं, दिव्यं अप्राकृतं, यो वेत्ति स त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म न प्राप्नोति; किन्तु मामेति मामेव प्राप्नोति । एतेन भगवतो जन्मानि कर्माणि च भगवत्प्राप्तिकामेन गेयानीति दर्शितम् ॥ ९ ॥

मोक्षोपायत्वे पूर्वप्रमाणम् ।

वीतरागभयक्रोधा मन्मया मामुपाश्रिताः ।
बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागताः ॥ १० ॥

१ शां. भा.— नैष मोक्षमार्ग इदानीं प्रवृत्तः; किं तर्हि ? पूर्वमपि— वीतरागेति । वीतरागभयक्रोधाः रागश्च भयं च क्रोधश्च, वीता विगता येभ्यस्ते वीतरागभयक्रोधा मन्मया ब्रह्मविद ईश्वराभेददर्शिनो मामेव च परमेश्वरमुपाश्रिताः, केवलज्ञाननिष्ठा इत्यर्थः । बहवोऽनेके ज्ञानतपसा ज्ञानमेव च परमात्मविषयं तपस्तेन ज्ञानतपसा पूताः परां शुद्धिं गताः सन्तो मद्भावमीश्वरभावं मोक्षमागताः समनुप्राप्ताः । इतरतपोनिरपेक्षज्ञाननिष्ठा इत्यस्य लिङ्गं 'ज्ञानतपसा' इति विशेषणम् ॥ १० ॥

२ आ. शां. व्या.— सम्प्रति प्रस्तुतमोक्षमार्गस्य नूतनत्वेनाव्यवस्थितत्वमाशङ्क्य परिहरति— **नैष** इति । मन्मयत्वस्य मद्भावगमनेनापौनरुक्त्यं दर्शयति— **ब्रह्मविद** इति । आत्मनो भिन्नत्वेन भिन्नाभिन्नत्वेन वा ब्रह्मणि वेदनं व्यावर्तयति— **ईश्वरेति** । अभेददर्शनेन समुच्चित्य कर्मानुष्ठानं प्रत्याचष्टे— **मामेवेति** । तदुपाश्रयत्वमेव विशदयति— **केवलेति** । 'मामुपाश्रिताः' इति केवलज्ञाननिष्ठत्वमुक्त्वा 'ज्ञानतपसा पूताः' इति किमर्थं पुनरुच्यते ? तत्राऽऽह— **इतरेति** ॥ १० ॥

---

१ अत्र **वामनस्त्वाह**—

आत्मस्वरूपं विदुषो धनञ्जय ! ज्ञस्यैतदेवोक्तमनुत्तमं तपः । यद्दिव्यभावं मम जन्मकर्मणां ज्ञात्वा विधत्ते श्रवणं सकीर्तनम् ॥
इदं किल**ज्ञानतपो**ऽभिधीयते भूयान् प्रभावोऽस्य तथाऽद्भुतो मतः।हिनस्ति तूर्णं यदनादिवासनां मूलं महद्या प्रथिताखिलांहसाम्॥
कथञ्चिदावेशिकमात्रमंहो यस्य प्रणश्येत्स भवेत्पवित्रः । किं त्वस्ति मूलं वृजिनस्य यावत्सा वासनाऽऽप्नोति परं न तावत् ॥
अतो वक्त्यरविन्दाक्षो ये ज्ञानतपसा भृशम् । पूतास्ते न पुनर्यान्ति गर्भवासमिति स्फुटम् ॥
मद्भावमाप्ता मद्रूपधरा वैकुण्ठवासिनः । जीवन्त एव वा मुक्त्या मद्भक्त्या च समन्विताः ॥
मुक्तिः सत्यात्मविज्ञाने भवेद्यद्यपि जीवतः । कामक्रोधौ भयं चास्ति यावत्तावन्न सा स्थिरा ॥
ये ज्ञानतपसा पूताः कामक्रोधभयं द्रुतम् । तेषां विलीयते दिव्यात्तपसोऽस्यानुभावतः ॥
कामो हि यस्य सुमतेः सकलो विलीनो नैवास्ति यस्य विषयेष्वनुरागलेशः ।
स्यात्साध्वसं जगति तस्य कुतः प्रतीतं ? क्रोधोऽपि वा किमिति तस्य भवेदुदीर्णः ? ॥
एवंविधा **वीतरागभयक्रोधाः** प्रकीर्तिताः । जीवन्मुक्तदशा चापि तेषामेषैव निश्चिता ॥
निदानमत्र विश्वात्मबोध एव परं मतम् । तत्रापि भगवज्जन्मकर्मणां भजनं भृशम् ॥
एतदेवाभिसन्धाय **मन्मया मामुपाश्रिताः** । इति प्रायुङ्क्त भगवान्विशेषणपदद्वयम् ॥ इति । —**अविगीता** ।

३ रा. भा.— तदाह– वीतरागेति । मदीयजन्मकर्मतत्त्वज्ञानाख्येन तपसा पूता बहव एवं संवृत्ताः । तथाच श्रुतिः “ तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम् ” इति । धीराः धीमतामग्रेसराः; एवं तस्य जन्मप्रकारं जानन्तीत्यर्थः ॥ १० ॥

४ वे. ता. चं.— उपासनवैयर्थ्यमित्यादिशङ्कोत्तरत्वेन योऽयमर्थ उक्तः, अयमेव ‘ वीतराग– ’ इति श्लोकेनोच्यत इत्याह— **तदाहेति** ; तदेव पूर्वप्रस्तुतं ज्ञानमिह ‘ ज्ञानतपसा ’ इत्युच्यते । ‘ मन्मया मामुपाश्रिताः ’ इति तु परम्परया तत्साध्यज्ञानमित्यभिप्रायेणाह— **मदीयेति** । अस्य श्लोकस्य पूर्वश्लोके व्याख्यातप्रायत्वात् **एवं संवृत्ता** इति सङ्ग्रहेणोक्तम् । तथाहि ‘ ज्ञानतपसा पूताः ’ इत्यस्यार्थो **मदीयेत्यारभ्य पाप्मा** इत्यन्तेन प्रपञ्चितः । ‘ मामाश्रित्य ’ इत्यनेन ‘ मामुपाश्रिताः ’ इत्यस्यार्थ उक्तः । ‘ मदेकप्रियः’ इत्यनेन ‘वीतरागभयक्रोधाः’ इत्यस्यार्थोऽभिप्रेतः, विषयान्तरेषु प्रीतिर्हि रागः; तद्विरोधिषु निरसनेच्छा क्रोधः; आगामीष्टविरोध्यनिष्टागमोत्प्रेक्षा भयम् । तदेतदखिलमपि न वासुदेवभक्तानामस्ति, तदेकप्रियत्वेन विषयान्तरे रागाभावात्, तत एव तन्मूलक्रोधाभावात्, तल्लाभालाभव्यतिरिक्तेष्टानिष्टाभावेन भयाभावाच्च । इदं च ‘न क्रोधो न च मात्सर्यम्’ [म.भा. १३।१४९।१३४] इत्यादिषु प्रसिद्धम् । ‘ मदेकचित्तः ’ इति ‘मन्मयाः’ इत्यस्यार्थः । ज्ञानविषयभूतेन मया प्रचुरा मन्मयाः, तादात्म्यविकारार्थयोरत्रानुपपन्नत्वात् ; अन्तर्यामित्वविवक्षायां तस्य सर्वसाधारणत्वाच्च । ‘मन्मयाः’ इत्यत्र ‘ईश्वराभेददर्शिनः’ इति **शङ्करोक्तं** शास्त्रोपक्रमादिविरोधाच्छब्दस्य चावाचकत्वाच्च निरस्तम् । ‘मामेव प्राप्नोति’ इत्यनेन ‘मद्भावमागताः’ इत्यस्यार्थो दर्शितः । मुक्त्यवस्थायामपि तादात्म्यस्य श्रुतिस्मृतितदर्थापत्तिसूत्रादिविरुद्धत्वात्, अत्रापि ‘ मामेति सोऽर्जुन !’ [४।९] इति कर्मकर्तृव्यपदेशात्, ‘मम साधर्म्यमागताः’ [१४।२] इति परस्ताद्वक्ष्यमाणत्वाच्च, ‘मद्भावमागताः’ इत्यस्य मत्स्वभावमपहतपाप्मत्वादिकं प्राप्ता इत्यर्थः । यद्वा “ब्रह्मैव भवति” [मुं.उ. ३।२।९] इत्यादाविवात्यन्तसाम्यात्तद्व्यपदेशः । अवताररहस्यस्य च ज्ञातव्यत्वे श्रुतिरप्यस्तीत्याह **तथा चेति** । उक्तार्थसंवादित्वं विवृणोति **धीमतामग्रेसरा** इत्यादिना । एवं धीरशब्दनिर्वचनेन प्रागुक्तभगवत्प्राप्तिपर्यन्ताभङ्गुरज्ञानवत्त्वमुक्तं भवति । ‘परिजानन्ति’ इत्यत्रोपसर्गेण पूर्वोक्तयथावस्थितप्रकारोऽभिप्रेत इति ज्ञापनाय **एवं तस्य जन्मप्रकारं जानन्तीत्युक्तम्** । ‘धीमतामग्रेसरा एव’ इति पाठे तु विशेषविधेः शेषनिषेधः फलित इति भावः ॥ १० ॥

५ आ. मा. भा.— सन्ति च तथा मुक्ता इत्याह— वीतरागेति । मन्मयाः मत्प्रचुराः सर्वत्र मां विना न किञ्चित्पश्यन्तीत्यर्थः ॥ १० ॥

६ ज.प्र.दी.– किं चोत्तरश्लोकेऽधिकानुवादान्नात्रैतावन्मात्रं विवक्षितमिति भावेन तात्पर्यमाह–**सन्ति चेति** । तथोक्तज्ञानेन आह– श्रद्धोत्पादनार्थमिति शेषः । मन्मया मदात्मका इति प्रतीतिनिरासार्थमाह– **मन्मया** इति । सर्वेषां भगवान् प्रचुरः, को विशेषो ज्ञानिना ? इत्यत आह–**सर्वत्रेति** । सर्वेषु पदार्थेषु किञ्चित्सत्तादिकम् । मदायत्तमेव सर्वे पश्यन्तीत्यर्थः ॥ १० ॥

७ ह. पै. भा.— नैष मोक्षमार्ग इदानीं प्रवृत्तः; किं तर्हि ? पूर्वमपि— वीतेति । मन्मया ब्रह्मविदो मामुपाश्रिता मामेव परमेश्वरमाश्रिताः । ज्ञानमेव तपस्तेन ज्ञानतपसा पूताः शुद्धाः । मद्भावमीश्वरभावमागताः, मुक्ता इत्यर्थः ॥ १० ॥

८ वें.ब्र.गि.–एतदेव विवृणोति-**वीतेति** । मां अखिललोकानुग्रहार्थं अवाप्तलीलामानुष्यं आश्रितजनसुलभमतिवेलकारुण्यं उपाश्रिताः एकान्तप्रेमलक्षणभक्त्याचरणमुपगताः, ततो मन्मयाः मदेकतानाः मां विना क्षणमात्रमपि प्राणधारणमलभमानाः, तत एव वीतरागभयक्रोधाः वीता विगता रागभयक्रोधा येभ्यस्ते तथोक्ताः । वीतरागता नाम ब्रह्मादिभिः स्वपददानेन प्रलोभ्यमानत्वेऽपि तत्तृणीकरणम् । तृणीकृतेभ्यस्तेभ्यः किं भविष्यति ? इति भयराहित्यं वीतभयत्वम् । ततः कुपितैस्तैर्बहुविघ्नैरुद्वेजितत्वेऽपि क्रोधशून्यत्वं वीतक्रोधत्वम् । एवं वीतरागभयक्रोधाः, तत एव ज्ञानतपसा पूताः ‘तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् । ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते’ [१०।१०] इति वक्ष्यमाणरीत्या तद्विच्छेदमसहमानेनैव मया प्रदत्तं यदात्मतत्त्वज्ञानं तदेव तपः, “क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे” [मुं.उ. २।२।८] इति सर्वदुरितक्षयहेतुत्वेनावगमात् ‘न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते’ [४।३८] इति वक्ष्यमाणत्वाच्च । तेन ज्ञानतपसा पूताः शुद्धाः निरस्ताज्ञानतत्कार्यमलाः सन्तः मद्भावं मद्रूपत्वं प्राप्ता बहवः । न त्वधुनैव प्रवृत्तोऽयं मद्भक्तिमार्ग इत्यर्थः ।

अत्र च ‘मद्भावमागताः’ इत्यनेन ‘मामेति’ इति पूर्वश्लोकोक्तभगवत्प्राप्तिस्तद्भावापत्तिरूपैव; न तु देवदत्तस्य ग्रामप्राप्तिवत्तत्सम्बन्धरूपेति दर्शितम् । तेन च मोक्षप्रकरणे श्रूयमाणानां ब्रह्मप्राप्तिवचनानां ब्रह्मभावापत्तिरेवार्थ इति भगवतोऽभिप्रायो विज्ञायते । वक्ष्यते च स्वयमेव— ‘स योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति’ [५।२४] इति; श्रुतिरपि— “ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति” [बृ.उ.४।४।६+तै. आ.२।२+नृ.उ.५]

इत्यादिः। न च 'ज्ञानतपसा पूता जीवन्मुक्ताः सन्तो मद्भावमागताः मयि भावं प्रेमाणं प्राप्ताः' इति मधुसूदन-सरस्वतीव्याख्यानं युक्तम्;'मन्मयाः'इत्यनेनैव गतार्थत्वात्, अवतारस्वरूपज्ञानिनः फलप्रदर्शनपरेऽस्मिन् श्लोके ब्रह्मभाव-रूपमोक्षस्यैव पुरुषार्थस्य मद्भावशब्दार्थत्वौचित्येन।तथाभूत-प्रेम्णस्तदर्थत्वायोगाच्चेति यथोदितो भाष्योक्त एवार्थः॥१०॥

९ व० त० दी०— किञ्च यद्यहं प्राकृतजन्मकर्मा तदा मदुपाश्रयान्न कोऽपि मुक्तः स्यात्; दृश्यन्ते तु मुक्ता इत्याह— वीतेति। मां पूर्णपुरुषोत्तममुपाश्रिता बहवो गोपीकंसचैद्यादयो अमुनाऽवतारेणैव, वीतशब्दोऽव्याप्तौ साङ्ख्ये सङ्केतितः, तथैव सूत्रं 'वीतनिवीतपरिचार्य्ये' इति। एवमाधिव्याप्तरागव्याप्तभयव्याप्तक्रोधव्याप्तास्तत्तदुपा-धिकभाववन्तोऽपि तत्तद्दोषशून्याः पूताः साक्षाद्वस्तुसामर्थ्यान्निर्दोषाः अतो ज्ञानेन कीटभृङ्गन्यायेन 'सोऽस्मि' इति भावनया अन्ये क्षात्राश्रितास्तपसा वा परेथ पूताः सन्तः तापेन च मन्मया मदाकारमज्जन्मादिना च ज्ञानरूपेण पूता वा प्रारब्धनिर्वाणसमये देहं प्राकृतं त्यक्त्वा लोकातिरिक्तां दिव्यां भागवतीं तनुं प्राप्ता इत्याशयेन मद्भा-वमागता इति तेषां स्वस्थितावागमनं वक्ति। एवं च बहवो मुक्ता मद्भावमागता दैवा आसुरा विवेकिनश्च निरूपिताः, न त्वधुना एवायं प्रवृत्तो मदाश्रयमार्ग इत्यर्थः। एतेन व्यापिवैकुण्ठे मुक्तजीवानां प्राकृतदेहेन्द्रि-यासुहीनानां दिव्यत्वं बहुत्वं च सूचितं; तेनान्ये एकदेशिकपक्षा व्यावर्त्तिताः॥ १०॥

१० पु. अ. त.— एवं भक्तानां स्वप्राप्तिं स्वप्राकट्यस्व-रूपज्ञानेनोक्त्वा ज्ञानेन द्वितीयायां स्वप्राप्तिस्वरूपमाहुः— वीतरागेति। बहवो ज्ञानतपसा ज्ञानयुक्तेन तपसा पूताः सन्तो मामुपाश्रिताः उप समीपे आगताः। आश्रयणमात्रमेव कृतवन्तः, न तु सेवादिकं; तादृशा मन्मया मद्रूपं सर्वत्र ज्ञान-रूपेण पश्यन्तस्तत्रैव लीना भूत्वा आगताः प्राप्तजन्मानो मद्भावं मोक्षं प्राप्नुवन्ति। कीदृशाः? वीतरागभयक्रोधा ज्ञानप्रतिपक्षरहिताः॥ १०॥

११ नी० भा० दी०—एतस्यापि भगवत्प्राप्तेर्द्वारमाह— वीतेति। रागो विषयेषु प्रीतिः, भयं स्वोच्छेदा-शङ्का, क्रोधः स्वपरपीडाहेतुरभिज्वलनं, ते त्रयो वीताः येभ्यस्ते वीतरागभयक्रोधाः; अत एव मन्मयाः मदेक-प्रधानाः। किं जारिणी यथा जारमपि भर्त्तारं चाश्रिता योगक्षेमार्थं तद्वत्? नेत्याह– मामुपाश्रिताः ज्ञानतपसा ज्ञानमयं तप आलोचनं मम जन्मकर्मणोः स्वरूपस्य च निरन्तरं चिन्तनम्। "यस्य ज्ञानमयं तपः *"[मुं. उ. १।१।९] इति श्रुतिप्रसिद्धं ज्ञानतपः तेन पूताः सन्तो मद्भावं मत्तादात्म्यं प्राप्ता इत्यर्थः॥ १०॥

कर्मकर्तुरधिकारभेदेनैव तत्तत्फलप्राप्तिः, नेश्वरवैषम्यम्।

ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम्।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ! सर्वशः॥ ११॥

* 'सत्त्वप्रधानमायाया ज्ञानाख्यो विकारस्तदुपाधिकं ज्ञानविकारं सृज्यमानसर्वपदार्थाभिज्ञत्वलक्षणं तपः, न तु क्लेशरूपम्। प्रजापतीनामिव' इति श्रुतेरानन्दज्ञानीयोऽर्थः।

१ वर्तन्त इति लिङर्थे लट्। यथा 'अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णन्ति [तै. सं. ६।६।११] इत्यत्र गृह्णीयुरित्यर्थः। एवमिहाप्यनु-वर्तेरन्निति—इति केचित्॥ सर्व श इति। अत्र सर्वशब्दार्थस्य कथञ्चित्कारकत्वसम्भवेऽपि सर्वशब्दस्य बहुशब्दपर्याय-तद्विशेषत्वाभावात् न 'बह्वल्पार्थाच्छस्कारकात्–' (अष्टा. ५।४।४२) इत्यनेन शस् सम्भवति। नापि 'सङ्ख्यैकवचनाच्च वीप्सा याम्' (अष्टा. ५।४।४३) इत्यनेन, वीप्साया अत्राभावात्। तस्मात्स्वार्थमात्रेऽयं शस्, 'एकैकशः' इति महाभाष्योदाहरणेन स्वार्थिकशसो ज्ञापितत्वात्। उक्तं च धातुवृत्तौ "एकैकशः पितृसंयुक्तान्–' इत्यत्र शसः 'प्रायशः' इत्यादिवदत्यन्तस्वार्थि-कत्वात् वीप्सायामनभिधानाद्द्विर्वचनम्। तथाच 'सर्वस्य द्वे' (अष्टा. ८।१।१) इत्यत्र भाष्यम्—'यत्र च तद्धितेनानुक्ता वीप्सा भवति, तत्र द्विर्वचनं; यथा— एकैकशो ददाति। इदमेव भाष्यमत्यन्तस्वार्थिकस्य शसो मूलम्' इति। तस्मात्सर्वशब्दस्य प्रकारकात्स्न्यपरत्वेन 'सर्वशः' इत्यस्य सर्वैः प्रकारैरित्यर्थः। वामनस्त्वत्र—

यो निर्गुणोऽस्मि सगुणोऽपि स एव पार्थ! कस्तात्त्विकः कनकतत्प्रतिमासु भेदः।
कल्पद्रुकल्प इह किन्तु फलं स्वरूपे भावो दृढो भवति यत्र ददामि तेन॥
तथाप्युपास्योऽहमुपासकोऽसावेषापि वृत्तिर्गुणधर्मरूपा। न निर्गुणे तिष्ठति तत्र तस्माच्छ्राम्यन्ति तद्भक्तिपरा वृथैव॥
यत्र न स्फुरति कोऽपि गुणांशस्तादृगीश इह नः समुपास्यः। भाव एष विषमः खलु येषामुद्धरामि सगुणः कथमेतान्?॥
उद्धतव्यः कश्चिदेको निजेष्टस्त्वय्यन्यो वृत्तिरेषा गुणानाम्। सेवन्ते मां निर्गुणत्वेन येऽत्र तानुद्धर्तुं तद्यतेऽहं कथं नु?॥—

१ शां. भा.— तव तर्हि रागद्वेषौ स्तः, येन केभ्यश्चिदेवाऽऽत्मभावं प्रयच्छसि, न सर्वेभ्यः ; इत्युच्यते— **ये यथेति** । ये यथा येन प्रकारेण येन प्रयोजनेन यत्फलार्थितया मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव तत्फलदानेन भजाम्यनुगृह्णाम्यहमित्येतत् ; तेषां मोक्षं प्रत्यनर्थित्वात् । न ह्येकस्य मुमुक्षुत्वं फलार्थित्वं च युगपत्सम्भवति । अतो ये यत्फलार्थिनस्तांस्तत्फलप्रदानेन, ये यथोक्तकारिणस्त्वफलार्थिनो मुमुक्षवश्च तान् ज्ञानप्रदानेन, ये ज्ञानिनः सन्न्यासिनो मुमुक्षवश्च तान्मोक्षप्रदानेन, तथाऽऽर्तानार्तिहरणेन, इत्येवं यथा प्रपद्यन्ते ये तांस्तथैव भजामीत्यर्थः । न पुना रागद्वेषनिमित्तं मोहनिमित्तं वा कञ्चिद्भजामि । सर्वथाऽपि सर्वावस्थस्य ममेश्वरस्य वर्त्म मार्गमनुवर्तन्ते मनुष्याः । यत्फलार्थितया यस्मिन्कर्मण्यधिकृता ये प्रयतन्ते ते मनुष्या अत्र उच्यन्ते हे पार्थ! सर्वशः सर्वप्रकारैः ११

२ आ. शां. व्या.— ईश्वरः सर्वेभ्यो मोक्षं प्रयच्छति चेत्प्रागुक्तविशेषणवैयर्थ्यं, यदि तु केभ्यश्चिदेव मोक्षं प्रयच्छेत्तर्हि तस्य रागादिमत्त्वादनीश्वरत्वापत्तिरिति शङ्कते— **तव तर्हीति** । ये मुमुक्षवस्तेभ्यो मोक्षमीश्वरो ज्ञानसम्पादनद्वारा प्रयच्छति, फलान्तरार्थिभ्यस्तु तत्तदुपायानुष्ठानेन तदेव ददातीति नास्य रागद्वेषाविति परिहरति— **उच्यत** इति । मुमुक्षूणामीश्वरानुसारित्वेऽपि फलान्तरार्थिनां कुतस्तदनुसारित्वमित्याशङ्क्य 'फलमत उपपत्तेः' [ब्र.सू. ३।२।३८] इति न्यायेन तत्तत्फलस्येश्वरायत्तत्वात्तदनुवर्तित्वमावश्यकमित्याह— **ममे**ति । भगवद्वचनभागिनां सर्वेषामेव कैवल्यमेकरूपं किमिति नानुगृह्यते ? तत्राऽऽह— **तेषामिति** । अभ्युदयनिश्श्रेयसार्थित्वं प्रार्थनावैचित्र्यादेकस्यैव किं न स्यात् ? इत्याशङ्क्यापर्यायेण तदनुपपत्तिं साधयति— **न हीति** । मुमुक्षूणां फलार्थिनां च विभागे स्थिते सत्यनुग्रहविभागं फलितमाह— **अत** इति । फलप्रदानेनानुगृह्णामीति सम्बन्धः । नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठायिनामेव फलार्थित्वाभावे सति च मुमुक्षुत्वे कथं तेष्वनुग्रहः स्यात् ? इति तत्राऽऽह— **ये यथोक्ते**ति । ज्ञानप्रदानेन भजामीत्युत्तरत्र सम्बन्धः । सन्ति केचित्त्यक्तसर्वकर्माणो ज्ञानिनो मोक्षमेवापेक्षमाणास्तेष्वनुग्रहप्रकारं प्रकटयति— **ये ज्ञानिन** इति । केचिदार्ताः सन्तो ज्ञानादिसाधनान्तररहिता भगवन्तमेवाऽऽर्तिमपहर्तुमनुवर्तन्ते तेषु भगवतोऽनुग्रहविशेषं दर्शयति— **तथे**ति । पूर्वार्धव्याख्यानमुपसंहरति— **इत्येवमि**ति । भगवतोऽनुग्रहे निमित्तान्तरं निवारयति— **न पुनरि**ति । फलार्थित्वे मुमुक्षुत्वे च जन्तूनां भगवदनुसरणमावश्यकमित्युत्तरार्धं विभजते— **सर्वथाऽपी**ति । सर्वावस्थत्वं तेन तेनाऽऽत्मना परस्यैवेश्वरस्यावस्थानं, मार्गो ज्ञानकर्मलक्षणः । मनुष्यग्रहणादितरेषामीश्वरमार्गानुवर्तित्वपर्युदासः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **यत्फले**ति । सर्वप्रकारैर्मम मार्गमनुवर्तन्त इति पूर्वेण सम्बन्धः ॥ ११ ॥

३ रा. भा.— न केवलं देवमनुष्यादिरूपेणावतीर्य मत्समाश्रयणापेक्षाणां परित्राणं करोमि, अपितु ये मत्समाश्रयणापेक्षा यथा येन प्रकारेण स्वापेक्षानुरूपं मां सङ्कल्प्य प्रपद्यन्ते समाश्रयन्ते, तान् प्रति तथैव तन्मनीषितप्रकारेण भजामि मां दर्शयामि; किमत्र बहुना ? सर्वे मनुष्याः मदनुवर्तनैकमनोरथा मम वर्त्म मत्स्वभावं सर्वं योगिनां वाङ्मनसागोचरमपि स्वकीयैश्चक्षुरादिकरणैः सर्वशः स्वापेक्षितैः सर्वप्रकारैरनुभूयानुवर्तन्ते ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं साधुपरित्राणाद्यर्थदेवमनुष्यादिसजातीयस्वेच्छावतारवर्णनमुखेनोपासनोपयुक्तं स्वस्य सौलभ्यमुक्तम् । अथ तस्यैव काष्ठाप्राप्तां दशां दर्शयति— 'ये यथा' इति श्लोकेन । अत्र कृष्णावतारवृत्तान्तेन सहार्चावतारवृत्तान्तोऽपि सङ्गृहीतः । 'ये यथा तांस्तथैव' इति शब्दाः पूर्वोक्ताधिकारितदनुष्ठानप्रकारादिनियमनिवृत्तिपरा इत्यभिप्रायेणाह— **न केवलमिति** । **स्वापेक्षानुरूपमिति**— पतित्वपुत्रत्वसारथित्ववाराहनारसिंहादिप्रक्रिययेत्यर्थः । **सङ्कल्प्य** मनोरथविषयं कृत्वेत्यर्थः । एतदेवात्र प्रपदनमित्याह— **समाश्रयन्त** इति । 'तांस्तथैव भजाम्यहम्' इत्यत्र तद्भजनप्रकारेणाहमपि तान्भजामीत्येतदसङ्गतमिति शङ्कानिरासाय तथैवेत्यस्यार्थमाह— **तन्मनीषितप्रकारेणे**ति । न तु स्वकीयपरत्वानुरूपप्रकारेणेति भावः । अत्र यथाभिलषितफलप्रदानेन पक्षपातपरिहारार्थत्वं परोक्तं पूर्वोत्तराभ्यां नात्यन्तसङ्गतम्, 'चातुर्वर्ण्यम्' [४।१३] इत्यादिनाऽर्थतः पुनरुक्तिश्च स्यात् । सेवकान् प्रति सेव्यस्य भजनं नाम सुलभदर्शनत्वमित्यभिप्रायेण **मां दर्शयामी**त्युक्तम् ।

उक्तार्थस्य लोकेऽपि प्रदर्शनपरमुत्तरार्धम्, न पुनः 'यदि ह्यहं न वर्तेयम्' [३।२३] इत्यादाविव स्वस्य लोकानुविधेयानुष्ठानवत्त्वपरम्, तस्येहासङ्गतत्वादित्यभिप्रायेण वाङ्मनसा-

— ये मां भजन्ति सगुणं परिपक्वबोधा विघ्नान्निरस्य सुधियं प्रदिशामि तेभ्यः ।
ये चागुणप्रवणचेतस एव तेषु वर्ते तथैव गुणवृत्तिविलासहीनः ॥
इत्यादिना सगुणनिर्गुणभक्तिभेदं विस्तारयति । — अविगीता ।

गोचरसौलभ्यपरतां विवृणोति— **किमत्र बहुनेति** । मनुष्यशब्दः स्त्र्यादीनामपि सङ्ग्राहक इत्यभिप्रायेण सर्वशब्दः । अत्र वर्त्मशब्दो न साक्षात्सरणिवाचकः, असङ्गतवाक्यार्थत्वप्रसङ्गात्। नाप्याचारपरः, तस्याप्यत्रासङ्गतत्वेनोक्तदूषणत्वात्। अत एव 'एवं प्रवर्तितं चक्रम्' [३।१६] 'तेनैव स्थापिता ब्रह्ममर्यादा लोकभाविनी' इत्याद्युक्तशास्त्रमर्यादानुवर्तनपरत्वमपि निरस्तम् । अतोऽत्र सौलभ्योपदेशप्रकरणे स्वासाधारणविग्रहचेष्टासौशील्यादिस्वभावसमुदायपरत्वमेवोचितमित्यभिप्रायेणोक्तं— **मम वर्त्म मत्स्वभावं सर्व**मिति । सरणिवाचकमपि हिशब्दमुपचारात् स्वभावविषयतया प्रयुञ्जते । यथा 'कोऽयं पन्था यदसि विमुखो मन्दभाग्ये मयीत्थम्' इति । 'मनुष्याः' इत्यनेन सूचितमुच्यते— **योगिनामिति** । योगपरिशुद्धमनसां वाङ्मनसागोचरमपि मां सचक्षुषो मनुष्या बाह्येन्द्रियैरप्यनुभवन्तीत्यर्थः । प्रियतमपितृपुत्रसुहृद्भ्रातृभृत्यसारथित्वादिरूपाण्यर्चावताररूपाणि च 'सर्वशः' इत्यनेन विवक्षितानीत्याह **स्वापेक्षितैरिति** । **अनुभूयानुवर्तन्ते**— अनुभवन्तो वर्तन्त इत्यर्थः । अलङ्करणयात्रोत्सवसेवादिर्वाऽत्र प्रकारः । अत्र योगिनां वाङ्मनसागोचरमपि 'चक्षुरादिकरणैः' इति वचनादर्चावताररूपेऽपि पररूपत्वानुसन्धानं दर्शितम् । यथा स्मरन्ति 'तामेव ब्रह्मरूपिणीम्' [वि.ध. १०३।२९] इति । वक्ष्यति च भगवान् 'भुजैश्चतुर्भिः' इत्यादि । एवं प्रसङ्गात् सौलभ्यातिरेकं सारथ्यादिना पश्यतोऽपि पाण्डवस्योपासिसिषापूर्त्यर्थं कण्ठोक्त्याप्युपदिदेश ।

नन्वेतावताऽपि चोद्यानुमानतर्काणां कः परिहार उक्तो भवति ? ; तदुच्यते— हेयप्रत्यनीकः स्वयं हेयं कथमुपाददीतेति चोद्यमवतारादेर्हेयत्वाभावादेव निरस्तम् ; तदभावश्चाकर्मवश्यत्वाप्राकृतत्वस्वेच्छाकृतत्वादिभिः । पुण्यपापाद्यभावे नियन्त्रन्तराभावे च कथं जन्मादीत्येतदपि स्वेच्छया परिहृतम् ? । हिताहिताज्ञानाशक्त्यादिचोद्यमकर्मवश्यस्य लीलयाऽवतरतोऽस्याहिताभावात्तदज्ञानाभावाच्च निरस्तम् । प्रयोजनाभावचोद्यं तु साधुपरित्राणादिप्रयोजनवर्णनेनापाकृतम् । यत्तु साधुपरित्राणादौ सङ्कल्पमात्रेणापि शक्ये किमवतारादिनेति, तदपि 'परित्राणाय साधूनाम्' [४।८] इत्यत्र 'मन्नाम' इत्यारभ्य 'आलापादिदानेन तेषां परित्राणाय' [रा.भा. ४।८] इत्यन्तेन भाष्येण, 'धर्मसंस्थापनार्थाय' [४।८] इत्यत्र 'आराध्यस्वरूपप्रदर्शनेन' इत्यनेन, 'ये यथा' इत्यत्र सर्वसाधारणस्वसौलभ्यातिरेकप्रदर्शनेन च परिहृतम् । यदुक्तम्— 'ईश्वरो न वस्तुतो जन्मादिमान् अकर्मवश्यत्वात्, मुक्तात्मवत्' इति; तत्रेश्वराभ्युपगमानभ्युपगमयोर्धर्मिग्राहकबाधाश्रयासिद्धी ।

किञ्च किमत्र कर्महेतुकजन्मादिरहित इति साध्यार्थः ? उताकर्महेतुकजन्मादिरहित इति ? अथवा सामान्येन जन्मादिमात्ररहित इति ? । न प्रथमः, सिद्धसाधनात् । न द्वितीयः, हेतोरप्रयोजकत्वात् । न हि कर्मनिवृत्तिरकर्महेतुकं जन्मापि निवर्तयति; निषेध्यस्वरूपसमर्पकप्रमाणेन बाधश्च; यथाग्नेरनौष्ण्यानुमाने । न तृतीयः, दृष्टान्तस्य साध्यविकलत्वात्, मुक्तस्यापि हि शरीरपरिग्रहो 'जक्षन्क्रीडन् रममाणः" [छां.उ. ८।१२।३] "स एकधा भवति त्रिधा भवति" [छां.उ. ७।२६।२] इत्यादिश्रुतिसिद्धः । तर्हि मुक्तोऽपि पक्षीकृत इति चेत्, तदा को दृष्टान्तः ? घटादिरिति चेत्, न; तत्र शरीरपरिग्रहाद्यभावस्य अचेतनत्वोपाधिकत्वात् । एतेन यो जन्मादिमान् स कर्मवश्य इति व्यतिरेकोऽपि भग्नः । यस्त्वीश्वरनियोगाविषयत्वादिति, सोऽपि प्रथमेन तुल्यार्थः । पुण्यपापनिरूपकशास्त्रस्यैवेश्वराज्ञारूपत्वात् । यत्तु तत्कारणरहितत्वात्, यो यत्कारणरहितः, न स तद्वानिति, तदप्यसत् ; उपादानकारणविवक्षया प्रयोगे स्वप्राकृताकर्मनिमित्तावतारोपादाननित्यविग्रहसद्भावोपपादनाद्धेत्वसिद्धेः । निमित्तविवक्षया प्रयोगे तु सङ्कल्पादिनिमित्तोपपादनात् । सामान्यविवक्षाऽपि तत एवोक्तोत्तरा । एवं 'सङ्कुचितज्ञानशून्यत्वात्' इत्यादिष्वपि धर्मिग्राहकबाधादिकं भाव्यम्, 'साध्यप्रयोजनरहितत्वात्' इत्यत्र हेत्वसिद्धिश्च, साधुपरित्राणलीलादिप्रयोजनस्योक्तत्वात् । तथापीदानीन्तनं सुखं प्राङ्नास्तीति तेनांशेनापूर्णत्वं प्रसज्यत इति चेत्, न; इदमपूर्णत्वम्, इष्टविघाताभावात् ; इच्छाकाले च तत्सिद्धेः, तदानीमपि यदीच्छेत्सिद्ध्येदिति योग्यतासद्भावात्, उत्तरकालीनस्यापि तस्य प्रागपीश्वरेण सर्वज्ञेन स्वसुखतयाऽनुसन्धीयमानत्वात् । एवमतीतेऽपि भाव्यम् । भविष्यतोऽपि सुखत्वेन प्रकाशमानत्वे किमर्था तत्रेच्छा ? इति चेदुत्पत्त्यर्थेति ब्रूमः । तया किं प्रयोजनं ? इति चेत्सैव, सा तर्हि पूर्वोत्तरकालयोर्नास्तीति तयोः कालयोरपूर्णत्वमिति चेत्, न; तत्कालीनतया तयैव सर्वदा ज्ञायमानया पूर्णत्वात्; ननु कस्यचिदिष्यमाणत्वं तदलाभे दुःखादिति चेत्, न; तल्लाभस्य प्रयोजनत्वेनैव तदुपपत्तेः ; अशक्तस्य हि तदिच्छतस्तदसिद्धेर्दुःखं जायते; शक्तस्य तु तदिच्छैव तत्सुखत्वं पुष्यतीति न सङ्कटं किञ्चिदिति । एतेन साध्यप्रयोजनरहितत्वे हेतौ मुक्तदृष्टान्तोऽपि साधनविकलः, 'जक्षन्क्रीडन्' [छां.उ. ८।१२।३] इत्यादिश्रुतेः । ये तु परमसाम्यापन्नदृष्टान्तेन सर्वज्ञत्वादित्यादिहेतवः, तेष्वपि साध्यविकलत्वादिदोषः समानः । प्रसङ्गाश्चानुमानवद्व्याप्त्याद्यभावेन दूषिता इति ।

तदेवं सिद्धं जन्मादिकमीश्वरस्य सत्यं, तत्प्रतिपादकं च वचः प्रमाणमिति । यत्त्ववतारेषु दुःखशोकभयादिकं क्वचिदुच्यते, तदस्यापहतपाप्मत्वादिबलात् 'तेन वञ्चयते लोकान्' [म. भा. ५।६८।१५] इत्यादिवचनबलाच्चाभिनयमात्रं मन्तव्यमिति ॥ ११ ॥

९ आ. मा. भा.— न च मद्भजनमात्रेण मुक्तिर्भवत्यन्यदेवतारूपेण, तथापि सर्वेषामानुरूप्येण फलं ददामीत्याह— ये यथेति । सेवयामि फलदानेन, न तु गुणभावेन । कथमयं विशेषः ? इत्यत आह— मम वर्त्मेति । अन्यदेवता यजन्तोऽपि मम वर्त्मैवानुवर्तन्ते । सर्वकर्मकर्तृत्वात् भोक्तृत्वाच्च

मम । 'येऽप्यन्यदेवताभक्ताः' [९।२३] इति वक्ष्यति । "यो देवानां नामधा एक एव" [ऋक्सं. ८।३।१७।३] इति हि श्रुतिः । भगवानेव च तत्राभिधीयते । "अजस्य नाभावध्येकमर्पितम्" [ऋक्सं. ८।३।१७।६] इति तल्लिङ्गात् ॥ ११ ॥

६ ज. प्र. दी.—'ये यथा' इति वाक्यं न प्रकृतेन साक्षात् सङ्गतम् ; अतस्तत्सङ्गमयितुं मध्ये शङ्कान्तरं निराकरोति— **न चे**ति । मामुपासिता मद्भावमागता इत्युक्त्याऽन्यदेवतादिरूपेण मद्भजनमात्रेण त्रैविद्यानामपि मुक्तिर्भवतीति नाशङ्कनीयमित्यर्थः । विष्णुं सामान्यतः सर्वोत्तमं ज्ञात्वाऽन्यदेवताः पितृंश्चेष्ट्वाऽन्ते विष्णौ समर्पणमन्यदेवतादिरूपेण भगवद्भजनम् । उपपत्तिं तूत्तरत्र वक्ष्यामीति भगवतोऽभिप्रायः । तत्किं त्रैविद्यानां त्वद्भजनं निरर्थकमेव ? इत्यत आह **तथापी**ति । यद्यपि न मुक्तिं ददामि तथापि तदभिप्रेतं स्वर्गादिकं ददामीति शेषः । एवं तर्हि ज्ञानिभ्यो मुक्तिं त्रैविद्येभ्योऽल्पं फलं ददद्विषमो भगवान् स्यादित्याशङ्कानिरासार्थत्वेनोत्तरवाक्यं सङ्गमयन्नाह— **सर्वेषामि**ति । अनुरूपेण सेवानुसारेण सर्वेषां ज्ञानिनां त्रैविद्यानां चेति चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । 'तथैव भजामि' इत्येतदन्यथाप्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे— **सेवयामी**ति । 'बहुलमेतन्निदर्शनम्' इति वचनात्स्वार्थे णिच् । 'मम वर्त्म' इत्यस्य सङ्गत्यप्रतीतेस्तामाह— **कथमि**ति । यः फलतारतम्यहेतुरयं ज्ञानिभ्यस्त्रैविद्यानां सेवायां विशेषः कथं किम्प्रकार इत्यर्थः । कथमनेनैतच्छङ्कापरिहारः ? इत्यतो व्याचष्टे— **अन्ये**ति । न केवलं ज्ञानिनः, किन्त्वन्यदेवता यजन्तोऽपि त्रैविद्या इति यावत् । किं तत्सर्वेषां त्वद्वर्त्मानुवर्तनं ? इत्यत आह— **सर्वे**ति । भोक्तृत्वाद्धविरादीनाम् । एतत् द्वयमेव भगवद्वर्त्मानुवर्तनम् । तथा व्यवहारे निमित्तत्वात्पञ्चमी । इदमुक्तं भवति । अहमेव सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रेरकश्च । तदतज्ज्ञात्वा भागवता निष्कामा मामेव यजन्ते । त्रैविद्यास्त्वेतत्तत्त्वतोऽजानानाः कर्मणां सिद्धिं काङ्क्षन्तोऽन्यदेवता यजन्ते । एवं सेवाविशेषाद्युक्तं फलतारतम्यमिति । कुत इदं भगवतोऽभिप्रेतम् ? इत्यत आह— **येऽपी**ति । अनेन श्लोकद्वयमुपात्तम् । तत्र च स्पष्टमेषोऽर्थः प्रतीयते । नन्विन्द्रादिनामवद्भिर्मन्त्रैर्दत्तं हविरादिकं कथं भगवान् भुङ्क्ते ? भगवतः सर्वनामत्वेन मन्त्राणां तत्परत्वादिति भावेनाह— **य** इति । ननु विश्वकर्मैवमुच्यत इत्यत आह— **भगवानेवे**ति । तत्र चेति सम्बन्धः । अनेन भगवतः सर्वयज्ञादिभोक्तृत्वे बाधकं परिहृतम् ॥११ ॥

७ ह. पै. भा.—मद्भावमागता इत्युपश्रुत्य मोक्षमेव प्रयच्छति भगवान्भक्तानां, न ज्ञानैश्वर्यादिफलमित्यर्जुनस्य वचनमाशङ्क्याऽऽह—य इति । ये यत्फलप्रार्थिनः पुरुषा यथा येन प्रकारेण सात्त्विकराजसतामसभावेन मां प्रपद्यन्ते तानहं तथैव तत्फलदानेनैवैश्वर्यादिफलार्थिनस्तद्दानेनैवेत्यभिप्रायः । ममेश्वरस्य वर्त्म मार्गं यथाभिलषितफलप्रदत्वमनुवर्तन्तेऽनुसरन्ति । यद्यत्फलमभिलषितं तदेव मां प्रार्थयन्त इत्यभिप्रायः ॥ ११ ॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्वेवं वीतरागस्त्वद्भावं गच्छति अवीतरागस्तु नेति तत्फलदातुस्तव वैषम्यं स्यात्, अत आह– **ये यथे**ति । ये यथा येन प्रकारेण यत्फलोद्देशेन मामखिलफलप्रदं परमेश्वरं प्रपद्यन्ते समाश्रयन्ते, तान् तथैव तत्फलप्रदानेनैवाहं भजामि अनुगृह्णामि । अतो निष्कामतया भजतां मोक्षं सकामतया भजतामैश्वर्यादिकमेव च प्रयच्छतो मम न वैषम्यं, तत्तद्धान्येच्छया तत्तद्बीजावपनेन भजतां कृषीवलानां तानि तान्येव धान्यानि फलन्त्या इवोर्वराया इति भावः ।

नन्वस्त्वेवं त्वद्भक्तेषु तत्तदिष्टफलदातुस्तव वैषम्याभावः; तथापि देवतान्तरभक्तेपूपेक्षारूपं तव वैषम्यमपरिहार्यमेवेत्यत्राह— **मम वर्त्मे**ति । मनुष्या इति कर्माधिकारिण उच्यन्ते, कर्मणां तदधिकारिकत्वात् । तथा च सर्वशः सर्वप्रकारैः कर्मभिः इन्द्रादिदेवतान्तराण्यनुवर्तमाना अपि कर्मिणो ममैव वर्त्म भजनमार्गमनुवर्तन्ते, सर्वदेवानामपि मदात्मकत्वात् । वक्ष्यते हि 'येऽप्यन्यदेवताभक्ताः' [९।२३] 'वायुर्यमोऽग्निर्वरुणः शशाङ्कः' [११।३९] इत्यादिः; श्रुतिरपि 'इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुः' [ऋक्सं. २।३।२२।६] इत्यादिः । अतः अन्यदेवताभक्तेष्वपि ममैव तत्तद्देवतारूपेण फलप्रदत्वान्न कुत्रापि वैषम्यमित्यर्थः ॥ ११ ॥

९ व. त. दी.— ननु तर्हि त्वय्यपि वैषम्यं यस्मादेवमुपाश्रितानामेवात्मभावं ददासि, नान्येषामिति तत्राह– **ये यथे**ति । ये यादृशा अधिकारिणः पुष्टिप्रवाहमर्यादामार्गीयाः येन येन प्रकारेण सकामतया निष्कामतया वा मां प्रपद्यन्ते आश्रयन्ते तानहं तथैव भजाम्यनुकरोमि । "तद्वात्मने प्रतिमुखस्य यथा मुखश्रीः" इतिन्यायेनाङ्गीकरोमि कल्पतरुवत् । न तु सकामा ये मां विहायेन्द्रादीनेव यजन्ते तानहमुपेक्षे इति मन्तव्यं, यतः सर्वशः सर्वप्रकारैर्देवान्तरभजनभेदैर्मनुष्या मम वर्त्मानुवर्तन्ते । न तु मामेवाऽथापि । तत्तद्रूपेण ममैव सेव्यत्वश्रवणात् तथा तेषामविवेकतो भजनं न साधु वस्तुविमर्शे तन्ममैवायाति तदंशित्वात् । वक्ष्यते च– 'येऽप्यन्यदेवताभक्ताः' [९।३] इत्यादिना ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त.—-ननु त्वत्सङ्गता एवैके लीलायां सम्बन्धं प्राप्नुवन्ति, एके मुक्तिं, तत्र किं कारणं? इत्याशङ्क्याहुः— ये यथा मामिति। हे पार्थ! ये मां यथा येन प्रकारेण यदिच्छया वा प्रपद्यन्ते प्रपन्ना भवन्ति, अहं तांस्तथैव भजामि तत्फलरूपेण वशो भवामि। अत्रायमर्थः—यौ तु साक्षान्मत्प्राप्त्यर्थं च भक्तिज्ञानमार्गावुक्तौ तत्र यस्योत्तमत्वज्ञानेन यत्र रुचिः स्यात्तस्य तददाने तन्मनोरथो न स्यात्, दुःखं स्यात्, तदा ममात्मत्वं भज्येताऽतस्तथा करोमि। 'ये' इत्युक्त्या मर्यादामार्गीयज्ञानोपयोग्यजीवानामपि स्नेहभजने पुष्टिमर्यादायां मत्प्राप्तिरूपं फलं ददामीति व्यज्यते। पार्थेति सम्बोधनेन मूलतो भक्तेऽपि त्वय्येवं प्रश्नयोग्ये त्वत्प्रभावानुसारेणोत्तरं प्रयच्छामीति त्वयैवानुभूयत इति ध्वन्यते। किञ्च ये मनुष्या मम वर्त्म मदुक्तमार्गं पुष्टिमार्गमनुवर्तन्ते मदुक्तप्रकारेण अनु पश्चाद्वर्तन्ते तान् सर्वप्रकारैरहं भजामि, व्रजरीत्येति भावः ॥ ११ ॥

११ नी०भा०दी०—ननु साध्वसाध्वोस्त्राणविनाशौ कुर्वतस्तव वैषम्यनैर्घृण्ये स्तः,अतः किं तवास्मदादितुल्यस्य जन्मकर्मस्वरूपाणां चिन्तनेन? इत्याशङ्क्याह–ये यथेति। ये मनुष्याः मां सर्वशरीरस्थं यथा येन प्रकारेण शत्रुत्वेन मित्रत्वेन वा प्रपद्यन्ते प्राप्नुवन्ति तांस्तेनैव प्रकारेणाहमपि भजामि अनुसरामि। ये तु मम वर्त्म भक्तिध्यानप्रणिधानात्मकमनुवर्त्तन्ते तान् ममात्मभूतांस्तथैव सर्वशः सर्वैः प्रकारैरनुवर्त्तेऽहमिति योजना। ततश्च मद्बिम्बभूते प्राणिजाते यथा यः प्रीतिं द्वेषं वा करोति तस्मिन्मत्प्रतिबिम्बभूतेऽहमपि तथैव प्रीतिं द्वेषं च करोमि। बिम्बपूजापरिभवौ प्रतिबिम्बे एव सङ्क्रामतोऽतो न मम वैषम्यनैर्घृण्ये स्तः। तस्मात् श्रेयोर्थिना सर्वस्य कल्याणायैव यतितव्यमिति भावः। [शां.] भाष्ये तु 'ये यथा येन प्रकारेण येन प्रयोजनेन आर्ता जिज्ञासवोऽर्थार्थिनो ज्ञानिनो वा प्रतिपद्यन्ते तांस्तथैव पीडापरिहारेण ज्ञानदानेन अर्थदानेन मोक्षदानेन वाऽनुगृह्णामि। सर्वथा ते ममैव वर्त्मानुवर्त्तन्ते' इति। 'अन्यदेवताभक्ताः' [९।२३] इति चैतद्व्याचक्ष्यते ॥ ११ ॥

काङ्क्षन्तः कर्मणां सिद्धिं यजन्त इह देवताः ।
क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा ॥ १२ ॥

१ शां. भा.— यदि तवेश्वरस्य रागादिदोषाभावात् सर्वप्राणिष्वनुजिघृक्षायां तुल्यायां सर्वफलप्रदानसमर्थे च त्वयि सति 'वासुदेवः सर्वं' [७।१९] इति ज्ञानेनैव मुमुक्षवः सन्तः कस्मात्त्वामेव सर्वे न प्रतिपद्यन्ते? इति, शृणु तत्र कारणम्— काङ्क्षन्त इति। काङ्क्षन्तोऽभीप्सन्तः कर्मणां सिद्धिं फलनिष्पत्तिं प्रार्थयन्तो यजन्त इहास्मिँल्लोके देवता इन्द्राग्न्याद्याः। "अथ योऽन्यां देवतामुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद, यथा पशुः; एवं स देवानाम्" [बृ. उ.१।४।१०] इति श्रुतेः। तेषां हि भिन्नदेवतायाजिनां फलाकाङ्क्षिणां क्षिप्रं शीघ्रं हि यस्मान्मानुषे लोके, मनुष्यलोके हि शास्त्राधिकारः। 'क्षिप्रं हि मानुषे लोके' इति विशेषणात्, अन्येष्वपि कर्मफलसिद्धिं दर्शयति भगवान्। मानुषे लोके वर्णाश्रमादिकर्माधिकार इति विशेषः, तेषां च वर्णाश्रमाधिकारिणां कर्मिणां फलसिद्धिः क्षिप्रं भवति कर्मजा कर्मणो जाता ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— अनुग्राह्याणां ज्ञानकर्मानुरोधेन भगवता तेष्वनुग्रहविधानात्तस्य रागद्वेषौ यदि न भवतः, तर्हि तस्य रागाद्यभावादेव सर्वेषु प्राणिष्वनुग्रहेच्छा तुल्या प्राप्ता; न च तस्यां सत्यामेव फलस्याल्पीयसः सम्पादने सामर्थ्यं, न तु भगवतो महतो मोक्षाख्यस्य फलस्य प्रदाने शक्तिरिति युक्तम्, अप्रतिहतज्ञानेच्छाक्रियाशक्तिमतस्तव सर्वफलप्रदानसामर्थ्यात्। तथा च यथोक्तानुजिघृक्षायां सत्यां, त्वयि च यथोक्तसामर्थ्यवति सति, सर्वे फल्गुफलादभ्युदयाद्विमुखा मोक्षमेवापेक्षमाणा ज्ञानेन त्वामेव किमिति न प्रतिपद्येरन्? इति चोदयति— यदीति। मोक्षापेक्षाभावात्तदुपायभूतज्ञानादपि वैमुख्याद्भगवत्प्राप्त्यभावे हेतुमभिदधानः समाधत्ते—शृण्विति। कर्मफलसिद्धिमिच्छता किमिति मानुषे लोके देवतापूजनमिष्यते? तत्राऽऽह–क्षिप्रं हीति। कर्मफलसम्पत्त्यर्थिनां यष्ट्रयष्टव्यविभागदर्शिनां तद्दर्शने कारणमात्माज्ञानमित्यत्र बृहदारण्यकश्रुतिमुदाहरति— अथेति। अविद्याप्रकरणोपक्रमार्थमथेत्युक्तम्। उपासनं भेददर्शनमित्यनूद्य कारणमात्माज्ञानं तत्रेति दर्शयति— नेति। यथाऽस्मदादीनां हलवहनादिना पशुरुपकरोत्येवमज्ञो देवादीनां यागादिभिरुपकरोतीत्याह— यथेति। किमिति ते फलाकाङ्क्षिणो भिन्नदेवतायाजिनो ज्ञानमार्गं नापेक्षन्ते? तत्रोत्तरार्धमुत्तरत्वेन योजयति— तेषामित्यादिना। यस्माद्यथोक्तानामधिकारिणां कर्मप्रयुक्तं फलं लोकविशेषे झटिति सिध्यति, तस्मात्तेषां मोक्षमार्गादस्ति वैमुख्यमित्यर्थः। मानुषलोकविशेषणं किमर्थं? इत्याशङ्क्या-

ऽऽह— **मनुष्यलोके** हीति । लोकान्तरेषु तर्हि कर्मफलसिद्धिर्नास्तीत्याशङ्क्य क्षिप्रविशेषणस्य तात्पर्यमाह— **क्षिप्रमिति** । क्वचित्कर्मफलसिद्धिरविलम्बेन भवति, अन्यत्र तु विलम्बेनेति विभागे को हेतुः ? इत्याशङ्क्य सामग्रीभावाभावाभ्यामित्याह— **मानुष** इति । मनुष्यलोके कर्मफलसिद्धिः इन्द्रियानन्दाभिमुखानां ज्ञानमार्गवैमुख्यं प्रायिकमित्युपसंहरति— **तेषामिति** ॥ १२ ॥

३ रा. भा.— इदानीं प्रासङ्गिकं परिसमाप्य प्रकृतस्य कर्मयोगस्य ज्ञानाकारताप्रकारं वक्तुं तथाविधकर्मयोगाधिकारिणो दुर्लभत्वमाह— काङ्क्षन्त इति । सर्व एव पुरुषाः कर्मणां फलं काङ्क्षमाणा इन्द्रादिदेवता यथाशास्त्रं यजन्त आराधयन्ति । न तु कश्चिदनभिसंहितफल इन्द्रादिदेवतात्मभूतं सर्वयज्ञानां भोक्तारं मां यजते । कुत एतत् ? यतः क्षिप्रमस्मिन्नेव मानुषे लोके कर्मजा पुत्रपश्वन्नाद्या सिद्धिर्भवति । मनुष्यलोकशब्दः स्वर्गादीनामपि प्रदर्शनार्थः । सर्व एव हि लौकिकाः पुरुषा अक्षीणानादिकालप्रवृत्तानन्तपापसञ्चयतयाऽविवेकिनः क्षिप्रफलाकाङ्क्षिणः पुत्रपश्वन्नाद्यस्वर्गाद्यर्थतया सर्वाणि कर्माणीन्द्रादिदेवताराधनमात्राणि कुर्वते; न तु कश्चित्संसारोद्विग्नहृदयो मुमुक्षुरुक्तलक्षणं कर्मयोगं मदाराधनभूतमारभत इत्यर्थः ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमध्यायार्थतयाऽभिहितेषु षट्सु प्रसञ्जकं प्रासङ्गिकं चोक्तम् ,अथ प्रकृतस्य कर्मयोगस्य ज्ञानाकारताप्रकारं वक्तुं तदुपोद्घाततया षट् श्लोकाः प्रवर्तन्ते । तत्राधिकारिविषयाश्चत्वारः, कर्मस्वरूपविषयौ द्वावित्यवान्तरविभागः । तदिदमभिप्रयन् प्रथमं श्लोकमवतारयति— **इदानी**मिति । 'काङ्क्षन्तः' इत्यत्र विशेषनिर्देशाभावात् **सर्व एव पुरुषा** इत्युक्तम् । ये मुमुक्षुतया सम्भाव्यन्ते, तेऽपि हि प्रथमं त्रिवर्गप्रवणा इत्येवकाराभिप्रायः । '**कर्मणां सिद्धिम्**' इत्यत्र कर्मस्वरूपसिद्धिशङ्काव्युदासायोक्तं **फल**मिति । इहशब्दाभिप्रेतमाह— **इन्द्रादिदेवतामात्र**मिति । इह या देवतात्वेन प्रतीयन्ते, ता इत्यर्थः । 'यज देवपूजायाम्' इति धात्वर्थव्यञ्जनाय **आराधयन्ती**त्युक्तम् । एतेन तत्तद्देवताराधनभूतानां दानहोमादीनामपि सङ्ग्रहः । 'सर्वाणीन्द्रियकर्माणि' [४।२७] इत्यनन्तरमेतद्व्यञ्जयिष्यति । व्यतिरेकरूपमाभिप्रायिकं कर्मयोगाधिकारिदौर्लभ्यमाह **न तु कश्चि**दिति । **सर्वयज्ञानां भोक्तार**मित्यनेन 'अहं हि सर्वयज्ञानां' [९।२४] 'भोक्तारं यज्ञतपसाम्' [५।२९] इत्यादि वक्ष्यमाणं सूचितम् । हेतुपरहिशब्दार्थव्यञ्जनाय शङ्कते **कुत एत**दिति । महति फले स्थिते क्षुद्रफलाकाङ्क्षा किन्निबन्धना ? इत्यर्थः । क्षिप्रमानुषशब्दाभ्यां कालतो देशतश्चासत्तिरुच्यते । "वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता" [यजुषि ६।१।१] इत्यादिकं क्षिप्रशब्देन स्मारितम् । **अस्मिन्नेवे**त्यनेन मानुषशब्दफलितदेशासत्तिद्योतनम् । क्षिप्रलाभादस्मिन्नेव लोके लाभाच्च क्षुद्रेष्वपि फलेषु प्रथममाकाङ्क्षा स्यादिति भावः । मानुषलोकौचित्येन सिद्धिं विशेषयति **पुत्रपश्वि**त्यादि । अपवर्गप्रकरणफलितमाह **मनुष्ये**ति । अतिशयितफलसद्भावेऽपि क्षुद्रफलाकाङ्क्षायां तदनुषङ्गिदुःखसन्तानानुद्वेगे च हेतुं दर्शयन् कण्ठोक्तमाभिप्रायिकं च सङ्कलय्य वाक्यार्थमाह— **सर्व एवे**ति । **लौकिका** इति त्रिवर्गप्रावण्यनिदर्शनार्थमुक्तम् । **अविवेकिनः**— अविवेकित्वादित्यर्थः । **क्षिप्रफलाकाङ्क्षिण** इति क्षुद्रत्वनश्वरत्वदुःखानुबन्धित्वादिदोषपुञ्जानादरेण 'वरमद्य काकः श्वो मयूरात्' इतिवन्मन्यमाना इति भावः । उपलक्षणोपलक्ष्यभूतैहिकामुष्मिकसङ्कलनेनोक्तं— **पुत्रपश्वन्नाद्यस्वर्गादी**ति । एतेन 'कर्मणां सिद्धिम्' इत्यत्र सिद्धिशब्दः सामान्यविषय इति दर्शितम् । **सर्वाणि कर्माणि** यागदानहोमादीनि ॥ १२ ॥

५ आ. मा. भा.— कुतो मम वर्त्मानुवर्तन्ते ? क्षिप्रं हि अत एव हि फलप्राप्तिः । "तस्मात्ते धनसनयः" [छां. उ. १।७।६] इति श्रुतिः ॥ १२ ॥

६ ज. प्र. दी.— साधकं तु प्रमाणं पृच्छति— **कुत** इति । 'मम वर्त्मानुवर्तन्ते' [४।११]इति यत्सर्वयज्ञादिभोक्तृत्वमुक्तम् , तत्कुतः प्रमाणाज्ज्ञायते ? इत्यर्थः । सर्वकर्तृत्वं तु जीवानामस्वातन्त्र्यदर्शनात्सिद्धम् । इत्यत आहेति शेषः । हीत्यतः परमितिशब्दश्च । किमनेन प्रमाणमुक्तं ? इत्यत आह— **अत एव ही**ति । कर्मजा सिद्धिः फलप्राप्तिस्तावत् क्षिप्रं प्रत्यक्षोपलभ्याऽस्ति । सा चात एव कर्मणां भगवता भुक्तत्वादेव हि युज्यते; नान्यथेत्यर्थः । इन्द्रादिभ्योऽपि फलप्राप्त्युपपत्तेरुपक्षीणार्थापत्तिरित्यतश्चाह— **अत एव ही**ति; भगवत एव । अत्र हीति सूचितं प्रमाणमाह— **तस्मा**दिति । धनसनयो धनलाभवन्तः ॥ १२ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्च– काङ्क्षन्तः कामयमानाः कर्मणां यज्ञादीनां सिद्धिं स्वर्गादिफलं यजन्ते पूजयन्तीह लोके देवता इन्द्राद्याः । यतः क्षिप्रं शीघ्रं मानुषे लोके कर्मजा सिद्धिः कर्मफलं भवति जायते, न लोकान्तरे वर्णाश्रमादिविशेषालाभात् ॥ १२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— यद्येवं, अवैषम्येण सर्वप्राणिष्वनुग्राहकस्वभावं त्वामेव परमेश्वरं किमिति न सर्वेऽपि मोक्षार्थमाश्रयन्ते ? तत्राह— काङ्क्षन्त इति । सर्व एव पुरुषा इह लोके कर्मणां सिद्धिं फलनिष्पत्तिं काङ्क्षन्त इन्द्राद्या देवता एव यजन्ते पूजयन्ति ; न तु कश्चिदप्यनभिसंहितफलो निखिलदेवतात्मकं मामिति शेषः । कुतस्तत् ? हि यस्मादस्मिन्नेव मानुष्ये लोके कर्मजा पुत्रपश्वन्नराज्यादिसिद्धिः क्षिप्रं भवति । चिरकालसञ्चितदुरितावलीमलीमसमनसः सर्वेऽपि क्षिप्रफलकाङ्क्षयेन्द्रादिदेवताराधनमात्ररूपाण्येव कर्माणि कुर्वते, न तु कश्चिदपि संसारोद्विग्नहृदयो मुमुक्षया मामाश्रयत इत्यर्थः १२

९ व० त० दी०— ननु देवान्तरभजनमन्ये कुर्वन्ति, इह किं ? इति तत्राह— काङ्क्षन्त इति । हि यतः देवान्तरभजनेन कृत्वा शीघ्रं मानुषे लोके सिद्धिः फलं प्राकृतं कर्मजं भवति, अतो देवता इन्द्रादीन् यजन्ते, भगवन्तं न मां क्षिप्रं फलदातृत्वाभावनिश्चयात् , निरुपाधिकस्यौपाधिककामितदाने विचारस्तत्पूर्वकपरीक्षा शोधनेन च विलम्बसम्भवात् , तथाभावेन दातृत्वादित्यवगम्य क्षिप्रफलदानौपाधिकान्देवान्यजन्त इत्युक्तम् ॥ १२ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं चेत्तदा कथं न सर्वे त्वामेव सेवन्ते ? इत्याशङ्क्याहुः— काङ्क्षन्त इति । इह अस्मिन्नेव जन्मनि सिद्धिं काङ्क्षन्तो ये वाञ्छन्ति तादृशाः सन्तः कर्मणां देवताः कर्माधिष्ठातार इन्द्रादयस्तान् यजन्ते । यतः क्षिप्रं शीघ्रं मानुषे लोके अस्मिन्नेव जन्मनि कर्मजा सिद्धिर्भवति, न मत्प्राप्तिः । हीति युक्तत्वाय । तथा चायमर्थः— पुरुषोत्तमसम्बन्धो न लौकिकदेहप्राप्यः किन्त्वलौकिकस्वरूपप्राप्यः । तत्स्वरूपं च लौकिकदेहेन सेवायां क्रियमाणायां प्रेमोत्पत्त्या परीक्षासिद्ध्यनन्तरं तापे जाते तदनुभवार्थत्यागानन्तरमेतद्देहनिवृत्त्यनन्तरं भवति । तत्रापि परीक्षासिद्धौ परमतापे सति तदनुभवः स्यात् । सोऽपि क्लेशानन्दानुभवात्मकः । एतत्सर्वं व्रजे प्रसिद्धं कालीय अन्तर्गतभगवदन्तर्धानपुनःप्राकट्यरमणवनगमन श्रीमदुद्धवप्रसङ्गादिभिः । अन्यदेवानां तु जीववदंशरूपत्वादत्रैव मनुष्यलोके शीघ्रं तदर्थकृतकर्मसिद्धिर्भवति । अतोऽत्रैव शीघ्रं फलाभिलाषिणस्तत्र, प्रवर्तन्ते न मद्भजने ; तत्र प्रवृत्तौ तेषां तत्सिद्धिर्भवति । देवानां मत्स्वरूपत्वादत्रैव लौकिकदेहेन लौकिकफलसिद्धिर्युक्तैवेति ज्ञापनाय हीति ॥ १२ ॥

११ नी० भा० दी०— काङ्क्षन्त इति । हि यस्मात् मानुषे लोके कर्मसिद्धिः काम्यकर्मफलं पुत्रपश्वादिकं क्षिप्रं भवति, न तु निष्कामकर्मजा चित्तशुद्धिः । अतो ये कर्मणां सिद्धिं फलं इहैव क्षिप्रं काङ्क्षन्तः काङ्क्षमाणा देवता इन्द्रादीन् यजन्ते तेऽपि ममैव वर्त्मानुवर्त्तन्त इति पूर्वेणान्वयः । वक्ष्यति च ' येऽप्यन्यदेवताभक्ताः ' [९।२३] इत्यादि ॥ १२ ॥

मुक्त्युपायभूतेशसृष्टा वर्णाश्रमधर्मव्यवस्था, तया चेशस्याविकारित्वम् ।

चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः ।
तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम् ॥ १३ ॥

---

१ अत्र वर्णव्यवस्थाविध्वंसव्यसनिनः केचित् **पण्डितम्मन्यास्तु**— गुणकर्मणोर्यो विभागो भेदः, तदनुसारेण चातुर्वर्ण्यं सृष्टं व्यवस्थापितम् । चत्वारो वर्णाः स्वासाधारणगुणकर्मानुरोधेनैव कल्पिता इत्यर्थः । तथा च— यस्मिन् शूद्रजेऽपि ' शमो दमः '—(१८।४२) इत्यादि वर्तते, स एव ब्राह्मणः; न तु ब्राह्मणमातापितृजन्योऽपि तद्धीनः । एवं ' शौर्यं तेजः- '(१८।४३) इत्यादिसम्पन्नः क्षत्रिय इत्यादि बोध्यम् । सृष्टजात्युद्देशेन गुणकर्मविधानाभ्युपगमे तु जातिब्राह्मणाः सर्वत्र शमादिमन्तः स्युः, क्षत्रियाश्च शौर्यादिसम्पन्नाः । न च तथा नियम उपलभ्यते, प्रत्युत व्यभिचार एव भूयान् दृश्यतेऽतो यथोक्तमेव ज्यायः । अस्ति चात्रोपष्टम्भकं भारत एव स्पष्टं प्रमाणान्तरम् । यथा ' ब्राह्मणः को भवेद्राजन् ? ' इति सर्पप्रश्ने ' युधिष्ठिर उवाच— सत्यं दानं क्षमा शीलमानृशंस्यं तपो घृणा । दृश्यते यत्र नागेन्द्र ! स ब्राह्मण इति स्मृतः ॥ ... ... शूद्रे तु यद्भवेल्लक्ष्म द्विजे तच्च न विद्यते । न वै शूद्रो भवेच्छूद्रो ब्राह्मणो न च ब्राह्मणः ॥ यत्रैतल्लक्ष्यते सर्प ! वृत्तं स ब्राह्मणः स्मृतः । यत्रैतन्न भवेत् सर्प ! तं शूद्रमिति निर्दिशेत् ॥ ' (म.भा. ३।१८०।२१-२६) इति ॥ तथा तत्रैव ' ब्राह्मणः केन भवति क्षत्रियो वा द्विजोत्तम ! । वैश्यः शूद्रश्च विप्रर्षे ! तद्ब्रूहि वदतां वर ! ' इति भरद्वाजप्रश्ने ' भृगुरुवाच— सत्यं दानमथाद्रोह आनृशंस्यं त्रपा घृणा । तपश्च दृश्यते यत्र स ब्राह्मण इति स्मृतः ॥ क्षत्रजं सेवते कर्म वेदाध्ययनसङ्गतः । दानादानरतिर्यस्तु स वै क्षत्रिय उच्यते ॥ वणिज्या पशुरक्षा च कृष्यादानरतिः शुचिः । वेदाध्ययनसम्पन्नः स वैश्य इति संज्ञितः ॥ सर्वभक्षरतिर्नित्यं सर्वकर्मकरोऽशुचिः । त्यक्तवेदस्त्वनाचारः स वै शूद्र इति स्मृतः ॥ शूद्रे चैतद्भवेल्लक्ष्यं द्विजे '... (म.भा.१२।१८९।१,४-८) इति । अत्र गुणकर्मानुसारेणैव ब्राह्मणत्वादि व्यवस्थापितं; निरस्तं च जातिब्राह्मणत्वादीति व्यक्तमेव । एवं भागवतेऽपि [७।११।३५] 'यस्य यल्लक्षणं प्रोक्तं पुंसो वर्णाभिव्यञ्जकम् । यदन्यत्रापि दृश्येत तत्तेनैव विनिर्दिशेत्' ॥ इति लक्षणानुसारेणैव ब्राह्मणत्वादिना निर्देशो विहितः । तस्माद्ब्राह्मणादीनां जन्मसिद्धत्वं भगवतोऽनभिमतं सर्वथा निष्प्रमाणं च **प्रतारकबकैः** कल्पितमेव- इति महता संरम्भेण वर्णयन्ति ॥ —

१ शां. भा.— मानुष एव लोके वर्णाश्रमादिकर्माधिकारः, नान्येषु लोकेष्विति नियमः किन्निमित्तः ? इति, अथवा वर्णाश्रमादिप्रविभागोपेता मनुष्या मम वर्त्मानुवर्तन्ते सर्वश इत्युक्तं [४।११] कस्मात्पुनः कारणान्नियमेन तवैव वर्त्मानुवर्तन्ते, नान्यस्य इति ? उच्यते—चातुर्वर्ण्यमिति । चातुर्वर्ण्यं चत्वार एव वर्णाश्चातुर्वर्ण्यं मयेश्वरेण सृष्टमुत्पादितं " ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीत् " [ऋक्सं. ८।४।१९।२ यजुस्सं. ३१।११] इत्यादिश्रुतेः, गुणकर्मविभागशो गुणविभागशः कर्म-

— **तत्रोच्यते**— अत्र हि भगवद्वाक्ये सृष्टवर्णोद्देशेनैव गुणकर्मणी विधीयेते, न तु गुणकर्मोद्देशेन वर्णाः; भगवत एव वचनान्तरेणोक्तार्थस्य गम्यमानत्वात् । तथा च तद्वचनम्— 'ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां च परन्तप ! । कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ॥' (१८।४१) इति । अत्र हि ब्राह्मणादीनां कर्माणि ब्राह्मणत्वाद्यवच्छिन्नोद्देश्यतानिरूपितविधेयताविशिष्टान्येवाभ्युपगन्तव्यानि, आहारविहारादेर्मनुष्यमात्रसाधारण्येन विशेषाभावात् । तादृशकर्माचरणे चाधिकारसिद्ध्यर्थं तदाचरणात्प्रागेव ब्राह्मणत्वाद्यपेक्षितमिति न तैः कर्मभिर्ब्राह्मणत्वादिसिद्धिर्वक्तुं युक्ता, सिद्धसाधनत्वापत्तेः । न च क्षत्रियादिभिर्ब्राह्मणकर्मणि कृते तेषां ब्राह्मणत्वप्राप्तिः सम्भवति, अनधिकारिकृतस्य कर्मणः श्रेयस्साधनत्वाभावात् ; प्रत्युत 'परधर्मो भयावहः' (३।३५) इति भगवतैव निन्दितत्वेन प्रत्यवायजनकत्वाच्च ॥ 'शमो दमः–' 'शौर्यं तेजः–' इत्यादीन्यपि न ब्राह्मणत्वक्षत्रियत्वादिजातिप्रयोजकत्वेनोक्तानि, किन्तु प्रयोज्यत्वेनैव; 'स्वभावजम्' इति लिङ्गात् ॥ किञ्च 'येऽपि स्युः पापयोनयः । स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्राः–' (९।३२) इति वदतो भगवतो जन्मत एव जातिभेदोऽभिमत इत्यत्र न शङ्कालेशोऽपीति तदनुसारेण सृजेः शसश्च स्वारस्यानुगुण्ये न च गुणकर्मणी विभज्य विभज्य चातुर्वर्ण्यमीश्वरेण सृष्टमित्येव व्याख्येयम् ॥ उपबृंहितश्चायमर्थो महाभारत एव [१०।३।१८,१९] 'प्रजापतिः प्रजाः सृष्ट्वा कर्म तासु विधाय च । वर्णे वर्णे समाधत्त ह्येकैकं गुणभाग्गुणम् ॥ ब्राह्मणे वेदमग्र्यं तु क्षत्रिये तेज उत्तमम् । दाक्ष्यं वैश्ये च शूद्रे च सर्ववर्णानुकूलताम्' । इति । इह वर्णसृष्ट्यनन्तरं तत्र गुणकर्मणोर्विभागेनाधानं स्पष्टमेवेति महाभारतस्यापि जन्मसिद्धमेव ब्राह्मणत्वाद्यभिमतं प्रतीयते । उक्तं च कण्ठरवेणापि— 'जन्मनैव महाभागो ब्राह्मणो नाम जायते ।' (म. भा.१३।३५।१) इति; 'बह्वीस्तु संसरन् योनीर्जायमानः पुनः पुनः । पर्याये तात ! कस्मिंश्चिद्ब्राह्मणो नाम जायते ॥' (म. भा. १३।२७।६;२९।१२) इति च ॥

नन्वेवं 'शूद्रे तु यद्भवेत्–' इत्यादेः का गतिः ? इति चेत्— 'न विषं विषमित्याहुर्ब्रह्मस्वं विषमुच्यते ।' इत्यत्र ब्रह्मस्वे विषत्वारोपदार्ढ्यार्थमेव विषे विषत्वनिषेधवदिहापि शूद्रे ब्राह्मणत्वारोपार्थमेव ब्राह्मणे ब्राह्मणत्वनिषेधात् , आरोप्यमाणारोपाधिकरणयोः पारमार्थिकभेदस्य सर्वसम्प्रतिपन्नत्वाच्च न तस्य वचसो जन्मसिद्धब्राह्मणत्वादिनिषेधे तात्पर्यम् ; अपितु सत्यादिगुणविशिष्टप्रशंसायामेवेति गृहाण । अन्यथा तव प्रथमार्द्धोक्तशूद्रद्विजपदयोरासिद्धार्थता, द्वितीयार्द्ध उद्देश्यासिद्धिश्च दुर्वारैव । तस्मादत्र गुणहीनब्राह्मणस्य शूद्रसाम्यमात्रं विवक्षितं,न पुनस्तदभिन्नत्वम् । अत एवोक्तं तत्रैव— 'तावच्छूद्रसमो ह्येष यावद्वेदे न जायते ।' (म.भा. ३।१८०।३५) इति । एवं शूद्रपक्षेऽपि । एवं 'यस्य यल्लक्षणं–' इत्यादिभागवतमपि शौर्यादिशालिनि श्रीदत्ते सिंहपदवद्ब्राह्मणादिष्वपि गुणसादृश्याद्ब्राह्मणादिपदव्यवहारमात्रमवगमयति; न तु जन्मसिद्धब्राह्मणत्वाद्यभावमपि । दृश्यते च तथा व्यवहारः शास्त्रादिषु, यथा अत्रिसंहितायाम्–'अस्त्रहस्ताः सुधन्वानः सङ्ग्रामे सर्वसम्मुखे । आरम्भे निर्जिता येन स विप्रः क्षत्र उच्यते ।। कृषिकर्मरतो यश्च गवां च प्रतिपालकः । वाणिज्यव्यवसायश्च स विप्रो वैश्य उच्यते ।।'(१२।७,८)इत्यादौ । जातिब्राह्मणा एव ह्यत्र गुणविशेषवशात्क्षत्रादिपदैर्व्यपदिश्यन्ते, अन्यथोद्देश्यविप्रतानुपपत्तेः । न चैतावन्मात्रेण तेषां परमार्थतः क्षत्रत्वाद्यभ्युपगन्तुं युक्तम् , तथा व्यवहारस्य— 'दशाष्टपञ्चत्रिगुणशतमूर्द्धान्वितौ क्रमात् । विप्रौ नृपौ विशौ शूद्रौ द्वौ द्वौ नागेषु कीर्तितौ ॥' (अग्निपु. २९४।३) इति सर्पेषु; 'विप्रः शुचिर्मधुपयः परमान्नसर्पिश्शूतप्रसूनसमगन्धसुगन्धिताङ्गः ।' 'स क्षत्रियो विविधशस्त्रनिपातशूरः' 'क्रुद्धोऽपि तूर्णमुपशाम्यति वैश्यजातिः ।' (मातङ्गलीला ८।९—११) इति गजेषु; 'सुगन्धा ब्राह्मणी भूमी रक्तगन्धा तु क्षत्रिया । मधुगन्धा भवेद्वैश्या मद्यगन्धा च शूद्रिणी ॥' (विश्व. वा. शा. १।२५) इति मृत्सायां चैवमन्यत्रापि मनुष्यव्यतिरिक्तेष्वपि दर्शनादतिव्याप्तेः । न ह्येते विप्रादिसंज्ञाभाजः सर्पादयो याजनादिब्राह्मणकर्माधिकारिणो भवन्ति, नापि ब्राह्मणादीनां विवाह्या इत्यवचनसिद्धमिदम् । तथैव मनुष्या अपीति बोध्यम् । उक्तं च वारतान्तविस्मृतौ— 'देहान्तरं विना धर्मसादृश्येनापि वर्णता । योच्यते सा न तद्वर्णपूजोद्वाहादिषु स्थिता ॥' इति । न च गुणकर्मव्यभिचारदर्शनविरोधोऽपि, तस्य सोपाधिकत्वादिभिरन्यथासिद्धत्वात् , सृष्टिन्यायेन (पू. मी. १।४।२७) बाहुल्येन व्यवहारोपपत्तेः, 'श्वा कर्णे पुच्छे वा छिन्ने श्वैव भवति, नाश्वो न गर्दभः' (पातं. म. भा. २।२।६) इति न्यायेन गुणकर्मव्यभिचारेऽपि जातिब्राह्मणत्वादीनामनपायात् । 'तपः श्रुतं च योनिश्चेत्येतद्ब्राह्मणलक्षणम् । तपश्श्रुताभ्यां यो हीनो जातिब्राह्मण एव सः ॥' (पा. म. भा. २।२।६) इति ब्राह्मणलक्षणे तथा दर्शनाच्चेति सर्वथा जन्मसिद्धैव वर्णव्यवस्था, न केवलगुणकर्मानुसारिणीत्यत्र न शङ्कालेशोऽपि । तथा चोद्घोषितं सूतसंहितायाम्–'सर्वेषां जन्मना जातिर्नान्यथा कर्मकोटिभिः । पश्वादीनां यथा जातिर्जन्मनैव न चान्यथा ॥' (शि.मा.खं.१२।५१)इति ॥ सर्वेषामपि श्रुतिस्मृतिपुराणेतिहासादीनां चायमेव सिद्धान्त इत्यन्यत्र विस्तरः–इत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्त्या । — **अविगीता** ।

विभागशश्च; गुणाः सत्त्वरजस्तमांसि। तत्र सात्त्विकस्य सत्त्वप्रधानस्य ब्राह्मणस्य 'शमो दमस्तपः' [१८।४२] इत्यादीनि कर्माणि, सत्त्वोपसर्जनरजःप्रधानस्य क्षत्रियस्य शौर्यतेजःप्रभृतीनि [१८।४३] कर्माणि, तमउपसर्जनरजःप्रधानस्य वैश्यस्य कृष्यादीनि [१८।४४] कर्माणि, रजउपसर्जनतमःप्रधानस्य शूद्रस्य शुश्रूषैव कर्म, इत्येवं गुणकर्मविभागशश्चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टमित्यर्थः। तच्चेदं चातुर्वर्ण्यं नान्येषु लोकेषु, अतो 'मानुषे लोके' इति विशेषणम्। हन्त तर्हि चातुर्वर्ण्यसर्गादेः कर्मणः कर्तृत्वात्तत्फलेन युज्यसेऽतो न त्वं नित्यमुक्तो नित्येश्वरश्च इति। उच्यते-- यद्यपि मायासंव्यवहारेण तस्य कर्मणः कर्तारमपि सन्तं मां परमार्थतो विद्ध्यकर्तारं, अत एवाव्ययमसंसारिणं च मां विद्धि ॥ १३ ॥

२ आ. शां. व्या.— मनुष्यलोके चातुर्वर्ण्यं चातुराश्रम्यमित्यनेन द्वारेण कर्माधिकारनियमे कारणं पृच्छति– **मानुष एवे**ति। आदिशब्देनावस्थाविशेषा विवक्ष्यन्ते। प्रकारान्तरेण वृत्तानुवादपूर्वकं चोद्यमुत्थापयति— **अथवे**त्यादिना। प्रश्नद्वयं परिहरति-- **उच्यत** इति। तर्हि तव कर्तृत्वभोक्तृत्वसम्भवादस्मदादितुल्यत्वेनानीश्वरत्वमित्याशङ्क्याऽऽह-- **तस्ये**ति। ईश्वरस्य विषमसृष्टिं विदधानस्य सृष्टिवैषम्यनिर्वाहकं कथयति– **गुणे**ति। गुणविभागेन कर्मविभागस्तेन चातुर्वर्ण्यस्य सृष्टिमेवोपदिष्टां स्पष्टयति— **तत्रे**त्यादिना। प्रश्नद्वयप्रतिविधानं प्रकृतमुपसंहरति— **तच्चेद**मिति। मनुष्यलोके परं वर्णाश्रमादिपूर्वके कर्मण्यधिकारस्तत्रैव वर्णादेरीश्वरेण सृष्टत्वात्; न लोकान्तरेषु, तत्र वर्णाद्यभावात्। ईश्वरमेव चातुर्वर्ण्याश्रमादिविभागभागिनोऽधिकारिणोऽनुवर्तन्ते, तेनैव वर्णादेस्तद्व्यापारस्य च सृष्टत्वात्तदनुवर्तनस्य युक्तत्वादित्यर्थः। तस्येत्यादिद्वितीयभागापोह्यं चोद्यमनुद्रवति— **हन्ते**ति। यदि चातुर्वर्ण्यादिकर्तृत्वादीश्वरस्य प्रागुक्तो नियमोऽभिमतस्तर्हि तद्विषयसृष्ट्यादेस्तन्निष्ठव्यापारस्य च धर्मादेर्निर्वर्तकत्वात्तत्फलस्य कर्तृगामित्वात्कर्तृत्वभोक्तृत्वयोस्त्वयि प्रसङ्गान्नित्यमुक्तत्वादि ते न स्यादित्यर्थः। मायया कर्तृत्वं परमार्थतश्चाकर्तृत्वमित्यभ्युपगमान्नित्यमुक्तत्वादि सिध्यतीत्युत्तरमाह— **उच्यत** इति। मायावृत्त्यादिसंव्यवहारेण चातुर्वर्ण्यादेस्तत्कर्मणश्च यद्यपि कर्ताऽहं तथापि तथाविधं मां परमार्थतोऽकर्तारं विद्धीति योजना। अकर्तृत्वादेवाभोक्तृत्वसिद्धिरित्याह— **अत एवे**ति ॥ १३ ॥

३ रा. भा.— यथोक्तकर्मयोगारम्भविरोधिपापक्षयमाह– चातुर्वर्ण्यप्रमुखं ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं कृत्स्नं जगत् सत्त्वादिगुणविभागेन तदनुगुणशमादिकर्मविभागेन च प्रविभक्तं मया सृष्टम्; सृष्टिग्रहणं प्रदर्शनार्थम्। मयैव रक्ष्यते, मयैव चोपसंह्रियते; तस्य विचित्रसृष्ट्यादेः कर्तारमप्यकर्तारं मां विद्धि ॥ १३ ॥

४ वे. ता. चं.— नन्वक्षीणानन्तपापसञ्चयत्वं सर्वेषां समम्, ततश्चाविवेकित्वात्क्षिप्रफलकाङ्क्षित्वमपि समानम्; अतः कस्यापि मुमुक्षाविरहान्मोक्षोपायशास्त्रमप्रमाणं स्यादित्याशङ्क्य श्लोकद्वयेन तत्परिहारः क्रियत इत्यभिप्रायेणाह— **यथोक्ते**ति। पूर्वश्लोकोक्तेषु देवतान्तराधीनेषु क्षुद्रफलेष्वपि सर्वकर्तुः स्वस्यैव हेतुत्वं 'चातुर्वर्ण्यं' इत्यादिना दर्शितम्। व्यष्टिसृष्ट्यन्तर्गतचातुर्वर्ण्यकथनं समस्तव्यष्टिसृष्टिसङ्ग्रहार्थमित्यभिप्रायेण **चातुर्वर्ण्यप्रमुख**मित्युक्तम्। वैषम्यनैर्घृण्यपरिहारप्रस्तावाय व्यष्टिसृष्ट्युपादानम्। 'गुणकर्मविभागशः' इत्येतत्प्रपञ्चयिष्यमाणसत्त्वादिविभागविषयमित्यभिप्रायेण **सत्त्वादी**त्युक्तम्। सत्त्वादिमूलत्वात्सर्वव्यापाराणां **तदनुगुणे**त्युक्तम्। 'तमः शूद्रे रजः क्षत्रे ब्राह्मणे सत्त्वमुत्तमम्' [म.भा. १४।३९।११] इत्यादिगुणविभागः, 'ब्राह्मणक्षत्रियविशाम्' [१८।४१] इत्यादिकर्मविभागः। **शमादिकर्मे**ति— शमाद्यनुष्ठेयमित्यर्थः। 'शमो दमः' इत्युपक्रम्य 'ब्राह्मं कर्म स्वभावजम्' [१८।४२] इति वक्ष्यते। एवं देवतिर्यङ्मनुष्यादिजातिषु वाराहपाद्मेशानकल्पादिषु च पुराणेषु प्रपञ्चितस्तत्तद्गुणोद्रिक्तो विषमसृष्टिप्रकारो द्रष्टव्यः। श्रुत्यादिषु सृष्ट्यादिसमस्तहेतुतयेश्वरस्य ज्ञातव्यत्वविधानादत्र सृष्टिग्रहणं रक्षादेरपि प्रदर्शनपरमित्याह— **सृष्टी**ति। एतेन व्यष्टिसृष्ट्यादिव्यापारत्रयस्यापि स्वकर्तृकत्ववचनात्, 'सृष्टिं ततः करिष्यामि त्वामाविश्य प्रजापते !' [वि.ध. ६८।५१] इत्यादेरर्थोऽप्युक्तो भवति। सूत्रितं चैतत् 'संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात्' [ब्र. सू. २।४।२०] इति ॥ १३ ॥

५ आ. मा. भा.— अहमेव हि कर्तेत्याह— चातुर्वर्ण्यमिति; चतुर्वर्णसमुदायः। सात्त्विको ब्राह्मणः, सात्त्विकराजसः क्षत्रियः, राजसतामसो वैश्यः, तामसः शूद्र इति गुणविभागः। कर्मविभागस्तु 'शमो दमः' [१८।४२] इत्यादिना वक्ष्यते। क्रियायां वैलक्षण्यात्कर्ताऽप्यकर्ता। तथा हि श्रुतिः— "विश्वकर्मा विमनाः" [ऋक्सं. ८।३।१७] इत्यादि। 'तनुर्विद्या क्रियाऽऽकृतिः' [भाग. ६।४।४६] इति च। साधितं चैतत्पुरस्तात् [पृ. १४२] ॥ १३ ॥

६ ज. प्र. दी.— चातुर्वर्ण्यमित्यस्य सङ्गतिं सूचयन् तात्पर्यमाह— **अहमेव** इति । यस्मादहमेव चातुर्वर्ण्यस्य कर्ता,त्रैविद्याश्च तदन्तर्भूताः,तस्मात्स्वपितरं मां परित्यज्यान्यदेवता यजन्तः कथं महाफलभाजो भवेयुः ? इत्याहेत्यर्थः । 'विचित्रा तद्धितगतिः' इति वचनादतिरिक्तार्थसम्भवे 'चतुर्वर्णादिभ्यः स्वार्थ उपसङ्ख्यानम्' [वार्ति.७।३।३१] इति नादरणीयमिति भावेनाह–**चतुर्वर्णे**ति । वर्णाश्चत्वारो गुणास्त्रयः तत्कथं तेषु गुणविभागः ? इत्यत आह– **सात्त्विक** इति । राजसस्थसात्त्विकेष्वेवायं विभाग इति ज्ञातव्यम् । निर्देशप्राथम्यात्क्षत्रिये रजसः सत्त्वमधिकम् । तत एव वैश्ये तमसो रजस्तच समत्वयुतं, रजोपेक्षया तमोऽधिकं शूद्र इत्यसौ तामसः । शूद्रे तु तमसोऽत्यधिकम् । कर्मविभागः कीदृशः ? इत्यत आह— **कर्मे**ति । यदि चातुर्वर्ण्यं त्वया सृष्टं तर्हि कर्तृत्वात् जीववत्त्वापि कर्मलेपः प्रसज्यत इत्यतः कर्मलेपाभावं वक्तुं हेतुस्तावदुच्यते, 'तस्य' इति, तदेतद्याहतमित्यत आह— **क्रियायामि**ति । कथं वैलक्षण्यमित्यतः श्रुत्यैव दर्शयति— **तथा** इति । विश्वकर्माऽपि विमनास्तत्राभिनिवेशरहित इत्यर्थः । प्रकारान्तरेण वैलक्षण्यं पुराणेन दर्शयति— **तनु**रिति । क्रियाया मिथ्यात्वात्कर्ताऽप्यकर्तेति परव्याख्यां प्रत्याख्याति–– **साधितं** चेति । एतत्क्रियायाः सत्यत्वं; पुरस्तात् द्वितीये ॥ १३ ॥

७ ह. पै. भा.— अत एव– चत्वारो वर्णाश्चातुर्वर्ण्यं मयेश्वरेण सृष्टम् । गुणाः सत्त्वादयस्तद्विभागेन च । तत्र सात्त्विकस्य ब्राह्मणस्य शमो दमस्तप इत्यादीनि कर्माणि । सत्त्वोपसर्जनस्य रजःप्रधानस्य क्षत्रियस्य शौर्यतेजःप्रभृतीनि कर्माणि । रजःप्रधानस्य वैश्यस्य कृष्यादीनि कर्माणि । तामसस्य शूद्रस्य शुश्रूषैव कर्म; इत्येवंगुणकर्मविभागशश्चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टमित्यर्थः । तस्य चातुर्वर्ण्यस्य कर्मणः शमप्रभृतेः कर्तारं मामीश्वरं विद्धि जानीहि । वस्तुतोऽकर्तारमव्ययमविकारिणम् ॥ १३ ॥

८ वें.ब्र. गि.–– किञ्च सर्वोऽपि लोकस्त्रिगुणात्मकत्वात् स्वस्वगुणानुरूपमेव तत्र तत्र प्रवर्तते, न तु मदाश्रयण एवेत्यभिप्रेत्याह— **चातुर्वर्ण्यमि**ति । ब्रह्मक्षत्रवैश्यशूद्राख्याश्चत्वारो वर्णाः, तदेव चातुर्वर्ण्यम् । उपलक्षणमेतत् । चातुर्वर्ण्यप्रमुखमखिलमपि ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं जगत् मयेश्वरेण सृष्टम् । कथं सृष्टम् ? गुणकर्मविभागशः गुणविभागेन कर्मविभागेन च । तथाहि— सत्त्वप्रधाना ब्राह्मणाः; तेषां शमदमादीनि कर्माणि । सत्त्वोपसर्जनरजःप्रधानाः क्षत्रियाः; तेषां शौर्ययुद्धादीनि कर्माणि । रजस्तमःप्रधाना वैश्याः; तेषां कृष्यादीनि कर्माणि । तमःप्रधानाः शूद्राः; तेषां त्रैवर्णिकशुश्रूषादीनि कर्माणि । एवं गुणकर्मविभागशश्चातुर्वर्ण्योपलक्षितमशेषं जगन्मयोत्पादितम् ।

तर्हि विषमस्वभावजगत्सृष्टिकर्तृत्वेन तव वैषम्यनैर्घृण्ये प्रसज्येयाताम् ; तत्राह— **तस्ये**ति । विषमस्वभावस्य जगतो व्यवहारदृष्ट्या कर्तारमपि मां परमार्थदृष्ट्या अकर्तारं विद्धि । तत्र हेतुगर्भविशेषणं **अव्ययमि**ति; त्रिविधपरिच्छेदरहितमित्यर्थः । विषमजगत्स्रष्टृत्वस्य मयि वास्तवत्वे हि तत्प्रयुक्तवैषम्यनैर्घृण्यदोषप्रसक्तिः; तदेव मिथ्येति कुतस्तत्प्रयुक्तदोषशङ्का ? इति भावः । ननु विषमसृष्टिकर्तृत्वस्यावास्तवत्वेऽपि व्यावहारिकत्वमस्त्येव; ततो वैषम्यनैर्घृण्ये अपि व्यावहारिके त्वयि स्यातामिति शङ्कायामपि तदेवोत्तरमावर्तनीयं 'चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः' इति । सृज्यमानजगद्वैषम्यं न मत्प्रयुक्तम्, किन्तु प्राचीनतदीयगुणकर्मविभागप्रयुक्तम्, 'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथा हि दर्शयति' [ब्र.सू.२।१।३४] इति न्यायात् । अतो व्यवहारदृष्ट्याऽपि न मयि वैषम्यादिप्रसक्तिरिति भावः । अत्र कर्तारमप्यकर्तारं विद्धीति भगवतैव जगत्कर्तृत्वस्य प्रतिपन्नोपाधावभावप्रतियोगित्वरूपमिथ्यात्वस्य कण्ठरवेणोक्त्या जगत्कर्तृत्वसमानयोगक्षेमाणां जगदुपादानत्वजगदीश्वरत्वजगदन्तर्यामित्वादीनामन्येषामपि ब्रह्मधर्माणां मिथ्यात्वे इदमेव लिङ्गमिति निर्विशेषब्रह्मवादजयदुन्दुभिरयं श्लोकः ॥ १३ ॥

९ व० त० दी०— ननु केचित्सकामतया देवान्प्रपद्यन्ते, केचिदतिकामितया देवान्प्रपद्यन्ते; केचिन्निष्कामतया त्वां न, सर्वे एकमेवेति; कर्मवैचित्र्यं तत्कर्तृणां च ब्राह्मणादीनाम् ; उत्तमादिवैचित्र्यं कुर्वतस्तव कथं वैषम्यनैर्घृण्ये न स्याताम् ? इत्याशङ्क्याह— चातुर्वर्ण्यमिति । चतुर्वर्णात्मकं जगन्मया सृष्टं 'चत्वारो जज्ञिरे वर्णाः पुरुषादाश्रमैः सह ' इति भगवद्वाक्यात् । परं गुणकर्मविभागश इति गुणाः सत्त्वादयः तदनुगुणकर्माणि तैर्विभागस्तेषां कृतः स्थूलः । दैवासुरविभागस्तु पूर्वत एव कृतः सूक्ष्मः । तत्र सत्त्वप्रधाना विप्रास्तेषां च शमदमादीनि कर्माणि; सत्त्वरजःप्रधानाः क्षत्रियास्तेषां शौर्यादि; रजस्तमःप्रधाना वैश्यास्तेषां कृषिवाणिज्यादि; तमःप्रधानाः शूद्रास्तेषां द्विजशुश्रूषेत्येवं सृष्टं मयैव । जीवेषु चतुर्वर्णेष्वपि प्रकृत्या सह संसृष्टत्वाद्गुणकर्माणि सहैवेन्द्रियैर्दत्तानि ' बुद्धीन्द्रियमनःप्राणान् जनानामसृजत्प्रभुः । मात्रार्थं च भवार्थं च स्वात्मनेऽकल्पनाय च ' [भाग. १०।८७।२] इति वाक्यात् । तानि तु तैर्यथा कृतानि तथैव च फलदानि ब्रह्मणो वरदानादिति पूर्वं उक्तं ' देवान् भावयतानेन ' [३।११] इत्यादिना । अतः कर्तारमपि जनकमपि मां तत्त्वतोऽकर्तार-

मेव विद्धि; यतः अव्ययमिति, अहङ्कारादिरहितमित्यर्थः । तथाच सूत्रं 'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्शयति'। [ब्र० सू० २।१।३४] अत्र भाष्यकारः— "जीवानां कर्मानुरोधात्सुखदुःखे प्रयच्छति" इति वादिबोधनायोक्तं सापेक्षत्वात् इति । वस्तुतस्तु आत्मसृष्टेर्वैषम्यनैर्घृण्यसम्भवोऽपि न, वृष्टिवद्भगवान् बीजवत्कर्म; तथाहि दर्शयति "एष ह्येव साधु कर्म कारयति यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषति एष उ एव वाऽसाधु कर्म कारयति यमधो निनीषति" [कौ.उ. ३।३।९] "पुण्यः पुण्येन कर्मणा भवति, पापःपापेन (वा)" [बृ. उ. ४।४।५] इति च सापेक्षमपि कुर्वन्नीश्वरमाहात्म्यमिति ॥ १३ ॥

१० पु. अ. त.—नतु कर्मसिद्धिरपि त्वां विना कथं भवति ? इत्याशङ्क्याह— **चातुर्वर्ण्यमिति** । चातुर्वर्ण्यं वर्णचतुष्टयं गुणकर्मविभागशः गुणकर्मविभागैः सत्त्वरजस्तमसां यानि कर्माणि तेषां विभागैर्मया सृष्टम्, अतस्तस्य चातुर्वर्ण्यस्य कर्तारमव्ययमविनाशिनं ब्रह्मरूपमकर्तारं रसमार्गस्थं रसपरवशं मां तस्य चातुर्वर्ण्यस्य कर्तारमपि विद्धि । इच्छया अंशैः कर्ता, न तु साक्षात्स्वयं, इत्यपिशब्देन बोध्यते । अतो मदंशसम्बन्धेन तत्र सिद्धिर्भवतीति भावः ॥ १३ ॥

११ नीं० भा० दी०— अन्यदेवताभक्ता अपि कस्मात्पुनः कारणात्तवैव वर्त्मानुवर्त्तन्ते, नान्यस्य ? इत्यत आह— चातुर्वर्ण्यमिति । चतुर्णां वर्णानां हितं चातुर्वर्ण्यम् । गुणाश्च कर्माणि चेति गुणकर्म; द्वन्द्वैकवद्भावः । कर्माणि अग्निहोत्रादीनि, गुणाश्च द्रव्यदेवतादिरूपाः, विभागशः साधारणासाधारणविभागेन । तथा हि दानजपादिकं सर्वसाधारणम् । अग्निहोत्रादिकं त्रैवर्णिकस्यैव, न शूद्रस्य; राजसूयादिकं राज्ञ एव, नेतरेषां; इति विभागो दृश्यते । यतश्चातुर्वर्ण्यं गुणकर्म मया सृष्टं ततोऽन्यदेवतानामपि मदुत्थत्वात्पुत्रप्रीत्या पितुरिव तत्प्रीत्या ममैव तृप्तिरस्तीत्यर्थः । यद्वा— 'गुणविभागशः कर्मविभागशः' इति योज्यम् । तथाहि–सत्त्वप्रधाना ब्राह्मणास्तेषां कर्म शमदमादिकम्, सत्त्वोपसर्जनरजःप्रधानाः क्षत्रियास्तेषां कर्म शौर्यादि, तमउपसर्जनरजःप्रधाना वैश्यास्तेषां कर्म कृष्यादि, रजउपसर्जनतमःप्रधानाः शूद्रास्तेषां कर्म शुश्रूषैव; इति गुणकर्मविभागो दृश्यते । तदा चातुर्वर्ण्यमिति स्वार्थे ष्यञ् । चत्वारो वर्णाः गुणकर्मविभागशो मया सृष्टा इत्यर्थः । अन्यदेवताभक्ता अपि मदुक्तकर्मकारित्वान्मद्भक्ता एवेति भावः । ननु यद्येवं त्वं स्वसन्ततितर्पणेन स्वाज्ञाकरणेन प्रीयसे तदर्थं च त्वया चातुर्वर्ण्यं सृष्टं, तर्हि महान् संसारी त्वमसीत्याशङ्क्याह— तस्येति । कर्त्तारं मायायोगात्, वस्तुतोऽकर्त्तारं; अत एवाव्ययं अविकारिणम् ॥ १३ ॥

कर्माद्यवलेपशून्यपरमात्मज्ञानिनोऽपि कर्माद्यनवलेपता, तदाख्याय च पूर्वपूर्वतरप्रामाण्यम् ।

न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा ।
इति मां योऽभिजानाति कर्मभिर्न स बध्यते ॥ १४ ॥

१ शां. भा.— येषां तु कर्मणां कर्तारं मां मन्यसे परमार्थतस्तेषामकर्तैवाहं, यतः— नेति । न मां तानि कर्माणि लिम्पन्ति देहाद्यारम्भकत्वेन, अहङ्काराभावात् । न च तेषां कर्मणां फलेषु मे मम स्पृहा तृष्णा । येषां तु संसारिणां 'अहं कर्ता' इत्यभिमानः कर्मसु, स्पृहा तत्फलेषु च, तान् कर्माणि लिम्पन्तीति युक्तं, तदभावान्न मां कर्माणि लिम्पन्तीत्येवं योऽन्योऽपि मामात्मत्वेनाभिजानाति 'नाहं कर्ता, न मे फले स्पृहा' इति स कर्मभिर्न बद्ध्यते । तस्यापि न देहाद्यारम्भकाणि कर्माणि भवन्तीत्यर्थः ॥ १४ ॥

२ आ. शां. व्या.— ईश्वरस्य कर्तृत्वभोक्तृत्वयोर्वस्तुतोऽभावे कर्मतत्फलसम्बन्धवैधुर्यं फलतीत्याह— **येषां त्विति** । कर्मतत्फलसंस्पर्शशून्यमीश्वरं पश्यतो दर्शनानुरूपं फलं दर्शयति— **न मामिति** । **तानि कर्माणीति** येषां कर्मणामहं कर्ता त्वयाभिमतस्तानीति यावत् । देहेन्द्रियाद्यारम्भकत्वेन तेषां कर्मणामीश्वरे संस्पर्शाभावे तस्य तत्करणावस्थायामहङ्काराभावं हेतुं करोति— **अहङ्काराभावादिति** । कर्मफलतृष्णाभावाच्चेश्वरं कर्माणि न लिम्पन्तीत्याह— **न चेति** । उक्तमेव प्रपञ्चयति— **येषां त्विति** । तदभावात्कर्मसु 'अहं कर्ता' इत्यभिमानस्य तत्फलेषु स्पृहायाश्चाभावादित्यर्थः । ईश्वरस्य कर्मनिर्लेपेऽपि क्षेत्रज्ञस्य किमायातं ? इत्याशङ्क्योत्तरार्धं व्याचष्टे— **इत्येवमिति** । अभिज्ञानप्रकारमभिनयति— **नाहमिति** । ज्ञानफलं कथयति— **स कर्मभिरिति** । कर्मासम्बन्धं विदुषि विशदयति— **तस्यापीति** ॥ १४ ॥

३ रा. भा.—कथमित्यत्राह– न मामिति । यत इमानि विचित्रसृष्ट्यादीनि कर्माणि न मां लिम्पन्ति न सम्बध्नन्ति; न मत्प्रयुक्तानि तानि देवमनुष्यादिवैचित्र्याणि, सृज्यानां पुण्यपापरूपकर्मविशेषप्रयुक्तानीत्यर्थः । अतः प्राप्ताप्राप्तविवेकेन विचित्रसृष्ट्यादेर्नाहं कर्ता ।

४ वे. ता. चं.— एककार्यापेक्षयैकस्यैव कर्तृत्वं तदभावश्चेति व्याहतमित्यभिप्रायेण चोदयति— कथमिति । कर्तृत्वं तावन्मुख्यम्, अकर्तृत्वं तु वैषम्यप्रयोजकत्वाभावादुच्यत इति व्यञ्जयति— यत इति । कर्मशब्दोऽत्र न पुण्यपापविषयः, प्रकृतानुपयुक्तत्वादिदानीं कर्मवश्यत्वशङ्काभावात्, शङ्कितविरोधपरिहारात्मकत्वस्यैव युक्तत्वादनपेक्षितविधानादपेक्षितविधानप्राबल्याच्चेत्यभिप्रायेण **इमानि विचित्रसृष्ट्यादीनि कर्माणी**त्युक्तम् । 'न मां लिम्पन्ति' इत्यस्य मुख्यासङ्गतेर्लक्ष्यं तावदाह— **न मां ... सम्बध्नन्ती**ति । कथमेतावता विरोधपरिहार इत्यत्राह— **न मत्प्रयुक्तानी**ति । वैषम्यांशे विशेषहेतुत्वं निषिद्धयत इति न विरोध इति भावः । कस्तर्हि विषमसृष्टेर्विशेषहेतुः ? इत्यत्राह— **तानी**ति । उक्तहेतुवशादकर्तृत्वव्यपदेशौचित्यं निगमयति—**अत** इति । **प्राप्ताप्राप्तविवेकेन**, पुण्यपापतारतम्यानुगुणसुखदुःखादिविषमसृष्टितारतम्यदर्शनकृतविशेषनिष्कर्षेणेत्यर्थः । यथा विचित्रेष्वङ्कुरेषु क्षितिजलादीनि सामान्यकारणानि, वैचित्र्यं स्वबीजवैचित्र्यहेतुकं तद्वदिति भावः । एवं विशेषप्रयोजकत्वाभावेनाकर्तृत्वमुक्तम् ।

३ रा. भा.— यतश्च सृष्टाः क्षेत्रज्ञाः सृष्टिलब्धकरणकलेवराः सृष्टिलब्धं भोग्यजातं फलसङ्गादिहेतुस्वकर्मानुगुणं भुञ्जते; सृष्ट्यादिफले कर्मफले च तेषामेव स्पृहेति न मे स्पृहा । तथाऽऽह सूत्रकारः 'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्' [ब्र. सू. २।१।३४]इति ।

४ वे. ता. चं.— अथ विशेषसृष्टिफलनिस्स्पृहत्वेनाकर्तृत्वमुच्यत इत्यभिप्रायेण 'न मे कर्म–' इत्यादिकं व्याख्याति— **यतश्चे**ति । स्वस्य स्पृहानिषेध इतरेषां स्पृहासत्त्वाभिप्राय इति व्यञ्जनाय **सृष्टा** इत्यादिकमुक्तम् । **सृष्टाः क्षेत्रज्ञा** इति कर्मनिर्देशेन भोक्तृत्वदशापन्नक्षेत्रज्ञसिद्ध्यर्था सृष्टिरित्यभिप्रेतम् । भोक्तृत्वोपयुक्ताकार उच्यते-**सृष्टिलब्धकरणकलेवरा** इति । न हि मदीयकरणादिलाभार्था सृष्टिरिति भावः । फलसङ्गादिहेतुशब्दो बहुव्रीहितत्पुरुषयोरन्यतरेण स्वकर्मविशेषकः । 'फलसङ्गादिहेतुभिः' इति वा पाठः । स्वकर्मानुगुणं, न तु तन्निरपेक्षकेवलमत्सङ्कल्पविशेषानुगुणमिति भावः । 'कर्मफले' इत्यत्रापि कर्मशब्दः प्रकृतसृष्ट्यादिकर्मविषयः । फलस्वभावात्तु पुण्यपापरूपं कर्म फलितमित्यभिप्रायेण-**सृष्ट्यादिफले कर्मफले** चेत्युक्तम् । प्रवाहानादिवासनामूलतत्तदिच्छानुरूपं प्रवर्तयन् तत्तदिच्छाहेतुकतत्तत्पुण्यपापानुगुणं फलं प्रयच्छामि, न तु स्वेच्छानुरूपं प्रयच्छामि, नापि स्वातन्त्र्यमात्रेण विषमं फलं ददामि, न च स्वप्रयोजनार्थं परान्पीडयामीत्येतदखिलमपि 'न मे स्पृहा' इत्यन्तेनोक्तं भवति । 'अत्रोपनिषदं पुण्यां कृष्णद्वैपायनोऽब्रवीत्' [म. भा. १।१। १५३] इति पञ्चमवेदे गीतोपनिषत्सङ्गृहीतः शारीरकसूत्रेणोक्तार्थं संवादयति— **तथाऽऽहे**ति ।

३ रा. भा.— तथाऽऽह भगवान्पराशरः 'निमित्तमात्रमेवायं सृज्यानां सर्गकर्मणि । प्रधानकरणीभूता यतो वै सृज्यशक्तयः ॥ निमित्तमात्रं मुक्त्वेदं नान्यत्किञ्चिदपेक्षते । नीयते तपतां श्रेष्ठ ! स्वशक्त्या वस्तु वस्तुताम्' [वि. पु. १।४।५१,५२] इति । सृज्यानां देवादीनां क्षेत्रज्ञानां सृष्टेः कारणमात्रमेवायं परमपुरुषः देवादिवैचित्र्ये तु प्रधानकारणं सृज्यभूतक्षेत्रज्ञानां प्राचीनकर्मशक्तय एव; अतो निमित्तमात्रं मुक्त्वा सृष्टेः कर्तारं परमपुरुषं मुक्त्वा इदं क्षेत्रज्ञवस्तु देवादिविचित्रभावे नान्यदपेक्षते; स्वगतप्राचीनकर्मशक्त्यैव हि देवादिवस्तुभावं नीयत इत्यर्थः ।

४ वे. ता. चं.— तत्पितुर्दैवतापारमार्थ्यविदो वचनं च दर्शयति— **तथाऽऽहे**ति । तत्र हि वराहप्रादुर्भावमभिधाय 'भूरादींश्चतुरो लोकान्पूर्ववत्समकल्पयत्' [वि. पु. १।४।४९] इत्यन्तेन पृथिवीसमुद्धरणभूपर्वतादिविभागादिकमुक्त्वा 'ब्रह्मरूपधरो देवस्ततोऽसौ रजसा वृतः । चकार सृष्टिं भगवांश्चतुर्वक्त्रधरो हरिः [वि. पु. १।४।५०] इति चतुर्मुखशरीरस्य भगवतो विष्णोः स्वर्गादिलोकान्तर्वर्तिसृष्टिरेव प्रसक्ता । ततो 'निमित्तमात्रम्' [वि.पु. १।४।५१;५२] इति श्लोकद्वयमुक्तम् । अनन्तरं च 'यथा ससर्ज देवोऽयं देवर्षिपितृदानवान् । मनुष्यतिर्यग्वृक्षादीन् भूव्योमसलिलौकसः' [वि.पु. १।५।१] इत्यादिः 'विस्तरात्' [वि. पु. १ । ५ । २] इत्यन्तो मैत्रेयप्रश्नोऽपि देवादिविषमसृष्टिविषयः । प्रतिवक्त्रा च भगवता पराशरेण 'मैत्रेय ! कथयाम्येष श्रृणुष्व सुसमाहितः । यथा ससर्ज देवोऽसौ देवादीनखिलान्विभुः' [वि.पु. १।५।३] इत्यारभ्य 'किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि' [वि. पु. १।५।२४] इत्यन्तेनाल्पविस्तरे कृते पुनरतिविस्तरे मैत्रेण पृष्टे 'कर्मभिर्भाविताः पूर्वैः कुशलाकुशलैस्तु ताः । ख्याता तयाऽप्यनिर्मुक्ताः संहारेऽप्युपसंहृताः ॥ स्थावरान्ताः सुराद्याश्च प्रजा ब्रह्मंश्चतुर्विधाः' [वि.पु.

१।५।२६,२७] इत्यादिना तत्तत्कर्माधीनदेवादिविषमसृष्टिर्हि प्रपञ्च्यते । अतः पूर्वापरपर्यालोचनया सृज्यशब्देनात्र देवमनुष्यादयः सृज्यविशेषा निर्दिश्यन्ते; शक्तिशब्देन च तत्तत्कर्मैव; वक्ष्यति हि कर्मण्यपि शक्तिशब्दम् । 'अविद्या कर्मसंज्ञाऽन्या तृतीया शक्तिरिष्यते' [वि.पु.६।७।६१] इत्यादौ । 'निमित्तमात्रम्' [वि. पु. १।४।५२] इति च नोपादानत्वनिषेधः, श्रुतिस्मृतिसूत्रपूर्वापरकोपप्रसङ्गात् । अतस्तत्तत्कर्मविशेषप्रयुक्ततया प्रकरणोदितविषमसृष्टेर्वैषम्यांशं प्रति प्राधान्यमनेन निषिध्यते, 'मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् !' [११।३३] इतिवत्; 'प्रधानकारणीभूता यतो वै सृज्यशक्तयः' [वि. पु. १।४।५१] इति । ह्यत्राप्युच्यते । नन्वेवं सत्यप्रधानत्वमीश्वरस्योक्तं स्यात्, तदपि सूत्रादिविरुद्धं कर्तृत्वविरुद्धं च; 'स्वतन्त्रः कर्ता' [अष्टा.१।४।५४] इति हि कारकचक्रं प्रति प्राधान्यं कर्तृलक्षणं स्मरन्ति । अतोऽयं प्रधानशब्द उपादानपर इति चेत्, तन्न; निमित्तोपादानैक्यश्रुत्यादिविरोधात्; उपादाने करणशब्दानौचित्याच्च । न चास्वातन्त्र्यप्रसङ्गः, विशेषप्रयोजकस्य करणभूतस्यादृष्टस्यापि तत्सापेक्षत्वात् । अतो द्वितीयश्लोकेनापि साधारणकारणतयेश्वराकाङ्क्षणमसाधारणकारणान्तरनैरपेक्ष्यं चोच्यते । तदेतदखिलमभिप्रेत्य श्लोकद्वयं व्याख्याति—**सृज्याना**मिति । सृज्यशब्दस्य प्रकरणविशेषितोऽर्थः—**क्षेत्रज्ञाना**मित्यनेनोक्तः । निमित्तशब्दस्यात्रोपादानसहपठितनिमित्तपरत्वव्युदासायाह—**कारणमात्र**मिति । 'सृज्यशक्तयः' इत्यत्र समानाधिकरणसमासभ्रमव्युदासाय **सृज्यभूते**त्यायुक्तम् । प्रलयकाले करणकलेवरादिरहितानामविभागापन्नानां कथं कर्मेति शङ्काव्युदासाय-**प्राचीने**त्युक्तम् । पूर्वकल्पसम्भवशरीरैः कर्माणि निष्पन्नानि, 'नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि' [ब्र. वै. प्र. खं. २६।७०] इति हि स्मरन्ति; न च नित्यानां क्षेत्रज्ञानां प्रलयेऽप्यत्यन्ताविभागः । सूत्रितं चैतत्—'न कर्माविभागादिति चेत्, न; अनादित्वादुपपद्यते चाप्युपलभ्यते च' [ब्र. सू.२।१।३५,३६] इति । वस्तुशब्दोऽत्र प्रकरणादिसिद्धसृज्यविशेषविषय इत्यभिप्रायेण-**इदं क्षेत्रज्ञवस्त्वि**त्युक्तम् । 'स्वशक्त्या वस्तु वस्तुतां नीयते' इत्युक्ते अवस्थान्तरं नीयत इत्येवोक्तं भवति; प्रागसतः सत्तायोगित्वविवक्षायां सत्कार्यवादसिद्धान्तविरोधात्, 'स्वशक्त्या वस्तु वस्तुताम्' इत्यत्र आत्माश्रयादिप्रसङ्गाच्च । तच्चावस्थान्तरमस्मिन्प्रकरणे प्रलयदशापन्नानां देवादिभाव एवेत्यभिप्रायेण **देवादिवस्तुभाव**मित्युक्तम् ।

३ रा. भा.—एवमुक्तेन प्रकारेण सृष्ट्यादेः कर्तारमप्यकर्तारं सृष्ट्यादिकर्मफलसङ्गरहितं च यो मामभिजानाति, स कर्मयोगारम्भविरोधिभिः फलसङ्गादिहेतुभिः प्राचीनकर्मभिर्न सम्बध्यते मुच्यत इत्यर्थः ॥ १४ ॥

४ वे. ता. चं.— तदेवं कर्तृत्वाकर्तृत्वयोरविरोध उपपादितः, उक्तार्थस्य प्रकृतोपयोग उच्यते— **इति मा**मित्यादिना । इतिशब्दः 'चातुर्वर्ण्यम्' [४।१३] इत्यादिकं सर्वं परामृशतीत्यभिप्रायेणाह— **एव**मिति । कर्मभिरिति सामान्यतो निर्देशेऽपि प्रकृतज्ञानमात्रात् सर्वकर्मविनाशायोगात्, 'एवं ज्ञात्वा कृतं कर्म' [४।१५]इत्यनन्तरवाक्यानुरोधाच्च सङ्कोचे कार्ये प्रकृतोपयुक्तो विशेषोऽयमेवेत्यभिप्रायेण **कर्मयोगारम्भविरोधिभि**रित्याद्युक्तम् । विरोधित्वेऽवान्तरव्यापारकथनम् । **फलसङ्गादिहेतुभि**रिति । यद्वा फलसङ्गादिना कृतत्वात्फलादिद्वारा कर्मयोगारम्भविरोधिभिरिति भावः । अत्र प्राचीनशब्देन निष्पन्नोपासनस्य उत्तराघाश्लेष इत्यभिप्रेतम् । प्राचीनैः प्रागेव बद्धस्य कस्तैरबन्ध इत्यत्राह **मुच्यत इत्यर्थ** इति । एवं श्लोकद्वयेन यथोक्तकर्मयोगारम्भविरोधिपापक्षयहेतुरुक्तः ॥ १४ ॥

५ आ. मा. भा.— अत एव 'न मां कर्माणि लिम्पन्ति' [४।१४] इतश्च न लिम्पन्तीत्याह— न मे कर्मफले स्पृहेति । इच्छामात्रं त्वस्ति, न तु तत्राभिनिवेशः । तच्चोक्तम्— 'आकाङ्क्षन्नपि देवोऽसौ नेच्छते लोकवत्परः । न ह्याग्रहस्तस्य विष्णोर्ज्ञानं कामो हि तस्य तु' इति । न च केचिन्मुक्ता भवन्तीति क्रमेण सर्वमुक्तिः । तथा हि श्रुतिः— "ज्ञात्वा तमेवं मनसा हृदा च भूयो न मृत्युमुपयाति विद्वान्" [म. ना. उ.] इति । कथं वा ? "इत्यनन्ता वेत्यनन्तवदिति होवाच" इति ॥ १४ ॥

६ ज. प्र. दी.— अपव्याख्यानस्य दूषणान्तरं सूचयन् क्रियावैलक्षण्यकथनस्य का सङ्गतिः ? इत्यत उत्तरेण सङ्गतिमाह— **अत एवे**ति । एवशब्देनास्मद्व्याख्यान एवायं हेतुहेतुमद्भावो युज्यते, न परव्याख्यान इति सूचयति । जीवानां कर्मलेपेऽभिनिवेशादिकं कारणं तस्य नास्तीति । मिथ्यात्वं तु जीवक्रियायामपि समानमिति तेषामपि लेपाभावे किमाश्रय आक्षेपः स्यात् ? ज्ञानेन विशेष इति चेत्, न; तस्याश्रवणात् । लेपनिवारणं च व्यर्थम्, तस्यापि मिथ्यात्वेन ज्ञातव्यत्वात् । हेतुहेतुमतोरुक्तत्वात् 'न मे कर्म—' इति किमर्थं ? इत्यत आह— **इतश्चे**ति । नन्वात्मार्थं भगवतः फलस्पृहाभावेऽपि परार्थमस्त्येव, तत्कथमेवमुच्यते ? इत्यत आह— **इच्छे**ति । तत्र कर्मफले येन तत्प्राप्तिपर्यन्तं मनसो विक्षेपः सोऽभिनिवेशः। अत्र प्रमाणमाह— **तच्चे**ति । 'व्यत्ययो बहुलम्' [अष्टा. ३।१।८५] इति व्यत्ययः । ज्ञानं ज्ञानमिव, इति मामित्येवं ज्ञानिनो मुक्तिः

फलमुच्यते। सा च वर्तमानप्रत्ययेन। प्राक् च भूतप्रत्ययेन 'मद्भावमागताः' [४।१०] इति। तत्रैकजीववादिनामाक्षेपमुद्भाव्य प्रतिषेधति– न चेति। केचिदिदानीं मुक्ता भवन्ति, केचिद्भूता इति पक्षेऽतीतएव काले क्रमेण सर्वमुक्तिः स्यात्। तथा चेदानीं संसारानुपलम्भः स्यादिति न शङ्कनीयम्। कस्मात्? यतः श्रुतिरेवमाशङ्क्य परिहारीदित्याह— तथा हीति। हन्त वृद्ध्या च इत्येतत्कथं वा युज्यते? उक्ताक्षेपादित्याशङ्क्याह अनन्ता जीवा इत्युत्तरम्। ननु कालोऽप्यनन्तोऽत इत्यस्योत्तरमाह– अनन्तवद्दिति। "यथा भगवान् कालस्तेभ्योऽप्यधिकेनानन्तस्तथाऽनन्ताः कुत इति होवाच" इति श्रुत्यन्तरमिति ॥ १४ ॥

७ ह. पै. भा.—कर्तृत्वे कर्मफलसम्बन्धात्तवानीश्वरत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— **न मामिति**। न मां कर्माणि यज्ञादीनि लिम्पन्ति उपश्लिष्यन्ति; देहाद्यारम्भकत्वेनाहङ्काराभावात्। न मे कर्मफले स्पृहा। अतो हेतोरकर्त्रात्मज्ञानादहं कर्मभिरलिप्त इत्यतोऽपि मां परमात्मानं योऽभिजानात्यवगच्छति कर्मभिर्न स बध्यते न लिप्यते ॥ १४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एतदेवाकर्तृत्वमुपपादयन्नाह— **न मामिति**। कर्माणि विश्वसृष्ट्यादीनि मां निरहङ्कारं न लिम्पन्ति नोपश्लिष्यन्ति; न बध्नन्तीति यावत्। मे ममावाप्तसमस्तकामस्य कर्मफले स्पृहाऽपि न विद्यते। लोके ह्यहङ्कारफलेच्छाभ्यां कर्माणि लिम्पन्ति; तदुभयाभावान्न मे लेपोऽस्ति; तदभावाच्च न वास्तवं कर्तृत्वमित्यर्थः। एतच्चाकर्तृत्वं तात्पर्येणैवोच्यते न तूपचारेणेति दर्शयितुं फलरूपं तात्पर्यलिङ्गमाह— **इति मामिति**। उक्तप्रकारेण मामकर्तारं यो जानाति स कर्मभिर्न बध्यते। निरहङ्कारत्वनिस्स्पृहत्वाभ्यां निर्लेपमकर्तारं मां जानन्स्वयमप्यहङ्कारादिशैथिल्यं प्रतिपद्य तत्त्वम्पदार्थैक्यज्ञानान्मुच्यत इत्यर्थः। यत्त्वत्र **माध्वव्याख्यानम्**— 'तस्य कर्तारं मामकर्तारं कर्तृरहितं विद्धीत्यर्थः। यद्वा कर्तारमपि मां जीवविलक्षणकर्तृत्वादकर्तारं विद्धि' इति; अत्राद्यव्याख्याने कर्तृत्वस्य कर्तृराहित्यरूपेणाकर्तृत्वेन सह विरोधाप्रसक्तेः 'कर्तारमपि' इति विरोधार्थकस्यापिशब्दस्यानुपपत्तिः। कर्तारमकर्तारमपि विद्धीत्यपिशब्दस्य समुच्चयार्थकत्वे व्यवहितान्वयदोषः। यथाश्रुतान्वये च सम्भवति दूरान्वयो न न्याय्यः। द्वितीयव्याख्याने तु अकर्तारमिति सामान्यतः कर्तृत्वनिषेधस्य जीवसाधारणकर्तृत्वनिषेधपरत्वेन सङ्कोचकल्पनं दोषः। किञ्च 'न मां कर्माणि लिम्पन्ति' इत्युत्तरश्लोके कर्मलेपाभावेन कर्तृत्वसामान्यस्यैव निषेधावगमात्तद्विरोधः। अपि च 'कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारम्' इति स्वरसतः प्रतीयमानः कर्तृत्वाभावरूपोऽर्थः कुतस्त्यज्यते? ब्रह्मणि विश्वकर्तृत्वस्य शास्त्रप्रसिद्धेरिति चेत्, तदकर्तृत्वस्यापि "निष्कलं निष्क्रियम्" [श्वे.उ. ६।१९] इत्यादिशास्त्रप्रसिद्धिं किं न पश्यसि? हेयक्रियाकर्तृत्वनिषेधपरमेवेदं शास्त्रमिति चेत्, न; शोकादिहेयक्रियाकर्तृत्वस्यापि ब्रह्मणि रामायणभारतादिशास्त्रप्रतिपन्नत्वेन तन्निषेधस्याप्ययोगात्। अथ शोकादिकर्तृत्वं मायामात्रमिति शास्त्रेणैव प्रतिपन्नमिति चेत्, विश्वकर्तृत्वमपि मायामात्रमिति "अतोऽन्यदार्तम्" [बृ.उ.३।४।२;३।५।१; ३।७।२३] "मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः" [गौ. पा. का. १।१७] इत्यादिशास्त्रप्रतिपन्नं कुतो न जानीषे येनैवं दुराग्रहेण गीताशास्त्रमात्मानं च नाशयसि?। विस्तरस्तु **अद्वैतपञ्जरे** द्रष्टव्यः ॥ १४ ॥

९ व० त० दी०— तथाहि **न मामिति** यतो न कर्मफले स्पृहेति इदमेव मम जीवतो विलक्षणत्वमिति मां योऽभिजानाति सोऽपि मद्धर्मा भवति ॥ १४ ॥

१० पु. अ. त.– नन्वेवं चेद्विद्वांसः किमिति कर्म कुर्वन्ति? तत्राह– **न मामिति**। मां कर्माणि न लिम्पन्ति बशे न कुर्वन्ति। मे मम कर्मफले यज्ञाद्ये इन्द्रियादिवत् स्पृहा इच्छा न। इत्यनेन प्रकारेण मां योऽभितो जानाति स फलभोगैर्न बध्यते १४

११ नी० भा० दी०— ननु कर्तुरपि कथमकर्तृत्वं? अत आह— **न मामिति**। कर्मलेपोऽपि कुतो नास्तीत्यत आह— **न मे इति**। यः कर्तृत्वाभिमानी स लिप्यते, यस्तु फलेच्छुः स एवात्मनः कर्तृत्वं मनुते, इति फलेच्छाभावादकर्त्ता। अकर्तृत्वाच्च न लिप्यतेऽयं इति मां योऽभिजानाति स कर्मफलस्पृहात्यागात् कर्मभिर्न बध्यते ॥ १४ ॥

एवं ज्ञात्वा कृतं कर्म पूर्वैरपि मुमुक्षुभिः।
कुरु कर्मैव तस्मात्त्वं पूर्वैः पूर्वतरं कृतम् ॥ १५ ॥

---

१ नव्यास्त्वत्र— 'एवं मोक्षकर्मणोर्विरोधाभावात् त्वं कर्म कुर्वेति निश्चितमुपदिष्टं भगवता' इत्याहुः। तन्मन्दम्, अत्र मोक्षकर्मणोर्विरोधाभावप्रतिपादनाभावात्, तद्विरोधस्यान्यत्र दृढतरं समर्थितत्वाच्च। 'मुमुक्षुभिः' इत्यस्य 'ज्ञानिभिः' इति। तदीयं विवरणमप्युपेक्ष्यमेव। — अविगीता।

१ शां. भा.—'नाहं कर्ता, न मे कर्मफले स्पृहा' इति—एवमिति । एवं ज्ञात्वा कृतं कर्म पूर्वैरप्यतिक्रान्तैर्मुमुक्षुभिः। कुरु तेन कर्मैव त्वं, न तूष्णीमासनं, नापि सन्न्यासः कर्तव्यः, तस्मात्त्वं पूर्वैरप्यनुष्ठितत्वात्। यद्यनात्मज्ञस्त्वं तदाऽऽत्मशुद्ध्यर्थं, तत्त्वविच्चेल्लोकसङ्ग्रहार्थं; पूर्वैर्जनकादिभिः पूर्वतरं कृतं, नाधुनातनं कृतं निर्वर्तितम् ॥ १५ ॥

२ आ. शां. व्या.— तव कर्मतत्फलसम्बन्धाभावे, तथा ज्ञानवतश्च तदसम्बन्धे ममापि किं कर्मणा ? इत्याशङ्क्य कर्मणि कर्तृत्वाभिमानं तत्फले स्पृहां चाकृत्वा मुमुक्षुवत्त्वया कर्म कर्तव्यमेवेत्याह— **नाहमित्यादिना**। 'नाहं कर्ता' इत्येवमादि एवमा परामृश्यते। तेन पूर्वैर्मुमुक्षुभिरनुष्ठितत्वेन हेतुनेत्यर्थः । कर्मैवेत्येवकारार्थमाह— **नेत्यादिना** । त्वंशब्दस्य क्रियापदेन सम्बन्धः । तस्मादित्युक्तमेव स्फुटयति— **पूर्वैरिति** । यदुक्तं किं मम कर्मणा ? इति तत्र त्वमज्ञो वा तत्त्वविद्वा ? यद्यज्ञस्तदा चित्तशुद्ध्यर्थं कुरु कर्मेत्याह— **यदीति** । द्वितीयं प्रत्याह— **तत्त्वविदिति**। कुरु कर्मेति सम्बन्धः । पूर्वैर्मूढैराचरितमित्येतावता किमिति विवेकवता मया तत्कर्तव्यं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **जनकादिभिरिति**। ते तावदेवं सम्पाद्य कर्म कृतवन्तः, न तदिदानीमप्रामाणिकत्वादनुष्ठेयमित्याशङ्क्याऽऽह— **पूर्वतरमिति** ॥ १५ ॥

३ रा. भा.—एवं मां ज्ञात्वाऽपि विमुक्तपापैः पूर्वैरपि मुमुक्षुभिरुक्तलक्षणं कर्म कृतं तस्मात्त्वमुक्तप्रकारमद्विषयज्ञानविधूतपापः पूर्वैर्विवस्वन्मन्वादिभिः कृतं पूर्वतरं पुरातनं तदानीमेव मयोक्तं वक्ष्यमाणाकारं कर्मैव कुरु ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.—तत्पूर्वकं कर्मयोगं शिष्टानुष्ठानप्रदर्शनेन द्रढयन् अर्जुनं प्रत्यनुशास्ति 'एवं' इति श्लोकेन। **एवमिति**– कर्तृत्वाकर्तृत्वादिनोक्तप्रकारेणेत्यर्थः। 'ज्ञात्वा कृतं कर्म' इत्युक्ते ज्ञानस्य कर्मकरणहेतुत्वं सूचितम्। 'कर्मभिर्न स बध्यते' [४।१४] इति च पूर्वमुक्तम्। अतो विरोधिपापनिवर्तनद्वारा ज्ञानस्य कर्महेतुत्वमिति व्यञ्जनाय **ज्ञात्वाऽपि विमुक्तपापैरित्युक्तम्**। कर्मशब्दोऽत्र मुमुक्षुकर्तव्यविषयत्वात् व्यवहितमपि प्रधानप्रकृतं कर्मयोगमवलम्बत इत्यभिप्रायेण **उक्तलक्षण**मित्युक्तम्। त्वंशब्दो गृहीतस्वयाथात्म्योपदेशार्थं सूचयतीत्यभिप्रायेण **त्वमुक्तप्रकारमद्विषयज्ञानविधूतपाप** इत्युक्तम्। 'इमं विवस्वते' [४।१] इत्यादावुदाहृतानुष्ठातारः पूर्वैरिति परामृश्यन्त इत्यभिप्रायेण **विवस्वन्मन्वादिभिरि**त्युक्तम्। पूर्वतरमित्यस्य क्रियाविशेषणत्वव्युदासायाह **पुरातन**मिति। तदभिप्रेतमाह **तदानीमेव मयोक्त**मिति । एवं प्रवाहानादित्वमिह विवक्षितम् । कर्मयोगस्वरूपनिष्कर्षोपोद्घातरूपत्वादस्य **वक्ष्यमाणाकार**मित्युक्तम् ॥ १५ ॥

५ आ. मा. भा.— एवं ज्ञात्वा कर्मकरणे आचारोऽप्यस्तीत्याह— एवमिति। पूर्वतरं कर्म पूर्वभावीत्यर्थः ॥ १५ ॥

६ ज. प्र. दी.— नन्वेवं ज्ञात्वेति पुनरुक्तम्, कर्मकरण आचारस्य प्रागेवोक्तत्वात्; इत्यत आह— **एवमिति**। यदि ज्ञानी कर्मभिर्न बद्ध्यते, तर्हि ममापि ज्ञानित्वेन कर्मबन्धाभावात् कथं कर्मविधानं? इत्याशङ्क्य ज्ञानिनामप्यधिकमोक्षाकाङ्क्षया कर्मकरणमाचारोऽत्रोच्यते। प्राक्तु जनकादीनां विवस्वदादीनां च विद्यमानमपि ज्ञानित्वं भगवता न विवक्षितमिति भावः। अत एव भाष्यकारेण 'तत्र कर्म कृत्वैव' इत्याद्युक्तम्। न हि ज्ञानिनां कर्मज्ञानद्वारा मुक्तिहेतुः। मुमुक्षुभिरिति 'तत्साधुकारिणि [अष्टा.३।२।१३] उप्रत्ययः। पूर्वैः कृतमित्यनेनैव पूर्वतरत्वस्योक्तत्वात् पुनरुक्तिरित्यत आह— **पूर्वतरमिति**। तैरपि ततोऽपि पूर्वभावि कृतमित्यर्थः। कर्मणः क्षणिकत्वात्कथं तदेव कर्तव्यं ? इत्यतो वेदमुक्तम्। पूर्वमिव भवतीति पूर्वभावि; अत एव कर्मेत्यनुवादः ॥ १५ ॥

७ ह. पै. भा.— अहमेवेश्वरः कर्मणः स्रष्टाऽहमेव च कर्तेति ज्ञात्वा पूर्वैः पुरुषैः पूर्वतरमेव कृतं कर्म, त्वं तस्मादेव हेतोः कुरु ॥ १५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— इत्थं प्रासङ्गिकमवतारस्वरूपमन्यच्च तत्प्रसक्तानुप्रसक्तं निरूप्य प्रकृतमेव कर्मयोगं प्रपञ्चयितुमारभते— **एवमिति**। निरहङ्कारत्वनिस्स्पृहत्वाभ्यां कृतं कर्म न बन्धकमित्येवं ज्ञात्वा पूर्वैरपि मुमुक्षुभिर्जनकादिभिः कर्म कृतम्। तस्मात्त्वमपि सम्प्रति कर्मैव कुरु, न तूष्णीमवस्थानं, न वा कर्मसन्न्यासमित्यर्थः। न केवलं त्वत्तः पूर्वैर्जनकादिभिरेव कृतम्, किन्तु ततोऽपि पूर्वैर्मन्वादिभिरपीत्याह— **पूर्वैरिति**। पूर्वेभ्योऽपि पूर्वैः कृतम्, अत एव पूर्वतरमतिशयेन पूर्वम्; अनादिपरम्पराप्राप्तमित्यर्थः ॥ १५ ॥

९ व० त० दी०— एवं प्रासङ्गिकमुक्त्वा पूर्वोक्तयोगे कर्तव्यं कर्म प्रपञ्चयितुमनुस्मारयति— एवं ज्ञात्वेति। पूर्वोक्तप्रकारेण योगिभावतो भगवता कृतं कर्म न बधन्कमिति ज्ञात्वा पूर्वैरपि मुमुक्षुभिः कक्षी-

वन्नारदादिभिर्मन्वादिभिर्वा जनकादिभिर्वा कर्म स्वधर्माख्यं वक्ष्यमाणप्रकारेण कृतम् , तस्मात्त्वमपि कर्मैव कुरु । न चेदमाधुनिकम्, किन्तु पूर्वतरं पूर्वैश्च कृतम् । इति शिष्टाचारात्कर्त्तव्यता बोधिता ॥ १५ ॥

१० पु. अ. त.— पूर्वैर्मुमुक्षुभिरपि विद्वद्भिरप्येवं मत्स्वरूपं ज्ञात्वा कर्म कृतं; मदाज्ञारूपत्वात् कृतमिति भावः । तैर्मदाज्ञया कृतं त्वमपि पूर्वाध्यायोक्तप्रकारेण मदाज्ञयैव कुर्वित्याह— एवं ज्ञात्वेति । तस्मादेवं बन्धकाभावादेव पूर्वैर्मुमुक्षुभिः कृतं, त्वं मदाज्ञारूपत्वेन कर्म कुरु । कीदृशं? पूर्वतरं परम्परया मुक्तैरपि मुमुक्षुदशायां कृतम ॥ १५ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेव शिष्टाचारप्रदर्शनपूर्वकं ग्राहयति— एवं ज्ञात्वेति । पूर्वतरं वेदोक्तत्वात् । नत्वधुना केनचित् कल्पितमित्यर्थः । पूर्वतरं प्रथमतरं कृतं, अत्यावश्यकत्वादिति वाऽर्थः ॥ १५ ॥

किं कर्म किमकर्मेति कवयोऽप्यत्र मोहिताः ।
तत्ते(ऽ)कर्म प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १६ ॥

१ शां. भा.— तत्र कर्म चेत्कर्तव्यं, त्वद्वचनादेव करोम्यहं; किं विशेषितेन? 'पूर्वैः पूर्वतरं कृतम्' इति ? उच्यते– यस्मान्महद्वैषम्यं कर्मणि । कथम् ? किं कर्मेति । किं कर्म किं चाकर्मेति कवयो मेधाविनोऽप्यत्रास्मिन्कर्मादिविषये मोहिता मोहं गताः; अतस्ते तुभ्यमहं कर्माकर्म च प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वा विदित्वा कर्मादि मोक्ष्यसेऽशुभात्संसारात् ॥ १६ ॥

२ आ. शां. व्या.— कर्मविशेषणमाक्षिपति— **तत्रे**ति । मनुष्यलोकः सप्तम्यर्थः । कर्मणि महतो वैषम्यस्य विद्यमानत्वात्तस्य पूर्वैरनुष्ठितत्वेन पूर्वतरत्वेन च विशेषितत्वे तस्मिन्प्रवृत्तिस्तव सुकरेति युक्तं विशेषणमिति परिहरति— **उच्यत** इति । कर्मणि देहादिचेष्टारूपे लोकप्रसिद्धे नास्ति वैषम्यमिति शङ्कते— **कथमि**ति । विज्ञानवतामपि कर्मादिविषये व्यामोहोपपत्तेः सुतरामेव तव तद्विषये व्यामोहसम्भवात्तदपोहार्थमाप्तवाक्यापेक्षणादस्ति कर्मणि वैषम्यमित्युत्तरमाह— **किं कर्मे**ति । 'तत्तेकर्म' इत्यत्राकारानुबन्धेनापि पदं छेत्तव्यम् । कर्मादिप्रवचनस्य प्रयोजनमाह— **यज्ज्ञात्वे**ति । तत्कर्माकर्म चेति सम्बन्धः । अतो मेधाविनामपि यथोक्ते विषये व्यामोहस्य सत्त्वादित्यर्थः ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— वक्ष्यमाणस्य कर्मणो दुर्ज्ञानतामाह— **किमि**ति । मुमुक्षुणाऽनुष्ठेयं कर्म किंरूपम् ? अकर्म च किम् ? फलाभिसन्धिरहितं भगवदाराधनरूपं कर्म । अकर्मेति कर्तुरात्मनो याथात्म्यज्ञानमुच्यते; अनुष्ठेयं कर्म तदन्तर्गतं ज्ञानं च, किंरूपमित्युभयत्र कवयो विद्वांसोऽपि मोहिताः– यथावन्न जानन्ति; एवमन्तर्गतज्ञानं यत्कर्म तत्ते प्रवक्ष्यामि; यत् ज्ञात्वाऽनुष्ठाय अशुभात् संसारबन्धात् मोक्ष्यसे । कर्तव्यकर्मज्ञानं ह्यनुष्ठानफलम् ॥ १६ ॥

४ वे. ता. चं.— 'किं कर्म' इति श्लोके कर्माकर्मशब्दाभ्यां पृथक् ज्ञातव्यभ्रमः स्यादिति तद्व्युदासायाह— **वक्ष्यमाणस्य कर्मण** इति । 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' [४।१८] इत्यादिना कर्माकर्मणोर्द्वयोरप्येककर्मयोगांशत्वं हि वक्ष्यते । अत्रापि श्लोके 'तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि' इति उच्यत इत्यभिप्रेत्य **वक्ष्यमाणस्य कर्मण** इत्युक्तम् । दुर्विज्ञानत्वज्ञापनायाह **मुमुक्षुणाऽनुष्ठेय**मिति । **अकर्मे**ति कर्माभावादिव्युदासायाह **आत्मनो याथात्म्यज्ञान**मिति । अनुष्ठानोपयोगित्वज्ञापनाय **कर्तु**रित्युक्तम् । 'कवयः क्रान्तदर्शिनः' इति प्रसिद्ध्याऽर्थान्तरप्रसिद्धेरत्रानुपयोगाच्च **विद्वांस** इत्युक्तम् । 'मोहिताः' इत्यत्राज्ञानं अयथाज्ञानं च विवक्षितम् ; तदुभयसङ्ग्रहायाह **यथावन्न जानन्ती**ति । मोहिताः विप्रकीर्णैः शास्त्रैरिति शेषः । 'किं कर्म किमकर्म' इति द्वयोः प्रकृतत्वेऽपि 'कर्म प्रवक्ष्यामि' 'कुरु कर्मैव' 'गहना कर्मणो गतिः' [४।१७] इति पूर्वापरपरामर्शेन कर्मणः प्राधान्यमकर्मणस्तद्विशेषणत्वं च विवक्षितमित्यभिप्रायेण तच्छब्दाभिप्रेतं वैशिष्ट्यं व्यनक्ति— **एवमन्तर्गतज्ञान**मिति । संसाराबन्धादिपरमप्रयोजनविवक्षयोक्तं **ज्ञात्वा मोक्ष्यस** इति । एतावति निर्दिष्टे अनुष्ठायेति कुतो लब्धम् ? इत्यत्राह **कर्तव्यकर्मज्ञान**मिति । अत्र 'ज्ञात्वा' इतिपदमजहल्लक्षणया कर्मज्ञानानुष्ठाने अपि गृह्णाति । 'कुरु कर्मैव तस्मात्त्वम्' [४.१५] इति ह्यनन्तरमेवोक्तम्; अन्यथा कर्मानुष्ठानविधिनैरर्थक्यं च स्यादिति भावः ॥ १६ ॥

५ आ. मा. भा.— 'कर्म कुरु' इत्युक्तम्, तस्य कर्मणो दुर्विज्ञेयत्वमाह सम्यग्वक्तुम्– किं कर्म किमकर्मेति ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'किं कर्म' इत्यस्य सङ्गतिर्न प्रतीयतेऽत आह - कर्मेति । तस्य कर्तव्यतयोक्तस्य । किमर्थम् ? सम्यग्वक्तुम् । एतदेव सम्यग्वचनम् , यज्जिज्ञासितकथनम् ; जिज्ञासा च दुर्विज्ञेयत्वोक्तौ भवतीति भावः । अत एव प्रकर्षेण वक्ष्यामीत्याह । ननूत्तरश्लोके 'विकर्मणोऽपि' गृहीतत्वादिहाप्यकर्मशब्दस्तदुपलक्षणार्थ इति स्थिते कर्मादीनामिति वक्तव्यं, 'कर्मणः' इति कथम् ? अनुष्ठेयत्वात् । अकर्मादिकं हेयतया ज्ञेयम् । अत एव 'तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि' इत्याह । तत्राप्यकर्मादेरुपलक्षणात् ॥ १६॥

७ ह. पै. भा.— अध्यात्मज्ञानेन कर्मफलं प्राप्तं मन्यमानः स्वयमेव कर्मणामाध्यात्मिकस्वरूपाविष्करणार्थमाह–किमिति । किं कर्म किमकर्मेति । कर्माकर्मस्वरूपमजानन्तः कवयोऽपि मोहिताः परममूढाः । तत्त्वतस्तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि, यत्कर्मस्वरूपं ज्ञात्वाऽशुभात्संसाराद्विमोक्ष्यसे ॥ १६ ॥

८ वें. ब्र. गि.– कर्म कुर्वित्युक्तम् ; तत्र कीदृशं कर्म ? इति जिज्ञासां जनयितुं प्रथमं तस्य दुर्विज्ञेयतामाह— किमिति । कीदृशं कर्म कीदृशं चाकर्म ? इति कवयो मेधाविनोऽप्यत्र मोहिताः । तत् तस्माद्धेतोः ते तुभ्यं कर्म प्रवक्ष्यामि यत् ज्ञात्वाऽनुष्ठाय अशुभात्संसारान्मुक्तो भविष्यसि । अत्र किमकर्मेत्यकर्मशब्देन कर्माभावो विरुद्धकर्म चोच्यते । तदुभयस्यापि हेयत्वेन ज्ञेयत्वात् त्रयाणां प्रस्तुतत्वेऽप्युपादेयत्वेन प्राधान्यात्तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामीत्युक्तिः । यद्वा 'तेकर्म' इत्यत्र 'अकर्म' इत्यपि पदच्छेदात्कर्मविकर्माकर्मणां ग्रहणम् ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०—तदिदं विचार्यैव कर्त्तव्यं, न लोकपरम्परामात्रत इत्यत आह– किं कर्म किमकर्मेति । 'किं विहितमुक्तं, किञ्चाऽविहितं ?' अत्र कवयोऽपि मोहिताः; तदहं सुबोधतया वक्ष्यामि, यत्कर्म ज्ञात्वा तृतीयाद्विकर्मणोऽशुभाद्विमुक्तो भविष्यसि ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त.— ननु लौकिकफलसाधकं कर्मरूपमेवेति चेत्तत्राह— किं कर्मेति । किं कर्म, कीदृशं कर्म कर्तव्यम् ? अकर्म किम् , अकर्म कीदृशं अकर्तव्यम् ? इत्यत्र एतज्ज्ञाने कवयोऽपि शब्दार्थज्ञातारोऽपि मोहिता मोहं भ्रमं प्राप्ताः । तत्तस्मात्कारणात्ते कर्म कर्तव्यं प्रवक्ष्यामि प्रकर्षेण सन्देहाभावपूर्वकं कथयामीत्यर्थः । यत्कर्म ज्ञात्वा अशुभादकर्मणो लौकिकफलसाधकात् मोक्ष्यसे मुक्तो भविष्यसि ॥ १६ ॥

११ नी० भा० दी०—आवश्यकत्वेऽपि न कर्मणो गतानुगतिकतयाऽनुष्ठानं कर्त्तव्यं, किन्तु 'ज्ञात्वा कर्माणि कुर्वीत' इति वचनात् कर्माश्रितं किञ्चिद्विशेषं ज्ञापयितुमुपोद्घातयति— किं कर्मेति । यतः कर्माकर्मणी कवीनामपि दुर्निरूपे तत्तस्मात्ते तुभ्यं कर्म अकर्म च–अकारप्रश्लेषेण ग्राह्यं– ते उभे प्रवक्ष्यामि, यत् द्वयं ज्ञात्वाऽशुभात्संसारात् मोक्ष्यसे ॥ १६ ॥

कर्माकर्मविकर्मणां दुर्बोधत्वम् ।

कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं बोद्धव्यं च विकर्मणः ।
अकर्मणश्च बोद्धव्यं गहना कर्मणो गतिः ॥ १७ ॥

१ शां. भा.— न चैतत्त्वया मन्तव्यं, कर्म नाम देहादिचेष्टा लोकप्रसिद्धं, अकर्म नाम तदक्रिया तूष्णीमासनं; किं तत्र बोद्धव्यं ? इति । कस्मात् ? उच्यते— कर्मण इति । कर्मणः शास्त्र-

---

१ अभिनवगुप्ताचार्यास्तु— 'कर्माकर्मणोर्विभागो दुष्परिज्ञानः । यथा— कर्मण्यपि मध्ये दुष्टं कर्मास्ति, अग्निष्टोम इव पशुवधः । विरुद्धेऽपि च कर्मणि शुभमस्ति कर्म,यथा हिंस्रप्राणिवधे प्रजोपतापाभावः । अकरणेऽपि च शुभाशुभं कर्मास्ति,वाङ्मनसकृतानां कर्मणामवश्यम्भावात्, तेषां ज्ञानमन्तरेण दुष्परिहरत्वात् । अतः कुशलैरपि गहनत्वात्कर्म न ज्ञायते— अनेन शुभकर्मणा शुभमस्माकं भविष्यति, अनेन च कर्मणामनारम्भेण मोक्षो न भविष्यतीति । तस्माद्वक्ष्यमाणो विज्ञानवह्निरेवावश्यं सकलशुभाशुभकर्मेन्धनप्लोषसमर्थः शरणत्वेनान्वेष्य इति भगवतोऽभिप्रायः' इत्याहुः ॥ पूर्वश्लोके कर्माकर्मणोर्दुर्ज्ञेयत्वात्तुभ्यं कर्म वक्ष्यामीति प्रतिज्ञायात्र तृतीयं विकर्माप्युक्त्वा 'गहना कर्मणो गतिः' इति वदतो भगवतस्त्रीण्यपि कर्माकर्मविकर्माणि बन्धकत्वाविशेषात्कर्माभिन्नानीत्यभिप्रायः । नच नित्यस्य कर्मणः फलाभावान्न बन्धकत्वमिति वाच्यम् , "कर्मणा पितृलोकः" (बृ. उ. १।५।१६) इति तस्यापि फलश्रवणात् । नापि निष्कामतामात्रेण कर्मणो बन्धकत्वं व्यपैति, तस्य कर्मस्वभावधर्मत्वात् । न हि मरणकामनाविरहेऽपि पीतस्य विषस्य मारकत्वं व्यभिचरति । तस्मात् यथा यन्मारकं तद्विषम् , तथा यद्बन्धकं तत्कर्मेति लक्षणानुगमात् कर्माकर्मविकर्मसु कर्मत्वसामान्यं सूपपन्नमिति युक्तमुक्तं 'कर्मणो गतिः' इति केचित् । — अविगीता ।

विहितस्य हि यस्मादप्यस्ति बोद्धव्यं, बोद्धव्यं चास्त्येव विकर्मणः प्रतिषिद्धस्य, तथाऽकर्मणश्च तूष्णीम्भावस्य बोद्धव्यमस्तीति त्रिष्वप्यध्याहारः कर्तव्यः। यस्माद्गहना विषमा दुर्ज्ञाना- 'कर्मणः' इत्युपलक्षणार्थं कर्मादीनां- कर्माकर्मविकर्मणां गतिर्याथात्म्यं, तत्त्वमित्यर्थः॥ १७॥

२ आ. शां. व्या.— कर्मणोऽकर्मणश्च प्रसिद्धत्वात्तद्विषये न किञ्चिद्बोद्धव्यमिति चोद्यमनूद्य निरस्यति— **न चेति**। तत्र हेत्वाकाङ्क्षापूर्वकमनन्तरश्लोकमवतारयति- **कस्मादिति**। त्रिष्वपि कर्माकर्मविकर्मसु बोद्धव्यमस्तीति यस्मादध्याहारस्तस्मान्मदीयं प्रवचनमर्थवदिति योजना। बोद्धव्यसद्भावे हेतुमाह— **यस्मादिति**। त्रितयं प्रकृत्यान्यतमस्य गहनत्ववचनमयुक्तमित्याशङ्क्यान्यतमग्रहणस्योपलक्षणार्थत्वमुपेत्य विवक्षितमर्थमाह— **कर्मादीनामिति**॥ १७॥

३ रा. भा.— कुतोऽस्य दुर्ज्ञानता? इत्यत्राह- यस्मान्मोक्षसाधनभूते कर्मस्वरूपे बोद्धव्यमस्ति, विकर्मणि च नित्यनैमित्तिककाम्यकर्मरूपेण, तत्साधनद्रव्यार्जनाद्याकारेण च विविधतामापन्नं कर्म विकर्म। अकर्मणि ज्ञाने च बोद्धव्यमस्ति, गहना दुर्विज्ञाना मुमुक्षोः कर्मणो गतिः। विकर्मणि च बोद्धव्यं नित्यनैमित्तिककाम्यद्रव्यार्जनादौ कर्मणि फलभेदकृतं वैविध्यं परित्यज्य मोक्षैकफलतयैकशास्त्रार्थत्वानुसन्धानम्। तदेतत् 'व्यवसायात्मिका बुद्धिरेका' [२।४१] इत्यत्रैवोक्तमिति नेह प्रपञ्च्यते॥ १७॥

४ वे. ता. चं.— 'तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि' [४।१६] इत्युक्ते अनन्तरं कर्मैवोपदेश्यम् 'कर्मणो ह्यपि' इत्यादि तु कस्यामाकाङ्क्षायामुच्यते? इत्यत्राह— **कुतोऽस्येति**। यस्मादिति हिशब्दार्थः। कर्मणो बोद्धव्यमित्यादिरूपेण वचनं बोद्धव्यांशविशेषनिष्कर्षपरमिति व्यञ्जनाय **कर्मस्वरूपे बोद्धव्यमस्ती**त्युक्तम्। अत्र सम्बन्धसामान्ये षष्ठी। 'गहना कर्मणो गतिः' इत्यत्र गतिशब्दो बोद्धव्यप्रकारपर इत्यपि स्वरूपशब्दाभिप्रायः। अत्र विकर्मशब्देन 'पाषण्डिनो विकर्मस्थान्' [मनुः ४।३०] इत्यादाविव न विरुद्धं कर्मोच्यते, तस्यात्रोपयोगाभावात्; अतोऽत्र विशब्दोऽनुष्ठेयवैविध्यपरः। वैविध्यं च तत्र नित्यादिरूपं प्रसिद्धमित्यभिप्रायेणाह **नित्येति**। आदिशब्देन रक्षणतदुपायप्रवृत्त्यादि गृह्यते। अत्र विकर्माकर्मशब्दयोः प्रतिषिद्धकर्मतूष्णीम्भावपरत्वेन परव्याख्यानं 'गहना कर्मणो गतिः' इति निगमनेन विरुद्धम्। तत्रापि विकर्माद्युपलक्षणार्थत्वं क्लिष्टम्। एवमुत्तरेष्वपि श्लोकेष्वेदमर्थ्येन व्याख्यानं निरस्तम्। यस्मादिति पूर्वमुक्तत्वात् 'गहना' इत्यत्र तस्मादिति भाव्यम्। गहनत्वं दुष्प्रवेशत्वम्; तच्चात्र ज्ञानत इत्यभिप्रायेण **दुर्विज्ञाने**त्युक्तम्। ननु मुमुक्षोः फलान्तरार्थेऽपि कर्मणि किं बोद्धव्यम्? इति शङ्कायां वक्तव्यं परिशेषयितुं तस्योक्ततामाह—**विकर्मणी**ति। किमत्र प्रमाणं? इत्यत्राह— **तदेतदिति**। **नेह प्रपञ्च्यते**— अस्माभिर्भगवता वेति शेषः॥ १७॥

५ आ. मा. भा.— न केवलं तज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसे ज्ञात्वैवेत्याशयवानाह— **कर्मण इति**। तच्चोक्तम्- 'अज्ञात्वा भगवान्कस्य कर्माकर्मविकर्मकम्। दर्शनं याति हि मुने! कुतो मुक्तिश्च तद्विना' इति। अकर्म कर्माकरणम्, कर्माकर्मान्यद्विकर्म निषिद्धं कर्म बन्धकत्वात्। ततो विविच्य कर्मादि बोद्धव्यमित्यादि। न च शापादिना 'कवयोऽप्यत्र मोहिताः' [४।१६] अशक्यं चैतज्ज्ञातुमित्याह— **गहनेति**॥ १७॥

६ ज. प्र. दी.— ननु 'यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्' [४।१६] इत्यनेनैव कर्मस्वरूपं मुमुक्षुणा ज्ञातव्यमिति लब्धम्, तत्किमर्थं 'कर्मणो हि' इत्याद्युच्यते? इत्यत आह— **न केवलमिति**। तत्कर्मादिकम्। सिद्धे सत्यारम्भो नियमार्थ इति भावः। अत्रैव प्रमाणमाह— **तच्चेति**। दर्शनापेक्षया समानकर्तृकत्वात् क्त्वानिर्देशः। कर्मशब्दार्थो भगवतैव वक्ष्यते। अकर्मशब्दार्थावाह— **अकर्मेति**। किं तद्विकर्म? इत्यत आह— **निषिद्धमिति**। एवं चेत्काम्याद्युपेतस्य कुत्रान्तर्भावः? इति चेत्, विकर्मणीति ब्रूमः। कथं तस्य निषिद्धत्वं? इत्यत आह— **बन्धकत्वादिति**। अस्त्वेवं शब्दार्थः, योजना तु कथं? इत्यतो लाघवार्थं द्वितीयपादयोजनां तावदाह— **तत इति**। ततो विकर्मणः कर्मादि कर्माकर्म च इत्यादीत्यनेनाद्यतृतीयपादयोजनां सूचयति। कर्मणो विविच्य विकर्मादि बोद्धव्यम्। अकर्मणश्च विविच्य कर्मादि बोद्धव्यमिति। ननु 'कवयोऽप्यत्र मोहिताः' [४।१६] इत्यनेन कर्मादेर्दुर्ज्ञेयत्वमुक्तम्, तत्पुनः किमर्थमुच्यते? इत्यत आह— **न चेति**। ज्ञातुं स्वभावेनेति शेषः। एतच्च श्रोतुरधिकारजननार्थमिति ज्ञेयम्॥ १७॥

७ ह. पै. भा.— कर्म नाम शरीरेन्द्रियव्यापारस्तदभावश्चाकर्म, कथमत्र कवयोऽपि मोहिताः ? इति चेत्, उच्यते—**कर्मण** इति। कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं शरीरेन्द्रियव्यापारनिर्वर्त्यं रूपं बोद्धव्यं किञ्चिदस्ति। तथा विकर्मणः प्रतिषिद्धस्यापि बोद्धव्यं प्रतिषेध्यरूपमस्ति। तथाऽकर्मणः कर्माभावस्यापि बोद्धव्यं रूपमस्ति। यतः कर्मणो गतिर्गहना दुर्बोधा॥ १७॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु विहितचेष्टा कर्म, प्रतिषिद्धचेष्टा विकर्म, अचेष्टा त्वकर्मेति लोकप्रसिद्धमेव वर्तते; तत्र किं त्वया वक्तव्यम् ? अत आह— **कर्मण** इति। अत्र कर्मण इत्यादिवाक्यत्रयेऽपि 'तत्त्वमस्ति' इति पदद्वयमध्याहार्यम्। कर्मणोऽपि तत्त्वं बोद्धव्यम्, तथा विकर्मणोऽकर्मणश्च। हि यस्मादेवं तस्मात् गहना दुर्विज्ञेया कर्मणो गतिस्तत्त्वम्। कर्मणो गतिरिति विकर्माकर्मणोरप्युपलक्षणम्। पूर्ववदकर्मण इत्यपि पदच्छेदेन वा तयोर्ग्रहणम्॥ १७॥

९ व० त० दी०— **कर्मणो ह्यपीति**। 'यतश्च सुतरामेव कर्ममार्गो दुरत्ययः। अतोऽपि भजनं कार्यं भजनेन हि तादृशम्॥ अन्योन्यनाशकत्वं च कर्मणां भवति क्वचित्। कर्ममार्गे फलं तस्मान्न निरूप्यं हि सर्वथा॥ जायस्वेति म्रियस्वेति तृतीयो य उदाहृतः। प्रकीर्णकानां सर्वेषां तत्फलं परिकीर्तितम्' इति। अतो विहितस्य कर्मणः स्वरूपमिति शेषः। अविहितस्य कर्मणोऽथ च निषिद्धकर्मणस्तत् बोद्धव्यम्, तत्र कर्मण एव गतिर्गहना, किं पुनरन्येषाम् ? इत्येकग्रहणं प्रकृतार्थम्॥ १७॥

१० पु. अ. त.— तदेवाह— **कर्मण इति**। हीति निश्चयेन कर्मणः कर्तव्यस्य स्वरूपं बोद्धव्यं ज्ञातव्यम्; ततो ज्ञात्वा कर्तव्यमित्यर्थः; मत्स्वरूपज्ञानार्थं; विकर्माकर्मणोः स्वरूपं त्यागार्थं ज्ञातव्यमित्याह। च पुनः विकर्मणो निषिद्धकर्मणः संसारफलसाधकस्य वा तस्य स्वरूपं तथैव। च पुनः अकर्मणोऽकर्तव्यस्य आसुरस्य स्वरूपं बोद्धव्यम्। कर्मणो गतिः त्रयाणां कर्तव्यस्य पर्यवसानफलासिरूपा गहना दुर्विज्ञेयेत्यर्थः॥ १७॥

११ नी० भा० दी०— एतज्ज्ञानमावश्यकमित्याह— **कर्मण** इति। तत्त्वं बोद्धव्यमस्तीति स्थलत्रयेऽपि तत्त्वमस्तीति पदद्वयाध्याहारः; कर्मणः शास्त्रविहितस्य, विकर्मणः प्रतिषिद्धस्य, अकर्मणस्तूष्णीम्भावस्य। 'गहना कर्मणः' इत्यत्र 'कर्मणः' इति त्रितयोपलक्षणं, कर्मविकर्माकर्मणां गतिर्याथात्म्यं तत्त्वं गहनम्॥ १७॥

कर्माकर्मविकर्मतत्त्वज्ञानिनो मोक्षार्हता।

कर्मण्यकर्म यः पश्येदकर्मणि च कर्म यः।
स बुद्धिमान्मनुष्येषु स युक्तः कृत्स्नकर्मकृत्॥ १८॥

१ शां. भा.— किं पुनस्तत्त्वं कर्मादेर्यद्बोद्धव्यं वक्ष्यामीति प्रतिज्ञातं ? उच्यते— **कर्मणीति**। कर्मणि, कर्म क्रियत इति कर्म व्यापारमात्रं, तस्मिन्कर्मण्यकर्म कर्माभावं यः पश्येत्; अकर्मणि च कर्माभावे कर्तृतन्त्रत्वात् प्रवृत्तिनिवृत्त्योर्वस्त्वप्राप्यैव हि सर्व एव क्रियाकारकादिव्यवहारोऽविद्याभूमावेव कर्म यः पश्येत् पश्यति, स बुद्धिमान्मनुष्येषु, स युक्तो योगी च कृत्स्नकर्मकृत्समस्तकर्मकृच्च स इति स्तूयते कर्माकर्मणोरितरेतरदर्शी।

२ आ. शां. व्या.— उत्तरश्लोकमाकाङ्क्षापूर्वकमुपादत्ते— **किं पुनरिति**। प्रथमपादस्याक्षरोत्थमर्थं कथयति— **कर्मणी**त्यादिना। द्वितीयपादस्यापि शब्दप्रकाशितमर्थं निर्दिशति— **अकर्मणि** चेति। कर्माभावे यः कर्म पश्यतीति सम्बन्धः।

---

१ कर्मणीति— आत्मीयेषु कर्मसु यः अकर्तृत्वादकर्मत्वं पश्यति प्रशान्ततया, अकर्मसु च परकृतेष्वात्मकृतत्वं जानाति परिपूर्णोदितरूपत्वेन, स एव सर्वस्य मध्ये बुद्धिमान्। कात्स्न्र्येन साकल्येनासौ कर्म करोति, अतोऽस्य केन कर्मणा फलं दीयतामित्युदितदशायाम्। प्रशान्तत्वे तु— कृत्स्नानि कर्माणि कृन्तति छिनत्ति। अतः सर्वमेव कर्म करोति, न किञ्चिद्वा करोतीत्युपनिषत्— इत्य**भिनवगुप्तपादाः**। तत्र कर्मकृदिति कर्मण्युपपदे 'डुकृञ् करणे' (तना. १४७३) '**कृती छेदने**' (तु. १४३६) इत्यनयोः 'क्विप् च' (अष्टा. ३।२।७६) इति क्विपि, पूर्वत्र 'ह्रस्वस्य पिति कृति—' (अष्टा. ६।१।७१) इति तुकि; परत्र तल्लोपमात्रे च बोध्यम्॥ ॥ **नव्यास्त्वत्र** कर्माकर्मविकर्मशब्दैः क्रमेण राजससात्त्विकतामसकर्माणि लक्ष्यन्त इति वदन्ति। तदयुक्तम्, तथा सति राजससात्त्विककर्मणोर्मिथोऽध्यासं पश्यतो मनुष्येषु बुद्धिमत्त्वयुक्तत्वादिप्रसङ्गात्, तादृशदृष्टेर्भ्रममूलकत्वेन तस्यासङ्गतत्वाच्च !

—**अविगीता**।

प्रवृत्तेरेव कर्मत्वान्निवृत्तेस्तदभावत्वात्तत्र कथं कर्मदर्शनमित्याशङ्क्य द्वयोरपि कारकाधीनत्वेनाविशेषमभिप्रेत्याऽऽह— **कर्तृतन्त्रत्वादि**ति। प्रवृत्ताविव निवृत्तावपि कर्मदर्शनमविरुद्धमिति शेषः। ननु निवृत्तेर्वस्त्वधीनत्वात् कारकनिबन्धनाभावान्न तत्र कर्मदर्शनं युज्यते, तत्राऽऽह— **वस्त्वि**ति। क्रियाकारकफलव्यवहारस्य सर्वस्याविद्यावस्थायामेव प्रवृत्तत्वाद्वस्तुसंस्पर्शशून्यत्वात् प्रवृत्तिवन्निवृत्तावपि यः कर्म पश्यति स मनुष्येषु बुद्धिमानिति सम्बन्धः। कर्मण्यकर्माकर्मणि च कर्म पश्यतो बुद्धिमत्त्वं युक्तत्वं समस्तकर्मकृत्त्वं च कथं? इत्याशङ्क्याऽऽह— **इति स्तूयत** इति।

१ शां· भा·— ननु किमिदं विरुद्धमुच्यते 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' इति? 'अकर्मणि च कर्म' इति? न हि कर्माकर्म स्यादकर्म वा कर्म, तत्र विरुद्धं कथं पश्येद्द्रष्टा? न; अकर्मैव परमार्थतः सत्कर्मवदवभासते मूढदृष्टेर्लोकस्य, तथा कर्मैवाकर्मवत्। तत्र यथाभूतदर्शनार्थमाह भगवान् 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' इत्यादि। अतो न विरुद्धम्, बुद्धिमत्त्वाद्युपपत्तेश्च। 'बोद्धव्यं' [४।१७] इति च यथाभूतदर्शनमुच्यते। न च विपरीतज्ञानादशुभान्मोक्षणं स्यात् 'यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्' [४।१६] इति चोक्तम्। तस्मात्कर्माकर्मणी विपर्ययेण गृहीते प्राणिभिस्तद्विपर्ययग्रहणनिवृत्त्यर्थं भगवतो वचनं 'कर्मण्यकर्म यः' इत्यादि।

२ आ· शां· व्या·— श्लोकस्य शब्दोत्थेऽर्थे दर्शिते, तात्पर्यार्थापरिज्ञानान्मिथोविरोधं शङ्कते— **नन्वि**ति। कथमिदं विरुद्धं? इत्याशङ्क्य कर्मणीति विषयसप्तमी वा स्यादधिकरणसप्तमी वेति विकल्प्याऽऽद्येऽन्याकारं ज्ञानमन्यालम्बनमिति स्पष्टो विरोधः स्यादित्याह— **न ही**ति। अन्यस्यान्यात्मतायोगात्कर्माकर्मणोरभेदासम्भवादकर्माकारं कर्मालम्बनं ज्ञानमयुक्तमित्यर्थः। द्वितीयं दूषयति— **तत्रे**ति। कर्मण्यधिकरणे ततो विरुद्धमकर्म कथमाधेयं द्रष्टा द्रष्टुमीष्टे? न हि कर्माकर्मणोर्मिथोविरुद्धयोराधाराधेयभावः सम्भवतीत्यर्थः। विषयसप्तमीमभ्युपेत्य सिद्धान्ती परिहरति— **ने**ति। लोकस्य मूढदृष्टेर्विवेकवर्जितस्य परमार्थतो ब्रह्माकर्माक्रियमेव सद्भ्रान्त्या कर्मसहितं क्रियावदिव प्रतिभातीत्यक्षरार्थः। परस्पराध्यासमभ्युपेत्योक्तं— **तथे**ति। यथा खल्वकर्म कर्मवदुपलभ्यते तथा कर्म सक्रियमेव द्वैतमक्रिये ब्रह्मण्यधिष्ठाने संसृष्टं तद्वद्भातीत्यक्षरयोजना। कर्माकर्मणोरितरेतराध्यासे सिद्धे सम्यग्दर्शनसिद्ध्यर्थं भगवतो वचनमुचितमित्याह— **तत्रे**ति। यथा यदिदं रजतमिति प्रतिपन्नं तदिदानीं शुक्तिशकलं पश्येति भ्रमसिद्धरजतरूपविषयानुवादेन तदधिष्ठान शुक्तिमात्रमुपदिश्यते, तथा भ्रमसिद्धकर्माद्यात्मकविषयानुवादेन तदधिष्ठानं कर्मादिरहितं कूटस्थं ब्रह्म भगवता व्यपदिश्यते। तथा च भगवद्वचनमविरुद्धमित्याह— **अत** इति। इतश्चाध्यारोपितकर्माद्यनुवादपूर्वकं तदधिष्ठानस्य कर्मादिरहितस्य निर्विशेषस्य ब्रह्मणो भगवता बोध्यमानत्वान्न तत्र विरोधाशङ्कावकाशो भवतीत्याह— **बुद्धिमत्त्वादी**ति। कूटस्थाद्ब्रह्मणोऽन्यस्य सर्वस्य मायामात्रत्वादन्यज्ञानाद्बुद्धिमत्त्वयुक्तत्वसर्वकर्मकृत्त्वानामनुपपत्तेः, अत्र च 'स बुद्धिमान्' इत्यादिना बुद्धिमत्त्वादिनिर्देशाद्ब्रह्मज्ञानादेव तदुपपत्तेः, सर्वक्रियारहितब्रह्मज्ञानमेव विवक्षितमित्यर्थः। बोधशब्दस्य सम्यग्ज्ञाने प्रसिद्धत्वात् कर्माकर्मविकर्मणां स्वरूपं बोद्धव्यमस्तीति वदता सम्यग्ज्ञानोपदेशस्य विवक्षितत्वादपि कूटस्थं ब्रह्मात्राभिप्रेतमित्याह— **बोद्धव्य**मिति। फलवचनपर्यालोचनायामपि कूटस्थं ब्रह्मात्राभिप्रेतं प्रतिभातीत्याह— **न चे**ति। सम्यग्ज्ञानाधीनफलमत्र न श्रुतमित्याशङ्क्याऽऽह— **यज्ज्ञात्वे**ति। अध्यारोपापवादार्थं भगवद्वचनमविरुद्धमित्युपपादितमुपसंहरति— **तस्मादि**ति। 'तद्विपर्यय-' इत्यत्र तच्छब्देन प्राणिनो गृह्यन्ते।

१ शां· भा·— न चात्र कर्माधिकरणमकर्मास्ति, कुण्डे बदराणीव। नाप्यकर्माधिकरणं कर्मास्ति कर्माभावत्वादकर्मणः। अतो विपरीतगृहीते एव कर्माकर्मणी लौकिकैः, यथा मृगतृष्णिकायामुदकं शुक्तिकायां वा रजतम्। ननु कर्म कर्मैव सर्वेषां न क्वचिद्व्यभिचरति; तन्न, नौस्थस्य नावि गच्छन्त्यां तटस्थेष्वगतिषु नगेषु प्रतिकूलगतिदर्शनात्; दूरेषु चक्षुषाऽसन्निकृष्टेषु गच्छत्सु गत्यभावदर्शनात्; एवमिहाप्यकर्मण्यहं करोमीति कर्मदर्शनं कर्मणि चाकर्मदर्शनं विपरीतदर्शनं येन, तन्निराकरणार्थमुच्यते 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' इत्यादि।

२ आ· शां· व्या·— विषयसप्तमीपरिग्रहेण परिहारमभिधायाधिकरणसप्तमीपक्षे दर्शितं दूषणमनङ्गीकारेण परिहरति— **न चे**ति। व्यवहारभूमिरत्रेत्युच्यते, योग्यत्वे सत्यनुपलब्धेरित्यर्थः। अकर्माधिकरणं कर्म न सम्भवतीत्यत्र हेत्वन्तरमाह— **कर्माभावत्वादि**ति। न हि तुच्छस्याधिकरणं क्वचिद्दृष्टमिष्टं चेत्यर्थः। निरूप्यमाणे कर्माकर्मणोरधिकरणाधिकर्तव्यभावासम्भवे फलितमाह— **अत** इति। शास्त्रपरिचयविरहिणामध्यारोपमुदाहरति— **यथे**ति। कर्माकर्मणोरारोपितत्वमुक्तममृष्यन्नाशङ्कते— **नन्वि**ति। कर्म कर्मैवेत्यत्राकर्म चाकर्मैवेति द्रष्टव्यं,

विमतं सत्यम्, अव्यभिचारित्वात्, ब्रह्मवदित्यर्थः । तत्र कर्म तत्त्वतो नाव्यभिचारि, कर्मत्वात्; नौस्थस्य तटस्थवृक्षगमनवदित्यव्यभिचारित्वं कर्मण्यसिद्धमिति परिहरति— तन्नेति । अकर्म च तत्त्वतो नाव्यभिचारि, कर्माभावत्वात्; दूरप्रदेशे चैत्रमैत्रादिषु गच्छत्स्वेव चक्षुषा सन्निधानविधुरेषु दृश्यमानगत्यभाववदित्याह— दूरेष्विति । दूरत्वादेव विशेषतः सन्निकर्षविरहितेषु तेषु स्वरूपेण चक्षुस्सन्निकृष्टेषु चक्षुषा गत्यभावदर्शनादिति योजना । गतिरहितेषु तरुषु गतिदर्शनवत्प्रकृते ब्रह्मण्यविक्रिये कर्मदर्शनं सक्रिये च द्वैतप्रपञ्चे गतिमत्सु चैत्रादिषु गत्यभावदर्शनवत्कर्माभावस्य विपरीतस्य दर्शनं येन हेतुना सम्भवति, तेन तस्य विपरीतदर्शनस्य निरसनार्थं भगवद्वचनमिति दार्ष्टान्तिकं निगमयति— एवमित्यादिना ।

१ शां. भा.— तदेतदुक्तप्रतिवचनमप्यसकृदत्यन्तविपरीतदर्शनभाविततया मोमुह्यमानो लोकः श्रुतमप्यसकृत्तत्त्वं विस्मृत्य विस्मृत्य मिथ्याप्रसङ्गमवतार्यावतार्य चोदयतीति पुनः पुनरुत्तरमाह भगवान्, दुर्विज्ञेयत्वं चाऽऽलक्ष्य वस्तुनः । 'अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयं' [२।२५] 'न जायते म्रियते' [कठो. २।१८] इत्यादिनाऽऽत्मनि कर्माभावः श्रुतिस्मृतिन्यायप्रसिद्ध उक्तो वक्ष्यमाणश्च। तस्मिन्नात्मनि कर्माभावेऽकर्मणि कर्मविपरीतदर्शनमत्यन्तनिरूढम् । यतः 'किं कर्म किमकर्मेति कवयोऽप्यत्र मोहिताः' [४।१६] देहाद्याश्रयं कर्माऽऽत्मन्यध्यारोप्य 'अहं कर्ता, ममैतत्कर्म, मयाऽस्य कर्मणः फलं भोक्तव्यं' इति च । तथा 'अहं तूष्णीं भवामि, येनाहं निरायासोऽकर्मा सुखी स्यां' इति कार्यकरणाश्रयव्यापारोपरमं तत्कृतं च सुखित्वमात्मन्यध्यारोप्य 'न करोमि किञ्चित्तूष्णीं सुखमासं' इत्यभिमन्यते लोकः । तत्रेदं लोकस्य विपरीतदर्शनापनयनायाऽऽह भगवान् 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' इत्यादि ।

२ आ. शां. व्या.— ननु कर्मतदभावयोरारोपितत्वादधिक्रियस्य ब्रह्मणो ज्ञानमत्राभिप्रेतं चेत् 'अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयं' [२।२५] 'न जायते म्रियते वा' [२।१८] इत्यादिना पौनरुक्त्यं प्राप्तं, तत्रैव ब्रह्मात्मनो निर्विकारस्योक्तत्वादिति तत्राऽऽह— तदेतदिति । तदेतदात्मनि शङ्कितं सक्रियत्वमसकृदुक्तप्रतिवचनमपि, निर्विकारात्मवस्त्वपेक्षयाऽत्यन्तविपरीतदर्शनं मिथ्याज्ञानं तेन भावितत्वं तत्संस्कारप्रचयवत्त्वं, ततोऽतिशयेन मोहमापद्यमानो लोकः, श्रुतमपि तत्त्वं विस्मृत्य पुनर्यत्किञ्चित्प्रसङ्गमापाद्य सक्रियत्वमेवाऽऽत्मनश्चोदयतीति पुनःपुनस्तत्त्वभूतमुत्तरं भगवानभिधत्ते । वस्तुनश्च दुर्विज्ञेयत्वात्पुनः पुनः प्रतिपादनं तत्तद्भ्रमनिराकरणार्थमुपयुज्यते । तथा च नास्ति पुनरुक्तिरित्यर्थः । असकृदुक्तप्रतिवचनमेवानुवदति— अव्यक्तोऽयमिति । कर्माभाव उक्त इति सम्बन्धः । उक्तस्य "न जायते म्रियते वा विपश्चित्" [कठो. २।१८] इत्यादिश्रुतौ प्रकृतस्मृतावसङ्गत्वादिन्यायेन च प्रसिद्धत्वमस्तीत्याह— श्रुतीति । न केवलमुक्तः कर्माभावः, किन्तु 'सर्वकर्माणि मनसा सन्न्यस्य' [५।१३] इत्यादौ वक्ष्यमाणश्चेत्याह— वक्ष्यमाणश्चेति । ननु कर्मणो देहादिनिर्वर्त्यत्वेन त्रैविध्यात् कूटस्थस्वभावस्याऽऽत्मनोऽसङ्गत्वात् तद्व्यापाररूपस्य कर्मणोऽप्रसिद्धत्वान्न तस्मिन्नकर्मणि विपरीतस्य कर्मणो दर्शनं सिद्ध्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— तस्मिन्निति । कर्मैव विपरीतं तस्य दर्शनमिति यावत् । 'अहं कर्ता' इत्यात्मसमानाधिकरणस्य व्यापारस्यानुभवात्कर्मभ्रमस्तावदात्मन्यत्यन्तरूढोऽस्तीत्यर्थः । आत्मनि कर्मविभ्रमोऽस्तीत्यत्र हेतुमाह— यत इति । आत्मनो निष्क्रियत्वे कुतस्तस्मिन् यथोक्तो विभ्रमः सम्भवेत्? इत्याशङ्क्याऽह— देहेति । इदानीमात्मन्यकर्मभ्रममुदाहरति— तथेत्यादिना । यथा शुक्तौ स्वाभाविकमरूप्यत्वं रूप्यत्वमारोपितं, तदभावोऽप्यारोप्याभावत्वादारोपपक्षपाती; तथाऽऽत्मनोऽपि स्वाभाविकमविक्रियत्वं सक्रियत्वं पुनरध्यस्तं, तदभावत्वात्कर्माभावोऽप्यध्यस्त एवेति मन्वानः सन्नुपसंहरति— तत्रेदमिति । आत्मनि कर्मादिविभ्रमे लौकिके सिद्धे सतीदं 'कर्मणि' इत्यादिवचनं तत्परिहारार्थं भगवानुक्तवानित्यर्थः ।

१ शां. भा.— अत्र च कर्म कमव सत्कार्यकरणाश्रयं कर्मरहितेऽविक्रिय आत्मनि सर्वैरध्यस्तं, यतः पण्डितोऽपि 'अहं करोमि' इति मन्यते । अत आत्मसमवेततया सर्वलोकप्रसिद्धे कर्मणि नदीकूलस्थेष्विव वृक्षेषु गतिः प्रातिलोम्येनाकर्म कर्माभावं यथाभूतं गत्यभावमिव वृक्षेषु यः पश्येत्, अकर्मणि च कार्यकरणव्यापारोपरमे कर्मवदात्मन्यध्यारोपिते 'तूष्णीमकुर्वन्सुखमासे' इत्यहङ्काराभिसन्धिहेतुत्वात्तस्मिन्नकर्मणि च कर्म यः पश्येत् । य एवं कर्माकर्मविभागज्ञः स बुद्धिमान् पण्डितो मनुष्येषु, स युक्तो योगी कृत्स्नकर्मकृच्च; सोऽशुभान्मोक्षितः कृतकृत्यो भवतीत्यर्थः ।

२ आ. शां. व्या.— सम्प्रत्युक्तेऽर्थे श्लोकाक्षरसमन्वयं दर्शयितुं कर्मणीत्यादि व्याचिख्यासुर्भूमिकां करोति— अत्र चेति। व्यवहारभूमौ कार्यकरणाधिकरणं कर्म स्वेनैव रूपेण व्यवस्थितं सदात्मन्यविक्रिये कार्यकरणारोपणद्वारेण सर्वैरारोपितमित्यत्र हेतुमाह— यत इति। अविवेकिनां तु कर्तृत्वाभिमानः सुतरामिति वक्तुमपिशब्दः। एवमात्मनि कर्मारोपमुपपाद्य प्रथमपादं व्याचष्टे— अत इति। आत्मनि कर्मरहिते कर्मारोपे दृष्टान्तमाह — नदीति । आरोपवशादात्मनिष्ठत्वेन कर्मणि सर्वलोकप्रसिद्धे कर्माभावं यः पश्येत्स बुद्धिमानिति सम्बन्धः । अकर्मदर्शनस्य यथाभूतत्वं सम्यक्त्वम् । तत्र दृष्टान्तमाह— गत्यभावमिवेति। द्वितीयपादं व्याकरोति— अकर्मणि चेति । अध्यारोपमभिनयति— तूष्णीमिति । अकर्मणि कर्मदर्शने युक्तिमाह— अहङ्कारेति । पूर्वार्धेनोक्तमनूद्योत्तरार्धं विभजते— य एवमिति।

१ शां. भा.— अयं श्लोकोऽन्यथा व्याख्यातः कैश्चित्। कथं ? नित्यानां किल कर्मणामीश्वरार्थेऽनुष्ठीयमानानां तत्फलाभावादकर्माणि तान्युच्यन्ते गौण्या वृत्त्या। तेषां चाकरणमकर्म, तच्च प्रत्यवायफलत्वात्कर्मोच्यते गौण्यैव वृत्त्या । तत्र नित्ये कर्मण्यकर्म यः पश्येत्फलाभावात् । यथा धेनुरपि गौरगौरुच्यते क्षीराख्यं फलं न प्रयच्छतीति तद्वत्। तथा नित्याकरणे त्वकर्मणि कर्म यः पश्येन्नरकादिप्रत्यवायफलं प्रयच्छतीति । नैतद्युक्तं व्याख्यानम् । एवंज्ञानादशुभान्मोक्षानुपपत्तेः 'यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्' [४।१६] इति भगवतोक्तं वचनं बाध्येत। कथं ? नित्यानामनुष्ठानादशुभात्स्यान्नाम मोक्षणं, न तु तेषां फलाभावज्ञानात्। न हि नित्यानां फलाभावज्ञानमशुभमुक्तिफलत्वेन चोदितं नित्यकर्मज्ञानं वा। न च भगवतैवेहोक्तम्।

२ आ. शां. व्या.— आत्मनि कार्यकरणसङ्घातसमारोपद्वारेण तद्व्यापारमात्रे कर्मणि शुक्तिकायामिव रजतमारोपितविषये तदभावमकर्म वस्तुतो यो रजताभाववदनुभवति, अकर्मणि च सङ्घातव्यापारोपरमे तद्द्वारा स्वात्मनि 'अहं तूष्णीमासे सुखं' इत्यारोपिते गोचरे कर्माहङ्कारहेतुकं यस्तत्त्वतो मन्यते, स रूप्यतदभावविभागहीनशुक्तिमात्रवदात्ममात्रं कमतदभावविभागशून्यं कूटस्थं परमार्थतोऽवगच्छन्बुद्धिमानित्यादिस्तुतियोग्यतां गच्छतीत्येवं स्वाभिप्रायेण श्लोकं व्याख्याय तत्र वृत्तिकारव्याख्यानमुत्थापयति— अयमिति । अन्यथाव्याख्यानमेव प्रश्नद्वारा प्रकटयति— कथमित्यादिना । ईश्वरार्थेनानुष्ठाने फलाभाववचनं व्याहतमिति मत्वाऽऽह— किलेति । नित्यानामकर्मत्वमप्रसिद्धमित्याशङ्क्य फलराहित्यगुणयोगात्तेष्वकर्मव्यवहारः सिध्यतीत्याह— गौण्येति । नित्यानामकरणं मुख्यवृत्त्यैवाकर्मशब्दवाच्यमित्याह— तेषां चेति। तत्र कर्मशब्दस्य प्रत्यवायाख्यफलहेतुत्वगुणयोगाद्गौण्यैव वृत्त्या प्रवृत्तिरित्याह— तच्चेति । पातनिकामेवं कृत्वा श्लोकाक्षराणि व्याचष्टे— तत्रेत्यादिना । ' अकर्मणि च ' इत्यादि व्याकरोति— तथेति । 'स बुद्धिमान्' इत्यादि पूर्ववत् । परकीयं व्याख्यानं दूषयति— नैतदिति। नित्यं कर्माकर्म नित्याकरणं कर्मेति ज्ञानादुरितनिवृत्त्यनुपपत्तेर्भगवद्वचनवृत्तिकारमते बाधितं स्यादित्यर्थः । "धर्मेण पापमपनुदति" [म.ना.उ. २१।१] इति श्रुतेर्नित्यानुष्ठानादुरितनिबर्हणप्रसिद्धेस्तदनुष्ठानस्य फलान्तराभावात्तदकर्मेति ज्ञात्वा नित्यानुष्ठाने क्रियमाणे कथमशुभक्षयो नेति शङ्कते— कथमिति । ' क्षेत्रज्ञस्येश्वरज्ञानाद्विशुद्धिः परमा मता' [या. स्मृ. ३।३४] इति स्मरणात्कर्मणाऽऽत्यन्तिकाशुभक्षयाभावेऽप्यङ्गीकृत्य परिहरति— नित्यानामिति। नित्यानुष्ठानादशुभक्षयेऽपि नास्मिन्प्रकरणे तद्विवक्षितं 'यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्' [४।१६] इति ज्ञानादशुभक्षयस्य प्रतिज्ञातत्वात्। नच तज्ज्ञानं फलाभावविषयमेषितव्यमित्याह— न त्विति। अशुभस्य फलाभावाज्ञानकार्यत्वाभावान्न फलाभावज्ञानात् क्षयः सिध्यतीत्यर्थः। किञ्चातीन्द्रियोऽर्थः शास्त्रान्निश्चीयते, न च नित्यकर्मणां फलाभावज्ञानादशुभनिवृत्तिरित्यत्र शास्त्रमस्तीत्याह— न हीति। नित्याकरणं कर्मेति ज्ञानमपि नाशुभनिवृत्तिफलत्वेन चोदितमस्तीत्याह-- नित्यकर्मेति। भगवद्वचनमेवात्र प्रमाणमित्याशङ्क्याऽऽह-- न चेति । साधारणमेव 'यज्ज्ञात्वा' इत्यादि भगवतो वचनं, न तु नित्यानां फलाभावं ज्ञात्वेति विशेषविषयमित्यर्थः।

१ शां. भा.— एतेनाकर्मणि कर्मदर्शनं प्रत्युक्तम्; न ह्यकर्मणि कर्मेति दर्शनं कर्तव्यतयेह चोद्यते; नित्यस्य तु कर्तव्यतामात्रम्; न चाकरणान्नित्यस्य प्रत्यवायो भवतीति विज्ञानात्किञ्चित्फलं स्यात्। नापि नित्याकरणं ज्ञेयत्वेन चोदितम्। नापि कर्माकर्मेति मिथ्यादर्शनादशुभान्मोक्षणं, बुद्धिमत्त्वं, युक्तता, कृत्स्नकर्मकृत्त्वादि च फलमुपपद्यते, स्तुतिर्वा । मिथ्याज्ञानमेव हि साक्षादशुभरूपं कुतोऽन्यस्मादशुभान्मोक्षणं ? न हि तमस्तमसो निवर्तकं भवति ।

२ आ. शां. व्या.— अशुभमोक्षणासम्भवप्रदर्शनेन कर्मण्यकर्मदर्शननिराकरणन्यायेनाकर्मणि कर्मदर्शनं निराकरोति— एतेनेति । वामादिषु फलाय ब्रह्मदृष्टिवदकर्मण्यपि फलार्थं कर्मदृष्टिविधानान्नाशुभमोक्षणानुपपत्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— न हीति। अत्र हि श्लोके नित्यस्य कर्तव्यतामात्रं परमते विवक्षितमतश्चाकर्मणि कर्मदर्शनं विधीयते तत्फलायेति कल्पना

परस्य सिद्धान्तविरुद्धेत्याह— **नित्यस्य त्विति**। परमतेऽपि नित्यस्य कर्तव्यतामात्रमत्र श्लोके न विवक्षितं, किन्तु नित्यानुष्ठाने प्रवृत्तिसिद्ध्यर्थं नित्याकरणात्प्रत्यवायो भवतीति ज्ञानमपि कर्तव्यत्वेनात्र विवक्षितमेवेत्याशङ्क्याऽऽह— **न चेति**। न तावत्प्रवृत्तिरस्य विज्ञानस्य फलं, नियोगादेव तदुपपत्तेः; नापि फलान्तरम्, अनुपलम्भात्; अतोऽफलत्वादकरणात्प्रत्यवायो भवतीति ज्ञानं नात्र कर्तव्यत्वेन विवक्षितमित्यर्थः। किञ्चाकरणे कर्मदृष्टिविधावकरणस्याऽऽलम्बनत्वेन प्रधानत्वाज्ज्ञेयत्वं वक्तव्यं, तच्च तुच्छत्वादनुपपन्नमित्याह— **नापीति**। अकरणस्यासतो नामादिवदाश्रयत्वेन दर्शनासम्भवेऽपि सामानाधिकरण्येनेदं रजतमितिवद्दर्शनं भविष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— **नापि कर्मेति**। आदिशब्देन सर्वोत्कर्षादि गृह्यते; फलवत्त्वं स्तुतिर्वा सम्यग्ज्ञानस्य युक्तं, न मिथ्याज्ञानस्य; अनुपलब्धेरित्यर्थः। स्वप्ने मिथ्याज्ञानमपि फलवदुपलब्धमित्याशङ्क्य मिथ्याज्ञानस्याशुभाविरोधित्वान्न तस्मात्तन्निवृत्तिरित्याह— **मिथ्याज्ञानमेवेति**। अशुभादेवाशुभानिवृत्तौ दृष्टान्तमाह-— **न हीति**।

१ शां. भा.— नतु कर्मणि यदकर्मदर्शनमकर्मणि वा कर्मदर्शनं, न तन्मिथ्याज्ञानं; किं तर्हि गौणं फलभावाभावनिमित्तम्? न; कर्माकर्मविज्ञानादपि गौणात्फलस्याश्रवणात्। नापि श्रुतहान्यश्रुतपरिकल्पनया कश्चिद्विशेषो लभ्यते। स्वशब्देनापि शक्यं वक्तुं नित्यकर्मणां फलं नास्त्यकरणाच्च तेषां नरकपातः स्यादिति, तत्र व्याजेन परव्यामोहरूपेण 'कर्मणि अकर्म यः पश्येत्' इत्यादिना किम्? तत्रैवं व्याचक्षाणेन भगवतोक्तं वाक्यं लोकव्यामोहार्थमिति व्यक्तं कल्पितं स्यात्। न चैतच्छद्मरूपेण वाक्येन रक्षणीयं वस्तु, नापि शब्दान्तरेण पुनः पुनरुच्यमानं सुबोधं स्यादित्येवं वक्तुं युक्तम्। 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] इत्यत्र हि स्फुटतर उक्तोऽर्थो न पुनर्वक्तव्यो भवति। सर्वत्र च प्रशस्तं बोद्धव्यं च कर्तव्यमेव, न निष्प्रयोजनं बोद्धव्यमित्युच्यते।

२ आ. शां. व्या.— अविवेकपूर्वकं 'इदं रजतं' इति सदसतोः सामानाधिकरण्यान्मिथ्याज्ञानं युक्तं, कर्माकर्मणोस्तु विवेकेन भासमानयोः सामानाधिकरण्याधीनं ज्ञानं सिंहदेवदत्तयोरिव गौणं, न मिथ्याज्ञानमिति शङ्कते— **नन्विति**। कर्माकर्मेति दर्शने फलाभावो गुणः, अकर्म कर्मेति दर्शने तु फलभावो गुणस्तन्निमित्तमिदं ज्ञानं गौणमित्याह— **फलेति**। यथोक्तज्ञानस्य गौणत्वेऽपि प्रामाणिकफलाभावान्न तद्गौणतोचितेति दूषयति— **नेत्यादिना**। कर्माकर्मेत्यादिगौणविज्ञानोपन्यासव्याजेन नित्यकर्मणः कर्तव्यतया विवक्षितत्वाद्गौणज्ञानस्याफलत्वमदूषणमित्याशङ्क्याऽऽह— **नापीति**। ज्ञानादशुभमोक्षणस्य श्रुतस्य हानिरश्रुतस्य नित्यानुष्ठानस्य कल्पनेत्यनेन व्यापारगौरवेण न कश्चिद्विशेषः सिध्यतीत्यर्थः। उक्तमेव प्रपञ्चयति— **स्वशब्देनेति**। नरकपातः स्यादतो विधेरेवानुष्ठेयानि तानीति शेषः। यथोक्तवाचककर्मशब्दप्रयोगादेवापेक्षितार्थसिद्धिसम्भवे भगवतो व्याजवचनकल्पनमनुचितमित्याह— **तत्रेति**। प्रकृते श्लोके वृत्तिकृतां व्याख्यानेन परमाप्तस्यैव भगवतो विप्रलम्भकत्वमापादितमिति तदीयं व्याख्यानमुपेक्षितव्यमिति फलितमाह— **तत्रैवमिति**। नित्यकर्मानुष्ठानसिद्ध्यर्थं व्याजरूपमपि भगवद्वचनमुचितमित्याशङ्क्य स्वशब्देनापीत्यादिप्रागुक्तपरिपाट्या तदनुष्ठानबोधनसम्भवान्नैवमित्याह-— **न चैतदिति**। **वस्तु**शब्देन नित्यकर्मानुष्ठानमुच्यते। यथाऽऽत्मप्रतिपादनं सुबोधत्वसिद्ध्यर्थं पौनःपुन्येन क्रियते तथा नित्यानामपि कर्मणामनुष्ठानं 'कर्मण्यकर्म' इत्यादिशब्दान्तरेणोच्यमानं सुबोधं स्यादिति भगवतः शब्दान्तरं युक्तमित्याशङ्क्य तस्य नित्यानुष्ठानवाचकत्वाभावान्नैवमित्याह— **नापीति**। किञ्च पूर्वमेव नित्यानुष्ठानस्य स्पष्टमुपदिष्टत्वान्न तस्य सुबोधत्वार्थं शब्दान्तरमपेक्षितमित्याह-— **कर्मण्येवेति**। कर्माकर्मादिविज्ञानव्याजेन नित्यकर्मानुष्ठानकर्तव्यतायां तात्पर्यमित्येतन्निराकृत्य कर्माकर्मादिदर्शनं गौणमिति पक्षे दूषणान्तरमाह — **सर्वत्र चेति**। लोके वेदे च यथा प्रशस्तं देवतादितत्त्वं यच्च कर्तव्यमनुष्ठानार्हमग्निहोत्रादि, तदेव बोद्धव्यमित्युच्यते, न निष्फलं काकदन्तादि; कर्मण्यकर्मदर्शनमकर्मणि च कर्मदर्शनं गौणत्वादेवाप्रशस्तमकर्तव्यं च; नातस्तद्बोद्धव्यवचनमर्हतीत्यर्थः।

१ शां. भा.— न च मिथ्याज्ञानं बोद्धव्यं भवति तत्प्रत्युपस्थापितं वा वस्त्वाभासम्। नापि नित्यानामकरणादभावात्प्रत्यवायभावोत्पत्तिः, 'नासतो विद्यते भावः' [२।१६] इति वचनात्, "तत्कथमसतः सज्जायेत" [छां.उ.६।२।२] इति च दर्शितम्। असतः सज्जन्मप्रतिषेधादसतः सदुत्पत्तिं ब्रुवताऽसदेव सद्भवेत्, सच्चासद्भवेदित्युक्तं स्यात्। तच्चायुक्तं, सर्वप्रमाणविरोधात्। न च निष्फलं विदध्यात्कर्म शास्त्रं दुःखस्वरूपत्वात्, दुःखस्य च बुद्धिपूर्वकतया कार्यत्वानुपपत्तेः। तदकरणे च नरकपाताभ्युपगमेऽनर्थायैव, उभयथाऽपि करणेऽकरणे च शास्त्रं निष्फलं कल्पितं स्यात्। स्वाभ्युपगमविरोधश्च नित्यं निष्फलं कर्मेत्यभ्युपगम्य मोक्षफलायेति ब्रुवतः। तस्माद्यथाश्रुत एवार्थः कर्मण्यकर्म य इत्यादेः। तथा च व्याख्यातोऽस्माभिः श्लोकः॥ १८॥

२ आ. शां. व्या.— किञ्च कर्मादिर्मायामात्रत्वाद्गौणमपि तद्विषयं ज्ञानं मिथ्याज्ञानमिति न तस्य बोद्धव्यत्वसिद्धिरित्याह— **न चेति**। मिथ्याज्ञानस्य बोद्धव्यत्वाभावेऽपि तद्विषयस्य बोद्धव्यता सिद्ध्येदित्याशङ्क्य वस्त्वाभासत्वान्नैवमित्याह— **तत्प्रत्युपस्थापितं चेति**। यत्पुनरकरणस्य प्रत्यवायहेतुत्वमकरणे गौण्या वृत्त्या कर्मशब्दप्रयोगे निमित्तमिति तद्दूषयति— **नापीति**। अकरणात्प्रत्यवायो भवतीत्यत्र श्रुतिस्मृतिविरोधमभिधाय युक्तिविरोधमभिदधाति— **असत इति**। असतः सद्रूपेण भवनमभवनं च निस्स्वरूपत्वादनुपपन्नं निरस्तसमस्ततत्त्वस्य किञ्चित्तत्त्वाभ्युपगमे सर्वप्रमाणानामप्रामाण्यप्रसङ्गादित्याह— **तच्चेति**। यत्तु नित्यानां फलराहित्यं तत्राकर्मशब्दप्रयोगे निमित्तमिति, तन्निरस्यति— **न चेति**। न केवलं विध्युद्देशे स्वफलाभावान्नित्यानां विध्यनुपपत्तिः, अपितु धात्वर्थस्य क्रियात्मकत्वान्नात्र श्रुतफलाभावे नैव विधिरवकाशमासादयेदित्याह— **दुःखेति**। दुःखरूपस्यापि धात्वर्थस्य साध्यत्वेन कार्यत्वात्तद्विषयो विधिः स्यादिति चेत्, न; इत्याह— **दुःखस्य चेति**, स्वर्गादिफलाभावेऽपि नित्यानामकरणनिमित्तनिरयनिरासार्थं दुःखरूपाणामपि स्यादनुष्ठेयत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— **तदकरणे चेति**। फलान्तराभावेऽपि मोक्षसाधनत्वान्मुमुक्षुणा नित्यानि कर्माण्यनुष्ठेयानीत्याशङ्क्याऽऽह— **स्वाभ्युपगमेति**। वृत्तिकारव्याख्यानासम्भवे फलितमुपसंहरति— **तस्मादिति**। कोऽसौ यथाश्रुतोऽर्थः श्लोकस्य ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **तथा चेति**॥१८॥

३ रा. भा.— कर्माकर्मणोर्बोद्धव्यमाह— कर्मणीति। अकर्मशब्देनात्र कर्मेतरत्प्रस्तुतमात्मज्ञानमुच्यते। कर्मणि क्रियमाण एवात्मज्ञानं यः पश्येत्, अकर्मणि चात्मज्ञाने वर्तमान एव यः कर्म पश्येत्; किमुक्तं भवति ? क्रियमाणमेव कर्मात्मयाथात्म्यानुसन्धानेन ज्ञानाकारं यः पश्येत् तच्च ज्ञानं कर्मयोगान्तर्गततया कर्माकारं यः पश्येदित्युक्तं भवति। क्रियमाणे हि कर्मणि (अ)कर्तृभूतात्मयाथात्म्यानुसन्धानेन तदुभयं सम्पन्नं भवति। एवमात्मयाथात्म्यानुसन्धानगर्भं कर्म यः पश्येत्, स बुद्धिमान् कृत्स्नशास्त्रार्थवित्, मनुष्येषु स युक्तः मोक्षायार्हः, स एव कृत्स्नकर्मकृत्— कृत्स्नशास्त्रार्थकृत् ॥ १८ ॥

४ वे. ता. चं.—एवं प्रोद्धातः स्थितः, अथ प्रकृतमुपदिश्यत इत्यभिप्रायेणाह **कर्माकर्मणोरिति**। 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' इति कर्मणि बोद्धव्यमुच्यते। 'अकर्मणि च कर्म यः' इति तु ज्ञाने। अकर्मशब्दस्यात्र परोक्तकर्माभावस्वतन्त्रज्ञाननिष्ठाविषयतामपास्य तदन्यव्युत्पत्त्या आसत्त्या च सिद्धमाह—**अकर्मेति**। अत्र कर्मयोगोपदेशप्रकरण इत्यर्थः। अन्वयार्थं दर्शयति— **कर्मणीति**। अवधारणं शङ्काहेतुभूतविरोधद्योतनेन ज्ञानकर्मणोरनन्वितत्वपरिहारार्थम्। नन्विदमयुक्तम्, अन्यानुष्ठानेऽन्यदर्शनस्यानपेक्षितत्वात्, अन्यस्मिन्ननुष्ठीयमाने तदन्यज्ञानस्य दुष्करत्वात्, अन्यस्मिंश्चानुसन्धीयमाने तदन्यस्य कर्तुमशक्यत्वात्, अन्यतरत्रेतरदर्शने च तदन्यप्रतिक्षेपश्च स्यादित्यभिप्रायेण चोदयति— **किमुक्तं भवतीति**। यदेतद्युगपदशक्यत्वं चोदितं तत्किं शास्त्रार्थत्वाकारभेदेन ? अन्यथा वा ? इति विकल्पमभिप्रेत्य प्रथमं दूषयति— **क्रियमाणमेवेति**। ज्ञानविशिष्टस्य कर्मण उपायतया विहितत्वेन परस्परमन्वितत्वमिति न भिन्नशास्त्रार्थत्वमिति भावः। एतेन परस्परनिरपेक्षार्थद्वयपरतया परस्परप्रतिक्षेपशङ्काऽपि प्रत्युक्ता। द्वितीयेऽपि किं स्वरूपभेदमात्रेण दुष्करत्वम् ? उत विरुद्धत्वात् ?। न प्रथमः, एकेनैव प्रेक्षणगमनभाषणादेर्युगपदनुष्ठानात्। न द्वितीयः, गमनस्थानयोरिव ज्ञानकर्मणोर्विरोधाभावात्। न चानुपयोगः, ध्यानविशेषविशिष्टविषनिर्हरणार्थचेष्टाजपादिन्यायादित्यभिप्रायेणाह— **क्रियमाणे हीति**। तदुभयं कर्मणो ज्ञानविशिष्टत्वं ज्ञानस्य कर्मविशिष्टत्वं च। **बुद्धिमानित्यत्र** 'भूमनिन्दाप्रशंसासु नित्ययोगेऽतिशायने। संसर्गेऽस्तिविवक्षायां भवन्ति मतुबादयः' [अष्टा.५।२।९४वा.]इति प्रत्ययवशात् प्रकृष्टा बुद्धिर्विवक्षितेत्याह— **कृत्स्नशास्त्रार्थविदिति**। **कृत्स्नकर्मकृदिति** ह्यनन्तरमुच्यते; तदनुरूपैव च बुद्धिरत्राभिधेयेति भावः। 'बुद्धिमान् कृत्स्नकर्मकृत्' इति ज्ञानेऽनुष्ठाने च अभिहिते तदधीनफलयोग्यत्वमेवाह योग्यपर्यायेण युक्तशब्देनात्राभिधेयमित्यभिप्रेत्य **मोक्षायार्ह** इत्युक्तं **स बुद्धिमान् स युक्त इति**। तच्छब्दद्वयेन वाक्यभेदे सिद्धे 'कृत्स्नकर्मकृत्' इत्येतदपि भिन्नवाक्यमेव भवितुमर्हति ज्ञानफलयोः पौष्कल्यस्येवानुष्ठानपौष्कल्यस्यापि प्रशंसाहेतुत्वे प्राधान्यादित्यभिप्रायेण तच्छब्दानुषङ्गमाह— **स एव कृत्स्नकर्मकृदिति** ॥ १८ ॥

५ आ. मा. भा.— कर्मादिस्वरूपमाह— कर्मणीति। कर्मणि क्रियमाणे सत्यकर्म यः पश्येत्, विष्णोरेव कर्म, नाहं चित्प्रतिबिम्बः किञ्चित्करोमीति। अकर्मणि सुप्त्यादावकरणावस्थायाम्। परमेश्वरस्य यः कर्म पश्यति अयमेव परमेश्वरः सर्वदा सर्वसृष्ट्यादिकं करोतीति स बुद्धिमान् ज्ञानी, स एव च युक्तो योगयुक्तः। सर्वाकरणात्स एव च कृत्स्नकर्मकृत्; कृत्स्नफलवत्त्वात् ॥ १८ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'कर्म प्रवक्ष्यामि' [४।१६] इति प्रतिज्ञातं कर्मादिप्रवचनं क्वापि नोपलक्ष्यते,'कर्माणि' इति श्लोकस्य यत्किञ्चिद्दर्शनस्तुतिरूपत्वादित्यत आह— **कर्मादीति**। यद्यप्ययं श्लोकोऽन्यथा प्रतीयते तथाप्यविहितस्य स्तुत्ययोगाद्वाक्यभेदेन कर्मादिकं प्रतिपाद्य तत्स्तुतिः क्रियते इति भावः। कथमनेन तत्स्वरूपमुच्यते ? इत्यतो व्याचष्टे— **कर्मणीति**;

वर्णाश्रमोचिते। अकर्म कर्माभावं स्वस्य। तद्विवृणोति—विष्णोरेवेति। 'चित्प्रतिबिम्बः' इत्यनेन तदधीनः करोमीत्यपि सूचयति। सुप्त्यादिकं कथमकर्म? इत्यत उक्तम्—अकरणेति। जीवापेक्षयेदम्। एतदपि विवृणोति—अयमेवेति। सर्वदा जीवव्यापारभावेऽभावे च सर्वस्य महदादेः स्वप्रगजादेश्च अनेन भगवतः परानपेक्षया कर्तृत्वं, स्वस्य तदधीनकर्तृत्वं च ज्ञात्वा वर्णाश्रमविहितानुष्ठानं कर्मेत्युक्तं भवति। अनेनैवोक्तलक्षणे विकर्माकर्मणी प्रोक्तप्रायो यः पश्येत्स बुद्धिमानिति कोऽर्थभेदः कथं च स्तुतिः? इत्यत आह—स इति। ज्ञानिशब्दो हि पामरविलक्षणे प्रसिद्धः। मतुबादीनां प्रशंसार्थत्वात् स युक्त इत्येतत्स्तुतिर्यथा स्यात्तथा व्याचष्टे—स एव चेति। 'कृत्स्नकर्मकृत्' इत्येतन्मुख्ये बाधकं प्रदर्शयन् गौणं व्याख्याति—सर्वेति। सर्वस्याश्रमेधादेः। कृत्स्नकर्मणां फलस्य ज्ञानस्य मोक्षस्य प्राप्तप्रायत्वादित्यर्थः॥ १८॥

७ ह. पै. भा.—इदानीं कर्माकर्मविकर्मणां बोद्धव्यं रूपं दर्शयितुमाह—कर्मणीति। कर्मणि शरीरेन्द्रियव्यापारलक्षणे कर्मण्यकर्म नित्यसिद्धत्वात्; आत्मस्वरूपं द्रष्टव्यमिति शेषः। यथा मरीच्युदक उदकस्य स्वरूपभूता मरीचयस्तदभाव उदकस्य नैरात्म्यप्रसङ्गात्, एवं कर्मणि अकर्त्रात्मस्वरूपमस्ति। तथाऽकर्मके वस्तुनि निश्चले कर्मस्वरूपं द्रष्टव्यम्। यथा नावि स्थितस्य निश्चले तटनगे भ्रमिकर्मदर्शनम्। अत एव यः कर्मण्यकर्मरूपमकर्माणि (च) कर्मरूपं पश्यति स मनुष्येष्वधिकारिषु पुरुषेषु बुद्धिमान्, स च युक्तो योगी, स च कृत्स्नकर्मकृत्सकलकर्मकृदित्यर्थः। तस्मात्त्वमपि कर्माकर्मणोर्यथावत्स्वरूपपरिज्ञानेन कर्माणि कुर्वित्यर्थः॥ १८॥

८ वें. ब्र. गि.—कीदृशं तर्हि कर्मादीनां तत्त्वम्? तत्राह—कर्मणीति। कर्मणि अकर्मणि इति च विषयसप्तमी। तथा च कर्मणि विषये यस्तु अकर्म कर्माभावं पश्येत्, अकर्मणि च कर्माभावविषये यः कर्म पश्येत्, स मनुष्येषु बुद्धिमान्युक्तः कृत्स्नकर्मकृदित्यन्वयः। **अयमर्थः**—यथा नद्यादिषु नावमारुह्य गच्छतस्तीरवृक्षेषु वस्तुतो गमनरहितेषु नौकागमनोपाधिकं गमनं प्रतीयते, तथा अन्तःकरणे कर्म कुर्वाणे सति तदुपाधिकमात्मनि कर्म प्रतीयते 'अहं करोमि' इति। तस्मिन्नात्मधर्मतया प्रतीयमाने कर्मणि विषये कर्माभावं पश्येत्, वस्तुतः कर्माभाववत्येवेदं कर्म प्रतीयते इति पश्येदित्यर्थः। तथा च आत्मधर्मतया सर्वलोकप्रसिद्धस्य कर्मणो वृक्षगमनस्येव प्रतिपन्नोपाधावभाव एव तत्त्वमित्युक्तं भवति। अयमर्थो भागवते [१०।४६।४१] स्पष्टमुक्तः—'यथा भ्रमरिकादृष्ट्या भ्राम्यतीव नभोन्तरम् (महीयते)। चित्ते कर्तरि तत्रात्मा कर्तेवाहं धिया स्मृतः' इति। श्रुतिरपि "ध्यायतीव लेलायतीव" [बृ. उ. ४।३।७] इति। अत्राप्युक्तम्—'अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते' [३।२७] इति। अनेन विकर्मणोऽपि तत्त्वमुक्तं भवति; 'कर्मणि' इत्यस्य विहितप्रतिषिद्धोभयकर्मसाधारणत्वात् विहितस्येव निषिद्धस्यापि प्रतिपन्नोपाधावात्मन्यसत्त्वेन अकर्म यः पश्येदिति तत्त्वविधानांशस्यापि तुल्यत्वाच्च।

एवं प्रथमपादेन कर्मविकर्मणोस्तत्त्वमुक्तम्; द्वितीयपादेन त्वकर्मणस्तत्त्वमुच्यते—अकर्मणि च कर्मेति। यथा हि चक्षुषा दूरतः प्रेक्ष्यमाणेषु पुरुषेषु गच्छत्स्वप्यगमनं प्रतीयते, तथा त्रिगुणात्मकमायापरिणामत्वेन सर्वदा सव्यापारेष्वपि देहेन्द्रियादिषु 'अहं निर्व्यापारस्तूष्णीमासे' इति व्यापाराभावरूपमकर्म प्रतीयते। तस्मिन्नकर्मणि विषये कर्म पश्येत् कर्मवत्येवेदमकर्म प्रतीयत इति पश्येत्, तूष्णीमास इत्यभिमानस्यैवान्ततः कर्मत्वात्। तथा च स्वात्यन्ताभावाधिकरण एव प्रतीयमानस्याकर्मणः पूर्ववत्प्रतिपन्नोपाधावभाव एव तत्त्वमित्यर्थः। एवं यः कर्मविकर्माकर्मणां तत्त्वं जानाति सः मनुष्येषु कर्माधिकारिषु बुद्धिमान्, विकर्माकर्मणी परित्यज्य कर्तृत्वाभिमानफलाभिसन्धिहानेन कर्मानुष्ठातृत्वात्; स एव युक्तः पूर्वाध्यायोक्तकर्मयोगी; स एव कृत्स्नकर्मकृत् सर्वतस्संप्लुतोदकस्थानीये तत्कर्मणि सर्वकर्मफलानामन्तर्भावादिति भाष्यनिष्कृष्टोऽर्थः प्रदर्शितः।

यदत्र 'कर्मणि परमेश्वराराधनरूपे अकर्म कर्मेदं न भवति बन्धकत्वाभावादिति यः पश्येत्, तथा अकर्मणि च नित्यकर्माकरणे प्रत्यवायकरत्वेन बन्धकत्वात्कर्मेदमिति यः पश्येत्स बुद्धिमान्' इत्यादि पूर्वव्याख्यानम्; तद्भाष्य एव निरस्तमिति नास्माभिस्तत्र मुखं दीयते। यत्तु पैशाचभाष्ये 'कर्मणि देहेन्द्रियादिव्यापारात्मनि अकर्म नित्यसिद्धमात्मरूपमधिष्ठानत्वेन यः पश्येत्, अकर्मण्यात्मस्वरूपे च कर्माध्यस्तं यः पश्येत्, स बुद्धिमान्परमार्थदर्शी' इति व्याख्यातम्, तदिष्टमस्मदाचार्यस्वामिशङ्करभगवत्पादभाष्यानुसारित्वात्।

यत्पुनरत्र रामानुजेन व्याख्यातम्—'अकर्मशब्देन कर्मेतरत्प्रस्तुतमात्मज्ञानमुच्यते। कर्मणि क्रियमाण एव आत्मज्ञानं यः पश्येत्, अकर्मणि चात्मज्ञाने वर्तमान एव यः कर्म पश्येदित्यर्थः। क्रियमाणमेव हि कर्म आत्मयाथात्म्यानुसन्धानेन ज्ञानाकारं भवति। तच्च ज्ञानं कर्मण्यन्तर्गततया कर्माकारं भवति' इति, तदसत्; 'उभौ तौ न विजानीतः' [२।१९] इति भगवतैवात्मयाथात्म्यज्ञानस्य कर्मविरोधित्वोक्त्या कर्मणस्तदाकारत्वायोगात्, 'यस्त्वात्मरतिरेव स्यात्' [३।१७] इत्यादिना आत्मज्ञाने सति कर्मनिषेधेन तज्ज्ञानस्य कर्माकारत्वायोगाच्च। यच्चात्र माध्वव्याख्यानम्—

'कर्मणि क्रियमाणे सति अकर्म विष्णोरेव कर्म सदाऽहं चित्प्रतिबिम्बः स्वातन्त्र्येण न किञ्चित्करोमीति स्वस्य कर्माभावं पश्येत्' इति, तत्तुच्छम्; 'किं कर्म किमकर्मेति' [४।१६] इति 'अकर्मणश्च बोद्धव्यम्' [४।१७] इति च पूर्वश्लोकयोः कर्माभाववाचिन एवाकर्मशब्दस्यात्र प्रयुक्तस्य तदैकार्थ्यौचित्येन विष्णुकर्मवाचित्वायोगात्, 'तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारम्' [४।१३] इति भगवदुक्त्या विष्णोरपि वस्तुतः कर्मासम्भवाच्चेत्यतो यथोक्त एवार्थः ॥ १८ ॥

९ व० त० दी०— तस्यैव कर्मणो याथात्म्यं स्वयं दर्शयन् क्रियाद्वैतमाह– कर्मण्यकर्मेति । वैदिकरूपे विहिते कर्मणि यज्ञकर्मणि स्वक्रियानिर्वर्त्ये उक्तप्रकारके कर्मणीत्युपलक्षणं सर्वत्रैव अकर्म निर्बन्धकत्वं समं ब्रह्म वा साङ्ख्ययोगमार्गीयः सन् पश्येत् भावयेत् "सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति शान्त उपासीत" [छां.उ.३।१४।१] इति श्रुतेः 'सर्वं ब्रह्मात्मकं जानन् तथा कर्म च भावयेत्' इत्याचार्योक्तेश्च । अयमेव ज्ञानयज्ञ इति स्वयमेव वक्ष्यति भगवान् । इदं चोत्तमाधिकारिककर्मणो याथात्म्यं सङ्क्षेपत उक्तम् । कर्माधिकारिणोऽकर्मणि च निषिद्धे अकरणे वा कर्म बन्धनं पश्येत् । अत्रेदमाकूतम् 'या निशा सर्वभूतानां' [२।६९] इत्यत्रेव परस्परं विपरीतस्वभावयोरुत्तमापकृष्टयोर्विपरीते क्रियानिर्वर्त्ये कर्मणी भवतः; तेनापकृष्टाधिकारिकं कर्मोत्तमाधिकारिणो कर्मैव; उत्तमाधिकारिककर्म चापकृष्टाधिकारिणः अकर्माकर्त्तव्यमेव । तत्र चान्योन्यभावधीभेदात् फलवैलक्षण्यं युक्तमेवेति । तदेवं यथाभूतं यः पश्येत्स सर्वमनुष्येषु बुद्धिमान् युक्तः ब्रह्मणि योगे च प्रवणः कृत्स्नकर्मकृच्च तत्कर्मणि सर्वकर्मफलानामानन्दानामन्तर्भूतत्वात्तत्कर्त्ता भवति । अन्येत्वयुक्ता अबुद्धिमन्तोऽपूर्णकर्मकारिणश्चेत्युक्ताः ॥ १८ ॥

१० पु. अ. त.— दुर्विज्ञेयत्वाज्ज्ञानार्थं तत्स्वरूपमाह– कर्मणीति । यः कर्मणि अकर्म पश्येत् कर्त्तव्ये अकर्तव्यं पश्येत् । मत्सम्बन्धं विना मदाज्ञां विना विकर्मणि अकर्त्तव्यं पश्येत् । तथैव मदाज्ञया अकर्मणि अकर्त्तव्ये कर्मणि कर्तव्यं पश्येत् । एवं ज्ञात्वा यः कृत्स्नकर्मकर्ता मनुष्येषु स बुद्धिमान् भवेत्, स ज्ञानवान्; स युक्तः । ममेति शेषः ॥ १८ ॥

११ नी० भा० दी०— यत्कर्मादिस्तत्त्वं वक्ष्यामीति प्रतिज्ञातं तदाह– कर्मणि कर्माकर्मविकर्मात्मके देहेन्द्रियादिव्यापारे अविद्यया प्रत्यगात्मनि आरोपिते सति तत्र अकर्म कर्माभावं– नौस्थेन तीरतरौ चलने आरोपिते सति तत्त्वबुद्ध्या तत्र चलनाभावमिव– यः पश्येत् । तथा 'चलं गुणवृत्तम्' इति न्यायेन त्रिगुणात्मकेषु देहेन्द्रियादिषु नित्यकर्मवत्सु यश्चन्द्रतारकादौ गत्यभावमिव 'तूष्णीम्भूतोऽहमस्मि, न किञ्चित्करोमि' इत्यध्यस्ते, अकर्मणि कर्माभावे कर्म तन्निग्रहाख्यप्रयत्नरूपं यः पश्यति, स मनुष्येषु बुद्धिमान् तत्त्वदर्शी । आत्मनि भ्रान्तिजनितव्यापारस्य अनात्मनि च तादृशनिर्व्यापारत्वस्य बाधात् । स एव च युक्तो योगी, कृत्स्नकर्मकृच्च; कर्मयोगफलस्य तत्त्वज्ञानस्य प्राप्तत्व दिति स्तुतिमात्रम् । आत्मनोऽकर्तृत्वं सञ्जातस्यैव कर्तृत्वमिति भावयता कर्माणि कर्त्तव्यानीत्यर्थः । यद्यप्येतद्बहुधा प्रपञ्चितं 'अव्यक्तोऽयं' [२।२५] इत्यादौ तथापि तत्त्वस्य दुर्ज्ञेयत्वात्पुनः पुनरुच्यत इति प्राञ्चः ।

यत्तु कर्मणि नित्ये परमेश्वरार्थेऽनुष्ठीयमाने बन्धहेतुत्वाभावादकर्मेदमिति यः पश्येत्तथाऽकर्मणि नित्यकर्माकरणे प्रत्यवायहेतुत्वेन कर्मेदमिति च यः पश्येत्स बुद्धिमानिति (श्रीधरः) तदसङ्गतमेव; नित्यकर्मणि अकर्मेदमिति ज्ञानस्य शुभमोक्षहेतुत्वाभावान्मिथ्याज्ञानत्वेन तस्यैवाशुभत्वाच्च। न चैतादृशं मिथ्याज्ञानं बोद्धव्यं तत्त्वं नाप्येतादृशज्ञाने बुद्धिमत्त्वादिस्तुत्युपपत्तिरिति दिक् ।

ये तु कर्मणि ज्ञानकर्मणि दृश्ये जडे सद्रूपेण स्फुरणरूपेण वाऽनुस्यूतं सर्वभ्रमाधिष्ठानं अकर्म अवेद्यं स्वप्रकाशचैतन्यं परमार्थदृष्ट्या यः पश्येत्, तथा अकर्मणि स्वप्रकाशे दृग्वस्तुनि कल्पितं कर्म दृश्यं मायामयं न परमार्थसदिति यः पश्यति स बुद्धिमानिति परमार्थदर्शित्वाद्यास्तवैरेव गुणैः स्तूयत इत्यपि व्याचख्युः (मधुसूदनाः) तदप्यसङ्गतमेव, 'कर्म कुरु' [४।१५] 'कर्म प्रवक्ष्यामि' [४।१६] इत्यनुष्ठेयकर्मप्रस्तावे तत्त्वज्ञानानवसरात् । नापि "कर्तुरीप्सिततमं कर्म" [अष्टा. १।४।४९] इति पारिभाषिक्या कर्मसंज्ञया दृश्यस्य कर्मशब्दार्थत्वं ग्रहीतुं शक्यं, तस्याघुटिभादिसंज्ञानामिवागमार्थनिर्णयानर्हत्वादिति सङ्क्षेपः ।

वस्तुतस्तु— 'कर्मणो हि' [४।१७] इति श्लोके कर्मविकर्माकर्मणां गतिशब्दितं पर्यवसानं गहनत्वाद्बोद्धव्यमित्युपक्षिप्तं, तद्व्याख्यानं 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्...... स मनुष्येषु बुद्धिमान्' इति । तथा हि कर्मणि कर्माकर्मविकर्मरूपे अकर्म तद्वैपरीत्यं शास्त्रतो दृश्यते । यथा क्रतुः कर्मणि श्रद्धाहीनस्य कृतोऽप्यकृत एव भवतीत्यकर्मणि पर्यवस्यति । दाम्भिकस्य तु विकर्मणि पर्यवस्यति । यथोक्तं 'अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत् ।

असदित्युच्यते पार्थ ! न च तत्प्रेत्य नो इह ' [१७।२८] इति; ' चत्वारि कर्माण्यभयङ्कराणि भयं प्रयच्छन्त्ययथाकृतानि । मानाग्निहोत्रमुत मानमौनं मानेनाधीतमुत मानयज्ञः ' [म. भा. ५।३३।७३] इति च । एवमौदासीन्यमकर्मापि शक्तस्यार्त्तपरित्राणाभावाद्विकर्मणि पर्यवस्यति । दीक्षितस्य भगवद्ध्यानाद्यासक्तस्य वा स्वकाले पञ्चयज्ञाद्यकरणं ' दीक्षितो न ददाति ' इत्यादिवचनात् ' सर्वधर्मान्परित्यज्य ' [१८।६६] इत्यादिवचनाच्च कर्मण्येव पर्यवस्यति; नित्यकर्मकाले प्रत्यवायहेतोरन्यस्याविहितस्याकरणात् । एवं विकर्मापि हिंसा " अग्नीषोमीयं पशुमालभेत " [तै.सं. ६।१।११] इति वचनाद्यज्ञे कर्मैव भवति । सैव वृथा नष्टे पशौ न कर्म, विध्यर्थानिष्पत्तेः; नापि विकर्म, कामकारेणाकृतत्वात् ; किन्तु परिशेषात् कृताऽप्यकृतैवेत्यकर्मणि पर्यवस्यति । एवं स्तेनप्रमोचनं तत्सयूथ्यानां कर्मापि राज्ञो विकर्म, ' स्तेनः प्रमुक्तो राजानि पापं मार्ष्टि ' इति वचनात् ; तदेव यतीनामुपेक्षणीयत्वादकर्म । एवं हिंसाफलके सत्यादौ दानफलके अनृतादौ च विकर्मत्वकर्मत्वे बोध्ये । तस्मात्कर्माकर्मविकर्माख्ये कर्मणि अकर्म तद्वैपरीत्यं यः पश्येत्, स कार्याकार्यविभागज्ञो बोद्धव्यानामेषां प्रबोधात् बुद्धिमानित्युच्यते ।

तथा ' किं कर्म ' [४।१६] इति श्लोके यत्र कवीनामपि मोहोऽस्ति, ययोश्च ज्ञानमशुभमोक्षहेतुस्ते कर्माकर्मणी प्रवक्ष्यामीत्युपक्षिप्तं, तद्व्याख्यानमकर्मणि च कर्म यः पश्येत्स युक्त इति । चकारो दर्शनद्वयसमुच्चयार्थः । तेन यो बुद्धिमान्युक्तश्च स एव कृत्स्नकर्मकृत् , न त्वेकैक इत्यपि ज्ञेयम् । तथाहि अकर्मणि स्पन्दशून्ये कूटस्थे वस्तुनि कर्म सस्पन्द बाह्यं वियदादि आभ्यन्तरं प्रमात्रादिकं चाधाराधेयभावेन वा उपादानोपादेयभावेन वा अधिष्ठानाध्यस्तभावेन वा पश्यन्तः शास्त्रविदः कर्माणि कुर्वन्ति । तत्राद्यः साङ्ख्यः– असङ्गे मयि सङ्घातधर्म एव सन्कर्त्रादिरविवेकात् स्फटिके लौहित्यमिव भातीति मन्यते । द्वितीयस्तु– कनककुण्डलवत् ब्रह्मोद्भवं सर्वं ब्रह्मैवेति कर्म तत्साधनादिकं अहं च ब्रह्मैवेति भावयन् करोति । एतौ युक्तावप्यतिबुद्धिमानप्ययुक्तः करोति तस्य सर्वं असदेव भवति, न त्वशुभमोक्षाय । " यो वा एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वाऽस्मिँल्लोके (जुहोति यजते) यजति ददाति तपस्तप्यतेऽपि बहूनि वर्षसहस्राण्यन्तवदेवास्य तद्भवति " [बृ. ३।८।१०] इति श्रुतेः । यस्य युक्तोऽपि निर्बुद्धित्वादकार्यमपि करोति, स प्रत्यवैति । पापाश्लेषनिमित्तस्यापरोक्षज्ञानस्याभावात् । अनयोश्चाविद्याविद्याशब्दितयोः कर्मपरोक्षज्ञानयोः समुच्चयः श्रूयते " विद्यां चाविद्यां च " [ईशो. ११] इति मन्त्रे ।

यद्वा द्विविधं कर्मणि कर्मदर्शनं परोक्षमपरोक्षं च । तत्राद्यवान् ज्ञानकर्मसमुच्चयानुष्ठाता बुद्धिमानुच्यते । अपरोक्षमपि द्विविधं उपास्यसाक्षात्काररूपं तत्त्वसाक्षात्काररूपं च । तत्राद्यमपि व्याकृताव्याकृतरूपोपास्यभेदेन द्विविधम् । तत्रापि व्याकृतं सूत्रं कार्यं, तद्दर्शी विगतदेहाहङ्कारत्वात् योगशास्त्रे विदेह उच्यते; अव्याकृतं कारणं, तद्दर्शी प्रकृतिलय उच्यते; अनयोरुपासनयोः सम्भवासम्भवसंज्ञयोः समुच्चयो विधीयते । ' अन्यदेवाहुः सम्भवात् ' इत्यादिना; सोऽयं युक्त इत्युच्यते । अस्याप्यग्रे कर्तव्यमवशिष्टमस्तीति नायमपि कृत्स्नकर्मकृत् । किन्तु यस्य कर्मबाधेनाकर्मदर्शनं मुख्यमस्ति, स एव कृतकृत्यत्वान्मुख्यः कृत्स्नकर्मकृदिति । एतेष्वाद्यो मनुष्येषु देहाभिमानिष्वेव बुद्धिमानित्यक्रान्तदर्शित्वादकविरेव । मध्यमौ क्रान्तदर्शिनावपि तत्त्वविषये मूढत्वात् 'कवयोऽप्यत्र मोहिताः ' [४।१६] इत्युक्तौ । एतयोर्व्यवधानेनाशुभान्मुक्तिः । उत्तमस्तु जीवन्नेवाशुभान्मुक्त इति श्लोकार्थः प्रतिभाति । "व्याख्यातुरपि मे नास्ति भाष्यकारेण तुल्यता । गृहावद्योतिनोऽप्यस्ति किं दीपस्यार्कतुल्यता ?" ॥

यद्वा कर्माकर्मणी वक्तव्यत्वेन बोद्धव्यत्वेन चोपक्षिप्यात्र तयोर्लक्षणप्रदर्शनमुचितं, अतो यदकर्मणा विशेषितं तदेव कर्म, नान्यदिति कर्मलक्षणम् । यच्च कर्मणा विशेषितं तदेवाकर्मेत्यकर्मलक्षणमिति व्याख्येयम् । अक्षरार्थस्तु कर्म यज्ञादिकं ससाधनं, तत्राकर्म स्पन्दशून्यं कूटस्थं ब्रह्म यः पश्येत् कर्मतदङ्गेषु ब्रह्मदृष्टिमध्यस्येत् । ' अहं क्रतुरहं यज्ञः स्वधाऽहमहमौषधम् । मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम् ' [९।१६] इत्युक्तप्रकारेण अन्यथा यत्कृतं तद्वृथाचेष्टारूपमेव, अतो गहना कर्मणो गतिः । किं तदकर्म यत्कर्मण्यध्यस्यते ? इत्याकाङ्क्षायां यत्रैतत्कर्म पुण्यपापात्मकं दृश्यते " पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति, पापः पापेन " [बृ. उ. ३।२।१३] इति; तत्फलं च सुखदुःखादिकं ' अहं सुखी, अहं दुःखी ' इति स प्रत्यक्चेतनोऽकर्म । तत्रैवेदं कर्म अस्पन्दे स्पन्दात्मकमसर्पे सर्प इवाध्यस्तमिति यः पश्येदिति ।

अयं भावः— यथा रज्ज्वामध्यस्तं सर्पं पश्यन् 'नायं सर्पः, रज्जुरियं' इति वाक्यात्तस्य रज्जुत्वं विक्षेपप्राबल्यादप्रतिपद्यमानो नरः सर्पमिमं रज्जुदृष्ट्योपास्वेति नियोज्यते; स चोपासनादार्ढ्ये सर्पं विस्मृत्य रज्जुतत्त्वमेव विन्दति। यस्तु वाक्यादेव रज्जुतत्त्वं विन्दति, न तस्य प्रत्ययावृत्तिलक्षणया उपास्त्या प्रयोजनमस्ति। एवमकर्मण्यध्यस्तं कर्त्रादि 'तत्त्वमसि' [छां.उ.६।८।७;९।४;१०।३;११।३;१२।३] इतिवाक्याद्बाधित्वाऽकर्मप्रतिपत्तिर्भवति शुद्धसत्त्वस्य। अन्यस्य तु कर्त्रादीनेवाकर्मदृष्ट्या उपासीनस्य भावनादार्ढ्यात् कर्त्रादिरूपतिरोधानेनाकर्मतत्त्वप्रतिपत्तिरिति। यद्वा- कर्मणीव अकर्मण्यपि विकर्मसहिते अकर्मदृष्टिर्माभूदित्याशङ्क्याह— कर्मणीति। विहिताकरणे प्रतिषिद्धाचरणे च कर्मदृष्टिरेव भवेत्, अकर्मतो बिभ्यत् कर्म ब्रह्मदृष्ट्या कुर्यात्, न त्वकर्मापि तादृशदृष्ट्या कुर्यादित्यर्थः ॥ १८ ॥

अकर्मणि कर्म कर्मणि चाकर्म पश्यतो विदुषः प्रशंसा [१९–२३]

यस्य सर्वे समारम्भाः कामसङ्कल्पवर्जिताः।
ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं तमाहुः पण्डितं बुधाः ॥ १९ ॥

१ शां. भा.— तदेतत् कर्मण्यकर्मादिदर्शनं स्तूयते- यस्येति। यस्य यथोक्तदर्शिनः सर्वे यावन्तः समारम्भाः कर्माणि समारभ्यन्त इति समारम्भाः, कामसङ्कल्पवर्जिताः कामैस्तत्कारणैश्च सङ्कल्पैर्वर्जिता मुधैव चेष्टामात्रा अनुष्ठीयन्ते, प्रवृत्तेन चेल्लोकसङ्ग्रहार्थं, निवृत्तेन चेज्जीवनमात्रार्थं; तं ज्ञानाग्निदग्धकर्माणम्, कर्मादावकर्मादिदर्शनं ज्ञानं, तदेवाग्निस्तेन ज्ञानाग्निना दग्धानि शुभाशुभलक्षणानि कर्माणि यस्य, तमाहुः परमार्थतः पण्डितं बुधा ब्रह्मविदः ॥ १९ ॥

२ आ. शां. व्या.— कर्मण्यकर्मदर्शनं पूर्वोक्तं स्तोतुमुत्तरश्लोकं प्रस्तौति— **तदेतदिति**। यथोक्तदर्शित्वं पूर्वोक्तदर्शनसम्पन्नत्वम्। समारम्भशब्दस्य कर्मविषयत्वं न रूढ्या, किन्तु व्युत्पत्त्येत्याह— **समारभ्यन्त इतीति**। कामसङ्कल्पवर्जितत्वे कथं कर्मणामनुष्ठानं? इत्याशङ्क्याऽऽह— **मुधैवेति**। उद्देश्यफलाभावे तेषामनुष्ठानं यादृच्छिकं स्यादित्याशङ्क्य प्रवृत्तेन निवृत्तेन वा तेषामनुष्ठानमिति विकल्प्य क्रमेण निरस्यति— **प्रवृत्तेने**त्यादिना। ज्ञानाग्नीत्यादि विभजते— **कर्मादाविति**। यथोक्तज्ञानं योग्यमेव दहति, नायोग्यमिति विवक्षित्वा तस्मिन्नग्निपदम्। यथोक्तविज्ञानविरहिणामपि वैशेषिकादीनां पण्डितत्वप्रसिद्धिमाशङ्क्य तेषां पण्डिताभासत्वं विवक्षित्वा विशिनष्टि— **परमार्थत** इति ॥ १९ ॥

३ रा. भा.— प्रत्यक्षेण क्रियमाणस्य कर्मणो ज्ञानाकारता कथमुपपद्यते? इत्यत्राह— यस्येति। यस्य मुमुक्षोः सर्वे द्रव्यार्जनादिलौकिककर्मपूर्वकनित्यनैमित्तिककाम्यरूपकर्मसमारम्भाः कामवर्जिताः फलसङ्गरहिताः सङ्कल्पवर्जिताश्च; प्रकृत्या तद्गुणैश्चात्मानमेकीकृत्यानुसन्धानं सङ्कल्पः; प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपानुसन्धानयुक्ततया तद्रहिताः, तमेवं कर्म कुर्वाणं पण्डितं कर्मान्तर्गतात्मयाथात्म्यज्ञानाग्निना दग्धप्राचीनकर्माणमाहुस्तत्त्वज्ञाः; अतः कर्मणो ज्ञानाकारत्वमुपपद्यते ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं.— **प्रत्यक्षेणेति**। प्रत्यक्षविरुद्धं न शास्त्रेणोपपत्त्या वा प्रतिपादयितुं शक्यमिति भावः। **क्रियमाणस्येति**। नहि चिरप्रध्वस्तं स्मृतिदशापन्नं ज्ञानमात्रपरिशेषाज्ज्ञानाकारमित्युच्यते, किन्तु क्रियमाणमेवेदं कर्मेति भावः। यद्वा **प्रत्यक्षेण क्रियमाणस्येति** पदाभ्यां ज्ञानविषयस्य ज्ञानकार्यस्य च कथं ज्ञानैक्यमित्यभिप्रेतम्?। **कथमुपपद्यत** इति नेदमुपपत्तिसहं यदि परं दृष्टिविधानादावित्र भावनीयमिति भावः। **सर्व**शब्दानङ्कोचात् द्रव्यार्जनादिसङ्ग्रहः।

---

१ ज्ञानाग्निदग्धकर्माणमित्यत्र कर्माण्यतीतानेकजन्मसञ्चितानि ज्ञेयानि, एतज्जन्मकृतेषु ज्ञानाग्निसमिन्धनात्प्रागेवाकर्मदृष्टेः पूर्वश्लोके वर्णितत्वात्। तथा समारम्भा देहनिर्वाहार्थमावश्यकाम्नोदकाद्याहरणादिकर्मणामारम्भाः। तत्रापि कामसङ्कल्पवर्जितत्वेन क्रियमाणकर्मलेपासम्भवोऽपि बोध्यः— इति केचित ॥ ॥ वस्तुतस्तु— ज्ञानाग्निदग्धकर्माणमित्यस्य विधेयविशेषणत्वमभ्युपेत्यात्र ज्ञानेन कर्मणां भस्मीभावाभिधानस्य न कर्मत्यागे तात्पर्यम्, किन्तु फलेच्छाहानपूर्वकं तदाचरण एवेति वर्णयन्ति। तत्तुच्छम्; फलेच्छात्यागमात्रेण सञ्चितकर्मणां दाहासम्भवात्, तथात्वे ज्ञानाग्निदग्धकर्माणमित्यस्य वैयर्थ्यापत्तेः, विशिष्टविधाने गौरवादिदोषप्रसङ्गाच्च। — अविगीता।

'कामसङ्कल्पवर्जिताः' इत्यत्र न तावत्काम एव सङ्कल्प इति समासः,पर्यायत्वादिप्रसङ्गात्। नापि कामानां सङ्कल्प इति,उपयुक्तोभयपदार्थप्रधाने द्वन्द्वे सम्भवत्येकपदार्थप्रधानतत्पुरुषायोगात्। अतः कामसङ्कल्पाभ्यां वर्जिता इत्येवार्थ इत्यभिप्रेत्याह - **कामवर्जिता** इति। वर्जितशब्दस्य प्रत्येकमन्वयं दर्शयता द्वन्द्वो ह्ययं समासान्तरात्प्रबल इति सूचितम्। कर्मप्रकरणे कामो हि फलसङ्ग इत्यभिप्रायेणाह- **फलसङ्गरहिता** इति। सङ्कल्पोऽत्र न कर्मानुष्ठानसङ्कल्पः तदभावेऽनुष्ठानायोगात्। नापि फलसङ्कल्पः, कामशब्देन कृतकरत्वात्। अतोऽत्र प्रकृतिनियुक्तात्मोपदेशप्रकरणे तदुपयुक्तः कश्चिदर्थो वक्तव्य इत्यभिप्रायेणाह **प्रकृत्येति** । समित्येकीकारे, कल्पो भ्रान्तिज्ञानं, प्रकृत्येति देहरूपेण परिणतयेति शेषः, तद्गुणैरात्मन एकीकरणं नाम गुणहेतुके कर्मविशेषे स्वहेतुत्वानुसन्धानम्। यद्वा प्रकृतिगुणभूतानां सत्त्वरजस्तमसां देवत्वमनुष्यत्वादिसन्निवेशानां स्थौल्यकार्श्यशुक्लकृष्णादीनां च स्वमात्मानं प्रति गुणत्वेनानुसन्धानम्। एतेनास्वे गृहादौ स्वमिति बुद्धिरपि सङ्गृहीता भवति। एवंविधकामसङ्कल्पराहित्ये पण्डितशब्दाभिप्रेतं हेतुमाह- **प्रकृतिवियुक्तेति** ।

पण्डितं हेयोपादेयभूतदेहात्मादिविवेकज्ञानवन्तम्; ऊहापोहक्षमा हि बुद्धिः पण्डा । चरमोक्तस्यापि पण्डितशब्दस्य तं पण्डितमित्युद्देश्यनिवेशः, पापनिवर्तकत्वलक्षणज्ञानप्राशस्त्यविध्यौचित्यात्। अप्रस्तुतस्वतन्त्रज्ञानान्तरव्यवच्छेदायोक्तं **कर्मान्तर्गतेति** । नह्यत्र क्रियमाणमेव कर्म ज्ञानाग्निना दह्यते, निष्फलत्वप्रसङ्गात्, नाप्युत्तरं तस्य विद्यामाहात्म्यनिवर्त्यत्वात्; अतः **प्राचीनेत्युक्तम्** । **तत्त्वज्ञा** इति— प्राप्यस्य प्राप्तुश्चात्मनः प्रापकस्य च कर्मयोगस्यासन्दिग्धाविपरीतस्वरूपज्ञा बुधशब्देन विवक्षिता इति भावः। शङ्कोत्तरत्वं निगमयति- **अत** इति १९

५ आ. मा. भा.— एतदेव प्रपञ्चयति- यस्येत्यादिना श्लोकपञ्चकेन। उक्तप्रकारेण ज्ञानाग्निदग्धकर्माणम् ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु प्रतिज्ञातमुक्तं, किमुत्तरैः श्लोकैः ? इत्यत आह— **एतदेवेति** ; कर्मस्वरूपमेव । अनेनात्रापि वाक्यभेदेन कामादिवर्जनं विधाय स्तुतिः क्रियत इति सूचितम् । मिथ्यात्वज्ञानेन कर्मणामुपमर्दो ज्ञानाग्निदग्धकर्मत्वमिति व्याख्यानमसदिति भावेनाह— **उक्तेति** । परमेश्वरस्यैव कर्तृत्वं ज्ञात्वा स्वस्य स्वातन्त्र्येण कर्माभावज्ञानमेव ज्ञानाग्निदग्धकर्मत्वमित्यर्थः ॥ १९ ॥

७ ह. पै. भा.— तस्मात्— यस्य कर्माकर्मविदः सर्वाः क्रियाः कामसङ्कल्पवर्जिताः फलसङ्कल्परहितास्तं ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं कर्माकर्मतत्त्वज्ञानमेव ज्ञानाग्निस्तेन दग्धकर्माणं बुधा ब्रह्मविदः पण्डितमाहुः ॥ १९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— तमिमं कर्मण्यकर्मादिदर्शिनं स्तौति षड्भिः-यस्येति। द्विविधः कर्माकर्मतत्त्वज्ञ आरुरुक्षुरारूढश्च। तयोरुभयोरपि स्तुतिः । तत्रारुरुक्षुविषये - यस्य कर्माकर्मतत्त्वविदः सर्वे समारम्भाः आरभ्यमाणानि कर्माणि कामसङ्कल्पेन फलेच्छया वर्जिताः, तं बुधाः पण्डितमाहुः। तत्र हेतुः— यतस्तैः समारम्भैर्जातेन ज्ञानाग्निना दग्धानि कर्माणि यस्य तम् । आरूढविषये तु- यस्य परमार्थदर्शिनः सर्वे लौकिका वैदिका वा समारम्भाः कामेन फलेच्छया सङ्कल्पेन च 'एतदर्थमहमिदं करिष्ये' इति फलेच्छाप्रयुक्तेन मनोवृत्तिविशेषेण वर्जिताः वृथाचेष्टामात्ररूपा भवन्ति । ज्ञानी हि प्रवृत्तश्चेल्लोकसङ्ग्रहार्थं निवृत्तश्चेज्जीवनार्थं चेष्टते । स्पष्टमन्यत् ॥ १९ ॥

९ व० त० दी०— एतस्यैव बुद्धिमत्त्वं द्रढयति- यस्येति। क्रियासमारम्भाः कामफले 'ममेदं कर्म फलसाधकं' इति सङ्कल्पश्च ताभ्यां वर्जिताः, स एवम्भूतः सकर्माऽप्यकर्मैव। यतो ब्रह्मज्ञानेनाग्निना दग्धकर्मा कर्मबीजबन्धनशून्य इत्यकर्मोच्यते- अधेनुगोवत् तं पण्डा विवेकवती बुद्धिः सञ्जाता यस्य तथाविधमाहुर्बुधाः । 'यथार्थदर्शी ज्ञानाग्निदग्धकर्माशयोऽमलः । ब्रह्मभावरतो योगी कर्मवानपि पण्डितः' इति ॥ १९ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च यो निष्कामो मदाज्ञात्वेन कर्म करोति स मद्भक्तानां च मे मत इत्याह— यस्येति । यस्य सर्वे समारम्भाः सर्वकर्मणां सम्यक् मदाज्ञात्वेन आरम्भाः कामसङ्कल्पवर्जिताः– कामः फलं, सङ्कल्पस्तदिच्छा, एतदुभयरहिताः तं ज्ञानाग्निना दग्धकर्माणं ज्ञानाग्निना दग्धानि कर्माणि यस्य तादृशं, दग्धत्वादग्रे तद्भोगवृक्षोत्पत्तिबीजभावरहितं, बुधाः भक्ताः पण्डितं शास्त्रोक्तसर्वस्वरूपज्ञमाहुः वदन्ति ॥ १९ ॥

११ नी० भा० दी०— अविदुषां कर्मण्यकर्मभावनां द्रढयितुं विदुषां कर्मदर्शनं स्तौति- यस्य **सर्वे समारम्भाः** इत्यादिभिः षड्भिः। यस्य विदुषः सर्वे समारभ्यन्त इति समारम्भाः कर्माणि कामेन फलेच्छया सङ्कल्पेन 'अहमिदं करोमि' इत्यभिमानेन च वर्जिताः, तं ज्ञानाग्निना कर्मादावकर्मादिदर्शनेन दग्धानि अङ्कुरीभावाच्च्यावितानि कर्माणि शुभाशुभानि येन तं पण्डितं बुधा आहुः ॥ १९ ॥

त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं नित्यतृप्तो निराश्रयः ।
कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्करोति सः ॥ २० ॥

१ शां. भा.— यस्तु कर्मादावकर्मादिदर्शी सोऽकर्मादिदर्शनादेव निष्कर्मा सन्यासी जीवनमात्रार्थचेष्टः सन् कर्मणि न प्रवर्तते, यद्यपि प्राग्विवेकतः प्रवृत्तः । यस्तु प्रारब्धकर्मा सन्नुत्तरकालमुत्पन्नात्मसम्यग्दर्शनः स्यात्, स सर्वकर्मणि प्रयोजनमपश्यन् ससाधनं कर्म परित्यजत्येव । स कुतश्चिन्निमित्तात् कर्मपरित्यागासम्भवे सति कर्मणि तत्फले च सङ्गरहिततया स्वप्रयोजनाभावाल्लोकसङ्ग्रहार्थं पूर्ववत्कर्मणि प्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्करोति ज्ञानाग्निदग्धकर्मत्वात्तदीयं कर्माकर्मैव सम्पद्यत इत्येतमर्थं दर्शयिष्यन्नाह— त्यक्त्वेति । त्यक्त्वा कर्मस्वभिमानं फलासङ्गं च यथोक्तेन ज्ञानेन नित्यतृप्तो निराकाङ्क्षो विषयेष्वित्यर्थः । निराश्रय आश्रयरहितः, आश्रयो नाम यदाश्रित्य पुरुषार्थं सिसाधयिषति; दृष्टादृष्टेष्टफलसाधनाश्रयरहित इत्यर्थः । विदुषा क्रियमाणं कर्म परमार्थतोऽकर्मैव, तस्य निष्क्रियात्मदर्शनसम्पन्नत्वात् । तेनैवम्भूतेन स्वप्रयोजनाभावात् ससाधनं कर्म परित्यक्तव्यमेवेति प्राप्ते, ततो निर्गमासम्भवाल्लोकसङ्ग्रहचिकीर्षया शिष्टविगर्हणापरिजिहीर्षया वा पूर्ववत् कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि निष्क्रियात्मदर्शनसम्पन्नत्वान्नैव किञ्चित्करोति सः ॥ २० ॥

२ आ. शां. व्या.— विवेकात्पूर्वं कर्मणि प्रवृत्तावपि सति विवेके तत्र न प्रवृत्तिरित्याशङ्क्याङ्गीकरोति– यस्त्विति । विवेकात् पूर्वमभिनिवेशेन प्रवृत्तस्य विवेकानन्तरमभिनिवेशाभावात् प्रवृत्त्यसम्भवेऽपि जीवनमात्रमुद्दिश्य प्रवृत्त्याभासः सम्भवतीत्यर्थः । सत्यपि विवेके तत्त्वसाक्षात्कारानुदयात् कर्मणि प्रवृत्तस्य कथं तत्त्यागः स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह– यस्तु प्रारब्धेति । त्यक्त्वेत्यादिसमनन्तरश्लोकमवतारयितुं भूमिकां कृत्वा तदवतारणप्रकारं दर्शयति– स कुतश्चिदिति लोकसङ्ग्रहादि निमित्तं विवक्षितम् । कर्मपरित्यागासम्भवे सति तस्मिन्प्रवृत्तोऽपि नैव करोति किञ्चिदिति सम्बन्धः । कर्मणि प्रवृत्तो न करोति कर्मेति कथमुच्यते ? तत्राऽऽह– स्वप्रयोजनाभावादिति । कथं तर्हि कर्मणि प्रवर्तते ? तत्राऽऽह लोकेति । प्रवृत्तेरर्थक्रियाकारित्वाभावं 'पश्वादिभिश्चाविशेषात् [ब्र.सू.भा. १।१।१] इति न्यायेन व्यावर्तयति— पूर्ववदिति । कथं तर्हि विवेकिनामविवेकिनां च विशेषः स्यात् ? इत्याशङ्क्य कर्मादौ सङ्गासङ्गाभ्यामित्याह— कर्मणीति । उक्तेऽर्थे समनन्तरश्लोकमवतारयति— ज्ञानाग्नीति । एतमर्थं दर्शयिष्यन्निमं श्लोकमाहेति योजना । यथोक्तं ज्ञानं कूटस्थात्मदर्शनं, तेन स्वरूपभूतं सुखं साक्षादनुभूय कर्मणि तत्फले च सङ्गमपास्य विषयेषु निरपेक्षश्चेष्टते विद्वानित्याह— त्यक्त्वेत्यादिना । इष्टसाधनसापेक्षस्य कुतो निरपेक्षत्वं ? इत्याशङ्क्य विशिनष्टि— निराश्रय इति । यदाश्रित्येति यच्छब्देन फलसाधनमुच्यते । 'आश्रयरहितः' इत्यस्यार्थं स्पष्टयति— दृष्टेति । तेन ज्ञानवता पुरुषेणैवम्भूतेन 'त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं' इत्यादिना विशेषितेनेत्यर्थः । ततः ससाधनात्कर्मणः सकाशादिति यावत् । निर्गमासम्भवे हेतुमाह— लोकेत्यादिना । पूर्ववज्ज्ञानोदयात् प्रागवस्थायामिवेत्यर्थः । अभिप्रवृत्तोऽपि लोकदृष्ट्येति शेषः । नैव करोति किञ्चिदिति स्वदृष्ट्येति द्रष्टव्यम् ॥ २० ॥

३ रा. भा.— एतदेव विवृणोति— त्यक्त्वेति । कर्मफलासङ्गं त्यक्त्वा नित्यतृप्तो नित्ये स्वात्मन्येव तृप्तः, निराश्रयः, अस्थिरप्रकृतावाश्रयबुद्धिरहितो यः कर्माणि करोति, स कर्मण्याभिमुख्येन प्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्कर्म करोति, कर्मापदेशेन ज्ञानाभ्यासमेव करोतीत्यर्थः ॥ २० ॥

४ वे. ता. चं.— अनन्तरश्लोकस्यार्थान्तरपरत्वपौनरुक्त्ययोर्व्युदासायाह— एतदेव विवृणोतीति । 'नित्यतृप्तः' इत्यत्र नित्यं तृप्त इति नार्थः, तृप्तिहेत्वनुक्तेः; 'कर्मफलासङ्गं त्यक्त्वा' इति कामवर्जितत्वविवरणेन अनित्यत्यागेऽभिहिते सङ्कल्पवर्जितत्वविवरणतया नित्यस्वीकारस्य च वक्तुमुचितत्वादित्यभिप्रेत्य नित्ये स्वात्मन्येव तृप्त इत्युक्तम् । 'निराश्रयः' इत्यत्र न तावदाश्रयभूतदेशादिमात्रं निषिध्यते, तत्परित्यागस्य अशक्यत्वात्; अतोऽत्र लौकिकानां य आश्रयणीयत्वबुद्धिविषयः, तस्याश्रयणीयत्वबुद्धिरेव निषिध्यत इत्यभि-

---

१ कर्मणां फलेष्वासङ्गं त्यक्त्वेति व्याख्यानं तु न रुचिरम्, कर्मस्वासक्तिप्रतिषेधालाभेन नित्यतृप्तत्वनिराश्रयत्वयोरनुपपद्यमानत्वादिति केचित् । शङ्करानन्दचरणास्तु— कर्माणि फलन्ति यत्रेति वा, कर्माणि फलतीति वा, स्वयं कर्मणां फलत्वाद्वा, कर्मफलो देहस्तत्रासङ्गं कर्ता भोक्ता वक्ता द्रष्टा श्रोताऽहमिति तत्तादात्म्यमितीतरविलक्षणं व्याचक्षिरे । — अविगीता ।

प्रेत्योक्तं— अस्थिरेत्यादि । तद्गतस्य आकाङ्क्षया य इत्यध्याहृतम् । अभिशब्दार्थ आभिमुख्यं तदेकपरता । 'नैव किञ्चित्' इत्युक्ते सामान्यतो ज्ञानमपि निषिद्धं स्यादिति तद्युदासायोचितं विशेष्यमाह— नैव किञ्चित्कर्मेति । 'कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्करोति' इति व्याहतमिदमित्याशङ्क्याह— कर्मापदेशेनेति। विपरीतविषयसञ्चरणेन ज्ञानाभ्यासविरोधिनामिन्द्रियाणामनुकूलविषयसञ्चरणमात्रं हि कर्मयोग इति भावः ॥ २० ॥

५ आ. मा. भा.— न च कामसङ्कल्पाभावेनालम्, आसङ्गं स्नेहं च त्यक्त्वा ज्ञानस्वरूपमाह— पुनर्नित्यतृप्त इति । नित्यतृप्तनिराश्रयेश्वरसरूपोऽस्मीति तथाविधः ॥ २० ॥

६ ज. प्र. दी.— 'यस्य सर्वे समारम्भाः कामसङ्कल्पवर्जिताः' [४।१९] इत्यनेन यदुक्तं तदेव 'त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं' इत्यनेनोच्यते । सङ्कल्पो हि कर्मासङ्गः, कामश्च फलासङ्ग इत्यतः सङ्गतिपूर्वमन्यथा व्याचष्टे— न चेति । नैतावता कर्मस्वरूपं सम्पूर्णमित्यर्थः । किं तर्हीत्यध्याहारः। ननु 'नित्यतृप्तो निराश्रयः' इति साध्योऽर्थः कथं साधने निवेश्यते ? इत्यत आह— ज्ञानेति । कर्मण्यकर्मेत्यपेक्षया— पुनरिति । मिथ्याज्ञानमेतदित्यतोऽभिप्रायमाह— नित्येति । इति हेतोरहमपि तथाविधः, किन्त्वविद्यया तथा न प्रतीयत इति जानन्नित्यर्थः ॥ २० ॥

७ ह. पै. भा.— त्यक्त्वेति । स पण्डितः कर्मफलासङ्गं त्यक्त्वा निराश्रय आश्रयितव्यवर्जितः कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्करोति सः । कर्मणा तस्य बन्धकत्वाभावादित्यभिप्रायः ॥ २० ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु कामसङ्कल्पवर्जितमपि कर्म कर्मस्वाभाव्यात्कुतो न बध्नाति ? इति तत्राह– त्यक्त्वेति। नित्यतृप्तः निजानन्दलाभेन नित्यं तृप्तः सर्वत्र निराकाङ्क्षः, निराश्रयः निर्गतः कर्माश्रयीभूतदेहेन्द्रियादिरद्वैतदर्शिनो यस्मात्स निराश्रयः देहाद्यभिमानशून्यः । एतच्च 'कर्मफलासङ्गं त्यक्त्वा' इत्यत्र हेतुगर्भं विशेषणद्वयम् । निराश्रयत्वात् कर्तृत्वाभिमानरूपकर्मासङ्गत्यागः, नित्यतृप्तत्वात् फलासङ्गत्याग इति विवेकः । एवं कर्मफलासङ्गं त्यक्त्वा लोकसङ्ग्रहार्थं लोकनिन्दापरिहारार्थं वा कर्मणि लौकिके वैदिके च अभितः साङ्गोपाङ्गानुष्ठानाय प्रवृत्तोऽपि स्वदृष्ट्या नैव किञ्चित्करोति । ज्ञानाग्निदग्धकर्मत्वात्तदीयं कर्माकर्मैव सम्पद्यत इति न कर्मस्वाभाव्यशङ्कावकाश इत्यर्थः ॥ २० ॥

९ व० त० दी०— एवं कर्त्ताऽप्यकर्त्तैव स असङ्गात् ब्रह्मवत् तदाह– त्यक्त्वेति । अत्र 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' [४।१८] इत्याद्युक्तं स्वयमेव विवृणोति भगवांश्चतुर्भिः । क्रियानिर्वर्त्ये कर्मणि यज्ञादौ फलं स्वर्गादि प्राकृतं तथा सङ्गं प्राकृतं स्वस्य कर्तृत्वाभिनिवेशनं च त्यक्त्वा अर्थात् अप्राकृतं वस्तु यथाभूततया सर्वं विभाव्य कर्मणि प्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्करोति अकर्मैव स यथा ब्रह्म, कर्मोक्तं, तथैव नित्यानन्देन तृप्तः प्राकृताश्रयरहितश्च तत्तद्वस्तुनि ब्रह्मभावनादिति वक्ष्यति ॥ २० ॥

१० पु. अ. त.— ननु फलेच्छारहितस्वत्सेवां विहाय किमिति कर्म करोति ? इत्याशङ्क्याह— त्यक्त्वेति । यो नित्यतृप्तो मत्सेवया नित्यं तृप्तः पूर्णः कर्मफलासङ्गं त्यक्त्वा कर्मफलेच्छासक्तिं त्यक्त्वा निराश्रयः कर्मजनितादृष्टाद्याश्रयरहितः कर्मणि मदाज्ञात्वेन अभिप्रवृत्तः सोऽपि नैव किञ्चित् करोति । मदाज्ञारूपत्वात्तस्य तत्कर्म मोक्षे स्वफलभोगादिना बन्धकं न भवतीत्यर्थः ॥ २० ॥

११ नी० भा० दी०— ननु प्रायश्चित्तेनेव ज्ञानाग्निना पूर्वकर्मदाहेऽपि क्रियमाणं तत्फलाय भवेदित्यत आह— त्यक्त्वेति । आत्मलाभेन नित्यतृप्तत्वात् फलासङ्गं त्यक्त्वा निराश्रयत्वात् अहङ्काराद्याश्रयेण हि कर्म क्रियते, निराश्रयो निरहङ्कारो यस्मात् ततः कर्मसङ्गं 'अहं करोमि' इत्यभिमानं च त्यक्त्वा कर्मणि लौकिके वैदिके वा अभितः सर्वाङ्गोपसंहारेण प्रवृत्तोऽपि स नैव किञ्चित्करोति, अतोऽस्य क्रियमाणमपि कर्म न फलाय प्रभवतीत्यर्थः ॥ २० ॥

निराशीर्यतचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः ।
शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाऽऽप्नोति किल्बिषम् ॥ २१ ॥

१ आशीरभिलषितप्रार्थना, 'आङः शासु इच्छायाम्' (धा.पा. १०२२) 'क्विप् च' (अष्टा. ३।२।७६) 'आ शासः क्वौ'— (वार्ति.) इतीत्वम् । सा च रजोवृत्तिविशेषः 'काम ईहा मदस्तृष्णा स्तम्भ आशीर्भिदा सुखम् ।' (भाग. ११।२५।३) इत्यादिवचनात् । अत एवानेन रजोनिवृत्तिः 'यतचित्तात्मा' इत्यनेन सत्त्वाश्रयणम्, 'त्यक्तसर्वपरिग्रहः' इत्यनेन च तमस्त्यागो —

१ शां. भा.— यः पुनः पूर्वोक्तविपरीतः प्रागेव कर्मारम्भाद्ब्रह्मणि सर्वान्तरे प्रत्यगात्मनि निष्क्रिये सञ्जातात्मदर्शनः, स दृष्टादृष्टेष्टविषयाशीर्विवर्जिततया दृष्टादृष्टार्थे कर्मणि प्रयोजनमपश्यन् ससाधनं कर्म सन्न्यस्य शरीरयात्रामात्रचेष्टो यतिर्ज्ञाननिष्ठो मुच्यत इत्येतमर्थं दर्शयितुमाह– निराशीरिति। निराशीर्निर्गता आशिषो यस्मात्स निराशीः, यतचित्तात्मा चित्तमन्तःकरणमात्मा बाह्यः कार्यकरणसङ्घातस्तावुभावपि यतौ संयतौ येन स यतचित्तात्मा, त्यक्तसर्वपरिग्रहस्त्यक्तः सर्वः परिग्रहो येन सः, शारीरं शरीरस्थितिमात्रप्रयोजनं केवलं तत्राप्यभिमानवर्जितं कर्म कुर्वन्नाऽऽप्नोति प्राप्नोति न किल्बिषमनिष्टरूपं पापं धर्मं च। धर्मोऽपि मुमुक्षोः किल्बिषमेव, बन्धापादकत्वात्। (तस्मात्ताभ्यां मुक्तो भवति, संसारान्मुक्तो भवतीत्यर्थः।)

२ आ. शां. व्या.— सत्यपि विक्षेपके कर्मणि कूटस्थात्मानुसन्धानस्य सिद्धे कैवल्यहेतुत्वे विक्षेपाभावे सुतरां तस्य तद्धेतुत्वसिद्धिरित्यभिप्रेत्याऽऽह— **यः पुनरिति**। पूर्वोक्तविपरीतत्वं लोकसङ्ग्रहादिनिरपेक्षत्वम्। तदेव वैपरीत्यं स्फोरयति— **प्रागेवेति**। ससाधनसर्वकर्मसन्न्यासे शरीरस्थितिरपि कथं? इत्याशङ्क्याऽऽह— **शारीरेति**। तर्हि तथाविधचेष्टानिविष्टचेतस्तया सम्यग्ज्ञानबहिर्मुखस्य कुतो मुक्तिः? इत्याशङ्क्य यथोपदिष्टचेष्टायामनादरान्नैवमित्याह– **ज्ञाननिष्ठ** इति। इति दर्शयितुमिमं श्लोकमाहेति पूर्ववत्। आशिषः प्रार्थनाभेदास्तृष्णाविशेषाः। आशिषां विदुषो निर्गतत्वे हेतुमाह— **यतेति**। चित्तवदात्मनः संयमनं कथं? इत्याशङ्क्याऽऽह— **आत्मा बाह्य** इति। द्वयोः संयमने सति सिद्धमर्थमाह— **त्यक्तेति**। सर्वपरिग्रहपरित्यागे देहस्थितिरपि दुःस्था स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **शारीरमिति**। मात्रशब्देन पौनरुक्त्यादनर्थकं केवलपदमित्याशङ्क्याऽऽह— **तत्रापीति**।

१ शां. भा.— किञ्च 'शारीरं केवलं कर्म' इत्यत्र किं शरीरनिर्वर्त्यं शारीरं कर्माभिप्रेतं आहोस्विच्छरीरस्थितिमात्रप्रयोजनं शारीरं कर्म? इति। किञ्चातो यदि शरीरनिर्वर्त्यं शारीरं कर्म यदि वा शरीरस्थितिमात्रप्रयोजनं शारीरम्? इति। उच्यते— यदा शरीरनिर्वर्त्यं कर्म शारीरमभिप्रेतं स्यात्तदा दृष्टादृष्टप्रयोजनं कर्म प्रतिषिद्धमपि शरीरेण कुर्वन्नाऽऽप्नोति किल्बिषमिति ब्रुवतो विरुद्धाभिधानं प्रसज्येत। शास्त्रीयं च कर्म दृष्टादृष्टप्रयोजनं शरीरेण कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषमित्यपि ब्रुवतोऽप्राप्तप्रतिषेधप्रसङ्गः। 'शारीरं कर्म कुर्वन्' इति विशेषणात्केवलशब्दप्रयोगाच्च वाङ्मनसनिर्वर्त्यं कर्म विधिप्रतिषेधविषयं धर्माधर्मशब्दवाच्यं कुर्वन्प्राप्नोति किल्बिषमित्युक्तं स्यात्।

२ आ. शां. व्या.— 'शारीरं केवलं' इत्यादौ शारीरपदार्थं स्फुटीकर्तुमुभयथा सम्भावनया विकल्पयति– **शारीरमिति**। शरीरनिर्वर्त्यं शारीरमित्यस्मिन्पक्षे किं दूषणं? शरीरस्थित्यर्थं शारीरमित्यस्मिन्वा पक्षे किं फलम्? इति पूर्ववादी पृच्छति— **किञ्चात** इति। शरीरनिर्वर्त्यं शारीरमित्यस्मिन्पक्षे सिद्धान्ती दूषणमाह— **उच्यत** इति। शरीरेण यन्निर्वर्त्यं, तत्किं प्रतिषिद्धं विहितं वा? प्रथमे विरोधः स्यादित्याह— **यदेति**। प्रतिषिद्धाचरणेऽपि

— ध्वन्यत इति वदन्ति॥ परिगृह्यन्त इति परिग्रहा भोगसाधनानि 'ग्रहवृदृनिश्चिगमश्च' —(अष्टा. ३।३।५८) इत्यप्॥ शारीरं शरीरसम्बन्धि, तत्स्थितिप्रयोजनमिति यावत्। 'तस्येदम्' (अष्टा. ४।३।१२०) इत्यण्। शरीरनिर्वर्त्यमिति व्याख्यानं त्वसत्, केवलमिति विशेषणानुपपत्तेः। न हि केवलेन शरीरेण कर्मानुष्ठानं सम्भवति, मनोव्यापारपूर्वकत्वादिन्द्रियव्यापाराणाम्। न हि मनोव्यापारमन्तरेण विधिप्रतिषेधलक्षणं किमपि कर्मानुष्ठातुं शक्नोति कोऽपि कर्त्रात्मबुद्धिसम्पन्नः। अतः शरीरनिर्वर्त्यस्य कर्मणो मानसाविनाभावनियमाद्व्यावर्त्याभावेन केवलपदस्य व्यर्थत्वं प्रसज्जते 'कायेन मनसा बुद्ध्या' (५।११) इत्यत्र तु तस्य ममत्वव्यावर्तनार्थत्वं स्पष्टमेव। न चेहापि तथास्त्विति वक्तुं युक्तम्, वाङ्मनसनिर्वर्त्यस्य ममत्ववर्जितस्यापि किल्बिषापादकत्वापत्तेः, तथाभ्युपगमे चोक्तवचनविरोधाद्वैषम्यप्रसङ्गाच्च। तस्माद्यथोक्तमेव युक्तम्। एतेन 'शारीरं शरीरपोषणपर्याप्तं भिक्षाटनादि कर्मेत्यपि न' इत्यादि **नव्योक्तं** निरस्तं ज्ञेयम्। विशेषश्च भाष्ये द्रष्टव्यः। केचित्त्वत्र— 'कुर्वन् आप्नोति' इति छित्त्वा विहिताकरणात्किल्बिषं प्राप्नोत्येवेति व्याचक्रुः, तन्निराकरणं भाष्योत्कर्षदीपिकायां द्रष्टव्यम्। "अस्ति च श्रुतौ पुण्येऽपि पाप्मशब्दः 'नैनं सेतुमहोरात्रे तरतः' इत्यत्र सह दुष्कृतेन सुकृतमप्यनुक्रम्य 'सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते' (छां. ८।१।४) इत्यविशेषेणैव प्रकृते पुण्ये पाप्मशब्दप्रयोगात्" इति ब्रह्मसूत्रभाष्यमपि (४।१।१४) इहानुसन्धेयम्। — **अविगीता**।

नानिष्टप्राप्तिरित्युक्ते प्रतिषेधशास्त्रविरोधः स्यादित्यर्थः । द्वितीये विहितकरणे सत्यनिष्टप्राप्त्यभावादप्राप्तप्रतिषेधः स्यादित्याह— **शास्त्रीयं चेति** । दृष्टप्रयोजनं कारीर्यादिकं कर्मादृष्टप्रयोजनं स्वर्गसाधनं ज्योतिष्टोमादिकं कर्मेति विभागः । शरीरनिर्वर्त्यं कर्म शारीरमभिमतमिति पक्षे दूषणान्तरमाह— **शारीरमिति** ।

१ शां. भा.— तत्रापि वाङ्मनसाभ्यां विहितानुष्ठानपक्षे किल्बिषप्राप्तिवचनं विरुद्धमापद्येत । प्रतिषिद्धसेविपक्षेऽपि भूतार्थानुवादमात्रमनर्थकं स्यात् । यदा तु शरीरस्थितिमात्रप्रयोजनं शारीरं कर्माभिप्रेतं भवेत्, तदा दृष्टादृष्टप्रयोजनं कर्म विधिप्रतिषेधगम्यं शरीरवाङ्मनसनिर्वर्त्यमन्यदकुर्वंस्तैरेव शरीरादिभिः शरीरस्थितिमात्रप्रयोजनं केवलशब्दप्रयोगात् 'अहं करोमि' इत्यभिमानवर्जितः शरीरादिचेष्टामात्रं लोकदृष्ट्या कुर्वन्नाऽऽप्नोति किल्बिषम् । एवम्भूतस्य पापशब्दवाच्यकिल्बिषप्राप्त्यसम्भवात्किल्बिषं संसारं नाऽऽप्नोति; ज्ञानाग्निदग्धसर्वकर्मत्वादप्रतिबन्धेन मुच्यते एवेति पूर्वोक्तसम्यग्दर्शनफलानुवाद एवैषः । एवं 'शारीरं केवलं कर्म' इत्यस्यार्थस्य परिग्रहे निरवद्यं भवति ॥ २१ ॥

२ आ. शां. व्या.— वाचा मनसा वा कर्मणोऽनुष्ठाने सन्न्यासिनो भवत्येव किल्बिषप्राप्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— **तत्रापीति** । वाङ्मनसाभ्यां विहितानुष्ठाने वा प्रतिषिद्धकरणे वा किल्बिषप्राप्तिः सन्न्यासिनः स्यादिति विकल्प्याऽऽद्ये जपध्यानविधिविरोधः स्यादित्युक्त्वा द्वितीयं दूषयति— **प्रतिषिद्धेति** । शरीरनिर्वर्त्यं कर्म शारीरमिति पक्षमेवं प्रतिक्षिप्य द्वितीयपक्षे लाभं दर्शयति— **यदा त्विति** । अन्यदेहस्थितिप्रयोजनात्कर्मणः सकाशादिति शेषः । तत्रापि विदुषः स्वदृष्ट्या न प्रवृत्तिरिति सूचयति— **लोकेति** । विद्वानुक्तया रीत्या वर्तमानो नाऽऽप्नोति किल्बिषमित्यत्र विवक्षितमर्थमाह— **एवम्भूतस्येति** । विधिनिषेधगम्यं कर्म देहस्थितिहेतुव्यतिरिक्तमकुर्वत इत्यर्थः । 'शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषं' इत्यस्योक्तेन प्रकारेण परिग्रहे 'शारीरं केवलं' इति विशेषणद्वयं निर्दोषं सिध्यतीति फलितमाह— **एवमिति** ॥ २१ ॥

३ रा. भा.— पुनरपि कर्मणो ज्ञानाकारतैव विशोध्यते— **निराशीरिति** । निराशीः निर्गतफलाभिसन्धिः यतचित्तात्मा यतचित्तमनाः त्यक्तसर्वपरिग्रहः आत्मैकप्रयोजनतया प्रकृतिप्राकृतवस्तुनि ममतारहितो यावज्जीवं केवलं शारीरमेव कर्म कुर्वन् किल्बिषं संसारं नाप्नोति, ज्ञाननिष्ठाव्यवधानरहितकेवलकर्मयोगेनैवंरूपेणात्मानं पश्यतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

४ वे. ता. चं.— 'यस्य' [४।१९] इति श्लोकेन ज्ञानाकारत्वमुपपादितम्; 'त्यक्त्वा' [४।२०] इति श्लोकेन तदेव विवृतम्, अतः परं श्लोकत्रयेण तदेव विशोध्यत इत्यपुनरुक्ततामाह— **पुनरपीति** । उक्तार्थस्य दुर्ज्ञानत्वाद्विशदप्रतिपत्त्यर्थं पूर्वं बहुषु प्रदेशेषु व्याकीर्णताभिहितानां सङ्कलय्य प्रतिपत्त्यर्थं अस्यैवार्थस्यादरविषयत्वद्योतनार्थं चोक्त एवार्थः पुनरपि विविच्य प्रतिपाद्यते । कर्मपौष्कल्यादिविषयसर्वाशीर्निषेधपरत्वव्युदासाय **निर्गतफलाभिसन्धिरि**त्युक्तम् । 'यतचित्तात्मा' इत्येतन्नियन्तव्यविषयम् । तत्र नियन्तव्यस्य नियन्तृव्यतिरेकः स्वारसिकः । आत्मशब्दस्य चित्तस्वरूपाद्यर्थत्वं तु निरर्थकम् । अतो मनोविषयत्वे युक्ते तदवस्थाविशेषरूपस्य बुद्ध्यहङ्काराख्यवृत्तिसहपठितस्य चित्तस्य वाचकोऽयं चित्तशब्द इत्यभिप्रायेण **यतचित्तमना** इत्युक्तम्; विषयान्तरचिन्तारहितमना इत्यर्थः । 'अध्यवसायाभिमानचिन्तावृत्तिभेदान्मन एव बुद्ध्यहङ्कारचित्तशब्दैर्व्यपदिश्यते' [ब्र. सू. भा. २।४।५] इति शारीरकभाष्ये व्यक्तमुक्तम् । सृष्ट्यादिप्रकरणेषु तु बुद्ध्यादिशब्दो महदादिवाचकः । अत्र चित्तस्य पृथगभिधानं मनसो बुद्ध्यहङ्कारावस्थयोरप्युपलक्षणम् । **प्रकृतिप्राकृतेति**— सर्वशब्दाभिप्रेतभोग्यभोगोपकरणादिसङ्ग्रहः । सर्वविषयः परिग्रहः । स च स्वकीयताभिमानः 'पर्याप्तौ च परीवार आलवाले परिच्छदे । पत्नीस्वीकारशपथमूल्येष्वपि परिग्रहः' इति वैजयन्ती । शारीरशब्दसामर्थ्याच्छरीरावधिकत्वं सिद्धमिति **यावज्जीवमि**त्युक्तम् । शारीरं शरीरसम्बन्धि शरीरिणो दुस्त्यजमिति भावः । यद्वा बुद्धिव्यापारभूतफलसङ्गादिराहित्यात् **शारीर**मित्युक्तम् । अथवा शारीरमेव शरीरधारणाद्यर्थमेव, न तु स्वर्गाद्यर्थमिति भावः । मनोनियमनातिशयसापेक्षज्ञानयोगव्यवच्छेदाय वा शारीरशब्दः । अत्र पारिव्राज्यासङ्गतेर्द्रव्यार्जनसाध्यकर्मव्यवच्छेदः परोक्तो न युक्तः । किल्बिषशब्दफलितमुक्तं **संसार**मिति । 'शारीरं केवलं कर्म' इत्युक्ते यज्ञादिकर्मणोऽपि निषेधः प्रतीयेतेति तद्व्युदासार्थं केवलशब्दस्यात्र व्यवधाननिषेधपरत्वमाह— **ज्ञानेति** ॥ २१ ॥

५ आ. मा. भा.— कामादित्यागोपायमाह— **निराशीरिति** । यतचित्तात्मा भूत्वा निराशीरित्यर्थः । आत्मा मनः । परिग्रहत्यागोऽनभिमानम् । 'नैव किञ्चित्करोति' [४।२०] इत्यस्याभिप्रायमाह— **नाप्नोति किल्बिषमिति** ॥ २१ ॥

६ ज. प्र. दी.— कामादिवर्जितत्वमेव 'निराशीः' इत्यनेनोच्यत इत्यत आह— कामेति । आदिपदेन सङ्कल्पादिपरिग्रहः । कथमित्यतो योजयति— यतेति । निराशीः त्यक्तसर्वपरिग्रहश्च भवतीति शेषः । सेन्द्रियं शरीरमात्मेत्यसत् अन्तःकरणवृत्तेः नियमेनैवैतन्नियमसिद्धेरिति भावेनाह— आत्मेति । ननु परिग्रहो देहादिः, तत्त्यागः कथं साधकस्य ? इत्यत आह— परिग्रहेति । अनभिमानमिति । स्थितिरित्यादिक्रियाविशेषणम् । अर्थाभावेऽव्ययीभावो वाऽयम् । अभिमानाभाव इत्यर्थः । पूर्वश्लोके 'कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्करोति सः' इति कर्मणां मिथ्यात्वज्ञानादिति व्याख्यानमसत् । अत्र श्लोके अन्यथा तदभिप्रायस्य वर्णितत्वादिति भावेनाह— नैवेति । गौण्या वृत्त्यैतदभिप्रायकथनमवधेयम् ॥ २१ ॥

७ ह. पै. भा.— निराशीरिति । निराशीः प्रार्थनारहितः, यतचित्तात्मा संयतान्तःकरणः, त्यक्तसर्वपरिग्रहः शारीरं केवलं कर्म शरीरस्थितिसाधनं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषं पापम् ॥ २१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— यदैवमतिविक्षेपकं साङ्गोपाङ्गयागाद्यनुष्ठानमपि ज्ञानिनो न बन्धकम्, तदा शरीरस्थितिमात्रसाधनमविक्षेपकं भिक्षाटनादिकं न बन्धकमिति किमु वक्तव्यं ? इत्याह— निराशीरिति । शारीरं शरीरनिर्वाहमात्रप्रयोजनं कर्म भिक्षाटनादिकं कुर्वन् किल्बिषं संसारबन्धं नाप्नोतीति प्रथममन्वयः । भिक्षाटनमपि न कामवशात्, किन्तु प्रारब्धदेहवासनामात्रादित्याह— निराशीरिति । निर्गता आशिषः कामा यस्मादिति निराशीः । तत्र हेतुः— यतचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रह इति । लोके हि कामना स्वार्थं स्वपरिग्रहार्थं वा भवति । ज्ञानिनस्तु न तावत्स्वार्थं कामनाऽस्ति, यतचित्तात्मत्वात् । चित्तं मनः, आत्मा सबाह्येन्द्रियो देहः । यतौ नियमितौ चित्तात्मानौ येन स तथोक्तः । चपलचित्तस्य चपलजिह्वाचक्षुरादेरेव हि पुरुषस्य 'इदं मे स्यात्' इति कामना । न तु यतचित्तात्मनः; यदाहुः— 'अजिह्वः पण्डकः पङ्गुरन्धो बधिर एव च । मुग्धश्च मुच्यते भिक्षुः षड्भिरेतैर्न संशयः ॥ इदं मृष्टमिदं नेति योऽश्नन्नपि न सज्जति । हितं सत्यं मितं वक्ति तमजिह्वं प्रचक्षते ॥ अद्यजातां यथा नारीं तथा षोडशवार्षिकीम् । शत-(स्कन्न)वर्षां च यो दृष्ट्वा निर्विकारः स पण्डकः ॥ भिक्षार्थमटनं यस्य विण्मूत्रकरणाय च । योजनान्न परं याति सर्वथा पङ्गुरेव सः ॥ तिष्ठतो व्रजतो वापि यस्य चक्षुर्न दूरगम् । चतुर्युगां भुवं मुक्त्वा परिव्राट् सोऽन्ध उच्यते ॥ हिताहितं मनोरामं वचः शोकावहं च यत् । श्रुत्वा यो न शृणोतीव बधिरः स प्रकीर्तितः ॥ सान्निध्ये विषयाणां यः समर्थोऽविकलेन्द्रियः । सुप्तवद्वर्तते नित्यं स भिक्षुर्मुग्ध उच्यते' [ना. प. उ. ३।६२–६८] इति । अतो यतचित्तात्मनो न स्वार्थं कामनाऽस्ति; नापि स्वपरिग्रहार्थम्, त्यक्तसर्वपरिग्रहत्वादित्यर्थः । एवं निराशीः शारीरं कर्म केवलं स्वयं कर्तृत्वाभिमानशून्यः पराध्यारोपितकर्तृत्वेन कुर्वन्न बध्यते ॥ २१ ॥

९ व० त० दी०— निराशीरिति । अपकृष्टाधिकारी स्वर्गाद्याशीःपराङ्मुखः, योगेन च यतं चित्तं आत्मा देहश्च यस्य, त्यक्तः सर्वपरिग्रहो लोकभावो येन, केवलं शरीरनिर्वर्त्यं कर्म कुर्वन्न चात्माहङ्कारकृतं कुर्वन् भवति स चैवमनहङ्कारादिना केवलशरीरमात्रेण कुर्वन् किल्बिषं शुभेतरोत्थं प्रत्यवायसंज्ञं पापं नाप्नोतीत्यकर्मत्वं कर्तृत्वाभिनिवेशाभावात् ब्रह्मभावनाच्च; यथोक्तं 'देहेन्द्रियासवस्तस्य निरध्यस्ता भवन्ति हि' इति । अत्राध्यास एवापयाति, न स्वरूपं; प्रपञ्चमध्यगतत्वात् । अध्यासाभावे स्थितिर्न स्यादिति चेत्, न; स्वबुद्ध्या लीनवत्प्रतिभानेऽपि सर्वेषां बुद्ध्या तथा प्रतिभानाभावात् ॥ २१ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवमपि कर्मादिमन्त्रेषूत्कृष्टबुद्धया कर्म बन्धकं भवेदेवेति चेत्तत्राह— निराशीरिति । निराशीः निस्पृहः । यतचित्तात्मा वशीकृतेन्द्रियदेहः । त्यक्तसर्वपरिग्रहः त्यक्तः सर्वपरिग्रहः पशुपुत्रादिर्येन । सर्वशब्देन दैहिकोऽपि सुखरूप उच्यते । एतादृशः सन् केवलशारीरं कर्म कुर्वन् ब्राह्मणादिदेहत्वात् फलाभावेन मलमूत्रादिशारीरकर्मवद्भगवन्नामादिग्रहणं शुद्ध्यर्थं कुर्वन् किल्बिषं बन्धं नाप्नोति ॥ २१ ॥

११ नी० भा० दी०— नन्वेतस्माद्गौणात्कर्मकरणादकरणं मुख्यमेव तद्वरमित्याशङ्क्य गृहस्थस्य तत्प्रत्यवायावहमिति व्यतिरेकमुखेनाह— निराशीरिति । यो निष्परिग्रहः स्त्र्यादिपरिग्रहरहितः सन्न्यासी, स चेन्निराशीर्योगैश्वर्यमप्यनिच्छन् यतं चित्तं बुद्धिः आत्मा च देहेन्द्रियसङ्घातो येन स यतचित्तात्मा; समाधिकाले निरुद्धबाह्याभ्यन्तरवृत्तिरित्यर्थः । स व्युत्थानकाले शारीरं शरीरस्थितिमात्रप्रयोजनं भिक्षाटनादि तदपि केवलं कर्तृत्वाभिमानशून्यं पराध्यारोपितकर्तृत्वेन कुर्वन्नपि किल्बिषं "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्" इति यावज्जीवाधिकारचोदिताग्निहोत्राद्यकरणजं प्रत्यवायं नाप्नोति, विधितस्तेषां त्यागात् । यस्तु सपरिग्रहः स निराशीरपि यतचित्तात्माऽपि केवलमपि शारीरं कर्म कुर्वन् विहिताकरणात्किल्बिषं प्राप्नोत्येवेत्यर्थः ॥ २१ ॥

यदृच्छाभसन्तुष्टो द्वन्द्वातीतो विमत्सरः ।
समः सिद्धावसिद्धौ च कृत्वाऽपि न निबध्यते ॥ २२ ॥

१ शां. भा.— त्यक्तसर्वपरिग्रहस्य यतेरन्नादेः शरीरस्थितिहेतोः परिग्रहस्याभावाद्याचनादिना शरीरस्थितौ कर्तव्यतायां प्राप्तायां 'अयाचितमसंक्लृप्तमुपपन्नं यदृच्छया' [म.भा. १४।४६।१९ बौ. ध. सू. २१।८।१२] इत्यादिना वचनेनानुज्ञातं यतेः शरीरस्थितिहेतोरन्नादेः प्राप्तिद्वारमाविष्कुर्वन्नाह— यदृच्छेति । यदृच्छालाभसन्तुष्टः-प्रार्थितोपनतो लाभो यदृच्छालाभः तेन सन्तुष्टः सञ्जातालम्प्रत्ययः, द्वन्द्वातीतो द्वन्द्वैः शीतोष्णादिभिर्हन्यमानोऽप्यविषण्णचित्तो द्वन्द्वातीत उच्यते, विमत्सरो विगतमत्सरो निर्वैरबुद्धिः, समस्तुल्यो यदृच्छालाभस्य सिद्धावसिद्धौ च, य एवम्भूतो यतिरन्नादेः शरीरस्थितिहेतोर्लाभालाभयोः समो हर्षविषादवर्जितः, कर्मादावकर्मादिदर्शी, यथाभूतात्मदर्शननिष्ठः (सन्) शरीरस्थितिमात्रप्रयोजने भिक्षाटनादिकर्मणि शरीरादिनिर्वर्त्ये 'नैव किञ्चित्करोति' [५।८] 'गुणा गुणेषु वर्तन्ते' [३।२८] इत्येवं सदा सम्परिचक्षाण आत्मनः कर्तृत्वाभावं पश्यन्नैव किञ्चिद्भिक्षाटनादिकं कर्म करोति । लोकव्यवहारसामान्यदर्शनेन तु लौकिकैरारोपितकर्तृत्वे भिक्षाटनादौ कर्मणि कर्ता भवति । स्वानुभवेन तु शास्त्रप्रमाणादिजनितेनाकर्तैव । स एवं पराध्यारोपितकर्तृत्वं शरीरस्थितिमात्रप्रयोजनं भिक्षाटनादिकं कर्म कृत्वाऽपि न निबध्यते, बन्धहेतोः कर्मणः सहेतुकस्य ज्ञानाग्निना दग्धत्वादित्युक्तानुवाद एवैषः ॥ २२ ॥

२ आ. शां. व्या.— पूर्वश्लोकेन सङ्गतिं दर्शयन्नुत्तरश्लोकमुत्थापयति— त्यक्तेति । अन्नादेरित्यादिशब्देन पादुकाच्छादनादि गृह्यते । 'याचनादिना' इत्यादिपदेन सेवाकृष्याद्युपादीयते । भिक्षाटनार्थमुद्योगात्प्राक्काले केनापि योग्येन निवेदितं भैक्षमयाचितम् । अभिशस्तं पतितं च वर्जयित्वा सङ्कल्पमन्तरेण पञ्चभ्यः सप्तभ्यो वा गृहेभ्यः समानीतं भैक्षमसंक्लृप्तम् । सिद्धमन्नं भक्तजनैः स्वसमीपमुपनीतमुपपन्नम् ; यदृच्छया स्वकीयप्रयत्नव्यतिरेकेणेति यावत् । आदिशब्देन "माधूकरमसंक्लृप्तं प्राक्प्रणीतमयाचितम् । तात्कालिकोपपन्नं च भैक्षं पञ्चविधं स्मृतम्" [सं. उ. ६५] इत्यादि गृह्यते । आविष्कुर्वन्निदं वाक्यमाहेति योजनीयम् । परोत्कर्षामर्षपूर्विका स्वस्योत्कर्षाभिवाञ्छा विगता यस्मादिति व्युत्पत्तिमाश्रित्य विवक्षितमर्थमाह— निर्वैरेति । सङ्क्षेपतो दर्शितमर्थं विशदयति— य एवम्भूत इति । तथापि प्रकृतस्य यतेर्भिक्षाटनादौ कर्तृत्वं प्रतिभाति, तदभावे भिक्षाटनाद्यभावेन जीवनाभावप्रसङ्गादित्याशङ्क्याऽऽह— लोकेति । लौकिकैरविवेकिभिः सह व्यवहारस्य स्नानाचमनभोजनादिलक्षणस्य विदुष्यपि सामान्येन दर्शनात्तदनुसारेण लौकिकैरध्यारोपितकर्तृत्वभाक्त्वाद्विद्वानपि लोकदृष्ट्या भिक्षाटनादौ कर्तृत्वमनुभवतीत्यर्थः । कथं तर्हि तस्याकर्तृत्वं ? तत्राऽऽह— स्वानुभवेनेति । यदृच्छेत्यादिपादत्रयं व्याख्याय कृत्वाऽपीत्यादिचतुर्थपादं व्याचष्टे— स एवमिति । भिक्षाटनादिना प्रातिभासिकेन कर्मणा विदुषो बद्धत्वाभावेऽपि कर्मान्तरेण निबद्धत्वं भविष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— बन्धेति । ज्ञानाग्निदग्धत्वादित्येवं 'शारीरं केवलं' इत्यादावुक्तस्यायमनुवाद इति योजना । यथोक्तस्य कर्मणो मुक्त्या सहाविरोधाभ्युपगमसूचनार्थोऽपिशब्दः ॥ २२ ॥

---

१ 'निबद्ध्यत इति कर्मकर्तरि प्रयोगः । स्वयमेव ह्यात्मानं बध्नाति फलवासनाकालुष्यमुपाददानः— गृह्णान इत्यर्थः । अन्यथा जडानां कर्मणां बन्धने स्वातन्त्र्यं न तथा हृदयङ्गमम्'— इत्यभिनवगुप्तपादाः ॥ अत्राह वामनः—

नतु द्वन्द्वमतीतस्य यदृच्छालाभतुष्टता । कथं सङ्गच्छते ? लाभालाभौ तस्य समौ न किम् ? ॥
आत्मानुभवतुष्टस्याप्रार्थितोपनतैरपि । भोगैर्न तोषो, नातोषस्तैरलब्धैश्च सम्भवेत् ॥
सत्यमेतत् ; परं यावत्क्षुत्तृड्बाधा न शाम्यति । निस्स्पृहस्याप्यपेक्षा स्यात्तावदन्नोदकादिषु ॥
यदा हि क्षुदुदन्या वा पीडयत्यन्तरं दृढम् । चेतः सर्वात्मताबोधं धर्तुं नोत्सहते तदा ॥
अतः क्षुत्तृट्प्रतीघातो येन स्यात्तादृशेन सः । यादृच्छिकेन लाभेन ज्ञानी सन्तोषमश्नुते ॥
अशनायाद्युपशमे चेतो विक्षेपवर्जितम् । नित्यात्मबोधमासाद्य स्थिरं स्यान्नितरामिति— ॥
भावेनानेन सन्तोषं मनुते ज्ञानवान्नरः । यदृच्छोपनते लाभमात्रे, वस्तुनि निस्स्पृहः ॥
यस्तु वस्तुनि सन्तोषः सोऽतिदोषो भवेदिह । सत्यत्वसुखहेतुत्वे तेन भातो यतो जडे ॥
द्वन्द्वातीतोऽप्यतो वस्तुविशेषे विगतस्पृहः । यदृच्छालाभसन्तुष्टो भवतीति मतं हरेः ॥— इति । — अविगीता ।

३ रा. भा.— यदृच्छोपनतशरीरधारणहेतुवस्तुसन्तुष्टः, द्वन्द्वातीतः- यावत्साधनसमाप्त्यवर्जनीयशीतोष्णादिसहः, विमत्सरः अनिष्टोपनिपातहेतुभूतस्वकर्मनिरूपणेन परेषु विगतमत्सरः, समः सिद्धावसिद्धौ च युद्धादिकर्मसु जयादिसिद्ध्यसिद्ध्योः समचित्तः, कर्मैव कृत्वाऽपि ज्ञाननिष्ठां विनाऽपि न निबध्यते न संसारं प्रतिपद्यते ॥ २२ ॥

४ वे. ता. चं.— 'शारीरं कर्म कुर्वन्' [४।२१] इत्युक्ते शरीरधारणार्थद्रव्यार्जनादिष्ववश्यं प्रवृत्तिः स्यात्, ततश्चावर्जनीयाः शस्त्रपातादिशीतोष्णमृदुपरुषादिस्पर्शाः, तत्र च प्रवृत्तिविघातिषु क्रोधः स्यात् , विहतायां च प्रवृत्तौ मोघप्रयत्नतया सन्तापो लाभे प्रहर्षश्च स्यातामिति कर्मयोग एवात्मदर्शनविरोधिसमस्तवैरिणामुत्थापकः प्रसज्यत इति शङ्कानिरासाय दृष्टफलेष्वसङ्ग उच्यते— **यदृच्छेति** श्लोकेन । तत्र शरीरधारणाद्यर्थेषु साभिसन्धिकात्यन्तव्यापारनिवृत्तिपरं प्रथमपादं व्याख्याति— **यदृच्छोपनतेति** । समस्तव्यापारनिवृत्तौ विवक्षितायां स्वयमुपनतानां निगरणादिव्यापारोऽपि निवृत्तः स्यात् ; अतो व्याप्रियमाणस्यैवाभिसन्ध्यादिनिवृत्तिरिह विवक्षिता । एतेन यदा स्वयमेव यत्किञ्चिच्छरीरधारणवस्त्वागमः, तदा ततोऽतिशयितमाधुर्यादिविशिष्टेषु न प्रवर्तितव्यमित्युपदिष्टं भवति । **यावदित्यादिना** 'मात्रास्पर्शास्तु' [२।१४] इत्यादि पूर्वप्रपञ्चितं स्मारितम् । **अनिष्टेत्यादि**— यथा आतपादिहेतुषु तपनादिषु स्वकर्मनिरूपणेन न क्रोधः, यथा छत्रादिभिरातपनिवारणादिमात्रमेव क्रियते, तावदत्रापि कर्तव्यमिति भावः । **युद्धादीत्यादिना** 'सुखदुःखे समे कृत्वा' [२।३८] 'सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा' [२।४८] इत्यादिकं स्मारितम् । कृत्वेत्यस्य सामर्थ्यात् **कर्मैवेत्युक्तम्** । बन्धहेतौ सत्यपि न बध्यत इति विरोधव्युदासाय अपिशब्दतात्पर्यमाह— **ज्ञाननिष्ठां विनेति** । कर्मयोगानुष्ठानपूर्वकस्वतन्त्रज्ञानयोगं विनाऽपीत्यर्थः । 'न निबध्यते' इत्यस्य कर्मणैव ज्ञाननिष्ठाफलसिद्धौ तात्पर्यमाह **न संसारमिति** ॥ २२ ॥

५ आ. मा. भा.— यतचित्तात्मनो लक्षणमाह— **यदृच्छालाभेति** । कथं द्वन्द्वातीतत्वं ? इति आह— **समः सिद्धाविति** ॥ २२ ॥

६ ज. प्र. दी.— कामादिवर्जने यदृच्छालाभसन्तुष्टत्वादिकमर्थात्सिद्धम्, तत्किमर्थमुच्यत इत्यत आह— **यतेति** । **द्वन्द्वातीत** इत्युक्तमेव 'समः सिद्धावसिद्धौ च' इत्यनेनोच्यत इत्यत आह— **कथमिति**; किम्प्रकारकं इत्यर्थः । इति जिज्ञासायामिति शेषः । व्याख्यानव्याख्येयत्वेन न पुनरुक्तिदोष इत्यर्थः ॥ २२ ॥

७ ह. पै. भा.— **यदृच्छेति** । यदृच्छालाभसन्तुष्टोऽप्रार्थितलाभसन्तुष्टः, द्वन्द्वातीतः शीतोष्णसुखदुःखादिरहितः, विमत्सरः क्रोधवर्जितः, कर्मणां फलभावाभावयोः समचित्तः, स एवम्भूतः कृत्वाऽपि न निबध्यते न कर्मफलं शरीरादि प्राप्नोति ॥ २२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— 'शारीरं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम्' इत्युक्त्या शरीरस्थितिहेतोरन्नादेर्याचनादिना सम्पादने प्राप्ते नियममाह— **यदृच्छेति** । अत्र 'कृत्वाऽपि न निबध्यते' इत्यनेन 'शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम्' इति पूर्वोक्तार्थमनूद्य तत्र यदृच्छालाभसन्तुष्टत्वगुणो विधीयते । अप्रार्थितोपनतो लाभो यदृच्छालाभः, तेन सन्तुष्टः सञ्जातालम्प्रत्ययः । यदृच्छालाभेत्यनेन च 'अयाचितमसंक्लृप्तम्' [म.भा. १४।४६।१९] इत्यादिशास्त्रनिषिद्धयाचनासङ्कल्पादिप्रयत्नस्यैव निषेधः, न तु शास्त्रानुमतप्रयत्नस्यापि । अतः 'भिक्षार्थं ग्रामं प्रविशेत्' इति शास्त्रोक्तप्रयत्नस्य न बाधः । ननु शास्त्रानुमतप्रयत्नं विना याचनादेर्निषिद्धत्वे शीतोष्णादिपीडितः कथं निर्वहेत् ? तत्राह- **द्वन्द्वातीत** इति । शीतोष्णक्षुत्पिपासादिद्विन्द्वान्यतीतोऽतिक्रान्तः समाधिदशायां द्वन्द्वास्फुरणाद्व्युत्थानदशायां स्फुरणेऽपि तेषां मिथ्यात्वनिश्चयान्न तेन पीड्यमानोऽपि क्षोभं गच्छति, स्वप्नानुभूतद्वन्द्वैरिव जागरित इत्यर्थः । द्वन्द्वातीतत्वे हेतुः— **विमत्सर** इति । सुखदुःखादिहेतुस्वप्रारब्धकर्मनिरूपणेन शीतोष्णवर्षातपादिषु विगतमत्सर इत्यर्थः । ननु यदृच्छयाऽप्यन्नादेरलाभे कथं शरीरस्थितिः ? तत्राह— **समः सिद्धावसिद्धौ चेति** । यदृच्छालाभस्य सिद्ध्यसिद्ध्योस्तुल्यः । लाभालाभप्रयुक्तशरीरस्थितिनिमित्तहर्षविषादरहित इति यावत् । एवम्भूतः कृत्वाऽपि न निबध्यते ज्ञानाग्निदग्धकर्मत्वादिति पूर्वोक्तस्यैवानुवादः॥२२॥

९ व० त० दी०— यतः **यदृच्छेति** । सिद्धावसिद्धौ च सम इति पूर्वोक्तसाङ्ख्ययोगार्थः प्रदर्शितः न निबद्ध्यत इति अकर्मत्वं सूचितम् ॥ २२ ॥

१० पु. अ. त.— अथ उत्कृष्टज्ञानेऽपि फलेच्छारहितं कर्म न बन्धकमित्याह— **यदृच्छेति** । यदृच्छालाभसन्तुष्टः भगवदिच्छालाभसन्तुष्टः; द्वन्द्वातीतः सुखदुःखसमः, विमत्सरः दुष्टवचनजक्षोभादिरहितः, सिद्धौ यथोक्तकर्मसिद्धौ फलोन्मुखत्वादानन्दरहितः; च पुनः असिद्धौ फलोन्मुखत्वाद्दुःखरहितः; समः कर्म कृत्वाऽपि तेन कर्मणा न निबद्ध्यते ॥ २२ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु सपरिग्रहः कुटुम्बभरणव्यग्रतया कथं वित्तव्ययायाससाध्यान्यग्निहोत्रादीन्यनुतिष्ठेत् ? इत्याशङ्क्याह— यदृच्छेति । यदृच्छया अप्रार्थितोपनतो लाभो यदृच्छालाभस्तेन सन्तुष्टः । तथाहि ऋतामृताभ्यां जीवनं ब्राह्मणस्य विधाय व्याख्यातम् 'ऋतमुञ्छशिलं ज्ञेय-(प्रोक्त-)-ममृतं स्यादयाचितम्' [मनुः५।४] इति । द्वन्द्वातीतः बहुलाभेऽलाभे वा सुखदुःखाद्यतीतः, विमत्सरः परस्य लाभं दृष्ट्वा सन्तापहीनः, समः यदृच्छालाभेनैवेष्टिपशुचातुर्मास्यादेर्नित्यकर्मणः सिद्धौ असिद्धौ वा समो निर्विकारः, एवम्भूत इष्ट्यादीनि कृत्वाऽपि तत्फलेन स्वर्गादिना न निबध्यते । अपिशब्दात्तज्जेन प्रत्यवायेन न निबध्यते, बन्धहेतोः कर्मणस्तत्त्वज्ञानेनैव दाहात् । तथा च स्मृतिः 'न्यायागतधनस्तत्त्वज्ञाननिष्ठोऽतिथिप्रियः । श्राद्धकृत्सत्यवादी च गृहस्थोऽपि (हि) विमुच्यते' [या.स्मृ. ३।२०५] इति । (शां.) भाष्ये त्वयं श्लोकः सन्यासिपरत्वेनैव व्याख्यातः ॥ २२ ॥

गतसङ्गस्य मुक्तस्य ज्ञानावस्थितचेतसः ।
यज्ञायाऽऽचरतः कर्म समग्रं प्रविलीयते ॥ २३ ॥

१ शां. भा.— 'त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं' [४।२०] इत्यनेन श्लोकेन यः प्रारब्धकर्मा सन् यदा निष्क्रियब्रह्मात्मदर्शनसम्पन्नः स्यात्तदा तस्याऽऽत्मनः कर्तृकर्मप्रयोजनाभावदर्शिनः कर्मपरित्यागे प्राप्ते कुतश्चिन्निमित्तात्तदसम्भवे सति पूर्ववत्तस्मिन्कर्मण्यभिप्रवृत्तस्यापि 'नैव किञ्चित्करोति सः' [४।२०] इति कर्माभावः प्रदर्शितः । यस्यैवं कर्माभावो दर्शितस्तस्यैव— गतसङ्गस्य सर्वतो निवृत्तासक्तेर्मुक्तस्य निवृत्तधर्माधर्मादिबन्धनस्य, ज्ञानावस्थितचेतसो ज्ञान एवावस्थितं चेतो यस्य सोऽयं ज्ञानावस्थितचेताः, तस्य यज्ञाय यज्ञनिर्वृत्त्यर्थमाचरतो निर्वर्तयतः कर्म समग्रं— सहाग्रेण फलेन वर्तत इति समग्रं कर्म तत्समग्रं— प्रविलीयते विनश्यतीत्यर्थः ॥ २३ ॥

२आ. शां. व्या— 'गतसङ्गस्य' इत्यादिश्लोकस्य व्यवहितेन सम्बन्धं वक्तुं वृत्तं कीर्तयति— त्यक्त्वेति । अनेन श्लोकेन 'नैव किञ्चित्करोति सः' [४।२०] इत्यत्र कर्माभावः प्रदर्शित इति सम्बन्धः । कस्य कर्माभावप्रदर्शनम् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— यः प्रारब्धेति । प्रारब्धकर्मा सन्योऽवतिष्ठते तस्य कर्माभावः प्रदर्शितश्चेद्विरोधः स्यादित्याशङ्क्यावस्थाविशेषे तत्प्रदर्शनात् मैवमित्याह— यदेति । ननु ज्ञानवतः क्रियाकारकफलाभावदर्शिनः कर्मपरित्यागध्रौव्यात् कर्माभाववचनमप्राप्तप्रतिषेधः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— आत्मन इति । लोकसङ्ग्रहादिनिमित्तं प्रागेवोक्तम् । अविद्यावस्थायामिवेति पूर्ववदित्युक्तम् । एवं वृत्तमनूद्योत्तरश्लोकमवतारयति— यस्येति । यथोक्तस्यापि विद्यावतो मुक्तस्य भगवत्प्रीत्यर्थं कर्मानुष्ठानोपलम्भात्ततो बन्धारम्भः सम्भाव्येतेत्याशङ्क्याऽऽह— यज्ञायेति । धर्माधर्मादीत्यादिशब्देन रागद्वेषादिसङ्ग्रहः, तस्य बन्धनत्वं करणव्युत्पत्त्या प्रतिपत्तव्यम् । यज्ञनिर्वृत्त्यर्थं यज्ञशब्दितस्य भगवतो विष्णोर्नारायणस्य प्रीतिसम्पत्त्यर्थमिति यावत् । ज्ञानमेव वाञ्छतो ज्ञानस्य प्रतिबन्धकं कर्म परिशङ्कितं परिहरति— कर्मेति । समग्रेणेत्यङ्गीकृत्य व्याचष्टे— सहेत्यादिना ॥ २३ ॥

---

१ यज्ञायेति जातावेकवचनम् । यज्ञा वक्ष्यमाणलक्षणाः— इत्यभिनवगुप्तपादाः । 'प्रविलीयते' इत्येतदेवं व्याचष्टे वामनः—

उक्तं लीयत इत्येव यदि स्यादिह केवलम् । बोध्येत कर्मणो नाशस्तावतैव न संशयः ॥
प्र— वि— पूर्वं तथाप्यत्र प्रयुञ्जानस्य तत्पदम् । भावो भगवतो नूनमयं भवितुमर्हति ॥
जिज्ञासुनाऽपि भगवत्प्रीतये कर्म यत्कृतम् । तन्नैव बन्धकमिति प्रागेव प्रतिपादितम् ॥
प्रकृतत्वाज्ज्ञानिनोऽत्र सगुणं यत्स सेवते । तत्तत्कर्म प्रकर्षेण विशेषेण च लीयते ॥
ननु नाशे प्रकर्षो वा विशेषो वाऽत्र कीदृशः ? । निर्गुणोपासकानामप्यशेषं कर्म नश्यति ॥
इति चेद्द्वादशेऽध्याये स्वयमत्रैव वक्ष्यति । क्लेशोऽधिकतरस्तेषां भवतीति यदूद्वहः ॥
ज्ञाने मोक्षे च तुल्येऽपि क्लिश्यन्त्यव्यक्तचिन्तकाः । सुखं सगुणनिष्ठास्तु कर्म प्लुष्यन्त्यशेषतः ॥
स्यात्केवलो निर्गुणचिन्तकानामनुप्लवः साधनवार एव । भक्तोत्तमानां तु हरिः सहायः सुखेन ते कर्म ततो दहन्ति ॥
चन्द्रज्योतिस्संज्ञिताग्नेयचूर्णपूर्णा वर्तिर्दह्यते दारु चापि । दाहे चन्द्रज्योतिषः किन्तु दारुदाहाद्यद्भाति कोऽपि प्रकर्षः ॥
शत्रुः कैश्चित्क्लेशमाश्रित्य काष्ठैर्यत्नाद्दग्धो लीलयैवापरैः सः । तैलेनैवामोदयुक्तेन तेषां यद्वचास्मिन्कर्मणि स्याद्विशेषः ॥
सगुणं भजतामेवमक्लेशत्वादिबन्धनः । अवधेयः सप्रकर्षो विशेषः कर्मणो लये ॥ इति । — अविगीता ।

३ रा. भा.— आत्मविषयज्ञानावस्थितमनस्त्वेन निर्गततदितरसङ्गस्य तत एव निखिलपरिग्रहविनिर्मुक्तस्य उक्तलक्षणयज्ञादिकर्मनिर्वृत्तये वर्तमानस्य पुरुषस्य बन्धहेतुभूतं प्राचीनं कर्म समग्रं प्रविलीयते निश्शेषं क्षीयते ॥ २३ ॥

४ वे. ता. चं.— 'त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गम्' [४।२०] 'यतचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः' [४।२१] इत्येतैः पूर्वं बुद्धिपूर्वः सङ्गपरित्यागादिरुक्तः। इदानीं तथाविधनियमवतोऽवस्थान्तरे यज्ञार्थद्रव्यार्जनादिव्यापृतस्यापि स्वरसत एव सङ्गाभावादिकं वदन्ननन्तस्यापि विरोधिकर्मणः कर्मयोगप्रभावान्निवृत्तिमाह– **गतसङ्गस्ये**तिश्लोकेन। पूर्वोक्तैर्बुद्धिपूर्वसङ्गत्यागादिभिः आत्मज्ञाने मनोऽवस्थितम्। अतो नेदानीं नियन्तव्यम्। ततश्च सङ्गोऽपि निरतिशयभोग्यस्यात्मनोऽनुसन्धानात्सवासनं स्वयमेव गतः। एवं सङ्गेऽपि निवृत्ते न स्वयं सर्वपरिग्रहास्त्याज्याः; किन्तु तैरयं मुक्तः। एवं जितसमस्तजेतव्यस्य यथावस्थितोपाये निष्प्रत्यूहं प्रवर्तमानस्य आत्मसाक्षात्कारतत्प्राप्तिविरोधि पूर्वकृतं पुण्यपापरूपं सर्वं कर्म विनश्यतीत्येतदखिलं दर्शयति– **आत्मविषये**ति। कर्मशब्दः प्रथमान्तः 'प्रविलीयते' इत्यनेनान्वितः। 'आचरतः' इत्यस्य तु कर्मविषयत्वं स्वरससिद्धम्। अन्यथा 'समग्रं प्रविलीयते' इत्येतदपि साकाङ्क्षं स्यात्, इत्येतदभिप्रेत्य— **यज्ञादिकर्मनिर्वृत्तये वर्तमानस्ये**त्याद्युक्तम्। **यज्ञाये**त्यनेन स्वकुक्षिभरणादिमात्रनिरासः। समग्रशब्दस्य उपसर्गस्य च अभिप्रायात् **निश्शेष**मित्युक्तम्। 'सहाग्रेण फलेन वर्तते' इति [शां.] परव्याख्यानं अप्रसिद्धार्थत्वादर्थप्रसिद्धकथनरूपत्वाच्च हेयम्। धातोरश्लेषे कारणापत्तौ च प्रयोगात्तद्व्युदासाय क्षीयत इत्युक्तम् ॥ २३ ॥

५ आ. मा. भा.— उपसंहरति– गतसङ्गस्येति। गतसङ्गस्य फलस्नेहरहितस्य मुक्तस्य शरीराद्यनभिमानिनः। ज्ञानावस्थितचेतसः परमेश्वरज्ञानिनः ॥ २३ ॥

६ ज. प्र. दी.—यदुक्तं कामादिवर्जनं तदेव 'गतसङ्गस्य' इत्यनेनोच्यते। 'त्यक्तसर्वपरिग्रहः' [४।२१] इत्येतत् 'मुक्तस्य' इत्यनेन कर्मणीति नित्यतृप्त इति च 'ज्ञानावस्थितचेतसः' इत्यनेन। अतः पुनरुक्तिरित्यत आह— **उपसंहरती**ति। विक्षिप्तं पिण्डीकरोतीत्यर्थः। गतसङ्गस्येति विषयसापेक्षम्; अतस्तत्प्रदर्शनेन व्याख्याति— **गते**ति। मुक्तस्यैतत्साधके घटयति— **मुक्तस्ये**ति। अनेनाभिमानान्मुक्तस्येति वा, मुक्तसदृशस्येति वा व्याख्यातं भवति। ज्ञानस्य विषयसापेक्षत्वात्तं प्रदर्शयन् व्याचष्टे— **ज्ञाने**ति; आत्मज्ञानस्याप्युपलक्षणमेतत् ॥ २३ ॥

७ ह. पै. भा.— गतसङ्गस्येति। गतसङ्गस्य फलसङ्कल्परहितस्य, ज्ञानावस्थितचेतसः परमात्मनि व्यवस्थितबुद्धेः, यज्ञायेश्वराराधनार्थमाचरतः कर्मानुष्ठातुस्तत्कर्म समग्रं प्रविलीयतेऽफलप्रदं भवेत्, अबद्धकं भवति ॥ २३ ॥

८ सं. ब्र. गि.— 'त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गम्' [४।२०] इति श्लोकोक्तमेव विवृणोति— **गते**ति। ज्ञानावस्थितचेतसः ज्ञाननिष्ठस्य, अत एव मुक्तस्य कर्तृत्वाद्यध्यासशून्यस्य, अत एव गतसङ्गस्य फलासङ्गरहितस्य, एवंविधस्य लोकसङ्ग्रहाद्यपेक्षया यज्ञादिनिर्वृत्त्यर्थमाचरतः कर्म यज्ञादिकं समग्रं सहाग्रेण फलेन विद्यत इति समग्रं प्रविलीयते नश्यति ॥ २३ ॥

९ व० त० दी०— तथा चासावकर्मा योगी सर्वतो मुक्तोऽखण्डब्रह्मयाथात्म्यज्ञानेनाऽवस्थितचेताः यज्ञाय ब्रह्मणे ब्रह्मकर्माचरन् भवति तत्सर्वं कर्म प्रविलीयते अकर्मभावमापद्यते ॥ २३ ॥

१० पु. अ. त.— ननु कृतं कर्म फलभोगाभावे कथं नश्यति? इत्याशङ्कायामाह— **गतसङ्गस्ये**ति। गतसङ्गस्य त्यक्तलौकिकपरिग्रहादेः मुक्तस्य कर्मफलैर्मुक्तस्य ज्ञानावस्थितचेतसः ज्ञानेन भगवति सुस्थिरचित्तस्य, यज्ञाय विष्णवे भगवदर्पणबुद्ध्या कर्म आचरतः कुर्वतः समग्रं फलसहितं कर्म प्रविलीयते। ईश्वरप्राप्तिरूपे लीनं भवतीत्यर्थः। यद्वा— यज्ञाय लोकशिक्षणार्थं मदाज्ञयाऽग्रे यज्ञप्रवृत्त्यर्थमाचरतः समग्रं सफलं कर्म प्रविलीयते। यज्ञप्रवृत्तावेव लीनं भवतीत्यर्थः ॥ २३ ॥

११ नी० भा० दी०— 'त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गम्' [४।२०] इत्यादिना श्लोकत्रयेण विद्वान् कर्माणि कुर्वन्नपि न करोति, अतो न लिप्यते; लेपाभावाच्च न बध्यत इत्युक्तम्, तत्किं कर्मणां फलदानशक्तिप्रतिबन्धो वा ज्ञानेन क्रियते? उत निरन्वयोच्छेद एव? इत्याशङ्क्य आद्ये मुक्तस्यापि पुनः संसारप्रसक्तिं पश्यन् द्वितीयमभ्युपगच्छति– गतसङ्गस्येति। यतो विद्वान् गतसङ्गः कर्तृत्वाभिमानशून्योऽतो न करोतीत्युक्तम्; यतो मुक्तः फलकामनामुक्तः, अतो न लिप्यत इत्युक्तं; यतो यज्ञायैव यज्ञेश्वरप्रीत्यर्थमेवाचरति, न फलान्तरार्थं, प्राप्याभावात्;

अतस्तामेवोत्पाद्य कृतार्थैः कर्मभिर्न बध्यत इत्युक्तम् । यतोऽयं ज्ञाने सम्यग्दर्शनेऽवस्थितचेताः प्रतिष्ठितप्रज्ञः, अत ईश्वरप्रीतिफलस्य ज्ञाननिष्ठाप्राप्तिरूपस्यापि प्रागेव लाभात् अस्य गतसङ्गस्य मुक्तस्य यज्ञाय कर्माचरतो ज्ञानावस्थितस्य सर्वं कर्म क्रियमाणादिकं सर्वप्रकारेण निष्प्रयोजनं सत् समग्रं अग्रेण फलेन वासनया वा सह समग्रं, प्रकर्षेण निरन्वयं विलीयते नश्यति, अतो न कदाचिदपि प्रादुर्भवति । अयं च क्रियमाणकर्मप्रलयो विद्वद्दृष्टयैव स्वाभाविकस्य तेषां फलजननसामर्थ्यस्य वह्न्यौष्ण्यवदप्रत्याख्येयत्वात् । अत एव ज्ञानेन पूर्वकर्मणां दाह उत्तरेषामश्लेषश्च श्रूयते, न तूत्तरेषामपि दाहः । "तद्यथेषीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते" [छां.उ. ५।२४।३] इति । "तं विदित्वा न कर्मणा लिप्यते पापकेन" [बृ.उ. ४।४।२३] इति च । "तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्" इति । विदुषो धनस्येव कर्मणामप्यन्यत्र गमनदर्शनान्न तेषां वस्तुवृत्त्या प्रलयोऽस्तीति ध्येयम् ॥ २३ ॥

ज्ञानिना क्रियमाणस्य कर्मणो ब्रह्मात्मकत्वेन ज्ञानयज्ञसम्पादनम् ।

ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविर्ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।
ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥ २४ ॥

१ शां. भा.— कस्मात्पुनः कारणात् क्रियमाणं कर्म स्वकार्यारम्भमकुर्वत् समग्रं प्रविलीयत इत्युच्यते ? यतः— ब्रह्मेति । ब्रह्मार्पणं येन करणेन ब्रह्मविद्धविरग्नावर्पयति, तद्ब्रह्मैवेति पश्यति, तस्याऽऽत्मव्यतिरेकेणाभावं पश्यति । यथा शुक्तिकायां रजताभावं पश्यति तदुच्यते ब्रह्मैवार्पणमिति । यथा यद्रजतं तच्छुक्तिकैवेति । 'ब्रह्म,अर्पणम्' इत्यसमस्ते पदे यदर्पणबुद्ध्या गृह्यते लोके तदस्य ब्रह्मविदो ब्रह्मैवेत्यर्थः ।

२ आ. शां. व्या.— 'नाभुक्तं क्षीयते कर्म' [ ] इति स्मृतिमाश्रित्य शङ्कते— **कस्मादि**ति । समस्तस्य क्रियाकारकफलात्मकस्य द्वैतस्य ब्रह्ममात्रत्वेन बाधितत्वाद्ब्रह्मविदो ब्रह्ममात्रस्य कर्म प्रविलीयते सर्वमिति युक्तमित्याह— **उच्यत** इति । ब्रह्मविदो ब्रह्मैव सर्वं क्रियाकारकफलजातं द्वैतमित्यत्र हेतुत्वेनानन्तरश्लोकमवतारयति— **यत** इति । अर्पणशब्दस्य करणविषयत्वं दर्शयन्नर्पणं ब्रह्मेति पदद्वयपक्षे सामानाधिकरण्यं साधयति— **येने**ति । यद्रजतं सा शुक्तिरितिवद्बाधायामिदं

---

१ अत्रा**भिनवगुप्ता**चार्याः कमप्यभिनवं गुप्तं चार्थमाविरबीभवन्त स व्याख्यान्तरालभ्यः पाण्डित्यमात्रागम्यश्चेति सहृदयप्रमोदायानूद्यते— "ब्रह्मण्यर्पणं तत एव प्रवृत्तस्य पुनस्तत्रैवानुप्रवेशनं यस्य तद्ब्रह्म समग्रं विश्वात्मकं यदेतद्धविस्तद्ब्रह्मणि परमबोधे प्रशान्तेऽग्नौ ब्रह्मणा येनकेनचित् कर्मणा हुतं तद्दीप्त्यभिवृद्धये समर्पितं इतीदृशं ब्रह्मकर्मैव समाधिर्यस्य योगिनः, तेन ब्रह्मैव गन्तव्यं ज्ञेयं नान्यत्किञ्चित्, अन्याभावात् । यदि वा—तदर्थेन यदर्थाक्षेपादेवं सम्बन्धः— यत्खलु ब्रह्मस्वरूपेण यजमानेन ब्रह्माग्नौ ब्रह्महविर्हुतं ब्रह्मणि ब्रह्मस्वरूपदेवतोद्देशेनार्पणं यस्य तदेवम्भूतं यद्ब्रह्मकर्म, तदेव समाधिः— आत्मस्वरूपलाभोपायत्वात्, तेन ब्रह्मकर्मसमाधिना नान्यत्फलमवाप्यते, अपितु ब्रह्मैव इति 'ये यथा मां प्रपद्यन्ते—' (४।११) इति निर्वाहितम् । मितस्वरूपा कृतमदात्मकयज्ञस्वभावा इति तादृशफलभागिन इत्यन्यत् । अपरिमितपरिपूर्णमदात्मकयज्ञस्वरूपवेदिनस्तु कथं परिमितफललवलाम्पट्यभागिनो भवेयुरिति तात्पर्यम् ॥ इत्यनेन श्लोकेन वक्ष्यमाणैश्च श्लोकैः परमं रहस्यमुपनिबद्धम् । तच्चास्माभिर्मितबुद्धिभिरपि यथाबुद्धि यथागुर्वाम्नायं च विवृतम् । मुख्यसम्प्रदायक्रममन्तरेण नैतन्नभश्चित्रमिव चित्तमुपारोहतीति न वयमुपालम्भनीयाः ॥ अत्र कैश्चिद्धविषोऽग्नेः करणानां च, स्रुगादीनां क्रियायाश्च ब्रह्मविशेषणत्वमित्युक्तम्, तदुपेक्ष्यमेव; तेषां रहस्यसम्प्रदायक्रमेऽक्षुण्णत्वात्" इति ।

अन्ये— 'ब्रह्मणा हुतं' इत्यनेन 'अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् । विविधाश्च पृथक्चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चमम् ॥' (१८।१४) इत्युक्तानां पञ्चानामपि कर्महेतूनां ब्रह्ममयत्वं लक्ष्यत इत्याहुः । कारकेषु क्रियायां च ब्रह्मबुद्धिकरणमनेन विधीयते । ब्रह्मात्मकं कर्म यः समादधाति बुध्यते, स ब्रह्मकर्मसमाधिः—**इत्यपरार्कः** (३।५७) । अर्प्यतेऽनेनेत्यर्पणं स्रुक्स्रुवादि 'ऋ गतिप्रापणयोः' (धा. पा. ९३६) 'करणे ल्युट्' (अष्टा. ३।३।११७) 'अर्तिह्रीब्लीरी—' (अष्टा. ७।१।३६) इत्यादीनां पुगागमः । **केचित्तु**— 'अर्पणं हवनक्रिया' इति व्याचक्षते । तन्न, 'हुतम्' इत्यनेन पौनरुक्त्यात्; करणे ब्रह्मबुद्ध्यनभिधाने न्यूनत्वप्रसङ्गाच्च । अतो भाष्यकाराद्युक्तमेव युक्तम् । अस्ति च तत्रोपष्टम्भकं 'मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम् ।' (९।१६) इति भगवद्वचनमेव लिङ्गम् । एतेन **नव्यानां** भगवत्पादोदितार्थस्य क्लिष्टत्वप्रतिपादनमपि पराहतम् । — अविगीता ।

सामानाधिकरण्यमित्याह— **तस्येति** । तत्र दृष्टान्तमाह— **यथेति** । उक्तेऽर्थे पदद्वयमवतारयति— **तदुच्यत** इति । उक्तमेवार्थं स्पष्टयति— **यथा यदिति** । समासशङ्कां व्यावर्तयति— **ब्रह्मेति** । पदद्वयपक्षे विवक्षितमर्थं कथयति— **यदर्पणेति** ।

१ शां. भा.— ब्रह्म हविस्तथा यद्धविर्बुद्ध्या गृह्यमाणं तद्ब्रह्मैवास्य । तथा 'ब्रह्माग्नौ' इति समस्तं पदम् । अग्निरपि ब्रह्मैव; यत्र हूयते ब्रह्मणा कर्त्रा, ब्रह्मैव कर्तेत्यर्थः । यत्तेन हुतं हवनक्रिया तद्ब्रह्मैव । यत्तेन गन्तव्यं फलं तदपि ब्रह्मैव । ब्रह्मकर्मसमाधिना ब्रह्मैव कर्म ब्रह्मकर्म तस्मिन्समाधिर्यस्य स ब्रह्मकर्मसमाधिस्तेन ब्रह्मकर्मसमाधिना ब्रह्मैव गन्तव्यम् ।

२ आ. शां. व्या.— 'ब्रह्म हविः' इति पदद्वयमवतार्य व्याचष्टे— **ब्रह्मेत्यादिना** । यदर्पणबुद्ध्या गृह्यते तद्ब्रह्मविदो ब्रह्मैवेति यथोक्तं तथेहापीत्याह— **तथेति** । अस्येति षष्ठी ब्रह्मविदमधिकरोति । पूर्ववदसमासमाशङ्क्य व्यावर्तयन् पदान्तरमवतार्य व्याकरोति— **तथेति** । प्रागुक्तासमासवदिति व्यतिरेकः । तत्र विवक्षितमर्थमाह— **अग्निरपीति** । ब्रह्मणेति पदस्याभिमतमर्थमाह— **ब्रह्मणेति** । कर्त्रा हूयत इति सम्बन्धः । कर्ता ब्रह्मणः सकाशाद्व्यतिरिक्तो नास्तीत्येतदभिप्रेतमित्याह— **ब्रह्मैवेति** । 'हुतं' इत्यस्य विवक्षितमर्थमाह— **यत्तेनेति** । 'ब्रह्मैव तेन' इत्यादिभागं विभजते— **ब्रह्मैवेत्यादिना** । 'ब्रह्मकर्म' इत्याद्यवतार्य व्याकरोति— **ब्रह्मेति** । कर्मत्वं ब्रह्मणो ज्ञेयत्वात्प्राप्यत्वाच्च प्रतिपत्तव्यम् ।

१ शां. भा.— एवं लोकसङ्ग्रहं चिकीर्षुणाऽपि क्रियमाणं कर्म, परमार्थतोऽकर्म ब्रह्मबुद्ध्युपमृदितत्वात् । एवं सति निवृत्तकर्मणोऽपि सर्वकर्मसन्न्यासिनः सम्यग्दर्शनस्तुत्यर्थं यज्ञत्वसम्पादनं ज्ञानस्य सुतरामुपपद्यते, यदर्पणाद्यधियज्ञे प्रसिद्धं तदस्याध्यात्मं ब्रह्मैव परमार्थदर्शिन इति । अन्यथा सर्वस्य ब्रह्मत्वेऽर्पणादीनामेव विशेषतो ब्रह्मत्वाभिधानमनर्थकं स्यात् । तस्माद्ब्रह्मैवेदं सर्वमित्यभिजानतो विदुषः सर्वकर्माभावः ।

२ आ. शां. व्या.— एवं ब्रह्मार्पणमन्त्रस्याक्षरार्थमुक्त्वा तात्पर्यमाह— **एवमिति** । निवृत्तकर्माणं सन्न्यासिनं प्रति कथमस्य मन्त्रस्य प्रवृत्तिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **निवृत्तेति** । यथा बाह्ययज्ञानुष्ठानासमर्थस्याज्ञस्य सङ्कल्पात्मकयज्ञो दृष्टस्तथा ज्ञानस्य यज्ञत्वसम्पादनं स्तुत्यर्थं सुतरामुपपद्यते, तेन स्तुतिलाभात्कल्पनायाः स्वाधीनत्वाच्चेत्यर्थः । ज्ञानस्य यज्ञत्वसम्पादनमभिनयति— **यदर्पणादिति** । केन प्रमाणेनात्र यज्ञत्वसम्पादनमवगतं ? इत्याशङ्क्यार्पणादीनां विशेषतो ब्रह्मत्वाभिधानानुपपत्त्येत्याह— **अन्यथेति** । ज्ञानस्य यज्ञत्वे सम्पादिते फलितमाह— **तस्मादिति** ।

१ शां. भा.— कारकबुद्ध्यभावाच्च । नहि कारकबुद्धिरहितं यज्ञाख्यं कर्म दृष्टम् । सर्वमेवाग्निहोत्रादिकं कर्म शब्दसमर्पितदेवताविशेषसम्प्रदानादिकारकबुद्धिमत्कर्त्रभिमानफलाभिसन्धिमच्च दृष्टं; नोपमृदितक्रियाकारकफलभेदबुद्धिमत्, कर्तृत्वाभिमानफलाभिसन्धिरहितं वा । इदं तु ब्रह्मबुद्ध्युपमृदितार्पणादिकारकक्रियाफलभेदबुद्धि कर्मातोऽकर्मैव तत् ।

२ आ. शां. व्या.— "आत्मैवेदं सर्वं" [नृ. उ. उ. ७ । छां. उ. ७ । २५ । २] इत्यात्मव्यतिरेकेण सर्वस्यावस्तुत्वं प्रतिपद्यमानस्य कर्माभावे हेत्वन्तरमाह— **कारकेति** । कारकबुद्धेस्तेष्वभिमानस्याभावेऽपि किमिति कर्म न स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **न हीति** । उक्तमेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां द्रढयति— **सर्वमेवेति** । इन्द्रायेत्यादिना शब्देन समर्पितो देवताविशेषः सम्प्रदानकारकम्, आदिशब्दाद्व्रीह्यादिकरणकारकं, तद्विषयबुद्धिमत्कर्ताऽस्मीत्यभिमानपूर्वकं भोक्ष्ये फलमस्येति फलाभिसन्धिमच्च कर्म दृष्टमिति योजना । अन्वयमुक्त्वा व्यतिरेकमाह— **नेत्यादिना** । उपमृदिता क्रियादिभेदविषया बुद्धिर्यस्य तत्कर्म, तथा कर्तृत्वाभिमानपूर्वको भोक्ष्ये फलमस्येति योऽभिसन्धिस्तेन रहितं च न कर्म दृष्टमित्यन्वयः । तथापि ब्रह्मविदो भासमानकर्माभावे किमायातं ? इत्याशङ्क्याऽऽह- **इदमिति** । यदिदं ब्रह्मविदो दृश्यमानं कर्म, तदहमस्मि ब्रह्मेति बुद्ध्या निराकृतकारकादिभेदविषयबुद्धिमत्; अतश्च कर्मैव न भवति, तत्त्वज्ञाने सति व्यापकं कारकादि व्यावर्तमानं व्याप्यं कर्मापि व्यावर्तयति, तत्त्वविदः शरीरादिचेष्टा कर्माभासः कर्मव्यापकरहितत्वात्सुषुप्तचेष्टावदित्यर्थः ।

१ शां. भा.— तथा च दर्शितं– 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' [४।१८] 'कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्करोति सः' [४।२०] 'गुणा गुणेषु वर्तन्ते' [३।२८] 'नैव किञ्चित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित्' [५।८] इत्यादिभिः । तथा च दर्शयंस्तत्र तत्र क्रियाकारकफलभेदबुद्ध्युपमर्दं

करोति । दृष्टा च काम्याग्निहोत्रादौ कामोपमर्देन काम्याग्निहोत्रादिहानिः । तथा मतिपूर्वकामतिपूर्वकादीनां कर्मणां कार्यविशेषस्याऽऽरम्भकत्वं दृष्टम्; तथेहापि ब्रह्मबुद्ध्युपमृदितार्पणादिकारकक्रियाफलभेदबुद्धेः बाह्यचेष्टामात्रेण कर्मापि विदुषोऽकर्म सम्पद्यते । अत उक्तं 'समग्रं प्रविलीयते' [४।२३] इति ।

२ आ. शां. व्या.—- ज्ञानवतो दृश्यमानं कर्माकर्मैवेत्यत्र भगवदनुमतिमाह— **तथा चेति** । ब्रह्मविदो दृष्टं कर्म नास्तीत्युक्तेऽपि तत्कारणानुपमर्दात्पुनर्भविष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— **तथा च दर्शयन्निति** । अविद्वानिव विद्वानपि कर्मणि प्रवर्तमानो दृश्यते; तथापि तस्य कर्माकर्मैवेत्यत्र दृष्टान्तमाह-- **दृष्टा चेति** । विद्वत्कर्मापि कर्मत्वाविशेषादितरकर्मवत्फलारम्भकमित्यपि शङ्का न युक्तेत्याह— **तथेति** । 'इदं कर्मैवं कर्तव्यमस्य च फलं भोक्तव्यं' इति मतिस्तत्पूर्वकाण्यतत्पूर्वकाणि च कर्माणि तेषामवान्तरभेदसङ्ग्रहार्थमादिपदम् । दार्ष्टान्तिकमाह— **तथेति** । सप्तम्या विद्वत्प्रकरणं परामृष्टम्; षष्ठ्यौ समानाधिकरणे। उक्तेऽर्थे पूर्ववाक्यमनुकूलयति— **अत इति** ।

१ **शां. भा.**— अत्र केचिदाहुः– यद्ब्रह्म तदर्पणादीनि । ब्रह्मैव किलार्पणादिना पञ्चविधेन कारकात्मना व्यवस्थितं सत्तदेव कर्म करोति । तत्र नार्पणादिबुद्धिर्निवर्त्यते, किन्त्वर्पणादिषु ब्रह्मबुद्धिराधीयते; यथा प्रतिमादौ विष्ण्वादिबुद्धिः, यथा वा नामादौ ब्रह्मबुद्धिः– इति । सत्यमेवमपि स्यात् यदि ज्ञानयज्ञस्तुत्यर्थं प्रकरणं न स्यात् । अत्र तु सम्यग्दर्शनं ज्ञानयज्ञशब्दितमनेकान्यज्ञशब्दितान्क्रियाविशेषानुपन्यस्य 'श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः' [४।३३] इति ज्ञानं स्तौति । अत्र च समर्थमिदं वचनं 'ब्रह्मार्पणं' इत्यादि ज्ञानस्य यज्ञत्वसम्पादने, अन्यथा सर्वस्य ब्रह्मत्वेऽर्पणादीनामेव विशेषतो ब्रह्मत्वाभिधानमनर्थकं स्यात् । ये त्वर्पणादिषु प्रतिमायां विष्णुदृष्टिवद्ब्रह्मदृष्टिः क्षिप्यते, नामादिष्विव चेति ब्रुवते, न तेषां ब्रह्मविद्योक्तेह विवक्षिता स्यात्, अर्पणादिविषयत्वाज्ज्ञानस्य । न च दृष्टिसम्पादनज्ञानेन मोक्षफलं प्राप्यते, 'ब्रह्मैव तेन गन्तव्यम्' इति चोच्यते ।

२ आ. शां. व्या.— ब्रह्मार्पणमन्त्रस्य व्याख्यानमुक्त्वा स्वयूथ्यव्याख्यानमनुवदति– **अत्रेति** । प्रसिद्धोद्देशेनाप्रसिद्धविधानस्य न्याय्यत्वादप्रसिद्धोद्देशेन प्रसिद्धविधानं कथं? इत्याशङ्क्याऽऽह— **ब्रह्मैवेति** । किलेत्यस्मिन्व्याख्याने सिद्धान्तिनोऽसम्प्रतिपत्तिं सूचयति । कर्तृकर्मकरणसम्प्रदानाधिकरणरूपेण पञ्चविधेन ब्रह्मैव व्यवस्थितं कर्म करोतीत्यङ्गीकारात्तदप्रसिद्ध्यभावात्तदनुवादेनार्पणादिष्वविरुद्धस्तद्दृष्टिविधिरित्यर्थः । दृष्टिविधिपक्षे सिद्धान्ताद्विशेषं दर्शयति— **तत्रेति** । अर्पणादिषु कर्तव्यां ब्रह्मबुद्धिं दृष्टान्ताभ्यां स्पष्टयति— **यथेत्यादिना** । दृष्टिविधाने विधेयदृष्टेर्मानसक्रियात्वेन सम्यग्ज्ञानत्वाभावात् प्रकरणभङ्गः स्यादित्यभिप्रेत्य परिहरति– **सत्यमेवमिति** । विधित्सितदृष्टिस्तुतिपरमेव प्रकरणं,न ज्ञानस्तुतिपरमित्याशङ्क्य प्रकरणपर्यालोचनया ज्ञानस्तुतिरेवात्र प्रतिभातीति प्रतिपादयति— **अत्र त्विति** । किञ्च ब्रह्मार्पणमन्त्रस्यापि सम्यग्ज्ञानस्तुतौ सामर्थ्यं प्रतिभातीत्याह— **अत्र चेति** । नन्वर्पणादिषु ब्रह्मदृष्टिं कुर्वतामपि ब्रह्मविद्यैवात्र विवक्षितेति पक्षभेदासिद्धिरिति चेत्तत्राऽऽह— **ये त्विति**। यथा ब्रह्मदृष्ट्या नामादिकमुपास्यं, तथाऽर्पणादिषु ब्रह्मदृष्टिकरणे सत्यर्पणादिकमेव प्राधान्येन ज्ञेयमिति ब्रह्मविद्या यथोक्तेन वाक्येन विवक्षिता न स्यादित्यर्थः । किञ्च 'ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं' इति ब्रह्मप्राप्तिफलाभिधानादपि दृष्टिविधानमश्लिष्टमित्याह– **न चेति** । न चार्पणाद्यालम्बना दृष्टिर्ब्रह्म प्रापयति 'अप्रतीकालम्बनान्नयति' [ब्र.सू. ४।३।१५] इति न्यायविरोधादिति भावः ।

१ **शां. भा.**— विरुद्धं च सम्यग्दर्शनमन्तरेण मोक्षफलं प्राप्यत इति । प्रकृतविरोधश्च । सम्यग्दर्शनं च प्रकृतं 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' [४।१८] इत्यत्रान्ते च सम्यग्दर्शनं तस्यैवोपसंहारात् । 'श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः' [४।३३] 'ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिम्' [४।३९] इत्यादिना सम्यग्दर्शनस्तुतिमेव कुर्वन्नुपक्षीणोऽध्यायः । तत्राकस्मादर्पणादौ ब्रह्मदृष्टिरप्रकरणे प्रतिमायामिव विष्णुदृष्टिरुच्यत इत्यनुपपन्नम् । तस्माद्यथाव्याख्यातार्थ एवायं श्लोकः ॥ २४ ॥

२ आ. शां. व्या.— दृष्टिविधानेऽपि नियोगबलादेव स्वर्गवददृष्टो मोक्षो भविष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— **विरुद्धं चेति** । ज्ञानादेव कैवल्यमुक्त्वा मार्गान्तरापवादिन्या श्रुत्या विरुद्धं मोक्षस्याविद्यानिवृत्तिलक्षणस्य दृष्टस्य नैयोगिकत्ववचनमित्यर्थः । दृष्टिनियोगान्मोक्षो भवतीत्येतत्प्रकरणविरुद्धं चेत्याह— **प्रकृतेति** । तदेव प्रपञ्चयति- **सम्यग्दर्शनं चेति** ।

अन्ते च सम्यग्दर्शनं प्रकृतमिति सम्बन्धः। तत्र हेतुः— **तस्यैवे**ति। सम्यग्ज्ञानेनोपक्रम्य तेनैवोपसंहारेऽपि मध्ये किञ्चिदन्यदुक्तमिति प्रकरणस्यातद्विषयत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— **श्रेया**निति। प्रकरणे सम्यग्ज्ञानविषये सत्यनुपपन्नो दर्शनविधिरिति फलितमाह— **तत्रे**ति। ब्रह्मार्पणमन्त्रे परकीयव्याख्यानासम्भवे स्वकीयव्याख्यानं व्यवस्थितमित्युपसंहरति— **तस्मादि**ति २४

३ रा. भा.— प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपानुसन्धानयुक्ततया कर्मणो ज्ञानाकारत्वमुक्तम्; इदानीं सर्वस्य सपरिकरस्य कर्मणः परब्रह्मभूतपरमपुरुषात्मकत्वानुसन्धानयुक्ततया ज्ञानाकारत्वमाह— ब्रह्मार्पणमिति हविर्विशेष्यते, अर्प्यतेऽनेनेत्यर्पणं स्रुगादि, तद्ब्रह्मकार्यत्वाद्ब्रह्म। ब्रह्म यस्य हविषोऽर्पणं तद्ब्रह्मार्पणं, ब्रह्म हविः स्वयं च ब्रह्मभूतं, ब्रह्माग्नौ ब्रह्मभूतेऽग्नौ ब्रह्मणा कर्त्रा हुतमिति सर्वं कर्म ब्रह्मात्मकतया ब्रह्ममयमिति यः समाधत्ते, स ब्रह्मकर्मसमाधिः; तेन ब्रह्मकर्मसमाधिना ब्रह्मैव गन्तव्यं, ब्रह्मात्मकतया ब्रह्ममयमात्मस्वरूपं गन्तव्यम्। मुमुक्षुणा क्रियमाणं कर्म परब्रह्मात्मकमेवेत्यनुसन्धानयुक्ततया ज्ञानाकारं साक्षादात्मावलोकनसाधनं, न ज्ञाननिष्ठाव्यवधानेनेत्यर्थः॥ २४॥

४ वे. ता. चं.— ब्रह्मार्पणमिति श्लोकोऽपि प्रकारभेदेन कर्मणो ज्ञानाकारत्वोपपादक इति पूर्वेण सङ्गतिं दर्शयति— **प्रकृतीति**। सर्वस्य नित्यनैमित्तिकादिरूपस्य सपरिकरस्य स्रुक्स्रुवहविरादिविशिष्टस्येत्यर्थः। ब्रह्मशब्दः पुरुषोत्तम एव मुख्यवृत्त इति शारीरकभाष्यारम्भे प्रपञ्चितम्। अत्र च मुख्ये सम्भवति गौणत्वमन्याय्यम्; सर्वस्य च परमपुरुषात्मकत्वानुसन्धानं शास्त्रसिद्धम्। स्वयं च वक्ष्यति 'मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम्' [९।१६] इतीत्यभिप्रायेण परब्रह्मभूतपरमपुरुषात्मकत्वानुसन्धानोक्तिः। अत्र ब्रह्मव्यतिरिक्तार्पणहविरादिमिथ्यात्वभावनं ब्रह्मण एव यज्ञत्वकल्पनादिकं च परोक्तं प्रत्यक्षादिविरोधप्रकृतासङ्गत्यादिभिर्निरसनीयम्। एकवाक्यत्वे सम्भवति वाक्यभेदायोगात्, 'ब्रह्मार्पणं' इत्यस्य व्यस्तपदत्वेन वाक्यभेदभ्रमव्युदासायाह— **ब्रह्मार्पणमि**ति। **हविर्विशेष्यत** इति। ब्रह्मण्यर्पणं प्रक्षेपो यस्येति समासे व्यधिकरणबहुव्रीहिः स्यात्, 'ब्रह्माग्नौ हुतं' इत्यनेन पौनरुक्त्यं च; अतः समानाधिकरणबहुव्रीहिरयम्। अर्पणशब्दश्चात्र करणव्युत्पत्त्या स्रुगादिविषयः। अधिकरणादिव्युत्पत्तावपि पूर्वोक्तपौनरुक्त्यादिदोष इत्येतदभिप्रेत्याऽऽह— **अर्प्यतेऽनेने**ति। ब्रह्मकार्यत्वादिति हेतुः सर्वत्रानुषञ्जनीयः। ब्रह्मणि स्रुगादिदृष्टिविधिभ्रमव्युदासाय **ब्रह्मकार्यत्वाद्ब्रह्म... स्वयं च ब्रह्मभूतं... ब्रह्मभूतेऽग्ना**वित्याद्युक्तम्। ब्रह्मणा हुतमित्यत्रार्पणहविरग्निशब्दवद्विशेष्यनिर्देशाभावात्, करणस्य च ब्रह्मार्पणमित्युक्तत्वात् पारिशेष्यात्कर्तरि तृतीयेति व्यञ्जनाय **ब्रह्मणा कर्त्रा हुत**मित्युक्तम्।

नन्वत्र पूर्वोत्तरार्धयोरन्वयो न दृश्यते; न च पूर्वार्धे पृथग्वाक्यम्, अपूर्णत्वात्; अत आह **इती**त्यादि **समाधत्त** इत्यन्तम्। **ब्रह्मात्मकतया ब्रह्ममय**मिति तत्कार्यत्वेन, तच्छरीरतया वा तदात्मकत्वात्, तदितिव्यपदेशार्हमित्यर्थः। एतेन ब्रह्मकर्मसमाधिशब्दोऽपि व्याख्यात इत्याह **स** इति। ब्रह्मात्मके कर्मणि समाधिरनुसन्धानं यस्य स तथोक्तः; गत्यभावादिह व्यधिकरणबहुव्रीहिः। यद्वा समाधत्त इति समाधिशब्दार्थः; ब्रह्मरूपं कर्म समाधत्ते अनुसन्धत्ते; 'ब्रह्मैव तेन गन्तव्यम्' इत्यत्रापि कर्मयोगसाक्षात्कार्यमात्मस्वरूपमत्र स्रुग्घविरग्न्यादिवत् ब्रह्मशब्देनोच्यत इत्याह— **ब्रह्मात्मकतये**ति। फलितं ज्ञानाकारत्वं वदन् वाक्यार्थमाह— **मुमुक्षुणे**ति। **आत्मावलोकनसाधन**मित्यनेन 'ब्रह्म गन्तव्यं' इत्यस्यार्थो दर्शितः। **साक्षा**च्छब्देन **न ज्ञाननिष्ठा** इत्यादिना च एवकारार्थो विवृतः॥ २४॥

५ आ. भा.— ज्ञानावस्थितचेतस्त्वं स्पष्टयति— ब्रह्मार्पणमिति। सर्वमेतद्ब्रह्मेत्युच्यते, तदधीनसत्ताप्रवृत्तिमत्त्वात्; न तु तत्स्वरूपत्वात्। उक्तं हि 'त्वदधीनं यतः सर्वमतः सर्वो भवानिति। वदन्ति मुनयः सर्वे न तु सर्वस्वरूपतः' इति पाद्मे। "सर्वं तत्प्रज्ञानेत्रम्" [ऐ.उ. ५।३] इति च "एतं ह्येव बह्वृचः" [ऐ.आ.३।२।९] इत्यादि च। समाधिना सह ब्रह्मैव कर्म॥ २४॥

६ ज. प्र. दी.— ननु कर्मस्वरूपं प्रतिज्ञाय सङ्क्षेपविस्तराभ्यां प्रतिपाद्योपसंहृतं किमिदं ब्रह्मार्पणमित्यनेनोच्यते? इत्यत आह— **ज्ञानावस्थिते**ति। एतेन 'इति यो जानाति' इत्यध्याहारोऽत्र सूचितो भवति। अत्रार्पणादेः ब्रह्मस्वरूपत्वमुच्यत इत्यन्यथा प्रतीतिनिरासायाह— **सर्वमि**ति। कुत एतदित्यत आह— **उक्तं ही**ति। सर्वस्य भगवदधीनत्वे प्रमाणमाह— **सर्वमि**ति। प्रज्ञा ब्रह्म नेत्रं नेतृ यस्य तत्तथोक्तम्। 'एतं हि' इत्यनेन सर्वान्तर्यामित्वमुच्यते ब्रह्मकर्म ब्रह्मविषयः समाधिर्यस्यासौ तथोक्त इति व्याख्यानं प्रक्रमविरुद्धमिति भावेनान्यथा व्याख्याति— **समाधिने**ति। समाधिरपि ब्रह्मेत्यर्थः॥२४॥

७ ह. पै. भा.— अयमपरो योगः–ब्रह्मेति । ब्रह्म परमात्माऽर्प्यते हूयतेऽनेनेति अर्पणं स्रुवादिस्तदेव ब्रह्म, तदेव हूयत इति हविश्चरुपुरोडाशादिकं, तथा ब्रह्मैवाग्निस्तत्र ब्रह्मणा हुतं प्रक्षिप्तं; यस्यैतत्सर्वं तेन पुरुषेण ब्रह्मैव गन्तव्यम् । कथम्भूतेन ? ब्रह्मकर्मसमाधिना ब्रह्मणा कर्मणि समाधिं प्रति पर्यवस्यते । अत्र श्लोकेऽविदुषोऽर्पणादिपञ्चके ब्रह्मदृष्टिः कर्तव्यतयोपदिश्यते । विदुषामात्मैवेदं सर्वमिति परमार्थरूपत्वं विद्यमानमुपदिश्यते ॥ २४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु क्रियमाणं कर्म कथं फलमजनयित्वैव नश्यति ? ब्रह्मज्ञानेन सकलक्रियाकारकस्वरूपोपमर्दादित्याह— ब्रह्मार्पणमिति । अर्प्यतेऽनेन हविरिति करणव्युत्पत्त्या अर्पणं जुह्वादिकं मन्त्राश्च; जुह्वादेः साधकतमत्वान्मन्त्राणां च प्रकाशकत्वात् । तथा अर्प्यतेऽस्यै देवतायै हविरित्यर्पणं सम्प्रदानं देवता । अर्प्यतेऽस्मै फलायेत्यर्पणं स्वर्गादिकम् । एवमर्प्यतेऽस्मिन्नित्यधिकरणं देशकालादि । तदेतत्सर्वमर्पणशब्दवाच्यं जुहूमन्त्रदेवतास्वर्गदेशकालादिकारकजातं ब्रह्मैव ज्ञानी पश्यति; न तु लोकवज्जुह्वादिरूपेण गृह्णाति, अधिष्ठानव्यतिरेकेणाध्यस्तस्याभावात्सर्वस्य च ब्रह्मण्यध्यस्तत्वादित्यर्थः । एवं हविः पुरोडाशादिकम्; तदपि ब्रह्मैव । 'ब्रह्म, अग्नौ ' इति पदद्वयम् । यस्मिन्नग्नौ हविः प्रक्षिप्यते सोऽपि ब्रह्मैवेत्यर्थः । तथा येन कर्तृकारकेण कर्म क्रियते तदपि कारकम्; ब्रह्मणेति कर्तरि तृतीययाऽनूद्य प्रकृत्या ब्रह्मेति विधीयते । हुतं हवनम् । भावे निष्ठा । तदपि ब्रह्मैवेत्यनुषङ्गः । इत्थं ब्रह्मकर्मसमाधिना, ब्रह्मैव कर्म ब्रह्मकर्म तस्मिन्समाधिर्ज्ञानं यस्य तेन ब्रह्मकर्मसमाधिना तेन पुरुषेण ब्रह्मैव गन्तव्यम्, न तुच्छं स्वर्गादिकमिति ज्ञानफलोक्तिः । अतो युक्तमेवोक्तम् ' यज्ञायाचरतः कर्म समग्रं प्रविलीयते ' [४।२३] इति । ब्रह्मकर्मसमाधेः पुरुषस्य तत्त्वज्ञानोपमर्दितक्रियाकारकफलभेदबुद्धित्वेन तदीयकर्मणामकर्मत्वादिति 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत् ' [४।१८] इत्यस्यैवायं प्रपञ्चः । अत्र ' ब्रह्मार्पणमित्यर्पणादिकारकाणां ब्रह्मातिरेकेणासत्त्वं नोच्यते, किन्तु नाम ब्रह्मेत्यादिवदर्पणादिषु ब्रह्मदृष्टिः परम् ' इति व्याख्यानस्य भाष्य एव निरस्तत्वात्तदनुवर्तिनो माध्वरामानुजादयोऽपि भाष्याक्षरैरेव शिक्षणीया इति नास्माभिः प्रयत्यते ॥ २४ ॥

९ व० त० दी०— प्रविलयस्वरूपमाह– ब्रह्मार्पणमिति । भावाद्वैतं क्रियाद्वैतं द्रव्याद्वैतं उच्यते भगवता स्वमुखेन— ' अग्निहोत्रं तथा दर्शपूर्णमासः पशुस्तथा । चातुर्मास्यानि सोमश्च क्रमात्पञ्चात्मको हरिः ॥ तत्साधनं च स हरिः प्रयाजादिस्रुगादि यत् । प्राकृतं रूपमेतद्धि नित्यं काम्यं तु वैकृतम् ॥ ज्ञानिनस्तदभिव्यक्तौ कर्तुर्मोक्षः क्रमाद्भवेत् ' इति निबन्धोक्तेः । तथाहि ज्ञानिनः सर्वं कर्म ब्रह्मार्पणं भवति । अर्पणं स्रुगादि ब्रह्म भवति, हविर्ब्रह्म, ब्रह्मणि अग्नौ ब्रह्मणा कर्त्रा हुतं ब्रह्मैव, यज्ञस्तत्र फलं ब्रह्मैव प्राप्तव्यम् । केन ? ब्रह्मैव कर्म तत्समाधिनेति । प्रकृतिनिविष्टं सच्चिदानन्दकं पुरुषाभिधं ब्रह्मैव यद्यप्यप्राकृतं सर्वं भवति तथापि न जानात्यज्ञस्तत्; विज्ञस्तु तदिदं ज्ञानयज्ञेन ब्रह्मोपासीताभेदभावात् । ननु ब्रह्मात्मैक्यस्य भेदात्यन्ताभावरूपत्वात् अंशत्वात् त्यागो भगवन्नियम्यत्वं च कथं ? इति चेत्, उच्यते–'ब्रह्मात्मैक्येऽप्यभेदोऽस्य किं भेदसहनक्षमः ? । किंवा तदक्षमः श्रुत्या सिद्ध्यत्येतद्विचार्यते' ॥

अत्र केचिदाहुः तदक्षम इति । स्वमते तु भेदसहनक्षम एव । कुतः ? सत्कार्यवादस्यैव श्रौतत्वेन सृष्टिपूर्वदशायामपि सर्वसत्त्वात् । तथाहि "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" [छां.उ.६।२।१] इति श्रुताविदमापुरोवर्तिनं प्रपञ्चं निर्दिश्य पूर्वकाले तस्य सद्रूपतामुक्त्वा ततो ब्रह्मरूपत्वं जगत्कारणत्वं च बोधयित्वा तस्याद्वितीयत्वं वक्ति । ततः" तद्धैक आहुः ", [छां. उ. ६।२।१] इत्यादिनाऽसत्कार्यवादमाशङ्क्य " कुतस्तु खलु सोम्यैवं स्यात् " [छां० उ० ६।२।२] इत्यादिना तन्निषेधति । एवं सति आकारकार्यत्वप्रभृतयो धर्मा यदि ब्रह्मणि पूर्वं न स्युस्तदाऽसत्कार्यवादनिरासिका सत्कार्यबोधिका च श्रुतिः पीड्येत । अत उभयसामञ्जस्यार्थं तत्तद्धर्मादिविशिष्टमेकमेव ब्रह्म कारणमिति मन्तव्यम् । तथा सति यथेदानीं कार्याणां तत्तदाकाराणां च परस्परं भेदः, कारणेन सह चाभेदः, कार्यत्वादिरूपेण भेदश्च लोके कटककुण्डलसुवर्णप्रभृतीनां दृश्यते तथा ब्रह्मजगतोरपीति मन्तव्यः ।

एवमंशांशिनोर्जीवब्रह्मणोरपि सुवर्णखण्डसुवर्णयोरिव सृष्टिप्राकट्याविर्भावतिरोभावाभ्यामेव तदुपपत्तिः; अन्यथाऽव्याकृतश्रुतिविरोधापत्तिः । पुरुषविधब्राह्मणे हि सृष्टिमुक्त्वाऽग्रे "तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत्तन्नामरूपाभ्यामेव व्याक्रियतेऽसौ नामाऽयमिदꣳ रूप इति (नामाऽयमिदꣳ रूप इति) तदिदमप्येतर्हि नामरूपाभ्यामेव व्याक्रियतेऽसौ नामाऽयमिदꣳ रूप इति" [बृ. उ. १।४।७] इति । अत्र नामरूपव्याकरणे लौकिकमेवोदाहरणं

तत्साधनायाह । लोके च सिद्धमेव वस्तु नामरूपाभ्यां व्याक्रियते ति सृष्टिपूर्वदशायामपि तस्य सिद्धत्वमेव व्यक्तीभवतीति नासत्कार्यवादः प्रामाणिकः । भागवते तृतीयस्कन्धे [१०।१२,१३] च 'विश्वं वै ब्रह्म तन्मात्रं संस्थितं विष्णुमायया। ईश्वरेण परिच्छिन्नं कालेनाव्यक्तमूर्तिना ॥ यथेदानीं तथाऽग्रे च पश्चादप्येतदीदृशम्' इति कालत्रये एकरूपामेव सर्वस्य स्थितिमाह । इदमेवाविरोधाध्यायेऽसद्व्यपदेशाधिकरणे व्यासचरणैरपि व्युत्पादितम् । "असद्वा इदमग्र आसीत्" [तै. उ. २।७] इति श्रुतौ सृष्टिपूर्वदशायां यो जगतोऽसत्त्वेन व्यपदेशः सोऽव्याकृतत्वेन धर्मान्तरेण विद्यमानत्वेऽपि व्याकृतत्वेनाविद्यमानत्वात् "तदात्मानं स्वयमकुरुत" [तै. उ. २।७] इति वाक्यशेषेण तथाऽवगमात्, 'इदं' इति प्रयोगात्, 'आसीत्' इति प्रयोगाच्च; अन्यथा तद्विरोधापत्तेः, नित्यस्य समवायस्य सम्बन्धस्य द्विनिष्ठत्वेन कार्याभावे तदभावापत्तेः; तन्नित्यताहानेश्च । असम्बद्धोत्पत्तौ जगदृष्टान्तेन घटपटादीनामपि कार्याणां नियतावधिकत्वहानेश्च ।

न च यत्र यत्प्रागभावस्तदेव कार्यं ततः करणादुत्पद्यत इति नियमात् न नियतावधिकत्वभङ्ग इति वाच्यम्; कारणावस्थातिरिक्तस्य प्रागभावस्यैवं वक्तुमशक्यत्वात्; कपालावस्थां पश्यत एवेह कपाले घटो भविष्यतीति प्रत्ययेन तथा निश्चयात्; तदवस्थाव्यङ्ग्यस्य तदतिरिक्तस्य प्रागभावस्यैवाङ्गीकारे गौरवाच्च । न च उत्पत्तेः पूर्वं कार्यस्य सत्त्वे कर्तृव्यापारबाधप्रसक्तिरिति शङ्क्यम्, कार्याभिव्यञ्जनार्थतया सार्थक्यात् तथा ब्रह्मवाक्याच्च । संवेष्टितपटप्रसारणादौ तथा निश्चयात् । न चैवमनुद्भूतसत्ताङ्गीकारेऽदृश्यप्रेतादिजनितदुःखवत् ततः क्वचिदर्थक्रियापत्तिरिति शङ्क्यम्, अनुद्भूतगन्धरूपादौ व्यभिचारात्। योगेनाकुञ्चनप्राणायामादिनियमने जीवनमात्रस्य नियमनत्यागे आकुञ्चनप्रसारणादिरूपकार्यस्य च दर्शनेन तथा निश्चयादिति।

एवं स्थिते सत्कार्यवादे सृष्टिपूर्वदशायामपि जगज्जीवयोः सत्त्वात् "एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म" [छां. उ. ६।२। १,२] इत्याद्युक्तोऽभेदः तद्भिन्नतया जगज्जीवप्रतीत्यभावे पर्यवस्यन् भेदसहनक्षममेवाभेदं साधयतीति सृष्टिदशायां जगद्ब्रह्मणोः कार्यकारणभावात् जगज्जीवयोरंशांशिभावाच्च औपचारिको भवन्नपि न वास्तवं तमभेदं निहन्ति । तेनेदानीमपि भेदसहिष्णुरेवाभेदः। एवं सति नानात्वदर्शनभेददर्शनयोः भेदनिन्दाश्रवणमप्यभेदविरुद्धभेददर्शन एव पर्यवस्यतीति बोध्यम् । "(यदा ह्येवैष) य एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते" [तै.उ. २।७] इति श्रुतौ 'कुरुते' इतिपदेन क्रियारब्धस्य एव भेदनिन्दनात् आरम्भस्य च असतः सत्तायामेव पर्यवसानात् अभेदविरुद्ध एव क्रियमाणे भेद एव पर्यवस्यतीत्यभेदाविरुद्धभेददर्शने तु न निन्द्यत्वलेशोऽपीति बोध्यम् । एवं च परममुक्तिदशायामपि "यथोदकं शुद्धे निषिक्तं (शुद्धमासिक्त) तादृगेव भवति एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गौतम!" इति काठकश्रुत्या [४।१९] आत्मनो ब्रह्मसाम्यश्रवणात् भिन्नप्रतीत्यभावस्वरूप एवाभेदः, न तु भेदाभावस्वरूप इति सिध्यति । अत एव मैत्रेयीब्राह्मणे "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कं पश्येत्" [बृ.उ. ४।५।१५] इत्यादिना यदितरज्ञानश्रवणं तदपि द्वैतदृष्टिनिवृत्तावेव पर्यवस्यति, न तु द्वैताभावे। एतदग्रे द्वैतीयकमैत्रेयीब्राह्मणे "यद्वैतन्न पश्यति, पश्यन् वै तत् (द्रष्टृत्वं) न पश्यति, न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो भवति (विद्यते) अविनाशित्वात्, न तु तद्द्वितीयमस्ति, (ततोऽन्यद्द्वितीयमस्ति) ततोऽन्यद्विभक्तं (यत) पश्येत्" [बृ.उ. ४।३।२३] इत्यादिभिरन्यादर्शने पश्यत एव अदर्शनस्य द्वितीयत्वाभावस्य विभागाभावस्य अन्यत्वाभावस्य च हेतुतया श्रावणेन तथा निश्चयात्। अग्रे च "यत्र वाऽन्यदिव स्यात्" [बृ. उ. ४।३।३१] इत्यादिना वैलक्षण्यहेतुकमन्यदर्शनमनूद्य "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत् केन..." [बृ. उ.४।५।१५] इत्यादिना स्वस्य द्रष्टृविभागेन विज्ञातृविज्ञाने "तं केन विजानीयात्" [मैत्रश्रु.] इति, अनेन ज्ञानकरणाभावं हेतुत्वेन वक्ति इत्यतोऽपि तथा निश्चयात्। अन्यथा पूर्वब्राह्मण एव मैत्रेयीमोहनिवृत्त्या पुनर्द्वितीयं ब्राह्मणं न वदेत् । अतस्तत्र यः सन्दिग्धोऽर्थः तन्निश्चायनार्थमेव द्वितीयं ब्राह्मणमिति भेददर्शनाभावरूप एव अभेदः, न तु भेदाभावरूप इति भेदसहिष्णुरेवाभेदः ।

यत्तु "बहु स्यां" [छां.उ. ६।२।३] इति श्रुतौ सृष्ट्यारम्भे एकस्य बहुत्वश्रावणात् पूर्वं जगदाद्यभाव एव श्रुत्यभिमतः; न तु कार्यस्यापि सत्त्वम्। तथा सति "इदं सर्वमसृजत्" [बृ. उ. १।२।५] इति श्रुतिविरोधः, अतः सृष्टितः पूर्वमसत्त्वादभेदविरोध्येव स इत्यर्द्धवैनाशिकमतमेव साधीय इति तन्मन्दम् "तद्धैक आहुरसदेवेदमग्र आसीत्" [छां. उ. ६।२।१] इत्याद्यनूद्य "कुतः खलु (सोम्यैमाः प्रजाः) सोम्यैवं स्यात्" [छां. उ. ६।२।२] इति श्रुत्यैव तन्निषेधात्। न च तत्र कारणसत्ताया एव निषेधः, न तु कार्यसत्तायाः "कथमसतः सज्जायेत" इति

श्रुत्या तथा निश्चयादिति वाच्यम्; पूर्वं कार्यस्यासत्त्वे "तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत्" [बृ. उ. १।४।७] इति श्रुतिविरोधापत्तेः। अत्र 'तर्हि' इत्यनेन सृष्टिपूर्वकालं लक्षीकृत्य इदमानिर्दिष्टस्य जगतस्तदानीमव्याकृतत्वमपि नानुवदेत्, स्वरूपस्यैवाभावात्। अतः "बहु स्यां" [छां. उ. ६।२।३] इत्यत्रापि बहुत्वादेरव्याकृतत्वमेवोच्यते सतः, न त्वसतः; सत्ता सृजनमपि नामरूपव्याकरणमेव, अन्यथा प्रागिव सृष्टिदशायामपि व्यवहाराभावप्रसङ्गात्।

एवं सिद्धे सर्वदासत्वेऽद्वैतश्रुतिविरोधाय तदानीमपि परापरभावघटित एव ब्रह्मत्वेनैव रूपेणाविरोध इदानीमिवेति मन्तव्यम्। एतावान् परं विशेषः— यदिदानीमविद्यावलिप्ताल्पबुद्धिरत्रान्न प्रतीयते, तदानीं तु करणग्रामलयादिति। एवं च परममुक्तावपि परापरभावघटितो भेदसहनक्षम एवाभेदः, ब्रह्मरूपस्यैव तथात्वात्। अत एव दशमस्कन्धे [८५।२३] भागवते यत्र भगवता श्रीवसुदेवं प्रति अखण्डब्रह्मज्ञानोपदेशः कृतस्तत्र वसुदेवोक्तमङ्गीकृत्य "अहं यूयमसावार्यः" इत्यनेन सर्वेषां तथात्वमुक्त्वा ब्रह्माण्डानन्त्यमारोपितज्ञानदृष्टिं च निवारयितुं "आत्मा ह्येकः स्वयञ्ज्योतिः" [भाग.१०।८५।२४] इत्यनेन सर्वत्रात्मैक्यनानात्वदृष्टेश्चौपाधिकत्वेन भ्रान्तत्वं निरूप्य "खं वायुर्ज्योतिरापो भूः" इति द्वितीये (श्लोके २६) खादिपञ्चमहाभूतदृष्टान्तेन नानात्वस्य वास्तवत्वमुपाधिव्यङ्ग्यत्वं च वदति; अन्यथा पूर्वश्लोक एव नानात्वदृष्टेर्गुणोपाधिकत्वेन भ्रान्तत्वे बोधिते तत एव नानात्वस्य निवृत्तत्वात् खादिपञ्चमहाभूतदृष्टान्तेन पुनर्नानात्वप्राप्तिं न स्थापयेत्। अतोऽखण्डब्रह्मवादेऽप्यंशादिनानात्वस्य विद्यमानत्वात् परापरभावादिभेदसहिष्णुरेवाभेदो भगवदभिमतो भातीति बोध्यम्।

किञ्च "इदं सर्वं यदयमात्मा" [बृ. उ. २।४।६;४।५।७] इत्यन्तेन सवस्य ब्रह्मत्वे बोधिते कथं सर्वस्य ब्रह्मत्वं? इत्याकाङ्क्षायां दुन्दुभ्यादिदृष्टान्तैरवान्तरसर्वग्रहणं दुन्दुभ्यादिशब्दग्रहणेनैव अवान्तरसर्वशब्दग्रहणवत् आत्मग्रहणेनैव तदभिन्नावान्तरसर्वग्रहणम्। अग्निधूमदृष्टान्तेन ब्रह्मणः सकाशाद्वेदादिसर्वोत्पत्तिं चोक्त्वा "स यथा सर्वासामपां समुद्र एकायनं" [बृ.उ. २।४।११]इत्यादिभिर्बहुदृष्टान्तैः सर्वाधारत्वं निरूपयति। यदि सृष्ट्यभावदशायां सर्वस्यैकरूप्यमेव स्यात्, तदा दुन्दुभिशब्दादीन् समुद्रादींश्च नानादृष्टान्तान्न वदेत्; दुन्दुभिशब्ददृष्टान्तेन सर्वस्य ब्रह्मरूपतया एकेनैव समुद्रदृष्टान्तेन ब्रह्मणः सर्वाधारत्वस्य च सिद्धेः। अतः सृष्ट्यभावदशायामपि नानात्वाविरुद्धमेव स्वरूपैक्यं "एवं वाऽरे (अयमात्मा) इदं महद्भूतं"[बृ. उ. २।४।१२] इत्यादिना प्रेत्यसंज्ञाभावकथनेन पूर्वसंज्ञानस्यैव बोधनात्। तच्च ज्ञानं भेदाविरुद्धसम्पदात्मकमभेदमेव बोधयतीति प्रागुपपादितं, अतो न कोऽपि संशयः। एवं सति तद्गुणसारत्वात्तद्व्यपदेश इत्यत्र ब्रह्मांशे जीवे ब्रह्मत्वव्यपदेश औपचारिकः, स च मुक्तावपि तुल्यः पूर्वोक्तसत्कारणतावादसिद्धस्य भेदस्यानपायादिति। एवं प्रलयदशायां जडस्यापि बोध्यम्। एवं ब्रह्मणो निरंशत्वेऽपि सांशत्वं विरुद्धधर्माश्रयत्वादुपपन्नं, एवं जगतो हविरादेश्च प्रकृतस्य ब्रह्मत्वं भावनीयं, तथात्वेऽपि कार्यत्वमपीति सर्वं सुस्थम्। अयमेव भावाद्वैतपदार्थः कार्यकारणवस्त्वैक्यमर्शनं पटतन्तुवदिति निरूपितम्। अक्षरार्थस्तु भावमात्रस्य जगत्कारणेन सहैक्यमर्शनं पटतन्तुवदिति।

यद्यपि नैकविधं जगत्तथापि भगवत ईश्वरादुद्भूतं न ततोऽतिरिच्यते तद्योगमायात एव तत्तच्चिदानन्दांशप्रपञ्चरूपं सर्वं तत्त्वतः परिणतम्; यथोक्तं—'तात्त्विकोऽन्यथाभावः परिणामः, अतात्त्विकोऽन्यथाभावो विवर्तः' इति। कार्यं न विवर्तात्मकं, भूमितो घटपटादिकमिव; वस्तुतः पार्थिवं न ततोऽतिरिच्यते, प्रलयेऽव्याकृततया तदभिन्नरूपतावगमात्। एवमत्रापि कार्यदशायां सर्वं न ततोऽतिरिक्तं भाव्यम्। यद्यपि साङ्ख्ये कारणत्वं प्रकृतेरिति प्राकृतमेव घटादिजगदित्युक्तं तथाप्यत्र जगतः प्राकृतत्वमस्तु, नात्यन्तमसत्त्वं 'नाभावः (च) उपलब्धेः' [ब्र. सू. २।२।२८]। वेदे हि प्रकृतेर्न पृथक्तया कारणत्वमुक्तं, इत्यतो मतान्तरेऽभ्युपेताया अपि प्रकृतेः स्वमते तदंशत्वात् कारणत्वमेव न मुख्यकारणमिति सङ्क्षेपः। तदिदमनेकविधब्रह्मोपासनायामभेदभावनायां भगवतः सच्चिदानन्दांशप्रपञ्चभूतं कार्यं कारणानन्यत्वेन भातं ब्रह्मवादिनां ज्ञानिनां ब्रह्मयज्ञ एवेति निरूपितम् ॥ २४ ॥

१० पु. अ. त.— ननु "ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्नोति (ब्रह्माप्येति)" [बृ. उ. ४।४।६ तै. आ.२।२ नृ. उ.उ.५] "सर्वं खल्विदं ब्रह्म" [छां. उ. ३।१४।१] इति ब्रह्मात्मकत्वं सर्वस्याह। कस्य कर्मणो ब्रह्मात्मकत्वमाह ?— ब्रह्मार्पणमिति। अर्पणम्, अर्प्यते हूयतेऽनेन तदर्पणं सामग्रीस्रुक्स्रुवादिकं ब्रह्म, हविः घृतादिकं ब्रह्म, ब्रह्माग्नौ ब्रह्मात्मकोऽग्निस्तस्मिन्, ब्रह्मणा कर्त्रा हुतम्। एवं प्रकारेण कर्म ब्रह्म अतः समाधिना समाध्यवस्थया तेन ब्रह्मात्मकेन कर्मणा ब्रह्मैव गन्तव्यं प्राप्तव्यम्। अतो ब्रह्मात्मकत्वात्तत्र लीयत इत्यर्थः। अत एव श्रुतिरपि "सर्वं खल्विदं ब्रह्म" इति ब्रह्मात्मकत्वं सर्वस्याह ॥ २४ ॥

११ नी० भा० दी०—कुतो विदुषां कर्माणि प्रविलीयन्ते ? इत्याशङ्क्याह—ब्रह्मार्पणमिति । यतस्ते विद्वांसः सविकल्पसमाधौ सर्वं जगत्प्रत्यक्चितिशक्तिनिर्मितं पश्यन्ति । तथा च श्रुतिः "किं कारणम्" इत्युपक्रम्य "कालः स्वभावः" [श्वे. उ. १।२] इति कालादीनि लोकदृष्ट्याऽनेकानि कारणान्युपक्षिप्य कारणं निर्णीय— "ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन् देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढाम्" [श्वे.उ. १।३] इति समाधिना दर्शयति । तथा च समाधिना सर्वस्य ब्रह्मणि कल्पितत्वं पश्यतां तेषां यदर्पणं अर्पणसाधनं मन्त्रजुह्वादि तत् ब्रह्मैव । एवशब्दः सर्वत्रानुषञ्जनीयः । यदर्पणीयं हविस्तदपि ब्रह्मैव । यत् हुतं हवनक्रियाहुतं तर्पितं देवब्राह्मणादि वा तदपि ब्रह्मैव । यत् अग्नौ हुतं तदपि ब्रह्मण्येव हुतम्, अत्र ब्रह्मणीति पदमध्याहर्तव्यम् । यत् यजमानेन हुतं तद्ब्रह्मणैव हुतम् । यत्तेन कर्मणा गन्तव्यं प्राप्तव्यं फलं तदपि ब्रह्मैव । किं बहुना ? यत्किञ्चित्तस्य कर्म शयनासनादिकं तत्सर्वं ब्रह्मैव । तत्र कारणं समाधिना– समाधिजेनात्मसाक्षात्कारेण । यतः सर्वमस्य ब्रह्मात्मकं, ब्रह्म च प्रत्यगनन्यत्; अतः प्रदेयस्य फलस्याभावात् कर्माणि प्रविलीयन्ते, दाह्याभावाद्दहन इवेति भावः । यत्तु 'कर्मणि तदङ्गेषु च नामादिष्विव ब्रह्मदृष्टिरत्र विधीयते' इति व्याख्यानं तत् उपक्रमादिविरोधात् ब्रह्मविद्यायाः प्रकृतत्वाच्चासङ्गतमिति भाष्ये एव निरस्तम् । या हि ब्रह्मविदां कर्माङ्गेषु तात्त्विकी ब्रह्मदृष्टिः कीर्त्तिता सा स्थितप्रज्ञलक्षणवद्ब्रह्मविदामनुष्ठानायैव फलतो भवतीति न तत्र तस्यास्तात्पर्यं वर्णनीयमिति दिक् ॥ २४ ॥

दैवाद्या द्वादशापरे यज्ञाः [२५—३०]

दैवमेवापरे यज्ञं योगिनः पर्युपासते ।
ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञेनैवोपजुह्वति ॥ २५ ॥

१ **शां. भा.**—तत्राधुना सम्यग्दर्शनस्य यज्ञत्वं सम्पाद्य तत्स्तुत्यर्थमन्येऽपि यज्ञा उपक्षिप्यन्ते– दैवमेवेत्यादिना । दैवमेव, देवा इज्यन्ते येन यज्ञेनासौ दैवो यज्ञस्तमेवापरे यज्ञं योगिनः कर्मिणः पर्युपासते, कुर्वन्तीत्यर्थः । ब्रह्माग्नौ "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" [तै. उ. २।१] "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" [बृ. उ.३।९।२८] "यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरः" बृ. उ. ३।४।१] इत्यादिवचनोक्तमशनायापिपासादिसर्वसंसारधर्मवर्जितं "नेति नेति" [बृ.उ.४।४।२२।] इति निरस्ताशेषविशेषं ब्रह्मशब्देनोच्यते । ब्रह्म च तदग्निश्च सः होमाधिकरणत्वविवक्षया ब्रह्माग्निस्तस्मिन् ब्रह्माग्नावपरेऽन्ये ब्रह्मविदो यज्ञं– यज्ञशब्दवाच्य आत्मा आत्मनामसु यज्ञशब्दस्य पाठात्– [निरु. १४।११] तमात्मानं यज्ञं परमार्थतः परमेव ब्रह्म सन्तं बुद्ध्याद्युपाधिसंयुक्तमध्यस्तसर्वोपाधिधर्मकमाहुतिरूपं यज्ञेनैवाऽऽत्मनैवोक्तलक्षणेनोपजुह्वति प्रक्षिपन्ति, सोपाधिकस्याऽऽत्मनो निरुपाधिकेन परब्रह्मस्वरूपेणैव यद्दर्शनं, स तस्मिन्होमस्तं कुर्वन्ति, ब्रह्मात्मैकत्वदर्शननिष्ठाः सन्न्यासिन इत्यर्थः । सोऽयं सम्यग्दर्शनलक्षणो यज्ञो दैवयज्ञादिषु यज्ञेषूपक्षिप्यते 'ब्रह्मार्पणं' इत्यादिश्लोकैः प्रस्तुतः 'श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः परन्तप !' [४।३३] इत्यादिना स्तुत्यर्थम् ॥ २५ ॥

---

१ "यज्ञोऽत्र आत्मा ज्ञेयः, "यज्ञ आत्मा भवति, यदेनं तन्वते" (नि. १४।११) इति यास्कवचनात् ॥ **अभिनवगुप्ताचार्यास्त्वत्राहुः**— "अपरे दैवानि क्रीडनशीलानीन्द्रियाण्याश्रित्य स्थितो यो यज्ञो निजविषयग्रहणलक्षणस्तमेव परित उपासते— आमूलाद्विमृशन्तः स्वात्मलाभं लभन्ते । अत एव ते योगिनः— सर्वावस्थासु सततयोगयुक्तत्वात्, नित्ययोगे ह्यत्रायं मत्वर्थीयः । एनमेव च विषयग्रहणात्मकं यज्ञं यज्ञेनैव तेनैव लक्षणेनापरे पूरयितुमशक्ये ब्रह्माग्नौ जुह्वतीति कैश्चिद्व्याख्यातम् । मुनेस्तु पौर्वापर्याविरुद्धत्वाद्योऽर्थो हृदि स्थितस्तं प्रकाशयामः— केचिद्योगयुक्ताः सन्तो दैवं नानारूपेन्द्रादिदेवतोद्देशेनैव बाह्यद्रव्यमयं यज्ञमुपाचरन्ति, तं च क्रियमाणमेव यज्ञं कर्तव्यमिदमित्येव बुद्ध्या फलानपेक्षतया दुष्पूरे ब्रह्माग्नावर्पयन्तीति द्रव्ययज्ञा अपि परं ब्रह्म यान्ति । यतो वक्ष्यते—'सर्वेऽप्येते यज्ञविदः' (४।३०) इति । श्रुतिरपि— "यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः' (ऋक्सं. ८।४।१९।१६) इति ।

— **अविगीता ।**

२ आ. शां. व्या.— ज्ञानस्य यज्ञत्वं सम्पाद्य पूर्वश्लोके स्थिते सत्यधुना तस्यैव ज्ञानस्य स्तुत्यर्थं यज्ञान्तरनिर्देशार्थमुत्तरग्रन्थप्रवृत्तिरित्याह— **तत्रे**ति। सर्वस्य श्रेयस्साधनस्य मुख्यगौणवृत्तिभ्यां यज्ञत्वं दर्शयन्नादौ यज्ञद्वयमादर्शयति— **दैवमेवे**त्यादिना। दैवमेवेति प्रतीकमादाय दैवयज्ञं व्याचष्टे—**देवा** इति। सम्यग्ज्ञानाख्यं यज्ञं विभजते— **ब्रह्माग्नावि**ति। तत्र ब्रह्मशब्दार्थं श्रुत्यवष्टम्भेन स्पष्टयति— **सत्यमि**ति। यदजडमनृतविपरीतमपरिच्छिन्नं ब्रह्म तस्य परमानन्दत्वेन परमपुरुषार्थत्वमाह— **विज्ञानमि**ति। तस्य ज्ञानाधिकरणत्वेन ज्ञानत्वमौपचारिकमित्याशङ्क्याऽऽह— **यत्साक्षादि**ति। जीवब्रह्मविभागे कथमपरिच्छिन्नत्वं ? इत्याशङ्क्य विशिनष्टि— य आत्मेति। परस्यैवाऽऽत्मत्वं सर्वस्माद्देहादेरव्याकृतादान्तरत्वेन साधयति— **सर्वान्तर** इति। विधिमुखं सर्वमेवोपनिषद्वाक्यं ब्रह्मविषयमादिशब्दार्थः। निषेधमुखं ब्रह्मविषयमुपनिषद्वाक्यमशेषमेवार्थतो निबध्नाति— **अशनाये**ति। ब्रह्मण्यग्निशब्दप्रयोगे निमित्तमाह— **स होमे**ति। बुद्ध्यारूढतया सर्वस्य दाहकत्वाद्विलयस्य वा हेतुत्वादिति द्रष्टव्यम्। यज्ञशब्दस्याऽऽत्मनि त्वम्पदार्थे प्रयोगे हेतुमाह— **आत्मनामस्वि**ति। आधाराधेयभावेन वास्तवभेदं ब्रह्मात्मनोर्व्यावर्तयति — **परमार्थत** इति। कथं तर्हि होमः ? न हि तस्यैव तत्र होमः सम्भवतीत्याशङ्क्याऽऽह— **बुद्ध्या**दीति। उपाधिसंयोगफलं कथयति— **अध्यस्ते**ति। उपाध्यध्यासद्वारा तद्धर्माध्यासे प्राप्तमर्थं निर्दिशति— **आहुती**ति। इत्थम्भूतलक्षणां तृतीयामेव व्याकरोति – **उक्ते**ति। अशनायादिसर्वसंसारधर्मवर्जितेन निर्विशेषेण स्वरूपेणेति यावत्। आत्मनो ब्रह्मणि होममेव प्रकटयति— **सोपाधिकस्ये**ति। अपर इत्यस्यार्थं स्फोरयति— **ब्रह्मे**ति। उक्तस्य ज्ञानयज्ञस्य दैवयज्ञादिषु ब्रह्मार्पणमित्यादिश्लोकैरुपक्षिप्यमाणत्वं दर्शयति— **सोऽयमि**ति। उपक्षेपप्रयोजनमाह— **श्रेयानि**ति॥ २५॥

३ रा. भा.— एवं कर्मणो ज्ञानाकारतां प्रतिपाद्य कर्मयोगभेदानाह— दैवमिति। दैवं देवार्चनरूपं यज्ञमपरे कर्मयोगिनः पर्युपासते सेवन्ते, तत्रैव निष्ठां कुर्वन्तीत्यर्थः। अपरे ब्रह्माग्नौ यज्ञं यज्ञेनैवोपजुह्वति। यज्ञं यज्ञरूपं ब्रह्मात्मकं आज्यादिद्रव्यं, यज्ञेन यज्ञसाधनभूतेन स्रुगादिना जुह्वति। अत्र यज्ञशब्दो हविस्स्रुगादियज्ञसाधने वर्तते; ‘ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविः’ [४। २४] इति न्यायेन यागहोमयोर्निष्ठां कुर्वन्ति॥ २५॥

४ वे. ता. चं.— उक्तार्थसङ्गतिपूर्वकं ‘दैवमेव’ इत्यादेः ‘प्राणान्प्राणेषु जुह्वति’ [४।३०] इत्यन्तस्य प्रघट्टकस्यार्थमाह— **एवं कर्मण** इति। देवसम्बन्धि दैवम्, तत्सम्बन्धित्वं च तदर्चनरूपत्वमिति **देवार्चनरूपमि**त्युक्तम्। ‘दैवमेव’ इत्यवधारणेन ‘अपरे’ इत्यादिना च विकल्पः सिद्धः; ततश्च देवसम्बन्धमात्रं साधारणं नात्र वाच्यम्, अतोऽर्चनशब्देन वक्ष्यमाणयागहोमादिभ्यो व्यावृत्तिः सूचिता। यागादेरपि देवार्चनत्वेऽपि तत्तद्देवतारूपादिसपर्यायां ह्यर्चनशब्दः प्रसिद्धः। ‘कर्मयोगेन योगिनाम्’ [३।३] इत्युपक्रमवदत्रापि योगिशब्दः कर्मयोगनिष्ठविषय इति ज्ञापनाय **कर्मयोगिन** इत्युक्तम्। दैवस्य यज्ञत्वेन दृष्टिरत्र विधीयत इति भ्रमव्युदासाय निरन्तरानुष्ठानप्रयुक्तचरणपर्यायेण व्याख्याति— **सेवन्त** इति। ‘सेवा भक्तिरुपास्तिः’ इति नैघण्टुकाः। अत्र सेवोपासनशब्दौ सेव्यं प्रति करणत्रयस्यानुकूलवृत्तिनैरन्तर्यपरौ; न तु ध्यानमात्रपरौ; भक्तिशब्दस्तु ध्यानस्य प्रीतिरूपतां वक्ति। ननु मन्वादिभिः ‘देवताभ्यर्चनं चैव समिदाधानमेव च’ [मनुः २।१७६] इति नित्यकर्मतया स्मरणाद्देवतार्चनरूपो यज्ञः सर्वेषामपि कर्मयोगिनामवश्यकर्तव्यः, स कथं विकल्प्यत इत्यत्राह— **तत्रैव निष्ठां कुर्वन्तीत्यर्थ** इति।

ननु ‘ब्रह्मार्पणं’ इत्यत्र श्लोके कश्चित्कर्मयोगभेदोऽभिहितः; अर्पणहविरग्न्यादिविशेषनिर्देशेनावान्तरभेदप्रतीतेः। तत्र च ‘तेन’ इति कर्ताऽपि निर्दिष्टः; तत्प्रतियोगिकोऽयमपरशब्द इति किं नाङ्गीक्रियते ? तदुच्यते— ‘ब्रह्मार्पणं’ इति श्लोको न कर्मयोगस्वरूपभेदविषयः; किन्तु सर्वेषामपि कर्मयोगानां ब्रह्मात्मकत्वानुसन्धानाख्यसाधारणगुणविषयः; तत्रैव ‘ब्रह्मकर्मसमाधिना’ [४।२४] इति सामान्येनोक्तेः। अतोऽर्पणहविरादिग्रहणं तत्तत्कर्मयोगभेदापेक्षिततत्तत्कारकविशेषोपलक्षणार्थम्। अत एव निवृत्तिलक्षणयज्ञप्रसङ्गात् ‘दैवमेवापरे’ इत्यादिभिः प्रवृत्तिलक्षणयज्ञोक्तिरिति परोक्तं परास्तम्। ‘ब्रह्माग्नावपरे यज्ञम्’ इत्यत्र यज्ञस्वरूपस्य परमात्मादेर्वा साक्षाद्धोतव्यत्वहोमसाधनत्वानुपपत्तेर्यज्ञसाधनलक्षणया द्वितीयान्तयज्ञशब्दो हविर्विषयः; तृतीयान्तस्तु स्रुगादिविषय इत्याह— **अत्रे**ति। ननु ‘ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम्’ इति पूर्वमेवोक्तम्, अत्रापि ‘ब्रह्माग्नावपरे’ इत्युच्यते, अतोऽत्र ‘यज्ञं यज्ञेन’ इत्यनयोरर्थोऽन्यथा वर्णनीयः, इतरथा पौनरुक्त्यप्रसङ्गः; सर्वकर्मयोगसाधारणस्यार्थस्य विशेषतया निर्देशोऽप्यनुपपन्न इत्यत्राह **ब्रह्मार्पणं ब्रह्महविरिति न्यायेने**ति। अत्र यज्ञशब्दाज्जुह्वतिशब्दाच्च यागहोमयोर्निष्ठाया एव विवक्षितत्वादवान्तरभेदत्वमपौनरुक्त्यं चोपपन्नमिति भावः। अत्राग्नित्वेन कल्पिते ब्रह्मणि यज्ञशब्दनिर्दिष्टं जीवमपूर्वं वा हविष्ट्वेन परिकल्प्य प्रक्षिपन्तीत्यादिपरव्याख्यानानि शब्दवृत्तिपरिक्लेशादेव निरस्तानि। कर्मप्रकरणाच्चात्र सर्वत्र मानसयज्ञत्वक्लृप्तिपक्षोऽप्ययुक्तः॥ २५॥

५ आ. मा. भा.— यज्ञभेदानाह–दैवमित्यादिना। दैवं भगवन्तम्, स एव तेषां यज्ञः। भगवदुपासनं यज्ञमिति क्रियाविशेषणम्। नान्यत्तेषामस्ति यतीनां केषाञ्चित्। यज्ञं भगवन्तम्। “यज्ञेन

यज्ञम्" [ऋक्सं.८।४।१९।६ यजुस्सं.३१।१६] "यज्ञो विष्णुर्देवता" इत्यादिश्रुतिः। यज्ञेन प्रसिद्धेनैव यज्ञं प्रति जुह्वतीति सर्वत्र समम्। "तं यज्ञं" [ऋक्सं.८।४।१८।२ यजुस्सं. ३१।९] इत्यादौ। उक्तं च 'विष्णुं रुद्रेण पशुना ब्रह्मा ज्येष्ठेन सूनुना।अयजन्मानसे यज्ञे पितरं प्रपितामहः' इति ॥ २५ ॥

६ ज. प्र. दी.—उत्तरप्रकरणप्रतिपाद्यं बुद्ध्यारोहार्थमाह-यज्ञेति। सामान्यतः कर्मस्वरूपमुक्तम्, तच्च यज्ञादिभेदभिन्नम्। तत्र 'नायं लोकोऽस्ति' [४।३१] इति वक्ष्यति, तदनुपपन्नम्, यत्याद्याश्रमविलोपप्रसङ्गादित्याद्याशङ्कानिरासार्थमिति शेषः। तत्र 'दैवं देवविषयं' इति व्याख्यानमसत्। 'द्रव्ययज्ञाः'[४।२८] इत्यस्य पुनरुक्तत्वादिति भावेनाह— **दैवमिति**। एवं तर्हि 'केचित् भगवन्तमुपासते' इत्युक्तं स्यात्। तथा च नेयं यज्ञोक्तिरित्यत आह- **स एवेति**। स इति परामृष्टं दर्शयति-**भगवदिति**। भगवदुपासनस्य यज्ञत्वमिह कथं लभ्यते ? इत्यत आह-**यज्ञमिति**। भगवादित्यादिकं क्रियाविशेषणत्वप्रदर्शनार्थमेकमेव वाक्यम्। साधनं परित्यज्य धात्वर्थमात्रस्य विशेषणं क्रियाविशेषणम्। अवधारणार्थं दर्शयति— **नान्यदिति**। अन्यद्भगवदुपासनात्। अनेन एवशब्दो भिन्नक्रम इत्युक्तं भवति। दैवमेवोपासते नान्यदिति तु प्रकृतासङ्गतम्। केषाञ्चित्परमहंसानाम्। अन्येषां बाह्यकर्मणोऽपि भावात्। यद्वा 'केषाञ्चित्' इत्यस्यैव व्याख्यानं यतीनामिति। 'ब्रह्माग्नौ' इत्यस्य 'आत्मानमात्मनैव मनसा वा ब्रह्मणैकीभावयन्ति' इति व्याख्यानमसदिति भावेन यज्ञमित्येतद्व्याचष्टे-**यज्ञमिति**। भगवतो यज्ञशब्दार्थत्वं कुतः ? इत्यत आह— **यज्ञेनेति**। 'यज्ञेन' इत्यस्यार्थमाह— **यज्ञेनेति**। एवशब्देनापव्याख्यानं निराकरोति। एवं चेद्यज्ञमित्यस्य कथमन्वयः ? इत्यत आह— **यज्ञमिति**। एतद्व्याख्यानमन्यत्रातिदिशति— **इति सर्वत्रेति**। अतिप्रसङ्गनिवारणाय 'सर्वत्र' इत्युक्तं विवृणोति— **तमिति**। एवं तच्चाग्रतो जातं तं पुरुषं यज्ञं भगवन्तं प्रति बर्हिषि प्रौक्षन्नित्यर्थः स्यात्। स च निर्मूल इत्यत आह— **उक्तं चेति** ॥२५॥

७ ह. पै. भा.—इदानीं ब्रह्मोपासनप्रसङ्गेनोपासनान्तराणि सत्त्वशुद्ध्यर्थमविदुषामाह— दैवमिति। देवा इन्द्रादयस्तेषामिदं दैवं सोमयागादि। अपरे योगिनोऽनुष्ठानमन्तरेणापि दैवमेव यज्ञं ध्यानेन निष्पादयन्ति। सत्त्वशुद्ध्यर्थं ब्रह्मैवाग्निर्ब्रह्माग्निरूपेणोपास्यं ब्रह्माग्निस्तस्मिन्ब्रह्माग्नौ। अपरे तु यज्ञं परमात्मानं यज्ञेन सोमयागादिनोपजुह्वति ध्यानेन सम्पादयन्ति होममित्यर्थः ॥ २५॥

८ वें. ब्र. गि.—एवं कर्मबन्धनिवर्तकत्वेनात्मज्ञानं प्रशंसितम्। इदानीं मुख्ययज्ञत्वेन स्तोतुं यज्ञभेदानाह— **दैवमिति**। देवा इन्द्राग्न्यादय इज्यन्ते येन स दैवः। तमेव यज्ञं दर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमादिरूपम्, अपरे योगिनः कर्मिणः पर्युपासते नित्यं श्रद्धयाऽनुतिष्ठन्ति। अथापरे तु तत्त्वज्ञाननिष्ठाः ब्रह्माग्नौ, ब्रह्म तत्पदार्थः, तस्मिन्नग्नौ यज्ञं प्रत्यगात्मानं त्वम्पदार्थं यज्ञेनैवात्मनैव उपजुह्वति प्रक्षिपन्ति। इत्थम्भावे तृतीया। सोपाधिकमात्मानं निरुपाधिकब्रह्मरूपेण पश्यन्तीत्यर्थः। यज्ञशब्दस्यात्मनामसु **यास्केन** पठितत्वादात्मनामत्वमवगम्यते। एवं जीवब्रह्माभेदज्ञानं यज्ञत्वेन निरूप्य तत्साधनयज्ञमध्ये पठ्यते 'श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः परन्तप!' [४।३३] इति स्तोतुम् ॥ २५ ॥

९ व० त० दी०—एवं तत्कर्मणो ब्रह्मभावज्ञानकारणतां प्रतिपाद्याधिकारिभेदेन प्रसङ्गादन्यानपि बहून् यज्ञानाह— दैवमेवापरे इति। तत्तद्देवाराधनात्मकं योगिनो योगकर्मिणः ब्रह्माग्नाविति ज्ञानिनो ब्रह्मवादिन उक्तप्रकारकं ब्रह्माग्नौ यज्ञं कर्म भावितेन ब्रह्मणा यज्ञेनोपजुह्वति प्रविलापयन्ति ॥ २५ ॥

१० पु. अ. त.— ननु ब्रह्मात्मकत्वे सति ज्ञानाज्ञानकृतं कर्म कथं न ब्रह्मणि लीयतेऽग्निस्पर्शे दाहवत्? इत्याशङ्क्य सजातीयप्रचयसंवलित एवाग्निर्दाहसमर्थः, न तु विस्फुलिङ्गात्मक इति सर्वत्र ब्रह्मात्मकज्ञानाभावे तज्ज्ञानानुरूपमेवागाधजलनिमग्नस्य ग्रहणसामर्थ्यं पूर्णघटवत् फलं भवतीत्याह— **दैवमित्यादिषड्भिः**। अपरे योगिनः यत्किञ्चित्स्वरूपज्ञानेन कर्मफलेच्छया कर्मकर्त्तारः। यज्ञं कर्म दैवमेव ज्ञात्वा पर्युपासते परितः सर्वभावेन कुर्वन्ति। तेषां लौकिकदेहेन साधनात्मकभगवत्सेवायां सुखरूपं फलं भवतीत्यर्थः। अपरे तत्त्वज्ञानानुसारिणो ब्रह्माग्नौ अग्निं ब्रह्मस्वरूपं ज्ञात्वा तस्मिन् यज्ञं यज्ञात्मकं विष्णुं यज्ञेनैव यज्ञात्मकविष्णुरूपेण हविषा उपजुह्वति होमं कुर्वन्ति ॥ २५ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं सम्यग्दर्शनस्य यज्ञत्वं सम्पाद्य तत्स्तुत्यर्थं यज्ञान्तराण्युपक्षिपति— **दैवमेवे**त्यादिना। दैवं देवताप्रधानमेव दर्शपूर्णमासादियज्ञं, नान्यं; एके योगिनः कर्मयोगिनः पर्युपासते। अपरे तु ब्रह्मैव सत्यज्ञानानन्तानन्दात्मकमखण्डैकरसं वस्तु तदेव ज्ञातं सत् सर्वकर्मदग्धृत्वादग्निरिवाग्निर्ब्रह्माग्निस्तत्र यज्ञं जीवं- यज्ञशब्दस्यात्मनामसुपाठात्- सोपाधिं यज्ञेनैव आत्मनैव निरुपाधिकेन रूपेण जुह्वति, घटाकाशमिव महाकाशे उपाधिप्रहाणेन प्रविलापयन्ति सोऽयं ज्ञानयज्ञो मुख्यः ॥ २५ ॥

श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्यन्ये संयमाग्निषु जुह्वति । शब्दादीन्विषयानन्य इन्द्रियाग्निषु जुह्वति ॥ २६ ॥

१ **शां. भा.**— **श्रोत्रादीनीति** । श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्यन्ये योगिनः संयमाग्निषु– प्रतीन्द्रियं संयमो भिद्यत इति बहुवचनम्– संयमा एवाग्नयस्तेषु जुह्वति, इन्द्रियसंयममेव कुर्वन्तीत्यर्थः । शब्दादीन्विषयानन्य इन्द्रियाग्निषु जुह्वति, इन्द्रियाण्येवाग्नयस्तेष्विन्द्रियाग्निषु जुह्वति श्रोत्रादिभिरविरुद्धविषयग्रहणं होमं मन्यन्ते ॥ २६ ॥

२ **आ. शां. व्या.**— सम्प्रति यज्ञद्वयमुपन्यस्यति– **श्रोत्रादीनीति** । बाह्यानां करणानां मनसि संयमस्यैकत्वात् कथं संयमाग्निष्विति बहुवचनं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **प्रतीन्द्रियमिति** । संयमानां प्रत्याहाराधिकरणत्वेन व्यवस्थितानां मनोरूपाणां होमाधारत्वादग्नित्वं व्यपदिशति— **संयमा** इति । विषयेभ्योऽन्तर्बाह्यानीन्द्रियाणि प्रत्याहरन्तीति संयमयज्ञं सङ्क्षिप्य दर्शयति— **इन्द्रियेति** । श्रोत्रादीन्द्रियाग्निषु शब्दादिविषयहोमस्य तत्तदिन्द्रियैस्तत्तद्विषयोपभोगलक्षणस्य सर्वसाधारणत्वमाशङ्क्य प्रतिषिद्धान्वर्जयित्वा रागद्वेषरहितो भूत्वा प्राप्तान्विषयानुपभुञ्जते तैस्तैरिन्द्रियैरिति विवक्षितं होमं विशदयति— **श्रोत्रादिभिरिति** ॥ २६ ॥

३ **रा. भा.**— अन्ये श्रोत्रादीनामिन्द्रियाणां संयमने प्रयतन्ते । अन्ये योगिनः इन्द्रियाणां शब्दादिविषयप्रवणतानिवारणे प्रयतन्ते ॥ २६ ॥

४ **वे. ता. चं.**— ‘श्रोत्रादीनि’ इत्यत्र संयमस्य साक्षादग्नित्वाभावाच्छ्रोत्रादेश्च होतव्यत्वाभावात्तात्पर्यमाह— **अन्य इति**; । संयमस्याग्नित्वं श्रोत्रादीनां निर्व्यापारत्वलक्षणभस्मसात्करणात् । नन्विन्द्रियनियमनमपि सर्वकर्मयोगिसाधारणं कथमत्र विशिष्योच्यते ? इत्यत्रोक्तं **संयमने प्रयतन्त** इति; एवमुत्तरत्रापि ‘प्रयतन्ते’ इत्यनयोस्तात्पर्यं ग्राह्यम् । तथा निष्ठाशब्देऽपि । अत्र प्रतीन्द्रियं संयमभेदात् ‘संयमाग्निषु’ इति बहुवचनम् । ‘शब्दादीन्’ इत्यत्र इन्द्रियेषु शब्दादिविषयान् समर्पयन्तीति भ्रमव्युदासायाह **इन्द्रियाणां शब्दादिविषयप्रवणतानिवारण** इति । इन्द्रियाणां नियमनं हि ‘श्रोत्रादीनि’ इत्यादिनोक्तम्; अत्र तु “इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः” [कठो. १।३।१०] इतिवद्विषयमनसोर्हि नियमनं क्रमेणोच्यते । विषयस्य नियमनं नाम दूरीकरणम्, तत्सन्निधिपरिहार इति यावत् । तत एवेन्द्रियाणां तत्प्रवणता निवर्तत इति भावः । कस्तर्हीन्द्रियाग्निषु शब्दादेर्होमो नाम ? उच्यते— होमेन हविषो विनाशः क्रियते, तद्वदत्र शब्दादेरिन्द्रियेषु विनाशो नाम तत्सम्बन्धविनाशो विवक्षित इति । यद्वा ‘श्रोत्रादीनि’ इत्यत्र विषयसन्निधिपरिहारो विवक्षितः; इह तु सन्निहितानामपि विषयाणामकिञ्चित्करत्वापादनमिति विभागः । **विषयप्रवणतानिवारण** इत्यनेनात्यन्तसमस्तविषयनिवृत्तेर्दुष्करत्वान्निषिद्धादिभ्योऽत्यन्तनिवारणं धर्माविरुद्धेष्वतिसङ्गनिवृत्तिश्च विवक्षिता ॥ २६ ॥

५ **आ. मा. भा.**—॥ २६ ॥

६ **ज. प्र. दी.** ॥ २६ ॥

७ **ह. पै. भा.**— **श्रोत्रेति** । श्रोत्रमादिर्येषां तानि श्रोत्रादीनीन्द्रियाणि, अन्ये ब्रह्मविदः संयमाग्निषु चित्तनिरोधाग्निषु जुह्वति ध्यानेन सम्पादयन्ति । अन्ये योगिनः शब्दादीन् शब्दस्पर्शरूपरसगन्धादीन्विषयानिन्द्रियाग्निषु श्रोत्राद्यग्निषु जुह्वति ॥ २६ ॥

८ **वें. ब्र. गि.**— तत्र वैदिकश्रेयस्साधनानि सर्वाण्यपि यज्ञत्वेन निरूपयन्निन्द्रियसंयमाख्यं यज्ञमाह— **श्रोत्रादीनीति** । अन्ये प्रत्याहारपराः श्रोत्रादीनि ज्ञानेन्द्रियाणि शब्दादिभ्यः स्वविषयेभ्यः प्रत्याहृत्य संयमाग्निषु जुह्वति । धारणा ध्यानं समाधिरिति त्रयमेकविषयं संयमः । तदुक्तं योगपातञ्जले [३।४] ‘त्रयमेकत्र संयमः’ इति । तत्र धारणा नाम हृत्पुण्डरीकादौ मनसश्चिरकालस्थापनम् । तत एकत्र धृतस्य चित्तस्य ध्येयाकारवृत्तिप्रवाहोऽन्तरान्तरान्याकारप्रत्ययव्यवहितो ध्यानम् । विजातीयप्रत्ययानन्तरितः सजातीयप्रत्ययप्रवाहः समाधिः । स द्विविधः, सम्प्रज्ञातोऽसम्प्रज्ञातश्च । ध्येयाकारवृत्तिप्रतिभासे सम्प्रज्ञातः, तस्या अपि निरोधे चित्तनिरोधादसम्प्रज्ञातः । इति योगशास्त्रप्रक्रिया । एवं चोक्तलक्षणा ये धारणाध्यानसमाधिरूपाः संयमाः, त एवाग्नयः, तेष्विन्द्रियाणां हवनं नाम धारणादिसिद्ध्यर्थं तेषां स्वस्वविषयेभ्यः प्रत्याहारः । तस्मिन्हि सम्पद्यमाने विक्षेपाभावाच्चित्तधारणादिकं भवति । सोऽयं समाध्यवस्थायामखिलेन्द्रियवृत्तिनिरोधरूपः संयमयज्ञ उक्तः । इदानीं व्युत्थानावस्थायां रागद्वेषशून्यत्वेन विषयभोगो यः सोऽप्येको यज्ञ इत्याह— **शब्दादीनिति** । स्पष्टोऽर्थः ॥ २६ ॥

९ व०त०दी०—श्रोत्रादीनिति । अन्ये नैष्ठिकाः संयमरूपेष्वग्निषु प्रविलापयन्ति । अन्ये उपकुर्वाणाः । २६॥

१० पु. अ. त.— अन्ये योगिनः श्रोत्रादीनीन्द्रियाणि संयमाग्निषु जुह्वति । अयमर्थः—योगेन मत्प्राप्तीच्छया प्राप्तिप्रतिबन्धकानीन्द्रियाणि निरोधात्मकक्लेशाग्नौ भस्मीकुर्वन्ति । अन्ये भक्तियुतयोगिनः शब्दादीन् विषयान् मत्कथाश्रवणादिरूपान् इन्द्रियाग्निषु भगवत्साक्षात्कारसाधकतयाऽऽत्मभावेनेन्द्रियेषु जुह्वति ॥ २६ ॥

११ नी० भा० दी०— यज्ञान्तरमाह— श्रोत्रादीनिति । तत्र कश्चित् बाह्यमाभ्यन्तरं वा विशेषमुपादाय तत्र चेतसो नियमनं क्रियते । ते च संयमाः अनेकविषयत्वादनेके पृथक्फलाश्च । तथा च योगसूत्रकृता प्रोक्तं "भुवनज्ञानं सूर्ये संयमात्" [पा. यो. ३।२] "चन्द्रे ताराव्यूहज्ञानम्" [पा.यो. ३।२७] "कण्ठकूपे क्षुत्पिपासानिवृत्तिः" [पा. यो. ३।३०] इत्यादि । त एवाग्नय इन्द्रियेन्धनसंहारहेतुत्वात्; तेषु संयमाग्निषु श्रोत्रादीनि जुह्वति प्रक्षिपन्ति । तत्र श्रोत्रं अनाहते ध्वनौ सन्नियम्य हंसोपनिषदुक्तरीत्या घण्टानादादीन् *दश नादाननुभवन्ति । न हि तत्र सन्नियते चेतसि शब्दान्तरग्रहणं तदा भवति, सोऽयं श्रोत्रस्य संयमाग्नौ होमो बोध्यः । एवमन्यत्रापि तद्द्वारा च निष्कलं तत्त्वं प्रतिपद्यन्ते । तथाऽन्ये विषयेभ्यः प्रत्याहृतकरणाः धारणाध्यानसमाध्यात्मकं मनसः संयमं एकत्र मूलाधाराद्यन्यतमचक्रे कर्तुमशक्ताः समनस्केन्द्रियेषु विषयवियोगादग्धेन्धनानलवत्स्वयं विलीनेषु येषां समाधिबुद्धिस्तैरिन्द्रियेषु विषया एवोपसंहृताः, न त्विन्द्रियादीनि मनआदिषु पूर्वोक्तरीत्या उपसंहृतानि तानेतानिन्द्रियचिन्तकान् प्रकृत्योक्तं वायवीये–'दशमन्वन्तराणीह तिष्ठन्तीन्द्रियचिन्तकाः' इति ॥ २६ ॥

सर्वाणीन्द्रियकर्माणि प्राणकर्माणि चापरे ।
आत्मसंयमयोगाग्नौ जुह्वति ज्ञानदीपिते[1] ॥ २७ ॥

१ शां. भा.— किञ्च– सर्वाणीति । सर्वाणीन्द्रियकर्माणि इन्द्रियाणां कर्माणीन्द्रियकर्माणि, तथा प्राणकर्माणि प्राणो वायुराध्यात्मिकस्तत्कर्माण्याकुञ्चनप्रसारणादीनि तानि चापर आत्मसंयमयोगाग्नौ, आत्मनि संयम आत्मसंयमः, स एव योगाग्निस्तस्मिन्नात्मसंयमयोगाग्नौ जुह्वति प्रक्षिपन्ति; ज्ञानदीपिते स्नेहेनेव प्रदीपिते विवेकविज्ञानेनोज्ज्वलभावमापादिते प्रविलापयन्तीत्यर्थः ॥ २७ ॥

२ आ. शां. व्या.— यज्ञान्तरं कथयति–**किञ्चे**ति । इन्द्रियाणां कर्माणि श्रवणवचनादीनि । आत्मनि संयमो धारणाध्यानसमाधिलक्षणः । सर्वमपि व्यापारं निरुध्याऽऽत्मनि चित्तसमाधानं कुर्वन्तीत्याह— **विवेके**ति ॥ २७ ॥

३ रा. भा.— अन्ये ज्ञानदीपिते मनस्संयमयोगाग्नौ सर्वाणीन्द्रियकर्माणि प्राणकर्माणि च जुह्वति; मनस इन्द्रियप्राणकर्मप्रवणतानिवारणे प्रयतन्त इत्यर्थः ॥ २७ ॥

---

* चिनीति प्रथमः, चिञ्चिनीति द्वितीयः, घण्टानादस्तृतीयः, शङ्खनादश्चतुर्थः, पञ्चमस्तन्त्रीनादः, षष्ठस्तालनादः, सप्तमो वेणुनादः, अष्टमो मृदङ्गनादः, नवमो भेरीनादः, दशमो मेघनादः । नवमं परित्यज्य दशममेवाभ्यसेत् । 'प्रथमे चिञ्चिणीगात्रं द्वितीये गात्रभञ्जनम् । तृतीये खेदनं याति चतुर्थे कम्पते शिरः ॥ पञ्चमे स्रवते तालु षष्ठेऽमृतनिषेवणम् । सप्तमे गूढविज्ञानं परा वाचा तथाऽष्टमे ॥ अदृश्यं नवमे देहं दिव्यं चक्षुस्तथाऽमलम् । दशमे परमं ब्रह्म भवेद्ब्रह्मात्मसन्निधौ ॥' [इति हं. उ. २]

१ "अन्ये तु संयमाग्निष्विन्द्रियाणीति । संयमं मनस्तस्य येऽग्नयः प्रतिपन्नभावभावनारूपा अभिलाषप्लोषका विस्फुलिङ्गाः तेष्विन्द्रियाण्यर्पयन्ति, अत एव ते तपोयज्ञाः । इतरे ज्ञानपरिदीपितेषु फलदाहकेष्विन्द्रियाग्निषु विषयानर्पयन्ति, भेदवासनानिरासायैव भोगानभिलषन्तीत्युपनिषत् । तथाच मयैव लघ्व्यां प्रक्रियायामुक्तम्– 'न भोगं व्यतिरिक्तं हि भोक्तुस्त्वत्तो विभाव्यते । एष एव हि भोगो यत्तादात्म्यं भोक्तृभोग्ययोः ।' इति । स्पन्देऽपि— 'भोक्तैव भोग्यभावेन सदा सर्वत्र संस्थितः ।' इति । ते च सर्वानिन्द्रियव्यापारान्, मानसान्, मुखनासिकानिर्गमनमूत्राद्यधोनयनादीन्वायवीयांश्च आत्मनो मनसश्च संयमहेतौ योगनाम्न्यैकाग्र्यवह्नौ सम्यग्ज्ञानपरिदीपिते पूरयितव्ये निवेशयन्ति, गृह्यमाणं विषयं सङ्कल्प्यमानं वा तदेकाग्रतयैव तत्परित्यक्तान्यव्यापारया बुद्ध्या गृह्णन्तीति तात्पर्यम् । तदुक्तं शिवोपनिषदि— 'भावे त्यक्ते निरुद्धा चेन्नैव भावान्तरं व्रजेत् । तदा तन्मध्यभावेन विकासं याति भावना ॥' इति । एवं योगयज्ञा व्याख्याताः ।" **इत्यभिनवगुप्ताचार्याः ।** **-- अविगीता ।**

४ वे. ता. चं.— इन्द्रियार्थयोर्नियमने अभिहिते "अर्थेभ्यश्च परं मनः" [कठो. १।३।१०] इति क्रमेण मन एव नियन्तव्यतया वक्तव्यम्, अतोऽत्रात्मसंयमशब्देन मनोनियमनमुच्यत इति ज्ञापयति— **मनस्संयमयोगाग्नाविति** । मनस्संयम एव योगसाधनत्वादिना योगः ; मनस्संयमस्य वा योगः प्राप्त्यादिः ; तस्य ज्ञानदीपितत्वं देहातिरिक्तशुद्धात्मस्वरूपानुसन्धानमूलत्वम् । श्रोत्रादीनां शब्दादीनामिव चात्रापि होतव्यतयोक्तानामिन्द्रियकर्मणां प्राणकर्मणां च नियमनमुच्यते चेत्पौनरुक्त्यादिदोषः स्यादिति शङ्काव्युदासायाह— **मनस** इति । इन्द्रियकर्म दर्शनस्पर्शनादिकं, वचनादानादिकं च; प्राणकर्म उच्छ्वासनिश्श्वासादिकम्, यद्वा प्राणसंवादादिसिद्ध इन्द्रियव्यापारादिहेतुः सूक्ष्मो व्यापारविशेषः ; तेन वक्ष्यमाणप्राणायामाद्यवच्छेदः । अत्रापि प्रवणतानिवारणशब्दतात्पर्यं पूर्ववत् । श्रोत्रादीनां पूर्वमुपादानात् कर्मेन्द्रियमात्रनियमनपरो वायं श्लोकः॥२७

५ आ. मा. भा.—आत्मसंयमाख्योपायाग्नौ ॥ २७ ॥

६ ज.प्र.दी.–आत्मसंयमेत्येतद्दुर्गमार्थत्वाद्व्याख्याति–**आत्मेति**। आत्मनो मनसः। आत्मसंयमाख्योऽयमुपायः स एवाग्निः॥२७

७ ह. पै. भा.—इन्द्रियाणां कर्माणि प्रेक्षणादीनि, तथा प्राणकर्माण्युच्छ्वासादीनि, अपरे योगिन आत्मनोऽन्तःकरणस्य संयमः स एव योगः, स एवाग्निरात्मसंयमयोगाग्निः, तस्मिन् ज्ञानदीपिते विवेकज्ञानेन प्रज्वलिते जुह्वति । एवं होमं सम्पादयन्तीत्यर्थः ॥ २७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं योगशास्त्ररीत्या लयपूर्वकसमाधि ततो व्युत्थानं च यज्ञद्वयमुक्त्वा ब्रह्मवादिमतानुसारेण बाधपूर्वकसमाधिरूपं यज्ञान्तरमाह– **सर्वाणीति**। द्विविधः समाधिः– लयपूर्वको बाधपूर्वकश्चेति । तत्रारम्भणाधिकरणन्यायेन पञ्चमहाभूतपञ्चतन्मात्राहङ्कारमहत्प्रकृतीनामुत्तरोत्तरस्वस्वकारणातिरेकेणासत्त्वं ज्ञात्वा प्रकृतेरपि चैतन्येऽध्यस्ततया तद्व्यतिरेकेणासत्त्वमनुसन्धाय चैतन्यमात्रानुचिन्तनं लयपूर्वकः समाधिः । एवं चिन्तनेऽपि महावाक्यार्थसाक्षात्काराभावेन अविद्याक्षयविरहात् पुनः प्रपञ्चोत्थितिरस्तीति सुषुप्तिवदयं सबीजः समाधिर्न मुख्यः । मुख्यस्तु तत्त्वमस्यादिमहावाक्यार्थसाक्षात्कारेणाविद्यानिवृत्तौ निश्शेषतत्कार्यनिवृत्तेर्निर्बीजो बाधपूर्वकः समाधिः। सोऽयमनेन श्लोकेनोच्यते । तथा हि— इन्द्रियाणां श्रोत्रादीनां कर्माणि श्रवणदर्शनादीनि । मनोबुद्ध्योरान्तरयोः कर्मणी सङ्कल्पाध्यवसायौ । प्राणादीनां कर्माणि– प्राणस्य बहिर्नयनम्, अपानस्याधो नयनम्, व्यानस्याकुञ्चनप्रसारणादि, समानस्य समनयनम्, उदानस्योर्ध्वनयनमित्यादीनि । अनेन ज्ञानकर्मेन्द्रियप्राणमनोबुद्धिरूपसप्तदशात्मकं लिङ्गशरीरमुक्तम् । तच्च सूक्ष्मभूतसमष्टिरूपं हिरण्यगर्भाख्यमिह विवक्षितमिति दर्शयितुं 'सर्वाणि' इति विशेषणम् । तदेतानि सर्वाण्यपीन्द्रियप्राणकर्माणि आत्मसंयमयोगाग्नौ, आत्मविषयकसंयमो धारणाध्यानसम्प्रज्ञातसमाधिरूपः, तत्परिपाकेण यो योगः निरोधापरपर्यायोऽसम्प्रज्ञातसमाधिर्बाधपूर्वकः स एवाग्निः, तस्मिन् ज्ञानदीपिते, ज्ञानं ब्रह्मात्मैक्यसाक्षात्कारः, तेन अविद्यातत्कार्यनाशनेन स्नेहेन प्रदीप इव दीपिते अत्यन्तमुज्ज्वलिते लिङ्गशरीरमपरे जुह्वति प्रविलापयन्तीत्यर्थः । अत्र 'सर्वाणि' इति 'आत्म–' इति 'ज्ञानदीपिते' इति च विशेषणैरग्नावित्येकवचनेन च पूर्ववैलक्षण्यं सूचितमिति तदनुगुणमित्थं व्याख्यातमित्यनुसन्धेयम् ॥ २७ ॥

९ व० त० दी०— अपरे ध्याननिष्ठाः ज्ञानेन ध्येयविषयकेण । एवं त्रयो यज्ञकर्तारः मध्यमजघन्योत्तमा निरूपिताः ॥ २७ ॥

१० पु. अ. त.—अपरे योगिनः सर्वाणि इन्द्रियकर्माणि इन्द्रियकृत्यानि। अकृत्वैव च पुनः प्राणकर्माणि पञ्चप्राणकृत्यानि क्षुत्पिपासादिना भोजनपानादीनकृत्वैव ज्ञानदीपिते ज्ञानेन मत्स्वरूपाप्तितापोन्मुखीकृते आत्मनो मत्प्राप्त्यर्थं यः संयमो नियमनं स एवाग्निः सर्वस्यापि स्वकरणरूपस्तस्मिन् जुह्वति ॥ २७ ॥

११ नी० भा० दी०— इतो विशिष्टं योगान्तरमाह— **सर्वाणीति**। इन्द्रियाणां कर्माणि शब्दादिग्रहणानि, प्राणकर्माणि आकुञ्चनप्रसारणश्वासप्रश्वासादीनि, अपरे योगिनः आत्मनि बुद्धौ संयमः स एव योगोऽग्निश्च तस्मिन् ज्ञानेन देहेन्द्रियप्राणमनोव्यतिरिक्तात्मज्ञानेन दीपिते प्रकाशिते जुह्वति प्रविलापयन्ति । इन्द्रिययोगिनां हि सुप्ताविव प्राणोऽनुपसंहृत एवास्ते तत्सहचरस्य मनसोऽनुपसंहारात् । बुद्धियोगिनां तु मनसोऽप्युपसंहारात्तदायत्तस्य प्राणस्याऽप्युपसंहारो भवतीति विशेषः । एतेषामपि बुद्धौ बोद्धव्याभावात्पूर्ववल्लीनायां समाधिबुद्धिरस्ति, न त्वेतैर्बुद्धेरन्यत्वेन आत्मा ज्ञातः, नापि तस्मिन् बुद्धिरुपसंहृता, अत एवैतान् प्रकृत्योक्तं वायवीये–'बौद्धा दशसहस्राणि तिष्ठन्ति विगतज्वराः' इति । बौद्धा बुद्धौ लीनाः दशसहस्राणि मन्वन्तराणीत्यनुषङ्गात् ॥ २७ ॥

द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञास्तथाऽपरे ।
स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयः संशितव्रताः ॥ २८ ॥

१ शां. भा.— द्रव्येति । द्रव्ययज्ञास्तीर्थेषु द्रव्यविनियोगं यज्ञबुद्ध्या कुर्वन्ति ये ते द्रव्ययज्ञाः, तपोयज्ञास्तपो यज्ञः येषां तपस्विनां ते तपोयज्ञाः, योगयज्ञाः प्राणायामप्रत्याहारादिलक्षणो योगो यज्ञो येषां ते योगयज्ञाः । तथाऽपरे स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च, स्वाध्यायो यथाविधि ऋगाद्यभ्यासो यज्ञो येषां ते स्वाध्याययज्ञाः, ज्ञानयज्ञा ज्ञानं शास्त्रार्थपरिज्ञानं यज्ञो येषां ते ज्ञानयज्ञाः; स्वाध्याययज्ञा ज्ञानयज्ञाश्च यतयो यतनशीलाः, संशितव्रताः सम्यक्शितानि तनूकृतानि तीक्ष्णीकृतानि व्रतानि येषां ते संशितव्रताः ॥ २८ ॥

२ आ. शां. व्या.— यज्ञषट्कमवतारयति— **द्रव्येति** । तत्र द्रव्ययज्ञान्पुरुषानुपादाय विभजते— **तीर्थेष्विति** । तपस्विनः, यज्ञबुद्ध्या तपोऽनुतिष्ठन्तो नियमवन्त इत्यर्थः । 'प्रत्याहारात् ' इत्यादिशब्देन यम-नियमासन-ध्यान-धारणासमाधयो गृह्यन्ते, यथाविधि प्राङ्मुखत्वपवित्रपाणित्वाद्यङ्गविधिमनतिक्रम्येति यावत् । व्रतानां तीक्ष्णीकरणमतिदृढत्वम् ॥ २८ ॥

३ रा. भा.—केचित्कर्मयोगिनो द्रव्ययज्ञाः न्यायतो द्रव्याण्युपादाय देवतार्चने प्रयतन्ते; केचिच्च दानेषु, केचिच्च यागेषु, केचिच्च होमेषु, एते सर्वे द्रव्ययज्ञाः; केचित्तपोयज्ञाः कृच्छ्रचान्द्रायणोपवासादिषु निष्ठां कुर्वन्ति । योगयज्ञाश्चापरे पुण्यतीर्थपुण्यस्थानप्राप्तिषु निष्ठां कुर्वन्ति । इह योगशब्दः कर्मनिष्ठाभेदप्रकरणात्तद्विषयः । केचित्स्वाध्यायाभ्यासपराः, केचित्तदर्थज्ञानाभ्यासपराः, यतयो यतनशीलाः, संशितव्रताः दृढसङ्कल्पाः ॥ २८ ॥

४ वे. ता. चं.— प्रत्येकं यज्ञशब्दप्रयोगाद्बहुविधकर्मयोगभेदनिष्ठा उच्यन्ते, तत एवापरशब्दोऽपि प्रत्येकमन्वितः । तत्र द्रव्यैर्यज्ञा येषां ते द्रव्ययज्ञाः । यद्वा द्रव्यात्मका यज्ञा येषामिति विग्रहः । द्रव्यशब्दसामर्थ्यात् तत्साध्ययज्ञविशेषाः सर्वे सङ्गृहीता इति देवतार्चनदानयागहोमाः पृथगुक्ताः । अतः 'द्रव्ययज्ञाः' इत्यादि बहुवचनमपि तत्तदवान्तरभेदविषयमिति भावः । ननु देवतार्चनयागादेः पूर्वमेवोक्तत्वान्निरर्थकं पुनर्वचनमिति चेत्, न; द्रव्यशब्दस्य साधारणत्वेन दानस्यापि सङ्ग्रहात् ; पूर्वं च तस्यानुक्तत्वेनापौनरुक्त्यात् । तर्हि दानयज्ञा इति विशिष्य वक्तव्यम् , तदपि न, अर्चनदानयोगहोमयज्ञानां चतुर्णामपि तपोयज्ञादिभ्यो व्यावृत्तावान्तरसङ्ग्राहकसूचनार्थतया न्यायार्जितद्रव्यसाध्यत्वज्ञापनार्थतया च सामान्यशब्दोपयोगात् । तदेतदभिप्रेत्योक्तं **एते सर्वे द्रव्ययज्ञा** इति । यद्वा अर्चनादिस्वरूपस्य यज्ञत्वं प्रागुक्तम् ; इह तु तदर्थद्रव्यार्जनादेरेवेत्यभिप्रायेण **न्यायत** इत्यादि **प्रयतन्त** इत्यन्तमुक्तम् ।

तपः शास्त्रीयो भोगसङ्कोचः ; तदवान्तरभेदप्रदर्शनं **कृच्छ्रे**त्यादि । 'योगयज्ञाः' इत्यत्र योगः संयोगः प्राप्तिरित्यर्थः । सा चात्र पुण्यतीर्थाद्यभिगमनतन्निवासादिरूपा विवक्षितेत्यभिप्रायेणाह **पुण्यतीर्थे**ति । पुण्यस्थानशब्दोऽत्र देवतास्थानाश्रमजनपदविशेषादिसङ्ग्राहकः । नन्विह योगशब्दः साक्षाद्योगे कर्मयोगमात्रे वा किं न वर्तते ? इत्यत्राह **इहे**ति । कर्मनिष्ठाप्रकरणत्वात् साक्षाद्योगविषयत्वं न युक्तम् ; तद्भेदप्रकरणत्वात् तत्सामान्यविषयत्वं चानुचितम् ; तद्भेदेषु च पारिशेष्याद्योगशब्दसामर्थ्याच्च तीर्थादिप्राप्तिरेव ग्राह्या । सूचितं चैतत्सङ्ग्रहे परमाचार्यैः 'कर्मयोगस्तपस्तीर्थदानयज्ञादिसेवनम्' [गी.सं. २३] इति भावः । स्वाध्यायाभ्यासतदर्थज्ञानयोः पृथग्धर्मत्वेन पृथग्यज्ञत्वनिर्देशोपपत्तेः, द्वन्द्वस्य प्राधान्याच्च विभज्य निर्दिशति **केचित्स्वाध्यायाभ्यासपरा** इति स्वाध्यायसहपाठौचित्यादात्मज्ञानस्य च सर्वसाधारणत्वादर्थज्ञानस्यानुष्ठानेऽप्युपयोगात् **केचित्तदर्थज्ञानाभ्यासपरा** इत्युक्तम् । परशब्दोऽत्र साधारण्यव्यवच्छेदाय तन्निष्ठतामाह । यतिशब्दस्यात्राश्रमविशेषपरत्वानौचित्यात्सर्वकर्मयोगनिष्ठसाधारणविशेषपरत्वौचित्याच्च प्रकृतिप्रत्ययार्थविभागेन निर्वक्ति **यतनशीला** इति । सर्वप्रयोगानुगतः सर्वकर्मयोगनिष्ठसाधारणश्च सङ्कल्पोऽत्र व्रतशब्दार्थ इत्यभिप्रेत्य दृढसङ्कल्पा इत्युक्तम् । संशितत्वमत्राकुण्ठत्वम् । तच्च दृढत्वमेव ॥ २८ ॥

---

१ "स्वाध्यायेन वेदेन श्रवणमननादिना यत्तदर्थज्ञानं, तदेव यज्ञो येषां ते," इति व्याख्यानं तु न युक्तम्, 'स्वाध्याययज्ञा ऋषयो ज्ञानयज्ञास्तथाऽपरे । अथाऽपरे महायज्ञान् मनस्येव वितन्वते ॥' (म.भा. १२।१२।२४) इति स्वाध्याययज्ञानां ज्ञानयज्ञानां च पृथक्त्वदर्शनात् । — अविगीता ।

५ आ. मा. भा.—द्रव्यं जुह्वतीति द्रव्ययज्ञाः । तपः परमेश्वरार्पणबुद्ध्या तत्र जुह्वतीति तपोयज्ञा इत्यादि । इदं तपो हविः एतद्ब्रह्माग्नौ जुहोति, तत्पूजार्थमिति होमः । तदर्पण एव होमबुद्धिः ॥ २८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु द्रव्यं यज्ञो न भवति, तत्कथं बहुव्रीहिः ? तत्पुरुषत्वे च कथं पुरुषसामानाधिकरण्यं ? इत्यत आह— द्रव्यमिति । अनेन नायं यज्ञशब्दो भावार्थः, किन्तु कर्त्रर्थः । तथा च द्रव्यस्य यज्ञा याजका इत्यर्थ इत्युक्तं भवति। एतदाशङ्कापरिहारायैव तपोयज्ञा इत्येतदप्येवं व्याचष्टे तप इति । तत्र परमेश्वरे। 'योगयज्ञाः' इत्यादिकमप्येवमेव व्याख्येयमिति दर्शयति— इत्यादीति । तपसो होमः कथं ? इत्यत आह— इदमिति । तपश्चरणमेव तपोयज्ञत्वं किं न स्यात् ? इत्यत आह— तदर्पण एवेति । अनेनैव प्रकारेण यज्ञत्वसम्पादनं, नान्यथेत्यर्थः ॥ २८ ॥

७ ह. पै. भा.— द्रव्येति । द्रव्यादीनां हिरण्यगवादीनां दानमेव यज्ञो येषां ते द्रव्ययज्ञाः, दानमेव यज्ञमुपासत इत्यर्थः । अपरे तु तपोयज्ञाः, तपः कृच्छ्रचान्द्रायणादिकं, तदेव यज्ञबुद्ध्या कुर्वन्ति । योगयज्ञाः, योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः, स एव यज्ञो येषां ते योगयज्ञाः; यज्ञबुद्ध्या चित्तवृत्तिनिरोधमेव कुर्वन्तीत्यर्थः । स्वाध्यायज्ञानयज्ञाः– यज्ञशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते— स्वाध्यायो वेदपाठः, स एव यज्ञो येषां ते तथा; ज्ञानं शास्त्रपरिज्ञानं, तदेव यज्ञो येषां ते ज्ञानयज्ञाः; यज्ञबुद्ध्या ज्ञानं कुर्वन्तीत्यर्थः । सर्व एव यतयो यतनशीलाः । संशितं तीक्ष्णीकृतं व्रतं येषां ते संशितव्रताः २८

८ वें. ब्र. गि.—एवं त्रिभिः श्लोकैः पञ्च यज्ञानुक्त्वा अधुनैकेन श्लोकेन षड्यज्ञानाह— द्रव्ययज्ञा इति । द्रव्यत्याग एव यज्ञो यज्ञबुद्ध्याऽनुष्ठेयो येषां ते द्रव्ययज्ञाः । एवं तपः कृच्छ्रचान्द्रायणादि यज्ञो येषां ते तपोयज्ञाः । योगश्चित्तवृत्तिनिरोधो यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधिरूपाष्टाङ्गयुक्तः, स एव यज्ञो येषां ते योगयज्ञाः । स्वाध्यायज्ञानयज्ञाः– अत्र यज्ञशब्दस्य प्रत्येकं सम्बन्धः– स्वाध्याययज्ञा ज्ञानयज्ञाश्च; विधिवद्वेदाभ्यासनिष्ठास्तदर्थज्ञाननिष्ठाश्चेत्यर्थः । यज्ञान्तरमाह— यतय इति। यतयः संशितव्रताः, यतयः प्रयतनशीलाः सम्यक्शितं तीक्ष्णीकृतं व्रतं येषां ते संशितव्रताः; व्रतयज्ञा इत्यर्थः ॥ २८ ॥

९ व० त० दी०— अन्ये च 'द्रव्ययज्ञाः' इति गृहिणो निरूपिताः, तपोयज्ञा वनस्थाश्च । योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः । समाधिलक्षणो यज्ञो येषां ते च । स्वाध्याययज्ञा आत्मज्ञानयज्ञाश्चेत्येते यतयः संशितव्रता उक्ताः ॥ २८ ॥

१० पु. अ. त.— द्रव्ययज्ञाः यज्ञनिष्क्रयद्रव्यदातारः । तपोयज्ञाः साधनाद्यभावेन यज्ञजमत्प्रीत्युत्पादनार्थं तप एव यज्ञबुद्ध्या कुर्वन्ति । योगयज्ञाः पूर्वोक्तवत् मत्प्रीत्यर्थं यज्ञबुद्ध्या अष्टाङ्गयोगकर्तारः । अपरे तथा पूर्वोक्तप्रकारेण स्वाध्यायं वेदाध्ययनमेव यज्ञबुद्ध्या कर्तारः । च पुनः ज्ञानमेव यज्ञत्वेन ज्ञातारः । ते कीदृशाः यतयः सर्वपरित्यागिनः । पुनः कीदृशाः ? संशितव्रताः सूक्ष्मीकृतकर्मणो भगवत्स्मरणमात्रैकपराः ॥ २८ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं यज्ञपञ्चकं श्लोकत्रयेणोक्तं, अथैकेनैव श्लोकेन पञ्चयज्ञानाह— द्रव्येति । द्रव्यसाध्यवापीकूपारामाः– तीर्थे बहिर्वेदिकादानं श्रौतयज्ञानां प्रागेव ग्रहणात्– त एव यज्ञा येषां ते द्रव्ययज्ञाः । तथा तपः कृच्छ्रचान्द्रायणमासोपवासादि तदेव यज्ञस्थानीयं येषां ते तपोयज्ञाः । तथा योगयज्ञाः सङ्गफलत्यागपूर्वकं सन्ध्योपासनादिनिर्विकल्पसमाध्यन्तानां कर्मणामनुष्ठानं तृतीयाध्यायोक्तं योगः, स एव यज्ञो येषां ते योगयज्ञाः । यद्वा यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधिरूपोऽष्टाङ्गोपेतो 'योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः' [पा. यो. १।२] इति सूत्रितो योग एव यज्ञो येषा त इति । तथा स्वाध्याययज्ञाः नित्यं वेदाध्ययनरतास्ते स्वाध्याययज्ञाः; ज्ञानं स्वाध्यायार्थस्य पूर्वोत्तरमीमांसाविचारः, स एव यज्ञो येषां ते स्वाध्याययज्ञा ज्ञानयज्ञाश्चेति स्वाध्यायज्ञानयज्ञा इति समासः । यतयो यतनशीलाः संशितव्रताः सम्यक् शितं तीक्ष्णं व्रतं अहिंसादिकं येषां ते इति सर्वेषां विशेषणम् ॥ २८ ॥

अपाने जुह्वति प्राणं प्राणेऽपानं तथाऽपरे ।
प्राणापानगती रुद्ध्वा प्राणायामपरायणाः ॥ २९ ॥
अपरे नियताहाराः प्राणान्प्राणेषु जुह्वति ।

उक्तयज्ञफलम् ।

सर्वेऽप्येते यज्ञविदो यज्ञक्षपितकल्मषाः ॥ ३० ॥
यज्ञशिष्टामृतभुजो यान्ति ब्रह्म सनातनम् ।
नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम ! ॥ ३१ ॥

१ **शां. भा.**—किञ्च—अपान इति । अपानेऽपानवृत्तौ जुह्वति प्रक्षिपन्ति प्राणं प्राणवृत्तिं, पूरकाख्यं प्राणायामं कुर्वन्तीत्यर्थः । प्राणेऽपानं तथाऽपरे जुह्वति, रेचकाख्यं च प्राणायामं कुर्वन्तीत्येतत् । प्राणापानगती मुखनासिकाभ्यां वायोर्निर्गमनं प्राणस्य गतिस्तद्विपर्ययेणाधोगमनमपानस्य गतिः, ते प्राणापानगती, एते रुद्ध्वा निरुध्य प्राणायामपरायणाः प्राणायामतत्पराः कुम्भकाख्यं प्राणायामं कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ २९ ॥ किञ्च—अपर इति । अपरे नियताहाराः नियतः परिमित आहारो येषां ते नियताहाराः सन्तः प्राणान्वायुभेदान्प्राणेष्वेव जुह्वति । यस्य यस्य वायोर्जयः क्रियत इतरान् वायुभेदांस्तस्मिंस्तस्मिञ्जुह्वति, ते तत्र प्रविष्टा इव भवन्ति । सर्वेऽप्येते यज्ञविदो यज्ञक्षपितकल्मषाः यज्ञैर्यथोक्तैः क्षपितो नाशितः कल्मषो येषां ते यज्ञक्षपितकल्मषाः ॥ ३० ॥ एवं यथोक्तान्यज्ञान्निर्वर्त्य—यज्ञ इति । यज्ञशिष्टामृतभुजः,यज्ञानां शिष्टं यज्ञशिष्टं, यज्ञशिष्टं च तदमृतं च यज्ञशिष्टामृतं, तद्भुञ्जत इति यज्ञशिष्टामृतभुजः । यथोक्तान् यज्ञान् कृत्वा तच्छिष्टेन कालेन यथाविधि चोदितमन्नममृताख्यं भुञ्जते ये ते यज्ञशिष्टामृतभुजो यान्ति गच्छन्ति ब्रह्म सनातनं चिरन्तनं मुमुक्षवश्चेत् ; कालातिक्रमापेक्षयेति सामर्थ्याद्गम्यते । नायं लोकः सर्वप्राणिसाधारणोऽप्यस्ति यथोक्तानां यज्ञानामेकोऽपि यज्ञो यस्य नास्ति, सोऽयज्ञस्तस्य । कुतोऽन्योऽपि विशिष्टसाधनसाध्यः कुरुसत्तम ? ॥ ३१ ॥

२ **आ. शां. व्या.**— प्राणायामाख्यं यज्ञमुदाहरति—**किञ्चे**ति । प्राणायामपरायणाः सन्तो रेचकं पूरकं च कृत्वा कुम्भकं कुर्वन्तीत्याह—**प्राणे**ति॥ २९ ॥

प्राणापानयोर्गती श्वासप्रश्वासौ निरुध्य किं कुर्वन्ति? इत्यपेक्षायामाह— **किञ्चे**ति । प्राणापानगतिनिरोधरूपं कुम्भकं कृत्वा पुनःपुनर्वायुजयं कुर्वन्तीत्यर्थः । आहारस्य परिमितत्वं हितत्वमेध्यत्वोपलक्षणार्थम् । प्राणानां प्राणेषु होममेव विभजते—**यस्ये**ति । विजितेषु वायुभेदेष्वजितानां तेषां होमप्रकारं प्रकटयति— **ते तत्रे**ति । प्रकृतान्यज्ञानुपसंहरति—**सर्वेऽपी**ति ॥ ३० ॥ यथोक्तयज्ञनिर्वर्तनानन्तरं क्षीणे कल्मषे किं स्यात् ? इत्याशङ्कयाऽऽह— **एवमि**ति । यथोक्तानां यज्ञानां मध्ये केनचिदपि यज्ञेनाविशेषितस्य पुरुषस्य प्रत्यवायं दर्शयति— **नायमि**ति । कथं यथोक्तयज्ञानुष्ठायिनामवशिष्टेन कालेन विहितान्नभुजां ब्रह्मप्राप्तिः ? इत्याशङ्क्य मुमुक्षुत्वे सति चित्तशुद्धिद्वारेत्याह— **मुमुक्षवश्चेदि**ति । तत्किमिदानीं साक्षादेव मोक्षो विवक्षितः ? तथा च गतिश्रुति-

---

१ " एवं द्रव्ययज्ञस्तपोयज्ञो योगयज्ञाश्चोक्तलक्षणाः । स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च ये ते सम्प्रति लक्ष्यन्ते— (चतुर्भिः) प्राणमुदीयमानं नादे प्रणवादिमात्रालयान्तमपानेऽस्तं याति स्वानन्दान्तःप्रवेशात्मनि जुह्वतीति पिण्डस्थैर्यात्मा स्वाध्यायः शिष्यात्मना च नयानयग्रहणाय केचिदस्तं यान्तमुदीयमाने संवेश्य तदेकीकारेणापवर्गनादात्मनि शिष्यात्मनि च शोधनबोधनप्रवेशनयोजनरूपे स्वाध्यायज्ञाने स्वपरानन्दनये प्रतिष्ठितमनसः । अत एव पूरकः प्रथममुक्तश्चरमं रेचकः । प्रथमेन च भागेन विषयभोगान्तर्मुखीकरणं, द्वितीयेन महाविदेहधारणाक्रमाद्विषयग्रहणाय विस्मरणं ध्वन्यते । अतश्च स्वाध्याययज्ञेभ्योऽन्ये ज्ञानयज्ञाः । एवमेवोक्तव्यापारपरिशीलनावेशपरिपूरितस्वात्मशिष्यात्ममनोरथा द्वे अप्येते गती निरुध्य, आहारं विषयभोगात्मकं नियम्य, प्राणान्सकलचित्तवृत्त्युदयान् प्राणेषु परनिरानन्दोल्लासेषु जुह्वति कुम्भकप्रशान्त्या । सर्वे चैते द्रव्ययज्ञात्प्रभृति ज्ञानयज्ञान्तं यज्ञस्य तत्त्वज्ञास्तेनैव च क्षपितकल्मषाः समूलोन्मूलितभेदवासनामयमहामोहा यज्ञेन शिष्टमाहृतं यज्ञाच्च निजकरणतर्पणरूपादवशिष्टं स्वात्मविश्रान्तिरूपं परानन्दं निरानन्दात्मकममृतमुपभुञ्जाना यथेच्छं संसृज्यन्ते ब्रह्मतयेति, तदुपरम्यते रहस्यस्फुटप्रकटनवाचालतायाः । अत्र बहुतरो रहस्यरसोऽन्तः सँल्लीनीकृतोऽपि निबिडतरभक्तिसेवासम्प्रसादितगुरुवचनसम्प्राप्तसम्प्रदायमहौषधसमीकृतधातूनां चर्वणादिविषयतां भूतार्थास्वादहेतुतां च प्रतिपद्यते । अत्र व्याख्यानान्तराणि टीकाकारैः प्रदर्शितानि, तान्यस्मद्गुरुपादनिरुक्तानि च स्वयमेव सचेतसः सम्प्रधार्यन्तामिति किमनेन हन्त ! व्याख्यातृवचनदूषणाविनोदनेन ? । " **इत्यभिनवगुप्तपादाः ।** —**अविगीता ।**

विरोधः स्यादित्याशङ्क्य गतिनिर्देशसामर्थ्यात् क्रममुक्तिरत्राभिप्रेतेत्याह— **कालातीति** । तृतीयं पादं व्याचष्टे— **नायमिति** । विवक्षितं कैमुतिकन्यायमाह— **कुत** इति । साधारणलोकाभावे पुनरसाधारणलोकप्राप्तिर्दूरनिरस्तेत्यर्थः । यथोक्तेऽर्थे बुद्धिसमाधानं कुरुकुलप्रधानस्यार्जुनस्यानायासलभ्यमिति वक्तुं कुरुसत्तमेत्युक्तम् ॥ ३१ ॥

३ रा. भा.—अपरे कर्मयोगिनः प्राणायामेषु निष्ठां कुर्वन्ति; ते च त्रिविधाः पूरकरेचककुम्भकभेदेन; 'अपाने जुह्वति प्राणं' इति पूरकः, 'प्राणेऽपानं' इति रेचकः, 'प्राणापानगती रुद्ध्वा ... प्राणान् प्राणेषु जुह्वति' इति कुम्भकः, प्राणायामपरेषु त्रिष्वप्यनुषज्जते नियताहारा इति द्रव्ययज्ञप्रभृतिप्राणायामपर्यन्तेषु कर्मयोगभेदेषु स्वसमीहितेषु प्रवृत्ता एते सर्वे 'सह यज्ञैः प्रजाः सृष्ट्वा' [३।१०] इत्यभिहितमहायज्ञपूर्वकनित्यनैमित्तिककर्मरूपयज्ञविदः तन्निष्ठाः, तत एव क्षपितकल्मषाः यज्ञशिष्टामृतेन शरीरधारणं कुर्वन्त एव कर्मयोगे व्यापृताः सनातनं च ब्रह्म यान्ति । अयज्ञस्य महायज्ञादिपूर्वकनित्यनैमित्तिककर्मरहितस्य नायं लोकः,न प्राकृतलोकः, प्राकृतलोकसम्बन्धिधर्मार्थकामाख्यः पुरुषार्थः न सिध्यति । कुत इतोऽन्यो मोक्षाख्यः पुरुषार्थः ? परमपुरुषार्थतया मोक्षस्य प्रस्तुतत्वात्तदितरपुरुषार्थः 'अयं लोकः' इति निर्दिश्यते; स हि प्राकृतः ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥

४ वे. ता. चं.— 'प्राणायामपरायणाः' इत्यनेन वर्गत्रयस्य सामान्यसङ्ग्रहः । क्रियत इति व्यञ्जनाय **प्राणायामेषु निष्ठां कुर्वन्ती**ति पृथग्वाक्यं कृतम् । प्राणायामनिष्ठानामवान्तरभेदज्ञापनाय **पूरके**त्यादिना प्राणायामावान्तरभेदप्रदर्शनम् । तत्तद्भेदप्रतिपादकांशं विविनक्ति— **अपरे** इत्यादिना । ऊर्ध्वप्रवृत्तस्य प्राणस्य अधःप्रवेशनं हि पूरकः । ततश्च **अपाने जुह्वती**त्येतदुपचारादुपपन्नम् । एवमधस्स्थितस्य वायोरूर्ध्वप्रवर्तनं हि रेचक इति **प्राणेऽपान**मित्युपचरितम् । वायोरूर्ध्वाधोगमननिवारणेनावस्थापनं कुम्भक इति **प्राणापानगती रुद्ध्वा** इत्यादेरभिप्रायः । प्राणान् प्राणवृत्तिभेदानित्यर्थः । आहारनियमस्तु दृष्टादृष्टोपकारद्वारा सर्वप्राणायामसाधारणतया विहित इत्याह— **प्राणायामपरेषु त्रिष्वपि** इति ॥ २९ ॥

किमेतेषामुच्चावचकर्मयोगभेदनिष्ठानां अवान्तरफलभेदोऽस्ति ? किं प्राणायामनिष्ठानां यज्ञादिकं त्याज्यं ? इति शङ्काद्वयं निराक्रियते— **सर्वेऽपी**ति श्लोकेन । **स्वसमीहितेष्वि**ति वचनादविशिष्टफलतया विकल्पे न्याय्ये तत्तत्सामर्थ्याद्यनुसारिणी स्वेच्छैव हि विशेषनियामिकेति सूचितम् । सामान्यस्य यज्ञशब्दस्य असङ्कोचप्रदर्शनाय **सहयज्ञै**रित्यादिकमुक्तम् । 'यज्ञक्षपितकल्मषाः' 'यज्ञशिष्टामृतभुजः' इत्याभ्यां 'यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः' [३।१३] इत्यादिप्रागुक्तप्रत्यभिज्ञानात्तत्प्रकरणे च यज्ञशिष्टाशनस्य शरीरयात्रार्थत्वप्रपञ्चनात् तत्स्मरणायोक्तं **यज्ञशिष्टामृतेन शरीरधारणं कुर्वन्त एवे**ति । प्राणायामादिषु निष्ठावतामपि नित्यत्वादिना यज्ञादिकमवश्यकार्यमित्यपि सिद्धम् । एवकारेण नैवंविधशरीरधारणादिव्यापार आत्मावलोकनविरोधी, किन्तूपयुक्त इत्यभिप्रेतम् । **व्यापृता** इति—अन्यथा व्यापार एवाशक्य इति भावः । 'ब्रह्मैव तेन गन्तव्यम्' [४।२४] इति पूर्वव्याख्याततुल्यार्थत्वादुपसंहारस्थं सनातनं ब्रह्म यान्तीत्येतदपि व्याख्यातम् ॥ ३० ॥

कर्मयोगावान्तरभेदनिष्ठत्वाभिमानेन सामान्यधर्मभूतनित्यनैमित्तिकादिपरित्यागिनः सकलपुरुषार्थानर्हतोच्यते **नाय**मित्यर्धेन । **अयज्ञस्ये**ति व्याख्येयं पदम् । 'नायं लोकः' इत्यत्रायमिति निर्देशाभिप्रेतं दर्शयति **न प्राकृतलोक** इति । लोकस्वरूपमात्रनिषेधभ्रमव्युदासायाह **प्राकृतलोकसम्बन्धी**ति । 'अयं लोकः' इति प्रत्यक्षसिद्धभूलोकपरत्वौचित्यात् 'कुतोऽन्यः' इतीदं स्वर्गादिपरं किं न स्यात् ? इत्याशङ्क्याह **परमपुरुषार्थतये**ति । अयज्ञस्य मोक्षाभावे प्रतिपादिते हि तदर्थं तदुपादानं स्यादिति भावः । मोक्षव्यतिरिक्तदृष्टानुश्रविकपुरुषार्थवर्गत्रयस्यायं लोक इति निर्देशहेतुभूतसाधारणोपाधिं प्रस्तुतपरमपुरुषार्थविरुद्धरूपत्वं च व्यञ्जयितुमाह— **स हि प्राकृत** इति । प्रकृतिपरिणामविशेषरूपत्वात् तत्संसृष्टस्य प्राप्यत्वाच्च प्राकृतत्वोक्तिः ॥ ३१ ॥

५ आ. भा. भा.—अपरे प्राणायामपरायणाः प्राणमपाने जुह्वति अपानं च प्राणे । कुम्भकस्था एव भवन्तीत्यर्थः ॥ २९ ॥ नियताहारत्वेनैव प्राणशोषात्प्राणान् प्राणेषु जुह्वति । "यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञः" [कठ. ३।१३] इत्यादिश्रुत्युक्तप्रकारेण वा । अन्यदपि ग्रन्थान्तरे सिद्धम् । 'यदस्याल्पाशनं तेन प्राणाः प्राणेषु वै हुताः' इति ॥ ३० ॥ ३१ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'अपाने जुह्वति' इत्येतत् पूरकरेचककुम्भकपरतया केचिद्व्याचक्षते, तदसत्; अध्याहारादिप्रसङ्गात् । पूरकरेचकयोः कुम्भकार्थत्वेन पृथक्प्राणायामत्वाभावाच्चेति भावेन कुम्भकमात्रपरतया योजयति— **अपर** इति । 'परायणाः' इत्यतः परं 'प्राणापानगती रुद्ध्वा' इति द्रष्टव्यम् । अभिप्रायमाह— **कुम्भकस्था एवे**ति । एवशब्देनापव्याख्यानं व्यावर्तयति ॥ २९ ॥ 'अपरे नियत—' इत्यत्र प्राणानां प्राणेषु कीदृशो होमः ? नियताहारत्वस्य कथं तत्रोपयोगः ? इत्यत आह—

नियतेति। प्राणशोषादिन्द्रियवृत्तीनां वृत्तिमत्स्विन्द्रियेषु सङ्कोचाज्जुह्वतीत्युच्यत इति शेषः। एवशब्देन श्रोत्रादीनीत्यतो भेदं दर्शयति। तत्र प्रत्याहारेणात्र नियताहारत्वेनेति। प्राणानित्यादिकं प्रकारान्तरेण व्याचष्टे— यच्छेदिति। वाग्वाचं मनसि यच्छेत्। तन्नियतां ध्यायेत्, अवराणामिन्द्रियदेवतानां उत्तमेन्द्रियदेवतानियतत्वचिन्तनं प्रकारार्थः। वा प्राणानां प्राणेषु होम इति शेषः। अस्मिन्पक्षे नियताहार इति पृथक् यज्ञो ज्ञातव्यः। इदमेवास्तु व्याख्यानं श्रौतत्वादित्कि पूर्वेणेत्यत आह— अन्यदपीति ॥ ३० ॥ ३१ ॥

७ ह. पै. भा.— अपान इति। अपानेऽपानवायौ प्राणं जुह्वति, उपासनया प्राणहोमं सम्पादयन्तीत्यर्थः। प्राणाख्ये वायावपानं जुह्वति। यथाऽग्नौ घृतादिकं तथा होमं ध्यानेन सम्पादयन्ति। कथम्भूताः सन्तः? प्राणश्चापानश्च तयोर्गती प्राणापानगती रुद्ध्वा निरुद्ध्य प्राणायामपरायणाः प्राणायामः परमयनं स्थितिर्येषां ते प्राणायामपरायणाः ॥ २९ ॥ अपर इति। अपरे योगिनो नियतं सङ्कुचितं येषां भोजनं ते नियताहाराः; अनशनलक्षणे तपसि व्यवस्थिता इत्यर्थः। प्राणान्प्राणेषु जुह्वति, प्राणहोमं ध्यानेन सम्पादयन्तीत्यर्थः। सर्वेऽप्येते यज्ञविदो यज्ञोपासकाः ॥ ३० ॥ यज्ञेति। यज्ञस्य शिष्टं यज्ञशिष्टम्, यज्ञशिष्टमेवामृतं "यज्ञशिष्टं तथाऽमृतं" इति श्रुतेः। अतो यज्ञविदो यज्ञपरिश्रान्ताः सन्तः शरीरयात्रार्थं यद्भुञ्जते तद्यज्ञशिष्टामृतं भुञ्जाना यज्ञविशिष्टामृतभुज इत्यर्थः। यान्ति गच्छन्ति ब्रह्म सनातनं नित्यम्। अयज्ञस्य पुंसोऽयमपि लोको नास्ति, विशिष्टैर्निन्द्यमानत्वात्। कुतोऽन्यः परलोकोऽनेकसाधनसाध्ययज्ञादिसाध्यः? तस्माद्यज्ञः प्रयत्नतः कार्य इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— प्राणायामयज्ञमाह सार्धेन— अपान इति। अत्रेदं योगशास्त्रनिरूपितं प्राणायामस्वरूपं प्रथममवगन्तव्यम्- प्राणापानवृत्तिनिरोधः प्राणायामः; स च त्रिविधः- रेचकः पूरकः कुम्भकश्चेति। शरीरान्तर्गतस्य वायोर्बहिरुच्छ्वासेन निस्सरणे रेचकः, बहिस्स्थस्य वायोरन्तर्निश्श्वासेन प्रवेशने पूरकः, उच्छ्वासनिश्श्वासनिरोधेन निश्चलतयाऽवस्थाने कुम्भकः; स च द्विविधः— आन्तरकुम्भको बाह्यकुम्भकश्चेति; तत्र पूरकानन्तरं क्रियमाणः श्वासप्रश्वासनिरोधोऽन्तःकुम्भकः, रेचकानन्तरं क्रियमाणस्तु बहिःकुम्भक इति। सोऽयं त्रिविधोऽपि प्राणायामो देशकालसङ्ख्याधिक्येनाभ्यस्यमानो दीर्घसूक्ष्मसंज्ञो भवति। यथा हि घनीभूतस्तूलपिण्डः प्रसार्यमाणो विरलावयवतया दीर्घः सूक्ष्मश्च भवति तद्वत्। तथा हि—स्वभावसिद्धे रेचके हृदयान्निर्गत्य नासाग्रसम्मुखे द्वादशांगुलपर्यन्ते श्वासः समाप्यते, तत एव च परावृत्य हृदयपर्यन्तं प्रविशतीति स्वाभाविकी प्राणापानयोर्गतिः। अभ्यासेन तु क्रमेण नाभेराधाराद्वा निर्गच्छन्नासिकान्तश्चतुर्विंशत्यंगुलपर्यन्ते षट्त्रिंशदंगुलपर्यन्ते वा देशे समाप्यते। एवं प्रवेशोऽपि तावानवगन्तव्यः। तत्र बाह्यदेशव्याप्तिः सूक्ष्मं तूलं धृत्वा तच्चालनेन निश्चेतव्या। अन्तस्तु पिपीलिकास्पर्शसदृशेन चेयं देशपरीक्षा। रेचककाले प्रणवस्यावृत्त्यो दश विंशतिस्त्रिंशदित्यादिभिः कालपरीक्षा। अस्मिन्मासे प्रत्यहं दश रेचकाः, आगामिनि विंशतिः, तदुत्तरमासे तु त्रिंशदित्यादिभिः सङ्ख्यापरीक्षा। पूरकेऽप्येवमेव योज्यम्। कुम्भके तु यद्यपि देशव्याप्तिर्नावगम्यते, तथापि कालसङ्ख्याव्याप्तिरुक्तरीत्याऽवगन्तव्या।

एवं रेचकपूरककुम्भकभेदेनोक्तात् प्राणायामत्रयादन्योऽपि चतुर्थः प्राणायामोऽस्ति। सोऽपि कुम्भकाख्य एव। तत्र रेचकपूरकापेक्षस्तृतीयः कुम्भकः। चतुर्थस्तु तदनपेक्षस्तृतीयकुम्भकाभ्यासपाटवजन्मा धारणाख्ययोगाङ्गनिष्पादकः। अत्र निद्रातन्द्रादिदोषयुक्तानां रेचकादित्रयम्, तद्रहितानां तु चतुर्थ इति विवेकः। सोऽयं चतुर्विधः प्राणायामोऽत्र प्रतिपाद्यते।

श्लोकस्यायमर्थः- प्राणायामपरायणा अपरे नियताहाराः 'द्वौ भागौ पूरयेदन्नैस्तोयेनैकं प्रपूरयेत्। मारुतस्य प्रचारार्थं चतुर्थमवशेषयेत्*' इत्यादिशास्त्रनियताहाराः सन्तः प्राणे उच्छ्वासाख्यप्राणवृत्तौ अपानं निश्श्वासाख्यामपानवृत्तिं जुह्वति प्रक्षिपन्ति; रेचकाख्यप्राणायामं कुर्वन्तीत्यर्थः। तथा अपाने अपानवृत्तौ प्राणं तद्वृत्तिं जुह्वति; पूरकप्राणायामं कुर्वन्ति। एवं रेचकपूरकोक्त्यैव तदविनाभूतः प्राणापानोभयवृत्तिनिरोधरूपः कुम्भकाख्यस्तृतीयः प्राणायामोऽप्यर्थादुक्तो भवति। एतत्प्राणायामत्रयानुवादपूर्वकं चतुर्थं कुम्भकप्राणायाममाह— प्राणापानगती रुद्ध्वा प्राणेषु प्राणानपरे जुह्वति। पूरके प्राणगतेरुच्छ्वासस्य निरोधः, रेचके त्वपानगतेर्निश्श्वासस्य, कुम्भके तूभयगतिनिरोध इति क्रमेण त्रिष्वपि प्राणापानगती रुद्ध्वा प्राणेषु बाह्याभ्यन्तरकुम्भकाभ्यासनिगृहीतेषु प्राणान् ज्ञाने-

* वाग्भट्टोऽप्याह्वामुमेवार्थमष्टाङ्गहृदये [सू. स्था. ८ । ४६] 'अन्नेन कुक्षेर्द्वावंशौ पानेनैकं प्रपूरयेत्। आश्रयं पवनादीनां चतुर्थमवशेषयेत्' इति ॥

न्द्रियकर्मेन्द्रियरूपान्जुह्वति। सर्वाण्यपि हीन्द्रियाणि प्राणाधीनानि प्राणशब्दवाच्यानि चेति वाजसनेयकादिषु प्रसिद्धम्। तथा च सारथिनिगृहीतरज्जुभिरिव रथाश्वानां कुम्भकनिगृहीतैः प्राणैस्तदधीनचेष्टानां सर्वेन्द्रियाणामपि निग्रहो भवति। सोऽयं निग्रहोऽत्र 'प्राणान्प्राणेषु जुह्वति' इत्यनेनोच्यते॥ २९॥ एवं दैवयज्ञादिप्राणायामान्तद्वादशविधयज्ञानां वेदने करणे च फलमकरणे दोषं चाह सार्धेन— **सर्व** इति। यज्ञान् विदन्ति जानन्ति लभन्त इति च यज्ञविदो यज्ञाभिज्ञास्तत्कर्तारश्च। त एते सर्वैरपि यज्ञैर्ज्ञातैरनुष्ठितैश्च क्षपितकल्मषाः क्षीणपापा भवन्ति। कर्तारस्तु न केवलं क्षीणपापाः, किन्तु यज्ञान्निर्वर्त्य तदवशिष्टममृताख्यमन्नं भुञ्जानाश्चित्तशुद्धिज्ञानद्वारा सनातनं ब्रह्म यान्ति मुच्यन्ते। यस्य तु पुनरेतेषु यज्ञेष्वेकोऽपि यज्ञो नास्ति, तस्यायज्ञस्य अयं सर्वप्राणिसाधारणोऽत्यल्पसुखदो मनुष्यलोकोऽपि नास्ति, शिष्टगर्हितत्वात्; कुतोऽन्यः परलोकोऽनेकसाधनसाध्यः? तस्मादवश्यं यज्ञाः कर्तव्या इत्यर्थः॥ ३०॥ ३१॥

९ व० त० दी०— योगधारणवतामपि मध्ये केचित् प्राणायामपराः, केचिन्नियताहारा उत्तममध्यमा इति; तान्निरूपयति— **अपानेति**। अधोवृत्तिप्राणा ऊर्ध्ववृत्तिरिति पर्यायेण तद्रोधे तथाविधाः॥ २९॥ अपरे तु आहारतर्पणप्राणानेव (वृत्तीः) प्राणेषु विलापयन्ति इति संयताहाराः। अन्यथौदरीयसर्वभागपूरणे रोगो योगश्च न स्यात्। तदर्थं प्रारीप्सूनामाहारो नियन्तव्य एव। एते सर्वे यज्ञविदस्तेन च निष्कल्मषाः स्वाधिकारागतं यज्ञशिष्टममृतं च भुञ्जत इति तथा; ते सर्वे सनातनं नित्यं ब्रह्म साक्षात् परम्परया च यान्ति। तदकरणे दोषदर्शनेन व्यतिरेचयति— **नायमिति**। अयमल्पानन्दोऽपि लोको देहो वाऽयज्ञस्य न भवति, ततोऽन्यो दिव्यस्तु कुतः? इति कर्त्तव्यता बोधिता। अपरं च दर्शनप्रकारः प्रसङ्गादुक्तः। ब्रह्मज्ञानिनाऽपि सर्वसन्न्यासतो ब्रह्मयज्ञाभिधः क्रियते इति 'न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठति' [३।५] इति समर्थितम्॥ ३०॥ ३१॥

१० पु. अ. त.— अपरे योगिनोऽपानेऽधस्स्थे प्राणं ऊर्ध्वस्थं पूरकविधिना जुह्वति। तथा अपरे रेचकविधिना अपानं प्राणे। कुम्भकविधिना प्राणापानयोर्गतिनिरोधं कृत्वा प्राणायामपराः ईश्वरचिन्तननिष्ठा भवन्ति॥ २९॥ अपरे योगिनो नियताहाराः नियमितभोजनाः 'द्वौ भागौ पूरयेदन्नैस्तोयेनैकं च पूरयेत्। मारुतस्य प्रचारार्थं चतुर्थमवशेषयेत्' इत्युक्तम्। तथाप्यन्तःकरणशुद्ध्यर्थं देहस्थितिमात्ररूपभगवत्प्रसादैकभोक्तारः प्राणान् लौकिकान् प्राणेष्वाधिदैविकेषु भगवदुपयोग्येषु जुह्वति। सर्वेऽप्येते सार्द्धपञ्चश्लोकोक्ताः यज्ञविदः यज्ञस्वरूपज्ञाः। यज्ञक्षपितकल्मषाः स्वस्वाधिकारकृतस्वयज्ञेन दूरीकृतं मत्स्मरणप्रतिबन्धकात्मकं कल्मषं यैस्ते दूरीकृतकल्मषा भवन्तीति शेषः॥ ३०॥ एवं यज्ञैर्निष्कल्मषा भूत्वा मत्स्मरणादिना ब्रह्म प्राप्नुवन्तीत्याह— **यज्ञशिष्टेति**। यज्ञशिष्टामृतभुजः यज्ञे शिष्टमवशिष्टं यदमृतं मत्स्मरणरूपं तद्भुजस्तद्भोगकर्तारः सनातनं ब्रह्म अक्षरात्मकं यान्ति प्राप्नुवन्ति। अत एव 'यस्य स्मृत्या' इत्यादिना भगवत्स्मरणेनैव कर्मादीनां पूर्णत्वम्। एवं यज्ञकर्तॄणामक्षरप्राप्तिमुक्त्वा तदकर्तॄणां बाधकमाह— **नायमिति**। हे कुरुसत्तम सत्कुलोत्पन्न! अयज्ञस्य मद्विभूतिरूपमदाज्ञादिरूपयज्ञरहितस्यायं लोको नास्ति। अस्मिन्नपि लोके निन्दितः सन् तदा अन्यः अक्षरात्मकः कुतः प्राप्यः? इति शेषः॥ ३१॥

११ नी० भा० दी०— एकादशं यज्ञमाह— **अपाने** इति। अपरे अपाने अपानवृत्तौ जुह्वति प्रक्षिपन्ति प्राणं प्राणवृत्तिं पूरकाख्यं प्राणायामं कुर्वन्तीत्यर्थः। तथा प्राणे चापानं प्रक्षिपन्ति— रेचकाख्यं प्राणायामं कुर्वन्तीत्यर्थः। प्राणापानगती रुद्ध्वा मुखनासिकाभ्यां वायोर्निर्गमनं प्राणस्य गतिः, तद्विपर्ययेणाधोगमनमपानस्य गतिः, ते प्राणापानगती; एते निरुद्ध्य प्राणायामपरायणाः प्राणायामतत्पराः कुम्भकाख्यं प्राणायामं कुर्वन्तीत्यर्थः॥ २९॥ द्वादशं यज्ञमाह— **अपरे** इति। नियतो निगृहीत आहारो विषयभोगो यैस्ते नियताहारा वैराग्यादिमन्तः। प्राणान्— अत्र समनस्कानीन्द्रियाणि प्राणशब्देन गृह्यन्ते, तान् प्राणेषु मनश्चित्ताहङ्कारेष्वन्तःकरणवृत्तिभेदेषु। बुद्धेः प्राग्गृहीतत्वादग्रहणम्। जुह्वति प्रविलापयन्ति। इन्द्रियाणि सङ्कल्पात्मके मनसि संहृत्य मनोऽपि स्मरणात्मके चित्ते संहृत्य तदपि अहङ्कारे संहरन्ति। स चाभिमानरूपोऽहङ्कारोऽभिमन्तव्याभावात्स्वयमेव दग्धेन्धनानलवद्विलीयते। तत्र येषां समाधिबुद्धिरस्ति ते आभिमानिका बुद्धियोगिभ्यः पूर्वोक्तेभ्यो निकृष्टाः; अत एव एतान् प्रकृत्योक्तं वायवीये— 'सहस्रं त्वाभिमानिकाः' इति; सहस्रं मन्वन्तराणि इत्यनुषङ्गः। भौतिकस्तु योगोऽत्र नोक्तः, यदनुष्ठातॄन्प्रकृत्य तत्रैवोक्तं— 'भौतिकास्तु शतं पूर्णं' इति। अत्रापि शतं मन्वन्तराणीत्यनुषञ्जनीयम्। सर्वेऽप्येते यज्ञविदो यज्ञलब्धारो यज्ञेन क्षपितं कल्मषं येषां ते तथाविधा भवन्ति। सर्वे यज्ञाः कल्मषक्षयायैव भवन्ति; न पुनः साक्षान्मोक्षायेत्यर्थः॥ ३०॥ सर्वेषामेतेषां मध्येऽन्यतममप्यनुष्ठातुमशक्तं प्रति प्राह— **यज्ञेति**। यज्ञाः पञ्चमहायज्ञाः; तेभ्यः शिष्टमवशिष्टमन्नममृताख्यं ये भुञ्जते, तेऽपि चित्तशुद्धिद्वारा सनातनं ब्रह्म

यान्ति प्राप्नुवन्ति । अयज्ञस्य पूर्वोक्तेषु द्वादशस्वन्यतमो वा नित्याः पञ्च वा यस्य यज्ञा न सन्ति, स अयज्ञः तस्य अयमपि लोको नास्ति, अन्यः परलोक आत्मलोको वा कुतो भवेत् ? न कुतश्चिदित्यर्थः ॥ ३१ ॥

एवं बहुविधा यज्ञा वितता ब्रह्मणो मुखे ।
कर्मजान्विद्धि तान्सर्वानेवं ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे ॥ ३२ ॥

१ शां. भा.— एवमिति । एवं यथोक्ता बहुविधा बहुप्रकारा यज्ञा वितता विस्तीर्णा ब्रह्मणो वेदस्य मुखे द्वारे– वेदद्वारेणावगम्यमाना ब्रह्मणो मुखे वितता उच्यन्ते । तद्यथा "वाचि हि प्राणं जुहुमः" इत्यादयः । कर्मजान्कायिकवाचिकमानसकर्मोद्भवान्विद्धि, तान्सर्वाननात्मजान् । निर्व्यापारो ह्यात्मा । अत एवं ज्ञात्वा विमोक्ष्यसेऽशुभात् । न मद्व्यापारा इमे निर्व्यापारोऽहमुदासीन इत्येवं ज्ञात्वाऽस्मात् सम्यग्दर्शनान्मोक्ष्यसे संसारबन्धनादित्यर्थः ॥ ३२ ॥

२ आ. शां. व्या.— उक्तानां यज्ञानां वेदमूलकत्वेनोत्प्रेक्षानिबन्धनत्वं निरस्यति— **एवमि**ति । आत्मव्यापारसाध्यत्वमुक्तकर्मणामाशङ्क्य दूषयति— **कर्मजानि**ति । आत्मनो निर्व्यापारत्वज्ञाने फलमाह— **एवमि**ति । कथं यथोक्तानां यज्ञानां वेदस्य मुखे विस्तीर्णत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— **वेदद्वारेणे**ति । तेनावगम्यमानत्वमेवोदाहरति– **तद्यथे**ति । "एतद्ध स्म वै तत्पूर्वे विद्वांस **आहुः** " [बृ. उ. ४।४।२२] इत्युपक्रम्याध्ययनाद्याक्षिप्य हेत्वाकाङ्क्षायामुक्तं— **वाचि ही**ति । ज्ञानशक्तिमद्विषये क्रियाशक्तिमदुपसंहारोऽत्र विवक्षितः " प्राणे वा वाचं यो ह्येव प्रभवः स एवाप्ययः " [ ] इति वाक्यमादिशब्दार्थः, ज्ञानशक्तिमतां क्रियाशक्तिमतां चान्योन्योत्पत्तिप्रलयत्वात्तदभावे नाध्ययनादिसिद्धिरित्यर्थः । कर्मणामात्मजन्यत्वाभावे हेतुमाह— **निर्व्यापारो ही**ति । तस्य च निर्व्यापारत्वं फलवत्त्वाज्ज्ञातव्यमित्याह— **अत** इति । एवं ज्ञानमेव ज्ञापयन्नुक्तं व्यनक्ति— **नेत्या**दिना ॥ ३२ ॥

३ रा. भा.— एवं हि बहुप्रकाराः कर्मयोगा ब्रह्मणो मुखे वितता आत्मयाथात्म्यावाप्तिसाधनतया स्थिताः, तानुक्तलक्षणानुक्तभेदान् कर्मयोगान् सर्वान् कर्मजान्विद्धि अहरहरनुष्ठीयमाननित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानजान् विद्धि; एवं ज्ञात्वा यथोक्तप्रकारेणानुष्ठाय मोक्ष्यसे ॥ ३२ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं कर्मयोगावान्तरभेदानुपदिश्य तत्तद्भेदेऽपि साधारणानां नित्यनैमित्तिकानां अवश्यानुष्ठेयत्वं तत्परित्यागे प्रत्यवायश्चाभिहितः ; अस्यैवार्थस्योपसंहारः क्रियते **एवमि**ति श्लोकेन । बहुप्रकारकर्मयोगभेदोपदेशानन्तरमेव ' एवं बहुविधा यज्ञाः ' इति वचनं प्रकृतविषयमेव भवितुमर्हतीत्यभिप्रायेणाह **एवं हि बहुप्रकाराः कर्मयोगा** इति । ब्रह्मशब्दोऽत्र यथावस्थितात्मविषयः, वेदादिपरत्वे प्रकृतौचित्याभावात् । मुखशब्दश्चोपायविषयः । आहुश्च नैघण्टुकाः ' मुखं तु वदने मुख्ये ताम्रे द्वाराभ्युपाययोः ' इति । आत्मनः प्राप्त्युपाये कर्मयोगे अवान्तरभेदतया वितता इत्यर्थः । तदाह— **आत्मयाथात्म्ये**ति । **ता**निति निर्देशः प्रस्तुतसमस्ताकारपरामर्शी, **सर्वा**निति चाशेषावान्तरभेदसङ्ग्रह इत्यभिप्रायेण **उक्तलक्षणानुक्तभेदा**नित्युक्तम् । उभाभ्यां पदाभ्यां एवंशब्दबहुविधशब्दयोरर्थोक्तिर्वा । अन्तर्भूतज्ञानतया ज्ञानाकारत्वमुक्तलक्षण-

---

१ ' बहुविधाः ' इत्यत्र १ दैवयज्ञः, २ ज्ञानयज्ञः, ३ इन्द्रियसंयमाग्नियज्ञः, ४ इन्द्रियाग्नियज्ञः, ५ आत्मसंयमाग्नियज्ञः, ६ द्रव्ययज्ञः, ७ तपोयज्ञः, ८ योगयज्ञः, ९ स्वाध्याययज्ञानयज्ञः, १० संशितव्रतयज्ञः, ११ प्राणायामयज्ञः, १२ प्रत्याहारयज्ञश्चेति द्वादश यज्ञा **इत्येके** । स्वाध्याययज्ञज्ञानयज्ञयोः पृथक्त्वेन संशितव्रतयज्ञाभावेन च द्वादशे**त्यन्ये** । प्राणायामयज्ञे १ प्राणयज्ञः २ अपानयज्ञः ३ प्राणापानयज्ञश्चेति भेदत्रयस्वीकारेण संशितव्रतयज्ञत्यागेन च चतुर्दश, ते च जडद्रव्य–शरीर–वाक्– प्राण–बुद्धि–मिश्र - परमात्मसम्बन्धभेदेन सप्तविधा भवन्ती**त्यपरे** । संशितव्रतयज्ञेन सह सर्वे पञ्चदशे**तीतरे** । सर्वेऽप्येते पक्षाश्च– " षट्त्रिंशांश्च चतुरः कल्पयन्तश्छन्दांसि च दधत **आद्वादशम्** । **यज्ञं** विमाय कवयो मनीष ऋक्सामाभ्यां प्र रथं वर्तयन्ति ॥ **चतुर्दशान्ये** महिमानो अस्य तं धीरा वाचा प्रणयन्ति **सप्त** । आप्रानं तीर्थं क इह प्रवोचद्येन पथा प्रपिबन्ते सुतस्य ॥ सहस्रधा **पञ्चदशान्युक्था** यावद्द्यावापृथिवी तावदित्तत् । सहस्रधा महिमानः सहस्रं यावद्ब्रह्म विष्ठितं तावती **वाक्** ॥ " (ऋक्सं. ८।६।१७) इति श्रुतौ निर्दिष्टा इत्यपि केषाञ्चिद्धारणा । एतेषां भेदानां प्रत्येकं लक्षणादिनिरूपणं च **ज्ञानदेवमधुसूदना**दिभिः प्रपञ्चितं, तत्तत एवावगन्तव्यम् । विस्तरभयान्नात्र प्रपञ्च्यते । —**अविगीता** ।

त्वम् । उक्तलक्षणानिति वदताऽध्यायार्थतयाऽऽरम्भनिर्दिष्टेषु कर्मयोगस्वरूपाभिधानमपि कृतं भवतीति सूचितम् । 'सर्वान् कर्मजान्विद्धि' इति पृथग्वचनात्प्राणायामादीनां प्राधान्यं नित्यनैमित्तिकादीनां तदर्थत्वं चाह अहरहरिति । अनेन तस्याकरणे सर्वानर्हतया यावत्फलमनुष्ठेयत्वं प्रतिदिवसं पापहरणेनोत्तरोत्तरसत्त्वोन्मेषहेतुत्वेनात्यन्तोपयुक्तत्वं च सूचितम् ॥ ३२ ॥

५ आ. मा. भा.—ब्रह्मणः परमात्मनो मुखे। 'अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च [९ । २४] इति वक्ष्यति। मानसिकवाचिककायिककर्मजा एव हि ते सर्वे। एवं ज्ञात्वा तानि कर्माणि कृत्वा विमोक्ष्यसे । युद्धं परित्यज्य यन्मोक्षार्थं करिष्यसि तदपि कर्म। अतो विहितं न त्याज्यमिति भावः ॥ ३२ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'ब्रह्मणो मुखे विततः' इत्यस्य वेदप्रतिपादिता इति व्याख्यानमसत्, मुखशब्दवैयर्थ्यादित्यभिप्रायेणाह— **ब्रह्मण** इति । परमात्मनः सर्वयज्ञभोक्तृत्वं कुतो भगवत्सम्मतं? इत्यत आह— **अहं हीति** । उपासनादीनां कर्मजत्वाभावात् 'कर्मजान्विद्धि तान् सर्वान्'इत्ययुक्तमित्यत आह— **मानसिके**ति । अत्र विमोक्ष्यस इति सन्नन्तान्मुचः कर्मकर्तरि लट् । तस्य प्रकृतोपयुक्ततयाऽर्थमाह— **एवमिति** । एवं ज्ञात्वाऽपि यदि सर्वेऽपि यज्ञाः कर्मजा इति जानासि तर्हि तानि युद्धादीनि स्वविहितानि कर्माणि कृत्वैव विमोक्ष्यसे संसारादात्मानं मोक्तुमिच्छसि । सर्वेषां कर्मजत्वज्ञाने तवैव मोक्षार्थं युद्धादिकं कर्तव्यमितीच्छा भविष्यतीत्यर्थः । तत्कथमित्यत आह— **युद्धमिति** । यद्येवमनेके यज्ञास्तर्हि किं कर्मात्मकेन युद्धेन ? उपासनादिनैवाहं कृती स्यामित्यर्जुनस्य हार्दं ज्ञात्वा भगवतेदमुक्तम् । **तस्यायं भावः**– मोक्षार्थं यदुपासनादिकं युद्धं परित्यज्य करिष्यसि तदपि कर्म । तथा च त्वया विहितातिक्रम एव कृतः स्यात् । न तु कर्मत्यागः । अत एवं जानतस्तव विहितयुद्धादिकं न त्याज्यमिति बुद्धिर्भविष्यतीत्यर्थः । विमोक्ष्यस इति लृडन्तत्वपक्षेऽयमर्थः । किं सर्वयज्ञानां कर्मजत्वज्ञानमात्रेण मोक्षः ? तथा च ' कुरु कर्मैव ' [४ । १५] इति विधानं व्यर्थमित्यत आह— **एवमिति** । ' कर्मजान्विद्धि ' इत्यनेन कथमर्जुनस्य शङ्कापरिहारः ? इत्यत आह— **युद्धमिति** ॥ ३२ ॥

७ ह. पै. भा.— एवमिति । एवमुक्तप्रकारेण बहुविधा बहुप्रकारा यज्ञा वितता विस्तीर्णा ब्रह्मणः परमात्मनो मुख आस्ये । एते यज्ञाः परमात्मनः प्रत्यासन्नाराधनभूता इत्यर्थः। तांश्च यज्ञान् कर्मजान्वाङ्मनःकायकर्मात्मनः स्वरूपभूतात्मनः शुद्धकूटस्थरूपत्वात् ॥ ३२ ॥

८ वें. ब्र. गि.—अत्र वेद एव प्रमाणमित्याह– एवमिति। एवमुक्तरीत्या बहुविधा एते यज्ञा ब्रह्मणो वेदस्य मुखे वितता विस्तृताः। वेदेन साक्षाद्विहिता इत्यर्थः। तानि च वेदवाक्यानि विस्तरभिया नोदाह्रियन्ते। यस्मिन्मुखे वेदो जातस्तस्मिन्नेव मुखे वितता एते यज्ञाः; तथा च वेदवदेते विश्वसितव्या इत्यपि कश्चिदर्थो ध्वन्यते । एवं यज्ञानां प्रामाणिकत्वेनावश्यकर्तव्यत्वमुक्त्वा आत्मनस्तच्छ्लेषाभावं दर्शयति— कर्मजानिति । तान्सर्वान्यज्ञान् कर्मजान्विद्धि कायिकवाचिकमानसिककर्मजानेव जानीहि; न त्वात्मजान्, तस्यासङ्गोदासीनत्वात् " असङ्गो ह्ययं पुरुषः " [बृ. उ. ४।३।१५] "असङ्गो न हि सज्जते" [बृ.उ.४।५।१५] इति श्रुतेः। एवमात्मानमकर्तारं ज्ञात्वा कर्मबन्धाद्विमुक्तो भविष्यसि ॥ ३२ ॥

९ व० त० दी०— एवं च वेदे प्रारम्भ एव बहुविधा यज्ञा विततः " तानि धर्माणि प्रथमान्यासन् " [ऋक्सं.८।६।१९।६ यजुस्सं.३१।१६] "यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः" "विश्वसृजो वै सत्रमासते" इत्यादौ कर्मजान् स्वक्रियानिर्वर्त्यान् वेदोक्तान् यज्ञपदवाच्यानवधारय; एवं ज्ञात्वा मोक्ष्यसे । " दुःखाभावः सुखं चेति पुरुषार्थद्वयं मतम्। मोक्षः कामस्तयोरङ्गं "[ ] इति वाक्यान्मोक्षस्तव भविष्यतीति भावः ॥ ३२ ॥

१० पु. अ. त.—नन्वेवं बहुप्रकारयज्ञस्वरूपोक्त्या मया किं कार्यं ? इत्याशङ्क्याह— **एवमिति** । एवं बहुविधाः पूर्वोक्तप्रकारेण बहुप्रकारा यज्ञा मदंशकाः ब्रह्मणो वेदस्य मुखे विततः निस्सृताः, तान् सर्वान् कर्मजान् एतत्क्रियोत्पन्नान् विद्धि जानीहि । एवं तान् ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे मत्प्राप्तिप्रतिबन्धैर्मुक्तो भविष्यसीत्यर्थः। मया तव वेदायुक्तत्वाद्यज्ञादिकर्मसु आसक्त्यभावार्थमेवं बहुप्रकारका यज्ञा उक्ता इति भावः ॥ ३२ ॥

११ नी० भा० दी०— एवमिति। ब्रह्मणो वेदस्य मुखे द्वारे वेदद्वारेणैव वितता विस्तारिताः, गुरुभिरुपदिष्टा इत्यर्थः। कर्मजान् कायिकवाचिकमानसिककर्मजान्, न तु नैष्कर्म्यरूपान्। एवं ज्ञात्वाऽस्मादशुभात् मोक्ष्यसे तत्त्वज्ञानोत्पत्तिद्वारेणेत्यर्थः ॥ ३२ ॥

सर्वयज्ञेभ्यो ज्ञानयज्ञस्य वैशिष्ट्यम् ।

श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः परन्तप ! ।
सर्वं कर्माखिलं पार्थ ! ज्ञाने परिसमाप्यते ॥ ३३ ॥

१ **शां. भा.**— 'ब्रह्मार्पणं' [४।२४] इत्यादिश्लोकेन सम्यग्दर्शनस्य यज्ञत्वं सम्पादितम्, यज्ञाश्चानेक उपदिष्टाः, तैः सिद्धपुरुषार्थप्रयोजनैर्ज्ञानं स्तूयते । कथम् ? श्रेयानिति । श्रेयान् द्रव्यमयाद्द्रव्यसाधनसाध्याद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञो हे परन्तप! । द्रव्यमयो हि यज्ञः फलस्याऽऽरम्भकः, ज्ञानयज्ञो न फलारम्भकः, अतः श्रेयान्प्रशस्यतरः । कथं ? यतः सर्वं कर्म समस्तमखिलमप्रतिबद्धं पार्थ ! ज्ञाने मोक्षसाधने सर्वतः सम्प्लुतोदकस्थानीये परिसमाप्यतेऽन्तर्भवतीत्यर्थः । "यथा कृताय विजितायाधरेयाः संयन्त्येवमेनं सर्वं तदभिसमेति यत्किञ्चित्प्रजाः साधु कुर्वन्ति यस्तद्वेद यत्स वेद" [छां. उ. ४।१।४] इति श्रुतेः ॥ ३३ ॥

२ **आ. शां. व्या.**— कर्मयोगेऽनेकधाऽभिहिते सर्वस्य श्रेयस्साधनस्य कर्मात्मकत्वप्रतिपत्त्या केवलं ज्ञानमनाद्रियमाणमर्जुनमालक्ष्य वृत्तानुवादपूर्वकमुत्तरश्लोकस्य तात्पर्यमाह— **ब्रह्मेत्यादिना । सिद्धे**ति । सिद्धं पुरुषार्थभूतं पुरुषापेक्षितलक्षणं प्रयोजनं येषां यज्ञानां तैरनन्तरोपदिष्टैरिति यावत् । प्रश्नपूर्वकं स्तुतिप्रकारं प्रकटयति— **कथमि**त्यादिना । ज्ञानयज्ञस्य द्रव्ययज्ञात्प्रशस्यतरत्वे हेतुमाह— **सर्वमि**ति । द्रव्यसाधनसाध्यादित्युपलक्षणं स्वाध्यायादेरपि । ततोऽपि ज्ञानयज्ञस्य श्रेयस्त्वाविशेषाद्द्रव्यमयादियज्ञेभ्यो ज्ञानयज्ञस्य प्रशस्यतरत्वं प्रपञ्चयति— **द्रव्यमयो ही**ति, फलस्याभ्युदयस्येत्यर्थः । न फलारम्भको न कस्यचित्फलस्योत्पादकः, किन्तु नित्यसिद्धस्य मोक्षस्याभिव्यञ्जक इत्यर्थः । तस्य प्रशस्यतरत्वे हेत्वन्तरमाह—**यत** इति । समस्तं कर्मेत्यग्निहोत्रादिकमुच्यते । अखिलमविद्यमानं खिलं शेषोऽस्येत्यनल्पं महत्तरमिति यावत् । 'सर्वमखिलं' इति पदद्वयोपादानमसङ्कोचार्थम् । 'सर्वं कर्म ज्ञानेऽन्तर्भवति' इत्यत्र च्छान्दोग्यश्रुतिं प्रमाणयति— **यथे**ति । चतुरायके हि द्यूते कश्चिदायश्चतुरङ्कः सन्कृतशब्देनोच्यते तस्मै विजिताय कृताय तादर्थ्येनाधरेयास्तस्मादधस्ताद्भाविनस्त्रिद्व्येकाङ्कास्त्रेताद्वापरकलिनामानः संयन्त्यायाः सङ्गच्छन्ते; चतुरङ्के खल्वाये त्रिद्व्येकाङ्कानामायानामन्तर्भावो भवति, महासङ्ख्यायामवान्तरसङ्ख्यान्तर्भावावश्यम्भावात्; एवमेनं विद्यावन्तं पुरुषं सर्वं तदाभिमुख्येन समेति सङ्गच्छति । किं तत्सर्वं यद्विदुषि पुरुषेऽन्तर्भवति ? तदाह— **यत्किञ्चिदि**ति । प्रजाः सर्वा यत्किमपि साधु कर्म कुर्वन्ति तत्सर्वमित्यर्थः । एनमभिसमेतीत्युक्तं तमेव विद्यावन्तं पुरुषं विशिनष्टि— **यस्तदि**ति । किं तदित्युक्तं तदेव विशदयति— **यत्स** इति । स रैक्वो यत्तत्त्वं वेद तत्तत्त्वं योऽन्योपि जानाति तमेनं सर्वं साधु कर्माभिसमेतीति योजना ॥ ३३ ॥

---

१ 'द्रव्ययज्ञात्केवलाज्ज्ञानदीपितो यज्ञः श्रेष्ठः । केवलता च मयटा सूचिता ।' इत्य**भिनवगुप्ता**चार्याः । 'क्रियमाणं कर्म सर्वमखिलं चापि सञ्चितम् । द्विविधस्यास्य भगवाञ्ज्ञाने लयमसूसुचत् ॥' इति सर्वाखिलपदयोः प्रयोजनमाह **वामनः** । वस्तुतस्तु— सर्वशब्देन कर्मणः शुभाशुभरूपसजातीयविजातीयभेदा लक्ष्यन्ते, अखिलपदेन च स्वगतभेदा इत्येव सुवचम् । न च कर्मणोऽमूर्तत्वात् स्वगतभेदाभावो वाच्यः, महापातकप्रायश्चित्तत्वेन महोपायवल्लघूपायाम्नानादिबलेन तत्सिद्धेः । एकस्या एव हि ब्रह्महत्याया निवर्तकत्वेन "तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते" (तै. सं. ५।३।१२) इति महायाससाध्याश्वमेधवत् "ब्रह्महत्यां वा एते घ्नन्ति । ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति ।" (तै. आ. १०।४८) इति सुकरतरत्रिसुपर्णपाठस्याप्यविशेषेणाम्नानमश्वमेधानुष्ठानेन सर्वाऽपि ब्रह्महत्यैकपद एव निवर्तते, त्रिसुपर्णपाठेन तु तदेकदेश इत्यभ्युपगम एवोपपद्यते । अत एव महापातकनिवर्तनार्थमल्पव्रतानामावर्तनमावश्यकम् । अल्पपातकनिवर्तनार्थं महाव्रतानुष्ठाने तु तदेकदेशेनैव निश्शेषकल्मषप्लोषोऽवशिष्टेनाभ्युदयश्च सिद्ध्यतीति शास्त्रविदां मर्यादा । उक्तं च **पराशरस्मृति**व्याख्योपक्रमे **माधवाचार्यैः**—

'अमूर्तस्यापि पापस्य सन्ति भागा यथोचितम् । अन्यथैकेन पापेन दुःखं बहुविधं कुतः ? ॥
तथा महाव्रतस्यापि भागेनाल्पे विनाशिते । व्रतशेषविपाकेन स्मर्यते बहुलं सुखम् ॥' इति ॥

तद्युक्तं ज्ञाने कर्मैकदेशसमाप्तिसम्भावनावारणायाखिलपदोपादानमिति । भाष्योदाहृता श्रुतिरप्यमुमेवार्थमुपस्करोतीति ध्येयम् । यस्यां सत्यां सम्पूर्णमिदमिति प्रमा सा समाप्तिः ।

नव्यास्त्वत्र— 'परमेश्वरस्वरूपज्ञानं सम्पाद्य तदनुरूपाचरणेन परमेश्वरप्राप्तिसम्पादनमार्गो ज्ञानयज्ञ इत्युच्यते' इति वदन्ति । तन्मन्दम्, परमेश्वरप्राप्तेस्तत्स्वरूपज्ञानानन्यत्वात् । न ह्यात्माऽन्यतः कुतश्चिल्लभ्यः, किन्तु नित्यप्राप्तोऽप्यज्ञानवशादप्राप्त इवावभासमानोऽसौ विस्मृतकण्ठचामीकरवज्ज्ञानमात्रप्राप्य इति न ज्ञानोर्ध्वं तत्प्राप्त्यर्थं किमपि कर्तव्यमवशिष्यत इति व्यक्तमेव वेदान्तविदाम् । एतेन 'न केवलं परमेश्वरस्वरूपज्ञानसम्पादनमेव ज्ञानयज्ञः, नापि तदीशप्राप्तिसाधनम्, किन्तु तज्ज्ञानानुरूपाचरणमेव ज्ञानयज्ञस्तदेव चेशप्राप्तिसाधनं' इत्याद्यपि निरस्तं ज्ञेयम् । — **अविगीता** ।

३ रा. भा.— अन्तर्गतज्ञानतया कर्मणो ज्ञानाकारत्वमुक्तम्; तत्रान्तर्गतज्ञाने कर्मणि ज्ञानांशस्यैव प्राधान्यमाह— श्रेयानिति । उभयाकारे कर्मणि द्रव्यमयादंशात् ज्ञानमयोंऽशः श्रेयान्; सर्वस्य कर्मणस्तदितरस्य चाखिलस्योपादेयस्य ज्ञाने परिसमाप्तेः । तदेवं सर्वैः साधनैः प्राप्यभूतं ज्ञानं कर्मान्तर्गतत्वेनाभ्यस्यते, तदेवाभ्यस्यमानं क्रमेण प्राप्यदशां प्रतिपद्यते ॥ ३३ ॥

४ वे. ता. चं.—' श्रेयान् ' इत्यादेराध्यायपरिसमाप्तेर्ज्ञानविषयस्यैकप्रघट्टकस्य सङ्गतिपूर्वकमर्थमाह— **अन्तर्गतेति** । अवान्तरभेदप्रतिपादनरूपावान्तरप्रकरणात् प्राचीनेन कर्मणो ज्ञानाकारत्वप्रतिपादकप्रघट्टकेनास्य साक्षात्सङ्गतिः । ननु द्रव्यमयाद्यज्ञात् ज्ञानयज्ञः श्रेयानिति निर्दिष्टे सत्यात्मसाक्षात्कारान्तरङ्गज्ञानयोगप्राधान्यं ग्रहीतुमुचितम्; ' सर्वं कर्माखिलं पार्थ ! ज्ञाने परिसमाप्यते ' इत्यनेन कर्मफलस्य सर्वस्य ज्ञानेऽन्तर्भावश्च प्रतीयते; ' अपि चेदसि सर्वेभ्यः पापेभ्यः पापकृत्तमः ' [४।३६] ' ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि'[४।३७] योगसन्न्यस्तकर्माणम् ' [४।४१] इत्यादिनिर्देशाश्चानन्तरभाविनः कर्मयोगविरोधिनः; ' न हि ज्ञानेन ' [४।३८] इति श्लोकोऽपि कर्मयोगात् ज्ञानयोगस्य पावनत्वातिरेकपर इति प्रतीयते ; ' ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति ' [४।३९] इत्येतदपि ज्ञानयोगस्यान्तरङ्गतया शीघ्रकारित्वमितरस्य विलम्बितफलत्वं व्यनक्ति; ' येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ' [४।३५] इति ज्ञानस्वरूपकथनमपि ज्ञानयोगत्वं द्रढयति; न हि कर्मयोगान्तर्गतेन आत्मज्ञानेनैव सर्वं साक्षात्क्रियते; 'स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च ' [४।२८] इत्यत्र च द्रव्ययज्ञादेः पृथक्त्वेन ज्ञानयज्ञो निर्दिष्टः; अतो ज्ञानयोगप्रशंसाप्रकरणमिदमिति ग्राह्यमिति ।

अत्रोच्यते ' श्रेयान् द्रव्यमयाद्यज्ञात् ' इत्यत्र तावत् ज्ञानप्राधान्यमात्रान्न ज्ञानयोगविवक्षा वक्तुमुचिता, ' कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ' [३।८] इत्यादिषु सर्वत्र तद्विपरीतकर्मप्राधान्यस्यैव प्रपञ्चितत्वात्, उत्तराध्यायेऽपि 'तयोस्तु कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते ' [५।२] इत्यादेर्वक्ष्यमाणत्वात्, मध्ये तद्विरुद्धार्थप्रतिपादनायोगात्; अतोऽत्र ज्ञानयज्ञशब्दः कर्मयोगांशविषयः । ' स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च ' [४।२८] इत्यत्र तु स्वाध्यायार्थाभ्यासरूपज्ञानयज्ञपरत्वमुक्तम्, आत्मयाथात्म्यमपि स्वाध्यायार्थ इति तस्य चास्य च नातिप्रकर्षः । 'तस्मादज्ञानसम्भूतं' [४।४२]इत्यध्यायोपसंहारश्लोके च ज्ञानासिना संशयं छित्वा 'योगमातिष्ठोत्तिष्ठ'[४।४२] इति युद्धोत्साहविधानेन कर्मयोगस्तदन्तर्गतज्ञानं च व्यक्तं प्रतीयते न हि ज्ञानयोगस्य श्रेयस्तया युद्धार्थमुत्तिष्ठेति सङ्गच्छते । ' सर्वं कर्म ' इत्येतत्तु कर्मान्तर्गतज्ञानांशस्य प्राधान्यहेतुमात्रपरमेव, 'अपि चेदसि' [४।३६] 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि' [४।३७] 'नहि ज्ञानेन सदृशम्' [४।३८] इत्यादेरपि न ज्ञानयोगैकान्त्यं, ज्ञानांशस्य पापनिवर्तकत्वरूपप्रशंसापरत्वात् । ' योगसन्न्यस्तकर्माणम् ' [४।४१] इत्यत्रापि कर्मणः फलसङ्गादिराहित्यज्ञानाकारतापत्तिमात्रं विवक्षितम् । ' ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिम् ' [४।२९] इति श्लोके तु कर्मयोगान्तर्गतज्ञानांशस्य साक्षात्काररूपपरिपाकावस्थोच्यते; ' तत्स्वयं योगसंसिद्धः कालेनात्मनि विन्दति' [४।३८] ' श्रद्धावान् लभते ज्ञानम् ' [४।३९] इत्यनन्तरमेव परिपाकावस्थाया विशदीकरणात् । एतेन ' येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यसि ' [४ । ३५] इत्येतदपि निर्व्यूढम् ।

तदेतदखिलमभिप्रेत्याह— **उभयाकार** इति । कर्मणि कर्मयोग इत्यर्थः । अनुष्ठेयपरो वाऽत्र कर्मशब्दः । **द्रव्यमयादंशा**दिति । यज्ञशब्दोऽत्र यज्ञांशविषय इति भावः । सर्वाखिलशब्दयोर्विषयभेदादपौनरुक्त्यमाह **तदितरस्येति** । कर्मेतरत्किमन्यदिहोपादेयं ? कथं च कर्मणस्तस्य च ज्ञाने परिसमाप्तिः ? इत्यत्राह— **तदेवेति** । **सर्वैः साधनै**रिति तदितरोपादेयप्रदर्शनम् । **प्राप्यभूत**मिति तत्र तत्परिसमाप्तिज्ञापनम् । कर्मणस्तत्र परिसमाप्तिं विवृणोति— **तदेवाभ्यस्यमान**मिति । अवधारणेन साध्यसाधनभावोऽवस्थाभेदमात्रनिबन्धन इत्यभिप्रेतम् । एतेन कर्मणः स्वान्तर्भूतज्ञाने परिसमाप्तिः । साक्षात्कारलक्षणसाध्यदशाविवक्षयेत्युक्तं भवति ॥ ३३ ॥

५ आ. मा. भा.—अखिलमुपासनाद्यङ्गयुक्तम् । ज्ञानफलमेवेत्यर्थः ॥ ३३ ॥

६ ज. प्र. दी.—' सर्वं कर्म ' इत्युक्तत्वात् अखिलमिति पुनरुक्तिरित्यत आह- **अखिलमिति** । कर्मसमृद्ध्यर्थान्युपासनानि वेद एवोच्यन्ते । खिलं सशेषं न भवतीति अखिलमित्यर्थः । ' ज्ञाने परिसमाप्यते ' इत्यस्य ज्ञाने जाते न कर्म कार्यमित्यन्यथाप्रतीतिनिवारणाय तात्पर्यमाह— **ज्ञानेति** । परिसमाप्तिः सम्पूर्णता सफलता, सा च ज्ञाने सतीति सन्निधानाज्ज्ञानलक्षणेनैव फलेनेति भावः ॥ ३३ ॥

७ ह. पै. भा.—श्रेयानिति । ज्ञाननिर्वृत्तो यज्ञो ज्ञानयज्ञः । मनोनियमरूपत्वेन परमात्मसम्बोधस्य प्रत्यासन्नरूपत्वात् । सर्वं क्रियानुरूपमुपासनानुरूपं च । ज्ञाने परमात्मसम्बोधे परिसमाप्यते विलीयते, विलयनं गच्छतीत्यर्थः ॥ ३३ ॥

८ वे. ब्र. गि.–उक्तेषु यज्ञेषु को यज्ञः श्रेष्ठः? इत्याकाङ्क्षायामाह–**श्रेयानिति** । अत्र द्रव्यमयाद्यज्ञादित्येतज्ज्ञानयज्ञातिरिक्तसर्वकर्मयज्ञोपलक्षणार्थम्, 'सर्वं कर्म इति' वाक्यशेषात् । कर्मयज्ञापेक्षया ज्ञानयज्ञः श्रेयान्प्रशस्ततरः; यस्मात् सर्वं अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिकं श्रौतम्, अखिलं निरवशेषमौपासनादिकं स्मार्तं च कर्म । यद्वा सर्वमिति कर्मकाण्डोक्तमशेष-

मग्निहोत्राद्यात्मकम्, अखिलमित्युपासनाकाण्डोक्तमनवशेषमुपासनात्मकं च कर्म, ज्ञाने ब्रह्मात्मैक्यसाक्षात्कारे परिसमाप्यते अन्तर्भवति ज्ञानापेक्षितचित्तशुद्धिसम्पादनेन ज्ञाने पर्यवस्यति, "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति" [बृ. उ. ४।४।२२] इत्यादिश्रुतेः। अतः प्राधान्याज्ज्ञानयज्ञ एव श्रेयानित्यर्थः। 'पार्थ!' इत्यनेनैव सम्बोधनसिद्धावपि 'परन्तप!' इत्यनेन यथा शत्रुसन्तापकतया स्वर्गाखिलेष्वपि पार्थेषु मुख्यः, तथा ज्ञानयज्ञोऽपि संसाराख्यशत्रुसन्तापकतया सर्वयज्ञेषु मुख्य इति व्यज्यते ॥ ३३ ॥

९ व० त० दी०— सर्वेभ्यो यज्ञेभ्यो ब्रह्मात्मकत्वज्ञानयज्ञस्य श्रेष्ठतामाह— श्रेयानिति। साङ्ख्ययोगयोरेकार्थरूपो ब्रह्मात्मकत्वज्ञानयज्ञोऽन्यतः श्रेष्ठः यतस्तत्राखिलं फलसहितं सर्वं कर्म परिसमाप्यते अन्तर्भवति "सर्वं तदभिसमेति, यत्किञ्चित्प्रजाः साधु कुर्वन्ति (साध्वकुर्वत)" [छां. उ. ४१।४] इति श्रुतेः॥ ३३ ॥

१० पु. अ. त.— ननु ममैतत्फलानभिलाषित्वादाज्ञया लोकसङ्ग्रहार्थं कर्त्तव्यानां तेषां ज्ञानेन किं फलं? इत्यत आह— श्रेयानिति। हे परन्तप ज्ञानयोग्य! ज्ञानाभावे भगवदीयस्य निषिद्धप्रकारेण स्वर्गादिफलकत्वेन क्रियमाणस्यानुचितत्वात् द्रव्यमयाद्यज्ञात् ज्ञानयज्ञः ज्ञानात्मको ज्ञानेन वा यज्ञः श्रेयान् स उत्तम इत्यर्थः। किञ्च द्रव्यमयो यज्ञः पूर्णत्वाभावादपि नोत्तमः, ज्ञानमयस्तु सम्पूर्णो भवतीत्याह — सर्वमिति। हे पार्थ! सर्वं कर्म ज्ञाने अखिलं पूर्णं परिसमाप्यते पूर्णं मत्समीपं भवतीत्यर्थः॥ ३३॥

११ नी० भा० दी०— यदर्थमेते यज्ञा उपन्यस्तास्तं ज्ञानयज्ञं स्तौति— श्रेयानिति। द्रव्यं बाह्यमाभ्यन्तरं च देहेन्द्रियादि तत्साध्यात् द्रव्यमयात् यज्ञात् ज्ञानयज्ञः निश्शेषवाङ्मनःकायप्रवृत्त्युपरमात्मकः श्रेयान् प्रशस्ततरः। ईयसुन्प्रत्ययेन तेषामपि प्रशस्ततरत्वं द्योत्यते। तत्र हेतुः सर्वमिति। कर्म कर्मफलं सर्वं अखिलं सर्वाङ्गोपसंहारयुक्तं ज्ञाने परिसमाप्यते अन्तर्भवति। "यथा कृताय विजितायाधरेयाः संयन्त्येवमेवैनं सर्वं तदभिसमेति यत्किञ्च प्रजाः साधु कुर्वन्ति यस्तद्वेद यत्स वेद" [छां. उ. ४।१।४] इति॥ ३३॥

ज्ञानप्राप्त्युपायस्तत्फलं च [३४—३९]

तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया।
उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः॥ ३४॥

१ शां. भा.— तदेतद्विशिष्टं ज्ञानं तर्हि केन प्राप्यते? इत्युच्यते— तद्विद्धीति। तद्विद्धि विजानीहि येन विधिना प्राप्यत इति। आचार्यानभिगम्य प्रणिपातेन- प्रकर्षेण नीचैः पतनं प्रणिपातो दीर्घनमस्कारस्तेन, 'कथं बन्धः? कथं मोक्षः? का विद्या? का चाविद्या?' इति परिप्रश्नेन,

---

१ **अभिनवगुप्तपादाः**— "तव ज्ञानिनो निजा एव संवित्तिविषयानुगृहीता इन्द्रियविशेषाः तत्त्वं उप समीपे देक्ष्यन्ति प्रापयिष्यन्ति। तथा हि ते तत्त्वमेव दर्शयन्तीति तत्त्वदर्शिनः। उक्तं हि–'योग एव योगस्योपाध्यायः' '(यो.व्यासभाष्ये) ऋतम्भरा तत्र प्रज्ञा' (यो.सू. १।४८) इति। अन्ये ज्ञानिनः पुरुषा इति व्याख्यायमाने भगवान्स्वयमुपदिष्टवांस्तदसत्यमित्युक्तं स्यात्' इत्याहुः॥ **हंसयोगिनस्तु** श्लोकमिमम्— शिष्या हि त्रिविधाः— प्रणिपतनपराः, परिप्रश्नपराः, सेवापराश्चेति। तत्र ये प्रणिपातनपराः 'शिष्यस्तेऽहम्' (जी. २।७) इति समुपक्रम्य उत्तरोत्तरजिज्ञासितार्थविशेषवैखरीझरीसमवगाढमानसाः परिमृदितसहजनितस्वार्थाग्रहदोषगन्धा असकृत्तदनुगुणाचार्यवर्यसमुपदिष्टार्थविशेषवेदिनोऽपि 'स्थितोऽस्मि गतसन्देहः करिष्ये वचनं तव' (गी. १८।७३) इत्युपसंहृत्य स्वस्वभावस्वरूपसमुचितं स्वधर्ममनुतिष्ठन्ति, यथा तेषां प्रतिनिधिरर्जुनः। ये पुनरन्ये विदितान्यसर्वशास्त्रतत्त्वार्था अपि अनाम्नातप्रकृतयोगब्रह्मविद्यातत्त्वार्थाः परिप्रश्नपुरस्सरं महीयसो ब्रह्मविद्यानिष्ठादाचार्यात् प्रकृतविद्योपयोगि दिव्यं चक्षुः सम्प्राप्य ब्रह्मविद्यां समधिगम्यापि प्रवृत्तिपराशुद्धगत्याविष्टाः प्राकृतदेहसम्बद्धानां पुत्रादीनां दौरात्म्यं च सात्म्यमनुमन्वते, यथा तेषां प्रतिनिधिर्धृतराष्ट्रः। ये चापरे सकलब्रह्मविद्यातत्त्वार्थजिज्ञासवोऽपि स्वयमप्रयतमानसाः 'यमेवैष वृणुते' (कठो. १।२।२३) इत्यादिश्रुत्यानुगुण्येन 'मार्जारकिशोरी' न्यायेन च स्वस्मिन् स्वस्वभावस्वरूपानुरूपधर्मानुष्ठानेन शुद्धं ब्रह्म समुपासते, यथा तेषां प्रतिनिधिर्विदुरः; इत्यभिप्रायेण त्रिविधान् शिष्यधर्मान् तथाऽऽचार्यधर्मांश्च सँल्लक्ष्य विवृण्वते। आचार्यविशेषणप्रयोजनमाह **वामनः**—

शास्त्रज्ञा एव केचिद्विदलितविशयं तन्वतेऽद्वैतवादं पृष्टास्ते किन्तु साक्षादनुभवविषयं मूकभावं भजन्ते।
शास्त्रज्ञानं विनान्ये त्वनुभवमचलं बिभ्रतेऽपास्तबन्धाः किन्त्वन्तेवासिनां ते न विशयविसरं क्षोत्तुमद्धा क्षमन्ते॥
शास्त्राण्यधीत्यानुभवं भजन्तो ये ज्ञानिनस्तत्त्वदृशश्च सन्तः। गुरुत्वमर्हन्ति त एव साक्षादित्याह देवोऽत्र विशेषणाभ्याम्॥ **-अ. गी.**।

सेवया गुरुशुश्रूषया, एवमादिना प्रश्रयेणाऽऽवर्जिता आचार्या उपदेक्ष्यन्ति कथयिष्यन्ति ते ज्ञानं यथोक्तविशेषणं ज्ञानिनः ज्ञानवन्तोऽपि केचिद्यथावत्तत्त्वदर्शनशीलाः, अपरे न। अतो विशिनष्टि—तत्त्वदर्शिन इति। ये सम्यग्दर्शिनस्तैरुपदिष्टं ज्ञानं कार्यक्षमं भवति, नेतरदिति भगवतो मतम् ॥३४॥

२ आ. शां. व्या.— यद्येवं प्रशस्यतरमिदं ज्ञानं तर्हि केनोपायेन तत्प्राप्तिः ? इति पृच्छति— **तदेतद्**िति। ज्ञानप्राप्तौ प्रत्यासन्नमुपायमुपादिशति— **उच्यत** इति। तद्विज्ञानं गुरुभ्यो विद्धि, गुरवश्च प्रणिपातादिभिरुपायैरावर्जितचेतसो वदिष्यन्तीत्याह– **तद्विद्धी**ति। उपदेष्टृत्वमुपदेशकर्तृत्वं परोक्षज्ञानमात्रेण न भवतीत्याह— **उपदेक्ष्यन्ती**ति। 'तत्' इति प्रेप्सितं ज्ञानसाधनं गृह्यते, येन विधिनेति शेषदर्शनात्। यद्वा येनाऽऽचार्यावर्जनप्रकारेण तदुपदेशवशादपेक्षितं ज्ञानं लभ्यते तथा तज्ज्ञानमाचार्येभ्यो लभस्वेत्यर्थः। तदेव स्फुटयति— **आचार्यानि**ति। एवमादिनेत्यादिशब्देन शमादयो गृह्यन्ते, एवमादिना विद्धीति पूर्वेण सम्बन्धः। उत्तरार्धं व्याचष्टे— **प्रश्रयेणे**ति। प्रश्रयो भक्तिश्रद्धापूर्वको निरतिशयो नतिविशेषः, यथोक्तविशेषणं पूर्वोक्तेन प्रकारेण प्रशस्यतममित्यर्थः। विशेषणस्य पौनरुक्त्यपरिहारार्थमर्थभेदं कथयति— **ज्ञानवन्तोऽपी**ति। 'ज्ञानिनः' इत्युक्त्वा पुनः 'तत्त्वदर्शिनः' इति ब्रुवतो भगवतोऽभिप्रायमाह— **ये सम्यगि**ति। बहुवचनं चैतदाचार्यविषयं बहुभ्यः श्रोतव्यं बहुधा चेति सामान्यन्यायाभ्यनुज्ञानार्थं, न त्वात्मज्ञानमधिकृत्याऽऽचार्यबहुत्वं विवक्षितं, तस्य तत्त्वसाक्षात्कारवदाचार्यमात्रोपदेशादेवोदयसम्भवात् ॥ ३४ ॥

३ रा. भा.— तदात्मविषयं ज्ञानम् "अविनाशि तु तद्विद्धि" [२।१७] इत्यारभ्य 'एषा तेऽभिहिता' [२।३९] इत्यन्तेन मयोपदिष्टम्, मद्युक्तकर्मणि वर्तमानस्त्वं विपाकानुगुणं कालेकाले प्रणिपातपरिप्रश्नसेवादिभिर्विशदाकारं ज्ञानिभ्यो विद्धि, साक्षात्कृतात्मस्वरूपास्तु ज्ञानिनः प्रणिपातादिभिः सेविता ज्ञानबुभुत्सया परितः पृच्छतस्तवाशयमालक्ष्य ज्ञानमुपदेक्ष्यन्ति ॥ ३४ ॥

४ वे. ता. चं.— उपदिष्टमेव ज्ञानं तत्तद्विपाकदशायां प्रतिक्षणवैशद्याय पुनः पुनर्ज्ञानिभ्यः श्रोतव्यमित्युच्यते— 'तद्विद्धि' इति श्लोकेन। तदिति परोक्षवन्निर्देशः प्रकरणप्रारम्भोक्तप्रकारपरामर्शीति व्यञ्जनाय **अविनाशि** इत्यादि **मयोपदिष्टमि**त्यन्तमुक्तम्। इतः पूर्वमनुपदिष्टस्य ज्ञानस्य कस्यचिच्छ्रोतव्यत्वं नात्रोच्यत इति भावः। **तद्युक्तकर्मणि वर्तमानस्त्वमि**ति विपाकहेतुः। **विपाकानुगुणं कालेकाल** इति प्रश्नावसरः। अदृष्टद्वारा प्रणिपातादेर्विपाकानुगुण्यं वा विवक्षितम्। "गुरुमेवाभिगच्छेत्" [मुं.उ. १।२।१२] इत्यादिविधिप्राप्तं चैतत्। प्रणिपातादेरितरेतरयोगो विवक्षित इति व्यञ्जनाय **प्रणिपातपरिप्रश्नसेवाभिः** इति द्वन्द्वसमासेन व्याख्या। 'स्वाध्यायाद्योगमासीत योगात्स्वाध्यायमामनेत्' [वि. पु. ६।६।२] इत्यादीनि शास्त्राणि **कालेकाल** इति वीप्सया द्योतितानि। **विशदाकारमि**ति पुनः श्रवणस्य नैष्फल्यपरिहारः। ननु किमिदानीं भगवता ज्ञानमविशदमुपदिष्टं ? किंवा बीभत्सुना अविशब्देन ज्ञातं, येनैतदुच्यते ? इत्येतदपि **विपाकानुगुण**शब्देन परिहृतम्; विशदमेवोपदिष्टं भगवता, अवधानादिमांश्च अर्जुनः, तथाप्यनादिकर्मोपार्जितैरनन्तैः पापकवाटैरन्तःकरणरूपस्य तत्त्वज्ञानप्रसरद्वारस्योपरुद्धत्वादिदानीं नातिवैशद्यं जायते; 'ये तु त्वदङ्घ्रिसरसीरुहभक्तिहीनास्तेषाममीभिरपि नैव यथार्थबोधः। पित्तभ्रमञ्जनमनाप्नुषि जातु नेत्रे नैव प्रभाभिरपि शङ्खसितत्वबुद्धिः' [वै. स्त. १६] इतिवत्, यथावस्थितकर्मयोगनिरस्तेषु पापेषु विशदज्ञानार्हावस्था स्यात्, तदा च पूर्वोपदिष्टस्य सामान्यतो ज्ञातस्यार्थस्य ज्ञातांशसंवादाय अज्ञातांशज्ञानाय विस्मृतप्रतिबोधनाय च पुनश्श्रवणं कार्यमिति। अयमर्थोऽनुगीतावृत्तान्तेन व्यक्तो भविष्यति। ज्ञानिनः, अहं वा, अन्यो वेति भावः।

'तत्त्वदर्शिनः' इति विशेषणं तेषामेतज्ज्ञानोपदेष्टृत्वाधिकारं सूचयतीति व्यञ्जनाय **साक्षात्कृतात्मस्वरूपा** इत्युक्तम्। तत्त्वदर्शिभिरपि 'नासंवत्सरवासिने प्रब्रूयात्, न विनयादिरहिताय च वक्तव्यम्' इत्यादिविधिप्रयुक्तविलम्बोऽनतिलङ्घनीय इत्याह— **प्रणिपातादिभिरि**ति। "तस्मै स विद्वानुपसन्नाय सम्यक्" इत्युपक्रम्य "प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम्" [मुं.उ.१।२।१३] इति श्रुतेर्विधिपरत्वं च तत्त्वदर्शित्वाज्ज्ञानन्तस्ते यथावदुपदेक्ष्यन्तीति भावः। प्रकर्षेण नीचैः पतनं प्रणिपातः प्रश्नपूर्वाङ्गभूतः प्रणामोपसङ्ग्रहादिर्विवक्षितः। परिप्रश्नः स्वबुद्धिमत्तातिरेकगूहनेनाजानत इव साक्षात्प्रष्टव्यानभिधानेन तदनुबन्धिविषयः प्रश्नः। प्रतिवादिवत्कुयुक्तिभिः प्रत्यवस्थानं न कर्तव्यमिति भावः। सेवा तु भक्तिश्चिरानुवर्तनं वा ॥ ३४ ॥

५ आ. मा. भा.—इदानीमपि ज्ञान्येव। तथाऽप्यभिभवान्मोहः। मा तूक्ता ॥ ३४ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'तद्विद्धि'इत्युक्तत्वात् इदानीमर्जुनो न ज्ञानीति प्रतीतिं निवारयति— **इदानीमपी**ति। 'तद्विद्धि' इत्यधिकज्ञानार्थमुक्तमिति भावः। ज्ञानी चेत्तर्हि 'यज्ज्ञात्वा' [४।३५] इति तस्य मोहः कथमुच्यते ? इत्यत आह— **तथापी**ति। अभिभवात् ज्ञानस्य। अर्जुनस्य ज्ञानित्वे सिद्धे भवेदेतत्। तत्रैव किं प्रमाणं ? इत्यत आह— **मा त्वि**ति ॥ ३४ ॥

७ ह. पै. भा.— एवम्भूतं परमात्मानं कथमहं जानीयाम् ? इत्यत्राऽऽह— तदिति । तज्ज्ञानरूपं ब्रह्म विद्धि विजानीहि । प्रणिपातेन प्रकर्षेण नीचैर्दण्डवत्पतनं प्रणिपातो नमस्कारविशेषस्तेन । परिप्रश्नेन परितः सर्वतोऽवलोक्य गुरोश्चित्तप्रसादावगत्या प्रश्नस्तेन च । सेवयेच्छानुवर्तनेन । एवं सत्युपदेक्ष्यन्ति ते तव ज्ञानं परमार्थसम्बोधनस्वरूपं ब्रह्म ज्ञानिनो ज्ञानवन्तस्तत्त्वदर्शिनः साक्षात्कृतपरमार्थाः ॥ ३४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एतादृशज्ञानावाप्तावुपायः कः ? इत्यत्राह— तदिति । तत् सर्वकर्मफलभूतं ज्ञानम्, आचार्यानभिगम्य तेषां प्रणिपातेन, प्रकर्षेण नीचैः पतनं प्रणिपातो दीर्घनमस्कारः । ततः परिप्रश्नेन, परितः सर्वतोऽवलोक्य गुरोः प्रसादावगत्या प्रश्नः 'कथं बन्धः, कथं मोक्षः, का विद्या, का चाविद्या?' इति । ततः सेवया उपदेशावसरानुवर्तनेन च प्राप्यत इति विद्धि । एवमावर्जिताः सन्तो ज्ञानिनः शास्त्रनिपुणाः तत्त्वदर्शिनः अपरोक्षानुभवसम्पन्नाश्चाचार्याः ते तुभ्यं ज्ञानं उपदेक्ष्यन्ति उपदेशेन सम्पादयिष्यन्ति। अनुभवनिष्ठैरेवोपदिष्टं कार्यक्षमम्, न तु केवलशास्त्रज्ञैरिति दर्शयितुं 'तत्त्वदर्शिनः' इति विशेषणम्; "तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम्" [मुण्ड. १।२।१२] इति श्रुतेः । अत्र श्रोत्रियमधीतवेदं ब्रह्मनिष्ठं ब्रह्मसाक्षात्कारिणमिति हि व्याख्यातम् । 'तत्त्वदर्शिनः' इति बहुवचनं पूजायाम्, न त्वाचार्यबहुत्वाभिप्रायेण, एकस्मादेव तत्त्वदर्शिनो ज्ञानोदये सत्यन्याभिगमनवैयर्थ्यात् । उपदेक्ष्यन्तीति च स्वयमुपदिशत्येव भगवति पारोक्ष्यनिर्देशः ॥ ३४ ॥

९ व० त० दी०— तत्र साधनमाहुः— तद्विद्धीति । प्रथमं प्रणिपातेन कायिकेनामानित्वसाधनेन, ततश्च वाचिकेन महदुपसदनं गत्वा प्रणयकृतेन, परिप्रश्नेन आन्तरीयेण सेवनेन च । तेषां वा सेवनेनैतत्कृतेन त्वं तत्प्राप्नुहि इति पृथगेव मुख्यं साधनं 'स्यान्महत्सेवया' इति वाक्यात् । ततस्ते तुभ्यं उपदेशेन तज्ज्ञानं संम्पादयिष्यन्ति तत्त्वदर्शिनः ॥ ३४ ॥

१० पु. अ. त.— तज्ज्ञानं कथं स्यात् ? इत्यत आह— तदिति । तज्ज्ञानं ज्ञानिनो मत्स्वरूपविदः प्रणिपातेन नम्रतया, परिप्रश्नेन जिज्ञासुतया प्रश्नेन, सेवया भगवद्बुद्ध्या, ते तव ज्ञानिनः मत्स्वरूपविदः तत्त्वदर्शिनः योग्यानामुपदेशदातारमहं प्रसन्नो भवामीति पश्यन्त्यतो ज्ञानमुपदेक्ष्यन्ति ॥ ३४ ॥

११ नी० भा० दी०— तद्विद्धीति । ज्ञानिनः ग्रन्थज्ञाः, तत्त्वदर्शिनः अनुभववन्तः । ज्ञानं ब्रह्म । स्पष्टार्थः श्लोकः ॥ ३४ ॥

यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोहमेवं यास्यसि पाण्डव ! ।
येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ॥ ३५ ॥

१ शां. भा.— तथा च सतीदमपि समर्थं वचनम्— यदिति । यज्ज्ञात्वा यज्ज्ञानं तैरुपदिष्टमधिगम्य प्राप्य पुनर्भूयो मोहमेवं यथेदानीं मोहं गतोऽसि पुनरेवं न यास्यसि हे पाण्डव ! किञ्च येन ज्ञानेन भूतान्यशेषेण ब्रह्मादीनि स्तम्बपर्यन्तानि द्रक्ष्यसि साक्षादात्मनि प्रत्यगात्मनि मत्संस्थानीमानि भूतानीति, अथो अपि मयि वासुदेवे परमेश्वरे चेमानीति क्षेत्रज्ञेश्वरैकत्वं सर्वोपनिषत्प्रसिद्धं द्रक्ष्यसीत्यर्थः ॥ ३५ ॥

२ आ. शां. व्या.— विशिष्टैराचार्यैरुपदिष्टे ज्ञाने कार्यक्षमे प्राप्ते सति समनन्तरवचनमपि योग्यविषयमर्थवद्भवतीत्याह— तथा चेति । अतस्तस्मिन्विशिष्टे ज्ञाने त्वदीयमोहापोहहेतौ निष्ठावता भवितव्यमिति शेषः । तत्र निष्ठाप्रतिष्ठायै तदेव ज्ञानं पुनर्विशिनष्टि— येनेति । यज्ज्ञात्वेत्युक्तं ज्ञाने ज्ञानायोगादित्याशङ्क्य प्राप्त्यर्थत्वमधिपूर्वस्य गमेरङ्गीकृत्य व्याकरोति— अधिगम्येति । इतश्चाऽऽचार्योपदेशलभ्ये ज्ञाने फलवति प्रतिष्ठावता भवितव्यमित्याह— किञ्चेति । जीवे चेश्वरे चोभयत्र भूतानां प्रतिष्ठितत्वप्रतिनिर्देशे भेदवादानुमतिः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— क्षेत्रज्ञेति । मूलप्रमाणाभावे कथं तदेकत्वदर्शनं स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— सर्वेति ॥ ३५ ॥

३ रा. भा.— आत्मयाथात्म्यविषयस्य ज्ञानस्य साक्षात्काररूपस्य लक्षणमाह— यदिति । यज्ज्ञानं ज्ञात्वा पुनरेवं देहाद्यात्माभिमानरूपं तत्कृतं ममताद्यास्पदं च मोहं न यास्यसि, येन च देवमनुष्या-

द्याकारेणानुसंहितानि सर्वाणि भूतानि स्वात्मन्येव द्रक्ष्यसि, यतस्तवान्येषां च भूतानां प्रकृतिवियुक्तानां ज्ञानैकाकारतया साम्यम्, प्रकृतिसंसर्गदोषविनिर्मुक्तमात्मस्वरूपं सर्वं सममिति च वक्ष्यते 'निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद्ब्रह्मणि ते स्थिताः' [५।१९] इति। अथो मयि सर्वभूतान्यशेषेण द्रक्ष्यसि, मत्स्वरूपसाम्यात् परिशुद्धस्य सर्वस्यात्मवस्तुनः; 'इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः' [१४।२] इति हि वक्ष्यते; तथा "तदा विद्वान्पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" [मुं. उ. ३।१।३] इत्येवमादिषु नामरूपविनिर्मुक्तस्यात्मवस्तुनः परस्वरूपसाम्यमवगम्यते; अतः प्रकृतिविनिर्मुक्तं सर्वमात्मवस्तु परस्परं समं सर्वेश्वरेण च समम् ॥ ३५ ॥

४ वे. ता. चं.— कर्मान्तर्भूतस्यात्मयाथात्म्यज्ञानस्य विपाकानुगुणं कालेन वेदनीयस्य साक्षात्कारावस्थायाश्चिह्नं 'यज्ज्ञात्वा' इत्यनेन श्लोकेनोच्यत इत्याह— **आत्मयाथात्म्येति**। एवमित्यस्यार्थो— देहेत्यादिनोक्तः। 'अशेषेण' इत्यस्य तात्पर्यार्थमाह— **देवमनुष्येत्यादि**। तेन 'विद्याविनयसम्पन्ने' [५।१८] इत्यादि वक्ष्यमाणं स्मारितम्। भूतशब्देनाचित्संसृष्टक्षेत्रज्ञा विवक्षिताः। तेन देवाद्याकारानुसन्धाने हेतुर्दर्शितः। 'आत्मन्यथो मयि' इति सप्तम्योः सामानाधिकरण्यभ्रमव्युदासाय **स्वात्मन्येवेत्युक्तम्**। एवंविधस्य प्राकरणिकस्य स्वात्मविषयत्वात् 'अथो मयि' इत्यनेन पृथग्भावसूचनाद्वक्ष्यमाणसमदर्शित्वविपाकक्रमाच्च व्यधिकरणतैवोचितेति भावः। **सर्वाणि भूतानि स्वात्मन्येव द्रक्ष्यसि**— प्रकृतिसंसर्गेण विषमतया प्रतिपन्नानि भूतानि परिशुद्धतया ज्ञाते स्वात्मनि निदर्शनभूते स्थालीपुलाकादिन्यायेन द्रक्ष्यसीत्यर्थः। आधाराधेयभावाद्यर्थान्तरभ्रमव्युदासाय प्रकृतार्थे हेतुमाह— **यतस्तवेति**। **प्रकृतिवियुक्तानामिति**। औपाधिकवैषम्यनिगमावस्थायामिति भावः। 'पुमान्न देवो न नरः' [वि. पु. २।१३।९८] 'नायं देवो न मर्त्यो वा' इत्याद्यनुसारेणाह— **ज्ञानैकाकारतयेति**। स्वात्मनि सर्वानुसन्धानहेतुतयोक्तं साम्यं परस्ताद्वक्ष्यमाणत्वादिहानुक्तमित्यभिप्रायेणाह— **प्रकृतिसंसर्गेति**। **अथो मयीत्यादि**— मन्निदर्शनेन स्वात्मानं परांश्च द्रक्ष्यसीत्यर्थः। अनीश्वराणां कर्मवश्यानां कथमीश्वरनिदर्शनेनानुसन्धानं? इत्यत्राह— **मत्स्वरूपसाम्यात्परिशुद्धस्येति**। हेतुतयोक्तं ईश्वरसाम्यमपि परस्ताद्वक्ष्यत इति नेहोक्तमित्याह— **इदमिति**। परिशुद्धात्मनः परमात्मसाम्ये श्रुतिरप्यस्तीत्याह— **तथेति**। पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः पुण्यपापविगमात्तत्कृतप्रकृतिसंसर्गतत्प्रयुक्तक्लेशादिरहितः। **नामरूपविनिर्मुक्तस्येतिपदेन** "तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः" [मुं. उ. ३।२।८] इति तत्रत्यं वाक्यान्तरमपि स्मारितम्। ईश्वरसाम्यस्य क्काचित्कताशङ्कां निरस्य श्रुतिस्मृतिसिद्धं हेतुं सङ्कलय्य दर्शयति— **अत इति**। एतेन श्रुत्यादिसिद्धमीश्वरसाम्यमपि जीवानां परस्परसाम्ये हेतुरित्यप्युक्तं भवति। एतेन क्षेत्रज्ञानां परस्परमीश्वरेण चैक्यमिहोच्यत इति वदन्तः प्रत्युक्ताः। ननु स्वात्मनि सर्वेश्वरे च सर्वेषामाधेयतया दर्शनमिह विधीयत इति प्रतीयते; मैवं स्वात्मनः सर्वाधारत्वायोगात्। परमात्मपर्यन्तबुद्ध्योपपद्यत इति चेत्, न, जीवसमाधेः प्रकरणार्थत्वात्। अतः स्वात्मनि परेषां दर्शनं सर्वसमानाकारानुसन्धानम् ॥ ३५ ॥

५ आ. मा. भा.—येन ज्ञानेन मय्यात्मभूते सर्वभूतान्यथो तस्मादेव मोहनाशात्पश्यसि ॥ ३५ ॥

६ ज. प्र. दी.–'येन भूतानि' इत्यस्य येन मोहेन सर्वाणि भूतान्यात्मनि स्वस्मिन्नथो मयि च द्रक्ष्यसीत्यन्यथाप्रतीतिनिरासार्थमाह–**येनेति**। आत्मभूते सर्वान्तर्यामिणि। द्रक्ष्यसीत्येतत्पश्यसीति व्याख्यातं; इदानीमपि ज्ञान्येवेति ज्ञापयितुम् ३५

७ ह. पै. भा.— तज्ज्ञानं विशिनष्टि— यदिति। यज्ज्ञानरूपं ब्रह्म ज्ञात्वा पुनः पश्चादेवं मोहं व्यामोहं न यास्यसि न गन्तासि, तज्ज्ञानमुपदेक्ष्यन्तीत्यर्थः। पुनरपि विशिनष्टि–येनेति। येन ज्ञानेन भूतानि कार्यकरणसङ्घातानि भूतानि अशेषेण द्रक्ष्यसि उपलक्षयिष्यसि। आत्मनि प्रत्यगात्मनि, मयीश्वरे वासुदेवात्मनि ॥ ३५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं सम्पादितस्य ज्ञानस्य फलमाह सार्धैस्त्रिभिः— यदिति। यत् ज्ञानं ज्ञात्वा 'पाकं पचति' इतिवदेकस्यैव धातोः सामान्यविवक्षया पुनः प्रयोगः; प्राप्येति यावत्। एवं इदानीमिव मोहं बन्धुवधादिनिमित्तं भ्रमं न पुनर्यास्यसि। तत्र हेतुः— येन ज्ञानेन भूतानि भीष्मद्रोणादीनि अथो अपि च अशेषेण कार्त्स्न्येन सर्वं जगदपि आत्मनि त्वयि द्रक्ष्यसि 'मदविद्याकल्पितोऽयं भीष्मादिप्रपञ्चो मद्व्यतिरेकेण नास्ति' इत्युपलप्स्यसे। ननु परब्रह्मणि त्वयि खलु प्रपञ्चः कल्पितः; तत्राह— मयीति। मद्रूपे त्वदात्मनीत्यर्थः ॥ ३५ ॥

९ व० त० दी०— ज्ञाने फलमाह— यज्ज्ञात्वेति सार्द्धैस्त्रिभिः। यत्साङ्ख्ययोगयोरेकार्थरूपं सर्वं ब्रह्मात्मज्ञानं प्राप्य येन च भूतानि चिदंशभूताः आत्मनि पुरुषे चेतने मयि च द्रक्ष्यसि। "यदा भूतपृथग्भावमेकस्थं"

[१३।३०] इति वक्ष्यति चाग्रे । अशेषेणेति पदेन प्रकृतिकार्यं देहादिकमपि तत्कारणे च द्रक्ष्यसि । तमात्मानं वा मयि परब्रह्मणि मदंशभूतत्वात्समष्टिपुरुषस्य ॥ ३५ ॥

१० पु. अ. त.— एवमुपदिष्टज्ञानेन मोहो न भवत्येवेत्याह— यदिति । हे पाण्डव! यत् उपदिष्टज्ञानात्मकं मत्स्वरूपं ज्ञात्वा पुनरेवं भूयः प्रश्नादिरूपं (मोहं) न यास्यसि न प्राप्स्यसि । अथो एतदनन्तरं मोहाभावानन्तरं येन ज्ञानेन भूतानि कारणरूपाणि जीवात्मकानि च अशेषेण जगद्रूपेण आत्मनि मयि आत्मरूपे मयि द्रक्ष्यसि ॥ ३५ ॥

११ नी० भा० दी०— यज्ज्ञात्वेति। यत् चिन्मात्रस्वरूपं ब्रह्म ज्ञात्वा एवमिदानीमिव पुनर्मोहं न यास्यसि, अथो अपि च येन ज्ञानेन भूतानि ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तानि आत्मनि मयि त्वम्पदलक्ष्यार्थादनन्यभूते परमेश्वरे द्रक्ष्यसि; नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टेति प्रतीचोऽन्यस्य द्रष्टुर्निषेधात्। (शां.) भाष्ये तु साक्षादात्मनि मत्स्थानीमानीति द्रक्ष्यसि, अथो अपि मयि वासुदेवे परमेश्वरे चात्मनीति क्षेत्रज्ञेश्वरैकत्वं सर्वोपनिषत्प्रसिद्धं द्रक्ष्यसीत्यर्थ इति ॥ ३५ ॥

अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।
सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं सन्तरिष्यसि ॥ ३६ ॥

१ शां. भा.— किञ्चैतस्य ज्ञानस्य माहात्म्यम्— अपीति । अपि चेदसि पापेभ्यः पापकृद्भ्यः सर्वेभ्योऽतिशयेन पापकृत्पापकृत्तमः सर्वं ज्ञानप्लवेनैव ज्ञानमेव प्लवं कृत्वा वृजिनं वृजिनार्णवं पापं सन्तरिष्यसि । धर्मोऽपीह मुमुक्षोः पापमुच्यते ॥ ३६ ॥

२ आ. शां. व्या.— ज्ञानस्य प्रकारान्तरेण प्रशंसां प्रस्तौति— **किञ्चेति** । पापकारिभ्यः सर्वेभ्यः सकाशादतिशयेन पापकारित्वमेकस्मिन्नसम्भावितमपि ज्ञानमाहात्म्यप्रसिद्ध्यर्थमङ्गीकृत्य ब्रवीति— **अपि चेदिति** । ब्रह्मात्मैक्यज्ञानस्य सर्वपापनिवर्तकत्वेन माहात्म्यमिदानीं प्रकटयति— **सर्वमिति** । अधर्मे निवृत्तेऽपि धर्मप्रतिबन्धान्न ज्ञानवतोऽपि मोक्षः सम्भवतीत्याशङ्क्याऽऽह— **धर्मोऽपीति** । इहेत्यध्यात्मशास्त्रं गृह्यते ॥ ३६ ॥

३ रा. भा.— यद्यपि सर्वेभ्यः पापेभ्यः पापकृत्तमोऽसि । सर्वं पूर्वार्जितं वृजिनरूपं समुद्रमात्मविषयज्ञानरूपप्लवेनैव सन्तरिष्यसि ॥ ३६ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं ज्ञानांशस्य प्राधान्यं विपाकानुगुणं कालेकाले वेदनीयत्वलक्षणं चोक्तम्, अथ तस्य विरोधिनिवर्तकत्वरूपं माहात्म्यमुच्यते— 'अपि चेत्' इतिश्लोकेन । चेच्छब्दपर्यायो यदिरपिश्च सहितौ यद्विषयौ तद्विषयावत्रापि चेदित्येताविति व्यञ्जनाय— **यद्यपीत्युक्तम्** । **पापकृत्तम**शब्दप्रतियोगित्वात्पापेभ्य इति शब्दः पापविशिष्टपुरुषविषयः, पापमात्रे वा; हेतौ पञ्चमी । ज्ञानप्लवेन सन्तरिष्यसीत्यनयोः सामर्थ्यात् **वृजिनरूपं समुद्रमिति** रूपितम् । समुद्रत्वानुगुणं सर्वशब्दोक्तमानन्त्यमनादिकालप्रवृत्ततयेत्याद्यभिप्रायेणाह **पूर्वार्जितमिति** ॥ ३६ ॥

५ आ. मा. भा.— करणभूतं ज्ञानं स्तौति पुनः श्लोकत्रयेण ॥ ३६ ॥

---

१ प्लवतीति प्लवः 'प्लुङ् जलोपरिसर्पणे'(धा.पा. ९५८)पचाद्यच्। 'प्लवः काष्ठं करण्डवत्' इति **सज्जनः**। वृजिनं वर्जनीयम्, 'वृजी वर्जने' (धा. १०२९) 'वृजेः किच्च'(उ. २१४) इतीनच्। अत्र ज्ञाने प्लवत्वारोपः शाब्दः, वृजिनस्यार्णवत्वारोपस्त्वार्थः। 'न हि परधर्माः परत्र सम्भवन्ति' इति न्यायेन प्लवसन्तरणीयत्वस्यागाधसलिलाशयधर्मस्य वृजिनसम्बन्धित्वानुपपत्तेर्वृजिनस्य प्लवसन्तरणीयत्वं न साक्षात् सम्भवतीति तस्य तथात्वोपपत्त्यर्थमर्णवत्वेन निरूपणीयत्वादिंत्येकदेशविवर्तिरूपकम्। 'यत्र कस्यचिदार्थत्वमेकदेशविवर्ति तत्।'(सा. द.१०।१०५) इति लक्षणात्, **एवकारस्त्वसम्भावनाव्युदासार्थः**। तथा च यद्यप्यत्र विषयितयोपात्तस्य प्लवस्य सागरतरणसमर्थत्वं लोकप्रत्यक्षात् 'तितीर्षुर्दुस्तरं मोहादुडुपेनास्मि सागरम्।' (र. वं. १।२) इति महाकविवचनाच्च न सम्भवति। तथापि विषयभूतज्ञानात्मतया तस्य वृजिनार्णवसन्तरणक्षमत्वं सूपपन्नमेव। प्लवः स्वायत्तसलिलसन्तरणसाधनत्वाद्विषयितयोपात्त इति 'परिणामः क्रियार्थश्चेद्विषयी विषयात्मना।' (कु. नं. ६।२१) इतिलक्षितः परिणामालङ्कारो बोध्यः। 'दुरत्ययं कौरवसैन्यसागरं कृत्वाऽतरन्वत्सपदं स्म यत्प्लवाः।' इति भागवतमप्येव (१०।१।५) सङ्गच्छते। परितः प्रसृतमपि कल्लोलमालाकुलं सलिलमस्पृष्ट्वैव यथा प्लवेन सन्तरति, तथाऽनुपलमुद्रेलत्क्रियमाणकर्मफलमस्पृष्ट्वैव ज्ञानेन तरतीति भावः। एतेन क्रियमाणस्याश्लेष उक्तः। सञ्चितस्य तु विनाशमुत्तरत्र वक्ष्यतीति ध्येयम्। —अविगीता।

६ ज. प्र. दी.—'येन' [४।३५] इति ज्ञानस्यैव निर्देश इति स्थापयन् 'अपि चेत्' इत्यादेः प्रतिपाद्यमाह—**करणेति**। येनेति करणतया निर्दिष्टमित्यर्थः । ' श्रेयान् '। [४।३३] इत्याद्यपेक्षया पुनरिति ॥ ३६ ॥

७ ह. पै. भा.— आत्मनि च ज्ञानफलमाह— अपीति । अपि चेदसि भवसि सर्वेभ्यः पापकृद्भ्योऽतिशयेन पापकृत्पापकृत्तमः । सर्वं ज्ञानप्लवेनैव, प्लवतेऽनेनेति प्लवो जलतरणं, ज्ञानमेव प्लवो ज्ञानप्लवस्तेनैव वृजिनं पापं तरिष्यसि ॥ ३६ ॥

८ वें. ब्र. गि.—ननु पापप्रतिबन्धे जाग्रति कथमेवं दर्शनं स्यात् ? तत्राह—अपीति ।'अपि चेत्' इत्यसम्भाविताभ्युपगमप्रदर्शनार्थौ निपातौ। यद्यपि त्वय्यसम्भावितोऽयमर्थः, तथापि ज्ञानमाहात्म्यवर्णनयाभ्युपेत्योच्यते सर्वेभ्यः पापकृद्भ्योऽतिशयेन पापकृत्त्वमसि, तथापि सर्वं वृजिनं दुस्तरत्वेनार्णवसदृशं ज्ञानलक्षणप्लवेनैव सम्यगनायासेन तरिष्यसि ॥ ३६॥

९ व० त० दी०— किञ्च अपि चेदिति । स्पष्टार्थः ॥ ३६ ॥

१० पु. अ. त.—तथा चायं भावः– भगवताऽग्रे पुष्टिमार्गरीत्योपदेशेन स्वानुभवः कारणीयस्तदुपदेशयोग्यार्थं सर्वत्र भगवद्भावात्मकज्ञानरूपः संस्कारः कर्त्तव्यः, स च साक्षात्स्वोपदेशेऽग्रे कार्यविलम्बः स्यादिति ज्ञानवाक्यानुसारेण स्वरूपपापार्थमुद्यतस्तद्भोगं विना किं ज्ञानेन स्यात् ? इत्यत आह— अपीति । क्षत्रियाणां त्वयं धर्म एव; अपि चेत् यदि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृद्भ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः पापकृन्मुख्योऽसि, तथापि ज्ञानप्लवेनैव ज्ञानरूपोडुपेन तरणसाधनेन सर्वं वृजिनं पापं सर्वं पापं–सर्वपदेनार्णवरूपं– सन्तरिष्यसि सम्यक्प्रकारेणानायासेन तरिष्यसि पापविनिर्मुक्तो भविष्यसीत्यर्थः॥३६॥

११ नी० भा० दी०— अपि चेदिति । वृजिनं वृजिनार्णवम् । धर्मोऽपीह मुमुक्षोः पापमित्युच्यते ॥ ३६ ॥

यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ! ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥ ३७ ॥

१ शां. भा.— ज्ञानं कथं नाशयति पापं ? इति सदृष्टान्तमुच्यते— यथेति । यथैधांसि काष्ठानि समिद्धः सम्यगिद्धो दीप्तोऽग्निर्भस्मसाद्भस्मीभावं कुरुते हेऽर्जुन ! ज्ञानमेवाग्निर्ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा; निर्बीजीकरोतीत्यर्थः । न हि साक्षादेव ज्ञानाग्निः कर्माणीन्धनवद्भस्मीकर्तुं शक्नोति, तस्मात्सम्यग्दर्शनं सर्वकर्मणां निर्बीजत्वे कारणमित्यभिप्रायः । सामर्थ्याद्येन कर्मणा शरीरमारब्धं तत्प्रवृत्तफलत्वादुपभोगेनैव क्षीयते " तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ सम्पत्स्ये" [छां. उ. ६।१४।१] अतो यान्यप्रवृत्तफलानि ज्ञानोत्पत्तेः प्राक्कृतानि ज्ञानसहभावीनि चातीतानेकजन्मकृतानि च तान्येव सर्वाणि भस्मसात्कुरुते ॥ ३७ ॥

२ आ. शां. व्या.—ज्ञाने सत्यपि धर्माधर्मयोरुपलम्भात् कुतस्ततो निवृत्तिः ? इत्याशङ्क्य ज्ञानस्य धर्माधर्मनिवर्तकत्वं दृष्टान्तेन दर्शयितुमनन्तरश्लोकमवतारयति— **ज्ञानमिति** । योग्यायोग्यविभागेन निवर्तकत्वानिवर्तकत्वविभागमुदाहरति— **यथेति** । दृष्टान्तानुरूपं दार्ष्टान्तिकमाचष्टे— **ज्ञानाग्निरिति** । योग्यविषयेऽपि दाहकत्वमग्नेरप्रतिबन्धापेक्षयेति विवक्षित्वा विशिनष्टि— **सम्यगिति** । दार्ष्टान्तिकं व्याचष्टे— **ज्ञानमेवेति** । ननु ज्ञानं साक्षादेव कर्मदाहकं किमिति

---

१ अत्राह **वामनः**—

श्लोकद्वयेऽस्मिन्नाद्ये तु क्रियमाणेन पाप्मना । ज्ञानवान् दुस्तरेणापि न लिप्यत इतीरितम् ॥
ज्ञानाग्निना सञ्चितानां दाहश्चोक्तो द्वितीयके । प्रभावो द्विविधो द्वाभ्यां ज्ञानस्यैवं प्रदर्शितः ॥
केचिद्वदन्ति वृजिनं तरतीत्युदित्वा शङ्कामटङ्कयत चेतसि पङ्कजाक्षः ।
तीर्णोऽपि नार्णव ऋणोति यथा विनाशं मन्वीत पापमपि कोऽप्यपटुस्तथेति ॥
अनवद्यमतः पद्यं द्वितीयमगदीदिदम् । ज्ञानाग्निनांहसां दाहो यत्र व्यक्तमुदीरितः ॥
एषोऽपि ह्य एवार्थः किन्तूक्त्वादावसङ्गतम् । समाधयत सर्वज्ञः पश्चादिति विडम्बना ॥— इति ।

भस्मसादिति ' अभिविधौ सम्पदा च ' (अष्टा. ५।४।५३) इति कृयोगे सातिः । **नव्यास्त्वत्र** ' कर्माणीत्यस्य कर्मणां बन्धनमित्यर्थः ' इत्याहुः । तदसत् , कर्मपदे लक्षणापत्तेः , एधोदृष्टान्तस्वारस्यभङ्गाच्च । — **अविगीता** ।

नोच्यते ? निर्बीजीकरोति कर्मेति किमिति व्याख्यानम् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— न हीति । ज्ञानस्य स्वप्रमेयावरणाज्ञानापाकरणे सामर्थ्यस्य लोके दृष्टत्वादविक्रियब्रह्मात्मज्ञानमपि तदज्ञानं निवर्तयत्तज्जन्यकर्तृत्वभ्रमं कर्मबीजभूतं निवर्तयति, तन्निवृत्तौ च कर्मणि न स्थातुं पारयन्ति, न तु साक्षात्कर्मणां निवर्तकं ज्ञानमज्ञानस्यैव निवर्तकमिति व्याप्तेस्तदानिवृत्तौ पुनरपि कर्मोद्भवसम्भवादित्यर्थः । ज्ञानस्य साक्षात्कर्मनिवर्तकत्वाभावे फलितमाह— तस्मादिति । सम्यग्ज्ञानं मूलभूताज्ञाननिवर्तनेन कर्मनिवर्तकमिष्टं चेदारब्धफलस्यापि कर्मणो निवृत्तिप्रसङ्गाज्ज्ञानोदयसमकालमेव शरीरपातः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— सामर्थ्यादिति । ज्ञानोदयसमसमयमेव देहापोहे तत्त्वदर्शिभिरुपदिष्टं ज्ञानं फलवदिति भगवदभिप्रायस्य बाधितत्वप्रसङ्गादाचार्यलाभान्यथानुपपत्त्या प्रवृत्तफलकर्मसम्पादकमज्ञानलेशं न नाशयति ज्ञानमित्यर्थः । कथं तर्हि प्रारब्धफलं कर्म नश्यति? इत्याशङ्क्याऽऽह–येनेति। तर्हि कथं 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्करोति' इत्युक्तं ? तत्राऽऽह— अत इति। ज्ञानादारब्धफलानां कर्मणां निवृत्त्यनुपपत्तेरनारब्धफलानि यानि कर्माणि पूर्वं ज्ञानोदयादस्मिन्नेव जन्मनि कृतानि, ज्ञानेन च सह वर्तमानानि प्राचीनेषु चानेकेषु जन्मस्वर्जितानि, तानि सर्वाणि ज्ञानं कारणनिवर्तनेन निवर्तयतीत्यर्थः ॥ ३७ ॥

३ रा. भा.— सम्यक्प्रवृद्धोऽग्निरिन्धनसञ्चयमिवात्मयाथात्म्यज्ञानरूपोऽग्निर्जीवात्मगतमनादिकालप्रवृत्तानन्तकर्मसञ्चयं भस्मीकरोति ॥ ३७ ॥

४ वे. ता. चं.— नन्वेकस्य कथमनादिकालप्रवृत्तानन्तपापनिवर्तकत्वम् ? 'नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि' [ब्र. वै. २६।७०] इत्यादिवचनाच्च पापस्वरूपनिवर्तकत्वमनुपपन्नम् , केवलं विलम्बाय स्यादित्याशङ्क्योच्यते—'यथैधांसी'ति । समुद्रसन्तरणदृष्टान्तः पुनःप्रवेशाविरोधी; काष्ठभस्मसात्करणदृष्टान्तेन तु पुनः कार्यकरत्वप्रसङ्गोऽपि प्रतिषिद्धः। भस्मसात्कुरुते— भस्मीभूतानि कुरुते, अकार्यकराणि कुरुत इत्यर्थः । 'समिद्धः' इत्यत्र सर्वदहनयोग्यत्वायोपसर्गधात्वर्थयोर्व्यञ्जनं सम्यक्प्रवृद्ध इति । 'एधांसि' इति बहुवचनमेकस्यानेकनिवर्तकत्वाभिप्रायमिति दर्शयति— इन्धनसञ्चयमिति । 'सर्वकर्माणि' इतिवचनाद्विरोधित्वेन स्थितस्य सांसारिकपुण्यविशेषस्यापि निवर्तकत्वमवगतम् । नाभुक्तमित्यादिस्त्वन्यपरम्, अन्यथा प्रायश्चित्तशास्त्राण्यपि कुप्येयुरिति भावः ॥ ३७ ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ३७ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३७ ॥

७ ह. पै. भा.— ब्रह्मज्ञानस्य सकलवृजिनतरणत्वमाह— यथेति । यथाऽयं दृष्टान्तः । एधांसि काष्ठानि समिद्धो ज्वलितोऽग्निर्भस्मसात्सर्वं कुरुतेऽर्जुन ! तथा ज्ञानमेवाग्निः सर्वकर्माणि नित्यनैमित्तिककाम्यप्रतिषिद्धरूपाणि भस्मसात्कुरुते ॥ ३७ ॥

८ वें. ब्र. गि.—'सन्तरिष्यसि' इत्युक्त्या समुद्रवत्स्थितस्यैव पापस्यातिलङ्घनमात्रं, न तु नाश इति मा मंस्था इत्याह—यथेति । एधांसि काष्ठानि शुष्काण्यार्द्राणि च सम्यगिद्धः प्रज्वलितोऽग्निर्यथा भस्मीभावं नयति, तथा ज्ञानरूपोऽग्निः सर्वकर्माणि पापानि पुण्यानि च भस्मसात्कुरुते; तत्कारणाज्ञाननाशेन निर्बीजत्वं नयति; "तद्यथेषीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते" [छां. उ. ५।२४।३] "क्षीयन्ते चास्य कर्माणि" [मुण्ड. २।२।८] इत्यादिश्रुतेः । यद्यपि "तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ सम्पत्स्ये" [छां. उ. ६।१४।२] इति श्रुत्या 'अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः' [ब्र. सू. ४।१।१५] 'तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात्' [ब्र. सू. ४।१।१३] इत्यादिब्रह्ममीमांसान्यायैश्च ज्ञानोत्पादकदेहारम्भकस्य प्रारब्धफलकर्मणो भोगेनैव तद्देहान्ते नाशः; सञ्चितागामिनां तु ज्ञानेन विनाश इति व्यवस्थापितम् । तथाप्युत्तरपूर्वाघयोरिव प्रारब्धकर्मणोऽपि मूलाज्ञाननाशेन निर्बीजस्यैव सतः "तस्य तावत्" इति श्रुत्यन्यथानुपपत्त्या दग्धपटन्यायेन भोगप्रदत्वस्य तत्र प्रतिपादनात्सर्वकर्मणां निर्बीजतापादनरूपं भस्मीकरणं न विरुध्यत इति ध्येयम् ॥ ३७ ॥

९ व० त० दी०— ननु महतो वृजिनतो ज्ञानस्य निर्बलत्वप्रबलत्वेनात्यल्पत्वादित्याशङ्क्य ज्ञानस्य प्रबलत्वमग्निदृष्टान्तद्वारा निरूपयति— यथेति। समिद्धोऽग्निर्ज्ञानं च प्रबलं भवति। सर्वकर्माणि स्वोत्पत्तिकाले सम्भूतानि लघूनि गुरूणि च । प्रारब्धकर्मणां तु स्वोत्पत्तिकालसम्भूतत्वाभावान्न दाहः, अन्यथा ज्ञानं न स्यात् । 'अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः' [ब्र. सू. ४।१।१५] इति तत्त्वसूत्रात् ॥ ३७ ॥

१० पु. अ. त.-पापस्यार्णवत्वोक्त्या ज्ञानस्य प्लवत्वोक्त्या च तस्यानल्पत्वादगाधत्वादस्याल्पत्वात्तन्मध्यपातित्वात् कदाचिन्मज्जनसम्भावनापि स्यादित्यल्पस्वरूपस्य महद्वस्तुनिराकारणसामर्थ्ये दृष्टान्तमाह— यथैधांसीति । हे अर्जुन ! यथा अग्निः काष्ठेभ्यः स्वल्पतरोऽपि समिद्धः सन् सम्यक्प्रकारेण सन्धुक्षितः सन् एधांसि काष्ठानि भस्मसात्कुरुते, तथा ज्ञानाग्निः ज्ञानरूपोऽग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते भस्मरूपाण्यग्रेऽस्य फलभोगजननासमर्थानि कुरुते ॥ ३७ ॥

११ नी० भा० दी०— यथेति । एधांसि काष्ठानि । कर्माणि प्रारब्धादन्यानि ॥ ३७ ॥

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते।
[1]तत्स्वयं योगसंसिद्धः कालेनाऽऽत्मनि विन्दति ॥ ३८ ॥
[2]श्रद्धावाँल्लभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः।
ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति ॥ ३९ ॥

१ शां. भा.— यत एवमतः— **न हीति।** न हि ज्ञानेन सदृशं तुल्यं पवित्रं पावनं शुद्धिकरमिह विद्यते। तज्ज्ञानं स्वयमेव योगसंसिद्धो योगेन कर्मयोगेन समाधियोगेन च संसिद्धः संस्कृतो योग्यतामापन्नः सन् मुमुक्षुः, कालेन महताऽऽत्मनि विन्दति; लभत इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

२ आ. शां. व्या.— नन्वन्येनैव परिशुद्धिकरेण केनचिदश्वमेधादिना परमपुरुषार्थसिद्धेरलमात्मज्ञानेनेत्याशङ्क्याऽऽह— **यत** इति। पूर्वोक्तेन प्रकारेण ज्ञानमाहात्म्यं यतः सिद्धमतस्तेन ज्ञानेन तुल्यं परिशुद्धिकरं परमपुरुषार्थौपयिकमिह व्यवहारभूमौ नास्तीत्यर्थः। तत्पुनरात्मविषयं ज्ञानं सर्वेषां किमिति झटिति नोत्पद्यते ? तत्राऽऽह— **तज्ज्ञानं स्वयमिति।** महता कालेन यथोक्तेन साधनेन योग्यतामापन्नस्तदधिकृतः स्वयं तदात्मनि ज्ञानं विन्दतीति योजना। सर्वेषां झटिति ज्ञानानुदयो योग्यतावैधुर्यादिति भावः ॥ ३८ ॥

१ शां. भा.— येनैकान्तेन ज्ञानप्राप्तिर्भवति स उपाय उपदिश्यते— **श्रद्धावानिति।** श्रद्धावान् श्रद्धालुर्लभते ज्ञानम्। श्रद्धालुत्वेऽपि भवति कश्चिन्मन्दप्रस्थानः, अत आह— तत्परो गुरूपासनादावभियुक्तो ज्ञानलब्ध्युपाये श्रद्धावान्। तत्परोऽप्यजितेन्द्रियः स्यादित्यत आह— संयतेन्द्रियः संयतानि विषयेभ्यो निवर्तितानि यस्येन्द्रियाणि स संयतेन्द्रियः। य एवम्भूतः श्रद्धावांस्तत्परः संयतेन्द्रियश्च सोऽवश्यं ज्ञानं लभते। प्रणिपातादिस्तु बाह्योऽनैकान्तिकोऽपि भवति, मायावित्वादिसम्भवात्; न तु तच्छ्रद्धावत्त्वादावित्येकान्ततो ज्ञानलब्ध्युपायः, किं पुनर्ज्ञानलाभात्स्यात् ? इत्युच्यते— ज्ञानं लब्ध्वा परां मोक्षाख्यां शान्तिमुपरतिमचिरेण क्षिप्रमेवाधिगच्छति। सम्यग्दर्शनात्क्षिप्रमेव मोक्षो भवतीति सर्वशास्त्रन्यायप्रसिद्धः सुनिश्चितोऽर्थः ॥ ३९ ॥

२ आ. शां. व्या.—कर्मयोगेन समाधियोगेन च सम्पन्नस्य ज्ञानोत्पत्तावन्तरङ्गं साधनमुपदिशति— **येनेति।** ज्ञानलाभप्रयोजनमाह— **ज्ञानमिति।** न केवलं श्रद्धालुत्वमेवासहायं ज्ञानलाभे हेतुः, अपितु तात्पर्यमपीत्याह— **श्रद्धालुत्वेऽपीति।** मन्दप्रस्थानत्वं तात्पर्यविधुरत्वम्। न च तस्योपदिष्टमपि ज्ञानमुत्पत्तुमीष्टे तेन तात्पर्यमपि तत्र कारणं भवतीत्याह— **अत आहेति।** अभियुक्तो निष्ठावान्। उपासनादावित्यादिशब्देन श्रवणादि गृह्यते। न च श्रद्धा तात्पर्यं चेत्युभयमेव ज्ञानकारणं, किन्तु संयतेन्द्रियत्वमपि; तदभावे श्रद्धादेराकिञ्चित्करत्वादित्याशयेनाऽऽह— **श्रद्धावानिति।** उक्तसाधनानां ज्ञानेन सहैकान्तिकत्वमाह— **य एवम्भूत** इति। 'तद्विद्धि प्रणिपातेन' [४।३४] इत्यादौ प्रागेव प्रणिपातादेर्ज्ञानहेतोरुक्तत्वात्किमितीदानीं हेत्वन्तरमुच्यते ? तत्राऽऽह— **प्रणिपातादिस्त्विति।** तद्धि बहिरङ्गमिदं पुनरन्तरङ्गं, न च तत्र ज्ञाने प्रतिनियमो मनस्यन्यथा कृत्वा बहिरन्यथाप्रदर्शनात्मनो मायावित्त्वस्य सम्भवाद्विप्रलम्भकत्वादेरपि सम्भावनोपनीतत्वादित्यर्थः। मायावित्त्वादेः श्रद्धावत्त्वतात्पर्यादावपि सम्भवादनैकान्तिकत्वमविशिष्टमित्याशङ्क्याऽऽह— **न त्विति।** न हि मायया विप्रलम्भेन वा श्रद्धातात्पर्यसंयमाभियोगतो निष्ठातुमर्हतीत्यर्थः। उत्तरार्धं प्रश्नपूर्वकमवतार्य व्याकरोति— **किं पुनरित्यादिना।** सम्यग्ज्ञानादभ्यासादिसाधनानपेक्षान्मोक्षो भवतीत्यत्र प्रमाणमाह—**सम्यग्दर्शनादिति।** शास्त्रशब्देन "तमेव विदित्वा" [श्वे.उ.३।८] 'ज्ञानादेव तु कैवल्यम्' इत्यादि विवक्षितं, न्यायस्तु ज्ञानादज्ञाननिवृत्ते रज्ज्वादौ प्रसिद्धत्वादात्मज्ञानादपि निरपेक्षादज्ञानतत्कार्यप्रक्षयलक्षणो मोक्षः स्यादित्येवलक्षणः ॥ ३९ ॥

---

१ तज्ज्ञानं स्वयं स्वस्वरूपमेवेति **केचित्।** **नव्यास्तु**—'योगसंसिद्धः' इत्यत्र योगः कर्मयोगः संसिद्धो यस्येति बहुव्रीहिमाहुः, तदज्ञतामात्रम्। बहुव्रीहौ 'सप्तमीविशेषणे—' (अष्टा. २।२।३५) इत्यनुशासनबलात् विशेषणस्य पूर्वं प्रयोज्यत्वेन "संसिद्धयोगः" इतिरूपप्रसङ्गात्।

२ कालेन विन्दति ज्ञानं योगसिद्ध इतीरितम्। ततो मन्वीत कौन्तेयो योगसिद्धिं विलम्बिताम् ॥
इति वक्तीह भगवानभ्यासे कृतनिश्चयः। अधिगच्छत्यज्ञसैव ज्ञानी शान्तिं परामिति ॥ इति **वामनः।** —**अविगीता।**

३ रा. भा.— यस्मादात्मज्ञानेन सदृशं पवित्रं शुद्धिकरमिह जगति वस्त्वन्तरं न विद्यते तस्मादात्मज्ञानं सर्वं पापं नाशयतीत्यर्थः; तत्तथाविधं ज्ञानं यथोपदेशमहरहरनुष्ठीयमानं ज्ञानाकारकर्मयोगेन संसिद्धः कालेन स्वात्मनि स्वयमेव लभते ॥ ३८ ॥ तदेव स्पष्टमाह । एवं उपदेशाज्ज्ञानं लब्ध्वा चोपदिष्टज्ञानवृद्धौ श्रद्धावांस्तत्परस्तत्रैव नियमितमनास्तदितरविषयात् संयतेन्द्रियोऽचिरेण कालेनोक्तलक्षणविपाकदशापन्नं ज्ञानं लभते, तथाविधं ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति परं निर्वाणमाप्नोति ॥ ३९ ॥

४ वे. ता. चं.—लोकदृष्टान्तेन दर्शितोऽर्थो वह्नेः पदार्थान्तरादृष्टदाहकत्ववत्पवित्रतमस्वभावत्वेनोपपाद्यते— **नहीत्यर्धेन**; तदाह— **यस्मादिति** । **वस्त्वन्तरमिति** ज्ञानरहितकर्मपुण्यस्थानादिकम् , ' क्षेत्रज्ञस्येश्वरज्ञानाद्विशुद्धिः '[या. स्मृ. ३।३४] इत्युक्तादीश्वरज्ञानादर्वाचीनेषु परिशुद्धात्मज्ञानतुल्यं पावनं नास्तीत्यर्थः । ननु इदानीं तथाविधज्ञानं कुर्यामिति साभिसन्धिकस्यापि तन्न जायते ; अतस्तस्य पुरुषव्यापाराविषयत्वादविधेयत्वमिति शङ्का परिह्रियते **तत्स्वयमित्यर्धेन** । तच्छब्देन विपाकावस्थं परामृश्यत इत्याह **तथाविधमिति** । **यथोपदेशमिति** शास्त्रीयत्वमविकलत्वं कालेकाले वेदनीयत्वं च सूचितम् । तथाविधज्ञानस्य संस्कारप्राचुर्याद्विरोधिपापनिवर्तनाच्च स्वयमागमे हेतुः ' योगसंसिद्धः ' इत्यनेनोच्यत इत्यभिप्रायेणाह **ज्ञानाकारकर्मयोगेन संसिद्ध** इति । पक्वकषायत्वलक्षणयोग्यतापन्न इत्यर्थः । स्वयंशब्देन तदानीमुपदेशनैरपेक्ष्यमुच्यत इत्यभिप्रायेणाह— **स्वयमेवेति** । ज्ञानस्वरूपस्य साक्षात्स्वप्रयत्नागोचरत्वेऽपि तन्मूलभूतोक्ताकारकर्मयोगद्वारा तस्य विधेयत्वमुपपद्यत इति भावः । अत्र ' आत्मनि ' इति विषयसप्तमी; इदानीं तद्रहितेऽपीत्यभिप्रायेणाधिकरणार्थत्वं वा, स्वात्मसाक्षिकमिति वा विवक्षितम् ॥ ३८ ॥

पूर्वश्लोकार्धयोरनन्तरश्लोकार्धे व्युत्क्रमेण विवरणरूपे इत्यभिप्रायेणाह— **तदेव स्पष्टमाहेति** । श्रद्धावत्त्वादिकं स्वयं ज्ञानलाभे हेतुः; ' अज्ञश्चाश्रद्दधानश्च ' [४।४०] इति वक्ष्यमाणत्वादत्रापि ज्ञः श्रद्धावांश्चेति विवक्षितमिति ज्ञापनार्थं, तत्र दशाभेदव्यञ्जनार्थं श्रद्धोत्पत्तिसिद्ध्यर्थं चोक्तम्— **उपदेशाज्ज्ञानं लब्ध्वेति** । श्रद्धावान् त्वरमाणः; 'अश्रद्दधानाः' इत्यत्र 'अत्वरमाणाः' इति हि व्याख्यास्यति । तदेव परमुपादेयतयाऽभिसन्ध्यास्पदं यस्य स तत्परः । तदाह— **तत्रैव नियतमना** इति । ' अचिरेण ' इत्येतदुत्तरवाक्यस्थमपि ' कालेन ' इत्येतत्सूचितविलम्बशङ्कापरिहारार्थमपेक्षितत्वात् पूर्वार्धेऽप्यन्वेतव्यमित्यभिप्रायेण **अचिरेण कालेनोक्तलक्षणे**त्याद्युक्तम् । भक्तियोगव्यवहितः प्रारब्धकर्मावसानभावी च मोक्षः कथमचिरेणेत्युच्येतेति भावः । पूर्वं ' कालेन ' इतिपदं द्वित्रदिनादिव्यवच्छेदार्थम् । ' अचिरेण ' इति तु ज्ञानयोगदेहान्तरादिविलम्बनिषेधार्थमित्यविरोधः । शान्तिशब्दोऽत्रोपायस्य निश्शेषनिष्पन्नत्वान्न तदङ्गभूतशमविषय इति व्यञ्जनाय परं **निर्वाणमाप्नोती**त्युक्तम् । 'स शान्तिमाप्नोति न कामकामी' [७०] 'स शान्तिमधिगच्छति' [७१] 'ब्रह्म निर्वाणमृच्छति' [७२] इति द्वितीयाध्यायान्तिमश्लोकत्रयेऽपि फलदशाविषये शान्तिनिर्वाणशब्दौ समानविषयौ । तत्र मध्यमश्लोकस्थं 'शान्तिमधिगच्छति ' इत्येतदत्रापि प्रत्यभिज्ञातम् । तत्पूर्वोत्तरश्लोकस्मारणायात्र **आप्नोतिपदं निर्वाणपदं** चोक्तम् ॥ ३९ ॥

५ आ. मा. भा.— तत्साधनं विरोधिफलं च तदुत्तरैरुक्त्वोपसंहरति ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

६ ज. प्र. दी.— उत्तरस्य श्लोकत्रयस्य सङ्कीर्णार्थत्वादेकोक्त्यैव तात्पर्यमुक्त्वा तस्मादिति चतुर्थस्य प्रतिपाद्यमाह— **तदिति** । तस्य ज्ञानस्य साधनमन्तरङ्गं श्रद्धादिकम् । विरोध्यज्ञानादिकं ज्ञानस्य फलं परमशान्त्यादिकम् । विरोधिनः फलं विनाशादिकमिति ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

७ ह. पै. भा.—यत एवमतः- ज्ञानेन तत्त्वावबोधेन सदृशं पवित्रं पावनमिह लोके न विद्यते । तज्ज्ञानं योगसंसिद्धो योगानुष्ठानेन संस्कृतान्तःकरणः कालेन परिपाकेणाऽऽत्मन्यन्तःकरणे विन्दति लभते स्वयमेव ॥ ३८ ॥ इदानीं ज्ञानप्राप्त्युपाय उच्यते- श्रद्धावानिति । श्रद्धावान् श्रद्दधानः लभते प्राप्नोति । तत्परस्तदेव परं प्रधानं यस्य स तत्परो ज्ञाननिष्ठ इत्यर्थः । संयतेन्द्रियः संयतानि निरुद्धानीन्द्रियाणि चक्षुरादीनि येन स संयतेन्द्रियः । अनेनोपायेन ज्ञानप्राप्तौ किं लभते ? इत्यत्राऽऽह- ज्ञानमेकत्वावबोधं लब्ध्वा प्राप्य परां मोक्षलक्षणां शान्तिमचिरेणाल्पकालेनाधिगच्छति ॥ ३९ ॥

८ वे. ब्र. गि.—ननु ज्ञानेनेव कर्मणाऽपि पापक्षयः श्रूयते " सर्वपाप्मानं तरति " [बृ. उ. ४।४।२३] ''तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते'' इत्यादिश्रुतेः । अतः कर्मापेक्षया ज्ञानस्य को वाऽतिशयः ? तत्राह – **न हीति** । हि यस्मात्कारणाज्ज्ञानं कर्ममूलभूताज्ञानविनाशनेन निर्बीजत्वरूपं कर्मभस्मीभावं सम्पादयति, न तु कर्मवदुपरिप्लवतयैव पापं मार्ष्टि,

यदाहुः-'कर्मणा कर्मनिर्हारो नैवात्यन्तिक इष्यते' इति,तस्मात् ज्ञानेन समूलपापनिवर्तकेन सदृशं पवित्रं पापशोधकं इह कर्मणां मध्ये न विद्यते । एतादृशं ज्ञानं किमिति न सर्वेषां झटित्युत्पद्यते ? इत्यत्राह सार्धेन— तदिति । तत् ज्ञानं योगसंसिद्धः पूर्वोक्तेन कर्मयोगेण योग्यतामापन्नः तत्परिपाचकेन कालेन स्वयमेवानायासेन स्वात्मनि विन्दति लभते; न तु कर्मयोगं विनेत्यर्थः । सत्यपि कर्मयोगे श्रद्धादिरहितस्य ज्ञानं नास्ति, तस्य ज्ञानान्तरङ्गसाधनत्वात्; अतस्तदावश्यिकमित्याह— श्रद्धावानिति । गुरूपदिष्टार्थे 'इदमित्थमेव' इत्यास्तिक्यबुद्धिः श्रद्धा, तद्वाञ्छ्रद्धालुः । एतादृशस्याप्यालस्ये वृथैव श्रद्धा भवति; अत आह— तत्पर इति; तदेकनिष्ठ इत्यर्थः । श्रद्धालुस्तत्परोऽपि प्रामादिकादिन्द्रियपारवश्यात् 'वायुर्नावमिवाम्भसि' [२।६७] इत्युक्तन्यायेन ज्ञानाच्च्यवत इति संयतेन्द्रिय इत्युक्तम् । तादृशः पुरुषोऽवश्यं ज्ञानं लभते । तत्किं ज्ञानसाधनकर्मानुष्ठानानन्तरं ज्ञानस्येव मोक्षसाधनज्ञानलाभानन्तरं मोक्षस्य विलम्बोऽस्ति ? नेत्याह— ज्ञानमिति । ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिं अविद्यातत्कार्यनिवृत्तिरूपां मुक्तिं अचिरेणाव्यवधानेनैव प्राप्नोति; न हि दीपोदयानन्तरमन्धकारनिवृत्तौ विलम्बोऽस्तीत्यर्थः ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

९ ब० त० दी०— तत्र हेतुमाह- नहीति । तपोध्यानादिषु मध्ये साङ्ख्ययोगैकार्थरूपज्ञानेन तुल्यं पवित्रं नास्ति; यतस्तत्साङ्ख्यनिष्पन्नमपि योगे संसिद्धे एव कालानुगुण्येनात्मनि प्राप्नोति । कश्चित्तु साङ्ख्यज्ञानमेकं प्राप्नोति । योगं प्रतिपक्षीकरोति । च तथाऽन्योऽपि । मदुक्तानुसारेण तु विशेष्यैकविषयस्य साङ्ख्यस्य विशिष्टविशेष्यविषयकस्य योगस्य चैकार्थरूपं ब्रह्मज्ञानं मदनुगृहीतः प्राप्नोतीति स्वयमुक्तम् ॥ ३८ ॥ तादृशज्ञानदाने गुरूणां परीक्ष्ये शिष्ये श्रद्धैवेति तामभिमुखीकरोति— श्रद्धावानिति । शान्तिं चित्तोपशमम् ॥ ३९ ॥

१० पु. अ. त.— एवं ज्ञानस्य प्रतिबन्धनिरासकत्वमुक्त्वा स्वप्रापकत्वमाह— न हीति । हीति निश्चयेन ज्ञानेन सदृशं इह साधनेषु पवित्रं न विद्यते । अतः योगसंसिद्धः कर्मयोगादिभिः सम्यक्प्रकारेण सिद्धो मत्तोषार्थं मदाज्ञया फलानभिलाषेण कृतकर्मयोगः तत् मत्स्वरूपात्मकं ज्ञानं कालेन अलौकिकेन तज्ज्ञानदानार्थमाविर्भूतेन आत्मनि स्वयं स्वात्मस्वरूपेण विन्दति जानातीत्यर्थः ॥ ३८ ॥ तत्कालज्ञानं सूक्ष्मत्वान्न भवतीति निरन्तरं तत्परः सन् जितेन्द्रियस्तिष्ठेत्, तेन तत्प्राप्तिः स्यादित्याह— श्रद्धावानिति । श्रद्धावान् श्रद्धायुक्तः पूर्वोक्तप्रकारकगुरुसेवादौ तत्परस्तन्निष्ठः गुरुनिष्ठो ज्ञाननिष्ठो वा संयतेन्द्रियः वशीकृतेन्द्रियः निवृत्तविषयो यः स ज्ञानं लभते प्राप्नोति । ततो ज्ञानं लब्ध्वा अचिरेण शीघ्रमेव परां शान्तिं मद्भक्तिं अधिगच्छति प्राप्नोति ॥ ३९ ॥

११ नी० भा० दी०— न हीति । योगेन निष्कामकर्मानुष्ठानेन समाधियोगेन वा संसिद्धः संस्कृतो योग्यतामापन्नः । कालेनेति चिरप्रयत्नसाध्यत्वं ज्ञानस्योच्यते ॥ ३८ ॥ श्रद्धावान् ज्ञानं लभते । श्रद्धावानपि मन्दप्रयत्नो मा भूदत आह– तत्पर इति । तत्परोऽप्यजितेन्द्रियो मा भूदत आह— संयतेन्द्रिय इति । परां शान्तिं विदेहकैवल्यं अचिरेण प्रारब्धकर्मसमाप्तौ सत्याम् ॥ ३९ ॥

संशयेनाधःपतनसम्भवात्तदकरणोपदेशः ।

अज्ञश्चाश्रद्दधानश्च संशयात्मा विनश्यति ।
नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ॥ ४० ॥

१ शां. भा.— अत्र संशयो न कर्तव्यः, पापिष्ठो हि संशयः; कथं ? इत्युच्यते–अज्ञश्चेति । अज्ञश्चानात्मज्ञोऽश्रद्दधानश्च गुरुवाक्यशास्त्रेष्वविश्वासवांश्च संशयात्मा च संशयचित्तश्च विनश्यति । अज्ञाश्रद्दधानौ यद्यपि विनश्यतस्तथापि न तथा यथा संशयात्मा; संशयात्मा तु पापिष्ठः सर्वेषाम् । कथं ? नायं साधारणोऽपि लोकोऽस्ति, तथा न परो लोकः; न सुखं, तत्रापि संशयोपपत्तेः; संशयात्मनः संशयचित्तस्य । तस्मात्संशयो न कर्तव्यः ॥ ४० ॥

---

१ कर्मणा कर्मनिर्हार एष साधुनिरूपितः । [भाग. १८४।३५]

२ सम्यग्ज्ञानेऽधिकारी यः पूर्वश्लोके स कीर्तितः । श्लोकेऽस्मिन्नथ वर्ण्यन्ते ये ज्ञानेऽनधिकारिणः ॥......अज्ञाः सर्वे ज्ञानहीनाः प्रसिद्धाः किन्त्वाचार्येणानुशिष्टोऽपि सम्यक् । यस्तत्त्वं नो वेत्ति सोऽत्राज्ञ इष्टः 'श्रुत्वाऽप्येनं वेद ने–'(२।२९) ति प्रदिष्टः ॥ इति वामनः ॥ अज्ञ इति अश्रद्दधान इति च संशयात्मन एव विशेषणे इति केचित् । अज्ञत्वादित्रयस्यान्योन्यनैरपेक्ष्येण नाशकत्वान्मनुष्येषु तेषामेकैकत्वेनावस्थानस्याकारितत्त्वाच्च तद्युक्तमित्यपरे । — अविगीता ।

२ आ. शां. व्या.— उत्तरश्लोकस्य पातनिकां करोति— अत्रेति । यथोक्तसाधनवानुपदेशमपेक्ष्याचिरेण ब्रह्म साक्षात्करोति, साक्षात्कृतब्रह्मत्वेऽचिरेणैव मोक्षं प्राप्नोतीत्येषोऽर्थः सप्तम्या परामृश्यते । संशयस्याकर्तव्यत्वे हेतुमाह— **पापिष्ठो** हीति । उक्तं हेतुं प्रश्नपूर्वकमुत्तरश्लोकेन साधयति— **कथमि**त्यादिना । अज्ञादश्रद्दधानाच्च संशयचित्तस्य विशेषमादर्शयति— नायमिति । द्वितीयविभागविभजनार्थं भूमिकां करोति— अज्ञेति । अज्ञादीनां मध्ये संशयात्मनो यत्पापिष्ठत्वं तत्प्रश्नद्वारा प्रकटयति— **कथमि**ति । लोकद्वयस्य तत्प्रयुक्तसुखस्य चाभावे हेतुमाह— **तत्रापी**ति । संशयचित्तस्य सर्वत्र संशयप्रवृत्तेर्दुर्निवारत्वादित्यर्थः । संशयस्यानर्थमूलत्वे स्थिते फलितमाह— **तस्मा**दिति ॥ ४० ॥

३ रा. भा.— अज्ञ एवमुपदेशलब्धज्ञानरहितः उपदिष्टज्ञानवृद्ध्युपाये चाश्रद्दधानः अत्वरमाणः उपदिष्टे च ज्ञाने संशयात्मा संशयमनाः विनश्यति नष्टो भवति । अस्मिन्नुपदिष्टे आत्मयाथात्म्यविषये ज्ञाने संशयात्मनोऽयमपि प्राकृतो लोको नास्ति, न च परः; धर्मार्थकामरूपपुरुषार्थाश्च न सिद्ध्यन्ति, कुतो मोक्षः ? इत्यर्थः, शास्त्रीयकर्मसिद्धिरूपत्वात् सर्वेषां पुरुषार्थानाम्, शास्त्रीयकर्मजन्यसिद्धेश्च देहातिरिक्तात्मनिश्चयपूर्वकत्वात् । अतः सुखलवभागित्वमात्मनि संशयात्मनो न सम्भवति ॥ ४० ॥

४ वे. ता. चं.— उक्त एवार्थो व्यतिरेकेण स्थाप्यते 'अज्ञश्च' इति श्लोकेन । **उपदेशलब्धज्ञानरहित** इति— पूर्वक्रमनिर्देशौचित्यादश्रद्धाहेत्वाकाङ्क्षणात, संशयदशासमभिव्याहाराच्च अज्ञशब्दोऽत्र शास्त्रजन्यज्ञाननिवृत्तिपर इति भावः । संशयस्य पृथगभिहितत्वात् 'अश्रद्दधानः' इत्येतन्न विश्वासनिषेधपरम्, किन्त्वाकाङ्क्षानिषेधपरम् । प्रकृष्टाकाङ्क्षैव हि त्वरेत्यभिप्रायेण **अत्वरमाण** इत्युक्तम् । **संशयमना** इति । संशय्यतेऽनेनेति संशयः, संशयकारणं संशयहेतुभूतमना इत्यर्थः; यद्वा संशये मनो यस्येति विग्रहः । नित्यस्यात्मनः पुरुषार्थशून्यत्वलक्षणस्य विनाशस्य पूर्वापरभावेन सन्तन्यमानस्य प्राचीनस्यैवानुवृत्तिप्रदर्शनाय प्रकृतिप्रत्ययार्थभेदविवक्षया **नष्टो भव**तीत्युक्तम् । 'विनष्टा वा प्रणष्टा वा' [वा. रा. ५।१३।१५] इत्यादिषु प्रध्वंसव्यतिरिक्तविषये प्रयोगोऽप्यनेन सूचितः । 'विनश्यति' इत्यस्य विवरणमुत्तरार्धम् । 'अयमपि'इत्यनेनायंशब्देन निर्दिष्टक्षुद्रतासूचनम् । 'नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम !' [४।३१] इतिवदत्रापि लोकशब्दः पुरुषार्थविषयः । कैमुतिकन्यायप्रदर्शनार्थं च 'अयं लोकः' इत्युक्तम् । मोक्षप्रकरणत्वाचात्रायंशब्दपरशब्दयोर्न भौमदिव्यविषयत्वमुचितमित्यभिप्रायेणाह— **धर्मार्थे**ति । मोक्षोपायभूतार्थे संशयात्मनः कथं पुरुषार्थान्तरासिद्धिः ? इत्यत्राह— **शास्त्रीये**ति । अस्तु तत्तच्छास्त्रैरेव तत्तत्सिद्धिः, किमनेन मोक्षोपयुक्तेन ? इत्यत्राह **शास्त्रीयकर्मजन्यसिद्धेश्चे**ति । अयमभिप्रायः— नह्यायुर्वेदादिवत् केवलमेतद्देहान्तर्भाविफलसाधनं कर्म तत्तच्छास्त्रैः प्रतिपाद्यते, येन देहातिरिक्तात्मज्ञाननिरपेक्षता स्यात्; देहान्तरभाव्येव हि यज्ञादिसाध्यं स्वर्गादिकं फलं प्राचुर्येण प्रतिपाद्यते; अतो देहातिरिक्तात्मनिश्चयोऽत्यन्तापेक्षितः— इति । उभयविधपुरुषार्थराहित्योपसंहारपरं 'न सुखम्' इत्येतदिति व्यञ्जनायाह— **अत** इति । यद्वाऽनन्तसुखदुःखभोगरूपनिश्श्रेयसनिरयपर्यन्तसंशयस्य मनस्तापहेतुत्वात्तदानीन्तनदुःखाभिप्रायेण 'न सुखम्' इत्युक्तम् । अथवा पुरुषार्थयोग्यताभिमानमूलसुखाभावोऽभिप्रेतः ॥ ४० ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ४० ॥

६ ज. प्र. दी.—॥ ४० ॥

७ ह. पै. भा.— इदानीं ज्ञानप्राप्तौ बाधकमाह— अज्ञश्चेति । अज्ञो ज्ञानप्राप्तेर्विमुखोऽश्रद्दधानः श्रद्धाशून्यश्च संशयात्मा— संशय इति पचाद्यच् । संशयः सर्वत्र सन्देहवानात्मा यस्य स संशयात्मा विनश्यति । ज्ञानलक्षणात्पुरुषार्थाद्भ्रश्यत इत्यर्थः । किं चान्यत्संशयात्मनस्तस्यायं सर्वसाधारणोऽपि लोको नास्ति । न च परः स्वर्गाख्यः । नाप्यस्यान्नपानादि किमपि सुखमस्तीति ॥ ४० ॥

८ वे. ब्र. गि.— अत्र च संशयो न कर्तव्यः, तस्य सर्वानर्थमूलत्वादित्याह— **अज्ञ** इति । अज्ञः अनधीतशास्त्रतयाऽऽत्मज्ञानशून्यः; अश्रद्दधानस्तु गुरूपदिष्टार्थे 'इदमित्थं न भवति' इतिविपर्ययरूपनास्तिक्यबुद्धिमान्; संशयात्मा तु 'इदमेवं भवति न वा ?' इति सर्वत्र संशयाविष्टचित्तः । एते त्रयोऽपि भ्रष्टपुरुषार्थतया नश्यन्त्येव । संशयात्मा तु विनश्यति विशेषणे नश्यति । यतः संशयात्मनो नायं लोकोऽस्ति, न च परलोकः; ततो न किञ्चिदपि सुखमस्ति । अज्ञाश्रद्दधानयोरामुष्मिकमेव सुखं नास्ति, तयोर्भोजनाद्यैहिकसुखसत्त्वात् । संशयात्मनस्तु नोभयमपि । संशयस्य परस्परविरुद्धकोटिद्वयावलम्बित्वेन यदा संसारसुखाय प्रवृत्तिस्तदा मोक्षमार्गप्रवृत्तिस्तां प्रतिबध्नाति, यदा मोक्षाय प्रवृत्तिस्तदा संसारप्रवृत्तिस्तां निरुणद्धीति । एवमन्यत्रापि । तस्मात्संशयात्मा सर्वतः पापिष्ठ इत्यर्थः ॥ ४० ॥

९ व० त० दी०— 'अश्रद्दधानस्तु नाधिकारी' इत्येतावति वक्तव्ये अन्यमप्यनधिकारिणमाह। अज्ञ उपदिष्टार्थानभिज्ञः अनधिकारी, तत्र च सत्यपि ज्ञानेऽश्रद्धावान्, तथा संशयानश्च विनश्यत्येवेत्यन्ते महाननधिकारी निर्दिष्टः; अनिश्चयात्तस्य महत्त्वमनधिकारे। तथा हि नायं लोकोऽस्तीति न च सुखं परलोकश्च। अतो निश्चयात्मिकैव बुद्धिरुचितेति भावः ॥ ४० ॥

१० पु. अ. त.— अत्र मदुक्तौ संशयो न कर्तव्य इत्याह—संशयात्मा 'भविष्यति न वा' इति सन्देहवान्, अज्ञः मूर्खः अनात्मज्ञः, अश्रद्दधानः गुरौ ज्ञानसाधनेषु च श्रद्धारहितो भूत्वा विनश्यति नष्टो भवति। चकारद्वयेन धर्मरहितः सन्तोपरहितश्च भवेदिति ज्ञाप्यते। किञ्च संशयात्मनः साधारणरीत्यापीह लोके परलोके च सुखं न स्यादित्याह—नायमिति। संशयात्मनः सन्देहवतः अयं लोकः पशुपुत्रादिरूपो न सिद्धो भवति, न परः; स्वर्गादिरूपसुखं ऐश्वर्यारोग्यादिरूपं न भवतीत्यर्थः ॥ ४० ॥

११ नी० भा० दी०— अज्ञ इति। अज्ञः सुखेन चिकित्सितुं शक्यः। अश्रद्दधानो यत्नेन। संशयात्मा त्वसाध्य एव। यतो मित्रादिष्वपि संशयं कुर्वतोऽस्यायं लोकोऽपि नास्ति, नापि परः, वेदवाक्येऽपि संशयात्। अत एव सर्वदा संशयाकुलत्वात्सुखमपि तस्य नास्ति। तस्मात्संशयो न कर्त्तव्यः ॥ ४० ॥

छिन्नसंशयस्य ज्ञानिनः कर्मबन्धनाभावः।

योगसन्न्यस्तकर्माणं ज्ञानसञ्छिन्नसंशयम्।
आत्मवन्तं न कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय! ॥ ४१ ॥

१ शां. भा.—कस्मात्? योगेति। योगसन्न्यस्तकर्माणं परमार्थदर्शनलक्षणेन योगेन सन्न्यस्तानि कर्माणि येन परमार्थदर्शिना धर्माधर्माख्यानि, तं योगसन्न्यस्तकर्माणम्। कथं योगसन्न्यस्तकर्मा? इत्याह—ज्ञानेनाऽऽत्मेश्वरैकत्वदर्शनलक्षणेन सञ्छिन्नः संशयो यस्य स ज्ञानसञ्छिन्नसंशयः। य एवं योगसन्न्यस्तकर्मा, तमात्मवन्तमप्रमत्तं गुणचेष्टारूपेण दुष्टानि कर्माणि न निबध्नन्ति अनिष्टादिरूपं फलं नाऽऽरभन्ते हे धनञ्जय! ॥ ४१ ॥

२ आ. शां. व्या.— यद्यपि संशयः सर्वानर्थहेतुत्वात् कर्तव्यो न भवति, तथापि निवर्तकाभावे तदकरणमस्वाधीनमिति शङ्कते— **कस्मादि**ति। श्रुतियुक्तिप्रयुक्तमैक्यज्ञानं तन्निवर्तकमित्युत्तरमाह— **ज्ञाने**ति। संशयरहितस्यापि कर्माण्यनर्थहेतवो भवन्तीत्याशङ्क्याऽऽह— **योगे**ति। विषयपरवशस्य पुंसो योगायोगात्कुतो योगसन्न्यस्तकर्मत्वं? इत्याशङ्क्याऽऽह— **आत्मवन्तमि**ति। परमार्थदर्शनतः संशयोच्छित्तौ तदुच्छेदकज्ञानमाहात्म्यादेव कर्मणां च निवृत्तावप्रमत्तस्य प्रातिभासिकानि कर्माणि बन्धहेतवो न भवन्तीत्याह— **न कर्माणी**ति। कर्मयोगादेव कर्मसन्न्यासस्यानुपपत्तिमाशङ्क्याऽऽद्यं पादं विभजते— **परमार्थे**ति। तच्च वैधसन्न्यासपक्षे परोक्षं, फलसन्न्यासपक्षे त्वपरोक्षमिति विवेकः। यथोक्तज्ञानेन सन्न्यस्तकर्मत्वमेव सति संशये न सिध्यति संशयवतस्तदयोगादिति शङ्कते— **कथमि**ति। द्वितीयं पादं व्याकुर्वन्परिहरति— **आहे**त्यादिना। पाठक्रमादर्थक्रमस्य बलीयस्त्वादादौ द्वितीयं पादं व्याख्याय पश्चादाद्यं पादं व्याचक्षीतेत्याह— **य एवमि**ति। सर्वमिदं प्रमादवतो विषयपरवशस्य न सिध्यतीत्यभिसन्धायाऽऽत्मवन्तं व्याकरोति— **अप्रमत्तमि**ति। न कर्माणीत्यादिफलोक्तिं व्याचष्टे— **गुणचेष्टे**ति। अनिष्टादीत्यादिशब्देनेष्टं मिश्रं च गृह्यते ॥ ४१ ॥

३ रा. भा.—यथोपदिष्टयोगेन सन्न्यस्तकर्माणं ज्ञानाकारतापन्नकर्माणं यथोपदिष्टेन चात्मज्ञानेनात्मनि सञ्छिन्नसंशयं, आत्मवन्तं मनस्विनं उपदिष्टार्थे दृढावस्थितमनसं बन्धहेतुभूतप्राचीनानन्तकर्माणि न निबध्नन्ति ॥ ४१ ॥

४ वे. ता. चं.— अध्यायप्रधानार्थ उपसंहियते— **योगसन्न्यस्ते**ति श्लोकेन। **यथोपदिष्टयोगेने**ति— 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' [४।१८] इत्यादिनोपदिष्टबुद्धियोगेनेत्यर्थः। एतेनात्मावलोकनरूपयोगव्युदासः। 'सन्न्यस्तकर्माणं' इत्यत्र कर्मस्वरूपत्यागभ्रमव्युदासाय **ज्ञानाकारतापन्नकर्माण**मित्युक्तम्। कर्तृत्वादित्यागगर्भज्ञानाकारतापत्त्या कर्माकारत्वतिरस्कारोऽत्र कर्मणः सन्न्यासशब्देनोपचर्यते। स्वरूपत्यागपरत्वे तु पूर्वापरादिविरोध इति भावः। ज्ञानयोगादिव्युदासाय **यथोपदिष्टेन चात्मज्ञानेने**त्युक्तम्। आत्मनो देहातिरिक्तत्वादिसंशयो ह्यत्र निषिध्यत इति व्यञ्जनाय **आत्मनी**त्युक्तम्। 'आत्मवन्तम्'

इत्यत्रात्मशब्दः सम्बन्धविषयप्रत्ययसामर्थ्यात्प्रयोगप्रौढ्या च मनोविषय इत्यभिप्रायेण- **मनस्विन**मित्युक्तम् । अतिशयेन सम्बन्धोऽत्र मतुबर्थः; स चातिशयः केनाप्यविचाल्यत्वमिति योतनायोक्तम्— **उपदिष्टार्थे दृढावस्थितमनस**मिति । परमप्रयोजनोपसंहाररूपत्वव्यञ्जनाय **बन्धहेतुभूते**त्यादिकमुक्तम् ॥ ४१ ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ४१ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४१ ॥

७ ह. पै. भा.— असंशयानं तु–योगसन्न्यस्तकर्माणं योगेन फलत्यागेन सन्न्यस्तानि त्यक्तानि कर्माणि येन तं, ज्ञानसञ्छिन्नसंशयं ज्ञानं परमात्मावबोधस्तेन सञ्छिन्नाः संशया यस्य तमात्मवन्तं जितेन्द्रियं कर्माणि बन्धकान्यपि न निबध्नन्ति । इष्टानिष्टानि शरीरेन्द्रियविषयप्रापकाणि न भवन्तीत्यर्थः ॥ ४१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अध्यायार्थमुपसंहरति— **योगेति** । अतीताध्यायद्वयोक्तं कर्मज्ञानयोगप्रपञ्चनं चतुर्थाध्यायार्थः । तत्र '**योगसन्न्यस्तकर्माणं**' इत्यनेन तृतीयाध्यायार्थप्रपञ्चोपसंहारो दर्शितः । योगेनेश्वराराधनार्थकर्मानुष्ठानलक्षणेन सन्न्यस्तानि भगवति समर्पितानि कर्माणि येन तं तथोक्तम् । '**ज्ञानसञ्छिन्नसंशयं**' इत्यनेन द्वितीयाध्यायार्थप्रपञ्चोपसंहारः । ज्ञानेन तत्त्वम्पदार्थैक्यविषयकेण कर्मयोगफलभूतेन सञ्छिन्नाः संशयाः "छिद्यन्ते सर्वसंशयाः" [मुण्ड. २।२।८] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धया येन तं तथोक्तम् । अत एव "आत्मलाभान्न परं विद्यते" [आप. ध. १।२२।२] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धपरमपुरुषार्थलाभवत्त्वादात्मवन्तं मुक्तं कर्माणि न निबध्नन्ति ॥ ४१ ॥

९ व० त० दी०— उभयोरेकार्थनिष्ठं स्तौति— योगेनोक्तरूपेण सिद्ध्यसिद्धिसमानचित्तवृत्तिकेन बाह्यतः क्रियानिष्ठमपि तेनाऽन्तस्सन्न्यस्तकर्माणं धीरं अन्त:कर्मसम्बन्धशून्यं साङ्ख्येन च सञ्छिन्नसंशयं आत्मनाऽऽत्मनिश्चयात्मिकबुद्धिमन्तं अत एव केवलमात्मवन्तं, न तु केवलमनात्माभिमानवन्तं पुरुषं क्रियमाणानि तानि कर्माणि न निबध्नन्ति ?॥ ४१ ॥

१० पु. अ. त.— सन्देहरहितस्य भोगलोकादिप्रतिबन्धो न भवेदित्याह— **योगसन्न्यस्तेति** । हे धनञ्जय ! कर्माणि नियतफलभोगकारणरूपाणि योगसन्न्यस्तकर्माणं भगवदात्मकयोगेन त्यक्तकर्मफलं ज्ञानसञ्छिन्नसंशयं ज्ञानेन वा सञ्छिन्नः संशयो जीवस्वरूपादिरूपोऽस्य, तमात्मवन्तं–स्वसेवार्थमात्मा भगवान् प्रकटीकृत इत्याह-(?) आत्मस्वरूपज्ञं न निबध्नन्ति । न बन्धकानि भवन्तीत्यर्थः ॥ ४१ ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च– योगेति । योगेन कर्मण्यकर्मदर्शनात्मकेन सन्न्यस्तानि फलतः स्वरूपतो वा त्यक्तानि कर्माणि येन, तं योगसन्न्यस्तकर्माणं, ज्ञानेन सम्यग्दर्शनेन सम्यक् छिन्नाः संशयाः 'आत्मा देहोऽन्यो वा ? अन्योऽपि विभुरविभुर्वा ? विभुरपि कर्त्ताऽकर्त्ता वा ? अकर्त्ताप्येकोऽनेको वा ? एकोऽपि सगुणो निर्गुणो वा ?' इत्येवमादयः यस्य स ज्ञानसञ्छिन्नसंशयस्तं, आत्मवन्तं शमदमादिपरं कर्माणि कृतानि न निबध्नन्ति । हे धनञ्जय !॥ ४१ ॥

संशयनिरसनोपायः ।

तस्मादज्ञानसम्भूतं हृत्स्थं ज्ञानासिनाऽऽत्मनः ।
छित्त्वैनं संशयं योगमातिष्ठोत्तिष्ठ भारत !॥ ४२ ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे ज्ञानकर्मसन्न्यासयोगो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

१ 'ज्ञानासिना' इत्यत्र ज्ञानं परोक्षमेव ज्ञेयम्, संशयच्छेदफलदर्शनात् । अपरोक्षज्ञानस्य हि मोक्ष एव परमं फलं, न संशयच्छेदमात्रम् । न चापरोक्षज्ञानोदयादूर्ध्वं कर्मयोगानुष्ठानविधानं सङ्गच्छते, तस्य साधनरूपत्वात्; विगलिताहम्भावस्य विध्युद्देश्यत्वासम्भवाच्च । तथा चोक्तमेव भगवता—' तस्य कार्यं न विद्यते' [३।१७] इति ॥ किञ्च— नेदानीमर्जुनस्यापरोक्षज्ञानमस्ति, येन संशयच्छेदे तदुपयोग उपदिश्येत. ' उपदेक्ष्यन्ति— ' (४।३४) इत्यादिनिर्देशात् । नापीदानीमेव झटिति तत्सम्पाद्य-

१ शां. भा.— यस्मात्कर्मयोगानुष्ठानादशुद्धिक्षयहेतुकज्ञानसञ्छिन्नसंशयो न निबध्यते कर्मभिर्ज्ञानाग्निदग्धकर्मत्वादेव, यस्माच्च ज्ञानकर्मानुष्ठानविषये संशयवान्विनश्यति— तस्मादिति । तस्मात्पापिष्ठमज्ञानसम्भूतमज्ञानादविवेकाज्जातं हृत्स्थं हृदि बुद्धौ स्थितं ज्ञानासिना शोकमोहादिदोषहरं सम्यग्दर्शनं ज्ञानं, तदेवासिः खड्गस्तेन ज्ञानासिनाऽऽत्मनः स्वस्य आत्मविषयत्वात्संशयस्य । नहि परस्य संशयः अपरेण छेत्तव्यतां प्राप्तः, येन स्वस्येति विशेष्येत । अत आत्मविषयोऽपि स्वस्यैव भवति । छित्त्वैनं संशयं स्वविनाशहेतुभूतं, योगं सम्यग्दर्शनोपायकर्मानुष्ठानमातिष्ठ कुर्वित्यर्थः । उत्तिष्ठ चेदानीं युद्धाय हे भारत ! इति ॥ ४२ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यश्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ श्रीभगवद्गीताभाष्ये ब्रह्मयज्ञप्रशंसापरनामा ज्ञानकर्मसन्न्यासयोगो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

२ आ. शां. व्या.— तस्मादित्यादिसमनन्तरश्लोकगततत्पदापेक्षितमर्थमाह— यस्मादिति । सतां कर्मणामस्मदादिषु फलारम्भकत्वोपलम्भाद्विदुष्यपि तेषां तद्भाव्यमनपबाधमित्याशङ्क्याऽऽह— ज्ञानाग्नीति । ननु सन्दिहानस्य तत्प्रतिबन्धान्न कर्मयोगानुष्ठानं; नापि तद्धेतुकं ज्ञानं; तत्रापि संशयावतारादित्याशङ्क्याऽऽह— यस्माच्चेति । श्लोकाक्षराणि व्याचष्टे— तस्मादित्यादिना । 'पापिष्ठं' इति संशयस्य सर्वानर्थमूलत्वेन त्याज्यत्वं सूच्यते । विवेकाग्रहप्रसूतत्वादपि तस्यावहेयत्वमविवेकस्यानर्थकरत्वप्रसिद्धेरित्याह— अविवेकादिति । न च तस्य चैतन्यवदात्मनिष्ठत्वादत्याज्यत्वं शङ्कितव्यमित्याह— हृदीति । शोकमोहाभ्यामभिभूतस्य पुंसो मनसि प्रादुर्भवतः संशयस्य प्रबलप्रतिबन्धकाभावे नैव प्रध्वंसः सिद्ध्येदित्याशङ्क्याऽऽह— ज्ञानासिनेति । स्वाश्रयस्य संशयस्य स्वाश्रयेणैव ज्ञानेन समुच्छेदसम्भवात्किमिति स्वस्येति विशेषणं? इत्याशङ्क्याऽऽह— आत्मविषयत्वादिति । स्थाण्वादिविषयः संशयस्तद्विषयेण ज्ञानेन देवदत्तनिष्ठेन तन्निष्ठो व्यावर्त्यते; प्रकृते त्वात्मविषयस्तदाश्रयश्च संशयस्तथाविधेन ज्ञानेनापनीयते, तेन विशेषणमर्थवदित्यर्थः । तदेव प्रपञ्चयति— न हीति । आत्माश्रयत्वस्य प्रकृते संशये सिद्धत्वेनाविवक्षितत्वात्तद्विषयस्य तद्विषयेणैव तस्य तेन निवृत्तिर्विवक्षितेत्युपसंहरति— अत इति । संशयसमुच्छित्त्यनन्तरं कर्तव्यमुपदिशति— छित्त्वैनमिति । अग्निहोत्रादिकं कर्म भवदाज्ञया क्रमेण करिष्यामि युद्धात्पुनरुपरिरंसैवेत्याशङ्क्याऽऽह— उत्तिष्ठेति । भरतान्वये महति क्षत्रियवंशे प्रसूतस्य समुपस्थितसमरविमुखत्वमनुचितमिति मन्वानः सन्नाह— भारतेति । तदनेन योगस्य कृत्रिमत्वं भगवतोऽनीश्वरत्वं च निराकृत्य कर्मादावकर्मादिदर्शनादात्मनः सम्यग्ज्ञानात्प्रणिपातादेर्बहिरङ्गादन्तरङ्गाच्च श्रद्धादेरुद्भूतादशेषानर्थनिवृत्त्या ब्रह्मभावमभिदधता सर्वस्मादुत्कृष्टे तस्मिन्नसंशयानस्याधिकारादशेषदोषवन्तं संशयं हित्वोत्तमस्य ज्ञाननिष्ठापरस्य कर्मनिष्ठेति स्थापितम् ॥ ४२ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताशाङ्करभाष्यव्याख्याने चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

३ रा. भा.— तस्मादनाद्यज्ञानसम्भूतं हृत्स्थं आत्मविषयं संशयं मयोपदिष्टेनात्मज्ञानासिना छित्त्वा मयोपदिष्टं कर्मयोगमातिष्ठ; तदर्थमुत्तिष्ठ भारतेति ॥ ४२ ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

–संशयच्छेदः कर्तुं शक्यः, 'कालेन... विन्दति' (४।३८) इत्युक्तत्वात् । अतः सन्दर्भबलेनापि परोक्षत्वमेवास्य ज्ञानस्याभ्युपेयं भवति । एवं तत्रासित्वारोपोऽपि स्वरसतः सङ्गच्छते । ततश्चात्र शोकमोहादिहरसम्यग्दर्शनरूपेण परोक्षज्ञानेनाज्ञानसम्भूतं संशयं छित्त्वा अपरोक्षज्ञानसिद्ध्यर्थे 'तत्स्वयं—' (४।३८) इत्यादिना तत्साधनत्वेन निर्दिष्टं योगमातिष्ठेति वेदान्तप्रक्रियानुगुणे सन्दर्भानुसारिणि च निर्बाधे वाक्यार्थे सति, तत्प्रकाशनपरस्य भगवत्पादीयभाष्यस्य दुरुद्धरापद्रस्ततामाघोष्य 'त्वमादौ ज्ञानेन स्वकीयं संशयं छिन्धि, ततश्च ज्ञानप्राप्त्युपायमातिष्ठ' इति तदर्थमनूद्य चैवं कथनं हि पत्न्यां प्रथमं पुत्रमुत्पाद्यानन्तरमुद्वाहोयोगमातिष्ठेति कथनवदतीवानुपपन्नमित्यादि प्रलपतां केषाञ्चन नव्यगृह्यानां लज्जाभाव एव परं शोभत इति तदुपेक्षणमेव वरं मन्यामहे ॥ यत्तु नव्यैः—'निष्कामबुद्धियोगेन कर्मानुष्ठानं कर्मणां बन्धकत्वनाशनेन मोक्षप्रतिबन्धनिवारकम्, ज्ञानं च हृत्स्थसंशयच्छेदनेन मोक्षप्रदमित्युभयोः फलभेदादेकाकि कर्म ज्ञानं वाऽनुपादाय ज्ञानकर्मसमुच्चयात्मकं कर्मयोगमाश्रित्य युद्धयस्वेत्युपदेशः' इतीदृशं किमप्युक्तम् । तदपि निस्सारम् । ज्ञानस्य कर्मनिरपेक्षतयैव मोक्षसाधकतायाः 'अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा' (ब्र. सू. ३।४।२५) इत्यादौ समर्थितत्वात्, इहापि— 'ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं—' (४।१९) 'ज्ञानसञ्छिन्नसंशयम् ।' (४।४१) 'ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिं—' (४।३९) इति केवलस्य ज्ञानस्यैव कर्मबन्धदाहादिमोक्षपर्यन्तसकलकार्यकारित्वदर्शनेन कर्मानुष्ठानप्रयोजनाभावात्, ज्ञानकर्मसमुच्चयासम्भवस्य भगवत्पादैस्तत्र तत्र भृशं समर्थितत्वाच्चेत्यास्तां तावत् । — अविगीता ।

४ वे. ता. चं.— एवं विस्तरेणोपपाद्योपसंहृतोऽर्थोऽर्जुनं प्रति कर्तव्यतया निगम्यते— **तस्मा**दितिश्लोकेन । संशयस्याज्ञानसम्भूतत्वं विशेषाग्रहस्य संशयहेतुत्वात् । हृत्स्थं हृदि शल्यमिवार्पितम्, यद्वा हृत्स्थमित्यान्तरमिति भावः । ‘ आत्मनः ’ इति षष्ठ्या विषयविषयित्वलक्षणसम्बन्धविशेषे पर्यवसानमत्र विवक्षितमिति द्योतनाय **आत्मविषयं संशय**मित्युक्तम् । यद्वा ‘एनं संशयम् ’ इति निर्देशादात्मविषयत्वं सिद्धम्; ‘ आत्मनः ’ इत्यस्य तु ‘ ज्ञानासिना ’ इत्यनेनान्वयाय **आत्मज्ञानासिने**त्युक्तम् । काकाक्षिन्यायेन वोभयत्रान्वयः । **मये**त्यनेनोपदेष्टुः सर्वज्ञत्वकारुणिकत्वादिपौष्कल्यादाप्ततमत्वं विवक्षितम् । कर्मयोगोपदेशोपसंहारतया योगशब्दोऽत्र नेतरविषय इति ज्ञापनाय **मयोपदिष्टं कर्मयोग**मित्युक्तम् । भरतकुलसम्भूतार्जुनस्य स्वधर्मभूतयुद्धार्थमुत्थानमेव कर्मयोगार्थमुत्थानमिति भारतशब्दाभिप्रायव्यञ्जनाय **तदर्थमुत्तिष्ठ भारते**त्युक्तम् । तेनैव मोक्षोपाययोग्यत्वाय योगिवंशप्रसूतत्वमप्यर्जुनस्य सूच्यते ॥ ४२ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु श्रीमद्गीताभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ४२ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये चतुर्थोऽध्यायः समाप्तः ॥ ४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४२ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितस्य श्रीभगवद्गीताभाष्यस्य टीकायां चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

७ ह. पै. भा.— अत उपसंहरति— तस्मादिति । यस्मात्सर्वानर्थहेतुः संशयस्तस्मादज्ञानसम्भूतमविद्याप्रभवं हृत्स्थं हृदि तिष्ठतीति हृत्स्थस्तं ज्ञानप्रतिपक्षतया ज्ञानावकाशं हृदयदेशमधिष्ठाय वर्तमानं ज्ञानमेवासिर्ज्ञानासिस्तेन च्छित्त्वा विनाश्यैनं पूर्वोक्तसंशयं योगं फलसङ्गरहितं कर्माऽऽतिष्ठ सेवस्व । उत्तिष्ठ योद्धा भव हे भारत ! इति ॥ ४२ ॥

इति श्रीमद्धनुमद्विरचिते पैशाचभाष्ये श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्याने चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवमध्यायार्थमुपसंहृत्य अर्जुनस्य तदनुष्ठेयतामुपदिशति— **तस्मा**दिति । यस्मात्कर्मज्ञानयोगी मुच्यते, यस्माच्च संशयः पापीयान्, तस्मादात्मनो यदज्ञानमविवेकस्तेन सम्भूतं हृदि स्थितमेनं शोकादिनिमित्तं संशयं ज्ञानासिना विवेकखड्गेन च्छित्त्वा योगं कर्मज्ञानरूपं आतिष्ठ आश्रय । तत्र च प्रथमं कर्मयोगमेव ज्ञानसिद्ध्यर्थमाचरेत्याह — **उत्तिष्ठे**ति । युद्धायोत्तिष्ठ । भारतेत्यनेन भरतवंशोद्भवस्य तव स्वविहितं युद्धानुष्ठानमेव ‘ सुखदुःखे समे कृत्वा ’ [२ । ३८] इत्यादिप्रागुक्तरीत्या कर्मयोग इति दर्शितम् ॥ ४२ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमदद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशङ्कराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्रामब्रह्मानन्दतीर्थभगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्याने चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

९ व० त० दी०-- तस्मात्त्वमपि साङ्ख्यबुद्ध्याऽनात्मभूतं संशयं छित्त्वोक्तं योगमातिष्ठ युद्धाय च स्वकर्मणे उद्युक्तो भव; तदापि निर्बन्धनतेति भावः ॥ ४२ ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायां चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

१० पु. अ. त.— यतः संशयात्मा न पश्यति आत्मज्ञानवन्तं च कर्माणि न निबध्नन्ति तस्मादात्मज्ञानेन संशयं त्यजेत्याह-- **तस्मा**दिति । हे भारत सत्कुलोत्पन्न ! संशयकरणायोग्य ! यस्मात् संशयेन नश्यति तस्मादात्मनः अज्ञानसम्भूतं आत्मस्वरूपाज्ञानोत्पन्नं हृत्स्थं हृदिस्थं एनं प्रत्यक्षमनुभूयमानं मद्वचनेष्वविश्वासात्मकं संशयं ज्ञानासिना ज्ञानात्मकखड्गेन छित्त्वा योगं मदात्मकं मत्प्राप्त्यर्थं आतिष्ठ कुरु, उत्तिष्ठ सावधानो भव ॥ ४२ ॥

इति श्रीभगवद्गीताटीकायां गीतामृततरङ्गिण्यां चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

११ नी० भा० दी०— तस्मादिति । हृत्स्थं बुद्धिस्थं ज्ञानासिना ज्ञानखड्गेन योगं सम्यग्दर्शनोपायं निष्कामकर्म आतिष्ठ कुरु, उत्तिष्ठ युद्धायेति शेषः ॥ ४२ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतायां नैलकण्ठीये भारतभावदीपे चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

श्रीमद्भगवद्गीतायाश्चतुर्थाध्यायस्य माहात्म्यम् ४ ।

श्रीभगवानुवाच—
चतुर्थस्यापि माहात्म्यमाख्यास्याम्यधुना शृणु ।
बदरीत्वं समुत्सृज्य येन कन्ये दिवं गते ॥ १ ॥
श्रीरुवाच—
कथं कन्ये दिवं याते बदरीत्वं विसृज्य वै ।
ते के चाऽऽस्तां पुरा देव ! कथं प्राप्ते तु मुख्यताम् २
एतद्वेदितुमिच्छामि नाथ ! वक्तुं त्वमर्हसि ।
नहि देवानुतृप्यामि शृण्वती परमां कथाम् ॥ ३ ॥
श्रीभगवानुवाच—
अस्ति भागीरथीतीरे नाम्ना वाराणसी पुरी ।
भरतो नाम युक्तात्मा तत्र विश्वेश्वरालये ॥ ४ ॥
नित्यमात्मरतस्तुर्यं जपत्यध्यायमादरात् ।
तदभ्यासाददुष्टात्मा न द्वन्द्वैरभिभूयते ॥ ५ ॥
काले कदाचन क्रीडन्ययौ स नगराद्बहिः ।
उद्यानवर्तिनो देवान्दिदृक्षुः स तपोधनः ॥ ६ ॥
विशश्राम तयोर्मूले बदर्योर्न्यपतत्तले ।
उपधाय तयोरेकामन्यामालम्ब्य चाङ्घ्रिणा ॥ ७ ॥
तपस्विनि ततो याते बदर्योश्च तथा द्वयम् ।
शुष्कं निष्पत्रशाखं च दिवसैः पञ्चषैरभूत् ॥ ८ ॥
गृहे शुचिनि विप्राणां जज्ञाते कन्यके ततः ।
वर्धमानं तयोर्युग्मं सप्तभिः परिवत्सरैः ॥ ९ ॥
विहृत्य दूरदेशेभ्यो यतिमायान्तमैक्षत ।
गृहीत्वा चरणौ तस्य वचः सूनृतमब्रवीत् ॥ १० ॥
कन्यायुग्ममुवाच—
त्वत्प्रसादादेव मुने ! मोचितं द्वन्द्वमावयोः ।
उत्सृज्य बदरीभावं मानुष्यं प्रत्यपद्यत ॥ ११ ॥
श्रीभगवानुवाच—
एवमुक्तो मुनिस्ताभ्यां विस्मितः प्रत्युवाच सः ॥
मुनिरुवाच—
कदा वत्से युवां केन हेतुना मोचिते मया ।
युवयोर्बदरीत्वे च हेतुं नूनं न वेद्म्यहम् ॥ १२ ॥
श्रीभगवानुवाच—
ऊचतुः कन्यके तस्मै बादर्ये हेतुमात्मनः ।
आदौ विमोचने तस्माद्दुस्त्यजादपि कारणम् ॥१४ ॥
कन्यके ऊचतुः—
अस्ति गोदावरीतीरे तीर्थं पुण्यप्रदं नृणाम् ।
छिन्नपापमिति ख्यातं परां कोटिमवाप यत् ॥ १५ ॥
तत्र सत्यतपा नाम तपस्तेपे सुदारुणम् ।
ग्रीष्मे महति दीप्तानां मध्यगो जातवेदसाम् ॥ १६ ॥
वर्षासु जलधाराभिर्नित्यमासिक्तमूर्धजः ।
शिशिरे च वसन्नप्सु बिभ्रत्कण्टकितां तनुम् ॥ १७ ॥
विशुद्धः सततं काले तपस्तप्त्वा स संयमी ।
आत्मन्येव रतिं चक्रे परां प्राप्य सुनिर्वृतिम् ॥ १८ ॥
सदा फलानि बिभ्रत्सु सान्द्रच्छायेषु शाखिषु ।
निर्मत्सरेषु सर्वेषु बद्ध्वा प्रीतिं परामपि ॥ १९ ॥
तपःफलानुसन्धानवैदुष्येणोपपादिताम् ।
ब्रह्माऽप्येनं स्वयं गच्छन्ननुपतस्थे तमन्वहम् ॥ २० ॥
तेन सङ्कोचहीनत्वाद्ब्रह्मण्युपगतेऽन्वहम् ।
तद्ध्यानानुगतव्यक्तेर्ववृधे तस्य तत्तपः ॥ २१ ॥
विमुक्तकल्पं मन्वानः समृद्धादात्मनः पदात् ।
अन्तरायशतं चक्रे ततो भीतः पुरन्दरः ॥
आहूयाप्सरसां मध्यादावां तुल्यं समादिशत् ॥ २२ ॥
इन्द्र उवाच—
कुरुतं तत्तपोविघ्नं मनुष्याचरितं युवाम् ।
यो मां पदादवष्टभ्य स्वाराज्यं भोक्तुमिच्छति॥२३॥
कन्यके ऊचतुः—
इति सन्देशमापन्ने पुरस्ताच्च बिडौजसः ।
गोदावरीमगच्छाव स मुनिर्यत्र वर्तते ॥ २४ ॥
मृदङ्गैर्मन्द्रगम्भीरैर्वेणुभिः कलवादिभिः ।
अप्सरोभिः कलं गीतं तन्वतीभिः समन्वितम् ॥ २५ ॥
उद्वहन्त्यौ पृथुश्रोणीं घनपीनपयोधरे ।
स्मयस्मेरमुखाम्भोजे किञ्चिदाकुञ्चितालके ॥ २६ ॥
मणिकुण्डलघृष्टांसे पुण्डरीकोज्ज्वलेक्षणे ।
तनुमध्ये सुवृत्तोरू वहन्त्यौ च समे पदे ॥ २७ ॥
नृत्यन्त्यौ योगिवश्यार्थे स्वरताललयानुगम् ।
दर्शयन्त्यौ स्वतः कृत्स्नां गतिं भावानुगामिनीम् ॥२८॥
मृदूपक्रममुत्पन्नं मन्दं मन्दं विवर्धितम् ।
गर्जयामास दिक्चक्रं तत्तयोर्नृत्यमानयोः ॥ २९ ॥
ततो जहार वेगेन वायुर्वासः सुशीतलः ।
ईषदुच्छ्वसिते चैले दर्शयन्त्यौ पयोधरौ ॥ ३० ॥
उद्धर्षयन्ती कन्दर्पमुल्बणा गतिरावयोः ।
कोपमुत्पादयामास मुनेरविकृतात्मनः ॥ ३१ ॥
ततः शशाप कोपेन जलमुत्सृज्य पाणिना ।
बदरीत्वं प्रपद्येथां जाह्नवीरोधसीति नौ ॥ ३२ ॥
आवाभ्यां पारतन्त्र्येण यद्दुश्चरितमास्थितम् ।
तत्क्षमस्व विनम्राभ्यां मुनिः पश्चात्प्रसादितः ॥ ३३ ॥
ततः शापविमोक्षं नौ कल्पयामास पुण्यधीः ।
भरतागमनान्तोऽयमिति सत्यतया मुनिः ॥ ३४ ॥
मर्त्येषु जन्मलाभश्च स्मृतिश्चातीतजन्मनाम् ।
आवयोरन्तिकं गत्वा बदरीभूतयोस्ततः ॥ ३५ ॥
स्मरता तुर्यमध्यायं भवता निष्कृतिः कृता ।
तत्तावत्प्रणमावस्त्वां शापादेव न केवलात् ॥
घोरादपि च संसारात्त्वयैतेन विमोचिते ॥ ३६ ॥
श्रीभगवानुवाच—
एवमुक्तो मुनिस्ताभ्यामतिप्रीतमनास्ततः ।
पूजितस्ते समामन्त्र्य यथागतमसौ ययौ ॥
कन्ये चतुर्थमध्यायं जेपतुर्नित्यमादरात् ॥ ३७ ॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये श्रीमद्भगवद्गीताचतुर्थाध्यायमहिमकथनं नाम चतुस्सप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७४ ॥

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

श्रीमद्यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः ५]

कर्मयोगस्य सौकर्यं शैघ्र्यं काश्चन तद्विधाः ।
ब्रह्मज्ञानप्रकारश्च पञ्चमाध्याय उच्यते ॥ ९ ॥

श्रीमद्वेङ्कटनाथविरचिता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा ।

तृतीयचतुर्थाभ्यां यथांशं सङ्गतिप्रदर्शनपूर्वकमयं श्लोकः पञ्चमारम्भे व्याख्यातः । चतुर्थेऽध्याये कर्मयोगस्य ज्ञानाकारतापूर्वकस्वरूपभेदः ज्ञानांशस्य च प्राधान्यमुक्तम् । ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि कर्मयोगस्यान्तर्गतात्मज्ञानत्वादप्रमादत्वात्सुशकत्वान्निरपेक्षत्वाच्च ज्यायस्त्वं तृतीय एवोक्तम्; इदानीं कर्मयोगस्यात्मप्राप्तिसाधनत्वे ज्ञाननिष्ठायाः शैघ्र्यं, कर्मयोगान्तर्गताकर्तृत्वानुसन्धानप्रकारं च प्रतिपाद्य तन्मूलं ज्ञानं च विशोध्यते इति । सौकर्यस्यात्रानुद्धरणं पूर्वोक्तानुवादताज्ञापनार्थम् । सौकर्यशब्देनात्र 'सुखं बन्धात्प्रमुच्यते' [५।३] इत्यस्य हेतुर्दर्शितः । शैघ्र्यं तु 'योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म न चिरेणाधिगच्छति' [५।६] इत्युक्तम् । अत्र विधाशब्दइति कर्तव्यतापरः; तथा खलु 'नैव किञ्चित्करोमि' [५।८] इत्यादेरधिष्ठिका—'यतः सौकर्याच्छैघ्र्याच्च कर्मयोग एव श्रेयानतस्तदपेक्षितं शृणु' [रा.भा. ५।८] इति । अकर्तृत्वानुसन्धानप्रकारशब्दोऽप्येतत्परः । ब्रह्मशब्दोऽत्र ब्रह्मसमानाकारशुद्धात्मविषयः। ज्ञानशब्दश्चात्र समदर्शनरूपज्ञानविपाकविश्रान्तः। प्रकारशब्दस्तु तद्धेतुभूतप्रकारार्थः । अत एव हि 'येन प्रकारेणावस्थितस्य कर्मयोगिनः समदर्शनरूपो ज्ञानविपाको भवति तं प्रकारमुपदिशति' [रा.भा.५।२०] इत्युक्त्वा 'न प्रहृष्येत्प्रियं प्राप्य' [५।२०] इत्यादिकमवतारितम् । षष्ठारम्भस्त्वेवं सङ्गमितः 'उक्तः कर्मयोगः सपरिकरः, इदानीं ज्ञानयोगकर्मयोगसाध्यात्मावलोकनरूपयोगाभ्यासविधिरुच्यते; तत्र कर्मयोगस्य निरपेक्षयोगसाधनत्वं द्रढयितुं ज्ञानाकारः कर्मयोगो योगशिरस्कोऽनूद्यते' [रा. भा. ६।१] इति । एतेन 'योगी युञ्जीत' [६।१०] इत्यतः पूर्वस्य ग्रन्थस्यानुवादरूपत्वात्सङ्ग्रहे नोपन्यास इति व्यञ्जितम् ।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

श्रीमद्भगवद्गीतायाः

सन्न्यासयोगो नाम पञ्चमोऽध्यायः ५।

कर्मसन्न्यासकर्मयोगयोर्मध्ये कस्य प्राशस्त्यमित्यर्जुनस्य प्रश्नः।

अर्जुन उवाच— सन्न्यासं कर्मणां कृष्ण ! पुनर्योगं च शंससि।
यच्छ्रेय एतयोरेकं तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ॥ १ ॥

१ शाङ्करभाष्यम्।

'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' इत्यारभ्य 'स युक्तः कृत्स्नकर्मकृत्' [४ । १८] 'ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं' [४।१९] 'शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्' [४।२१] यदृच्छालाभसन्तुष्टः' [४।२२] 'ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविः'[४ । २४] 'कर्मजान्विद्धि तान्सर्वान्' [४।३२] 'सर्वं कर्माखिलं पार्थ !' [४।३३] 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि' [४ । ३७] 'योगसन्न्यस्तकर्माणं' [४ । ४१] इत्यन्तैर्वचनैः सर्वकर्मसन्न्यासमवोचद्भगवान्, 'छित्त्वैनं संशयं योगमातिष्ठ' [४।४२] इत्यनेन वचनेन योगं च कर्मानुष्ठानलक्षणमनुतिष्ठेत्युक्तवान्। तयोरुभयोश्च कर्मानुष्ठानकर्मसन्न्यासयोः स्थितिगतिवत्परस्परविरोधादेकेन सह कर्तुमशक्यत्वात्कालभेदेन चानुष्ठानविधानाभावात्; अर्थादेतयोरन्यतरकर्तव्यताप्राप्तौ सत्यां यत्प्रशस्यतरमेतयोः कर्मानुष्ठानकर्मसन्न्यासयोस्तत्कर्तव्यं, नेतरत्; इत्येवं मन्यमानः प्रशस्यतरबुभुत्सयाऽर्जुन उवाच 'सन्न्यासं कर्मणां कृष्ण !' इत्यादिना।

२ आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या।

पूर्वोत्तराध्याययोः सम्बन्धमभिदधानो वृत्तानुवादपूर्वकमर्जुनप्रश्नस्याभिप्रायं प्रदर्शयितुं प्रक्रमते— **कर्मणीत्यादिना** इत्यारभ्य कर्मण्यकर्मदर्शनमुक्त्वा तत्प्रशंसा प्रसारितेत्याह— **स युक्त** इति। ज्ञानवन्तं सर्वाणि कर्माणि लोकसङ्ग्रहार्थं कुर्वन्तं ज्ञानलक्षणेनाग्निना दग्धसर्वकर्माणं कर्मप्रयुक्तबन्धविधुरं विवेकवन्तो वदन्तीति ज्ञानवतो ज्ञानफलभूतं सन्न्यासं विवक्षन् विविदिषोः साधनरूपमपि सन्न्यासं भगवान्विवक्षितवानित्याह— **ज्ञानाग्नी**ति। 'निराशीः' [४।२१] इत्यारभ्य शरीरस्थितिमात्रकारणं कर्म शरीरस्थितावपि सङ्गरहितः सन्नाचरन्धर्माधर्मफलभागी न भवतीत्यपि पूर्वोत्तराभ्यामध्यायाभ्यां द्विविधं सन्न्यासं सूचितवानित्याह— **शारीर**मिति। 'यदृच्छा'–[४।२२] इत्यादावपि सन्न्यासः सूचितस्तद्धर्मकलापोपदेशादित्याह— **यदृच्छे**ति। ज्ञानस्य यज्ञत्वसम्पादनपूर्वकं प्रशंसावचनादपि कर्मसन्न्यासो दर्शितो ज्ञाननिष्ठस्येत्याह— **ब्रह्मार्पणमि**ति। ज्ञानयज्ञस्तुत्यर्थं नानाविधान्यज्ञाननूद्य तेषां देहादिव्यापारजन्यत्ववचनेनाऽऽत्मनो निर्व्यापारत्वविज्ञानफलाभिलाषादपि यथोक्तमात्मानं विविदिषोः सर्वकर्मसन्न्यासेऽधिकारो ध्वनित इत्याह— **कर्मजा**निति। समस्तस्यैवावशेषवर्जितस्य कर्मणो ज्ञाने पर्यवसानाभिधानाच्च जिज्ञासोः सर्वकर्मसन्न्यासः सूचित इत्याह— **सर्वमि**ति। 'तद्विद्धि' [४।३४] इत्यादिना ज्ञानप्राप्त्युपायं प्रणिपातादि प्रदर्श्य प्राप्तेन ज्ञानेनातिशयमाहात्म्यवता सर्वकर्मणां निवृत्तिरेवेति वदता च ज्ञानार्थिनः सन्न्यासेऽधिकारो दर्शितो भगवतेत्याह— **ज्ञानाग्नि**रिति। ज्ञानेन समुच्छिन्नसंशयं तस्मादेव ज्ञानात्कर्माणि सन्न्यस्य व्यवस्थितमप्रमत्तं वशीकृतकार्यकरणसङ्घातवन्तं प्रातिभासिकानि कर्माणि न निबध्नन्तीत्यपि द्विविधः सन्न्यासो भगवतोक्त इत्याह— **योगे**ति। 'कर्मणि' [४।१८] इत्यारभ्य 'योगसन्न्यस्तकर्माणं' [४।४१] इत्यन्तैरुदाहृतैर्वचनैरुक्तं सन्न्यासमुपसंहरति— **इत्यन्तै**रिति। तर्हि कर्मसन्न्यासस्यैव जिज्ञासुना ज्ञानवता चाऽऽदरणीयत्वात् कर्मानुष्ठानमनादेयमापन्नमित्याशङ्क्योक्तमर्था-

१ कर्मणामिति षष्ठ्यन्तमुभयत्र सम्बद्ध्यते। कर्मणां सन्न्यासं, कर्मणां योगं चेत्यर्थः। एकं मुख्यम्, भगवच्छंसनेनैवोभयोरपि श्रेयस्त्वसिद्ध्याऽन्यतरश्रेयस्त्वप्रश्नानुपपत्तेः प्रश्नस्यास्य श्रेयस्त्वतारतम्यविषयत्वावसायात्। 'एके मुख्यान्यकेवलाः' (३।३।१६) इत्यमरः। 'एतेन एतयोर्यच्छ्रेयः' इत्यनेनैव सिद्धेऽन्यतरग्रहणे एकपदोपादानस्याधिक्यशङ्कापि छिन्नमूला॥ एतयोः यत् मे मम श्रेयः, तद्ब्रूहीत्यपि सम्बन्धः। स्वकर्तव्यविषयकप्रश्नस्यैवात्र समुचितत्वात्, 'येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम्' [३।२] इति पूर्वप्रश्नाच्च। सुनिश्चितमिति श्रेयोविशेषणम्; 'यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं' (२।७) 'एकं वद निश्चित्य' (३।२) 'निश्चितं मतम्' (१८।६) इत्यादिदर्शनात्। पुनःपदस्वारस्यात्क्रियाविशेषणकल्पनमपि नानुपपन्नम्।

—अविगीता।

न्तरमनुवदति— छित्त्वैनमिति। कर्मतत्त्यागयोरुक्तयोरेकेनैव पुरुषेणानुष्ठेयत्वसम्भवान्न विरोधोऽस्तीत्याशङ्क्य युगपद्वा क्रमेण वाऽनुष्ठानं ? इति विकल्प्याऽऽद्यं दूषयति— उभयोश्चेति। द्वितीयं प्रत्याह— कालभेदेनेति। उक्तयोर्द्वयोरेकेन पुरुषेणानुष्ठेयत्वासम्भवे कथं कर्तव्यत्वसिद्धिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह— अर्थादिति। द्वयोरुक्तयोरेकेन युगपत्क्रमाभ्यामनुष्ठानानुपपत्तेरित्यर्थः। अन्यतरस्य कर्तव्यत्वे कतरस्येति कुतो निर्णयः ? द्वयोः सन्निधानाविशेषादित्याशङ्क्याऽऽह— यत्प्रशस्यतरमिति। भगवता कर्मणां सन्न्यासो योगश्चोक्तः, न च तयोः समुच्चित्यानुष्ठानं; तेनान्यतरस्य श्रेयस्यानुष्ठेयत्वं तद्बुभुत्सया प्रश्नोपपत्तिरित्युपसंहरति— इत्येवमिति।

१ शां. भा.— ननु चाऽऽत्मविदो ज्ञानयोगेन निष्ठां प्रतिपिपादयिषन् पूर्वोदाहृतैर्वचनैर्भगवान्सर्वकर्मसन्न्यासमवोचत्, नत्वनात्मज्ञस्य;अतश्च कर्मानुष्ठानकर्मसन्न्यासयोर्भिन्नपुरुषविषयत्वात् अन्यतरस्य प्रशस्यतरत्वबुभुत्सया प्रश्नोऽनुपपन्नः। सत्यमेव त्वदभिप्रायेण प्रश्नो नोपपद्यते, प्रष्टुः स्वाभिप्रायेण पुनः प्रश्नो युज्यत एवेति वदामः। कथं ? पूर्वोदाहृतैर्वचनैर्भगवता कर्मसन्न्यासस्य कर्तव्यतया विवक्षितत्वात् प्राधान्यम्; अन्तरेण च कर्तारं तस्य कर्तव्यत्वासम्भवात्। अनात्मविदपि कर्ता पक्षे प्राप्तोऽनूद्यत एव, न पुनरात्मवित्कर्तृकत्वमेव सन्न्यासस्य विवक्षितमिति; एवं मन्वानस्यार्जुनस्य कर्मानुष्ठानकर्मसन्न्यासयोरविद्वत्पुरुषकर्तृकत्वमप्यस्तीति पूर्वोक्तेन प्रकारेण तयोः परस्परविरोधादन्यतरस्य कर्तव्यत्वे प्राप्ते प्रशस्यतरं च कर्तव्यं, नेतरत्; इति प्रशस्यतरविविदिषया प्रश्नो नानुपपन्नः।

२ आ. शां. व्या.— नायं प्रष्टुरभिप्रायः, कर्मसन्न्यासकर्मयोगयोर्भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वस्योक्तत्वादेकस्मिन्पुरुषे प्राप्त्यभावादिति शङ्कते— नन्विति। चोद्यमङ्गीकृत्य परिहरति— सत्यमेवेति। कीदृशस्तर्हि प्रष्टुरभिप्रायो येन प्रश्नप्रवृत्तिः ? इति पृच्छति— कथमिति। एकस्मिन्पुरुषे कर्मतत्त्यागयोरस्ति प्राप्तिरिति प्रष्टुरभिप्रायं प्रतिनिर्देष्टुं प्रारभते— पूर्वोदाहृतैरिति। यथा "स्वर्गकामो यजेत" [आप. श्रौ. १०।१।२।१] इति स्वर्गकामोद्देशेन यागो विधीयते, न तु तस्यैवाधिकारः, नान्यस्य इत्यपि प्रतिपाद्यते, वाक्यभेदप्रसङ्गात्; तथाऽनात्मवित्कर्ता सन्न्यासपक्षे प्राप्तोऽनूद्यते, न त्वात्मवित्कर्तृकत्वमेव सन्न्यासस्य नियम्यते, वैराग्यमात्रेणाज्ञस्यापि सन्न्यासविधिदर्शनात्। तस्मात्कर्मतत्त्यागयोरविद्वत्कर्तृकत्वमस्तीति मन्वानस्यार्जुनस्य प्रश्नः सम्भवतीति भावः। भवतु सन्न्यासस्य कर्तव्यत्वविवक्षा, तथापि कथं प्रशस्यतरबुभुत्सया प्रश्नप्रवृत्तिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह— प्राधान्यमिति। तथापि कथमेकस्मिन्पुरुषे तयोरप्राप्तावुक्ताभिप्रायेण प्रश्नवचनं प्रकल्प्यते ? तत्राऽऽह— अनात्मविदपीति। आत्मविदो विद्यासामर्थ्यात्कर्मत्यागध्रौव्यवदितरस्यापि सति वैराग्ये तत्त्यागस्याऽऽवश्यकत्वात्तत्र कर्ताऽसौ प्राप्तोऽत्रानूद्यते। तथाच कर्मतत्त्यागयोरेकस्मिन्नविदुषि प्राप्तेर्व्यक्तत्वादुक्ताभिप्रायेण प्रश्नप्रवृत्तिरविरुद्धेत्यर्थः। सन्न्यासस्याऽऽत्मवित्कर्तृत्वमेवात्र विवक्षितं किं न स्यात् ? इत्याशङ्क्य कर्त्रन्तरपर्युदासः सन्न्यासविधिश्चेत्यर्थभेदे वाक्यभेदप्रसङ्गान्मैवमित्याह— न पुनरिति। इतिशब्दो वाक्यभेदप्रसङ्गहेतुद्योतनार्थः। ततः किं ? इत्याशङ्क्य फलितमाह— एवमिति। कर्मानुष्ठानकर्मसन्न्यासयोरविद्वत्कर्तृकत्वमप्यस्तीत्येवं मन्वानस्यार्जुनस्य प्रशस्यतरविविदिषया प्रश्नो नानुपपन्न इति सम्बन्धः। तयोः समुच्चित्यानुष्ठानसम्भवे कथं प्रशस्यतरविविदिषा ? इत्याशङ्क्याऽऽह— पूर्वोक्तेनेति। उभयोश्चेत्यादावुक्तप्रकारेण कर्मतत्त्यागयोर्मिथो विरोधान्न समुच्चित्यानुष्ठानं सावकाशमित्यर्थः। भवतु तर्हि यस्य कस्यचिदन्यतरस्यानुष्ठेयत्वमिति कुत उक्ताभिप्रायेण प्रश्नप्रवृत्तिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह— अन्यतरस्येति। उभयप्राप्तौ समुच्चयानुपपत्तावन्यतरपरिग्रहे विशेषस्यान्वेष्यत्वादुक्ताभिप्रायेण प्रश्नोपपत्तिरित्यर्थः।

१ शां. भा.— प्रतिवचनवाक्यार्थनिरूपणेनापि प्रष्टुरभिप्राय एवमेवेति गम्यते। कथं ? 'सन्न्यासकर्मयोगौ निःश्रेयसकरौ, तयोस्तु........कर्मयोगो विशिष्यते' [५।२] इति प्रतिवचनमेतन्निरूप्यं, किमनेनाऽऽत्मवित्कर्तृकयोः सन्न्यासकर्मयोगयोः निःश्रेयसकरत्वं प्रयोजनमुक्त्वा तयोरेव कुतश्चिद्विशेषात्कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगस्य विशिष्टत्वमुच्यते ? आहोस्विदनात्मवित्कर्तृकयोः सन्न्यासकर्मयोगयोस्तदुभयमुच्यते ? इति। किञ्चातो यद्यात्मवित्कर्तृकयोः सन्न्यासकर्मयोगयोर्निःश्रेयसकरत्वं, तयोस्तु कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगस्य विशिष्टत्वमुच्यते। यदि वाऽनात्मवित्कर्तृकयोः सन्न्यासकर्मयोगयोस्तदुभयमुच्यते ? इति। अत्रोच्यते— आत्मवित्कर्तृकयोः सन्न्यासकर्मयोगयोरसम्भवात्तयोर्निःश्रेयसकरत्ववचनं तदीयाच्च कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगस्य विशिष्टत्वाभिधानमित्येतदुभयमनुपपन्नम्। यद्यनात्मविदः कर्मसन्न्यासस्तत्प्रतिकूलश्च कर्मानुष्ठानलक्षणः कर्मयोगः सम्भवेतां, तदा तयोर्निःश्रेयसक-

रत्वोक्तिः कर्मयोगस्य च कर्मसन्न्यासाद्विशिष्टत्वाभिधानमित्येतदुभयमुपपद्यते। आत्मविदस्तु सन्न्यासकर्मयोगयोरसम्भवात्तयोर्निःश्रेयसकरत्वाभिधानं, कर्मसन्न्यासाच्च कर्मयोगो विशिष्यत इति चानुपपन्नम्। अत्राऽऽह–किमात्मविदः सन्न्यासकर्मयोगयोरप्यसम्भवः? आहोस्विदन्यतरस्यासम्भवः? यदा चान्यतरस्यासम्भवस्तदा किं कर्मसन्न्यासस्य? उत कर्मयोगस्य? इत्यसम्भवे कारणं च वक्तव्यमिति।

२ आ. शां. व्या.— इतश्चाविद्वत्कर्तृकयोः सन्न्यासकर्मयोगयोः कतरः श्रेयान्? इति प्रष्टुरभिप्रायो भातीत्याह— **प्रतिवचने**ति। किं तत्प्रतिवचनं कथं वा तन्निरूपणं? इति पृच्छति— **कथमि**ति। तत्र प्रतिवचनं दर्शयति— **सन्न्यासे**ति। तन्निरूपणं कथयति— **एतदि**ति। **तदुभयमि**ति निश्श्रेयसकरत्वं कर्मयोगस्य श्रेष्ठत्वं चेत्यर्थः। गुणदोषविभागविवेकार्थं पृच्छति— **किन्त्वे**ति। अतोऽस्मिन्नाद्ये पक्षे किं दूषणं? अस्मिन्वा द्वितीये पक्षे किं फलं? इति प्रश्नार्थः। तत्र सिद्धान्ती प्रथमपक्षे दोषमादर्शयति— **अत्रेत्या**दिना। तदेवानुपपन्नत्वं व्यतिरेकद्वारा विवृणोति— **यदीत्या**दिना। निश्श्रेयसकरत्वोक्तिरित्यत्र पारम्पर्येणेति द्रष्टव्यम्। विशिष्टत्वाभिधानमिति प्रतियोगिनोऽसहायत्वादस्य च शुद्धिद्वारा ज्ञानार्थत्वादित्यर्थः। आत्मज्ञस्य कर्मसन्न्यासकर्मयोगयोरसम्भवे दर्शिते चोदयति— **अत्राऽऽहे**ति। चोदयिता निर्धारणार्थं विमृशति— **किमित्या**दिना। अन्यतरासम्भवेऽपि सन्देहात्प्रश्नोऽवतरतीत्याह— **यदा** चेति। यस्य कस्यचिदन्यतरस्यासम्भवो भविष्यतीत्याशङ्क्य कारणमन्तरेणासम्भवो भवन्नतिप्रसङ्गी स्यादिति मन्वानः सन्नाह— **असम्भव** इति।

१ शां. भा.— अत्रोच्यते– आत्मविदो निवृत्तमिथ्याज्ञानत्वाद्विपर्ययज्ञानमूलस्य कर्मयोगस्यासम्भवः स्यात्। जन्मादिसर्वविक्रियारहितत्वेन निष्क्रियमात्मानमात्मत्वेन यो वेत्ति तस्याऽऽत्मविदः सम्यग्दर्शनेनापास्तमिथ्याज्ञानस्य निष्क्रियात्मस्वरूपावस्थानलक्षणं सर्वकर्मसन्न्यासमुक्त्वा तद्विपरीतस्य मिथ्याज्ञानमूलकर्तृत्वाभिमानपुरस्सरस्य सक्रियात्मस्वरूपावस्थानरूपस्य कर्मयोगस्येह शास्त्रे तत्रतत्राऽऽत्मस्वरूपनिरूपणप्रदेशेषु सम्यग्ज्ञानमिथ्याज्ञानतत्कार्यविरोधादभावः प्रतिपाद्यते यस्मात्, तस्मादात्मविदो निवृत्तमिथ्याज्ञानस्य विपर्ययज्ञानमूलः कर्मयोगो न सम्भवतीति युक्तमुक्तं स्यात्। केषु केषु पुनरात्मस्वरूपनिरूपणप्रदेशेष्वात्मविदः कर्माभावः प्रतिपाद्यत इति। अत्रोच्यते–'अविनाशि तु तद्विद्धि' [२।१७] इति प्रकृत्य 'य एनं वेत्ति हन्तारं' [२।१९] 'वेदाविनाशिनं नित्यं' [२।२१] इत्यादौ तत्र तत्राऽऽत्मविदः कर्माभाव उच्यते।

२ आ. शां. व्या.—आत्मविदः सकारणं कर्मयोगासम्भवं सिद्धान्ती दर्शयति— **अत्रे**ति। सङ्ग्रहवाक्यं विवृण्वन्नात्मवित्त्वं विवृणोति— **जन्मादी**ति। तस्य यदुक्तं निवृत्तमिथ्याज्ञानत्वं तदिदानीं व्यनक्ति— **सम्यगि**ति। विपर्ययज्ञानमूलस्येत्यादिनोक्तं प्रपञ्चयति— **निष्क्रिये**ति। यथोक्तसन्न्यासमुक्त्वा ततो विपरीतस्य कर्मयोगस्याभावः प्रतिपाद्यत इति सम्बन्धः। वैपरीत्यं स्फोरयन्कर्मयोगमेव विशिनष्टि— **मिथ्याज्ञाने**ति। मिथ्या च तदज्ञानं चेत्यनाद्यनिर्वाच्यमज्ञानं तन्मूलोऽहङ्कर्ता इत्यात्मनि कर्तृत्वाभिमानस्तज्जन्यस्येति यावत्। यथोक्तं सन्न्यासमुक्त्वा यथोक्तकर्मयोगस्यासम्भवप्रतिपादने हेतुमाह— **सम्यग्ज्ञाने**ति। कुत्र तदभावप्रतिपादनं? तदाह— **इहे**ति। उक्तं हेतुं कृत्वाऽऽत्मज्ञस्य कर्मयोगासम्भवे फलितमाह— **यस्मादि**ति। इह शास्त्रे तत्र तत्रेत्यादावुक्तमेव व्यक्तीकर्तुं पृच्छति— **केषु केष्वि**ति। तानेव प्रदेशान्दर्शयति— **अत्रे**ति।

१ शां. भा.— ननु च कर्मयोगोऽप्यात्मस्वरूपनिरूपणप्रदेशेषु तत्र तत्र प्रतिपाद्यत एव; तद्यथा 'तस्माद्युध्यस्व भारत!' [२।१८] 'स्वधर्ममपि चावेक्ष्य' [२।३१] 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' [२।४७] इत्यादावतश्च कथमात्मविदः कर्मयोगस्यासम्भवः स्यात्? इति। अत्रोच्यते–सम्यग्ज्ञानमिथ्याज्ञानतत्कार्यविरोधात्, 'ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां' [३।३] इत्यनेन साङ्ख्यानामात्मतत्त्वविदामनात्मवित्कर्तृककर्मयोगनिष्ठातो निष्क्रियात्मस्वरूपावस्थानलक्षणाया ज्ञानयोगनिष्ठायाः पृथक्करणात्, कृतकृत्यत्वेनाऽऽत्मविदः प्रयोजनान्तराभावात्, 'तस्य कार्यं न विद्यते' [३।१७] इति कर्तव्यान्तराभाववचनाच्च।

२ आ. शां. व्या.— आत्मस्वरूपनिरूपणप्रदेशेषु सन्न्यासप्रतिपादनादात्मविदः सन्न्यासो विवक्षितश्चेत्, तर्हि कर्मयोगोऽपि तस्य कस्मान्न भवति ? प्रकरणाविशेषादिति शङ्कते— **ननु** चेति। आत्मविद्याप्रकरणे कर्मयोगप्रतिपादनमुदाहरति— **तत्र-**थेति। प्रकरणादात्मविदोऽपि कर्मयोगस्य सम्भवे फलितमाह— **अतश्चे**ति। आत्मज्ञानोपायत्वेनापि प्रकरणपाठसिद्धौ ज्ञानादूर्ध्वं न्यायविरुद्धं कर्म कल्पयितुमशक्यमिति परिहरति— **अत्रो-**च्यत इति। सम्यग्ज्ञानमिथ्याज्ञानयोस्तत्कार्ययोश्च भ्रमनिवृत्तिभ्रमसद्भावयोर्मिथो विरोधात्कर्तृत्वादिभ्रममूलं कर्म सम्यग्ज्ञानादूर्ध्वं न सम्भवतीत्यर्थः। आत्मज्ञस्य कर्मयोगासम्भवे हेत्वन्तरमाह— **ज्ञानयोगेने**ति। इतश्चाऽऽत्मविदो ज्ञानादूर्ध्वं कर्मयोगो न युक्तिमानित्याह— **कृतकृत्यत्वेने**ति। 'ज्ञानवतो नास्ति कर्म' इत्यत्र कारणान्तरमाह— **तस्ये**ति।

१ शां. भा.— 'न कर्मणामनारम्भात्' [३।४] 'सन्न्यासस्तु महाबाहो ! दुःखमाप्तुमयोगतः' [५।६] इत्यादिना चाऽऽत्मज्ञानाङ्गत्वेन कर्मयोगस्य विधानात्, 'योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते' [६।३] इत्यनेन चोत्पन्नसम्यग्दर्शनस्य कर्मयोगाभाववचनात्, 'शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम्' [४।२१] इति च शरीरस्थितिकारणातिरिक्तस्य कर्मणो निवारणात् 'नैव किञ्चित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित्' [५।८] इत्यनेन च शरीरस्थितिमात्रप्रयुक्तेष्वपि दर्शनश्रवणादिकर्मस्वात्मयाथात्म्यविदः 'करोमि' इति प्रत्ययस्य समाहितचेतस्तया सदाऽकर्तव्यत्वोपदेशात्, आत्मतत्त्वविदः सम्यग्दर्शनविरुद्धो मिथ्याज्ञानहेतुकः कर्मयोगः स्वप्नेऽपि न सम्भावयितुं शक्यते यस्मात्, तस्मादनात्मवित्कर्तृकयोरेव सन्न्यासकर्मयोगयोर्निःश्रेयसकरत्ववचनं; तदीयाच्च कर्मसन्न्यासात् पूर्वोक्तात्मवित्कर्तृकसर्वकर्मसन्न्यासविलक्षणात् सत्येव कर्तृत्वविज्ञाने कर्मैकदेशविषयाद्यमनियमादिसहितत्वेन च दुरनुष्ठेयत्वात् सुकरत्वेन च कर्मयोगस्य विशिष्टत्वाभिधानमित्येवं प्रतिवचनवाक्यार्थनिरूपणेनापि पूर्वोक्तः प्रष्टुरभिप्रायो निश्चीयत इति स्थितम्।

२ आ. शां. व्या.— तर्हि ज्ञानवता कर्मयोगस्य हेयत्ववज्जिज्ञासुनाऽपि तस्य त्याज्यत्वं ज्ञानप्राप्त्या तस्यापि पुरुषार्थसिद्धेरित्याशङ्क्य जिज्ञासोरस्ति कर्मयोगापेक्षेत्याह— **न कर्मणामि**ति। स्वरूपोपकार्यङ्गमन्तरेणाङ्गिस्वरूपानिष्पत्तेर्ज्ञानार्थिना कर्मयोगस्य शुद्ध्यादिद्वारा ज्ञानहेतोरादेयत्वमित्यर्थः। तर्हि ज्ञानवताऽपि ज्ञानफलोपकारित्वेन कर्मयोगो मृग्यतामित्याशङ्क्याऽऽह— **योगारूढस्ये**ति। उत्पन्नसम्यग्ज्ञानस्य कर्माभावे शरीरस्थितिहेतोरपि कर्मणोऽसम्भवान्न तस्य शरीरस्थितिः, तदस्थितौ च कुतो जीवन्मुक्तिः ? तदभावे च कस्योपदेष्टृत्वं ? उपदेशाभावे च कुतो ज्ञानोदयः स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **शारीरमि**ति। विदुषोऽपि शरीरस्थितिरास्थिता चेत्तन्मात्रप्रयुक्तेषु दर्शनश्रवणादिषु कर्तृत्वाभिमानोऽपि स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **नैवे**ति। 'तत्त्ववित्' इत्यनेन च समाहितचेतस्तया करोमीतिप्रत्ययस्य सदैवाकर्तव्यत्वोपदेशादिति सम्बन्धः। यत्तु— विदुषः शरीरस्थितिनिमित्तकर्माभ्यनुज्ञाने तस्मिन्कर्तृत्वाभिमानोऽपि स्यादिति तत्राऽऽह— **शारीरे**ति। आत्मयाथात्म्यविदस्तेष्वपि 'नाहं करोमि' इति प्रत्ययस्य 'नैव किञ्चित्करोमि' [५।८] इत्यादावकर्तृत्वोपदेशान्न कर्तृत्वाभिमानसम्भावनेत्यर्थः। यथोक्तोपदेशानुसन्धानाभावे विदुषोऽपि 'करोमि' इति स्वाभाविकप्रत्ययद्वारा कर्मयोगः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **आत्मतत्त्वे**ति। यद्यपि विद्वान्यथोक्तमुपदेशं कदाचिन्नानुसन्धत्ते तथापि तत्त्वविद्याविरोधान्मिथ्याज्ञानं तन्निमित्तं कर्म वा तस्य सम्भावयितुमशक्यमित्यर्थः। आत्मवित्कर्तृकयोः सन्न्यासकर्मयोगयोरयोगात्तयोर्निःश्रेयसकरत्वमन्यतरस्य विशिष्टत्वमित्येतदयुक्तमिति सिद्धत्वात् द्वितीयं पक्षमङ्गीकरोति— **यस्मादित्या**दिना। तदीयाच्च कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगस्य विशिष्टत्वाभिधानमिति सम्बन्धः। ननु कर्मयोगेन शुद्धबुद्धेः सन्न्यासो जायमानस्तस्मादुत्कृष्यते, कथं तस्मात्कर्मयोगस्योत्कृष्टत्ववाचोयुक्तिर्युक्ता ? इति तत्राऽऽह— **पूर्वोक्ते**ति। वैलक्षण्यमेव स्पष्टयति— **सत्येवे**ति। स्वाश्रमविहितश्रवणादौ कर्तृत्वविज्ञाने सत्येव पूर्वाश्रमोपात्तकर्मैकदेशविषयसन्न्यासात् कर्मयोगस्य श्रेयस्त्ववचनं 'नैतादृशं ब्राह्मणस्यास्ति वित्तम्' [म.भा.१२।१७५।३७] इत्यादिस्मृतिविरुद्धमित्याशङ्क्याऽऽह— **यमनियमादी**ति। * 'आनृशंस्यं क्षमा सत्यमहिंसा दम आर्जवम्। प्रीतिः प्रसादो माधुर्यमक्रोधश्च यमा दश॥ दानमिज्या तपो ध्यानं स्वाध्यायोपस्थनिग्रहौ। व्रतोपवासौ मौनं च स्नानं च नियमा दश' इत्युक्तैर्यमनियमैरन्यैश्चाऽऽश्रमधर्मैर्विशिष्टत्वेनानुष्ठातुमशक्यत्वादुक्तसन्न्यासात्कर्मयोगस्य विशिष्टत्वोक्तिर्युक्तेत्यर्थः। 'न हि कश्चित्' [३।५] इति न्यायेन कर्मयोगस्येतरापेक्षया सुकरत्वाच्च तस्य विशिष्टत्ववचनं श्लिष्टमित्याह— **सुकरत्वेन चे**ति। प्रतिवचनवाक्यार्थालोचनात्सिद्ध-

---

* ब्रह्मचर्यं दया क्षान्तिर्दानं(ध्यानं)सत्यमकल्कता। अहिंसास्तेयमाधुर्ये दमश्चेति यमाः स्मृताः॥ स्नानं मौनोपवासेज्यास्वाध्यायोपस्थनिग्रहाः। नियमा गुरुशुश्रूषा शौचाक्रोधाप्रमादता॥ [३।३१२;३१३] इति याज्ञवल्क्यः। एतद्भिन्नतरो मनोः पाठः [४।२०४ क्षे. १०; १२]

मर्थमुपसंहरति— **इत्येवमिति** । सन्न्यासकर्मयोगयोर्मिथो विरुद्धयोः समुच्चित्यानुष्ठातुमशक्ययोरन्यतरस्य कर्तव्यत्वे प्रशस्यतरस्य तद्भावात्तद्भावस्य चानिर्धारितत्वात्तन्निर्दिधारयिषया प्रश्नः स्यादिति प्रश्नवाक्यार्थपर्यालोचनया प्रष्टुरभिप्रायो यथा पूर्वमुपदिष्टस्तथा प्रतिवचनार्थनिरूपणेनापि तस्य निश्चितत्वात्प्रश्नोपपत्तिः सिद्धेत्यर्थः ।

१ शां. भा.—'ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते' [३।१] इत्यत्र ज्ञानकर्मणोः सहासम्भवे 'यच्छ्रेय एतयोस्तन्मे ब्रूहि' इत्येवं पृष्टोऽर्जुनेन भगवान्साङ्ख्यानां सन्न्यासिनां ज्ञानयोगेन निष्ठा, पुनः कर्मयोगेन योगिनां निष्ठा प्रोक्तेति निर्णयं चकार । 'न च सन्न्यसनादेव केवलात्सिद्धिं समधिगच्छति'[३।४] इति वचनाज्ज्ञानसहितस्य सिद्धिसाधनत्वमिष्टं,कर्मयोगस्य च विधानात् । ज्ञानरहितः सन्न्यासः श्रेयान्किंवा कर्मयोगः श्रेयान्?इत्येतयोर्विशेषबुभुत्सया अर्जुन उवाच-सन्न्यासमिति । सन्न्यासं परित्यागं कर्मणां शास्त्रीयाणामनुष्ठानविशेषाणां शंससि कथयसीत्येतत् , पुनर्योगं च तेषामेवानुष्ठानमवश्यकर्तव्यत्वं शंससि;अतो मे कतरच्छ्रेय इति संशयः किं कर्मानुष्ठानं श्रेयः, किंवा तद्धानं, इति प्रशस्यतरं चानुष्ठेयम् ? अतश्च यच्छ्रेयः प्रशस्यतरमेतयोः कर्मसन्न्यासकर्मानुष्ठानयोर्यदनुष्ठानाच्छ्रेयोवाप्तिर्मम स्यादिति मन्यसे, तदेकमन्यतरत्सहैकपुरुषानुष्ठेयत्वासम्भवान्मे ब्रूहि सुनिश्चितमभिप्रेतं तवेति ॥ १ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु तृतीये यथोक्तप्रश्नस्य भगवता निर्णीतत्वान्नात्र प्रश्नप्रतिवचनयोः सावकाशत्वमित्याशङ्क्य विस्तरेणोक्तमेव सम्बन्धं पुनः सङ्क्षेपतो दर्शयति— **ज्यायसी चेदिति** । साङ्ख्ययोगयोर्भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वेन निर्णीतत्वान्न पुनः प्रश्नयोग्यत्वमित्यर्थः । इतोऽपि न तयोः प्रश्नविषयत्वमित्याह— **न चेति** । एवकारविशेषणाज्ज्ञानसहितसन्न्यासस्य सिद्धिसाधनत्वं भगवतोऽभिमतं 'छित्त्वैनं संशयं योगमातिष्ठ' [४।४२] इति च कर्मयोगस्य विधानात्तस्यापि सिद्धिसाधनत्वमिष्टं, ततश्च निर्णीतत्वान्न प्रश्नस्तद्विषयः सिद्ध्यतीत्यर्थः । केनाभिप्रायेण तर्हि प्रश्नः स्यात्? इत्याशङ्क्य ज्ञानरहितसन्न्यासात्कर्मयोगस्य प्रशस्यतरत्वबुभुत्सयेत्याह— **ज्ञानरहित इति** । प्रष्टुरभिप्रायमेवं प्रदर्श्य प्रश्नोपपत्तिमुक्त्वा प्रश्नमुत्थापयति— **सन्न्यासमिति** । तर्हि द्वयं त्वयाऽनुष्ठेयमित्याशङ्क्य तदशक्तेरुक्तत्वात् । प्रशस्यतरस्यानुष्ठानार्थं 'तदिदं' इति निश्चित्य वक्तव्यमित्याह— **यच्छ्रेय इति** । काम्यानां प्रतिषिद्धानां च कर्मणां परित्यागो मयोच्यते, न सर्वेषामित्याशङ्क्य ' कर्मण्यकर्म ' [४।१८]इत्यादौ विशेषादर्शनान्नैवमित्याह— **शास्त्रीयाणामिति** । अस्तु तर्हि शास्त्रीयाशास्त्रीययोरशेषयोरपि कर्मणोस्त्यागः, नेत्याह— **पुनरिति** । तर्हि कर्मत्यागस्तद्योगश्चेत्युभयमाहर्तव्यमित्याशङ्क्य विरोधान्नैवमित्यभिप्रेत्याऽऽह— **अत इति** । द्वयोरेकेनानुष्ठानायोगस्योक्तत्वात्कर्तव्यत्वोक्तेश्च संशयो जायते, तमेव संशयं विशदयति— **किं कर्मेति** । प्रशस्यतरबुभुत्सा किमर्था? इत्याशङ्क्याऽऽह— **प्रशस्यतरं चेति** । तस्यैवानुष्ठेयत्वे प्रश्नस्य सावकाशत्वमाह— **अतश्चेति** । तदेव प्रशस्यतरं विशिनष्टि— **यदनुष्ठानादिति** । तदेकमन्यतरन्मे ब्रूहीति सम्बन्धः । उभयोरुक्तत्वे सति किमित्येकं वक्तव्यमिति नियुज्यते? तत्राऽऽह— **सहेति** । कर्मतत्त्यागयोर्मिथो विरोधादित्यर्थः ॥ १ ॥

३ रामानुजभाष्यम् ।

चतुर्थेऽध्याये कर्मयोगस्य ज्ञानाकारतापूर्वकस्वरूपभेदो ज्ञानांशस्य च प्राधान्यमुक्तम् ; ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि कर्मयोगस्यान्तर्गतात्मज्ञानत्वादप्रमादत्वात् सुकरत्वान्निरपेक्षत्वाच्च ज्यायस्त्वं तृतीय एवोक्तम्; इदानीं कर्मयोगस्यात्मप्राप्तिसाधनत्वे ज्ञाननिष्ठायाः शैघ्र्यं कर्मयोगान्तर्गताकर्तृत्वानुसन्धानप्रकारं च प्रतिपाद्य तन्मूलं ज्ञानं च विशोध्यते-सन्न्यासमिति । कर्मणां सन्न्यासं ज्ञानयोगं पुनः कर्मयोगं च शंससि । एतदुक्तं भवति- द्वितीयेऽध्याये मुमुक्षोः प्रथमं कर्मयोग एव कार्यः; कर्मयोगेन मृदितान्तःकरणकषायस्य ज्ञानयोगेनात्मदर्शनं कार्यमिति प्रतिपाद्य पुनस्तृतीयचतुर्थयोर्ज्ञानयोगाधिकारदशामापन्नस्यापि कर्मनिष्ठैव ज्यायसी, सैव ज्ञाननिष्ठानिरपेक्षा आत्मप्राप्त्येकसाधनमिति कर्मनिष्ठां प्रशंससि; इति । तत्रैतयोर्ज्ञानयोगकर्मयोगयोरात्मप्राप्तिसाधनभावे यदेकं सौकर्याच्छैघ्र्याच्च श्रेयः श्रेष्ठमिति सुनिश्चितं, तन्मे ब्रूहि ॥ १ ॥

४ वेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका ।

अथ पञ्चमस्यांशतस्तृतीयचतुर्थाभ्यां सङ्गतिप्रदर्शनायोक्तानुक्तांशविवेकेन पञ्चमस्यानुक्तांशे तात्पर्यप्रदर्शनाय चाह— **चतुर्थेऽध्याय इति** । **कर्मयोगस्य ज्ञानाकारतेत्यादिकं** चतुर्थाध्यायप्रधानार्थोऽयमिति द्योतनार्थं, सङ्गतिप्रदेशप्रदर्शि-

नाथे च । तृतीय एवेति— कर्तव्यतोपदेशलक्षण एवेत्यर्थः । पञ्चमार्थमाह — इदानीमिति । अत्रैवं सङ्ग्रहश्लोकः— ' कर्मयोगस्य सौकर्यं शैघ्र्यं काश्चन तद्विधाः । ब्रह्मज्ञानप्रकारश्च पञ्चमाध्याय उच्यते ' [गी. सं. ९] इति । अत्र ' सौकर्यं शैघ्र्यं ' इति सङ्गृहीतत्वेऽपि भाष्ये शैघ्र्यमात्रवचनं सौकर्यस्य तृतीयाध्यायोक्तस्यैवानुवादः पञ्चमे शैघ्र्यौपयिकतया क्रियत इति ज्ञापनार्थम्; शैघ्र्यं तु तत्रानुक्तत्वादत्र साक्षात्प्रतिपाद्यम् । ' काश्चन तद्विधाः ' ' ब्रह्मज्ञानप्रकारश्च ' इत्युभयोर्व्याख्यानरूपेण **कर्मयोगे**त्यादिना तृतीयचतुर्थाभ्यामंशतः सङ्गतिरुक्ता भवति । **ज्ञाननिष्ठाया** इति पञ्चमी । तत्र **प्रकार**शब्देन **विशोध्यत** इति वचनात्तत्रानुक्तांशतात्पर्येणापौनरुक्त्यं दर्शितम् । **तन्मूलं ज्ञान**मिति विपाकदशापन्नज्ञानं विवक्षितम् ।

अथ ' तद्विद्धि प्रणिपातेन ' [४।३४] इत्येतदनुसन्दधानोऽनुक्तमपेक्षितमंशं सञ्जिज्ञासुरुक्तमेवार्थं परिपृच्छन्नर्जुन उवाच 'सन्न्यासं' इति । सन्न्यासयोगशब्दावत्र प्रकृतवक्ष्यमाणसाङ्ख्ययोगविषयतया, नार्थान्तरपरावित्यभिप्रायेणाह— **कर्मणां सन्न्यासं ज्ञानयोग**मिति । कर्मणामित्येतदुभयान्वितम् । ननु कर्मयोगस्य त्याज्यत्वं क्वचिदपि नोक्तम्, प्रत्युत तदेवोपादेयतया प्रपञ्चितम् ; न च ज्ञानयोगस्य प्रशंसा कापि कृता, येन 'सन्न्यासं... योगं च शंससि' इत्युच्यते; उभयोः प्रशंसने कृतेऽपि विकल्प इत्येव मन्तव्यं, न पुनरन्यतराधिक्यप्रश्नावकाश इत्यत्राह— **एतदुक्त**मिति । **प्रतिपाद्ये**त्यन्तेन ' सन्न्यासं कर्मणाम् ' इत्यस्याभिप्रायो विवृतः । कषायनिवृत्त्यर्थः कर्मयोगः, तन्निवृत्तौ कर्मयोगं परित्यज्य ज्ञानयोग उपादेयः; अतो ज्ञानयोग एवात्मदर्शने साक्षात्साधनमिति द्वितीये प्रतिपादितमिति भावः । पूर्वं सन्न्यस्तस्य पुनर्योगं शंससीति भ्रमव्युदासाय 'शंससि' इत्यनेन पुनःशब्दान्वयमाह— **तृतीयचतुर्थयो**रिति । 'द्वितीये' इत्येतत् 'तृतीयचतुर्थयोः' इत्येतच्च भाष्यकारैः स्वानुसन्धानेनोक्तम् , न पुनरर्जुनवाक्यानुकारः । अत्र मृदितकषायस्य कर्मयोगस्त्याज्यश्चेत्कथमुपादेयः , ज्ञानयोगस्य दर्शनसाधनत्वे कथमव्यवधानेन तत्सम्भव इति भावः । 'कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः'[३।८] इति ज्यायस्त्वेन शंसनमित्यभिप्रायेणाह **प्रशंससी**ति । **तत्रे**ति द्वयोरप्यव्यवहितसाधनत्वे विवक्षिते इत्यर्थः । **एतयो**रित्यत्र निर्धारितान्यतरविषय एकशब्दः । तत्र सामान्याकारविवक्षया नपुंसकत्वं, श्रेयश्शब्दविशेषणतया वा । **सौकर्याच्छैघ्र्याच्चे**ति फलस्यैकत्वात्तन्निबन्धनं श्रैष्ठ्यमिहायुक्तमिति भावः । श्रेयः सुनिश्चितमित्यन्वयः । श्रेयस्त्वेन सुनिश्चितमित्यर्थः । क्रियाविशेषणत्वं तु निरर्थकमित्यभिप्रायेणाह **श्रेष्ठमिति** । **सुनिश्चित**मिति श्रेयश्शब्दस्य फलादिष्वपि प्रयोगप्राचुर्यात्तद्व्युदासाय तारतम्यप्रत्ययानुगुण्येन प्रकृतिप्रत्ययार्थव्यञ्जनाय श्रेष्ठशब्देन व्याख्यातम् । अत्रैकफलसाधनत्वाद्विकल्पे प्राप्ते सौकर्यादिगुणयोगाच्छ्रेयस्त्वोक्तिः ॥ १ ॥

५ आनन्दतीर्थकृतं माध्वभाष्यम् ।

तृतीयाध्यायोक्तमेव कर्मयोगं प्रपञ्चयत्यनेनाध्यायेन 'यदृच्छालाभसन्तुष्टः' [४।२२] इत्यादिसन्न्यासं 'कुरु कर्मैव' [४।१५] इत्यादि कर्मयोगं च । नियमनादिना सकललोककर्षणात्कृष्णः । तच्चोक्तम्–'यतः कर्षसि देवेश ! नियम्य सकलं जगत् । अतो वदन्ति मुनयः कृष्णं त्वां ब्रह्मवादिनः ' इति महाकौर्मे । सन्न्यासशब्दार्थं भगवानेव वक्ष्यति । अयं प्रश्नाशयः– यदि सन्न्यासः श्रेयोऽधिकः स्यात् , तर्हि सन्न्यासस्येषद्विरोधि युद्धमिति ॥ १ ॥

६ जयतीर्थकृता प्रमेयदीपिका ।

पूर्वसङ्गतत्वेनैतदध्यायप्रतिपादनमर्थमाह— **तृतीये**ति । कर्मयोगो नाम कर्माणि कृत्वा तेषां ब्रह्मात्मकत्वज्ञानमिति कश्चित्, तद्व्यावर्तयितुमेवशब्दः । फलकामनादित्यागेनेश्वरार्पणबुद्ध्या वर्णाश्रमविहितकर्मानुष्ठानमेव कर्मयोगोऽत्र प्रपञ्च्यते, तस्यैव पूर्वमुक्तत्वात्, नान्यः,तस्याप्रकृतत्वात् । द्वयंशश्चायं कर्मयोगः,कामादिवर्जनमीश्वरार्पणबुद्ध्या कर्मानुष्ठानं चेति । तत्राद्यं सन्न्यासशब्दोक्तम् , द्वितीयमुपचारेण कर्मयोगशब्दोक्तम् ; तदभिप्रायेण योगसन्न्यासयोर्लक्षणं स्पष्टयतीत्यन्यत्रोक्तमिति— **सन्न्यास**मित्यादिना । कुत्रोक्तमर्जुनोऽनुवदति ? इत्यत आह— **यदृच्छे**ति । 'कर्मयोगं' इति वदता 'कर्मणां' इत्येतद्योगशब्देन सम्बध्यत इत्युक्तं भवति । तथा च 'कर्मणां सन्न्यासं त्यागं' इति व्याख्यानमसदिति सूचितम् । 'शंससि' इत्यनेनान्वयः । चतुर्थाध्यायोक्तस्यार्थस्यैतदध्यायोत्थानबीजत्वात्तृतीयाध्यायार्थप्रपञ्चनात्मकस्याप्यस्य चतुर्थानन्तर्यं युक्तमित्यप्यनेन ज्ञापितम् । कृष्णशब्दो वर्णविशेषमात्रवचन इति प्रतीतिनिरासायाह— **नियमनादिने**ति । 'नित्यनैमित्तिककाम्यनिषिद्धरूपसर्वकर्मत्यागः सन्न्यासशब्दार्थः' इति व्याख्यानं दूषयति— **सन्न्यासे**ति । 'ज्ञेयः स नित्यसन्न्यासी' [५।३] इति सन्न्यासशब्दस्य भगवतैवान्यथा व्याख्यातत्वात् , तद्विरुद्धं परव्याख्यानमित्यर्थः । यदि सर्वकर्मपरित्यागो न सन्न्यासशब्दार्थः, किन्तु द्वेषादिवर्जनमेव; तर्हि तस्य योगेन विरोधाभावात्सन्न्यासयोगयोर्विरोधाभिप्रायेण श्रेयःप्रश्नोऽनुपपन्नः स्यादित्यत आह— **अयमिति** । अत्र श्रेय इति यथास्थितं गीतापदमनूद्य सन्न्यासपदानुगुण्येनाधिक इति व्याख्यातम् । नन्वेतत् 'घोरः' इति चोदितं 'श्रेयान्' इति च परिहृतं च, सत्यम् ; अतएवात्रेषदित्युक्तमिति अतस्तत्त्यक्त्वा सन्न्यास एव कर्तव्ये किं वैगुण्यमङ्गीकृत्यापि विधीयते युद्धमित्याशयशेषः ॥ १ ॥

७ श्रीमद्धनुमत्कृतं पैशाचभाष्यम् ।

सन्न्यासकर्मयोगान्यतरश्रैष्ठ्यविविदिषयाऽर्जुन उवाच– सन्न्यासमिति । सकलकर्मसन्न्यासेन शमदमादिसाधनानुष्ठानेन ब्रह्म जिज्ञासमानस्य ब्रह्मावबोधः स्यादेव । तथा मुमुक्षोः सकलकाम्यप्रतिषिद्धकर्मसन्न्यासेन वासुदेवार्चनबुद्ध्या कर्माण्यनुतिष्ठतः सत्त्वशुद्धेर्नान्तरीयकत्वेन सम्बोधः स्यादेवेत्यभिप्रायः ॥ १ ॥

८ श्रीवेङ्कटनाथप्रणीतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम् ।

चतुर्थेऽध्याये कर्मज्ञानयोगौ प्रपञ्चितौ; पञ्चमे तु सन्न्यासस्वरूपनिरूपणमुखेन तावेव प्रपञ्च्येते । तत्र 'शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम्' [४।२१] इत्यादिना कर्मसन्न्यास उक्तः, पुनः 'योगमातिष्ठोत्तिष्ठ' [४।४२] इति कर्मयोगश्च ; तयोर्यत्प्रशस्यं तदेवानुष्ठेयमिति तद्बुभुत्सयाऽर्जुन उवाच ।

अयमत्रार्जुनस्याभिप्रायः— कर्मसन्न्यासकर्मयोगौ भवतोपदिष्टौ, तयोः किमेकपुरुषानुष्ठेयत्वं ? किंवा भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वम् ? नाद्यः; कर्मतत्त्यागयोः स्थितिगतिवत्परस्परविरुद्धत्वेन युगपदेकस्य तदनुष्ठानासम्भवात् । न च कालभेदेन तत्सम्भवति, विद्वदविद्वदवस्थाभेदेन विरक्त्यविरक्त्यवस्थाभेदेन वा सन्न्यासकर्मयोगयोरेकत्राविरोधादिति वाच्यम्; विद्वत्सन्न्यासस्य विद्योत्तरकालिकत्वेन ज्ञानाङ्गत्वाभावात् ; 'त्यजतैव हि तज्ज्ञेयम्' इत्यादिश्रुत्युक्तस्य ज्ञानार्थसन्न्यासस्यैवात्र विचार्यमाणत्वात्, विरक्तस्यैव कर्मयोगेऽप्यधिकारित्वेन सन्न्यासकर्मयोगयोर्विरक्त्यविरक्त्यवस्थाभेदव्यवस्थाया अप्ययोगात् । अत एकपुरुषानुष्ठेयत्वपक्षे युगपत्कालभेदेन वा तयोरनुष्ठानासम्भवादर्थादन्यतरकर्तव्यताप्राप्तौ यत्प्रशस्तं तदेव कर्तव्यमिति तदेकमेव मां प्रत्युपदेष्टुमुचितम्, न तु द्वयमपि । अत एव न द्वितीयः; कर्मसन्न्यासयोर्भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वे अन्यतरानुष्ठानाय मां प्रत्येकस्यैवोपदेष्टव्यत्वात् । तथा च पक्षद्वयेऽपि कर्मसन्न्यासयोर्मध्ये प्रशस्तमिदमेव त्वदनुष्ठेयमिति निश्चित्य वक्तव्यमिति ।

यद्यपि 'तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम्' [३।२] इति प्रश्ने 'नियतं कुरु कर्म त्वम्' [३।८] 'कुरु कर्मैव तस्मात्त्वम्' [४।१५] इत्यादिना कर्मैव प्रशस्तं मदनुष्ठेयमुक्तम्; तथापि तदुपरि पुनः पुनः कर्मसन्न्यासप्रशंसनान्ममेत्थं प्रतिभाति— कर्मयोग एव प्रथमं मया किमित्यनुष्ठेयः ? सन्न्यास एव कुतो नानुष्ठीयते ? इति । न च 'न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते । न च सन्न्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति' [३।४] इत्यकर्मणश्चित्तशुद्धिहीनस्य वैराग्यासम्भवात् प्रथमं सन्न्यासो दूषित इति वाच्यम्; विरक्तस्यैव कर्मयोगेऽधिकारित्वेन वैराग्यासम्भवे प्रथमं कर्मयोगस्याप्यसिद्ध्या तदर्थमादौ वैराग्यस्यावश्यसम्पाद्यत्वे सति कर्मयोगवत्कर्मसन्न्यासस्यापि प्रथममविरोधात् । तस्मात् 'कुरु कर्मैव' [४।१५] इत्यादिपूर्वतनत्वदुपदेशेन मम न सम्यगध्यवसायो जात इति तदर्थमिदानीं वक्तव्यमिदमेव प्रशस्यमनुष्ठेयमिति ।

तदेतदभिप्रेत्य श्लोके सुनिश्चितमित्युक्तम् । सुष्ठु निश्चितं यथा तथा ब्रूहीत्यर्थः । 'सन्न्यासं पुनर्योगं च शंससि' इत्यनेन सन्न्यासकर्मयोगयोरेकपुरुषानुष्ठेयत्वपक्षे विरोधो दर्शितः । 'एकं ब्रूहि' इत्यनेन तयोर्भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वे मां प्रत्येकमेवोपदेष्टव्यमित्येतद्दर्शितम् । 'यच्छ्रेय एतयोः' इत्यनेन च पक्षद्वयेऽपि फलितः प्रश्नार्थो दर्शितः ॥ १ ॥

९ वल्लभाचार्यविरचिता तत्त्वदीपिका ।

साङ्ख्ययोगैकार्थमतं स्वकर्मकरणं बहिः । इत्यबुद्ध्वा निजश्रेयोनिश्चये पृच्छति क्षमम् ॥ १ ॥

अर्जुन उवाच–सन्न्यासमिति । साङ्ख्यानामेव कर्मणां सन्न्यासं त्यागं कथयसि योगं च । तत्र कर्मणां पुनर्योगे सम्बन्धं वा कथयसि । नहि कर्मसन्न्यासः कर्मयोगश्चैकस्यैकदैव सम्भवतः, विरुद्धस्वरूपत्वात् । तस्मादेकं सुनिश्चितं मम श्रेयो वद ॥ १ ॥

१० श्रीपुरुषोत्तमजीकृतामृततरङ्गिणी ।

सन्न्यासं कर्मयोगं च श्रीकृष्णोक्तं धनञ्जयः ।
श्रुत्वा संशयमापन्नः पुनः प्रश्नं चकार ह ॥

अर्जुन उवाच— सन्न्यासमिति । हे कृष्ण सदानन्द आनन्दैकदानयोग्य! कर्मणां सन्न्यासं त्यागं 'न मां कर्माणि' [४ । १४] इत्यारभ्य 'कृत्वाऽपि न निबध्यते' [४ । २२] इत्यन्तं शंससि, पुनः 'योगमातिष्ठ' [४ । ४२] इत्यनेन योगं च शंससि । एतयोरुभयोर्मध्ये एकं सुनिश्चितं निर्धारितं ब्रूहि । च पुनरेतयोरुभयोः सकाशादेकमन्यद्यच्छ्रेयः श्रेयोरूपं भक्तिरूपं भवेत्, तन्मे मम त्वदीयस्य सुनिश्चितं संशयरूपं ब्रूहि ॥ १ ॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः ।

तृतीयेऽध्याये 'लोकेऽस्मिन् द्विविधा निष्ठा' [३।३] इति विभिन्नाधिकारिकं निष्ठाद्वयं प्रस्तुत्य 'न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते' [३।४] इत्यादिना कर्मनिष्ठाया ज्ञाननिष्ठाङ्गत्वेन भूयसा निर्बन्धेनानुष्ठेयत्वमुक्तम् ।

‘ कर्मण्येवाधिकारस्ते’ [२।४७] इत्यादिना चतुर्थे तूत्पन्नसम्यग्दर्शनैः कृतमपि कर्माकृतमेव भवति ज्ञानेन कर्तृत्वादिबाधात्। अतस्तैर्वृथाचेष्टावत्कर्म वा कर्त्तव्यं सन्न्यासो वा कर्त्तव्य इत्यनास्थया प्रोक्तम्; अथेदानीं पञ्चमषष्ठयोरज्ञानिना ज्ञानार्थिना वैराग्योत्पत्तेः प्राक्कर्मैवानुष्ठेयम् ; सम्पन्ने तु वैराग्ये दृष्टविक्षेपनिवृत्त्यर्थं कर्मसन्न्यासं कृत्वा ज्ञानोत्पत्त्यर्थं योगोऽनुष्ठेय इत्युच्यते । तत्र चतुर्थे[२१]‘त्यक्तसर्वपरिग्रहः’ इति सन्न्यासः, ‘योगमातिष्ठ’[४।४२]इति कर्मयोगश्चैकं मां प्रति विहितः । न चैतयोः स्थितिगतिवद्युगपदेकेन मयाऽनुष्ठानं कर्तुं शक्यते, परस्परविरुद्धत्वादिति मन्वानोऽर्जुन उवाच— सन्न्यासमिति । हे कृष्ण पापकर्षण ! मे मह्यं ज्ञानार्थिने सन्न्यासं कर्मयोगं चेति द्वयं परस्परविरुद्धं कथं शंससि कथयसि ? पुनरित्यनेन प्रागपि त्वया वेदकर्त्रा इदं द्वयं विहितमस्तीति गम्यते । तथा च श्रुतिस्मृती भवतः “एव-(एत)-मेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति ।” [बृ. उ.४।४।२२] ‘संसारमेवं निस्सारं दृष्ट्वा सारदिदृक्षया । प्रव्रजन्त्यकृतोद्वाहाः परं वैराग्यमास्थिताः’* इति च । तथा “तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन ” [बृ.उ. ४।४।२२] इति । ‘महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुः’ [मनुः २।२८] इति च । ब्राह्मी ब्रह्मदर्शनयोग्या, अत एतयो । श्रुतिविहितत्वेन प्रशस्तयोर्मध्ये एकं श्रेयः प्रशस्ततरं यत्तन्मे सुनिश्चितं ब्रूहीति प्रश्नः ॥ १ ॥

सन्न्यासकर्मयोगयोर्मध्ये कर्मयोगस्य वैशिष्ट्यम् ।

श्रीभगवानुवाच— सन्न्यासः कर्मयोगश्च निःश्रेयसकरावुभौ ।
तयोस्तु कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते ॥ २ ॥

---

* ‘ अङ्गिरा अप्याह ’ इत्यवतारितमिदं वचनं पराशरस्मृतिव्याख्यायां [२।१९] माधवाचार्यैः ।

१ निःश्रेयसकरौ मोक्षसाधनभूतौ । ‘ कृञो हेतुताच्छील्य —’(अष्टा. ३।२।२०) इत्यादिना टः । तेनानात्मवित्कर्तृकावेव सन्न्यासकर्मयोगावत्र गृह्येते इति व्यक्तम् । आत्मविदो ‘ ज्ञानसमकालमुक्तस्य ’ (प. सा. ८१) मोक्षसाधनरूपयोस्तयोः पुनरवलम्बनासम्भावात् । ‘ मुक्त्यर्थमनावश्यकत्वेऽपि किमप्यन्यद्बलवत् कारणमनुरुद्ध्य ज्ञानिनो निष्कामकर्मानुष्ठानावश्यकतासिद्धिर्न बाध्यते’ इत्यादिर्नव्योक्तिस्तु, निरस्तकर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यभिमानस्य निलीननिखिलप्रपञ्चभ्रमस्य प्रारब्धवशेन चेष्टमानदेहस्य परमार्थदर्शिनो विधिविषयतासम्भवादुद्भ्रान्तजल्पितकल्पैव । तथाचोक्तं सर्वज्ञात्मचरणैः– ‘ समविषमसमुच्चयो न युक्तो, न हि जगदस्ति धियः प्रसूतिकाले । क्व नु बत विहितक्रियासमूहः ? कथमिव तत्र समुच्चयोपपत्तिः ? ॥ ’ (सं. शा. ४।९) इति । प्रपञ्चितश्चायमर्थो भाष्यकारैस्तत्र तत्रेति नेह प्रतन्यते ॥ किञ्चार्जुनस्य स्वानुष्ठेयविषयकोऽयं प्रश्नः । अर्जुनश्चानात्मविदेवेति दर्शितमेव । ततोऽपि तत्प्रतिवचनरूपस्यास्य वचसोऽनात्मवित्कर्तृकसन्न्यासकर्मयोगविषयत्वमवसीयते । तेन **नव्याना**मेतद्वचनोपष्टम्भेनात्मविदोऽपि कर्मयोगाश्रयणमेव श्रेय इति भगवतो मतोद्घोषणमसङ्गतमेव । यत्त्वत्र तैरुक्तम्–‘अर्जुनस्यानात्मवित्त्वादेव तमुद्दिश्य कर्मयोगोपदेशः कृत इति कल्पनं प्रतारणामात्रमेव । भगवता ज्ञानविज्ञानयोः सम्यगुपदेशेन कृतार्थतां नीत्वा सम्यग्ज्ञानसम्पन्नेन तेनान्ते युद्धादिकर्मण एव कारितत्वाज्ज्ञानोत्तरमपि कर्मानुष्ठानस्यैव तदभिमतत्वसिद्धेर्निर्बाधत्वात्–’ इति, तदप्यसारमेव । सकृद्गीताश्रवणमात्रेणार्जुनस्य सम्यग्ज्ञानसम्पन्नत्वकल्पनस्यान्याय्यत्वात् । नहि श्रवणमात्रेण सर्वेषां सम्यग्बोधोदयो भवतीति नियमोऽभ्युपगन्तुं शक्यते, मननादिविधिवैयर्थ्यप्रसङ्गात् , प्रत्यक्षविरोधाच्च । अस्ति चार्जुनस्य गीताश्रवणेनापि न सम्यग्ज्ञानमुदपद्यतेत्यत्र महाभारतीयमेवानुगीताप्रकरणं प्रमाणम् । तथा ‘त्वं तु केवलमस्त्रज्ञो वीरव्रतसमन्वितः । शास्त्रार्थं तत्त्वतो गन्तुं न समर्थः कदाचन ॥ ’ (म. भा. १२।१९।३) इति युधिष्ठिरवचनमपि तस्यानात्मवित्त्वं तत्रासमर्थत्वं च व्यनक्ति गीताश्रवणोत्तरमपि । तस्मायुक्तमेवार्जुनस्यानात्मवित्त्वादेव तस्मै कर्मोपदेशः कृत इति ॥

ननु सन्न्यासकर्मयोगयोरुभयोरपि समाने निःश्रेयसकरत्वे कुतः कर्मयोगस्य वैशिष्ट्यमुक्तम् ? इति चेत् , सुकरत्वादिति **ब्रूमः** । तथा चोक्तम्–‘नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति ’–(२।४०) इत्यादि । दर्शितं च सन्न्यासस्य दुष्करत्वमप्यनुपदमेव–‘सन्न्यासस्तु महाबाहो ! दुःखमाप्तुम् ’ (५।६) इति ॥ “ योगेन विना सन्न्यासो न सम्भवतीति योगस्य विशेषः ” **इत्यभिनवगुप्तपादाः**] ‘ लोकसङ्ग्रहोपयुक्तत्वात्कर्मयोगो विशिष्टः’ इति **नव्याः** । तदसत् ,स्वयं सदाचारप्रवृत्तत्वे सति लोकानां सदाचारप्रवर्तनरूपस्य लोकसङ्ग्रहस्य सन्न्यासेऽपि समानत्वात् ।

वामनस्तु–‘काम्यत्यागेन फलतः सन्न्यासं साधयेद्गृही । यज्ञाद्यैर्वं साधयितुं नैव शक्नोति मस्करी ॥
सन्न्यासोऽन्तर्भवत्येवं कर्मयोगे स नेतरः। कर्मयोगस्य वैशिष्ट्यं न्यासादाह ततो हरिः ॥’ इत्यौहत।
तदपि नातीव सङ्गतम् ,सन्न्यासिनाऽनुष्ठेयसमाधौ सकलयज्ञफलान्तर्भावस्य ‘क्षणमेकं क्रतुशतस्यापि’ (अ.शि.३)इत्यादिश्रुतिसिद्धत्वात्।

१ शां. भा.—स्वाभिप्रायमाचक्षाणो निर्णयाय श्रीभगवानुवाच—सन्न्यासः कर्मणां परित्यागः, कर्मयोगश्च तेषामनुष्ठानं, तावुभावपि निश्श्रेयसकरौ निश्श्रेयसं मोक्षं कुर्वाते ज्ञानोत्पत्तिहेतुत्वेनोभौ यद्यपि निश्श्रेयसकरौ तथापि तयोस्तु निश्श्रेयसहेत्वोः कर्मसन्न्यासात् केवलात् कर्मयोगो विशिष्यत इति कर्मयोगं स्तौति ॥ २ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रश्नमेवमुत्थाप्य प्रतिवचनमुत्थापयति— **स्वाभिप्रायमिति** । निर्णयाय तद्द्वारेण परस्य संशयनिवृत्त्यर्थमित्यर्थः । एवं प्रश्ने प्रवृत्ते कर्मयोगस्य सौकर्यमभिप्रेत्य प्रशस्यतरत्वमभिधित्सुर्भगवान्प्रतिवचनं किमुक्तवान् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **सन्न्यास** इति । उभयोरपि तुल्यत्वशङ्कां वारयति— **तयोस्त्विति** । कथं तर्हि तयोरेव मोक्षोपायत्वं विवक्ष्यते ? तत्राऽऽह— **ज्ञानोत्पत्तीति**। तर्हि द्वयोरपि प्रशस्यत्वमप्रशस्यत्वं वा तुल्यमित्याशङ्क्याऽऽह— **उभाविति** । ज्ञानसहायस्य कर्मसन्न्यासस्य कर्मयोगापेक्षया विशिष्टत्वविवक्षया विशिनष्टि— **केवलादिति** ॥ २ ॥

३ रा. भा.— सन्न्यासो ज्ञानयोगः, कर्मयोगश्च ज्ञानयोगशक्तस्याप्युभौ निरपेक्षौ निश्श्रेयसकरौ । तयोस्तु कर्मसन्न्यासात् ज्ञानयोगात् कर्मयोग एव विशिष्यते ॥ २ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ सद्वारकत्वाभिधानस्य अधिकारिविशेषनियततया द्वयोरप्यव्यवहितसाधनत्वमुपपादयंस्तत एव मृदितकषायस्यापि सौकर्यशैघ्र्यसङ्गिनस्तस्यैव कर्तव्यतां च द्रढयन् भगवानुवाच— **सन्न्यास** इति । ज्ञानयोगाशक्तस्य कर्मयोगसापेक्षत्वात्तच्छक्तस्यैव निरपेक्षसाधनत्वोक्तिरुपपन्नेत्यभिप्रायेणाह— **ज्ञानयोगशक्तस्यापीति** । 'उभौ निश्श्रेयसकरा' इत्येतत्सामर्थ्यात् 'एकमप्यास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम्' [५।४] इति वक्ष्यमाणानुसन्धानाच्च **निरपेक्षावित्युक्तम्** । चकारेणाप्येतदेव व्यज्यते । अन्वाचयेतरेतरयोगसमाहारा हि पृथक्फलसाधनत्वप्रकरणविरुद्धाः । अतः पृथक्स्वातन्त्र्यगर्भः समुच्चय एवात्र चार्थः । तर्हि द्वावप्यनियमेन यथेच्छमुपादेयौ, कर्मयोगस्य तु किमर्थं प्रशंसा ? इति शङ्काव्युदासाय तुशब्दः । तदभिप्रायव्यञ्जनार्थमेवकारः ॥ २ ॥

५ आ. मा. भा.— नायं सन्न्यासो यत्याश्रमः । 'द्वन्द्वत्यागात्तु सन्न्यासान्मत्पूजैव गरीयसी' इति वचनात् । 'तानि वा एतान्यवराणि तपांसि न्यास एवात्यरेचयत्' इति च । 'सन्न्यासस्तु तुरीयो यो निष्क्रियाख्यः सधर्मकः । न तस्मादुत्तमो धर्मो लोके कश्चन विद्यते ॥ तद्भक्तोऽपि हि यद्गच्छेत्तद्गृहस्थो न धार्मिकः । मद्भक्तिश्च विरक्तिस्तदधिकारो निगद्यते ॥ यदाधिकारो भवति ब्रह्मचार्यपि प्रव्रजेत्' इति नारदीये । "ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत् .... यदहरेव विरजेत्" [जा.उ. ४ या.उ. १] इति च । 'सन्न्यासे तु तुरीये वै प्रीतिर्मम महीयसी । येषामत्राधिकारो न तेषां कर्मेति निश्चयः ' इत्यादेश्च ब्राह्मे । अतो नात्राश्रमः सन्न्यास उक्तः ॥ २ ॥

६ ज. प्र. दी.— सन्न्यासमिति प्रश्नवाक्ये सन्न्यास इति परिहारवाक्ये च सन्न्यासयोगशब्दौ यतिगृहस्थाश्रमविषयावेव, तयोः सर्वकर्मत्यागात्तदनुष्ठानरूपत्वात् । ज्ञेय इति वचनं तु न सन्न्यासशब्दव्याख्यानपरम् । किन्तु यो द्वेषादिवर्जितो गृही सोऽपि सन्न्यासी ज्ञातव्य इति स्तुतिपरमेवेत्यत आह— **नायमिति** । अयं परिहारवाक्यस्थः । प्रश्नवाक्यस्थस्य तात्पर्यनिर्णये तथाऽभ्युपगमात् । योगश्च न गृहस्थाश्रम इत्यपि द्रष्टव्यम् । कुतो न ? इति चेत् , अत्र तयोस्त्विति सन्न्यासात्कर्मयोगस्य विशिष्टत्ववचनात् , तस्य चास्मत्पक्ष एव सम्भवादन्यत्रासम्भवादिति भावः । कुतो भवत्पक्षे सम्भवः? इत्यत आह— **द्वन्द्वेति** । मत्पूजा मदर्पणबुद्ध्या कर्मानुष्ठानम् । आश्रमार्थत्वे कुतोऽसम्भवः ? इत्यत आह— **तानीति** । तान्याधानादीनि । अत्यरेचयत् अत्यरिच्यत इतिवचनादिति वर्तते । न्यस्यतेऽस्मिन्सर्वमिति ब्रह्मैव न्यास इति कश्चित् । तदसत् , तपोऽपेक्षयोत्तमत्वाभिधानस्यासङ्गतत्वात् । उपायोपेयभावेन सङ्गतिरिति चेत् , तर्हि तत्सिद्धौ लोकत एवोत्तमत्वसिद्धेरभिधानवैयर्थ्यात् । गृहस्थाश्रमाद्यत्याश्रमस्योत्तमत्वमयुक्तम् । गृहस्थाश्रमो हि सर्वधर्मोपपन्नस्तत्समर्थे मध्यमे वयसि अनुष्ठेयो महाफलश्च; यत्याश्रमस्तु निष्क्रियश्चरमे वयसि गृहस्थधर्मानधिकृतैरन्धपङ्ग्वादिभिरनुष्ठेयोऽल्पफलश्चेति केचित् , तन्निरासार्थमाह— **सन्न्यासस्त्विति** । काम्यकर्मरहितत्वात् निष्क्रियाख्योऽपि सध-

---

—क्षत्रियस्यार्जुनस्य सन्न्यासाधिकाराभावेनानुष्ठेयतया प्राप्तः कर्मयोगोऽत्र विशिष्टतया स्तूयत इति **केचित्** । तत्र क्षत्रियस्य चतुर्थाश्रमाधिकाराभावसमर्थनं 'न हि क्षत्रियवैश्ययोः पारिव्राज्यप्रतिपत्तिरस्ति ' [४।५।१५] इत्यादि बृहदारण्यकभाष्ये द्रष्टव्यम् । विद्वत्सन्न्यासस्तु क्षत्रियस्यापि सम्भवतीत्युपपादितमेव पुरस्तात् [पृ. ३११] इत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्त्या । —**अविगीता** ।

मेकः। न केवलं सधर्मकः, किन्तु न तस्माद्यत्याश्रमानुष्ठेयाद्यति-भक्त्यापि यत्फलं प्राप्नुयान्न तत्सर्वैर्गृहस्थधर्मैरित्यर्थः। ब्रह्मचर्यादेव ब्रह्मचर्यं विसृज्यैव विरजेत् विरक्तो भवेत् "तदहरेव प्रव्रजेत्" [जा.उ.४या.उ.१] इति श्रुतिशेषः। कर्मत्याश्रमान्तरम्। यदुक्तं 'नायं' इत्यादि तदुपसंहरति— अत इति। अत्र परिहारवाक्यं ॥ २ ॥

७ ह. पै. भा.—भगवानर्जुनस्याभिप्रायं विदितवानुवाच–सन्न्यास इति। सन्न्यासः कर्मयोगश्चोभौ निःश्रेयसकरौ मोक्षकरावेव। तर्हि तयोः को विशेषः ? इति चेत्, तयोस्तु कर्मसन्न्यासात् कर्मत्यागात् कर्मयोगः श्रेयान्। कर्मणां ज्ञानफलकत्वेन विस्पष्टं विधानात् 'स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः' [१८।४६] इति ॥ २ ॥

८ वे. ब्र. गि.— अत्रोत्तरं सन्न्यास इति। अनेन श्लोकेन 'यच्छ्रेय एतयोरेकं तन्मे ब्रूहि '[५।१] इत्यस्य प्रथममुत्तरमुच्यते। सन्न्यासः कर्मयोगश्चेत्युभावपि ज्ञानहेतुत्वेन मोक्षहेतू। तयोर्मध्ये स्वादशस्य मुमुक्षोरविदुषः प्रथमं कर्मसन्न्यासात्कर्मयोग एव विशिष्यते विशिष्टः प्रशस्तो भवति ॥ २ ॥

९ व० त० दी०— इति प्रश्ने भगवानर्जुनं पुष्टिनिष्ठभक्तं तदोभयकोटिसंशयापन्नं योगसाङ्ख्यसारं ग्राहयन् पूर्वशिष्टां कर्मयोगस्थितिमुत्तरमाह–सन्न्यासः कर्मयोगश्चेति। हे अर्जुन ! यद्यपि साङ्ख्यीयः सन्न्यासः कर्मयोगश्चेत्युभौ मुख्यतः स्वतन्त्रतया पुरुषार्थसाधकौ, नात्राङ्गप्रधानभावः; एतयोरेकमप्यास्थितः परं श्रेयो मोक्षलक्षणं विन्दति। तथापि कर्मसन्न्यासात् कर्मणां त्यागात् सर्वस्यैव त्यागो बाह्यतः कर्मयोगो विशिष्यते,तत्त्वज्ञानिनोऽपि लोकानुग्रहार्थं कर्मकरणश्रवणात्। मनसैव त्यागः, न बाह्यतः। तत्रापि फलद इति भावः ॥ २ ॥

१० पु. अ. त.—भगवानेतत्प्रश्नोत्तरमाह कृपया— सन्न्यास इति। सन्न्यासः कर्मणां त्यागः, कर्मयोगः कर्मानुष्ठानमेतावुभौ निःश्रेयसकरौ मोक्षापादकौ तयोरपि कर्मसन्न्यासात् केवलं कर्मत्यागात्, मदाज्ञया फलानभिलाषेण मदर्पणधिया कर्मयोगः कर्मानुष्ठानं विशिष्यते, उत्तममित्यर्थः ॥ २ ॥

११ नी० भा० दी०—अस्योत्तरं भगवानुवाच—सन्न्यास इति। निःश्रेयसकरौ ज्ञानोत्पत्तिहेतुतया। तथापि कर्मसन्न्यासादविरक्तकृतात् कर्मयोग एव विशिष्यते चित्तशुद्धिद्वारा वैराग्यादिहेतुत्वात् ॥ २ ॥

ज्ञेयः स नित्यसन्न्यासी यो न द्वेष्टि न काङ्क्षति।
निर्द्वन्द्वो हि महाबाहो ! सुखं बन्धात्प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

१ शां. भा.— कस्मात् ? इत्याह– ज्ञेय इति। ज्ञेयो ज्ञातव्यः स कर्मयोगी नित्यसन्न्यासीति, यो न द्वेष्टि किञ्चिन्न काङ्क्षति दुःखसुखे तत्साधने, चैवंविधो यः कर्मणि वर्तमानोऽपि स नित्यसन्न्यासीति ज्ञातव्य इत्यर्थः। निर्द्वन्द्वो द्वन्द्ववर्जितो हि यस्मान्महाबाहो ! सुखं बन्धादनायासेन प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

२ आ. शां. व्या.— कर्म हि बन्धकारणं प्रसिद्धं तत्कथं निःश्रेयसकरं स्यात् ? इति शङ्कते—कस्मादिति। अकर्त्रात्मविज्ञानात्प्रागपि सर्वदाऽसौ सन्न्यासी ज्ञेयः, यो रागद्वेषौ क्वचिदपि न करोतीत्याह— इत्याहेति। यथाऽननुष्ठीयमानानि कर्माणि सन्न्यासिनं न बध्नन्ति कृतानि च वैराग्येन्द्रियसंयमादिना निवर्तन्ते, तथैवानभिसंहितफलानि नित्यनैमित्तिकानि योगिनमपि न बध्नन्ति निवर्तयन्ति च सञ्चितं दुरितमित्यभिप्रेत्याऽऽह— निर्द्वन्द्वो हीति। कर्मयोगिनो नित्यसन्न्यासित्वज्ञानमन्यथाज्ञानत्वान्मिथ्याज्ञानमित्याशङ्क्याऽऽह—एवंविध इति। कर्मिणोऽपि रागद्वेषाभावेन सन्न्यासित्वं ज्ञातुमुचितमित्यर्थः। रागद्वेषरहितस्यानायासेन बन्धप्रध्वंससिद्धेश्च युक्तं तस्य सन्न्यासित्वमित्याह— निर्द्वन्द्व इति ॥ ३ ॥

३ रा. भा.—कुतः ? इत्यत्राह– ज्ञेय इति। यः कर्मयोगी तदन्तर्गतात्मानुभवतृप्तस्तद्व्यतिरिक्तं किमपि न काङ्क्षति, तत एव किमपि न द्वेष्टि, तत एव द्वन्द्वसहश्च; स नित्यसन्न्यासी। नित्यज्ञाननिष्ठ इति ज्ञेयः; स हि सुकरकर्मयोगनिष्ठतया सुखं बन्धात्प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

४ वे. ता. चं.— द्वयोः श्रेयस्साधनत्वाविशेषे कर्मयोग एव विशिष्यत इति प्रतिज्ञामात्रम्; तत्र हेत्वाकाङ्क्षायां सौकर्याख्यं हेतुमाहेत्याह कुत इत्यत्राहेति। 'ज्ञेयः' इति श्लोको 'नित्यसन्न्यासी' इत्येतावता ज्ञानयोगनिष्ठविषय इति न

मन्तव्यम्, 'कर्मयोगो विशिष्यते' [५।२] इति प्रतिज्ञाय ज्ञानयोगनिष्ठस्य सुखेन मोक्षोक्तेरसङ्गतत्वात्, 'सन्न्यासस्तु महाबाहो ! दुःखमाप्तुमयोगतः' [५।६] इति वक्ष्यमाणविरोधाच्च। अतः कर्मयोगनिष्ठस्यैव प्रशंसेयमित्यभिप्रायेणाह — **यः कर्मयोगीति**। काङ्क्षाया बाह्यमात्रविषयत्वव्यञ्जनार्थं तद्वेयत्वार्थं च **तदन्तर्गतात्मानुभवतृप्त** इत्युक्तम्। काङ्क्षा हि प्रतिहन्यमाना द्वेषहेतुरित्यभिप्रायेण **तत एव किमपि न द्वेष्टीति** व्युत्क्रमेण व्याख्यातम्। द्वन्द्वस्वरूपनिवृत्तिव्युदासाय द्वन्द्वसहशब्दः। **तत एव द्वन्द्वसहश्चेति**— रागद्वेषवतो द्वन्द्वतितिक्षा न शक्येति भावः। नित्यसन्न्यासित्वे हिशब्दस्य हेतुपरत्वव्यञ्जनाय **स हीत्युक्तम्**। सुखशब्दोऽत्र सौकर्यपर इत्याह— **सुकरकर्मयोगनिष्ठतयेति** ॥ ३ ॥

५ आ. मा. भा.— सन्न्यासशब्दार्थमाह— ज्ञेय इति । सन्न्यासस्य निश्श्रेयसकरत्वं ज्ञापयितुं तच्छब्दार्थं स्मारयति– ज्ञेय इति ॥ ३ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'ज्ञेयः' इत्यस्यापव्याख्यानं दूषयन् तात्पर्यमाह— **सन्न्यासेति**। अर्थान्तरस्याप्रतीतेरिति भावः। ननु 'यदृच्छालाभसन्तुष्टः' [४।२२] इत्यादिनोक्तं कामादिपरित्यागं 'सन्न्यासं कर्मणां' [५।१] इत्यनूद्यार्जुनस्य प्रश्न इत्युक्तम्। ततश्च जानात्येवासौ सन्न्यासशब्दार्थमिति न तं प्रति स वक्तव्यः। तथा च पूर्वपक्ष्युत्प्रेक्षित एवास्यार्थ इत्यत आह– **सन्न्यासस्येति**। 'सन्न्यासः कर्मयोगश्च निश्श्रेयसकरावुभौ' [५।२] इति यत्सन्न्यासस्य निश्श्रेयसकरत्वमुक्तं तदुपपादयितुं ज्ञातमपि सन्न्यासशब्दार्थं स्मारयत्यनेन। द्वेषादिवर्जनं हि सन्न्यासः। तस्य च निश्श्रेयसकरत्वं श्रुत्यादिप्रसिद्धमेवेति । अतः सन्न्यासशब्दार्थकथन एव तात्पर्याभावान्नानुपपत्तिरित्यर्थः। ज्ञापकं चास्यार्थस्यास्तीत्याह— **ज्ञेय इतीति**। ज्ञेयः स्मर्तव्य इत्यनेनोक्तमित्यर्थः। योगस्य तु निश्श्रेयसकरत्वमुत्तरवाक्य एव सेत्स्यति ॥ ३ ॥

७ ह. पै. भा.— कथं श्रेयान् ? इति चेत्– ज्ञेय इति । ज्ञेयो बोद्धव्यः स नित्यसन्न्यासी यो न द्वेष्टि न काङ्क्षति । कथम् ? इति चेत्, कामक्रोधादयो द्वन्द्वास्तद्रहितो निर्द्वन्द्वः । हि यस्मान्महाबाहो ! सुखमक्लेशेन बन्धात्संसारात्प्रमुच्यते मुक्तो भवति । कर्मयोगी कृतसकलकर्मसन्न्यास एवेत्यभिप्रायः। रागद्वेषवियोगात् ॥ ३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— कर्मवैशिष्ट्यमत आह— **ज्ञेय इति** । सुखं बन्धात्प्रमुच्यत इति । 'सन्न्यासस्तु महाबाहो ! दुःखमाप्तुमयोगतः' [५।६] इति वक्ष्यते। अतः सन्न्यासापेक्षया सुखेन बन्धमोचकत्वात्ततः प्रशस्तमित्यर्थः । किञ्च कर्मयोगे सन्न्यासस्यान्तर्भूतत्वादपि ततस्तस्य प्राशस्त्यमित्याह— **ज्ञेय इति**। यः परमेश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठीयमानं कर्म निष्फलत्वशङ्कया न द्वेष्टि; तथा न काङ्क्षति स्वर्गादिकम्। तत्र हेतुः— निर्द्वन्द्वः रागद्वेषशून्यः स नित्यसन्न्यासी ज्ञेयः कर्मणि प्रवृत्तोऽपि नित्यं सन्न्यासी कृतसन्न्यास एव ज्ञेयः। हि यस्मादेवं तस्मात्सुखेन मोचकत्वादन्तर्गर्भितसन्न्यासत्वाच्च कर्मयोगो विशिष्यत इति पूर्वेणान्वयः ॥ ३ ॥

९ ब० त० दी०— योगमार्गरीत्या कर्मकार्यपि विवक्ष्यमाणलक्षणश्चेन्नित्यसन्न्यास्येवेत्याह— **ज्ञेय इति**। यो योगमार्गीयबुद्ध्या कर्मकर्त्ता निर्द्वन्द्वः लाभालाभादिजयाजयादिशून्यः। तदाह–न द्वेष्टि काम्यं कर्म, न च कर्ममात्रे फलं काङ्क्षति; किन्तु करोत्येव तथा, स द्वन्द्वसन्न्यसनान्नित्यसन्न्यासी भगवन्निष्ठतया करणाद्योग्यपि नित्यसन्न्यास्येवेति तत्कर्मबन्धात्प्रमुक्त एव सुखं यथा भवति तथा इति। अतो महाबाहुभ्यां तथैव तवोचितमिति भावः ॥ ३ ॥

१० पु. अ. त.— अथ श्रेयोरूपप्रश्नोत्तरमाह सर्वत्यागरूपम्— **ज्ञेय इति**। यः सन्न्यासी सर्वत्यागवान् सर्वं त्यक्त्वैतयोर्मध्ये नैकं कमपि द्वेष्टि, न चैकं कमप्याकाङ्क्षति, स नित्यं ज्ञेयो ज्ञातुं योग्यः। मदीयत्वेनेति शेषः। हे महाबाहो सर्वकरणसमर्थ ! हि निश्चयेन निर्द्वन्द्वः कर्म सन्न्यासयोगयोर्मदाज्ञातिरेकेण भिन्नज्ञानरहितो बन्धात् तत्फलजात्सुखं प्रमुच्यते। मोक्षे प्रकर्षः मदाज्ञाकरणेऽहं प्रसन्नो भवामीति भावः ॥ ३ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु प्रत्यक्षः कर्मयोगिनां विक्षेपः, सन्न्यासिनां तु स नास्तीति कथमुच्यते कर्मयोगो विशिष्यते ? इत्याशङ्क्याह– **ज्ञेय इति**। यो रागद्वेषरहितः स कर्मसु स्वरूपतस्त्यक्तेष्वत्यक्तेषु वा नित्यं सन्न्यास्येव। एतेन साधनभूतयोः साङ्ख्ययोगयो रागद्वेषराहित्यकृतं साम्यमुक्तम्। फलभूतयोस्तु सर्वविकल्पराहित्यरूपसाम्यमनन्तरश्लोकाभ्यामुच्यते। तथापि चित्तस्वाभाव्यात् कदाचित्सन्न्यासिनो रागोदये पाताशङ्काऽस्ति, नेतरस्येति स एव श्रेयानिति भावः। यद्यप्येवं तथापि हि प्रसिद्धं, निर्द्वन्द्वो द्वन्द्वं सत्यानृतयोरात्मानात्मनोर्मिथुनं

परस्पराध्यासस्तद्रहितः साङ्ख्यः, रागाद्युदयहेतोरज्ञानस्यात्यन्तोच्छेदात्। सुखं कर्मकरणायासं विनाऽपि बन्धात् संसारात् केवलज्ञानेनैव मुच्यते, न कर्माण्यपेक्षते । यद्वा निर्द्वन्द्वः "द्वन्द्वं वै मिथुनं तस्माद्द्वन्द्वान्मिथुनं प्रजायते" [ऐ.ब्रा.पं. ३ खं.१०] इति श्रुतेर्द्वन्द्वं स्त्रीपुंसयोर्मिथुनं तद्रहितः स्त्र्यादित्यागी सन्न्यासी अनायासेन मुच्यते,रागादिजयस्योभयत्र तुल्यत्वात् । अत्र च कुटुम्बभरणवैयग्र्याभावात्सुखं मुच्यत इत्यर्थः ॥ ३ ॥

साङ्ख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः ।
एकमप्यास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् ॥ ४ ॥

१ शां. भा.— सन्न्यासकर्मयोगयोर्भिन्नपुरुषानुष्ठेययोर्विरुद्धयोः फलेऽपि विरोधो युक्तः, न तूभयोर्निःश्रेयसकरत्वमेवेति प्राप्त इदमुच्यते—साङ्ख्ययोगाविति । साङ्ख्ययोगौ पृथग्विरुद्धभिन्नफलौ बालाः प्रवदन्ति, न पण्डिताः। पण्डितास्तु ज्ञानिन एकं फलमविरुद्धमिच्छन्ति । कथं ? एकमपि साङ्ख्ययोगयोः सम्यगास्थितः सम्यगनुष्ठितवानित्यर्थः । उभयोर्विन्दते फलमुभयोस्तदेव हि निःश्रेयसं फलमतो न फले विरोधोऽस्ति । ननु सन्न्यासकर्मयोगशब्देन प्रस्तुत्य साङ्ख्ययोगयोः फलैकत्वं कथमिहाप्रकृतं ब्रवीति ? नैष दोषः यद्यप्यर्जुनेन सन्न्यासं कर्मयोगं च केवलमभिप्रेत्य प्रश्नः कृतः; भगवांस्तु तदपरित्यागेनैव स्वाभिप्रेतं च विशेषं संयोज्य शब्दान्तरवाच्यतया प्रतिवचनं ददौ साङ्ख्ययोगाविति । तावेव सन्न्यासकर्मयोगौ ज्ञानतदुपायसमबुद्धित्वादिसंयुक्तौ साङ्ख्ययोगशब्दवाच्याविति भगवतो मतमतो नाप्रकृतप्रक्रियेति ॥ ४ ॥

२ **आ. शां. व्या.**— यदुक्तं सन्न्यासकर्मयोगयोर्निःश्रेयसकरत्वं तदाक्षिपति— **सन्न्यासे**ति । तत्रोत्तरत्वेनोत्तरश्लोकमवतारयति— **इति प्राप्त** इति । विवेकिनस्तर्हि कथं वदन्तीत्याकाङ्क्षायामाह— **एकमि**ति । सङ्ख्यामात्मसमीक्षामर्हतीति साङ्ख्यः सन्न्यासः, योगस्तु कर्मयोगः, तावुभावपि पृथगित्यस्यार्थमाह— **विरुद्धे**ति । शास्त्रार्थे विवेकशून्यत्वं बालत्वम् । उत्तरार्धमवतारयितुं भूमिकां करोति— **पण्डितास्त्वि**ति । ज्ञानिनो योगिनश्चेति शेषः । द्वयोरविरुद्धफलत्वमेव प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति— **कथमि**त्यादिना । एकं साधनमनुष्ठितवतो द्वयोरपि फलं भवतीति विरुद्धमित्याशङ्क्याऽऽह— **उभयोरि**ति । साङ्ख्ययोगयोः सन्न्यासकर्मानुष्ठानयोस्तत्त्वज्ञानद्वारा निःश्रेयसफलत्वान्न विरुद्धफलत्वशङ्केत्यर्थः । साङ्ख्ययोगयोरेकफलत्ववचनं प्रकरणाननुगुणमिति शङ्कते— **नन्वि**ति । अप्रकृतत्वमसिद्धमिति परिहरति— **नैष दोष** इति । 'सन्न्यासं कर्मणां' [५।१] इत्यादिना सन्न्यासं कर्मयोगं चाङ्गीकृत्य प्रश्ने 'सन्न्यासः कर्मयोगश्च' [५।२] इत्यादिना तथैव प्रतिवचने, कथं साङ्ख्ययोगयोरेकफलत्वमप्रकृतं न भवति इत्युच्यते ? तत्राऽऽह— **यद्यपी**ति । प्रतिवचनमपि तदनुरूपमेव भगवता निरूपितमिति विशेषानुपपत्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— **भगवांस्त्वि**ति । तदपरित्यागेनेत्यत्र तत्पदेन प्रष्ट्रा प्रतिनिर्दिष्टौ कर्मसन्न्यासकर्मयोगावुच्येते । 'साङ्ख्ययोगौ' इति शब्दान्तरवाच्यतया तयोरेव सन्न्यासकर्मयोगयोरत्यागेन स्वाभिप्रेतं च विशेषं संयोज्य भगवान्प्रतिवचनं ददाविति योजना । यदुक्तं स्वाभिप्रेतं च विशेषं संयोज्येति तदेतद्व्यक्तीकरोति— **तावेवे**ति । समबुद्धित्वादीत्यादिशब्देन ज्ञानोपायभूतः शमादिरादीयते । प्रकृतयोरेव सन्न्यासकर्मयोगयोरुपादाने फलितमाह— **अत** इति । 'साङ्ख्ययोगौ' इत्यादिश्लोकव्याख्यानसमाप्तिरितिशब्दार्थः ॥ ४ ॥

३ रा. भा.— ज्ञानयोगकर्मयोगयोरात्मप्राप्तिसाधनभावेऽन्योन्यनैरपेक्ष्यमाह—साङ्ख्येति । ज्ञानयोगकर्मयोगौ फलभेदात्पृथग्भूतौ ये प्रवदन्ति, ते बाला अनिष्पन्नज्ञानाः; न पण्डिताः अकृत्स्नविदः। कर्मयोगो ज्ञानयोगमेव साधयति; ज्ञानयोगस्त्वेक आत्मावलोकनं साधयतीति तयोः फलभेदेन पृथक्त्वं वदन्तो न पण्डिता इत्यर्थः। उभयोरात्मावलोकनैकफलयोरेकफलत्वेन एकमप्यास्थितस्तदेव फलं लभते ॥ ४ ॥

४ **वे. ता. चं.**— 'निःश्रेयसकरावुभौ' [५।२] इत्यभिप्रेतं विवृणोतीत्यभिप्रायेणाह— **ज्ञानयोगकर्मयोगयोरि**ति । अत्र साङ्ख्ययोगशब्दौ न कापिलहैरण्यगर्भसिद्धान्तविषयौ, तयोरप्रस्तुतत्वात्, महाप्रकरणासङ्गतत्वात्, 'तयोस्तु कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते' [५।२] 'सन्न्यासस्तु महाबाहो ! दुःखमाप्तुमयोगतः' [५।६] इत्यादिपूर्वोत्तरविरोधात् । शारीरकसूत्रेषु च 'रचनानुपपत्तेश्च नानुमानं, प्रवृत्तेश्च' [ब्र.सू. २।२।१;२] 'एतेन योगः प्रत्युक्तः' [ब्र. सू. २।१।३]

इत्यादिभिः सूत्रैस्तयोरपि सिद्धान्तयोः महर्षिणैवापाकरणात्, 'बहवः पुरुषा राजन् (लोके) साङ्ख्ययोगविचा-(रणे)-रिणः। नैत (दि) इच्छन्ति पुरुषमेकं कुरुकुलोद्वह॥ "समा-(सतस्तु)-सेन तु त-(य-)द्व्यासः पुरुषै-(कत्व) कात्म्यमुक्तवान्' इति मोक्षधर्मे [म.भा. १२।३५०।२;७]–तयोर्विरुद्धांश वचनाच्च। अतः सङ्ख्यया बुद्ध्याऽवधारणीयमात्मतत्त्वं साङ्ख्यम्, तदवधारणरूपं साङ्ख्यम्, योगश्चात्र कर्मयोग इत्यभिप्रायेण ज्ञानयोगकर्मयोगशब्दोपादानम्। 'पृथग्बालाः प्रवदन्ति' इति न स्वरूपपृथक्त्वं निषिध्यते, तस्य प्रामाणिकत्वात्। न च तत्समुच्चयविधानपरमिदम्, 'एकमप्यास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम्' 'यत्साङ्ख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते' [५।५] 'सन्न्यासस्तु महाबाहो! दुःखमाप्तुमयोगतः' इत्यादिभिः पृथगनुष्ठानस्यैव सिद्धत्वात्। अतः फलैक्यस्य 'एकमप्यास्थितः' इत्यादिना विधानात्, अत्र फलभेदकृतभेदनिषेधे तात्पर्यमित्याह **फलभेदात्पृथग्भूताविति**। अस्य वाक्यस्य पृथक्फलवादिनां निन्दारूपत्वात्, **ये प्रवदन्ति ते बाला** इति बालत्वस्योपादेयतया वचनव्यक्तिर्दर्शिता। उत्तरश्लोकेऽप्येकफलत्ववादिप्रशंसायां 'यः पश्यति' इत्यनूद्य 'स पश्यति' [५।५] इति हि विधीयते। बालशब्दस्यात्र मुख्यायोगादुपचरितमाह— **अनिष्पन्नज्ञाना** इति। अपक्वलौकिकज्ञानेष्वपक्वपर्यायशब्दोपचारः; बालसाम्याद्वा बालाः। 'न पण्डिताः' इत्यत्र अशास्त्रीयानुष्ठानपर्यन्ताज्ञानव्युदासायोक्तं **अकृत्स्नविद** इति। "तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य" [बृ. उ. ३।५।१] इत्यादिप्रसिद्धं सदाचार्यप्रसादैकसमधिगम्यार्थविषयं ज्ञानमिह पाण्डित्यम्; अतो 'बालाः' इत्युक्तेऽपि तदभावोक्तिर्न पुनरुच्यत इति भावः। फलादिभेदभ्रमप्रकारं 'न पण्डिताः' इत्त्रस्यापि 'बालाः' इतिवद्विधिविषयत्वं च दर्शयति— **कर्मयोग** इति। **ज्ञानयोगमेवेति**— न तु कस्मिन्नप्यधिकारिणि साक्षादात्मावलोकनमित्यर्थः। ये तु 'ये बालास्त एवं वदन्ति, ये पण्डितास्ते तु न' इति वचनव्यक्तिमाहुः; तेषामप्ययमेवार्थः फलतोऽङ्गीकार्यः। उभयोः फलमेकेन कथं लभ्यं? इत्यत्राह— **उभयोरिति**। निर्धारणे षष्ठी; एकशब्दश्चान्यतरपर्यायः; द्वयोरपि तुल्यफलत्वादन्यतरास्थानेऽपि तत्फलं सिद्ध्यतीत्यर्थः॥ ४॥

५ आ. मा. भा.— सन्न्यासो हि ज्ञानान्तरङ्गत्वेनोक्तः 'न तस्य तत्त्वग्रहणाय' [भाग. ५।११।३] इत्यादौ। अतः कथं सोऽवम इत्यत आह— **साङ्ख्ययोगाविति**। उभयोरप्यन्तरङ्गत्वेनाविरोधः। "अग्निमुग्धो ह वै धूमतान्तः स्वं लोकं न प्रत्यभिजानाति"। 'मा वः पदव्यः पितरस्मदास्थिता या यज्ञशालासनधूमवर्त्मनाम्' इत्यादि काम्यकर्मविषयमिति भावः। ये त्वन्यथा वदन्ति ते बालाः॥ ४॥

६ ज. प्र. दी.— सन्न्यासं गृहीत्वा योगं त्यक्ष्यामीत्याशयेन द्वयोः श्रेयसि पृष्टे द्वावपि निःश्रेयसकरौ, तत्रापि सन्न्यासाद्योगो विशिष्टोऽतो न युद्धं त्वया त्याज्यमिति परिहारो जातः, किमर्थमिदानीं साङ्ख्ययोगावित्युच्यते? इत्यत आह— **सन्न्यासो हीति**। हिशब्दो हेतौ। ज्ञानान्तरङ्गत्वेन ज्ञानोत्पत्तावत्यावश्यकत्वेन। 'न तस्य' इत्यत्र विषयवैराग्याभावे ज्ञानानुत्पत्तिवचनेन तत एव तदुत्पत्तिरिति लभ्यते। एवं कर्मयोगस्तु ज्ञानविरोधित्वेनोक्तः। 'अग्निमुग्धः' इत्यादावित्यपि ग्राह्यम्। अवमो योगात्। अनेन योगस्य निःश्रेयसकरत्वमप्याक्षिप्तम्। ननु साङ्ख्यं ज्ञानं, योगः कर्म, तयोः कथमत्र पृथक्त्वाभाव उच्यते? कथं चानेनोक्ताक्षेपपरिहारः? इत्यत आह— **उभयोरपीति**। न केवलं सन्न्यासस्य, किन्तु योगस्यापीत्युभयोरपि ज्ञानान्तरङ्गत्वान्नोक्तो विरोध इत्यर्थः। अनेन साङ्ख्ययोगौ पृथक्साध्यसाधनभावहीनाविति न पण्डिता मन्यन्त इत्येवं व्याख्यातं भवति। ननु श्रुतिपुराणाभ्यां कर्मणो ज्ञानविरोधित्वमुच्यत इत्युक्तम्, अतः कथमेवमभिधीयते? इत्यत आह— **अग्नीति**। अग्न्युपलक्षिते कर्मणि मुग्धः श्रेयस्करमिति भ्रान्तः। धूमतान्तो होमधूमेन तान्तो ग्लानः। धूमता धूमादित्वमेवान्तःपर्यवसानमस्येति वा। स्वं लोकं स्वीयमाश्रयं परमात्मानम्। यज्ञशालासनेन धूमोपलक्षितमार्गवर्तां वः पदव्योऽस्मदाश्रिता नेत्यर्थः। नन्वकाम्यमपि नित्यं नैमित्तिकं च कर्म प्रत्यवायपरिहारार्थमेव, न ज्ञानान्तरङ्गमिति विद्वांस एव मन्यन्त इत्यत आह— **ये त्विति**। बाला अविवेकिनः॥ ४॥

७ ह. पै. भा.— इदानीं योगस्य सन्न्यासयोगत्वात्स्वरूपैक्येन फलैक्यं दर्शयितुमाह— **साङ्ख्येति**। साङ्ख्ययोगौ पृथग्भिन्नौ बाला मन्दाः प्रवदन्ति, न पण्डिता बुद्धिमन्तः। यस्मादेकमप्यास्थितः सेवमानः सम्यग्यावदुभयोः साङ्ख्ययोगयोः फलं विन्दते लभते॥ ४॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु कर्मणि प्रवृत्तः कथं सन्न्यासी ज्ञातव्यः कर्मतत्त्यागयोः स्वरूपविरोधात्? तत्राह द्वाभ्याम्— **साङ्ख्येति**। बालाः अज्ञाः साङ्ख्ययोगौ सङ्ख्या सम्यगात्मबुद्धिः, तां वहतीति साङ्ख्यः सन्न्यासः, योगः पूर्वोक्तकर्मयोगः, तौ पृथग्विरुद्धफलौ प्रवदन्ति; न पण्डिता ज्ञानिनः। किं तर्हि तेषां मतम्? तत्राह— **एकमपीति**। कर्मसन्न्यासयोर्मध्ये एकमप्यास्थितः स्वाधिकारानुगुण्येन यथाशास्त्रमनुष्ठितवान् उभयोः फलं ज्ञानद्वारा मोक्षरूपं विन्दते प्राप्नोति॥ ४॥

९ व० त० दी०— ननु साङ्ख्ययोगयोरेक एवार्थः कथमुत्पाद्यते शास्त्रभेदात ? इत्याशङ्क्य एकफलविषयत्वे-नाभेदमुख्यैकार्थ्यमुपदिशति—साङ्ख्येति । साङ्ख्ये हि कर्मणां सन्न्यासः योगे चोपादानमिति भेदेऽपि स्वकर्मणि द्वन्द्वसन्न्यासपूर्वकं करणमर्थमेकमप्यास्थित उभयोः फलं विन्दतीति । यद्वा उभयोर्मध्ये एकमप्यास्थितः सम्यक् फलं विन्दतीति स्वातन्त्र्येण मीमांसितयोः परमपुरुषार्थसाधकत्वमुक्तम् । ऐकार्थ्येनोपादाने तथेति भगवन्मतम् । तदग्रे स्पष्टीभविष्यति ॥ ४ ॥

१० पु. अ. त.— उभयोर्हेयोपादेयज्ञानिनो मत्स्वरूपाद्भिन्नज्ञानिनश्च मूर्खा इत्याह— साङ्ख्ययोगाविति । साङ्ख्ययोगौ पृथक् भिन्नतयाऽनुष्ठेयानुष्ठेयत्वेन मताविति बाला मूर्खाः प्रवदन्ति, न पण्डिताः ; ज्ञानिन इत्यर्थः । अयं भावः— साङ्ख्ययोगौ मत्कुण्डलात्मकौ तत्र हेयोपादेयज्ञानं मत्कुण्डलयोर्भेदात्मकत्वात् भिन्नज्ञानं च ज्ञानमेवेति भावः । यतस्तथा ज्ञानमज्ञानमतः सम्यगास्थितो मत्स्वरूपपरो मदाज्ञया कुर्वन्नुभयोरप्येकं फलं मत्प्रसादरूपं विन्दते प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

११ नी०भा०दी०—नन्वेकत्र पाताशङ्का, एकत्र कर्मश्रमः, तदनयोः पथोः कतरः श्रेयान् ? इत्याशङ्क्य द्वयोरपि फलतः साम्यमित्याह—साङ्ख्ययोगाविति। साङ्ख्यं 'समित्येकीभावं' [नि.पू.ष.१।३।१५]इति यास्कः। एकीभावेनात्मानन्यत्वेन ख्यायते प्रकाश्यते वस्तुस्वरूपमनयेति सङ्ख्या स्थूलसूक्ष्मकारणप्रपञ्चस्य निर्विकल्पे प्रत्यगात्मनि प्रविलापनेनोदिता चेतोवृत्तिः, तत्साधनभूतोऽयं साङ्ख्यः सन्न्यासः । स च दारादिबुद्ध्यन्तानां पदार्थानामात्मन्येकीभावेन न्यसनं त्यागः प्रविलापनम् । तथा योगोऽप्यग्निहोत्रसन्ध्योपासनादिनिर्विकल्पसमाध्यन्तमनुष्ठानम् । तत्र मुख्यस्य योगस्य लक्षणं 'योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः' [पा.यो.१।२]इति। वृत्तयश्च 'प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः' [पा.यो. १।६] इति पञ्च । तत्र 'प्रत्यक्षानुमानागमाः प्रमाणानि' [पा.यो.१।७] तेषु प्रत्यक्षमिन्द्रियं:, तज्जा वृत्तिः शुक्त्यादिविषयं याथार्थ्येन ज्ञानम् । विपर्ययस्तु तत्रैव रजतादिविषयं भ्रान्तिरूपं ज्ञानम् । संशयोऽपि 'इयं शुक्तिर्वा रजतं वा' इत्यनिर्धारितान्यतरकोटिकं ज्ञानं, स विपर्यय एवान्तर्भवति। विकल्पस्तु 'शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यः'[पा.यो. १।९] यथा पुरुषस्य चैतन्यं वन्ध्यापुत्र इति । नहि पुरुषचैतन्यतत्सम्बन्धानां पृथक्त्वमस्ति, किन्तु चैतन्यमेव हि शब्दत्रयेणोच्यते । नापि वन्ध्यासुतस्य स्वरूपमस्त्यथापि शब्देनाभिलप्यते । सोऽयं विकल्पः शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यः । एकस्मिन्ननेकबुद्धिरसति च सद्बुद्धिरिति । निद्रास्मृती लोकप्रसिद्धे । एतासां निरोधेऽपि निर्विकल्पः प्रत्यगात्मैवावशिष्यते । तावेतौ फलभूतौ साङ्ख्ययोगौ । साधनभूतौ तावेव सन्न्यासकर्मयोगाख्यौ । तत्रान्त्ययोः साम्यं 'ज्ञेयः स नित्यसन्न्यासी' [५।३] इत्यनेन सूचितम् । आद्ययोस्त्वैक्यमत्रोच्यते । आस्थितः अनुतिष्ठन् फलं निर्विकल्पात्मनाऽवस्थितिरूपम् ॥ ४ ॥

यत्साङ्ख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते ।
एकं साङ्ख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति ॥ ५ ॥

१ शां. भा.— एकस्यापि सम्यगनुष्ठानात् कथमुभयोः फलं विन्दते ? इत्युच्यते– यदिति । यत्साङ्ख्यैर्ज्ञाननिष्ठैः सन्न्यासिभिः प्राप्यते स्थानं मोक्षाख्यं, तद्योगैरपि ज्ञानप्राप्त्युपायत्वेनेश्वरे समर्प्य कर्माण्यात्मनः फलमभिसन्धायानुतिष्ठन्ति ये ते योगिनः; तैरपि परमार्थज्ञानसन्न्यासप्राप्तिद्वारेण गम्यत इत्यभिप्रायः । अत एकं साङ्ख्यं योगं च यः पश्यति फलैकत्वात्स सम्यक्पश्यतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रश्नपूर्वकं श्लोकान्तरमवतारयति— **एकस्यापीति**। केचिदेव तयोरेकफलत्वं पश्यन्तीत्याशङ्क्य तेषामेव सम्यग्दर्शित्वं, नेतरेषामित्याह— **एकमिति** । तिष्ठत्यस्मिन्न च्यवते पुनरिति व्युत्पत्तिमाश्रित्याऽऽह— **मोक्षाख्यमिति** । योगशब्दार्थमाह— **ज्ञानप्राप्तीति** । ये हि जिज्ञासवः सर्वाणि कर्माणि भगवत्प्रीत्यर्थत्वेन तेषां फलाभिलाषमकृत्वा ज्ञानप्राप्तौ बुद्धिशुद्धिद्वारेणोपायत्वेनानुतिष्ठन्ति तेऽत्र योगा विवक्ष्यन्ते । अच्प्रत्ययस्य मत्वर्थत्वं गृहीत्वोक्तं योगिन इति । सर्वोऽपि द्वैतप्रपञ्चः, न वस्तुभूतो मायाविलासत्वात्; आत्मा त्वविक्रियोऽद्वितीयो वस्तु सन्निति प्रयोजकज्ञानं परमार्थज्ञानम्; तत्पूर्वकसन्न्यासद्वारेण कर्मिभिरपि तदेव स्थानं प्राप्यमित्येकफलत्वं सन्न्यासकर्मयोगयोरविरुद्धमित्याह— **तैरपीति** । फलैकत्वे फलितमाह —**अत** इति ॥ ५ ॥

१ इह पूर्वत्र प्रपूर्वस्याप्नोतेः परत्र च गच्छतेः प्रयोगेण ज्ञाननिष्ठानामनायासेन साक्षान्मोक्षावाप्तिः, कर्मयोगिनां च परम्परयेति सूचितम् । अपिनाप्ययमेवार्थ उपस्कृत इति विभावनीयं सूक्ष्मदृग्भिः । —अविगीता ।

३ रा. भा.—एतदेव विवृणोति–यदिति । साङ्ख्यैः ज्ञाननिष्ठैः यदात्मावलोकनरूपं फलं प्राप्यते, तदेव कर्मयोगनिष्ठैरपि प्राप्यते । एवमेकफलत्वेनैकं वैकल्पिकं साङ्ख्यं योगं च यः पश्यति स पश्यति; स एव पण्डित इत्यर्थः ॥ ५ ॥

४ वे. ता. चं.— भिन्नफलत्वेन पृथक्त्वाभिधायिनां निन्दा कृता; अथैकफलत्वेन ऐक्याभिधायिनां प्रशंसनं क्रियत इत्यभिप्रायेणाह— एतदेव विवृणोतीति । 'साङ्ख्यैः' इत्यत्र सिद्धान्तविशेषनिष्ठभ्रमव्युदासायाह– ज्ञाननिष्ठैरिति । साङ्ख्यमात्मज्ञानशास्त्रं तद्वेदिन इह साङ्ख्याः ; यद्वा सङ्ख्या बुद्धिर्ज्ञानयोगः, तन्निष्ठाः साङ्ख्याः ; अथवा साङ्ख्य आत्मा, तद्वेदिनोऽपि साङ्ख्याः । स्थानशब्दोऽत्र 'विन्दते फलम्' [५।४] इतिवत्फलविषयः, न तु देशविशेषविषयः, ज्ञानयोगादिमात्रप्राप्यदेशविशेषाभावात् । तच्च फलं पूर्वोत्तरानुवृत्तमात्मावलोकनमित्यभिप्रायेण यदात्मावलोकनरूपं फलमित्युक्तम् । अत्र 'यदेव साङ्ख्याः पश्यन्ति' इति यादवप्रकाशोक्तः पाठोऽप्रसिद्धत्वादनादृतः । 'योगैः' इत्येतल्लक्षणया वा प्रत्ययविशेषाद्वा तन्निष्ठविषयमिति व्यञ्जनाय कर्मयोगनिष्ठैरित्युक्तम् । अत्र साङ्ख्ययोगशब्दौ नोपायपरौ, बहुवचनानौचित्यादिति भावः । 'एकम्' इत्युक्ते एकशास्त्रार्थत्वादिभ्रमव्युदासायाह एवमेकफलत्वेनेति । अङ्गाङ्गिभावेतरेतरयोगरहितयोरुपाययोरेकफलत्वलक्षणं द्वैक्यमनुष्ठाने विकल्पाय स्यात् । तथा च सूत्रं 'विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात्' [ब्र. सू. ३।३।५९] इति । तदाह— वैकल्पिकमिति । 'स पश्यति' इत्येतत् 'न पण्डिताः' [५।४] इत्येतत्प्रतिरूपं दर्शयति— स एव पण्डित इति ॥५॥

५ आ. मा. भा.—'एकमपि' [५।४] इत्यस्याभिप्रायमाह– यत्साङ्ख्यैरिति । योगिभिरपि ज्ञानद्वारा ज्ञानफलं प्राप्यत इत्यर्थः ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.— योगस्य ज्ञानसाधनत्वे प्रमिते भवेदेतत्, तदेव कथं ? इत्यत उक्तमेकमपीति, तदनुपपन्नम् ; उभयोर्मध्ये सम्यगेकमप्यास्थितः फलं विन्दत इति योजनायां द्वयोः साफल्यमात्रमुच्यते । एकमपि सम्यगास्थितः उभयोः फलं विन्दत इति पक्षे तु द्वयं किञ्चित्फलं प्रति स्वतन्त्रं साधनमुच्यते । पक्षद्वयेऽपि न प्रकृतोपयोग इत्यत आह— एकमपीति । एवमनुपयोगेऽपि भगवानेव स्ववाक्याभिप्रायमाह— स ग्राह्य इत्यर्थः । अनेनापि योगस्य ज्ञानसाधनत्वे किं प्रमाणमुक्तं ? इत्यतो व्याचष्टे— योगिभिरपीति । "तरति शोकमात्मवित्" [छां. उ. ७।१।३] इत्यादिना यज्ज्ञानफलं मोक्षाख्यं प्रमितं तत्तावद्योगिभिरपि प्राप्यत इत्युच्यते "अपाम सोमम्" [ऋक्. ६।४।११] इत्यादिना । तत्र विचार्यम्— किं द्वयमपि स्वतन्त्रमुक्तिसाधनम् ? उत समुचितम् ? अथवैकं साक्षान्मोक्षसाधनम् ? । अपरं तत्साधनत्वेनेति न प्रथमद्वितीयौ । "नान्यः पन्थाः" [श्वे. उ. ६।१५] इत्यादिविरोधात् । तृतीयेऽपि चिन्त्यं किं कस्य साधनमिति । तत्र न तावज्ज्ञानं कर्मसाधनत्वेन मोक्षहेतुः, 'न किञ्चिदन्तराधाय' इत्यादिविरोधात् । अतः परिशेषाद्योगिभिरपि ज्ञानद्वारा ज्ञानफलं प्राप्यत इति सिद्ध्यति । तथा च योगस्य ज्ञानसाधनत्वं सिद्धमित्यर्थः । अत्र 'योगिभिः' इति वदता योगशब्दो धर्मिणामुपलक्षकोऽयं आयजन्तो वेति सूचितम् ॥ ५ ॥

७ ह. पै. भा.— यत्साङ्ख्यैर्ज्ञाननिष्ठैः प्राप्यते स्थानं मोक्षाख्यं तद्योगैः कर्मभिरपि गम्यते । अत एवाभिन्नं साङ्ख्यं योगं च यः पश्यति स पश्यति; सम्यग्दर्शीत्यर्थः ॥ ५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु कथमेकानुष्ठानादुभयोः फलं प्राप्नुयात् ? अत आह— यदिति । साङ्ख्यैः ज्ञाननिष्ठैः सन्यासिभिः यत्स्थानं मोक्षाख्यं प्राप्यते प्रकर्षेण साक्षादवाप्यते, तत् योगैर्योगिभिरपि । अर्श आदित्वादच्प्रत्ययः । सन्यासप्रासिद्वारेणावाप्यते । अतः साङ्ख्यं सन्यासं कर्मयोगं च एकफलकत्वादेकं यः पश्यति, स एव सम्यक्पश्यति, नान्यः । तस्मात् कर्मिणः सन्यासित्वमुपपद्यत इति भावः ॥ ५ ॥

९ व० त० दी०— एतदेव स्फुटयति–यत्साङ्ख्यैरिति । यन्मुक्तिस्थानं साङ्ख्यनिष्ठैः प्राप्यते, तदेव योगैरित्यत्रार्श आदित्वेन मत्वर्थीयोऽच् । योगनिष्ठयाऽपि कर्म कुर्वद्भिरपि तत्प्राप्यते; स्वातन्त्र्येण फलदत्वात्तयोरेकविषयत्वात् । अतः साङ्ख्ययोगं चैकफलत्वेनैकं यः पश्यति स सम्यग्दर्शनः ॥ ५ ॥

१० पु. अ. त.— एकफलत्वमेव विवेचयति— यत्साङ्ख्यैरिति । यत्स्थानं मत्सामीप्यं साङ्ख्यैः साङ्ख्यनिष्ठैः प्राप्यते तत्स्थानं योगैरपि योगानुष्ठातृभिरपि गम्यते प्राप्यते । तथा चायं भावः– उभयोः कुण्डलरूपत्वाद्यथास्थितस्वरूपज्ञानेनोभयनिष्ठानामपि भगवन्मुखसामीप्यमेव भविष्यति, यतस्तयोरेकमेव स्थानम्, अतो यः साङ्ख्यं योगं चैकं कुण्डलात्मकं पश्यति स मां पश्यतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०— योगैर्योगिभिः । अर्शआद्यच्प्रत्ययान्तोऽयं योगशब्दः । स्थानं मोक्षाख्यम् । एकमभिन्नम् । स्पष्टा योजना श्लोकद्वयस्य ॥ ५ ॥

कर्मयोगस्य वैशिष्ट्ये कारणान्तरम् ।

सन्न्यासस्तु महाबाहो ! दुःखमाप्तुमयोगतः ।
योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म न चिरेणाधिगच्छति ॥ ६ ॥

१ ब्रह्म सन्न्यासम् ; पूर्वार्धेऽयोगत आप्तुं दुःखत्वेनोद्दिष्टस्य तस्यैवात्र प्रतिनिर्देश्यत्वेन प्रकृतत्वात् । अन्यमर्थं कल्पयतस्तु प्रकृतहानाप्रकृतप्रक्रिये प्रसज्येयाताम् , वाक्यं च भिद्येत । न च ब्रह्मशब्दस्य सन्न्यासे गौणत्वात् विलम्बितप्रतिपत्तित्वं वाच्यम् , "न्यास इत्याहुर्मनीषिणो ब्रह्माणम्" (नारा.७९) इति श्रुत्या तस्य सन्न्यासपर्यायपदतावगमात् , पर्यायशब्दानां शक्यतावच्छेदकैक्यनियमाच्च गौणत्वाभावात् , पूर्वत्र स्वशब्दोपस्थापितस्यायोगतो दुरवापत्वेनोक्तस्य च सन्न्यासस्यैवात्र तत्प्रतियोगियोगयुक्ताधिगम्यत्वावच्छेदकतया झटिति प्रत्यभिज्ञायत्वाच्चोक्तदोषासम्भवात् ।

अथोद्देश्यप्रतिनिर्देश्यकत्ववति विषये तस्यैव पदस्य सर्वनाम्नो वा प्रयोगं विना दोषः । तथा हि-'उदेति सविता ताम्रस्ताम्र एवास्तमेति च ।' अत्र 'रक्त एवास्तमेति' इति यदि क्रियेत , तदा पदान्तरप्रतिपादितः स एवार्थोऽर्थान्तरतयेव प्रतिभासमानः प्रतीतिं स्थगयति' (का॰प्र. ७) इति काव्यमीमांसकसमयादत्र ब्रह्मशब्दस्य सन्न्यासार्थकत्वमयुक्तमिति चेत्- उक्तदोषस्य चमत्कारापकर्षकत्वेन रसालङ्कारप्रधानकाव्येष्वेवावश्यं परिहर्तव्यादत्रोपेक्षणेऽपि न क्षतिः । अन्यार्थकल्पने तु वाक्यभेदादिगुरुतरदोषप्रसङ्ग इति यथोक्तमेव युक्तम् । **अन्ये** तु-मुनिः सन्न्यासी भूत्वेति व्याचक्षते । तत्र " मुनिशब्द उत्तमाश्रमवचनोऽपि श्रूयते- 'गार्हस्थ्यमाचार्यकुलं मौनं वानप्रस्थं' इत्यत्र " (३।३।४७) इति शारीरकभाष्यमनुसन्धेयम् ॥ अत्र 'साङ्ख्ययोगौ' (५।४)इत्यादि श्लोकत्रयविषयकं **वामनमतं** सङ्क्षिप्य सङ्गृह्यते—

मुमुक्षुणा कर्मयोगसन्न्यासौ द्वावपि क्रमात् । अनुष्ठेयाविति व्यक्रमसूसुचदिहाच्युतः ॥
कौन्तेयोऽशङ्कत ततः साङ्ख्ययोगौ यथा पृथक् । मोक्षं दातुं प्रभवतस्तथेमावपि नो कुतः ? ॥
ज्ञात्वेति हृद्गतं तस्य सर्वसाक्षी जगद्गुरुः । शङ्कामूलमपाकर्तुं श्लोकद्वयमुदैरिरत ॥ × × ×
नन्वत्र प्रक्रियाभेदे फलैक्यं साङ्ख्ययोगयोः । कथं स्यादिति चेत्तत्र सङ्क्षेपात्किञ्चिदुच्यते ॥
तत्त्वसङ्ख्या विचाराख्या जडाजडविवेकतः । प्रत्यगात्मावबोधान्ता यत्र तत्साङ्ख्यमुच्यते ॥
उद्वेल्लन्ति सहस्रशः सलिलधौ कल्लोलमालाः पृथक् किन्त्वेतासु न किञ्चनास्ति सलिलादन्यद्यथा तत्त्वतः ।
तत्त्वानि प्रकृतेर्जडानि विलसन्त्यात्मस्वरूपे तथा तद्भिन्नं तु न तत्र सारमिति सा साङ्ख्यानुभूतिः स्फुटा ॥
वेदान्तानुमतं साङ्ख्यमिदं व्यासादिवर्णितम् । प्राधान्यं प्रकृतेर्यत्र तदन्यन्नात्र सम्मतम् ॥
येषां चित्ते दृढीभूतः साङ्ख्यबोधोऽयमीदृशः । त्रयोदशे वक्ष्यतीह तेषां मुक्तिं स्वयं हरिः ॥
यदात्मतत्त्वमेतेन साङ्ख्यमार्गेण लभ्यते । चित्तवृत्तिनिरोधाख्या योगेनापि तदाप्यते ॥
तत्प्रक्रिया त्वनुपदं षष्ठेऽध्यायेऽत्र वक्ष्यते । एकेनापि द्वयोरेवमनयोः फलमाप्यते ॥ × × ×
अन्योन्यनिरपेक्षत्वमुक्त्वैवं साङ्ख्ययोगयोः । सन्न्यासयोगौ न तथेत्युत्तरेणोक्तवान् विभुः ॥
प्रक्रान्तव्यतिरेकाभिव्यञ्जकेन 'तुना' भृशम् । स्पष्टीकृतोऽयमत्रार्थः सन्दर्भस्वरसानुगः ॥
तन्मोक्षं साधयेयातां साङ्ख्ययोगौ पृथक्परम् । सन्न्यासकर्मयोगौ न शक्तावित्याशयो हरेः ॥ × × ×
त्यक्त्वाऽर्थमृजुमप्येनं साङ्ख्यं सन्न्यासमूचिरे । योगं च कर्मयोगं यन्नैव सङ्गच्छतेऽत्र तत् ॥
यस्मादिहोक्तं देवेन सुव्यक्तं साङ्ख्ययोगयोः । एकमप्यास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् ॥
एकेन कर्मणा मोक्षः सन्न्यासेनाथवा ततः । व्यक्तमभ्युपगन्तव्यो न चैतच्छ्रुतिसम्मतम् ॥
चेतः शुद्ध्यति नैव कर्मण ऋते न्यासादृते नामृतं न्यासश्चापि भवेत्स शुद्ध्यति यदा चेतस्तदैव स्थिरः ।
अन्योन्याश्रयतैवमस्ति नियता यत्कर्मसन्न्यासयोरेकेनैव कथं फलं तदुभयोः साध्यं पृथक्केनचित् ? ॥
अत्राहुस्ते कर्मणा चित्तशुद्धौ ज्ञानद्वारा मोक्षलाभो ध्रुवः स्यात् । सन्न्यासे च स्वीकृते कर्मणां प्रागाचीर्णानां तत्फलं तेन सार्द्धम् ॥
एवमप्यत्र सन्न्यासात्प्राक्कर्मस्वीकृतेः स्फुटम् । अन्योन्यनिरपेक्षत्वं तयोर्मोक्षे न सिद्ध्यति ॥
अस्मद्दर्शित एवार्थः सर्वथा तत्सुसङ्गतः । व्यर्थोऽन्यस्तत्र दोषास्तु नोक्ता विस्तरसाध्वसात्॥ इति ।
अत्र च- ' ननु प्रियतमत्वेन परमानन्दताऽऽत्मनि । विवेक्तुं शक्यतामेवं विना योगेन किं भवेत् ? ॥
यद्योगेन तदेवेति वदामो, ज्ञानसिद्धये । योगः प्रोक्तो , विवेकेन किं ज्ञानं नोपजायते ? ॥
यत्साङ्ख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते । इति स्मृतं फलैकत्वं योगिनां च विवेकिनाम् ॥
असाध्यः कस्यचिद्योगः कस्यचिज्ज्ञाननिश्चयः । इत्थं विचार्य मार्गौ द्वौ जगाद परमेश्वरः ॥ '
(पं. द. १२।८०-८३) इत्यादि ब्रह्मानन्दीयमपि प्रतिपादनमनुसन्धेयम् ॥

अभिनवगुप्तपादास्तु-'तु शब्दोऽवधारणे भिन्नक्रमः । योगरहितस्य सन्न्यासमाप्तुं दुःखमेव' इत्याहुः । —अघिगीता ।

१ शां. भा.— एवं तर्हि योगात्सन्न्यास एव विशिष्यते; कथं तर्हीदमुक्तं 'तयोस्तु कर्मसन्न्यासात् कर्मयोगो विशिष्यते' [५।२] इति ? शृणु तत्र कारणम्– त्वया पृष्टं केवलं कर्मसन्न्यासं कर्मयोगं चाभिप्रेत्य तयोरन्यतरः कः श्रेयान् ? इति। तदनुरूपं प्रतिवचनं मयोक्तं कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगो विशिष्यत इति ज्ञानमनपेक्ष्य। ज्ञानापेक्षस्तु सन्न्यासः साङ्ख्यमिति मयाऽभिप्रेतः। परमार्थयोगश्च स एव। यस्तु कर्मयोगो वैदिकः स तादर्थ्याद्योगः सन्न्यास इति चोपचर्यते। कथं तादर्थ्यम् ? इत्युच्यते– सन्न्यासस्तु पारमार्थिको दुःखमाप्तुं प्राप्तुमयोगतो योगेन विना। योगयुक्तो वैदिकेन कर्मयोगेनेश्वरसमर्पितरूपेण फलनिरपेक्षेण युक्तो मुनिर्मननादीश्वरस्वरूपस्य मुनिः, ब्रह्म परमात्मज्ञानलक्षणत्वात्प्रकृतः सन्न्यासो ब्रह्मोच्यते "न्यास इति ब्रह्मा ब्रह्मा हि परः" [म.ना.उ. ७८] इति श्रुतेः। ब्रह्म परमार्थसन्न्यासं परमात्मज्ञाननिष्ठालक्षणं नचिरेण क्षिप्रमेवाधिगच्छति प्राप्नोति, अतो मयोक्तं 'कर्मयोगो विशिष्यते' इति ॥ ६ ॥

२ आ. शां. व्या.— यदि यथोक्तज्ञानपूर्वकसन्न्यासद्वारा कर्मिणामपि श्रेयोवाप्तिरिष्टा, तर्हि सन्न्यासस्यैव श्रेयस्त्वं प्राप्तमिति चोदयति— **एवं तर्ही**ति। सन्न्यासस्य श्रेष्ठत्वे कर्मयोगस्य प्रशस्ततत्त्ववचनमनुचितमित्याह— **कथं तर्ही**ति। पूर्वोक्तमेवाभिप्रायं स्मारयन्परिहरति— **शृण्वि**ति। कर्मयोगस्य विशिष्टत्ववचनं तत्रेति परामृष्टम्। तदेव कारणं कथयति— **त्वयेत्या**दिना। केवलं विज्ञानरहितमिति यावत्। तयोरन्यतरः कः श्रेयानितीतिशब्दोऽध्याहर्तव्यः। त्वदीयं प्रश्नमनुसृत्य तदनुगुणं प्रतिवचनं ज्ञानमनपेक्ष्य तद्रहितात्केवलादेव सन्न्यासाद्योगस्य विशिष्टत्वमिति मयोक्तमित्याह— **तदनुरूप**मिति। ज्ञानापेक्षः सन्न्यासस्तर्हि कीदृक् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **ज्ञाने**ति। तर्हि कर्मयोगे कथं योगशब्दः सन्न्यासशब्दो वा प्रयुज्यते ? तत्राऽऽह— **यस्त्वि**ति। तादर्थ्यात् परमार्थज्ञानशेषत्वादिति यावत्। तदेव तादर्थ्यं प्रश्नपूर्वकं प्रसाधयति— **कथ**मित्यादिना। कर्मानुष्ठानाभावे बुद्धिशुद्ध्यभावात् परमार्थसन्न्यासस्य सम्यग्ज्ञानात्मनो न प्राप्तिरिति व्यतिरेकमुपन्यस्यान्वयमुपन्यस्यति— **योगे**ति। पारमार्थिकः सम्यग्ज्ञानात्मकः। सामग्र्यभावे कार्यप्राप्तिरयुक्तेति मत्वाऽऽह— **दुःख**मिति। योगयुक्तत्वं व्याचष्टे— **वैदिकेने**ति। ईश्वरस्वरूपस्य सविशेषस्येति शेषः। ब्रह्मेति व्याख्येयं पदमुपादाय व्याचष्टे— **प्रकृत** इति। तत्र ब्रह्मशब्दप्रयोगे हेतुमाह— **परमात्मे**ति। लक्षणशब्दो गमकविषयः सन्न्यासे ब्रह्मशब्दप्रयोगे तैत्तिरीयकश्रुतिं प्रमाणयति— **न्यास** इति। कथं सन्न्यासे हिरण्यगर्भवाची ब्रह्मशब्दः प्रयुज्यते ? द्वयोरपि परत्वाविशेषादित्याह— **ब्रह्मा** हीति। ब्रह्मशब्दस्य सन्न्यासविषयत्वे फलितं वाक्यार्थमाह— **ब्रह्मे**त्यादिना। नद्याः स्रोतांसीव निम्नप्रवणानि कर्मभिरतितरां परिपक्वकषायस्य करणानि सर्वतो व्यावृत्तानि निरस्ताशेषविशेषकूटस्थप्रत्यगात्मान्वेषणप्रवणानि भवन्तीति कर्मयोगस्य परमार्थसन्न्यासप्राप्त्युपायत्वे फलितमाह— **अत** इति ॥ ६ ॥

३ रा. भा.— इयान् विशेष इत्याह– सन्न्यासः ज्ञानयोगस्तु अयोगतः कर्मयोगादृते प्राप्तुमशक्यः योगयुक्तः कर्मयोगयुक्तः स्वयमेव मुनिः आत्ममननशीलः सुखेन कर्मयोगं साधयित्वा नचिरेण अल्पेनैव कालेन ब्रह्माधिगच्छति आत्मानं प्राप्नोति। ज्ञानयोगयुक्तस्तु महता दुःखेन ज्ञानयोगं साधयति; दुःखसाध्यत्वाद्दुःखप्राप्यत्वादात्मानं चिरेण प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ६ ॥

४ वे. ता. चं.— ननु 'कर्मयोगो विशिष्यते' [५।२] इति वचनं, अत्र वैकल्पिकत्ववचनं च कथमुपपद्यते ? अत्यन्ततुल्यत्वे हि विकल्प इति शङ्कायां सौकर्यशैघ्र्याभ्यां वैशिष्ट्यम्, फलस्यात्यन्ततुल्यतया च विकल्पः; अधिकारिभेदप्रतिनियतत्वाच्च न दुष्करविलम्बितोपायनैरर्थक्यमित्यभिप्रायेण वैषम्यमुच्यत इत्याह— **इयान्विशेष इत्याहे**ति। तुशब्दोऽन्योन्यवैषम्यपरः; 'अयोगतः' इत्यनेन कर्मयोगमन्तरेण ज्ञानयोगस्वरूपमेव न सिद्ध्यतीत्यभिप्रेतम्, तदाह— **कर्मयोगादृत** इति। 'शक्यमञ्जलिभिः पातुं वाताः' [वा. रा. ४।२८।८] इत्यादिवद्दुःखशब्दस्यात्र नपुंसकत्वम्। मुनिशब्दे प्रकृतापेक्षितप्रकृतिप्रत्ययार्थविवरणं **मननशील** इति। तत्राकर्तृत्वानुसन्धानप्रकरणबलान्मननस्यात्मविषयत्वोक्तिः, **स्वयमेव** ज्ञानयोगमन्तरेणेत्यर्थः। 'दुःखमाप्तुमयोगतः' इत्येतद्व्यतिरेकानुसन्धानात् **सुखेन कर्मयोगं साधयित्वे**त्युक्तम्। 'नचिरेण' इति नञः क्रियान्वये चिरेणाप्यधिगमो न स्यादिति भ्रमः स्यात्, तद्व्युदासाय **नचिरेणे**त्युक्तम्। नैकादिवत् नचिरेण इति समस्तप्रयोगः। ब्रह्मशब्दोऽत्र परिशुद्धात्मस्वरूपलक्षणकर्मयोगाव्यवहितफलविषय इति व्यञ्जनाय **आत्मानं प्राप्नोती**त्युक्तम्। प्राप्तिरिह साक्षात्कारः। एवमव्यवहितात्मप्राप्तिसाधनत्वं वदता प्रकृतः सन्न्यासो ब्रह्मशब्देनोच्यत इति **शङ्करोक्तं** प्रत्युक्तम् ! तद्व्यतिरेकेण पूर्वोक्तं पूरयति— **ज्ञानयोगयुक्त** इति। दुःखसाध्यत्वाद्विलम्बितफलो ज्ञानयोगः; कर्मयोगस्तु सुखसाध्यत्वादविलम्बितफल इति वैषम्यमनेन श्लोकेनोक्तं भवति ॥ ६ ॥

५ आ. मा. भा.— इतश्च सन्न्यासाद्योगो वर इत्याह– सन्न्यासस्त्विति । योगाभावे मोक्षादिफलं न भवति, अतः कामजयादिदुःखमेव तस्य, मोक्षाद्येव हि फलम् । अन्यत्तत्फलमल्पत्वादफलमेवेत्याशयः । तच्चोक्तम्–'विना मोक्षफलं यत्तु न तत्फलमुदीर्यते' इति पाद्मे । यत्तु महाफलयोग्यं तस्याल्पं फलमेव न भवति; यथा पद्मरागस्य तण्डुलमुष्टिः । महाफलश्च योगयुक्तश्चेत्सन्न्यास इत्याह– योगयुक्त इति । मुनिः सन्न्यासी । तच्चोक्तम्– 'स हि लोके मुनिर्नाम यः कामक्रोधवर्जितः' इति ॥६॥

६ ज. प्र. दी.— सन्न्यासस्त्वित्यस्य सङ्गतिमाह— इतश्चेति । ननु प्राक् सन्न्यासाद्योगस्य वरत्वे न कोऽपि हेतुरुक्तः, तत्कथमेवमुच्यते ? मैवम्; सन्न्यासस्य योगावरत्वे बाधकं परिहृतम् । साधकमिदानीमुच्यते । बाधकाभावसहितमेव साधकं वस्तुनो व्यवस्थापकम् । तस्मादितश्चेति युक्तम् । पूर्वं सन्न्यासस्य निश्श्रेयसकरत्वमुक्तम् , इदानीं कथं दुःखहेतुत्वमुच्यते ? किं वाऽनेन साधकमुक्तं? इत्यतो व्याचष्टे— योगेति । विष्णवर्पणबुद्ध्या करणाभावसन्न्यासमात्रेणेति शेषः । आदिपदेन ज्ञानं गृह्यते । तस्य केवलसन्न्यासिनः । योगाभावे सन्न्यासो निष्फल एवेत्येतन्न युज्यते, मोक्षाद्यभावेऽपि तात्कालिकापमानादिदुःखाभावादेर्भावादित्यत आह— मोक्षादीति । अत्र पुराणसम्मतिमाह— तच्चेति । ननु मोक्षफलाभावेऽपि धान्यादिनैव कृष्यादिकं सफलमित्युच्यते । तत्कथमेवमभिहितमित्यत उक्तं विवृणोति— यत्त्विति । महाफलं साधयितुं योग्यमित्यर्थः । मोक्षादिग्रहणं प्रकृतापेक्षयैव कृतमिति भावः । ननु सन्न्यासात् योगस्य वरत्वमनेन साधितं तत्किमुत्तराधन? इत्यत आह–महाफलश्चेति । महत्फलं यस्मात्स तथोक्तः । योगाङ्गत्वेन ततोऽवरत्वं सन्न्यासस्य सिसाधयिषितम् । तच्चान्वयव्यतिरेकाभ्यां सिद्ध्यति । तत्र पूर्वार्धेन व्यतिरेकमुक्त्वाऽनेनान्वयमाचष्टे इत्यर्थः । ननु योगोऽप्येवमेवेति चेत्, सत्यम्; तथापि चरमभावित्वेन विशेषः । नन्वत्र सन्न्यासवाचकं न श्रूयते तत्कथमेवमुच्यते ? इत्यत आह— मुनिरिति । मुनिशब्दस्य कामवर्जनलक्षणसन्न्यासवचनत्वं कुतः ? इत्यत आह— तच्चेति ॥ ६ ॥

७ ह. पै. भा.—कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगो विशिष्ट इत्युक्तं, कथं विशिष्टः ? इत्यत्राऽऽह–सन्न्यासस्त्विति । सन्न्यासो ज्ञाननिष्ठा महाबाहोऽयोगिभिर्दुःखेन प्राप्यते; कर्मभिस्तु सुखेन सत्त्वशुद्धिद्वारेण प्राप्यते, अतः कर्मयोगो विशिष्यत इत्युक्तम् । यतः योगयुक्तो मुनिर्ज्ञानी ब्रह्म अचिरेणाधिगच्छति प्राप्नोति ॥ ६ ॥

८ वे. ब्र. गि.— एवं 'ज्ञेयः स नित्यसन्न्यासी' [५।३] इत्येतदुपपादितम्; इदानीं 'सुखं बन्धात्प्रमुच्यते' [५।३] इत्येतदुपपादयन् कर्मसन्न्यासयोरेकपुरुषानुष्ठेयत्वं भिन्नपुरुषानुष्ठेयत्वं वा? इति प्राक्पृष्टयोरुत्तरमाह —सन्न्यास इति । अयोगतः कर्मयोगं विना तु सन्न्यासः प्राप्तुं दुःखं दुःखहेतुः; अशक्य इति यावत् । कर्मानुष्ठानजन्यचित्तशुद्ध्यभावे सन्न्यासहेतुवैराग्याभावात् । यद्वा योगं विना कृतः सन्न्यासो दुःखमाप्तुमेव भवति, चित्तशुद्ध्यभावेन ज्ञाननिष्ठाया असम्भवात्, शोधके च कर्मण्यनधिकारात्; अतः कर्मब्रह्मोभयभ्रष्टत्वेन तस्य महत्सङ्कटमेव स्यादित्यर्थः । कर्मयोगयुक्तस्तु चित्तशुद्धिवैराग्यसम्पत्त्या मुनिः सन्न्यासी भूत्वा ब्रह्म सत्यज्ञानानन्दात्मकं अचिरेणाधिगच्छति साक्षात्करोति । अतः कर्मयोगं विना सन्न्यासस्य दुष्करत्वात्कथञ्चित्कृतस्यापि तस्यानर्थकरत्वेन फलवत्त्वाभावाच्च सुकरः शीघ्रफलदश्च कर्मयोगस्ततो विशिष्यत इत्यज्ञस्य मुमुक्षोः प्रथमं कर्मयोग एवानुष्ठेयः, न तु सन्न्यासः; स तु वैराग्यतीव्रतायां स्वयमेव भविष्यतीति 'न कर्मणाम्' [३।४] इत्यस्यैवायं प्रपञ्चः ।

अत्र कर्मयोगस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां सन्न्यासहेतुत्वोक्त्या कर्मसन्न्यासयोरङ्गाङ्गिभावप्रदर्शनात् तयोरेकपुरुषानुष्ठेयत्वमुक्तं भवति । न च विरोधाद्युगपदेकस्य तदनुष्ठानासम्भव इति वाच्यम्; कालभेदेन तत्सम्भवात् । युज्यते खल्वविरक्तिदशायां कर्मयोगो विरक्तिदशायां सन्न्यासश्च । न च कर्मयोगस्यापि वैराग्याधिकारत्वाद्विरक्त्यविरक्त्यवस्थाभेदेन कर्मतत्त्यागव्यवस्था न युक्तेति वाच्यम्; कर्मयोगहेतुवैराग्यात् सन्न्यासहेतुवैराग्यस्य भिन्नत्वात् । तीव्रतरं हि वैराग्यं सन्न्यासहेतुः । यथाऽतितीव्रायां बुभुक्षायामुत्पन्नायां भोजनादन्यो व्यापारो न रोचते, भोजने च विलम्बो न सोढुं शक्यते; तथा संसारविरतावतितीव्रायामुत्पन्नायां सन्न्यासं विनाऽन्यन्न रोचते, सन्न्यासे च विलम्बो न सह्यते । तदेतादृशे तीव्रतरे वैराग्ये सन्न्यासः, तदभावे कर्मयोग इति व्यवस्थासम्भवान्न कोऽपि विरोधः ॥ ६ ॥

९ ब० त० दी०— किञ्च साङ्ख्यऽभिप्रेतं कर्म—सन्न्यासं विनाऽपि योगेनेह हि सिद्धिर्भवति, न तु योगं विना सन्न्यासिनो भवतीत्याशयेनाह— सन्न्यासस्त्विति । हे महाबाहो ! कर्मसन्न्यासस्तु योगव्यतिरेकेणाप्तुं दुःखरूपः । समत्वं हि योगः तन्निष्ठया करणव्यतिरेकेण कस्य सन्न्यासः ? नह्यकृतस्य त्यागो युज्यते, सिद्धत्वात् । साङ्ख्यीयो मुनिरपि योगयुक्तोऽचिरेण ब्रह्माधिगच्छति; नान्यथेति मम मतम् ॥ ६ ॥

१० पु. अ. त.— ननूभयोरेकफलत्वे उभयरूपता किं ? इत्याशङ्कायामाह— **सन्न्यासस्त्विति** । हे महाबाहो ! सन्न्यासस्तु अयोगतः योगं विना आप्तुं प्राप्तुं दुःखं, दुःखरूपमित्यर्थः । **अत्रायं भावः**-सन्न्यासस्य साङ्ख्यात्मकस्य विप्रयोगरूपत्वात्,योगस्य संयोगात्मकत्वात्,विप्रयोगस्य संयोगपूर्वत्वाद्योगं विना न तत्सिद्धिः स्यादत उभयरूपत्वेन कथनमित्यर्थः । किञ्च भगवतो रसरूपत्वाद्रसस्य च द्विरूपत्वादेकरूपत्वेनाकथनेऽपूर्ण एव स स्यादित्यर्थः । यतः संयोगं विना न द्वितीयसिद्धिरतो योगयुक्तः संयोगयुक्तो भूत्वा मुनिः विप्रयोगे मौनैकशरणो भूत्वा अचिरेण शीघ्रमेव ब्रह्म सर्वलीलाव्यापकमधिगच्छति प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ६ ॥

११ नी० भ० दी०— नन्वेवं निर्विकल्पस्थानप्राप्तये द्वौ मार्गावुक्तौ स्यातां, तच्च "नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय" [श्वे.उ. ३।८+६।१५] इति श्रुतिविरुद्धमित्याशङ्क्याह— सन्न्यासस्त्विति। सन्न्यासो नैष्कर्म्यं अयोगतो योगं विना आप्तुं दुःखं हे महाबाहो ! । अयमर्थः— निर्विकल्पकसमाधिरपि "तत्त्वमसि" [छां.उ. ६।८।७-१४] इत्येतद्वाक्यार्थप्रतिपत्त्युपायभूत एव, न स्वतः पुरुषार्थ इति द्वितीयमार्गस्याभावान्नोदाहृतश्रुतिविरोधः । "शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः समाहितो भूत्वाऽऽत्मन्येवात्मानं पश्यति' [बृ.उ. ४।४।२३] इति श्रुत्यैव शमादिवत्समाधेरप्यात्मदर्शनार्थत्वस्य दर्शितत्वात् । तथा च समाहितपदं वार्त्तिककारैर्व्याख्यातम् । "स्वातन्त्र्यं येषु कर्त्तुः स्यात् करणाकरणं प्रति । तान्येव तु निषिद्धानि कर्माणीह शमादिभिः" । शमादिभिः शमादिश्रुत्या । "अस्वातन्त्र्यं तु येषु स्यात्करणाकरणं प्रति । समाहितोक्त्याथेदानीं तन्निरोधो विधीयते"— अस्वातन्त्र्यं गुरूपदेशापेक्षत्वं,येषु मानमेयव्यवहारनिरोधेषु। 'पिण्डीकृत्येन्द्रियग्रामं बुद्धावारोप्य निश्चलम् । विषयांस्तत्स्मृतीस्त्यक्त्वा तिष्ठेच्चिदनुरोधतः॥ एषोऽभ्युपायः सर्वत्र वेदान्तेषु प्रतिष्ठितः । तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थज्ञानोत्पत्त्यर्थमादरात् ' इति । एवं व्यतिरेकमुक्त्वाऽन्वयमाह— योगयुक्त इति । मुनिः सन्न्यासी न चिरेण शीघ्रमेव ब्रह्माधिगच्छति वाक्यश्रवणमात्रेण, न तु केवलसन्न्यासी । यथोक्तं— ' न च सन्न्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ' [३।४] इति ॥ ६ ॥

सम्यग्दर्शनप्राप्त्यर्थं कर्म कुर्वतोऽपि योगिनः सकारणा कर्मालिप्तता।

योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेन्द्रियः ।
सर्वभूतात्मभूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ ७ ॥

१ शां. भा.— यदा पुनरयं सम्यग्दर्शनप्राप्त्युपायत्वेन— योगेन युक्तो योगयुक्तो विशुद्धात्मा विशुद्धसत्त्वो विजितात्मा विजितदेहो जितेन्द्रियश्च सर्वभूतात्मभूतात्मा सर्वेषां ब्रह्मादीनां स्तम्बपर्यन्तानां भूतानामात्मभूत आत्मा प्रत्यक्चेतनो यस्य स सर्वभूतात्मभूतात्मा, सम्यग्दर्शीत्यर्थः । स तत्रैवं वर्तमानो लोकसङ्ग्रहाय कर्म कुर्वन्नपि न लिप्यते, न कर्मभिर्बध्यत इत्यर्थः ॥ ७ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु पारिव्राज्यं परिगृह्य श्रवणादिसाधनमसकृदनुतिष्ठतो लब्धसम्यग्बोधस्यापि यथापूर्वं कर्माण्युपलभ्यन्ते, तानि बन्धहेतवो भविष्यन्तीत्याशङ्क्य श्लोकान्तरमवतारयति— **यदा पुनरिति** । सम्यग्दर्शनप्राप्त्युपायत्वेन यदा पुनरेष पुरुषो योगयुक्तत्वादिविशेषणः सम्यग्दर्शी सम्पद्यते, तदा प्रातिभासिकीं वृत्तिमनुसृत्य कुर्वन्नपि न लिप्यत इति योजना । योगेन नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानेनेति यावत् । आदौ नित्याद्यनुष्ठानवतो रजस्तमोमलाभ्यामकलुषितं सत्त्वं सिद्ध्यतीत्याह— **विशुद्धात्मेति** । बुद्धिशुद्धौ कार्यकरणसङ्घातस्यापि स्वाधीनत्वं भवतीत्याह— **विजितेति** । तस्य यथोक्तविशेषणवतो जायते सम्यग्दर्शित्वमित्याह— **सर्वभूतेति** । सम्यग्दर्शिनस्तर्हि कर्मानुष्ठानं कुतस्त्यं ? तदनुष्ठाने वा कुतो बन्धविश्लेषसिद्धिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **स तत्रेति** । सम्यग्दर्शनं सप्तम्यर्थः ॥ ७ ॥

३ रा. भा.— कर्मयोगयुक्तस्तु शास्त्रीये परमपुरुषाराधनरूपे विशुद्धे कर्मणि वर्तमानः तेन विशुद्धमनाः। विजितात्मा स्वाभ्यस्ते कर्मणि व्यापृतमनस्त्वेन सुखेन विजितमनाः, तत एव जितेन्द्रियः। कर्तुरात्मनो याथात्म्यानुसन्धाननिष्ठतया सर्वभूतात्मभूतात्मा सर्वेषां देवादिभूतानामात्मभूत आत्मा यस्यासौ सर्वभूतात्मभूतात्मा; आत्मयाथात्म्यमनुसन्दधानस्य हि देवादीनां स्वस्य चैकाकार आत्मा; देवादिभेदानां प्रकृतिपरिणामविशेषरूपतयात्माकारत्वासम्भवात् । प्रकृतिवियुक्तः सर्वत्र देवादि-

देहेषु ज्ञानैकाकारतया समानाकार इति ' निर्दोषं हि समं ब्रह्म' [५।१९] इत्यनन्तरमेव वक्ष्यते । स एवम्भूतः कर्म कुर्वन्नपि अनात्मन्यात्माभिमानेन न लिप्यते न सम्बध्यते । अतोऽचिरेणात्मानं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ७ ॥

४ वे. ता. चं.— कर्मयोगस्य सुखसाध्यत्वे शीघ्रफलाधिगमे च हेतुरुच्यते— ' योगयुक्तः ' इति श्लोकेन । पूर्वावात्मशब्दौ मनोविषयौ, जितेन्द्रियसमभिव्याहारात् । 'योगयुक्तः' इत्यनेनैव सिद्धो विशुद्धमनस्त्वे हेतुः **शास्त्रीय** इत्यादिनोच्यते । विशुद्धिरत्र रजस्तमोनिवृत्तिस्तन्मूलरागद्वेषादिकषायनिवृत्तिश्च । प्राक्समर्थितं स्मारयति **स्वाभ्यस्ते कर्मणी**ति । प्रधानस्य मनोनिग्रहस्य वक्तुमुचितत्वात्, ' विजितदेहः ' इति परव्याख्यानं मन्दमिति भावः । सर्वेन्द्रियकूटस्थे मनसि जिते बाह्यानीन्द्रियान्तराणि जितानि भवन्तीत्यभिप्रायेण **तत एवे**त्युक्तम् । सर्वभूतेत्याद्युपपादनाय **कर्तु**रित्युक्तम् । प्रथमस्य भूतशब्दस्यात्र देवादिदेहमात्रविषयतां, द्वितीयस्य क्रियात्मतां विग्रहं च दर्शयति **सर्वेषा**मिति । भिन्नानामैक्यं हि विरुद्धमित्यत्राह **आत्मयाथात्म्य**मिति । **अयमभिप्रायः**— सत्यं न स्वरूपैक्यं विधीयते, तस्य प्रत्यक्षानुमानागमपूर्वापरविरुद्धत्वात् , किन्त्वेकाकारत्वं, यथा सर्वस्मिन् गृहे वर्तमानो व्रीहिरयमेवेत्युक्ते तज्जातीयत्वमुक्तं भवति, तद्वदत्रापि सर्वस्मिन् देहे वर्तमानो 'अयमेवात्मा' इति प्रयोगेऽपि देहान्तरवर्तिनामस्य चात्मनः समानत्वमुक्तं भवति । ननु समानत्वमपि प्रत्यक्षादिविरुद्धम्, देवतिर्यग्ब्राह्मणक्षत्रियब्रह्मचारिगृहस्थपण्डितापण्डितशक्ताशक्तधनिकदरिद्रस्थविरतरुणादिनिरवधिकवैषम्यनिर्भरत्वादात्मनाम्; अन्यथा 'ब्राह्मणो यजेत' [श. ब्रा. ५।१।५।१२] इत्याद्यात्मपर्यन्तशास्त्रीयप्रयोगोऽपि भज्येतेत्यत्राह **देवादिभेदाना**मिति । अयं भावः— 'सत्यं देवादिवैषम्यं प्रामाणिकमेव, तत्तु न स्वरूपप्रयुक्तम् , तस्य कर्मोपाधिकप्रकृतिपरिणामभेदनिबन्धनत्वात् ; शुद्धाकारविवक्षया तु समानत्वमिहोच्यते ' इति । साम्यस्यात्र विवक्षितत्वे संवादकमनन्तरमेव साम्याभिधानं दर्शयति **प्रकृतिवियुक्त** इति । ' कुर्वन्नपि न लिप्यते ' इत्यत्र न तावन्निषिद्धं कुर्वन्नपि न दुष्टो भवतीत्युच्यते, तथा सति बहुव्याकोपप्रसङ्गात् ; न च कर्मयोगं कुर्वन्नपि तेनैव न लिप्यत इति, तथा च सति निष्फलप्रयासत्वेन तस्याननुष्ठानप्रसङ्गात् । अतोऽत्र न केवलं ज्ञानयोगनिष्ठः, अपितु कर्मयोगं कुर्वन्नप्यात्मसाक्षात्काराख्यफलविरोधिना केनचिन्न लिप्यत इत्येवार्थ इत्यभिप्रायेण **अनात्मन्यात्माभिमानेने**त्याद्युक्तम् । ' नैव किञ्चित्करोमि ' [५।८] इत्यादिकं ह्यनन्तरमुच्यत इति भावः । 'न लिप्यते' इत्यत्र सवासनं सम्बन्धनिषेधो विवक्षित इत्याह— **न सम्बध्यत** इति । प्रस्तुतार्थतया निगमयति— **अत** इति ॥ ७ ॥

५ आ. मा. भा.— एतदेव प्रपञ्चयति— **योगयुक्त** इति । सर्वभूतात्मभूतः परमेश्वरः । यच्चाप्नोतीत्यादेः । स आत्मभूतः स्वसमीपं प्रत्यादानादिकर्ता यस्य स सर्वभूतात्मभूतात्मा ॥ ७ ॥

६ ज. प्र. दी.— प्रकृतप्रमेयस्य समाप्तत्वादुत्तरस्य वैयर्थ्यमाशङ्क्याह— **एतदेवे**ति । योगयुक्तस्य सन्न्यासस्य महाफलत्वमेव । प्रपञ्चनं च ' यो न द्वेष्टि ' [५।३] इत्यत्रोक्तद्वेषादिवर्जनकारणोपन्यासेन 'ब्रह्माधिगच्छति' [५।६] इत्यत्रोक्तब्रह्मज्ञानावान्तरफलोपन्यासेन चेति ज्ञातव्यम् । ' सर्वभूतात्मभूतात्मा ' इत्यनेन जीवस्य परमात्मस्वरूपत्वमुच्यत इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासायाह— **सर्वे**ति । सर्वभूतानामात्मभूतः कथं ? इत्यत उक्तं **यच्चे**ति । एतन्निर्वचनमाश्रित्य न स्वरूपत्वमित्यर्थः । स आत्मभूत इति सर्वभूतात्मभूत इत्युक्तस्यानुवादः । ' स्वसमीपं ' इत्यादिद्वितीयात्मशब्दस्यार्थः । एवं जानन्नत्र विवक्षितः ॥ ७ ॥

७ ह. पै. भा.— अतः–योगेति । योगयुक्तो विशुद्धात्मा प्राप्तसत्त्वशुद्धिर्विजितात्मा रागद्वेषाभ्यामनाकृष्यमाणो जितेन्द्रियः सर्वभूतात्मभूतात्मा सर्वेषु भूतेष्वात्मैकत्वदर्शी कर्माणि कुर्वन्नपि तत्फलैर्न लिप्यत न सम्बध्यते ॥ ७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु 'योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्माधिगच्छति ' [५।६] इत्युक्तमयुक्तम्, कर्मणो बन्धहेतुत्वादित्यत आह— **योगे**ति । निष्कामतयेश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठीयमानं कर्म योगः, तेन युक्तः पुरुषः विशुद्धात्मा निर्मलान्तःकरणः, तथा विजितात्मा वशीकृतदेहः जितेन्द्रियश्च सन् । अनेन 'शरीरवाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभतेऽर्जुन ! ' [१८।१५] इति वक्ष्यमाणत्रिविधकर्मलेपाभावः सूचितः । एतादृशस्य तत्त्वज्ञानमवश्यम्भावीत्याह— **सर्वभूतात्मभूतात्मा** सर्वेषां भूतानां ब्रह्मादिस्तम्बान्तानामात्मभूत आत्मा यस्य स तथोक्तः, अद्वितीयात्मतत्त्वदर्शीति यावत् । एवम्भूतः कुर्वन्नपि लोकानुग्रहार्थं स्वाभाविकं वा कर्म न लिप्यते न बध्यते ।

यत्त्वत्र मधुसूदनसरस्वतीभिरुक्तम्— " सर्वभूतानामा-

---

१ यच्चाप्नोति यदादत्ते यच्चात्ति विषयानिह । यच्चास्य सन्ततो भावस्तेनात्मेति निरुच्यते ॥ [लिं. पु. पू. भा. ७०।९६] इति श्लोकोऽत्र लक्ष्यते ॥

त्मभूत आत्मा यस्येति भाष्यकारीयव्याख्याने 'सर्वभूतात्मा' इत्येतावतैवार्थलाभात् 'भूतात्मा' इत्यधिकम्। अतः सर्वात्मपदाभ्यां जडाजडे विवक्षित्वा सर्वभूत आत्मभूतश्चात्मा स्वरूपं यस्येति व्याख्यानं समञ्जसम्। चेतनाचेतनात्मकं सर्वमात्ममात्रं पश्यतीत्यर्थः" इति, तदसत्; 'सर्वभूतात्मभूत'-इत्येतावतैवार्थलाभेन भवद्व्याख्यानेऽपि द्वितीयात्मपदवैयर्थ्यात्। चेतनाचेतनात्मकं सर्वमात्ममात्रं पश्यतीत्यर्थलाभायात्मपदं सार्थकमिति चेत्, सर्वभूतात्मभावापन्नस्वात्मदर्शित्वरूपार्थलाभाय भूतात्मपदमपि सार्थकमिति समानम्। वस्तुतस्तु भवद्व्याख्यान एवासामञ्जस्यम्; सर्वपदेनैव चेतनाचेतनलाभेन प्रथमात्मपदवैयर्थ्यात् 'सर्वात्मा'इति द्वन्द्वान्तश्रुतद्वितीयभूतपदेनैव 'सर्वभूत आत्मभूतः' इत्यर्थलाभेन प्रथमभूतपदवैयर्थ्याच्चेति न किञ्चिदेतत्। तस्माद्यथाभाष्यमेव व्याख्यानमनवद्यम् ॥ ७ ॥

९ व० त० दी०— स्वमतस्फोरणार्थं तद्योगिनं लक्षयति त्रिभिः । त्रिगुणातीतत्वात्तस्येतिभावेन योगयुक्त इति ॥ ७ ॥

१० पु. अ. त.— ननु ब्रह्मप्राप्तिरेवोत्तमा तदा भक्त्यैव तत्सिद्धिरिति नियतस्वफलभोगकारककर्मकरणं किम्प्रयोजनकं? इत्याशङ्क्याह— योगयुक्त इति। योगयुक्तो मत्संयोगात्मवान्। विशुद्धात्मा विशेषेण शुद्ध आत्मा अन्तःकरणं कामादिभावरहितं यस्य। विजितात्मा विजितो वशीकृत आत्मा भगवत्स्वरूपं येन। जितेन्द्रियः जितानि इन्द्रियाणि स्वभोगादिरूपाणि येन। सर्वभूतात्मा सर्वभूतात्मरूपो भगवान् स एवात्मा स्वरूपं यस्य, तादृशो मदाज्ञया लोकसङ्ग्रहार्थं कर्म कुर्वन्न लिप्यते तत्फलभोगेन न बध्यते ॥ ७ ॥

११ नी० भा० दी०— योगेति । योगेन निर्विकल्पसमाधिना युक्तो योगयुक्तः, अत एव विशुद्धात्मा वृत्तिसारूप्यदोषेण हीन आत्मा प्रत्यक्चेतनो यस्य। निर्विकल्पावस्थायां केवल एव चेतनोऽस्ति, नान्यदेत्युक्तम्। 'तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम्'। 'वृत्तिसारूप्यमितरत्र' [पा.यो. १।३;४] इति। तदा वृत्त्यभावे इतरत्र वृत्तिकाले इति सौत्रपदद्वयार्थः। अत्र हेतुः— यतोऽयं विजितात्मा विजितचित्तो जितेन्द्रियश्च। एवं शुद्धस्त्वम्पदार्थ उक्तस्तस्य तत्पदार्थाभेदमाह— सर्वभूतात्मेति। सर्वेषां भूतानां ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तानां वियदादीनां च चेतनाचेतनानामात्मभूतः उपादानत्वेन स्वरूपभूतः कनकमिव कुण्डलादीनां स्वरूपभूतं कारणानन्यत्वात्कार्यस्य, सर्वभूतात्मभूत आत्मा प्रत्यक्चेतनो यस्य स सर्वभूतात्मभूतात्मा। यत्तु 'सर्वेषां भूतानामात्मभूत आत्मा यस्य' इति भाष्यं सर्वभूतात्मेत्येतावतैवार्थलाभादात्मभूत इत्यधिकमिति दूषितं, स्वयं च सर्वभूत आत्मभूतश्चात्मा यस्येति विग्रहो दर्शितः (मधुसूदनसरस्वतीभिः) तत्र सङ्कोचे कारणाभावात्सर्वपदेनैव चिज्जडयोर्ग्रहे परस्याप्यत्मभूतेत्यधिकमेव सर्वभूतश्चेतनाचेतनप्रपञ्चभूत आत्मा यस्येति तत्रापीष्टार्थलाभात्। सर्वं च आत्मनश्च तद्भूत आत्मा यस्येति विगृह्य 'सर्वात्मभूतात्मा 'इत्येतावतैव सिद्धे प्रथमभूतपदस्य वैयर्थ्यं च। भाष्यमते ब्रह्मादीनां प्रत्यग्भूत आत्मा यस्येति श्रुत्यैव जीवेशाभेद उच्यते, परस्य तु उपादानत्वलिङ्गेन जडसाधारण्येन जीवस्य ब्रह्माभेदोऽवगम्यत इति विद्वद्भिरविनयः क्षन्तव्यः। यतोऽयं सर्वेषां प्रत्यगात्मा अतोऽहमिव सोऽपि कुर्वन्नपि न लिप्यते, असङ्गात्मज्ञानात् कर्त्रादेर्बाधितत्वाच्च। व्युत्थाने तत्प्रतीतावपि उत्खातदंष्ट्रोरगवदबाधकत्वाच्चेत्यर्थः ॥ ७ ॥

नैव किञ्चित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित्।
पश्यञ्शृण्वन्स्पृशञ्जिघ्रन्नश्नन् गच्छन्स्वपञ्श्वसन् ॥ ८ ॥
प्रलपन्विसृजन्गृह्णन्नुन्मिषन्निमिषन्नपि।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन् ॥ ९ ॥

१ शां. भा.— न चासौ परमार्थतः करोत्यतः— नैव किञ्चित्करोमीति युक्तः समाहितः सन् मन्येत चिन्तयेत्, तत्त्वविदात्मनो याथात्म्यं तत्त्वं वेत्तीति तत्त्ववित्परमार्थदर्शीत्यर्थः। कदा कथं वा तत्त्वमवधारयन्मन्येत ? इत्युच्यते— मन्येतेति पूर्वेण सम्बन्धः। यस्यैवं तत्त्वविदः सर्वकार्यकरणचेष्टासु कर्मस्वकर्मैव पश्यतः सम्यग्दर्शिनस्तस्य सर्वकर्मसंन्यास एवाधिकारः कर्मणोऽभावदर्शनात्। न हि मृगतृष्णिकायामुदकबुद्ध्या पानाय प्रवृत्त उदकाभावज्ञानेऽपि तत्रैव पानप्रयोजनाय प्रवर्तते ॥८॥९॥

२ आ. शां. व्या.— कर्माण्यङ्गीकृत्य तैरस्य विदुषो बन्धो नास्तीत्युक्तम्, इदानीं वस्तुतस्तस्य कर्माण्येव न सन्तीत्याह— **न चेति** । लोकदृष्ट्या विदुषोऽपि कर्माणि सन्तीत्याशङ्क्य स्वदृष्ट्या तदभावमभिप्रेत्याऽऽह— **नैवेति** । सार्धं समनन्तरश्लोकमाकाङ्क्षापूर्वकमुत्थापयति— **कदेत्यादिना** । चक्षुरादिज्ञानेन्द्रियैर्वागादिकर्मेन्द्रियैः प्राणादिवायुभेदैरन्तःकरणचतुष्टयेन च तत्तच्चेष्टानिर्वर्तनावस्थायां तत्तदर्थेषु सर्वा प्रवृत्तिरिन्द्रियाणामेवेत्यनुसन्दधानो नैव किञ्चित्करोमीति विद्वान्प्रतिपद्येतेत्यर्थः । यथोक्तस्य विदुषो विध्यभावेऽपि विद्यासामर्थ्यात्प्रतिपत्तिकर्मभूतं कर्मसन्न्यासं फलात्मकमभिलषति— **यस्येति** । अज्ञस्यैव विदुषोऽपि कर्मसु प्रवृत्तिसम्भवात्कुतः सन्न्यासेऽधिकारः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **न हीति** ॥ ८ ॥ ९ ॥

३ रा. भा.— यतः सौकर्याच्छैघ्र्याच्च कर्मयोग एव श्रेयान् , अतस्तदपेक्षितं शृणु– एवमात्मतत्त्ववित् श्रोत्रादीनि ज्ञानेन्द्रियाणि, वागादीनि च कर्मेन्द्रियाणि, प्राणाश्च स्वविषयेषु वर्तन्त इति धारयन् अनुसन्दधानो नाहं किञ्चित्करोमीति मन्येत; ज्ञानैकस्वभावस्य मम कर्ममूलेन्द्रियप्राणसम्बन्धकृतमीदृशं कर्तृत्वं न स्वरूपप्रयुक्तमिति मन्येतेत्यर्थः ॥ ८ ॥ ९ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमर्जुनस्य परिपृच्छतः साक्षात्प्रश्नस्योत्तरमुक्तम्, अथ तदाशयविदो भगवत आभिप्रायिकं वाक्यमुत्तरसङ्गत्यर्थं दर्शयति— **यत** इति । युक्तोऽत्र योगनिष्ठः; तत्त्ववित् तदन्तर्गतात्मतत्त्वविज्ञानवान् । तदाह— **एवमात्मतत्त्वविदिति** । 'पश्यन् , शृण्वन् , स्पृशन् , जिघ्रन् , अश्नन्' इति चक्षुश्श्रोत्रत्वग्घ्राणजिह्वाख्यज्ञानेन्द्रियव्यापाराः । 'गच्छन्, प्रलपन्, विसृजन, गृह्णन्' इति पादादिकर्मेन्द्रियव्यापाराः । तत्र 'विसृजन्' इति पायूपस्थव्यापारसङ्ग्रहः । उक्तं च 'पायूपस्थे विसर्गार्थमिन्द्रिये तुल्यकर्मणी । विसर्गे च पुरीषस्य विसर्गे चाभिकामतः' इति । 'स्वपन् , श्वसन् , उन्मिषन निमिषन्' इति तु प्राणव्यापाराः । स्वापस्य तमोवृत्तित्वेऽपि प्राणाधीनत्वं सिद्धम् । 'उन्मिषन् , निमिषन्' इति तु व्यानाख्यप्राणव्यापारः । 'श्वसन्' इति तु प्राणसंज्ञकप्राणविशेषव्यापारः । 'गृह्णन्' इति पाणिव्यापारपरोऽपि अपानव्यापारस्यापि तन्त्रेण ग्राहकः । "तदपानेनाजिघृक्षत्तदावयत्स य एषोऽन्नस्य ग्रहो यद्वायुः" [ऐ.उ. ३।१०] इति । एवं विभागज्ञापनाय— **श्रोत्रादीनि ज्ञानेन्द्रियाणि वागादीनि च कर्मेन्द्रियाणि प्राणाश्चेत्युक्तम्** । इन्द्रियशब्दोऽत्र सर्वेन्द्रियप्रवृत्त्यादिहेतुतया प्राणसंवादादिषु प्रसिद्धं मुख्यप्राणमजहल्लक्षणया लक्षयतीति तात्पर्यम् । 'इन्द्रियार्थेषु' इत्येतदपि तथैव लक्षकमिति व्यञ्जनाय **स्वविषयेष्वित्युक्तम्** । नन्विन्द्रियप्राणेष्वकर्तृषु कर्तृत्वाध्यासः स्वस्याकर्तृत्वबुद्धिश्च भ्रान्तिरेव स्यात्; आत्मन एव कर्तृत्वस्य 'कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्' [ब्र. सू. २।३।३३] इत्यादिभिः स्थापितत्वादित्यत्राह **ज्ञानैकस्वभावस्येति** । कर्मणां मिथ्यात्वानुसन्धानमिह परोक्तमयुक्तम् , 'इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्ते' इत्यस्याप्यननुसन्धेयत्वप्रसङ्गात् । मुक्तस्य स्वेच्छागृहीतेन्द्रियादिव्यवच्छेदायोपाधीनामप्यौपाधिकत्वव्यञ्जनाय च **कर्ममूलशब्दः** । **ईदृशमिति**— पुण्यपापरूपमित्यर्थः । अत्र 'तत्त्ववित्' इति निरुपाधिकस्वरूपपरत्वात् , 'कार्यकारण—' [१३।२०] इत्यादाविव न चिदचिद्व्यापारविभागोक्तिः ॥ ८ ॥ ९ ॥

५ आ. मा. भा.—सन्न्यासं स्पष्टयति–पुनः श्लोकद्वयेन ॥ ८ ॥ ९ ॥

६ ज. प्र. दी.— नैव किञ्चिदित्यादेः प्रतिपाद्यमाह— **सन्न्यासमिति** । 'ज्ञेयः' इत्यादिना 'विशुद्धात्मा' इत्यादिना च स्पष्टीकृतत्वात्— **पुनरिति** । स्पष्टनं च प्रागनुक्तसङ्कल्पत्यागस्याभिधानात् ॥ ८ ॥ ९ ॥

७ ह. पै. भा.— यत एवमतः—आत्मनोऽकर्तृत्वान्नैव किञ्चिदहं करोमीति मन्येत तद्दर्शनादिषु कर्तृत्वस्याविघातः प्रतिभासे सत्यपि । पश्यन्रूपमालोचयन्, शृण्वञ्छब्दं शृण्वन्, जिघ्रन्गन्धानुपाददानः, अश्नन्नोदनान्भुञ्जानः, गच्छन्पद्भ्यां विहरन्, स्वपञ्छयानः, श्वसञ्छ्वासं विसृजन्नपि तथा–प्रलपन्प्रभाषमाणः, विसृजन्मूत्रपुरीषे विसृजन्, गृह्णन्हस्तेनोपाददानः, उन्मिषन्निमिषन्नुन्मीलन्निमीलन्नपि, इन्द्रियाणि चक्षुरादीनीन्द्रियार्थेषु विषयाभिमुखं वर्तन्त इति धारयन्मन्यमानो नैव किञ्चित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्वविदिति पूर्वेण सम्बन्धः । तस्यैवं तत्त्वविदः सर्वकार्यकारणचेष्टासु कर्मस्वकर्मैव सम्पश्यतः सम्यग्दर्शिनः सर्वकर्मसन्न्यास एवाधिकारस्तत्तत्कर्मणोऽभावदर्शनात् । न हि मृगतृष्णिकायामुदकबुद्ध्या पानाय प्रवृत्तावुदकाभावज्ञानेऽपि तत्रैव पानप्रयोजनाय प्रवर्तन्ते ॥ ८ ॥ ९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— कुर्वन्नपि न लिप्यते' [५।७] इत्युक्तम् ; कुतो न लिप्यते ? इत्यतः कर्तृत्वाभिमानाभावादित्याह द्वाभ्याम्— **नैवेति** । युक्तः समाहितः तत्त्ववित् 'नैव किञ्चित्करोमि' इति मन्येत मन्यते चिन्त-

यति, अतो न लिप्यत इति सम्बन्धः। तत्किं तत्त्ववित्किमपि न पश्यति न शृणोति येन न किञ्चित्करोमीत्यनुचिन्तयेत्? अत आह— पश्यन्निति। चक्षुरादिज्ञानेन्द्रियैर्वागादिकर्मेन्द्रियैः प्राणादिवायुभेदैरन्तःकरणचतुष्टयेन च क्रियमाणेषु कर्मसु, इन्द्रियाण्येव इन्द्रियार्थेषु स्वस्वविषयेषु वर्तन्ते, न त्वहमिति धारयन्, नैव किञ्चित्करोमीति मन्येतेति योजना। अत्र दर्शनश्रवणस्पर्शनघ्राणाशनानि चक्षुश्श्रोत्रत्वग्घ्राणरसनानां पञ्चज्ञानेन्द्रियाणां व्यापाराः पश्यन् शृण्वन् स्पृशञ्जिघ्रन्नश्नन्नित्युक्ताः। 'गच्छन्प्रलपन्विसृजन्गृह्णन्' इत्यनेन तु पञ्चकर्मेन्द्रियाणां व्यापारा उक्ताः। तत्र गतिः पादयोः, प्रलापो वाचः, विसर्गः पायूपस्थयोः, ग्रहणं हस्तयोरिति विवेकः। 'श्वसन्' इति प्राणादिपञ्चकव्यापारोपलक्षणम्। 'उन्मिषन्निमिषन्' इति नागकूर्मादिवायुपञ्चकान्तरव्यापारोपलक्षणम्; 'उद्गारे नाग आख्यातः कूर्म उन्मीलने तथा। कृकरस्तु क्षुते [कुकरः क्षुत्करो] ज्ञेयो देवदत्तो विजृम्भणे॥ न जहाति मृतं वापि सर्वव्यापी धनञ्जयः' [यो. चू. उ. २५, २६] इति स्मृतेः। स्वपन्निति त्यन्तःकरणचतुष्टयव्यापारोपलक्षणम्। एवमर्थक्रमवशात्पाठक्रमं भंक्त्वा व्याख्यातोऽयं श्लोकः॥ ८॥९॥

९ व. त. दी.— 'कुर्वन्नपि न लिप्यते' इत्येतद्विरुद्धमित्याशङ्क्य सर्वेन्द्रियव्यापारसत्वेऽपि कर्तृत्वाद्यभिमानाभावेन निर्द्वन्द्वत्वान्न विरुद्धमित्याह– नैव किञ्चिदिति। मनस इन्द्रियाणां च व्यापाराः 'उन्मिषन्निमिषन्नपि' इत्यन्तं निर्दिष्टाः। स्वविषयेषु हीमानीन्द्रियाणि प्रवर्त्तन्ते, नाहमिति। साङ्ख्यवद्धारयन् न लिप्यते। तथा चोक्तं सूत्रकृता 'तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ' [ब्र. सू. ४।१।१३] इति। कर्मभिर्न स बध्यते इति ॥८॥९॥

१० पु. अ. त.— ननु नियतफलस्य कर्मणः कृतस्य कथं न फलं? इत्याशङ्क्याह— नैव किञ्चिदित्यादित्रयेण। तत्त्ववित् भगवदिङ्गितज्ञः युक्तः मद्भावयुक्तः सन् 'नैव किञ्चित्करोमि अहं किञ्चिदपि न करोमि; किन्तु भगवदिच्छया तदाज्ञया यथा स कारयति तथा वायुवशात्तृणादिचलनवत्, कर्म किमपि मत्तो न भवति, न त्वहं करोमि' इति यो मन्येत स पापेन कर्मजफलेन न लिप्यते। एवंरूपस्य स्थितिमाह— पश्यन्निति। भावात्मकेन मनसा स्थिरीकृतालौकिकेन्द्रियैश्चक्षुःप्रभृतिभिः पश्यन् भगवत्स्वरूपदर्शनं कुर्वन्, शृण्वन् भगवत्कूजितवेण्वादिशब्दान्, स्पृशन् भगवच्चरणारविन्दस्पर्शं कुर्वन्, जिघ्रन् भगवन्मुखामोदाद्याघ्राणं कुर्वन्, [अश्नन् ...?] गच्छन् गोचारणादिलीलायां सङ्गे गच्छन्, स्वपन् लीलादिसमये नेत्रमुद्रणं कुर्वन्, श्वसन् विप्रयोगादिना श्वासविमोकं कुर्वन्, प्रलपन् तद्भावेन मत्तावस्थायां भ्रमरवद्गानं कुर्वन्, विसृजन् तदवस्थायामेव दूरे यच्छन्, गृह्णन् तदवस्थयैवालिङ्गनादि चरणेषु कुर्वन्, उन्मिषन् मत्तावस्थात्यागेन स्वरूपानुभवं कुर्वन्; निमिषन् तत्सुखानुभवेन नेत्रनिमीलनं कुर्वन्; इन्द्रियाणि इन्द्रियार्थेषु भगवदवयवेषु वर्तन्त इति धारयन् ॥ ८ ॥ ९ ॥

११ नी० भा० दी०— न लिप्यत इत्येतदुपपादयति— नैवेति द्वाभ्याम्। तत्त्ववित् अहं नैव किञ्चित्करोमीति मन्येत मन्यते। तत्र हेतुः–इन्द्रियाणि उपलक्षणमिदं प्राणादेरपि। इन्द्रियादय इन्द्रियार्थेषु स्वेषु विषयेषु वर्त्तन्ते इति धारयन् निश्चिन्वन्; न त्वहं विषयेषु वर्त्ते इति मन्यते। धारयन्निति हेतौ शतृप्रत्ययः। अत्र दर्शनादयः पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणां व्यापाराः। गमनविसर्गप्रलपनग्रहणानि कर्मेन्द्रियाणाम्। तानि चानन्दस्योपलक्षणानि। श्वसन्निति प्राणस्य, स्वपन्निति बुद्धेः, उन्मेषणनिमेषणे कूर्माख्यप्राणस्येति विभागः। क्रमस्त्वविवक्षितः। एतानि कुर्वन्नप्यभिमानाभावान्न लिप्यते इत्यर्थः ॥ ८ ॥ ९ ॥

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः।
लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ १० ॥

१ शां. भा.— यस्तु पुनरतत्त्ववित्प्रवृत्तश्च कर्मयोगे– ब्रह्मणीश्वर आधाय निक्षिप्य तदर्थं करोमीति भृत्य इव स्वाम्यर्थं सर्वाणि कर्माणि, मोक्षेऽपि फले सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः सर्वकर्माणि, लिप्यते न स पापेन न सम्बध्यते; पद्मपत्रमिवाम्भसोदकेन ॥ १० ॥

२ आ. शां. व्या.— तर्हि विद्वानिवाविद्वानपि कर्मणि न प्रवर्तेत, पापोपहतिसम्भवादित्याशङ्क्याऽऽह— यस्त्विति। यथा भृत्यः स्वाम्यर्थं कर्माणि करोति, न स्वफलमपेक्षते, तथैव योऽविद्वान्मोक्षेऽपि सङ्गं त्यक्त्वा भगवदर्थमेव सर्वाणि कर्माणि करोति, न स कर्मणा बध्यते; न हि पद्मपत्रमम्भसा सम्बध्यते, तद्वदित्यर्थः ॥ १० ॥

३ रा. भा.— ब्रह्मशब्देन प्रकृतिरिहोच्यते। 'मम योनिर्महद्ब्रह्म' [१४।३] इति हि वक्ष्यते। इन्द्रियाणां प्रकृतिपरिणामविशेषरूपत्वेन इन्द्रियाकारेणावस्थितायां प्रकृतौ 'पश्यञ्शृण्वन्' [५।८]

इत्याद्युक्तप्रकारेण कर्म ब्रह्मण्याधाय फलसङ्गं त्यक्त्वा 'नैव किञ्चित्करोमि' [५।८] इति यः कर्माणि करोति,सः प्रकृतिसंसृष्टतया वर्तमानोऽपि प्रकृत्याऽऽत्माभिमानरूपेण बन्धहेतुना पापेन न लिप्यते। पद्मपत्रमिवाम्भसा यथा पद्मपत्रमम्भसा संसृष्टमपि न लिप्यते, तथा न लिप्यत इत्यर्थः ॥ १० ॥

४ वे. ता. चं.— नन्वेवं फलाभिसन्धिपूर्वकेऽपि कर्मणि क्रियमाणे 'नैव किञ्चित्करोमि' इति भावनया तत्करणेऽपि न दोषः स्यात्; यदि च परमार्थतः स्वस्यैव कर्तृत्वं किं तस्योपाधिकत्वानुसन्धानेन प्रयोजनम् ? तथानुसन्धानेऽपि प्रकृतिसंसर्ग एवैनं देहात्मभ्रमे निमज्जयेदिति शङ्का निराक्रियते 'ब्रह्मणि' इति श्लोकेन। न तावदत्र ब्रह्मशब्देन जीव उच्यते, तत्कर्तृत्वतिरस्कारप्रकरणत्वात्। नापि परं ब्रह्म, औपाधिकत्वप्रतिपादनप्रकरणे तदनपेक्षणात्, अनन्तरं च 'सर्वकर्माणि मनसा' [५।१३] इति श्लोकेन देहकर्तृत्वाभिसन्धानाभिधानात्। अतः पूर्वोक्तस्यार्थस्य आकाङ्क्षितफलनिर्देशपरत्वोपपत्तेः, ब्रह्मशब्दोऽत्रेन्द्रियाकारपरिणतप्रकृतिगोचरः। भवति हि प्रकृतिकार्येऽपि ब्रह्मशब्दप्रयोगः "तस्मादेतद्ब्रह्म नामरूपमन्नं जायते" [मुं.उ. १।१।९] इति। तदेतदखिलमभिप्रेत्याह— **ब्रह्मशब्देने**ति। ब्रह्मशब्दस्य प्रकृतौ प्रयोगं भगवद्गीतायामेवोदाहरति— **मम योनिरि**ति। भवतु प्रकृतौ ब्रह्मशब्दः, प्रस्तुतस्य किमायातं? इति शङ्कायां पूर्वश्लोकार्थन्यायाभ्यामुपबृंहितं वाक्यार्थमाह— **इन्द्रियाणामि**ति। ननु बृहत्त्वगुणात्प्रयोगबलाच्च मूलप्रकृतिर्ब्रह्मशब्देनोच्यताम्; तत्र दर्शनश्रवणादिकर्तृत्वानुसन्धानमशक्यम्, मूलप्रकृतिरूपे तद्धेतुत्वाभावादिति शङ्कानिराकरणाय **अवस्थितायामित्य**न्तमुक्तम्। औपचारिकोऽपि कारणविषयः प्रयोगो द्रव्यैक्यात्कार्यमपि गोचरयेदिति भावः। **कर्माणी**ति बहुवचनं पूर्वोक्तवैविध्यपरमिति प्रदर्शनायोक्तं **पश्यञ्छृण्वन्नित्याद्युक्तप्रकारेणे**ति। 'यः करोति' इत्यात्मन्येव कर्तृत्वनिर्देशात्तदौपाधिकत्वस्मारणाय पूर्वोक्तमाकृष्टं **नैव किञ्चित्करोमी**ति। पापशब्दोऽत्र देहात्मभ्रमविषयः'योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते। किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा' [म.भा. १।७४।२७] इत्यादिषु चात्मान्यथाज्ञानस्य पापत्वं प्रसिद्धम्; आत्मनोऽकर्तृत्वानुसन्धानप्रकरणे तन्निवृत्तिरेव वक्तुमुचितेत्यभिप्रायेण **प्रकृत्यात्माभिमानरूपेणे**त्युक्तम्। **बन्धहेतुने**ति। तत्र पापलक्षणद्योतनम्। अलौकिकमनिष्टफलासाधारणकारणं हि पापम्। प्रयुक्तश्च पापशब्दोऽनेकेष्वर्थेषु, यथा "न सुकृतं न दुष्कृतं सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते" [छां.उ. ८।४।१] इति। ननु पद्मपत्रमम्भसा संस्पृष्टं कथमत्र दृष्टान्तः? इत्यत्राह— **यथे**ति। न संसर्गमात्रनिषेधायात्र दृष्टान्तः, किन्तु यथा पद्मपत्रस्य जन्मस्थित्यादिकं सर्वमम्भस्येव, तथापि न तत्कार्यक्लेशादिः, तद्वत् प्रकृत्यधीनभोगस्थित्यादेरस्य तत्कार्यदेहात्मभ्रमादिर्न स्यादिति भावः ॥ १० ॥

५ आ. मा. भा.—सन्न्यासयोगयुक्त एव च कर्मणा न लिप्यत इत्याह— ब्रह्मणीति। साधननियमस्योपचारत्वव्यावृत्त्यर्थं पुनः पुनः फलकथनम् ॥ १० ॥

६ ज. प्र. दी.—ननु 'योगयुक्तः' [७।५] इत्यनेन यत्सन्न्यासयोगयुक्तस्य कर्मालेपलक्षणं फलमुक्तं,तदेव तस्य 'ब्रह्मण्याधाय' इति किमर्थं पुनरुच्यते ? इत्यत आह— **सन्न्यासे**ति। प्रागुक्तस्यैव नियमोऽत्र क्रियते। सिद्धे सत्यारम्भस्य नियमार्थत्वादिति भावः। योगविवरणं च किञ्चिदधिकमिति चार्थः। ननु सन्न्यासस्त्वित्यनेनैव सन्न्यासयोगौ मिलिताविव फलं साधयत इति नियमोऽपि लब्ध एव; तत्किमर्थमिदं सन्न्यासयोगयुक्तस्य 'कुर्वन्नपि न लिप्यते' [५।७] 'लिप्यते न स पापेन' इति पुनः पुनः फलकथनं ? इत्यत आह— **साधने**ति। साधननियमस्येति तदुक्तेरित्यर्थः। सन्न्यासयोगौ मिलिताविव फलसाधनमिति नियमोक्तिरुपचारत्वमपि सम्भवति, लोकवत्। तन्निवृत्त्यर्थमित्यर्थः ॥ १० ॥

७ ह. पै. भा.— यस्तु पुनरतत्त्ववित्प्रवृत्तश्च कर्मयोगे भवति— कर्माणि ब्रह्मणीश्वर आधाय तदर्थं करोमीति भृत्य इव स्वात्मार्थं मोक्षेऽपि फले सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः कर्माणि लिप्यते न स पापेन सम्बध्यते, पद्मपत्रमिवाम्भसोदकेन। केवलं सत्त्वशुद्धिफलमात्रमेव स्यात् ॥ १० ॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्वस्त्वेवं तत्त्वदर्शिनः कर्तृत्वाभिमानाभावात्कर्मभिरलिप्तता; योगयुक्तस्य तु कर्तृत्वाभिमानसत्त्वात् कर्मलेपो दुर्वार इत्यत आह — ब्रह्मणीति। ब्रह्मणि परमेश्वरे आधाय भृत्य इव 'स्वाम्यर्थमहमीश्वराय कर्म करोमि' इति बुद्ध्या समर्प्य मोक्षेऽपि फले सङ्गमभिलाषं त्यक्त्वा यः कर्माणि करोति, सः पापेन पापपुण्यात्मकेन कर्मणा न लिप्यते न बध्यते, यथा पद्मपत्रमुपरि प्रक्षिप्तेनाम्भसा न लिप्यते तद्वत् ॥ १० ॥

९ ब० त० दी०— न चायं मुनिः केवलं साङ्ख्यमार्गीयः, कर्मसन्न्यासाभावात्; किन्तु योगमार्गीयस्तत्त्ववित् कर्मकरणादिति विवेचयति- ब्रह्मणीति। अत्र ब्रह्मपदं ब्रह्मयज्ञविषयबोधकं, तत्रैव च कर्माणि स्वेनैव

क्रियमाणानि अनुसन्धायेति क्रियाद्वैतभाव उक्तः । कर्मसु च सङ्गं फलाभिसन्धिं ममतां च त्यक्त्वा यो योगी करोति स तदधिगतः ब्रह्मवित् जीवन्मुक्तः पापेनाकरणप्रत्यवायेन नाश्लिष्टो भवति, पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥१०॥

१० पु. अ. त.— ब्रह्मणि पुरुषोत्तमे सङ्गं आधाय संयोगावस्थायां स्थित्वा, सङ्गं त्यक्त्वा वा विप्रयोगावस्थायां स्थित्वा कर्माण्यपि यः करोति स तेन न लिप्यते। तत्र दृष्टान्तमाह— पद्मपत्रमिवेति । अम्भसा पद्मपत्रमिव । जले तिष्ठन्नपि तद्यथा न लिप्तं भवति तथेत्यर्थः ॥ १० ॥

११ नी० भा० दी०— ब्रह्मणीति । यतो विद्वानसङ्गत्वात् कुर्वन्नपि न लिप्यते , तस्मादविद्वानपि ब्रह्मणि सर्वान्तर्यामिणि कर्माण्याधाय 'अयमेव कारयिता , न त्वहं कर्ता ' इति समर्प्य यः कर्माणि करोति स पापेन न लिप्यतेऽम्भसा पद्मपत्रमिव ॥ १० ॥

कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि ।
योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये ॥ ११ ॥

१ शां. भा.— केवलं सत्त्वशुद्धिमात्रफलमेव तस्य कर्मणः स्यात् , यस्मात्— कायेन देहेन मनसा बुद्ध्या च केवलैर्ममत्ववर्जितैरीश्वरायैव कर्म करोमि, न मम फलायेति ममत्वबुद्धिशून्यैरिन्द्रियैरपि । केवलशब्दः कायादिभिरपि प्रत्येकं सम्बध्यते सर्वव्यापारेषु ममतावर्जनाय । योगिनः कर्मिणः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वा फलविषयमात्मशुद्धये, सत्त्वशुद्धय इत्यर्थः । तस्मात्तत्रैव तवाधिकार इति कुरु कर्मैव ॥ ११ ॥

२ आ. शां. व्या.— अविदुषस्तर्हि कृतेन कर्मणा किं स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— केवलमिति । अज्ञस्येश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठितं कर्म बुद्धिशुद्धिफलमित्यत्रैव हेतुमाह— यस्मादिति । केवलशब्दस्य प्रत्येकं सम्बन्धे प्रयोजनमाह— सर्वव्यापारेष्विति । कर्मणश्चित्तशुद्धिफलत्वे तादर्थ्येन कर्मानुष्ठानमेव तव कर्तव्यमिति यस्मादित्यस्यापेक्षितं वदन्फलितमाह— तस्मादिति ॥ ११ ॥

३ रा. भा.— कायमनोबुद्धीन्द्रियसाध्यं कर्म स्वर्गादिफलसङ्गं त्यक्त्वा योगिन आत्मविशुद्धये कुर्वन्ति आत्मगतप्राचीनकर्मबन्धविनाशाय कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमुक्तार्थदृढीकरणाय शिष्टाचारसिद्धतोच्यते— कायेनेतिश्लोकेन । बुद्धिरत्र कृत्यध्यवसायः । 'केवलैः ' इति कर्तृत्वाभिमानत्यागो विवक्षितः । अथवा ममत्वबुद्धिविषयताराहित्यैरित्यर्थः । तदा 'कायेन' इत्यादौ केवलेनेत्यादि परिणाम्यम् । यद्वा कायशब्देन कर्मेन्द्रियवर्गस्यापि लक्षणया सङ्ग्रहणात् ' केवलैरिन्द्रियैः ' इति ज्ञानेन्द्रियाण्युच्यन्ते ; तेषां च केवलत्वं वचनादानादिकर्मरहितत्वम् ; ततश्च ' धर्मः श्रुतो वा दृष्टो वा कथितो वा कृतोऽपि वा । अनुमोदितो वा राजेन्द्र ! नयतीन्द्रपदं नरम् ॥ [म. भा. १४।९३।३१] इत्यादिकमपि सूचितं भवति । आत्मशुद्धेरत्रैव फलतया निर्देशात् , निष्फलप्रवृत्त्ययोगाच्च स्वर्गादिफलसङ्गमित्युक्तम् । शुद्धिर्हि केनचिद्दूषितस्यापेक्षिता; स च दोषोऽत्र स्वतः शुद्धस्याप्यात्मनोऽनादिकालकृतमात्मतत्त्वसाक्षात्कारविरोधि कर्मेत्यभिप्रायेणाह— आत्मगतेति ॥ ११ ॥

५ आ. मा. भा.— एवं चाचार इत्याह— कायेनेति ॥ ११ ॥

६ ज. प्र. दी.— कायेनेत्यनेनापि सन्न्यासयोगयुक्तस्यात्मशुद्धिलक्षणः पापालेप उच्यत इत्यत आह— एवं चेति । उभयसमुच्चयरूप एवेत्यर्थः । अन्यत्र तात्पर्यान्न पुनरुक्तिरिति भावः । आचारकथनमपि नियमसमर्थनार्थमिति ज्ञातव्यम् ११

७ ह. पै. भा.— केवलैर्ममत्ववर्जितैः 'ईश्वराय करोमि न कर्मफलाय' इति ममत्वबुद्धिशून्यैरिन्द्रियैः । केवलशब्दः कायादिभिरपि प्रत्येकमभिसम्बध्यते । सर्वव्यापारादिषु ममतावर्जिता योगिनः कर्माणि कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वा फलविषयमात्मशुद्धये सत्त्वशुद्धय इत्यर्थः । तस्मात्तत्रैवाधिकार इति कर्मैव कुरु ॥ ११ ॥

८ धं. ग्र. गि.— अस्मिन्नर्थे शिष्टाचारं प्रमाणयति— कायेनेति । कायेन वचनादि, मनसा ध्यानं, बुद्ध्या तत्त्वनिश्चयः, इन्द्रियैः श्रवणकीर्तनादिकमित्येवंरूपं कर्म योगिनः कर्मिणः फलेच्छां त्यक्त्वा आत्मशुद्धये चित्तशुद्ध्यर्थं कुर्वन्ति । अत्र केवलैरित्येतत्कायमनोबुद्धीन्द्रियाणां चतुर्णामपि विशेषणम् । ईश्वरार्थमेवेदं कर्म क्रियते; न तु मत्फलार्थमित्येवंलक्षणं ममताशून्यत्वं केवलशब्दार्थः ॥ ११ ॥

९ व० त० दी०— अत्र सदाचारं प्रमाणयति– कायेनेति । कायेनाऽऽसनादिना, मनसा ध्यानादिना, बुद्ध्या तत्त्वनिश्चयादिना अभिनिवेशरहितैरिन्द्रियैः शुद्धं श्रवणदर्शनकीर्त्तनादिलक्षणं कर्म नारदादयः सङ्गं त्यक्त्वा आत्मनः शुद्धये समत्वाय कुर्वन्ति । अतो ये केवलं साङ्ख्यास्ते कर्मसन्न्यासं सिद्धान्ततयाऽभ्युपगच्छन्ति । ये च योगिनस्ते कर्मकरणमेवेति फलितम् ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त.—नन्वेतत्सिद्धदशायामुक्तं, साधनदशायां तत्करणे कथं न लेपः स्यात् ? इत्याशङ्क्याह— कायेनेति । कायेन देहेन भावस्वरूपरहितेन अधिष्ठानात्मकेन तादृशेनैव मनसा केवलैरिन्द्रियैराध्यात्मिकैर्बुद्ध्यापि तत्प्राप्तिरूपेच्छया आत्मशुद्धये भावस्वरूपप्राप्त्यर्थं योगिनः संयोगात्मकसाधनवन्तः सङ्गं कर्मफलं त्यक्त्वा कर्म भगवदिच्छया कर्तव्यात्मकत्वेन कुर्वन्ति । साधनदशायामपि भगवदिच्छां ज्ञात्वा फलाभावेन कृतं कर्म न बन्धकं भवतीति भावः ॥ ११ ॥

११ नी० भा० दी०— कायेनेति । केवलैरिति विपरिणामेन सर्वत्र सम्बन्धनीयम् । केवलेन कायेन 'अहमयं ब्राह्मणो युवा' इत्यात्माध्यासशून्येन , एवमन्यत्रापि । सङ्गं त्यक्त्वा देहादिभ्यो विविक्तेऽप्यात्मनि तार्किकादिवदहं करोमीत्यभिनिवेशं त्यक्त्वा योगिनः कर्म कुर्वन्ति, आत्मशुद्धये चित्तशुद्ध्यर्थम् । तस्मात्त्वमपि तत्रैवाधिकारोऽस्तीति तदेव त्वं कुरु ॥ ११ ॥

ईश्वरार्पणबुद्ध्या फलाभिलाषबुद्ध्या च कर्मकर्तुः फलम् ।

युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् ।
अयुक्तः कामकारेण फले सक्तो निबध्यते ॥ १२ ॥

१ शां. भा.— यस्माच्च–युक्तः 'ईश्वराय कर्माणि, न मम फलाय' इत्येवं समाहितः सन्कर्मफलं त्यक्त्वा परित्यज्य शान्तिं मोक्षाख्यामाप्नोति नैष्ठिकीं निष्ठायां भवां सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिसर्वकर्मसन्न्यासज्ञाननिष्ठाक्रमेणेति वाक्यशेषः । यस्तु पुनरयुक्तोऽसमाहितः कामकारेण– करणं कारः कामस्य कारः कामकारः तेन कामकारेण कामप्रेरिततयेत्यर्थः । 'मम फलायेदं करोमि कर्म' इत्येवं फले सक्तो निबध्यते अतस्त्वं युक्तो भवेत्यर्थः ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— इतश्च सङ्गं त्यक्त्वा कर्मानुष्ठानं त्वया कर्तव्यमित्याह— यस्माच्चेति । युक्तः सन्फलं त्यक्त्वा कर्म कुर्वन्मोक्षाख्यां शान्तिं यस्मादाप्नोति, तस्माच्च त्वया सङ्गं त्यक्त्वा कर्म कर्तव्यमिति योजना । विपक्षे दोषमाह— अयुक्त इति । युक्तत्वं व्याकरोति— ईश्वरायेति । फलं परित्यज्य कर्म कुर्वन्निति शेषः । नैष्ठिकी शान्तिरित्येतदेव विशदयति— सत्त्वेति । द्वितीयमर्धं विभजते— यस्त्विति । असमाधाने दोषादर्जुनस्य नियोगं दर्शयति–अतस्त्वमिति १२

३ रा. भा.— युक्त आत्मव्यतिरिक्तफलेष्वचपलः आत्मैकप्रवणः कर्मफलं त्यक्त्वा केवलमात्मशुद्धये कर्मानुष्ठाय नैष्ठिकीं शान्तिमाप्नोति स्थिरामात्मानुभवरूपां निर्वृतिमाप्नोति । अयुक्तः आत्मव्यतिरिक्तफलेषु चपलः आत्मावलोकनविमुखः कामकारेण फले सक्तः कर्माणि कुर्वन् नित्यं कर्मभिर्बध्यते, नित्यसंसारी भवति । अतः फलसङ्गरहित इन्द्रियाकारेण परिणतायां प्रकृतौ कर्माणि सन्न्यस्य आत्मनो बन्धमोचनायैव कर्माणि कुर्वीतेत्युक्तं भवति ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.—एकस्यैव कर्मणो बन्धहेतुत्वं मोक्षहेतुत्वं च फलसङ्गतद्भावादिरूपसहकारिविशेषाद्युज्यत इतीममर्थं विशदयति—'युक्तः' इति श्लोकेन । अत्र युक्तशब्देन समाहितचेतस्त्वमुच्यते । तच्चात्र फलान्तरविरक्तिपूर्वकमात्मप्रावण्यमेवेति व्यञ्जनाय–आत्मव्यतिरिक्तेत्याद्युक्तम् । कर्मफलं त्यक्त्वेति वचनात्कर्मस्वरूपानुष्ठानं पूर्वोक्तमिहार्थसिद्धं दर्शितम् । नैष्ठिकीं

शान्तिमित्यनेन साक्षान्मोक्षप्रतीतिः स्यात्। तद्व्युदासायाह- स्थिरामिति। प्रकरणलब्धोऽयं विशेषः। निष्ठायां भवतीति नैष्ठिकी। 'कामकारेण' इति न स्वैराचारो विवक्षितः, तस्य दूरनिरस्तत्वात्। अतः कामकर्तृकं प्रेरणं कामकारः, तेन यथाभिमतफलसङ्गमात्रं विवक्षितमित्याह— कामकारेण फले सक्त इति। निबध्यत इत्यत्रोपसर्गेण नितरां बन्धो विवक्षित इति दर्शयति नित्यसंसारी भवतीति। वर्तमानव्यपदेशाद्वा तथा विवक्षा ॥ १२ ॥

५ आ. मा. भा.— पुनर्युक्तत्यादिनियमनार्थं युक्तायुक्तफलमाह- युक्त इति। युक्तो योगयुक्तः ॥ १२

६ ज. प्र. दी.— तथापि युक्त इत्येतत् पुनरुक्तमित्यत आह— पुनरिति। युक्तिर्योगः। आदिपदेन सन्न्यासः। युक्तायुक्तेत्युपलक्षणम्। सन्न्यास्यसन्न्यासीत्यपि ग्राह्यम्। प्राक् सन्न्यासयोगौ मिलिताविव फले साधयतो नान्यतरपरित्यागेनान्यतर इति नियमज्ञापनार्थं तयोः फलमुक्तम्। इदानीं तु तावेव मोक्षसाधनम्, न तु तदुभयत्यागेनान्यदिति नियमज्ञापनाय योगसन्न्यासवतस्तदुभयाभाववतश्च मुक्तिसंसारविस्तारलक्षणं फलमाहेत्यर्थः। युक्तशब्दस्य सहितार्थनिवारणायार्थमाह— युक्त इति ॥ १२ ॥

७ ह. पै. भा.— तस्माच्च- युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा युक्तः 'ईश्वराय कर्माणि, न कर्म फलाय' इत्येवं समाहितः सन्कर्मफलं त्यक्त्वा शान्तिं मोक्षाख्यामाप्नोति नैष्ठिकीं निष्ठायां भवाम्। सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिसर्वकर्मसन्न्यासज्ञाननिष्ठाक्रमेणेति वाक्यशेषः। यस्तु पुनरयुक्तोऽसमाहितः। कामेन करणं कामकारस्तेन कामकारेण कामप्रेरणयेत्यर्थः। 'मम फलायेदं करोमि कर्म' इत्येवं फले सक्तो निबध्यते, न मुक्तो भवेदित्यर्थः ॥ १२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— कर्तृत्वाभिमानसाम्येऽप्येकेनैव कर्मणा कश्चिन्मुच्यते कश्चिद्बध्यत इत्येतद्वैषम्ये हेतुमाह— युक्त इति। युक्तः 'ईश्वरार्थमेवेदं कर्म, न मदर्थम्' इत्येवं समाहितः कर्मफलं त्यक्त्वा कर्म कुर्वन् ज्ञानद्वारा नैष्ठिकीमात्यन्तिकीं शान्तिं मोक्षाख्यामाप्नोति। अयुक्तः पूर्वोक्तायुक्तादन्यः फले सक्तः कामकारेण, कारः करणम्, कामप्रयुक्तकर्मानुष्ठानेनेति यावत्- निबध्यते ॥ १२ ॥

९ व० त० दी०— एवं च योगेन कर्मकरणे मोक्षं, विपरीते बन्धनं चाह— युक्त इति। शान्तिः फलं; तत्र च बन्धः ॥ १२ ॥

१० पु. अ. त.— ननु साधनदशायां फलत्यागेन कर्मकरणं किम्प्रयोजनकं? इत्याशङ्क्याह— युक्त इति। युक्तो भगवद्भजनैकनिष्ठः सन् कर्मफलं त्यक्त्वा भगवदाज्ञारूपत्वेन कर्म करोति स नैष्ठिकीं भगवत्तोषरूपां शान्तिं भगवदाज्ञाकरणाभावं तापरहितभगवदाज्ञाकरणतोषरूपां प्राप्नोतीत्यर्थः। अतः साधनदशायामपि भगवदाज्ञात्वेन कर्मकरणमुत्तममिति भावः। अभगवदीयस्तु फलाशया कर्मकरणेन बद्धो भवतीत्याह— अयुक्त इति। अयुक्तः अभगवदीयः कामकारेण कामनया प्रवृत्तः फले सक्तः सन्निबध्यते नितरां बद्धो भवति। न भगवत्सम्बन्धं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च-युक्त इति। युक्तः 'ब्रह्मण्याधाय कर्माणि' [५।१०] इत्यादिना उक्तलक्षणः कर्मणां फलं त्यक्त्वा ईश्वरे समर्प्य शान्तिं कैवल्यं नैष्ठिकीं सत्त्वशुद्ध्यादिक्रमप्राप्तब्रह्मनिष्ठाफलभूतां प्राप्नोति। अयुक्तस्तद्विपरीतः कामकारेण स्वैरवृत्त्या फले सक्तः सन् नितरां बध्यते ॥ १२ ॥

अशुद्धचित्तस्याविदुषः सकाशाच्छुद्धचित्तस्य विदुषो वैशिष्ट्यम्।

सर्वकर्माणि मनसा सन्न्यस्याऽऽस्ते सुखं वशी।
नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन्न कारयन् ॥ १३ ॥

१ शां. भा.— यस्तु परमार्थदर्शी सः-सर्वाणि कर्माणि सर्वकर्माणि सन्न्यस्य परित्यज्य नित्यं नैमित्तिकं काम्यं प्रतिषिद्धं च सर्वकर्माणि, तानि मनसा विवेकबुद्ध्या, कर्मादावकर्मसन्दर्शनेन सन्त्यज्येत्यर्थः। आस्ते तिष्ठति सुखं, त्यक्तवाङ्मनःकायचेष्टो निरायासः प्रसन्नचित्त आत्मनोऽन्यत्र निवृत्तबाह्यसर्वप्रयोजन इति सुखमास्त इत्युच्यते। वशी जितेन्द्रिय इत्यर्थः। क कथमास्ते ?

इत्याह– नवद्वारे पुरे, सप्त शीर्षण्यान्यात्मन उपलब्धिद्वाराणि अर्वाग्द्वे मूत्रपुरीषविसर्गार्थे, तैर्द्वारैर्नवद्वारं पुरमुच्यते; शरीरं पुरमिव पुरमात्मैकस्वामिकं तदर्थप्रयोजनैश्चेन्द्रियमनोबुद्धिविषयैरनेकफलविज्ञानस्योत्पादकैः पौरैरिवाधिष्ठितं तस्मिन्नवद्वारे पुरे देही सर्वं कर्म सन्न्यस्याऽऽस्ते ।

२ आ. शां. व्या.–– तर्हि फले सक्तिं त्यक्त्वा सर्वैरपि कर्म कर्तव्यमिति कर्मसन्न्यासस्य निरवकाशत्वमित्याशङ्क्य अविदुषः सकाशाद्विदुषो विशेषं दर्शयति— **यस्त्विति** । सर्वकर्मपरित्यागे प्राप्तं मरणं व्यावर्तयति— **आस्त** इति । वृत्तिं लभमानोऽपि शरीरतापेनाऽऽध्यात्मिकादिना तप्यमानस्तिष्ठतीति चेत् ,न, इत्याह—**सुखमिति**। कार्यकरणसङ्घातपारवश्यं पर्युदस्यति— **वशीति** । आसनस्यापेक्षितमधिकरणं निर्दिशति— **नवेति** । देहसम्बन्धाभिमानाभासवत्त्वमाह— **देहीति** । मनसा सर्वकर्मसन्न्यासेऽपि लोकसङ्ग्रहार्थं बहिः सर्वं कर्म कर्तव्यमिति प्राप्तं प्रत्याह—**नैवेति** । तान्येव सर्वाणि कर्माणि परित्याज्यानि विशिनष्टि—**नित्यमिति** । तेषां परित्यागे हेतुमाह—**तानीति** । यदुक्तं 'सुखमास्ते' [५।१३]इति तदुपपादयति—**त्यक्त्वेति** । जितेन्द्रियत्वं कायवशीकारस्याप्युपलक्षणम् । द्वे श्रोत्रे द्वे चक्षुषी द्वे नासिके वागेकेति सप्त शीर्षण्यानि शिरोगतानि शब्दाद्युपलब्धिद्वाराणि । अथापि कथं नवद्वारत्वं ? अधोगताभ्यां पायूपस्थाभ्यां सहेत्याह— **अर्वागिति** । शरीरस्य पुरसाम्यं स्वामिना पौरैश्चाधिष्ठितत्वेन दर्शयति— **आत्मेत्यादिना** । यद्यपि देहजीवनत्वाद्देहसम्बन्धाभिमानाभासवानवतिष्ठते, तथापि प्रवासीव परगेहे तत्पूजापरिभवादिभिरप्रहृष्यन्नविषीदन्व्यामोहादिरहितश्च तिष्ठतीति मत्वाऽऽह— **तस्मिन्निति** ।

१ शां. भा.— किं विशेषणेन? सर्वो हि देही सन्न्यास्यसन्न्यासी वा देह एवाऽऽस्ते, तत्रानर्थकं विशेषणमिति । उच्यते–यस्त्वज्ञो देही देहेन्द्रियसङ्घातमात्रात्मदर्शी स सर्वो गेहे भूमावासने वाऽऽस इति मन्यते । न हि देहमात्रात्मदर्शिनो गेह इव देह आस इति प्रत्ययः सम्भवति । देहादिसङ्घातव्यतिरिक्तात्मदर्शिनस्तु देह आस इति प्रत्यय उपपद्यते । परकर्मणां च परस्मिन्नात्मन्यविद्ययाऽध्यारोपितानां विद्यया विवेकज्ञानेन मनसा सन्न्यास उपपद्यते । उत्पन्नविवेकज्ञानस्य सर्वकर्मसन्न्यासिनोऽपि गेह इव देह एव नवद्वारे पुर आसनं, प्रारब्धफलकर्मसंस्कारशेषानुवृत्त्या देह एव विशेषविज्ञानोत्पत्तेर्देह एवाऽऽस्त इत्यस्त्येव विशेषणफलं विद्वदविद्वत्प्रत्ययभेदापेक्षत्वात् ।

२ आ. शां. व्या.—विशेषणमाक्षिपति-**किमिति**। तदनुपपत्तिमेवोपपादयति— **सर्वो हीति** । सर्वसाधारणे देहावस्थाने, सन्न्यस्य देहे तिष्ठति विद्वानिति विशेषणमकिञ्चित्करमिति फलितमाह— **तत्रेति** । विशेषणफलं दर्शयन्नुत्तरमाह — **उच्यत इति** । किमविवेकिनं प्रति विशेषणानर्थक्यं चोद्यते ? किंवा विवेकिनं प्रति ? इति विकल्प्याऽऽद्यमङ्गीकरोति— **यस्त्विति** । अज्ञत्वं देहित्वे हेतुः । तदेव देहित्वं स्फुटयति– **देहेति** । सङ्घातात्मदर्शिनोऽपि देहे स्थितिप्रतिभासः स्यादिति चेत्, नेत्याह— **न हीति** । द्वितीयं दूषयति—देहादीति । गृहादिषु देहस्यावस्थानेनाऽऽत्मावस्थानभ्रमव्यावृत्त्यर्थं देहे विद्वानास्त इति विशेषणमुपपद्यते, विवेकवतो देहेऽवस्थानप्रतिभाससम्भवादित्यर्थः। ननु विवेकिनो देहावस्थानप्रतिभानेऽपि वाङ्मनोदेहव्यापारात्मनां कर्मणां तस्मिन्प्रसङ्गाभावात्तत्त्यागेन कुतस्तस्य देहेऽवस्थानमुच्यते ? तत्राऽऽह— **परकर्मणां चेति** । ननु विवेकिनो दिगाद्यनवच्छिन्नबाह्याभ्यन्तराविक्रियब्रह्मात्मतां मन्यमानस्य कुतो देहेऽवस्थानमास्थातुं शक्यते ? तत्राऽऽह— **उत्पन्नेति** । तत्र हेतुमाह— **प्रारब्धेति** । यद्धि प्रारब्धफलं धर्माधर्मात्मकं कर्म तस्योपभुक्तस्य शेषादनुपभुक्ताद्देहादिसंस्कारोऽनुवर्तते, तदनुवृत्त्या च तत्रैव देहे विशेषविज्ञानमवस्थानविषयमुपपद्यते' अतो विवेकवतः सन्न्यासिनो देहेऽवस्थानव्यपदेशः सम्भवतीत्यर्थः । अविद्वत्प्रत्ययापेक्षया विशेषणासम्भवेऽपि विद्वत्प्रत्ययापेक्षया विशेषणमर्थवदित्युपसंहरति— **देह एवेति**। देहे स्वावस्थानविषयो विद्वत्प्रत्ययः, तदविषयश्चाविद्वत्प्रत्ययः, तयोरेवं भेदे विद्वत्प्रत्ययापेक्षत्वादुपपन्नं विशेषणमित्युक्तमेव हेतुं विशदयति— **विद्वदिति** ।

शां. भा.— यद्यपि कार्यकरणकर्माण्यविद्ययाऽऽत्मन्यध्यारोपितानि सन्न्यस्याऽऽस्त इत्युक्तं, तथाप्यात्मसमवायि तु कर्तृत्वं कारयितृत्वं च स्यादित्याशङ्क्याऽऽह–नैव कुर्वन्स्वयं न कार्यकरणानि कारयन्क्रियासु प्रवर्तयन् । किं ? यत्तत्कर्तृत्वं कारयितृत्वं च देहिनः स्वात्मसमवायि सत्सन्न्यासान्न भवति ? यथा गच्छतो गतिर्गमनव्यापारपरित्यागे न स्यात्तद्वत्,किंवा स्वत एवाऽऽत्मनो नास्ति? इति। अत्रोच्यते–नास्त्यात्मनः स्वतः कर्तृत्वं कारयितृत्वं च । उक्तं हि—'अविकार्योऽयमुच्यते' [२।५५] 'शरीरस्थोऽपि कौन्तेय! न करोति न लिप्यते' [३।२६] इति। ''ध्यायतीव लेलायतीव'' [बृ. उ. ४।३।७] इति च श्रुतेः ॥ १३ ॥

२ आ. शां. व्या.—आरोपितकर्तृत्वाद्यभावेऽपि स्वगतकर्तृत्वादि दुर्वारमित्याशङ्कामनूद्य दूषयति— यद्यपीत्यादिना। क्रियासु प्रवर्तयन्नास्त इति पूर्वेण सम्बन्धः। पूर्वस्यापि शतुरेवमेव सम्बन्धः। कर्तृत्वं कारयितृत्वं चाऽऽत्मनो नेत्यत्र विचारयति— किमिति। यत्कर्तृत्वं कारयितृत्वं च, तत्किं देहिनः स्वात्मसमवायि सदेव सन्न्यासान्न भवतीत्युच्यते? यथा गच्छतो देवदत्तस्य स्वगतैव गतिस्तत्स्थितया त्यागान्न भवति, अथवा स्वारस्येन कर्तृत्वं कारयितृत्वं चाऽऽत्मनो नास्तीति वक्तव्यम्? आद्ये सक्रियत्वं, द्वितीये कूटस्थत्वमित्यर्थः। द्वितीयं पक्षमाश्रित्योत्तरमाह— अत्रेति। उक्तेऽर्थे वाक्योपक्रममनुकूलयति —उक्तं हीति। तत्रैव वाक्यशेषमपि संवादयति—शरीरस्थोऽपीति। स्मृत्युक्तेऽर्थे श्रुतिमपि दर्शयति— ध्यायतीवेति। उपाधिगतैव सर्वा विक्रिया, नाऽऽत्मनि स्वतोऽस्तीत्यर्थः॥ १३॥

३ रा. भा.—अथ देहाकारेण परिणतायां प्रकृतौ कर्तृत्वसन्न्यास उच्यते— आत्मनः प्राचीनकर्ममूलदेहसम्बन्धप्रयुक्तमिदं कर्मणां कर्तृत्वम्, न स्वरूपप्रयुक्तमिति विवेकविषयेण मनसा सर्वाणि कर्माणि नवद्वारे पुरे सन्न्यस्य देही स्वयं वशी देहाधिष्ठानप्रयत्नमकुर्वन् देहेनैव कारयन् सुखमास्ते॥ १३॥

४ वे. ता. चं.— 'नैव किञ्चित्करोमि' इत्यादेः 'फले सक्तो निबध्यते' [५।१२]इत्यन्तस्य सङ्कलितार्थमुत्तरश्लोकसङ्गत्यर्थमाह— अत इति। अनन्तरश्लोकार्थमाह अथेति। शरीराश्रितेन्द्रियप्राणेषु कर्तृत्वसन्न्यासाभिधानादनन्तरं तदाश्रये शरीर एव कर्तृत्वसन्न्यास उच्यत इति सङ्गतिः। शरीरे कर्तृत्वसन्न्यासं प्रति करणतयोक्तस्य मनसः करणीभावानुगुणव्यापारं दर्शयितुं आत्मन इत्याद्युक्तम्। नहि देवादिदेहसम्बन्धमात्रकृतं पुण्यपापकर्तृत्वं, तत्सम्बन्धमात्रस्याकर्मवश्येऽपि सद्भावात्; अतः प्राचीनकर्ममूलेत्युक्तम्। मुख्यैः सप्तभिरर्वाक् द्वाभ्यां चात्र नवद्वारता "पुरमेकादशद्वारम्" [कठो. २। ५। १] इति श्रुतौ तु नाभिब्रह्मरन्ध्राभ्यां सहैकादशद्वारतोक्तिः। पुरे सन्न्यस्येति— पुरस्य सन्न्यसनक्रियाधिकरणत्वेनान्वयः प्रकृतानुपयुक्त इति भावः। 'नवद्वारे पुरे' इति निर्देशःसावयवत्वनिरवयवत्वसच्छिद्रत्वनिश्छिद्रत्वपृथुत्वाणुत्वस्वतन्त्रत्वपरतन्त्रत्वनियन्तृत्वनियन्तव्यत्वादिभिर्देहात्मनो विवेकस्य प्रदर्शनार्थः। स्वयमिति—देहादिपारतन्त्र्यरहित इत्यर्थः; यद्वा परिशुद्धेन स्वेन रूपेणेति भावः। वशी— अभिमानबलात्काराद्यविषय इत्यर्थः। प्रयत्नाश्रयत्वशरीरस्पन्दनादिहेतुत्वयोरौपाधिकत्वात् 'नैव कुर्वन्' इत्याद्युक्तम्। सुखमास्ते— कर्तृत्वाभिमानप्रयुक्तक्लेशादिरहित आस्त इत्यर्थः। पुरमिव शरीरं, पौरानिवेन्द्रियाणि, सार्वभौममिव परमात्मानं, भृत्यमिव स्वात्मानं पश्यतो भवति हि स्वास्थ्यम्। देहात्मभ्रमे हि पुरादिष्वासीनोऽहमिति मन्यते; तन्निवृत्तौ च देह एव पुरस्थानीयो भवतीति भावः॥ १३॥

५ आ. मा. भा.— पुनः सन्न्यासशब्दार्थं स्पष्टयति- सर्वकर्माणीति। मनसेति विशेषणादभिमानत्यागः॥ १३॥

६ ज. प्र. दी.— 'सर्वकर्माणि' इत्यस्य स्वरूपेण कर्मत्यागोऽर्थ इति प्रतीतिनिवारणाय प्रतिपाद्यमाह—पुनरिति। प्राक्कर्तृत्वाभिमानत्याग उक्तः, इदानीं तु कारयितृत्वाभिमानत्यागोऽपीति स्पष्टनम्। स्वरूपेण कर्मत्याग एवोच्यत इत्येतन्निराचष्टे— मनसेति। अन्यथा तद्वैयर्थ्यं स्यादिति भावः॥ १३॥

७ ह. पै. भा.—यस्तु परमार्थदर्शी स नित्यं नैमित्तिकं काम्यं प्रतिषिद्धं च सर्वाणि कर्माणि तानि मनसा विवेकबुद्ध्याऽकर्मदर्शनेन सन्त्यजेदित्यर्थः। आस्ते तिष्ठति सुखमित्यर्थः। वाङ्मनःकायचेष्टानिरायासः प्रसन्नचित्त आत्मनोऽन्यत्र निवृत्तबाह्यसर्वप्रयोजन इति सुखमास्त इत्युच्यते। वशी जितेन्द्रिय इत्यर्थः। क्वाऽऽस्ते? इत्यत्राऽऽह- नवद्वारे। सप्त शीर्षण्यान्यात्मन उपलब्धिद्वाराणि, अथो द्वे मूत्रपुरीषविसर्गार्थे इति तैर्द्वारैर्नवद्वारं पुरमुच्यते। शरीरं पुरमिव पुरमात्मैकस्वामिकं, तदर्थप्रयोजनैश्चेन्द्रियमनोबुद्धिविषयैरनेकफलविज्ञानोत्पादकैः पौरैरिवाधिष्ठिते देहे देही सर्वाणि सन्न्यस्याऽऽस्ते। किं विशेषणेन सर्वोऽपि देही सन्न्यस्य सन्न्यासीव देह एवाऽऽस्ते? इति चेत्, उच्यते- यस्त्वज्ञो देहेन्द्रियसङ्घातमात्रात्मदर्शनः स सर्वोऽपि देहे भूमावासने वाऽऽस इति मन्यते। न हि देहमात्रात्मदर्शिनो गेह इव देहे आस इति प्रत्यय उपपद्यते। परकर्मणां च परस्मिन्नात्मन्यविद्ययाऽध्यारोपितानां विद्यया विवेकज्ञानेन मनसा सन्न्यास उपपद्यते। उत्पन्नविवेकज्ञानस्य सर्वकर्मसन्न्यासिनोऽपि देह एव नवद्वार आसनं प्रवृत्तं प्रारब्धकर्मादिसंस्कारशेषानुवृत्त्या देह एव

विशेषज्ञानोत्पत्तेर्देह एवाऽऽस्त इत्यस्यैव विशेषणफलं, विद्वदविद्वत्प्रत्ययभेदापेक्षत्वात् । यद्यपि कर्माण्यविद्ययाऽध्यारोपितानि सन्न्यस्यतीत्युक्तं तथाप्यात्मसमवायिकर्तृत्वं कारयितृत्वं च स्यादित्याशङ्क्याऽऽह– नैव कुर्वन्स्वयं न च कार्यकरणानि कारयन्क्रियासु न प्रवर्तयन् । किं तत्कर्तृत्वं कारयितृत्वं च देहिनः स्वात्मसमवायि सत्सन्न्यासान्न भवति ? यथा गच्छतो गतिः; किंवा स्वत एवाऽऽत्मना नास्ति । अत्रोच्यते– नास्ति स्वात्मनः कर्तृत्वं कारयितृत्वं वा । उक्तं हि–' अविकार्योऽयमुच्यते' [२।२५] इति ' शरीरस्थोऽपि कौन्तेय ! न करोति न लिप्यते' [१३।३१] इति । "ध्यायतीव लेलायतीव" [बृ.उ. ४।३।७] इति श्रुतेः ॥ १३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं तावच्चित्तशुद्धिरहितस्य सन्न्यासात् कर्मयोगो विशिष्यत इत्येतत्प्रपञ्चितम् ; इदानीं शुद्धचित्तस्य सन्न्यासः श्रेष्ठ इत्याह— **सर्वे**ति । वशी जितचित्तः सर्वकर्माणि नित्यनैमित्तिककाम्यप्रतिषिद्धरूपाणि सर्वाण्यपि कर्माणि मनसा 'कर्मण्यकर्म यः पश्येत्' [४।१८] इति प्रागुक्तेनाकर्त्रात्मदर्शनेन सन्न्यस्य परित्यज्य सुखं जीवन्मुक्तिरूपं यथा भवति तथा आस्ते , विद्वत्सन्न्यासस्य जीवन्मुक्तिहेतुत्वात् । ननु सर्वोऽपि ज्ञानकर्मेन्द्रियैस्तत्तत्कर्माणि सर्वदा कुर्वन्नेवावतिष्ठते , शरीरं च प्रकृत्या चेष्टाश्रयः ; तत्कथं नित्यं कुर्वद्रूपस्य सर्वकर्मसन्न्यासः स्यात् ' न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत्'[३।५]इत्युक्तेः । अत आह–**नवद्वारे पुर** इति । नेत्रे नासिके कर्णौ मुखं चेति सप्त शिरोगतानि द्वाराणि, अधो द्वे पायूपस्थरूपे, इत्येवं नव द्वाराणि यस्मिंस्तस्मिन् पुर इव पुरे "यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे" [ ] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धे देहे प्रवासीव परगृहे तत्पूजापरिभवादिभिरहृष्यन्नविषीदन्नहङ्कारममकारशून्यः स्वयं नैव कुर्वन्न कारयन्नास्ते । एतदुक्तं भवति— देहेन्द्रियादिषु कर्म कुर्वाणेषु तत्तादात्म्याध्यासरूपाहङ्कारादहमेव करोमीत्यज्ञो मन्यते ' अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते ' [३।२७] इत्युक्तेः । तदा पुत्रभार्यादिषु ममकारात्तेषु कुर्वत्स्वहमेतैः कारयामीति मूढः प्रतिपद्यते । ज्ञानी त्वहङ्कारममकाराभावान्न तथा प्रतिपद्यते ; किन्तु ' इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु ' [५।९] इत्युक्तरीत्या निष्क्रियात्मरूप एवावतिष्ठते । तथा च देहेन्द्रियादिव्यापाराणां निष्क्रियात्मन्यविद्ययाऽध्यासितानां विद्यया बाध एव सर्वकर्मसन्न्यासो नामेति न कोऽपि दोषः । तदेतद्देहीत्यनेन सूचितम् । देहेन्द्रियाद्यतिरिक्तात्मदर्शीत्यर्थः ।

अन्यो हि देहैक्याध्यासाद्देह एव , न तु देही । यद्यप्यहं गेहीतिवदहं देहीत्येव सर्वस्य प्रतीतिः ; न तु देहोऽहमिति ; तथापि 'गौरोऽहं,कृशोऽहं,स्थूलोऽहं ,गच्छामि' इत्यादिबहुतरप्रतीत्यनुरोधात् 'पूर्वपूर्वभ्रमोत्पन्नवासनाया बलेन तु । देहेन्द्रियादिसङ्घाते जायतेऽहम्मतिर्दृढा ' इत्यादिस्मृत्यनुरोधाच्च देहैक्याध्यासे सिद्धे देहीति प्रतीतिः ' प्रतिमाया देहः ' इतिवदुपचार इत्यन्यत्र विस्तरः ॥ १३ ॥

९ व० त० दी०— अतो योगे मनसैव कर्मत्यागः बाह्यतः कर्म करणं चाभिप्रेतम् , अन्यथा मिथ्याचार इति तत्त्वं स्पष्टयति— सर्वकर्माणीति । योगे समभूतेन मनसा सन्न्यस्यास्ते सुखं यथा भवति तथा स्वयं नैव कुर्वन्मनसा त्यागात् इन्द्रियैरपि न कारयन्निति साङ्ख्याद्भेदोऽपि सूचितः ॥ १३ ॥

१०पु. अ. त.— एवं भगवद्भक्तो भगवदाज्ञया कर्म कुर्वन् सुखमाप्नोति, अयुक्तस्तु फलाशया कर्म कुर्वन् बद्धो भवतीत्युक्तं, तत्र अभक्तस्य सर्वकर्मत्याग एवोत्तम इत्यर्जुनमनस्याभासं प्राप्य त्यागेऽपि भक्तानामेव सुखं, नेतरेषामित्याह— **सर्वकर्माणी**ति। वशी भगवद्वशे स्थितः सर्वकर्माणि सन्न्यस्य त्यक्त्वा नवद्वारे पुरे श्रवणादिकरणसमर्थे देहे देही भगवदर्थे देहाभिमानवान् सुखमास्ते तिष्ठति । मनसा नैव कुर्वन् स्वार्थाहङ्काराभावान्न किञ्चित्कुर्वन् । न वा ममताभावादन्येभ्यः परोपकार उपदेशादिना कारयन् सुखमास्त इति भावः ॥ १३ ॥

११ नी० भा० दी०— एवमविद्वान् फलासक्त्यनासक्तिवशात् कर्मभिर्बध्यते, न बध्यते चेत्युक्तम्, विद्वांस्तु तद्विपरीत इत्याह— सर्वकर्माणीति । वशी जितचित्तः समाधिस्थो योगी नवद्वारे— नवैव पञ्चज्ञानेन्द्रियाणि, षष्ठः प्राणस्तेनैव तत्प्रवर्त्यानां कर्मेन्द्रियाणां सङ्ग्रहः, बुद्ध्यहङ्कारचित्तानीति नव, एतानि द्वाराणीव पुरपतेर्जीवस्य भोगार्थं विषयप्रवेशस्थानानि यस्मिन्नवद्वारे शरीराख्ये पुरे विचित्रवासनाकल्पितानन्तविषयवति अनेकैः कर्मसचिवैरधिष्ठिते सुखदुःखादिनानापण्यवति मनसा सर्वद्वारोद्घाटनकुञ्चिकया सह सर्वाणि कर्माणि पुरपतिरिव राजकार्याणि सन्न्यस्य सुखं निर्विकल्पसंविन्मात्ररूपेणास्ते । कर्माणि क्षेत्रस्यैव धर्मो न त्वात्मन इति क्षेत्रे त्यक्तुं शक्यान्येव । तथा च श्रुतिः " शरीरे पाप्मनो हित्वा " [तै. उ. २।९] इति । " यत्र सुहार्दः सुकृतो मदन्ते विहाय रोगं तन्वा ९ स्वायाम् " इति च देही सन् देहाभिमानकाले व्युत्थानेऽपीत्यर्थः ।

तदापि नैव कुर्वन्नास्ते, नापि कारयन्नास्ते ; राजेवामात्येषु निहितभारः समावौ क्षेत्रेण सहात्मनः सम्बन्धाभावदर्शनात् । यद्वा— नवद्वाराणि चक्षुश्श्रोत्रनासाबिलद्वन्द्वानि षट् सप्तमं मुखं अधस्तने द्वे इति । अस्मिन्पक्षे इन्द्रियाणि परिचारिका बुद्धिरमात्योऽहङ्कारो युवराज इत्यादिकमूह्यम् । विदुषः कर्मसम्बन्ध एव नास्ति, दूरे तत्फलासक्त्यनासक्ती इति भावः ।। १३ ।।

जगतो मायाकर्तृत्वादात्मनोऽकर्तृत्वमकारयितृत्वं च ।

न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।
न कर्मफलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ।। १४ ।।

१ शां. भा.—किञ्च न कर्तृत्वमिति । न कर्तृत्वं स्वतः कुर्विति नापि कर्माणि रथघटप्रासादादीनीप्सिततमानि लोकस्य सृजत्युत्पादयति प्रभुरात्मा । नापि रथादि कृतवतस्तत्फलेन संयोगं न कर्मफलसंयोगम् । यदि किञ्चिदपि स्वतो न करोति न कारयति च देही, कस्तर्हि कुर्वन्कारयंश्च प्रवर्तते ? इत्युच्यते– स्वभावस्तु स्वो भावः स्वभावोऽविद्यालक्षणा प्रकृतिर्माया प्रवर्तते 'दैवी हि' [७।१४] इत्यादिना वक्ष्यमाणा ।। १४ ।।

२ आ. शां. व्या.—आत्मनो यदुक्तं कारयितृत्वं नास्तीति तत्प्रपञ्चयति— **नेत्यादिना** । यद्यपि लोकस्य कर्तृत्वं न सृजतीति नास्ति कारयितृत्वं तथापि रथशकटादीनि कुर्वन् भवति कर्तेत्याशङ्क्याऽऽह— **न कर्माणीति** । तथापि भोजयितृत्वेन विक्रियावत्त्वं दुष्परिहरमित्याशङ्क्याऽऽह— **न कर्मेति** । कस्य तर्हि प्रवर्तकत्वं ? तदाह–**स्वभावस्त्विति** । कुर्विति कर्तृत्वं लोकस्य न सृजत्यात्मेति सम्बन्धः । रथादीनां कर्मत्वं साधयति— **ईप्सितेति** । आत्मनो देहादिस्वामित्वेन प्रभुत्वं रथादि कृतवतो लोकस्य रथादिफलेन सम्बन्धमपि न सृजत्यात्मेत्यात्मनो भोजयितृत्वं प्रत्याचष्टे— **नापीति** । चतुर्थपादं शङ्कोत्तरत्वेनावतारयति— **यदीत्यादिना** । स्वभाववादस्तर्हीत्याशङ्क्य व्याकरोति— **अविद्यालक्षणेति** । प्रकृतेर्विद्याभाववत्वं व्युदसितुं मायेत्युक्तं, सा च सप्तमे वक्ष्यते तेन प्रधानविलक्षणेत्याह— **दैवी हीति** ॥ १४ ॥

३ रा. भा.—साक्षादात्मनः स्वाभाविकरूपमाह—अस्य देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मना प्रकृतिसंसर्गेण वर्तमानस्य लोकस्य देवाद्यसाधारणं कर्तृत्वं तत्तदसाधारणानि कर्माणि तत्तत्कर्मजन्यदेवादिफलसंयोगं च अयं प्रभुरकर्मवश्यः स्वाभाविकस्वरूपेणावस्थित आत्मा न सृजति नोत्पादयति । कस्तर्हि ? स्वभावस्तु प्रवर्तते स्वभावः प्रकृतिवासना; अनादिकालप्रवृत्तपूर्वपूर्वकर्मजनितदेवाद्याकारप्रकृतिसंसर्गकृततत्तदात्माभिमानजनितवासनाकृतमीदृशं कर्तृत्वादिकं सर्वं न स्वरूपप्रयुक्तमित्यर्थः ।। १४ ।।

४ वे. ता. चं.—एवमौपाधिकस्य स्वरूपस्योपाधिषु सन्न्यास उक्तः; अथ स्वस्मिन्ननुसन्धेयस्वाभाविकरूपमुच्यत इति सङ्गत्यभिप्रायेणाह— **साक्षादिति** । विचित्रजनविषयेण 'लोकस्य' इत्यनेनाभिप्रेतमुपाधिवैचित्र्यादिकं दर्शयितुं **अस्येत्याद्युक्तम्** । कर्तृत्वं प्रयत्नादिरूपम्, कर्माणि शरीरेन्द्रियादिचेष्टाः । यद्यात्मनां स्वाभाविकमिदं कर्तृत्वादिकं, तदा सर्वेषामेकरूपं तत् स्यात्; न च तथा दृश्यत इत्यभिप्रायेण **देवाद्यसाधारणं कर्तृत्वमित्याद्युक्तम्** । देवाद्यसाधारणं देवत्वादिजातिमत्पिण्डपरिग्रहदशाप्रतिनियतमित्यर्थः । फलसंयोगः फलानुभवः । प्रकरणवशात् प्रभुशब्दोऽत्र जीवविषय इति प्रदर्शनार्थं **अयं प्रभुरित्युक्तम्** । जीवे प्रभुशब्दाभिप्रेतमाह **अकर्मवश्यः स्वाभाविकस्वरूपेणावस्थित** इति । अत्र हि प्रकरणे 'मयि सर्वाणि' [३।३०]इत्यादिना जीवस्य कर्तृत्वं परमात्मन्यध्यस्यते; अतोऽत्राकर्तृविषयः प्रभुशब्दो न परविषय इति भावः । 'न सृजति'इत्यत्र 'सृज विसर्गे' इति धातोस्त्यागार्थत्वे कर्तृत्वादित्रयं स्वीकरोतीति वाक्यार्थः स्यादिति तद्व्युदासायाह— **नोत्पादयतीति** । कारणान्तरादर्शनात् तस्यैव कर्तृत्वमित्यभिप्रायेण चतुर्थपादस्य शङ्कामाह **कस्तर्हीति** । सृजतीति शेषः । स्वभावशब्दं प्रकरणोपयुक्तविशेषे स्थापयितुं

१ — कर्माणीत्यत्र कर्तृत्वकर्मफलसंयोगसाहचर्यात् ' कर्तुरीप्सिततमं कर्म ' (अष्टा. १।४।४९) इति वैयाकरणपरिभाषितमेव कर्माभिप्रेतं, न क्रियासामान्यमात्रमित्याहुः ॥ **नव्यास्त्वत्र** श्लोकद्वये साङ्ख्यदर्शनं मूलमिति मन्यन्ते । तदयुक्तम् , स्वभावशब्दस्य साङ्ख्यपरिभाषितप्रकृतिवाचकत्वाभावात् , गीतायाः श्रुतिमूलकत्वस्य सर्वसम्मतत्वात् , अत्रत्यप्रभुविभुविशेषणयोः साङ्ख्यसम्मते प्रतिशरीरे भिन्ने पुरुषेऽनुपपन्नत्वाच्च ।
— अविगीता ।

वाच्यं तावदाह प्रकृतीति । ननु चेतनस्यात्मनः कर्तृत्वादिकं नास्ति, अचेतनायास्तु वासनायाश्चेतनगुणमात्रभूतायाः कर्तृत्वादिकमिति कथमिदं ज्ञायते ? यद्यात्मनः स्वतश्शुद्धस्य न कर्तृत्वं, तर्हि तस्य वासनाऽपि कुतः समागता ? यदि न कुतश्चित्, तदा वासनैव स्वाभाविकीति तत्कृतकर्तृत्वादिकमपि स्वाभाविकं स्यात्; यदि कुतश्चिद्धेतोः, तदा तस्यापि स्वाभाविकत्वे पूर्वदोषः ;औपाधिकत्वे त्वकर्तुरात्मनस्तदागमोऽपि कुतः ? यदि वासनया, तर्ह्यन्योन्याश्रयणम्; यद्यन्यस्मात्कुतश्चित्, तत्रापि तथैवेत्यनवस्थेत्यादिचोद्यनिरसनाय तुशब्दः । तदाह— अनादिकालेति । बीजाङ्कुरन्यायादन्योन्याश्रयादिपरिहारः । वासनाहेतुवैचित्र्यसिद्ध्यर्थं देवाद्याकारेत्याद्युक्तम् । यथा तप्तायःपिण्डे वह्निसंसर्गाद्वह्नित्वबुद्धिः; तथाऽत्रेति दर्शयितुं संसर्गकृतशब्दः । वासनाकृतं, वासनाख्यविशेषहेतूपाधिकमित्यर्थः ॥ १४ ॥

५ आ. मा. भा.—न च करोति वस्तुत इत्याह–न कर्तृत्वमिति । प्रभुर्हि जीवो जडमपेक्ष्य॥१४॥

६ ज. प्र. दी.—ननु कर्तृत्वमित्येतत्प्रागुक्तान्न विशिष्यत इत्यत आह—न चेति । दर्शनादिकं कुर्वन्नेव नैव किञ्चित्करोमीति मन्यत इत्युक्तम् । तर्हि मिथ्या ज्ञानी प्रसज्येतेत्याशङ्कानिरासाय परमेश्वरप्रेरितः कुर्वन् कारयन् वस्तुतः स्वातन्त्र्येण न करोति न कारयति चेत्यनेनाहेत्यर्थः । अस्य जीवविषयत्वं प्रभुरित्येतदसम्भवीत्यत आह—प्रभुर्हीति । अनेन विभुरित्युपपादितप्रायम् ॥ १४ ॥

७ ह. पै. भा.—नेति । न कर्तृत्वं स्वतो न च कुर्वन्नापि कर्माणि रथप्रासादादीनीप्सिततमानि लोकस्य सृजत्युत्पादयति प्रभुरात्मा । नापि रथादि कृतवतस्तत्फलेन संयोगं कर्मसंयोगम् । यदि किञ्चिदपि स्वतो न करोति न कारयति च देही । कस्तर्हि कुर्वन्कारयंश्च प्रवर्तते ? इत्युच्यते– स्वभावस्तु स्वभावोऽविद्यालक्षणा प्रकृतिर्माया प्रवर्तते ॥ १४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— 'नैव कुर्वन्न कारयन्' [५।१३] इत्युक्तम् ; किमेतत्कर्तृत्वं कारयितृत्वं चात्मनि स्वाभाविकमेव सत्सर्वकर्मसन्न्यासान्नास्ति यथा स्वाभाविकी गतिरगच्छतः ? किंवा स्वत एवात्मनि नास्ति ? इति सन्देहापनोदायाह— नेति । प्रभुः पूर्वोक्तनवद्वारपुरस्वामी जीवात्मा लोकस्य लोक्यमानस्य देहादेः कर्तृत्वं न सृजति; त्वं कुर्विति नियोजनेन तस्य कारयिता न भवतीत्यर्थः । नापि लोकस्य कर्माणि ईप्सिततमानि घटादीनि स्वयं सृजति, कर्ताऽपि न भवतीत्यर्थः । नापि कर्म कुर्वतो लोकस्य तत्फलसम्बन्धं सृजति, भोजयिताऽपि न भवतीत्यर्थः । तथा च श्रुतिः "ध्यायतीव लेलायतीव" [बृ.उ. ४।३।७] इत्यादि । वक्ष्यते चात्रापि— 'शरीरस्थोऽपि कौन्तेय ! न करोति न लिप्यते' [१३।३१] इत्यादि । यद्यात्मा स्वयं किञ्चिन्न कारयति, न करोति, कस्तर्हि कारयन्कुर्वन्प्रवर्तते ? तत्राह—स्वभावस्तु प्रवर्तते स्वभावो मायाविद्याप्रकृतिरूपः प्रवर्तते ॥१४ ॥

९ व० त० दी०— किञ्च 'आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुः' [६।५] इत्युक्तत्वादात्मन एव निरोधे समत्वे सर्वं सेत्स्यतीति । अन्यथा कर्तृत्वाद्यहङ्कारादिना मिथ्याचरणमेव भविष्यति । तत्र च हेतुरात्मैव नान्यः; सोऽपि प्राकृतस्वभावमय इति तन्निरोधं दृढयितुं सिद्धान्तमाह– न कर्तृत्वमिति । प्रभुरीश्वरः परमात्मा लोकस्य प्राकृतशरीराभिमानिनः नानायोनिबीजाशयस्वभावकृतिकस्य कर्तृत्वं कर्माणि तत्फलसंयोगं च न सृजति । किन्तु तादृशः स्वभावो लोकनिष्ठः स्वत एव प्रवर्तते । अन्यथा परमात्मनो वैषम्यनैर्घृण्यप्रसङ्गः ॥ १४ ॥

१० पु. अ. त.— ननूपदेशादिना कारणे को दोषः ? इति चेत्तत्राह— न कर्तृत्वमिति । प्रभुः ईश्वरः लोकस्य कर्तृत्वं न सृजति, न कर्माणि सृजति, न वा कर्मफलसंयोगं सृजति । अतः स्वयमपि किमिति तथोपदिशेदिति भावः । नन्वीश्वरोत्पादनाभावे लोकः कथं प्रवर्तते ? इत्यत आह–स्वभावस्तु प्रवर्तत इति । जीवस्य स्वभावः प्रकृत्यात्मकः प्रवर्तते कर्तृत्वादिरूपेण ॥ १४ ॥

११ नी० भा० दी०—नन्वेवं भृत्यवत्कर्तृत्वं स्वामिवत्कारयितृत्वं वाऽस्य मास्तु, अयस्कान्तवदविकारस्यैव सतः कर्त्रादिधर्मकाहङ्कारादिप्रवर्त्तकत्वमस्त्वित्याशङ्क्याह— न कर्तृत्वमिति । कर्तृत्वमहङ्कारस्य । कर्माणि इन्द्रियाणां वचनादानादीनि श्रवणदर्शनादीनि च । लोकस्य लोक्यते प्रकाश्यते इति लोको जडवर्गः । प्रभुश्चिदात्मा सूर्य इवास्मदादीनां प्रकाशकोऽपि न कर्मादौ प्रवर्तकस्तद्वत् । अस्य कर्मफलसंयोगं वा न सृजति , किन्तु यो यादृक् यस्य स्वभावः स तथा प्रवर्तते । यथा सूर्येऽभ्युदिते कमलानां विकसनं कुमुदानामुन्मुद्रणं चेति, तद्वदेवमात्मनि प्रकाशमाने घटादयो न चेष्टन्ते, मनुष्यादयस्तु चेष्टन्ते । न त्वात्मा कस्यचित्प्रवर्त्तको निवर्तको वा । लोहायस्कान्तयोरिव सत्यानृतयोरात्मानात्मनोः सम्बन्धाभावादिति भावः ॥ १४ ॥

नाऽऽदत्ते कस्यचित्पापं न चैव सुकृतं विभुः ।
अज्ञानेनाऽऽवृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः ॥ १५ ॥

१ शां. भा.— परमार्थतस्तु–नाऽऽदत्ते न च गृह्णाति भक्तस्यापि कस्यचित्पापं, न चैवाऽऽदत्ते सुकृतं भक्तैः प्रयुक्तं विभुः । किमर्थं तर्हि भक्तैः पूजादिलक्षणं यागदानहोमादिकं च सुकृतं प्रयुज्यते? इत्याह—अज्ञानेनाऽऽवृतं ज्ञानं विवेकविज्ञानं तेन मुह्यन्ति 'करोमि कारयामि भोक्ष्ये भोजयामि' इत्येवं मोहं गच्छन्त्यविवेकिनः संसारिणो जन्तवः ॥ १५ ॥

२ आ. शां. व्या.— कर्तृत्वभोक्तृत्वैश्वर्याण्यात्मनोऽविद्याकृतानीत्युक्तम्, इदानीमीश्वरे सन्न्यस्तसमस्तव्यापारस्य तदेकशरणस्य दुरितं सुकृतं वा तदनुग्रहार्थं भगवानादत्ते — मदेकशरणो मत्प्रीत्यर्थं कर्म कुर्वाणो दुष्कृताद्यपनोदनेनानुग्राह्यो मयेति प्रत्ययभाक्त्वादित्याशङ्क्य सोऽपि परमार्थतो नास्यास्ति, अविक्रियत्वादित्याह— **परमार्थत**स्त्विति । कथं तर्हि 'भक्तानामनुग्राह्यत्वमीश्वरस्यानुग्रहीतृत्वं' इति प्रसिद्धिः ? तत्राऽऽह–**अज्ञानेने**ति । पूर्वार्धगतान्यक्षराणि व्याख्यायाऽऽकाङ्क्षापूर्वकमुत्तरार्धमवतार्य व्याचष्टे—**किमर्थमित्यादिना** ॥ १५ ॥

३ रा. भा.— कस्यचित् स्वसम्बन्धितयाऽभिमतस्य पुत्रादेः पापं दुःखं नादत्ते नापनुदति, कस्यचित् प्रतिकूलतयाऽभिमतस्य सुकृतं सुखं च नादत्ते नापनुदति । यतोऽयं विभुः, न क्वाचित्कः । न देवादिदेहाद्यसाधारणदेशः । अतएव न कस्यचित्सम्बन्धी, न कस्यचित् प्रतिकूलश्च । सर्वमिदं वासनाकृतम् । एवंस्वभावस्य कथमियं विपरीतवासनोत्पद्यते ? अज्ञानेनावृतं ज्ञानं ज्ञानविरोधिना पूर्वपूर्वकर्मणा स्वफलानुभवयोग्यत्वाय अस्य ज्ञानमावृतं सङ्कुचितम्; तेन ज्ञानावरणरूपेण कर्मणा देवादिदेहसंयोगस्तत्तदात्माभिमानरूपमोहश्च जायते । ततश्च तथाविधात्माभिमानवासना, तदुचितकर्मवासना च; वासनातो विपरीतात्माभिमानः, कर्मारम्भश्चोपपद्यते ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.—आत्मनोऽकर्तृत्वादिकस्य वासनायाः कर्तृत्वादिकस्य च विवरणं 'नादत्ते' इति श्लोकस्यार्धद्वयम् । परगतपापसुकृतयोरादानप्रसङ्गाभावात्तत्प्रतिषेधोऽनुचितः ; अतस्तत्कार्ये दुःखं सुखं च लक्ष्यते ; तत्रापि **परगतसुखदुःखयोः स्वस्मिन्नाकर्षणं न शक्यम्**; अतस्तदपनयनमात्रं विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह **कस्यचिदिति** । 'कस्यचित्' इत्यनेन सूचितमपनोदनहेतुविशेषं दर्शयितुं **स्वसम्बन्धितयाऽभिमतस्येत्याद्युक्तम्**। 'आदत्ते' इत्यस्य करोत्याद्यर्थत्वानौचित्यादपहरणार्थत्वे च प्रयोगादपहरणनिषेधेनैव तुल्यतया करणनिषेधसिद्धेः **नापनुदती**ति व्याख्यातम्। **विभुरि**ति न परिमाणविशेषाद्यभिप्रायम्, जीवस्याणुतया श्रुत्यादिसिद्धेः। नापि प्रभुत्वपरम्, अत्रानुपयुक्तत्वात्। अतस्तत्तत्कर्मानुकूलसमस्तदेहानुप्रवेशयोग्यतामात्रं प्रतिनियतदेशराहित्यं विवक्षितम् । अतएव आगन्तुकेषु मित्रामित्रादिषु सम्बन्धित्वं प्रतिकूलत्वं च आगन्तुकानां तत्तद्देहानामेव, न त्वात्मन इति सिध्यति। तत एव चानुकूलप्रतिकूलपुरुषविषयदुःखाद्यपनयनमौपाधिकमित्यायातम् । तदेवं कार्याभावौपयिकहेत्वभावप्रतिपादनपरो विभुशब्द इत्यभिप्रायेणाह— **यतोऽयमि**ति । उत्तरार्धोत्थानाय शङ्कते–**एवंस्वभावस्ये**ति। **विपरीतवासना** स्वभावविरुद्धवासनेत्यर्थः । अत्रोत्तरम्— 'अज्ञानेनावृतं ज्ञानम्' इति। 'अविद्या कर्मसंज्ञाऽन्या तृतीया शक्तिरिष्यते । यया क्षेत्रज्ञशक्तिः सा वेष्टिता नृप ! सर्वगा ॥ संसारतापानखिलानवाप्नोत्यतिसन्ततान् । तया तिरोहितत्वाच्च शक्तिः क्षेत्रज्ञसंज्ञिता॥ सर्वभूतेषु भूपाल ! तारतम्येन वर्तते' [वि.पु. ६।८।६१–६३]इति भगवत्पराशरवचनमनुस्मरन्नाह **ज्ञानविरोधिने**ति। अत्र नञस्तदन्यतदभावार्थत्वमावरणानुपयुक्तमिति भावः । **स्वफले**त्यादि– नह्यस्वावसङ्कुचितज्ञानसंसारतापानुभवयोग्य इति भावः । अत्यन्तविलोपपरिहारायावरणशब्दोपचरितमाह— **सङ्कुचितमि**ति। "नहि विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यते"[बृ.उ.४।३।३०] इत्यादिश्रुतिसिद्धमनेन स्मारितम्। **देवादिदेहसंयोग** इति जन्तुशब्दाभिप्रेतोऽर्थः । स च मोहजनने कर्मणो द्वारम् । शङ्कोत्तरत्वमाह— **ततश्चे**ति । आत्मनि प्रतिषिद्धस्येष्टानिष्टाचरणस्यान्यहेतुतामाह— **वासनात** इति ॥ १५ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १५ ॥

७ ह. पै. भा.— परमार्थतस्तु– नादत्त इति । नाऽऽदत्ते न गृह्णाति भक्तस्यापि कस्यचित्पापं नैवाऽऽदत्ते च सुकृतं भक्तैः प्रयुक्तं विभुः। कथं तर्हि भक्तैः पूजालक्षणयागदानानि सुकृतं प्रयुज्यते ?

इत्यत्राऽऽह— अज्ञानेनाऽऽवृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति 'करोमि कारयामि भोक्ष्ये भोजयामि' इत्येवं मोहं गच्छन्त्यविवेकिनः संसारिणो जन्तवः ॥ १५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एतदेव विवृणोति — नादत्त इति । विभुः पूर्वश्लोकोक्तः प्रभुरात्मा कायवाङ्मनसानां मध्ये कस्यचित्कायस्य वाचो मनसो वा कर्मभूतं पापं नैवादत्ते परमार्थतो न गृह्णाति , तथा कस्यचित्सुकृतं च नादत्ते । कथं तर्हि पुण्यकृत्पापकृदयमिति लोकव्यवहारः ? तत्राह— अज्ञानेनेति । ज्ञानं नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावपरब्रह्मरूपाद्वितीयप्रत्यगात्मचैतन्यं, अज्ञानेन नीहारमायाप्रकृत्यविद्यापरपर्यायेण " न तं विदाथ य इदं जजानान्यद्युष्माकमन्तरं बभूव । नीहारेण प्रावृता जल्प्या चासुतृप उक्थशासश्चरन्ति " [ऋक्सं. ८।३। १७ । ७ य. सं. १७।३१] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धेन आवृतमाच्छादितम् । तेनावरणेन जन्तवः जननशीलाः संसारिणः मुह्यन्ति , अतस्मिंस्तदवभासरूपं मोहं गच्छन्ति । ततस्तन्मूलक एवोक्तव्यवहारः, तदनुवादिन्य एव च श्रुतिस्मृतयः पारमार्थिकाद्वैतवाक्यशेषभूता इति भावः ॥१५॥

९ व० त० दी०— यस्मादेवं तस्मान्नादत्ते न भजते पापं पुण्यं च कारयितृत्वं च तत्साधकतमविसर्जनादेवोपयुज्यते । ' बुद्धीन्द्रियमनःप्राणान् ' [भाग. १०।८७।२]इत्यादिवाक्यात्तैर्भोगमोक्षोपायप्रवृत्तौ तदात्मैवेह हेतुरिति तत्त्वम् । अतः स्वभावकृतं सर्वम् । ननु तदंशभूता अपि एते आत्मनः कथं प्राकृतत्वभावेन सम्मुह्यन्ति ? स्वरूपाज्ञानादित्याह– अज्ञानेनेति । तत्र ज्ञानं स्वरूपविषयकं अज्ञानेनाविद्यायाः प्रथमपर्वस्वरूपाज्ञानेनावृतं ततोऽन्यपर्वभिः प्राणान्तःकरणेन्द्रियदेहाध्यासैः ; वस्तुतस्तु विचित्ररिरंसावतो भगवतो नित्या आज्ञाकारिण्यो द्वादशशक्तयो मुख्याः ' गिरा पुष्ट्या ' इत्यादिना निरूपिता भागवते । तत्र मायाख्याया अंशद्वयं विद्याविद्येति । भगवदाज्ञयैव विद्यया आत्मनां स्वरूपगमकात्सत्त्वानुगुण्यात् अविद्यया च विपरीतस्वभावया कर्मजन्ममरणादिपर्यावर्तगम इतरानुगुण्यात् , अन्यथा स्वरूपवैचित्र्यं न स्यादित्यज्ञानेनावृतमात्मनां स्वरूपज्ञानम् । उक्तं च 'विद्याविद्ये मम तनू विद्ध्युद्धव ! शरीरिणाम् ॥ मोक्षबन्धकरी आद्ये मायया मे विनिर्मिते' [भाग. ११।११।३] इति । 'पञ्चपर्वा त्वविद्येयं जीवगा मायया कृता' इति । अतस्तेन जन्तवो भवन्तो मुह्यन्ति । स्वयमेवात्मनि कर्तृत्वादिस्वभावं सृजन्ति, न परमात्मेति सिद्धान्तः ॥१५ ॥

१० पु. अ. त.— यतः प्रभुर्न सृजत्यतः कस्यचित् पापपुण्यादिकमङ्गीकृत्य फलं न ददातीत्याह—नादत्त इति । विभुः अनियम्यः स्वेच्छयैव सर्वफलदानसमर्थः कस्यचित् जीवस्य पापं पापरूपं कर्म न आदत्ते नाङ्गीकरोति, तदङ्गीकृत्य नरकादिफलं न ददातीत्यर्थः । सुकृतं च नैवाङ्गीकरोति, तदङ्गीकारेण स्वर्गादिसुखं न ददातीत्यर्थः । विभुत्वात् स्वक्रीडेच्छयैव यथासुखं करोतीति भावः । तर्हि " एष एव तं [ह्येवैनं] साधु कर्म कारयति" [कौ. उ. ३।९] इत्यादिश्रुतिभ्य ईश्वर एव तत्तत्कर्म कारयित्वा सर्वेभ्यः फलं ददातीति कथमुच्यते?तत्राह— अज्ञानेनेति । अज्ञानेन प्रकृत्युत्पन्नेन ज्ञानं भगवत्स्वरूपात्मकं श्रुत्यर्थरूपं वा– तेन जन्तवः जीवा मुह्यन्ति मोहं प्राप्नुवन्ति, अन्यथा वदन्तीत्यर्थः। श्रुतौ तु पूर्वं तादृक्फलदानेच्छां निरूप्य पश्चात् कर्मकारणत्वमुच्यते, न तु कर्मफलत्वमागच्छति, किन्तु विचित्रेच्छात्वमेवायातीति ॥ १५ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु "एष ह्येव [ह्येवैनं] साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते, एष ह्येवासाधु [एवैनमसाधु] कर्म कारयति तं यमधो निनीषते (यमन्वानुनेषति) " [कौ. उ. ३।९] इति श्रुत्या परमेश्वरे कारयितृत्वं बोध्यते, तत्कथमुच्यते ' स्वभावस्तु प्रवर्तते ' [५।१४] इति ? तत्राह — नादत्त इति । कस्यचित्कर्तुः पापं अयं नादत्ते, नापि सुकृतं; कारयितृत्वाभावात् । यतो विभुर्व्यापकः , निष्क्रिय इति यावत् । सक्रियो ह्यन्यं प्रवर्तयति , तदीयं पापं पुण्यं वा लभते ; अयं तु न तथा , किन्तु सूर्यवत् प्रकाशत एव ; न तु स्वप्रकाश्यानां कर्त्रादीनां कर्मणा सम्बध्यते इति भावः । कारयितृत्वमप्यस्य सत्तामात्रेण सूर्यवत् । यथा घटः प्रकाशते सविता प्रकाशयतीति नोदाहृतश्रुतिविरोधः । कथं तर्हि ईश्वराराधनार्थं कर्माणि कुर्वन्ति तदकरणाच्च बिभ्यति ? इत्याशङ्क्याह— अज्ञानेनेति । यथा हि महाराजस्य सार्वभौमस्याहं सर्वेश्वरो निवृत्तोऽस्मीति ज्ञानं अज्ञानेन सौषुप्तेनावृतं चेत्स तत्र विविधानि परचक्रादीनि महान्ति सङ्कटशतानि पश्यति, अहो अहं दीनोऽस्मि दुःख्यस्मीति च मुह्यति ; तद्वदेते जन्तवः स्वस्याहं ब्रह्मास्मीति प्रमाणेन ब्रह्मभावमजानन्त ईश्वरादात्मानं पृथङ्मन्यमाना ईशात्मनोः सेव्यसेवकभावं च पश्यन्तो मुह्यन्ति । तथा च श्रुतिः "अथ योऽन्यां देवतामुपास्तेऽसावन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद यथा पशुरेव स देवानाम् " [बृ.उ. १।४।१०] इति । "एष ह्येव-' इति श्रुतिरपि अज्ञानजव्यवहारविषयैवेति भावः ॥ १५ ॥

ज्ञानेनाज्ञाननिवृत्तिस्तत्फलं च ।

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः ।
तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परम् ॥ १६ ॥

१ शां. भा.— ज्ञानेनेति । ज्ञानेन तु येनाज्ञानेनाऽऽवृता मुह्यन्ति जन्तवस्तदज्ञानं येषां जन्तूनां विवेकज्ञानेनाऽऽत्मविषयेण नाशितमात्मनो भवति, तेषामादित्यवद्यथाऽऽदित्यः समस्तं रूपजातमवभासयति तद्वज्ज्ञानं ज्ञेयं वस्तु सर्वं प्रकाशयति तत्परं परमार्थतत्त्वम् ॥ १६ ॥

२ आ. शां. व्या.— तर्हि सर्वेषामनाद्यज्ञानावृतज्ञानत्वात् व्यामोहापोहाभावाच्च कुतः संसारनिवृत्तिः ? इति तत्राऽऽह— **ज्ञानेने**ति । सर्वमिति पूर्णत्वमुच्यते । ज्ञेयस्यैव वस्तुनस्तत्परमिति विशेषणम् । तद्व्याचष्टे— **परमार्थतत्त्वमिति** ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— 'सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं सन्तरिष्यसि' [४।३६] 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा' [४।३७] 'नहि ज्ञानेन सदृशं पवित्रम्' [४।३८] इति पूर्वोक्तं स्वकाले सङ्गमयति । एवं वर्तमानेषु सर्वेष्वात्मसु येषामात्मनामुक्तलक्षणेनात्मयाथात्म्योपदेशजनितेन आत्मविषयेण अहरहरभ्यासाधेयातिशयेन निरतिशयपवित्रेण ज्ञानेन तज्ज्ञानावरणमनादिकालप्रवृत्तानन्तकर्मसंज्ञयरूपमज्ञानं नाशितम्, तेषां तत्स्वाभाविकं परं ज्ञानमपरिमितमसङ्कुचितमादित्यवत्सर्वं यथावस्थितं प्रकाशयति ।

४ वे. ता. चं.— एवं तृतीयाध्यायोक्ताकर्तृत्वानुसन्धानस्य प्रकारविशेषाः प्रतिपादिताः ; अथ चतुर्थाध्यायोक्तस्य ज्ञानविशेषस्य विशोधनं क्रियत इत्यभिप्रायेणाह— **सर्वमि**ति । **स्वकाले**—अकर्तृत्वानुमन्धानप्रकारकथनादनन्तरं ज्ञानस्वरूपकथनावसर इत्यर्थः । यद्वा 'तद्विद्धि प्रणिपातेन' इत्यत्र 'उपदेक्ष्यन्ति' [४।३४] इति स्वेनैव निर्दिष्टे विपाककाल इत्यर्थः । **एवं वर्तमानेषु** मुक्तस्त्वपीत्यर्थः। यद्वा कर्मयोगनिष्ठेष्वित्यर्थः । अज्ञानेन ज्ञानमावृतं चेत्, कथं ज्ञानेन तस्य नाश इति शङ्कां व्यवच्छिन्दता तुशब्देन द्योतितं ज्ञानस्य विशेषं दर्शयितुं **उक्तलक्षणे**नेत्यादि **निरतिशयपवित्रे**णेत्यन्तमुक्तम् । आत्मनो ज्ञानेनेत्यन्वयः । **आत्मविषयेणेति**— 'आत्मनः' इति षष्ठ्या सम्बन्धसामान्यमात्रपरत्वं, कर्तृविषयत्वं चात्रानुपयुक्तमिति भावः । तच्छब्दपरामृष्टप्रकारमाह— **ज्ञानावरणमि**ति । अज्ञानस्वरूपस्यातिगहनत्वसूचनार्थम्, निरतिशयपवित्रस्य ज्ञानभास्वतो निःशेषाज्ञानतिमिरकुक्षिम्भरित्वप्रदर्शनार्थं च **अनादिकाले**त्याद्युक्तम् । उत्तरार्धगततच्छब्दार्थः **स्वाभाविक**मिति । सामानाधिकरण्यस्वारस्यात्परमिति ज्ञानविशेषणम् । तदर्थमाह **अपरिमितमसङ्कुचितमि**ति । ज्ञानस्य परत्वं ह्यनवच्छिन्नविषयत्वम्; तत्र च हेतुः सङ्कोचाभाव इत्यभिप्रायः। **सर्व**मिति प्रकाशयतेरर्थसिद्धकर्मोक्तिः । अज्ञाननिवृत्तौ च ज्ञानस्य सर्वगोचरत्वं श्रौतमिति भावः। 'आदित्यवत्' इति दृष्टान्तसामर्थ्यसिद्धमाह **यथावस्थितमि**ति । एतेन परमित्यत्र पदमिति विशेष्याध्याहारः। परमार्थतत्त्वमिति विवक्षा च परोक्ता निरस्ता ।

३ रा. भा.— तेषामिति विनष्टाज्ञानानां बहुत्वाभिधानादात्मस्वरूपबहुत्वम्; 'न त्वेवाहं जातु नासम्' [२।१२] इत्युपक्रमावगतमत्र स्पष्टतरमुक्तम् । न चेदं बहुत्वमुपाधिकृतं, विनष्टाज्ञानानामुपाधिगन्धाभावात् । 'तेषामादित्यवज्ज्ञानम्' इति व्यतिरेकनिर्देशात् ज्ञानस्य स्वरूपानुबन्धिधर्मत्वमुक्तम् ; आदित्यदृष्टान्तेन च ज्ञातृज्ञानयोः प्रभाप्रभावतोरिवावस्थानं च । तत एव संसारदशायां ज्ञानस्य कर्मणा सङ्कोचो मोक्षदशायां विकासश्चोपपन्नः ॥ १६ ॥

१—'ज्ञानेन त्वज्ञाने नाशिते ज्ञानस्य स्वपरप्रकाशकत्वं स्वतः सिद्धं—यथादित्यस्य तमसि नष्टे । विनिवर्तितायां हि शङ्कायाममृतममृतकार्यं स्वयमेव करोति' इत्य**भिनवगुप्तपादाः**। 'वृत्तिरूपज्ञानमत्र पूर्वार्द्धे यदुदीरितम् । उत्तरार्द्धोदितं यत्तु स्वरूपज्ञानमेव तत्' इति **वामनः**। तत्र तत्र भगवत्पादानधिक्षिपन्नपि **माध्वो जयतीर्थो**ऽत्र वृत्तिरूपब्रह्मज्ञानविनाश्याविद्यावादित्वमङ्गीकरोतीति मर्मविदामतिरोहितमेव । तत्सर्वात्मना जितमद्वैतसिद्धान्तेनेति नात्राप्रकृतं प्रपञ्च्यते । —**अविगीता** ।

४.वे. ता. चं.— भेदव्यपदेशबलादद्वैतमतस्योपक्रमविरोधः प्रागुक्तः, मध्येऽपि स एव तात्त्विको भेदः स्पष्टमुपदिश्यत इति तस्य तात्पर्यविषयत्वं दर्शयति—**तेषामि**ति। **विनष्टाज्ञानाना**मिति— नहीदं बहुत्वं भ्रान्तिसिद्धमुपाधिसिद्धं वा वक्तुं शक्यमिति भावः। सत्यमिथ्योपाधिकृतभेदवादिनो**भास्करशङ्कर**योर्मतमनूद्य परिहरति–**नचेद**मिति। मिथ्याभूतस्याज्ञानाख्योपादानस्य विनाशे तदुपात्तमिथ्याभूतान्तःकरणाद्युपाधेरपि निवृत्तेरिति **शङ्करं** प्रति हेत्वर्थः।इतरं प्रत्यज्ञानशब्दवाच्यस्य कर्मादेर्विनाशे तन्निमित्तशरीरान्तःकरणाद्युपाधिनिवृत्तिरित्यर्थः। **शङ्कर**मतदूषणप्रसङ्गे तदुक्तं ज्ञानमात्रात्मवादं दूषयितुं शुद्धदशायां ज्ञातृत्वमत्र सिद्धमिति दर्शयति तेषा**मि**ति। सम्बन्धविषयतया षष्ठी व्यतिरेकगर्भेति **व्यतिरेकनिर्देशा**दित्युक्तम्। विनष्टोपाधीनामात्मनां धर्मतया निर्देशात्, ज्ञानस्य स्वरूपानुबन्धित्वसिद्धेरागन्तुकचैतन्यवादोऽपि निरस्तः। आदित्यशब्दोऽत्रादित्यप्रभापरः, प्रभाद्वारेणैवादित्यस्य प्रकाशकत्वात्; धर्मभूतज्ञाने च सैव दृष्टान्तो भवितुमर्हति, 'यथा न क्रियते ज्योत्स्ना मलप्रक्षालनान्मणेः। दोषप्रहाणान्न ज्ञानमात्मनः क्रियते तथा' [वि. ध. १०४।५५] इत्यादिसाम्याच्च; तदेतदभिप्रेत्य तत्फलितमाह— **आदित्यदृष्टान्तेने**ति। ततः प्रस्तुतस्य किं ? इत्यत्राह— **तत एवे**ति। यथा प्रभाया आवारकसन्निधौ सङ्कोचस्तन्निवृत्तौ पुनर्विकासश्च दृश्यते, तथा ज्ञानस्यापीति भावः। यद्वा तेषामादित्यवदवस्थितानां प्रभातुल्यं ज्ञानमित्यर्थः। प्रभायाः प्रदीपादित्याद्यपृथक्सिद्धतेजोद्रव्यविशेषत्वं, ज्ञानस्यात्मधर्मत्वेऽपि द्रव्यत्वं, सङ्कोचविकासयोगित्वादीनि च शारीरकभाष्ये प्रपञ्चितानि। एवं प्रभातुल्यद्रव्यत्वोपपादनेन प्रकृतमावृतत्वादिकं युज्यत इत्याह— **तत एवे**ति ॥ १६ ॥

५ आ. मा. भा.— ज्ञानमेवाज्ञाननाशकमित्याह– ज्ञानेनेति। प्रथमज्ञानं परोक्षम् ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.—ननु ज्ञानस्याज्ञाननाशकत्वमर्थप्रकाशकत्वं च प्रसिद्धमेव, तत्किमर्थमुच्यते ? इत्यत आह—**ज्ञानमेवे**ति। 'अज्ञानेनावृतं ज्ञानं' [५।१५] इत्युक्तम्। एवं तर्हि तस्याविनाश एव स्यात्। तथा च न कदाचिद्ब्रह्मप्रकाशः। विनाशकान्तराङ्गीकारे च ज्ञानार्थयोः सन्यासयोगयोर्वैयर्थ्यमित्याशङ्क्य ज्ञानमेवाज्ञाननाशकम्; अतो नोक्तदोषः। किन्तु स्वरूपज्ञानमविद्ययाऽऽवृतम्, वृत्तिज्ञानं त्वविद्यां शिथिलयति। ब्रह्म प्रकाशयतीत्येतदनेनाहेत्यर्थः। अत्र केचित्–'यथैक एवादित्योऽन्धकारं नाशयति, भूमण्डलं च प्रकाशयति, तथैकमेव ज्ञानमज्ञानं निवर्तयति, परं च प्रकाशयति' इति व्याचक्षते; तदसदिति भावेनाह—**प्रथमे**ति। तृतीयान्तपदोक्तम्, द्वितीयमपरोक्षमिति शेषः। अन्यथा द्विर्ज्ञानग्रहणं व्यर्थं स्यादिति भावः ॥ १६ ॥

७ ह. पै. भा.— ज्ञानेनेति। ज्ञानेन तु, येनाज्ञानेनाऽऽवृता मुह्यन्ति जन्तवस्तदज्ञानं येषां जन्तूनां विवेकज्ञानेनाऽऽत्मविषयेण नाशितमात्मनो भवति, तेषां जन्तूनामादित्यवत्। यथाऽऽदित्यः समस्तरूपादिजातमवभासयति तद्वज्ज्ञानं ज्ञेयं वस्तु सर्वं प्रकाशयति तत्परम् ॥ १६ ॥

८ वें. ब्र. गि.—कथं तर्ह्यज्ञानमूढानां विमोक्षः ? तत्राह —**ज्ञानेने**ति। तदज्ञानं तु आत्मनो ज्ञानेन गुरूपदिष्टवेदान्तमहावाक्यजन्येनाद्वितीयात्मविषयकेण नाशितं येषाम्। तेषां तज्ज्ञानं कर्तृ तत्परं सत्यज्ञानानन्दाद्वितीयात्मकब्रह्मात्मतत्त्वरूपं निरतिशयं वस्तु प्रकाशयति; आदित्यवत्, यथाऽऽदित्यस्तमो निरस्य सर्वं वस्तुजातं प्रकाशयति तद्वत्। अत्र 'तेन मुह्यन्ति' [५।१५] 'ज्ञानेन नाशितम्' इत्यनेन भ्रमोपादानत्वं ज्ञाननिवर्त्यत्वं चाज्ञानस्य लक्षणमित्युक्तं भवति। आद्ये परिणाम्युपादानत्वस्य विवक्षितत्वान्न ब्रह्मण्यतिव्याप्तिः। द्वितीये च ज्ञानत्वेन साक्षाज्ज्ञाननिवर्त्यत्वस्य विवक्षितत्वाज्ज्ञानप्रागभावे अज्ञाननिवृत्तिद्वारा ज्ञाननिवर्त्ये प्रपञ्चे च नातिव्याप्तिरित्यद्वैतवज्रपञ्जरे विस्तरः।

यत्त्वत्र **रामानुजे**नोक्तम्— " 'तेषामादित्यवज्ज्ञानं' इति विनष्टाज्ञानानां बहुत्वाभिधानादात्मस्वरूपमुक्तम्" इति। तदसत्; 'देहभेदाभिप्रायेण बहुवचनम्' इति द्वितीयाध्यायभाष्योक्तभगवत्पादश्रीसूक्त्यैव दत्तोत्तरत्वात्, विनष्टाज्ञानानामपि "तस्य तावदेव चिरम्" [छां. उ. ६।१४।२] इत्यादिश्रुत्या प्रारब्धवशेन देहानां सत्त्वात्, 'येषां नाशितमात्मनः' इत्येकवचनेनात्मैक्यस्य कण्ठरवेणोक्त्या येषां तेषामिति बहुवचनस्यानात्मबहुत्वविषयकतावगमाच्च; तेषामिति प्रत्यक्षप्रापितदेहानुवादेन प्रकाशयतीत्यंशे विधिपरस्यास्य भेदपरत्वासम्भवाच्च। एतादृशबहुवचनदर्शनेनैव स्वमतं द्वैतं बहुमन्यमानेन त्वया 'नवद्वारे पुरे देही' [२।१३] 'अन्तवन्त इमे देहा नित्यस्योक्ताः शरीरिणः' [२।१८] इत्यादावेकवचनदर्शनेन रोदितव्यम्, तदन्यथासिद्धिकरणे च बहुवचनस्यापि तथैवान्यथासिद्धिः सुकरेति तस्य परं प्रति बाधकत्वोपन्यासो जघन्य इति लज्जितव्यं वेत्यन्यतरावश्यम्भावाच्च।

यत्पुनरत्र **माध्वे**नोक्तम्— "अज्ञानमिह ज्ञानाभाव एव, न तु भावरूपम्" इति, यच्च **रामानुजेन**— "अनादिकालप्रवृत्तानन्तकर्मसञ्चयरूपमज्ञानम्" इति; तत्र माध्वं प्रत्येतद्वक्तव्यम्—'पुंस्त्वादिवत्तस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात्' [ब्र. सू. २।३।३१] इत्यधिकरणे त्वयाऽपि भावरूपाज्ञानव्यवस्थापनादिह तन्निराकरणं परावशकुनार्थस्वनासाच्छेदन्यायमावहतीति। विस्तरस्तु **वज्रपञ्जरे** द्रष्टव्यः।

रामानुजं तु प्रत्येतद्वाच्यम्—स्मृतिपुराणादिष्वज्ञानं माया प्रकृतिरविद्येति पर्यायत्वेन प्रसिद्धस्याज्ञानशब्दस्य प्रसिद्धार्थं विहाय कर्मवाचित्वकल्पनमप्रामाणिकमन्याय्यम् । किञ्च आत्मावारकस्य कर्मणः सादित्वे तत्पूर्वमनावृतात्मतत्त्वसाक्षात्कारस्य ततः कर्मक्षयस्य चावश्यिकत्वेन 'अज्ञानेनावृतं ज्ञानं' [५।१५] इत्युक्तेरसङ्गतिः; तस्यानादित्वे तु आत्मावारकस्यानादेर्ज्ञाननिवर्त्यस्य मोहहेतोः कर्मेति परिभाषामात्रमित्यस्मदिष्टसिद्धिरिति ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०—भगवत्प्रदत्तात्मविद्यावन्तस्तु न मुह्यन्तीत्याह—ज्ञानेनेति । येषां दयनीयानां साधनवतां वा आत्मज्ञानं यदक्षरात्मतत्त्वज्ञानेन नाशितं तेषां तज्ज्ञानं कर्तृ आदित्यवत्परम् "ब्रह्मविदाप्नोति परं" [तै.उ.२।१] इत्यत्र श्रुतं प्रकाशयति स्वयमेवेति भगवत्प्रदत्तत्वाद्भगवद्रूपं तदिति स्वतन्त्रकर्तृत्वं तस्योक्तम् । अन्यथा करणत्वे कर्तृत्वोक्तिर्व्याहता स्यात् ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त.— येषां भगवता ज्ञानेनाज्ञानं नाशितं ते न मुह्यन्तीत्याह—ज्ञानेनेति । तु पुनः । आत्मज्ञानेन भगवत्सम्बन्धिज्ञानेन ज्ञानात्मकभगवद्रूपेण येषां दुर्लभानां कृपापात्राणां तत्पूर्वोक्तमज्ञानं नाशितं, तेषां तद्भगवदात्मकं ज्ञानं परं ब्रह्म प्रकाशयति, प्रकटयतीत्यर्थः । आदित्यवत्—यथा सूर्यस्तमो दूरीकृत्य स्वात्मसहितं सर्वं वस्तुमात्रं प्रकाशयति तथा १६

११ नी० भा० दी०— तदात्मन आवरकमज्ञानं येषां ज्ञानेन 'ब्रह्मास्मि' इति प्रमाणजेन नाशितं तेषां तज्ज्ञानं कर्तृ आदित्यवदादित्यो यथा कृत्स्नं दृश्यं प्रकाशयति तद्वत्परं परमार्थवस्तु प्रकाशयति । अज्ञानजानर्थनिवृत्त्यर्थं ज्ञानमेष्टव्यमिति भावः ॥ १६ ॥

तद्बुद्धयस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः ।
गच्छन्त्यपुनरावृत्तिं ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः ॥ १७॥

१ शां. भा.— यत्परं ज्ञानं प्रकाशितम्—तस्मिन्गता बुद्धिर्येषां ते तद्बुद्धयः, तदात्मानः तदेव परं ब्रह्माऽऽत्मा येषां ते तदात्मानः, तन्निष्ठाः निष्ठाऽभिनिवेशस्तात्पर्यं सर्वाणि कर्माणि सन्यस्य ब्रह्मण्येवावस्थानं येषां ते तन्निष्ठाः, तत्परायणाश्च तदेव परमयनं परा गतिर्येषां भवति ते तत्परायणाः, केवलात्मरतय इत्यर्थः । येषां ज्ञानेन नाशितमात्मनोऽज्ञानं ते गच्छन्त्येवंविधा अपुनरावृत्तिमपुनर्देहसम्बन्धं ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः यथोक्तेन ज्ञानेन निर्धूतो नाशितः कल्मषः पापादिसंसारकारणदोषो येषां ते ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः, यतय इत्यर्थः ॥ १७ ॥

२ आ. शां. व्या.— विदुषां विविदिषूणां चान्तरङ्गाणि विद्यापरिपाकसाधनान्युपदिदिक्षुरुत्तरश्लोकस्यापेक्षितं पूरयति—यत्परमिति । तस्मिन्परमार्थतत्त्वे परस्मिन्ब्रह्मणि बाह्यं विषयमपोह्य गता प्रवृत्ता श्रवणमननिदिध्यासनैरसकृदनुष्ठितैर्बुद्धिः साक्षात्कारलक्षणा येषां ते तथेति प्रथमविशेषणं विभजते—तस्मिन्निति । तर्हि बोद्धा जीवो बोद्धव्यं ब्रह्मेति जीवब्रह्मभेदाभ्युपगमः, नेत्याह— तदात्मान इति । कल्पितं बोद्धबोद्धव्यत्वं, वस्तुतस्तु न भेदोऽस्तीत्यङ्गीकृत्य व्याचष्टे— तदेवेति । ननु देहादावात्माभिमानमपनीय 'ब्रह्मण्येवाहमस्मि' इत्यवस्थानं तत्तदनुष्ठीयमानकर्मप्रतिबन्धान्न सिध्यतीत्याशङ्क्य विशेषणान्तरमादत्ते— तन्निष्ठा इति । तत्र निष्ठाशब्दार्थं दर्शयन्विवक्षितमर्थमाह— निष्ठेत्यादिना । तथापि पुरुषार्थान्तरापेक्षात्प्रतिबन्धात्कथं यथोक्तं ब्रह्मण्येवावस्थानं सेद्धुं पारयन्ति ? तत्राऽऽह—तत्परायणाश्चेति । यथोक्तानामधिकारिणां परमपुरुषार्थस्योक्तब्रह्मानतिरेकान्नान्यत्राऽऽसक्तिरिति तात्पर्यार्थमाह—केवलेति । ननु यथोक्तविशेषणवतां वर्तमानदेहपातेऽपि देहान्तरपरिग्रहव्यग्रतया कुतो यथोक्ते ब्रह्मण्यवस्थानमास्थातुं शक्यते ? तत्राऽऽह— येषामिति । सति संसारकारणे दुरितादौ संसारप्रसरस्य दुर्वारत्वान्नापुनरावृत्तिसिद्धिरित्याशङ्क्याऽऽह— ज्ञानेति । उक्तविशेषणसम्पत्त्या दर्शितफलशालित्वमाश्रमान्तरेष्वसम्भावितमिति मन्वानो विशिनष्टि— यतय इति ॥ १७ ॥

३ रा. भा.— तद्बुद्धयः तथाविधात्मदर्शनाध्यवसायाः, तदात्मानः तद्विषयमनसः, तन्निष्ठाः तदभ्यासनिरताः, तत्परायणाः तदेव परमयनं येषां ते परमप्रयोजनमिति मन्वानाः, एवमभ्यस्यमानेन ज्ञानेन

१— एतदनन्तरं अत्रैतदधिकं क्वचिद्दृश्यते " स्मरन्तोऽपि मुहुस्त्वेतत्स्पृशन्तोऽपि स्वकर्मणि । सक्ता अपि न सज्जन्ति पङ्के रविकरा इव ॥ " इति । —अविगीता ।

निर्धूतप्राचीनकल्मषाः तथाविधमात्मानमपुनरावृत्तिं गच्छन्ति। यदवस्थादात्मनः पुनरावृत्तिर्न विद्यते, स आत्मा अपुनरावृत्तिः स्वेन रूपेणावस्थितः, तमात्मानं गच्छन्तीत्यर्थः ॥ १७ ॥

४ वे. ता. चं.— आत्मानुभवसौधसोपानस्य ज्ञानस्यारोहणक्रमं दर्शयति— 'तद्बुद्धयः' इति श्लोकेन । तच्छब्देनात्र पूर्वप्रस्तुतस्वाभाविकात्मस्वरूपं पूर्वश्लोकोक्ततज्ज्ञानं वा परामृश्यत इत्यभिप्रायेण **तथाविधात्मदर्शनाध्यवसाया** इत्युक्तम् । 'तदात्मानः' इत्यनेन द्रष्टव्यत्वाध्यवसायादनन्तरो दर्शनार्थप्रवृत्तियोग उच्यत इत्यभिप्रायेण **तद्विषयमनस** इत्युक्तम् । **तन्निष्ठत्वं** विषयान्तरवैमुख्यात्तत्परायणत्वे हेतुः । अयनशब्दोऽत्र कर्मणि ल्युडन्तः प्राप्यपरः । वाक्यार्थज्ञानादिमात्रव्यावृत्त्यर्थं **एवमभ्यस्यमानेने**त्युक्तम् । प्राप्तिप्रतिबन्धककल्मषनिवृत्तिर्हुपान्त्यपर्व। अतोऽन्तिमं प्राप्यमत्रापुनरावृत्तिशब्देन विवक्षितम् ; स च यथावस्थित आत्मैवेत्यभिप्रायेण **तथाविधमात्मान**मिति । अपुनरावृत्तिशब्दस्यात्रानुद्दिष्टावध्यन्तरपरामर्शसापेक्षसमासान्तरव्युदासेनात्मविशेषणत्वायाह **यदवस्था**दिति । नन्वात्मन एव 'क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति' [९।२१] इति पुनरावृत्तिरुच्यते; यदवस्थादिति चायुक्तं, मोक्षस्याप्यवस्थाविशेषत्वे नित्यत्वायोगात्पुनरावृत्तिप्रसङ्गादित्यत्राह **स्वेन रूपे**णेति । औपाधिकसमस्ताकारनिवृत्तिरूपावस्थाविनाशकासम्भवात्परमतेऽपि प्रध्वंसरूपत्वादनिवर्त्येति भावः ॥ १७ ॥

५ आ. मा. भा.— अपरोक्षज्ञानाव्यवहितसाधनमाह– तद्बुद्धय इति ॥ १७ ॥

६ ज. प्र. दी.— तद्बुद्धित्वादिकं यद्यपुनरावृत्तिसाधनत्वेनोच्यते, तदाऽपरोक्षज्ञानादेव मोक्ष इति गतः पक्षः । अथ तद्बुद्धयो ज्ञाननिर्धूतकल्मषा इति ज्ञानसाधनत्वेन । तदसत्, ज्ञानेनेति परोक्षज्ञानस्यापरोक्षज्ञानसाधनत्वेनोक्तत्वादित्यत आह— **अपरोक्षे**ति । सत्यम् , परोक्षज्ञानमपरोक्षज्ञानसाधनम् , किन्तु व्यवहितम् । न हि श्रवणमननानन्तरमेवापरोक्षज्ञानमुत्पद्यते । इदं त्वव्यवहितसाधनमाहेत्यर्थः ॥ १७ ॥

७ ह. पै. भा.— आत्मतत्त्वं यत्परं ज्ञानं प्रकाशितं तस्मिन्गता बुद्धिर्येषां ते तद्बुद्धयः। तदेव परं ब्रह्माऽऽत्मा येषां ते तदात्मानः । तन्निष्ठास्तस्मिन्निष्ठाऽभिनिवेशस्तात्पर्यं सर्वाणि कर्माणि सन्न्यस्य ब्रह्मण्येवावस्थानं येषां ते तन्निष्ठाः। तत्परायणास्तदेव परमयनं परा गतिर्येषां भवति ते तत्परायणाः, केवलात्मरता इत्यर्थः। ते गच्छन्ति एवंविधा अपुनरावृत्तिं न पुनर्देहसम्बन्धम् । ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः यथोक्तज्ञानेन निर्धूतं नाशितं कल्मषं पापादिसंसारकारणदोषो येषां ते ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः, यतय इत्यर्थः ॥ १७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— 'ज्ञानेन तु तदज्ञानम्' [५।१६] इति पूर्वोक्तज्ञानोत्पत्तौ कारणं तत्फलं चाह— **तद्बुद्धय** इति। अत्र 'तद्बुद्धयः' इत्यादौ पूर्वपूर्वं प्रत्युत्तरोत्तरस्य हेतुत्वम्। तथा हि— तत्परायणाः। तच्छब्देन 'प्रकाशयति तत्परम्' [५।१६] इति पूर्वोक्तमात्मतत्त्वमुच्यते । तदेव परमयनं प्राप्यं येषां ते तत्परायणाः। सर्वतो विरक्ता इत्यर्थः । ततस्तन्निष्ठाः तस्मिन्नेवात्मतत्त्वे निष्ठा स्थितिर्येषां ते तन्निष्ठाः। अनेन सर्वकर्मसन्न्यासपूर्वकश्रवणमननपरिपाको दर्शितः । ततस्तदात्मानः तस्मिन्नेवात्मतत्त्वे आत्मा विजातीयप्रत्ययानन्तरितसजातीयप्रत्ययप्रवाहरूपं मनो येषां ते तदात्मान इति निदिध्यासनोक्तिः। ततस्तद्बुद्धयः तत्साक्षात्कारवन्तः सन्तः अपुनरावृत्तिं पुनर्देहसम्बन्धाभावरूपां मुक्तिं गच्छन्ति। अत्र हेतुः— ज्ञानेन निर्धूतं समूलमुन्मूलितं पुनर्देहकारणं कल्मषं पुण्यपापात्मकं कर्म येषां ते तथोक्ताः ॥ १७ ॥

९ व० त० दी०— य एतादृशज्ञानिनस्ते मुक्ता इत्याह– तद्बुद्धय इति। तत्प्रसादलब्धेन ज्ञानेन ब्रह्मस्वरूपविषयकेण निरस्तकल्मषा मुक्तिं यान्तीत्यर्थः ॥ १७ ॥

१० पु. अ. त.— तत्प्रकाशात्फलं भवतीत्याह— **तद्बुद्धय** इति। तस्मिन् ईश्वरे बुद्धिर्येषां ते, तस्मिन् स एव वाऽऽत्मा येषाम्, तस्मिन्नेव निष्ठा भावो येषाम्, तस्मिन्नेव परायणाः तत्परास्तादृशाः, ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः निरस्ताज्ञानाः, अपुनरावृत्तिं मोक्षं गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति ॥ १७ ॥

११ नी० भा० दी०— तद्बुद्धय इति। यत् परं ब्रह्म प्रशान्तं तत्रैव बुद्धिः "अस्ति ब्रह्म" [तै. उ. २।६।११] इति निश्चयो येषामापाततः श्रुत्यर्थविदां ते तद्बुद्धयः, तदेव आत्मा प्रत्यक्तत्त्वं येषां श्रवणमननात्मकविचारेण प्रमाणप्रमेयगतासम्भावनाविहीनानां ते तदात्मानः, तत्रैव निष्ठा विजातीयवृत्त्यनन्तरितसजातीयवृत्तिप्रवाहो येषां देहादावनात्मनि आत्मधीरूपविपरीतभावनारहितानां ते तन्निष्ठाः, तदेव परं अयनं अज्ञानरूपोपाधिनिरा-

सेन प्राप्यं येषामखण्डानन्दसमानां ते तत्परायणाः अपुनरावृत्तिं मोक्षं गच्छन्ति; यतः ज्ञानेन निर्धूतं कल्मषं मूलाज्ञानं संसारबीजभूतं येषां ते ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः ॥ १७ ॥

ज्ञानिनां समदर्शित्वं जीवन्मुक्तित्वं च ।

विद्याविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।
शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः ॥ १८ ॥

१ शां. भा.— येषां ज्ञानेन नाशितमात्मनोऽज्ञानं ते पण्डिताः कथं तत्त्वं पश्यन्ति ? इत्युच्यते–विद्याविनयसम्पन्ने विद्या च विनयश्च विद्याविनयौ, विनय उपशमः, ताभ्यां विद्याविनयाभ्यां सम्पन्नो विद्याविनयसम्पन्नो विद्वान्विनीतश्च यो ब्राह्मणस्तस्मिन्ब्राह्मणे, गवि, हस्तिनि, शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः विद्याविनयसम्पन्न उत्तमसंस्कारवति ब्राह्मणे सात्त्विके, मध्यमायां च राजस्यां गवि संस्कारहीनायामत्यन्तमेव केवलतामसे हस्त्यादौ च सत्त्वादिगुणैस्तज्जैश्च संस्कारैस्तथा राजसैस्तथा तामसैश्च संस्कारैरत्यन्तमेवास्पृष्टं सममेकमविक्रियं ब्रह्म द्रष्टुं शीलं येषां ते पण्डिताः– समदर्शिनः ॥ १८ ॥

२ आ. शां. व्या.— यदपुनरावृत्तिसाधनं तत्त्वज्ञानं तदेव प्रश्नद्वारेण विवृणोति– **येषामित्यादिना**। विद्या वेदार्थविज्ञानमित्यङ्गीकृत्य विनयं व्याचष्टे— **विनय** इति। उपशमो निरहङ्कारत्वमनौद्धत्यम्। पदार्थमेवमुक्त्वा वाक्यार्थं दर्शयति— **विद्वानिति** । गवीत्याद्यनूद्य वाक्यार्थं कथयति— **विद्येति**। हस्त्यादौ 'पण्डिताः समदर्शिनः' इत्युत्तरत्र सम्बन्धः । तत्र तत्र प्राणिभेदेषु तत्तद्गुणैस्तत्तन्निमित्तसंस्कारैश्च संस्पृष्टत्वसम्भवान्न ब्रह्मणः समत्वमित्याशङ्क्याऽऽह-**सत्त्वादीति** । तज्जैश्चेत्यत्र तच्छब्देन सत्त्वमेव गृह्यते । सात्त्विकसंस्कारैरिव राजससंस्कारैरपि सर्वथैवासंस्पृष्टं ब्रह्मेत्याह— **तथेति** । राजसैरिव तामसैरपि संस्कारैर्ब्रह्मात्यन्तमेवास्पृष्टमित्याह— **तथा तामसैरिति** । ब्रह्मणोऽद्वितीयत्वं कूटस्थत्वमसङ्गत्वं चोक्तेऽर्थे हेतुरिति मत्वा समशब्दार्थमाह– **सममिति**। समदर्शित्वमेव पाण्डित्यं तद्व्याचष्टे— **ब्रह्मेति** ॥ १८ ॥

३ रा. भा.— विद्याविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे गोहस्तिश्वपचादिषु अत्यन्तविषमाकारतया प्रतीयमानेषु चात्मसु पण्डिताः आत्मयाथात्म्यविदो ज्ञानैकाकारतया सर्वत्र समदर्शिनः; विषमाकारस्तु प्रकृतेः, नात्मनः । आत्मा तु सर्वत्र ज्ञानैकाकारतया सम इति पश्यन्तीत्यर्थः ॥ १८ ॥

४ वे. ता. चं.— कीदृशोऽयमात्मसाक्षात्कारः ? इत्याकाङ्क्षायां 'येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि' [४।३५] इति प्रागुक्तं व्यनक्ति– 'विद्याविनय–' इति श्लोकेन । 'विद्याविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे' इति पदद्वयं न समानाधिकरणं, निर्विशेषणसमुदायसहप-

---

१— **अत्राभिनवगुप्ताचार्याः**– " यत एवं ' स्वभावस्तु प्रवर्तते ' (५।१४) इति, अतो ध्वस्ताज्ञानानामित्थं स्थितिरित्याह– विद्येति । तथा तेषां योगिनां ब्राह्मणेऽनीदृशी बुद्धिः– अस्य शुश्रूषादिनाऽहं पुण्यवान् भविष्यामीत्यादि , गवि न पावनीयमित्यादि, हस्तिनि नार्थादिधीः, शुनि नापकारितादिनिश्चयः, श्वपाके च न पापापवित्रादिधिषणा । अत एव समं पश्यन्तीति, न तु व्यवहरन्तीति । तदुक्तम्– 'चिद्धर्मा सर्वदेहेषु विशेषो नास्ति कुत्रचित् । अतश्च तन्मयं सर्वं भावयन् भवभिज्जनः ॥ ' अत्रापि भावयन्निति ज्ञानस्यैवेयं धारोक्ता " इत्याहुः। प्रपञ्चितं च **वामनेनापि**—

ब्रह्मैवेति यया धियाऽखिलमपि द्रष्टव्यमव्यग्रया तत्रोत्कृष्टनिकृष्टते अपि पृथग्ज्ञेये तथैव ध्रुवम् ।
पश्यन्तोऽपि समं तथोचितमतो वर्तन्त इत्यच्युतो व्याञ्जीद्धेदमनूद्य तत्र विदुषां दृष्टिं समां वर्णयन् ।
ब्रह्मैवेदं सर्वमिति दर्शनं ज्ञानमुच्यते । वर्तनं तत्र कर्मातस्तद्विधेयं यथोचितम् ॥
जानानो द्वारनवकं देह एक इति ध्रुवम् । नैव निक्षिपति ग्रासं मुखादन्यत्र कश्चन ॥
तद्वदेवात्मनिष्ठोऽपि सर्वत्र समदर्शनः । प्रवर्तते व्यवहृतौ तत्र तत्र यथोचितम् ॥
प्रासादेऽश्ममयीं सुरप्रतिकृतिं सोपानपङ्क्तिं तथा दृष्ट्वा मूर्तिपदे शिरो निदधतेऽन्यस्यां जनाः पादुके ।
पश्यन्तोऽपि बुधास्तथैव मुखजे ब्रह्मान्त्यजे चाद्वयं विप्रं वेश्मनि भोजयन्ति ददतेऽन्यस्मै तु फेलां बहिः ॥
लोकः कांस्यमयं पतद्ग्रहमयं कंसं च जानन्नपि ष्ठीवत्येव पतद्ग्रहे शिखरिणीमन्येन पापाति च ।
न व्यत्यस्यति जातु तद्वदखिलं ब्रह्मेति पश्यन्नपि प्राज्ञस्तत्र यथोचितं व्यवहरत्येतद्रहस्यं हरेः ॥ इति ।

एतेन– एतच्छ्लोकोपष्टम्भेन **चाण्डालादीनाम**स्पृश्यत्वं न गीतासम्मतमिति प्रलपन्तः परास्ता इति ज्ञेयम् । **–अभिगीता ।**

ठितत्वाद्विद्याविनयसम्पन्नविशेषणप्रतिशीर्षानुक्तश्च।'गवि हस्तिनि' इत्याकारवैषम्यं द्वाभ्यां दर्शितम्; श्वश्वपचशब्दाभ्यां वृत्त्या वैषम्यम्;तद्वत्पूर्वाभ्यामपि मिथो वैषम्यमेवाभिप्रेतम्;अतो 'ब्राह्मणे' इति ब्राह्मणत्वजात्याक्रान्ततामात्रं विवक्षितमिति दर्शयति—**केवलब्राह्मण** इति। सात्त्विकराजसतामसरूपानेकोदाहरणाभिप्रेतमाह—**अत्यन्तविषमे**ति। **आत्मस्त्वि**ति, शरीराणामन्योन्यवैषम्यनिषेधो दुश्शक इति भावः। अत्र समदर्शित्वोपयुक्तमूहापोहक्षमत्वं पण्डितत्वमिति दर्शयितुं **आत्मयाथात्म्यविद्** इत्युक्तम्। समं द्रष्टुं शीलं येषां ते समदर्शिनः। ननु प्रत्यक्षसिद्धं शरीरवैषम्यम्; शरीरिणामपि तत्तद्विशिष्टत्वात्तत्कृतज्ञानादिवैषम्यं च दुरपह्नवम्; अतोऽत्यन्तविषमेषु पदार्थत्वादिवत्स्थूलं सामान्यमकिञ्चित्करमित्यत्राह **विषमाकारास्त्वि**ति। 'प्रकृतेः' इति सम्बन्धसामान्ये षष्ठी। तेन साक्षात्प्रकृतिगतं द्रवत्वादिकं, तत्प्रयुक्तं सुखित्वादिकं च कथञ्चित्सम्बन्धमात्रात्—**प्रकृते**रित्युक्तम्। न शरीरगतं वैषम्यं प्रतिषिध्यते, किन्तु तदेवात्र प्रतिपाद्यते, न च तत्तच्छरीरविशिष्टत्वलक्षणं तन्मूलज्ञानसङ्कोचादिलक्षणं वा वैषम्यमपह्नूयते; अपितु तस्यौपाधिकत्वमुच्यते। न च शरीरादिविशिष्टत्वं विरोधि, स्वाभाविकस्वरूपसाम्यमात्रपरत्वात्। न चैतदत्यन्तस्थूलं, शुद्धानामात्मनां स्वरूपभेदस्य दुर्विवेचत्वात्स्फुटविशेषाकारान्तराभावादिति भावः। ननु तथापि ब्राह्मणादिषु पूज्यत्वादिसाम्यबुद्धौ अभोज्यान्नत्वादिदोषः स्मृतस्तत्राह—**आत्मा त्वि**ति ॥ १८ ॥

५ आ. मा. भा.— परमेश्वरस्वरूपाणां सर्वत्र साम्यदर्शनं चापरोक्षज्ञानसाधनमित्याशयवानाह— विद्येति ॥ १८ ॥

६ ज. प्र. दी.— विद्याविनयेत्यादिप्रकृतानुपयुक्तमयुक्तं च कथमुच्यते? इत्यत आह—**परमेश्वरे**ति। सर्वत्र ब्राह्मणादिषु स्थितानां सर्वत्र गुणेषु दोषाभावेषु वा साम्यं तारतम्याभावः। तद्बुद्धित्वादिना सहास्य समुच्चयार्थश्चशब्दः। परमेश्वरविषयता 'निर्दोषं हि'[५।१९] इत्युत्तरवाक्यगम्या अपरोक्षज्ञानसाधनता च प्रकरणगम्येत्यत आशयवानित्युक्तम्। पण्डितशब्दस्तु परोक्षज्ञानवचनः, पाण्डित्यमागमज्ञानमिति वचनात् ॥ १८ ॥

७ ह. पै. भा.— येषां ज्ञानेन नाशितमात्मनोऽज्ञानं ते पण्डिताः, कथं ते तत्त्वं पश्यन्ति ? इत्यत्रोच्यते—विद्येति। विद्याविनयसम्पन्न उत्तमसंस्कारवति ब्राह्मणे सात्त्विके,मध्यमायां राजस्यां गवि संस्कारहीनायाम्, अत्यन्तमेव केवलतामसे हस्त्यादौ सत्त्वादिगुणैस्तज्जैश्च संस्कारैस्तथा रजसा राजसैस्तमसा तामसैश्च संस्कारैरत्यन्तमेवास्पृष्टं सममेवाविक्रियं ब्रह्म द्रष्टुं शीलं येषां ते पण्डिताः समदर्शिनः ॥ १८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ज्ञानस्य द्वे फले विदेहकैवल्यं जीवन्मुक्तिश्चेति; देहपातादनन्तरं विदेहमुक्तिः, ततः पूर्वं जीवन्मुक्तिः, तत्र विदेहमुक्तिः पूर्वमुक्ता, जीवन्मुक्तिमाह—**विद्येति**। विद्याविनयाभ्यां युक्ते ब्राह्मणे श्वपाके शुनां पाचके च कर्मवैषम्यम्। गवि हस्तिनि शुनि चेति जातिवैषम्यम्। एवं विषमेष्वपि समदर्शिनः सममेकरूपमविक्रियं ब्रह्मैव द्रष्टुं शीलं येषां ते समदर्शिनः पण्डिता ज्ञानिनः। यथा हि गङ्गोदके तडागे सुरायां मूत्रे च प्रतिबिम्बितस्य सूर्यस्य न तद्गुणदोषसम्बन्धः, तथा ब्रह्मणोऽपि सर्वगतस्य नोपाधिगुणदोषसम्बन्धः;इत्यनुसन्दधानाः सर्वत्र समदृष्ट्यैव रागद्वेषराहित्येन परमानन्दस्फूर्त्या जीवन्मुक्तिमनुभवन्तीत्यर्थः ॥ १८ ॥

९ व० त० दी०— कीदृशास्ते ? इति जिज्ञासायां तेषां स्वरूपमाह—विद्येति। एतेषु विषमेषु गवादिष्वपि समं ब्रह्म द्रष्टुं शीलं येषां ते पण्डिता उक्तलक्षणाः ॥ १८ ॥

१० पु. अ. त.— तेषां लक्षणमाह— **विद्येति**। विद्याविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे, श्वपाके शुनो यः पचति तस्मिंश्च, गवि, हस्तिनि, शुनि च समदर्शिनः मदंशात्मज्ञानेन ते पण्डिता ज्ञानिनः, ज्ञेया इत्यर्थः ॥ १८ ॥

११ नी० भा० दी० — एतेषां जगति दृष्टिमाह — विद्येति। उत्तमब्राह्मणे चण्डालादौ वा समं ब्रह्मैव सद्रूपेण स्फुरणरूपेण च भासमानं द्रष्टुं शीलं येषां ते समदर्शिनः। यथोक्तं 'अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चेत्यंशपञ्चकम्। आद्यं त्रयं ब्रह्मरूपं जगद्रूपं ततो द्वयम्'[वा.सु.२०]इति चराचरं जगद्ब्रह्मदृष्ट्यैव पश्यन्तीत्यर्थः॥१८॥

इहैव तैर्जितः सर्गो येषां साम्ये स्थितं मनः।
निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद्ब्रह्मणि ते स्थिताः ॥ १९ ॥

१ शां. भा.— नन्वभोज्यान्नास्ते दोषवन्तः 'समासमाभ्यां विषमसमे पूजातः' [गौ.ध.सू.२।८।२०]इति स्मृतेर्न ते दोषवन्तः। कथम्?। इहैव जीवद्भिरेव तैः समदर्शिभिः पण्डितैर्जितो वशीकृतः

सर्गो जन्म, येषां साम्ये सर्वभूतेषु ब्रह्मणि समभावे स्थितं निश्चलीभूतं मनोऽन्तःकरणं निर्दोषम्। यद्यपि दोषवत्सु श्वपाकादिषु मूढैस्तद्दोषैर्दोषवदिव विभाव्यते तथापि तद्दोषैरस्पृष्टमिति निर्दोषं दोषवर्जितम्। हि यस्मान्नापि स्वगुणभेदभिन्नं निर्गुणत्वाच्चैतन्यस्य। वक्ष्यति च भगवानिच्छादीनां क्षेत्रधर्मत्वं [१३।६] 'अनादित्वान्निर्गुणत्वात्' [१३।३१] इति च।

२ आ. शां. व्या.—सात्त्विकेषु राजसेषु तामसेषु च सत्त्वेषु समत्वदर्शनमनुचितमिति शङ्कते— नन्विति। सर्वत्र समदर्शिनस्तच्छब्देन परामृश्यन्ते, तेषां दोषवत्त्वादभोज्यान्नत्वमित्यत्र प्रमाणमाह— समासमाभ्यामिति। समानामध्ययनादिभिः समानधर्मकाणां वस्त्रालङ्कारादिपूजया विषमे प्रतिपत्तिविशेषे क्रियमाणे सत्यसमानां चासमानधर्मकाणां कस्यचिदेकवेदत्वमपरस्य द्विवेदत्वमित्यादिधर्मवतां प्रागुक्तया पूजया समे प्रतिपत्तिविशेषे पूजयिता पुरुषविशेषं ज्ञात्वा प्रतिपत्तिमकुर्वन्धनाद्धर्माच्च हीयते, तेन सात्त्विके राजसतामसयोश्च समबुद्धिं कुर्वन्प्रत्यवैतीत्यर्थः। उत्तरत्वेनोत्तरश्लोकमवतारयति— न ते दोषवन्त इति। स्मृत्यवष्टम्भेन सर्वसत्त्वेषु समत्वदर्शिनां दोषवत्त्वमुक्तं कथं नास्तीति प्रतिज्ञामात्रेण सिध्यति? इति शङ्कते— कथमिति। स्मृतेर्गतिमग्रे वदिष्यन्निर्दोषत्वं समत्वदर्शिनां विशदयति— इहैवेति। सर्वेषां चेतनानां साम्ये प्रवणमनसां ब्रह्मलोकगमनमन्तरेणास्मिन्नेव देहे परिभूतजन्मनामशेषदोषराहित्ये हेतुमाह— निर्दोषं हीति। वर्तमानो देहः सप्तम्या परिगृह्यते। तानेव समदर्शिनो विशिनष्टि— येषामिति। ननु ब्रह्मणो निर्दोषत्वमसिद्धं, दोषवत्सु श्वपाकादिषु तद्दोषैर्दोषवत्त्वोपलम्भसम्भवात्तत्राऽऽह— यद्यपीति। यस्मात्तन्निर्दोषं तस्मात्तस्मिन्ब्रह्मणि स्थितैर्निर्दोषैः सर्गो जित इति सम्बन्धः। ब्रह्मणो गुणभूयस्त्वादल्पीयान्दोषोऽपि स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— नापीति। चेतनस्य स्वगुणविशेषविशिष्टत्वमनिष्टं निर्गुणत्वश्रवणादित्ययुक्तं, इच्छादीनां परिशेषादात्मधर्मत्वस्य कैश्चिन्निश्चितत्वादित्याशङ्क्याऽऽह— वक्ष्यति चेति। आत्मनो निर्गुणत्वे वाक्यशेषं प्रमाणयति— अनादित्वादिति। चकारो वक्ष्यतीत्यनेन सम्बन्धार्थः।

१ शां. भा.— नाप्यन्त्या विशेषा आत्मनो भेदकाः सन्ति, प्रतिशरीरं तेषां सत्त्वे प्रमाणानुपपत्तेः; अतः समं ब्रह्मैकं च, तस्माद्ब्रह्मण्येव ते स्थितास्तस्मान्न दोषगन्धमात्रमपि तान्स्पृशति, देहादिसङ्घातात्मदर्शनाभिमानाभावात्। देहादिसङ्घातात्मदर्शनाभिमानवद्विषयं तु तत्सूत्रं "समासमाभ्यां विषमसमे पूजातः" इति पूजाविषयत्वविशेषणात्। दृश्यते हि 'ब्रह्मवित्षडङ्गविच्चतुर्वेदवित्' इति पूजादानादौ गुणविशेषसम्बन्धः; कारणं ब्रह्म तु सर्वगुणदोषसम्बन्धवर्जितमित्यतो ब्रह्मणि ते स्थिता इति युक्तम्। कर्मिविषयं च समासमाभ्यामित्यादि। इदं तु सर्वकर्मसन्न्यासिविषयं प्रस्तुतं 'सर्वकर्माणि मनसा' [५।१३] इत्यारभ्याऽऽध्यायपरिसमाप्तेः॥ १९॥

२ आ. शां. व्या.— गुणदोषवशादात्मनो भेदाभावेऽपि भेदोऽन्त्यविशेषेभ्यो भविष्यतीत्यतिप्रसङ्गादाशङ्क्य दूषयति— नापीति। प्रतिशरीरमात्मभेदसिद्धौ तद्धेतुत्वेन तेषां सत्त्वं, तेषां च सत्त्वे प्रतिशरीरमात्मनो भेदसिद्धिरिति परस्पराश्रयत्वमभिप्रेत्य हेतुमाह— प्रतिशरीरमिति। आत्मनो भेदकाभावे फलितमाह— अत इति। समत्वमेव व्याकरोति— एकं चेति। ब्रह्मणो निर्विशेषत्वेनैकत्वाज्जीवानां च भेदकाभावेनैकत्वस्योक्तत्वादेकलक्षणत्वादेकत्वं जीवब्रह्मणोरेष्टव्यमित्याह— तस्मादिति। जीवब्रह्मणोरेकत्वे जीवानां ब्रह्मवन्निर्दोषत्वं सिध्यतीत्याह— तस्मान्नेति। तच्छब्दार्थमेव स्फोरयति— देहादीति। यदि सर्वसत्त्वेषु समत्वदर्शनमदुष्टमिष्टं, तर्हि कथं गौतमसूत्रमित्याशङ्क्याऽऽह— देहादिसङ्घातेति। सूत्रस्य यथोक्ताभिमानवद्विषयत्वे गमकमाह— पूजेति। यदि चतुर्वेदानामेव सतां पूजया वैषम्यं, यदि वा चतुर्वेदानां षडङ्गविदां ब्रह्मविदां च पूजया साम्यं, तदा तेषामुक्तपूजाविषयाणां केषाञ्चिन्मनोविकारसम्भवे कर्ता प्रत्यवैतीत्यविद्वद्विषयत्वं सूत्रस्य प्रतिभातीत्यर्थः। तत्रैव चानुभवमनुकूलत्वेनोदाहरति— दृश्यते हीति। देहादिसङ्घाताभिमानवतां गुणदोषसम्बन्धसम्भवात्तद्विषयं सूत्रमित्युक्तं, इदानीं ब्रह्मात्मदर्शनाभिमानवतां गुणदोषासम्बन्धान्न तद्विषयं सूत्रमित्यभिप्रेत्याऽऽह— ब्रह्म त्विति। इतश्च नेदं सूत्रं ब्रह्मविद्विषयमित्याह— कर्मीति। तत्रैव पूजापरिभवसम्भवादित्यर्थः। ननु यत्र समत्वदर्शनं तत्रैव त्विदं सूत्रं, न तु कर्मिण्यकर्मिणि वेति विभागोऽस्ति, तत्राऽऽह — इदं त्विति। समत्वदर्शनस्य सन्न्यासिविषयत्वेन प्रस्तुतत्वे हेतुमाह— सर्वकर्माणीति। आध्यायपरिसमाप्तेः 'सर्वकर्माणि' इत्यारभ्य तत्र तत्र सर्वकर्मसन्न्यासाभिधानात्तद्विषयमिदं समत्वदर्शनं गम्यते, तत्र तन्निरहङ्कारे निरवकाशं सूत्रमित्यर्थः॥ १९॥

३ रा. भा.— इहैव साधनानुष्ठानदशायामेव तैः सर्गो जितः संसारो जितः। येषामुक्तरीत्या सर्वेष्वात्मसु साम्ये स्थितं मनः निर्दोषं हि, समं ब्रह्म प्रकृतिसंसर्गदोषवियुक्तया सममात्मवस्तु हि

ब्रह्म। आत्मसाम्ये स्थिताश्चेद्ब्रह्मणि स्थिता एव ते; ब्रह्मणि स्थितिरेव हि संसारजयः; आत्मसु ज्ञानैकाकारतया साम्यमेवानुसन्दधाना मुक्ता एवेत्यर्थः ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं.—इदं समदर्शित्वं न कालान्तरभाविफलसाधनमात्रं, किन्त्विदानीमेव निःश्रेयसकल्पां क्लेशनिवृत्तिं दिशतीति समदर्शिनां प्रशंसा क्रियते—इहैवेति श्लोकेन। साधनानुष्ठानदशायामेवेति—इहशब्दस्यात्र लोकपरत्वादपि स्वावस्थाविशेषपरत्वमेवोचितमिति भावः। संसारो जित इति—मुक्तप्रायास्त इत्यर्थः। सृष्ट्यादेरत्रानन्वयात्सर्गशब्दः सृज्यत इति व्युत्पत्त्याऽत्र संसारपरः। ब्राह्मणचण्डालादीनां स्पृश्यत्वादिसाम्यप्रसङ्गव्युदासाय उक्तरीत्येत्युक्तम्। निरुपाधिकात्मस्वरूपं ज्ञानैकाकारतया सममिति पूर्वभाष्योक्तप्रकारेणेत्यर्थः। नन्वात्मन्येव स्थितिः संसारजयहेतुः, न तु तत्साम्ये; तत्राह—'निर्दोषं हि समं ब्रह्म' इति। ब्रह्मत्वमेव विधेयम्, अन्यथा 'तस्माद्ब्रह्मणि ते स्थिताः' इत्यनन्वयात्; समदर्शिनो ब्रह्मणि स्थिताः, समस्य ब्रह्मत्वात्— इति ह्यन्वयः स्यात्; ततश्चोक्तचोद्यपरिहार इत्यभिप्रायेणाह—आत्मवस्त्विति। ततः किं प्रकृतस्येत्यत्राह— ब्रह्मणि स्थितिरिति। ब्रह्मशब्दोऽत्र शुद्धात्मनि ब्रह्मसाम्यात्। अत्र फलितं पिण्डितार्थमाह—आत्मस्विति १९

५ आ. मा. भा.— तदेव स्तौति— इहैवेति ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.—ननूत्तरवाक्ये साम्यदर्शनं मुक्तिसाधनमेवोच्यते, तत्कथमुच्यते अपरोक्षज्ञानसाधनमिति? प्राग्ज्ञानिनोऽपि जन्मान्तरसद्भाव उक्तः, तत्कथमिहैवेति तद्देह एव मुक्तिरुक्तेत्यत आह—तदेवेति। स्तुतावधिकोक्तिः सम्भवतीति भावः ॥ १९॥

७ ह. पै. भा.— नन्वभोज्यान्नास्ते दोषवन्तः, 'समासमाभ्यां विषमसमे पूजातः' [गौ.ध.सू.२।८।२०]इति स्मृतेर्न ते दोषवन्तः; कथम्?–इहेति। इहैव जीवद्भिः समदर्शिभिः पण्डितैर्जितो वशीकृतः सर्गो जन्म, येषां साम्ये सर्वभूतेषु ब्रह्मणः समभावे स्थितं मनोऽन्तःकरणं निर्दोषम्। यद्यपि दोषवत्सु श्वपाकादिषु मूढैस्तद्दोषवदिव विभाव्यते, तथापि तद्दोषैरस्पृष्टमिति निर्दोषं दोषवर्जितं हि यस्मान्नापि स्वगुणभेदाद्भिन्नं निर्गुणत्वाच्चैतन्यत्वस्य। वक्ष्यति भगवानिच्छादीनां क्षेत्रधर्मत्वं 'अनादित्वान्निर्गुणत्वात्' [१३।३१]इति च। नाप्यन्त्या विशेषा आत्मनो भेदकाः सन्ति, प्रतिशरीरं तेषां सत्त्वे प्रमाणानुपपत्तेः। अतः समं च ब्रह्मैकं तस्माद्ब्रह्मण्येव ते स्थिताः, तस्मान्न दोषगन्धमात्रमपि तान्स्पृशति, देहादिसङ्घातात्मदर्शनाभिमानाभावात्तेषाम्। देहादिसङ्घातात्मदर्शनाभिमानवद्विषयं तु तत्सूत्रं 'समासमाभ्यां विषमसमे पूजातः' इति, पूजाविषयत्वेन विशेषणात्। दृश्यते हि ब्रह्मवित्षडङ्गविच्चतुर्वेदविदिति पूजादानादौ गुणविशेषसम्बन्धः। कारणं ब्रह्म तु सर्वगुणदोषवर्जितमित्यतो ब्रह्मणि ते स्थिता इति युक्तम्। कर्मिविषयं तु 'समासमाभ्यां' इत्यादि। इदं तु सर्वसन्न्यासविषयं प्रस्तुतं 'सर्वकर्माणि मनसा सन्न्यस्य' [५।१३] इत्यारभ्याध्यायपरिसमाप्तेः ॥ १९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु विषमेषु समदर्शनं धर्मशास्त्रनिषिद्धं कुर्वाणाः कथं पण्डिताः? तथा च गौतमः स्मरति—'समासमाभ्यां विषमसमे पूजातः'[गौ.ध.सू.२।८।२०] इति। अस्यार्थः— समाय पूज्याय विषमप्रकारे पूजने कृते सति विषमायापूज्याय च समप्रकारे कृते सति स पूजक इहलोकात्परलोकाच्च हीयत इति। तत्राह—इहेति। इहैव जीवनदशायामेव तैः सर्गो जितः। सृज्यत इति सर्गः संसारप्रपञ्चोऽतिक्रान्तः। देहपातादूर्ध्वमतिक्रम्यत इति किमु वक्तव्यम्?। कैः? येषां मनः साम्ये समत्वे सर्वभूतेषु विषमेष्वपि वर्तमानस्य ब्रह्मणः समभावे स्थितं निश्चलम्। तत्र हेतुः– हि यस्मात् ब्रह्म सममेकं निर्दोषं च, तस्मात् ते समदर्शिनो ब्रह्मण्येव स्थिताः। अयं भावः— दुष्टत्वं हि द्वेधा भवति। अदुष्टस्यापि दुष्टसम्बन्धाद्यथा गङ्गोदकस्य मूत्रसम्बन्धात्, स्वत एव वा यथा मूत्रादेः। तत्र नाद्यः; यतः श्वपाकादिषु ब्रह्म तद्दोषेण दूष्यतीति मूढैर्विभाव्यमानमपि सर्वदोषासंसृष्टमेव, व्योमवदसङ्गत्वात् "असङ्गो ह्ययं पुरुषः" [बृ. उ. ४।३।१५-१६] इत्यादिश्रुतेः। अत एव नान्त्यः। तस्मान्निर्दोषब्रह्मरूपा यतयो जीवन्मुक्ता न दोषगन्धेनापि स्पृश्यन्ते। गौतमस्मृतिस्तु अविद्वद्गृहस्थविषयैव, 'तस्यान्नमभोज्यम्' इत्युपक्रमात् 'पूजातः' इति मध्ये निर्देशात् 'धर्माद्धीयते' इत्युपसंहाराच्चेति ॥ १९ ॥

९ ब० ब्र० दी०— अतो यद्यत्समं तद्ब्रह्मरूपमिति मन्तव्यं; यदि मनोऽपि निरोधे समं स्यात्तदा ब्रह्मैव तादात्म्यात् 'सिद्ध्यसिद्ध्योः... समत्वं योगः' [२।४८] इत्युक्तत्वात्। तद्विषयके मनसि ते ब्रह्मतादात्म्यापन्ना

इत्याह इहैवेति। येषां साम्ये स्थितं मनस्तैः सर्गः प्रवाहमार्गो जितः। 'समदर्शिनः' इत्यस्यार्थं स्वयमेव विवृणोति निर्दोषं हि समं ब्रह्मेति। तस्मात्ते ब्रह्मणि स्थिता इत्यर्थो ज्ञातव्यः॥ १९॥

१० पु. अ. त.— य एतादृशास्त उत्तमा इत्याह–इहैवेति। येषां मनः साम्ये समभावे स्थितं तैरिहैव सर्गो जितः। अत्रायं भावः— भगवता स्वक्रीडार्थं जगदुत्पादितं, तत्र यस्य यादृशेच्छया यो भाव उत्पादितः स तथैव करोति। स योग्यो भवति नवेति किमर्थं विचारणीयम्? अतो येषां मनः साम्ये भगवत्क्रीडारूपे स्थितं, तैरिहैव अधिष्ठानात्मकदेह एव सर्गः संसारो मायारूपो जितः। यतो ब्रह्म समं स्वक्रीडार्थरूपेषु निर्दोषं तेषु दोषादिरहितं, तस्माद्येषां मनः साम्ये स्थितं ते ब्रह्मणि ब्रह्मभावे स्थिताः, अतस्तैः संसारो जित इत्यर्थः। यद्वा सर्गः स्वोत्पत्तिर्जिता वशीकृता सफलीकृतेत्यर्थः। भगवता स्वमेवार्थमुत्पादितास्तत्कृतमिति भावः। यद्वा येषां मनः संयोगवियोगयोः साम्येन स्थितं, तैरिहैव अधिकरणदेह एव सर्गः अलौकिकोऽग्रेभावी जितो वशीकृतः; सर्वथैवालौकिकदेहो भावरूपो वशे जातो यतोऽयं यदैवेच्छति तदैव भावप्राकट्यं भवतीति भावः। हीति युक्तमेव। यतो ब्रह्म भगवान् स्वस्थायिरसात्मकत्वात् समानाद्यवस्थासु। निर्दोषं यथा रासे। यतो ब्रह्म तादृशं तस्मात् ते ब्रह्मणि ब्रह्मभावे निरोधरूपे स्थिता इति भावः॥ १९॥

११ नी० भा० दी०— ननु "समासमाभ्यां विषमसमे पूजातः" [गौ.ध.सू. २।८।२०]इति तुल्यश्रुतशीलाय ब्राह्मणद्वयाय विषमां पूजां प्रयुक्तवतः, तथाऽतुल्यश्रुतशीलाय ब्राह्मणद्वयाय समां पूजां प्रयुक्तवतश्चाभोज्यान्नत्वं गौतमेन स्मर्यते, तत्कथं ब्राह्मणचण्डालयोः समदर्शित्वं युक्तं? इत्याशङ्क्याह— इहैवेति। येषां मनः सर्वभूतेषु साम्ये ब्रह्मभावे स्थितं निश्चलं,तैरिहैव जीवद्भिरेव सर्गो जन्म जितो वशीकृतः। हि यस्मान्निर्दोषं समं सर्वत्राविषमं ब्रह्मास्ति। यथा 'हिरण्मययोर्देवतातत्पीठयोः स्वर्णदृक्साम्यं पश्यति, पूजकस्तु आकारदृक् तारतम्यं पश्यति तद्वत्। पूजा स्मृतिभ्रान्तिकृततारतम्यविषया, साम्यदृष्टिस्तु तत्त्वविषयेति भावः। यस्मादेवं ते साम्यं पश्यन्ति तस्मात् ब्रह्मणि अखण्डैकरसे ते द्रष्टारः स्थिता एकीभावेन समाप्तिं गताः॥ १९॥

समदर्शित्वसिद्ध्यर्थं निर्द्वन्द्वत्वं, निस्सङ्गत्वं, कामादिदोषदर्शनं, तद्वेगनिवारणं, आत्मन्येव भोग्यताकल्पनं चेति पञ्चविधं क्रमशो ब्रह्मणि स्थितस्य लक्षणम्। [२०।२४]

न प्रहृष्येत्प्रियं प्राप्य नोद्विजेत्प्राप्य चाप्रियम्।
स्थिरबुद्धिरसम्मूढो ब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितः॥ २०॥
बाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा विन्दत्यात्मनि यत्सुखम्।
स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षयमश्नुते॥ २१॥

१ शां. भा.— यस्मान्निर्दोषं समं ब्रह्माऽऽत्मा तस्मात्– न प्रहृष्येन्न प्रहर्षं कुर्यात्प्रियमिष्टं प्राप्य लब्ध्वा, नोद्विजेत्प्राप्यैव चाप्रियमनिष्टं लब्ध्वा, देहमात्रात्मदर्शिनां हि प्रियाप्रियप्राप्ती हर्षविषाद-

---

१ — अत्र केचित् — बाह्यस्पर्शेषु विषयेषु यत्सुखं, तत् यः आत्मनि विन्दति; असक्तात्मा विषयासक्तिरहितो भूत्वा स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा ब्रह्मयोगेन युक्त आत्मा बुद्धिर्यस्यैवंभूतः सन् सुखमक्षय्यमविनाशि अश्नुत इति व्याचक्षते। तथा च वामनः—

विषयविषयियोगे भासते भोगसौख्यं न तु परमपहन्तुं शक्यते दुःखयोगः।
ध्रुव इह स हि भोगानन्तरं तद्वियोगादत उदितविवेकः सज्जते नेन्द्रियार्थे॥
इत्थं विरक्तस्य भृशं मुमुक्षोर्भोगेषु दुःखं नियतं विमृश्य।
सासङ्गि बाह्येषु सुखेषु नैव ब्रह्मात्मयोगेन समन्विता धीः॥
परं यावत्स्वस्वरूपे सुखं स्वानुभवान्मनः। न विन्दति न तावत्तद्याति बुद्धेर्विधेयताम्॥
अतो वर्णितो ब्रह्मवित्पूर्वपक्षे दशा दीर्घया येन क्लृप्तो विचारः।
समेषां सुखानां प्रधानं निधानं स्वमात्मानमेकं स्फुटं मन्यते यः॥
दर्शयित्वा क्वचिद्बाह्यविषया यद्बहिर्मुखाः। दुःखं ददति तत्सौख्यमात्मन्येव विचारिते॥
बाह्येषु भाति विषयेषु सुखं यदेवं स्वात्मन्यशेषमिति सम्यगवैति यस्तान्।
आसङ्गमेष विषयेषु विहाय विष्वक् ब्रह्मात्मयोगयुतधीः स्थिरमेति सौख्यम्॥ इति। — अविगीता।

२ 'सुखमक्षय्यमश्नुते' इति नैलकण्ठीयः पाठः।

स्थाने, न केवलात्मदर्शिनः, तस्य प्रियाप्रियप्राप्त्यसम्भवात् । किञ्च सर्वभूतेष्वेकः समो निर्दोष आत्मेति स्थिरा निर्विचिकित्सा बुद्धिर्यस्य स स्थिरबुद्धिरसम्मूढः सम्मोहवर्जितश्च स्यात् यथोक्तब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितोऽकर्मकृत्सर्वकर्मसन्न्यासीत्यर्थः ॥ २० ॥ किञ्च ब्रह्मणि स्थितः-बाह्यस्पर्शेषु बाह्याश्च ते स्पर्शाश्च बाह्यस्पर्शाः । स्पृश्यन्त इति स्पर्शाः शब्दादयो विषयाः, तेषु बाह्यस्पर्शेष्वसक्त आत्माऽन्तःकरणं यस्य सोऽयमसक्तात्मा विषयेषु प्रीतिवर्जितः सन्विन्दति लभते आत्मनि यत्सुखं तद्विन्दतीत्येतत् । स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा ब्रह्मणि योगः समाधिर्ब्रह्मयोगस्तेन ब्रह्मयोगेन युक्तः समाहितस्तस्मिन्व्यापृत आत्माऽन्तःकरणं यस्य स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षयमश्नुते व्याप्नोति । तस्माद्बाह्यविषयप्रीतेः क्षणिकाया इन्द्रियाणि निवर्तयेदात्मन्यक्षयसुखार्थीत्यर्थः ॥ २१ ॥

२ आ. शां. व्या.—नन्विष्टानिष्टप्राप्तिभ्यां हर्षविषादौ विद्वानपि कुर्वन्निर्दोषे ब्रह्मणि कथं स्थितिं लभेत ? इत्याशङ्क्याऽऽकाङ्क्षितं पूरयन्नुत्तरश्लोकमुत्थापयति—**यस्मादि**ति । आत्मज्ञाननिष्ठावतो विदुषो हर्षविषादनिमित्ताभावान्न तावुचितावित्याह—**स्थिरबुद्धिरि**ति । ननु हर्षविषादनिमित्तत्वं प्रियाप्रिययोः सिद्धमिति कथं तत्प्राप्त्या हर्षोद्वेगौ न कर्तव्यौ इति नियुज्यते ? तत्राऽऽह—**देहे**ति । विदुषोऽपि प्रियाप्रियप्राप्तिसामर्थ्यादिव हर्षविषादौ दुर्वारावित्याशङ्क्याऽऽह—**न केवले**ति । अद्वितीयात्मदर्शनशीलस्य व्यतिरिक्तप्रियाप्रियप्राप्त्ययोगान्न तन्निमित्तौ हर्षविषादावित्यर्थः । इतोऽपि विदुषो हर्षविषादावसम्भावितावित्याह —**किञ्चे**ति । निर्दोषे ब्रह्मणि प्रागुक्ते दृढप्रतिपत्तिः सम्मोहेन हर्षादिहेतुना रहितो यथोक्ते सर्वदोषरहिते ब्रह्मण्यहमस्मीतिविद्यावानशेषदोषशून्ये तस्मिन्नेव ब्रह्मणि स्थितस्तदनुरोधात् कर्माण्यमृष्यमाणो नैव हर्षविषादभागी भवितुमलमित्यर्थः ॥२०॥ शब्दादिविषयप्रीतिप्रतिबन्धान्न कस्यचिदपि ब्रह्मणि स्थितिः सिध्येदित्याशङ्क्याऽऽह—**किञ्चे**ति । न केवलं पूर्वोक्तरीत्या ब्रह्मणि स्थितो हर्षविषादरहितः, किन्तु विधान्तरेणापीत्यर्थः । यावद्यावद्विषयेषु रागरूपमावरणं निवर्तते तावत्तावदात्मस्वरूपसुखमभिव्यक्तं भवतीत्याह—**बाह्ये**ति । न केवलमसक्तात्मा शमवशादेव सुखं विन्दते, किन्तु ब्रह्मसमाधिना समाहितान्तःकरणः सुखमनन्तं व्याप्नोतीत्याह—**स ब्रह्मे**ति । तत्र पूर्वार्धं व्याचष्टे—**बाह्याश्चे**ति । समाधानाधीनसम्यग्ज्ञानद्वारा निरतिशयसुखप्राप्तिमुत्तरार्धव्याख्यानेन कथयति—**ब्रह्मणीत्या**दिना । शब्दादिविषयविमुखस्यानन्तसुखाप्तिसम्भवात्तदर्थिना प्रयत्नेन विषयवैमुख्यं कर्तव्यमिति शिष्यशिक्षार्थमाह—**तस्मादि**ति ॥ २१ ॥

३ रा. भा.— येन प्रकारेणावस्थितस्य कर्मयोगिनः समदर्शनरूपो ज्ञानविपाको भवति, तं प्रकारमुपदिशति-यादृशदेहस्थस्य यदवस्थस्य प्राचीनकर्मवासनया यत्प्रियं भवति, यच्चाप्रियं, तदुभयं प्राप्य हर्षोद्वेगौ न कुर्यात् । कथं ? स्थिरबुद्धिः स्थिरे आत्मनि बुद्धिर्यस्य स स्थिरबुद्धिः, असम्मूढः अस्थिरेण शरीरेण स्थिरमात्मानमेकीकृत्य मोहः सम्मोहस्तद्रहितः । तच्च कथम् ? ब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितः उपदेशेन ब्रह्मवित्सन् तस्मिन् ब्रह्मण्यभ्यासयुक्तः । एतदुक्तं भवति- तत्त्वविदामुपदेशेन आत्मयाथात्म्यविद्भूत्वा तत्रैव यतमानो देहात्माभिमानं परित्यज्य स्थिररूपात्मावलोकनप्रियानुभवे व्यवस्थितोऽस्थिरे प्राकृतप्रियाप्रिये प्राप्य हर्षोद्वेगौ न कुर्यात्-इति । एवमुक्तेन प्रकारेण बाह्यस्पर्शेषु आत्मव्यतिरिक्तविषयानुभवेषु, असक्तमनाः अन्तरात्मन्येव यः सुखं विन्दति लभते; स प्रकृत्यभ्यासं विहाय ब्रह्मयोगयुक्तात्मा ब्रह्माभ्यासयुक्तमनाः ब्रह्मानुभवरूपमक्षयं सुखं प्राप्नोति ॥२०॥२१॥

४ वे. ता. चं.—प्रियाप्रिये तदधीनहर्षोद्वेगौ च देहतदवस्थाद्युपाधिभेदनिबन्धनाविति व्यञ्जयितुं **यादृशदेहस्थयदवस्थस्ये**त्याद्युक्तम् । **यदवस्थस्ये**त्येतद्देहादिकृतज्ञानसङ्कोचाद्यवस्थाविषयं वा । प्रियाप्रियरूपकारणागमे तत्कार्यहर्षोद्वेगनिवृत्तिर्दुश्शकेत्यभिप्रायेणाह—**कथमि**ति। तत्रोत्तरं—**स्थिरबुद्धिरि**ति । समानाधिकरणसमासादप्युपयोगातिशयादत्र व्यधिकरणसमास उपपन्न इत्यभिप्रायेणाह— **स्थिरे आत्मनी**ति । 'असम्मूढः' इत्यत्र समित्युपसर्ग एकीकारपरः; एवंविधस्थिरबुद्धित्वासम्मूढत्वयोर्हेत्वाकाङ्क्षां दर्शयति—**तच्च कथमि**ति । स्थिरबुद्धित्वासम्मूढत्वे द्वे अपि सङ्कलय्य तदिति परामृश्यते । 'ब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितः' इति शब्दाभ्यां सिद्धमवान्तरदशाविशेषं विशदयति-**उपदेशेने**त्यादिना । **सन्नि**त्यनेनोपदेशजनितज्ञानमनूद्य विशिष्टं विज्ञानं विधीयते इति सूचितम् । उक्तमेवार्थं समदर्शित्वरूपज्ञानविपाकाभिलाषिणां अव्याकुलानुष्ठानपूर्वक्रमप्रदर्शनार्थं श्लोकस्थपदानां हेतुकार्यभावेन महावाक्यान्वयं दर्शयति-**एतदुक्तमि**ति । बाह्यकुदृष्ट्युपदेशनिवृत्त्यर्थम् **तत्त्वविदामि**त्युक्तम् । **भूत्वे**त्येतदप्यनुवादत्वसूचनार्थम् ॥ २० ॥ एवं हर्षोद्वेगावकुर्वतः समदर्शित्वप्रयुक्तं निरतिशयसुखं स्वयमापतती-

त्युच्यते—'बाह्य' इति श्लोकेन। 'सुखं विन्दति' इत्यस्य 'सुखमक्षयमश्नुते' इत्यतोऽभेदप्रदर्शनाय **लभत** इत्युक्तम्। अक्षयसुखप्रारम्भोऽयमिति भावः। **प्रकृत्यभ्यासं विहाये**त्यर्थलब्धोक्तिः प्रकृत्यभ्यासः पुनः पुनः प्राकृतशब्दादिभोग्यचिन्ता। 'विन्दत्यात्मनि यत्सुखम्' इत्युपदेशादिजन्यज्ञानमूलं सुखमुक्तम्। 'सुखमक्षयमश्नुते' इति तु साक्षात्कारानन्तरभावि नित्यं सुखमुच्यत इति विशेषं दर्शयितुं **ब्रह्मानुभवरूपमि**त्युक्तम्॥ २१॥

५ आ. मा. भा.— सन्न्यासयोगज्ञानानि मिलित्वा प्रपञ्चयत्यध्यायशेषेण॥ २०॥ पुनर्योगस्याधिक्यं स्पष्टयति— **बाह्यस्पर्शेष्वि**ति। कामरहित आत्मनि यत्सुखं विन्दति, स एव ब्रह्मयोगयुक्तात्मा चेत्तदेवाक्षयं सुखं विन्दति। ब्रह्मविषयो योगो ब्रह्मयोगः ध्यानादियुक्तस्यैवात्मसुखमक्षयम्। अन्यथा नेत्यर्थः॥ २१॥

६ ज. प्र. दी.— अत्र कश्चिदाध्यायपरिसमाप्तेः ज्ञानिनः कर्माभावः प्रतिपाद्यत इत्याह, अपरस्तु ज्ञानस्वरूपं तत्सहकारिसाधनं च प्रतिपाद्यत इति। तदुभयमसत्। अप्रतीतेरिति भावेनाध्यायशेषप्रतिपाद्यमाह— **सन्न्यासे**ति। मिलित्वा मेलयित्वा शङ्कानुसारेणैव, न तु प्रकरणभेदेनेत्यर्थः। पुनरुक्तिपरिहारार्थं प्रपञ्चयतीत्युक्तम्। सन्न्यासस्यादौ ग्रहणेन 'न प्रहृष्येत्' इति सन्न्यासप्रपञ्चनमिति सूचितम्॥ २०॥ प्रकृतस्य सन्न्यासिन एवाक्षयसुखप्राप्तिरुच्यत इति परव्याख्यानमसदिति भावेनाह-**पुनरि**ति। 'सन्न्यासस्तु' [५।६]इत्यादिना प्रागुक्तत्वात्पुनरिति आधिक्यसन्न्यासात्। प्राग्योगाभावे सन्न्यासस्य वैयर्थ्यमुक्तम्। तदसत्। कामाद्युपद्रवक्षये स्वरूपसुखस्याविर्भावादित्याशङ्कानिराकरणात्स्पष्टनम्। नैतदत्र प्रतीयत इत्यतो व्याचष्टे— **कामे**ति। 'बाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा' इत्यस्यार्थः **कामरहित** इति। आत्मस्वरूपस्यापि सुखस्य न निर्विशेषत्वमिति ज्ञापनायात्मनीत्युक्तम्। स एव कामरहित एव। तदेव आत्मसुखमेव। ब्रह्मणा योग इति प्रतीतिनिरासायाह— **ब्रह्मे**ति। कथमनेन सन्न्यासाद्योगस्याधिक्यं स्पष्टीकृतं? इत्यतो ब्रह्मयोगशब्दार्थं विवृण्वन् तात्पर्यमाह— **ध्यानादी**ति। ज्ञानद्वारेति शेषः। अक्षयं पुनस्तिरोभावरहितम्। अन्यथा सन्न्यासमात्रेण तिरोभावोपेतं त्वल्पत्वादफलमेवेत्युक्तमेव [५।६]। व्याख्यानान्तरे तु बहूनां पदानां वैयर्थ्यमिति भावः॥ २१॥

७ ह. पै. भा.— यस्मादेवं समं ब्रह्माऽऽत्मा तस्मात्—नेति। न प्रहृष्येत्प्रहर्षं न कुर्यात्प्रियमिष्टं प्राप्य नोद्विजेत्प्राप्य चाप्रियमनिष्टं लब्ध्वा। देहमात्रात्मदर्शिनां हि प्रियाप्रियप्राप्ती हर्षविषादौ कुर्वाते, न केवलात्मदर्शिनः; तस्य प्रियाप्रियप्राप्त्यसम्भवात्। किञ्च सर्वभूतेष्वेकः समो निर्दोष आत्मेति स्थिरा निर्विचिकित्सा बुद्धिर्यस्य स स्थिरबुद्धिरसम्मूढः सम्मोहवर्जितश्च स्याद्यथोक्तब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितः। अकर्मकृत्सर्वकर्मसन्न्यासीत्यर्थः॥ २०॥

किञ्च ब्रह्मणि स्थितः— बाह्यस्पर्शेषु बाह्याश्च ते स्पर्शाश्च। स्पृश्यन्त इति स्पर्शाः शब्दादयो विषयास्तेषु बाह्यस्पर्शेष्वसक्त आत्माऽन्तःकरणं यस्य सोऽयमसक्तात्मा विषयेषु प्रीतिवर्जितः स विन्दति लभत आत्मनि यत्सुखं तद्विन्दतीत्येतत्। स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा ब्रह्मणि योगः समाधिर्ब्रह्मयोगस्तेन युक्त आत्माऽन्तःकरणं यस्य स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षयमश्नुते प्राप्नोति। तस्माद्बाह्यविषयेषु प्रीतौ क्षणिकायामिन्द्रियाणि निवर्तयेत्॥ २१॥

८ वें. ब्र. गि.— अथास्य ब्रह्मणि स्थितस्य स्थितप्रज्ञस्य लक्षणमाह पञ्चभिः— **नेति**। प्रियमिष्टं प्राप्य न प्रहृष्यति, अप्रियमनिष्टं प्राप्य च नोद्विजति न विषीदति। जीवन्मुक्तस्य स्वाभाविकं चरितं मुमुक्षोः प्रयत्नपूर्वकमनुष्ठेयमिति दर्शयितुं न प्रहृष्येन्नोद्विजेदिति लिङ्प्रत्ययप्रयोगः। प्रहर्षोद्वेगाभावे हेतुमाह — **ब्रह्मणि स्थित** इति। निर्दोषे समे ब्रह्मण्येवाद्वितीयात्मरूपे स्थितः, नान्यत्र। अतस्तस्य द्वैतप्रतिभासाभावान्न प्रियाप्रियप्राप्तिरस्तीति न तन्निमित्तहर्षोद्वेगप्रसक्तिरित्यर्थः। ब्रह्मणि स्थितौ हेतुः— स्थिरबुद्धिरित्यादि। अत्र ब्रह्मविदिति श्रवणप्रदर्शनम्, असम्मूढ इति सम्मोहराहित्योक्त्या असम्भावनाविपरीतभावनाख्यसम्मोहनिवर्तकमनननिदिध्यासनप्रदर्शनम्। ततः स्थिरबुद्धिरित्यात्मतत्त्वसाक्षात्कारः, ततो ब्रह्मणि स्थितिर्जीवन्मुक्तिरिति हेतुहेतुमद्भावो द्रष्टव्यः॥ २०॥

लक्षणान्तरमाह— **बाह्ये**ति। स्पृश्यन्त इति स्पर्शाः शब्दादयो विषयाः, ते च बाह्याः, अनात्मधर्मत्वात्। तेष्वसक्तात्मा अनासक्तचित्तः सन् तृष्णाशून्यतया आत्मन्यन्तःकरण एव बाह्यविषयनिरपेक्षं यदुपशमसुखं तद्विन्दति सत्त्ववृत्त्या लभते; 'यच्च कामसुखं लोके यच्च दिव्यं महत्सुखम्। तृष्णाक्षयसुखस्यैते नार्हतः षोडशीं कलाम्' इति स्मृतेः। न

केवलमुपशमसुखमेव लभते ; किन्त्वखण्डब्रह्मसुखमपीत्याह-स इति । स तृष्णाशून्यः तत्पदार्थभेदानुभवरूपेण । ब्रह्मयोगेन युक्तः समाहित आत्मा मनो यस्य तथाभूतः सन् अक्षयमनन्तं सुखं प्राप्नोति । अनेनाखण्डानन्दात्मसुखनिष्ठत्वं जीवन्मुक्तस्य लक्षणम्, तदर्थिनो मुमुक्षोः साधकस्य बाह्यविषयप्रीतिपरित्यागः साधनमिति चोक्तं भवति ॥ २१ ॥

९ ब० त० दी०— तादृशस्य परमानन्दावाप्तिगमकं लक्षणमाह द्वाभ्यां– न प्रहृष्येदिति । यतः स्थिरबुद्धिः सम्मोहस्यासुरत्वात्तद्रहितश्च बाह्यविषयेष्वसक्तात्मा स योगी यदात्मनि सुखं सात्विकं विन्दति, स एवोपशमसुखी ब्रह्मणि योगेन युक्तस्तदैक्यं प्राप्त आत्मा यस्य तथाभूतः सन्नक्षयं ब्रह्मसुखमनुभवतीत्यर्थः ॥ २० ॥ २१ ॥

१० पु. अ. त.— एवं साम्यस्थितस्य ब्रह्मभावापत्तिमुक्त्वा तद्भावापन्नस्य लक्षणमाह— न प्रहृष्येदिति । प्रियं प्राप्य संयोगेन न प्रहृष्येत् । यतः प्रकृष्टहर्षेणाग्रे मानोत्पत्त्या दोषः स्यात् । च पुनः अप्रियं विप्रयोगं प्राप्य नोद्विजेदुद्वेगं न प्राप्नुयात्, यतो भगवता विप्रयोगः परमसुखदानार्थं दत्तस्तत्रोद्वेगेऽग्रे न तत्प्राप्तिः स्यात् । एवमवस्थाद्वये स्थिरबुद्धिः स असम्मूढः ब्रह्मवित् मोहाभावेन ब्रह्मस्वरूपज्ञ इति भावः । ब्रह्मणि ब्रह्मभावे स्थितः स इत्यर्थः ॥ २० ॥ नन्वनेन शरीरेण कथं तद्भावप्राप्तिः ? इत्याशङ्क्याह— बाह्यस्पर्शेष्विति । बाह्यस्पर्शेषु लौकिकेन्द्रियविषयेष्वसक्त आत्मा अन्तःकरणं यस्य स आत्मनि भावात्मके स्वस्वरूपे यत्सुखं तद्विन्दति प्राप्नोतीत्यर्थः । योगी भावात्मकं सुखं तं जानाति । स ब्रह्मयोगे सद्भावात्मके युक्त आत्मा यस्य तादृशो भवति । अक्षयं तदास्यात्मकं सुखमश्नुते भुङ्क्ते इत्यर्थः ॥ २१ ॥

११ नी० भा० दी०— न प्रहृष्येदिति । यस्मान्निर्दोषं समं ब्रह्म तस्मात् प्रियं पुत्रादिं प्राप्य न प्रहृष्येत् । अप्रियं शत्रुं दुःखदं प्राप्य नोद्विजेत् । बुद्धस्थितिरबुद्धेनानुष्ठेयेति ज्ञापयितुमुभयत्र लिङ्प्रयोगः । स्थिरबुद्धिः प्रत्यगद्वैते श्रुतियुक्तिभ्यां स्थिरीकृतप्रज्ञः असम्मूढो ध्यानजसाक्षात्कारेण निर्गतमोहः अत एव ब्रह्मवित् ब्रह्मभावस्य लब्धा ब्रह्मभावं गत इत्यर्थः । ब्रह्मण्येव प्रत्यगद्वये व्युत्थानावस्थायामपि स्थितः सर्वं ब्रह्मेत्येव पश्यन्नित्यर्थः॥ २० ॥

नन्वननुभूतात्मसुखेप्सया प्रसिद्धं बाह्यं सुखं त्यक्तुमशक्यमतो 'न प्रहृष्येत्'[५।२०]इत्यसङ्गतमत आह--बाह्येति। बहिर्भवाः बाह्याः स्पर्शा विषयेन्द्रियसम्बन्धास्तेषु । असक्तात्मा अनासक्तचित्तः सन्नात्मनि प्रत्यगद्वयानन्दे सुषुप्तिकाले स्थित्वा यत्सुखं विन्दति लभते स तदेव सुखम्, विधेयापेक्षं पुंस्त्वम् । कस्तत्सुखं (?) यो ब्रह्मयोगे ब्रह्मणि योगः समाधिस्तत्र युक्तो योजित आत्मा बुद्धिर्येन स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा ब्रह्मविदित्यर्थः । "ब्रह्मविद्[वेद]ब्रह्मैव भवति"[मुं. उ. ३।२।९] इति श्रुतेः । ब्रह्मयोगयुक्तात्मा तदेव सुखं विन्दतीति वक्तव्ये ब्रह्मविदेव तत्सुखमिति तस्य सुखाभिन्नत्वविवक्षया इदमुक्तम् । ननूभयत्र एकमेव सुखं चेत्कः सुप्तसमाधिस्थयोर्विशेषः ? इत्याशङ्क्याह— सुखमिति । अक्षय्यं सुखं मोक्षस्तमश्नुते व्याप्नोति । द्वैतादर्शनस्य तुल्यत्वादुभयत्रैकमेव सुखं, तथापि योगी मूलाविद्याया नष्टत्वादक्षय्यं सुखमश्नुते, न सुप्तः, अविद्यानुच्छेदात् । तथा च मोक्षसुखस्य मुख्यस्याप्यनुभूतत्वात्तदर्थं बाह्यं सुखं सुत्यजमित्यर्थः ॥ २१ ॥

ये हि संस्पर्शजा भोगा दुःखयोनय एव ते ।
आद्यन्तवन्तः कौन्तेय ! न तेषु रमते बुधः ॥ २२ ॥

१ शां. भा.—इतश्च निवर्तयेत्–ये हि यस्मात्संस्पर्शजा विषयेन्द्रियसंस्पर्शेभ्यो जाता भोगा भुक्तयो दुःखयोनय एव ते, अविद्याकृतत्वात् । दृश्यन्ते ह्याध्यात्मिकादीनि दुःखानि तन्निमित्तान्येव । यथेह लोके तथा परलोकेऽपीति गम्यत एवशब्दात् । न संसारे सुखस्य गन्धमात्रमप्यस्तीति बुद्ध्वा विषयमृगतृष्णिकाया इन्द्रियाणि निवर्तयेत् । न केवलं दुःखयोनय आद्यन्तवन्तश्चाऽऽदिर्विषयेन्द्रियसंयोगो भोगानामन्तश्च तद्वियोग एवात आद्यन्तवन्तोऽनित्या मध्यक्षणभावित्वादित्यर्थः । कौन्तेय ! न तेषु रमते बुधो भोगेषु विवेक्यवगतपरमार्थतत्त्वः, अत्यन्तमूढानामेव हि विषयेषु रतिर्दृश्यते, यथा पशुप्रभृतीनाम् ॥ २२ ॥

२ आ. शां. व्या.— तत्रैव हेत्वन्तरपरत्वेनोत्तरश्लोकमुदाहरति— इतश्चेति । विषयेभ्यः सकाशादिन्द्रियाणीति शेषः । वैराग्यार्थमेव वैषयिकाणि सुखानि दूषयति—ये हीति । ननु विषयेन्द्रियसम्प्रयोगसम्प्रसूतेषु भोगेषु जन्तूनामभिरुचिदर्शनात्कुतस्तेषां दुःखयोनित्वं? इत्याशङ्क्याविवेकिनां तेष्वासङ्गेऽपि न विवेकिनामित्याह— आद्यन्तवन्त इति । यस्मादाधिव्याधिजरामरणा-

दिसहितेभ्यः समागमनादिक्लेशरूपभागिभ्यश्च विषयेन्द्रियसम्बन्धेभ्यो भोगाः सुखलवानुभवा जायन्ते, तस्मात्ते दुःखहेतवो भवन्तीति योजना । अविद्याकार्यत्वाद्दुःखानां कुतो भोगजन्यत्वं ? इत्याशङ्क्य भोगानामविद्याप्रयुक्तत्वात्तन्निबन्धनत्वं दुःखानां युक्तमित्यभिप्रेत्याऽऽह— **अविद्ये**ति । भोगानां दुःखयोनित्वे मानमनुभवमुपन्यस्यति— **दृश्यन्ते** हीति । ऐहिकानां भोगानां दुःखनिमित्तत्वेऽपि नाऽऽमुष्मिकाणां तथात्वं, अनुभवाभावादित्याशङ्क्यावधारणसामर्थ्यसिद्धमर्थमाह— **यथे**ति । पूर्वार्धस्याक्षरार्थमुक्त्वा तात्पर्यार्थमाह— **नेत्या**दिना । इतश्च विषयेभ्यः सकाशादिन्द्रियाणि निवर्तयितव्यानीत्याह— **न केवलमि**ति । आद्यन्तवत्त्वे मध्यक्षणवर्तित्वेन क्षणभङ्गुरत्वादुपेक्षणीयत्वं भोगानां सिध्यति । अस्ति हि तेषां क्षणभङ्गुरत्वं, क्षणिकविषयाकारमनोवृत्तिव्यङ्ग्यत्वादिति मन्वानः सन्नाह— **अत** इति । बुद्धिपूर्वकारिणां विवेकवतां भोगेषूपेक्षोपलब्धेश्च तेषामाभासत्वं प्रतिभातीत्याह— **न तेष्वि**ति । प्रतीकोपादानमाद्यमिदं पुनर्व्याख्यानमिति न पुनरुक्तिः । ननु केषाञ्चिद्भोगेष्वभिरुचिरुपलभ्यते तत्राऽऽह— **अत्यन्ते**ति ॥ २२॥

३ रा. भा.— प्राकृतस्य भोगस्य सुत्यजतामाह— विषयेन्द्रियस्पर्शजाः ये भोगा दुःखयोनयस्ते दुःखोदर्काः । आद्यन्तवन्तः अल्पकालवर्तिनो ह्युपलभ्यन्ते । न तेषु तद्याथात्म्यविद्रमते ॥ २२ ॥

४ वे. ता. चं.— अनादिकालं बाह्यस्पर्शरसिकस्य तत्परित्यागः कथम् ? इत्याकाङ्क्षायामार्जनरक्षणादिदोषदर्शनात्तत्रोपरमः शक्य इति 'ये हि' इत्यादिश्लोकेनोच्यत इत्यभिप्रायेणाह **प्राकृतस्ये**ति । 'संस्पर्शजाः' इत्यनेनाभिप्रेतमौपाधिकत्वं व्यञ्जयति **विषयेन्द्रियस्पर्शजा** इति । स्पर्शोऽत्र सम्बन्धमात्रम् । एतेन सुखस्वरूपस्य क्षुद्रत्वमुक्तम् । 'दुःखयोनयः' इत्यत्र तत्पुरुषविवक्षां दर्शयितुं **दुःखोदर्का** इत्युक्तम् । संस्पर्शजत्वात्परलोकेऽपि दुःखयोनित्वं स्वध्यवसानमित्येवकाराभिप्रायः । न खलु हिरण्यगर्भभोगादभ्यधिकः प्राकृतभोगोऽस्ति ; सोऽपि स्वमानेन शतसंवत्सरपरिमितत्वया मानुषादिसम इति दर्शयितुं **अल्पकालवर्तिन** इत्युक्तम् । क्षणरुचिबुद्बुदादिष्विवावान्तरस्थितिकालवैषम्यम् , आद्यन्तवत्त्वविशिष्टमिति भावः । एवं 'संस्पर्शजाः' इत्यादिविशेषणत्रयेण अल्पत्वदुःखमिश्रत्वान्तवत्त्वानि दर्शितानि । प्रत्यक्षसिद्धेषु दोषेषु निपुणस्य किमुपदेशापेक्षयेति दर्शयितुं **उपलभ्यन्त** इत्युक्तम् । बुधशब्देनात्र पञ्चविधोपरमोपयुक्तविवेकज्ञानवत्त्वं विवक्षितमिति दर्शयितुं **तद्याथात्म्यविदि**त्युक्तम् । न तेषु रमते , किन्तु क्रमादुपरमत इति भावः । सागरतरणराजसेवादिषु शरीरविनाशपर्यन्ता आर्जनदोषाः । सहस्रप्राकारपरिवृतगर्भगृहे निवेशितस्यापि रक्ष्यवस्तुनो राजदहनचोरमूषिकादयत्नन्निवारणक्लेशादयश्च रक्षणदोषाः । 'स्वर्गेऽपि पातभीतस्य क्षयिष्णोर्नास्ति निर्वृतिः' [वि. पु. ६।५।५०] इत्यादयः क्षयदोषाः । 'न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्धते' [भाग. ९।१९।१४ म. भा. १।८५।१२ वि. पु. ४।१०।२२] 'अलाभे मत्तकाशिन्या दृष्टा तिर्यक्षु कामिता' इत्यादिवदुत्तरोत्तररागप्रबन्धानर्थहेतवयोग्यविषयप्रवृत्त्यादयो भोगदोषाः । सर्वस्य चास्य प्रायशः परहिंसागर्भत्वात्तदधीना ऐहिकामुष्मिकदुःखसन्ततयो हिंसादोषाः । पञ्चविधाश्चैते दोषाः प्रत्यक्षादिसिद्धा इति तद्भावनावतां प्राकृतस्यानादिकालशीलितस्यापि सुत्यजत्वं सिद्धमिति भावः । उक्तं च तुष्टिप्रकरणे साङ्ख्यैरपि 'बाह्या विषयोपरमात्पञ्च' [सां. का. ५०] इति ॥ २२ ॥

५ आ. मा. भा.— सन्यासार्थं कामभोगं निन्दयति— येहीति ॥ २२ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननूत्तरश्लोके सन्यासादित्रितयान्तर्गतं न किञ्चिदुच्यत इत्यत आह— **सन्यासार्थ**मिति । निन्दयतीति स्वार्थे णिच् । सन्यासार्थिनेति वा ॥ २२ ॥

७ ह. पै. भा.— ये हि संस्पर्शजा भोगाः, ये हि यस्मात्—संस्पर्शजा विषयेन्द्रियसंस्पर्शेभ्यो जाता भोगा भुक्तयो दुःखयोनय एव ते, अविद्याकृतत्वात् । दृश्यन्ते हि आध्यात्मिकानि दुःखानि तन्निमित्तान्येव । यथेह लोके तथा परलोकेऽपीति गम्यत एवशब्दात् । न संसारे सुखस्य गन्धमात्रमप्यस्तीति बुद्ध्वा विषयमृगतृष्णिकाया इन्द्रियाणि निवर्तयेत् । न केवलं दुःखयोनय आद्यन्तवन्तश्च, आदिर्विषयेन्द्रियसंयोगो भोगानामन्तश्च तद्वियोगभावोऽत आद्यन्तवन्तः । अनित्या मध्यक्षणभावित्वादित्यर्थः । कौन्तेय ! न तेषु रमते बुधो विवेक्यवगतपरमार्थतत्त्वः । अत्यन्तमूढानामेव विषयेषु रतिर्दृश्यते । यथा पशुप्रभृतीनाम् ॥ २२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— विषयप्रीतिनिवृत्तावुपायमाह— **ये हीति** । संस्पर्शजाः विषयेन्द्रियसम्पर्कजाः ये इह वा परत्र वा भोगाः क्षुद्रसुखानुभवाः, ते सर्वेऽपि आद्यन्तवन्तः अस्थिराः । आदिः विषयेन्द्रियसम्पर्कः, अन्तस्तद्वियोगः । पूर्वं पश्चादप्यसन्तो मध्यैकक्षणमात्रवर्तिनः । तदाऽपि दुःखस्यैव योनयः कारणभूताः वर्तमानकालेऽपि रागद्वेषस्पर्धादिकरम्बितत्वात् । तदिदमुक्तं

विष्णुपुराणे—'यावतः कुरुते जन्तुः सम्बन्धान्मनसः प्रियान्। तावन्तोऽस्य निखन्यन्ते हृदये शोकशङ्कवः ' [१।१७।६६] इति। अतो न तेषु बुधो विवेकी रमते। हि यस्मादेवं तस्मात् बाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मेति पूर्वेण सम्बन्धः ॥ २२ ॥

९ व० त० दी०— ननु सुखहेतुविषयाणामपि निवृत्तेः कथं श्रुतमात्रस्य मोक्षस्य ब्रह्मानन्दस्य पुरुषार्थता स्यात्? तत्राह—ये हीति। प्राकृतेन्द्रियजन्यानां विषयभोगानां आद्यन्तवत्त्वेन दुःखयोनित्वादपुरुषार्थत्वमनर्थत्वमर्थसिद्धं तेन तद्विपरीतत्वाद्ब्रह्मानन्दस्यैव पुरुषार्थत्वमिति विज्ञाय योगिनो बुधस्य तत्रैव प्रवृत्तिस्तदाह—न तेषु रमते बुध इति ॥ २२ ॥

१० पु. अ. त.— ननु लौकिकरसभोगाभावेऽनुभवं विना कथमलौकिकरसज्ञानं स्यात्? तदभावे च कथं तदनुभवः स्यात्? इत्यत आह— ये हि संस्पर्शजा इति। संस्पर्शजा भोगा विषयसम्बन्धिनो लौकिकार्थे भोगास्ते दुःखयोनयो भगवत्सम्बन्धाभावक्लेशकारणभूताः; यत आद्यन्तवन्तः आदिमन्तः स्वभावेनैवोत्पन्नाः, नतु भगवदिच्छया। अन्तवन्तः स्वमनोरथपूर्त्यैव पूर्णाः। यतस्त एव तादृशा अतो हे कौन्तेय मद्भावानुभवयोग्य! हीति निश्चयेन। बुधः सर्वरसज्ञो भगवान् न रमते न रसदानं करोतीत्यर्थः। यतो भगवान् बुधः सर्वरसज्ञः, अतस्तदिच्छया तद्भोगानुभवः सिद्ध एव भविष्यतीति भावः ॥ २२ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु सुषुप्तितुल्यस्य मोक्षसुखस्यार्थे कः प्राप्तमेव बाह्यं दिव्यरूपान्नपानगीतवाद्यादिसुखं त्यजेत्? इत्याशङ्क्य बाह्यसुखमनित्यत्वान्निन्दति— ये हीति। संस्पर्शजा विषयसम्बन्धजाः। दुःखयोनित्वे हेतुः— आद्यन्तवन्त इति। जाते पुत्रे यत्सुखं तत्तस्मिन्नष्टे नश्यति, दुःखं च महत्प्रयच्छतीति तेषु भोगेषु बुधः परिपाकदर्शी न रमते ॥ २२ ॥

शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक्शरीरविमोक्षणात्।
कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः ॥ २३ ॥

१ शां. भा.— अयं च श्रेयोमार्गप्रतिपक्षी कष्टतमो दोषः सर्वानर्थप्राप्तिहेतुर्दुर्निवार्यश्चेति तत्परिहारे यत्नाधिक्यं कर्तव्यमित्याह भगवान्—शक्नोत्युत्सहत इहैव जीवन्नेव यः सोढुं प्रसहितुं प्राक्पूर्वं शरीरविमोक्षणादा मरणात्। मरणसीमाकरणं जीवतोऽवश्यम्भावी हि कामक्रोधोद्भवो वेगः, अनन्तनिमित्तवान्हि स इति, यावन्मरणं तावन्न विश्रम्भणीय इत्यर्थः। काम इन्द्रियगोचरप्राप्त इष्टे विषये श्रूयमाणे स्मर्यमाणे वाऽनुभूते सुखहेतौ या गर्धिस्तृष्णा स कामः, क्रोधश्चाऽऽत्मनः प्रतिकूलेषु दुःखहेतुषु दृश्यमानेषु श्रूयमाणेषु स्मर्यमाणेषु वा यो द्वेषः स क्रोधः, तौ कामक्रोधावुद्भवो यस्य वेगस्य स कामक्रोधोद्भवो वेगः रोमाञ्चनहृष्टनेत्रवदनादिलिङ्गोऽन्तःकरणप्रक्षोभरूपः कामोद्भवो वेगः, गात्रप्रकम्पप्रस्वेदसंदष्टौष्ठपुटरक्तनेत्रादिलिङ्गः क्रोधोद्भवो वेगः, तं कामक्रोधोद्भवं वेगं य उत्सहते प्रसहते सोढुं प्रसहितुं स युक्तो योगी सुखी चेह लोके नरः ॥ २३ ॥

२ आ. शां. व्या.— उत्तरश्लोकस्य तात्पर्यमाह—**अयं चेति**। श्रेयोमार्गप्रतिपक्षत्वं कष्टतमत्वे हेतुस्तत्रैव हेत्वन्तरमाह—**सर्वेति**। प्रयत्नाधिक्यस्य कर्तव्यत्वे हेतुं सूचयति— **दुर्निवार्य** इति। प्रसिद्धं हि कामक्रोधोद्भवस्य वेगस्य दुर्निवारत्वं, येन मातरमपि चाधिरोहति, पितरमपि हन्ति, तमवश्यं परिहर्तव्यं दर्शयति— **शक्नोतीति**। यथोक्तं वेगं बहिरनर्थरूपेण परिणामात्प्रागेव देहान्तरुत्पन्नं यः सोढुं क्षमते तं स्तौति— **स युक्त इति**। मरणसीमाकरणस्य तात्पर्यमाह—**मरणेति**। प्रसिद्धो हिशब्दः। तत्र हेतुमाह—**अनन्तेति**। व्याध्युपहतानां वृद्धानां च कामादिवेगो न भवतीत्याशङ्क्याऽऽह —**याव**दिति। कामक्रोधोद्भवं वेगं व्याख्यातुमादौ कामं मनोविकारविशेषत्वेन व्याचष्टे—**काम** इति। कथमस्य मनोविकारविशेषत्वं? तदाह—**इन्द्रियेति**। कामो गर्धिस्तृष्णेति पर्यायाः सन्तः शब्दा मनोविकारविशेषे पर्यवस्यन्तीत्यर्थः। क्रोधश्च मनोविकारविशेषस्तद्वदित्याह—**क्रोधश्चेति**। तमेव क्रोधं स्पष्टयति— **आत्मन** इति। एवं कामक्रोधौ व्याख्याय तयोरुत्कटत्वावस्थात्मनो वेगस्य ताभ्यामुत्पत्तिमुपन्यस्यति— **ताविति**। यथोक्तवेगावगमोपायमुपदिशति— **रोमाञ्चनहृष्टनेत्रे**त्यादिना। उभयविधवेगं यो जीवन्नेव सोढुं शक्नोति तं पुरुषधौरेयत्वेन स्तौति— **तमित्या**दिना ॥ २३ ॥

३ रा. भा.—शरीरविमोक्षणात् प्रागिहैव साधनानुष्ठानदशायामेव आत्मानुभवप्रीत्या कामक्रोधोद्भवं वेगं सोढुं निरोद्धुं यः शक्नोति, स युक्तः आत्मानुभवायार्हः। स एव शरीरविमोक्षणोत्तरकालमात्मानुभवैकसुखः सम्पत्स्यते ॥ २३ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं बाह्यस्पर्शेष्वसक्तस्यात्मनि सुखं विन्दतः प्राकृतभोगेषु दोषदर्शिनः स्वरसवाहिनीं दशामनुवदंस्तथाभूतस्यात्मसाक्षात्कारे तदधीनसुखे च योग्यतामाह— 'शक्नोति' इति। आशरीरपातात्कामक्रोधौ दुर्जयावित्यभिप्रायेणाह— **शरीरविमोक्षणात्प्रागि**ति। साक्षात्कारदशायां कामक्रोधप्रसङ्गो न विद्यत इति तत्प्रसङ्गनिवारणदशाज्ञापनाय 'इहैव' इत्यनेन साधनानुष्ठानदशोच्यते। 'विन्दत्यात्मनि यः सुखम्' [५।२१] इति पूर्वोक्तहेतुं स्मारयति **आत्मानुभवप्रीत्ये**ति। वेगोऽत्र मनोवाक्कायानामतित्वरिता प्रवृत्तिः। तत्रानुचितविषयाभिध्याननीचचाटुनरपतिशुद्धान्तप्रवेशादयः कामजा वेगाः। परहिंसाद्युपायचिन्तनपरुषभाषणप्रहारादयः क्रोधजा वेगाः। 'सोढुम्' इत्यस्य तितिक्षार्थत्वव्युदासायोक्तं **निरोद्धु**मिति। **शक्नोति**, शक्तः सन्नुत्सहत इत्यर्थः। युक्तशब्दोऽत्र समाधिलाभपर इत्याह— **आत्मानुभवायार्ह** इति। 'प्राक्शरीरविमोक्षणात्' इत्यस्य शरीरानन्तरमेव फलप्राप्तौ तात्पर्यम्; अन्यथा तद्वचनस्य निष्फलत्वप्रसङ्गादित्यभिप्रायेण **स एव शरीरविमोक्षोत्तरकाल**मित्युक्तम्। 'सुखमक्षयमश्नुते' [२।२१] इत्याद्युक्तफलभूतभविष्यत्सुखयोगोऽत्रापि 'स सुखी' इति व्यपदिश्यत इत्यभिप्रायेणाह— **आत्मानुभवैकसुखः सम्पत्स्यत** इति ॥ २३ ॥

५ आ. मा. भा.— तत्परित्यागं प्रशंसति— शक्नोतीति। कामक्रोधोद्भवं वेगं सोढुं शक्नोति। शरीरविमोक्षणात्प्राक्। यथा मनुष्यशरीरे सोढुं सुशकः तथा नान्यत्रेति भावः। ब्रह्मलोकादिस्तु जितकामानामेव भवति ॥ २३ ॥

६ ज. प्र. दी.— उत्तरश्लोकमप्यन्तर्भावयितुमाह— **तदि**ति। कामभोगपरित्यागं सन्यासार्थमिति वर्तते। इहैव शरीरविमोक्षणात् प्रागिति प्रशंसायामनुपयुक्तमिति भावेन तद्विहायान्ययोजयति— **कामे**ति। वेगं मनसोऽनवस्थानम्। एवं तर्हि 'इहैव शरीरविमोक्षणात् प्राक्' इति किमर्थमुक्तं? इत्यतस्तदनूद्य तात्पर्यमाह— **शरीरे**ति। इहैवेत्यनुवादे ग्राह्यं अस्मिन्नेव लोक इति। अत एवोक्तं मनुष्यशरीर इति। अतोऽत्रैव तत्सहनाय प्रयतितव्यमित्यभिप्रायशेषः। ननु ब्रह्मलोकादौ तत्सहनमत्यन्तसुशकम्, तत्कथमेवमुच्यते? इत्यत आह— **ब्रह्मे**ति। तथा चान्योन्याश्रय इति भावः। अन्यत्रेति पश्वादिशरीरं व्युदस्तमिति हृदयम्। एतेनात्र वाक्यभेदः कार्य इति सूचितम्। शरीरविमोक्षणपर्यन्तं न सकृदिति कश्चित्। तदसत्, तथा सत्याशरीरविमोक्षणादिति स्यात्। इहैवेति च व्यर्थम् ॥ २३ ॥

७ ह. पै. भा.— अयं च श्रेयोमार्गपरिपन्थिकष्टतमो दोषो दुर्वारश्चातस्तत्परिहारे यत्नः कर्तव्य इत्याह भगवान्— शक्नोतीति। शक्नोत्युत्सहत इहैव जीवन्नेव यः सोढुं प्रसहितुं प्राक्पूर्वं शरीरविमोक्षणान्मरणात्। मरणसीमाकरणं जीवतोऽवश्यम्भावी हि कामक्रोधोद्भवो वेगोऽनन्तनिमित्तवान् हि स इति। यावन्मरणं तावत्स न विश्रम्भणीय इत्यर्थः। कामश्चेन्द्रियगोचरप्राप्त इष्टविषये दृश्यमाने श्रूयमाणे वाऽनुभूते सुखहेतौ या गर्धिस्तृष्णा स कामः। क्रोधश्चाऽऽत्मनः प्रतिकूलेषु दुःखहेतुषु दृश्यमानेषु श्रूयमाणेषु स्मर्यमाणेषु वा यो द्वेषः स क्रोधः। तौ कामक्रोधावुद्भवौ यस्य स कामक्रोधोद्भवः। रोमाञ्चप्रहृष्टवदननेत्रलिङ्गान्तःकरणप्रक्षोभरूपः कामोद्भवो वेगः। गात्रप्रकम्पप्रस्वेदसन्दष्टौष्ठपुटरक्तनेत्रादिलिङ्गः क्रोधोद्भवो वेगस्तं कामक्रोधोद्भवं वेगं यः प्रसहते सोढुं स युक्तो योगी सुखी चेह लोके नरः ॥ २३ ॥

८ वे. ब्र. गि.— तत्र च कामक्रोधवेगः श्रेयोमार्गस्य मुख्यो वैरी सर्वानर्थहेतुर्दुर्निवारोऽतिकष्ट इति मुमुक्षूणां महता यत्नेन तन्निवारणं कार्यमिति दर्शयितुं पुनराह— **शक्नोतीति**। कामक्रोधावुद्भवः कारणं यस्य तं तथोक्तं वेगमिव वेगम्। यथा हि नद्या वेगो वर्षास्वतिप्रबलः स्वसम्बन्धिनमनिच्छन्तमपि गर्ते पातयित्वा निमज्ज्याधो नयति; तथा कामक्रोधयोरपि वेगो मनोनेत्रादिक्षोभरूपो विषयाभिध्यानेन वर्षाकालस्थानीयेनातिप्रबलः स्वसम्बन्धिनमनिच्छन्तमपि विषयगर्ते निपात्य संसारार्णवे निमज्ज्याधो नरकं नयतीति वेगपदेन ध्वन्यते। एतच्च 'अथ केन प्रयुक्तोऽयम्' [३।३६] इत्यत्र भगवतैव स्पष्टमुक्तम्। तमेनं कामक्रोधवेगं इहैव बहिरिन्द्रियव्यापाररूपाङ्कुरे पातात्प्रागेव सेतुनेव नदीवेगं विषयदोषदर्शनाभ्यासजन्यवैराग्येण यः सोढुं स्वानुरूपकार्याजनकत्वेन अनर्थकं कर्तुं शक्नोति। तत्किं क्षणमात्रम्? नेत्याह— प्राक्शरीरविमोक्षणात्,

यावद्देहपातमित्यर्थः । स एव युक्तो योगी, स एव सुखी, स एव नरः । तदितरस्त्वाहारनिद्राभयमैथुनादिपशुधर्ममात्रनिरतत्वान्मनुष्याकारः पशुरेवेत्यर्थः ।

श्रीधराचार्यैस्तु 'प्राक्शरीरविमोक्षणात्' इत्यत्रान्यद्व्याख्यातम्— 'यथा मरणादूर्ध्वं विलपन्तीभिर्युवतीभिरालिङ्ग्यमानोऽपि पुत्रादिभिर्दह्यमानोऽपि प्राणशून्यत्वात् कामक्रोधवेगं सहते, तथा मरणात्प्रागपि जीवन्नेव यः सहते स युक्तः' इति । भवेदेवं यद्यत्र मरणवज्जीवनेऽपि कामक्रोधानुत्पत्तिमात्रं विवक्षितं स्यात्; यथा वासिष्ठे— 'प्राणे गते यथा देहः सुखदुःखं न विन्दति । तथा चेत्प्राणयुक्तोऽपि स कैवल्याश्रमे वसेत्' इति । इह तूत्पन्नयोः कामक्रोधयोर्वेगसहनं विवक्षितम् । अतो न तदनुत्पत्तिदृष्टान्त इति यथाभाष्योक्त एवार्थः ॥ २३ ॥

९ व० त० दी० — अतो मोक्ष एव योगिनः पुरुषार्थः, तत्र सर्वप्रतिपक्षसहनेनैव तल्लाभ इत्याह— शक्नोतीहेति । शरीरत्यागात्प्रागेव कामक्रोधोद्भवं वेगं यः सोढुं शक्नोति, सोढ्रापि न मोक्षसाधनं त्यजति, स ज्ञातव्यो योगी युक्तो ब्रह्मानन्दवांश्च; अन्यथा तु गते शरीरे सिद्धमेवेति न पुरुषकारः स्यात् । एवमेवोक्तं वशिष्ठेन— 'प्राणे गते यथा देही सुखं दुःखं न विन्दति । तथा चेत्प्राणयुक्तोऽपि स कैवल्याश्रयो भवेत्' इति ॥ २३ ॥

१० पु. अ. त.— तस्माल्लौकिकभोगत्याग एव तत्सम्बन्धप्रापक इत्याह— शक्नोतीति । यः शरीरविमोक्षणात् प्राक् अलौकिकदेहाप्तिकालात् पूर्वं कामक्रोधोद्भवं वेगं कामोद्भवं स्वेच्छाजनितरसभावाभावजं क्रोधोद्भवमन्येषु तदिच्छापूर्तिदर्शनक्षोभजं सोढुं शक्नोति स इहैव अस्मिन्नेव शरीरे युक्तो भावात्मरूपयुक्तः स सुखी नरः मद्भक्तः स्यादित्यर्थः ॥ २३ ॥

११ नी० भा० दी० — कः पुनर्मुख्यः सुखीत्याह— शक्नोतीति । इहैव जीवत्येव देहे प्राक् शरीरविमोक्षणात् यावद्देहपातं मया कामक्रोधौ जिताविति विस्रम्भो न कर्त्तव्य इत्यर्थः । श्रुते दृष्टे अनुमिते वा विषये यो गर्द्धस्तृष्णारूपोऽतृप्तिश्च स कामः । क्रोधस्तादृशे एव विषये द्वेषस्तौ कामक्रोधौ उद्भवो यस्य वेगस्य सरोमाञ्चहृष्टनेत्रवक्त्रलिङ्गोऽन्तःकरणप्रक्षोभरूपः कामोद्भवो वेगः । गात्रप्रकम्पप्रस्वेदसन्दष्टौष्ठपुटरक्तनेत्रादिलिङ्गः क्रोधोद्भवो वेगस्तं कामक्रोधोद्भवं वेगं सोढुं यः शक्नोति स एव युक्तो योगी मुख्यः सुखी च, नान्यः ॥ २३ ॥

योऽन्तस्सुखोऽन्तरारामस्तथाऽन्तर्ज्योतिरेव यः ।
स योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति ॥ २४ ॥

१ शां. भा.— कथम्भूतश्च ब्रह्मणि स्थितो ब्रह्म प्राप्नोति? इत्याह—योऽन्तस्सुखोऽन्तरात्मनि सुखं यस्य सोऽन्तस्सुखस्तथाऽन्तरेवाऽऽत्मन्याराम आक्रीडा यस्य सोऽन्तरारामस्तथैवान्तरात्मैव ज्योतिः प्रकाशो यस्य सोऽन्तर्ज्योतिरेव, य ईदृशः स योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मणि निर्वृतिं मोक्षमिह जीवन्नेव ब्रह्मभूतः सन्नधिगच्छति प्राप्नोति ॥ २४ ॥

२ आ. शां. व्या.— ज्ञानस्यात्यन्तमन्तरङ्गमात्ममात्रनिरतत्वं दर्शयन्प्रकृतं ब्रह्मविदमेव विशिनष्टि— कथम्भूतश्चेति । यथाऽन्तरेव सुखं, न बाह्यैर्विषयैः; तथाऽन्तरेव ज्योतिः, न श्रोत्रादिभिः; अतो विषयान्तरविज्ञानरहित इत्याह— तथेति । यथोक्तविशेषणसमाधिमाञ्जीवन्नेव मुक्तिमधिगच्छतीत्याह— स योगीति । आत्मन्यन्तस्सुखमिति बाह्यविषयनिरपेक्षत्वं विवक्षितं, अन्तरारामत्वं च स्त्र्यादिविषयापेक्षामन्तरेण क्रीडाप्रयुक्तफलभाक्त्वमभिमतं, इन्द्रियादिजन्यप्रकाशशून्यत्वमात्मज्योतिष्ट्वमिष्टम् । यथोक्तविशेषणसम्पन्नः समाहितश्च जीवन्नेव ब्रह्मभावं प्राप्नोति ब्रह्मणि परिपूर्णे निर्वृतिं सर्वानर्थनिवृत्त्युपलक्षितां स्थितिं अनतिशयानन्दाविर्भावलक्षणां प्राप्नोतीत्याह— य ईदृश इति ॥ २४ ॥

३ रा. भा.— यो बाह्यविषयानुभवं सर्वं विहाय अन्तस्सुखः आत्मानुभवैकसुखोऽन्तरारामः आत्मैकाधीनः स्वगुणैरात्मैव सुखवर्धको यस्य स तथोक्तः, तथाऽन्तर्ज्योतिरात्मैकज्ञानो यो वर्तते, स ब्रह्मभूतो योगी ब्रह्मनिर्वाणमात्मानुभवसुखं प्राप्नोति ॥ २४ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं परित्यक्तं प्राकृतं भोग्यभोगोपकरणादिकं सर्वमात्मनि तदेकरसिकत्वाय कल्पयन् 'विन्दत्यात्मनि यत्सुखम्' [५ । २१] इत्युक्तमुपायदशास्थं प्रपञ्चयति— 'योऽन्तस्सुखः' इति श्लोकेन । अन्तश्शब्दाभिप्रायं पूर्वोक्तं चानुसन्धायोक्तं यो बाह्यविषयानुभवं सर्वं विहायेति । अन्तश्शब्दोऽत्र बाह्यव्यतिरेकादात्मपरः । आत्मैवात्मन्येव वा सुखं यस्य सोऽन्तस्सुखः । तत्र फलितोक्तिः आत्मानुभवैकसुख इति । अवधारणस्याविशेषेण सर्वत्रान्वयादेकशब्दः । 'अन्तरा-

रामः' इत्यस्याभिप्रेतं वक्तुं पदार्थं तावदाह **आत्मैकोद्यान** इति। आरामो हि भोगस्थानभूतश्छायापल्लवपुष्पफलादिभिः स्वगुणैः सुखवर्धकः। तद्वदत्रापि स्वगुणैरपहतपाप्मत्वज्ञानानन्दादिभिः स्वविषयवादकरणसंवादकरणग्रन्थकरणादिक्रीडोत्थापकैरात्मैव सुखवर्धक इत्यारामशब्देनोपचर्यत इत्याह **स्वगुणै**रिति। एवं भोग्यं भोगस्थानं च **आत्मै**वेत्युक्तम्। अथ भोगोपकरणादिकमपि स एवेति अन्तर्ज्योतिश्शब्देनोच्यत इत्यभिप्रायेणाह **आत्मैकज्ञानो यो वर्तत** इति। अन्येषां हि भोग्यानां स्वरूपादुपकरणस्य भिन्नत्वादुपकरणमपि हि तदर्थतया पृथक् ज्ञातव्यम्; अतस्तेषु तदेकज्ञानत्वं नास्तीति भावः; यद्वा प्रकाशकान्तरनैरपेक्ष्यं बाह्यं प्रकाशाभावमात्रं वाऽत्र विवक्षितम्। पूर्वं शरीरात्माभिमानाद्देवमनुष्यादिभूतोऽयम्; इदानीं तु तन्निवृत्त्या यथावस्थितासङ्कुचितज्ञानादिस्वरूपेणावस्थित इति ब्रह्मभूतशब्दाभिप्रायः। ब्रह्मैव निर्वाणमिति वा, ब्रह्मणि निर्वाणमिति वा, समासार्थमभिप्रयन्नत्र विवक्षितमाह **आत्मानुभवसुख**मिति। अत्र निर्वाणशब्दस्य परोक्तं शान्त्यर्थत्वं सुखप्रकरणानौचित्यान्मन्दमिति भावः ॥२४॥

५ आ. मा. भा.— ज्ञानिलक्षणं प्रपञ्चयत्युत्तरैः श्लोकैः। आरामः परदर्शनादिनिमित्तं सुखम्। अत्र तु परमात्मदर्शनादिनिमित्तं तत्। सुखं तूपद्रवक्षये व्यक्तम्। अत्र तु कामादिक्षये व्यक्तमात्मनः सुखम्; स्वयञ्ज्योतिष्ट्वाद्भगवतः। तद्व्यक्तेरन्तर्ज्योतिः। सर्वेषामन्तर्ज्योतिष्ट्वेऽपि व्यक्तेर्विशेषः।

६ ज. प्र. दी.— ननु योगिनो ब्रह्माधिगतिः प्रागुक्ता [२।७०] तत्किं पुनरुच्यते? इत्यत आह—**ज्ञानी**ति। द्वितीये कथितत्वात् प्रपञ्चयतीत्युक्तम्। यथा योगस्याधिक्यकथनं योगनिरूपणमेव। सन्न्यासार्थे निन्दास्तुती च सन्न्यासनिरूपणमेव, तथा ज्ञानिलक्षणकथनं च ज्ञाननिरूपणमिति। आरामशब्दार्थं तावदाह—**आराम** इति। इदानीमन्तरारामशब्दलब्धमर्थमाह—**अत्र त्वि**ति। तत्सुखम्। एवं तर्ह्यन्तस्सुख इत्यनेनैव गतार्थमेतदित्याशङ्क्य सुखशब्दस्य तावदर्थभेदमाह— **सुखं त्वि**ति। व्यक्तमात्मसुखमिति सम्बन्धः। तर्ह्यन्तस्सुख इति कथं? इत्यतस्तल्लब्धार्थमाह—**अत्र त्वि**ति। अनेनारामसुखशब्दार्थान्तर्गतयोः परोपद्रवक्षययोरन्तरित्येतत् सामर्थ्याद्विशेषणमित्युक्तं भवति। ज्योतिश्शब्दार्थं तावदाह—**स्वयमि**ति। ज्योतिष्ट्वमिति शेषः। यद्यपि ज्योतिश्शब्दः प्रकाशमात्रे प्रवर्तते, तथापि भगवत एव परानपेक्ष्य प्रकाशत्वात् मुख्ये च सम्प्रत्ययात् स एव ज्योतिरित्यर्थः। इदानीमन्तर्ज्योतिश्शब्दार्थमाह— **तद्व्यक्तेरि**ति। तस्य भगवतोऽन्तर्हृदये व्यक्तेरित्यर्थः। नन्वन्तर्ज्योतिर्यस्यासावन्तर्ज्योतिः। व्यक्तेरिति तु कथं लभ्यते? इत्यत आह— **सर्वेषामि**ति। शब्दतः प्राप्तमन्तर्ज्योतिष्ट्वं सर्वसाधारणम्। अत्र तु ज्ञानिनो विशेषणत्वेनोच्यते तत्सामर्थ्यादिदं लब्धमिति भावः। यद्वा तद्व्यक्तेरित्यध्याहारेण तात्पर्यमुक्तम्। अध्याहारस्येदानीं प्रयोजनमुच्यते। नन्वेवशब्दो यदि धर्मान्तरनिवृत्त्यर्थः तदाऽन्तस्सुखमित्यादि व्याहतम्।

५ आ. मा. भा.— असम्प्रज्ञातसमाधीनां बाह्यादर्शनात्। दर्शनेऽप्यकिञ्चित्करत्वादेवशब्दः। उक्तं चैतत्—'दर्शनस्पर्शसम्भाषाद्यत्सुखं जायते नृणाम्। आरामः स तु विज्ञेयः सुखं कामक्षयोदितम्' इति नारदीये। 'स्वज्योतिष्ट्वान्महाविष्णोरन्तर्ज्योतिस्तु तत्स्थितः' इति च। अन्तस्सुखत्वादेः कारणमाह— ब्रह्मणि भूत इति ॥ २४ ॥

६ ज. प्र. दी.—अथ वस्त्वन्तरदर्शननिवृत्त्यर्थः। तदाऽसम्भवित्वमित्यत आह—**असम्प्रज्ञाते**ति। बाह्यं भगवतोऽन्यत्। दर्शनेऽप्यन्यदेति शेषः। अकिञ्चित्कराद्विक्षेपकरणाभावादित्यर्थः। एवशब्दः सम्भवदर्थ इति शेषः। एतेन लक्ष्यमेवेदं कथं लक्षणत्वेनोच्यत इति परिहृतम्; व्यवच्छेदप्रधानत्वात्। एवशब्दस्य सामर्थ्याज्ज्योतिषा सम्बन्ध इति। आरामसुखशब्दयोरुक्तार्थत्वं कुतः? इत्यत आह—**उक्तं चे**ति। न केवलं पुनरुक्तिबलादिति चार्थः। द्वन्द्वैकत्वादेकवचनम्। कामेत्युपद्रवोपलक्षणम्। उदितं व्यक्तम्। अन्तर्ज्योतिरित्यस्योक्तार्थत्वे प्रमाणमाह— **स्वे**ति। स स्थितो यस्मिन्निति तत्स्थितः। अन्तरेव ज्योतिर्दर्शनं यस्येत्येवं व्याख्यानेऽपि यद्यप्युक्तार्थो लभ्यते, तथाप्यार्थिकाच्छाब्दं वरमित्येवं व्याख्यातम्। ब्रह्मैव भूत इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासाय ब्रह्मभूतशब्दस्य विग्रहं दर्शयन् प्रकृतसङ्गतिमाह—**अन्त**रिति। ब्रह्मणि भूत इत्येवं विग्रहः, न तु ब्रह्मैव भूत इति; प्रमाणविरोधात्। ननु ब्रह्मणि भूतत्वं साधकधर्मः, तत्कथं ज्ञानिलक्षणत्वेनोच्यते? मैवं,यतोऽन्तस्सुखत्वादेः कारणत्वेनोच्यते। नन्वेवं सत्यर्थादिदं ज्ञानसाधनत्वेनोच्यते, तच्च 'तद्बुद्धयः' इत्यनेनैवोक्तम्। सत्यम्। तद्बुद्धित्वादिकं ब्रह्मणि भूतत्वं यस्य कारणं तद्वानेवंलक्षणक इत्येवं सङ्गतिसूचनार्थोऽयमनुवाद इति भावः। एवं च 'अधिगच्छति' इत्यस्य जानातीत्यर्थो ज्ञातव्यः॥ २४॥

७ ह. पै. भा.— कथम्भूतश्च ब्रह्मणि स्थितो ब्रह्म प्राप्नोति ? इत्यत्राऽऽह भगवान्—य इति। योऽन्तस्सुखोऽन्तरात्मनि सुखं यस्य सोऽन्तस्सुखः। तथाऽन्तरेवाऽऽत्मन्यारामः क्रीडा यस्य सोऽन्तरारामः। तथाऽन्तरात्मैव ज्योतिः प्रकाशो यस्य सोऽन्तर्ज्योतिः। य ईदृशः स योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मनिर्वृतिमिह जीवन्नेव ब्रह्मभूतः सन्नधिगच्छति प्राप्नोति॥ २४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— जीवन्मुक्तस्य लक्षणान्तरमाह— य इति। एवकारस्य त्रिष्वपि सम्बन्धः। अन्तस्सुखः अन्तरेव स्वात्मनि सुखं यस्य, न विषयेषु, सोऽन्तस्सुखः; अत एव अन्तरारामः, अन्तः स्वात्मन्येव आरामः क्रीडा, न बहिर्यस्य, सोऽन्तरारामः। सर्वसङ्गत्यागिनोऽपि यदृच्छोपनतकोकिलादिमधुरशब्दश्रवणमन्दपवनस्पन्दनसान्द्रचन्द्रिकापातकैतकामोदमेदुरमधुरशीतलगङ्गोदकपानादिषु बहिरप्यारमणसम्भवात् कथमन्तरारामत्वम्? तत्राह— अन्तर्ज्योतिरिति। अन्तरेव स्वात्मनि ज्योतिर्दृष्टिर्न बहिर्यस्य, सोऽन्तर्ज्योतिः; समाधिकाले शब्दादिप्रतिभानाभावाद्व्युत्थानकाले तत्प्रतिभानेऽपि मिथ्यात्वनिश्चयिनस्तस्य 'न केचन जगद्भावास्तत्त्वज्ञं रञ्जयन्त्यमी। नागरं नागरीकान्तं कुग्रामललना इव'॥ इति वासिष्ठोक्तरीत्या रतिकरत्वाभावान्नान्तरारामत्वविरोध इत्यर्थः। एवंविधो यः स योगी ब्रह्मनिर्वाणम् "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" [मुं. उ. ३।२।९] "स एव तदभवत्" [ ] इत्यादिश्रुतिशतप्रतिपन्नं ब्रह्मरूपं निर्वाणं मोक्षमधिगच्छति प्राप्नोति। तत्किं देवदत्त इव ग्राममप्राप्तमेव ब्रह्म प्राप्नोति? नेत्याह— ब्रह्मभूत इति। स्वयं ब्रह्मरूप एव सन्नज्ञानवशादप्राप्तमिव स्थितं ब्रह्म प्राप्नोति, "ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति" [बृ. उ. ४।४।६; तै. आ. २।२; नृ. उ. ५] इत्यादिश्रुतेः 'अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः' [१।४।२२] इति ब्रह्ममीमांसान्यायाच्च इति भावः॥ २४॥

९ व० त० दी०— न केवलं कामक्रोधवेगसहनमात्रेण मोक्षप्राप्तिः, अपितु— योऽन्तरिति। अन्तरात्मनि सुखादि यस्य स योगी ब्रह्मसुखं गतः जीवन्मुक्तः तस्य 'संसारस्य लयो मुक्तौ न प्रपञ्चस्य कर्हिचित्'॥ २४॥

१० पु. अ. त.— ननु सुखावलम्बनाभावे कथं बाह्यदुःखसहनं न स्यात्? इत्याशङ्क्याह— योऽन्तस्सुख इति। योऽन्तस्सुखः भावात्मकस्वरूपसुखवान्। अन्तरारामः अन्तरेव भावात्मकस्वरूप एव भगवद्रमणकारणवान्। तथा अन्तर्ज्योतिः संयोगरससुखसमत्वेनैव वियोगतासुखानुभववान्। स योगी मत्संयोगरसयुक्तो भूत्वा ब्रह्मभूतः अलौकिकस्वरूपः सन् ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मवत् भगवन्निर्वाणं लयं लीलात्मकतामधिगच्छति प्राप्नोतीत्यर्थः॥ २४॥

११ नी० भा० दी०— कोऽसौ योगी यो मुख्यः सुखीत्युक्तं? तत्राह— य इति। सुखं विषयसङ्गजा प्रीतिः, आरामः प्रीतिहेतुः स्त्र्यादिभिः सह क्रीडा, ज्योतिः क्रीडोपकरणानां प्रकाशः, तदेतत्त्रयं यस्यान्तरेव सोऽन्तस्सुखोऽन्तरारामोऽन्तर्ज्योतिश्च, न त्विन्द्रियद्वारकमिति एवशब्दार्थः। य एवम्भूतः स योगी, किमतो यद्येवं ब्रह्मनिर्वाणं गत्य प्राप्य परमानन्दं ब्रह्म इहैवाधिगच्छति यतो ब्रह्मभूतो जीवन्नेव ब्रह्मदर्शने ब्रह्मभावं गतः॥ २४॥

सम्यग्दर्शिनो मोक्षकारणस्य ज्ञानस्य साधनान्तरम्।

लभन्ते ब्रह्मनिर्वाणमृषयः क्षीणकल्मषाः।
छिन्नद्वैधा यतात्मानः सर्वभूतहिते रताः॥ २५॥

१ शां. भा.— किञ्च– लभन्ते ब्रह्मनिर्वाणं मोक्षमृषयः सम्यग्दर्शिनः सन्न्यासिनः क्षीणकल्मषाः क्षीणपापादिदोषाश्छिन्नद्वैधाश्छिन्नसंशया यतात्मानः संयतेन्द्रियाः सर्वभूतहिते रताः सर्वेषां भूतानां हित आनुकूल्ये रता अहिंसका इत्यर्थः॥ २५॥

२ आ. शां. व्या.— मुक्तिहेतोर्ज्ञानस्य साधनान्तरमाह– किञ्चेति। यज्ञादिनित्यकर्मानुष्ठानात् पापादिलक्षणं कल्मषं क्षीयते, ततश्च श्रवणाद्यावृत्तेः सम्यग्दर्शनं जायते, ततो मुक्तिरप्रयत्नेन भवतीत्याह— लभन्त इति। ज्ञानप्राप्त्युपायान्तरं दर्शयति— छिन्नेति। श्रवणादिना संशयनिरसनं कार्यकरणनियमनं च दयालुत्वेनाहिंसकत्वमित्येतदपि सम्यग्ज्ञानप्राप्तौ कारणमित्यर्थः। अक्षरव्याख्यानं स्पष्टत्वान्न व्याख्यायते॥ २५॥

३ रा. भा.— छिन्नद्वैधाः शीतोष्णादिद्वन्द्वैर्विमुक्ताः, यतात्मानः, आत्मन्येव नियमितमनसः, सर्वभूतहिते रताः आत्मवत्सर्वेषां भूतानां हितेष्वेव निरताः, ऋषयो द्रष्टार आत्मावलोकनपराः, य एवम्भूतास्ते क्षीणाशेषात्मप्राप्तिविरोधिकल्मषाः ब्रह्मनिर्वाणं लभन्ते॥ २५॥

---

१ — अत्र कल्मषपदेन सञ्चितं क्रियमाणं प्रारब्धं चेति त्रिविधं कर्मोच्यते, तस्य च निश्शेषं विनाशे ब्रह्मनिर्वाणप्राप्तिरिति। एतच्चोत्तरार्धगतविशेषणत्रयेण स्पष्टीकृतमिति— केचित्। —अविगीता।

४ वे. ता. चं.— समदर्शित्वरूपज्ञानविपाकसिद्ध्यर्थमनुष्ठानप्रकारो हि 'न प्रहृष्येत्' [५ । २०] इत्यादिनोच्यते । तत्र हर्षोद्वेगविनिवृत्तिः, बाह्यविषयनिस्सङ्गत्वं, तदर्थदोषदर्शनं, कामक्रोधवेगनिवारणम् , आत्मन्येव सर्वविधभोग्यताकल्पनं च क्रमाच्छ्लोकपञ्चकेनोक्तम् । अथ प्रागुक्तद्वन्द्वसहत्वादिस्मारणपूर्वकं सर्वभूतहितेरतत्वं नाम समदर्शित्वेऽत्यन्तान्तरङ्गं साधनमुपदिश्यते 'लभन्ते' इति श्लोकेन । 'छिन्नद्वैधाः' इत्यनेन भेदस्वरूपनिषेधभ्रमव्युदासायाह **शीतोष्णादिद्वन्द्वैर्विमुक्ता** इति । द्वैधशब्दस्यात्र संशयार्थत्वं चानुचितमिति भावः । नियन्तव्येषु प्रधानं मन ईहात्मशब्देनोच्यते । नियमनं च तस्योचितविषयव्यवस्थापनमित्यभिप्रायेण **आत्मन्येव नियमितमनस** इत्युक्तम् । 'श्रूयतां धर्मसर्वस्वं श्रुत्वा चाप्यवधार्यताम् । आत्मनः प्रतिकूलानि परेषां न समाचरेत्' इति पञ्चमवेदद्रष्ट्रा परमर्षिणा निर्णीतोऽयमर्थ इति ज्ञापनाय **आत्मवदिति** दृष्टान्तः, **हितेष्वेवे**त्यवधारणं च । सर्वशब्दोऽत्र दृष्टान्तभूतं स्वात्मानमात्मान्तरं च सङ्गृह्णातीति भावः । एवमवस्थितस्य परिशुद्धान्योन्यसदृशात्मस्वरूपसाक्षात्कारवत्त्वमपिशब्देन विवक्षितमिति ज्ञापनायाह **द्रष्टार** इति । एवंविधसाक्षात्कारसिद्धावनिष्टनिवृत्तिरिष्टप्राप्तिसिद्धिश्च 'क्षीणकल्मषाः' ब्रह्मनिर्वाणं 'लभन्ते' इत्युभाभ्यामुच्यत इत्याह **य एवम्भूता** इति । 'न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते' [४ । ३८] इति ज्ञानस्य कल्मषनिवर्तकत्वं प्रागेवोक्तमिह स्मारितम् ॥ २५ ॥

५ आ. मा. भा.— पापक्षयाच्चैतद्भवतीत्याह— **लभन्त** इति । क्षीणकल्मषा भूत्वा छिन्नद्वैधा यतात्मानः । द्वेधा भावो द्वैधम्, संशयो विपर्ययो वा । तच्चोक्तम्–'विपर्ययः संशयो वा यद्द्वैधं त्वकृतात्मनाम् । ज्ञानासिना तु तच्छित्त्वा मुक्तसङ्गः परिव्रजेत्' इति च । छिन्नद्वैधास्त एवायतात्मानः दीर्घमनसः, सर्वज्ञा इत्यर्थः । तत एव छिन्नद्वैधाः । तच्चोक्तम्– 'क्षीणपापा महाज्ञाना जायन्ते गतसंशयाः' इति । 'छिन्नद्वैधा यतात्मानः' इति वा ॥ २५ ॥

६ ज. प्र. दी —उत्तरश्लोके ज्ञानिनो ब्रह्मप्राप्तिः पुनः किमर्थमुच्यते? इत्यत आह— **पापे**ति । ब्रह्मभूतत्वेन सहास्य समुच्चयार्थश्चशब्दः । एतदुक्तलक्षणं ज्ञानम् । अतो लभन्त इत्यस्योपलभन्त इत्यर्थः । कथं तर्हि ज्ञानिलक्षणप्रपञ्चार्थत्वं श्लोकत्रयस्योक्तं ? इति । उच्यते— ज्ञानप्रतिबन्धकपापक्षयाख्यमसाधारणं कारणं कार्यस्य लक्षणं भवत्येवेति । अत्र कार्यकारणभावो न प्रतीयत इत्यत आह— **क्षीणे**ति । भवन्ति ततो ब्रह्मोपलभन्त इत्यर्थः । छिन्नद्वैधशब्दार्थं ज्ञापयन् द्वैधशब्दं व्याचष्टे—**द्वैधे**ति । विषयापेक्षयाऽन्यप्रकारत्वं,अयथार्थत्वमिति यावत् । तेन च तद्वज्ज्ञानमुपलक्ष्यत इति भावेनाह—**संशय** इति । वाशब्दश्चार्थे । अत्रैव प्रमाणमाह— **तच्चे**ति । अकृतात्मनामशुद्धबुद्धीनाम् । छिन्नेत्यादेः समासत्वमभिप्रेत्य विग्रहमाह—**छिन्ने**ति । आयतशब्दस्य आत्मशब्दस्य चानेकार्थत्वात् आयतात्मान इत्येतद्व्याचष्टे—**दीर्घे**ति । अणुनो मनसः कथं दीर्घत्वमित्यत आह— **सर्वज्ञा** इति । बहुविषयत्वमुपलक्ष्यत इति भावः । श्रवणादिना विदितवेद्या इत्यर्थः । समासेनोक्तयोरप्यर्थयोर्बुद्ध्या विविक्तयोर्हेतुहेतुमद्भावोऽस्तीति भावेनाह— **तत एवे**ति । आयतात्मत्वादेव क्षीणकल्मषत्वायतात्मत्वछिन्नद्वैधत्वानां हेतुहेतुमद्भावे प्रमाणमाह— **तच्चे**ति । व्यस्ते एवैते पदे इत्याह— **छिन्ने**ति; नियतमनस इत्यर्थः ॥ २५ ॥

७ ह. पै. भा.— किञ्च–लभन्ते ब्रह्मनिर्वाणं मोक्षमृषयः सम्यग्दर्शिनः सन्न्यासिनः । क्षीणकल्मषाः क्षीणपापादिदोषाः, छिन्नद्वैधाश्छिन्नसंशयाः, यतात्मानः संयतेन्द्रियाः, सर्वभूतहिते रताः सर्वेषां भूतानां हित आनुकूल्ये रताः, अहिंसका इत्यर्थः ॥ २५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं स्थितप्रज्ञस्य लक्षणान्युक्त्वा सम्प्रति ज्ञानसाधनान्याह–- **लभन्त** इति । ऋषयः तत्त्वदर्शिनः ब्रह्मनिर्वाणं लभन्ते । 'ऋषी तत्त्वार्थदर्शने' इति धातुः । तत्त्वदर्शने हेतवः क्षीणकल्मषा इत्यादिनोच्यन्ते । छिन्नद्वैधाः छिन्नसंशयाः, संयतात्मानो जितेन्द्रियाः, सर्वभूतहिते रताः अहिंसकाः । श्रवणादिसाधनानां 'स्थिरबुद्धिरसम्मूढो ब्रह्मवित्' [५ । २०] इत्यनेनैवोक्तत्वादत्र यथाश्रुतमेव व्याख्यातम् ॥ २५ ॥

९ व० त० दी०— तत्र सतामाचरणं प्रमाणयति— लभन्त इति । ऋषयो मन्त्रद्रष्टारः सर्वज्ञा भूत्वा छिन्नसंशया यतात्मानो ब्रह्मानन्दं लभन्ते ॥ २५ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वलीलात्मकता ऋषीणामपि दुर्लभा कथं केवलभाववतामेव सिद्ध्येत्? इत्यत आह— **लभन्त** इति । क्षीणकल्मषा भगवल्लीलानुभवफलेतरफलानभिलाषिण ऋषयः फलदर्शिनोऽग्निकुमारादितुल्याः ब्रह्मनिर्वाणं लीलात्मकत्वं लभन्ते । कीदृशाः ? छिन्नद्वैधाश्छिन्नसंशयाः एतत्फलेतरफलाज्ञानिनः । पुनः कीदृशाः? यतात्मानः केवलं भगवदर्थैकनिष्ठात्मवन्तः । पुनः कीदृशाः ? सर्वभूतहिते भगवति रता अनुरागिणो ये ते लीलात्मकतां प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । यद्वा भिन्नतया सर्वं एव लभन्ते ऋषयः; तत्र निदर्शनमग्निकुमाराः । छिन्नद्वैधाः श्रुतयो गोपीरूपाः । यतात्मानो वृन्दावने पक्ष्यादिरूपा मुनयः । सर्वभूतहिते रताः पुलिन्द्यः । एवं भाववन्तः सर्वेऽपि लभन्त इति भावः ॥ २५ ॥

११ नी० भा० दी०— लभन्त इति । ऋषयः सम्यग्दर्शिनः, छिन्नद्वैधाश्छिन्नसंशयाः, यतात्मानो जितचित्ताः ॥ २५ ॥

मोक्षार्थिभिः कामक्रोधरहितैः संयतचित्तैश्च भाव्यमित्युपदेशः ।

कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यतचेतसाम् ।
अभितो ब्रह्मनिर्वाणं वर्तते विदितात्मनाम् ॥ २६ ॥

रामानुजीयः पाठस्तु ' विजितात्मनाम् ' इति ।

१ शां. भा.— किञ्च— कामक्रोधवियुक्तानां, कामश्च क्रोधश्च कामक्रोधौ ताभ्यां वियुक्तानां, यतीनां सन्न्यासिनां यतचेतसां संयतान्तःकरणानामभित उभयतो जीवतां मृतानां च ब्रह्मनिर्वाणं मोक्षो वर्तते; विदितात्मनां विदितो ज्ञात आत्मा येषां ते विदितात्मानस्तेषां विदितात्मनां सम्यग्दर्शिनामित्यर्थः ॥ २६ ॥

२ आ. शां. व्या.— पूर्वं कामक्रोधयोर्वेगः सोढव्यो दर्शितः, सम्प्रति तावेव त्याज्यावित्याह— **किञ्चे**ति । ननु दर्शितविशेषणवतां मृतानामेव मोक्षः, न तु जीवतामिति चेन्नेत्याह— **अभित** इति । अस्मदादीनामपि तर्हि प्रभूतकामादिप्रभावविधुराणां किमिति मोक्षो न भवति ? इत्याशङ्क्य सम्यग्दर्शनवैशेष्याभावादित्याह— **विदिते**ति । उक्तेऽर्थे श्लोकाक्षराणामन्वयमाचष्टे— **कामक्रोधे**त्यादिना ॥ २६ ॥

३ रा. भा.— उक्तलक्षणानां ब्रह्मात्यन्तसुलभमित्याह— कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यतनशीलानां यतचेतसां नियमितमनसां विजितात्मनां विजितमनसां ब्रह्मनिर्वाणमभितो वर्तते, एवम्भूतानां हस्तस्थं ब्रह्मनिर्वाणमित्यर्थः ॥ २६ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं षड्भिः श्लोकैः समदर्शित्वसाधकमनुष्ठानप्रकारमुपदिश्य तत्र शीघ्रप्रवृत्तिसिद्ध्यर्थं फलस्याविलम्बितत्वमनन्तरमुच्यत इत्यभिप्रायेणाह— **उक्तलक्षणानामि**ति । कामक्रोधवियुक्ततोक्तिः 'शक्नोति' [५।२३] इति श्लोकार्थानुवादः । क्रोधनिवृत्त्यैव सर्वभूतहितेरतत्वमिति सूचितम् । 'यतीनाम्' इत्यत्र रूढेरयुक्तत्वात् प्रकृतिप्रत्ययार्थवैशद्याय **यतनशीलानामि**त्युक्तम् । तेन ' न प्रहृष्येत् ' इति श्लोकद्वयार्थोऽनुदितः । ' यतचेतसां' इत्येतदात्मन्येव सर्वाकारकल्पनानुवाद इति दर्शयितुं ' नियमितमनसां ' इत्युक्तम् । 'विजितात्मनां' इत्यनेन दोषप्रदर्शनेनान्तःकरणावर्जनपरस्य ' ये हि ' [५। २२] इति श्लोकस्यार्थः सूचित इति प्रदर्शनाय **विजितमनसामि**त्युक्तम् । एवं पुनरुक्तिपरिहाराज्ञानात्'विदितात्मनां' इति परैः पठितम् । 'अभितो...वर्तते' इत्यत्यन्तासन्नकालत्वं विवक्षितमिति दर्शयति— **एवम्भूतानामि**ति । **हस्तस्थं,** न तु हस्तोद्धृतदण्डादिग्राह्यफलादिवद्व्यवहितलाभमिति भावः ॥ २६ ॥

५ आ. मा. भा.— सुलभं च तेषां ब्रह्मेत्याह— कामक्रोधेति । अभितः सर्वतः ॥ २६ ॥

६ ज. प्र. दी.— यतीनां सर्वं ब्रह्मतयैव प्रतीयत इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासायाह— **सुलभं चे**ति । न केवलं उक्तलक्षणा इति चार्थः । इदं चासाधारणधर्मत्वात् ज्ञानिलक्षणं भवत्येव । सौलभ्यवाचि किमप्यत्र न प्रतीयत इत्यतस्तदुपादाय व्याचष्टे— **अभित** इति; सर्वदेशकालेष्वित्यर्थः ॥ २६ ॥

७ ह. पै. भा.— कामक्रोधवियुक्तानां, कामश्च क्रोधश्च तौ कामक्रोधौ ताभ्यां वियुक्तानाम् , यतचेतसां संयतान्तःकरणानाम्, अभित उभयतो जीवतां मृतानां च ब्रह्मनिर्वाणं मोक्षो वर्तते । विदितात्मनां विदितो ज्ञात आत्मा येषां ते विदितात्मानस्तेषां सम्यग्दर्शिनामित्यर्थः ॥ २६ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अध्यायार्थमुपसंहरति— **कामेति** । कामक्रोधवियुक्तानामित्यनेन 'यो न द्वेष्टि न काङ्क्षति'[५।३] इति प्रागुक्तो निष्कामकर्मयोगः प्रदर्शितः । 'यतचेतसाम्' इत्यनेन तत्फलमन्तःकरणशुद्धिरुक्ता । ततो यतीनामिति तत्फलभूतः सन्न्यासः । ' विदितात्मनां ' इत्यनेन तत्फलं ज्ञानम् । तदनेन कर्मज्ञानयोरङ्गाङ्गिभावेन क्रमसमुच्चयप्रतिपादनरूपोऽध्यायार्थ उपसंहृतो भवति । 'अभितो ब्रह्मनिर्वाणं' इत्यनेन ज्ञाननिष्ठाफलमुक्तम् । अभितः उभयतो जीवतां मृतानां च जीवन्मुक्तिविदेहमुक्तिरूपं निर्वाणं वर्तत इत्यर्थः ॥ २६ ॥

९ व० त० दी०— किञ्च- कामक्रोधवियुक्तानामिति । अभित उभयतः मृतानां जीवतां, न देहान्तर एव तेषां ब्रह्मानन्दः, अपितु जीवतामपि वर्त्तते इत्यर्थः ॥ २६ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च कामक्रोधवियुक्तानां पूर्वोक्तप्रकारेण कामक्रोधरहितानां यतीनां परमहंसानां भगवदर्थं सर्वपरित्यागेन स्थितानां वृन्दावनीयवृक्षादिवत् यतचेतसां भगवत्स्वरूपानुभवैकपरचित्तानां विदितात्मनां भगवत्स्वरूपज्ञानिनां अभितः सर्वजन्मसु सर्वदिक्षु वा ब्रह्मनिर्वाणं लीलात्मकत्वं वर्त्तते, अनुवर्तत इत्यर्थः। यथा वृन्दावने वृक्षेपु तन्मूलेषु परितश्च क्रीडति तथेति भावः ॥ २६ ॥

११ नी० भा० दी०—किञ्च—कामेति । अभितो जीवतां मृतानां च। विदितात्मनां ज्ञातात्मतत्त्वानाम् ॥२६॥

सम्यग्दर्शनान्तरङ्गभूतस्य वक्ष्यमाणध्यानयोगस्य सङ्क्षेपेणोपक्रमः ।

स्पर्शान्कृत्वा बहिर्बाह्यांश्चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः ।
प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरचारिणौ ॥ २७ ॥
यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्मोक्षपरायणः ।
विगतेच्छाभयक्रोधो यः सदा मुक्त एव सः ॥ २८ ॥

१ शां. भा.— सम्यग्दर्शननिष्ठानां सन्न्यासिनां सद्योमुक्तिरुक्ता कर्मयोगश्च ईश्वरार्पितसर्वभावेनेश्वरे ब्रह्मण्याधाय क्रियमाणः सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिसर्वकर्मसन्न्यासक्रमेण मोक्षायेति भगवान्पदे पदेऽब्रवीद्वक्ष्यति च । अथेदानीं ध्यानयोगं सम्यग्दर्शनस्यान्तरङ्गं विस्तरेण वक्ष्यामीति तस्य सूत्रस्थानीयाञ्श्लोकानुपदिशति स्म—स्पर्शान् शब्दादीन्कृत्वा बहिर्बाह्यान् श्रोत्रादिद्वारेणान्तर्बुद्धौ प्रवेशिताः शब्दादयो विषयास्तानचिन्तयतो बाह्या बहिरेव कृता भवन्ति। तानेवं बहिः कृत्वा चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः, कृत्वेत्यनुषज्यते । तथा प्राणापानौ नासाभ्यन्तरचारिणौ समौ कृत्वा ॥ २७ ॥

यतेन्द्रिय इति । यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्यतानि संयतानीन्द्रियाणि मनो बुद्धिश्च यस्य स यतेन्द्रियमनोबुद्धिः, मननान्मुनिः सन्न्यासी, मोक्षपरायण एवं देहसंस्थानो मोक्षपरायणो मोक्ष एव परमयनं परा गतिर्यस्य सोऽयं मोक्षपरायणो मुनिर्भवेत् । विगतेच्छाभयक्रोधः, इच्छा च भयं च क्रोधश्चेच्छाभयक्रोधास्ते विगता यस्मात्स विगतेच्छाभयक्रोधः । य एवं वर्तते सदा सन्न्यासी मुक्त एव सः, न तस्य मोक्षोऽन्यः कर्तव्योऽस्ति ॥ २८ ॥

२ आ. शां. व्या.— वृत्तमनूद्योत्तरश्लोकत्रयस्य तात्पर्यार्थमाह—**सम्यग्दर्शने**ति । **ईश्वरार्पितसर्वभावेने**ति; भगवति परस्मिन्नीश्वरे समर्पितः सर्वेषां देहेन्द्रियमनसां भावश्चेष्टाविशेषः— न क्वचिदपि बहिस्तेषां व्यापारः— तेनेत्यर्थः । कर्मयोगस्य तत्फलस्य चाभिधानानन्तरमित्यथशब्दार्थः । स्वतो बाह्यानां विषयाणां कुतो बहिष्करणं? इत्याशङ्क्याऽऽह—**श्रोत्रादी**ति । तेषां बहिष्करणं कीदृक् ? इत्याशङ्क्याऽऽह—**तानि**ति ॥ २७ ॥

विषयप्रावण्यं परित्यज्य चक्षुरपि भ्रुवोर्मध्ये विक्षेपपरिहारार्थं कृत्वा प्राणापानौ च नासाभ्यन्तरचरणशीलौ समौ न्यूनाधिकवर्जितौ कुम्भकेन निरुद्धौ कृत्वा करणानि सर्वाण्येवं संयम्य प्राणायामपरो भूत्वा किं कुर्यादित्यपेक्षायामाह—**यतेन्द्रिये**ति । इन्द्रियादिसंयमं कृत्वा मोक्षमेवापेक्षमाणो मननशीलः स्यादित्यर्थः । ज्ञानातिशयनिष्ठस्य सर्वदेच्छादिशून्यस्य सन्न्यासिनो मुक्तिरनायाससिद्धत्वान्न तस्य किञ्चिदपि कर्तव्यमस्तीत्याह—**विगते**ति । पूर्वार्धाक्षराणि व्याकरोति— **यतेत्या**दिना । द्वितीयार्धाक्षराणि व्याचष्टे— **विगतेत्या**दिना ॥ २८ ॥

---

१ — बाह्यस्पर्शान् बहिः कृत्वाऽनङ्गीकृत्य, भ्रुवोर्वामदक्षिणदृष्ट्योः क्रोधरागात्मिकयोरन्तरे तद्रहिते स्थानविशेषे चक्षुरुपलक्षितानि सर्वेन्द्रियाणि विधाय, प्राणापानौ धर्माधर्मौ चित्तवृत्त्यभ्यन्तरे साम्येनावस्थाप्यासीत । नसते कौटिल्येनासाम्येन क्रोधादिवशाद्व्यवहरतीति नासा चित्तवृत्तिः । एतदेव बाह्ये । इत्यभिनवगुप्तपादा व्याचक्रुः । नव्यास्तु—'बाह्यान् स्पर्शान् बाह्यपदार्थैरिन्द्रियाणां सुखदुःखदसंयोगान्' इति व्याचक्षते, तत्र किं केन सङ्गतमिति त एव जानन्ति । — अज्ञिगीता ।

३ रा. भा.— उक्तं कर्मयोगं स्वलक्ष्यभूतयोगशिरस्कमुपसंहरति– बाह्यान् विषयस्पर्शान् बहिः कृत्वा बाह्येन्द्रियव्यापारं सर्वमुपसंहृत्य योगयोग्यासने ऋजुकाय उपविश्य चक्षुषी भ्रुवोरन्तरे नासाग्रे विन्यस्य नासाभ्यन्तरचारिणौ प्राणापानौ समौ कृत्वा उच्छ्वासनिश्श्वासौ समगती कृत्वा आत्मावलोकनादन्यत्र प्रवृत्त्यनर्हेन्द्रियमनोबुद्धिः तत एव विगतेच्छाभयक्रोधो मोक्षपरायणो मोक्षैकप्रयोजनो मुनिः आत्मावलोकनशीलो यः, सदा मुक्त एव सः, साध्यदशायामिव साधनदशायामपि मुक्त एव स इत्यर्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥

४ वे. ता. चं.— 'ज्ञानकर्मात्मिके निष्ठे योगलक्ष्ये सुसंस्कृते । आत्मानुभूतिसिद्ध्यर्थे पूर्वषट्केन चोदिते ' [गी.सं. २] इति सङ्ग्रहमनुसन्दधान उत्तरश्लोकानां सङ्गतिमाह— **उक्तं कर्मयोगमिति** । स्पर्शशब्दस्यात्रानुभवपरस्यानुभाव्यार्थज्ञापनाय **विषयस्पर्शानित्युक्तम्** । फलितमाह– **बाह्येन्द्रियव्यापारं सर्वमुपसंहृत्येति** । ' उपविश्यासने ' [६।१२] इत्यादिवक्ष्यमाणानुसन्धानेन **योगयोग्येत्याद्युक्तम्** । 'चक्षुः' इत्येकवचनं करणाकारैक्यादिति दर्शयितुं **चक्षुषी** इत्युक्तम् । 'सम्प्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं' [६।१३] इति वक्ष्यमाणेन ' नासाग्रन्यस्तलोचनः ' इत्यादिप्रकरणान्तरोक्त्या च ' भ्रुवोरन्तरे कृत्वा' इत्यस्यैकार्थ्यमाह **नासाग्र** इति । नासाभ्यन्तरसञ्चारमात्रस्य स्वतस्सिद्धस्य विधेयत्वायोगात् , ' समौ कृत्वा ' इत्येतदेव विधेयमिति दर्शयितुं **नासाभ्यन्तरचारिणौ प्राणापानावित्यनुवादः** । अपानस्य नासाभ्यन्तरसञ्चारव्यञ्जनाय **उच्छ्वासनिश्श्वासावित्युक्तम्** । एक एव हि वायुर्नासापुटेन निष्क्रामन् प्रविशंश्च प्राणोऽपान इति चोच्यते । वृत्तिस्थानादिसाम्यायोगात्सद्गतिसाम्योक्तिः । न दीर्घमुच्छ्वसन्नापि निश्श्वसन्नित्यर्थः । साक्षात्कारात्यन्ताव्यवहितपूर्वावस्थाविषयत्वायतशब्दस्य **प्रवृत्त्यनर्हेत्यर्थ** उक्तः । ' स्पर्शान् कृत्वा बहिर्बाह्यान् ' इत्यत्र प्रवृत्तिनिवारणम् ; ' यतेन्द्रियः ' इत्यादौ तु तत्फलभूता प्रवृत्त्यनर्हतेत्यपुनरुक्तिरिति भावः । ज्ञानार्थधातौ निष्पन्नस्य मुनिशब्दस्य योगावस्थायां आत्मसाक्षात्काररूपज्ञानविशेषे तात्पर्यमाह **आत्मावलोकनशील** इति । अत्र वाचंयमत्वादप्यन्तरङ्गभूतोऽयमर्थ इति भावः । सदाशब्दाभिप्रेतं व्यनक्ति **साध्यदशायामिवेति** । **मुक्त एव,** मुक्तप्राय इत्यर्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥

५ आ. मा. भा.— ध्यानप्रकारमाह— **स्पर्शानित्यादिना** । बाह्यान्स्पर्शान्बहिः कृत्वा श्रोत्रादीनि योगेन नियम्येत्यर्थः । चक्षुर्भ्रुवोरन्तरं कृत्वा भ्रुवोर्मध्यमवलोकयन्नित्यर्थः । उक्तं च– 'नासाग्रे वा भ्रुवोर्मध्ये ध्यानी चक्षुर्निधापयेत्' इति । प्राणापानौ समौ कृत्वा कुम्भके स्थित्वेत्यर्थः ॥ २७॥२८ ॥

६ ज. प्र. दी.—ध्यायिनां मुक्तत्वं साक्षाच्चेत्प्रमाणविरोधः, ज्ञानद्वारा चेत्पुनरुक्तिरित्यतः श्लोकद्वयतात्पर्यमाह– **ध्यानेति** । मुक्त एव स इति स्तुतिरिति भावः । पदानां व्यवहितत्वादन्वयमाह– **बाह्यानिति** । स्पृश्यन्त इति स्पर्शाः शब्दाद्याः । स्पर्शा बाह्या एव तेषां किं बहिष्करणं ? इत्यत आह—**श्रोत्रादीनीति** । योगेन प्रत्याहारेण श्रोत्रादीनामनियमे पटुभ्यासादरप्रत्ययवशाच्छब्दाद्या आन्तरा इव भवन्ति । तन्नियमे तु बाह्या बहिष्कृताः स्युरिति भावः । कृत्वेत्यस्यानुवृत्त्या योजयति— **चक्षुरिति** । दुर्घटमेतदित्यत आह–**भ्रुवोरिति** । चक्षुर्वृत्तौ चक्षुश्शब्द इत्यर्थः । 'सम्प्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं' [६।१३] इति वक्ष्यमाणविरोध इत्यत आह—**उक्तं चेति** । न्यूनाधिकभावराहित्यं समीकरणमित्यन्यथाप्रतीतिनिरासायानूद्य व्याचष्टे—**प्राणेति** । कुम्भके प्राणायामे ततश्च समौ निर्विकारौ निश्चलावित्यर्थः । इतरत्समीकरणं कुम्भकार्थमेवेति भावः ॥ २७ ॥ २८ ॥

७ ह. पै. भा.— सम्यग्दर्शिनां सन्न्यासिनां सद्योमुक्तिरुक्ता, कर्मयोगश्चेश्वरार्पितसर्वभावेनेश्वरे ब्रह्मण्याधाय क्रियमाणः सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिद्वारेण सर्वकर्मसन्न्यासक्रमेण मोक्षायेति भगवान्पदे पदेऽब्रवीद्वक्ष्यति च । अथेदानीं सम्यग्दर्शनान्तरङ्गं ध्यानयोगं विस्तरेण वक्ष्यामीति तत्र सूत्रस्थानीयान् श्लोकानुपदिशति–**स्पर्शानिति** । स्पर्शान् शब्दादीन्कृत्वा बहिर्बाह्याञ्छ्रोत्रादिद्वारेणान्तरे बुद्धौ प्रवेशिताः शब्दादयो विषयास्तानचिन्तयतो बाह्या बहिरेव कृता भवन्ति । तानेवं बहिः कृत्वा चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः कृत्वेत्यनुषज्यते ॥ २७ ॥ यतेन्द्रियमनोबुद्धिः, यतानीन्द्रियाणि मनो बुद्धिश्च यस्य स यतेन्द्रियमनोबुद्धिः । मननान्मुनिः सन्न्यासी । मोक्षपरायणो मोक्ष एव परमयनं परा गतिर्यस्य स मोक्षपरायणो मुनिर्भवेत् । विगतेच्छाभयक्रोधः, इच्छा च भयं च क्रोधश्चेच्छाभयक्रोधाः, विगता इच्छाभयक्रोधा यस्य सः । य एवं वर्तते सन्न्यासी स सदा मुक्त एव । न तस्य मोक्षादन्यः कर्तव्योऽस्ति ॥ २८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अथेदानीं ज्ञानसाधनं ध्यानयोगमुत्तराध्याये निरूपयिष्यन्नुपक्षिपति द्वाभ्याम्— स्पर्शानिति । बाह्या एव शब्दादयः स्पर्शाः, ते तु रागवशाच्छ्रोत्रादिद्वारा तत्तदाकारवृत्तिभिरन्तः प्रविशन्ति, तेषां वैराग्येण बहिर्निर्यातनं बहिष्कारः । अनेन योगाभ्यासेन प्रथमकारणं वैराग्यमुक्तम् । एवं स्पर्शान्बहिष्कृत्वा योगियोग्यासने ऋजुकाय उपविश्य चक्षुषी भ्रुवोरन्तरे, कृत्वेत्यनुषङ्गः । अत्यन्तं नेत्रयोर्निमीलने निद्रया मनो लीयेत, उन्मीलने च बहिः प्रसारणाद्विक्षेपः स्यात् । तदुभयदोषपरिहारायार्धनिमीलनेन नासाग्रे दृष्टिं विन्यस्य, तथा उच्छ्वासनिश्वासरूपेण नासाभ्यन्तरचारिणौ प्राणापानौ कुम्भकेनोर्ध्वाधोगतिनिरोधात् समौ कृत्वा । यद्वा प्राणो यथा बहिर्न निर्याति यथा चापानोऽन्तर्न प्रविशति किन्तु नासामध्य एव द्वावपि यथा चरतः, तथा मन्दाभ्यामुच्छ्वासनिश्वासाभ्यां समौ कृत्वा । अनेनोपायेन यताः संयता इन्द्रियमनोबुद्धयो यस्य स तथा मोक्षपरायणः सर्वविषयविरक्तः, अत एव विगतेच्छाभयक्रोधः 'वीतरागभयक्रोधः' [२।५६] इत्यत्र व्याख्यातः । एवम्भूतो यो मुनिर्योगी स सर्वदा मुक्त एव । नास्य मोक्षार्थं किञ्चित् कर्तव्यमवशिष्यत इत्यर्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥

९ व० त० दी०—'स योगी ब्रह्मनिर्वाणं'[५।२४] इत्यादौ प्रोक्तं तमेव योगं समासेन दर्शयन्नाह द्वाभ्याम्—स्पर्शानिति । 'ईश्वरालम्बनं योगो जनयित्वा तु तादृशम् । बहुजन्मविपाकेन भक्तिं जनयति ध्रुवम् ॥ योगेन तु निषिद्धेन यदि देहः प्रसिद्ध्यति । तदा कल्पान्तपर्यन्तं भावनातस्तु तत्फलम्' ॥ इति निबन्धे ईश्वरालम्बनस्यैव योगस्य भक्तिजनकत्वमिति । योगेश्वरालम्बनतायाः स्वरूपमाह—स्पर्शाः बाह्याः रूपरसादयो विषयाश्चिन्तिता एवान्तः प्रविशन्ति तांस्तच्चिन्तात्यागेन बहिरेव कृत्वा, ज्ञानप्रधानं चक्षुश्च भ्रुवोरन्तरे कृत्वा; अर्द्धोन्मीलितलोचनेन मन एकाग्रं कृत्वेत्यर्थः । तथोर्द्ध्वाधोगतिकौ प्राणापानौ च समौ कृत्वा कुम्भयित्वा प्राणायामाभिनयेन तदाह नासाभ्यन्तरचारिणाविति । एतेनोपायेन यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्योगफलं, न तत्र सिद्धिकामः स्यात् ;किन्तु मोक्षपरायणः मोक्षार्थं पर ईश्वरस्तदालम्बनो यः स सदा प्रपञ्च एवमुक्त एव, जीवन्मुक्त इत्यर्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥

१० पु. अ. त.— ननु स्पर्शभावरूपा स्थितिरतिकठिना, अतः स्पर्शसंयोगेऽपि या प्राप्तिः स्यात् स्पर्शजबन्धाभावे न तथा भवेदित्यभिप्रायेणाह—स्पर्शानिति द्वयेन । बहिर्बाह्यान् स्पर्शान् कृत्वा बाह्याँल्लौकिकान् स्पर्शानिन्द्रियादिविषयभोगान् बहिः तेषूत्तमाद्यभावेन प्रारब्धकर्मभोगवत् । किञ्च पुनर्भ्रुवोः कालयमरूपयोरन्तरैव चक्षुः दृष्टिं कृत्वा कालयममध्ये मरणरूपोऽस्मीति दृष्ट्वा नासाभ्यन्तरचारिणौ प्राणापानावूर्ध्वाधोगतिरूपौ संयोगविप्रयोगसुखानुभवाविव समौ कृत्वा मोक्षपरायणः विषयादित्यागपरो विगतेच्छाभयक्रोधो भूत्वा यतेन्द्रियमनोबुद्धिः सन् यः सदा मुनिर्मननशीलो भवति स स्पर्शादिभिर्मुक्त एव स्यादित्यर्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥

११ नी०भा० दी०— एवं सम्यग्दर्शननिष्ठानां सद्यो मुक्तिरुक्ता, कर्मयोगश्च सङ्गफलत्यागेन ईश्वरप्रीत्यर्थमनुष्ठितः सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिद्वारेण मोक्षाय भवतीत्यप्युक्तम्; अथेदानीं सम्यग्दर्शनस्यान्तरङ्गसाधनं ध्यानयोगं विस्तरेण वक्ष्यामीति तत्सूत्रभूतांस्त्रीन् श्लोकानुपदिशति— स्पर्शानिति । अत्रोत्तरार्धेन प्राणायाम उक्तः । 'स्पर्शान् कृत्वा बहिर्बाह्यान्' इति प्रत्याहार उक्तः । 'भ्रुवोरन्तरे चक्षुः कृत्वा' इति धारणा उक्ता । 'विगतेच्छाभयक्रोध': [५।२८] इति साधनभूताः फलभूताश्च द्विविधा यमा नियमाश्चोक्ताः । 'यतेन्द्रियः' इति वितर्काख्यः सम्प्रज्ञातः, 'यतमनाः' इति विचाराख्यः, 'यतबुद्धिः' इत्यानन्दास्मिताख्यौ, 'मोक्षपरायणः' इत्यसम्प्रज्ञात उक्तः, शेषेण योगफलमिति विभागः ।

पाठक्रममननुरुध्यार्थक्रमेणाक्षरार्थः स्पष्टीक्रियते— तत्र विगतेच्छो विगतभयो विगतक्रोध इति सम्बन्धः । यो हि इच्छावान् स इष्टसिद्ध्यर्थं हिंसानृतस्तेयस्त्रीपरिग्रहानिच्छेदतो विगतेच्छापदेन तद्विपर्ययान् 'अहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः'[पा.यो.२।३०]इति सूत्रोक्तान्यमान् लक्षयति । तथा भयं स्वोच्छेदशङ्का, तया ह्युद्विग्नो न 'शौचसन्तोषतपस्स्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमाः,'[पा.यो.२।३२] सूत्रोक्तान्नियमान् स्वीकर्तुमिच्छेदतः 'विगतभयः' इत्यनेन तेषां ग्रहणम् । तथा क्रोधाक्रान्तो मैत्र्यादीन् भावयितुमशक्तश्चित्तप्रसादनं कर्तुं न शक्नोति । तच्च 'मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षाणां सुखदुःखपुण्यापुण्यविषयाणां भावनातश्चित्तप्रसादनम्' [पा यो. १।३३] इति सूत्रितम् । तत्र विगतक्रोधः शान्तप्रकृतित्वात्सुखितेषु मैत्री परस्येष्टेन ममैवेष्टमिदं जातं इति भावयेत् । तथा दुःखितेषु करुणां पुण्यवत्सु मुदितः पापवत्सूपेक्षां च भावयेत् । न चैतेन प्रसादनेन विना चित्तादर्शस्य नैर्मल्यं भवति । एवं साधनावस्थायां यमनियमचित्तप्रसादनानां सिद्ध्यर्थं विगतेच्छाभयक्रोधत्वमीप्सितम् । एवं फलावस्थायामपि तदीप्सितम् । तथाहि सम्प्रज्ञातसमाधिफलभूतायां मधुमत्यां योगभूमौ स्थितं योगिनं प्रति दिव्याः कामा उपतिष्ठन्ते; तत्रापि विगतेच्छत्व-

मिष्टम् । तथा हि 'स्थान्युपनिमन्त्रणे सङ्गस्मयाकरणं पुनरनिष्टप्रसङ्गात्' [पा.यो. ३।५१] इति सूत्रम् । स्थानिनो देवास्तैरुपनिमन्त्रणे 'इहास्यतां, इमे रम्यावसथाः, इमा रम्या रामाः, इमानि जरामरणहराणि रसायनानि, इमे वयं किङ्कराः,स्वपुण्यार्जितमिदं स्थानं त्वया भुज्यताम्' इति प्रार्थनायां क्रियमाणायां सङ्गो लिप्सा तत्र न कर्त्तव्या, नापि तल्लाभेनात्मनो महाभागत्वं देवप्रार्थ्यत्वं मत्वा गर्वोऽपि कर्त्तव्यस्तयोः सङ्गस्मययोरनर्थहेतुत्वादिति सूत्रार्थः । तथा भयमपि द्विविधं योगान्तरायजं वितर्कजं च । तत्राद्यं— 'व्याधिस्त्यानसंशयप्रमादालस्याविरतिभ्रान्तिदर्शनालब्धभूमिकत्वानवस्थितत्वानि चित्तविक्षेपास्तेऽन्तरायाः । दुःखदौर्मनस्याङ्गमेजयत्वश्वासप्रश्वासा विक्षेपसहभुवः' [पा.यो. १।३०;३१] इति सूत्राभ्यामुक्तम् । स्त्यानमकर्मण्यता, अविरतिर्वैराग्यम् , अङ्गमेजयत्वं कम्पवायुः, वितर्का हिंसादयस्तज्जं च भयं, आद्यस्य निवारणमीश्वरप्रणिधानेन । तथा च सूत्रितं 'ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽन्तरायाभावश्च' [पा. यो. १ । २९] इति तत ईश्वरप्रणिधानात् । द्वितीयस्य प्रतिपक्षभावनेन । तथा च सूत्रितम्– 'वितर्कबाधने प्रतिपक्षभावनम्' [पा. यो. २ । ३३] इति 'वितर्का हिंसादयः कृतकारितानुमोदिता लोभक्रोधमोह–(पूर्वका)–मूला मृदुमध्याधिमात्रा दुःखाज्ञानानन्तफला इति प्रतिपक्षभावनम्' [पा.यो. २ । ३४] इति च । आदिपदादनृतस्तेयादयः । हिंसादयः प्रत्येकं कृतकारितानुमोदितभेदेन त्रिविधाः । तेऽपि प्रत्येकं लोभादिमूलकत्वेन त्रिविधाः । तेऽपि मृदुमध्यमाधिमात्रभेदेन प्रत्येकं त्रिविधाः । ते च मूलभूता वितर्कास्त्रयश्चत्वारः पञ्च अधिका वा त्रिस्त्रिगुणिता एकाशीतिरष्टोत्तरशतं पञ्चत्रिंशदधिकं शतं अधिका वा भवन्ति । शाखाप्रशाखाभेदेनानन्ताश्च । दुःखरूपं अज्ञानरूपं च अनन्तफलं येषां ते दुःखाज्ञानानन्तफला इत्यनया प्रतिपक्षभावनया ते निवर्त्तनीया इति ।

एवं यमनियमचित्तप्रसादनप्रतिपक्षभावनैर्निरन्तरायं मृदुकृतचित्तो योगी विविक्ते देशे'आसीनः सम्भवात्'[ब्र॰सू. ४।१।७]इति न्यायेन स्थिरसुखमासनमध्यासीत । तत्र देशासने श्रूयेते 'समे शुचौ शर्करवह्निवालुकाविवर्जिते शब्दजलाश्रयादिभिः । मनोनुकूले न तु चक्षुपीडने गुहानिवाताश्रयणे प्रयोजयेत्'[श्वे.उ.२।१०]।''त्रिरुन्नतं स्थाप्य समं शरीरं हृदीन्द्रियाणि मनसा सन्निरुद्ध्य । ब्रह्मोडुपेन प्रतरेत विद्वान् स्रोतांसि सर्वाणि भयावहानि'' [श्वे.उ. २।८] इति । चक्षुरित्यत्र विसर्गलोपश्छान्दसः । त्रिरुन्नतं कटिवक्षःकन्धराप्रदेशेषून्नतम् । ततो जितासनः प्राणायाममभ्यसेत् । तत्र तेन हि मन्दगतौ प्राणे सति तदनुसारि मनोऽपि चाञ्चल्यं त्यजति । नो चेद्वायुविक्षेपेण विक्षिप्यते । तत्र प्राणजयप्रमाणम् —''प्राणान् प्रपीड्येह स युक्तचेष्टः क्षीणे प्राणे नासिकयोच्छ्वसीत'' [श्वे.उ. २।९] इति ।

श्रुत्युक्तमेव सङ्गृह्णाति । 'प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरचारिणौ' इति । प्राणापानौ समौ तुल्यौ ऊर्ध्वाधोगतिविच्छेदेन नासाभ्यन्तरचारिणौ कुम्भकेन कृत्वा ततो बाह्यान् बहिर्भवान् स्पर्शान् विषयसम्बन्धान् इन्द्रियद्वारा नित्यं अन्तर्बुद्धौ क्रियमाणान् योगीन्द्रियाणां प्रत्याहरणेन तान् बहिरेव कुर्यात् । ततो विषयेभ्यो व्यावृत्तेषु करणेषु स्वप्रकाले इवान्तर्मनोमात्रेणावतिष्ठते इत्यर्थः । इमं प्रत्याहारं कर्त्तुमशक्तस्याविरक्तस्य का गतिः ? इत्यत आह–चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोरिति । चशब्दो वार्थे । चक्षुरेव वा भ्रुवोरन्तरे कुर्यात् , खेचरीं मुद्रामभ्यसेदित्यर्थः । सा चोक्ता योगसारे 'लम्बिकोर्ध्वस्थिते गर्त्ते जिह्वा व्यावृत्य धारयेत् । दृढासनश्चिरं तिष्ठेन्मुद्रैषा खेचरी मता । भ्रूमध्यदृष्टिरप्येषा महादेवेन कीर्तिता' इति । य एवं सर्वोऽपि बाह्ये विषये सूर्यादौ संयमो यथोक्तं प्रत्याहारमनुष्ठातुमशक्तान् प्रत्येवोपदिश्यत इति ज्ञेयम् ॥ २७ ॥

यतेन्द्रियेति । यस्मिन् कस्मिंश्चित्स्थूले विषये सूर्ये तद्रश्मिषु वा विष्णुप्रतिमायां वाऽनाहतध्वनौ वाऽन्यत्र वा चक्षुराद्यन्यतमद्वारा मनो धारयेत् । तत्र मनस्तद्विषयाकारतां प्राप्तं तत्रैव स्थिराभ्यासेन विश्रान्तं स्वदेहमपि न पश्यति, सेयं महाविदेहा नाम धारणा । अस्यां सिद्धायामिन्द्रियगणः स्वं स्वं विषयं नतु गृह्णाति, सोऽयं बहिर्विषयप्रत्याहारः । पूर्वोक्तस्त्वान्तर इति भेदः । अत एव तयोस्तुल्यफलत्वं सूत्रितम् –'ततः क्षीयते प्रकाशावरणम्' (पा.यो. २।५२) इति , ततः अभ्यन्तरप्रत्याहारात् ; तथा बहिरकल्पिता वृत्तिर्महाविदेहा तत्संयमात्प्रकाशावरणक्षय इति ।

यदा चित्तं देहमविस्मृत्यैव हठेन पुरस्स्थितमूर्त्याद्याकारं क्रियते तदा सा चित्तस्य मूर्त्याकारतारूपा वृत्तिः कल्पिता । यदा तु निरवशेषेण देहं विस्मृत्य चेतः केवलं ध्येयाकारमात्रं भवति तदा सा महाविदेहा नाम धारणा, तस्या अपि फलं तदेव । तत्संयमात्तस्यां चेतसो निग्रहात् प्रकाशावरणक्षयो भवति, सोऽयं बाह्यविषयः समाधिः ।

वितर्काख्यो द्विविधः,सवितर्कनिर्वितर्कभेदात्। तत्राद्यस्य लक्षणं सूत्रितम्–'तत्र शब्दार्थज्ञानविकल्पैः सङ्कीर्णा सवितर्का' [पा.यो.१।४२] इति सवितर्का नाम समापत्तिः समाधिरित्यर्थः। यदा विष्णुप्रतिमादौ पूर्वापरानुसन्धानेन शब्दार्थोल्लेखेन च भावना प्रवर्त्तते तदा सवितर्का समापत्तिः। अस्मिन्नेवालम्बने पूर्वापरानुसन्धानेन शब्दार्थोल्लेखनमन्तरेण प्रवर्त्तते तदा निर्वितर्का नाम समापत्तिः। तथा च सूत्रम्–'स्मृतिपरिशुद्धौ स्वरूपशून्येवार्थमात्रनिर्भासा निर्वितर्का'[पा.यो. १।४३]स्मृतेः शब्दार्थस्मरणस्य परिशुद्धौ वर्जने सति भावयितुः स्वरूपेण शून्या तदा 'अहमिदं भावयामि' इत्येवमाकारा वृत्तिरपि भावयितुर्नास्तीवेति भाति। यतोऽर्थमात्रनिर्भासा ध्येयार्थमात्रमस्यां भासते, न त्वन्यदिति सूत्रार्थः। अस्यां सिद्धायां योगी जितेन्द्रिय इत्युच्यते।

जितमना इति आभ्यन्तरप्रत्याहारपूर्वकं यदा मनःकल्पिते सूक्ष्मे विषये पूर्ववत् शब्दार्थोल्लेखपूर्वकं तद्वर्जं च मनसो भावना प्रवर्त्तते तदा ते उभे समापत्ती सविचारनिर्विचाराख्ये भवतः। तथा च सूत्रम् 'एतयैव सविचारा निर्विचारा च सूक्ष्मविषया व्याख्याता' [पा.यो. १।४४] इति। अत्र सूक्ष्मविषयेति ग्रहणात्पूर्वस्यां स्थूलविषयत्वं गम्यते। एतयैव द्विविधवितर्कसमापत्त्यैव निर्विचारसमापत्तौ दृढायां योगी जितमना इत्युच्यते। यदा पुनश्चेतसो मूर्त्याकारतां परित्यज्य सत्त्वोद्रेकात् समष्टिमनोमयविषया 'अहमेवेदं सर्वोऽस्मि' इत्येवमाकारा भावना प्रवर्त्तते सोऽयं सानन्दः समाधिः। यदा तु तामपि भावनां परित्यज्य विषयवेदनमन्तरेण 'अस्मि' इत्येतावन्मात्राकारा भावना प्रवर्त्तते साऽस्मिता। अस्मिताहङ्कारयोर्भेदस्तु क्रमेण विषयवैमुख्यतदाभिमुख्यमात्रकृतः। यथैक एव पूर्वाभिमुखः पश्चिमाभिमुखश्चेति तद्वत्। अस्यामवस्थायां योगी बुद्धितो विविक्तस्य त्वम्पदार्थस्य साक्षात्कारात् जितबुद्धिरित्युच्यते तदेतदुक्तं यतेन्द्रियमनोबुद्धिरिति।

एतान्येव प्रसादनानि गुणपर्वाण्युच्यन्ते। तथा च सूत्रम्— 'विशेषाविशेषलिङ्गमात्रालिङ्गानि गुणपर्वाणि' [पा.यो. २।१९] इति। तत्र विशेषाः स्थूलभूतानि एकादशेन्द्रियाणि च। अविशेषाः पञ्चतन्मात्राणि अहङ्कारश्च। लिङ्गमात्रं महत्तत्त्वम्। अलिङ्गं प्रधानं, तत्र विशेषादविशेषं प्रविविक्षतो योगिनो दैनन्दिनलयाभ्यासात् समनस्कानीन्द्रियाणि लीयन्ते स लयः। बहिर्मुखान्येव वा भवन्ति स विक्षेपः। एवं अविशेषेभ्यो लिङ्गमात्रं विविक्षतोऽपि लयविक्षेपौ स्तः। लिङ्गमात्रात्परं पुरुषं प्रविविक्षतोऽपि तौ स्तः। तावेतौ लयविक्षेपौ हेयौ श्रूयेते। 'लयविक्षेपरहितं मनः कृत्वा सुनिश्चलम्। यदा यात्युन्मनीभावं तदा तत्परमं पदम्' इति। एतेषु त्रिषु लीनेष्वाद्यः सुप्त एव। द्वितीयो विगलितदेहाहङ्कारत्वाद्विदेहसंज्ञः। तृतीयः प्रकृतिलय इति। एतयोः समाधिर्गौणः। अत एव सूत्रितम् 'भवप्रत्ययो विदेहप्रकृतिलयानाम्' [पा. यो. १।१९) इति; भवप्रत्ययो जन्मान्तरहेतुरेषां समाधिर्भवति। यद्वा— जन्मान्तरे एतेषां जन्मनैव समाधिसिद्धिः पक्षिणामाकाशगमनसिद्धिवद्भवतीति सूत्रार्थः। सर्वथाऽपि तेषां सद्यो मुक्तिर्नास्तीति सिद्धम्।

यदा तु अस्मितामात्रस्यापि निर्विकल्पे चिन्मात्रे लयो भवति तदाऽयं विद्वान्कैवल्यं धर्ममेव समाध्याख्यमनुभवति, यमधिकृत्य श्रूयते "क्षणमेकं क्रतुशतस्य चतुस्सप्तत्या यत्फलं तदवाप्नोति"(अ.शि.३) इति। अयमेव मोक्षाख्यः परं अयनं प्राप्यं स्थानं यस्य स मुनिर्मोक्षपरायण इत्युच्यते। यतोऽस्यामेवावस्थायां योगी जीवन्मुक्त इत्युच्यते। 'विगतेच्छाभयक्रोधः' इति पादः प्रागेव व्याख्यातः। य एवम्भूतः स सदा मुक्तः, बन्धप्रतीतिकालेऽपि स मुक्त एवास्ति अज्ञानमात्रव्यवधानान्मुक्तेः। एतेनाहङ्कारादेर्बन्धस्य कालत्रयेऽपि असत्त्वोक्त्या मिथ्यात्वं दर्शितम्॥ २८॥

भोक्तारं[1] यज्ञतपसां सर्वलोकमहेश्वरम्।
सुहृदं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति॥ २९॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे संन्यासयोगो नाम पञ्चमोऽध्यायः॥ ५॥

---

१ — भोक्तारं यज्ञतपसामित्यनेनेशतुष्टये। यज्ञैरिष्ट्वा तपस्तप्त्वा तं वेत्तीति जगौ हरिः॥ इति **वामनः**। अविगीता।

१ शां. भा.—एवं समाहितचित्तेन किं विज्ञेयं ? इत्युच्यते—भोक्तारं यज्ञानां तपसां च कर्तृरूपेण देवतारूपेण च, सर्वलोकमहेश्वरं सर्वेषां लोकानां महान्तमीश्वरं सर्वलोकमहेश्वरं, सुहृदं सर्वभूतानां सर्वप्राणिनां प्रत्युपकारनिरपेक्षतयोपकारिणम्। सर्वभूतानां हृदयेशयं सर्वकर्मफलाध्यक्षं सर्वप्रत्ययसाक्षिणं मां नारायणं ज्ञात्वा शान्तिं सर्वसंसारोपरतिमृच्छति प्राप्नोति ॥ २९ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यश्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ श्रीभगवद्गीताभाष्ये प्रकृतिगर्भो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.— अधिकारिणो यथोक्तस्य कर्तव्याभावे ज्ञातव्यमपि नास्तीत्याशङ्क्य परिहरति—**एवमित्यादिना** । प्रसिद्धं भोक्तारं व्यवच्छिनत्ति— **सर्वलोकेति** । 'ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ' इति न्यायेन सर्वफलदातृत्वं दर्शयति— **सुहृदमिति** । उक्तेश्वरज्ञाने फलं कथयति—**ज्ञात्वेति** । यज्ञेषु तपस्सु च द्विधा भोक्तृत्वं व्यनक्ति — **कर्तृरूपेणेति** । हिरण्यगर्भादिव्यवच्छेदार्थं विशिनष्टि—**महान्तमिति** । स्वपरिकरोपकारिणं राजानं व्यावर्तयति—**प्रत्युपकारेति** । ईश्वरस्य ताटस्थ्यं व्युदस्यति—**सर्वभूतानामिति** । तर्हि तत्र तत्र व्यवस्थितकर्मतत्फलसंसर्गित्वं स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **सर्वकर्मेति** । न च तस्य बुद्धितद्वृत्तिसम्बन्धोऽपि वस्तुतोऽस्तीत्याह—**सर्वप्रत्ययेति** । यथोक्तेश्वरपरिज्ञानफलमभिदधाति— **मां नारायणमिति** । तदेवं कर्मयोगस्यामुख्यसन्न्यासापेक्षयाप्रशस्तत्वेऽपि ततो मुख्यसन्न्यासस्याऽऽधिक्यात्तद्वतो बुद्धिशुद्धयादियुक्तस्य कामक्रोधोद्भवं वेगमिहैव सोढुं शक्तस्य शमदमादिमतो योगाविकृतस्य त्वम्पदार्थाभिज्ञस्य परमात्मानं प्रत्यक्त्वेन जानतो मुक्तिरिति सिद्धम् ॥ २९ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताशाङ्करभाष्यव्याख्याने पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

३ रा. भा.—उक्तस्य नित्यनैमित्तिककर्मेतिकर्तव्यताकस्य कर्मयोगस्य योगशिरस्कस्य सुशकतामाह—भोक्तारमिति । यज्ञतपसां भोक्तारं सर्वलोकमहेश्वरं सर्वभूतानां सुहृदं मां ज्ञात्वा शान्तिमृच्छति, कर्मयोगकरण एव सुखमृच्छति; सर्वलोकमहेश्वरं, सर्वेषां लोकेश्वराणामपीश्वरं "तमीश्वराणां परमं महेश्वरम्" [श्वे. उ. ६।७] इति हि श्रूयते । मां सर्वलोकमहेश्वरं सर्वसुहृदं ज्ञात्वा मदाराधनरूपः कर्मयोग इति सुखेन तत्र प्रवर्तत इत्यर्थः । सुहृदां आराधनाय हि सर्वे प्रयतन्ते २९

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये कर्मसन्न्यासयोगो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

४ वे. ता. चं.— अध्यायारम्भे 'सन्न्यासं कर्मणां कृष्ण!' [५।१]इत्यादिना वैषम्ये पृष्टे ज्ञानयोगस्य दुष्करत्वादिकं, कर्मयोगस्य सौकर्यं, शैद्र्यं चोक्तम् ; ततश्च सेतिकर्तव्यताकसशिरस्ककर्मयोगो विशदीकृतः; अथात्रोपसंहारेऽपि प्राक्प्रश्नोत्तरतया प्रक्रान्तसौकर्यादिकमेव प्रकारान्तरेण स्थिरीक्रियत इत्यभिप्रायेणाह—**उक्तस्येति** । अत्र कर्मयोगशब्देन 'दैवमेव' [४।२५] इत्याद्युक्तप्रातिस्विकप्रधानांशो गृहीतः । **नित्यनैमित्तिककर्मेतिकर्तव्यताकस्येत्य**नेन सर्वकर्मयोगभेदनिष्ठानां ज्ञानयोगभक्तियोगनिष्ठानां चावर्जनीयः साधारणांशः । सुशकत्वमनिर्वेदेन प्रवृत्तिविषयत्वम् । शान्तिशब्दोऽत्र न भगवत्प्राप्तिरूपमोक्षपरः, जीवोपासनप्रकरणत्वात् ; नापि कर्मयोगसाध्यफलपरः, ततोऽप्युपयुक्तस्य प्रसिद्धिस्वारस्यानुरोधिनः कर्माङ्गोपशमस्य वक्तुमुचितत्वात् ;'ज्ञात्वा' इत्यत्र 'अनुष्ठाय' इत्यध्याहारसापेक्षत्वप्रसङ्गात् ; अतः 'सुखं बन्धात्प्रमुच्यते' [५।३] इत्यादिनोक्तं मनःक्लेशशान्त्यादिरूपं सुखमत्र शान्तिशब्देन विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह—**कर्मयोगकरणक्षण एव सुखमृच्छतीति**। भगवत्समानाधिकरणतया सर्वलोकप्रतिसम्बन्धिकतया च महेश्वरशब्दस्यात्र न रूढिविशेषेण प्रवृत्तिरित्याह— **सर्वेषां लोकेश्वराणामपीति** । सर्वेषां लोकानां महान्तमीश्वरमित्येव तु समासार्थः । तत्र प्रमाणमाह—**तमीश्वराणामिति** । श्रुतावपि महेश्वरशब्दः सप्रतिसम्बन्धिकत्वात्परमत्वविशेषणाच्च न रूढः ; तद्वदत्रापि । सर्वशब्दासङ्कोचान्महत्त्वविशेषणाच्च रुद्रादिलोकेश्वरान्तरव्यवच्छेद उक्तः । 'सर्वेश्वरेश्वरः कृष्णः' [वि. ध. ७४।४४] इति हि स्मर्यते । कर्मयोगस्य दुःखरूपस्य अनुष्ठानदशायामेव कथं सुखं ? इति शङ्कां विशेषणत्रयेण व्युदस्यति **मामित्यादिना**। महोदारसार्वभौमप्रियसखसेवायामिव कर्मयोगे सुखबुद्ध्यैव प्रवर्तत इति भावः। **मदाराधनरूपः कर्मयोग** इत्यनेन 'भोक्तारं यज्ञतपसाम्' इत्यस्यार्थो विवृतः। यज्ञास्तपांसि च कर्मयोगवर्गोप-

लक्षणमिति भावः । सौहार्दस्य प्रयोजनान्तरनिरपेक्षसमाराधनहेतुत्वे लोकदृष्टान्तमाह **सुहृद** इति । **सर्व** इति न केवलं शास्त्रनिष्ठाः; किन्तु पामरास्तिर्यञ्चोऽपि केचित् स्वेषु सौहार्दवन्तं पुरुषमिङ्गिताकारैरुपलक्ष्य तावन्मात्रेण सम्प्रीतास्तदनुवर्तनमतिप्रयत्नेन कुर्वन्तीत्यर्थः । पुरुषान्तरवदैश्वर्यमदगर्वमूलदौर्मुख्यादिवर्जनं चास्य सुहृत्त्वेन लभ्यते ॥ २९ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु भगवद्रामानुजविरचितश्रीमद्गीताभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

५ आ. मा. भा.— ध्येयमाह— भोक्तारमिति ॥ २९ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताभाष्ये पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.—भगवज्ज्ञानस्य शान्तिसाधनत्वं पुनः किमर्थमुच्यते ? इत्यत आह—**ध्येयमिति** । ततश्च ज्ञात्वेत्यस्य ध्यात्वेत्यर्थः । शान्तिसाधनज्ञानत्वमपि भोक्तृत्वादिवत् ध्येयविशेषणमेवेति भावः ॥ २९ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादविरचितश्रीमद्भगवद्गीताभाष्यटीकायां जयतीर्थमुनिविरचितायां प्रमेयदीपिकायां पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

७ ह. पै. भा.— एवं समाहितचित्तेन किञ्चिज्ज्ञेयमुच्यते— भोक्तारमिति । यज्ञानां तपसां च कर्तृरूपेण देवतारूपेण च भोक्तारं सर्वलोकमहेश्वरं सर्वलोकानां महान्तमीश्वरं सर्वलोकमहेश्वरम् । सुहृदं सर्वभूतानां सर्वप्राणिनां प्रत्युपकारनिरपेक्षतयोपकारिणं सर्वभूतहृदयेशं सर्वकर्मफलाध्यक्षं सर्वप्रत्ययसाक्षिणं सकललोकबीजभूतं सदा शुद्धरूपमत्यन्तसुविमलं ज्योतिषां परमात्मानं नारायणं मां ज्ञात्वा शान्तिं संसारोपरतिमृच्छति प्राप्नोति ॥ २९ ॥

इति श्रीमद्धनुमद्विरचिते पैशाचभाष्याख्ये श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्याने पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं योगमुपदिश्य तत्फलमाह— भोक्तारमिति । मां ज्ञात्वा शान्तिं मोक्षं प्राप्नोतीति प्रथमं सम्बन्धः । तर्हि त्वां पश्यन्नपि नाहं मुक्तोऽस्मीत्याशङ्क्य विशिनष्टि— भोक्तारमित्यादिना । एवंरूपेणैव मम ज्ञानं मुक्तिहेतुरिति भावः । यज्ञतपसां भोक्तारम् । यो हि यस्य फलमनुभवति स तद्भोक्ता, यज्ञानां तपसां च भगवत्प्रीतिः फलम् ; 'तत्कुरुष्व मदर्पणम्' [९।२७] इति हि वक्ष्यति । अतस्तत्प्रीत्यनुभवितृत्वात्तद्भोक्तारम् । नन्विन्द्रादयोऽपि तत्तद्यज्ञभोक्तारः; तद्वदेव किं त्वमपि कश्चिद्यज्ञभोक्ता ? नेत्याह— सर्वलोकमहेश्वरं इन्द्रादिसर्वनियन्तारम् । नन्वेतादृशपारम्यशाली कथमस्माभिः प्रीणनीयः ? तत्राह— सुहृदं सर्वभूतानां सर्वप्राणिनां प्रत्युपकारनिरपेक्षतयोपकारिणम् । ईदृशस्य हि प्रीणनमतिसुलभमतिसुखं च लोकानां भवति, सुहृदाराधनरूपत्वात् । एवंविधं मां ज्ञात्वा ध्यानयोगेन हृदि साक्षात्कृत्य मत्प्रसादप्राप्ततत्त्वज्ञानो मुच्यत इत्यर्थः ॥ २९ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमदद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशङ्कराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्रामब्रह्मानन्दतीर्थभगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्याने पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

९ व० त० दी०— ननु एवमिन्द्रियादिसंयममात्रेण कथं मुक्तः स्यात् ? इत्याशङ्क्य न तावन्मात्रेण, किन्तु भगवन्माहात्म्यज्ञानद्वारेणेत्याह— भोक्तारमिति । यज्ञतपसां भोक्तृत्वेन ज्ञातः कर्मकाण्डतात्पर्यभूतः सर्वलोकमहेश्वर इत्युपासनातात्पर्यभूतः सर्वभूतानामात्मा चेति ज्ञानकाण्डतात्पर्यभूत इति मां ज्ञात्वा शान्तिमुक्तां श्रोतव्यश्रुतविषयां कर्मफलान्निर्वेदरूपां प्राप्नोति ॥ २९ ॥

विकल्पकल्पनां त्यक्त्वा येनैवं साङ्ख्ययोगयोः । एकोऽर्थ उक्तः पार्थाय तं सर्वज्ञं हरिं नुमः ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायां पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

१० पु. अ. त.— ननु कथमेतावन्मात्रेण स्पर्शादिमोक्षः स्यात् ? इत्याशङ्क्याह— भोक्तारमिति । यज्ञतपसां पुण्योपार्जिततापानां भोक्तारं तापोद्भूतरसभोक्तारं सर्वलोकमहेश्वरं स्वक्रीडार्थं जगत्कर्तारं सर्वभूतानां सुहृदं भक्तिमुक्तिस्वरूपरसादिदानेन । एतादृशं मां ज्ञात्वा लौकिकाच्छान्तिमृच्छति प्राप्नोति ॥ २९ ॥

सन्न्यासरूपकथनान्मनोवैकल्पिकं भ्रमम् । नाशयामास कौन्तेयप्रश्नव्याजान्नतोऽस्मि तम् ॥ ५ ॥

इति श्रीभगवद्गीताटीकायां गीतामृततरङ्गिण्यां पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०—एवं समाहितचित्तेन किं विज्ञेयं ? इत्युच्यते—भोक्तारमिति । सोपाधिकेन रूपेण यज्ञानां तपसां च कर्तृरूपेण देवतारूपेण च भोक्तारम् । तथा सर्वेषां भूतानां हिरण्यगर्भादीनामपि महान्तं व्यापकमीश्वरमीशितारमन्तर्यामिणम् । सुहृदं सर्वभूतानां प्राणिनां प्रत्युपकारनिरपेक्षतयोपकारिणं सर्वप्रत्ययसाक्षिणं नारायणं मां प्रत्यगभेदेन ज्ञात्वा साक्षात्कृत्य तद्भावं प्राप्य शान्तिमनुपाध्यवस्थां निरुपाख्यां कैवल्यसंज्ञां ऋच्छति प्राप्नोति । एवं च सोपाधिब्रह्मभावप्राप्तिपूर्विकैव निरुपाधिप्राप्तिरिति गम्यते। यथोक्तं वार्तिकसारे 'सोपाधिर्निरुपाधिश्च द्वेधा ब्रह्मविदुच्यते । सोपाधिकः स्यात्सर्वात्मा निरुपाख्योऽनुपाधिकः ॥ जक्षन् क्रीडन् रतिं प्राप्त इति सोपाधिकस्य तु । छान्दोग्ये सर्वकामाप्तिः सार्वात्म्यात्स्पष्टमीरिता ॥ अहमन्नं तथाऽन्नादः श्लोककार्यप्यहो अहम् । इति तत्त्वविदः सामगाने सर्वात्मता श्रुता ॥ अत्रापि चक्रदृष्टान्तात् सोपाधिस्तत्त्वविच्छ्रुतः । अपूर्वो न पराद्युक्त्या श्राव्यते निरुपाधिकः' इति ॥ २९ ॥

इति श्रीमन्महाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि नैलकण्ठीये भारतभावदीपे श्रीमद्भगवद्गीतार्थप्रकाशे पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

श्रीमद्भगवद्गीतायाः पञ्चमाध्यायस्य माहात्म्यम् ५।

श्रीभगवानुवाच—

पञ्चमस्याधुना देवि! माहात्म्यं लोकपूजितम्।
कथयामि समासेन सावधाना शृणु प्रिये॥१॥
पिङ्गलो नाम मद्रेषु पुरुकुत्सपुरे द्विजः।
अवदाते कुले जातो विश्रुते वेदवादिनाम्॥२॥
कुलोचितानि शास्त्राणि तथा वेदान्विसृज्य सः।
तौर्यत्रिके मतिं चक्रे वादयन्मुरजादिकम्॥३॥
कृतश्रमस्ततस्तत्र गीते नृत्ये च वादने।
परां प्रसिद्धिमासाद्य नृपसद्म विवेश सः॥४॥
समातस्थे स तेनासौ पुरा भूमिभुजा सह।
परदारानुपाहृत्य बुभुजे ताननन्यधीः॥५॥
तत उत्सिक्तगर्वोऽयं सूचमानो निरङ्कुशः।
परच्छिद्राणि चामुष्मै विवक्ते स निरन्तरम्॥६॥
तस्याऽऽसीदरुणा नाम भार्या हीनकुलोद्भवा।
भ्रमत्यन्वेषयन्ती सा कामुकेन विहारिणी॥७॥
तमन्तरायं मन्वाना निशीथिन्यां निजालये।
निजघान शिरश्छित्वा निचखान महीतले॥८॥
वियोजितस्ततः प्राणैरुपेत्य यमसादनम्।
दुर्जयान्नरकान्भुक्त्वा गृध्रोऽभूद्विजने वने॥९॥
भगन्दरेण रोगेण साऽपि हित्वा वरां तनुम्।
उपेत्य नरकान्घोराञ्जज्ञे तत्र वने शुकी॥१०॥
कणानादातुकामां तां सञ्चरन्तीमितस्ततः।
विददार नखैस्तीक्ष्णैर्गृध्रो वैरमनुस्मरन्॥११॥
नृकपाले पयःपूर्णे निपतन्ती ततः शुकी।
अभिदुद्राव गृध्रोऽपि निजघ्ने स च जालिकैः॥१२॥
पत्नी वियोजिता प्राणैर्नृकपाले जले ततः।
तत्रैव निममज्जासावेत्य क्रूरतरः खगः॥१३॥
पितृलोकं प्रपेदाते नीतौ तौ यमकिङ्करैः।
प्राकृतं दुष्कृतं कर्म स्मरन्तौ भयभागिनौ॥१४॥
ततो यमः समालोक्य तयोः कर्म जुगुप्सितम्।
अकस्मादेव तत्स्नानान्मरणे दुष्कृतं गतम्॥१५॥
अनुजज्ञे ततो लोकमीप्सितं गन्तुमेतयोः।
महापातकसङ्घातैरपि दुर्धर्षतेजसौ॥१६॥
ततो विस्मयमापन्नौ स्मृत्वा तौ दुष्कृतं निजम्।
उपेत्य प्रणतौ भूत्वा वैवस्वतमपृच्छताम्॥१७॥

गृध्रशुक्यावूचतुः—

सञ्चितं दुष्कृतं पूर्वमावाभ्यामपि गर्हितम्।
लोकानामीप्सितानां तु को हेतुस्तद्वदस्व नौ॥१८॥

श्रीभगवानुवाच—

एवमुक्तस्ततस्ताभ्यामाह वैवस्वतो वचः॥१९॥

यम उवाच—

आसीद्गङ्गातटे नाम्ना बटुर्ब्रह्मविदुत्तमः।
एकाकी निर्ममः शान्तो वीतरागी विमत्सरः॥२०॥
गीतानां पञ्चमाध्यायमावर्तयति सर्वदा।
पापीयानपि यं श्रुत्वा बोधेद्ब्रह्म सनातनम्॥२१॥
तेन पुण्येन पूतात्मा तनुमुत्सृष्टवानसौ।
निर्मलीकृतदेहस्य गीताभिर्भावितात्मनः॥२२॥
तत्कपालजलं प्राप्य युवां यातौ पवित्रताम्।
तद्गच्छतं युवां लोकान्मनोरथपथे स्थितान्॥
गीतानां पञ्चमाध्यायमाहात्म्येन पवित्रितौ॥२३॥

श्रीभगवानुवाच—

एवं तौ बोधितौ तेन मुदितौ समवर्तिना।
व्योमयानं समारुह्य जग्मतुर्वैष्णवं पदम्॥२४॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये श्रीमद्भगवद्गीतापञ्चमाध्यायमाहात्म्यकथनं नाम पञ्चसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः १७५॥

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

श्रीमद्यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः ६]

योगाभ्यासविधिर्योगी चतुर्धा योगसाधनम् ।
योगसिद्धिः स्वयोगस्य पारम्यं षष्ठ उच्यते ॥ १० ॥

श्रीमद्वेङ्कटनाथविरचिता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा ।

ननु अत्र पञ्चार्थाः संगृहीताः, भाष्ये तु कथमेकः ? इत्थं— 'स्पर्शान्कृत्वा बहिर्बाह्यान्' [५।२२] इत्यादिना पञ्चमे प्रस्तुतो योगाभ्यासविधिरेवात्र प्रपञ्च्यत इति तत्प्रधानोऽयमध्यायः; तदनुबन्धाः प्रसङ्गादन्ये प्रतिपाद्यन्त इति । एतेनाध्यायान्तरेष्वप्यनेकानुबन्ध एकैकार्थः प्रधानतम इति सूचितम् । तद्यथा— श्रवणाधिकारी, तन्मोहशमनं, कर्मयोगकर्तव्यत्वं, तदवान्तरभेदः, तदन्तर्गतज्ञानविपाकः, योगाभ्यासविधिः, प्रतिबुद्धप्राधान्यं, त्रिविधाधिकारवेद्योपायदेयविभागः, सप्रकारो भक्तियोगः, गुणविभूत्यानन्त्यम्, वैश्वरूप्यदर्शनोपायः, भक्त्यारोहक्रमः, विशुद्धक्षेत्रज्ञविज्ञानं, त्रैगुण्यविशोधनं, पुरुषोत्तमवैलक्षण्यं, शास्त्रवश्यत्वं, शास्त्रीयविवेचनं, सारोद्धारः– इति । अतोऽत्र योगाभ्यासविध्यनुबन्धत्वेन योगे चातुर्विध्यादिप्रदर्शनम् । **योगी चतुर्धा** 'सर्वभूतस्थमात्मानम्' [६।२९] इत्यादिश्लोकचतुष्टयोदितसमदर्शनचातुर्विध्यात् । तत्र ह्येवं भाष्यम्— 'अथ योगविपाकदशा चतुष्प्रकारोच्यते' इति । एवं तत्र समदर्शनविपाकक्रमोऽभिप्रेतः आत्मनां ज्ञानत्वानन्दत्वादिभिरन्योन्यसाम्यदर्शनं, शुद्धावस्थायामपहतपाप्मत्वादिभिरीश्वरेण साम्यदर्शनं, परित्यक्तप्राकृतभेदानां असङ्कुचितज्ञानैकाकारतया ईश्वरेण तदपृथक्सिद्धविशेषणत्वादिभिरन्योन्यं च साम्यदर्शनम्, औपाधिकैः पुत्रादिभिरसम्बन्धसाम्यदर्शनं चेति । **योगसाधनम्**–अभ्यासवैराग्यादिकम् । **योगसिद्धिः**–योगभ्रष्टस्यापि प्रत्यवायविरहः, पुण्यलोकाद्यवाप्तिः, विच्छिन्नप्रतिसन्धानाद्यनुरूपविशिष्टकुलोत्पत्तिः, अभिक्रमनाशाभावेन क्रमाच्छेषपूरणेनापवर्गाविनाभावः—इत्येवंरूपा । **स्वयोगस्य पारम्यं** वक्तुर्भगवतो वासुदेवस्य भजनरूपो योगोऽत्र स्वयोगः; तस्य पारम्यं स्वापेक्षयोत्कृष्टराहित्यम् । एतच्च मध्यमषट्कप्रतिपाद्यमपि तत्प्रस्तावनारूपेण 'योगिनामपि सर्वेषाम्' [६।४७] इति प्रथमषट्कान्तिमश्लोकेन दर्शितम् । तथाहि तत्र भाष्यं 'तदेवं परविद्याङ्गभूतं प्रजापतिवाक्योदितं प्रत्यगात्मनो दर्शनमुक्तम्, अथ परविद्यां प्रस्तौति' [रा. भा. ६ । ४७] इति ॥ १० ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

श्रीमद्भगवद्गीतायाः

ध्यानयोगो नाम षष्ठोऽध्यायः ६ ।

ध्यानयोगाधिकारहेतुभूतस्य निष्कामकर्मयोगस्य प्रशंसा ।

श्रीभगवानुवाच—अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ।
स सन्न्यासी च योगी च न निरग्निर्न चाक्रियः ॥ १ ॥

१ शाङ्करभाष्यम् ।

अतीतानन्तराध्यायान्ते ध्यानयोगस्य सम्यग्दर्शनं प्रत्यन्तरङ्गस्य सूत्रभूताः श्लोकाः ‘स्पर्शान्कृत्वा बहिः’ [५।२७] इत्यादय उपदिष्टाः, तेषां वृत्तिस्थानीयोऽयं षष्ठोऽध्याय आरभ्यते। तत्र ध्यानयोगस्य बहिरङ्गं कर्मेति यावद्ध्यानयोगारोहणासमर्थस्तावद्गृहस्थेनाधिकृतेन कर्तव्यं कर्मेत्यतस्तत्स्तौति— **अनाश्रित** इति । ननु किमर्थं ध्यानयोगारोहणसीमाकरणं यावताऽनुष्ठेयमेव विहितं कर्म यावज्जीवम् ? न; ‘आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते’ [३।३] इति विशेषणात्; आरूढस्य च शमेनैव सम्बन्धकरणात् । आरुरुक्षोरारूढस्य च शमः कर्म चोभयं कर्तव्यत्वेनाभिप्रेतं चेत्स्यात्तदा आरुरुक्षोः आरूढस्य च इति शमकर्मविषयभेदेन विशेषणं विभागकरणं चानर्थकं स्यात् ।

२ आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या ।

ध्यानयोगप्रस्तावानन्तरं तद्योग्यताहेतुकर्मणः स्तुतिं भगवानुक्तवानित्याह—**श्रीभगवानि**ति। पूर्वोत्तराध्याययोः सङ्गतिमभिदधानो वृत्तमनूद्याध्यायान्तरमवतारयति—**अतीते**ति। सम्यग्दर्शनप्रकरणे ध्यानयोगस्य प्रसङ्गाभावं व्युदस्यति—**सम्यगि**ति। सङ्ग्रहविवरणयोरतीतानन्तराध्याययोर्युक्तं हेतुहेतुमत्त्वमिति भावः । अध्यायसम्बन्धमभिधाय‘अनाश्रितः कर्मफलं’इत्यादिश्लोकद्वयस्य तात्पर्यमाह—**तत्रे**ति। कर्मयोगस्य सन्न्यासहेतोर्मर्यादां दर्शयितुं साङ्गं च योगं विचारयितुमध्याये प्रवृत्ते सतीति सप्तम्यर्थः। सन्न्यासिना कर्तव्यं कर्मेत्येवं प्रतिभासं व्युदस्यति—**गृहस्थेने**ति । कर्तव्यत्वं स्तुतियोग्यत्वमतश्शब्दार्थः । समुच्चयवादी सीमाकरणमाक्षिपति—**नन्वि**ति । यावज्जीवश्रुतिवशाद्ध्यानारोहणसामर्थ्ये सत्यपि कर्मानुष्ठानस्य दुर्वारत्वादिति हेतुमाह— **यावते**ति। भार्यावियोगादिप्रतिबन्धाद्यावज्जीवश्रुतिचोदितकर्माननुष्ठानवद्वैराग्यप्रतिबन्धादपि तदननुष्ठानसम्भवाद्भगवतो विशेषणवचनाच्च न यावज्जीवं कर्मानुष्ठानप्रसक्तिरिति परिहरति— **नाऽऽरुरुक्षोरि**ति। उक्तमेवार्थं व्यतिरेकद्वारेण विवृणोति—**आरुरुक्षोरित्यादिना**। आरोढुमिच्छतीत्यारुरुक्षुरित्यत्राऽऽरोहणेच्छा विशेषणमारोहणं कृतवानित्यारूढ इत्यत्र पुनरिच्छाविषयभूतमारोहणं विशेषणमेवं शमकर्मविषययोर्भेदेन विशेषणं मर्यादाकरणानङ्गीकरणे विरुद्धमापद्येत, तयोरेव विभागकरणं च भागवतं सीमानङ्गीकारे न युज्येतेत्यर्थः।

१ **शां. भा.—** तत्राऽऽश्रमिणां कश्चिद्योगमारुरुक्षुर्भवति, आरूढश्च कश्चित्; अन्ये नारुरुक्षवः, न चाऽऽरूढाः, तानपेक्ष्य ‘आरुरुक्षोः आरूढस्य च’ इति विशेषणं विभागकरणं चोपपद्यत एवेति चेत्, न; ‘तस्यैव’ इति वचनात्; पुनर्योगग्रहणाच्च ‘योगारूढस्य’ इति। य आसीत्पूर्वं योगमारु-

१ न **निरग्नि**रिति— “अपशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्यः” (तै. सं. ५।२।९) इति श्रुतौ यथाऽन्येषां पशुत्वेऽपि पशुशब्दस्य प्रशस्तपशुलक्षणया ‘अपशवः’ इति नञर्थान्वयोपपत्तिः, तथा फलतृष्णादिमतोऽशुद्धचेतसो निरग्नेरक्रियस्य सन्न्यासित्वेऽपि फलतृष्णारहितत्वेन विशुद्धचित्तत्वेन यत्प्राशस्त्यं, तद्विशिष्टे सन्न्यासिपदस्य लक्षणया ‘न सन्न्यासी’ इत्यादि नञर्थान्वयोपपत्तिरिति मन्वानाः ‘न निरग्निर्न चाक्रियः सन्न्यासी योगी चेति मन्तव्यः; किन्तु साग्निः सक्रियश्च निष्कामकर्मानुष्ठायी सन्न्यासी योगी चेति मन्तव्य इति स्तूयते’ इत्याहुः ॥ ‘स सन्न्यासी च योगी च’ इति न कर्मयोगिनः स्तुतिः, किन्तु ध्यानाधिकारिविशेषणभूतकामादिवर्जनकर्मयोगयोरुक्तिः, इत्यन्ये । निरग्निः—अग्न्युपास्तिसहायत्वेन “योषा वाव गौतमाग्निः” (छां. ५।८।१) इति श्रुत्या च अग्निशब्दोदितभार्यापरित्यागी । अक्रियः—विहितकर्मपरित्यागी । भार्यापरित्यागमात्रेण न सन्न्यासी, क्रियापरित्यागमात्रेण च न योगी; किन्तु सभार्योऽपि सक्रियोऽपि उक्तरूपकर्मकृत् सन्न्यासी योगी च इत्यपि केचित् । —**अविगीता**।

रुक्षुस्तस्यैवाऽऽरूढस्य शम एव कर्तव्यं कारणं योगफलं प्रत्युच्यत इति । अतो न यावज्जीवं कर्तव्यत्वप्राप्तिः कस्यचिदपि कर्मणः, योगविभ्रष्टवचनाच्च ।

२ आ. शां. व्या.— विशेषणविभागकरणयोरन्यथोपपत्तिमाशङ्कते— तत्रेति । व्यवहारभूमिः सप्तम्यर्थः । षष्ठी निर्धारणे । भवत्वधिकारिणां त्रैविध्यं तथापि प्रकृते विशेषणादौ किमायातं ? इत्याशङ्क्य तृतीयापेक्षया तदुपपत्तिरित्याह— तानपेक्ष्येति । आरुरुक्षोरारूढस्य च भेदे तस्यैवेति प्रकृतपरामर्शानुपपत्तिरिति दूषयति — न; तस्येति । यद्यनारुरुक्षुं पुरुषमपेक्ष्याऽऽरुरुक्षोरिति विशेषणं, तस्य च कर्मारोहणकारणमनारूढं च पुरुषमपेक्ष्याऽऽरूढस्येति विशेषणं, तस्य च शमः सन्न्यासो योगफलप्राप्तौ कारणमिति विशेषणविभागकरणयोरुपपत्तिः, तदाऽऽरुरुक्षोरारूढस्य च भिन्नत्वात्प्रकृतपरामर्शिनस्तच्छब्दस्यानुपपत्तेर्न युक्तमित्थं विशेषणाद्युपपादनमित्यर्थः । किञ्च योगमारुरुक्षोस्तदारोहणे कारणं कर्मेत्युक्त्वा, पुनर्योगारूढस्येति योगशब्दप्रयोगाद्यो योगं पूर्वमारुरुक्षुरासीत्तस्यैवापेक्षितं, योगमारूढस्य तत्फलप्राप्तौ कर्मसन्न्यासः शमशब्दवाच्यो हेतुत्वेन कर्तव्य इति वचनादारुरुक्षोरारूढस्य चाभिन्नत्वप्रत्यभिज्ञानान्न तयोर्भिन्नत्वं शङ्कितुं शक्यमित्याह— पुनरिति । यत्तु यावज्जीवश्रुतिविरोधाद्योगारोहणसीमाकरणं कर्मणोऽनुचितमिति तत्राऽऽह— अत इति । पूर्वोक्तरीत्या कर्मतत्त्यागयोर्विभागोपपत्तौ श्रुतेरन्यविषयत्वाद्योगमारूढस्य मुमुक्षोर्जिज्ञासमानस्य नित्यनैमित्तिककर्मस्वपि परित्यागसिद्धिरित्यर्थः । इतश्च यावज्जीवं कर्म कर्तव्यं न भवतीत्याह— योगेति । सन्न्यासिनो योगभ्रष्टस्य विनाशशङ्कावचनान्न यावज्जीवं कर्म कर्तव्यं प्रतिभातीत्यर्थः ।

१ शां. भा.— गृहस्थस्य चेत्कर्मिणो योगो विहितः षष्ठेऽध्याये, स योगविभ्रष्टोऽपि कर्मगतिं कर्मफलं प्राप्नोतीति तस्य नाशाशङ्काऽनुपपन्ना स्यात्। अवश्यं हि कृतं कर्म काम्यं नित्यं वा मोक्षस्य नित्यत्वादनारभ्यत्वे स्वं फलमारभत एव । नित्यस्य च कर्मणो वेदप्रमाणावबुद्धत्वात्फलेन भवितव्यमित्यवोचाम; अन्यथा वेदस्यानर्थार्थत्वप्रसङ्गादिति ।

२ आ. शां. व्या.— ननु योगभ्रष्टशब्देन गृहस्थस्यैवाभिधानात्तस्यैवास्मिन्नध्याये योगविधानाद्योगारोहणयोग्यत्वे सत्यपि यावज्जीवं कर्म कर्तव्यमिति नेत्याह— गृहस्थस्येति। तेनापि मुमुक्षुणा कृतस्य कर्मणो मोक्षातिरिक्तफलानारम्भकत्वाद्योगभ्रष्टोऽसौ छिन्नाभ्रमिव नश्यतीति शङ्का सावकाशेत्याशङ्क्याऽऽह— अवश्यं हीति । अपौरुषेयान्निर्दोषाद्वेदात्फलदायिनी कर्मणः स्वाभाविकी शक्तिरवगता । ब्रह्मभावस्य च स्वतःसिद्धत्वान्न कर्मफलत्वं, अतो मोक्षातिरिक्तस्यैव फलस्य कर्माऽऽरम्भकमिति कर्मिणि योगभ्रष्टेऽपि कर्मगतिं गच्छतीति निरवकाशा शङ्केत्यर्थः । ननु मुमुक्षुणा काम्यप्रतिषिद्धयोरकरणात्कृतयोश्च नित्यनैमित्तिकयोरफलत्वात्कथं तदीयस्य कर्मणो नियमेन फलारम्भकत्वं ? तत्राऽऽह— नित्यस्य चेति । चकारेण नैमित्तिकं कर्मानुकृष्यते । वेदप्रमाणकत्वेऽपि नित्यनैमित्तिकयोरफलत्वे दोषमाह— अन्यथेति । इति कर्मणोऽनुष्ठितस्य फलारम्भकत्वध्रौव्याद्गृहस्थो योगभ्रष्टोऽपि कर्मगतिं गच्छतीति न तस्य नाशाशङ्केति शेषः ।

१ शां. भा.— न च कर्मणि सत्युभयविभ्रष्टवचनमर्थवत् , कर्मणो विभ्रंशकारणानुपपत्तेः । कर्म कृतमीश्वरे सन्न्यस्येत्यतः कर्तरि कर्म फलं नाऽऽरभत इति चेत् , न; ईश्वरे सन्न्यासस्याधिकतरफलहेतुत्वोपपत्तेः । मोक्षायैवेति चेत्, स्वकर्मणां कृतानामीश्वरे न्यासो मोक्षायैव,न फलान्तराय योगसहितः योगाच्च विभ्रष्ट इत्यतस्तं प्रति नाशाशङ्का युक्तैवेति चेत्, न; 'एकाकी यतचित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः' [६।१०] 'ब्रह्मचारिव्रते स्थितः' [६।१४] इति कर्मसन्न्यासविधानात् । न चात्र ध्यानकाले स्त्रीसहायत्वाशङ्का, येनैकाकित्वं विधीयते । न च गृहस्थस्य 'निराशीरपरिग्रहः' [६।१०] इत्यादिवचनमनुकूलम् , उभयविभ्रष्टप्रश्नानुपपत्तेश्च । 'अनाश्रितः' इत्यनेन कर्मिण एव सन्न्यासित्वं योगित्वं चोक्तं, प्रतिषिद्धं च निरग्नेरक्रियस्य च सन्न्यासित्वं योगित्वं चेति चेत्, न; ध्यानयोगं प्रति बहिरङ्गस्य सतः कर्मणः फलाकाङ्क्षासन्न्यासस्तुतिपरत्वात् ।

२ आ. शां. व्या.— इतोऽपि गृहस्थो योगभ्रष्टशब्दवाच्यो न भवतीत्याह— न चेति । 'ज्ञानं कर्म च' इत्युभयं ततो विभ्रष्टोऽयं नश्यतीति वचनं गृहस्थे कर्मणि सति नार्थवद्भवितुमलं, तस्य कर्मनिष्ठस्य कर्मणो विभ्रंशे हेत्वभावात्तत्फलस्याऽऽवश्यकत्वादित्यर्थः । कृतस्य कर्मणो मुमुक्षुणा भगवति समर्पणात् कर्तरि फलानारम्भकत्वादस्ति विभ्रंशकारणमिति शङ्कते— कर्मेति । राजाराधनबुद्धया धनधान्यादिसमर्पणस्याधिकफलहेतुत्वोपलम्भादीश्वरे समर्पणे न भ्रंशकारणमिति दूषयति— नेत्यादिना । अधिकफलहेतुत्वेऽपि मोक्षहेतुत्वमिष्यतामिति शङ्कते— मोक्षायेति । तदेव चोद्यं विवृणोति— स्वक-

र्मणामिति । सहकारिसामर्थ्यात्तस्य फलान्तरं प्रत्युपायत्वासिद्धिरिति हेतुं सूचयति— **योगे**ति । ध्यानसहितस्य सन्न्यासस्य मोक्षौपयिकत्वे कुतो योगभ्रष्टमधिकृत्य नाशाशङ्का ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **योगाच्चे**ति । सहकार्यभावे सामग्र्याभावात्फलानुपपत्तेर्युक्ता नाशाशङ्केत्यर्थः । ध्यानसहितमीश्वरे कर्मसमर्पणं मोक्षाय इत्यत्र प्रमाणाभावाद्गृहस्थो योगभ्रष्टशब्दवाच्यो न भवतीति दूषयति— **ने**ति । गृहस्थस्य योगभ्रष्टशब्दवाच्यत्वाभावे हेत्वन्तरमाह— **एकाकी**ति । न खल्वेतानि विशेषणानि गृहस्थसमवायीनि सम्भवन्ति, तेन तस्य ध्यानयोगविध्यभावात् ; न तं प्रति योगभ्रष्टशब्दवचनमुचितमित्यर्थः । एकाकित्ववचनं गृहस्थस्यापि ध्यानकाले स्त्रीसहायत्वाभावाभिप्रायेण भविष्यतीत्याशङ्क्याग्निहोत्रादिवद्ध्यानस्य पत्नीसाध्यत्वाभावादप्राप्तप्रतिषेधान्नैवमित्याह— **न चात्रे**ति । विशेषणान्तरपर्यालोचनयाऽपि नायमेकाकिशब्दो गृहस्थपरो भवितुमर्हतीत्याह— **न चे**ति । किञ्च गृहस्थस्यैवैकाकित्वादि विवक्षित्वा ध्यानयोगविधौ तं प्रति उभयभ्रष्टप्रश्नो नोपपद्यत इत्याह— **उभये**ति । न हि गृहस्थं प्रति उभयस्माज्ज्ञानात्कर्मणश्च विभ्रष्टत्वमुपेत्य प्रष्टुं युज्यते, तस्य ज्ञानाद्भ्रंशेऽपि कर्मणस्तदभावात् , अनुष्ठीयमानकर्मभ्रंशेऽपि प्रागनुष्ठितकर्मवशात्फलप्रतिलम्भात् , अतो यथोक्तप्रश्नालोचनया न गृहस्थं प्रति ध्यानविधानोपपत्तिरित्यर्थः । ननु भगवता सन्न्यासस्य प्रतिषिद्धत्वाद्गृहस्थस्यैव योगविधानात्तस्यैव योगभ्रष्टशब्दवाच्यत्वमिति शङ्कते— **अनाश्रित इत्यनेने**ति । भगवद्वाक्यं न प्रतिषेधपरमिति परिहरति-– **न; ध्याने**ति ।

१ शां. भा.— न केवलं निरग्निरक्रिय एव सन्न्यासी योगी च; किं तर्हि कर्म्यपि कर्मफलासङ्गं सन्न्यस्य कर्मयोगमनुतिष्ठन् सत्त्वशुद्ध्यर्थं स सन्न्यासी च योगी च भवतीति स्तूयते ?। न चैकेन वाक्येन कर्मफलासङ्गसन्न्यासस्तुतिश्चतुर्थाश्रमप्रतिषेधश्चोपपद्यते। न च प्रसिद्धं निरग्नेरक्रियस्य परमार्थसन्न्यासिनः श्रुतिस्मृतिपुराणेतिहासयोगशास्त्रेषु विहितं सन्न्यासित्वं योगित्वं च प्रतिषेधति भगवान्। स्ववचनविरोधाच्च 'सर्वकर्माणि मनसा सन्न्यस्य... ...नैव कुर्वन्न कारयन्नास्ते'[५।१३] 'मौनी सन्तुष्टो येन केनचित्। अनिकेतः स्थिरमतिः' [१२।१९] 'विहाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति निस्पृहः' [२।७१] 'सर्वारम्भपरित्यागी' [१२।१६] इति च तत्र तत्र भगवता स्ववचनानि दर्शितानि, तैर्विरुध्येत चतुर्थाश्रमप्रतिषेधः। तस्मान्मुनेर्योगमारुरुक्षोः प्रतिपन्नगार्हस्थ्यस्याग्निहोत्रादि कर्म फलनिरपेक्षमनुष्ठीयमानं ध्यानयोगारोहणसाधनत्वं सत्त्वशुद्धिद्वारेण प्रतिपद्यत इति। 'स सन्न्यासी च योगी च' इति स्तूयते- अनाश्रित इति। अनाश्रितो नाऽऽश्रितोऽनाश्रितः; किं? कर्मफलं कर्मणः फलं कर्मफलं, यत्तदनाश्रितः; कर्मफलतृष्णारहित इत्यर्थः। यो हि कर्मफलतृष्णावान्स कर्मफलमाश्रितो भवति, अयं तु तद्विपरीतोऽतोऽनाश्रितः कर्मफलम्। एवम्भूतः सन्कार्यं कर्तव्यं नित्यं काम्यविपरीतमग्निहोत्रादिकं कर्म करोति निर्वर्तयति। यः कश्चिद् ईदृशः कर्मी स कर्म्यन्तरेभ्यो विशिष्यत इत्येवमर्थमाह- स सन्न्यासी च योगी चेति। सन्न्यासः परित्यागः स यस्यास्ति स सन्न्यासी च, योगी च-योगश्चित्तसमाधानं, स यस्यास्ति स योगी इत्येवं गुणसम्पन्नोऽयं मन्तव्यः; न केवलं निरग्निरक्रिय एव सन्न्यासी योगी चेति मन्तव्यः। निर्गता अग्नयः कर्माङ्गभूता यस्मात्स निरग्निः, अक्रियश्चानग्निसाधना अप्यविद्यमानाः क्रियास्तपोदानादिका यस्यासावक्रियः॥ १॥

२ आ. शां. व्या.— स्तुतिपरत्वमेव स्फोरयति— **न केवलमि**ति । सत्त्वशुद्ध्यर्थमनुतिष्ठन्निति सम्बन्धः । वाक्यस्योभयपरत्वमाशङ्क्य वाक्यभेदप्रसङ्गान्नैवमित्याह— **न चे**ति । इतोऽपि भगवतः सन्न्यासाश्रमप्रतिषेधोऽभिप्रेतो न भवतीत्याह- **न च प्रसिद्धमि**ति । तस्य प्रसिद्धं सन्न्यासित्वं योगित्वं चेति सम्बन्धः । प्रसिद्धत्वमेव व्याकरोति-**श्रुती**ति । इतोऽपि सन्न्यासाश्रमं भगवान्न प्रतिषेधतीत्याह-– **स्ववचने**ति । विरोधमेव साधयति— **सर्वकर्माणी**त्यादिना । अनाश्रित इत्यादिवाक्यस्य यथाश्रुतार्थत्वानुपपत्तेः स्तुतिपरत्वमुपपादितमुपसंहरति-– **तस्मादि**ति । कर्मफलसन्न्यासित्वमत्र मुनिशब्दार्थः । स्तुतिपरं वाक्यमक्षरयोजनार्थमुदाहरति— **अनाश्रित इ**ति । कर्मफलेऽभिलाषो नास्तीत्येतावता कथं तदनाश्रितत्ववाचो युक्तिः ? इत्याशङ्क्य व्यतिरेकमुखेन विशदयति— **यो ही**ति । कार्यमित्यादि व्याकरोति— **एवम्भूतः सन्नि**ति । कथं कर्मिणः सन्न्यासित्वं योगित्वं च ? कर्मित्वविरोधात् इत्याशङ्क्याऽऽह— **ईदृश इ**ति । स्तुतेरत्र विवक्षितत्वान्नानुपपत्तिश्चोदनीयेति मन्वानः सन्नाह-– **इत्येवमि**ति । न निरग्निरित्यादेरर्थमाह-- **न केवलमि**ति । अग्नयो गार्हपत्याहवनीयान्वाहार्यपचनप्रभृतयः । नन्वनग्नित्वे सिद्धमक्रियत्वं, अग्निसाध्यत्वात्क्रियाणाम् ; तथा च न निरग्निरित्येतावतैवापेक्षितसिद्धेर्नचाक्रिय इत्यनर्थकमर्थपुनरुक्तेरिति तत्राऽऽह— **अनग्नी**ति ॥१॥

३ रामानुजभाष्यम् ।

उक्तः कर्मयोगः सपरिकरः, इदानीं ज्ञानयोगकर्मयोगसाध्यात्मावलोकनरूपयोगाभ्यासविधिरुच्यते; तत्र कर्मयोगस्य निरपेक्षयोगसाधनत्वं द्रढयितुं ज्ञानाकारः कर्मयोगो योगशिरस्कोऽनूद्यते; कर्मफलं स्वर्गादिकमनाश्रितः कार्यं-कर्मानुष्ठानमेव कार्यं, सर्वात्मनाऽस्मत्सुहृद्भूतपरमपुरुषाराधनरूपतया कर्मैव मम प्रयोजनं, न तत्साध्यं किञ्चिदिति यः कर्म करोति; स सन्न्यासी च ज्ञानयोगनिष्ठश्च; योगी च कर्मयोगनिष्ठश्च; आत्मावलोकनरूपयोगसाधनभूतोभयनिष्ठ इत्यर्थः। न निरग्निर्न चाक्रियः न चोदितयज्ञादिकर्मस्वप्रवृत्तः, न च केवलज्ञाननिष्ठः; तस्य हि ज्ञाननिष्ठैव, कर्मयोगनिष्ठस्य तूभयमस्तीत्यभिप्रायः ॥ १ ॥

४ वेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका ।

षष्ठाध्यायोपक्रमस्य पूर्वोक्तार्थानुवादरूपतां दर्शयितुं पूर्वेणाविच्छिन्नानुसन्धानार्थमध्यायसङ्गतिवचनात् पूर्वमेव व्याख्येयोपादानम्; वृत्तवर्तिष्यमाणाभिधानमुखेन सङ्गतिं दर्शयति– **उक्त** इति । कर्मयोग उक्तः, तत्साध्यतयोपक्षिप्तः समाधिलक्षणो योग एवात्र सानुबन्धः प्रतिपाद्यत इति सङ्गतिः। **योगाभ्यासविधिरुच्यत** इति– 'योगाभ्यासविधिर्योगी चतुर्धा योगसाधनम्। योगसिद्धिः स्वयोगस्य पारम्यं षष्ठ उच्यते' [गी.सं. १०] इति सङ्ग्रहश्लोके प्रथमं योगाभ्यासविधेरुपादानादन्येषां च तदर्थत्वात् स एवाध्यायप्रधानार्थतया संगृहीत इति भावः। 'अनाश्रितः' इत्यादीनां 'समबुद्धिर्विशिष्यते' [६।९] इत्यन्तानां **नवानां** श्लोकानां प्रागुक्तानधिकार्थत्वान्निष्प्रयोजनत्वमाशङ्क्याह—**तत्रे**ति। अभ्यासो हि तात्पर्यलिङ्गम्, अव्यवहितनिर्देशश्च नैरपेक्ष्यं सूचयेदिति भावः। **ज्ञानाकारो योगशिरस्क** इति पदाभ्यां साधनस्य प्रागुक्तमन्तर्गतात्मज्ञानत्वादिलक्षणं पौष्कल्यं, साध्यस्यात्मावलोकनस्याव्यवहितत्वं चाभिप्रेतम्। 'अनाश्रितः' इतिश्लोके पूर्वार्धेन ज्ञानाकारकर्मयोगानुवादः, उत्तरार्धेन नैरपेक्ष्यदृढीकरणम्। 'भोक्तारं यज्ञतपसाम्' [५।२९] इत्यव्यवहितपूर्वश्लोकालोचनया **सर्वात्मनाऽस्मत्सुहृद्भूते**त्यादिकमुक्तम्। ततश्च 'कर्मफलमनाश्रितः' इत्युक्ते निष्फलप्रवृत्तिः स्यादिति शङ्कायां कर्मस्वरूपफलत्वस्य वक्तुमुचितत्वात् कार्यशब्दः प्रयोजनविषय इति दर्शयितुं-**कर्मानुष्ठानमेव कार्य**मिति वचनव्यक्तिर्दर्शिता। कार्यशब्दस्य चोदितविषयत्वे मन्दप्रयोजनत्वं स्यादिति भावः। ननु कर्मयोगनिष्ठमनूद्य तस्यैव ज्ञानयोगनिष्ठत्वं कर्मयोगनिष्ठत्वं च विधातुमयुक्तम्, प्रथमे विरोधात्; द्वितीये तूद्देश्योपादेयविभागाभावपौनरुक्त्यनिष्प्रयोजनत्वेभ्य इति शङ्कायामाह— **आत्मावलोकने**ति। पृथक्साधनभूतोभयसाध्यं फलमनेन लब्धमित्युभयनिष्ठत्वमुपचारादुच्यते; ततश्च कर्मयोगस्य निरपेक्षसाधनत्वं विवक्षितमिति भावः। यद्वा कर्मयोगांशभूतज्ञानक्रियाभेदेन परिहार इति भावः। अग्निशब्दस्यात्राग्निसम्बन्धि कर्मलक्षकत्वव्यञ्जनाय यज्ञादिशब्दः। लक्ष्यार्थानां सङ्ग्राहकं चोदितत्वम्। 'निरग्निः' इत्यनेनैव कर्मनिवृत्तेरुक्तत्वादक्रियशब्दः क्रियानिवृत्तिमुखेन क्रियाव्यतिरिक्तनिष्ठत्वलक्षकः; व्यतिरिक्तश्चात्रासन्नो ज्ञानयोग इति दर्शयितुं **केवलज्ञाननिष्ठ** इत्युक्तम्; यद्वा 'न निरग्निर्न चाक्रियः' इत्युभाभ्यां श्रौतस्मार्तक्रियाविशेषनिषेधकाभ्यां फलितमाह **न चोदिते**त्यादि। तदभिप्रेतमाह– **नच केवलज्ञाननिष्ठ** इति। 'अनग्निरनिकेतः स्यात्' [मनुः ६।२५, ६।४३] 'त्यक्त्वा द्रव्याग्निसाध्यानि कर्माणि' इत्यादिप्रतिपादितसन्न्यासाश्रमव्यवच्छेद इहासङ्गत इति भावः॥ १॥

५ आनन्दतीर्थकृतं माध्वभाष्यम् ।

ॐ ज्ञानान्तरङ्गं समाधियोगमाहानेनाध्यायेन । विवक्षितं सन्न्यासमाह योगेन सह—अनाश्रित इति । चतुर्थाश्रमिणोऽप्यग्निः क्रिया चोक्ता 'दैवमेव' [४।२५] इत्यादौ । 'अग्निर्ब्रह्म च तत्पूजा क्रिया न्यासाश्रमे स्मृता' इति च । तस्मान्निरग्निरक्रियः सन्न्यासी योगी च न भवत्येव ॥ १ ॥

६ जयतीर्थकृता प्रमेयदीपिका ।

श्रीवेङ्कटेशाय नमः । सङ्गतिं सूचयन्नेतदध्यायप्रतिपाद्यमर्थमाह— **ज्ञानान्तरङ्गमि**ति । 'योगे त्विमां शृणु' [२।३९] इति प्रतिज्ञाय द्वितीयषट्के वक्ष्यमाणं भगवज्ज्ञानं प्रति कर्मयोगस्य बहिरङ्गत्वात्स प्राधान्येनातीते ग्रन्थे प्रतिपादितः। तत्साध्यत्वाज्ज्ञानान्तरङ्गत्वाच्चावसरप्राप्तं समाधियोगमाहानेन षष्ठाध्यायेनेत्यर्थः। आसनादीनामङ्गानां वक्ष्यमाणत्वेऽपि तेषां समाध्यर्थत्वात् प्राधान्येन समाधियोगस्य ग्रहणम्। पञ्चमान्तोक्तस्य प्रपञ्चोऽयमित्यदोषः। 'गृहस्थस्यापि स्तुत्यर्थमुपचरितं सन्न्यासित्वं योगित्वं चानेन श्लोकेनोच्यते' इति परकीयतात्पर्यकथनमसदिति भावेनाह— **विवक्षितमि**ति । समाधियोगं विधातुं तत्राधिकारिणं ज्ञापयिष्यन् साङ्ख्याद्यभिमततदधिकारिनिरासाय तद्विशेषणं प्राग्विवक्षितं, कामादि-

वर्जनलक्षणं सन्न्यासमीश्वराराधनस्वकर्मानुष्ठानलक्षणेन योगेन सहाहेत्यर्थः। यदि हि सन्न्यासो यत्याश्रमोऽत्र विवक्षितः स्यात्, योगश्च कश्चिद्गृहस्थासम्भवी स्यात्, तदोपचारेण तत्स्तुतिरियम्। न चैवमिति भावः। न केवलं निरग्निरक्रियश्चतुर्थाश्रमी सन्न्यासी योगी च, किन्त्वनाश्रित इत्याद्युक्तो गृहस्थोऽपीति (शां.) परकीयां योजनां निराकरोति—**चतुर्थेति**। अत्रैव स्पष्टं वाक्यान्तरं पठति—**अग्निरिति**। चस्त्वर्थः। अतो न परकीया योजना युक्तेति शेषः। तर्हि कथं? इत्यत आह—**तस्मादिति**, परकृतयोजनाया निरस्तत्वात्। ननु निरग्नेरक्रियस्य चतुर्थाश्रमिणोऽपि सन्न्यासित्वाद्योगित्वाच्च कथं न निरग्निरित्याद्युक्तं इत्यतो वाह-**चतुर्थाश्रमिणोऽपीत्यादि**। न भवत्येवेति युक्तमिति शेषः। अनग्नित्वादिप्रवादश्च बाह्याग्न्याद्यभावनिबन्धन इति भावः॥ १॥

७ श्रीहनुमद्विरचितं पैशाचभाष्यम्।

अतीताध्यायान्ते योगस्य सम्यग्दर्शनं प्रत्यन्तरङ्गस्य ध्यानस्य सूत्रभूताः श्लोकाः 'स्पर्शान्कृत्वा बहिर्बाह्यान्' [५।२७] इत्यादय उपदिष्टाः, तेषां वृत्तिस्थानीयोऽयं षष्ठोऽध्याय आरभ्यते—**अनाश्रितः कर्मफलमित्यादि**। स सन्न्यासी चानाश्रितो नाऽऽश्रितः कर्मफलं, तृष्णया न प्रयुज्यत इत्यर्थः। कार्यं कर्म कर्तव्यं नित्यं कर्माग्निहोत्रादि करोति यः स सन्न्यासी च योगी च, योगाङ्गत्वेन कर्मानुष्ठानात्। न केवलमनग्निरक्रिय एव परमार्थसन्न्यासी योगी चेति मन्तव्यः॥ १॥

८ श्रीवेङ्कटनाथप्रणीतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम्।

पञ्चमेऽध्याये सन्न्यासनिरूपणमुखेन ज्ञानयोगः सपरिकरः प्रपञ्चितः, षष्ठे तु ध्यानयोगाख्यसाधननिरूपणमुखेन स एव ज्ञानयोगः प्रपञ्च्यते। तत्र तावत् 'आरुरुक्षोर्मुनेर्योगम्' [६।३] इति 'योगसाधनत्वेन कर्म विधातुं प्रथमं कर्मयोगिनं द्वाभ्यां स्तुवन् भगवानाह—**अनाश्रित** इति। कर्मणां फलमनाश्रितः अनपेक्षमाणः फलाभिसन्धिरहितः सन् कार्यं कर्तव्यतया शास्त्रविहितमग्निहोत्रादिकर्म यः करोति, स एव सन्न्यासी च योगी च भवति। सन्न्यासो हि त्यागः, चित्तविक्षेपाभावश्च योगः, तादृभावस्य विद्यते फलत्यागात्फलतृष्णारूपचित्तविक्षेपाभावाच्च। न तु निरग्निः न चाक्रियः सन्न्यासी योगी चेति मन्तव्यः। अत्र 'अक्रियः' इत्यनेन क्रियासामान्याभावोक्तौ तेनैव सर्वकर्मसन्न्यासलाभान्निरग्निपदं व्यर्थं स्यादित्यग्निमपदेन कर्माण्युपलक्ष्य निरग्निरिति सन्न्यासी, क्रियापदेन चित्तवृत्तिमुपलक्ष्य अक्रिय इति निरुद्धचित्तवृत्तिर्योगी च कथ्यते। तेन निरग्निः सन्न्यासी न मन्तव्यः, अक्रियश्च योगी न मन्तव्य इति यथासङ्ख्यमुभयव्यतिरेको द्रष्टव्यः॥१॥

९ वल्लभीया तत्त्वदीपिका।

उक्तोभयैकार्थसिद्धिरात्मसंयमधर्मतः। भवत्येवमिदं वक्तुं पार्थायाह हरिः पुनः॥ १॥

श्रीभगवानुवाच—**अनाश्रित** इति। साङ्ख्ययोगयोरेकार्थतां तस्मै कर्मयोगे दर्शयति। यः कर्मफलमनाश्रितः कर्तव्यत्वात्कार्यं कर्म अग्निहोत्रादिकं करोति तदोभयोरेकार्थरूपसिद्धिः फलत्यागात्साङ्ख्यस्य कर्मकरणाच्च योगस्यैकार्थ्यमुपदिष्टं भवति। तदाह—स सन्न्यासी स योगी चेति। नह्यग्निहोत्रादिसकलकर्मरहितः सन्न्यासी मे मतः। न चानग्निसाध्यपूर्त्तकर्मरहितोऽपि तथा। अनेनात्मसंयमयोगेन कर्मणां कर्त्ताऽभिमतो लक्षितः॥ १॥

१० श्रीपुरुषोत्तमजीकृताऽमृततरङ्गिणी।

कृत्वाऽपि सर्वसन्न्यासं जडवच्चरणादिह।
न भक्तिं प्राप्नुयात्तस्माद्ध्यानयोगमुवाच ह॥

पूर्वाध्याये सन्न्यासमुक्त्वाऽध्यायान्ते इच्छादिविहीनो विषयमोक्षेच्छुर्विषयभोक्तृत्वात्तेभ्यो विमुक्तो भवेदित्युक्तम्; ततस्तद्विमुक्तिरेव न फलं, किन्तु तद्विमुक्त्या भगवद्ध्यानेन भगवदावेशः फलमिति ध्यानस्वरूपमाह भगवान्—**अनाश्रित** इति। कर्मफलं स्वर्गादिरूपमनाश्रितः कार्यं कर्म भगवदुक्तत्वादवश्यकर्तव्यं कर्म सेवादिरूपं यः करोति स सन्न्यासी त्यागवान् च पुनर्योगी च, भवतीति शेषः। न निरग्निः न गार्हपत्यादित्यागवान् सन्न्यासी। न च अक्रियः न सेवादिरहितो योगी भवतीत्यर्थः॥ १॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः।

पूर्वाध्यायान्ते सूत्रितं ध्यानयोगं विवरीतुमिच्छंस्तत्राधिकारहेतुत्वात् कर्मयोगं तावत्स्तौति द्वाभ्यां—**अनाश्रित** इति। यः कर्मणां फलमनाश्रितोऽनपेक्षमाणः कार्यमवश्यकर्त्तव्यं नित्यं कर्म करोति स एव फलसङ्कल्पत्यागात् सन्न्यासी च योगी च भवति। न तु निरग्निर्यो विधितः श्रौतस्मार्त्तकर्मत्यागी स एव सन्न्यासी, नापि अक्रियस्त्यक्तवाङ्मनःकायक्रिय एव वा योगीति॥ १॥

यं सन्न्यासमिति प्राहुर्योगं तं विद्धि पाण्डव !।
न ह्यसन्न्यस्तसङ्कल्पो योगी भवति कश्चन !॥ २॥

१ शां. भा.— ननु च निरग्नेरक्रियस्यैव श्रुतिस्मृतियोगशास्त्रेषु सन्न्यासित्वं योगित्वं च प्रसिद्धम्, कथमिह साग्नेः सक्रियस्य च सन्न्यासित्वं योगित्वं चाप्रसिद्धमुच्यते ? इति। नैष दोषः, कयाचिद्गुणवृत्त्योभयस्य सम्पिपादयिषितत्वात्। तत्कथं ? कर्मफलसङ्कल्पसन्न्यासात्सन्न्यासित्वं योगाङ्गत्वेन च कर्मानुष्ठानात् कर्मफलसङ्कल्पस्य वा चित्तविक्षेपहेतोः परित्यागाद्योगित्वं चेति गौणमुभयं; न पुनर्मुख्यं सन्न्यासित्वं योगित्वं चाभिप्रेतमित्येतमर्थं दर्शयितुमाह—**यमिति**।

२ आ. शां. व्या.— उत्तरश्लोकस्य तात्पर्यं दर्शयितुं व्यावर्त्यामाशङ्कां दर्शयति— **ननु चेति**। 'प्रसिद्धिं परित्यज्याप्रसिद्धिरुपादीयमाना प्रसिद्धिविरुद्धा' इति चोद्यं दूषयति **नैष दोष** इति। उभयस्य साग्नौ सक्रिये च सन्न्यासित्वस्य योगित्वस्य चेत्यर्थः। गुणवृत्त्योभयसम्पादनं प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति— **तत्कथमित्या**दिना। सम्भवति मुख्ये सन्न्यासित्वादौ किमिति गौणमुभयमभीष्टं ? इत्याशङ्क्य मुख्यस्य कर्मिण्यसम्भवाद्गौणमेव स्तुतिसिद्ध्यर्थं तदिष्टमित्यभिप्रेत्याऽऽह— **न पुनरिति**। चित्तव्याकुलत्वहेतुकामनात्यागाच्चित्तसमाधानसिद्धेर्योगित्वं कर्मिणोऽपि युक्तं, सन्न्यासित्वं तु तस्य विरुद्धमिति शङ्कमानं प्रयुक्तेऽर्थे श्लोकमवतारयति— **इत्येतमिति**।

१ शां. भा.— यं सर्वकर्मतत्फलपरित्यागलक्षणं परमार्थसन्न्यासमिति प्राहुः श्रुतिस्मृतिविदः, योगं कर्मानुष्ठानलक्षणं तं परमार्थसन्न्यासं विद्धि जानीहि हे पाण्डव !। कर्मयोगस्य प्रवृत्तिलक्षणस्य तद्विपरीतेन निवृत्तिलक्षणेन परमार्थसन्न्यासेन कीदृशं सामान्यमङ्गीकृत्य तद्भाव उच्यते ? इत्यपेक्षायामिदमुच्यते- अस्ति हि परमार्थसन्न्यासेन सादृश्यं कर्तृद्वारकं कर्मयोगस्य। यो हि परमार्थसन्न्यासी स त्यक्तसर्वकर्मसाधनतया सर्वकर्मतत्फलविषयं सङ्कल्पं प्रवृत्तिहेतुकामकारणं सन्न्यस्यति। अयमपि कर्मयोगी कर्म कुर्वाण एव फलविषयं सङ्कल्पं सन्न्यस्यतीत्येतमर्थं दर्शयन्नाह- न हि यस्मादसन्न्यस्तसङ्कल्पोऽसन्न्यस्तोऽपरित्यक्तः फलविषयः सङ्कल्पोऽभिसन्धिर्येन सोऽसन्न्यस्तसङ्कल्पः कश्चन कश्चिदपि कर्मी योगी समाधानवान् भवति, न सम्भवतीत्यर्थः; फलसङ्कल्पस्य चित्तविक्षेपहेतुत्वात्। तस्माद्यः कश्चन कर्मी सन्न्यस्तफलसङ्कल्पो भवेत्स योगी समाधानवानविक्षिप्तचित्तो भवेत्; चित्तविक्षेपहेतोः फलसङ्कल्पस्य सन्न्यस्तत्वादित्यभिप्रायः। एवं परमार्थसन्न्यासकर्मयोगयोः कर्तृद्वारकं सन्न्याससामान्यमपेक्ष्य 'यं सन्न्यासमिति प्राहुर्योगं तं विद्धि पाण्डव !' इति कर्मयोगस्य स्तुत्यर्थं सन्न्यासत्वमुक्तम् २

२ आ. शां. व्या.— परमार्थसन्न्यासं प्राहुरिति सम्बन्धः। इतीत्थं सन्न्यासस्य प्रामाणिकाभ्युपगतत्वादितीतिशब्दो योज्यः। योगं फलतृष्णां परित्यज्य समाहितचेतस्तयेति शेषः। यदुक्तं सन्न्यासित्वं योगित्वं च गृहस्थस्य गौणमिति, तदुत्तरार्धयोजनया प्रकटयितुमुत्तरार्धमुत्थापयति— **कर्मयोगस्येति**। कर्मयोगस्य परमार्थसन्न्यासेन कर्तृद्वारकं साम्यमुक्तं व्यक्तीकरोति— **यो हीति**। त्यक्तानि सर्वाणि कर्माणि साधनानि च येन स तथोक्तस्तस्य भावस्तत्ता, तया सर्वकर्मविषयं तत्फलविषयं च सङ्कल्पं त्यजतीत्यर्थः। सङ्कल्पत्यागे तत्कार्यकामत्यागस्तत्त्यागे तज्जन्यप्रवृत्तित्यागश्च सिध्यतीत्यभिसन्धाय विशिनष्टि— **प्रवृत्ती**ति। कर्मिण्यपि यथोक्तसङ्कल्पसन्न्यासित्वमस्तीत्याह— **अयमपीति**। तदपरित्यागे व्याकुलचेतस्तया कर्मानुष्ठानस्यैव दुश्शकत्वादित्यर्थः। उक्तमेव साम्यं व्यक्तीकुर्वन्व्यतिरेकं दर्शयति— **इत्येतमिति**। फलसङ्कल्पापरित्यागे किमिति समाधानवत्त्वाभावः ? तत्राऽऽह- **फलेति**। व्यतिरेकमुखेनोक्तमर्थमन्वयमुखेनोपसंहरति— **तस्मादिति**। हिशब्दार्थस्य यस्मादित्युक्तस्य तस्मादित्यनेन सम्बन्धः। कर्मिणं प्रति यथोक्तविधौ हेतुहेतुमद्भावमभिप्रेत्य द्वितीयविधौ हेतुमाह— **चित्तविक्षेपेति**। पूर्वश्लोके पूर्वोत्तरार्धाभ्यामुक्तमनुवदति। **एवमिति**॥ २॥

---

१ इह इतिशब्दस्य कर्मत्वाभिधायिनो द्वितीययोक्तेऽपि कर्मत्वे सहप्रयोगः-'उक्तार्थानामप्रयोगः' इति न्यायस्य प्रायिकत्वाश्रयणात्, समानार्थयोः सहप्रयुक्तयोः क्वचित् सम्भूयार्थबोधकत्वाश्रयणाच्च ज्ञेयः॥ **केचित्त्वत्र** 'कश्च न' इति छित्त्वा असन्न्यस्तसङ्कल्पः कश्च योगी जन्मादिदुःखयोगी न भवतीति न हि, किन्तु भवत्येवेति व्याचक्षते। तत्सन्दर्भविरोधात् क्लिष्टत्वाच्चोपेक्ष्यम्। -अविगीता।

३ रा. भा.—उक्तलक्षणकर्मयोगे ज्ञानमप्यस्तीत्याह—यं सन्यास इति—ज्ञानयोग इति आत्मयाथात्म्यज्ञानमिति प्राहुस्तं कर्मयोगमेव विद्धि । तदुपपादयति—नह्यसन्न्यस्तसङ्कल्पो योगी भवति कश्चनेति । आत्मयाथात्म्यानुसन्धानेन अनात्मनि प्रकृतावात्मसङ्कल्पः सन्न्यस्तः परित्यक्तो येन स सन्न्यस्तसङ्कल्पः अनेवम्भूतो यः सोऽसन्न्यस्तसङ्कल्पः, नह्युक्तेषु कर्मयोगिष्वनेवम्भूतः कश्चन कर्मयोगी भवति 'यस्य सर्वे समारम्भाः कामसङ्कल्पवर्जिताः' [४।१९] इति ह्युक्तम् ॥ २ ॥

४ वे. ता. चं.— सन्न्यासमनूद्य योगत्वे विधीयमाने ज्ञानयोगे कर्मयोगसद्भावप्रतिपादनभ्रमः स्यात्, तच्च 'नह्यसन्न्यस्त'-इत्युपपादनविरुद्धम्, अत्रानुपयुक्तं चेत्यभिप्रायेणाह—उक्तलक्षणेति । योगोद्देशेन सन्न्यासत्वविधिपरं वाक्यमित्यर्थः । सन्न्यासशब्दस्याभिप्रेतं वक्तुं प्राकरणिकं वाच्यं तावदाह—ज्ञानयोग इति । अत्र तदभिप्रेतमाह— आत्मयाथात्म्यज्ञानमिति । समुदायवाचकशब्दस्तदंशेऽपि प्रयुज्यत इति भावः । तं कर्मयोगमेव विद्धीति— कर्मयोगान्तर्गतमेव विद्धीत्यर्थः । आत्मयाथात्म्येत्यादेरयमभिप्रायः— सङ्कल्पशब्दो न तावदत्र कुर्यामिति सङ्कल्पविषयः, तदभावे कर्मकरणस्यैव अशक्यत्वात् । नापि फलाभिसन्धिविषयः, तथात्वेऽपि कर्मयोगे ज्ञानयोगान्तर्भावप्रतिज्ञाया उपपादकत्वासिद्धेः । अतएव 'सङ्कल्पमूलः कामो हि यज्ञाः सङ्कल्पसम्भवाः'[मनु. २।३] इत्यादिस्मृतिपठितः कामस्य कर्मणां च हेतुः सङ्कल्पोऽत्र न विवक्षितः । तस्मादेकीकृत्य कल्पोऽत्र सङ्कल्पः । स चात्र देहात्मगोचरः । तत्परित्यागश्च तत्त्वज्ञानात् । एवं सत्येव 'नहि' इत्यादेरुक्तोपपादकत्वमुपपद्येत— इति । 'कश्चन'इति निर्देशः प्रागुक्तकर्मयोगनिष्ठवैविध्यसूचक इत्यभिप्रायेण उक्तेषु कर्मयोगिष्वित्युक्तम् । सिद्धो ह्यत्रोपपादको भवति, तत्सिद्धिरत्र कुतः? इत्याकाङ्क्षायां हिशब्दाभिप्रेतमाह यस्येति ॥ २ ॥

५ आ. मा. भा.— सन्न्यासोऽपि योगान्तर्भूत इत्याह— यं सन्न्यासमिति । कामसङ्कल्पाद्यपरित्यागे कथमुपायवान्स्यात् इत्याशयः ॥ २ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु सन्न्यासयोगौ भिन्नलक्षणौ, तत्कथं तयोरैक्यमुच्यते ? इत्यत आह— सन्न्यासोऽपीति । सन्न्यासी च योगी चेत्युक्त्या प्राप्तात्यन्तभेदशङ्कानिवृत्त्यर्थमिति शेषः । अमुख्ययोगापेक्षया पृथगुक्तोऽपीत्यपेरर्थः । योगशब्देन मुख्योऽत्राभिहितः । अतएव वक्ष्यत्युपायवानिति , अन्तर्भूतत्वादैक्योक्तिरित्यर्थः । सन्न्यासस्य योगान्तर्भूतत्वमुपपाद्यते— न हीति । तदसत्, सङ्कल्पत्यागमात्रस्यासन्न्यासत्वात् । ईश्वराराधनाय स्वकर्मकरणमात्रं योगः, तस्य सन्न्यासाभावेऽप्युपपत्तेरित्यत आह— कामेति । सङ्कल्पशब्दस्य कामाद्युपलक्षणत्वाद्योगशब्दस्य ज्ञानोपायरूपमुख्ययोगार्थत्वान्नानुपपत्तिरिति भावः २

७ ह. पै. भा.— कर्मकरणात्कर्मयोगित्वं तावत्सिद्धं, सन्न्यासित्वं तु साग्नौ सक्रिये नैव सिद्धं लोक इति तत्सम्पादयति भगवान्—यमिति । यं सन्न्यासमिति प्राहुर्लौकिका योगं कर्मयोगं तं विद्धि विजानीहि पाण्डव ! । अस्ति हि तस्मिन्निरग्निनाऽक्रियेण परमार्थसन्न्यासिना साम्यम् । किं तत् ? इत्यत्राऽऽह— परमार्थसन्न्यासी भूतभविष्यद्वर्तमानेषु सर्वविषयसङ्कल्पं सन्न्यस्यति । अयं च कर्मी नह्यसन्न्यस्तसङ्कल्पो योगी भवति, कर्मी च स उच्यते । कश्चन कश्चिदपि सन्न्यासी नोच्यते ॥ २ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु निरग्नेरक्रियस्यैव श्रुतिस्मृतियोगशास्त्रेषु सन्न्यासित्वं योगित्वं च प्रसिद्धम्; तत्कथमिह साग्नेः सक्रियस्य च सन्न्यासित्वं योगित्वं चोच्यते ? कथं च 'न निरग्निः—' [६।१] इति तयोस्तन्निषिध्यत इत्याशङ्क्याह— यमिति । हे पाण्डव ! यं सन्न्यासं "न्यास एवात्यरेचयत्" [म. ना. उ.७८] इति प्राहुः, तं निष्कामकर्मानुष्ठानाख्यं योगमेव जानीहि । कुतः ? इत्यत आह— न हीति । असन्न्यस्तसङ्कल्पः अपरित्यक्तफलाभिसन्धिः कश्चिदपि योगी न भवति । किन्तु सर्वोऽपि योगी त्यक्तफलसङ्कल्प एव । हि यस्मादेवं तस्मात्फलत्यागसाम्यात्तृष्णारूपचित्तवृत्तिनिरोधसाम्याच्च गौण्या वृत्त्या कर्म्येव सन्न्यासी योगी चेति स्तूयते, 'अब्रह्मदत्तं ब्रह्मदत्त इत्याह; ते वयं मन्यामहे ब्रह्मदत्तसदृशोऽयमिति ' इति महाभाष्योक्तन्यायात् । 'न निरग्निर्न चाक्रियः' [६।१] इति च निरग्नेरक्रियस्य च न वस्तुतः सन्न्यासित्वं योगित्वं च प्रतिषिध्यते ; किन्तु 'अपशवो वा अन्ये गोऽश्वेभ्यः पशवो गोऽश्वाः'[तै.सं.५।२।९] इतिवत्प्रशंसामात्रपरमिति न कश्चिद्विरोध इति भावः ॥ २ ॥

९ व० त० दी०— कुत इत्यपेक्षायां साङ्ख्ययोगविषययोस्त्यागात्यागयोरेवैकार्थतां सम्पादयन्नाह— यं सन्न्यासमिति । ऋषयो यं सन्न्यासं प्राहुस्त्यागविधया तं योगमेव विद्धि, यत्रत्यकर्मसु फलसङ्कल्पत्यागस्य निरूप्यमाणत्वात् । तथाहि— नहीति । असन्न्यस्तसङ्कल्पः योगी न भवति । तादृशकर्मकर्त्ता चेद्योग्येव न । तथा चेद्योग्येवेति भावः ॥ २ ॥

१० पु. अ. त.— ननु कथमुक्तत्यागवान् योगी न भवेत् ? इत्याशङ्क्याह—यं सन्न्यासमिति । यं सन्न्यासमिति प्राहुः प्रकर्षेण सर्वात्मभावरूपेण आहुस्तत्स्वरूपविदो भक्ताः, तेऽधुनाऽधिकाराभावान्नोच्यन्ते, अग्रे वाच्याः, तं हे पाण्डव ! योगं योगरूपं विद्धि जानीहि। 'पाण्डव!' इतिसम्बोधनेन ज्ञानयोग्यता निरूपिता । तस्मिन् सन्न्यासे विप्रयोगरसानुभवरूपे स्वाकाङ्क्षितफलत्यागो भवत्यतः संयोगसिद्धिः । अस्मिंस्तदभावान्न तत्सिद्धिरित्याह— न हीति । असन्न्यस्तसङ्कल्पः न त्यक्तो मानसो नियमः स्वसुखानुभवरूपो येन तादृशः कश्चन भावादिमानपि योगी न भवति । हीति युक्तश्चायमर्थः । यतः स्वसुखानुभवेच्छोः प्रभुसुखानुभवेच्छा नोदेति परस्परमुभयोः स्थितिरेकत्र न सम्भवति, अतः स्वसुखानुभवरूपमानसनिश्चयत्यागवान् योगी भवतीति भावः ॥ २ ॥

११ नी० भा० दी०— केन साम्येनायं सन्न्यासी योगी चेति स्तूयते ? अत आह— यमिति। यो हि त्यक्तसर्वसङ्कल्पः स सन्न्यासी, तादृशश्च ध्यानयोगी; अतो न तयोर्भेदः । "निस्सङ्कल्पस्तटस्थस्तिष्ठेदेतन्मोक्षलक्षणम् " [६।१९] इति मैत्रायणीयोपनिषच्छ्रुतस्य मोक्षलक्षणस्य निस्सङ्कल्पत्वस्योभयत्रापि तुल्यत्वात् । अतोऽयमपि कर्मयोगी फलसङ्कल्पत्यागान्निस्सङ्कल्पत्वसाम्यात् सन्न्यासी योगी च भवतीति स्तूयत इत्यर्थः। योगाधिकारसिद्धये निष्कामकर्माण्यनुष्ठेयानीति श्लोकद्वयतात्पर्यार्थः ॥ २ ॥

निष्कामकर्मैव ध्यानयोगस्य साधनम् ।

आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।
योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥ ३ ॥

१ शां. भा.–ध्यानयोगस्य फलनिरपेक्षः कर्मयोगो बहिरङ्गं साधनमिति तं सन्न्यासत्वेन स्तुत्वाऽधुना कर्मयोगस्य ध्यानयोगसाधनत्वं दर्शयति–आरुरुक्षोरिति। आरुरुक्षोरारोढुमिच्छतोऽनारूढस्य, ध्यानयोगेऽवस्थातुमशक्तस्यैवेत्यर्थः । कस्याऽऽरुरुक्षोः ? मुनेः; कर्मफलसन्न्यासिन इत्यर्थः । किमारुरुक्षोः ? योगम् , कर्म कारणं साधनमुच्यते । योगारूढस्य पुनस्तस्यैव शम उपशमः सर्वकर्मभ्यो निवृत्तिः कारणं योगारूढत्वस्य साधनमुच्यत इत्यर्थः । यावद्यावत्कर्मभ्य उपरमते तावत्तावन्निरायासस्य जितेन्द्रियस्य चित्तं समाधीयते । तथा सति स झटिति योगारूढो भवति । तथा चोक्तं व्यासेन–"नैतादृशं ब्राह्मणस्यास्ति वित्तं यथैकता समता सत्यता च । शीलं स्थितिर्दण्डनिधानमार्जवं ततस्ततश्चोपरमः क्रियाभ्यः [म. भा. १२।१७५।३७] इति ॥ ३ ॥

---

१ **मुने**रिति भाविनीं वृत्तिमाश्रित्य निर्देशः। आङ्पूर्वस्य रुहेः प्रयोगेण योगस्य सोपानश्रेण्यारोढव्यवलभ्यादिवत् साधनपरम्पराप्राप्यत्वं सूच्यते । अत्र प्रकृतकर्मप्रतियोगित्वाच्छमस्तदुपरम एव ज्ञेयः । **वामन**स्तु शमः समाधिरित्यभिप्रेत्याह—

यावज्जडे स्मरति चित्स्फुरणं मुनीन्द्रस्तावत्स्मृतिर्भवति साऽस्य समाधिरेव ।
तद्विस्मृतौ तु चिरसंस्कृतिरुल्लसन्ती जाडयभ्रमावरणमाशु भृशं तनोति ॥
योगारूढस्यापि तस्मान्मुक्तावावश्यको यतः । स समाधिस्ततोऽत्रापि शमशब्देन वर्णितः– इति ॥

अत्र **नव्याः**–'यः कर्मयोगारूढो भवितुमिच्छति तस्य मुनेः कर्म शमस्य कारणं साधनम् , योगारूढस्य च शमः– कर्मकारणमिति स्वयं व्याख्याय, पूर्वतरश्लोके कर्मफलमनाश्रित्य कार्यं कर्म कुर्वाण एव पुरुषः परमार्थयोगी, नाकुर्वाण इति भगवतोपदिष्टत्वादिह स एव योगारूढस्य कर्मत्यागं विदधातीति महदन्याय्यम् ' । इत्यादिना महता शब्दाडम्बरेण प्राचां व्याख्यानं दूषयन्ति; तद्व्यामोहमात्रम् । तथा हि– न खल्वस्य श्लोकस्य तदुक्तोऽर्थ उपपन्नः कर्मणः शमकारणत्वस्य शमस्य कर्मकारणत्वस्य चासम्भवात् । प्रसिद्धे एव हि कामकर्मणी स्थितिगतिवन्मिथो विरुद्धस्वभावे। किञ्चात्र शमकारणं कर्म सकामम् , उत निष्काममभ्युपेयते ? नाद्यः, 'शान्तिमाप्नोति न कामकामी'(२।७०)इत्यादिविरोधात् । नापि द्वितीयः, निष्कामकर्मानुष्ठानेन शमलाभः, स च निष्कामकर्मानुष्ठानसाधनमित्यन्योन्याश्रयापत्तेः । आरुरुक्ष्वारूढावस्थाभेदेन तत्परिहारोपपादनं तु सिद्धसाधनतातादवस्थ्यात्तुषावघाततुल्यमेवेति ॥ तथा प्राचव्याख्यानेष्वारोपितं दूषणमप्यसङ्गतमेव, पूर्वतरश्लोके योगारूढमुद्दिश्य कर्मविधानाभावेनात्र तद्विरोधासम्भवात् । न हि तत्र योगिनमुद्दिश्य कर्म विधीयते, किन्तु फलनिरपेक्षं कर्म कुर्वाणोऽधिकारी योगीति स्तूयत इति व्यक्तमेव भाष्यादौ । युक्तं च तत् , योगारोहणसाधनत्वेन फलनिरपेक्षस्य कर्मणो विधित्सितत्वात्, 'यद्विधीयते तत्स्तूयते' इति न्यायादिति न किञ्चिदनुपपन्नम् ॥ एवमन्यान्यपि कानिचिद्दूषणानि तैरत्रोद्भावितानि दृश्यन्ते, परं तानि सुतरामसाराणीति विस्तरसाध्वसादुपेक्ष्यन्ते ।–**अविगीता** ।

२ आ. शां. व्या.—परमार्थसन्न्यासस्य कर्मयोगाङ्गत्वाभावे कर्मयोगस्यैव सदा कर्तव्यत्वमापद्येत, तेनेतरस्यापि कृतत्वसिद्धेरित्याशङ्कयोक्तानुवादपूर्वकमुत्तरश्लोकतात्पर्यमाह—ध्यानयोगस्येति। भाविन्या वृत्त्या मुनेर्योगमारोढुमिच्छोरिष्यमाणस्य योगारोहणस्य कर्म हेतुश्चेदपेक्षितं, योगमारूढस्यापि तत्फलप्राप्तौ तदेव कारणं भविष्यति, तस्य कारणत्वे क्लृप्तशक्तित्वादित्याशङ्कयाऽऽह—योगारूढस्येति। अनारूढस्येत्येतस्यैवार्थं स्फुटयति—ध्यानेति। मुनित्वं कर्मफलसन्न्यासिन्यौपचारिकमित्याह—कर्मफलेति। साधनं चित्तशुद्धिद्वारा ध्यानयोगप्राप्तीच्छायामिति शेषः। तस्येति प्रकृतस्य कर्मिणो ग्रहणम्। एवकारो भिन्नक्रमः शमशब्देन सम्बध्यते। कस्यान्ययोगव्यवच्छेदेन शमो हेतुः? इति तत्राऽऽह—योगारूढत्वस्येति। सर्वव्यापारोपरमरूपोपशमस्य योगारूढत्वे कारणत्वं विवृणोति—यावद्यावदिति। सर्वकर्मनिवृत्तावायासाभावाद्वशीकृतेन्द्रियग्रामस्य चित्तसमाधाने योगारूढत्वं सिध्यतीत्यर्थः। सर्वकर्मोपरमस्य पुरुषार्थसाधनत्वे पौराणिकीं सम्मतिमाह—तथा चेति। एकता सर्वेषु भूतेषु वस्तुनो द्वैताभावोपलक्षितत्वमिति प्रतिपत्तिः। समता तेष्वेवौपाधिकविशेषेऽपि स्वतो निर्विशेषत्वधीः, सत्यता तेषामेव हितवचनम्, शीलं स्वभावसम्पत्तिः, स्थितिः स्थैर्यम्, दण्डनिधानमहिंसनम्, आर्जवमवक्रत्वम्, क्रियाभ्यः सर्वाभ्यः सकाशादुपरतिश्चेत्येतदुक्तं सर्वं यथा यादृशमेतादृशं नान्यद्ब्राह्मणस्य वित्तं पुमर्थसाधनमस्ति तस्मादेतदेवास्य निरतिशयं पुरुषार्थसाधनमित्यर्थः॥ ३॥

३ रा. भा.—कर्मयोग एवाप्रमादेन योगं साधयतीत्याह—योगमात्मावलोकनं प्राप्तुमिच्छोर्मुमुक्षोः कर्मयोग एव कारणमुच्यते। तस्यैव योगारूढस्य प्रतिष्ठितयोगस्यैव शमः कर्मनिवृत्तिः कारणमुच्यते। यावदात्मावलोकनरूपमोक्षप्राप्तिस्तावत् कर्म कार्यमित्यर्थः॥ ३॥

४ वे. ता. चं.—'आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते' इत्यत्र विशेषविधिः शेषनिषेधपर इत्यभिप्रायेणाह—कर्मयोग एवेति। कर्मयोगमात्रसाध्यो हि योगः, न परमात्मावलोकनमित्यभिप्रायेणाह—आत्मावलोकनमिति। आमोक्षाद्यत्किञ्चित्कर्म कर्तव्यमित्यभिप्रायेणाह—मुमुक्षोरिति। आत्मावलोकनस्यात्र मोक्षकल्पतया मोक्षशब्दोपचारः। 'योगारूढस्य' इति युक्तावस्थाविषयत्वभ्रमव्युदासाय प्रतिष्ठितयोगस्येत्युक्तम्। 'कर्म कारणं' इत्युक्तकर्मप्रतियोगिकः शमस्तन्निवृत्तिरेवात्र भवितुमर्हतीत्यभिप्रायेण शमः कर्मनिवृत्तिरित्युक्तम्। एतेन 'मुनिरत्र परिव्राजकः शमश्च पारिव्रज्यारूपः' इति परोक्तं निरस्तम्। ननु प्रतिष्ठितयोगस्य किं कारणापेक्षया न ह्यन्यदस्य कार्यमस्तीति शङ्कायां 'योगारूढस्य' इत्यादिना कर्मनिवृत्तिविधानं ततः पूर्वमनिवृत्त्यभिप्रायमिति दर्शयति—यावदिति॥ ३॥

५ आ. मा. भा.—कियत्कालं कर्म कर्त्तव्यं? इत्यत आह—आरुरुक्षोर्मुनेरिति। योगमारुरुक्षोरुपायसम्पूर्तिमिच्छोः। योगमारूढस्य सम्पूर्णोपायस्य, अपरोक्षज्ञानिन इत्यर्थः। कारणं परमसुखकारणम्। अपरोक्षज्ञानिनोऽपि समाध्यादि फलमुक्तम् [पृ. १९९-२००]। तस्य सर्वोपशमेन समाधिरेव कारणं प्राधान्येनेत्यर्थः। तथापि यदा भोक्तव्योपरमस्तदैव सम्यगसम्प्रज्ञातसमाधिर्जायते, अन्यदा तु भगवच्चरितादौ स्थितिः। तच्चोक्तम्—'ये त्वां पश्यन्ति भगवंस्त एव सुखिनः परम्। तेषामेव तु संक्रम्य समाधिर्जायते नृणाम्॥ भोक्तव्यकर्मण्यक्षीणे जपेन कथयाऽपि वा। वर्तयन्ति महात्मानस्तद्भक्तास्तत्परायणाः' इति॥ ३॥

६ ज. प्र. दी.—नन्वेवं समाधियोगस्याधिकारिणि निरूपिते तं प्रति समाधिरभिधेयः, आरुरुक्षोरित्यादि किमर्थमुच्यते? इत्यत आह—कियदिति। समाधियोगाधिकारत्वेनोक्तं कर्म किं सकृदनुष्ठेयं उताफलप्राप्तेः? इति प्रश्नार्थः। ननु योगो नाम नाश्वादिरिवारोढव्यः, तत्कथमुच्यते योगमारुरुक्षोर्योगारूढस्येति? तत्राह—योगमिति। उपरिभवनसादृश्यादुपचार इत्यर्थः। उपायः समाधिरेव। समाधेः फलपरिमाणाद्यवच्छेदाभावात् कीदृशी सम्पूर्णता? इत्यत आह—अपरोक्षेति। साधनस्य हि पूर्णता साध्याय पर्याप्तत्वम्। अतो यावताऽपरोक्षज्ञानं सम्पद्यते तावत्त्वं सम्पूर्णत्वमिति भावः। ननु योगमारुरुक्षोः कर्म कारणं सन्निधानाद्योगारोहस्येति लभ्यते। कारणत्वाच्च तत्पर्यन्तं कर्तव्यमिति; कार्यापेक्षया नियतपूर्वक्षणभावित्वात्कारणस्य। योगारूढस्य तु शमः किं प्रति कारणं? ज्ञानस्य तत एव सिद्धेरित्यत आह—कारणमिति। परमसुखं मुक्तिगतम्। नन्वयं प्रश्नो 'यदा ते मोहकलिलं' [२।५२] इति परिहृतः। मैवम्। तत्र ज्ञानार्थिनाऽत्र तु योगारोहार्थिनेति भेदात्, तयोश्च साध्यसाधनयोः पृथक्त्वात्। 'अपरोक्षज्ञानिनः' इति चानतिविप्रकर्षेणोक्तत्वात्। तथोक्तं—'ऐहिकमप्रस्तुतप्रतिबन्धः' [ब्र. सू. ३।४।५१] इति। अथवा योगारूढस्यापि कर्तव्यं वक्तुं प्रश्नोत्तरानुवादोऽयमिति। नन्वपरोक्षज्ञानिनोऽनाधेयातिशयस्य कथं शमः परमसुखकारणमुच्यते? इत्यत आह—अपरोक्षेति। उक्तं समर्थितं द्वितीये। 'समाध्यादि' इत्यनेन शमशब्दार्थः समाधिरिति सूचितम्। तर्हि तस्यान्यत्कर्तव्यमेव नास्ति? इत्यत आह—तस्येति। सर्वोपशमेन सर्वविषयोपरतिलक्षणेनेति समाधौ शमशब्दं समर्थयितुमुक्तम्।

कारणं सुखाभिवृद्धेः । तद्विरोधेनान्यत्कार्यमिति भावः । यदि ज्ञानिनः समाधिरानन्दवृद्धेः कारणं तर्हि तमेव कुतो न कुर्युः ? कुतश्च व्याख्यानादौ प्रवर्तन्ते ? इत्यत आह— तथापीति । भोक्तव्योपरमः प्रतिबन्धकप्रारब्धकर्मोपरमः । अन्यदा सम्यक् समाधिप्रतिबन्धककर्मानुपरमकाले । अत्रागमसम्मतिमाह— तथेति । परं केवलम् । तेषामेव सम्यगेव समाधिश्च जायत इति योजना । वर्तयन्ति वर्तन्ते कालं नयन्तीति वा ॥ ३ ॥

७ ह. पै. भा.— ध्यानयोगस्य बहिरङ्गं कर्मेति यावद्ध्यानयोगारोहणसमर्थस्तावद्गृहस्थेनाधिकृतेन कर्म कर्तव्यमतः स्तौति भगवान्। ननु किमर्थं ध्यानयोगारोहणसीमाकरणं ? यतोऽनुष्ठेयमेव विहितं कर्म यावज्जीवं; नैतत्— आरुरुक्षोरिति। योगमारुरुक्षोरारोढुमिच्छोर्मुनेः कर्म कारणं साध्यसाधनमुच्यते । योगारूढस्य तस्यैव कर्मणः शम उपशमः सर्वकर्मभ्यो निवृत्तिः कारणं योगारूढस्य साधनमुच्यते इत्यर्थः। 'आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ' इति विशेषणादारूढस्य च शमेनैव सम्बन्धकरणात् । आरुरुक्षोरारूढस्य च शमः कर्म चोभयं कर्तव्यत्वेनाभिप्रेतं चेत्पुनस्तदारुरुक्षोरारूढस्य चेति विशेषणं विभागकरणं चोपपद्यत एवेति चेत्, न; तस्यैवेति वचनात्पुनर्योगग्रहणाच्च । योगारूढस्येति, य आसीत्पूर्वमेवाऽऽरुरुक्षुस्तस्यैवाऽऽरूढस्य शम एव कर्तव्यं कारणं योगफलं प्रत्युच्यत इति । अतो न यावज्जीवे कर्तव्यत्वप्राप्तिस्तस्यापि कर्मिणः, योगभ्रष्टादिवचनाच्च । गृहस्थस्य चेत्कर्मयोगो विहितः षष्ठेऽध्याये स योगभ्रष्टः कर्मगतिं कर्मफलं प्राप्नोतीति तस्य नाशाशङ्काऽनुपपन्ना स्यात् । अवश्यं कृतं कर्म काम्यं नित्यं वा मोक्षस्य नित्यत्वादनारभ्यत्वेन स्वं फलमारभते । एवं नित्यस्य च कर्मणो वेदप्रमाणावबुद्धत्वात्फलेन भवितव्यमित्यवोचाम, अन्यथा वेदस्याऽऽनर्थक्यप्रसङ्गादिति ।

न च कर्मणि सत्युभयभ्रष्टवचनमर्थवत्कर्मणो विभ्रंशकरत्वानुपपत्तेः। कर्म कृतमीश्वरे सन्न्यस्यत्यतः कर्तरि कर्मफलं नाऽऽरभत इति चेत्, न; ईश्वरे सन्न्यासस्याधिकारफलहेतुत्वोपपत्तेः । मोक्षायैवेति चेत्स्वकर्मणां कृतानामीश्वरे सन्न्यासो मोक्षायैव, न फलान्तराय योगसहितो योगाच्च भ्रष्ट इत्यतस्तं प्रति नाशाशङ्का युक्तैवेति चेत, न; 'एकाकी यतचित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः'[६।१०]'ब्रह्मचारिव्रते स्थितः' [६।१४]इति च गृहस्थवानप्रस्थयोः कर्मसन्न्यासविधानात्। न चात्र ध्यानकाले स्त्रीसहायाशङ्का येनैकाकित्वं विधीयते। न च 'गृहस्थस्य निराशीरपरिग्रहः' [६।१०] इति वचनमनुकूलम् । 'विहाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति निस्पृहः' [२।७१] 'सर्वारम्भपरित्यागी' [१४।२५] 'नैतादृशं ब्राह्मणस्यास्ति वित्तं यथैकता समता सत्यता च। शीलं स्थितिर्दण्डनिधानमार्जवं ततस्ततश्चोपरमः क्रियाभ्यः' [म.भा.१२।१७५३७] इति तत्र तत्र वचनानि दर्शितानि, तैर्विरुध्यते चतुर्थाश्रमप्रतिषेधः। तस्मान्मुनेर्योगमारुरुक्षोः प्रपन्नगार्हस्थ्यस्याग्निहोत्रादिफलनिरपेक्षमनुष्ठीयमानं ध्यानयोगारोहणसाधनत्वेन सत्त्वशुद्धिद्वारेण प्रतिपद्यत इति सन्न्यासी च योगी चेति स्तूयते ॥ ३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं कर्मयोगं स्तुत्वा तस्य ध्यानयोगसाधनत्वमाह— आरुरुक्षोरिति। योगं ध्यानयोगं आरुरुक्षोः आरोढुमिच्छोः मुनेर्भविष्यतः निष्कामतयेश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठितं कर्म चित्तशुद्धिद्वारा योगारोहणे कारणमुच्यते । योगारूढस्य तस्यैव पूर्वं कर्मणि एव सतः शमः सर्वकर्मसन्न्यासः चित्तशुद्धिवैराग्यातिशयसम्पत्स्यमाने ज्ञानोदये कारणमुच्यते ॥ ३ ॥

९ व० त० दी०— तत्र योगेऽपि साङ्ख्यवत्कर्तव्यव्यवस्थामाह— आरुरुक्षोरिति। योगमात्मसंयमनं पदमारुरुक्षोरधिकारिणस्तत्रादृशस्योक्तरीत्या कर्म स्वधर्मकरणं तदारोहे कारणमुच्यते। तस्यैव योगारूढस्य सतः सर्वतः संयतचेतसः शमः समस्तसङ्कल्पपरित्यागस्तद्दाढर्ये कारणं स्थूणाखननवन्मतं योगारूढतया सिद्धत्वात् ॥३॥

१० पु. अ. त.— ननु स्वसुखानुभवसङ्कल्पत्यागः सिद्धस्य भवति, साधनदशापन्नस्य किं कर्तव्यं ? इत्यत आह—आरुरुक्षोरिति। योगं आरुरुक्षोः संयोगरसप्राप्तीच्छोर्मुनेर्मननशीलस्य कारणं कर्म सेवात्मकमनुकारणरूपमुच्यते कथ्यत इत्यर्थः; तस्यैव सेवादिकरणेन योगारूढस्य संयोगरसन्यासमनसः शमः अनुकरणादिकृतिरहितभावनाप्रवणस्थितिः कारणमुच्यते कथ्यते; तत्प्राप्त्यर्थमिति शेषः ॥ ३ ॥

११ नी० भा० दी०— तत्र कर्मानुष्ठानस्यावधिमाह— आरुरुक्षोरिति । यावद्धि योगं यमनियमाद्यष्टाङ्गोपेतमत्यौत्कण्ठ्यादारोढुमिच्छति तावत्कर्माण्यनुतिष्ठेत्, तस्यारुरुक्षोर्मुनेरारुरुक्षाकारणं तीव्रवैराग्योत्पादनद्वारा कर्म भवति । तस्यैव योगारूढस्य योगाङ्गानुष्ठाने प्रवृत्तस्य विक्षेपासहस्य योगारोहे कर्मणां शमः सन्न्यासः कारणमुच्यते । न हि कर्मसु व्यापृतोऽनन्यचित्ततया योगमनुष्ठातुमीष्टे ॥ ३ ॥

योगारूढत्वस्य सहेतुकः कालः ।

यदा हि नेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुषज्जते ।
सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी योगारूढस्तदोच्यते ॥ ४ ॥

१ शां. भा.— अथेदानीं कदा योगारूढो भवति ? इत्युच्यते— यदा समाधीयमानचित्तो योगी हीन्द्रियार्थेषु-इन्द्रियाणामर्थाः शब्दादयस्तेष्विन्द्रियार्थेषु, कर्मसु च नित्यनैमित्तिककाम्यप्रतिषिद्धेषु प्रयोजनाभावबुद्ध्या नानुषज्जते अनुषङ्गं कर्तव्यताबुद्धिं न करोतीत्यर्थः । सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी सर्वान्सङ्कल्पानिहामुत्रार्थकामहेतून् सन्न्यसितुं शीलमस्येति सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी योगारूढः प्राप्तयोग इत्येतत्तदा तस्मिन् काल उच्यते । 'सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी' इति वचनात्सर्वांश्च कामान् सर्वाणि च कर्माणि सन्न्यसेदित्यर्थः । सङ्कल्पमूला हि सर्वे कामाः 'सङ्कल्पमूलः कामो वै यज्ञाः सङ्कल्पसम्भवाः' [मनुः २।३] 'काम ! जानामि ते मूलं सङ्कल्पात्त्वं हि जायसे । न त्वां सङ्कल्पयिष्यामि तेन मे न भविष्यसि' [म. भा. १२।१७७।२५] इत्यादिस्मृतेः । सर्वकामपरित्यागे च सर्वकर्मसन्न्यासः सिद्धो भवति "स यथा कामो भवति तत्क्रतुर्भवति यत्क्रतुर्भवति तत्कर्म कुरुते" [बृ.उ. ४।४।५] इत्यादिश्रुतिभ्यः, 'यद्यद्धि कुरुते कर्म तत्तत्कामस्य चेष्टितम्' [मनुः २।४] इत्यादिस्मृतिभ्यश्च, न्यायाच्च– न हि सर्वसङ्कल्पसन्न्यासे कश्चित्स्पन्दितुमपि शक्तः । तस्मात्सर्वसङ्कल्पसन्न्यासीति वचनात्सर्वान्कामान्सर्वाणि कर्माणि च त्याजयति भगवान् ॥ ४ ॥

२ आ. शां. व्या.—योगप्राप्तौ कारणकथनानन्तरं तत्प्राप्तिकालं दर्शयितुं श्लोकान्तरमवतारयति—**अथेति** । समाधानावस्था यदेत्युच्यते । अत एवोक्तं 'समाधीयमानचित्तो योगी' इति । शब्दादिषु कर्मसु चानुषङ्गस्य योगारोहणप्रतिबन्धकत्वात्तदभावस्य तदुपायत्वं प्रसिद्धमिति द्योतयितुं हीत्युक्तम् । सर्वेषामपि सङ्कल्पानां योगारोहणप्रतिबन्धकत्वमभिप्रेत्य 'सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी' इत्यत्र विवक्षितमर्थमाह— **सर्वानिति** । सर्वसङ्कल्पसन्न्यासेऽपि सर्वेषां कामानां कर्मणां च प्रतिबन्धकत्वसम्भवे कुतो योगप्राप्तिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **सर्वेति** । सर्वसङ्कल्पपरित्यागे यथोक्तविध्यनुष्ठानमयत्नसिद्धमिति मन्वानः सन्नाह—**सङ्कल्पेति** । मूलोन्मूलने च तत्कार्यनिवृत्तिरयत्नलभ्येति भावः । तत्र प्रमाणमाह—**सङ्कल्पमूल इति** । तत्रान्वयव्यतिरेकावभिप्रेत्योक्तमुपपादयति— **कामेति** । सर्वसङ्कल्पाभावे कामाभावतत्कर्माभावस्य सिद्धत्वेऽपि कर्मणां कामकार्यत्वात्तन्निवृत्तिप्रयुक्तामपि निवृत्तिमुपन्यस्यति— **सर्वकामेति** । यदुक्तं कर्मणां कामकार्यत्वं, तत्र श्रुतिस्मृती प्रमाणयति— **स यथेति** । स पुरुषः स्वरूपमजानन्यत्फलकामो भवति तत्साधनमनुष्ठेयतया बुद्धौ धारयतीति तत्क्रतुर्भवति, यच्चानुष्ठेयतया गृह्णाति, तदेव कर्म बहिरपि करोतीति कामाधीनं कर्मोक्तमिति श्रुत्यर्थः । कामजन्यं कर्मेत्यन्वयव्यतिरेकसिद्धमिति द्योतयितुं स्मृतौ हिशब्दः । न्यायमेव दर्शयति— **न हि सर्वसङ्कल्पेति** । स्वापादावदर्शनादित्यर्थः । नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानं दूरनिरस्तमिति वक्तुमपिशब्दः । श्रुतिस्मृतिन्यायसिद्धमर्थमुपसंहरति— **तस्मादिति** ॥ ४ ॥

३ रा. भा.— कदा प्रतिष्ठितयोगो भवति ? इत्यत्राह— यदाऽयं योगी त्वात्मैकानुभवस्वभावतया इन्द्रियार्थेषु आत्मव्यतिरिक्तप्राकृतविषयेषु तत्सम्बन्धिषु च कर्मसु नानुषज्जते न सङ्गमर्हति; तदा

---

१ **अनुषज्जत** इति । 'षस्ज गतौ' (भ्वा. २०२ उ.प.) सकारस्य श्चुत्वेन शकारे तस्य 'झलां जश् झशि' (अष्टा. ८।४।५३) इति जश्त्वेन जकारः । सम्यक् शुक्तौ रजतप्रत्ययवदद्वैते ब्रह्मणि कल्पन्त इति सङ्कल्पा विपरीतप्रत्यया इत्याहुः । सङ्कल्पः काम्यबुद्धिरूपा फलाशा इति **नव्याः** । तत्र, 'सङ्कल्पमूलः कामः–' (मनुः २।३) इति स्मृत्या सङ्कल्पस्य काममूलत्वावगमात् । 'सङ्कल्पप्रभवान् कामान्' [६।२४] इति वक्ष्यमाणेनाप्युक्तार्थस्यैव भगवत्सम्मतत्वसिद्धेश्च । —**अविगीता** ।

हि सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी योगारूढ इत्युच्यते; तस्मादारुरुक्षोर्विषयानुभवार्हतया तदननुषङ्गाभ्यासरूपः कर्मयोग एव योगनिष्पत्तिकारणम्। अतो विषयाननुषङ्गाभ्यासरूपं कर्मयोगमेवारुरुक्षुः कुर्यात् ४

४ वे. ता. चं.— सङ्गमयति— कदेति। अयं योगी त्विति। यावदात्मावलोकनं कर्मयोगे वर्तमान इति भावः। अर्थसिद्धं हेतुमाह आत्मैकानुभवस्वभावतयेति। अनित्यत्वहेयत्वादिसूचनाय प्राकृतशब्दः। कर्मस्विति- न चोदितकर्ममात्रविषयम्, तस्य स्वारसिकसङ्गास्पदत्वाभावेन निषेधायोगात्। नापि परोक्तप्रक्रिययाऽग्निहोत्रादिनित्यनैमित्तिकविषयम्, वैदिकस्य तत्र निस्सङ्गत्वायोगात्। अतः 'यो हि यदिच्छति, तस्य तस्मिंस्तत्साधने वा कार्यताबुद्धिः' इति न्यायादिन्द्रियार्थेषु सङ्गिनां तदुपायभूतेषु विहितेषु निषिद्धेष्वनुभयेषु च कर्मसु यथासम्भवं सङ्गः स्यादिति तन्निषेध एवोचित इत्यभिप्रायेण- तत्सम्बन्धिषु च कर्मस्वित्युक्तम्। सङ्गं त्यजति निवर्तयतीत्यादिषु प्रयोगेषु जायमानस्य सङ्गस्य बलान्निवर्तनं प्रतीयते; अत्र तु नानुषज्जत इत्युक्तम्। सङ्गः स्वयमेव न जायत इत्यर्थः। ततः फलितमाह न सङ्गमर्हतीति। हिशब्दस्य वाक्यार्थान्वयौचित्यात् तदा हीत्युक्तम्। तदा ह्यसौ सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी योगारूढो भवति; न तु सङ्गकाल इति भावः। व्याख्यातश्लोकद्वयतात्पर्यार्थमाह- तस्मादिति। इष्टकारणत्वोपदेशो हि तत्र प्रवृत्त्यर्थ इति तात्पर्येणाह- अत इति ॥४॥

५ आ. मा. भा.— योगारूढस्य लक्षणमाह— यदेति। सम्यगननुषङ्गस्तस्यैव भवति। उक्तं च- 'स्वतो दोषलयो दृष्ट्वा त्वितरेषां प्रयत्नतः' इति ॥ ४ ॥

६ ज. प्र. दी.— स्फुटमपि तात्पर्यं मन्दानुजिघृक्षयाऽऽह- योगेति। अपरोक्षज्ञानं तु योगारोहस्य कार्यं सति प्रतिबन्धे विलम्बत इति न लक्षणम्। नन्विदं साधकेऽपि विद्यते, 'वशे हि यस्येन्द्रियाणि' [२।६१] इत्यादेः, अतोऽतिव्यापकमित्यत आह— सम्यगिति। प्रयत्नं विनेत्यर्थः। तस्यैव योगारूढस्यैव। अत्र प्रमाणमाह— उक्तं चेति। परमात्मानं दृष्ट्वा त्वाप्यत इति शेषः। मुख्य एव चाननुषङ्गोऽत्र विवक्षित इति भावः ॥ ४ ॥

७ ह. पै. भा.— अथ तद्योगी कदा योगारूढो भवति? इत्युच्यते- यदा हीति। यदा समाधानचित्तो योगी हि यस्मादिन्द्रियार्थेष्विन्द्रियाणामर्थाः शब्दादयस्तेष्विन्द्रियार्थेषु कर्मसु नित्यनैमित्तिककाम्यप्रतिषिद्धेषु प्रयोजनाभावबुद्ध्या नानुषज्जते, अनुषङ्गं कर्तव्यताबुद्धिं न करोतीत्यर्थः। सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी सर्वान्सङ्कल्पानिहामुत्रार्थकामहेतून्सन्न्यसितुं शीलं यस्य स सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी योगारूढः प्राप्तयोग इत्येतत्। तदा तस्मिन्काल उच्यते सर्वसङ्कल्पसन्न्यासीति। भगवद्वचनात्सर्वान्कामान्सर्वाणि कर्माणि च सन्न्यसेदित्यर्थः। सङ्कल्पमूला हि सर्वे कामाः। 'सङ्कल्पमूलाः (लः) कामा (मो) वै यज्ञाः सङ्कल्पसम्भवाः' [मनुः २।३]। 'काम! जानामि ते मूलं सङ्कल्पात्किल जायसे। न त्वां सङ्कल्पयिष्यामि समूलो विनशिष्यसि (न भविष्यसि)' [म.भा. १२।१७७।२५]। इति स्मृतेः सर्वसङ्कल्पपरित्यागे सर्वकर्मपरित्यागः सिद्धो भवति। "स यथाकामो भवति तत्क्रतुर्भवति तत्कर्म कुरुते" [बृ. उ. ४।४।५] इत्यादिश्रुतिभ्यः। 'यद्यद्धि कुरुते कर्म तत्तत्कामस्य चेष्टितम्' [मनुः २।४] इति स्मृतिभ्यश्च, न्यायाच्च- सर्वसङ्कल्पसन्न्यासे नहि कश्चित् स्पन्दितुमपि शक्तः। तस्मात् सर्वसङ्कल्पसन्न्यासवचनात् सर्वान्कामान्सर्वाणि च कर्माणि त्याजयति च भगवान् ॥ ४ ॥

८ वे. ब्र. गि.— कदा योगारूढो भवतीत्यत्राह— यदेति। इन्द्रियार्थेषु शब्दादिषु कर्मसु च तत्साधनेषु लौकिकवैदिकेषु यदा नानुषज्जते कर्तव्यतानुबन्धं न करोति। तत्र हेतुः— सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी; 'इदमहं करिष्ये' इति चित्तवृत्तिविशेषः सङ्कल्पः। सर्वशब्देन सङ्कल्पहेतोः कामस्य परिग्रहः। निखिलकामसङ्कल्पत्यागशीलो दृढवैराग्य इत्यर्थः। यदा एवम्भूतो भवति तदा 'योगारूढः' इत्युच्यते ॥ ४ ॥

९ व० त० दी०— कदैवं योगारूढ इत्यपेक्षायामाह— यदा हीति। स्वक्रियानिर्वर्त्येष्वपि कर्मसु नानुषज्जते ४

१० पु. अ. त.— स योगारूढः कथं ज्ञातव्यः? इत्यत आह— यदा हीति। यदा इन्द्रियार्थेषु रूपादिषु उत्कटतापनिवृत्त्यर्थं स्वप्नादिप्राप्तेषु हीति निश्चयेन पुरुषार्थरूपेण नानुषजते नाऽऽसक्तो भवति। न कर्मसु तत्साधककृतिरूपेषु अनुषज्जते नाऽऽसक्तो भवति। सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी मनोनिश्रयात्मकस्वभोगेच्छादित्यागवान् यो नासक्तो भवेत्तदा योगारूढः संयोगभावे प्रतिष्ठित उच्यते कथ्यत इत्यर्थः ॥ ४ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु योगपदेन मुख्यया वृत्त्या निर्बीजः समाधिरुच्यते, तमारूढस्य कर्मणां त्यागः स्वतः सिद्धत्वादविधेय इत्याशङ्क्य प्रकृते योगारूढपदस्यार्थमाह— यदा हीति । इन्द्रियार्थेषु शब्दादिषु रमणीयेषु कर्मसु च तत्प्राप्तिसाधनेषु तद्दर्शनमनु न सज्जते वैराग्यदार्ढ्यात्सक्तो न भवति । नापि मनसा ' इदं मे भूयात्, एतदर्थमहमिदं कर्म कुर्यां ' इति सङ्कल्पयति । तादृशश्च सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी यदा भवति तदा योगारूढ इत्युच्यते । यथा तीव्रबुभुक्षयोपेतोऽन्यत्र नीरागो व्यासङ्गान्तरं त्यक्त्वा भोजनारूढ एव भवति तथा तीव्रारुरुक्षावान् सर्वत्र वीतरागस्त्यक्तसर्वकर्मा योगारूढ एव भवति; तावत्कर्माणि कर्तव्यानि ततःपरं त्याज्यानीत्यर्थः ॥ ४ ॥

योगारूढत्वस्य मनोनिग्रह एव साधनं लक्षणं च [५–९]

उद्धरेदात्मनाऽऽत्मानं नाऽऽत्मानमवसादयेत् ।
आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥ ५ ॥

१ शां. भा.— यदैवं योगारूढस्तदा तेनाऽऽत्माऽऽत्मनोद्धृतो भवति संसारादनर्थजातात्, अतः उद्धरेत्संसारसागरे निमग्नमात्मनाऽऽत्मानं तत उत्–ऊर्ध्वं हरेदुद्धरेत्; योगारूढतामापादयेदित्यर्थः । नाऽऽत्मानमवसादयेन्नाधो नयेन्नाधो गमयेत् । आत्मैव हि यस्मादात्मनो बन्धुः, न ह्यन्यः कश्चिद्बन्धुर्यः संसारमुक्तये भवति । बन्धुरपि तावन्मोक्षं प्रति प्रतिकूल एव, स्नेहादिबन्धनायतनत्वात् । तस्माद्युक्तमवधारणं 'आत्मनैव ह्यात्मनो बन्धुः' इति । आत्मैव रिपुः शत्रुर्योऽन्योऽपकारी बाह्यः शत्रुः सोऽप्यात्मप्रयुक्त एवेति युक्तमेवावधारणं 'आत्मैव रिपुरात्मनः' इति ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.—योगारूढस्य किं स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **यदैवमिति** । योगारोहस्य दृष्टादृष्टोपायैरवश्यकर्तव्यतायै मुक्तिहेतुत्वं तद्विपर्ययस्याधःपतनहेतुत्वं च दर्शयति– **अत** इति । तत्र हेतुमाह— **आत्मैव हीति** । उद्धरणापेक्षामात्मनः सूचयति— **संसारेति** । संसारादूर्ध्वं हरणं कीदृक् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— **योगारूढतामिति** । योगप्राप्तावनास्था तु न कर्तव्येत्याह— **नाऽऽत्मानमिति** । योगप्राप्त्युपायश्चेन्नानुष्ठीयते, तदा योगाभावे संसारपरिहारासम्भवादात्माऽधो नीतः स्यादित्यर्थः । नन्वात्मानं संसारे निमग्नं तदीयो बन्धुस्तस्मादुद्धरिष्यति, नेत्याह— **आत्मैव हीति** । कुतोऽवधारणं ? अन्यस्यापि प्रसिद्धस्य बन्धोः सम्भवात्तत्राऽऽह— **न हीति** । अन्यो बन्धुः सन्नपि संसारमुक्तये न भवतीत्येतदुपपादयति— **बन्धुरपीति** । स्नेहादीत्यादिशब्दात्तदनुगुणप्रवृत्तिविषयत्वं गृह्यते । आत्मातिरिक्तस्यापि शत्रोरपकारिणः सुप्रसिद्धत्वादवधारणमनुचितमित्याशङ्क्याऽऽह— **योऽन्य** इति ॥ ५ ॥

---

१ अत्र आत्मना बुद्ध्या आत्मानं मन उद्धरेदिति मन्वानो **वामन** आह—

बुद्धेरधीनं हि मनः किरीटिन् ! शक्ता च सैकैव नियन्तुमेतत् । विवेकमारोहति धीर्न यावत्तावन्मनो मज्जति वासनाब्धौ ॥
मग्नं मनो यद्यपि वासनाब्धौ धीनिघ्न एवास्य गुणस्तथापि । धियः स्वभावः स्वसुखाभिलाषः स्वत्त्वावसानं च चिदात्मरूपे ॥

यत्र भाति सुखं तत्र प्रवर्तयति धीर्मनः । यत्र दुःखं ततस्तूर्णं निवर्तयति सैव तत् ॥
विषयेभ्यः पृथक् सौख्यं क्वचिन्नास्तीति जानती । तद्वासनाप्रवाहे धीर्मनः पातयति ध्रुवम् ॥
सत्सङ्गाद्विषयान्दुःखमयाञ्जानाति सा यदा । परमार्थे सुखं मत्वा तदा भक्तौ प्रवर्तते ॥
प्रत्याहृतं ततो बुद्ध्या विषयेभ्यो भृशं मनः । विहाय तांश्चिन्तयति ब्रह्मावगमसाधनम् ॥
विना ब्रह्मानुभूतिं नो लीयेद्विषयवासना । तथापि रक्षति मनस्तत्पाताद्धीर्विवेकिनी ॥

दृष्ट्वाऽन्नं परिविष्टमिष्टमशितुं चेतः समुत्कण्ठते यद्यप्यत्र बुभुक्षितस्य, तदपि क्ष्वेडान्वितं जानती ।
तन्नात्तुं धिषणा ददाति, विषयेष्वाभीलमेवं मुहुः पश्यन्ती तरसा निवर्तयति सा तद्वासनाया मनः ॥
प्रीतिं दधाना परमार्थवर्त्मनि प्रज्ञा यदा मङ्क्षु मनो नियच्छति । तदा प्रपञ्चे दुरुदर्कसङ्कटे पुनर्निपातोऽस्य न जातु जायते॥
बुद्ध्योद्धरेन्मन इति तस्मादत्राब्रवीद्धरिः । आत्मशब्दोऽभिधत्तेऽसौ मनोबुद्धी उभे अपि ॥ इति ॥

अत्र–'आत्मा चित्ते धृतौ यत्ने धिषणायां कलेवरे । परमात्मनि जीवेऽर्के हुताशनसमीरयोः ॥ २७० ॥ स्वभावे–' इति हैमोऽनुसन्धेयः । —**अविगीता** ।

३ रा. भा.— तदेवाह–उद्धरेदिति। आत्मना मनसा विषयाननुषक्तेन मनसा आत्मानमुद्धरेत् । तद्विपरीतेन मनसा आत्मानं नावसादयेत्। आत्मैव मन एव ह्यात्मनो बन्धुस्तदेवात्मनो रिपुः ॥५॥

४ वे. ता. चं.— श्लोकद्वयाभिप्रेतमर्थं विवृणोतीत्याह— तदेवाहेति । 'आत्मना' इत्यस्य करणार्थत्वौचित्यात् मनसेत्युक्तम् । विषयाननुषक्तेन तद्विपरीतेनेत्युभयं क्रियाद्वयसामर्थ्यात् पूर्वोत्तरानुसन्धानाच्चोक्तम् । उद्धरेत्— योगारूढतापादनेन संसारसमुद्रादुत्तारयेत् ;न पुनरधो नयेदित्यर्थः। आत्मोद्धरणात्मावसादयोर्द्वयोरपि मनसो हेतुत्वं प्रपञ्च्यते— आत्मैवेति । अन्ये बन्धवोऽपवर्गविरोधित्वादबन्धवः । अन्ये च रिपव आत्मप्रवृत्तिमूला इत्यवधारणाभिप्रायः ॥ ५ ॥

५ आ. मा. भा.— स च योगारोहः प्रयत्नेन कर्तव्य इत्याह— उद्धरेदित्यादिना ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.— नन्वेवं विद्ध्युपयुक्तमुक्त्वा समाधियोगे विधेये किमर्थमात्मोद्धारकर्तव्यतोच्यते ? इत्यतोऽनया वाचोभङ्ग्या योग एव विधीयत इत्याह— स चेति । तस्याधिकार्यादिकमुक्तं स एव च योग इति वक्तव्ये यदाऽऽरोहग्रहणं कृतं तेन तावत्पर्यन्तं योगः कर्तव्यः, न मध्य एव त्याज्य इति ज्ञापितम् । प्रयत्नेनाभियोगेन ॥ ५ ॥

७ ह. पै. भा.— यदैवं योगारूढस्तदाऽऽत्माऽऽत्मनोद्धृतो भवति संसारादनर्थप्रदादयम्– उद्धरेदिति । उद्धरेत्संसारसागरे निमग्नमात्मानमात्मना तत ऊर्ध्वं हरेद्योगारूढतामापादयेदित्यर्थः । नाऽऽत्मानमवसादयेन्नाधो नयेत् । आत्मैव हि यस्मादात्मनो बन्धुः संसारमुक्तये भवति । बन्धुरपि तावन्मोक्षं प्रति प्रतिकूल एव, स्नेहनिबन्धनायतनत्वात् । तस्माद्युक्तमवधारणमात्मैव ह्यात्मनो बन्धुरिति । आत्मैव रिपुः शत्रुर्योऽन्योऽपकारी बाह्यः शत्रुः सोऽप्यात्मनि युक्त एवेति युक्तमवधारणमात्मैव रिपुरात्मन इत्युक्तम् ॥ ५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अथास्य योगारूढत्वस्य मन एव मुख्यसाधनमित्याह त्रिभिः— उद्धरेदिति । आत्मना मनसा आत्मानं जीवमुद्धरेदिति प्रथमं सम्बन्धः । कः पुनरात्मनोऽनर्थः प्राप्तो यतः स उद्धर्तव्यः ? इत्याशङ्क्य 'उद्धरेत्' इतिपदसूचितमनर्थं दर्शयितुमाह– नात्मानमवसादयेत्; संसारसागरपतितमात्मानमधोऽधः पातनेन न विनाशयेदित्यर्थः । तर्हि तत्र मनः किं करिष्यतीत्यत्राह— आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुः । हि यस्मान्मन एव जीवस्य हितकारी बन्धुः, न ह्यन्यः कश्चिद्बन्धुः संसारमुक्तये भवति ; लौकिकस्य बन्धोरपि स्नेहानुबन्धेन बन्धहेतुत्वात् । अतो मन एव जीवस्य योगारूढत्वसम्पादनेन तारकमिति भावः। नन्वेवं तर्हि तारकं मनः सर्वेषामप्यस्त्येवेति सर्वेऽपि संसारात् किमिति नोत्तरेयुः ? तत्राह— आत्मैव रिपुरात्मनः । न सर्वमपि मनः सर्वस्य मित्रम्; किन्तु कस्यचित्किञ्चिन्मित्रं कस्यचित्किञ्चिदमित्रम् । अतो न सर्वेषामप्युत्तरणमित्यर्थः । बाह्यस्यापि रिपोरात्मप्रयुक्तत्वादात्मैव रिपुरित्यवधारणम्, जितमनसो बहिश्शत्रुप्रसक्तेरभावादिति ध्येयम् ॥ ५ ॥

९ व० त० दी०— अतो विषयेष्वननुषञ्जनं कर्म कृत्वैवात्मानमात्मना स्वेनोद्धरेन्नावसादयेच्च । परोपदेशस्य प्रवर्तकत्वमेव नान्यदित्याशयेनात्मनाऽऽत्मानमुद्धरेदित्युक्तम् । तथाहि आत्मैव कर्त्तैव, न परो बन्ध्वादिर्भवति । उक्तं च भागवते [५।५।१८]–'गुरुर्न स स्यात्स्वजनो न स स्यात्......न मोचयेद्यः समुपेतमृत्युम्' । इति ॥५॥

१० पु. अ. त.— ननु कर्मसु भगवल्लीलानुकरणरूपेषु मनोहरणैकस्वभावेषु कथमासक्तिर्न स्यात् ? इत्याकाङ्क्षायामाह—उद्धरेदिति । आत्मना पुरुषोत्तमरूपेण आत्मानं जीवं कर्मभ्य उद्धरेत्, आत्मानं न अवसादयेत्, तत्रैवासक्तियुक्तं न कुर्यात् । हि युक्तश्चायमर्थः । आत्मनो जीवस्य आत्मैव जीव एव बन्धुः हितकृत् । आत्मनो जीवस्य आत्मैव स एव रिपुः शत्रुः; अत आत्मना आत्मानमुद्धरेद्बन्धुभावेन, न रिपुभावेन अवसादयेत् ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०— उद्धरेदिति । एवं क्रमेण कर्मद्वारा चित्तशुद्धिं सम्पाद्य योगारूढोऽभ्यासवैराग्यबलेनात्मानमुद्धरेत् । हि यस्मादात्मैवात्मनो बन्धुः, न पुत्रादय उद्धर्तुं क्षमाः । आत्मैव रिपुरात्मनः, न त्वन्ये शत्रवः संसारे मज्जयितुमेनं क्षमा इत्यर्थः ॥ ५ ॥

बन्धुरात्माऽऽत्मनस्तस्य येनाऽऽत्मैवाऽऽत्मना जितः ।
अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेताऽऽत्मैव शत्रुवत् ॥ ६ ॥

१ शां. भा.— आत्मैव बन्धुः आत्मैव रिपुरात्मन इत्युक्तं; तत्र किंलक्षण आत्मनो बन्धुः ? किंलक्षणो वाऽऽत्मनो रिपुः ? इत्युच्यते— **बन्धुरिति** । बन्धुरात्माऽऽत्मनस्तस्य तस्याऽऽत्मनः स आत्मा बन्धुर्येनाऽऽत्मनाऽऽत्मैव जितः, आत्मा कार्यकरणसङ्घातो येन वशीकृतः, जितेन्द्रिय इत्यर्थः । अनात्मनस्त्वजितात्मनस्तु शत्रुत्वे शत्रुभावे वर्तेताऽऽत्मैव शत्रुवत्; यथाऽनात्मा शत्रुरात्मनोऽपकारी, तथाऽऽत्माऽऽत्मनोऽपकारे वर्तेतेत्यर्थः ॥ ६ ॥

२ आ. शां. व्या.— उक्तमनूद्य प्रश्नपूर्वकं श्लोकान्तरमवतारयति— **आत्मैवेत्यादिना** । एकस्यैवाऽऽत्मनो मिथो विरुद्धं बन्धुत्वं रिपुत्वं च लक्षणभेदमन्तरेणायुक्तमिति चोदिते, वशीकृतसङ्घातस्याऽऽत्मानं प्रति बन्धुत्वं, इतरस्य शत्रुत्वं इत्यविरोधं दर्शयति— **बन्धुरित्यादिना** । वशीकृतसङ्घातस्य विक्षेपाभावादात्मनि समाधानसम्भवादुपपन्नमात्मानं प्रति बन्धुत्वमिति साधयति— **तस्येति** । अवशीकृतसङ्घातस्य पुनर्विक्षेपोपपत्तेरात्मनि समाधानायोगादात्मानं प्रति शत्रुभावे प्रसिद्धशत्रुवदात्मैव शत्रुत्वेन वर्तेतेत्युत्तरार्धं व्याकरोति— **अनात्मन** इति । दृष्टान्तं व्याचष्टे— **यथेति** । उक्तदृष्टान्तवशादवशीकृतसङ्घातः स्वस्य हितानाचरणादात्मानं प्रति शत्रुरेवेति दार्ष्टान्तिकमाह— **तथेति** ॥ ६ ॥

३ रा. भा.— येन पुरुषेण स्वेनैव स्वमनो विषयेभ्यो विजितं, तन्मनस्तस्य बन्धुः । अनात्मनोऽजितमनसः स्वकीयमेव मनः स्वस्य शत्रुवत् शत्रुत्वे वर्तेत; स्वनिश्श्रेयसविपरीते वर्तेतेत्यर्थः । यथोक्तं भगवता पराशरेणापि 'मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः । बन्धाय विषयासङ्गि मुक्त्यै निर्विषयं मनः (स्मृतम्)' ॥ [वि.पु. ६।७।२८ मैत्रा. उ. ४।३।११ ब्र. बिं. २] इति ॥ ६ ॥

४ वे. ता. चं.— एकस्यैवैकं प्रति बन्धुत्वं रिपुत्वं च व्याहतमिति शङ्का परिह्रियते— **बन्धुरात्मेति** श्लोकेन । **स्वेनैवेति** स्वात्मनेत्यर्थः । मनसो विजयो नाम विषयेभ्यो व्यावर्तनमित्यभिप्रायेणोक्तं— **विषयेभ्यो विजितमिति** । बन्धुत्वोपपादनं हि मनसो विजयेनोक्तम् । शत्रुत्वोपपादनमपि हि तदभावेनेत्यभिप्रायेणोक्तं **अनात्मनोऽजितमनस** इति । 'आत्मैव' इत्येवकाराभिप्रेतमाह— **स्वकीयमेव मन** इति । स्वशेषभूतमेव हि विरोधि सञ्जातमिति भावः । शत्रुशब्दयोः पुनरुक्तिभ्रमव्युदासायान्वयमाह— **शत्रुवच्छत्रुत्वे वर्तेतेति** । सम्प्रतिपन्नो बाह्यशत्रुरिह दृष्टान्तितः । शत्रुकृत्यमिह शत्रुत्वं विवक्षितमित्याह— **स्वनिश्श्रेयसविपरीत** इति । नन्वत्रात्मनेत्यादीनां मनोविषयत्वं कथम् ? कार्यकरणसङ्घातविषयत्वं हि परैः (शं.) उक्तम्; ऐकरूप्येण सर्वेषामात्मशब्दानां स्वात्मविषयत्वं किं न स्यात्? कथं च मनसो जयादिः विषयव्यावर्तनादिरूपः ? इति शङ्कायां कर्मकर्त्रादिभेदव्यपदेशौचित्यात् पूर्वोत्तरानुसन्धानाच्च सिद्धमेवार्थं संवादेन द्रढयति— **यथोक्तमिति** ॥ ६ ॥

५ आ. मा. भा.— कस्य बन्धुरात्मा ? इत्याह— **बन्धुरात्मेति** । आत्मा मनः, आत्मनो जीवस्य । आत्मना मनसा आत्मानं जीवम् । आत्मैव मनः, आत्मना बुद्ध्या जीवेनैव वा । स हि बुद्ध्या विजयति । उक्तं च— 'मनः परं कारणमामनन्ति' 'मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः' [मैत्रा. ४।३।११ । ब्र. बिं. २] 'उद्धरेन्मनसा जीवं न जीवमवसादयेत् । जीवस्य बन्धुः शत्रुश्च मन एव न संशयः' । 'जीवेन बुद्ध्या हि यदा मनो जितं तदा बन्धुः शत्रुरन्यत्र चास्य । ततो जयेद्बुद्धिबलो नरस्तद्देवे च भक्त्या मधुकैटभारौ' ॥ इत्यादि ब्रह्मवैवर्ते । अनात्मनोऽजितात्मनः पुरुषस्य, अजितमनस्कस्य सदपि मनोऽनुपकारीत्यनात्मा । सन्नपि भृत्यो न यस्य भृत्यपदे वर्तते स ह्यभृत्यः तस्यात्मन एव शत्रुवच्छत्रुत्वे वर्तते ॥ ६ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'आत्मैव हि' [६।५] इत्युक्तमेव उत्तरश्लोके किमिति कथ्यते ? इति मन्दाशङ्कानिरासार्थमाह— **कस्येति** । किंविशेषणश्चेत्यपि ग्राह्यम् । तस्यैव तमेव प्रति बन्धुत्वं रिपुत्वं च विरुद्धम्, तद्विशेषणभेदेन व्यवस्थाप्यम् । तथा च किंविशेषणस्यात्मनः किंविशेषणो वाऽऽत्मा बन्धू रिपुश्च ? इत्यर्थ इति पृच्छायामिति शेषः । 'आत्मा आत्मनः' इति पदद्वयम् । आत्मशब्दस्यानेकार्थत्वाद्व्याचष्टे— **आत्मेति** । नन्वाद्यश्लोके स्वपर्याय एवात्मशब्दः प्रकृतः, तदुपपादकद्वितीये कथमन्योऽर्थः ? इत्यत आह— **आत्मनेति** । अनयैव रीत्याऽऽद्यश्लोकोत्तरार्धगतात्मशब्दव्याख्यानं द्रष्टव्यम् । 'येनात्मैवात्मना जितः' इत्यत्रात्मशब्दौ व्याचष्टे— **आत्मैवेति** । एवशब्दोपादानं व्याख्येयविवेकार्थम् । जीवेनैव इत्यवधारणं प्राधान्यज्ञापनार्थम् । यदाऽऽत्मशब्दो जीवे तदा कर्तरि तृतीया, यदा बुद्धौ तदा करण इति ज्ञापयन्नुपपादयति— **स हीति** । विजयति विजयते; मन इति शेषः । 'स्वेनैव' [रा.भा.] इत्यादिव्याख्याननिरासार्थमुक्तेऽर्थे प्रमाणान्याह— **उक्तं चेति** । अनात्मन इति

नञ्समासो बहुव्रीहिर्वा स्यात् । नाद्यः, आत्मन आत्मान्यत्वानुपपत्तेः , आत्मान्तरादन्यत्वस्य च प्रकृतेऽनुपयोगात् । न द्वितीयः , आत्मशब्दस्य जीववाचित्वे वा मनोवाचित्वे वा संसारिणि तदभावस्यासम्भवादित्यत आह— **अनात्मन** इति । बहुव्रीहिपरिग्रहसूचनाय पुरुषस्येत्यन्यपदार्थो दर्शितः । अनात्मशब्दार्थं दर्शयितुमाह— **अजिते**ति । नन्वविद्यमान आत्मा यस्यासावनात्मा, तत्कथमुच्यतेऽजितात्मन इति ? तत्राह— **सद्पी**ति । विद्यमानमपि मनोऽजितमनुपकारीति । अविद्यमानसादृश्यादविद्यमानतामुपचर्य अजितात्मा अनात्मोक्त इत्यर्थः । गौणप्रयोगे किं प्रयोजनं ? इति चेत्, न; स्वोपचारे प्रयोजनानपेक्षणात्, इति भावेनाह— **सन्नपी**ति । भृत्यपदे सेवादौ । पदानां व्यवहितत्वादनात्मन इत्यर्थं व्याचष्टे— **तस्ये**ति । तस्याजितमनस्कस्य बन्धुरेवेत्यर्थवार्थः । शत्रुवत्प्रसिद्धशत्रुरिव शत्रुत्वेऽपकारित्वं ॥ ६ ॥

७ ह. पै. भा.— तत्र किंलक्षण आत्मनो बन्धुः किंलक्षणो वा रिपुरात्मनः ? इत्यत्रोच्यते— **बन्धुरि**ति । बन्धुरात्माऽऽत्मनस्तस्याऽऽत्मा तस्याऽऽत्मनो बन्धुः । येनाऽऽत्मैवाऽऽत्मना जितः—आत्मा कार्यकरणसङ्घातः, कार्यं शरीरं, करणानीन्द्रियाणि—येन स्वीकृतः, जितेन्द्रिय इत्यर्थः । अनात्मनस्तु शत्रुभावे वर्तेताऽऽत्मैव शत्रुवत् । यथा शत्रुरात्मनोऽपकारी तथाऽऽत्माऽऽत्मनोऽपकारे वर्तेतेत्यर्थः ॥६॥

८ वें. ब्र. गि.— कीदृशं मनस्तावदात्मनो मित्रं कीदृशं वाऽप्यमित्रम् ? तत्राह— **बन्धुरि**ति । येनात्मना जीवेन य आत्मा जितः यन्मनो विषयप्रावण्यविनिवर्तनेन स्ववशीकृतम्; तस्यात्मनो जीवस्य स एवात्मा मनो बन्धुः । अनात्मनः अजितमनसो जीवस्य स एवात्मा मनः बाह्यलौकिकशत्रुवत्स्वयमपि शत्रुत्वे शत्रुभावे वर्तते । तथा च स्मृतिः— "मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः । बन्धाय विषयासक्तं मुक्त्यै निर्विषयं स्मृतम्" [वि॰ पु. ६।७।२८ मैत्रा. उ. ४।३।११ब्र.बि.२] इतीति भावः ॥ ६ ॥

९ व० त० दी०— किम्भूतस्यैवात्मा बन्धुरात्मा रिपुश्च इत्यपेक्षायामाह— **बन्धुरि**ति । आत्मा कार्यकरणसङ्घाताभिमानिरूपः । आत्मना विविक्तधिया ॥ ६ ॥

१० पु. अ. त.— ननु कथं स एव बन्धुः ? कथं वा स एव शत्रुः ? अत आह— **बन्धुरि**ति । येन आत्मना भावस्वरूपेण आत्मा जितः वशीकृतः , अधिकरणादिदेहकृतिभ्यो भावरूपे स्थापित इत्यर्थः । तस्य आत्मन आत्मैव बन्धुर्हितकृद्भवतीत्यर्थः । स्वस्य दास्यार्थे प्रकटितस्य तदुचितकरणैकभावप्रयुक्तसन्तोषेण बन्धुस्तद्भावस्वरूप एव स्वाधिदैविकस्वरूपेण भवतीति भावः । तु पुनः । अनात्मनो भावस्वरूपरहितस्य आत्मैव शत्रुवत् शत्रुत्वे तद्भावप्रतिबन्धके वर्तेत । तथा चायमर्थः—भावरहितकेवलकर्मासक्तस्वदास्यार्थप्रकटितप्रयोजनरहितस्वस्य स्वरूपानर्थक्यकृतिरोपेणाधिदैविक आत्मा अत्र कर्मसु सेवादिषु तदावेशप्रतिबन्धको भवेत् ॥ ६ ॥

११ नी० भा० दी०— आत्मा मनः, आत्मना मनसा । अनात्मनोऽजितचेतसः, आत्मा मन एव शत्रुः ॥६॥

> **जितात्मनः प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः ।**
> **शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः ॥ ७ ॥**
>
> रामानुजीयः पाठस्तु 'मानावमानयोः' इति ।
>
> **ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थो विजितेन्द्रियः ।**
> **युक्त इत्युच्यते योगी [१]समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥ ८ ॥**
> **सुहृन्मित्रार्युदासीनमध्यस्थद्वेष्यबन्धुषु ।**
> **साधुष्वपि च पापेषु समबुद्धिर्विशिष्यते ॥ ९ ॥**

१ शां. भा.—**जितात्मन** इति । जितात्मनः कार्यकरणादिसङ्घात आत्मा जितो येन स जितात्मा; तस्य जितात्मनः ! प्रशान्तस्य प्रसन्नान्तःकरणस्य सतः सन्न्यासिनः, परमात्मा समाहितः साक्षादात्मभावेन वर्तत इत्यर्थः । किञ्च शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानेऽपमाने च, मानापमानयोः पूजापरिभवयोः ॥ ७ ॥

---

१ 'समलोष्टाश्मकाञ्चनः' इति योगारूढस्य बाह्यं लक्षणमिति वामनः । —अविगीता ।

२ आ. शां. व्या.— कथं संयतकार्यकरणस्य बन्धुरात्मा इति ? तत्राऽऽह— **जितात्मन** इति । जितकार्यकरणसङ्घातस्य प्रकर्षेणोपरतबाह्याभ्यन्तरकरणस्य परमात्मा विक्षेपेण पुनः पुनरनभिभूयमानो निरन्तरं चित्ते प्रथत इत्यर्थः । जितात्मानं सन्न्यस्तसमस्तकर्माणमधिकारिणं प्रदर्श्य योगाङ्गानि दर्शयति— **शीते**ति । समः स्यादित्यध्याहारः । पूर्वार्धं व्याचष्टे— **जितेत्या**दिना । न केवलं तस्य परमात्मा साक्षादात्मभावेन वर्तते ; किन्तु शीतोष्णादिभिरपि नासौ चाल्यते, तत्त्वज्ञानात्, इत्युत्तरार्धं विभजते— **किञ्चे**ति । तेषु समः स्यादिति सम्बन्धः ॥ ७ ॥

१ शां. भा.— ज्ञानेति । ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा, ज्ञानं शास्त्रोक्तपदार्थानां परिज्ञानं, विज्ञानं तु शास्त्रतो ज्ञातानां तथैव स्वानुभवकरणं, ताभ्यां ज्ञानविज्ञानाभ्यां तृप्तः सञ्जातालम्प्रत्यय आत्माऽन्तःकरणं यस्य स ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थोऽप्रकम्प्यो भवतीत्यर्थः । विजितेन्द्रियश्च । य ईदृशो युक्तः समाहित इति स उच्यते कथ्यते । स योगी समलोष्टाश्मकाञ्चनो लोष्टाश्मकाञ्चनानि समानि यस्य स समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥ ८ ॥

२ आ. शां. व्या.— चित्तसमाधानमेव विशिष्टं फलं चेदिष्टं, तर्हि कथम्भूतः समाहितो व्यवह्रियते ? तत्राऽऽह— **ज्ञाने**ति । परोक्षापरोक्षाभ्यां ज्ञानविज्ञानाभ्यां सञ्जातोऽलम्प्रत्ययो यस्मिन्नन्तःकरणे सोऽविक्रियो हर्षविषादकामक्रोधादिरहितो योगी युक्तः समाहित इति व्यवहारभागी भवतीति पादत्रयव्याख्यानेन दर्शयति— **ज्ञानमित्या**दिना । स च योगी परमहंसपरिव्राजकः सर्वत्रोपेक्षाबुद्धिरनतिशयवैराग्यभागीति कथयति— **स योगी**ति ॥ ८ ॥

१ शां. भा.— किञ्च– 'सुहृत्' इत्यादिश्लोकार्धमेकं पदम् । सुहृदिति प्रत्युपकारमनपेक्ष्योपकर्ता, मित्रं स्नेहवान् , अरिः शत्रुः, उदासीनो न कस्यचित्पक्षं भजते, मध्यस्थो यो विरुद्धयोरुभयोर्हितैषी, द्वेष्य आत्मनोऽप्रियः, बन्धुः सम्बन्धी इत्येतेषु, साधुषु शास्त्रानुवर्तिषु, अपि च पापेषु प्रतिषिद्धकारिषु, सर्वेष्वेतेषु समबुद्धिः 'कः ? किं कर्म ?' इत्यव्यापृतबुद्धिरित्यर्थः, विशिष्यते । 'विमुच्यते' इति वा पाठान्तरम् । योगारूढानां सर्वेषामयमुत्तम इत्यर्थः ॥ ९ ॥

२ आ. शां. व्या.— योगारूढस्य प्रशस्ततत्वमभ्युपेत्य योगस्याङ्गान्तरं दर्शयति— **किञ्चे**ति । 'पदच्छेदः पदार्थोक्तिः' इति व्याख्यानाङ्गं सम्पादयति— **सुहृदितीति** । अरिर्नाम परोक्षमपकारकः, प्रत्यक्षमप्रियो द्वेष्य इति विभागः । समबुद्धिरिति व्याचष्टे— **कः किमि**ति । प्रथमो हि प्रश्नो जातिगोत्रादिविषयः, द्वितीयो व्यापारविषयः । उक्तप्रकारेणाव्यापृतबुद्धेः सर्वोत्कर्षो वा सर्वपापविमोक्षो वा सिध्यतीत्याह— **विशिष्यत** इति । पाठद्वयेऽपि सिद्धमर्थं सङ्गृह्य कथयति— **योगारूढानामि**ति ॥ ९ ॥

३ रा. भा.— योगारम्भयोग्यावस्थोच्यते– **जितात्मन** इति । शीतोष्णसुखदुःखेषु मानावमानयोश्च जितात्मनः जितमनसो विकाररहितमनसः, प्रशान्तस्य मनसि परमात्मा समाहितः सम्यगाहितः स्वरूपेणावस्थितः । प्रत्यगात्माऽत्र परमात्मेत्युच्यते, तस्यैव प्रकृतत्वात् । तस्यापि पूर्वपूर्वावस्थापेक्षया परमात्मत्वात्; आत्मा परं समाहित इति वाऽन्वयः ॥ ७ ॥

४ वे. ता. चं.— प्रतिष्ठितयोगत्वावस्था तदारोहणोपायश्चोक्तौ; अथ योगप्रक्रियां वक्तुं तदारम्भदशा ज्ञाप्यत इत्याह– **योगारम्भे**ति । सप्तम्याः 'समाहितः' इत्यनेन अन्वयभ्रमव्युदासायान्वयं पदार्थांश्च व्यञ्जयति— **शीतोष्णे**ति । एतेन 'मानावमानयोः समस्य' इति परोक्ताध्याहारोऽनपेक्षित इति दर्शितम् । शीतोष्णादिषु द्वन्द्वेष्वनुभूयमानेषु कथं मनसो विजयः? इत्यत्राह— **विकाररहितमनस** इति । विकारश्च हर्षोद्रेकादिरूपः प्रागुक्तः । 'प्रशान्तस्य' इत्येतद्बाह्येन्द्रियव्यापारनिवृत्तिपरम्, मनोविकारनिवृत्तेरुक्तत्वात्; असन्निहितफलाभिसन्ध्यादिराहित्यपरं वा । 'समाहितः' इत्यस्याकाङ्क्षितं प्रकृतमुचितं चाधिकरणमाह— **मनसी**ति । **सम्यगाहित** इति— विशदानुसन्धानयोग्यो जात इत्यर्थः । जीवात्मप्रकरणे परमात्मा कथमुच्यते इत्यत्राह **स्वरूपेणे**ति । **अत्रे**ति प्रकरणौचित्यसूचनम् । तदेव दर्शयति— **तस्यैवे**ति । एवकारेण प्रासङ्गिको हि पूर्वं परमात्मप्रसङ्ग इति ज्ञापितम् । अपरस्य जीवस्य परमात्मशब्दविषयत्वं कथं ? इत्यत्राह — **तस्यापी**ति । तथापि परमात्मशब्दस्य प्रसिद्धार्थः परित्यक्तः स्यात् , परत्वं च सङ्कुचितम्, परमशब्दनिर्वचनं च न घटते; परो मा अस्मादिति हि तत् । नच पूर्वपूर्वावस्थापेक्षया परो मा अस्मादित्यन्वयः सिध्यतीत्यरुचेरन्वयान्तरमाह— **आत्मा परमि**ति । अत्र चाधिकं केवलमिति वा परशब्दार्थः ॥ ७ ॥

३ रा. भा.— ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा–आत्मस्वरूपविषयेण ज्ञानेन, तस्य च प्रकृतिविसजातीयाकारविषयेण विज्ञानेन च तृप्तमनाः । कूटस्थः देवाद्यवस्थास्वनुवर्तमानः सर्वसाधारणज्ञानैकाकारात्मनि स्थितः, तत एव विजितेन्द्रियः, समलोष्टाश्मकाञ्चनः प्रकृतिविविक्तस्वरूपनिष्ठतया प्राकृतवस्तुविशेषेषु भोग्यत्वाभावाल्लोष्टाश्मकाञ्चनेषु समप्रयोजनो यः कर्मयोगी स युक्त इत्युच्यते— आत्मावलोकनरूपयोगाभ्यासार्ह इत्युच्यते ॥ ८ ॥

४ वे. ता. चं. — इन्द्रियविजयो द्वन्द्वसहत्वं चोक्तम्; अथ तयोर्हेतुरुच्यते–'ज्ञान'- इति श्लोकेन । ज्ञानविज्ञानशब्दयोः पौनरुक्त्यव्युदासायोपसर्गद्योतितं विषयविशेषं व्यञ्जयति **आत्मस्वरूपे**त्यादिना । पारलौकिकसमस्तकर्मापेक्षितदेहादिव्यतिरिक्तत्वधीरिह **ज्ञानम्** । मोक्षाधिकारिणो विशेषतोऽपेक्षितनित्यत्वनिरतिशयानन्दत्वादिधीस्तु **विज्ञानं,** न पुनरुपासनरूपज्ञानम् । तत्सामग्रीपरत्वाद्वाक्यस्येति भावः । कूटे तिष्ठतीति कूटस्थः । कूटशब्दश्च परिशुद्धात्मन्यौपचारिकः । कूटस्य ह्यागन्तुकविनश्वरायःपिण्डादिसंश्लेषविश्लेषरूपावस्थाप्रवाहे वर्तमानेऽपि स्वस्वरूपे न शैथिल्यादिरूपो विकारः, तद्वदत्रापि देवादिशरीरसंश्लेषविश्लेषरूपावस्थाप्रवाहेऽपि 'न जायते म्रियते' [२।२०]इत्यादिनोक्तप्रकारेण निर्विकारत्वं सिद्धमिति कूटशब्देनोपचारो युज्यत इत्यभिप्रायेणाह– **देवादी**ति । शिखरपर्यायकूटविवक्षया वोपचारः । कूटस्थ इव वा साधारणतयानुसन्धानादसौ कूटस्थ इत्यभिप्रायेणाह— **देवाद्यवस्थास्वि**ति । देवशब्दोऽत्र भावप्रधानः । अनुवर्तमानत्वात् सर्वसाधारणत्वमित्यपौनरुक्त्यम् । यद्वा सर्वास्वसाधारणेत्यर्थः । पूर्वश्लोकोक्तजितेन्द्रियत्वादौ हेतुरयमुक्त इत्याह — **तत एवे**ति । स्वरूपकार्यकारणादिभिरत्यन्तविषमाणां लोष्टादीनां समत्वं कथमिति शङ्कानिराकरणाय **प्रकृती**त्यादि**समप्रयोजन** इत्यन्तमुक्तम् । लोष्टाश्मभेदवदश्मकाञ्चनादिभेदेऽपीत्यनेकदृष्टान्ताभिप्रायः । अत्रोद्देश्योपादेयांशौ विभजते– **य** इत्यादिना । युक्तशब्द एवात्र योगयपर्यायः; प्रकरणवशात्तु योगाभ्यासविषयत्वं सिद्धम् । यद्वा प्रकृतिप्रत्यययोरर्थभेदविवक्षया **योगाभ्यासार्ह** इत्युक्तम् ॥ ८ ॥

३ रा. भा.— तथा च वयोविशेषानङ्गीकारेण स्वहितैषिणः सुहृदः, सवयसो हितैषिणो मित्राणि, अरयो निमित्ततोऽनर्थेच्छवः, उभयहेत्वभावात् उभयरहिता उदासीनाः, जन्मत एवोभयरहिता मध्यस्थाः, जन्मत एवानिष्टेच्छवो द्वेष्याः, जन्मत एव हितैषिणो बन्धवः, साधवो धर्मशीलाः, पापाः पापशीलाः, आत्मैकप्रयोजनतया सुहृन्मित्रादिभिः प्रयोजनाभावाद्विरोधाभावाच्च तेषु समबुद्धिर्योगाभ्यासार्हत्वे विशिष्यते ॥ ९ ॥

४ वे. ता. चं. — 'समलोष्टाश्मकाञ्चनः' [६।८] इति अचेतनेषूक्त एवार्थश्चेतनविषयतया प्रपञ्च्यत इत्यभिप्रायेणाह— **तथा चे**ति । यद्वा सुहृदादिषु समबुद्धित्वस्य दुष्करतरत्वादत्र 'विशिष्यते' इत्युक्तेश्च समदर्शित्वातिशयोऽत्र विवक्षितः; तथाच अपिचेत्यर्थः; सुहृन्मित्रबन्धुशब्दानां अरिद्वेष्यशब्दयोरुदासीनमध्यशब्दयोश्च पौनरुक्त्यमपाकर्तुं तत्तत्पदव्याख्या । बन्धुशब्दस्तावत्पित्रादिषु प्रसिद्धः, मित्रशब्दश्च सवयस्सु, अतः पारिशेष्यात्सुहृच्छब्दस्तदुभयव्यतिरिक्तविषय इत्यभिप्रायेणाह — **वयोविशेषानङ्गीकारेणे**ति । **सवयस** इत्यनेन मित्राणां क्रीडादिरूपप्रियैषित्वमप्यस्तीति सूचितम् । बन्धुशब्दासक्तेर्द्वेष्यशब्दस्तावत्सहजशत्रुविषयः प्राप्तः, ततोऽत्रापि पारिशेष्यादरिशब्दं कृत्रिमशत्रुविषयमाह— **अरयो निमित्ततोऽनर्थेच्छव** इति । मध्यस्थशब्दोऽपि द्वेष्यबन्धुशब्दासक्तेर्हेतुतो हिताहितप्रवृत्तियोग्येषु प्रयोगाभावाच्च जन्मत एवोभयरहितविषय उचितः । ततः परिशेषादौदासीन्यस्य प्रवृत्तिप्रतिसम्बन्धिकत्वेन तत्स्मारकत्वात्कारणगमे हिताहितप्रवृत्तियोग्यास्तदभावमात्रेण तद्रहिता उदासीना इत्यभिप्रायेणाह—**उभये**ति । उभयं हितैषित्वमहितैषित्वं च जन्मतः सम्बन्धिनो बन्धव इत्येतावन्मात्रस्य दुर्योधनादिष्वतिव्याप्तेः **जन्मत एव हितैषिणो बन्धव** इत्युक्तम् । एवं स्वप्रतिसम्बन्धिनः पुरुषा उक्ताः; अथ साधारण्येन श्लाघ्यत्वनिन्द्यत्वाद्याश्रयाः पुरुषाः साधुपापशब्दाभ्यामभिधीयन्त इत्यभिप्रायेणाह— **साधव** इति । वाक्यार्थमाह— **आत्मैके**ति । सुहृदादिभिः प्रयोजनाभावादितरैर्विरोधाभावाच्चेत्यर्थः । ननु युक्तं नाम सुहृदादिषु समबुद्धित्वम्; न तु साधुषु पापेषु च योगिनां समं प्रायोजनम्, सत्सङ्गमादेरसत्परित्यागादेश्च ज्ञानवृद्धिहेतुत्वेन तेषामवश्यापेक्षितत्वात् । उच्यते— नेदानीमुपजीवकदशापन्नो योगी निर्दिश्यते; किन्तु श्रुतसकलश्रोतव्यः कृतसकलकर्तव्यः साक्षात्कारात्यन्तयोग्यदशापन्नः; तथाविधस्य च तस्य साधुभिः पापैश्च प्रयोजनाभावः समः; केवलं योगोपयुक्तरहस्यस्थानादेरेवोपादेयत्वादिति भावः । योगाभ्यासार्हदशा हि प्रागप्युक्ता; इयं तु तत्र काष्ठाप्राप्तावस्थेति 'विशिष्यते' इत्यस्य भावः । तदाह— **योगाभ्यासार्हत्वे विशिष्यते** इति । अत्र 'विमुच्यते' इति परैः (शं.) पठितात्पाठविकल्पादयमेव पाठ उचित इति भावः ॥ ९ ॥

९ आ. मा. भा.— जितात्मनः फलमाह— जितात्मन इति । जितात्मा हि प्रशान्तो भवति । न तस्य मनः प्रायो विषयेषु गच्छति । तदा च परमात्मा सम्यगाहितः हृदि सन्निहितो भवति, अप-

रोक्षज्ञानी भवतीत्यर्थः । अपरोक्षज्ञानिनो लक्षणं स्पष्टयति–शीतोष्णेत्यादिना । शीतोष्णादिषु कूटस्थः ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा विजितेन्द्रिय इति कूटस्थत्वे हेतुः । विज्ञानं विशेषज्ञानं अपरोक्षज्ञानं वा । तच्चोक्तं–'सामान्यैर्ये त्वविज्ञेया विशेषा मम गोचराः । देवादीनां तु तज्ज्ञानं विज्ञानमिति कीर्तितम्' ॥ इति । 'श्रवणान्मननाच्चैव यज्ज्ञानमुपजायते । तज्ज्ञानं दर्शनं विष्णोर्विज्ञानं शम्भुरब्रवीत् ॥ विज्ञानं ज्ञानमज्ञादेर्विशिष्टं दर्शनं तथा' इत्यादि । कूटस्थो निर्विकारः, कूटवत्स्थित इति व्युत्पत्तेः । कूटमाकाशः 'कूटं खं विदलं व्योम सन्धिराकाश उच्यते' । इत्यभिधानात् । योगी योगं कुर्वन् । युक्तो योगसम्पूर्णः । एवम्भूतो योगानुष्ठाता योगसम्पूर्ण उच्यत इत्यर्थः ॥ ७ ॥ ८ ॥

६ ज. प्र. दी.—योगो विहितः, तत्किं जितात्मन इत्यनेन ? इत्यत आह––**जितात्मन** इति । उपकारी हि बन्धुरुच्यते । तत्र जितं मनः कमुपकारं करोति येन बन्धुः स्यात् ? आत्मोद्धारं करोतीति चेत्, स एव च कः ? इत्याशङ्क्येति शेषः । जितात्मनः फले वक्तव्ये प्रशान्तस्येत्यनुवादः किमर्थः ? इत्यत आह—**जितात्मा हीति** । वाक्यभेदेनेदमेव फलकथनमिति भावः । ननु जितात्मत्वमेव प्रशान्तत्वं, तत्कथं तत्फलं स्यात् ? इत्यत आह–**नेति** । तस्य जितात्मनः स्वत एवेति शेषः । तर्हि निराकाङ्क्षत्वादुत्तरं वाक्यं व्यर्थमित्यतः परमफलं दर्शयितुं तदिति भावेन न्यूनमध्याहारेण पूरयन्व्याचष्टे— **तदा चेति** । प्रशान्तत्वे सति परमात्मा सर्वेषां हृदि सन्निहित एव, तत्कुतः प्रशान्तस्य विशेषः ? इत्यतः सम्यक्पदसूचितार्थं विवृणोति––**अपरोक्षेति** । योगारूढ इत्यर्थः । 'यदा हि' [६।५] इति योगारूढस्य लक्षणमुक्तं, तत्किमर्थं पुनरुच्यते ? इत्यत आह–**अपरोक्षेति** । सार्धश्लोकद्वयग्रहणायादिपदं, अत्र सप्तम्या अन्वयो न दृश्यतेऽत आह––**शीतेति** । अत्र भास्करोऽन्वयमपश्यन् 'परमात्मा समाहितः' इति सम्प्रदायागतं पाठं विसृज्य 'परात्मसु समा मतिः' इति पाठान्तरं प्रकल्प्य 'समा मतिः' इति तु आवर्त्य सप्तम्या अन्वयमुक्त्वा पूर्वपाठेऽन्वयाभाव इत्यवादीत्; तदनेन नापहसितं भवति । कृत्रिमेऽपि पाठे 'सुहृत्' इत्यादिकं 'आत्मौपम्येन' [६।३२] इत्याादिकं च पुनरुक्तं स्यात् । ननु यः शीतोष्णादिषु कूटस्थः, तस्य ज्ञानविज्ञानतृप्तमनस्त्वं विजितेन्द्रियत्वं चार्थात्सिद्धमेव, तत्किमर्थं पुनरुच्यते ? इत्यत आह–– **ज्ञानेति** । प्रत्येकमन्वयादेकवचनम् । ननु शिल्पादिविषया बुद्धिर्विज्ञानम्, 'मोक्षे धीर्ज्ञानमन्यत्र विज्ञानं शिल्पशास्त्रयोः' [अमरः १।५।६] इत्यभिधानात्; तत्कथं विज्ञानेन तृप्तात्माऽयं स्यात् ? इत्यत आह—**विज्ञानमिति** । अनेन सामान्यज्ञानं परोक्षज्ञानं वा ज्ञानमिति सूचितम् । कुत एतत् ? इत्यत आह— **तच्चेति** । प्रसिद्धाभिधानार्थोऽप्यङ्गीक्रियत इति चशब्दः । सामान्यैः साधारणैः पुरुषैः । सामान्यविषयं तु ज्ञानमित्यपि द्रष्टव्यम् । तदेव ज्ञानमिति सम्बन्धः । अज्ञादेर्व्याकरणादेः शिल्पस्य च । विशिष्टं दर्शनं वैष्णवशास्त्रम् । कूटस्थशब्दो नित्यादिपर्यायः, तेन कथमन्वयः सप्तम्याः ? इत्यत आह— **कूटस्थ** इति । तत्कथं ? इत्यत आह— **कूटवदिति** । 'सुपि स्थः' [अष्टा. ३।२।४] कूटशब्दोऽनृतवाद्यादिवाची, तत्परिग्रहे निर्विकारत्वं न लभ्यत इत्यत आह— **कूटमिति** । एतैः शब्दैराकाश उच्यत इत्यर्थः । 'युक्तो योगी' इति पुनरुक्तिरिति मन्दाशङ्कानिरासार्थमाह— **योगीति** । इनेरस्त्यर्थत्वात् कुर्वन्नित्युक्तम् । निष्ठाया भूतार्थत्वात् सम्पूर्ण इति । वक्ष्यमाणान्वयापेक्षया क्रमोल्लङ्घनम् । तर्हि विरुद्धार्थयोः कथं सामानाधिकरण्यं ? इत्यत आह–**एवम्भूत** इति । 'धातुसम्बन्धे प्रत्ययाः' इति ह्युक्तम् ॥ ७ ॥ ८ ॥

५ आ. मा. भा.— स एव च सर्वस्माद्विशिष्यते । साधुपापादिषु समबुद्धिः जीवचितः । परमात्मनः सर्वस्य तन्निमित्तकत्वस्य च सर्वत्रैकरूप्येण चिद्रूपा एव हि जीवाः । विशेषस्त्वन्तःकरणकृतः । सर्वेषां साधुत्वादिकं सर्वमीश्वरकृतमेव । स्वतो न किञ्चिदपि ।

६ ज. प्र. दी.— मध्ये लक्ष्यस्योक्तत्वात् 'सुहृत्' इत्यादिकं न योगारूढलक्षणमिति प्रतीतिनिरासायाह— **स एवेति** । साधुपापादिषु समबुद्धिश्च स योगारूढ एवेति न, किन्तु सर्वस्मादयोगिवर्गाद्विशिष्यत इत्येतद्वक्तुं पृथगन्वय इति भावः । साधुत्वं धर्मित्वम्, पापत्वं पापवत्त्वं च नियतं, न तु सुहृत्त्वादिवदव्यवस्थितमित्यतः सुहृदादिष्वित्यनुक्त्वा 'साधुपापादिषु' इत्युक्तम् । समबुद्धित्वं नाम पूजादिसाम्यमित्यन्यथाप्रतीतिनिरासायाह— **जीवचित** इति । 'एष चेतनया युक्तो जीव इत्यभिधीयते' इति चेतनाचेतनपिण्डे जीवशब्दप्रयोगात् चित इत्युक्तम् । सुहृदादिचैतन्यस्य तथा सर्वत्र सुहृदादिषु स्थितस्य परमात्मनः, एवं सर्वत्र सुहृदादिषु स्थितस्य सुहृत्त्वादेः परमात्मनिमित्तकत्वस्य चैकरूप्येण कारणेन तद्दर्शी समबुद्धिरित्यर्थः । तत्राद्यं प्रकारं विवृणोति— **चिद्रूपा एवेति** । मनुष्येषु यदेक एकं प्रति सुहृदित्यादि, तत् न जीवस्वभावान्तर्गतं; किन्तु चिद्रूपत्वादिकमेवेत्यर्थः । तर्हि सुहृत्त्वादिधर्मः किमात्मकः ? इत्यत आह— **विशेषस्त्विति** । अन्तःकरणोपादानको बाह्यधर्मः । एतदुक्तं भवति— मुक्ताववशिष्यमाणं यज्जीवरूपं तत् 'त्रिविधा जीवसङ्घाः' इत्यादिप्रमाणाद्विषममेव; किन्तु देहेन्द्रियान्तःकरणधर्मैर्यद्वैषम्यं तत्तत्स्वरूप एवारोप्य विषमबुद्धित्वं योगारूढस्य नास्तीति द्वितीयः प्रकारः स्फुटः । तृतीयं विवृणोति— **सर्वेषामिति** । स्वतः स्वातन्त्र्येण ।

९ आ. भा. भा.— उक्तं चैतत्सर्वम्– ‘स्वतः सर्वेऽपि चिद्रूपाः सर्वदोषविवर्जिताः । जीवास्तेषां तु ये दोषास्त उपाधिकृता मताः ॥ सर्वं चेश्वरतस्तेषां न किञ्चित्स्वत एव तु । समा एवं ह्यतः सर्वे वैषम्यं भ्रान्तिसम्भवम् ॥ एवं समानजीवास्तु विशेषो देवतादिषु । स्वाभाविकस्तु नियमादत एव सनातनाः ॥ असुरादेस्तथा दोषा नित्याः स्वाभाविका अपि । गुणदोषौ मानवानां नित्यौ स्वाभाविकौ मतौ ॥ गुणैकमात्ररूपास्तु देवा एव सदा मताः’ । इति ब्राह्मे । न तु साध्वपापादीनां पूजादिसाम्यम् , तत्र दोषस्मृतेः ; ‘समानां विषमा पूजा विषमानां समा तथा । क्रियते येन देवोऽपि स्वपदाद्भ्रश्यते पुमान्’ ॥ इति ब्राह्मे ।

६ ज. प्र. दी.—अत्र प्रमाणमाह— **उक्तं चे**ति । स्वतः स्वरूपेण । दोषैररित्वादिभिः । एवं सुहृत्त्वादिगुणैरित्यपि ग्राह्यम् । आगन्तुकधर्मा न स्वरूपान्तर्गता इत्यर्थः । किं तर्हि ? इत्यत आह— **तेषां त्वि**ति । दोषा गुणाश्च । उपाधिरन्तःकरणादिः । सर्वं सुहृत्त्वादिकम् । अतएव प्रकारद्वयेन यदनात्मधर्मानात्मस्वन्तर्भाव्य वैषम्यम् , यच्च क्वचित् परमेश्वरानधीनरूपत्वं तद्भ्रान्तिप्रतीतम् । योगे प्रवर्तमानं प्रति यत्सुहृत्त्वादिकं तत् मनुष्येष्वेव स्वरूपवैषम्यकारणं न भवति । न तु देवादिष्वित्युक्तस्यापवादमाह— **एवमि**ति । तुशब्दोऽवधारणे । अवधारणार्थं विवृणोति— **विशेष** इति । विशेषो योगिनं प्रति सुहृत्त्वादिः । तदेव प्रपञ्चयति— **असुरादे**रिति । तथाशब्दो वक्ष्यमाणसमुच्चये । दोषा योगिनं प्रति अरित्वाद्याः । तथा चोक्तम् ‘ विद्ध्येनमिह वैरिणम् ’ [३।३७] इति । गुणदोषौ सुहृत्त्वारित्वादी अनागन्तुकौ । गुणैः सुहृत्त्वादिभिरेकमात्रं गुणैकमात्रम् । तथा च श्रुतिः “ यथा ह वै बहवः पशवः ” [बृ. उ. १।४।१०] इत्यादिका । ‘ सुहृत् ’ इत्यादिश्लोकस्य प्रतीत एवार्थः किं न स्यात् ? इत्यत आह— **न त्वि**ति । सर्वशब्दपर्यायस्य समशब्दस्यैव सर्वनामसंज्ञा , न साधारणार्थस्य; समे देशे यजति इति ।

९ आ. मा. भा.— ‘ वित्तं बन्धुर्वयः कर्म विद्या चैव तु (भवति) पञ्चमी । एतानि मान्यस्थानानि गरीयो ह्युत्तरो–(यद्यदु)त्तरम्’ ॥ [२।१३६] इति मानवे । ‘गुणानुसारिणीं पूजां समां दृष्टिं च यो नरः । सर्वभूतेषु कुरुते तस्य विष्णुः प्रसीदति ॥ वैषम्यमुत्तमत्वं तु ददाति नरसञ्चयात् । पूजाया विषमा दृष्टिः समा साम्यं विदुःखजम् ’ ॥ इति ब्रह्मवैवर्ते । सुहृदादिषु शास्त्रोक्तपूजादिकृतिः । अन्यूनानधिका या साऽपि समता । तदप्याहुः– ‘ यथा सुहृत्सु कर्तव्यं पितृशत्रुसुतेषु च । तथा करोति पूजादि समबुद्धिः स उच्यते’ ॥ इति गारुडे । प्रत्युपकारनिरपेक्षयोपकारकृत्सुहृत् । क्लेशस्थानं निरूप्य यो रक्षां करोति स मित्रम् । अरिर्वधादिकर्ता । कर्तव्ये उपकारे अपकारे च य उदास्ते स उदासीनः । कर्तव्यमुभयमपि यः करोति स मध्यमः । अवासितकृद्द्वेष्यः । आह चतत्–‘द्वेष्योऽवासितकृत्कार्यमात्रकारी तु मध्यमः । प्रियकृत्प्रियो निरूप्यापि क्लेशं यः परिरक्षति ॥ स मित्रमुपकारं तु अनपेक्ष्योपकारकृत् । यस्ततः स सुहृत्प्रोक्तः शत्रुश्चापि वधादिकृत् ’ ॥ इति ॥ ९ ॥

६ ज. प्र. दी.—तथा न केवलं समपूजायां दोषः, किन्तु विषमपूजाविधानं चास्तीत्याह— **वित्तमि**ति । बन्धुरिति बन्धुत्वम् । मान्यानि च तानि स्थानानि च । वित्तादिशब्दैः तद्वन्त उपलक्ष्यन्ते । दृष्टिरेवोक्तप्रकारत्रयेण समा कार्या , पूजा तु विषमैवेत्यत्र प्रमाणान्तरमाह— **गुणे**ति । या विषमा पूजा सा वैषम्यम् । तस्यैव व्याख्यानमुत्तमत्वम् । साम्यं ददाति विदुःखत्वनिमित्तम् । समबुद्धित्वं प्रकारान्तरेण व्याचष्टे— **सुहृदादिष्वि**ति । एतन्न योगारूढविषयमिति तत्रैव नोक्तम् । न हि योगारूढो लौकिकेष्वरिष्वपकारं करोति यः । सुहृन्मित्रशब्दयोररिद्वेष्यशब्दयोरुदासीनमध्यस्थशब्दयोश्चार्थभेदो न प्रतीयते, अत आह— **प्रत्युपकारे**ति । निरपेक्षया- ऽनपेक्षया अवासितमप्रियं , तत उपक्रियमाणात् ॥ ९ ॥

७ ह. पै. भा.— जितात्मनः प्रशान्तस्य कार्यकरणसङ्घात आत्मा जितो येन स जितात्मा तस्य जितात्मनः प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः साक्षादात्मभावेन वर्तत इत्यर्थः । किञ्च शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः पूजापरिभवयोः समस्य ॥ ७ ॥ ज्ञानेति । ज्ञानं शास्त्रोक्तपदार्थानां परिज्ञानं, विज्ञानं विशेषतो ज्ञानं स्वानुभवकरणं, ताभ्यां तृप्तात्मा कूटस्थोऽप्रकम्प्यो भवतीत्यर्थः । विजितेन्द्रियश्चेद्दशो युक्तः समाहितः स उच्यते समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥ ८ ॥ किञ्च–श्लोकार्धमेकं पदम् । सुहृदिति प्रत्युपकारमन-

पेक्ष्योपकर्ता, मित्रं स्नेहवान्, अरिः शत्रुः, उदासीनो न कस्यचित्पक्षं भजते, मध्यस्थो विरुद्धयोरुभयोर्हितैषी, द्वेष्य आत्मनोऽप्रियः, बन्धुः सम्बन्धी इ येतेषु, साधुषु शास्त्रार्थानुवर्तिषु, अपि च पापेषु प्रतिषिद्धकारिषु सर्वेष्वेतेषु समबुद्धिः' कः किं कर्म ?' इत्यव्यापृतबुद्धिरित्यर्थः । विशिष्यते योगारूढानां सर्वेषां युक्ततम इत्यर्थः ॥ ९ ॥

८ वें. व्र. गि.— जितात्मनो बन्धुत्वं विवृणोति— जितात्मन इति । शीतोष्णसुखदुःखेषु पूजापरिभवयोश्च जितात्मनो जितमनसः; अत एव प्रशान्तस्य रागादिशून्यतया निर्विकारस्य, एवम्भूतस्यैव परं केवलं आत्मा समाहितो योगारूढो भवति। यद्वा 'परमात्मा' इत्येकं पदम्। परमेश्वर एतादृशस्य समाधिविषयो भवतीत्यर्थः ॥ ७ ॥

अथ योगारूढस्य लक्षणमाह द्वाभ्याम् — ज्ञानेति । ज्ञानमौपदेशिकम्, विज्ञानमपरोक्षानुभवः ; ताभ्यां तृप्तः सञ्जातालम्प्रत्यय आत्मा चित्तं यस्य स तथोक्तः ; ततः कूटस्थः विषयसन्निधावपि निर्विकारः; तत एव विजितानि रागद्वेषपूर्वकाद्विषयग्रहणाद्व्यावर्तितानीन्द्रियाणि येन सः ; तत एव च हेयोपादेयबुद्धिशून्यत्वेन समानि लोष्टाश्मकाञ्चनानि मृत्खण्डपाषाणस्वर्णानि यस्य सः योगी युक्तो योगारूढ इत्युच्यते ॥ ८ ॥

प्रत्युपकारमनपेक्ष्य स्नेहसम्बन्धं च विनैवोपकर्ता सुहृत् । मित्रं स्नेहेनोपकारी । निष्कारणमपकारकृदरिः । विवदमानयोरुभयोरप्युपेक्षक उदासीनः । उभयोरपि हितैषी मध्यस्थः । उपकारिण्यप्यपकर्ता द्वेष्यः । शरीरसम्बन्धी बन्धुः। धर्मशीलाः साधवः। पापशीलाः पापाः । एतेषु सुहृदादिषु चकारादन्येष्वपि समबुद्धिः 'कः कीदृशः?' इत्यव्यापृतबुद्धिः; एवँल्लक्षणो योगारूढः सर्वेभ्योऽपि योगिभ्यो विशिष्यते विशिष्टो भवति ॥ ९ ॥

९ व० त० दी०—जितात्मनो बन्धुत्वं स्फुटयति—जितात्मन इति । कालधर्मेषु शीतोष्णादिषु सत्स्वपि तस्य परं केवलमात्मा समाहितो भवतीति परमात्माऽन्तर्यामीव समाधिगतो भवति ॥ ७ ॥ योगारूढस्य स्वरूपं श्रैष्ठ्यं चोपपादयति द्वाभ्यां— ज्ञानविज्ञानेति । ज्ञानमौपदेशिकं, विज्ञानमपरोक्षानुभवः, ताभ्यां तृप्त आत्मा यस्य कूटे स्थितोऽपि युक्त इत्युच्यते, स योगी सुहृदादिषु तद्विपरीतेषु च समबुद्धिरधिकतरो भवतीति विशिष्यते ॥ ८ ॥ ९ ॥

१० पु. अ. त.— ननु बन्धुत्वे कथं हितकृद्भवेत् ? इत्यत आह जितात्मन इति । जितात्मनः वशीकृतभावात्मनः । शीतोष्णसुखदुःखेषु संयोगविप्रयोगेषु प्रशान्तस्य संयोगे स्वसौभाग्यादिमदरहितस्य विप्रयोगे क्लेशेन प्रिये दोषारोपरहितस्य । तथा भगवतः सकाशान्मानापमानयोः समस्य । परमात्मा पुरुषोत्तमः समाहितस्तदर्थे दास्यदाने सावधानस्तिष्ठति । तद्धृदय एव समाहितस्तिष्ठतीति भावः ॥ ७ ॥ ननु परमात्मा हृदयस्थोऽस्तीति कथं ज्ञातव्यः ? इत्याकाङ्क्षायामाह— ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मेति । ज्ञाने शास्त्रीत्या भगवत्स्वरूपज्ञाने विज्ञाने भावात्मकस्वरूपानुभवे तृप्तः संशयकोटिरहित आत्मा अन्तःकरणं यस्य, कूटस्थः निर्विकारः भगवच्चरणस्वरूपैकनिष्ठः, विजितेन्द्रियः स्वभोगेच्छारहितः, युक्तो योगारूढ इत्युच्यते । समलोष्टाश्मकाञ्चनः मृत्पाषाणसुवर्णेषु समो भगवदीयभावरूपवान् योगी मत्संयोगवानुच्यते, मयेति शेषः । अत्रायं भावः मृत्तिकायां भगवदङ्गसौगन्ध्यस्मरणेन सेवौपयिकशरीरासितापभाववान्, पाषाणे भगवद्विप्रयोगजडतास्मरणेन स्वस्य तदभावतापात्तत्र स्निग्धभाववान्, सौवर्णे चालौकिककान्तिदर्शनेन रसभाववांस्तथोच्यत इति भावः ॥८॥ किञ्च एतत्त्रितय एव न समः, किन्तु सर्वत्रैव समबुद्धिरुत्तम इत्याह--सुहृदिति । सुहृत् सर्वहितोपदेशकृत् । मित्रं स्नेहपरवशः, अरिः स्वस्मिन् शत्रुबुद्धिमान्, उदासीनो निरपेक्षः, मध्यस्थो विवदमानयोः सदसद्वाक्यविचारकः, द्वेष्यः सद्भावहीनः, बन्धुः सम्बन्धी, एतेषु साधुषु सदाचारेषु। अपि च किं पुनः? पापेषु धर्मविरोधिषु समबुद्धिः भगवद्विप्रयोगेन भगवदात्मबुद्धिस्तेषु वा तद्विप्रयोगेन तथाभावदर्शी विशिष्यते ;योगयुक्तेषूत्तम इत्यर्थः। अत्रायं भावः— भगवद्विप्रयोगे तत्सौहार्दस्मरणेनायं सर्वेषु सौहार्दधर्मवान्, तथैव च मित्रधर्मवान्, तद्रहितेषु अरिबुद्धिमान्, तत्तदुःखेन सर्वत्रौदासीन्यधर्मवान्, विप्रयोगावस्थायां तदनुकरणेन मध्यस्थधर्मवान्, तथैव तत्क्लेशेन द्वेषधर्मवान्, तत्सम्बन्धस्मरणेन बन्धुधर्मवान्, तदर्थं सदाचारवान्, तत्तापातिशयेन पापरूपवान् जडत्वधर्मेण; एवं यः समबुद्धिः स विशिष्ट इत्यर्थः ॥ ९ ॥

११ नी० भा० दी०— मनसो जये फलमाह--जितात्मन इति । शीतोष्णादिषु प्राप्तेषु जितात्मनो निर्विकारचित्तस्यात्मा चित्तं परमुत्कर्षेण समाहितः समाधिं प्राप्तो भवति । अतः समाधिसिद्ध्यर्थं मनो जेतव्यमेवेत्यर्थः ॥ ७ ॥ समाधिसिद्धेरपि किं फलं ? अत आह— ज्ञानेति । ज्ञानं शास्त्रोपदेशजा बुद्धिः, विज्ञानं शास्त्रार्थध्यानजः प्रमारूपोऽनुभवः, ताभ्यां तृप्तः सञ्जातालम्प्रत्यय आत्मा चित्तं यस्य स ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा। यतस्तृप्तात्माऽतः कूटस्थोऽप्रकम्प्यः संसारतापानास्कन्दितो भवतीति समाधिफलम् । अस्य लोकप्रसिद्धं

लक्षणमाह- विजितेन्द्रिय इति । समलोष्टाश्मकाञ्चन इत्येवंविधो योगी स युक्तः प्राप्तयोग इत्युच्यते विद्वद्भिः ॥ ८ ॥ समत्वमेव स्तौति— सुहृदिति । सुहृत् प्रत्युपकारमनपेक्ष्योपकर्त्ता, मित्रं स्नेहवान् , अरिः शत्रुः, उदासीन उभयत्र पक्षपातशून्यः, मध्यस्थ उभयहितैषी, द्वेष्य आत्मनोऽप्रियः, बन्धुः सम्बन्धी, तेषु; साधुषु पुण्यकृत्सु, पापेषु पापाचारेषु कस्य किं कर्मेत्यनालोचयन् तेषु सर्वेषु यः समबुद्धिः स विशिष्यते ॥ ९ ॥

सम्प्रज्ञातसमाधेः साङ्गानि बाह्यान्तरुपकरणानि ।

योगी[1] युञ्जीत सततमात्मानं रहसि स्थितः ।
एकाकी यतचित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः ॥ १० ॥
शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः[2] ।
नात्युच्छ्रितं नातिनीचं चैलाजिनकुशोत्तरम् ॥ ११ ॥

* 'चेलाजिन—' इति रामानुजीयः पाठः ।

तत्रै[*]काग्रं [3]मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः ।
उपविश्याऽऽसने युञ्ज्याद्योगमात्मविशुद्धये ॥ १२ ॥
समं कायशिरोग्रीवं धारयन्नचलं स्थिरः ।

रामानुजीयः पाठस्तु 'स्थिरम्' इति ।

सम्प्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन् ॥ १३ ॥
प्रशान्तात्मा विगतभीर्ब्रह्मचारिव्रते स्थितः ।
मनः संयम्य मच्चित्तो युक्त आसीत मत्परः ॥ १४ ॥
युञ्जन्नेवं सदाऽऽत्मानं योगी नियतमानसः ।
शान्तिं निर्वाणपरमां मत्संस्थामधिगच्छति ॥ १५ ॥

---

१ **नव्यास्तु**- 'अथास्य योगस्य सिद्धये किं साधनमिति निरूपयन्ति' इतीमं श्लोकमवतारयन्ति; तदत्रोक्तस्य पातञ्जलयोगस्य तदभिमतकर्मयोगसाधनत्वाभावात्प्रामादिकमेव । योगी कर्मयोगीति व्याख्यानमपि तथाभूतम् । उक्तहेतोरेवेति नाधिकं प्रपञ्च्यते ।

२ आत्मन इति परासनव्यावृत्त्यर्थम्, तस्याशुचित्वात् । तथा चोक्तम्—'आत्मशय्यासनं वस्त्रं जायापत्यं कमण्डलुः । शुचीन्यात्मन एतानि परेषामशुचीनि तु ॥' (बौ.ध.सू. १।२।६१) इति । परासनेऽवस्थितेः परेच्छाधीनत्वेन विक्षेपसम्भवात्तद्व्युदास **इत्यन्ये** ।

३ अत्र आत्मविशुद्धये बुद्धिशुद्ध्यर्थमित्यर्थमभिप्रेत्याह **वामनः**—

कीदृगिष्टो भगवतो योगोऽत्रेति विचारिते । बुद्धिशुद्ध्यर्थतोक्तेः स्यात्सगुणध्यानमेव सः ॥
यदि वाच्यः कर्मयोगस्तत्र ऋत्विक्परिग्रहात् । न जात्वेकाकिता तद्वदपरिग्रहता घटेत् ॥
हठयोगोऽपि नो वाच्यो न हिनस्ति स वासनाम् । प्रत्युतास्मिन्देहकेऽपि स्नेहमेवाभिवर्द्धयेत् ॥
भोगमूलमयं देहोऽजरोऽरोगश्च जीवतु । इतीच्छन्तो मुहुर्मृत्युं वञ्चयन्ति हि योगिनः ॥
देहप्रीतिं त्यजेद्बुद्धिः सा तस्याः शुद्धिरुत्तमा । तत्सिद्धिस्तु भवत्यत्र ध्यानाद्विष्णोरनारतम् ॥
आत्मस्वरूपयोगोऽपि नैव धीशुद्धिहेतुकः । शुद्धायामेव बुद्धौ स्यादात्मनः स्फुरणं यतः ॥
तदत्र सगुणध्यानयोग एव विवक्षितः । बुद्धिशुद्ध्या शनैः सिद्धा स्याद्योगारूढता ततः—इति ।

'एकाग्रं मनः कृत्वा' इत्यनेन प्राणायामः सूच्यत इत्यपि तदाशयः । आसने आस्यतेऽस्मिन्निति व्युत्पत्त्या पूर्वोक्ते चैलादिरूपे, आस्यतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या च स्वस्तिकपद्मादिरूपे शारीरे बन्धविशेषे च । उभयत्र 'करणाधिकरणयोश्च' (अष्टा. ३।३।११७) इति ल्युट् ।

—**अविगीता** ।

* 'चेलं वस्त्रं, चैलं मृदुवस्त्रं' इति शब्दार्थचिन्तामणिः । 'चेलं चेलोऽधमे त्रिषु । नपुंसकं तु वसने' इति विश्वः ।

नात्यश्नतस्तु योगोऽस्ति न चैकान्तमनश्नतः।
न चातिस्वप्नशीलस्य जाग्रतो नैव चार्जुन ! ॥ १६ ॥
युक्ताहारविहारस्य युक्तचेष्टस्य कर्मसु।
युक्तस्वप्नावबोधस्य योगो भवति दुःखहा ॥ १७ ॥

१ शां. भा.— अत एवमुत्तमफलप्राप्तये— योगी ध्यायी युञ्जीत समादध्यात् सततं सर्वदाऽऽत्मानमन्तःकरणं रहस्येकान्ते गिरिगुहादौ स्थितः सन्नेकाक्यसहायः। 'रहसि स्थितः, एकाकी' चेति विशेषणात्सन्न्यासं कृत्वेत्यर्थः। यतचित्तात्मा—चित्तमन्तःकरणमात्मा देहश्च संयतौ यस्य स यतचित्तात्मा, निराशीर्वीततृष्णोऽपरिग्रहश्च, परिग्रहरहित इत्यर्थः। सन्न्यासित्वेऽपि त्यक्तसर्वपरिग्रहः सन् युञ्जीतेत्यर्थः ॥ १० ॥

२ आ. शां. व्या.— यथोक्तविशेषणवतो योगारूढेषूत्तमत्वे योगानुष्ठाने प्रयतितव्यमित्यङ्गाभिधानानन्तरं प्रधानमभिदधाति—**अत एवमिति**। आदरनैरन्तर्यदीर्घकालत्वं विशेषणत्रयं योगस्य सूचयति— **सततमिति**। तस्यैव पश्चाङ्गान्युपन्यस्यति— **रहसीत्यादिना**। 'सर्वदा' इत्यादरदीर्घकालयोरुपलक्षणम्। प्रत्यगात्मानं व्यावर्तयति— **अन्तःकरणमिति**। गिरिगुहादावित्यादिशब्देन योगप्रतिबन्धकदुर्जनादिविधुरो देशो गृह्यते। विशेषणद्वयस्य तात्पर्यमाह— **रहसीति**। योगं युञ्जानस्य सन्न्यासिनो विशेषणान्तराणि दर्शयति— **यतेति**। सति सन्न्यासित्वे किमित्यपरिग्रहग्रहणं? अर्थपुनरुक्तेः, इत्याशङ्क्य कौपीनाच्छादनादिष्वपि सक्तिनिवृत्त्यर्थमित्याह— **सन्न्यासित्वेऽपीति** ॥ १० ॥

१ शां. भा.— अथेदानीं योगं युञ्जत आसनाहारविहारादीनां योगसाधनत्वेन नियमो वक्तव्यः प्राप्तयोगलक्षणं तत्फलादि चेत्यत आरभ्यते; तत्राऽऽसनमेव तावत्प्रथममुच्यते— शुचाविति। शुचौ शुद्धे विविक्ते स्वभावतः संस्कारतो वा देशे स्थाने प्रतिष्ठाप्य स्थिरमचलमात्मन आसनं नात्युच्छ्रितं नातीवोच्छ्रितं नाप्यतिनीचं; तच्च चैलाजिनकुशोत्तरं चैलमजिनं कुशाश्चोत्तरे यस्मिन्नासने तदासनं चैलाजिनकुशोत्तरम्। पाठक्रमाद्विपरीतोऽत्र क्रमश्चैलादीनाम् ॥ ११ ॥

२ आ. शां. व्या.— योगं योगाङ्गानि चोपदिश्योत्तरसन्दर्भस्य तात्पर्यमाह—**अथेति**। योगस्वरूपकतिपयतदङ्गप्रदर्शनानन्तर्यमथशब्दार्थः। 'विहारादीनां' इत्यादिशब्देन यथोक्तासनादिगतावान्तरभेदग्रहणम्। 'तत्फलादि च' इत्यादिशब्देन योगफलसम्यग्ज्ञानं च तत्फलं कैवल्यं, ततो भ्रष्टस्याऽऽत्यन्तिकाविनष्टत्वमित्यादि गृह्यते। एवं समुदायतात्पर्ये दर्शिते किमासीनः शयानस्तिष्ठन्गच्छन्कुर्वन्वा युञ्जीत? इत्यपेक्षायामनन्तरश्लोकतात्पर्यमाह—**तत्रेति**। निर्धारणे सप्तमी। प्रथमं योगानुष्ठानस्य प्रधानं 'आसीनः सम्भवात्' [ब्र.सू. ४।१।७] इति न्यायादिति यावत्। विविक्तत्वं द्वेधा विभजते-**स्वभावत इति**। आसनस्यास्थैर्ये तत्रोपविश्य योगमनुतिष्ठतः समाधानायोगायोगासिद्धिरित्यभिसन्धाय विशिनष्टि— **अचलमिति**। आस्यतेऽस्मिन्निति व्युत्पत्तिमनुश्रित्याऽऽह-**आसनमिति**। 'आत्मनः'इति परकीयासनव्युदासार्थम्। पतनभयपरिहारार्थं नात्युच्चमित्युक्तं, नाप्यतिनीचमिति भूतलपाषाणादिसंश्लेषे वातक्षोभान्निमान्द्यादिसम्भावितदोषनिरासार्थं चैलं वस्त्रम्, अजिनं चर्म पशूनां, तच्च मृगस्य, कुशा दर्भास्ते चोत्तरे यस्मिन्नुपरिष्टादारभ्य तत्तथोक्तम्। प्रथमं चैलं ततोऽजिनं ततश्च कुशा इति प्रतिपन्नपाठक्रममतिक्रम्याऽऽदौ कुशास्ततोऽजिनं ततश्चैलमिति क्रमं विवक्षित्वाऽऽह—**विपरीतोऽत्रेति** ॥ ११ ॥

१ शां. भा.— प्रतिष्ठाप्य किम्? तत्र तस्मिन्नासन उपविश्य योगं युञ्ज्यात्। कथं? सर्वविषयेभ्य उपसंहृत्यैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः— चित्तं चेन्द्रियाणि च चित्तेन्द्रियाणि, तेषां क्रियाः संयता यस्य स यतचित्तेन्द्रियक्रियः। स किमर्थं योगं युञ्ज्यात्? इत्याह—आत्मविशुद्धयेऽन्तःकरणस्य विशुद्ध्यर्थमित्येतत् ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— यथोक्तमासनं सम्पाद्य किं कर्तव्यं? इति प्रश्नपूर्वकं कर्तव्यं तन्निर्दिशति—**प्रतिष्ठाप्येति**। योगं युञ्जानस्येति कर्तव्यताकलापं पृच्छति— **कथमिति**। सर्वेभ्यो विषयेभ्यः सकाशात्प्रत्याहृत्य मनसो यदेकस्मिन्नेव ध्येये विषये समाधानं, यच्चित्तस्येन्द्रियाणां च बाह्यक्रियाणां संयमनं तदुभयं कृत्वा योगमनुतिष्ठेदित्याह— **सर्वेति**। आसने यथोक्ते स्थित्वा यथोक्तया रीत्या योगानुष्ठानस्य प्रश्नपूर्वकं फलमाह— **स किमर्थमित्यादिना** ॥ १२ ॥

१ शां. भा.— बाह्यमासनमुक्तं, अधुना शरीरधारणं कथं ? इत्युच्यते– समं कायशिरोग्रीवं, कायश्च शिरश्च ग्रीवा च कायशिरोग्रीवं तत्समं धारयन्नचलं च। समं धारयतश्चलनं सम्भवत्यतो विशिनष्टि– अचलमिति। स्थिरः स्थिरो भूत्वेत्यर्थः। स्वं नासिकाग्रं सम्प्रेक्ष्य सम्यक्प्रेक्षणं दर्शनं कृत्वेवेति इवशब्दो लुप्तो द्रष्टव्यः। न हि स्वनासिकाग्रसम्प्रेक्षणमिह विधित्सितम्। किं तर्हि ? चक्षुषोर्दृष्टिसन्निपातः। स चान्तःकरणसमाधानापेक्षो विवक्षितः। स्वनासिकाग्रसम्प्रेक्षणमेव चेद्विवक्षितं, मनस्तत्रैव समाधीयेत, नाऽऽत्मनि। आत्मनि हि मनसः समाधानं वक्ष्यति 'आत्मसंस्थं मनः कृत्वा' [६।२५] इति। तस्मादिवशब्दलोपेनाक्ष्णोर्दृष्टिसन्निपात एव 'सम्प्रेक्ष्य' इत्युच्यते। दिशश्चानवलोकयन्, दिशां चावलोकनमन्तराऽकुर्वन्नित्येतत् ॥ १३ ॥

२ आ. शां. व्या.— उक्तमनूद्यानन्तरश्लोकस्य पुनरुक्तमर्थमाह— बाह्यमिति। समत्वमृजुत्वम्। कायः शरीरमध्यम्। अचलमिति विशेषणमवतार्य तस्य तात्पर्यमाह— सममिति। कार्यकरणयोर्विषयपारवश्यशून्यत्वमचलत्वं स्थैर्यम्। किमितीवशब्दलोपोऽत्र कल्प्यते? स्वनासिकाग्रसम्प्रेक्षणमेव योगाङ्गत्वेनात्र विधित्सितं किं न स्यात्? इत्याशङ्क्याऽऽह— न हीति। तर्हि किमत्र विवक्षितं? इति प्रश्नपूर्वकमाह— किं तर्हीति। दृष्टिसन्निपातो दृष्टेश्चक्षुषो रूपादिविषयप्रवृत्तिराहित्यम्। कथमसावनायासेन सिध्यति ? तत्राऽऽह— स चेति। समाधानस्य प्राधान्येनात्र विवक्षितत्वाद्दृष्टेर्बहिर्विषयत्वेन तद्भङ्गप्रसङ्गात्तस्या विषयेभ्यो व्यावृत्त्याऽन्तरेव सन्निपातो विवक्षितो भातीत्यर्थः। तथापि कथं स्वनासाग्रसम्प्रेक्षणमत्र श्रुतमविवक्षितं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— स्वनासिकेति। तत्रैव मनसस्समाधाने का हानिः? इत्याशङ्क्य वाक्यशेषविरोधात्, मैवमित्याह— आत्मनि हीति। किं तर्हि 'सम्प्रेक्ष्य' इत्यादौ विवक्षितं? इत्याशङ्क्याऽऽह— तस्मादिति। दक्षिणेतरचक्षुषोर्या दृष्टिस्तस्या बाह्याद्विषयाद्वैमुख्येनान्तरेव सन्निपतनमत्र स्वकीयं नासिकाग्रं नासिकान्तं संप्रेक्ष्येति विवक्षितमित्यर्थः। तत्रैवोत्तरमपि विशेषणमनुकूलमित्याह— दिशश्चेति। 'अनवलोकयन्नासीत' इत्युत्तरत्र सम्बन्धः। अन्तराऽन्तरा दिशामवलोकनमपि योगप्रतिबन्धकमिति तत्प्रतिषेधः ॥ १३ ॥

१ शां. भा.— किञ्च–प्रशान्तात्मा प्रकर्षेण शान्त आत्माऽन्तःकरणं यस्य सोऽयं प्रशान्तात्मा विगतभीर्विगतभयः, ब्रह्मचारिव्रते स्थितो ब्रह्मचारिणो व्रतं ब्रह्मचर्यं गुरुशुश्रूषाभिक्षान्नभुक्त्यादि तस्मिन्स्थितः, तदनुष्ठाता भवेदित्यर्थः। किञ्च मनः संयम्य मनसो वृत्तीरुपसंहृत्येत्येतत्। मच्चित्तः, मयि परमेश्वरे चित्तं यस्य सोऽयं मच्चित्तो युक्तः समाहितः सन्नासीतोपविशेत्। मत्परोऽहं परो यस्य सोऽयं मत्परः। भवति कश्चिद्रागी स्त्रीचित्तः, न तु स्त्रियमेव परत्वेन गृह्णाति; किं तर्हि ? राजानं महादेवं वा, अयं तु मच्चित्तो मत्परश्च ॥ १४ ॥

२ आ. शां. व्या.— योगं युञ्जानस्य विशेषणान्तराणि दर्शयति—किञ्चेति। अन्तःकरणस्य प्रशान्ती रागद्वेषादिदोषराहित्यं, तस्याश्च प्रकर्षो रागादिहेतोरपि निवृत्तिः। विगतभयत्वं सर्वकर्मपरित्यागे शास्त्रीयनिश्चयवशान्निस्सन्दिग्धबुद्धित्वम्। भिक्षाभुक्त्यादीत्यादिशब्देन त्रिषवणस्नानशौचाचमनादि गृह्यते। विशेषणान्तरमाह—किञ्चेति। उपसंहृत्य योगनिष्ठो भवेदिति शेषः। मनोवृत्त्युपसंहारे ध्यानमपि न सिध्येत्। तस्य तद्वृत्त्यावृत्तिरूपत्वादित्याशङ्क्याऽऽह— मच्चित्त इति। विषयान्तरविषयमनोवृत्त्युपसंहारेणाऽऽत्मन्येव तन्नियमनान्न ध्यानानुपपत्तिरित्यर्थः। मच्चित्तत्वेनैव मत्परत्वस्य सिद्धत्वान्मत्पर इति पृथग्विशेषणमनर्थकमित्याशङ्क्याऽऽह—भवतीति। अन्तःकरणशुद्धिर्योगस्यावान्तरफलम् ॥ १४ ॥

१ शां. भा.— अथेदानीं योगफलमुच्यते— युञ्जन्समाधानं कुर्वन्नेवं यथोक्तेन विधानेन सदाऽऽत्मानं सर्वदा योगी नियतमानसो नियतं संयतं मानसं मनो यस्य सोऽयं नियतमानसः; शान्तिमुपरतिं निर्वाणपरमां निर्वाणं मोक्षस्तत्परमा निष्ठा यस्याः शान्तः सा निर्वाणपरमा, तां निर्वाणपरमां मत्संस्थां मदधीनामधिगच्छति प्राप्नोति ॥ १५ ॥

२ आ. शां. व्या.— सम्प्रति परमफलकथनपरत्वेनानन्तरश्लोकमादत्ते— अथेति। योगस्वरूपं तदङ्गमासनद्वयं तत्कर्तृविशेषणमित्यस्यार्थस्य प्रकथनानन्तरमित्यथशब्दार्थः। आत्मानं युञ्जन्निति सम्बन्धः। आत्मशब्दो मनोविषयः। यथोक्तो विधिरासनादिः। उक्तविशेषणत्रयद्योतनार्थं 'सदा' इत्युक्तम्। योगी ध्यायी, सन्न्यासीत्यर्थः। मनस्संयमस्य योगं प्रत्यसाधारणत्वं दर्शयति— नियतेति। शान्तिशब्दितोपरतेः सर्वसंसारनिवृत्तिपर्यवसायित्वं मत्वा विशिनष्टि— निर्वाणेति। यथोक्ताया मुक्तेर्ब्रह्मस्वरूपावस्थानादनर्थान्तरत्वमाह— मत्संस्थामिति। मदधीनां मदात्मिकामित्यर्थः ॥ १५ ॥

१ शां. भा.— इदानीं योगिन आहारादिनियम उच्यते—नात्यश्नत आत्मसम्मितमन्नपरिमाणमतीत्याश्नतोऽत्यश्नतो न योगोऽस्ति, न चैकान्तमनश्नतो योगोऽस्ति "यदु ह वा आत्मसम्मितमन्नं तदवति, तन्न हिनस्ति, यद्भूयो हिनस्ति तद्यत्कनीयोऽन्नं न तदवति" [श. ब्रा. ९।२।१।२] इति श्रुतेः। तस्माद्योगी नाऽऽत्मसम्मितादन्नादधिकं न्यूनं वाऽश्नीयात्। अथवा योगिनो योगशास्त्रे परिपठितादन्नपरिमाणादतिमात्रमश्नतो योगो नास्ति। उक्तं हि—'अर्धं सव्यञ्जनान्नस्य तृतीयमुदकस्य तु। वायोः सञ्चरणार्थं तु चतुर्थमवशेषयेत्' इत्यादि परिमाणम्। तथा न चातिस्वप्नशीलस्य योगो भवति, नैव चातिमात्रं जाग्रतो योगो भवति चार्जुन!॥ १६॥

२ आ. शां. व्या.—'आहारादि'-इत्यादिशब्देन विहारजागरितादि चोच्यते। आत्मसम्मितमन्नपरिमाणमष्टग्रासादि। आहारनियमे शतपथश्रुतिं प्रमाणयति—**यदु ह वा** इति। तदन्नं भुज्यमानं यदु ह वा इति प्रसिद्ध्याऽनूदितमवति अनुष्ठानयोग्यतामापाद्यानुष्ठानद्वारेण भोक्तारं रक्षति, न पुनस्तदन्नमस्यानर्थाय भवतीत्यर्थः। यत्पुनरात्मसम्मिताद्भूयोऽधिकतरं शास्त्रमतिक्रम्य भुज्यते तदाऽऽत्मानं हिनस्ति भोक्तुरनर्थाय भवति। यच्चान्नं कनीयोऽल्पतरं शास्त्रनिश्चयाभावादद्यते तदन्नमनुष्ठानयोग्यतादिद्वारा न रक्षितुं क्षमते। तस्मादत्यधिकमत्यल्पं चान्नं योगमारुरुक्षता त्याज्यमित्यर्थः। श्रुतिसिद्धमर्थं निगमयति—**तस्मा**दिति। नेत्यादेर्व्याख्यानान्तरमाह—**अथवे**ति। किं तदन्नपरिमाणं योगशास्त्रोक्तं, यदधिकं न्यूनं वाऽभ्यवहरतो योगानुपपत्तिः? इत्याशङ्क्याऽऽह—**उक्तं ही**ति। 'पूरयेदशनेनार्धं तृतीयमुदकेन तु। वायोः सञ्चरणार्थाय चतुर्थमवशेषयेत्' इति वाक्यमादिशब्दार्थः। यथाऽत्यन्तमश्नतोऽनश्नतश्च योगो न सम्भवति, तथाऽत्यन्तं स्वपतो जाग्रतश्च न योगः सम्भवतीत्याह—**तथे**ति॥ १६॥

१ शां. भा.—कथं पुनर्योगो भवति? इत्युच्यते—युक्ताहारविहारस्य, आह्रियत इत्याहारोऽन्नं, विहरणं विहारः पादक्रमः, तौ युक्तौ नियतपरिमाणौ यस्य स युक्ताहारविहारस्तस्य; तथा युक्तचेष्टस्य युक्ता नियता चेष्टा यस्य कर्मसु तस्य, तथा युक्तस्वप्नावबोधस्य युक्तौ स्वप्नश्चावबोधश्च तौ नियतकालौ यस्य तस्य युक्ताहारविहारस्य युक्तचेष्टस्य कर्मसु युक्तस्वप्नावबोधस्य योगिनो योगो भवति दुःखहा दुःखानि सर्वाणि हन्तीति दुःखहा, सर्वसंसारदुःखक्षयकृद्योगो भवतीत्यर्थः॥ १७॥

२ आ. शां. व्या.— आहारनिद्रादिनियमविरहिणो योगव्यतिरेकमुक्त्वा तन्नियमवतो योगान्वयमन्वाचष्टे—**कथं पुन**रित्यादिना। अन्नस्य नियतत्वं'अर्धमशनस्य' इत्यादि, विहारस्य नियतत्वं 'योजनान्न परं गच्छेत्' इत्यादि, कर्मसु चेष्टाया नियतत्वं वाङ्नियमादि, रात्रौ प्रथमतो दशघटिकापरिमिते काले जागरणं, मध्यतः स्वपनं, पुनरपि दशघटिकापरिमिते जागरणम्, इति स्वप्नावबोधयोर्नियतकालत्वम्। एवं प्रयतमानस्य योगिनो भवतो योगस्य फलमाह—**दुःखहे**ति। सर्वाणीत्याध्यात्मिकादिभेदभिन्नानीत्यर्थः। यथोक्तयोगमन्तरेणापि स्वप्नादौ दुःखनिवृत्तिरस्तीति विशिनष्टि—**सर्वे**ति। विशुद्धविज्ञानद्वारेति शेषः॥ १७॥

३ रा. भा.—योगी उक्तप्रकारकर्मयोगनिष्ठः, सततं अहरहर्योगकाले, आत्मानं युञ्जीत आत्मानं युक्तं कुर्वीत, स्वदर्शननिष्ठं कुर्वीतेत्यर्थः। रहसि जनवर्जिते निश्शब्दे देशे स्थितः, एकाकी तत्रापि न सद्वितीयः, यतचित्तात्मा यतचित्तमनस्कः, निराशीः आत्मव्यतिरिक्ते कृत्स्ने वस्तुनि निरपेक्षः, अपरिग्रहः तद्व्यतिरिक्ते कस्मिंश्चिदपि ममतारहितः॥ १०॥

४ वे. ता. चं.—अथाध्यायप्रधानार्थभूतयोगाभ्यासविधिरुच्यते-**योगी युञ्जीत** इत्यादिना। 'युञ्जीत' इति साक्षात्काररूपस्य योगस्य विधीयमानत्वात् 'योगी' इत्यनेन कर्मयोगनिष्ठत्वानुवादः क्रियत इत्यभिप्रायेणाह—**उक्तप्रकारे**ति। 'सततं' इत्येतन्न सर्वकालविषयम्, तथा योगशास्त्रैः अनभिहितत्वात्, अशक्यत्वाच्च। अतः प्रतिदिवसं योगयोग्यतया विहितसत्त्वोत्तरकालसामस्त्यपरमित्यभिप्रायेणाह **अहरहर्योगकाल** इति। 'युञ्जीत' इत्यत्र विवक्षितमर्थं वक्तुं प्रकृतिप्रत्ययार्थभेदं दर्शयति—**युक्तं कुर्वी**तेति। तत्र 'युज समाधौ' इति प्रकृत्यंशस्य विवक्षितं व्यनक्ति—**स्वदर्शने**ति। आत्माऽत्र मनः, स्वात्मा वा। जनवर्जितेऽपि देशे बाह्यदेशस्थितानां शब्दस्यागमे सति मनस्समाधानं न स्यादिति तन्निवृत्त्यर्थमुक्तं **निश्शब्द** इति। 'रहसि' इति विजनदेशाभिधानेऽपि पुनः 'एकाकी' इति पदं रहस्याहार्यासन्नशिष्यसब्रह्मचार्यादिसन्निधिपरित्यागार्थमित्यभिप्रायेणाह **तत्रापि न सद्वितीय** इति। यद्वा रहश्शब्देन जनवर्जनद्वारा निश्शब्दत्वं लक्ष्यते। एकाकिशब्देन तु जनवर्जनमेवोच्यत इति भावः। व्युत्थानकालेऽपि एकाकित्वमने-

नाच्यत इत्येके । ततोऽप्यस्यार्थस्यात्यन्तोपकारित्वादेवं योजना। एतेन 'रहसि स्थितः एकाकी च इति विशेषणात् सन्न्यासं कृत्वेत्यर्थः' इति शाङ्करोक्तं प्रत्युक्तम्। आत्मशब्देन मनसोऽभिधानेऽपि तस्यैव चिन्तारूपवृत्त्यपेक्षया तद्विशिष्टापेक्षया वा चित्तशब्द इत्यभिप्रायेणाह— **यतचित्तमनस्क** इति । आशीश्शब्दस्यानेकार्थत्वादिह निषेध्यविशेषव्यक्त्यर्थमुक्तं **निरपेक्ष** इति । अपरिग्रहशब्देन बुद्धया स्वीकारपर्यायः, परिग्रहोऽत्र निषिध्यत इत्यभिप्रायेणाह- **ममतारहित** इति ॥ १० ॥

३ रा. भा.— शुचौ देशे अशुचिभिः पुरुषैरनधिष्ठिते अपरिगृहीते च, अशुचिभिर्वस्तुभिरसंस्पृष्टे च पवित्रभूते देशे, दार्वादिनिर्मितं नात्युच्छ्रितं नातिनीचं चेलाजिनकुशोत्तरमासनं प्रतिष्ठाप्य तस्मिन् मनःप्रसादकरे सापाश्रय उपविश्य योगैकाग्रमव्याकुलं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः सर्वात्मनोपसंहृतचित्तेन्द्रियक्रिय आत्मविशुद्धये बन्धनिवृत्तये योगं युञ्ज्यात् आत्मावलोकनं कुर्वीत ॥ ११ ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.— बाह्योपकरणनियममाह— **शुचौ देश** इत्यादिना । शुचिशब्दः सङ्कोचकाभावात्संसर्गजं स्वाभाविकं चाशुचित्वं निवर्तयतीत्यभिप्रायेणाह **अशुचिभिरि**ति । अशुचयः पुरुषाः पाषण्डिपतितादयः । **अनधिष्ठिते अपरिगृहीते** चेति अधिष्ठानं परकीयेषु निर्वाहकत्वादिरूपेण संसर्गः, परिग्रहः स्वकीयत्वाभिमानः, तदुभयवर्जिते । शुचिशब्दः शास्त्रान्तरोक्तं शोधकत्वमपि लक्षयतीत्यभिप्रायेणोक्तं **पवित्रभूत** इति । च्विप्रत्ययरहितप्रयोगात् स्वतश्शुद्धिरुक्ता, 'नात्युच्छ्रितं नातिनीचं' इत्यादिदृष्टसौकर्यार्थम् । स्थिरत्वे हेतुर्दार्वादिनिर्मितत्वम् ; तस्य कठिनत्वान्मृदुत्वार्थं चेलम्, तत्रापि निस्तरङ्गत्वार्थं शुद्ध्यर्थं चाजिनम्, सर्वस्योपरि शुद्ध्यर्थं सत्त्वोन्मेषार्थं च कुशाः । 'कुशाजिनचेलोत्तरम्' इति कश्चिद्भाष्यपाठः; तथासत्युत्तरोत्तरमार्दवसिद्ध्यर्थमुक्तमिति मन्तव्यम् । 'विपरीतोऽत्र क्रमश्चेलादीनाम्' इति च **शाङ्करम्** । केचित्त्वव्यवस्थितक्रमत्वमूचुः । **प्रतिष्ठाप्य** दृढं स्थापयित्वा । तत्रासन उपविश्येत्यन्वयव्यक्त्यर्थं **तस्मिन्नि**त्यादिकमुक्तम् । उक्तानां शुचिदेशादीनां दृष्टादृष्टद्वारा योगोपयोगं दर्शयितुं **मनःप्रसादकर** इत्युक्तम् । **सापाश्रय उपविश्येति**— अन्यथा पाश्चात्यधारणप्रयत्नः समाधिविरोधी स्यादिति भावः । उपविश्य, न तु तिष्ठञ्छयानो वा । तथा च सूत्रम् 'आसीनः सम्भवात्' [ब्र. सू. ४।१।७] इति । स्थानशयनयोश्च आयासनिद्रादिप्रसङ्गेन योगो न सम्भवेत् । 'तत्रैकाग्रं' इत्यन्वयभ्रमव्युदासाय **योगैकाग्र**मित्युक्तम् । विरुद्धान्यवृत्तेरेतद्वृत्तिप्रधानत्वमिहैकाग्रत्वम् । 'अव्याकुलमेकाग्रम्' इति केषुचिद्भाष्यकोशेषु पाठः; आत्मावलोकनोन्मुखं कुर्वीतेत्यर्थः । सार्वभौमो हि चित्तस्य वृत्तिनिरोधो योगतया योगशास्त्रेऽभिहित इत्यभिप्रायेण— **सर्वात्मनोपसंहृतचित्तेन्द्रियक्रिय** इत्युक्तम् । चित्तमिह चिन्तावृत्तिः, इन्द्रियाणि च बाह्यानि 'एकाग्रं मनः कृत्वा' इति वचनात् बाह्यविषयेभ्य एवायमुपसंहारः; अन्यथाऽऽत्मावलोकनमपि न स्यात् । एतेन 'मनसो निश्शेषवृत्तिविलयो योगः' इति वदन्तो निरस्ताः । शुद्धान्तःकरणस्य साक्षात्कारसाध्या ह्यात्मविशुद्धिर्मोक्ष एवेत्यभिप्रायेण **बन्धनिवृत्तय** इत्युक्तम् । 'अशुद्धास्ते समस्तास्तु देवाद्याः कर्मयोनयः' [वि. पु. ६।७।७७] इति कर्मबन्धो ह्यात्मनामशुद्धिरुच्यते । 'योगं युञ्जीत' इत्येतत् 'ओदनपाकं पचति' इतिवदित्यभिप्रायेण **आत्मावलोकनं कुर्वीते**त्युक्तम् ॥ ११ ॥ १२ ॥

३ रा. भा.— कायशिरोग्रीवं, समम्, अचलं, सापाश्रयतया स्थिरं धारयन्, दिशश्चानवलोकयन्, स्वं नासिकाग्रं सम्प्रेक्ष्य, प्रशान्तात्मा अत्यन्तनिर्वृतमनाः विगतभीर्ब्रह्मचर्ययुक्तो मनः संयम्य मच्चित्तो युक्तोऽवहितो मत्पर आसीत मामेव चिन्तयन्नासीत ॥ १३ ॥ १४ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं शुचिदेशासनादिरूपं बाह्यं योगोपकरणं मनसश्चैकाग्र्यमुक्तम्, अथान्तरान्तरतमयोः कायमनसोः क्रमात्कर्तव्यनियमविशेषा उच्यन्ते—'समं' इत्यादिश्लोकद्वयेन । 'कायशिरोग्रीवं' इति द्वन्द्वैकवद्भावः; तत एव नपुंसकता । अत्र सिद्धापर-(मध्यापर-) नामा शरीरस्य मध्यप्रदेशः कायशब्देन विवक्षितः । 'समं, अचलं, स्थिरम्' इति धारणक्रियाविशेषणानि; 'समं' इत्यत्रार्जवं विवक्षितम्; अचलशब्देन निष्कम्पत्वेऽभिहितेऽपि स्थिरमित्येतदङ्गकम्पकरश्रमहेतुभूतपश्चाद्धारणप्रयत्ननिवृत्तिहेतुत्वभिप्रायमिति दर्शयितुं **सापाश्रयतया स्थिरमि**त्युक्तम् । अनेनाचलत्वस्य चिरानुवर्तनयोग्यत्वमुक्तं भवति । बाह्येभ्यो व्यावर्तनं नासिकाग्रे स्थापनं चेति क्रमप्रदर्शनाय 'दिशश्चानवलोकयन्' 'स्वं नासिकाग्रं सम्प्रेक्ष्य' इति व्युत्क्रमेणोक्तम् । यद्वा शतुरत्र हेत्वर्थत्वाद्दिक्छब्दोपलक्षितबाह्यसकलपदार्थावलोकननिवृत्त्यर्थं योगारम्भक्षणे स्वनासिकाग्रप्रेक्षणमिति भावः । भोग्येतरानुपयुक्तविषयनिरीक्षणमपि निवर्तनीयमित्यभिप्रायेण **दिशश्चे**त्युक्तम् । निमीलनेनापि बाह्यानवलोकनसिद्धौ स्वनासिकाग्रावेक्षणं निद्रादिनिवृत्त्यर्थम् । 'सम्प्रेक्ष्य नासिकाग्रं' इत्येतावत्यभिहिते परनासिकाग्रप्रेक्षणमपि शङ्क्येतेति तद्व्यवच्छेदार्थमुक्तं 'स्वम्' इति । मनस्यन्तर्मुखे नासाग्रसम्प्रेक्षणस्यासम्भवाच्चक्षुषो दृष्टिसन्निपातमात्रमिह विवक्षितम् । अतः सम्प्रेक्ष्येत्यत्र 'इवशब्दो लुप्तो द्रष्टव्यः' इति **शाङ्करम्** । नायनस्य तेजसः स्वच्छन्दवृत्त्या नासाग्रसन्निपातमात्रमिह विवक्षितम्,

'मनः संयम्य' इति संयमस्याभिधानात् प्रशान्तात्मशब्दोऽयं योगोपयुक्तमनस्सन्तोषपर इत्यभिप्रायेण **अत्यन्तनिर्वृतमना** इत्युक्तम् । 'ब्रह्मचारिव्रते स्थितः' इत्यनेन ब्रह्मचर्याश्रमप्रतीतिः **शङ्करो**क्तप्रक्रियया वा ब्रह्मचर्यगुरुशुश्रूषाभिक्षाचर्यादिधीः स्यादिति तद्व्यवच्छेदायाह **ब्रह्मचर्ययुक्त** इति । ब्रह्मचर्यं च स्तनवति पिशितपिण्डे भोग्यताधीगर्भस्मरणालोकनालापादिरहितत्वमत्र विवक्षितम् । स्मरन्ति च— 'ब्रह्मचर्यं च योषित्सु भोग्यताबुद्धिवर्जनम्' इत्यादि । तथा 'स्मरणं कीर्तनं केलिः प्रेक्षणं गुह्यभाषणम् । सङ्कल्पोऽध्यवसायश्च क्रियानिर्वृत्तिरेव च । एतन्मैथुनमष्टाङ्गं प्रवदन्ति मनीषिणः । विपरीतं ब्रह्मचर्यमेतदेवाष्टलक्षणम्' [अ. पु. ३७२ । १० । ११] इति । युक्तशब्दस्य पूर्वोत्तरप्रतिपन्नात्मावलोकनाभिधानादपि तदुपयुक्तावधानविषयत्वमत्रोचितमित्यभिप्रायेण **अवहित** इत्युक्तम् । मच्चित्तशब्दो भगवति चित्तस्यानुप्रवेशपरः । मत्परशब्दस्तु तदेकचित्तत्वपरः, तदनुवृत्तिपरो वेत्यपौनरुक्त्यमाह—**मामेवेति** । यद्वा स्त्र्यादौ भोग्यचिन्ता, राजादौ च महति परधीर्लोके विभक्ता, मयि तु तदुभयमित्यपुनरुक्तिः ॥ १३-१४ ॥

३ रा. भा.— एवं मयि परस्मिन् ब्रह्मणि पुरुषोत्तमे मनसः शुभाश्रये सदा आत्मानं मनो युञ्जन् नियतमानसः मत्स्पर्शपवित्रीकृतमानसतया निश्चलमानसो मत्संस्थां निर्वाणपरमां शान्तिमधिगच्छति निर्वाणकाष्ठारूपां मत्संस्थां मयि संस्थितां शान्तिमधिगच्छति ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.— जीवात्मयोगप्रकरणे 'मच्चित्तो मत्परः' [६ । १४] इति परमात्मचिन्तनं किमर्थं विधीयते? इत्यत्रोच्यते— 'युञ्जन्नेवम्' इति । एवमित्यनुवादे 'मच्चित्तः, मत्परः' इत्युक्तमच्छब्दाभिप्रेतं परत्वादिकं विवृण्वन्नाह— **एवं मयीति** । **परस्मिन् ब्रह्मणी**त्यनेन सर्वकारणत्वेन सर्वात्मत्वादिकं विवक्षितम् । तथात्वेऽपि समस्तवैलक्षण्येन तद्गतदोषासंस्पर्शो देवताविशेषनिष्कर्षश्च **पुरुषोत्तम**शब्दाभिप्रेतः । उक्ताकारविशिष्टत्वाच्च मनसः शुभाश्रयत्वम् । एतेन शुभाश्रयप्रकरणान्तरोक्तदिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टत्वमप्यभिप्रेतम् । तत्रात्मशब्दः प्रकृतानुवादपरतया मनोविषयः । 'युञ्जन्' इत्यस्य प्रयोजनं नियतमानसत्वम्, तच्च निश्चलमानसत्वम् । तदुत्पत्तौ हेतोरवान्तरव्यापारोऽयमित्यभिप्रायेणाह— **मत्स्पर्शेति** । 'मत्संस्थाम्' इत्यादिपरमप्रयोजनम् । 'निर्वाणपरमाम्' इत्यत्र निर्वाणं परमं यस्या इति समासे विशेषणव्यत्यासास्वारस्यम् । निर्वाणहेतुशान्तेश्च 'नियतमानसः' इत्यनेन सिद्धत्वात् पुनरुक्तिश्च स्यात्; परमशब्दश्चास्वरसः, अतो निर्वाणस्य परमामिति समासः; परमशब्दश्च परमावस्थाविषय इत्यभिप्रायेणाह— **निर्वाणकाष्ठेति** । परमात्मनि संस्थिता च शान्तिरशनायादिषडूर्मिराहित्यरूपा । यद्वा **मयि संस्थितां शान्ति**मित्येतदेव 'शुभाश्रये स्थितिम्' इत्यन्तेन विवृतम् ॥ १५ ॥

३ रा. भा.— एवमात्मयोगमारभमाणस्य मनोनैर्मल्यहेतुभूतां मनसो भगवति शुभाश्रये स्थितिमभिधायान्यदपि योगोपकरणमाह— नात्यश्नत इति । अत्यशनानशने योगविरोधिनी, अतिविहाराविहारौ च, तथाऽतिमात्रस्वप्नजागर्ये; तथा चात्यायासानायासौ । मिताहारविहारस्य मितायासस्य मितस्वप्नावबोधस्य सकलदुःखहा बन्धनाशनो योगः सम्पन्नो भवति ॥ १६ ॥ १७ ॥

४ वे. ता. चं.— उचितदेशप्रभृति परमात्मचिन्तनपर्यन्तं ह्यत्र योगोपकरणमेव; अतः **अन्यदपी**त्युक्तम् । योगोपकरणं योगोपकारकम् । अत्यशनादेर्योगविरोधित्वं 'नात्यश्नतः' इति श्लोकस्यार्थः । मिताहारादेस्तु योगोपयुक्तत्वं 'युक्ताहार'— इति श्लोकेनोच्यत इति व्यतिरेकतोऽन्वयतश्च एक एवार्थः स्थिरीक्रियत इति विभागमभिप्रेत्याह— **अत्यशनेति** । 'युक्ताहार'- इति श्लोके विहारायासयोरपि उक्तत्वात् पूर्वत्रापि हि तावभिप्रेताविति दर्शयितुं **अतिविहाराविहाराव- त्यायासानायासा**वित्युक्तम् । 'जाग्रतः' इत्यत्राप्यतिरनुषञ्जनीयः । पूर्वश्लोकोक्तातिशब्दप्रतियोगिकत्वाद्युक्तशब्दो मितपर इत्यभिप्रायेण **मिताहारे**त्यादिकमुक्तम् । श्रूयते हि "यद्वा आत्मसम्मितमन्नं तदवति, तन्न हिनस्ति, यद्भूयो हिनस्ति, यत्कनीयो न तदवति" इति । स्मरन्ति च 'उदरस्यार्धमन्नस्य तृतीयमुदकस्य तु । वायोः सञ्चरणार्थं तु चतुर्थमवशेषयेत्' इति । अतो न्यूनाधिकादिसमस्तदोषराहित्यं युक्तशब्देनाभिप्रेतम् । द्वन्द्वात्पूर्वमपि परमिव प्रत्येकमन्वेतव्यम् । विहारशब्दः सञ्चारपरः; तन्द्रीपरिहारार्थविनोदपरो वा । पारिशेष्यादौचित्याच्च चेष्टाशब्दार्थोऽत्र श्रमहेतुरायासः । दुःखशब्दासङ्कोचाद्योगसामर्थ्याच्च **सकले**ति विशेषितम् । तत्फलितमाह **बन्धनाशन** इति । एवंविधस्य योगो दुःखहा भवतीत्यन्वये योगस्य पूर्वसिद्धताभ्रमः स्यात्; तद्व्युदासाय **सम्पन्नो भवती**त्युक्तम् ॥ १६ ॥ १७ ॥

५ आ. ब्र. भा.— समाधियोगप्रकारमाह— योगं युञ्जीतेत्यादिना इति । युञ्जीत समाधियोगयुक्तं कुर्यात् । आत्मानं मनः ॥ १० ॥ ११ ॥ योगं समाधियोगं युञ्ज्यात् ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

निर्वाणपरमां शरीरत्यागोत्तरकालीनाम् ॥ १५ ॥ अनशनादिनिषेधोऽशक्तस्य । उक्तं हि 'निद्राशनभयश्वासचेष्टातन्द्रादिवर्जनम् । कृत्वाऽनिमीलिताक्षस्तु शक्तो ध्यायन्प्रसीदति (प्रसिध्यति) ॥ ' इति नारदीये ॥ १६ ॥ युक्ताहारविहारस्य सोपायाहारादेः । यावता श्रमाद्यभावो भवति तावदाहारादेरित्यर्थः ॥ १७ ॥

६ ज. प्र. दी.—ननु 'उद्धरेत्' [६।५] इत्यनेनैव योगो विहितः, तत्किं पुनर्विधीयते ? इत्यत आह—**समाधी**ति । प्रकारकथनाय विध्यनुवाद इत्यर्थः । 'युञ्जीत' इति योगमात्रमुच्यते, तत्कथं समाधीत्युक्तं ? इत्यत आह—**युञ्जीते**ति । सामान्यशब्दोऽपि प्रकरणाद्विशेषेऽवतिष्ठते इत्यर्थः । आत्मशब्दस्यात्र विवक्षितमर्थमाह—**आत्मानमि**ति ॥१०॥ ११॥ उपविश्यासन इत्यत्रापि योगशब्द एवमेव व्याख्येय इत्याह—योगमिति । स्थानविवेकार्थे युञ्ज्यादित्युक्तम्; कुर्यादिति यावत् ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ ननु शान्तिर्निर्वाणमिति मोक्षपर्यायौ, तत्कथं शान्तेर्निर्वाणपरमत्वं ? इत्यत आह—**निर्वाणे**ति । न जीवन्मुक्तिमात्रमित्यर्थः । उपशान्तेर्योगकारणत्वात् योगफलत्वमनुपपन्नम् ॥ १५ ॥ 'न चैकान्तमनश्नतः...जाग्रतो नैव च' इति युञ्जानस्यानशनजागरणनिषेधः क्रियते स सर्वविषय इति प्रतीतिनिरासायार्थमाह—**अनशनादि**ति । कुतः ? इत्यतः शक्तस्य तद्विधानादित्याह—**उक्तं ही**ति । आमीलिताक्ष ईषन्निमीलिताक्षः शक्तस्त्विति सम्बन्धः । आहारादीनां केन युक्तत्वं ? इत्यत आह—**युक्ते**ति । उपायः समाधिः । समाधिर्हि धात्वर्थः । तद्वत्ता च प्रत्ययार्थः । अतः सोपायेत्युक्तम् । आहारादेः सोपायत्वं नाम कीदृशं ? इत्यत आह—**यावते**ति । आदिपदेनेन्द्रियोत्सेकाल्स्यादेः सङ्ग्रहः । उपायेन साहित्यं नाम तदविरोधित्वम् । तच्चैवम्भूतमित्यर्थः ॥ १६ ॥ १७ ॥

७ ह. पै. भा.— अत एवायमुक्तफलप्राप्तये—योगी स्वाध्यायी युञ्जीत समादध्यात् सततमात्मानमन्तःकरणम् । रहसि स्थित एकान्ते गिरिगुहादौ स्थितः सन् । एकाक्यसहायः । एकाकीति विशेषणात् सन्यासं कृत्वेत्यर्थः । यतचित्तात्मा, निराशीर्वितृष्णः, अपरिग्रहश्च परिग्रहरहितः । सन्यासित्वेऽपि त्यक्तसर्वपरिग्रहः सन्युञ्जीतेत्यर्थः ॥ १० ॥ अथेदानीं योगं युञ्जानस्याऽऽहारादीनां योगसाधनत्वेन नियमो वक्तव्यः । प्राप्तयोगस्य लक्षणं फलं चेत्यादि वक्तव्यमित्येतदारभ्यते । तत्राऽऽसनमेव तावत्प्रथममुच्यते— शुचाविति । शुचौ विविक्ते स्वभावतः संस्कारतो वा देशे स्थाने प्रतिष्ठाप्य स्थिरमचलमात्मन आसनं नात्युच्छ्रितं नातिनीचं; तच्च चैलाजिनकुशोत्तरं चैलमजिनं कुशाश्चोत्तरा यस्मिन्नासने तदासनं चैलाजिनकुशोत्तरम् । विपरीतक्रमः ॥ ११ ॥

चैलाजिनकुशोत्तरं प्रतिष्ठाप्य किम् ? तत्र तस्मिन्नासन उपविश्य योगं युञ्ज्यात् । कथं ? सर्वविषयेभ्य उपसंहृत्यैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः । स किमर्थं योगं युञ्ज्यात् ? इत्यत्राऽऽह— आत्मविशुद्धये अन्तःकरणस्य विशुद्ध्यर्थमित्येतत् ॥१२॥ बाह्यमासनमुक्तमधुना शरीरधारणमुच्यते— समं कायशिरोग्रीवमिति । कायश्च शिरश्च ग्रीवा च कायशिरोग्रीवं तत्समं धारयन् । अचलं समं धारयतोऽपि चलनं भवतीत्यतो विशिनष्टि—अचलमिति । स्थिरः स्थिरो भूत्वेत्यर्थः । सम्प्रेक्ष्य सम्यक्प्रेक्षणं सन्दर्शनं कृत्वेवेतीवशब्दो लुप्तो द्रष्टव्यः । स्वनासिकाग्रसम्प्रेक्षणमिह न विधीयते, किं तर्हि ? चक्षुषोर्दृष्टिसन्निपातः । स चान्तःकरणसमाधानापेक्षो विवक्षितः, सम्प्रेक्षणमेव चेद्विवक्षितं तर्हि मनस्तत्रैव समाधीयेत; आत्मनि हि मनस्समाधानं वक्ष्यति— 'आत्मसंस्थं मनः कृत्वा' [६।२५] इति; तस्मादिवशब्दलोपस्तेनाक्ष्णोर्दृष्टिपात एव सम्प्रेक्ष्येत्युच्यते । दिशश्चानवलोकयन् दिशां नावलोकनं कुर्वन्नित्येतत् ॥ १३ ॥

प्रशान्तात्मा विगतभीर्विगतभयो ब्रह्मचारिव्रते स्थितो ब्रह्मचारिणां व्रतं ब्रह्मचर्यगुरुशुश्रूषणभिक्षाभुक्त्यादि तस्मिन्स्थितः, तदनुष्ठाता भवेदित्यर्थः । किञ्च मनः संयम्य मनसो वृत्तिमुपसंहृत्य मच्चित्तो मयि परमेश्वरे चित्तं यस्य सोऽयं मच्चित्तः । युक्तः समाहितः सन्नासीतोपविशेत् । मत्परः कश्चिद्रागी स्त्रीचित्तोऽपि न स्त्रियमेव परत्वेन गृह्णाति, किं तर्हि राजानं महादेवं वा ।

अयं तु मच्चित्तो मत्परश्च ॥ १४ ॥ अथेदानीं योगफलमुच्यते— युञ्जन्निति । युञ्जन्मनस्समाधानं कुर्वन्नेवं यथोक्तेन प्रकारेण योगी नियतमानसो नियतं संयतं मानसं यस्य स शान्तिमुपरतिं निर्वाणपरमां निर्वाणं मोक्षः परमा निष्ठा यस्याः शान्तेस्तां निर्वाणपरमां मत्संस्थां मदधीनामधिगच्छति प्राप्नोति ॥ १५ ॥ योगिन आहारादिनियम उच्यते— नेति । नात्यश्नतः आत्मसम्मितमन्नमतीत्याश्नतः । "अत्याशनादतीपानाद्यच्च उग्रात्प्रतिग्रहात्" [म.ना. ५।२] इति श्रुतेः । तस्माद्योगी नाऽऽत्मसम्मितादधिकं न्यूनं वाऽश्नीयात् । अथवा योगिनो योगशास्त्रपरिमितादन्नपरिमाणादतिमात्रमश्नतो योगो नास्तीत्युक्तम् । 'अर्धमन्नस्य सव्यञ्जनस्य तृतीयमुदकस्य तु । वायोः सञ्चरणार्थं तु चतुर्थमवशेषयेत्' इत्यादि परिमाणम् । तथा न चातिस्वप्नशीलस्य योगो भवति चार्जुन ! ॥ १६ ॥ कथं पुनर्योगो भवति ? इत्युच्यते— युक्तेति । युक्ताहारविहारस्य, आह्रियत इत्याहारोऽन्नं, विहरणं विहारः पादक्रमः, तौ युक्तौ नियतपरिमाणावाहारविहारौ यस्य, तथा नियता चेष्टा यस्य कर्मसु, युक्तस्वप्नावबोधस्य योगिनो योगो भवति दुःखहा; सर्वसंसारदुःखक्षयकृद्योगो भवतीत्यर्थः ॥ १७ ॥

८ वें. ब्र. गि.—इत्थं योगमारुरुक्षोः कर्मानुष्ठानं योगारूढस्य सर्वकर्मसंन्यासं तत्साधनं तल्लक्षणं चोक्त्वा इदानीं योगाङ्गानि निरूपयत्यष्टभिः— रहसि एकान्ते गिरिगुहादौ स्थितः । तत्रापि न सद्वितीयः; किं त्वेकाकी । स्मर्यते हि— "एको भिक्षुर्यथोक्तः स्याद्द्वौ चैव मिथुनं भवेत् [स्मृतम्] । त्रयो ग्रामः समाख्यात ऊर्ध्वं तु नगरायते ॥ नगरं हि न कर्तव्यं ग्रामो वा मिथुनं तथा । [एतत्त्रयं प्रकुर्वाणः स्वधर्माच्च्यवते यतिः] राजवार्ता हि तेषां स्याद्भैक्षी वार्ता परस्परम्"॥ [ना.प.उ. ३।५६-५८] इति । एकाकिनोऽप्यसंयतचित्तस्य मनोविक्षेपान्नगरमेव भवति; अतो यतचित्तात्मा यतौ संयतौ योगप्रतिबन्धकव्यापारशून्यौ चित्तदेहौ यस्य स तथोक्तः । तत्र हेतुः— निराशीः वितृष्णः अत एव अपरिग्रहः शास्त्रनिषिद्धेन योगविरोधिना परिग्रहेण रहितः । एवंविधो योगी योगारूढः सततमात्मानं चित्तं युञ्जीत, समाहितं कुर्यादित्यर्थः ।

अत्रेयं योगशास्त्रप्रक्रिया प्रथमं तावदवगन्तव्या— 'योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः' [पा.यो. १।२] । तस्याष्टावङ्गानि यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधिभेदात् । तत्राहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहार्जवक्षमाधृतिमिताहारशौचानि यमाः । तपस्सन्तोषास्तिक्यदानेश्वरपूजनसिद्धान्तश्रवणह्रीमतिजपव्रतानि नियमाः । स्वस्तिकपद्मासनादीन्यासनानि । प्राणवृत्तिनिरोधः प्राणायामः । इन्द्रियाणां स्वस्वविषयेभ्यः प्रत्याहरणं प्रत्याहारः । सबाह्येन्द्रियस्य मनस एकत्र चिरमवस्थापनं धारणा । ध्येयाकारवृत्तिप्रवाहोऽन्तरान्तरान्याकारप्रत्ययव्यवहितो ध्यानम् । सर्वथा विजातीयप्रत्ययानन्तरितसजातीयप्रत्ययप्रवाहः समाधिः । स तु चित्तभूमिभेदेन द्विविधः, सम्प्रज्ञातोऽसम्प्रज्ञातश्चेति । चित्तस्य हि पञ्च भूमयो भवन्ति— क्षिप्तं मूढं विक्षिप्तमेकाग्रं निरुद्धमिति । तत्र विषयासक्तं चित्तं क्षिप्तम्, निद्रातन्द्रादिग्रस्तं मूढम्, सर्वदा विषयासक्तमपि कदाचिद्ध्याननिष्ठं क्षिप्ताद्विशिष्टतया विक्षिप्तम्, तत्र क्षिप्तमूढयोः समाधिशङ्कैव नास्ति । विक्षिप्ते तु चेतसि कदाचिद्भवन्नपि समाधिर्विक्षेपप्राधान्यात्तीव्रपवनविक्षिप्तप्रदीपवत्स्वयमेव नश्यति । एकाग्रं त्वेकविषयकधारावाहिकवृत्तिसमर्थं सत्त्वोद्रेकेण तमोगुणकृतनिद्रातन्द्रादिरूपलयाभावाद्रजोगुणकृतचाञ्चल्यरूपविक्षेपाभावाच्चैकविषयकधारावाहिकवृत्तिरिति शुद्धे सत्त्वे भवति चित्तमेकाग्रम् । अस्यां भूमौ सम्प्रज्ञातः समाधिः । तत्र ध्येयाकारवृत्तिरपि भासते । तस्यापि निरोधे निरुद्धं चित्तमसम्प्रज्ञातसमाधिभूमिः । अयमेव सर्वतो विरक्तस्य योगिनः समाधिफलमपि सुखमनपेक्षमाणस्य दृढभूमिरात्मतत्त्वसाक्षात्कारहेतुः ।

तदेतदष्टश्लोक्याऽत्र निरूप्यते, तत्र तावत् 'नात्यश्नतस्तु योगोऽस्ति—' इति श्लोकद्वयेन दशविधयमान्तर्गतं मिताहारित्वमन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रतिपाद्यते— 'पूरयेदशनेनार्धं तृतीयमुदकेन तु । वायोः सञ्चरणार्थं तु चतुर्थमवशेषयेत्'॥ इत्यादियोगशास्त्रोक्तपरिमाणादधिकं न्यूनं वा भुञ्जानस्य योगो न सम्पद्यते । तत्र हेतुमुत्तरार्धेनाह—न चेति । अत्याशिनो ह्यतिनिद्रा स्यात्, अत्यन्तमनश्नतश्चातिजागरः, तदुभयमपि योगप्रतिबन्धकम् । अतः हे अर्जुन ! सावधानो भवेति सम्बोधनाभिप्रायः । एवं व्यतिरेकमुखेणाहारनियमस्य योगाङ्गत्वमुक्त्वा अन्वयमुखेनापि तदाह— युक्तेति । युक्ताहारविहारस्य—आहारोऽभ्यवहारः, विहारः पादक्रमः, युक्तौ नियतपरिमाणावाहारविहारौ यस्य तथोक्तस्य, अत एव युक्तस्वप्नावबोधस्य नियतनिद्राजागरस्य, तथा अन्येष्वपि विहितेषु तपस्स्वाध्यायव्रतजपादिषु कर्मसु युक्तचेष्टस्य युक्ता नियतकाला चेष्टा व्यापारो यस्य तथोक्तस्यैव ब्रह्मविद्याद्वारा सर्वदुःख-

१ आहारस्य च द्वौ भागौ तृतीयमुदकस्य च । वायोः सञ्चारणार्थाय चतुर्थमवधारयेत् ॥ इति सन्यासोपनिषदि । [५९]

निवृत्तिहेतुर्योगो भवति । अत्राहारस्य नियतत्वम् ‘पूरयेदशनेनार्धम्—’ इति प्रागुक्तम् । निद्राजागरयोस्तु ‘रात्रेर्भागत्रयं कृत्वा प्रबुद्धः प्रथमान्तयोः । प्रस्वपन्मध्यमे भागे योगयोग्यः प्रजायते’ इत्यादिस्मृतिप्रसिद्धम् । विहारस्य तु ‘योजनान्न परं गच्छेत्’ इत्यादि । तपस्स्वाध्यायादीनां तु ‘शनैर्विद्या शनैस्तपः’ इत्यादि द्रष्टव्यम् । एवं ‘ब्रह्मचारिव्रते स्थितः’ इत्यनेन ब्रह्मचर्यम्, ‘प्रशान्तात्मा’ इत्यनेन अहिंसासत्यास्तेयक्षमार्जवानि, यतचित्तात्मा इत्यनेन बहिरङ्गतः शौचम्, ‘अपरिग्रहः’ इत्यपरिग्रहः, ‘स्थितः’ इति धृतिः, ‘विगतभीः’ इत्यनेन शास्त्रीयनिश्चयदार्ढ्याद्विगता भीः सर्वसङ्गत्यागपूर्वकयोगप्रवृत्तिविषयकयुक्तत्वायुक्तत्वाशङ्का यस्येत्यर्थकेन आस्तिक्यम्, ‘युक्तचेष्टस्य कर्मसु’ इत्यनेन तपस्स्वाध्यायव्रतजपाः, ‘निराशीः’ इति सन्तोषः, तदाक्षिप्ततया तदुपलक्षिताश्चान्ये यमनियमाः प्रदर्शिताः ।

अथ क्रमप्राप्तमासनमाह— **शुचौ देश** इति । शुचौ देशे स्वभावतः संस्कारतो वा परिशुद्धे स्थाने नात्युच्छ्रितं नातीवोन्नतं, नाप्यतिनीचं, चैलाजिनकुशोत्तरम्,– चैलं वस्त्रम्, अजिनं व्याघ्रचर्म, चैलाजिने कुशेभ्य उत्तरे यस्मिंस्तत्तथोक्तम् । कुशानामुपरि चर्म, तदुपरि चैलमास्तीर्येत्यर्थः । एवम्भूतं स्थिरमचलं आत्मनः स्वस्यासनं प्रतिष्ठाप्य स्थापयित्वा । ‘आत्मनः’ इति परासनव्यावृत्तिः ; ‘आसनं शयनं वस्त्रं जायाऽपत्यं कमण्डलुः । आत्मनः शुचिरेतानि परेषां न कदाचन’* इति स्मरणात् ।

एवमासनमुपदिश्य तदनन्तरानुष्ठेयाः प्राणायामप्रत्याहारधारणाः प्रदर्शयति— **तत्रैकाग्रमिति** । तत्र तस्मिन्नासने उपविश्य । अत्र पद्मस्वस्तिकादिविशेषानादरेण केवलमुपविश्येति सामान्योक्त्या ‘येन केन प्रकारेण सुखं धैर्यं च जायते। तत्सुखासनमित्युक्तम्’ इति शास्त्रोक्तं सुखासनमेव विवक्षितमुपगम्यते । श्रूयते हि—“विविक्तदेशे च सुखासनस्थः” [कै. उ. ४] इति । सूत्रितं च पतञ्जलिना— ‘स्थिरसुखमासनम्’ [पा. यो.२।४६] इति । यतचित्तेन्द्रियक्रियः, चित्तं मनः, इन्द्रियाणि चक्षुरादीनि, क्रिया चेष्टात्मकः प्राणः, यता नियमिताश्चित्तेन्द्रियक्रिया येन स तथोक्तः । अत्र यतक्रिय इति प्राणसंयमनोक्त्या ‘अपाने जुह्वति प्राणम्’ [४।२९] इति प्राङ्निरूपितः प्राणायामः प्रदर्शितः । यतेन्द्रियत्वयतचित्तत्वोक्त्या च ‘श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्यन्ये संयमाग्निषु जुह्वति’ [४।२६] इति प्रागुक्ते प्रत्याहारधारणे दर्शिते । चित्तेन्द्रियक्रियेति व्याख्याने ‘यतचित्तेन्द्रियः’ इत्येतावतैव चारितार्थ्यात्क्रियापदं व्यर्थं स्यात् । अत एवं व्याख्यातम् ।

‘एकाग्रं मनः कृत्वा’ इत्यनेन धारणानन्तरभाविनी ध्यानाख्या चतुर्थी भूमिर्दर्शिता । एकाग्रं कृत्वा आत्मविशुद्धयं चित्तशुद्धयर्थं योगं ध्यानं युञ्ज्यात्कुर्वीत । तत्र चित्तैकाग्र्यं कारणं देहधारणमाह— **सममिति** । कायो देहमध्यभागः । स च शिरश्च ग्रीवा च कायशिरोग्रीवं मूलाधारादारभ्य मूर्धपर्यन्तं सममवक्रम् अचलमकम्पं धारयन्, किञ्च अन्तरान्तरा दिशोऽनवलोकयन्, स्वं स्वीयं नासिकाग्रं सम्प्रेक्ष्येवेति इवशब्दलोपोऽत्र द्रष्टव्यः । न ह्यत्र नासाग्रसम्प्रेक्षणं विवक्षितम्, तथा सति मनसस्तत्रैव समाधिप्रसङ्गात् । अतो नासाग्रप्रेक्षक इव स्थित इति । एवं मनः संयम्य विषयाकारवृत्तिशून्यं कृत्वा मच्चित्त आसीतेति ध्यानविधिः । मदिति ध्येयस्वरूपसौलभ्योक्तिः । मयि पुरतः स्थिते मदनकोटिसुन्दरे मणिकिरीटकुण्डलवलयहारकेयूरमुद्रिकालङ्कृते माङ्गल्यवपुषि मरकतोपलश्यामले मन्दस्मितरुचिरबिम्बाधरे मधुरालापिनि महनीयचरिताद्भुते वासुदेवे चित्तं यस्य स मच्चित्तः सन्, युक्तो ध्यानयोगी भूत्वा आसीत उपविशेत् ।

त्वां पश्यन्तः सर्वेऽपि त्वच्चित्ता भवन्ति ; तदेव किं तव ध्यानम् ? नेत्याह— **मत्पर** इति । अहमेव पर इष्टः परमपुरुषार्थो यस्य स मत्परः । एवं भगवदेकाकारचित्तवृत्तिरूपध्यानात्मकसम्प्रज्ञातसमाधिनिष्ठस्य फलमाह— **युञ्जन्निति** । एवं रहोवस्थानादिपूर्वोक्तनियमेन सदा आत्मानं मनो युञ्जन् समाहितं कुर्वन् योगी नियतमानसः नियतं समाध्यभ्यासातिशयेन निरुद्धं मानसं येन स तथोक्तः सन् शान्तिं सर्ववृत्त्युपरमरूपां निर्वाणपरमां तत्त्वसाक्षात्कारद्वारा मोक्षपर्यवसायिनीं मत्संस्थां मत्स्वरूपपरमानन्दरूपां निष्ठामधिगच्छति । न त्वन्तर्धानाकाशगमनादिसिद्धिफलान्यधिगच्छति, सर्वतो विरक्तस्य मुमुक्षोस्तदपेक्षाविरहात् । अत एवोद्दालको देवरामन्त्रितोऽपि तानवज्ञाय निर्विकल्पकसमाधिमेव चकारेति वासिष्ठे श्रूयते । योगसूत्रकृता पतञ्जलिनाऽपि भूतभौतिकात्मविषयकसम्प्रज्ञातसमाधिमन्तर्धानादितुच्छफलहेतुं बहुधा प्रपञ्च्य तेषामपवर्गोपयोग्यात्मसमाधिविरोधित्वेन हेयत्वं सूत्रितम् ‘ते समाधावुपसर्गा व्युत्थाने सिद्धयः’ [पा. यो. ३।३६] इति । **सेयमष्टश्लोकी यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारादिक्रमेण पाठक्रमं भंक्त्वाऽस्माभिर्व्याख्याता** ॥ १०—१७ ॥

९ व० त० दी०— एवं योगारूढस्य स्वरूपमुक्त्वाऽऽरुरुक्षोः साङ्गं योगं विदधतः सिद्धिमाह–‘योगी’ इत्यादिना ‘मत्संस्थामधिगच्छति’ [१५] इत्यन्तेन । योगी युञ्जानो रहसि स्थितः आत्मानं सततं युञ्जीत ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ प्रशान्तात्मेति । मैत्र्यादिचित्तपरिकर्मवित्त्वात् अविद्यादिपञ्चक्लेशभयरहितः । सबीजयोगिनस्तस्य सम्प्रज्ञातसमाधिप्रकारमाह– मनः संयम्य मच्चित्त इति । मनश्च तादृशं संयतं

* बौधायनधर्मसूत्रे [१ । ५ । ६१ ।] त्वयं पाठः— ‘आत्मशय्यासनं वस्त्रं जायापत्यं कमण्डलुः । शुचीन्यात्मन एतानि परेषामशुचीनि तु’ ॥ इति भिन्नतया वर्तते ।

वासुदेवाधिष्ठितं चित्तरूपेण परिणमते इति तच्चित्तं तदधिष्ठातरि मयि यस्य स इति युक्तस्य भक्तिसम्बन्धित्वमुक्तम् । तदाह—युक्तः सन्मत्पर आसीत ॥ १४ ॥ एवं सदा योगी युक्तः सिद्धः स मयि संस्थां लयं मोक्षादक्षरतादात्म्यरूपादपि परमं प्रवेशं प्राप्नोति ॥ १५ ॥ तमेव परावृत्त्या द्रढयति— नात्यश्नत इति स्पष्टम् । किन्तु युक्ताहारविहारस्य योगो दुःखहा भवति ॥ १६ ॥ १७ ॥

१० पु. अ. त.-- एवं योगारूढस्वरूपमुक्त्वा तस्य भावस्वरूपसिद्ध्यर्थं योगसाधनप्रकारमाह 'योगी' इत्यारभ्य 'स योगी परमो मतः' [६।३२] इत्यन्तम् । योगी योगारूढः, आत्मानं भावात्मकं रूपं, रहसि एकान्ते भगवच्चिन्तनस्थाने स्थितः सन् समाहितः सन् सततं युञ्जीत भगवति युक्तं कुर्यात् । एकाकी सङ्गदोषरहितः । यतचित्तात्मा यतं वशीकृतं स्वभोगादिरहितं चित्तं भावरूपमात्मा देहेऽधिकरणात्मको येन । निराशीर्निर्गता मोक्षाद्याऽऽकाङ्क्षा यस्य । अपरिग्रहः संसर्गदुःखज्ञानेन त्यक्तपरिग्रहः सर्वापेक्षारहितः । एव युक्तचित्तः सन् मद्ध्यानं कुर्यादित्यर्थः ॥ १० ॥ ससामग्रीकं ध्यानस्वरूपमाह-शुचाविति चतुष्टयेन । शुचौ देशे भावात्मकवृन्दावनादौ, आत्मनो भगवतः स्थिरमासनं भावरूपं, नात्युच्छ्रितं हृदयाद्बहिः केवलक्रीडायामेव स्थितम्, नातिनीचं भावरहितानुकरणात्मकम् । कीदृशं? चैलाजिनकुशोत्तरं चैलं वस्त्रं भावरूपं, 'स्वैरुत्तरीयैः कुचकुङ्कुमाङ्कितैः' [भाग. १०।३२।१३] इति न्यायेन' अजिनं अधिकरणदेहस्थहृदयकमलात्मकं, चैलाजिने कुशेभ्यः श्रीगोवर्धनादिस्थिततृणादिरूपेभ्य उत्तरे यस्मिन् । पूर्वं भावरूपतृणानि, तदुपरि हृदयात्मकं, तदुपरि भावात्मकं वस्त्रमेवं प्रतिष्ठाप्य ॥ ११ ॥ तत्र भगवत्स्वरूपे एकाग्रं केवलदास्यभावेऽनन्यतया स्थितं मनः कृत्वा । यताः शान्ताश्चित्तेन्द्रियक्रिया यस्य । चित्तक्रियाः स्वभोगवाञ्छ्यादयः, इन्द्रियक्रियाः स्वतापनिवृत्त्यर्थं दर्शनाद्यभिलाषाः, तादृशो भूत्वा आसने उपविश्य आत्मशुद्ध्यर्थं भावस्वरूपसिद्ध्यर्थं योगं भगवत्संयोगं युञ्ज्यात् अभ्यसेत् ॥ १२ ॥ समं कायशिरोग्रीवं, कायश्च शिरश्च ग्रीवा च कायशिरोग्रीवम् । कायपदेन चरणमारभ्य सर्वोऽपि देहः । भक्तिमार्गानुसारेण शिरः सत्यलोकात्मकम्, ग्रीवा मुक्तिस्थानम् । समं यथास्थितरूपमचलं धारयन् ध्यानं कुर्वन् । स्थितः सन् स्वनासिकाग्रं सम्प्रेक्ष्य अर्धनिमीलितनेत्रो भावस्थः दिशश्चानवलोकयन् दिग्भावज्ञानशून्यः सर्वत्र भगवद्दर्शनवान् ॥ १३ ॥ प्रशान्तात्मा भक्तिरसाभिनिविष्टचित्तः, विगतभीः, ब्रह्मचारी श्रुत्यादिदुरापचरणरेणुभगवत्प्राप्तिसन्देहरहितः । ब्रह्मचारिव्रते स्थितः भगवदर्थेन्द्रियनिग्रहवान् । तादृशः सन् मनः संयम्य सर्वतः आकृष्य वशे कृत्वा मच्चित्तो मय्येव चित्तं यस्य । मत्परः अहमेव परः पुरुषार्थरूपो यस्य । एतादृशो भूत्वा युक्तः मद्योगस्थ आसीत तिष्ठेत् ॥ १४ ॥

एवं योगाभ्यासकर्तुः फलमाह— युञ्जन्निति । एवं सदा निरन्तरं नियतमानसः दास्यैकपरचित्तः; आत्मानं युञ्जन्नपि, युक्तं कुर्वन्, योगी मयि योगवान्, निर्वाणपरमां मोक्षाधिकां मत्संस्थां मत्स्वरूपरसात्मिकां शान्तिं वियोगक्लेशादिरहितभावमधिगच्छति प्राप्नोति ॥ १५ ॥ एवं योगफलमुक्त्वा तस्य स्थित्यर्थमाहारादिकमाह— नात्यश्नतस्त्विति । अति अश्नतः अधिकभोक्तुर्देहपुष्ट्यर्थं भुञ्जानस्य न च । एकान्तं सर्वथा अभुञ्जानस्य भगवत्स्वरूपमज्ञात्वा उपवासं कुर्वतः, अतिस्वप्नशीलस्य निद्राशीलस्य सर्वविस्मरणैकस्वभावस्य, जाग्रतश्च न चैव योगो मत्संयोगोऽस्ति ॥ १६ ॥ यत एतादृशस्य योगो न भवतीत्यतो यथा योगसिद्धिः स्यात्तथोपायमाह—युक्ताहारेति । युक्त आहारो विहारश्च यस्य भगवत्सेवार्थदेहपोषार्थं प्रसादं भुञ्जानस्य, भगवत्सेवार्थानुकरणात्मककर्मसु प्रातरारभ्य स्नानपाकादिरूपेषु नियुक्ता भगवदर्थैकरूपा चेष्टा यस्य, युक्तौ स्वप्नावबोधौ भगवद्विश्रामोत्तरक्षणे सेवायां देहालस्यनिवारणार्थं स्वापः, सेवासामग्रीसम्पादनादिष्ववबोधः, एतादृशौ तौ यस्य । तस्य योगो भावात्मको मत्सङ्गात्मको दुःखहा तद्भावाभावतापादिहर्ता भवतीत्यर्थः ॥ १७ ॥

११ नी. भा. दी.— योगीति । योगी योगाभ्यासपरो रहसि एकान्ते स्थितः सन् आत्मानं बुद्धिं युञ्जीत समादध्यात् । सततमिति नैरन्तर्यमुक्तम् । निराशीर्योगसिद्धेरन्यदप्रार्थयानः, तदेकनिष्ठ इति यावत् । तेन सत्कार उक्तः । एकाकी असहायः, सन्न्यासीत्यर्थः । यतौ स्थिरीकृतौ चित्तं मन आत्मा सेन्द्रियं शरीरं येन स यतचित्तात्मा । तथा अपरिग्रहः एकाकित्वेऽपि कथापुस्तकादिबहुपरिग्रहशून्यः ॥ १० ॥

'योगं युञ्जीत' इत्युक्तं तत्कथं ? इत्याकाङ्क्षायां तदङ्गान्यासनादीन्याह-- शुचौ देशे इत्यादिना । शुचौ स्वभावतः संस्कारतो वा पुण्ये देशे स्थाने प्रतिष्ठाप्य सुस्थितं कृत्वा स्थिरं निश्चलं आस्तेऽस्मिन्नित्यासनं स्थण्डिलं 'निश्चलं' इत्यनेन मृन्मयमेव स्थण्डिलं, न तु काष्ठमयं पीठम् । 'आत्मनः' इति परासनव्यावृत्त्यर्थम् । नात्युच्छ्रितं नात्युच्चं नातिनीचं चैलाजिनकुशा उत्तरे उपर्युपरि यस्य तच्चैलाजिनकुशोत्तरम् । अजिनादुपरि चैलं, कुशेभ्य उपरि अजिनं, स्थण्डिलस्योपरि कुशा इत्यर्थः ॥ ११ ॥

प्रतिष्ठाप्य किं कुर्यात् ? इति तत्राह-- तत्रेति । तत्रासने पद्मस्वस्तिकाद्यन्यतमेनासनेनोपविश्य । यताः निगृहीताश्चित्तस्य क्रिया विषयाणां स्मरणानि, इन्द्रियक्रियास्तेषां ग्रहणं, येनासौ यतचित्तेन्द्रियक्रियः । अत एव मनो बाह्याभ्यन्तरविषयानुपरक्ततया एकं ध्येयमेव प्रत्यक्तत्वमग्रे यस्य स्फुरति, नान्यत् ;

तदेकाग्रं वृत्त्यन्तरानन्तरितब्रह्मैकाकारवृत्तिप्रवाहं कृत्वा आत्मविशुद्धये चित्तशुद्ध्यर्थं योगं वृत्तिप्रवाहस्यापि निरोधं युञ्ज्यादनुतिष्ठेच्चित्तस्य स्थैर्यतापादनेन ॥ १२ ॥

'आसन उपविश्य' इत्युक्तं तत्कथं ? इत्यत आह— सममिति । कायः शरीरमध्यं, शिरो ग्रीवा च कायशिरोग्रीवं समं मूलाधारमारभ्य मूर्धान्तं अवक्रं अचलं निष्कम्पं धारयन् स्थिरो भूत्वा । 'सम्प्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं' इति नासिकाग्रावेक्षणं न विधीयते, किन्तु निमीलने लयभयमुन्मीलने विक्षेपभयम्, अतो दिशोऽपि रूयादिविक्षेपकविषयदर्शनभयादनवलोकयन्नर्धोन्मीलितनेत्र आसीतेति उत्तरेणान्वयः ॥ १३ ॥

एवमासने उपविष्टेन यत्कर्त्तव्यं तदाह—प्रशान्तात्मेति । योगयुक्तो योगी ब्रह्मचारिव्रते भैक्षचर्यायां स्थितः, सन्न्यासीत्यर्थः । मच्चित्तो मयि परमे चित्तं यस्य स एवम्भूतो मय्येव मनः संयम्य मत्पर आसीत, स प्रशान्तात्मा भूत्वा विगतभीर्भवतीति योजना । भवति हि कश्चिदात्मनोऽन्यमीश्वरं मत्वा तच्चित्तस्त-मेवाराध्यत्वेनाभिगतस्तत्रैव च मनसः संयमं करोति, न तु स तत्परस्तमेव परमपुरुषार्थतया प्राप्यत्वेन मन्यते; किन्तु तत्प्रीत्याऽन्यदेव फलं कामयते । अयं तु मच्चित्तो मय्येव मनः संयम्य मत्परो मामेव सर्वान्तरं प्रत्यगद्वयं कामयत इति । यतो मत्परोऽत एव प्रशान्तात्मा प्रकर्षेण बाह्याभ्यन्तरविषयत्यागेन समाधिसुखास्वाद-त्यागेन च शान्त उपरत आत्मा चित्तं यस्य सोऽस्मितामात्रावशेषो विगतभीर्भवति । इयमेवावस्था सत्त्वपुरुषान्य-ताख्यातिरिति ब्रह्मसाक्षात्कार इति च विकल्प्यते । सर्वथा तस्यां सिद्धायां पुरुषः परमपुरुषार्थभाग्भवति ॥१४॥

अस्याः फलमाह— युञ्जन्निति । एवमनेन प्रकारेण सदा निरन्तरं दीर्घकालं चात्मानं मनो युञ्जन् समादधानो योगी, नियतं ख्यातिफलादपि निगृहीतं मानसं येन स नियतमानसः, शान्तिं परमवैरा-ग्यबलात् ख्यातिमपि निरुध्य निर्विकल्पपदं निर्वाणं मोक्षस्तदेव परमा निष्ठा यस्याः शान्तेस्तां, मत्संस्थां मय्येव संस्था एकीभावेनावस्थानं समाप्तिर्वा यस्यास्तामधिगच्छति प्राप्नोति । ख्यातिफलं च सूत्रकृता दर्शितं 'प्रसङ्ख्यानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकख्यातेर्धर्ममेघः समाधिः' [पा. यो. ४।२९] इति 'तत्परं पुरु-षख्यातेर्गुणवैतृष्ण्यम्' [पा. यो. १।१६] इति 'सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वं सर्वज्ञातृत्वं च' [पा.यो.३।४९] इति सूत्रत्रयेण । प्रसङ्ख्याने ध्याने अकुसीदस्य वणिज इव फलानिच्छोः सर्वथा विवेकख्यातिरेव भवति, तस्याश्च फलं धर्ममेघः समाधिः, स च प्रागेव व्याख्यातः । तद्वैराग्यं परं परसंज्ञं पुरुष-ख्यातेः फलम् । तस्य लक्षणं गुणेषु दिव्यादिव्यविषयेषु वैतृष्ण्यम् । एतस्यैव हि नान्तरीयकं फलं कैवल्यमिति योगा वदन्ति । तृतीयसूत्रोक्तं फलं सार्वज्ञ्यादिकं त्वभिप्रेत्य श्रूयते—"कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति" [मुं.उ.१।१।३]इति"सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः"[बृ.उ.४।४।२२] इत्यादिकम् ॥ १५॥

एवं योगाभ्यासनिष्ठस्याहारादिनियममाह द्वाभ्यां— नात्यश्नत इति । एकान्तमतिशयेन जाग्रत इत्यत्राप्य-तिशब्दो योज्यः ॥ १६ ॥ युक्ताः परिमिता आहारादयो यस्य स तथा ॥ १७ ॥

सिद्धयोगिनोऽसम्प्रज्ञातसमाधेः सदृष्टान्तावस्था ।

यदा विनियतं चित्तमात्मन्येवावतिष्ठते ।
निस्स्पृहः सर्वकामेभ्यो युक्त इत्युच्यते तदा ॥ १८ ॥
यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते सोपमा स्मृता ।
योगिनो यतचित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः ॥ १९ ॥

१ शां. भा.— अथाधुना कदा युक्तो भवति ? इत्युच्यते— यदा विनियतं चित्तं विशेषेण नियतं संयतमेकाग्रतामापन्नं चित्तं हित्वा बाह्यार्थचिन्ता आत्मन्येव केवलेऽवतिष्ठते, स्वात्मनि स्थितिं

१ 'निस्स्पृहः सर्वकामेभ्यः' इत्येतत् कस्याप्युपभोगस्येच्छा न तिष्ठति इति व्याचकुर्नव्याः । तन्न, कामशब्दस्योपभोगा-र्थत्वे मानाभावात्, 'कामोपभोगपरमाः' (१६।११) इत्यनेन कामोपभोगयोर्भेदस्यैवात्र प्रतीयमानत्वाच्च ।

— अविगीता ।

लभत इत्यर्थः । निस्स्पृहः सर्वकामेभ्यो निर्गता दृष्टादृष्टविषयेभ्यः स्पृहा तृष्णा यस्य योगिनः स युक्तः समाहितः इत्युच्यते, तदा तस्मिन्काले ॥१८॥ तस्य योगिनः समाहितं यच्चित्तं तस्योपमोच्यते— यथा दीपः प्रदीपो निवातस्थो निवाते वातवर्जिते देशे स्थितो नेङ्गते न चलति सोपमा- उपमीयतेऽनयेत्युपमा योगज्ञैश्चित्तप्रचारदर्शिभिः स्मृता चिन्तिता । योगिनो यतचित्तस्य संयतान्तःकरणस्य युञ्जतो योगमनुतिष्ठत आत्मनः समाधिमनुतिष्ठत इत्यर्थः ॥ १९ ॥

२ आ. शां. व्या.— सफलस्य साङ्गस्य योगस्योक्त्यनन्तरं 'यदा हि' [६।४] इत्यादावुक्तकालानुवादेन युक्तं लक्षयितुमनन्तरश्लोकप्रवृत्तिं दर्शयति—**अथाधुनेति** । विशेषेण संयतत्वमेव सङ्क्षिपति--- **एकाग्रतामिति** । 'आत्मन्येव' इत्येवकारार्थं कथयति— **हित्वेति**। केवलत्वमद्वितीयत्वम् । तस्याऽऽत्मस्थितिं विवृणोति— **स्वात्मनीति** । चित्तस्य हि कल्पितस्याऽऽत्मैव तत्त्वं, तत्पुनरन्यतः सर्वतो निवारितमधिष्ठाने निमग्नं तिष्ठतीति भावः। तस्यामवस्थायां सर्वेभ्यो विषयेभ्यो व्यावृत्ततृष्णो युक्तो व्यवह्रियेत इत्याह—**निस्स्पृह** इति॥१८॥
उपमा योगिनश्चित्तस्थैर्यस्योदाहरणमित्यर्थः। उपमाशब्दस्य प्रदीपविषयत्वसिद्धयर्थं करणव्युत्पत्तिं दर्शयति — **उपमीयत** इति। योगिनो यथोक्तविशेषणवतश्चित्तस्थैर्यस्येति शेषः॥१९॥

३ रा. भा.— यदा प्रयोजनविषयं चित्तमात्मन्येव विनियतं विशेषेण नियतं निरतिशयप्रयोजनतया तत्रैव नियतं निश्चलमवतिष्ठते, तदा सर्वकामेभ्यो निस्स्पृहः सन् युक्त इत्युच्यते योगार्ह इत्युच्यते ॥ १८ ॥ निवातस्थो दीपो यथा नेङ्गते न चलति, अचलः सप्रभस्तिष्ठति; यतचित्तस्य निवृत्तसकलेतरमनोवृत्तेर्योगिनः आत्मनि योगं युञ्जतः आत्मस्वरूपस्य सोपमा; निवातस्थतया निश्चलसप्रभदीपवन्निवृत्तसकलेतरमनोवृत्तितया निश्चलो ज्ञानप्रभ आत्मा तिष्ठतीत्यर्थः ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं.—एवं परिकरोक्तिसमनन्तरं योगदशां प्रदर्शयितुं ततः पूर्वा प्रागुक्तैव योगयोग्यदशा परामृश्यते—'यदा विनियतं' इति श्लोकेन । 'आत्मन्येव' इत्येवकारव्यवच्छेद्यक्षुद्रप्रयोजनान्तरज्ञापनाय सामान्यतः **प्रयोजनविषयमित्युक्तम्** । प्रयोजनान्तरेषु सत्सु क्वचित् विशेषेण नियतत्वे को हेतुः ? इत्यत्राह **निरतिशयेति** । ' युक्तः ' इत्येतावतोऽत्र विधेयत्वात् 'निस्स्पृहः' इत्यस्याप्युद्देश्यकोटयनुप्रवेशाय **निस्स्पृहः सन्नि**त्युक्तम्; सर्वकामेभ्यो निर्गता स्पृहा यस्य स तथोक्तः, सर्वकामेषु निस्स्पृह इत्यर्थः ॥ १८ ॥ अथ योगदशा लक्ष्यते— 'यथा' इत्यादिना । दीपस्याचलत्वे हेतुर्निवातस्थत्वम् । इङ्गतेश्चेष्टार्थत्वे विवक्षिते दीपे तदनन्वयात्साधारण्यसिद्धयर्थमाह—**न चलतीति** । निश्चलत्वे पर्वतादिनिदर्शनसद्भावेऽपि दीपदृष्टान्ताभिप्रेतमर्थं दर्शयितुमाह **अचलः सप्रभस्तिष्ठतीति** । 'यतचित्तस्य' इत्यनेन चिन्तारूपवृत्तिनियमनवचनमुपलक्षणमित्याह **निवृत्तेति** । मनोमात्रपर्यायो वाऽत्र चित्तशब्दः । इतरशब्देनात्मविषयवृत्तिरस्तीति सूचितम् । अन्यथा ' युञ्जतो योगम्' इत्येतद्व्याहन्येतेत्यभिप्रायेणाह—**आत्मनि योगं युञ्जत** इति; आत्मनि विषये साक्षात्कारं कुर्वत इत्यर्थः। ' नेङ्गते ' इति न शरीरस्य निष्कम्पत्वमुदाह्रियते, ' समं कायशिरोग्रीवं धारयन्नचलं स्थिरम्' [६।१३] इति तस्योक्तत्वात्, ध्यानदशासाधारणत्वेन समाधिदशाविशेषकत्वानुपपत्तेश्च । नापीन्द्रियाणां निष्कम्पत्वम् , 'योगिनः सोपमा' इत्यन्वयायोगात्। नाप्यात्मस्वरूपस्य निश्चलत्वम् ,अवस्थान्तरेऽपि तत्सिद्धेः। अतः स्वयम्प्रकाशज्ञानप्रभानिरस्तसमस्तवृत्त्यन्तरपरिशुद्धात्मस्वरूपप्रदर्शनार्थोऽयं दृष्टान्त इति सूचयितुं ' योगिनः' इत्युक्तेऽपि पुनरपि 'आत्मनः' इत्युक्तमित्यभिप्रायेण **आत्मस्वरूपस्य सोपमेत्युक्तम्** । 'योगिनः आत्मनः' इति व्यधिकरणे षष्ठ्यौ । ननु ' सोपमा' इत्यत्र उपमाशब्द उपमितिपरो वा ? दृष्टान्तपरो वा ? उभयथाऽपि न सम्भवति, यथेति निर्दिष्टप्रकारपरामर्शित्वादत्र तच्छब्दस्य उपमाशब्दस्य च तत्समानाधिकरणत्वात् ' सप्रभस्तिष्ठति ' इत्येतच्च कथं दार्ष्टान्तिके निर्वाह्यम् ? अयोगिनामप्यात्मस्वरूपस्य चलत्वप्रतीत्यभावात् किमर्थं च निश्चलत्वोपदेशः ? इत्यत्राह— **निवातस्थतयेति**। **अयमभिप्रायः**—उपमेति दृष्टान्तगतं साधर्म्यमत्र निर्दिश्यते । तस्मात् 'यथा' इत्यनेन 'सोपमा' इत्यस्यान्वय उपपन्नः । प्रभायाश्च प्रतिधर्मोऽत्र ज्ञानम् । आत्मनो निश्चलत्वं चात्र स्वप्रभाभूतज्ञानस्य विविधप्रसरणनिवृत्तिः । सा च बाह्यविषयेषु मनोवृत्तेरेवाभावात् संसारदशायां च ज्ञानस्येन्द्रियद्वारैव प्रसरणादिति । ' स्मृता ' समाधिदशासन्दर्शिभिर्योगिभिरिति शेषः ॥ १९ ॥

५ आ. मा. भा.— आत्मनि भवति ॥ १८ ॥ आत्मनो भगवद्विषयं योगम् ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'आत्मन्येवावतिष्ठते' इत्यत्र स्वस्मिन्नेवेति प्रतीतिनिरासायाह— **आत्मनीति** । अन्यथा ज्ञात्वा मामित्यादिविरोधः ॥ १८ ॥ 'युञ्जतो योगमात्मनः' इत्यत्रात्मशब्दस्य षष्ठ्याश्च विवक्षितमर्थमाह— **आत्मन** इति । 'योगिन आत्मनः' इति अन्वयनिरासाय योगमित्युक्तम् ; अन्यथा वैयर्थ्यात् ॥ १९ ॥

७ ह. पै. भा.— अथाधुना कदा युक्तो भवति ? इत्यत्रोच्यते-यदा विनियतमिति । यदा विनियतं विशेषेण नियतं संयतमेकाग्रतामापन्नं चित्तं हित्वा बाह्यं आत्मन्येव केवलमवतिष्ठते स्वात्मनि स्थितिं लभत इत्यर्थः । निस्स्पृहः सर्वकामेभ्यो निर्गता स्पृहा दृष्टादृष्टविषयेभ्यस्तृष्णा यस्य योगिनः स युक्तः समाहित इत्युच्यते तदा ॥ १८ ॥

योगिनः समाहितस्योपमोच्यते- यथेति । यथा दीपो निवातस्थः निवाते वातवर्जिते देशे स्थितो नेङ्गते न चलति, सोपमा उपमीयतेऽनयेत्युपमा स्मृता योगज्ञैश्चित्तप्रकारदर्शिभिश्चिन्तिता । योगिनो यतचित्तस्य संयतान्तःकरणस्य युञ्जतो योगं समाधिमनुतिष्ठत इत्यर्थः ॥ १९ ॥

८ वे. ब्र. गि.— एवमेकाग्रभूमौ सम्प्रज्ञातसमाधिमुक्त्वा निरुद्धभूमावसम्प्रज्ञातसमाधिं वक्तुमुपक्रमते— यदेति । यदा यस्मिन्काले विनियतं विशेषेण नियतं सर्वशून्यतामापादितं चित्तं विरजस्तमस्कतयाऽतिस्वच्छत्वेन सर्वविषयाकारग्रहणसमर्थमपि सर्वतो निरुद्धवृत्तिकत्वादात्मन्येव प्रत्यक्चित्यवतिष्ठते आत्मैकाकारतया निश्चलं भवति, तदा सर्ववृत्तिनिरोधकाले युक्तः समाहित इत्युच्यते । अस्यासम्प्रज्ञातसमाधेः साधनमाह— निस्स्पृहः सर्वकामेभ्य इति । यद्यपि यमादीनि योगसाधनान्युक्तानि, तथापि वैराग्यमेवाष्टाङ्गयोगप्रवर्तकमन्तरङ्गं योगसाधनम् । तद्धि द्विविधम्— अपरं परं चेति । अपरमपि चतुर्विधम्— यतमानं व्यतिरेक एकेन्द्रियत्वं वशीकारश्चेति । तत्र सारासारविवेकोद्योगो यतमानवैराग्यम्, विवेकाभ्यासेनैतावन्तो दोषाः पक्वा एतावन्तोऽवशिष्टा इति विवेचनं व्यतिरेकवैराग्यम्, दृष्टानुश्रविकविषयप्रवृत्तेर्दुःखात्मत्वबोधेन तां परित्यज्य मनस औत्सुक्यमात्रेणावस्थापनमेकेन्द्रियवैराग्यम्; वितृष्णत्वं वशीकारवैराग्यम् । तदिदमपरं वैराग्यमष्टाङ्गयोगप्रवर्तकत्वेन सम्प्रज्ञातस्यान्तरङ्गम्; असम्प्रज्ञातस्य तु बहिरङ्गम् । तत्रान्तरङ्गं तु परवैराग्यं सकलप्रपञ्चव्यवहारवैतृष्ण्यरूपमिति योगशास्त्रमर्यादा । तदेतत्परवैराग्यमिह 'निस्स्पृहः' इत्यनेनोच्यते । सर्वकामेभ्यः, सर्वव्यवहारेभ्य इत्यर्थः ॥ १८ ॥ आत्मैकाकारतया स्थितस्य चित्तस्योपमानमाह—यथेति । यतचित्तस्य निरुद्धचित्तवृत्तेः योगमसम्प्रज्ञातसमाधिरूपं युञ्जतः अनुतिष्ठतः योगिनः य आत्मा अन्तःकरणं तस्य सा उपमा दृष्टान्तः स्मृता योगज्ञैरिति शेषः । काऽसौ ? यथा दीपो निवातस्थ इति । निवातदेशस्थितः प्रदीपो यथा चलनहेत्वभावान्नेङ्गते न चलति, सोपमा । निश्चलतया सत्त्वोद्रेकेण प्रकाशकतया च स्थितस्य चित्तस्य निश्चलः प्रदीपो दृष्टान्त इत्यर्थः ॥ १९ ॥

९ व० त० दी०— कदा सिद्धयोगी पुरुषो भवतीत्यपेक्षायां निर्बीजयोगमसम्प्रज्ञातसमाधिमाह— यदेति । आत्मन्येव चित्तं विनियतं संयतं तिष्ठति यस्य सोऽपि योगकाले सम्प्राप्ते तेभ्यो योगैश्वर्याष्टसिद्धिरूपेभ्योऽशेषकामेभ्यो निस्स्पृहो भवेत्, तदा युक्तः सिद्धयोगी दृढतरयोगीत्युच्यतेऽसम्प्रज्ञातसमाधिनिष्ठः ॥ १८ ॥
आत्मैक्याकारतयाऽवस्थितचित्तस्योपमानमाह— यथेति । निर्गतो वातो यस्मिंस्तत्र देशे स्थितो यथा दीपो नेङ्गते सोपमा निदर्शनं यतचित्तस्य ज्ञेयम् ॥ १९ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं प्रवृत्तस्य भगवद्योगसिद्धिः कदा स्यात्? इत्याकाङ्क्षायामाह— यदेति । यदा यस्मिन् समये भगवत्सम्बन्धलक्षणभद्रकाले विनियतं वशीभूतं चित्तमात्मन्येव भावात्मकस्वरूप एव अवतिष्ठते स्थिरं भवति सर्वकामेभ्यो लौकिकेभ्यो निस्स्पृहो विगतेच्छो भवति तदा युक्त इत्युच्यते । सिद्धयोग उच्यत इत्यर्थः ॥ १८ ॥ विनियतचित्तः कीदृग्विधः स्यात्? इत्याकाङ्क्षायामाह—यथेति । यथा दीपो वायुरहितप्रदेशस्थितो नेङ्गते न चलति, यतचित्तस्यात्मनो भगवति योगं युञ्जतो भावयतो योगिनः सा उपमा स्मृता । अत्र दीपदृष्टान्तस्यायं भावः—दीपस्य तापरूपत्वाद्वायोश्च शैत्यधर्मत्वात् तद्रहितदेशे तस्य नाशार्थं चाञ्चल्यं न भवति, तथा भगवद्विप्रयोगतापनिवर्तकधर्मभावेन योगं युञ्जतो मनश्चञ्चलं न भवति ॥ १९ ॥

११ नी० भा० दी०— निर्वाणपरमां शान्तिं प्राप्तस्य लक्षणान्याह— यदेत्यादिभिः षड्भिः । विनियतं विशेषेण एकाग्रताभूमेरपि निरुद्धमात्मनि प्रत्यगात्मन्येवावतिष्ठते, न त्वस्मितादिरूपेण उद्रिच्यते, तदा योगी सर्वेभ्यो जाग्रत्स्वप्नसबीजसमाधिपूपस्थितेभ्यः—ल्यब्लोपे पञ्चमी—सार्वात्म्यप्राप्त्यैव तान् प्राप्य तेषु निस्स्पृहो भवति, तदा युक्तो निर्विकल्पक इत्युच्यते ॥ १८ ॥ एकाग्रतावस्थायां योगिचित्तस्योपमामाह— यथेति । नेङ्गते न चलति तद्वत् । यतं च तच्चित्तं च यतचित्तं तस्य एकाग्रतां प्राप्तं चित्तं निवातप्रदीपवन्न चलतीत्यर्थः । आत्मनो योगं समाधिं युञ्जतोऽनुतिष्ठतः ॥ १९ ॥

असम्प्रज्ञातसमाधेः सलक्षणं विवरणं, अवश्यकर्तव्यत्वं च ।

यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योगसेवया ।
यत्र चैवाऽऽत्मनाऽऽत्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥ २० ॥
सुखमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।
वेत्ति यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥ २१ ॥
यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।
यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुरुणाऽपि विचाल्यते[1] ॥ २२ ॥
तं विद्याद्दुःखसंयोगवियोगं योगसञ्ज्ञितम् ।
स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा[2] ॥ २३ ॥
सङ्कल्पप्रभवान्कामांस्त्यक्त्वा सर्वानशेषतः ।
मनसैवेन्द्रियग्रामं विनियम्य समन्ततः ॥ २४ ॥
शनैः[3] शनैरुपरमेद्बुद्ध्या धृतिगृहीतया ।
आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ २५ ॥

१ **शां. भा.**— एवं योगाभ्यासबलादेकाग्रीभूतं निवातप्रदीपकल्पं सत्- यत्र यस्मिन्काल उपरमते चित्तमुपरतिं गच्छति निरुद्धं सर्वतो निवारितप्रचारं योगसेवया योगानुष्ठानेन, यत्र चैव यस्मिंश्च काल आत्मना समाधिपरिशुद्धेनान्तःकरणेनाऽऽत्मानं परं चैतन्यं सर्वतो ज्योतिस्स्वरूपं पश्यन्नुपलभमानः स्व एवाऽऽत्मनि तुष्यति तुष्टिं भजते ॥ २० ॥

२ **आ. शां. व्या.**— द्विविधः समाधिः, सम्प्रज्ञातोऽसम्प्रज्ञातश्च। ध्येयैकाकारसत्त्ववृत्तिभेदेन कथञ्चिज्ज्ञायमाना सम्प्रज्ञातसमाधिः, कथमपि पृथगज्ञायमाना सैव सत्त्ववृत्तिरसम्प्रज्ञातसमाधिः, तत्र सामान्येन समाधिलक्षणमभिधायासम्प्रज्ञातस्य समाधेरधुना लक्षणं विवक्षन्नाह-- **एवमि**ति । काले समाध्युपलक्षिते । एवकारः 'तुष्यति' इत्यनेन सम्बध्यते । चकारस्य सम्बन्धमाह— **यस्मिंश्चे**ति । कालस्तु पूर्ववत् कर्मकारकत्वेन निर्दिष्टमात्मानं तत्पदार्थत्वेन व्याचष्टे— **परमि**ति । 'आत्मनि' इत्यस्य त्वम्पदार्थविषयत्वमाह— **स्व एवे**ति । परमात्मानं प्रतीच्येव तद्भावेनापरोक्षीकुर्वन्नतुष्टिहेत्वभावात्तुष्यत्येवेत्यर्थः । तस्मिन्काले योगसिद्धिर्भवतीति शेषः ॥ २० ॥

---

१ न विचाल्यते-विशेषेण न चाल्यते; अपितु संस्कारमात्रेणैवास्य प्रथमक्षणमात्रमेव चलनं कारुण्यादिवशात्, न तु मूढतया- **इत्यभिनवगुप्तपादाः**॥ **गुरुणा** बृहस्पतिना । स हि 'न स्वर्गो नापवर्गो वा नैवात्मा पारलौकिकः।' इत्यादिलोकायतमतमुपदिश्यासुरान्स्वधर्मतश्चालयामासेति प्रसिद्धं पुराणेषु । अयं योगी तु न तेनापि दुःखेनापि चाल्यते ॥ अथवा **गुरुणा** देशिकेन । योगाभ्यासिनं नवशिष्यं गुरुर्योगकलया समये समाधेर्व्युत्थापयति,परमयं न तेन प्रयत्नेन व्युत्थापयितुं शक्यते इति समाधेर्दृढत्वमुच्यते ।

२ **अनिर्विण्णे**ति-' विद ' विचारणे (धा. पा. रुधा. १३) निर्पूर्वात् कर्तरि क्तः । 'रदाभ्यां-'(अष्टा. ८।२।४२) इत्यादिना निष्ठातस्य पूर्वस्य दस्य च नः । ' निर्विण्णस्योपसङ्ख्यानम् ' (अष्टा. ८।४।२९) इति परस्य ष्टुत्वेन च पूर्वस्य णत्वम् ॥ अनिर्विण्णो विष्णुः, ' अनिर्विण्णः स्थविष्ठो भूः ' (वि. स. ना. ६०) ' अनिर्विण्णः सदामर्षी ' (वि. स. ना. १०८) इति सहस्रनामसु पाठात् । तस्मिंश्चेतो यस्य तेन इति **केचित्** । निर्विण्णं संसारे विरक्तं चेतो यस्य तेनेति वा (६।२०) । तथा चोक्तम्-'यदारम्भेषु निर्विण्णो विरक्तः संयतेन्द्रियः। अभ्यासेनात्मनो योगी धारयेदचलं मनः' [भाग. ११।२०।१८] इति ।

३ शनैः शनैः मनसैव, न व्यापारोपरमेण, धृतिं गृहीत्वा क्रमात्क्रममभिलाषदुःखं प्रतनूकृत्य किञ्चिदपि विषयाणां त्यागग्रहणादिकं न चिन्तयेत्, **यस्त्वन्यैर्व्याख्यातम्**-न किञ्चिदपि चिन्तयेदिति, तन्नास्मभ्यं रुचितम्; शून्यवादप्रसङ्गात्। न च विषयव्युपरममात्रमेव प्राप्तमित्युच्यते-**इत्यभिनवगुप्ताचार्याः** । उपरमेदिति अन्तर्भावितण्यर्थम् । ' उपाच्च ' (१।३।८४) इति परस्मैपदम्
—अच्चिगीता ।

१ शां. भा.— किञ्च— सुखमात्यन्तिकमत्यन्तमेव भवतीत्यात्यन्तिकं, अनन्तमित्यर्थः। यत्तद्बुद्धिग्राह्यं बुद्ध्यैवेन्द्रियनिरपेक्षया गृह्यत इति बुद्धिग्राह्यं, अतीन्द्रियमिन्द्रियगोचरातीतं, अविषयजनितमित्यर्थः, वेत्ति तदीदृशं सुखमनुभवति यत्र यस्मिन् काले, न चैव अयं विद्वानात्मस्वरूपे स्थितः तस्मान्नैव चलति तत्त्वतस्तत्त्वस्वरूपान्न प्रच्यवत इत्यर्थः॥२१॥ किञ्च— यं लब्ध्वा यमात्मलाभं लब्ध्वा प्राप्य चापरमन्यल्लाभान्तरं ततोऽधिकमस्तीति न मन्यते न चिन्तयति। किञ्च यस्मिन्नात्मतत्त्वे स्थितो दुःखेन शस्त्रनिपातादिलक्षणेन गुरुणा महताऽपि न विचाल्यते ॥ २२ ॥

२ आ. शां. व्या.— योगसिद्धिकालं प्रकारान्तरेण प्रकटयति– किञ्चेति। बुद्धिशब्दः स्वानुभवविषयः। इन्द्रियनिरपेक्षस्वानुभवगम्यत्वोक्तेरतीन्द्रियमिति पुनरुक्तमित्याशङ्क्याऽऽह— अविषयेति। पदच्छेदः— न चेत्यादि। अपेक्षितपूरणं– आत्मस्वरूप इति। तस्मात्तत्त्वत इति सम्बन्धः। नैवेत्येवकारसम्बन्धोक्तिः। चकारः सप्तम्या सम्बन्धनीयः। यत्रेति पूर्ववत्सम्बन्धः ॥ २१ ॥ प्रकारान्तरेण प्रकृतं योगं विशिनष्टि— किञ्चेति। 'आत्मलाभान्न परं विद्यते' [आप.ध.सू. १।२२।२] इति स्मृत्या व्याचष्टे यमात्मलाभमिति। लाभान्तरं पुरुषार्थभूतम्, ततस्तस्मादात्मलाभादिति यावत्। 'तं विद्यात्' इत्युत्तरत्र सम्बन्धः। 'यस्मिन्' इत्याद्यवतारयति किञ्चेति। अपरिपक्वयोगो यथा दर्शितेन दुःखेन प्रच्याव्यते, नैवं विचाल्यते यस्मिन्स्थितो योगी, तं योगं विद्यादिति पूर्ववत् ॥ २२ ॥

१ शां. भा.— 'यत्रोपरमते' [६।२०] इत्याद्यारभ्य यावद्भिर्विशेषणैर्विशिष्ट आत्मावस्थाविशेषो योग उक्तः— तं विद्याद्विजानीयाद्दुःखसंयोगवियोगं दुःखैः संयोगो दुःखसंयोगस्तेन वियोगो दुःखसंयोगवियोगस्तं दुःखसंयोगवियोगं 'योगः' इत्येव संज्ञितं विपरीतलक्षणेन विद्याद्विजानीयादित्यर्थः। योगफलमुपसंहृत्य पुनरन्वारम्भेण योगस्य कर्तव्यतोच्यते निश्चयानिर्वेदयोर्योगसाधनत्वविधानार्थम्— स यथोक्तफलो योगो निश्चयेनाध्यवसायेन योक्तव्योऽनिर्विण्णचेतसा न निर्विण्णमनिर्विण्णम्; किं तत् ? चेतः, तेन निर्वेदरहितेन चेतसा, चित्तेनेत्यर्थः ॥ २३ ॥

२ आ. शां. व्या.— 'तं विद्यात्' इत्याद्यपेक्षितं पूरयन्नवतारयति— यत्रेति। 'तं' इत्यात्मावस्थाविशेषं परामृशति। दुःखसंयोगस्य वियोगो वियोगसंज्ञितो युज्यते, स कथं योगसंज्ञितः स्यात्? इत्याशङ्क्याऽऽह विपरीतेति। इयं हि योगावस्था समुत्खातनिखिलदुःखभेदेति दुःखसंयोगाभावो योगसंज्ञामर्हतीत्यर्थः। उपसंहृते योगफले किमिति पुनर्योगस्य कर्तव्यत्वमुच्यते ? तत्राऽऽह योगफलमिति। प्रकारान्तरेण योगस्य कर्तव्यत्वोपदेशारम्भोऽत्रान्वारम्भः। योगं युञ्जानस्तत्क्षणादुक्तां संसिद्धिमलभमानः संशयानो निवर्तेतेति तन्निवृत्त्यर्थं पुनः कर्तव्यत्वोपदेशोऽर्थवानिति मत्वाऽऽह निश्चयेति। तयोः साधनत्वविधानमेवाक्षरयोजनया साधयति स यथेति । इह जन्मनि जन्मान्तरे वा सेत्स्यतीत्यध्यवसायः। योक्तव्यः कर्तव्यः ॥ २३ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— सङ्कल्पप्रभवान्सङ्कल्पः प्रभवो येषां कामानां ते सङ्कल्पप्रभवाः कामास्तांस्त्यक्त्वा परित्यज्य सर्वानशेषतो निर्लेपेन। किञ्च मनसैव विवेकयुक्तेनेन्द्रियग्राममिन्द्रियसमुदायं विनियम्य नियमनं कृत्वा समन्ततः समन्तात् ॥ २४ ॥ शनैः शनैर्न सहसोपरमेदुपरतिं कुर्यात्। कया ? बुद्ध्या। किंविशिष्टया ? धृतिगृहीतया धृत्या धैर्येण गृहीतया, धैर्येण युक्तयेत्यर्थः। आत्मसंस्थमात्मनि संस्थितं 'आत्मैव सर्वं, न ततोऽन्यत्किञ्चिदस्ति' इत्येवमात्मसंस्थं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत्। एष योगस्य परमो विधिः ॥ २५ ॥

२ आ. शां. व्या.— इतश्च योगस्य कर्तव्यत्वमिति प्रतिजानीते किञ्चेति। केन क्रमेण कर्तव्यत्वं ? इत्यपेक्षायामाह सङ्कल्पेति। सङ्कल्पः शोभनाध्यासः। 'सर्वान्' इत्युक्त्वा पुनः 'अशेषतः' इति पुनरुक्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— निर्लेपेनेति। यथा शेषो न भवति तथा। सर्वेषां कामानां शोभनाध्यासाधीनानां त्यागस्य योगानुष्ठानशेषत्ववद्विवेकयुक्तेन मनसा करणसमुदायस्य सर्वतो नियमनमपि तत्र शेषत्वेन कर्तव्यमित्याह किञ्चेति। कामत्यागद्वारेणेन्द्रियाणि प्रत्याहृत्य किं कुर्यात्? इति शङ्कितारं प्रत्याह शनैः शनैरिति। सहसा विषयेभ्यः सकाशादुपरमे मनसो न स्वास्थ्यं सम्भवतीत्यभिप्रेत्याऽऽह न सहसेति। तत्र साधनं धैर्ययुक्ता बुद्धिरित्याह कयेत्यादिना। भूम्यादिरव्याकृतपर्यन्ताः प्रकृतीरष्ट पूर्वपूर्वत्र धारणं कृत्वोत्तरोत्तरक्रमेण प्रविलापयेदिति भावः। अव्यक्तमात्मनि प्रविलाप्याऽऽत्ममात्रनिष्ठं मनो विधाय चिन्त-

यितव्याभावादतिस्वस्थो भवेदित्याह आत्मेति । तत्र संस्थितिमेव मनसो विवृणोति आत्मैवेति । योगविधिमुपक्रम्य किमिदमुक्तं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— एष इति । यन्मनसो नैश्चल्यमिति शेषः ॥ २४ ॥ २५ ॥

३ रा. भा.— योगसेवया हेतुना सर्वत्र निरुद्धं चित्तं यत्र योगे उपरमते अतिशयितसुखमिदमेवेति रमते, यत्र च योगे आत्मना मनसा आत्मानं पश्यन् अन्यनिरपेक्षमात्मन्येव तुष्यति, यत्तदतीन्द्रियमात्मबुद्ध्येकग्राह्यमात्यन्तिकं सुखम्, यत्र च योगे वेत्ति अनुभवति, यत्र च योगे स्थितः सुखातिरेकेण तत्त्वतस्तद्भावान्न चलति, यं योगं लब्ध्वा योगाद्विरतस्तमेव काङ्क्षमाणो नापरं लाभं मन्यते, यस्मिंश्च योगे स्थितोऽविरतोऽपि गुणवत्पुत्रवियोगादिना गुरुणाऽपि दुःखेन न विचाल्यते तं दुःखसंयोगवियोगं दुःखसंयोगप्रत्यनीकाकारं योगशब्दाभिधेयं ज्ञानं विद्यात्; स एवंरूपो योग इत्यारम्भदशायां निश्चयेनानिर्विण्णचेतसा हृष्टचेतसा योगो योक्तव्यः ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

४ वे. ता. चं.—पुनरपि योगदशैव आदरातिरेकाय निरतिशयपुरुषार्थत्वप्रतिपादनेन प्रपञ्च्यते— 'यत्र' इत्यादिभिः । 'निरुद्धं' इत्यत्र परिगृहीतत्वविनष्टत्वादिभ्रमव्युदासाय — **योगसेवया हेतुना सर्वत्र निरुद्ध**मित्युक्तम् । सर्वतो निरुद्धमित्युक्ते प्रवृत्तस्य निवारणमात्रं प्रतीयेत; 'सर्वत्र' इत्युक्ते तूत्तरोत्तरप्रवृत्त्यनुदयोऽपि सिध्यतीति सप्तमीनिर्देशः । 'योगसेवया निरुद्धं यत्रोपरमते' इत्युक्ते योगस्य पृथगुपादानात्, यच्छब्दार्थस्य योगाद्व्यतिरेकः प्रतीयेतेति तद्व्युदासाय 'योगसंज्ञितम्' इति वक्ष्यमाणान्वयेन **यत्र योग** इत्युक्तम्।'यत्र यस्मिन् काले' इति परोक्तमयुक्तम्, उपरितनयच्छब्दभिन्नार्थत्वप्रसङ्गात्, प्रतिनिर्देशस्थयोगशब्दानन्वयाच्चेति भावः । 'यत्रोपरमते' इत्यत्र यतो विच्छिद्यत इति भ्रमापाकरणायाह **अतिशयिते**ति । यत्र सिद्धेऽन्यत उपरमत इत्यध्याहारेण योजना न युक्ता; तथा सति 'निरुद्धं' इत्यनेन पुनरुक्तिश्च स्यात् । उपसर्गाणां च नानार्थत्वादयमेवातिशयितार्थ उपपन्नः । आसक्तिप्रतिपादनद्वारा तात्पर्येण वायमर्थः सिध्यतीति भावः । यत्र चैवेत्येवकारस्य यथाक्रमान्वये प्रयोजनाभावात् उचितान्वयप्रदर्शनाय—**आत्मन्येव तुष्यती**त्युक्तम् । **अन्यनिरपेक्ष**मित्यवधारणतोषशब्दाभ्यां अर्थसिद्धोक्तिः । यद्वा 'आत्मानं पश्यंस्तुष्यति' इत्येतावतैव विवक्षितसिद्धौ पुनरात्मनीति निर्देशः तदन्यव्युदासार्थ इत्यभिप्रायः । आत्मनि परमात्मानमिति योजना तु जीवयोगविषयत्वादिहासङ्गता । अतीन्द्रियमित्युक्तत्वात्, परिशेषात्, औचित्याच्च 'बुद्धिग्राह्यम्' इत्यत्र बुद्धिं विशिनष्टि—**आत्मबुद्ध्येके**ति।**आत्यन्तिकं** पुनर्दुःखसम्भेदरहितमित्यर्थः । यदेवंविधं सुखं तद्यत्र वेत्तीत्यन्वयः । यद्वा यत्तदिति पिण्डितं प्रसिद्धयतिशयार्थं तदित्येवार्थः । केचित्तु यत्तच्छब्दान्वयप्रकारमजानन्तः 'सुखमात्यन्तिकं यत्र' इति पठन्ति 'वेत्ति यत्र' इति यत्रशब्दः पूर्वोत्तरवाक्यसाधारणतया मध्ये प्रयुक्तः । वेत्तीत्यस्यापवर्गदशानुभाव्यसुखप्रतिसन्धानपरत्वव्युदासाय योगरूपापारोक्ष्याभिप्रायेण **अनुभवती**त्युक्तम् । 'आत्मनि तुष्यति' इति पूर्वमितरसुखनिरपेक्षत्वपरम्। 'सुखमात्यन्तिकम्' इत्यादिकं तु स्वरूपसुखानुभवपरमित्यपौनरुक्त्यम्। **सुखातिरेकेणे**ति उक्त एवाचलनहेतुरुचित इति भावः । प्रामाणिकार्थान्न चलतीति वा, सम्यक् चलतीति वा, निर्वहणं मन्दम् । योगदशायां च सुखातिरेकेण स्वरसतस्तदवस्थयैव चिरतरावस्थानाभिधानमुचितमपेक्षितं चेत्यभिप्रायेण 'तत्त्वतः' इत्यस्य **तद्भावा**दिति प्रतिपदमुक्तम् । इतरविषयनिरोधनैरपेक्ष्ये 'यत्र' इति श्लोकेनोक्ते । तत आत्मस्वरूपसुखानुभवस्तस्य स्वरसवाहितया दुर्विच्छेदत्वं च 'सुखम्' इति श्लोकेनाभिहिते ।

अथ 'यं लब्ध्वा' इति श्लोकेन योगविरतिकालेष्वपि तस्यैवाभिलाषपदत्वाद्बाह्यसुखाभिलाषेण दुःखेन चानास्कन्दनमुच्यत इति विभागज्ञापनाभिप्रायेण **योगाद्विरत** इत्यादिकमुक्तम् । योगदशायां तु लाभान्तरप्रतिसन्धानमेव नास्तीति भावः । 'गुरुणापि' इत्युक्तगौरवव्यञ्जनाय **गुणवत्पुत्रवियोगादिने**त्युक्तम् ।'पुत्रजन्मविपत्तिभ्यां न परं सुखदुःखयोः' इति ह्याहुः । **न विचाल्यते** योगप्रतिकूलमवसादं न गच्छतीत्यर्थः । दुःखसंयोगस्य वियोगस्तस्यासम्बन्धः, अभाव इत्यर्थः । स च भावान्तरमिति ज्ञापनायाह—**दुःखसंयोगप्रत्यनीकाकार**मिति । दुःखसंयोगस्य वियोगो यत्रेति व्यधिकरणबहुव्रीहौ फलितोक्तिरियम् । अथवा, वियोगशब्दोऽत्र वियुज्यतेऽनेनेति करणार्थघञन्तो वियोगहेतुपर इति भावः । निर्विण्णचेतसेति पदच्छेदे संसारे तापत्रयेष्वेवेत्यध्याहारः स्यात्; तत्तु सप्रयोजने योजनान्तरे सम्भवति न युक्तम्; तस्मादनिर्विण्णचेतसेति पदच्छेदः । निश्चयशब्दोऽपि तेनैव हेतुसमर्पणेनान्वितः; न तु 'योक्तव्यः' इत्यनेन निरर्थकान्वयप्रसङ्गात् । अनिर्विण्णत्वहेतुश्च निश्चयः पूर्वोक्तनिरतिशयपुरुषार्थत्वेनैव स्यात्; तदेतदखिलमभिसन्धायाह—**स एव**मिति । **एवंरूपो** निरतिशयपुरुषार्थरूप इत्यर्थः । 'योक्तव्यः' इत्युक्तत्वात् आरम्भोपकारकत्वद्योतनाय **आरम्भदशाया**मित्युक्तम् । मनसा क्रियमाणस्तु समाधानं च कामयेत् । अनिर्वेदं मुनिर्गच्छन् कुर्यादेवात्मनो हितम्' ॥ इति ह्युच्यते । अतो विरक्त्युपयुक्तो निर्वेदोऽन्यः; अयं त्वन्यादृश इति **हृष्टचेतसे**त्युक्तम् । **योक्तव्यः** कर्तव्य इत्यर्थः ॥ २० ॥ २१ ॥ ॥ २२ ॥ २३ ॥

३ रा. भा.— स्पर्शजाः सङ्कल्पजाश्चेति द्विविधाः कामाः, स्पर्शजाः शीतोष्णादयः, सङ्कल्पजाः पुत्रपौत्रक्षेत्रादयः, तत्र सङ्कल्पप्रभवाः स्वरूपेणैव त्यक्तुं शक्याः, तान्सर्वान्मनसैव तदनन्वयानुसन्धानेन त्यक्त्वा स्पर्शजेष्ववर्जनीयेषु तन्निमित्तहर्षोद्वेगौ त्यक्त्वा समन्ततः सर्वस्माद्विषयात् सर्वमिन्द्रियग्रामं विनियम्य शनैः शनैर्धृतिगृहीतया विवेकविषयया बुद्ध्या सर्वस्मादात्मव्यतिरिक्तादुपरम्य आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ २४ ॥ २५ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ ममकारपरित्यागादिकं प्राग्विप्रकीर्णोक्तमखिलमिदानीं सुखग्रहणायेह सौकर्यप्रदर्शनाय च सङ्कल्पस्य योगदशापर्यन्ततया स्मार्यते 'सङ्कल्प-' इत्यादिभिः श्लोकैः। 'सङ्कल्पप्रभवान् सर्वान् कामांस्त्यक्त्वा' इत्येतावतैव सिद्धौ पुनः 'अशेषतः' इति पदं निश्शेषत्यागानर्हाणां विषयाणां सूचकम्। न चोत्तरवाक्ये तदन्वयः, ग्रामशब्देन पर्यासत्वात्। अतः प्रयुक्तपदवैयर्थ्यपरिहाराय 'अशेषतश्च कामांस्त्यक्त्वा' इति चकाराभावेऽपि योज्यम्। अपि च सङ्कल्पप्रभवत्वेन विशेषणमेव असङ्कल्पप्रभवकामसूचकमित्यभिप्रायेण विभजते— **स्पर्शजा** इति। 'मनसैव' इति पदं मध्यस्थितत्वादपेक्षितत्वाच्च काकाक्षिन्यायेन पूर्वोत्तरान्वितमिति दर्शयितुं **तान् सर्वान् मनसैवे**त्यादिकमुक्तम्। कामत्यागकरणस्य मनसोऽवान्तरव्यापारतदनन्वयानुसन्धानम्; कर्मोपाधिकशरीरान्विता हि पुत्रादयः, न त्वात्मस्वरूपान्विता इत्यनुसन्धानेनेत्यर्थः। 'न प्रहृष्येत्' [५।२०] इत्यादिभिः प्रागेवोक्तं स्मारयति **स्पर्शजेष्वि**त्यादिना। 'समन्ततः' इत्यत्र पदच्छेदादिभ्रमव्युदासायाह—**सर्वस्माद्विषया**दिति। प्रक्रान्तादशिथिलत्वरूपाया धृतेर्हेतुमाह **विवेकविषयये**ति। **उपरम्य** बाह्यालाभार्थं मानसमुद्योगं वारयित्वेत्यर्थः। उपरम्येति व्याख्यानमङ्गत्वद्योतनाय। **किञ्चिदपी**ति आत्मव्यतिरिक्तमनुकूलप्रतिकूलोदासीनं सर्वमित्यर्थः॥२४॥२५॥

५ आ. मा. भा.— आत्मना मनसा आत्मनि देहे आत्मानं भगवन्तं पश्यन् ॥ २० ॥ तत्त्वतो भगवद्रूपत्वात् ॥ २१ ॥ २२ ॥ दुःखसंयोगो येन वियुज्यते स दुःखसंयोगवियोगः। न केवलमुत्पन्नं दुःखं विनाशयति। उत्पत्तिमेव निवारयतीति दर्शयति संयोगशब्देन। निश्चयेन योक्तव्यः, योक्तव्य एव बुभूषुणेत्यर्थः ॥ २३ ॥ सर्वान्सर्वविषयान् अशेषतः। एकविषयोऽपि कामः स्वल्पः कादाचित्कोऽपि न कर्तव्य इत्यर्थः। मनसैव नियन्तुं शक्यते नान्येनेत्येवशब्दः ॥ २४ ॥ बुद्धेः कारणत्वं मनोनिग्रहे आत्मरमणे च ॥ २५ ॥

६ ज. प्र. दी.—'यत्र चैवात्मना' इत्यत्र पदत्रयं व्याख्याति— **आत्मने**ति। अन्वयापेक्षया व्युत्क्रमः। पश्यन्निति स्थानविवेकार्थमुक्तम् ॥ २० ॥ तत्त्वतस्तद्भावात् ब्रह्मत्वादिति प्रमाणविरुद्धं व्याख्यानं व्यावर्तयितुमाह–**तत्त्वत** इति॥ २१ ॥ ॥२२॥ ननु दुःखसम्बन्धस्य वियोगो ध्वंसः स कथं योगः स्यात्? इत्यत आह— **दुःखे**ति। करणेऽपि घञः स्मरणात्। एवं तर्हि दुःखवियोगमित्येव वक्तव्यम्, किं संयोगशब्देन? इत्यत आह— **न केवलमि**ति। वियोगशब्दो निवारणे वर्तत इति भावः। एतच्च पदाधिक्यादेव लभ्यते, नान्यथा। ननु 'स निश्चयेन योक्तव्यः' इति पुनर्विधानं किमर्थं? निश्चयेनेत्यादिविशेषविधानार्थमिति चेत्, न; महाफले सन्देहात् प्रवृत्त्यभावेन 'निश्चयेन' इत्यस्य वैयर्थ्यादित्यत आह–**निश्चयेने**ति। अयोगव्यवच्छेदे निश्चयशब्द इत्यर्थः। कुत्रायोगो व्यवच्छिद्यत इत्यत उक्तं **बुभूषुणे**ति; मुमुक्षुणेत्यर्थः ॥२३॥ 'सर्वानशेषतः' इत्येतयोस्तात्पर्यमाह– **सर्वानि**ति। कामः स्वल्पः कादाचित्कोऽपीति मूलपाठः। नन्विन्द्रियग्रामनियमनमेवावश्यकं, न तु करणनियमः कथमुच्यते मनसैवेन्द्रियग्राममिति? तत्राह– **मनसैवे**ति। स्वरूपकथनमेतदिति भावः। इति ज्ञापयितुमिति शेषः॥ २४ ॥ 'शनैःशनैरुपरमेद्बुद्ध्या' इति बुद्धेरपीन्द्रियग्रामनियमने कारणत्वस्य वक्ष्यमाणत्वात् कथमेतदित्यत आह— **बुद्धेरि**ति। अनेनोपरमेदित्यस्यार्थद्वयमुक्तं भवति॥ २५ ॥

७ ह. पै. भा.— एवं योगाभ्यासबलादेकाग्रीभूतं निवातप्रदीप इव यत्र यस्मिन्काल उपरमते चित्तमुपरतिं गच्छति। निरुद्धं सर्वतो निवारितप्रचारम्। योगसेवया योगानुष्ठानेन। यत्र चैव यस्मिंश्च काल आत्मनाऽऽत्मानं परं चैतन्यं ज्योतिस्स्वरूपं पश्यन्नुपलभमानः स्व एवाऽऽत्मनि तुष्यति तुष्टिं भजते ॥ २० ॥ किञ्च— सुखमात्यन्तिकमत्यन्तमेव भवतीत्यात्यन्तिकं, अत्यन्तमित्यर्थः। यत्तद्बुद्ध्यैवेन्द्रियनिरपेक्षया गृह्यत इति बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियमिन्द्रियगोचरातीतं तदविषयजनितमित्यर्थः। वेत्ति तादृशं सुखमनुभवति यत्र यस्मिन्काले, न चैवायं विद्वानात्मस्वरूपे स्थितस्तस्माच्चलति तत्त्वत-

स्तत्त्वस्वरूपात्प्रच्यवत इत्यर्थः ॥ २१ ॥ किञ्च— यमात्मानं लब्ध्वा प्राप्यापरं लाभं न मन्यते लाभान्तरं न मन्यते न चिन्तयति। किञ्च यस्मिन्नात्मैकत्वे स्थितो दुःखेन शस्त्रपातादिलक्षणेन गुरुणाऽपि गरीयसाऽपि न विचाल्यते ॥ २२ ॥ यत्रोपरमत इत्यारभ्य यावद्भिर्विशेषणैर्विशिष्ट आत्मावस्थाविशेष उक्तः—तमिति। तं विद्याद्दुःखसंयोगवियोगम्, दुःखेन संयोगो दुःखसंयोगस्तेनासंयोगो दुःखसंयोगवियोगस्तं दुःखसंयोगवियोगं योग इत्येव संज्ञितं विपरीतं विद्यादित्यर्थः। योगफलमुपसंहृत्य पुनरन्वारम्भेण कर्तव्यतोच्यते निश्चयानिर्वेदयोः साधनत्वविधानार्थम्। स यथोक्तफलो योगो निश्चयेनाध्यवसायेन योक्तव्यः। अनिर्विण्णचेतसा न निर्विण्णमनिर्विण्णम्; किं तत् ? चेतः,तेन निर्वेदरहितेन चित्तेनेत्यर्थः॥२३॥ किञ्च—सङ्कल्पः प्रभवो येषां कामानां ते सङ्कल्पप्रभवाः कामास्तांस्त्यक्त्वा परित्यज्य सर्वानशेषतो निःशेषं निर्लेपम्। किञ्च मनसैव विवेकयुक्तेन,इन्द्रियग्राममिन्द्रियसमुदायं विनियम्य नियतं कृत्वा समन्ततः समन्तात् ॥२४॥ शनैः शनैर्न सहसोपरमेदुपरतिं कुर्यात्। केन ? बुद्ध्या धृतिगृहीतया, धैर्ययुक्तयेत्यर्थः। आत्मसंस्थमात्मनि स्थितमात्मैव सर्वं न ततोऽन्यत्किञ्चिद्स्तीत्येवमात्मसंस्थं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत्। एष योगस्य परमोऽवधिः ॥ २५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं सामान्येनोक्तमसम्प्रज्ञातसमाधिं विवृणोति सार्धत्रयेण— यत्रेति, सतिसप्तमी। यत्र यस्मिन्नन्तःकरणपरिणामे योगसेवया योगाभ्यासपाटवेन जाते सति चित्तं निरुद्धं सदुपरमते निरिन्धनाग्निवत्तप्तशिलोपरिक्षिप्तजलवच्चोपशाम्यति। निर्वृत्तिकतया सत्त्ववृत्तिनिरोधरूपेण परिणतं भवतीति यावत्। यत्र च यस्मिंश्च परिणामे सति आत्मना रजस्तमोनभिभूतशुद्धसत्त्वमात्ररूपेणान्तःकरणेन आत्मानं प्रत्यक्चैतन्यमखण्डानन्दघनं पश्यन्नुपलभमानः तत्रैवात्मनि तुष्यति, तमन्तःकरणपरिणामं योगं विद्यादिति चतुर्थश्लोकेनान्वयः ॥ २० ॥

आत्मन्येव तोषे हेतुमाह—सुखमिति। यत्र यस्मिन्नन्तःकरणपरिणामविशेषे सति अतीन्द्रियं वाङ्मनसादीनीन्द्रियाण्यतिक्रान्तम् "यतो वाचो निवर्तन्ते, अप्राप्य मनसा सह" [तै. उ. २। ४; २। ९] इत्यादिश्रुतेः, अत एव आत्यन्तिकमनन्तनिरतिशयम्, बुद्धिग्राह्यं "दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया"[कठो. ३।१२] इत्यादिश्रुत्युक्तसूक्ष्मत्वाग्र्यत्वाख्यनिस्तमोरजस्कभावापत्तिशुद्धसत्त्ववाहितोपपन्नया बुद्ध्या ग्राह्यं सुखं यो वेत्ति, यत्र च स्थितोऽयं विद्वान् तत्त्वत आत्मस्वरूपान्नैव चलति, तं योगं विद्यादिति। 'अत्र अतीन्द्रियं' इति विषयसुखव्यावृत्तिः। बुद्धिग्राह्यमिति सुषुप्तिसुखव्यावृत्तिः; सुषुप्तौ बुद्धेर्लीनत्वात्, । समाधौ तु निर्वृत्तिकायास्तस्याः सत्त्वात्। उक्तं हि गौडपादैः [३।३५]—'लीयते हि सुषुप्तौ तन्निगृहीतं न लीयते' इति ॥ २१ ॥

'यत्र स्थितो न चलति' [६। २१] इत्येतदुपपादयति—यमिति। यं च निरतिशयात्मसुखव्यञ्जकनिर्वृत्तिकचित्तावस्थाविशेषं लब्ध्वा अपरं लाभं ततोऽधिकं न मन्यते "आत्मलाभान्न परं विद्यते" [आप. ध. सू. १।२२।२] इति श्रुतेः। अतो न विषयभोगवासनया समाधेर्विचलनम्। नापि शीतवातमशकाद्युपद्रवनिवारणार्थं तदित्याह— यस्मिन् परमात्मसुखमये निर्वृत्तिकचित्तावस्थाविशेषे स्थितो योगी गुरुणा शस्त्रनिपातादिनिमित्तेन महताऽपि दुःखेन न विचाल्यते ; किमुत क्षुद्रेणेत्यर्थः। एवं 'यत्रोपरमते' [६।२०] इत्यारभ्य बहुभिर्विशेषणैर्यश्चित्तावस्थाविशेष उक्तः, तं चित्तवृत्तिनिरोधं चित्तवृत्तिमयसर्वदुःखविरोधित्वेन दुःखवियोगमेव सन्तं योगसंज्ञितं वियोगशब्दार्हमपि विरोधिलक्षणया योगशब्दवाच्यं विद्याज्जानीयात्। न तु योगशब्दानुरोधात्कञ्चित्सम्बन्धं प्रतिपद्यत इत्यर्थः। तथा च पतञ्जलिसूत्रम्— 'योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः। [पा. यो. १। २] इति

यस्मादेवं महाफलो योगस्तस्मादवश्यमभ्यसनीय इत्याह—स इति। स यथोक्तफलो योगो निश्चयेन शास्त्राचार्योपदेशयोः सत्यत्वाध्यवसायेन योक्तव्यः अभ्यसनीयः। तथा अनिर्विण्णचेतसा। 'एतावताऽपि कालेन योगो न सिद्धः, किमतः परं कष्टम्' इत्यनुतापो निर्वेदः, तद्रहितेन चेतसा 'इह जन्मनि जन्मान्तरे वा सेत्स्यति, किं त्वरया' ? इत्येवं धैर्ययुक्तेन मनसेत्यर्थः ॥ २२ ॥ २३ ॥

अथास्य योगस्याभ्यासप्रकारमाह— सङ्कल्पेति। कामाः स्रक्चन्दनवनिताद्यभिलाषाः; ते च सङ्कल्पप्रभवाः। अशोभनेषु विषयेषु शोभनत्वाध्यासः सङ्कल्पः। स हि सम्यक्कामान् कल्पयति। तथा च स्मृतिः– 'काम ! जानामि ते मूलं सङ्कल्पाज्जायसे किल' [म. भा १२।१७७।२५] इति; तानेतान्सङ्कल्पप्रभवान् कामान् त्यक्त्वा शुनकवान्तपायस इव विषयदोषदर्शनेन परित्यज्य। 'सर्वान्'इत्यनेन स्रक्चन्दनादिष्विव ब्रह्मलोकादिष्वणिमाद्यष्टैश्वर्येषु च कामास्त्याज्या इत्युक्तम्। उपवासव्रतिना कस्मिंश्चिद्दिवसे त्यक्तोऽप्यन्नकामः पुनरुदेति तथा मा भूदित्यशेषत इत्युक्तम्। निर्लेपतयेत्यर्थः। एवं कामांस्त्यक्त्वा अत एव कामपूर्वकत्वादिन्द्रियप्रवृत्तेस्तदभावे सति विवेकयुक्तेन मनसैव इन्द्रियग्राममिन्द्रियसमुदायं समन्ततः

समन्ताद्विनियम्य उपरमेदित्युत्तरेणान्वयः। 'समन्ततः' इत्यनेन देवतादर्शनादपि नियन्तव्यतोच्यते ॥ २४ ॥

'उपरमेत्' इत्युक्तम्, तत्रोपरतिः कथं केन कर्तव्या ? तत्राह— **शनैरिति** । धृतिगृहीतया, अवश्यं मम योगः सेत्स्यतीति धैर्यं धृतिः, तद्युक्तया बुद्ध्या कर्तव्यतानिश्चयात्मिकया शनैः शनैः शास्त्राचार्योपदिष्टभूमिकाजयक्रमेण उपरमेत् मनोनिरोधरूपमुपरमं कुर्यात्, न तु सहसेत्यर्थः ।

भूमिकाजयक्रमश्चेत्थम्— चतस्रो भूमिकाः वाग्भूमिर्मनोभूमिरहङ्कारभूमिर्महत्तत्त्वभूमिश्चेति । एतासां क्रमेण जयो भूमिकाजयः, तत्र वागादिसर्वेन्द्रियव्यापारनिरोधेन मनोवृत्तिमात्रशेषतयाऽवस्थानं वाग्भूमिजयः,जाते ह्यस्मिन्प्रथमभूमिजये गवाश्वादेरिव स्वाभाविक एव वाङ्नियमः सम्पद्यते, ततः सङ्कल्पविकल्पादिसकलमनोव्यापारत्यागेनाहङ्कारमात्रतया स्थितिरूपो द्वितीयो मनोभूमिजयः, जाते ह्यस्मिन्बालमुग्धादेरिव स्वाभाविकमेव निर्मनस्कत्वं भवति । ततः 'अहमेतस्य पुत्रः' 'अहमेतस्य पिता' इत्येवं व्यक्तमभिमन्यमानस्वरूपविशेषाहङ्कारव्यापारत्यागेन 'अस्मि' इत्येतावन्मात्रमभिमन्यमानरूपसामान्याहङ्काराख्यमहत्तत्त्वमात्रतयाऽवस्थानरूपस्तृतीयोऽहङ्कारभूमिजयः । जाते ह्यस्मिन्यथा स्वल्पां तन्द्रीं प्राप्नुवतो विशेषाहङ्कारः स्वत एव सङ्कुचति तथा स्वत एव तत्सङ्कोचः सम्पद्यते । तदनन्तरं 'अस्मि' इत्येतावन्मात्राभिमानरूपसामान्याहङ्कारव्यापारस्यापि त्यागेन निरुपाधिकचिन्मात्रतयाऽवस्थानरूपश्चतुर्थो महत्तत्त्वभूमिजयः। जाते ह्यस्मिन्निरुपाधिकः शुद्ध आत्मा त्वम्पदलक्ष्यः साक्षात्क्रियते । तमेनं भूमिकाचतुष्टयजयं कठवल्लीश्रुतिराचष्टे–'यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तद्यच्छेज्ज्ञान आत्मनि । ज्ञानमात्मनि महति नियच्छेत्तद्यच्छेच्छान्त आत्मनि' [३ । १३] इति । एनं भूमिजयक्रममभिप्रेत्य शनैः शनैरुपरमेदित्युक्तम् । विस्तरस्तु योगभाष्यगौडपादीयजीवन्मुक्तिप्रकरणादिषु द्रष्टव्यः ।

एवं क्रमेण मनो निरुध्य किं कुर्यात् ? अत आह—**आत्मसंस्थमिति**। आत्मनि निरुपाधिके त्वम्पदलक्ष्ये प्रत्यक्चैतन्ये संस्था समाप्तिर्यस्य तदात्मसंस्थं सर्वाकारवृत्तिरहितं मनः कृत्वा किञ्चिदपि अनात्मानमात्मानं वा न चिन्तयेत् न वृत्त्या विषयीकुर्यात् । अनात्माकारवृत्तौ हि व्युत्थानमेव स्यात्, न समाधिः । आत्माकारवृत्तौ तु सम्प्रज्ञातसमाधिः स्यात् । अतश्चासम्प्रज्ञातसमाधिस्थैर्याय कामपि मनोवृत्तिं नोत्पादयेदित्यर्थः । यद्येवं तर्हि कथमात्मसाक्षात्कार इति चेत्, न; तस्यात्मचैतन्यरूपत्वेन वृत्तिरूपत्वाभावात् । तर्हि तस्य स्वतः सर्वदापि सिद्धत्वेन योगाभ्यासवैयर्थ्यमिति चेत्, न; अनात्मवृत्तिनिश्शेषीकरणाय निवृत्तिरूपनिरोधसमाधेरभ्यसनीयत्वात् । उक्तं हि श्रेयोमार्गे—'आत्मानात्माकारं स्वभावतोऽवस्थितं यदा चित्तम् । आत्मैकाकारतया तिरस्कृतानात्मदृष्टि विदधीत' इति ।

तथा हि समिदाज्याहुतिभिरुत्तरोत्तरं वृद्धया प्रज्वलन्नग्निः समिदादिक्षये प्रथमक्षणे किञ्चिच्छाम्यति, द्वितीयादिक्षणेषु ततस्ततोऽपि शाम्यति; तथा अनात्मविषयसङ्कल्पविकल्पादिनानावृत्तिभिरभिवर्धमानं मनो निरोधवशादुत्तरोत्तरं प्रशाम्यति । सेयं प्रशान्तवाहितेति योगशास्त्रे व्यवह्रियते । अनया चानात्मवृत्तिजाले निश्शेषीकृते सति मेघाच्छादनापगमे सूर्यप्रकाश इव स्वत एवात्मप्रकाशो न तु वृत्तिमपेक्षते । "दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या" [कठो. ३ । १२] 'यत्र चैवात्मनाऽऽत्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति'[६।२०]'आत्मैकाकारतया–' इत्यादिकमप्यनात्मवृत्तिनिरोधे सत्यात्मप्रकाशस्य स्वत एव भावात्तन्निरोधमात्राभिप्रायेणात्मनि बुद्धिदृश्यत्वादिव्यवहाररूपमिति **अद्वैतवज्रपञ्जरे** प्रपञ्चः ॥ २५ ॥

९ व० त० दी०— तमेव योगं स्वरूपतः फलतश्च लक्षयति— **यत्रेति** सार्धैस्त्रिभिः । यत्र यस्मिन् काले योगतन्त्रसेवया निरुद्धं चित्तमुपरमते सर्वत इति स्वरूपलक्षणमुक्तम् । तथाच पातञ्जलसूत्रम् [१।२] 'योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः' इति ॥ २० ॥ आत्मसुखप्राप्तिलक्षणेन फलेन तमेव लक्षयति— **यत्रेति** । सुखमात्यन्तिकं इति च आत्मरूपया बुद्ध्या ज्ञानेन ग्राह्यं, इतरेन्द्रियाग्राह्यत्वात्, सुखमात्मरूपं निर्दिष्टम्, तत्त्वतः आत्मस्वरूपात्सुखात्मत्वाद्धि न चलति ॥ २१ ॥ तदेव विशिनष्टि— **यं लब्ध्वेति** । एतेनेष्टप्राप्त्यनिष्टनिवृत्तिफलको योगः समन्वितः 'तं विद्यात्......योगसंज्ञितं' दुःखसंयोगेन वियोग एव योग इति विरुद्धलक्षणया उच्यते । यस्मादेवं महाफलो योगस्तस्मात्स एव यत्नतोऽभ्यसनीयः इत्याह—सार्धेन । **स निश्चयेनेति** यत्नेन ॥२२॥२३॥२४॥२५॥

१० पु. अ. त.— यस्मिन् योगे मनश्चञ्चलं न भवति, स कीदृशो योगः ? इत्यपेक्षायामाह—**यत्रेति** सार्धैस्त्रिभिः । यत्र यस्यामवस्थायां योगसेवया भावात्मकसंयोगरूपभगवत्सेवया स्वभोगादिभ्यो निरुद्धं चित्तमुपरमते संयोगावस्थाभावरूपसमीपे रमते । यत्र चावस्थाविशेषे विविधभावस्फूर्तावात्मना भावरूपेणाऽऽत्मानं भावरूपं पश्यन् आत्मन्येव भावरूप एव तुष्यति, 'तं योगसंज्ञितं विद्यात्' इति तुर्ये [२३] श्लोकत्रयस्याऽन्वयः ॥ २० ॥ तेषामुत्पत्तिप्रकारमाह—**सुखमिति**। यत्र अवस्थाविशेषे तथाभूतसेवानुभवजाताग्रिमविविधमनोरथरूपे आत्यन्तिकमतिशयितं जीवभावप्राप्तिफलात्मकं सुखं बुद्धिग्राह्यं भावात्मकस्वरूपात्मबुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियं लौकिकेन्द्रियसम्बन्धाविषयं यत् तद्वेत्ति । च पुनः अयं पुष्टजीवः यत्रावस्थायां तत्त्वतो भावात्मकदास्यफले रसकोटिस्फूर्तिरहितभावेन स्थितो नैव चलति 'तं विद्याद्' [२३] इत्यग्रिमश्लोकेनैव सम्बन्धः ॥ २१ ॥ ननु तत्र स्थितस्य चलनाभावः कथं ? इत्यपेक्षायामाह— **यं लब्ध्वेति** । यं सुखं लब्ध्वा

ततोऽधिकमपरं लाभं न मन्यते, तत उत्तमत्वाभावात् । यस्मिन् स्थितो गुरुणाऽपि दुःखेन अधिकरणात्मकविप्रयोगादिना न विचाल्यते ॥ २२ ॥ तं योगसंज्ञितं मयोगसंज्ञात्मकं विद्यात् जानीयात् । कीदृशं तं ? दुःखसंयोगवियोगं दुःखात्मको यः संयोगो लौकिकोऽधिकरणदेहस्थो वा तस्य वियोगरूपम् । यतोऽयं योगः फलसाधकोऽतः स कार्य इत्याह सार्द्धेन—स इति । स पूर्वोक्तः फलसाधकरूपो योगो निश्चयेन गुरूपदिष्टेन अनिर्विण्णेन दुःखज्ञानजप्रपत्तिशैथिल्येन हितेन मनसा योक्तव्यः, कर्तव्य इत्यर्थः॥ २३ ॥ किञ्च सङ्कल्पप्रभवान् स्वभोगार्थकस्वमनोनिश्चयजान् कामान् स्वरमणेच्छादिरूपान् सर्वान् भावानन्तरमपि स्वेङ्गितज्ञरूपान् अशेषतः फलाभावज्ञाने त्यक्त्वा मनसैवेन्द्रियग्रामं नियम्य भगवदंशात्मकलावण्यादिरसान् पश्यन् मनसैव स्वार्थभोगरूपेणैव ततः विषयेभ्यो विनियम्य वशे संस्थाप्य योगो योक्तव्य इत्यर्थः ॥२४॥ ननु कथमिन्द्रियग्रामं विनियच्छेदित्यपेक्षयामाह— शनैः शनैरिति । धृतिगृहीतया वियोगतापादिदुःखसहनशीलधैर्यगृहीतया बुद्ध्या मनः आत्मसंस्थं भावात्मकस्थितं कृत्वा शनैःशनैरुपरमेत् स्वभोगरूपेभ्य उपशमयेत् । कथमुपरतिर्भवेदित्यत आह— न किञ्चिदपि चिन्तयेदिति। भावात्मकस्वरूपातिरिक्तं किञ्चिदपि न चिन्तयेन्न भावयेत् ॥ २५ ॥

११ नी० भा० दी०— यत्रेति । एवं चित्तमेकाग्रीभूतं सत् योगसेवया निरुद्धं यत्र यस्यामवस्थायामुपरमते विलीनं भवति, यत्र वा आत्मना चित्तेनात्मानं निर्विकल्पं पश्यन्नात्मनि तुष्यति, न बाह्यार्थे तुष्टिं भजते ॥ २० ॥ किञ्च— सुखमिति । आत्यन्तिकमनन्तं यत्सुखं तत्केवलं बुद्धिग्राह्यं सौषुप्तसुखवद्यतोऽतीन्द्रियमिन्द्रियागोचरं यत्र सुखे स्थितोऽयं न वेत्ति वेद्याभावान्न किञ्चिदनुभवति, नापि तत्त्वतश्चलति । बुद्धितादात्म्याध्यासकाले चलतीवेति भाति, परन्तु तत्त्वतो न चलति । तथा च श्रुतिः “ध्यायतीव लेलायतीव” [बृ. उ. ४।३।७] इतीवशब्दं प्रयुञ्जाना ध्यानादेरतात्त्विकत्वं दर्शयति । बुद्धौ ध्यायन्त्यां ध्यायतीवेति लेलायन्त्यां लेलायतीवेति श्रुत्यर्थः। यद्वा तत् सुखं यत्रायं न चैव वेत्ति किमपि नैवानुभवति । यत्रेत्यादि भिन्नं वाक्यम् ॥२१ ॥ दुःखेन शस्त्रपातादिलक्षणेन गुरुणा महता ॥ २२ ॥ तमिति । ‘यत्रोपरमते चित्तं’ [६।२०] इत्यादिना उक्तलक्षणं तं दुःखसंयोगस्याप्यन्तःकरणसम्बन्धस्य वियोगमेव सन्तं विरुद्धलक्षणया योगसंज्ञितं विद्यात् । योगफलमुपसंहृत्य पुनर्निश्चयानिर्वेदयोः साधनत्वविधानपूर्वकं तमेव ‘ शतकृत्वोऽपि पथ्यं वदितव्यं’ इति न्यायेन विधत्ते– स इत्यादिना । स योगो निश्चयेनाध्यवसायेनानिर्विण्णं निर्वेदरहितं चेतो यस्य तेन, योक्तव्योऽभ्यसनीयः । यद्वा “ शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः समाहितो भूत्वाऽऽत्मन्येवात्मानं पश्यति” [बृ. उ. ४।४।२३] इति श्रुतिविहितं श्रुत्यन्तरदृष्टं ‘श्रद्धावित्त–’ पदोपेतं शमादिषट्कमत्र क्रमतो विधीयते । तत्र निश्चयेनेति–गुरुवेदवाक्यादौ फलावश्यम्भावनिश्चयलक्षणा श्रद्धाऽत्र निश्चयपदेन गृह्यते; तथा ‘निर्विण्णचेतसा’ इति वैराग्येण द्वन्द्वसहिष्णुत्वलक्षणा तितिक्षा विधीयते इति ज्ञेयम् ॥ २३ ॥ अथ शमदमोपरमसमाधानानि क्रमेण श्लोकद्वयेन विधत्ते— सङ्कल्पेति । सङ्कल्पः ‘ इदं मे भूयात् ’ इति चेतोवृत्तिस्ततः प्रभव उद्भवो येषां तान् कामान् काम्यमानान् विषयानशेषतो वासनोच्छेदपूर्वकं सङ्कल्पनिरोधेन त्यक्त्वा । एतेनान्तरिन्द्रियनिग्रहलक्षणः शम उक्तः। बाह्येन्द्रियनिग्रहलक्षणं दममाह— मनसैवेति। विषयदोषदर्शिना मनसैव सर्वतः सर्वप्रकारेण श्रोत्रादिकमिन्द्रियग्रामं समन्ततः सर्वेभ्यो विषयेभ्यो विनियम्य उपरमेदित्युत्तरेणान्वयः॥२४॥ शनैः शनैरिति। भूमिकाजयक्रमेण दिव्यादिव्यविषयेभ्य उपरमेत् व्यावृत्तो भवेत् । कथं ? धृतिगृहीतया बुद्ध्येति । धृतिः ‘धृत्या यया धारयते मनःप्राणेन्द्रियक्रियाः । योगेनाव्यभिचारिण्या धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी’ [१८।३३] इत्युक्तलक्षणा, तया गृहीतया वशीकृतया बुद्ध्या उपरमेत् । तथा एवमुपरतं मनः आत्मनि स्वरूपे संस्था स्थितिर्यस्य, न तु दृश्ये द्रष्टरि वा, तत्तथा; आत्मैकाकारमेकाग्रमित्यर्थः । ‘ द्रष्टृदृश्योपरक्तं चित्तं सर्वार्थम् ’ [पा. यो. ४।२३] ‘ सर्वार्थतैकार्थतयोः क्षयोदयौ चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः ’ [पा. यो. ३।११] इति सूत्रितमैकाग्र्यं प्रापयेत् । सूत्रार्थस्तु अहमिदं पश्यामीत्यनुभवे हि द्रष्टा दृश्यं दर्शनं च भासते; तत्र दर्शनभानमप्रत्याख्येयमतो द्रष्टरि दृश्ये चोपरक्तं चित्तं सर्वार्थमिति । न तु दर्शनोपरक्तताऽपि सर्वार्थतायां गणिता, तदभावे चित्तस्य नाशापत्तेः। द्रष्टृदृश्योपरागाभावे तु एकार्थं तदुच्यते, यथा स्वप्ने; तत्र हि दृश्यं नास्तीति पामराणामपि प्रसिद्धम् । द्रष्टाऽपि नास्ति, तदा इन्द्रियाणामभावात् “आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्ता”[कठो. ३।४] इति श्रुत्यैव भोक्तृत्वस्येन्द्रियसन्नियोगशिष्टत्वात् । किन्तु द्रष्टृदृश्यवासनावासितं चित्रपटसदृशमेकं मन एवास्ति, तच्च स्वयञ्ज्योतिषा पुरुषेण भास्यमानं जाग्रद्वत्स्वप्नेऽपि द्रष्टृदृश्योपरागं प्रकाशयति, तद्वासनावासितत्वात् । एवं सति यदा सर्वार्थतायाः क्षय एकार्थताया उदयश्च , तदा चित्तस्यैकाग्रतारूपः परिणामो भवतीति । तदेवं ‘आत्मसंस्थं मनः कृत्वा’ इति सम्प्रज्ञातसमाधिरुक्तः। तत्रापि पूर्वाभ्यासवशाच्चित्तस्य द्रष्टृदृश्योपरागो वासनामयो भातीति तन्निवारणेन

असम्प्रज्ञातसमाधिमाह— न किञ्चिदपि चिन्तयेदिति । ध्यातृध्यानध्येयविभागमपि न स्मरेत्, किन्तु अखण्डैकरससंविदात्मना सुषुप्तवत्तिष्ठेदित्यर्थः ॥ २५ ॥

मनोनियमनोपायः ।

यतो यतो निश्चरति मनश्चञ्चलमस्थिरम् ।

'निश्चलति' इति ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानामृततरङ्गिणीपाठः ।

ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्येव वशं नयेत् ॥ २६ ॥

१ शां. भा.— तत्रैवात्मसंस्थं मनः कर्तुं प्रवृत्तो योगी—यतो यतो यस्माद्यस्मान्निमित्ताच्छब्दादेर्निश्चरति निर्गच्छति स्वभावदोषान्मनश्चञ्चलमत्यर्थं चलं अत एवास्थिरं, ततस्ततस्तस्मात्तस्माच्छब्दादेर्निमित्तान्नियम्य तत्तन्निमित्तं याथात्म्यनिरूपणेनाऽऽभासीकृत्य वैराग्यभावनया चैतन्मन आत्मन्येव वशं नयेदात्मवश्यतामापादयेत् । एवं योगाभ्यासबलाद्योगिन आत्मन्येव प्रशाम्यति मनः ॥ २६ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु मनसः शब्दादिनिमित्तानुरोधेन रागद्वेषवशादत्यन्तचञ्चलस्यास्थिरस्य तत्र तत्र स्वभावेन प्रवृत्तस्य कुतो नैश्चल्यं नैश्चिन्त्यं च ? इति तत्राह— **तत्रे**ति । योगप्रारम्भः सप्तम्यर्थः । एवशब्देन मनसैवेत्यादिरुक्तप्रकारो गृह्यते । स्वाभाविको दोषो मिथ्याज्ञानाधीनो रागादिः । शब्दादेर्मनसो नियमनं कथं? इत्याशङ्कयाऽऽह— **तत्तन्निमित्त**मिति । याथात्म्यनिरूपणं क्षयिष्णुत्वदुःखसम्मिश्रत्वाद्यालोचनं तेन तत्र तत्र वैराग्यभावनया तत्तदाभासीकृत्य ततस्ततो नियम्यैतन्मन इति सम्बन्धः । मनोवशीकरणेनोपशमे किं स्यात् ? इत्याशङ्कयाऽऽह— **एव**मिति । योगाभ्यासो विषयविवेकद्वारा मनोनिग्रहाद्यावृत्तिः । प्रशान्तमात्मन्येव प्रलीनमिति यावत् ॥ २६ ॥

३ रा. भा.—चलस्वभावतयाऽऽत्मन्यस्थिरं मनः यतो यतो विषयप्रावण्यहेतोर्बहिर्निश्चरति, ततस्ततो यत्नेन मनो नियम्यात्मन्येव अतिशयितसुखभावनया वशं नयेत् ॥ २६ ॥

४ वे. ता. चं.—पूर्वोक्तमेव दुर्ग्रहत्वद्योतनाय अवधानविधानाय च प्रपञ्चयति— **यतो यत** इति । 'चञ्चलं अस्थिरम्' इत्यनयोः पौनरुक्त्यनिरासायोक्तं **चलस्वभावतयात्मन्यस्थिर**मिति । सामान्यविशेषविषयत्वादपुनरुक्तिः । 'चञ्चलम्' इति स्वभावातिरिक्तहेतुनिवृत्तिपरं वा । यतो यतो निश्चरति येन येनेन्द्रियद्वारेण निश्चरतीत्यर्थः । यद्वा यं यं विषयमभिमुखीकृत्वेत्यर्थः । प्रयोजनतया वा हेतौ पञ्चमी । तद्व्यञ्जनायाह **विषयप्रावण्यहेतो**रिति । विषयसम्बन्धार्थमित्यर्थः । विषयप्रावण्यस्य हेतोरिति वा । सम्भवन्ति ह्यतर्कितोपनता विषयसन्निधानतत्कीर्तनादयो विषयप्रावण्यहेतवः । सुखभावनया वशीकरणं शक्यमित्युच्यते **अतिशयितसुखभावनये**ति ॥ २६ ॥

५ आ. मा. भा.— यतो यतो यत्र यत्र 'यतो यतो धावति' [भाग. १०।१।४२] इत्यादिप्रयोगात् । आत्मन्येव वशं नयेत्, आत्मविषय एव वशीकुर्यादित्यर्थः ॥ २६ ॥

६ ज. प्र. दी.—यतो यतः श्रोत्रादेरिति प्रतीतिनिरासायाह— **यत** इति । शब्दादावित्यर्थः । कुतः सप्तम्यर्थे तसिर्लभ्यते ? इत्यत आह— **यत** इति । तथा चोक्तं 'आद्यादिभ्य उपसंख्यानं' [वार्ति.] इति । अन्यथा द्वारमात्रनियमे स्मरणस्य को निवारयिता ? षष्ठ्या ह्यत्र भाव्यं, सप्तमी तु कथं ? इत्यत आह— **आत्म**नीति ॥ २६ ॥

७ ह. पै. भा.—तत्रैवाऽऽत्मसंस्थं मनः कृत्वा प्रवृत्तो योगी— यतो यतो यस्माद्यस्मान्निमित्ताच्छब्दादेर्निश्चरति निर्गच्छति स्वभावदोषादेतन्मनश्चञ्चलमत एवास्थिरं ततस्ततस्तस्मात्तस्माच्छब्दादेर्निमित्तान्नियम्यैतन्निमित्तयाथात्म्यनिरूपणेनाभावीकृत्य वैराग्यभावनया वाऽऽत्मन्येव वशं नयेत् । तथा सति आत्मन्येव प्रशाम्यति ॥ २६ ॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्वात्मसंस्थं मनः कर्तुं प्रवृत्तस्य योगिनो यदि मनः कदाचिच्चञ्चलस्वभावत्वाद्विषयौन्मुख्येन बहिर्निर्गच्छेत्, तदा किं कर्तव्यम्? अत आह— यत इति। चित्तविक्षेपकरूपरसादिविषयमध्ये यतो यतो यस्माद्यस्मान्निमित्ताद्रूपरसादितः चञ्चलं विक्षेपाभिमुखं सत् मनः निश्चलति निर्गच्छति समाधिविरोधिनीं विक्षेपदशामुत्पादयति, तथा

चित्तलयहेतुनिद्राशेषबह्वशनश्रमादिमध्ये यतो यतो निमित्तात् अस्थिरं लयाभिमुखं सत् मनः निश्चलति समाधिविरोधिनीं निद्राख्यलयवृत्तिमुत्पादयति,ततस्ततः विक्षेपनिमित्ताल्लयनिमित्ताच्च एतन्मनः नियम्य निर्वृत्तिकं कृत्वा आत्मन्येवानन्दघने वशं नयेत्; यथा न विक्षिप्येत, यथा वा न लीयेत, तथा निरुन्ध्यादित्यर्थः । तदेतद्गौडपादीयतद्विवरणयोः प्रपञ्चितं विस्तरभयान्न लिख्यते ॥ २६ ॥

९ व० त० दी०— सङ्कल्पेति। आत्मन्येव वशं नयेत् प्रत्याहारेण स्थिरं कुर्यादिति निर्बीजत्वमुक्तम् ॥ २६ ॥

१० पु. अ. त.— शनैरित्युक्तेः स्वरूपमाह— यत इति। मनो यतो यतः स्वभावतश्चञ्चलं अस्थिरं यं यं प्रति निश्चलति ततस्ततो नियम्य वशीकृत्य एतन्मन आत्मन्येव भावात्मके भगवत्येव वशं नयेत् प्रापयेत्। अत्रायं भावः— पूर्वं यत्र स्थितं मनस्ततोऽन्यत्र वैशिष्ट्यबुद्ध्या ततो निर्गत्याऽपगच्छति । तत्राऽपि स्वचाञ्चल्यधर्मेण न स्थिरीभविष्यति तस्माद्भगवत्स्वरूपतोऽन्यत्रोत्तमत्वाभावान्नाग्रे चलिष्यत्यतोऽन्यतो वशीकृत्य भगवति स्थापयेत् ॥ २६ ॥

११ नी० भा० दी०— 'शनैः शनैः' [६।२५] इत्येतं श्लोकं व्याचष्टे— यतो यत इति त्रिभिः। यतो यतो हेतोर्यं यं विषयं ग्रहीतुं मनो निश्चरति बहिर्गच्छति ततस्ततस्तत्र तत्र दोषदर्शनेन ततस्ततो विषयात् एतन्मनो नियम्य प्रत्याहृत्य आत्मनि स्वरूपे एव वशं नयेत् पर्यवस्थापयेत् । एतेन पूर्वार्धं व्याख्यातम् ॥ २६ ॥

सिद्धयोगस्य योगिनः सम्प्रज्ञातसमाधिरूपफलप्राप्तिः ।

प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमम् ।
उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकल्मषम् ॥ २७ ॥
युञ्जन्नेवं सदाऽऽत्मानं योगी विगतकल्मषः ।
'एवं युञ्जन्' इति रामानुजमाध्वसम्मतः पाठः ।
सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुखमश्नुते ॥ २८ ॥

१ शां. भा.— प्रशान्तमनसं प्रशान्तं मनो यस्य स प्रशान्तमनास्तं प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमं निरतिशयमुपैत्युपगच्छति । शान्तरजसं प्रक्षीणमोहादिक्लेशरजसमित्यर्थः । ब्रह्मभूतं जीवन्मुक्तं 'ब्रह्मैव सर्वं' इत्येवं निश्चयवन्तं ब्रह्मभूतम् । अकल्मषमधर्मादिवर्जितम् ॥ २७ ॥
युञ्जन्निति । युञ्जन्नेवं यथोक्तेन क्रमेण योगी योगान्तरायवर्जितः सदाऽऽत्मानम् विगतकल्मषो विगतपापः सुखेनानायासेन ब्रह्मसंस्पर्शं ब्रह्मणा परेण संस्पर्शो यस्य तद्ब्रह्मसंस्पर्शं सुखमत्यन्तमन्तमतीत्य वर्तत इत्यत्यन्तमुत्कृष्टं निरतिशयमश्नुते व्याप्नोति ॥ २८ ॥

२ आ. शां. व्या.— मनस्तद्वृत्त्योरभावे स्वरूपभूतसुखाविर्भावस्य स्वापादौ प्रसिद्धिं द्योतयितुं हिशब्दः। मोहादिक्लेशप्रतिबन्धाद्योगिनि यथोक्तसुखाप्राप्तिमाशङ्क्य मनोविलयमुपेत्य परिहरति– **शान्तेति** । तस्यास्मदादिविलक्षणत्वमाह **ब्रह्मभूतमिति**। अस्मदादेरपि स्वतो ब्रह्मभूतत्वेन तुल्यं जीवन्मुक्तत्वमित्याशङ्क्याऽऽह– **ब्रह्मैवेति** । धर्माधर्मप्रतिबन्धादयुक्ता यथोक्तसुखप्राप्तिरित्याशङ्क्योक्तम्– **अकल्मषमिति** ॥ २७ ॥ उत्तमं सुखं योगिनो भवतीत्युक्तं, तदेव स्फुटयति— **युञ्जन्निति** । क्रमो यथोक्तो 'मनसैवेन्द्रियग्रामं' [६।२४] इत्यादिः। योगान्तरायो रागद्वेषादिः। सदाऽऽत्मानं युञ्जन्निति सम्बन्धः। पापपदमुपलक्षणं पुण्यस्यापि । संस्पर्शस्तादात्म्यमैकरस्यम्। उत्कर्षो विषयासंस्पर्शः ॥ २८ ॥

३ रा. भा.— प्रशान्तमनसं आत्मनि निश्चलमनसमात्मन्यस्तमनसम्, तत एव हेतोर्दग्धाशेषकल्मषम्, तत एव शान्तरजसं विनष्टरजोगुणम्, तत एव ब्रह्मभूतं स्वस्वरूपेणावस्थितमेनं योगिनं

१ अत्र 'योगी कर्मयोगी' इति व्याख्याय 'पातञ्जलयोगोऽपि कर्मयोगसाधनत्वेनोक्त इति तदभ्यासपरोऽपि पुरुषः कर्मयोग्येवेष्टः' इति तदुपपादयन्ति **नव्याः**। तन्न, पातञ्जलयोगस्य कर्मयोगसाधनतायाः क्वाप्यनुक्तत्वात्, प्रत्युत 'समाधिभावनार्थः' (पा. यो. सू. २।२) इति सूत्रेण वैपरीत्यस्यैव गम्यमानत्वात्, समाधिसिद्धेश्च कर्मनिवर्तकत्वस्य 'ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः' (पा. यो.सू. ४।३०) इति सूत्रसिद्धत्वात्, अस्यार्थस्य 'आरुरुक्षोर्मुनेः'–(६।३) इत्यादिनाऽत्रापि ज्ञापितत्वाच्च। — **अविगीता**।

आत्मानुभवरूपमुत्तमं सुखमुपैति । हीति हेतौ । उत्तमसुखरूपमात्मस्वरूपमुपैतीत्यर्थः (उत्तमस्वरूपत्वादात्मस्वरूपस्येत्यर्थः) ॥ २७ ॥ एवमिति । एवमुक्तप्रकारेणात्मानं युञ्जन् तेनैव विगतप्राचीनसमस्तकल्मषो ब्रह्मसंस्पर्शं ब्रह्मानुभवरूपं सुखमत्यन्तमपरिमितं सुखेनानायासेन सदाऽश्नुते ॥ २८ ॥

४ वे. ता. चं.— आत्मनि वशीकरणोपायः प्रागुक्तः, अनन्तरं च तदेवाह **प्रशान्तमनसं** इति श्लोकेन । तत्र विप्रकीर्णावस्थितानां पदानामन्वयक्रममर्थं च दर्शयति **प्रशान्तमनस**मित्यादिना । 'योगिनम्, अकल्मषं, शान्तरजसं, शान्तमनसं ब्रह्मभूतमेनम्' इति हेतुकार्यभावेनान्वयक्रमः । स्वविषययोगस्य स्वकल्मषनिवर्तकत्वं पञ्चगव्यप्राशनादेरिव परसङ्कल्पायत्तम् । **ब्रह्मभूत**मिति देहात्मभ्रमादिप्रयुक्तक्लेशादिदशारूपाब्रह्मत्वव्यवच्छेदार्थम् । तदाह-**स्वस्वरूपेणावस्थित**मिति । अणोरपि हि जीवस्य "स चानन्त्याय कल्पते" [श्वे. उ. ५।९] इति श्रुतेर्धर्मतो बृहत्त्वमस्त्येव । उत्तमशब्देन वैषयिकसुखव्यवच्छेदो विवक्षित इति व्यञ्जनाय **आत्मानुभवरूप**मित्युक्तम् । 'ब्रह्मसंस्पर्शम्' [६।२८] इति ह्यनन्तरमुच्यते । निरतिशयसुखत्वाद्दुःखसम्भेदविरहादुत्तमत्वम् । पूर्वश्लोकोक्तमनोवशीकरणे वैतच्छ्लोकोक्तसुखोपागमे वा हेतुपरो हिशब्द इत्याह **हीति** । **हेता**विति, हेतुस्वरूपं विशदयति **उत्तमे**ति॥२७॥एवं योगप्रभावादाविर्भवतः सुखस्यात्मानुभवरूपत्वं साक्षात्कारात्पश्चान्निरतिशयत्वमनिवर्तनीयत्वमनायाससाध्यत्वं चोच्यते—'एवं युञ्जन्' इति । एवंशब्देन 'योगी युञ्जीत'[६।१०] इत्यारभ्योक्तः प्रकारः परामृश्यत इत्यभिप्रायेण **उक्तप्रकारे**णेत्युक्तम् । संस्पर्शशब्दोऽनुभवलक्षकः बुद्ध्या सह सम्बन्धपरो वेत्याभिप्रायेण **ब्रह्मानुभवरूप**मित्युक्तम् । 'एवं युञ्जन्' इत्यनेनैव सर्वस्योक्तत्वात्तत्र च नियतकाले सदाशब्दान्वयायोगात्सुखस्य चाविनाशित्ववचनस्यापेक्षितत्वात् सदाश्नुत इत्यन्वयः । ततश्चात्यन्तशब्दोऽपि सावधिकत्वरूपान्निवृत्तिद्वारा निरतिशयत्वपर इत्यभिप्रायेण **अपरिमित**मित्युक्तम् । 'सुखेन सुखमश्नुते' इति सुखसाधनसुखान्तराभावात् सुखेनेत्यनायासत्वं विवक्षितम् ॥ २८ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २७ ॥ पूर्वश्लोकोक्तं प्रपञ्चयति— एवं युञ्जन्निति ॥ २८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २७ ॥ 'प्रशान्तमनसं' इत्युक्तमेव पुनः कस्मादुच्यत इत्यत आह— **पूर्वे**ति ॥ २८ ॥

७ ह. पै. भा.— प्रशान्तं मनो यस्य स प्रशान्तमनास्तं प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमं निरतिशयमुपैत्युपगच्छति । शान्तरजसं प्रक्षीणमोहादिक्लेशरजसमित्यर्थः । ब्रह्मभूतं जीवन्मुक्तं 'ब्रह्मैव सर्वं' इत्येव सर्वनिश्चयं ब्रह्मभूतम् । अकल्मषमधर्मवर्जितम् ॥२७॥ युञ्जन्नेवं यथोक्तेन क्रमेण सदाऽऽत्मानं योगी विगतकल्मषो विगतपापः सुखेनानायासेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुखमश्नुते ॥ २८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं योगाभ्यासक्रममुपदिश्य तत्फलमाह— **प्रशान्ते**ति । प्रकर्षेण शान्तमनसं वृत्तिशून्यतया निर्मनस्कम् । तत्र हेतुगर्भविशेषणद्वयम्— शान्तरजसमकल्मषमिति । शान्तं रजो यस्य तं विक्षेपशून्यम्, तथा न विद्यते कल्मषं लयहेतुस्तमो यस्य तमकल्मषं लयशून्यम्, ब्रह्मभूतं प्रत्यगभिन्नब्रह्मभावं प्राप्तमेनं योगिनं उत्तमं निरतिशयं सुखमुपैति प्राप्नोति । हिशब्देन 'सुखमात्यन्तिकं यत्तत्—'[६।२१] इति प्रागुक्तप्रसिद्धिर्द्योत्यते ॥२७ ॥ उक्तमेवार्थमुपपादयति— **युञ्जन्निति** । एवं 'सङ्कल्पप्रभवान्कामान्'[६।२४]इत्यादिपूर्वोक्तप्रकारेण आत्मानं मनः सदा युञ्जन्योगी विगतकल्मषः संसारहेतुपुण्यपापरहितः सुखेन अनायासेन ब्रह्मसंस्पर्शं ब्रह्मसम्बन्धि,अवैषयिकमिति यावत् । अत्यन्तम्, अन्तस्त्रिविधपरिच्छेदः तमतिक्रान्तमपरिच्छिन्नं सुखमश्नुते प्राप्नोति ॥ २८ ॥

९ व० त० दी०— ततश्च योगसुखाप्तिरित्याह—प्रशान्तमनसमिति । प्रशान्तं मनो यस्य, यतः शान्तं रजो-विक्षेपकं यस्य तमकल्मषं ब्रह्मभावापन्नं योगिनं उत्तमं सुखं ब्रह्मभूतमुपैति प्राप्नोति ॥ २७ ॥

ततश्च कृतार्थो भवतीत्याह— युञ्जन्निति । एवमनेन प्रकारेण सर्वदाऽऽत्मानं मनो वा ब्रह्मणि युञ्जन् एकाकी कुर्वन् वशीकुर्वन् विशेषेण सर्वात्मना गतं कल्मषं यस्य स योगी सुखेनानायासेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुखं च ब्रह्मण आत्मलक्षणस्याक्षरस्य संस्पर्शं अत्यन्तभेदनिवर्त्तकः साक्षात्कारो यत्र तत्सर्वोत्तमं लोकोत्तरं वा सुखमश्नुते भुङ्क्ते । अत्र 'अश् भोजने' इत्यस्य धातोः परस्मैपदत्वेऽपि आत्मागामिफलार्थकत्वेनात्मनेपदं ज्ञेयम् । "सोऽश्नुते सर्वान् कामान्" [तै. उ. २।१] इति श्रुतावपि तथैव । तथा च लोकोत्तरसुखभोगेन तस्य योगिनो जीवन्मुक्तत्वं सूचितम् ॥ २८ ॥

१० पु. अ. त.— एवम्भावात्मके भगवति मनस्स्थैर्ये यत्फलं स्यात्तदाह— **प्रशान्तमनस**मिति । प्रशान्तमनसं भगवति स्थिरमनसमेनं योगिनं शान्तरजसं विक्षेपदोषरहितमुत्तमं सुखं ब्रह्मभूतं भगवद्रसात्मकमकल्मषं स्वभोगादि-

सुखदोषरहितमुपैति ॥ २७ ॥ एवं सुखाप्तौ किं स्यात् ? इत्यत आह— युञ्जन्निति । एवं वोक्तप्रकारेण सदा भगवति आत्मानं भावात्मकं युञ्जन् योगी विगतकल्मषः स्यात् । ततः प्राप्तेनानेन सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शं भगवच्चरणारविन्दसंवाहनादिसेवारूपमत्यन्तं सुखं दास्यात्मकमश्नुते; भुङ्क्त इत्यर्थः ॥ २८ ॥

११ नी० भा० दी०— एवमात्मवशे मनसि किं स्यात् ? इत्याशङ्क्याह— प्रशान्तेति । हि यस्मात् एनं प्रशान्तमनसं प्रकर्षेण उपरतचेतसं योगिनं एकाग्रताभूमौ उत्तमं सुखं सम्प्रज्ञातसमाधिफलभूतं उपैति । भौतिकानां बाह्यानां मानोरथिकानामान्तराणां च विषयाणां त्यागात् शान्तरजसं प्रक्षीणमोहादिक्लेशम् । ब्रह्मभूतं सद्वस्तुरूपम् । अकल्मषं धर्माधर्मवर्जितम् । यथोक्तं योगभाष्ये 'यस्त्वेकाग्रे चेतसि सद्भूतमर्थं प्रद्योतयति, कर्मबन्धनानि श्लथयति; निरोधमभिमुखीकरोति, क्षिणोति च क्लेशान्, स सम्प्रज्ञातो योग इत्याख्यायते' [१।१] इति । एतेन 'आत्मसंस्थं मनः कृत्वा ' [६।२५] इति व्याख्यातम् ॥ २७ ॥ अस्य फलमाह— युञ्जन्निति । एवमनेन प्रकारेण योगी आत्मानं मनो युञ्जन् समादधानः विगतकल्मषो निरस्ताविद्यादिक्लेशः सुखेन अनायासेन ब्रह्मसंस्पर्शं निर्विशेषं ब्रह्मणा ऐक्यं त्रिविधोपाधिप्रविलयात् अश्नुते प्राप्नोति । कीदृशं ब्रह्मसंस्पर्शम् ? अत्यन्तं अन्तो द्रष्टृदृश्यभावेन परिच्छेदस्तमतिक्रान्तं निर्विशेषं सुखं परमानन्दैकरूपम् । एतेन न किञ्चिदपि चिन्तयेदिति चतुर्थपादो व्याख्यातः ॥ २८ ॥

सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चाऽऽत्मनि ।
ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्रसमदर्शनः ॥ २९ ॥
यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।
तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥ ३० ॥

१ शां. भा.— इदानीं योगस्य यत्फलं ब्रह्मैकत्वदर्शनं सर्वसंसारविच्छेदकारणं तत्प्रदर्श्यते— सर्वभूतस्थं सर्वेषु भूतेषु स्थितं स्वमात्मानं सर्वभूतानि चाऽऽत्मनि ब्रह्मादीनि स्तम्बपर्यन्तानि च सर्वभूतान्यात्मन्येकतां गतानीक्षते पश्यति योगयुक्तात्मा समाहितान्तःकरणः सर्वत्रसमदर्शनः सर्वेषु ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु विषमेषु सर्वभूतेषु समं निर्विषयं ब्रह्मात्मैकत्वविशेषं दर्शनं ज्ञानं यस्य स सर्वत्रसमदर्शनः ॥ २९ ॥

२ आ. शां. व्या.— योगमनुतिष्ठतो ब्रह्मभूतस्य सर्वानर्थनिवृत्तिनिरतिशयसुखप्राप्तिलक्षणो द्विविधो मोक्षो हेतुना केन स्यात् ? इति शङ्कमानं प्रत्याह— इदानीमिति । स्वमात्मानमीक्षत इति सम्बन्धः । सर्वभूतान्यपि तद्विशेषणत्वेन पश्यति चेत्, न; शुद्धवस्तुज्ञानमिति नाविद्यानिवृत्तिरित्याशङ्क्याह सर्वभूतानीति । उक्ते दर्शने चित्तसमाधानमुपायं दर्शयति— योगेति । विषयेषूपाधिषु तदनुरोधाद्विषममेव दर्शनं तदुपदर्शितदर्शनप्रतिबन्धकं प्रत्युदस्यति— सर्वत्रेति ॥ २९ ॥

१ शां. भा.— एतस्याऽऽत्मैकत्वदर्शनस्य फलमुच्यते— य इति । यो मां पश्यति वासुदेवं सर्वस्याऽऽत्मानं सर्वत्र सर्वेषु भूतेषु सर्वं च ब्रह्मादिभूतजातं मयि सर्वात्मनि पश्यति; तस्यैवमात्मैकत्वदर्शिनोऽहमीश्वरो न प्रणश्यामि न परोक्षतां गमिष्यामि । स च मे न प्रणश्यति— स च विद्वान् मे मम वासुदेवस्य न प्रणश्यति न परोक्षीभवति; तस्य च मम चैकात्मकत्वात् । स्वात्मा हि नामाऽऽत्मनः प्रिय एव भवति । यस्माच्चाहमेव सर्वात्मैकत्वदर्शी ॥ ३० ॥

२ आ. शां. व्या.— उक्तस्यैकत्वज्ञानस्य फलविकल्पत्वशङ्कां शिथियति— एतस्येति । तत्रैकत्वदर्शनमनुवदति— यो मामिति । तत्फलमिदानीमुपन्यस्यति— तस्येति । ज्ञानानुवादभागं विभजते— यो मामिति । तत्फलोक्तिभागं व्याचष्टे तस्यैवमिति । अनेकत्वदर्शिनोऽपीश्वरो नित्यत्वान्न प्रणश्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— नेति । अहं परमानन्दो न तं प्रति परोक्षीभवामीत्यर्थः । स चेत्यादि व्याचष्टे— विद्वानिति । विद्वानिवाविद्वानपीश्वरस्य न नश्यतीत्याशङ्क्योक्तं नेत्यादिना । अविदुषश्च स्वरूपेण सतोऽपि व्यवहितत्वादविद्याया नष्टप्रायतेत्यर्थः । ईश्वरस्य विदुषश्च परस्परमपरोक्षत्वे हेतुमाह— तस्य चेति । आत्मैकत्वेऽपि कथं मिथोऽपरोक्षत्वं तत्राऽऽह— स्वात्मेति । विद्वदीश्वरयोरेकत्वानुवादेन विद्याफलं विवृणोति— यस्माच्चेति । तस्मादेकत्वदर्शनार्थं प्रयतितव्यमिति शेषः ॥ ३० ॥

३ रा. भा.— अथ योगविपाकदशा चतुष्प्रकारोच्यते— स्वात्मनः परेषां च भूतानां प्रकृतिवियुक्तस्वरूपाणां ज्ञानैकाकारतया साम्याद्वैषम्यस्य च प्रकृतिगतत्वाद्योगयुक्तात्मा प्रकृतिवियुक्तेष्वात्मसु सर्वत्र ज्ञानैकाकारतया समदर्शनः सर्वभूतस्थं स्वात्मानं सर्वभूतानि च स्वात्मनीक्षते । सर्वभूतसमानाकारं स्वात्मानं स्वात्मसमानाकाराणि च सर्वभूतानि पश्यतीत्यर्थः । एकस्मिन्नात्मनि दृष्टे सर्वस्यात्मवस्तुनस्तत्साम्यात्सर्वभूतमात्मवस्तु दृष्टं भवतीत्यर्थः, 'सर्वत्रसमदर्शनः' इति वचनात् । 'योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन' [६।३३] इत्यनुभाषणाच्च, 'निर्दोषं हि समं ब्रह्म' [५।१९] इति वचनाच्च ॥ २९ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं योगाभ्यासविधिः प्रपञ्चितः; 'आत्मलाभसुखं यावत्तावद्ध्यानमुदाहृतम्' इत्याद्युक्तं फलपर्यन्तत्वं चोक्तम् । अथ चतुर्धा योगी प्रतिपाद्यत इति चतुर्णां श्लोकानामर्थमाह—**अथे**ति । समदर्शित्वरूपयोगविपाकस्य पर्वक्रमेण तारतम्याच्चतुष्प्रकारत्वम् । अत्र प्रथमदशोच्यते— 'सर्वभूतस्थम्' इति श्लोकेन । समदर्शनत्वोपपत्तये स्वरूपतः साम्यं प्रकारवैषम्यस्य चौपाधिकत्वं दर्शयति **स्वात्मन** इत्यादिना **गतत्वा**दित्यन्तेन । भूतशब्दोऽत्राचिद्विशिष्टचेतनवाचकोऽपि 'सत्यं भूतहितं प्रोक्तम्' इत्यादिष्विव चेतनांशपरः । **योगयुक्तात्मा** योगविनियुक्तमनाः; यद्वा योगसमधिगतात्मस्वरूप इत्यर्थः । योगयुक्तात्मत्वं समदर्शनत्वे हेतुः । समदर्शनत्वस्यैव प्रतियोगिविशेषनिर्देशेन प्रपञ्चनं **सर्वभूतस्थ**मित्यादि । आत्मशब्दस्यात्रात्मसामान्यविषयत्वपरमात्मविषयत्वव्यावर्तनेन स्वपर्यायत्वद्योतनाय **स्वात्म**शब्दः । नन्वन्योन्याधाराधेयभावः कथमुपपद्यते ? कथं चाणोः स्वात्मनः सर्वभूतस्थत्वं ? विप्रकीर्णदेशावस्थितानां च सर्वभूतानां कथमेकदेशस्थिते स्वात्मनि स्थितिः ? अतोऽयमात्मशब्दः परमात्मविषयः स्यादिति तत्राह— **सर्वभूतसमानाकार**मिति ।

नन्वसौ स्वात्ममात्रानुसन्धानरूपे योगे प्रवृत्तः कथं स्वगतसाम्यप्रतियोगितया स्वप्रतियोगिकसाम्याश्रयतया च स्वव्यतिरिक्तात्मवर्गमीक्षेत?इत्यत्राह—**एकस्मिन्नि**ति । एकजातीयेषु पदार्थेष्वेकव्यक्तिदर्शनेनैव स्थालीपुलाकन्यायात्तज्जातीयं सर्वमपि तथात्वेनानुसंहितं हि भवतीति भावः । 'सर्वभूतस्थम्' इत्यादेःसाम्यमेव विवक्षितमिति दर्शयितुमेतद्ग्रन्थैकदेशं पूर्वोत्तरप्रकरणग्रन्थं चोदाहरति-- **सर्वत्रे**ति । अयमभिप्रायः—'सर्वत्र समदर्शनः' इति सर्वेषामात्मनां परस्परसाम्यदर्शनमुच्यते, तदेव 'सर्वभूतस्थं' इति प्रपञ्च्यते। अत एव च बाह्यभूतेष्वात्मतत्त्वस्य, तस्मिंश्च तेषां स्थितिदर्शनमिहासङ्गतम् । न चेदं परमात्मयोगप्रकरणम्; येन तथाविधपरमात्मानुसन्धानमुपदिश्येत । न च जीवात्मयोगोपयुक्तं परमात्मध्यानमिदमुच्यते, समाधिदशाभेदविषयत्वात् । न च जीवानां परमात्मनश्च साम्यमिहोच्यते, तस्यापि 'यो माम्' [६।३०;३१] इति विशेषनिर्देशायुक्ते श्लोकद्वये प्रतिपादयितुमुचितत्वात्; **अस्य** परमात्मविषयत्वे 'यो माम्' इति श्लोकद्वयेन मात्रया पौनरुक्त्यं च स्यात् । 'योऽयं योगः'[६।३३]इत्येतदनुवादे च साम्यमात्रमेवोच्यते, न तु परस्पराधाराधेयभावः । प्रागपि 'विद्याविनय'–[५।१८] इत्यादौ साम्यमात्रमेवोक्तम् । अतोऽत्र जीवानां परस्परसाम्यमेव विवक्षितमिति ॥ २९ ॥

३ रा. भा.— यो मामिति । ततो विपाकदशामापन्नो मम साधर्म्यमुपागतः "निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" [मुं. उ. ३।१।३] इत्युच्यमानं सर्वस्यात्मवस्तुनो विधूतपुण्यपापस्य स्वरूपेणावस्थितस्य मत्साम्यं पश्यन् यः सर्वत्रात्मवस्तुनि मां पश्यति, सर्वमात्मवस्तु च मयि पश्यति; अन्योन्यसाम्यादन्यतरदर्शनेन अन्यतरदपीदृशमिति पश्यति, तस्य स्वात्मस्वरूपं पश्यतोऽहं तत्साम्यान्न प्रणश्यामि नादर्शनमुपयामि; ममापि मां पश्यतो मत्साम्यात् स्वात्मानं मत्सममवलोकयन् स नादर्शनमुपयाति ॥ ३० ॥

४ वे.ता. चं.— एवं देवमनुष्यादिप्रकृतिपरिणामविशेषरूपभेदनिरसनेन ज्ञानत्वव्यत्ययैकरूपत्वानुसन्धानमुक्तम्; अथ तस्यैव देवादिभेदहेतुभूतपुण्यपापतारतम्यविधूननेन परमात्मना परमसाम्यानुसन्धानमुच्यते– **यो मां** इति । अस्यापि श्लोकस्य साम्यविषयत्वे हेतुः प्रागेवोक्तः । **ततोऽपि विपाकदशापन्नः**, प्रथमदशातोऽधिकां विपाकदशां प्राप्त इत्यर्थः । जीवात्मनां परमात्मनश्च साधर्म्यं वक्ष्यमाणं स्मारयति-- **मम साधर्म्य**मिति । **उपागतः** बुद्ध्या प्राप्त इत्यर्थः । नह्यसाविदानीं मुक्तः, पुण्यपापविधूननेन साम्यप्रतिपादनाय "निरञ्जनः"इति श्रुतिरुपात्ता । "तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति"[मुं.उ. ३।१।३] इति हि सा;'यो मां पश्यति' इत्यनुवादः तत्सिद्धौ हि भवति । सा कुतः? इति शङ्कायां साम्यं तावदुपात्तश्रुत्यादिसिद्धम् । तदनुसन्धानं च विहितम्; ततश्च तदनुवादोऽप्युपपन्न इति ज्ञापनाय **मत्साम्यं पश्यन् यः सर्वत्रात्मवस्तुनि मां पश्यती**त्यवान्तरवचनव्यक्तिभेदो दर्शितः । परमात्मनः सर्वव्यापितया सर्वेषां परमात्मनिष्ठतया च प्रतीतिर्ह्यत्र स्वरसतो जायते; तच्चात्र प्रकर-

णादिवशादनुचितम् । ततश्च साम्यदर्शनमेव विवक्षितमिति वाच्यम्; तदप्ययुक्तम्, स्वात्मानुसन्धानस्वरूपयोगविपाके परमात्मनोन्येषां च स्फुरणाभावादिति पूर्ववच्छङ्कायामाह— **अन्योन्येति**। **अन्यतरदर्शनेनान्यतरदपीति**— एकव्यक्तिदर्शनेन व्यक्त्यन्तरमपीत्यर्थः।

'तस्याहं' इत्यादौ न तावत्प्रध्वंसनिषेधः क्रियते, नित्यतया बहुप्रमाणप्रतिपादितयोर्जीवेश्वरयोरिदानीमनित्यत्वशङ्काभावात्, 'तस्य न प्रणश्यामि' इत्यादिपरस्परप्रतियोगिनिर्देशानुपपत्तेश्च । न हि किञ्चिदपि वस्तु किञ्चित्प्रत्यनष्टं किञ्चित्प्रति च नष्टं भवति । अतोऽसावदर्शनविषय एवात्र नाशशब्दः । नशिधातोश्च अदर्शनार्थत्वं धातुपाठपठितम् । ततश्च न प्रणश्यामीति कोऽर्थः ? नाशदर्शनमुपयामीति, तदेतद्दर्शयति— **तस्येत्या**दिना । तादृशत्वानुसन्धानस्याभावो निषिध्यत इति भावः । 'स च मे न प्रणश्यति' इत्येतद्दृष्टान्तार्थं, साम्यस्य सर्वज्ञबुद्धिविषयतया प्रामाणिकत्वार्थं, पूर्ववच्छङ्कापरिहारार्थं चेत्यभिप्रायेणाह— **ममापीति** । सर्वसाक्षात्कारिणोऽपि मम स्वरूपानुसन्धानांशेऽपि तत्साम्यात्तत्स्वरूपमप्यनुसंहितं भवति हीत्यर्थः । स इत्यनेन तदवस्थस्य मुक्तप्रायत्वं विवक्षितमिति व्यञ्जयितुमाह— **मत्साम्यात्स्वात्मानं मत्सममवलोकयन्निति** ॥ ३० ॥

५ आ. मा. भा.— ध्येयमाह— **सर्वभूतस्थमिति** । सर्वभूतस्थमात्मानं परमेश्वरम्, सर्वभूतानि चात्मनि परमेश्वरे, तं च परमेश्वरं चतुर्मुखब्रह्मतृणादावैश्वर्यादिना साम्येन पश्यति । तच्चोक्तम्— 'आत्मानं सर्वभूतेषु भगवन्तमवस्थितम् । अपश्यत्सर्वभूतानि भगवत्यपि चात्मनि'[भाग. ३।२४।४६] इति । 'समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम्' इति च ॥ २९ ॥ फलमाह— **यो मामिति** । तस्याहं न प्रणश्यामीति सर्वदा योगक्षेमवहः स्यामित्यर्थः । स च मे न प्रणश्यति सर्वदा मद्भक्तो भवति । सत्यपि स्वामिन्यरक्षत्यनाथः, एवं भृत्येऽप्यभजत्यभृत्य इति हि प्रसिद्धिः । उक्तं च 'सर्वदा सर्वभूतेषु समं मां यः प्रपश्यति । अचला तस्य भक्तिः स्याद्योगक्षेमं वहाम्यहम्' (.... वहोऽस्म्यम्) इति गारुडे ॥ ३० ॥

६ ज. प्र. दी.— एवं युञ्जन्निति । योगप्रकरणस्य फलकथनेनोपसंहृतत्वात्किमुत्तरेण ? इत्यत आह— **ध्येयमिति** । ननु 'मच्चित्तो युक्तः' [६।१४] इत्यादिना ध्येयमुक्तमेव, सत्यम्; तथाप्युत्तमाधिकारिणां ध्येयमनेनोच्यत इत्यदोषः । आत्मानं स्वात्मानमित्यादिप्रतीतिपराकरणार्थमाह— **सर्वेति** । कुतोऽयमर्थ इत्यतः पुराणसमाख्यानादित्याह— **तच्चेति** । 'सर्वत्र समदर्शनः' इत्यस्योक्तार्थतां गीतासम्मत्योपपादयति— **सममिति** ॥ २९ ॥ किञ्चैतदर्थानुवादेन फलप्रतिपादकं, उत्तरवाक्यमप्यस्य भगवद्विषयत्वं ज्ञापयतीति भावेनाह— **फलमिति** । अस्य ध्यानविशेषस्येति शेषः । ननु भगवांस्तद्ध्यायी च सर्वान्प्रति नित्यौ तत्कथमेतत् ? इत्यत आह— **तस्येति** । कथमयमर्थो लभ्यते ? इत्यत आह— **सत्यपीति** । अविद्यमाननाथोऽयमिति भृत्ये प्रसिद्धिः; एवं सत्यपि भृत्येऽभजत्यविद्यमानभृत्योऽयमिति स्वामिनि प्रसिद्धिः । एतदुक्तं भवति-विद्यमानस्यापि स्वयोग्यव्यापाराकरणसादृश्यादुपचारेणाविद्यमानता । प्रकृते तु तथात्वाभावात् 'न प्रणश्यामि' इत्यादिरूढोपचारश्चायम् । अतो न प्रयोजनान्वेषणमिति । अत्र पुराणसम्मतिमाह— **उक्तं चेति** ॥ ३० ॥

७ ह. पै. भा.— इदानीं योगसाफल्यं ब्रह्मैकत्वदर्शनं प्रदर्श्यते— **सर्वभूतस्थं** सर्वेषु भूतेषु स्थितं स्वात्मानं सर्वभूतानि च ब्रह्मादीन्यात्मैकतां गतानीक्षते पश्यति योगयुक्तात्मा समाहितान्तःकरणः सर्वत्रसमदर्शनः ॥ २९ ॥ तस्यैकात्मकत्वदर्शनस्य फलमुच्यते— **यो मामिति** । यो मां वासुदेवं सर्वत्र सर्वभूतेषु सर्वं च ब्रह्मादिभूतजातं मयि सर्वात्मनि पश्यति तस्यैवमात्मैकत्वदर्शिनोऽहमीश्वरो न प्रणश्यामि न परोक्षतां गमिष्यामि । स च मे न प्रणश्यति न परोक्षीभवति; तस्य च मम चैकात्मकत्वात् । स्वात्मा हि नामाऽऽत्मनः प्रकाश एव भवति । यस्माच्चाहमेव सर्वैकात्मकत्वदर्शीत्येतत् ॥ ३० ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु कथं योगादात्यन्तिकसुखप्राप्तिः तस्यास्तत्त्वमस्यादिवेदान्तमहावाक्यार्थज्ञानैकफलत्वात् ? इत्याशङ्क्य, तद्वारकमेव योगस्य तत्फलकत्वमिति दर्शयन्प्रथमं शुद्धत्वम्पदार्थज्ञानहेतुत्वमाह— **सर्वभूतेति** । योगयुक्तात्मा योगेन युक्तः समाहितोऽतिनिर्मलीकृत आत्मा मनो यस्य स तथोक्तः स्वमात्मानं आविद्यिकदेहादिपरिच्छेदशून्यतया सर्वभूतस्थं सर्वभूतेषु ब्रह्मादिस्थावरान्तशरीरेषु तिष्ठत्यधिष्ठानतयेति तथोक्तम् ; तथा सर्वभूतानि च ब्रह्मादीनि स्वात्मनि अध्यस्ततया पश्यति । अत्र हेतुः— सर्वत्र समदर्शनः सर्वत्र प्रपञ्चे समं निर्विशेषं ब्रह्मैव पश्यतीति तथोक्तः । अनेन स्वात्मकल्पितब्रह्मादिस्थावरान्तजगदनुस्यूतकेवलचिन्मात्ररूपशुद्धत्वम्पदार्थज्ञानं प्रदर्शितम् ॥ २९ ॥ अथ शुद्धतत्पदार्थज्ञानं दर्शयति— **योमामिति** । यो योगी मामीश्वरं तत्पदार्थं मायिकदेहादिपरिच्छेदशून्यतया सर्वत्र प्रपञ्चे सद्रूपेणानुस्यूतं पश्यति, तथा सर्वं

च प्रपञ्चजातं मय्यारोपितं पश्यति, तस्य ब्रह्माद्वैतदर्शिनः अहं न प्रणश्यामि ईश्वरः कश्चिन्मद्भिन्नोऽस्तीति परोक्षज्ञानविषयो न भवामि; स एवाहमिति यावत्। स च मे न प्रणश्यति मद्भिन्नः कश्चित्स जीव इति मदीयपरोक्षज्ञानविषयो न भवति। अहमेव स इति यावत्। तदेतद्भगवानेवाग्रे स्पष्टीकरिष्यति— 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्'[७।१८]'प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः' [७।१७] इति। तथा च द्वयोरप्येकात्मत्वादात्मातिरिक्तस्य च प्रियपदार्थस्याभावात्स्वार्थेहितवर्तित्वमनुक्तसिद्धमिति भावः। तदेतद्भगवता (शं.) भाष्यकारेणोक्तम्— 'द्वयोरात्मैकत्वात् स्वात्मा हि नामात्मनः प्रिय एव भवति' इति॥ ३०॥

९ व० त० दी०— एतादृशस्य योगिनो ब्रह्मसुखाविर्भावे वामदेववत्सर्वात्मभावो भवतीत्याह। गुह्यः असम्प्रज्ञातसमाधिर्द्विविधः अक्षरब्रह्मविषयको भगवद्विषयकश्च, तत्र पूर्वस्य फलमाह भगवान्— सर्वभूतस्थमिति। सर्वभूतस्थितमात्मानं पश्यति, सर्वभूतानि च स्वात्मनि अवस्थानेन कार्यकारणवस्त्वैक्यमर्शनेन वा पश्यति; तथा चानन्दांशाविर्भावे भगवदात्मकत्वेन तस्य व्यापकत्वं प्रकटीभवतीत्यर्थः। द्वितीयस्याह— ततोऽपि गुह्यतरम्। वासुदेवं मां योगधर्मेण पश्यति सर्वभूतानि स्वं च मय्यवस्थानेनाभेदेन च पश्यति "ऐतदात्म्यमिदं सर्वं", [छां.उ.अ.६खं.८-१६]'वासुदेवः सर्वं'[७।१९]'अखंडं कृष्णवत्सर्वं'"स आत्मा तत्त्वमसि"[छां.उ.अ.६खं.८-१६] 'योऽसौ सोऽहं,योऽहं सोऽसौ' इति श्रुतिस्मृतिवाक्यात्। तत्राभेदोपासना तामसी, काचित्तान्त्रिकीत्यग्रे वक्ष्यति 'एकत्वेन पृथक्त्वेन' [९।१५] इत्यादौ। अतस्ततो विभिद्याह— तस्याहं न प्रणश्यामीति, नादृश्यो भवामीत्याह। स ममादृश्यो न भवति आनन्दाविर्भावरूपेण चतुर्भुजादिरूपो भूत्वा प्रत्यक्षं कृपादृष्ट्या तमनुगृह्णामीत्यर्थः॥ २९॥ ३०॥

१० पु. अ. त.— ब्रह्मसंस्पर्शसुखं स्पष्टयति— सर्वभूतस्थमिति। योगयुक्तात्मा भगवत्संयोगयुक्त आत्मा सर्वत्र संयोगविप्रयोगभावे समदर्शन आत्मानं भगवन्तं सर्वभूतस्थं विप्रयोगावस्थायां च पुनरात्मनि भगवत्स्वरूपे संयोगावस्थायां सर्वभूतानि सेवास्थितानि ईक्षते पश्यतीत्यर्थः। एतेन भगवत्स्वरूपज्ञानात्मसुखमुक्तमिति भावः॥ २९॥ एवं स्वरूपज्ञानफलमाह— यो मामिति। यः सर्वत्र जीवेषु वियोगावस्थायां मां पश्यति, संयोगावस्थायां मयि सर्वं पश्यति, तस्याहं न प्रणश्यामि न कदाचिदपि वियुक्तो भवामि। स च मे मत्तः न प्रणश्यति न वियुक्तो भवतीत्यर्थः॥ ३०॥

११ नी० भा० दी०— द्विविधस्यापि योगस्य फलमाह— सर्वेति। 'सोपाधिर्निरुपाधिश्च द्वेधा ब्रह्मविदुच्यते। सोपाधिकः स्यात्सर्वात्मा निरुपाख्योऽनुपाधिकः' इति वार्त्तिकोक्तरीत्या सम्प्रज्ञाते आत्मनः सार्वात्म्यमनुभवन्योगी सर्वेषु भूतेषु उपादानतया स्थितं आत्मानं ईक्षते पश्यति। तथा असम्प्रज्ञाते सर्वाणि भूतानि ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तानि आत्मन्येकतां गतानि रज्ज्वामिवाध्यस्तसर्पदण्डधारादीनि तद्वत्पश्यति। योगयुक्तात्मा योगेन समाहितचित्तः। अस्यैव व्युत्थानावस्थामाह— सर्वत्रेति। सर्वेषु ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु विषमेषु भूतेषु समं निर्विशेषं ब्रह्मात्मैकत्वविषयं दर्शनं यस्य स सर्वत्रसमदर्शनः। तथा च श्रुतयः "यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानुपश्यति। सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते।" [ई. उ. ६] "सर्वस्यात्मा भवति।" [मैत्री. उ. ७।२] "ब्रह्मदाशा ब्रह्मदासा ब्रह्मेमे कितवा उत।" "इदं सर्वं यदयमात्मा" [बृ. उ. ४।५।७] इत्यादय एतमर्थं प्रतिपादयन्ति। यत्तु 'यो योगयुक्तात्मा यो वा सर्वत्र समदर्शनः स आत्मानमीक्षत इति योगिसमदर्शिनावात्मेक्षणाधिकारिणावुक्तौ। यथा हि चित्तवृत्तिनिरोधः साक्षिसाक्षात्कारहेतुस्तथा जडविवेकेन सर्वानुस्यूतचैतन्यपृथक्करणमपि नावश्यं योग एवापेक्षितः' [मधुसू.] इति; तन्न। "समाहितो भूत्वाऽऽत्मन्येवात्मानं पश्यति।"[बृ.उ.४।४।२३]"ततस्तु तं पश्यति (ते) निष्कलं ध्यायमानः" [मुं. उ. ३।१।८] इत्यादिश्रुतिभिः समाधिध्यानापरपर्याययोगायैवात्मदर्शनहेतुत्वप्रतिपादनात् "तत्कारणं साङ्ख्ययोगाभिपन्नं (-धिगम्यं)"[श्वे. उ. ६।१३] "विद्यामेतां योगविधिं च कृत्स्नम्" [कठो. ६।१८] इति लिङ्गाच्च ज्ञानयोगयोः समुच्चयावगमात्। न च श्रौतं यौक्तिकविवेकमात्राज्जडाजडयोर्देहात्मनोः पृथक्करणं सम्भवति; सोपाधिकभ्रमस्य उपाधिनिवृत्तिमन्तरेण निवृत्त्यसम्भवात्। आदर्शाद्यनिवृत्तावपि प्रतिबिम्बादिभ्रमनिवृत्त्यापत्तेः। अतएवाधिष्ठानज्ञानदार्ढ्यें सति तत्र कल्पितस्य चित्तस्य तद्दृश्यस्य चादर्शनमनायासेनैवोपपद्यत इति निरस्तम्। योगं विनाऽधिष्ठानज्ञानस्यैवासम्भवात्। यदाह दक्षः 'स्वसंवेद्यं (स्वयं वेद्यं) हि तद्ब्रह्म कुमारी स्त्रीसुखं (मैथुनं) यथा। अयोगी नैव जानाति जात्यन्धो हि यथा घटम्' [द. स्मृ. ७।२४] इति। यत्तूक्तं भगवत्पूज्यपादैः 'ब्रह्मविदः कुत्रापि योगापेक्षां न व्युत्पादयाम्बभूवुः' इति। तत् 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासा' [ब्र. सू. १।१।१]

इत्यत्राथशब्दसूचितमुमुक्षुविशेषणीभूतसाधनचतुष्टयान्तर्गतं शमाद्युपेतसमाधिमद्दृष्ट्योक्तमिति न दोषः।'द्वौ क्रमौ'इति वसिष्ठवाक्यतात्पर्यं तु परस्परनिरपेक्षमार्गद्वयोपगमे "नान्यः पन्थाः" [श्वे. ६।१५] इति श्रुतिबाधापत्त्या प्रतिपत्तिक्रमभेदमात्रपरतया प्रागेव वर्णितमिति दिक्। किञ्च योगप्रकारेण योगानपेक्षमार्गान्तरप्रतिपादनमसङ्गतम्। न च तत्सूचकोऽत्र कश्चिच्छब्दो वर्त्तते सम्भवति वा, उक्तयुक्तेः;अतो 'यो वा समदर्शनः'इति वापदाध्याहारोऽप्यसङ्गत इति दिक् ॥२९॥ अस्यात्मैकत्वदर्शनस्यापि फलमाह– यो मामिति। सर्वत्रास्मच्छब्दः प्रत्यगात्मपरः। यो योगी आत्मानं सर्वत्र पश्यति, सर्वं चात्मनि पश्यति, तस्य योगिनः ज्ञात आत्मा न प्रणश्यति अदर्शनं न गच्छति, ज्ञात आत्मा न पुनस्तिरोभवति। सकृन्नष्टस्य मूलाज्ञानस्य बीजाभावेन पुनरुदयासम्भवादित्यर्थः। ननु कार्यकारणसङ्घाताभिमानिना शुक्तिरूप्यवद्ब्रह्मण्यध्यस्तेन तदभिमानत्यागपूर्वकं ज्ञातं स्वाधिष्ठानभूतं ब्रह्म मा तिरोधायि, बुद्धेस्तत्त्वपक्षपातित्वात्; ब्रह्मदृष्ट्या तु मुक्तजीवस्य निरन्वयोच्छेदो भवतीत्याशङ्क्याह— स च मे न प्रणश्यतीति। स च विद्वान्मे मम न प्रणश्यति न तिरोभवति, मदभिन्नत्वात्। भवेदेतदेवं– यदि जीवो मयि अध्यस्तो वा मम विकारो वा भवेत् तदा निरन्वयोच्छेदं प्राप्नुयात्। अहमेव तु सः, "तत्त्वमसि" [छा. उ. ६।८ —१६] "अहं ब्रह्मास्मि" [बृ. उ. १।४।१०] "अयमात्मा ब्रह्म" [बृ. उ. २।५।१९] इत्यादिशास्त्रात्। तस्माद्युक्तमुक्तं स च मे न प्रणश्यतीति ॥ ३० ॥

जीवन्मुक्तस्य योगिनः सलक्षणं श्रेष्ठत्वम्।

सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः।
सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥ ३१ ॥
आत्मौपम्येन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन !।
सुखं वा यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥ ३२ ॥

१ शां. भा.— यस्माच्चाहमेव सर्वात्मैकत्वदर्शी इत्येतत्पूर्वश्लोकार्थं सम्यग्दर्शनमनूद्य तत्फलं मोक्षोऽभिधीयते–**सर्वे**ति। सर्वथा सर्वप्रकारैर्वर्तमानोऽपि सम्यग्दर्शी योगी मयि वैष्णवे परमे पदे वर्तते, नित्यमुक्त एव सः; न मोक्षं प्रति केनचित्प्रतिबध्यत इत्यर्थः॥३१॥ किञ्चान्यत्–आत्मौपम्येनाऽऽत्मा स्वयमेवोपमीयतेऽनयेत्युपमा, तस्या उपमाया भाव औपम्यं, तेनाऽऽत्मौपम्येन सर्वत्र सर्वभूतेषु समं तुल्यं पश्यति योऽर्जुन!। स च किं समं पश्यति ? इत्युच्यते– यथा मम सुखमिष्टं तथा सर्वप्राणिनां सुखमनुकूलम्। वाशब्दश्चार्थे। यदि वा यच्च दुःखं मम प्रतिकूलमनिष्टं यथा, तथा सर्वप्राणिनां दुःखमनिष्टं प्रतिकूलमित्येवमात्मौपम्येन सुखदुःखे अनुकूलप्रतिकूले तुल्यतया सर्वभूतेषु समं पश्यति न कस्यचित्प्रतिकूलमाचरति, अहिंसक इत्यर्थः। य एवमहिंसकः सम्यग्दर्शननिष्ठः स योगी परम उत्कृष्टो मतोऽभिप्रेतः सर्वयोगिनां मध्ये ॥ ३२ ॥

२ आ. शां. व्या.— पूर्वार्धेनानूद्योत्तरार्धेन फलविधिरिति मत्वाऽऽह **इत्येत**दिति। रागादिरहितस्य यमनियमादिसंस्कारवतः स्वैरप्रवृत्त्यसम्भवेऽपि तामङ्गीकृत्य ज्ञानं स्तौति–**सर्वथे**ति। प्रतिभासतोऽपि यथेष्टचेष्टाङ्गीकारे कुतो ज्ञानवतो नित्यमुक्तत्वं ? प्रातीतिकदुराचारप्रतिबन्धादित्याशङ्क्याऽऽह–**न मोक्षमि**ति॥ ३१ ॥ स्वैराचरणस्याप्रतिबन्धकत्वकथनात् परपीडनस्य योगिनः सम्यग्दर्शनं प्रत्यप्रतिबन्धकत्वप्रसक्तावुक्तं—**किञ्चे**ति। अन्यदपि किञ्चिदुच्यते परमयोगिनो निर्देशद्वारा योगमाहात्म्यमित्यर्थः। **उपमै**त्यौपम्यमात्मा च तदौपम्यं च तेन सर्वभूतेषु यः समं पश्यतीत्युक्ते तदेव समदर्शनं प्रश्नपूर्वकं विवृणोति—**किमि**त्यादिना। विकल्पार्थत्वं वारयति–**वाशब्द** इति। उपदर्शितसमदर्शनफलमभिलषति **न कस्यचि**दिति। किमपेक्षया तस्य परमत्वं ? तत्राऽऽह—**सर्वे**ति॥ ३२॥

३ रा. भा.— ततोऽपि विपाकदशामाह– **सर्वे**ति। योगदशायां सर्वभूतस्थितं मामसङ्कुचितज्ञानैकाकारतया एकत्वमास्थितः प्राकृतभेदपरित्यागेन सुदृढं यो भजते, स योगी व्युत्थानकालेऽपि

यथातथा वर्तमानः स्वात्मानं सर्वभूतानि च पश्यन् मयि वर्तते मामेव पश्यति, स्वात्मनि सर्वभूतेषु च सर्वदा मत्साम्यमेव पश्यतीत्यर्थः ॥ ३१ ॥

४ वे. ता. चं.—तृतीयां विपाकदशामाहेत्याह—**तत** इति। अकर्मवश्यत्वाकारेणेश्वरसाम्यदर्शनं पूर्वश्लोकोक्तम्, 'सर्वभूतस्थितं' इत्यनेन तु कर्मरूपाविद्यावेष्टनविधुरत्वात् असङ्कुचितज्ञानाकारतया साम्यानुसन्धानम्, तत्संस्कारप्रभावेन च व्युत्थानकालेऽपि स्वरसतस्तथाविधानुसन्धानानुवृत्तिश्चेत्येतदुच्यते । 'यो भजति ... स सर्वथा वर्तमानोऽपि' इत्यनेन कालभेदः सिद्धः, न च समाधिदशायामेव यथातथा वर्तमानत्वमुपपद्यते । सर्वभूतस्थितेन परमात्मनैकत्वानुसन्धानं नाम स्वस्यापि सर्वभूतस्थितत्वेन तदेकप्रकारत्वानुसन्धानं तच्चाणोरात्मनः स्वरूपेण न सम्भवति । धर्मतश्च परिशुद्धात्मनो व्याप्तिः "वालाग्र-" इत्यारभ्य " स चानन्त्याय कल्पते" [श्वे- उ. ५।९] इति श्रुतिसिद्धा । सूत्रञ्च 'प्रदीपवदावेशस्तथाहि दर्शयति' [ब्र. सू. ४।४।१५] इति, अतोऽत्रापि तथैव साम्यं विवक्षितमिति दर्शयितुं **असंकुचितज्ञानकारतयैकत्वमास्थित** इत्युक्तम्। **प्राकृतभेदपरित्यागेन**— कर्मोपाधिकप्रकृतिविशेषसंसर्गकृतज्ञानतारतम्यरूपभेदपरित्यागेनेत्यर्थः । अनेनैकत्वोक्तेः स्वरूपभेदनिरासार्थत्वं परिहृतम्। सर्वात्मनां ब्रह्मापृथक्सिद्धत्वविवक्षयाऽप्येकत्वोक्तिश्च घटते। आस्थितशब्दस्य तात्पर्यार्थः **सुदृढमि**ति । ततश्च व्युत्थानकालेऽपि तथाविधानुसन्धानप्रवाहहेतुभूतसंस्कारप्राबल्यं सूचितम् । 'मां भजति' मत्समात्मावलोकनमपि हि मद्भजनमित्यभिप्रायः । 'सर्वथा' इत्यस्य लौकिकक्रियाव्यापृतोऽपीत्यभिप्रायः । 'मयि वर्तते' इत्यस्य परमात्मनि स्थितिर्नार्थः, तस्य योग्ययोगिसाधारणत्वात् । अतो वृत्तिरत्र बुद्धिवृत्तिरित्यभिप्रायेणाह **मामेव पश्यती**ति । जीवदर्शनमात्रेण कथं परमात्मदर्शनं ? इत्यत्राह— **स्वात्मनी**ति । व्युत्थानकाले स्वात्मसाक्षात्काराभावेऽपि विशदपरोक्षानुसन्धाने परेषामपि तथात्वसिद्धेः फलितत्वोक्तिरियम् ॥ ३१ ॥

३ रा. भा.— ततोऽपि काष्ठामाह—आत्मेति । स्वात्मनश्चान्येषां चात्मनामसङ्कुचितज्ञानैकाकारतयौपम्येन स्वात्मनि चान्येषु च सर्वत्र वर्तमानं पुत्रजन्मादिरूपं सुखं तन्मरणादिरूपं च दुःखमसम्बन्धसाम्यात्समं यः पश्यति, परपुत्रजन्ममरणादिसमं स्वपुत्रजन्ममरणादिकं यः पश्यतीत्यर्थः । स योगी परमो मतः परमयोगकाष्ठां गतो मतः ॥ ३२ ॥

४ वे. ता. चं.—प्रबलदुःखहेत्वागमेऽपि निर्विकारत्वापादिकां योगविपाककाष्ठाभूतां कर्मज्ञानतारतम्यप्रयुक्तसुखदुःखतारतम्यनिवृत्त्यनुसन्धानरूपां चतुर्थीं दशामाहेत्याह—**ततोऽपि काष्ठामाहे**ति । 'आत्मौपम्येन' इत्यस्य न पश्यतिनाऽन्वयः, सममित्यनेन पौनरुक्त्यप्रसङ्गात् । अतः सर्वत्रात्मौपम्येनेत्यन्वयः। उपमाशब्दस्तुल्यवचनः । तस्य भाव औपम्यं सर्वेषामात्मनां पूर्वोक्तेन देहविलक्षणत्वादिसाम्येनेत्यर्थः । 'सर्वत्र' इत्येतदेव काकाक्षिन्यायेन 'समं पश्यति' इत्यत्राप्यन्वितम् । सर्वेषामत्यन्तविषमतया उपलक्ष्यमाणसुखदुःखान्वयसाम्यभ्रमव्युदासेन व्यतिरेकसाम्यानुसन्धानं दर्शयति—**असम्बन्धसाम्यादि**ति । परेष्वसम्बन्धानुसन्धानस्य निष्प्रयोजनत्वादिहाभिप्रेतमाह—**परे**ति। परपुत्रजन्मादेः स्वात्मनि स्वपुत्रजन्मादेश्च परेषु यथा न सम्बन्धः तथा स्वात्मन्यपीत्युक्तं भवति । परमशब्दाभिप्रेतमाह **परमयोगकाष्ठां गतो मत** इति । जीवात्मयोगकाष्ठेयम् , परमात्मयोगस्य परस्ताद्वक्ष्यमाणत्वात् ॥ ३२ ॥

५ आ. मा. भा.— एतदेव स्पष्टयति— सर्वभूतस्थितमिति । एकत्वमास्थितः सर्वत्र एक एवेश्वर इति स्थितः सर्वप्रकारेण वर्तमानोऽपि मय्येव वर्तते । एवमपरोक्षं पश्यतो ज्ञानफलं नियतमित्यर्थः । तथापि प्रायो नाधर्मं करोति; कुर्वतस्तु महच्चेद्दुःखसूचकं भवतीत्युक्तं पुरस्तात् । आह च 'कदाचिदपि नाधर्मे बुद्धिर्विष्णुदृशां भवेत् । प्रमादात्तु कृतं पापं स्वल्पं भस्मीभविष्यति ॥ आदिराजैस्तथा देवैर्ऋषिभिः क्रियते कियत् । बाहुल्यात्कर्मणस्तेषां दुःखसूचकमेव तत् ' इति ॥ ३१ ॥ साम्यं प्रकारान्तरेण व्याचष्टे आत्मौपम्येनेति ॥ ३२ ॥

६ ज. प्र. दी.—'यो मां' [३०] इत्युक्तमेव पुनः किमर्थमुच्यते? इत्यत आह-**एतदेवे**ति । 'एकत्वमास्थितः' इत्यस्यान्यथाप्रतीतिनिरासार्थमर्थमाह— **एकत्व**मिति । 'मयि वा मद्विकारे वा वर्तमानोऽपि' इत्यपव्याख्याननिरासार्थमाह— **सर्वे**ति । न्यायेन वाऽन्यायेन वेत्यर्थः । अपव्याख्याने थाल्प्रत्ययो न युक्त इति भावः । भगवन्तं भजतो धर्माचरणं सर्वथाऽप्यकिञ्चित्करमिति प्रतीतिनिरासायाह— **एवमि**ति । अधर्माचरणेऽपीति शेषः । ज्ञानफलं मोक्षः । आनन्दहासादिकं तु विद्यत एवेति भावः । ननु ज्ञानिनो मोक्ष एवापेक्षितः, सोऽधर्माचरणेऽपि न प्रतिबध्यते चेत् , तत्किमधर्मं करोति ? इत्यत आह— **तथापी**ति । सर्वथाऽप्यकरणे सर्वथा वर्तमानोऽपीत्युक्तमयुक्तमित्यत उक्तम्-–**प्राय** इति । एतेन 'नहीदृशस्य यथेष्टचेष्टता सम्भवति' इति परकीयमस्मद्व्याख्यानदूषणमपि निरस्तं भवति, प्रारब्धवशेन कदाचित्तथाभावदर्शनात् । कुतो न

करोति? इत्यत आह— **कुर्वतस्त्विति**। अत्र प्रमाणमाह— **आह चेति**। कियन्महदिति शेषः। कर्मणः प्रारब्धस्य बाहुल्यात् प्राबल्यात्। लोके प्रवृत्तिकर्मणो बाहुल्येन चित्तविक्षेपादिति वा ॥ ३१ ॥ 'सर्वत्र समदर्शनः' [६।२९] इत्यस्यान्यथाव्याख्यानमितोऽप्यसदिति भावेनाह— **साम्यमिति**। साम्यदर्शनम्। समदर्शन इत्युक्ते किं गोगवयादिवद्भवति सम्यग्दर्शनमित्याकाङ्क्षायामेकत्वमास्थित इति स्वयमेव व्याख्यातम्। इदानीं तु भगवदनुवर्तिविषयतयाऽपि व्याचष्ट इत्यर्थः ॥३२॥

७ ह. पै. भा.— पूर्वश्लोकार्थं सम्यग्दर्शनमनूद्य तत्फलं मोक्षोऽभिधीयते— **सर्वभूतस्थितमित्यादिना**। सर्वथा सर्वप्रकारैर्वर्तमानोऽपि सम्यग्दर्शी योगी मयि विष्णौ परदैवते वर्तते नित्ययुक्त एव सः। न मोक्षं प्रति केनचित्प्रतिषिध्यत इत्यर्थः ॥ ३१ ॥ किञ्च— आत्मा स्वयमेवोपमा तद्भाव आत्मौपम्यं, तेनाऽऽत्मौपम्येन सर्वत्र सर्वभूतेषु समं तुल्यं पश्यति योऽर्जुन !। किं पश्यति? इत्यत्रोच्यते— यथा मम सुखमिष्टं तथा प्राणिनां सुखमनुकूलम्। वाशब्दश्चार्थे। यदि वा यथा च दुःखं मम प्रतिकूलमनिष्टं तथा सर्वप्राणिनामनिष्टं प्रतिकूलमित्येवं स्वौपम्येन सुखदुःखे चानुकूलप्रतिकूले तुल्यतया सर्वभूतेषु समं पश्यति, न कस्यचित्प्रतिकूलमाचरति, अहिंसक इत्यर्थः। एवमहिंसकः सम्यग्दर्शननिष्ठः स योगी परम उत्कृष्टो मतोऽभिमतः; चिन्तित इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं शुद्धतत्पदार्थज्ञानमुक्त्वा वाक्यार्थज्ञानं दर्शयति— **सर्वभूतस्थितमिति**। सर्वभूतेष्वधिष्ठानतया स्थितं मामीश्वरं तत्पदलक्ष्यं त्वम्पदलक्ष्येणैकत्वमास्थितो यो भजति 'अहं ब्रह्मास्मि' इति प्रतिपद्यते, स योगी मयि नित्यमुक्तस्वरूपे वर्तते जीवन्मुक्तः कृतकृत्यो भवति। न तस्मिन्विधिनिषेधशास्त्रं प्रभवतीत्याह— **सर्वथा वर्तमानोऽपीति**। लोकानुग्रहार्थं कर्म कुर्वन्नकुर्वन्नन्यथा कुर्वन्वा न हीयते; यदाह— 'निस्त्रैगुण्ये पथि विचरतां को विधिः को निषेधः' इति ॥ ३१ ॥ एवमुत्पन्नतत्त्वज्ञानो योगी द्विविधः- परमोऽपरमश्चेति। तत्र परमं योगिनं दर्शयति— **आत्मौपम्येनेति**। तत्त्वज्ञानमनोनाशवासनाक्षयाणां युगपदभ्यासात् दृष्टदुःखनिवृत्तिपूर्वकजीवन्मुक्तिसुखमनुभवन् प्रारब्धवशात् समाधेर्व्युत्थाने आत्मौपम्येन आत्मदृष्टान्तेन सर्वत्र प्राणिजाते सुखं वा यदि वा दुःखं समं यः पश्यति, स्वस्यानिष्टं यथा न सम्पादयति तथा परस्यापि द्वेषशून्यत्वात्; एवं स्वस्येव परस्यापीष्टं यः सम्पादयति, रागशून्यत्वात्। स योगी परमो मतः। अर्थादेतदन्यो योगी केवलतत्त्वज्ञानमात्रवान् मनोनाशवासनाक्षयरहितो जीवन्मुक्तिसुखमजानन् विक्षिप्तचित्ततया दृष्टदुःखमनुभवन् देहपाते कैवल्यभाग्यपरम इत्युक्तं भवति। तस्मात्तत्त्वज्ञानमनोनाशवासनाक्षयाणामभ्यासोऽवश्यं विधेय इत्यभिप्रायः। तदभ्यासप्रकारस्तु वासिष्ठजीवन्मुक्तिप्रकरणादिषु प्रपञ्चितः सङ्क्षेपेण प्रदर्श्यते—'इदं सर्वं द्वैतजातमद्वितीयचिदानन्दाद्वयात्मनि कल्पितम्,आत्मैवैकः परमार्थः, स एवाहम्' इति ज्ञानं तत्त्वज्ञानम्। प्रदीपज्वालासन्तानवद्वृत्तिसन्तानरूपेण निरन्तरं परिणममानस्य मनसो वृत्तिरूपपरिणामत्यागेन निरोधाकारपरिणामो मनोनाशः पूर्वापरपरामर्शं विना सहसोत्पद्यमानस्य क्रोधादिवृत्तिविशेषस्य हेतुश्चित्तगतः संस्कारो वासना, पूर्वपूर्वाभ्यासेन चित्ते वास्यमानत्वात्; तस्य क्षयो नाम विवेकजन्यचित्तप्रशमवासनादार्ढ्येन बाह्यनिमित्ते सत्यपि क्रोधाद्यनुत्पत्तिः। एते च तत्त्वज्ञानमनोनाशवासनाक्षयाः परस्परं कार्यकारणभावापन्नाः। तथाहि— तत्त्वज्ञाने सति मिथ्याभूते जगति शशशृङ्गादाविव प्रयोजनाभावेन धीवृत्त्यनुदयान्निरिन्धनाग्निरिव मनो नश्यति। नष्टे च मनसि संस्कारोद्बोधकस्य बाह्यनिमित्तस्याप्रतीतौ वासना क्षीयते। क्षीणायां च वासनायां हेत्वभावेन क्रोधादिवृत्त्यनुदयान्मनो नश्यति। नष्टे च मनसि शमदमादिसम्पत्त्या ज्ञानमुदेति। एवमुत्पन्ने तत्त्वज्ञाने रागद्वेषादिरूपवासना क्षीयते। क्षीणायां च वासनायां प्रतिबन्धाभावात्तत्त्वज्ञानोदय इति परस्परं कार्यकारणभावो ज्ञेयः। अत एते त्रयोऽपि युगपदभ्यस्ता एव फलदाः, न त्वेकैकशोऽभ्यस्ताः, शाकसूपौदनानां मिलितानामेव भोजननिर्वाहकत्ववन्मिलितानामेवैषां फलनिर्वाहकत्वात्। स चाभ्यासश्चिरमनुष्ठेयः, 'जन्मान्तरशताभ्यस्ता राम ! संसारसन्ततिः। सा चिराभ्यासयोगेन न विना क्षीयते क्वचित्' इत्युक्तेः। अत्र चाभ्यासे प्रयोजनानुसारेण गुणप्रधानभावोऽस्ति। मुमुक्षोर्हि पुरुषस्य विदेहमुक्तिर्जीवन्मुक्तिरिति द्वे प्रयोजने। तत्र विदेहमुक्त्यर्थिनस्तत्त्वज्ञानं प्रधानं, मनोनाशवासनाक्षयावुपसर्जनम्; जीवन्मुक्त्यर्थिनस्तु मनोनाशवासनाक्षयौ प्रधानं, तत्त्वज्ञानमुपसर्जनमिति विवेकः। तत्र तत्त्वज्ञानस्य श्रवणमनननिदिध्यासनान्युपायः प्रसिद्धः। मनोनाशस्य तु योगाभ्यासः, स तु निरूपितः। वासनाक्षयस्य तु प्रतिकूलवासनोत्पादनम्। द्विविधा हि वासना–मलिना शुद्धा चेति। मलिनाऽपि द्वेधा बाह्याभ्यन्तरभेदात्। बाह्यविषयिका बाह्या, सा च लोकशास्त्रदेहवासनादिभेदाद्बहुविधा। आभ्यन्तरा तु कामक्रोधाद्यासुरसम्पद्रूपा मानसी। शुद्धवासना तु दैवी सम्पत्तिः। तत्र शुद्धवासनया मलिनवासना क्षपणीया। विस्तरस्त्वाकरे द्रष्टव्यः। तदेतदभिप्रेत्य स योगी परमो मत इत्युक्तम् ॥ ३२ ॥

९ ब० त० दी०— यश्चैवमेकत्वमास्थितोऽपि मां वासुदेवं भजति सेवते मत्प्रवणं चेतः करोति, स योगी मयि मदाधारो भवति । मत्किङ्करः शुक इव उद्धव इव भवतीत्यर्थः । 'ज्ञानी चेद्भजते कृष्णं तस्मान्नान्योऽधिकः परः' इति वाक्यात् ॥ ३१ ॥ अतः स एवंविधो योगी परमो मत इत्याह—आत्मौपम्येनेति । स्वसादृश्येन सर्वत्र समं दुःखादिकं पश्यन् भवति स परमो योगी मतः ॥ ३२ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च यः सर्वभूतस्थितं सर्वजीवेषु रसभोगार्थं वाऽलौकिकेषु निरोधार्थं स्थितं एकत्वं भगवदीयत्वेन सजातीयत्वमास्थितं मां भजति, स योगी उच्यते। अथवा सर्वथा तेषु दास्यादिभावशिक्षणार्थं वर्त्तमानो यः स मयि च वर्तते मत्स्वरूपे तिष्ठतीत्यर्थः॥३१॥ननु सर्वत्र कथमेकात्मत्वेन वर्तते? इत्यत आह—आत्मौपम्येनेति । आत्मौपम्येन स्वसादृश्येन यथा स्वस्य कृपया संयोगरसाप्तौ सुखं वियोगरसाप्तौ दुःखं तथा सर्वत्र सर्वजीवेषु सुखं यदि वा दुःखं समं यः पश्यति स योगी मम परम उत्कृष्टो मतोऽभिमत इत्यर्थः। अत्रायं भावः—योऽलौकिकसुखदुःखाभिनिविष्टेष्वपि जीवेषु यथा स्वस्य तदंशलेशज्ञानेन सुखदुःखरसानुभवो भवति तथैव सर्वेषामप्यस्ति एवं यस्य सर्वत्रालौकिकस्फूर्तिः स्यात्, स उत्तम इति भावः॥३२॥

११ नी० भा० दी०— यस्मात्सर्वात्मैकत्वदर्शी अहमेवातो नास्य मोक्षः प्रतिबध्यत इत्याह— सर्वभूतेति । सर्वोपादानतया सर्वेषु भूतेषु सत्तारूपेण स्फुरणरूपेण च स्थितं मां परमात्मानमेकत्वं जीवब्रह्मणोरैक्यमास्थितः सन् भजति, निर्विकल्पेन समाधिना सेवते, स योगी व्युत्थानदशायां प्रारब्धकर्मवशात् बाधितानुवृत्त्या देहमारूढः सर्वथा सर्वप्रकारेण याज्ञवल्क्यादिवत्कर्मत्यागेन वा, वसिष्ठजनकादिवद्विहितकर्मणा वा दत्तात्रेयादिवन्निषिद्धकर्मणा वा वर्तमानोऽपि व्यवहरन्नपि मय्येव वर्त्तते, न मत्तश्च्युतो भवति । यतो "देवेभ्योऽपि नास्य भयम्' इति श्रूयते; "तस्य ह न देवाश्च नाभूत्या ईशत आत्मा ह्येषां स भवति" [बृ. उ. १।४।१०] इति च । नेत्यव्ययमप्यर्थे, देवा अपि तस्य ब्रह्मविदः अभूत्यै अनैश्वर्याय न ईशते न समर्था भवन्ति, यतोऽयमेषामात्मेति श्रुत्यर्थः । स न पुनः संसारी पूर्ववद्भवतीत्यर्थः ॥ ३१ ॥ यद्यपि निषिद्धकर्मणाऽप्यात्मविन्न बध्यते, तथापि शीलवानेव योगी श्रेष्ठ इत्याह– आत्मौपम्येनेति । यथा स्वस्य सुखमिष्टं दुःखमनिष्टं तद्वत्परस्यापीति बुद्धया योऽन्यस्मै दुःखं न प्रयच्छति: सोऽहिंसकः परमयोगी मत इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

भगवतोक्तयोगं चित्तचाञ्चल्याद्दुस्साध्यं मन्यमानस्यार्जुनस्योपायान्तरबुभुत्सया प्रश्नः ।

अर्जुन उवाच—योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन मधुसूदन ! ।
एतस्याहं न पश्यामि चञ्चलत्वात्स्थितिं स्थिराम् ॥ ३३ ॥
चञ्चलं हि मनः कृष्ण ! प्रमाथि बलवद्दृढम् ।
तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम् ॥ ३४ ॥

१ शां. भा.— एतस्य यथोक्तस्य सम्यग्दर्शनलक्षणस्य योगस्य दुःखसम्पाद्यतामालक्ष्य शुश्रूषुर्ध्रुवं तत्प्राप्त्युपायं अर्जुन उवाच— य इति । योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन समत्वेन हे मधुसूदन! एतस्य योगस्याहं न पश्यामि नोपलभे चञ्चलत्वान्मनसः-किं ? स्थिरामचलां स्थितिम् ॥ ३३ ॥ प्रसिद्धमेतत्— चञ्चलमिति । चञ्चलं हि मनः कृष्ण ! । कृष्णोति कृषतेर्विलेखनार्थस्य रूपम् । भक्तजनपापादिदोषाकर्षणात्कृष्णः,तस्य सम्बुद्धिः हे कृष्ण !। हि यस्मान्मनश्चञ्चलं; न केवलमत्यर्थं चञ्चलं, प्रमाथि च प्रमथनशीलं, प्रमथ्नाति शरीरमिन्द्रियाणि च विक्षिपति परवशीकरोति । किञ्च बलवत् प्रबलं, न केनचिन्नियन्तुं शक्यम् , दुर्निवारत्वात् । किञ्च दृढं तन्तुनागवदच्छेद्यं, तस्यैवम्भूतस्य

१ योऽयमिति परोक्षप्रत्यक्षवाचकाभ्यामेवं सूच्यते— भगवदभिहितानन्तरोपायपरम्परया स्फुटमपि प्रत्यक्षनिर्दिष्टमपि ब्रह्म, मनसश्चाञ्चल्यदौरात्म्यात्सुदूरीक्रियत इति—**इत्यभिनवगुप्तपादाः** । साम्येन योगः सर्वत्रात्मनः समत्वदर्शनलक्षणयोगः, योऽयमनुपदमेव ' सर्वभूतस्थमात्मानं ' (६।२९) इत्यादिनोक्त इत्यर्थः । ' साम्यबुद्धया प्राप्यो योगः कर्मयोगः ' इति **नव्याः** । तन्न, अत्र चित्तस्थैर्यस्यैव प्रकृतत्वात् , साम्यशब्दस्य समत्वबुद्धयेति व्याख्याने मानाभावाच्च । —**अविगीता** ।

मनसोऽहं निग्रहं निरोधं मन्ये वायोरिव । यथा वायोर्दुष्करो निग्रहस्ततोऽपि मनसो दुष्करं मन्य इत्यभिप्रायः ॥ ३४ ॥

२ आ. शां. व्या.—मनश्चञ्चलमस्थिरमित्युपश्रुत्य निर्विशेषे चित्तस्थैर्यं दुःशकमिति मन्वानस्तदुपायबुभुत्सया पृच्छतीति प्रश्नमुत्थापयति— एतस्येति । तत्प्राप्त्युपायं शुश्रूषुरिति सम्बन्धः । मनसश्चञ्चलत्वेऽपि तन्निग्रहद्वारा योगस्थैर्यं सम्पाद्यतामित्याशङ्कयाऽऽह प्रसिद्धमिति ॥ ३३ ॥ कृष्णपदपरिनिष्पत्तिप्रकारं सूचयति— कृष्णेतीति । कथं कर्षकत्वमाप्तकामस्य भगवतः सम्भवति ? इत्याशङ्कयाऽऽह भक्तेति । ऐहिकामुष्मिकसर्वसम्पदामाकर्षणशीलत्वाच्चेति द्रष्टव्यम् । प्रमथ्नाति क्षोभयति । तदेव क्षोभकत्वं प्रकटयति— विक्षिपतीति । दुर्निवारत्वमभिप्रेताद्विषयादाकृष्टुमशक्यत्वं विशेषणान्तरमाह— किञ्चेति । अच्छेद्यत्वं विशेषणान्तरमाह— किञ्च दृढमिति । तन्तुनागो वरुणपाशशब्दितो जलचारी पदार्थोऽत्यन्तदृढतया छेत्तुमशक्यत्वेन प्रसिद्धो विवक्षितः । वायोरिवेत्युक्तं व्यनक्ति— यथेति ॥ ३४ ॥

३ रा. भा.—योऽयं देवमनुष्यादिभेदेन इति जीवेश्वरभेदेन चात्यन्तभिन्नतयैतावन्तं कालमनुभूतेषु सर्वेष्वात्मसु ज्ञानैकाकारतया परस्परसाम्येन अकर्मवश्यतया च ईश्वरसाम्येन सर्वत्र समदर्शनरूपो योगस्त्वया प्रोक्तः, एतस्य योगस्य स्थिरां स्थितिं न पश्यामि, मनसश्चञ्चलत्वात् । तथा ह्यनवरताभ्यस्तविषयेष्वपि स्वत एव चञ्चलं पुरुषेणैकत्रावस्थापयितुमशक्यं मनः पुरुषं बलात्प्रमथ्य दृढमन्यत्र चरति; तस्य स्वाभ्यस्तविषयेष्वपि चञ्चलस्वभावस्य मनसस्तद्विपरीताकारात्मनि स्थापयितुं निग्रहं प्रतिकूलगतेर्महावातस्य व्यजनादिनेव सुदुष्करमहं मन्ये । मनोनिग्रहोपायो वक्तव्य इत्यभिप्रायः ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं ज्ञानैकाकारतया निर्दोषतया ब्रह्मतद्गुणसम्बन्धेनेतरासम्बन्धेन च साम्यं श्लोकचतुष्टयेनोक्तम्, अत्र श्लोकद्वयेन साम्यानुसन्धानोक्तिस्तृतीयचतुर्थश्लोकाभ्यां तु दृढतरदृढतमसाम्यानुसन्धानफलपर्वद्वयोक्तिरित्येके । योगाभ्यासविधिश्चतुर्धा योगी चोक्तः । अथ प्रागुक्तमेव योगसाधनं विशदं ज्ञातुं पुनरर्जुन उवाच— 'योऽयमिति । देवेत्यारभ्य अनुभूतेष्वित्यन्तमनाद्युपचितसुदृढविपरीतवासनया साम्यानुसन्धानस्याशक्यत्वप्रदर्शनार्थम् । परस्परवैषम्यं देवमनुष्यादिभेदेनेति । जीवेश्वरभेदेन कर्मवश्यत्वाकर्मवश्यत्वादिभेदेनेत्यर्थः । अत्यन्तभिन्नतयेति— नह्यत्र खण्डमुण्डादिवत् भेदकधर्ममात्रं; किन्तु विरुद्धस्वभावत्वमेव हि दृश्यत इति भावः । एतावन्तं कालमिति । 'कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे' [अष्टा. २।३।५] द्वितीया । अकर्मवश्यतया चेश्वरसाम्येनेति, चःसाम्यद्वयसमुच्चयार्थः। अकर्मवश्यतया चेश्वरसाम्येन चेति कश्चित्पाठः । तदा पूर्वश्चकार ईश्वरसाम्येऽपि ज्ञानैकाकारत्वसङ्ग्रहार्थः । द्वितीयस्तु पूर्ववत् । ज्ञानपुरुषार्थवैषम्ययोः कर्मवैषम्यफलत्वात् अकर्मवश्यतयेत्यनेनैव तयोरपि निवृत्तिसङ्ग्रहः फलित इति तयोरनुपादानम् । त्वया प्रोक्तः स्वतः सर्वज्ञेन त्वयैव ह्येतदनुसन्धातुं प्रवक्तुं च शक्यमिति भावः । 'अहं न पश्यामि' इति अनादिभेदानुसन्धानवानजितचित्तश्चाहं न पश्यामीति भावः । स्थिरां स्थितिं चिरानुवृत्तिमित्यर्थः । 'मधुसूदन !' रजस्तमोमयप्रबलविरोधिनिरसनशीलस्त्वमेव मनोनिग्रहोपायमुपदिशेति भावः । 'चञ्चलं हि मनः' इत्युत्तरवाक्यानुसन्धानेन मनस इत्यध्याहृतम् ।

हीति निपातस्य यादवप्रकाशोक्तादन्विद्विशेषणार्थत्वादपि स्फुटमुचितं चात्र हेत्वर्थत्वमाह— तथा हीति । हेतुभूतं च चलत्वं सम्प्रतिपन्नस्थले प्रदर्शनीयम् । अतश्चलस्वभावत्वमत्र चञ्चलशब्दार्थ इति दर्शयितुं अनवरतेत्यादिकम् । चञ्चलत्वफलमाह— पुरुषेणेति । प्रमाथि प्रमथनशीलम् । प्रमथ्य व्याकुलीकृत्येत्यर्थः । बलवच्छब्दः प्रमथनक्रियाविशेषणं वा बलवत्त्वात्प्रमाथीति हेतुपरो वेत्यभिप्रायेण बलात्प्रमथ्येत्युक्तम् । वैपरीत्ये दार्ढ्यमित्याह दृढमन्यत्रेति । 'तस्य' इति परामर्शाभिप्रेतमाह स्वाभ्यस्तेति । तद्विपरीताकारेति अनभ्यस्तपूर्व इत्यर्थः । स्थापयितुं स्थापनार्थम् । दार्ष्टान्तिके मनसि प्रदर्शितस्य चञ्चलत्वादेः दृष्टान्ते विवक्षितत्वप्रदर्शनाय प्रतिकूलेत्यादिकमुक्तम् । मनोनिग्रहोपायदुर्बलत्वज्ञापनाय वायोर्मन्दैर्निग्रहासम्भावनार्थं च व्यजनादिनेवेत्युक्तम् । एवं दुष्करत्ववचनं न प्रतिक्षेपार्थम् । किन्तूपायपरिप्रश्नार्थमित्याह मन इति ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

५ आ. मा. भा.— एतस्य योगस्य स्थिरां स्थितिं न पश्यामि; मनसश्चञ्चलत्वात् ॥ ३३ ॥ उक्तं च— 'मनसश्चञ्चलत्वाद्धि स्थितिर्योगस्य वै स्थिरा । विनाऽभ्यासान्न शक्या स्याद्वैराग्याद्वा न संशयः' इति व्यासयोगे ॥ ३४ ॥

६ ज. प्र. दी.—साम्यस्य योगस्य च प्रकृतत्वात् एतस्येति कस्य परामर्शः ? इति न ज्ञायते, अतस्तत्प्रदर्शनाय व्यवहितानां पदानामन्वयमाह—एतस्येति। योगस्य प्राधान्येन साम्यस्य तु तृतीययाऽप्राधान्येन प्रकृतत्वादिति भावः। चञ्चलत्वादित्यस्यान्यो धर्मी न प्रतीयतेऽतो योग एव सम्बध्यते। तथा च साम्याविशिष्टेतन्मत आह—मनस इति। एतच्चोत्तरवाक्यादवगम्यत इति भावः ॥ ३३ ॥ अत्रागमं चाह—उक्तं चेति। एतेन 'असंशयं' [६।३५] इति परिहारवाक्यमपि व्याख्यातम् ॥ ३४ ॥

७ ह. पै. भा.—सर्वयोगिनामेतस्य यथोक्तस्य समदर्शनलक्षणस्य योगस्य दुस्सम्पादतामालक्ष्य शुश्रूषुस्तत्प्राप्त्युपायमर्जुन उवाच—योऽयमिति। योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन, एतस्य योगस्याहं न पश्यामि नोपलभे चञ्चलत्वान्मनसः स्थितिं स्थिरामचञ्चलाम् ॥ ३३ ॥ प्रसिद्धमेतत्—चञ्चलमिति। कृष्णेति कर्षतेर्विलेखनार्थस्य। योगिभक्तजनपापादिदोषकर्षणात्कृष्ण। न केवलमत्यर्थं चञ्चलं मनः, प्रमाथि च प्रमथनशीलं प्रमथ्नाति शरीरमिन्द्रियाणि च विक्षिपति नरं वशीकरोति। किञ्च बलवन्न केनचिन्नियन्तुं शक्यम्। किञ्च दृढं तन्तुनागवत्। तस्यैवम्भूतस्य मनसोऽहं निग्रहं निरोधं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम्। यथा वायोर्दुष्करो निग्रहस्तथा दुष्करं मन्य इत्यभिप्रायः ॥ ३४ ॥

८ वें. ब्र. गि.-- तमेनमुपदिष्टं योगमाक्षिपन्नर्जुन उवाच–योऽयमिति। हे मधुसूदन ! साम्येन मनसो लयविक्षेपशून्यत्वेनात्मैकाकारतयाऽवस्थानरूपेण योऽयं त्वया योगः प्रोक्तः, एतस्य योगस्य स्थिरां दीर्घकालावस्थायिनीं स्थितिं विद्यमानतां न पश्यामि न सम्भावयामि। कस्मात् ? मनसश्चञ्चलत्वात् ॥ ३३ ॥ एतदेवोपपादयति–चञ्चलमिति। मनोनिग्रहो हि योगः। स त्वत्यन्तासम्भावित एव। तथा हि-- न तावन्मनसः स्वतो निग्रहः सम्भवति, हि यस्मात् चञ्चलं स्वभावचपलम्; नापि परतः। परोऽपि हि किं देहेन्द्रियादिः किंवा आत्मा ? नाद्यः, यतः प्रमाथि देहेन्द्रियाणि प्रमथितुं क्षोभयितुं शीलमस्येति प्रमाथि; अतो न देहेन्द्रियनिग्राह्यं मनः। नान्त्यः, यतो बलवत् आत्मापेक्षयाऽपि बलिष्ठम्; निर्विकारमात्मानं विकारीकृत्य पशुमिव नासिकाप्रोतमितस्ततः समाकर्षतो मनस एवात्मापेक्षया बलिष्ठत्वात्; अत एव श्रुतिः— "समानः सन्नुभौ लोकावनुसञ्चरति ध्यायतीव लेलायतीव" [बृ. उ. ४।३।७] इति। ततो नात्मनाऽपि निग्राह्यमित्यर्थः। ननु स्वतः परतो वाऽपि दुर्निग्रहस्य मनसो मत्तवनगजस्येव मदापायात्कालेन निग्रहो भविष्यति; नेत्याह— दृढमिति। प्रतिक्षणप्रवर्धमानविषयवासनासहस्रानुविद्धतयोपचीयमानमनेककोटिजन्मभिरपि न कृशं भवतीत्यर्थः। अतो महाकाशे दोधूयमानस्य वायोश्चलाञ्चल इव मनसोऽपि निग्रहं निरोधनं सुदुष्करं सर्वथा कर्तुमशक्यं मन्ये ॥३४॥

९ व० त० दी०—उक्तलक्षणयोगस्यासम्भवं मन्वानोऽर्जुन उवाच द्वाभ्यां– योऽयं योग इति। निरोधः चित्तस्य येन साम्येनोक्तः तदेव दुष्करतरं, यतः चञ्चलं मन इति। हीत्याग्नीध्रसौभरिप्रभृतीनां तथानाशस्य दृष्टत्वात् प्रसिद्धिरुक्ता। यथाऽऽकाशे दोधूयमानस्य वायोर्घटादिषु निरोधो दुष्करस्तद्वत् ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

१० पु. अ. त.—उक्तभावसिद्ध्यर्थं साधनमर्जुनः पृच्छति—अर्जुन उवाच योयं योग इति। हे मधुसूदन दुष्टनिराकरणसमर्थ ! अयं योगस्त्वया साम्येन सुखदुःखसाम्येन स्वसाम्येन सर्वेषु प्रोक्तः। एतस्य योगस्याऽहं अभिमानयुक्तत्वान्मनसश्चञ्चलत्वात् स्थितिं स्थिरां निश्चलां न पश्यामि ॥३३॥

मनसश्चाञ्चल्यमेवाह— चञ्चलं हीति। हे कृष्ण सदानन्द ! मनो हीति निश्चयेन, चञ्चलं स्वभावत एव चपलम्, अन्यथा सदानन्दोक्तौ कथं पुनः प्रश्नार्थमहमुद्युक्तः ? इति कृष्णेति सम्बोधनेन ज्ञापितम्। किञ्च प्रमाथि प्रकर्षेण मथनशीलं इन्द्रियक्षोभकम्। किञ्च बलवत्, अतिप्रबलं ज्ञानादिवचनासाध्यम्। किञ्च दृढं स्वविषयानुरागाऽत्यागस्वभावम्। तस्य मनसो निग्रहं वशीकरणं आकाशे दोधूयमानस्य स्वसुखार्थं तापनिवारणाय गृहादिषु वायोरिव निरोधनं सुदुष्करं सर्वथा कर्तुमशक्यमहं मन्ये। यद्वा वायोः प्राणवायोर्गच्छतो निरोधमशक्यं मन्य इति भावः ॥ ३४ ॥

११ नी० भा० दी०– साम्ययोगमशक्यं मन्वान उपायान्तरबुभुत्सयाऽर्जुन उवाच— योऽयमिति। योऽयं योगस्त्वया साम्येन प्रोक्तोऽहिंसाप्राधान्येन सन्न्यासपूर्वकतया वर्णितः हे मधुसूदन ! तस्य योगस्य सर्ववृत्तिनिरोधरूपस्य स्थिरां स्थितिं न पश्यामि; मनसश्चञ्चलत्वादिति शेषः ॥ ३३ ॥ एतदेवोपपादयति-- चञ्चलं हीति। प्रमाथि बहुदस्युवदेकस्य प्रमथनशीलम् ॥ ३४ ॥

मनोनिग्रहोपायपूर्विका योगसिद्धेः शक्यता।

श्रीभगवानुवाच—असंशयं महाबाहो ! मनो दुर्निग्रहं चलम्।
अभ्यासेन तु कौन्तेय ! वैराग्येण च गृह्यते ॥ ३५ ॥

असंयतात्मना योगो दुष्प्राप इति मे मतिः ।
वश्यात्मना तु यतता शक्योऽवाप्तुमुपायतः ॥ ३६ ॥

१ शां. भा.— श्रीभगवानुवाच- एवमेतद्यथा ब्रवीषि- **असंशयमिति** ! असंशयं नास्ति संशयः 'मनो दुर्निग्रहं चलं' इत्यत्र हे महाबाहो !। किन्त्वभ्यासेन तु-अभ्यासो नाम चित्तभूमौ कस्याञ्चित्समानप्रत्ययावृत्तिश्चित्तस्य । वैराग्येण, वैराग्यं नाम दृष्टादृष्टेष्टभोगेषु दोषदर्शनाभ्यासाद्वैतृष्ण्यं; तेन च वैराग्येण गृह्यते विक्षेपरूपः प्रचारश्चित्तस्य, एवं तन्मनो गृह्यते निगृह्यते, निरुध्यत इत्यर्थः ॥ ३५ ॥ यः पुनरसंयतात्मा, तेन-असंयतात्मनाऽभ्यासवैराग्याभ्यामसंयत आत्माऽन्तःकरणं यस्य सोऽयमसंयतात्मा, तेनासंयतात्मना योगो दुष्प्रापो दुःखेन प्राप्यत इति मे मतिः । यस्तु पुनर्वश्यात्माऽभ्यासवैराग्याभ्यां वश्यत्वमापादित आत्मा मनो यस्य सोऽयं वश्यात्मा, तेन वश्यात्मना तु यतता भूयोऽपि प्रयत्नं कुर्वता शक्योऽवाप्तुं योगः, उपायतो यथोक्तादुपायात् ॥ ३६ ॥

२ आ. शां. व्या.—प्रश्नमङ्गीकृत्य प्रतिवचनमुत्थापयति- **श्रीभगवानिति** । कुत्र संशयराहित्यं ? तत्राऽऽह- **मन इति** । कथं तर्हि मनोनिरोधो भवति ? तत्राऽऽह-**किन्त्विति** । अभ्यासस्वरूपं सामान्येन निदर्शयति- **अभ्यासो नामेति** । कस्याञ्चिच्चित्तभूमावित्यविशेषितो ध्येयो विषयो निर्दिश्यते, समानप्रत्ययावृत्तिर्विजातीयप्रत्ययानन्तरितेति शेषः, चित्तस्येति षष्ठी प्रत्ययस्य तद्विकारत्वद्योतनार्था । वैराग्यस्वरूपं निरूपयति- **वैराग्यमिति** । तेषु वैतृष्ण्यं वैराग्यं नामेति सम्बन्धः । तत्र हेतुं सूचयति- **दोषेति** । विषयेषु तृष्णाविषयेषु दोषदर्शनमभ्यस्यते तेन वैतृष्ण्यं जायते । निगृह्यमाणं निर्दिशति- **विक्षेपेति** । तस्मिन्गृहीते निरुद्धे मनोनिरोधेऽस्य किं स्यात्? इत्यपेक्षायामाह **एवमिति** । अभ्यासहेतुकवैराग्यद्वारा चित्तप्रचारनिरोधे निरुद्धवृत्तिकं मनो विषयविमुखमन्तर्निष्ठं भवतीत्यर्थः ३५ संयतात्मनो योगप्राप्तिः सुलभेत्युक्त्वा व्यतिरेकं दर्शयति—**यः पुनरिति** । व्यतिरेकोपन्यासपरं पूर्वार्धमनूद्य व्याकरोति— **असंयतेति** । पूर्वोक्तान्वयव्याख्यानपरमुत्तरार्धं व्याचष्टे—**यस्त्वित्यादिना** । अन्तःकरणस्य स्ववशत्वे सिद्धेऽपि वैराग्यादावास्थावता भवितव्यमित्याह—**यततेति** । उपायो वैराग्यादिपूर्वको मनोनिरोधः ॥ ३६ ॥

३ रा. भा.— **असंशयमिति** । चलस्वभावतया मनो दुर्निग्रहमेवेत्यत्र न संशयः, तथाप्यात्मनो गुणाकरत्वाभ्यासजनिताभिमुख्येनात्मव्यतिरिक्तेषु विषयेष्वपि दोषाकरत्वदर्शनजनितवैतृष्ण्येन च कथञ्चिद्गृह्यते; असंयतात्मना अजितमनसा महताऽपि बलेन योगो दुष्प्राप एव, उपायतस्तु वश्यात्मना पूर्वोक्तेन मदाराधनरूपेणान्तर्गतज्ञानेन कर्मणा जितमनसा यतमानेनायमेव समदर्शनरूपो योगोऽवाप्तुं शक्यः ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

४ वे. ता. चं.—अथार्जुनेन कण्ठोक्तमनुवदन् बुभुत्सितमुपायं श्लोकद्वयेनाह भगवान् । तत्र 'दुर्निग्रहं' 'चलम्' इति पदद्वयमर्जुनोक्तप्रतिज्ञाहेत्वनुवादरूपमाह **चलस्वभावतयेति** । 'असंशयं' इत्येतत्सत्यमितिवदङ्गीकारपरम् । तुशब्दाभिप्रेतं विशेषं दर्शयति **तथापीति** । अनुकूलतयाऽभ्यासो हि तत्र प्रावण्यहेतुः स्यादित्यभ्यासविशेषं तत्फलं च व्यनक्ति **आत्मन इति** । नित्यत्वज्ञानत्वानन्दत्वाकर्मवश्यत्वामलत्वादयोऽत्र गुणाः । कथञ्चिदित्यवधानार्थम् । एवं मनसो ग्रहणोपाय उक्तः; ततश्च 'एतस्याहं न पश्यामि' [६।३३] इत्युक्तमर्थं विषयविशेषे व्यवस्थापयति- **असंयत**- इति श्लोकेन । मनोनिग्रहप्रकरणत्वात् असंयतवश्यशब्दसमभिव्याहारसामर्थ्याच्चात्र आत्मशब्दो मनोविषयः । महाबाहुशब्दसम्बुद्धिसूचितमाह **महतापि बलेनेति** । 'उपायेन तु यच्छक्यं न तच्छक्यं पराक्रमैः' [पं. तं.] इति भावः । 'मे मतिः' इत्यनेन निस्सन्देहत्वं विवक्षितमित्याह **दुष्प्राप एवेति** । **उपायतस्तु वश्यात्मनेति** व्याख्येयान्वयप्रदर्शनम् । तद्व्याख्यानं पूर्वेत्यादि । उक्तलक्षणं कर्ममात्रं मनोनिग्रहोपायः; अभ्यासवैराग्ये तु तस्यैवाङ्गतयोक्ते इति भावः; यतमानेन योगमभ्यस्यतेत्यर्थः ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३५ ॥ न च कदाचित्स्वयमेव मनो नियम्यते । 'शुभेच्छारहितानां च द्वेषिणां च रमापतौ । नास्तिकानां च वै पुंसां तदा मुक्तिर्न युज्यते' इति निषेधाद्ब्राह्मे ॥ ३६ ॥

६ ज. प्र. दी.—संयतेति श्लोको व्यर्थ इव प्रतीयते तन्निवत्यामाशङ्कां सूचयन् तात्पर्यमाह–न चेति। यथा मत्तमातङ्गः स्वयमेव श्रान्तः शान्तो भवति तथा विषयैस्तुष्टं मनः कदाचित्स्वयमेव नियतं भवति, किमभ्यासादिना ? इत्येतन्नेवेत्यर्थः। कुतः ? इत्यत आह—शुभेति। मदेति पूर्वेण सम्बन्धः। अनेनात्र शुभेच्छादिकमप्युपलक्षितमिति सूचितम्। मुक्तिबीजत्वान्मनोनियमनस्य मुक्तिरित्युक्तम् ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

७ ह. पै. भा.—श्रीभगवानुवाच—असंशयमिति, असंशयं नास्ति संशयो मनो दुर्निग्रहं चलमित्यत्र। किन्त्वभ्यासेन, अभ्यासो नाम चित्तभूमौ कस्याश्चित्समानप्रत्ययावृत्तिः। वैराग्यं दृष्टादृष्टभोगेषु दोषदर्शनाभ्यासाद्वैतृष्ण्यं तेन वैराग्येण च गृह्यते विक्षेपरूपप्रकारश्चित्तस्य। एवं तन्मनो गृह्यते निरुद्ध्यत इत्यर्थः ॥ ३५ ॥ यः पुनरसंयतात्मा तेन— अभ्यासवैराग्याभ्यामसंयतान्तःकरणोऽसंयतात्मा तेनासंयतात्मना योगो दुष्प्रापो दुःखसम्प्राप्य इति मे मतिः। यस्तु पुनर्वश्यात्मा तेन वश्यात्मनाऽभ्यासवैराग्याभ्यां वश्यत्वमुपपादित आत्मा मनो यस्य सोऽयं तेन वश्यात्मना तु यतता भूयोऽपि प्रयत्नं कुर्वता शक्योऽवाप्तुं योगः, उपायतो यथोक्तादुपायात् ॥ ३६ ॥

८ वें.ब्र.गि.— एनमाक्षेपं परिहरन् भगवानुवाच—असंशयमिति। सम्यग्ज्ञातं मनश्चेष्टितम्, मनो निग्रहीतुं शक्ष्यसीति सन्तोषेण सम्बोधयति–महाबाहो! महान्तौ साक्षान्महादेवेन सर्वलोकेश्वरेश्वरेण सह कृताहवौ बाहू यस्येति निरतिशयमुत्कर्षं सूचयति। तत्र मनोनिग्रहं दुष्करं वदता वक्तव्यम्–किं चक्षुरादीनां तत्तद्गोलकमात्रोपरोधरूपो यथा हठेन निग्रहस्तथा मनसोऽपि हठनिग्रहो दुष्करः? इति; किंवा क्रमेण निग्रहो दुष्करः? इति। आद्यमङ्गीकरोति ·असंशयमिति। चलं मनो दुर्निग्रहमित्यसंशयं नास्ति संशयोऽत्र, सत्यमेवैतद्ब्रवीषीत्यर्थः। अन्त्यस्त्वसम्भवीत्याह– अभ्यासेन त्विति। प्रत्यगात्माकारप्रत्ययावृत्तिरूपेणाभ्यासेन वैराग्येण च दृष्टादृष्टभोगेषु दोषदर्शनाभ्यासजन्यवैतृष्ण्यरूपेण मनो गृह्यते निगृह्यते।

तदेतत्पतञ्जलिना सूत्रितम्–'अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः'[पा. यो. १।१२]इति। यथा हि तीव्रवेगोपेतं नद्याः प्रवाहं सेतुबन्धेन निरुध्य कुल्याप्रणयनेन क्षेत्राभिमुखं तिर्यक्प्रवाहान्तरमुत्पाद्यते, तथा वैराग्येण चित्तनद्या विषयप्रवाहं निवार्य ध्यानाभ्यासेन प्रशान्तवाहिता सम्पाद्यत इति क्रमनिग्रहः सुकर इत्यर्थः। एवं च समाध्यभ्यासवैराग्ययोर्द्वारभेदात्समुच्चयः, व्रीहियवादिवदेकद्वारकत्वाभावादिति तत्सूचनाय वैराग्येण चेति चकारः। यद्वा वासिष्ठाद्युक्तानां मनोजयोपायान्तराणां समुच्चयार्थश्चकारः। तथा हि तत्रोक्तम्—'अध्यात्मविद्याधिगमः साधुसङ्गम एव च। वासनायाः परित्यागः प्राणस्पन्दनिरोधनम्॥ एतास्ता युक्तयः पुष्टाः सन्ति चित्तजये किल। सतीषु युक्तिष्वेतासु हठान्नियमयन्ति ये। चेतस्ते दीपमुत्सृज्य विनिघ्नन्ति तमोऽञ्जनैः' इति।

तत्राध्यात्मविद्या तावद्दृश्यस्य मिथ्यात्वं दृग्वस्तुनश्च परमार्थसत्यपरमानन्दप्रकाशत्वं बोधयति। तथा च सति मनः स्वगोचरेषु दृश्येषु मिथ्यात्वेन प्रयोजनाभावं प्रयोजनवति च परमार्थसत्यपरमानन्दरूपे दृग्वस्तुनि स्वप्रकाशत्वेन स्वागोचरत्वं बुद्ध्वा निरिन्धनाग्निवत्स्वयमेवोपशाम्यति। यस्तु बोधितमपि तत्त्वं न सम्यग्बुध्यते यो वा विस्मरति, तयोः साधुसङ्गम एवोपायः। साधवो हि पुनः पुनर्बोधयन्ति स्मारयन्ति च। यस्तु विद्यामदादिदुर्वासनया पीड्यमानो न साधूननुवर्तितुमुत्सहते, तस्य पूर्वोक्तविवेकवासनापरित्यागप्राणायामावुपायः। प्राणस्पन्दनवासनयोश्चित्तप्रेरकत्वेन तयोर्निरोधे चित्तशान्तिसम्भवात्। तदुक्तम्—'द्वे बीजे चित्तवृक्षस्य प्राणस्पन्दनवासने। एकस्मिन्नेतयोः क्षीणे क्षिप्रं द्वे अपि नश्यतः' इति ॥ ३५ ॥ अभ्यासवैराग्याभ्यां निगृह्यत इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां द्रढयति—असंयतात्मनेति। अभ्यासवैराग्याभ्यामसंयत आत्माऽन्तःकरणं यस्य तेन योगश्चित्तवृत्तिनिरोधो दुष्प्रापः प्राप्तुमशक्य इति मे मतिः। वश्यो वशवर्ती आत्मा चित्तं यस्य तेन तु पुरुषेण यतता भूयोऽपि प्रयत्नं कुर्वता उपायत उक्तरूपादुपायात् योगोऽवाप्तुं शक्यः। असंयतात्मपदेन "यच्छेद्वाङ्मनसी" [कठो. ३।१३] इत्यादिश्रुत्युक्तपूर्वपूर्वभूमिदार्ढ्यराहित्यमुच्यते। वश्यात्मपदेन तत्साहित्यमिति विद्यारण्यस्वामिभिर्व्याख्यातम् ॥ ३६ ॥

९ व० त० दी०—एवं तदुक्तमङ्गीकृत्य तन्निग्रहोपायं श्रीभगवानुवाच—असंशयमिति। तथाप्यभ्यासवैराग्याभ्यां निग्रहो भवति ॥ ३५ ॥ एवं मनसो निरोधे साम्येन स योगो घटते, नान्यथेत्याह–असंयतात्मन इति। स्पष्टमेतत् ॥ ३६ ॥

१० पु. अ. त.—एवमर्जुनोक्तचञ्चलत्वादिकमङ्गीकृत्य तन्निग्रहसाधनमाह भगवान्—श्रीभगवानुवाच–असंशयमिति। हे महाबाहो क्रियाशक्तिसमर्थ! मनो दुर्निग्रहं चञ्चलं यद्वदसि तदसंशयं निस्सन्दिग्धं तादृशमेवास्तु। तु पुनस्तथापि कौन्तेय मदुक्तिविश्वसनैकयोग्य भक्तपुत्र! अभ्यासेन 'यतो यतो निश्चलति'[२६]इति पूर्वोक्तप्रकारेणाऽन्यत्र हीनत्वज्ञानपूर्वकमप्युत्तमज्ञानेन चाञ्चल्यानुसरणप्रकारेण गृह्यते। च पुनः। तथा ज्ञानेन मत्सम्बन्धातिरिक्तेषु वैराग्येण गृह्यते

वशीक्रियत इत्यर्थः ॥ ३५ ॥ अथ यो मनश्चञ्चलमिति ज्ञात्वाऽभ्यासवैराग्ययोर्यत्ननिरपेक्षः, स नाप्नोतीत्याह—**असंयतात्मनेति** । असंयतात्मना उक्तप्रकारेणाभ्यासवैराग्याभ्यामसंयतः अवशीकृत आत्माऽन्तःकरणं यस्य तेन योगो मत्संयोगात्मको दुष्प्रापः दुःखेनापि प्राप्तुमशक्यः । वश्यात्मना तु अभ्यासवैराग्यवशीकृतयत्नेन यतता मत्संयोगार्थं यत्नं कुर्वता उपायतोऽवाप्तुं शक्य इति मे मतिः । अत्र स्वमतित्वकथनेन मदुक्तिविश्वासपूर्वकं यो यतेत, तस्याऽवश्यं मया संयोगः फलदानं कर्तुं मनोनिग्रहः करणीय इति व्यञ्जितम् ॥ ३६ ॥

११ नी० भा० दी०—मनसो दुर्ग्रहत्वमभ्युपेत्य भगवानुवाच—असंशयमिति । यद्यप्येवं तथाप्यभ्यासवैराग्याभ्यां समुचिताभ्यां दुर्निग्रहमपि मनो निगृह्यते । तत्र अभ्यासो नाम कस्याञ्चिच्चित्तभूमौ समानप्रत्ययावृत्तिः । वैराग्यं तु दृष्टादृष्टभोगेषु ससाधनेषु दोषदर्शनेन वैतृष्ण्यम् । तत्र यथा कैदारिकः केदारेषु कुल्याजलं सञ्चारयन्नेकस्य द्वारं पिधायापरस्योद्घाटयति, तद्वद्वैराग्येण विषयस्रोतः खिलीक्रियते, अभ्यासेन कल्याणस्रोत उद्घाट्यत इति द्वयोरप्यावश्यकत्वम् । तथा च सूत्रम्—'अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः' [पा. यो. २।१२] इति ॥ ३५ ॥ असंयतात्मना अजितचित्तेन, वश्यात्मना जितचित्तेन, उपायतोऽभ्यासवैराग्यरूपात् ॥ ३६ ॥

मनसो दुर्निग्रहत्वाद्योगसिद्धावन्तरायं पश्यतोऽर्जुनस्य प्रश्नः ।

अर्जुन उवाच—अयतिः श्रद्धयोपेतो योगाच्चलितमानसः ।*
अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण ! गच्छति ॥ ३७ ॥
कच्चिन्नोभयविभ्रष्टश्छिन्नाभ्रमिव नश्यति ।
अप्रतिष्ठो महाबाहो ! विमूढो ब्रह्मणः पथि ॥ ३८ ॥
एतन्मे संशयं कृष्ण ! च्छेत्तुमर्हस्यशेषतः ।
'एवं' इति रामानुजतत्त्वदीपिकाकारसम्मतः पाठः । 'एतं' 'एवं' इत्यप्यन्यत्र ।
त्वदन्यः संशयस्यास्य च्छेत्ता न ह्युपपद्यते ॥ ३९ ॥

१ **शां. भा.**— तत्र योगाभ्यासाङ्गीकरणेन परलोकेहलोकप्राप्तिनिमित्तानि कर्माणि सन्न्यस्तानि योगसिद्धिफलं च मोक्षसाधनं सम्यग्दर्शनं न प्राप्तम्, इति योगी योगमार्गान्मरणकाले चलितचित्त इति तस्य नाशमाशङ्क्यार्जुन उवाच— अयतिरप्रयत्नवान्योगमार्गे श्रद्धयाऽऽस्तिक्यबुद्ध्या चोपेतः, योगादन्तकालेऽपि चलितं मानसं मनो यस्य स चलितमानसो भ्रष्टस्मृतिः सोऽप्राप्य योगसंसिद्धिं योगफलं सम्यग्दर्शनं कां गतिं हे कृष्ण गच्छति ? ॥ ३७ ॥ कच्चिदिति । कच्चित्किं न, उभयविभ्रष्टः कर्ममार्गाद्योगमार्गाच्च विभ्रष्टः सञ्छिन्नाभ्रमिव नश्यति ? किं वा न नश्यति अप्रतिष्ठो निराश्रयो हे महाबाहो ! विमूढः सन्ब्रह्मणः पथि ब्रह्मप्राप्तिमार्गे ? ॥ ३८ ॥ एतदिति । एतन्मे मम संशयं कृष्ण ! च्छेत्तुमपनेतुमर्हस्यशेषतः । त्वदन्यस्त्वत्तोऽन्यः ऋषिर्देवो वा छेत्ता नाशयिता संशयस्यास्य न हि यस्मादुपपद्यते न सम्भवति, अतस्त्वमेव च्छेत्तुमर्हसीत्यर्थः ॥ ३९ ॥

२ **आ. शां. व्या.**—प्रश्नान्तमुत्थापयति—**तत्रेत्यादिना** । मनोनिरोधस्य दुःखसाध्यत्वमाशङ्क्य परिहृते सति प्रष्टा पुनरवकाशं प्रतिलभ्योवाचेति सम्बन्धः । लोकद्वयप्रापककर्मसम्भवे कुतो योगिनो नाशाशङ्का ? इत्याशङ्क्याह— **योगाभ्यासेति** । तथापि योगानुष्ठानपरिपाकपरिप्रापितसम्यग्दर्शनसामर्थ्यात् मोक्षोपपत्तौ कुतस्तस्य नाशाशङ्का ? इति चेत् , मैवं; अनेका-

*—'मानसः'एतदनन्तरं 'लिप्समानः सतां मार्गं प्रमूढो ब्रह्मणः पथि । अनेकचित्तो विभ्रान्तो (ऽविभ्रान्तो)मोहस्यैव वशं गतः' ॥ इत्यधिकः श्लोकोऽभिनवगुप्तटीकाग्रन्थे ।

१ अत्र संपूर्वाच्छीङ 'एरच्' (अष्टा. ३।३।५६) इत्यचि निष्पन्नः संशयशब्दः कुशेशयवत्क्लीबे द्रष्टव्यः । एतदिति द्वितीयान्तं स्वीकृत्य एतत् प्रति यो मे संशयः तमिति केचिद्व्याचक्षते । अन्ये तु 'एतं' इत्येव पठन्ति । **अविगीता ।**

न्तरायवत्त्वाद्योगस्येह जन्मनि प्रायेण संसिद्धेरसिद्धिरित्यभिसन्धायाऽऽह—**योगसिद्धी**ति । अभ्युदयनिश्श्रेयसबहिर्भावो नाशो योगमार्गे तत्फलस्य सम्यग्दर्शनस्यादर्शनादिति शेषः । तर्हि ततो बहिर्मुखत्वमेवाऽऽत्यन्तिकं संवृत्तमित्याशङ्क्याऽऽह—**श्रद्धये**ति । तर्हि योगमार्गमाश्रयते? नेत्याह—**योगाद्**इति । मरणकाले व्याकुलेन्द्रियस्य ज्ञानसाधनानुष्ठानावकाशाभावाद्युक्तं ततश्चलितमानसत्वमित्याशङ्क्याऽऽह—**भ्रष्टे**ति । गम्यत इति गतिः पुरुषार्थः, सामान्यप्रश्नमन्तर्भाव्य विशेषप्रश्नो द्रष्टव्यः ॥ ३७ ॥

प्रश्नमेव विवृणोति—**कच्चिदि**ति । प्रशस्तप्रश्नार्थत्वं कच्चिदित्यस्याङ्गीकृत्य व्याचष्टे—**किमि**ति । उभयविभ्रष्टत्वं स्पष्टयति—**कर्मे**त्यादिना । वायुना छिन्नं विशकलितमभ्रं यथा नश्यति तद्वदित्याह—**छिन्ने**ति । नाशाशङ्कानिमित्तमाह—**निराश्रय** इति । कर्ममार्गस्यावष्टम्भाभावेऽपि ज्ञानमार्गावष्टम्भस्तस्य भविष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह—**विमूढः सन्नि**ति । नहि कर्मिणं प्रतीयमाशङ्का, फलाभिलाषं त्यक्त्वेश्वरे समर्प्यासमर्प्य वा कर्मानुतिष्ठतो निरुपचारेण तद्भ्रंशवचनासम्भवात् ; सर्वकर्मसन्न्यासिनस्तु विहितानां त्यागाज्ज्ञानोपायाच्च विच्युतेरनर्थप्राप्तिशङ्का युक्तेति भावः ॥ ३८॥

यथोपदर्शितसंशयापाकरणार्थमर्जुनो भगवन्तं प्रेरयन्नाह—**एतदि**ति । मत्तोऽन्यः कश्चिदृषिर्वा देवो वा त्वदीयं संशयं च्छेत्स्यतीत्याशङ्क्याऽऽह—**त्वदन्य** इति । अन्यस्य संशयच्छेत्तुरभावे फलितमाह—**अत** इति ॥ ३९ ॥

३ रा. भा.— अथ 'नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति' [२।४०] इत्यादावेव श्रुतं योगमाहात्म्यं यथावच्छ्रोतुमर्जुनः पृच्छति । अन्तर्गतात्मज्ञानतया योगशिरस्कतया च हि कर्मयोगस्य माहात्म्यं तत्रोदितम्, तच्च योगमाहात्म्यमेव । श्रद्धया योगे प्रवृत्तो दृढतराभ्यासरूपयत्नवैकल्येन योगसंसिद्धिमप्राप्य योगाच्चलितमानसः कां गतिं गच्छति ? उभयविभ्रष्टोऽयं छिन्नाभ्रमिव कच्चिन्न नश्यति ? यथा मेघशकलः पूर्वस्मान्महतो मेघाच्छिन्नः परं बृहन्तं मेघमप्राप्य मध्ये विनष्टो भवति, तथैव कच्चिन्न नश्यति ? । कथमुभयविभ्रष्टता ? अप्रतिष्ठो विमूढो ब्रह्मणः पथीति, यथावस्थितं स्वर्गादिसाधनभूतकर्मफलाभिसन्धिरहितस्यास्य पुरुषस्य स्वफलसाधनत्वेन प्रतिष्ठा न भवतीत्यप्रतिष्ठः, प्रक्रान्ते ब्रह्मणः पथि विमूढः तस्मात्पथः प्रच्युतः, अत उभयविभ्रष्टतया किमयं नश्यत्येव ? उत न नश्यति ? तमेनं संशयमशेषतः छेत्तुमर्हसि, स्वतः प्रत्यक्षेण युगपत्सर्वं सर्वदा स्वत एव पश्यतस्त्वत्तोऽन्यः संशयस्यास्य छेत्ता न ह्युपपद्यते ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं प्रागुक्तमेव योगसाधनं यथावच्छ्रुतम्, अथ प्रागुक्तमेव योगमाहात्म्यं श्रोतव्यं सर्वप्रकारान्वितं प्रपञ्चेन श्रोतुं पृच्छतीत्याह—**अथे**ति । योगमाहात्म्यशब्देन सङ्ग्रहश्लोकस्थयोगसिद्धिशब्दो व्याख्यातः । सिद्धिकारणं हि माहात्म्यम्; सिद्धिश्चात्र शिथिलस्यापि योगस्य चिरतरमनेकपुण्यलोकावाप्तिः पुनर्योगयोग्ययोगिकुलसम्भवः तद्द्वारा पुनर्योगपौष्कल्यं, ततश्चापवर्ग इत्येवंरूपा । एषा च सिद्धिः अनितरसाधारणेन माहात्म्येन । ननु 'नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति' [२।४०] इत्यादौ कर्मयोगस्य माहात्म्यमुक्तम्; अत्र तु तत्फलभूतस्यात्मावलोकनरूपयोगस्य; अतः कथं श्रुतमित्युक्तम् ; तत्राह **अन्तर्गते**ति । ततः किमित्यत्राह **तच्चे**ति । योगाङ्कुरभूतात्मज्ञानगर्भतया पुष्कलयोगस्वरूपसाधनतया च हि कर्मयोगस्य माहात्म्यं तत्रोदितम, ततश्च योगोपाधिके तदङ्गभूतकर्मयोगमाहात्म्येऽभिहिते अङ्गीभूतयोगमाहात्म्यमेवोक्तं भवतीति भावः । 'अयतिः' इत्यादिपदानामर्थौचित्यात् क्रमभेदेन अन्वयो दर्शितः । तत्र प्रवृत्तस्य हि ततश्चलितत्वं वाच्यम्, नतु तत्र श्रद्धोपेतमात्रस्येति; अतः श्रद्धया तत्कार्यलक्षणेत्यभिप्रायेण **योगे प्रवृत्त** इत्युक्तम् । उपेतशब्द एव वाऽत्र श्रद्धाकृतयोगाधिगमपर इत्यभिप्रायः । **योगसंसिद्धिमप्राप्य** योगसिद्धेः पूर्वमेवेत्यर्थः । **योगाच्चलितमानसः** पुष्कलयोगं कर्तुमननुगुणचित्त इत्यर्थः । कामभोगमोक्षनिरयेषु कतमामित्यर्थः । 'कां गतिं गच्छति' इति सामान्यनिर्दिष्टमेव 'कच्चित्' इत्यादिना विवृतम् ।

दृष्टान्तेऽप्युभयभ्रष्टत्वप्रकारं दर्शयति **यथे**ति । उभयभ्रष्टताविवरणरूपत्वात् 'विमूढो ब्रह्मणः पथि' इत्येकस्याभिधानाच्च पारिशेष्यादप्रतिष्ठपदं सांसारिकफलसाधनकर्मभ्रंशाभिप्रायमित्याह **यथावस्थित**मिति । कर्मस्वरूपानुष्ठानप्रयासादौ न किञ्चिन्न्यूनम्, अभिसन्धिवैषम्यात्तु निष्फलं संवृत्तमित्यभिप्रायः । 'विमूढो ब्रह्मणः पथि' इति ब्रह्मपथे अज्ञानं न विवक्षितम्; ज्ञात्वोपक्रम्य निवृत्तं प्रति पृच्छ्यमानत्वात् । अतो विमोहकार्ययोगनिवृत्तिरत्र विमूढशब्देन लक्ष्यत इत्यभिप्रायेण **प्रक्रान्त** इत्यादि **प्रच्युत** इत्यन्तमुक्तम् । **ब्रह्मणः पथि** ब्रह्मप्राप्त्युपायभूते योग इत्यर्थः । 'एतं मे संशयम्' इति निर्दिश्यमानस्य संशयस्यार्थसिद्धं शिरोन्तरमाह **किमयं नश्यत्येवे**ति । अर्हसि सर्वज्ञत्वकारुणिकत्वप्रियसखत्वादियुक्तस्त्वं योग्योऽसीत्यर्थः ।

कृष्णशब्देन त्वच्छब्देन चाभिप्रेतमाह— **स्वत** इति । करणाधीनम्, अविशदानुमानादिप्रायं, क्रमभावि, कतिपयविषयं, कादाचित्कमपि हि त्वदन्येषां ज्ञानमिति भावः । एतेन 'यो वेत्ति युगपत्सर्वं प्रत्यक्षेण सदा स्वतः । तं प्रणम्य हरिं शास्त्रं न्यायतत्त्वं प्रचक्ष्महे' [न्या. त.] इति तु भगवन्नाथमुनिमिश्राणां वचनमनुसंहितम् । **न ह्युपपद्यत** इति युक्तिविरोधोऽभिप्रेतः ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

५ आ. मा. भा.—अयतिरप्रयत्नः ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

६ ज. प्र. दी.—अचतुर्थाश्रमीति प्रतीतिनिरासायाह— **अयतिरिति** ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

७ ह. पै. भा.— तत्र योगाभ्यासाङ्गीकारेण परलोकेहलोकप्राप्तिनिमित्तानि कर्माणि सन्न्यस्तानि। योगस्य फलं च मोक्षसाधनं सम्यग्दर्शनं न प्राप्तमिति योगी योगमार्गान्मरणकाले चलितचित्त इति तस्य नाशमाशङ्क्याऽऽहार्जुनः-**अयतिरिति**। अप्रयत्नवान्योगमार्गे श्रद्धयाऽऽस्तिक्यबुद्ध्या चोपेतो योगादन्तकाले चलितं मानसं मनो यस्य स चलितमानसो नष्टस्मृतिरप्राप्य योगसंसिद्धिं योगफलं सम्यग्दर्शनं कां गतिं कृष्ण ! गच्छति ? ॥ ३७ ॥ कच्चिदुभयविभ्रष्टः कर्ममार्गाद्योगमार्गाच्च विभ्रष्टश्छिन्नाभ्रमिव न नश्यति ? । किञ्चाप्रतिष्ठो निराश्रयो हे महाबाहो ! विमूढो ब्रह्मणः पथि ब्रह्मप्राप्तिमार्गे ॥ ३८ ॥ एतन्मे संशयं कृष्ण ! च्छेत्तुमर्हसि अशेषतः । त्वदन्यस्त्वत्तोऽन्यः ऋषिर्वा देवो वा छेत्ता नाशयिता संशयस्यास्य न हि यस्मादुपपद्यते, नास्तीत्यर्थः ॥ ३९ ॥

८ वें. ब्र. गि.—योगाभ्यासपरतया सर्वकर्मणि सन्न्यस्तवतो योगफलं च तत्त्वज्ञानमप्राप्नुवतः का गतिः ? इति अर्जुन उवाच— **अयतिरिति**। नन्वयं प्रश्नः किं योगारुरुक्षुं प्रति, किंवा योगारूढं प्रति ? नाद्यः; 'आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते' [६।३] इत्युक्तरीत्या तस्य कर्मित्वेन कर्मब्रह्मोभयभ्रष्टत्वपरस्योभयविभ्रष्टपदस्य तस्मिन्ननन्वयात् । नान्त्यः; योगारूढस्य सम्यग्दर्शित्वेन तस्मिन् 'अप्राप्य योगसंसिद्धिम्' इत्यस्यानुपपत्तेः । न च योगाभ्यासमारभ्य वैराग्यमान्द्यान्मध्ये विषयप्रवणं प्रत्ययं प्रश्न इति वाच्यम् ; पापिष्ठे तस्मिन् 'नहि कल्याणकृत्कश्चित्' [६।४०] इत्यस्यायोगात् ।

न च 'नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति' [२।४०] इति प्रागुक्तं कर्मयोगमाहात्म्यं यथावच्छ्रोतुमर्जुनः पृच्छति' इति रामानुजव्याख्यानं युक्तम्; तस्मिन्पक्षे ज्ञानफलालाभेऽपि कर्मफललाभसम्भवेनोभयभ्रष्टत्वासम्भवात् । न च तस्य कर्मसत्त्वेऽपि स्वर्गादिफलाभिसन्धिरहितं तं प्रति तस्य फलजनकत्वाभावादुभयभ्रष्टत्वोक्तिर्युक्तेति वाच्यम्; फलाभिसन्धित्यागेनेश्वरार्पणबुद्ध्याऽनुष्ठितस्य कर्मणः फलार्थानुष्ठितादपि कर्मणोऽतिशयेनामुष्मिकसुखजनकत्वावश्यम्भावेन उभयभ्रष्टत्वस्य सुतरामसङ्गतेः । तस्मादत्र वक्तव्यं किंविषयकोऽयं प्रश्न इति । अत्रोच्यते—तत्त्वसाक्षात्कारपर्यन्तविचारशून्यविषयकोऽयं प्रश्नः । तथा हि—'स योगी परमो मतः' [६।३२] इति श्लोके उत्पन्नतत्त्वज्ञान उत्पन्नजीवन्मुक्तिः परमो योगी, उत्पन्नतत्त्वज्ञानोऽनुत्पन्नजीवन्मुक्तिरपरमो योगीति स्थितम् । तेन तयोरुभयोरपि जीवन्मुक्तिसदसद्भावमात्रभेदेऽपि ज्ञानेनाज्ञानविनाशाद्विदेहमुक्तिरविवादेति न तद्गतिविषये काऽप्याशङ्काऽस्ति । यस्तु नित्यानित्यविवेकादिक्रमेण विविदिषासन्न्यासी वेदान्तश्रवणमनननिदिध्यासनानि कुर्वन्मध्ये विपद्यते; स पुनर्ज्ञानपरिपाकशून्यत्वान्न मोक्षसुखमनुभवति, नापि स्वर्गादिकम्, सर्वकर्मसन्न्यासात् । अत एतादृशो योगभ्रष्टः कां गतिं गच्छतीति प्रश्नाभिप्रायः ।

अक्षरार्थस्तु— श्रद्धया गुरुवेदान्तविश्वासेनोपेतः । श्रद्धापदं च स्वसमानाधिकरणशान्तिदान्त्याद्युपलक्षणम् । साधनचतुष्टयसम्पन्न एव प्रथमं गुरुमुपसृत्य श्रवणादीनि कुर्वन् अयतिः अदृढाभ्यासप्रयत्नः योगसंसिद्धिं योगस्तत्त्वज्ञानं तस्य संसिद्धिमुदयमप्राप्य अतत्त्वज्ञान एव मृतः सन् अन्त्यकालेऽपि योगाच्चलितमानसः मरणव्याकुलमनस्कतया नष्टस्मृतिः । अनेन गत्यन्तरासम्भवो दर्शितः। एवंविधः कां गतिं गच्छति ? ॥ ३७ ॥

एतदेव संशयबीजविवरणेनोपपादयति— **कच्चिदिति** । उभयविभ्रष्टः कर्ममार्गाज्ज्ञानमार्गाच्च विभ्रष्टः कच्चित्किं न नश्यति ? उभयभ्रष्टत्वमेव दर्शयति— अप्रतिष्ठः सर्वकर्मसन्न्यासित्वात्कर्मरूपाश्रयरहितः प्रक्रान्ते ब्रह्मणः पथि ब्रह्मप्राप्तिमार्गे ज्ञाने विमूढः, अत उभयभ्रष्टत्वाच्छिन्नाभ्रमिव— यथा हि वायुना च्छिन्नं विशकलितं पूर्वस्मान्मेघाद्भ्रष्टमुत्तरमेघं चाप्राप्तमभ्रं दृष्टययोग्यं सदन्तराल एव नश्यति, तथा योगभ्रष्टोऽपि पूर्वस्मात्कर्ममार्गाद्विच्छिन्न उत्तरं च ज्ञानमार्गमप्राप्तोऽन्तराल एव कर्मज्ञानफलायोग्यः किं नश्यति, किंवा मोक्षसाधनशमादिसम्पन्नत्वाच्छास्त्रगर्हितकर्मशून्यत्वाच्च न नश्यतीति संशय इति भावः ॥ ३८ ॥ अयं च योगभ्रष्टगतिविषयस्त्वयैव निरसनीयो नान्येनेति प्रार्थयते— **एतदिति** । स्पष्टोऽर्थः ॥ ३९ ॥

९ व० त० दी०—उभयरहितो योगशीलश्च किं फलमाप्नोति ? इति सन्दिहानोऽर्जुन उवाच— **अयतिरिति** । न यतिरसन्न्यासी अभ्यासयत्नरहितो वा कां गतिं फलं प्राप्नोति ? । हे कृष्ण ! कर्षकेत्यन्वर्थसम्बोधनं साभिप्रायम् ॥ ३७ ॥ स्वाभिप्रायं निवेदयति— **कच्चिदिति** । उभाभ्यामैहिकपारलौकिकसुखभोगाभ्यां विभ्रष्टस्तु न भवति कच्चित् ? इति प्रश्नः । ब्रह्ममार्गभूते योगे अप्रतिष्ठो यतः ॥ ३८ ॥ अत एतत्सन्देहनिवारकोऽपि त्वमेवेति कथयन्नाह— **एतन्मिति** । स्पष्टम् ॥ ३९ ॥

१० पु. अ. त.—अथ भवदुक्तिविश्वासेन केवलं श्रद्धया अभ्यासवैराग्यरहितो यत्नं कुर्वन् पश्चात्सिद्धिं प्राप्नोति न वा ? इति प्रश्नं विज्ञापयत्यर्जुनः—अर्जुन उवाच—अयतिरिति । श्रद्धया भवदुक्तिश्रद्धामात्रत उपेतो भगवत्संयोगात्मकयोगार्थे प्रवृत्तः अयतिः अभ्यासवैराग्ययोः शिथिलप्रयत्नः स्वरूपज्ञानाभावाद्योगाच्चलितमानसो भवति । ततो योगसिद्धिमपि न प्राप्नुयात् तदाह–योगसंसिद्धिमप्राप्य कृष्ण सदानन्द ! त्वदुक्तिविश्वासप्रवृत्तस्य सिद्धिरेवोचितेति विज्ञाप्य कां गतिं गच्छतीति पृष्टवान् ॥ ३७ ॥

स्वबुद्धिपरिकल्पितसंदेहविनिवृत्त्यर्थं स्वबुद्धिसन्देहमेव विवृणोति— कच्चिदिति । पूर्वप्रवृत्तकर्मादित्यागेन योगमार्गे अप्रतिष्ठो निराश्रयः । अभ्यासाभावेन स्वरूपाज्ञानात् ब्रह्मणः पथि भगवत्प्राप्त्येकयत्नमार्गे विमूढो वैराग्याभावात् । हे महाबाहो सर्वकृपाकरणसमर्थ ! एवमुभयविभ्रष्टः सन् छिन्नाभ्रमिव यथा छिन्नमभ्रं पूर्वाभ्राद्वियुक्तमभ्रान्तरामिलितं सन्मध्य एव विनश्यति तथा पूर्वधर्मत्यागेन स्वधर्मोपार्जितमोक्षफलरहितो भगवन्मार्गस्वरूपाज्ञानात् स्वरूपसंयोगरहितो जीवस्वरूपाप्तिभावरहितः कच्चिन्नो नश्यति ? ॥ ३८ ॥ हे कृष्ण दास्येन सदानन्ददानसमर्थ ! एतन्मे संशयं मन्मनोगतसंशयम् । स तु न नश्यत्येव त्वदुक्तिविश्वासात्, परं मत्संशयमशेषतः सोपपत्तिकाज्ञारूपवाक्यैश्छेत्तुं दूरीकर्तुमर्हसि । नन्वन्यत्र गुर्वादिषु भक्तेषु च विज्ञाप्य संशयं दूरीकुर्वित्यत आह— त्वदन्य इति । अस्य मद्गतस्य त्वदेकवाक्यैकनिष्ठस्य मम संशयस्य छेत्ता त्वदन्यः त्वां विना हि निश्चयेन अन्यो नोपपद्यते ॥ ३९ ॥

११ नी० भा० दी०—मनसो दुर्निग्रहत्वाद्योगसिद्धौ विघ्नं पश्यन्नर्जुन उवाच—हे कृष्ण ! योगात्कर्मयोगाच्चलितमानसस्त्यक्तकर्मा सन्यासीत्यर्थः । श्रद्धयोपेतो योगमार्गं प्रविष्टोऽपि अयतिः आयुषोऽल्पत्वाद्वा वैराग्यदौर्बल्याद्वा अल्पप्रयत्नः । 'अलवणा यवागूः' इतिवदत्राल्पार्थे नञ् । स कदाचित् योगसंसिद्धिं योगफलं सम्यक् दर्शनमप्राप्य मृतश्चेत् कां गतिं गच्छति ?॥३७॥कच्चिदिति । कच्चिन्नोभयविभ्रष्टः कर्ममार्गाद्योगमार्गाच्च विभ्रष्टश्छिन्नाभ्रमिव(यथा छिन्नमभ्रं) पूर्वमपरं वा मेघसङ्घमप्राप्य मध्ये एव नश्यति तद्वत् अप्रतिष्ठो निराश्रयः हे महाबाहो ! विमूढो ब्रह्मणः पथि ब्रह्मप्राप्तिमार्गे ॥ ३८ ॥ एतत् एतम् । स्पष्टमन्यत् ॥ ३९ ॥

सुकृतस्य सुकृतं फलम् ।

श्रीभगवानुवाच— पार्थ ! नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते ।
न हि कल्याणकृत्कश्चिद्दुर्गतिं तात ! गच्छति ॥ ४० ॥

१ शां. भा.— पार्थेति । हे पार्थ ! नैवेह लोके नामुत्र परस्मिन्वा लोके विनाशस्तस्य विद्यते नास्ति । नाशो नाम पूर्वस्माद्धीनजन्मप्राप्तिः, स तस्य योगभ्रष्टस्य नास्ति । न- हि यस्मात्कारणात् कल्याणकृच्छुभकृत्कश्चिद्दुर्गतिं कुत्सितां गतिं हे तात!–तनोत्यात्मानं पुत्ररूपेणेति पिता तात उच्यते, पितैव पुत्र इति पुत्रोऽपि तात उच्यते, शिष्योऽपि पुत्रवदिति अपुत्रोपि तात उच्यते– गच्छति ॥४०॥

२ आ. शां. व्या. — योगिनो नाशाशङ्कां परिहरन्नुत्तरमाह— श्रीभगवानिति । यदुक्तमुभयभ्रष्टो योगी नश्यतीति तत्राऽऽह— पार्थेति । तत्र हेतुमाह— न हीति । योगिनो मार्गद्वयाद्विभ्रष्टस्यैहिको नाशः शिष्टगर्हालक्षणो न भवतीति श्रद्धादेः सद्भावात् ; तथापि कथमामुष्मिकनाशशून्यत्वं ? इत्याशङ्क्य तद्रूपनिरूपणपूर्वकं तदभावं प्रतिजानीते— नाशो नामेति । तत्र हेतुभागं विभजते— न हीत्यादिना । उभयभ्रष्टस्यापि श्रद्धेन्द्रियसंयमादेः सामिकृतश्रवणादेश्च भावादुपपन्नं शुभकृत्त्वम् ।'तात!'इति कथं पुत्रस्थानीयः शिष्यः सम्बोध्यते ? पितुरेव तातशब्दत्वादित्याशङ्क्याऽऽह— तनोतीति । तेन पुत्रस्थानीयस्य शिष्यस्य 'तात ! ' इति सम्बोधनमविरुद्धमित्यर्थः । न गच्छति कुत्सितां गतिं, कल्याणकारित्वादिति नाशाभावः ॥ ४० ॥

३ रा. भा.— श्रद्धया योगे प्रक्रान्तस्य तस्मात्प्रच्युतस्येह चामुत्र च विनाशो न विद्यते प्राकृतस्वर्गादिभोगानुभवे ब्रह्मानुभवे चाभिलषितानवाप्तिरूपः प्रत्यवायाख्यानिष्टावाप्तिरूपश्च विनाशो न विद्यत इत्यर्थः । नहि निरतिशयकल्याणरूपयोगकृत्कश्चित्कालत्रयेऽपि दुर्गतिं गच्छति ॥ ४० ॥

४ वे. ता. चं.--अथोभयपुरुषार्थान्वयमुखेन उभयविभ्रष्टतां परिहरति -- पार्थेति । 'तस्य' इत्यनेन परामृष्टमाकारद्वयमाह– श्रद्धयेति । इहामुत्रशब्दयोर्भूलोकस्वर्गलोकादिपरत्वं परिहृत्यात्र विवक्षितमाह—प्राकृतेति । यथा मुमुक्षोः पुण्यमपि पापकोटौ निक्षिप्यते, तथा तस्य स्वर्गादिकमपीहशब्दनिर्देशार्हं प्रकरणसङ्गतं चेति भावः । विनाशशब्दः 'प्रत्यवायो न विद्यते'[२।४०]इति प्रागुक्तमप्यत्र सर्वं सङ्गृह्णातीत्याह प्रत्यवायाख्येति । कल्याणशब्दस्यात्र प्रस्तुतविशेषपर्यवसानव्यञ्जना-

याह निरतिशयेति । 'गच्छति' इत्यनवच्छिन्नवर्तमाननिर्देशात् कालत्रयेऽपीत्युक्तम् । अनेककालोपचितानन्तपुण्यसाध्यत्वेन प्रागपि दुष्कृताभावः; इदानीं च निरतिशयकल्याणरूपयोगप्रवृत्तिः परस्तादपि पुण्यलोकावाप्तियोगसिद्ध्यपवर्गप्रभृतिरिति, कालत्रयेऽपि दुर्गत्यसम्भवः । दुर्गतिर्निरयोऽनिष्टमात्रं वा; हिर्हेतौ प्रसिद्धौ वा । नहि योगे प्रक्रान्तस्य कस्यचित् कस्मिंश्चित्काले दुर्गतिप्राप्तिः कुतश्चित्प्रमाणात्सिद्धेति भावः ॥ ४० ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ४० ॥ ६ ज. प्र. दी.—॥ ४० ॥

७ ह. पै. भा.—श्रीभगवानुवाच-पार्थेति । पार्थ ! नैवेह लोके नामुत्र परस्मिँल्लोके वा विनाशस्तस्य विद्यते नास्ति । नाशो नाम पूर्वस्माद्धीनजन्मप्राप्तिः, स योगभ्रष्टे नास्तीति । न हि यस्मात् कल्याणकृच्छुभकृत्कश्चिद्दुर्गतिं कुत्सितां गतिं हे तात—तारयिताऽस्मानं पुत्ररूपेणेति पिता तात उच्यते, पितेव पुत्र इति पुत्रोऽपि तात उच्यते-(शिष्योऽपि पुत्र उच्यते)-गच्छति प्राप्नोति ॥ ४० ॥

८ वें. ब्र. गि.—अत्रोत्तरं श्रीभगवानुवाच—योगभ्रष्टो नश्यतीत्यत्र कोऽयं संशयः ? किमनिष्टावाप्तिः? किं वेष्टविघातः ? अनिष्टावाप्तिरपि किमिह लोके किंवा परलोके ? नोभयत्रापीत्याह—पार्थेति । तस्य यथाशास्त्रमनुष्ठितसर्वकर्मसन्यासस्य सर्वतो विरक्तस्य श्रवणादि कुर्वतो मध्ये मृतस्य योगभ्रष्टस्य इह अमुत्र च विनाशोऽनिष्टावाप्तिः न विद्यत एव। इहानिष्टं नामोभयभ्रष्टोऽयमिति शिष्टजनगर्हारूपम् ; अमुत्रानिष्टं तु नरकपातः; तदुभयमपि नास्ति । तत्र हेतुः—न हीति । हि यस्मात् कल्याणकृच्छास्त्रविहितकारी कश्चिदपि दुर्गतिमकीर्तिं निरयरूपां वा न गच्छति । किन्तु वक्तव्यं निरतिशयकल्याणकृदयं दुर्गतिं न गच्छतीति?। तातेति सवात्सल्यसम्बोधनम् ॥ ४० ॥

९ व० त० दी०—अत्रोत्तरं श्रीभगवानुवाच—पार्थेति सार्द्धैश्चतुर्भिः । इहामुत्र च तस्य न विनाशः । अत्रोपपत्तिमाह—न हीति । कल्याणकृदयं, न त्वकल्याणकर्मकृत् । अन्यथाऽनिष्टफलं स्यादेव ॥ ४० ॥

१० पु. अ. त.—एवं निश्चयात्मकमर्जुनस्य संशयवाक्यं श्रुत्वा भगवांस्तमाह—श्रीभगवानुवाच—पार्थेति। हे पार्थ तथासंशयानर्ह ! इह लोके पूर्वत्यक्तकर्मानुकरणविहितधर्मभक्त्यादौ, अमुत्र लोके परदास्यादिरूपे तस्य मदुक्तिविश्वासप्रवृत्तस्य विनाशः विशेषेण नाशो मददर्शनं न विद्यते । श्रद्धया मदुक्तिविश्वासप्रवृत्तौ कथं नाशः स्यात् ? यतोऽसाधारण्येनोत्तमकृतिप्रवृत्तस्य नाशो न भवतीत्याह—नहीति । भक्तत्वात्स्वबालकत्वेन तातेति सम्बोध्योपदिष्टम् । कल्याणकृत् धर्मादिबुद्ध्या फलेच्छासाधारण्येन शुभकृत् हीति निश्चयेन दुर्गतिं न गच्छति । तत्र श्रद्धयाऽत्र प्रवृत्तः कथं नश्येदित्यर्थः ॥ ४० ॥

११ नी० भा० दी०—अत्रोत्तरं भगवानुवाच- पार्थेति । हे तात ! इति वात्सल्यात्सम्बोधयति । तस्येह विनाशो नीचयोनिप्राप्तिः, अमुत्र विनाशो नरकप्राप्तिः, तदुभयमपि न जायते । हि यतः कल्याणकृच्छुभकृत् दुर्गतिं नैव प्राप्नोति ॥ ४० ॥

योगभ्रष्टस्य विनाशाभावादुत्तमगतिप्रतिपादनम् । [४१—४६]

प्राप्य पुण्यकृतां* लोकानुषित्वा शाश्वतीः समाः ।
शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥ ४१ ॥

---

१ शाश्वतस्य विष्णोः समाः— वैष्णवानि त्रीणि वर्षाणि इत्यभिनवगुप्ताचार्याः । श्रीमताम् ' ऋचः सामानि यजूंषि सा हि श्रीरमृता सताम् ' (तै. ब्रा. १।२।१) इति श्रुतेर्वेदविद्यासम्पन्नानाम् । अथवा श्रीर्ब्रह्मविद्या, तत्सम्पन्नानाम् । यत्तु—योगभ्रष्टः कर्मयोगात् भ्रष्टः, श्रीमतां कुले जन्मनोऽन्येषामिष्टत्वासम्भवात्—इति नव्याः । तदसङ्गतम्, तैः स्वीकृतस्यापरोक्षज्ञानोत्तरं मोक्षार्थमनपेक्षितत्वेऽपि लोकसङ्ग्रहार्थं कर्मानुतिष्ठतः कर्मयोगिनः पुनर्जन्मासम्भवात् । पुनर्जन्मापि तस्य कल्प्यते चेत्, सर्वथा नमोऽस्तु पामरप्रतारणैकफलाय तादृशाय तेषामपरोक्षज्ञानाय । श्रीमतां कुले जन्म तु न योगिनोऽभीष्टमिति भवति, किन्तु तद्योगाभ्याससुकृतप्रभावेणावशस्यैवेति न किञ्चिदनुपपन्नम् । अत्र—

त्यक्त्वा ये योगयोग्यां पुनरपि विषयान्सङ्गदोषाज्जुषन्ते येऽभ्यस्यन्तश्च योगं विगलितवयसो मध्य एव म्रियन्ते ।
योगभ्रष्टा द्विधा ते, ह्यकथि भगवता पूर्वसंस्कारशेषात्तेषामत्र क्रमेणान्यजनुरपि कुले श्रीमतां धीमतां च ॥
इति वामनाशयः । —अविगीता । *'पुण्यकृताँल्लोकान्' इति व० त० दी० अपपाठः ।

१ शां. भा.— किं त्वस्य भवति ?– प्राप्येति । योगमार्गे प्रवृत्तः सन्न्यासी सामर्थ्यात्प्राप्य गत्वा पुण्यकृतामश्वमेधादियाजिनां लोकान् तत्र चोषित्वा वासमनुभूय शाश्वतीर्नित्याः समाः संवत्सरान्, तद्भोगक्षये शुचीनां यथोक्तकारिणां श्रीमतां विभूतिमतां गेहे गृहे योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥ ४१ ॥

२ आ. शां. व्या. — योगभ्रष्टस्य लोकद्वयेऽपि नाशाभावे किं भवति ? इति पृच्छति— **किं त्विति** । तत्र श्लोकेनोत्तरमाह— **प्राप्येति**। कथं सन्न्यासीति विशेष्यते ? तत्राऽऽह— **सामर्थ्यादि**ति । कर्मणि व्यापृतस्य कर्मिणो योगमार्गप्रवृत्त्यनुपपत्तेस्तत्प्रवृत्तावपि फलाभिलाषविकलस्येश्वरे समर्पितसर्वकर्मणस्तद्भ्रंशाशङ्कानवकाशादित्यर्थः । समानां नित्यत्वं मानुषसमाविलक्षणत्वम् । वैराग्याभावविवक्षया विभूतिमतां गृहे जन्मेति विशेष्यते ॥ ४१ ॥

३ रा. भा.— कथमयं भविष्यति ? इत्यत्राह– प्राप्येति । यज्जातीयभोगाभिकाङ्क्षया योगात्प्रच्युतोऽयमतिपुण्यकृतां प्राप्यान् लोकान् प्राप्य तज्जातीयानतिकल्याणान् भोगान् ज्ञानोपाययोगमाहात्म्यादेव भुञ्जानो यावत्तद्भोगतृष्णावसानं शाश्वतीः समास्तत्रोषित्वा तस्मिन् भोगे वितृष्णः शुचीनां श्रीमतां योगोपक्रमयोग्यानां कुले योगोपक्रमे भ्रष्टो योगमाहात्म्याज्जायते ॥ ४१ ॥

४ वे. ता. चं.— **अथवेति** । उभयभ्रष्टतापरिहारायोक्तमुभयान्वयं प्रपञ्चयति—'प्राप्य' इत्यादिना 'परां गतिम्' [६।४५ इत्यन्तेन । योगभ्रंशहेतुं पुण्यकृल्लोकप्राप्तिकृतातिशयितप्राकृतपुरुषार्थयोगे कर्माख्यसाधनरहितत्वेऽपि योगमाहात्म्यस्यैव साधनत्वं भोगावसानहेतुं वैतृष्ण्यमुत्पाद्य पुनर्योगमाहात्म्यस्यैव योगारम्भयोग्यकुलोद्भवहेतुत्वं च प्रदर्शयति— **यज्जातीयेति** । सर्वेषां मात्रया पुण्यकृत्त्वसद्भावेऽपि केषुचित्पुण्यकृच्छब्दप्रयोगस्तेषां अतिशयितपुण्यकृत्त्वनिबन्धन इत्याह– **अतिपुण्यकृतामिति** । तज्जातीयत्वेऽपि ततोऽतिशयितत्वाय **अतिकल्याणानि**त्युक्तम् । दृश्यते ह्येकजातीयेष्वपि रूपरसगन्धादिषु भूलोकेऽपि तारतम्यम् । एवं दिव्यादिव्यभेदः । यदि पुराकृतैः पुण्यैः पुण्यलोकावाप्तिः, पापैरपि पुराकृतैः पापलोकप्राप्तिः स्यादित्यत्राह— **योगमाहात्म्यादेवेति** । धर्मार्थसम्पादितद्रव्यस्य भोगार्थविनियोगवदिति भावः । नह्यसौ पुण्यक्षयादिव योगमाहात्म्यक्षयान्निवर्तते, तस्याक्षयत्वादिति दर्शयितुं **याव**दित्यादिकमुक्तम् । विषमविपाकसमयकर्ममूलसत्त्वोन्मेषकृतविवेकोदयवशात् निरन्तरभोगप्रकर्षादिवशाच्च वैतृष्ण्यसम्भवः सौभरिप्रभृतिवृत्तान्तेषु भाव्यः । शुचित्वं श्रीमत्त्वं च अदृष्टद्वारा दृष्टद्वारा च योगोपकारकमित्याह— **योगोपक्रमयोग्याना**मिति । योगभ्रष्टस्य स्वान्वयायोगोपक्रमानुगुणस्वभावानामित्यर्थः । 'अथवा योगिनामेव कुले' [६।४२] इति इतोऽप्यतिशयितजन्मनो वक्ष्यमाणत्वात् 'शुचीनाम्' इत्यादिविशेषणविशेषसामर्थ्याच्च **योगोपक्रमे भ्रष्ट** इत्युक्तम् ॥ ४१ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ४१ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४१ ॥

७ ह. पै. भा.— किं तस्य भवति ? योगमार्गे प्रवृत्तः सन्न्यासी सामर्थ्यात्प्राप्य गत्वा पुण्यकृतामग्निष्टोमादियाजिनां लोकान्, तत्र चोषित्वा वासमनुभूय शाश्वतीर्नित्याः समाः संवत्सरान्, तद्भोगक्षये शुचीनां यथोक्तकारिणां श्रीमतां गेहे विभूतिमतां गृहे योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥ ४१ ॥

८ वें. ब्र. गि.—तर्हि कीदृशी तस्य गतिः ? तत्राह— प्राप्येति । द्विविधो योगभ्रष्टः—एकः प्रारब्धोपचितभोगवासनः, एकस्तु दृढवैराग्यः । तत्राद्यः पुण्यकृतामश्वमेधादिकारिणां लोकान्स्वर्गविशेषान्प्राप्य भोगान्भुञ्जानः यावत्तद्भोगतृष्णावसानं शाश्वतीः समाः ब्रह्ममानेन ब्रह्मसंवत्सरान् तत्र उषित्वा ततः शुचीनां परिशुद्धानां ज्ञानयोग्यानां श्रीमतां धनिनां महाराजचक्रवर्तिनां गेहे कुले भोगवासनाशेषसद्भावात् जनकादिवत् योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥ ४१ ॥

९ व० त० दी०— किन्तु पुण्यकृताँल्लोकान् प्राप्य यावत् कल्याणकर्मफलभोगेन शाश्वतीः समा वर्षाणुषित्वा मध्ये भ्रंशात्पूर्वकृतादेव हेतोरिह योगभ्रष्टोऽभिजायते, परं श्रीमतां शुचीनां सदाचाराणां गेहे जन्मवान् भवति; अशुभस्याकृतत्वात्तत्फलभाक् न भवति इति भावः ॥ ४१ ॥

१० पु. अ. त.—एवं नाशाभावमुक्त्वा तस्य गतिस्वरूपमाह— प्राप्येति । स योगभ्रष्टः स्वरूपाज्ञानादभ्यासवैराग्याभावादभ्यस्यमानमार्गाद्भ्रष्टः पुण्यकृतां यज्ञादिकारिणां लोकान् श्रद्धामात्रप्रवृत्तिसाधनेन तत्फलभोगविचिकित्साजनितपूर्वप्रवृत्तमार्गस्वरूपज्ञानार्थं प्राप्य तत्र शाश्वतीः समाः बहून् संवत्सरान् उषित्वा स्थित्वा, तत्फलभोगं कृत्वा, तत्र विचिकित्सयाऽभावकेन मनसा पूर्वश्रद्धासाधनेनैव भवति । जन्मप्रार्थनया शुचीनां कापट्यादिदोषरहितानां श्रीमतां भगवच्छोभायुक्तानां भक्तानां गृहेऽभिजायते जन्म प्राप्नोति । उपसर्गेण सरतिपूर्वकं प्राप्तिर्ज्ञापिता ॥ ४१ ॥

११ नी० भा० दी०— इहामुत्र च तस्य महत्त्वमेवास्तीत्याह– प्राप्येति । उषित्वा वासं कृत्वा शाश्वतीः समाः नित्यान् वत्सरान् योगभ्रष्टो रागी चेदल्पकालाभ्यस्तयोगश्चेत् श्रीमतां गेहे जायते । तत्रापि श्रीमानधो गच्छतीत्याशङ्क्य शुचीनामित्युक्तम् । शुचयो हि सत्कार्येष्वेव श्रियमुपयुञ्जानाः पूर्वापेक्षया महत्तरं स्थानमासादयन्तीत्यर्थः ॥ ४१ ॥

अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ।
एतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम् ॥ ४२ ॥

१ शां. भा.— अथेति । अथवा (योगी) श्रीमतां कुलादन्यस्मिन् योगिनामेव दरिद्राणां कुले भवति जायते धीमतां बुद्धिमताम् । एतद्धि जन्म यद्दरिद्राणां योगिनां कुले दुर्लभतरं दुःखलभ्यतरं पूर्वमपेक्ष्य लोके जन्म यदीदृशं यथोक्तविशेषणे कुले ॥ ४२ ॥

२ आ. शां. व्या.— श्रद्धावैराग्यादिकल्याणाधिक्ये पक्षान्तरमाह— **अथवे**ति । 'योगिनां' इति कर्मिणां ग्रहणं मा भूदिति विशिनष्टि— **धीमता**मिति । ब्रह्मविद्यावतां शुचीनां दरिद्राणां कुले जन्म दुर्लभादपि दुर्लभं प्रमादकारणाभावादित्याह— **एतद्धी**ति । किमपेक्ष्यास्य जन्मनो दुःखलभ्यादपि दुःखलभ्यतरत्वं? तदाह— **पूर्व**मिति । यद्यपि विभूतिमतामपि शुचीनां गृहे जन्म दुःखलभ्यं तथापि तदपेक्ष्येदं जन्म दुःखलभ्यतरं यदीदृशं शुचीनां दरिद्राणां विद्यावतामिति विशेषणोपेते कुले लोके जन्म वक्ष्यमाण(-लक्षण-)मित्यर्थः ॥ ४२ ॥

३ रा. भा.— अथवेति । परिपक्वयोगश्चलितश्चेत् योगिनां धीमतां योगं कुर्वतां स्वयमेव योगोपदेष्टॄणां [योगोपदेशक्षमाणां] कुले भवति; तदेतदुभयविधं योगयोग्यानां योगिनां च कुले जन्म लोके प्राकृतानां दुर्लभतरम् । एतत्तु योगमाहात्म्यकृतम् ॥ ४२ ॥

४ वे. ता. चं.— 'अथवा' इति व्यवस्थितविकल्पार्थम् । अतिशयितजन्मनिर्देशोऽतिशयितहेतुसाकाङ्क्ष इति दर्शयितुं **परिपक्वयोगश्चलितश्चे**दित्युक्तम् । 'योगिनां कुले' इति कस्यचिद्योगिनः सन्ताने प्रसूतिर्नोच्यते; तावन्मात्रस्यात्यन्तयोगोपकारकत्वाभावात्; किन्तूपदेशार्हत्वाय योगिनां सतामेव पुत्रादित्वेन जायत इति दर्शयितुं **योगं कुर्वता**मिति वर्तमाननिर्देशः । 'शुचीनां श्रीमताम्' इत्यन्यस्मादुपदेष्टुर्योगाधिगमं प्रत्यानुगुण्यमात्रमुक्तम्; इह तु 'धीमताम्' इति वचनात्तेषामेवोपदेष्टृत्वयोग्यतोच्यत इत्याह— **स्वयमेवे**ति । 'पशुर्मनुष्यः पक्षी वा ये च वैष्णवसंश्रयाः । तेनैव ते प्रयास्यन्ति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ तव दास्यसुखैकसङ्गिनां भवनेष्वस्त्वपि कीटजन्म मे । इतरावसथेषु मा स्म भूदपि मे जन्म चतुर्मुखात्मना'[स्तो.र. ५९] इत्यादिप्रतिपादितवैभवयुक्ते महत्त्वम् । पूर्वश्लोकस्थगेहशब्दतुल्यार्थत्वादत्रापि कुलशब्दो गृहवाची । **एतदुभयविध**मिति, साधारणस्येदृशमित्यनुवादस्य उभयान्वयित्वमेव ह्युचितमिति भावः । प्रकृतिमात्रदर्शिजनविषयेण लोकशब्देन मुमुक्षुव्यतिरिक्तविवक्षामाह– **प्राकृताना**मिति । दुर्लभतरं कथं लभ्येतेत्यत्र ईदृशशब्दाभिप्रेतमाह— **एतत्त्वि**ति ॥ ४२ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ४२ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४२ ॥

७ ह. पै. भा.— अथवा श्रीमतां कुलादन्यस्मिन्योगिनामेव दरिद्राणां कुले महति जायते धीमताम् । एतद्धि जन्म दरिद्राणां योगिनां कुले दुर्लभतरं पूर्वमपेक्ष्य लोके जन्म यदीदृशं यथोक्तविशेषणे कुले ॥ ४२ ॥

८ वें. ब्र. गि.—एवं प्रारब्धोपचितभोगवासनस्य योगभ्रष्टमृतस्य गतिमुक्त्वा दृढवैराग्यस्य तस्य गतिमाह—**अथे**ति । दृढवैराग्यस्तु भोगवासनाविरहात् पुण्यकृतां लोकानप्राप्यैव योगिनामेव दरिद्राणां ब्राह्मणानाम्–न तु श्रीमतां राज्ञाम्–कुले भवति धीमतां ब्रह्मविद्यावताम् । तदेतदुभयविधं ज्ञानयोग्यानां ज्ञानिनां च कुले जन्म प्राकृतानां दुर्लभतरं हि प्रसिद्धम् ॥ ४२ ॥

९ ब० त० दी०— अथवाऽऽरब्धच्युतस्य जन्म पुनः साधनार्थं संस्कारतो योगिनामेव कुले भवति । किम्भूतानां? योगबुद्धिमतां यदीदृशं जन्म तदेतल्लोके दुर्लभतरम् । अत्र च पूर्वं 'शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते' [६ । ४१] इति भरतस्य इव जन्मोक्तम् ; तस्य पूर्वसंस्कारानुगतयोगं साधयितुमित्युक्तं तत्र प्रय-

त्नाद्यतमानस्यैव भूयो योगसिद्धेः । 'अथवा' इत्यत्र तु प्रयत्नव्यतिरेकेण रूढयोगानां गृहे जन्मिनोऽस्य जडभरतस्य ब्रह्मसुतस्येव योगसिद्ध्या कृतार्थत्वमित्यवसेयम् ॥ ४२ ॥

१० पु. अ. त.— पक्षान्तरमाह— अथवा धीमतां स्वरूपज्ञानवतां कुले भवति जन्म प्राप्नोति। धीमत्त्वोक्त्या तत्कुलप्रसूतिमात्रेण ज्ञानोत्पत्तिर्व्यञ्जिता । जन्म विशिनष्टि— एतदिति । हीति निश्चयेनैतद्दुर्लभतरं यल्लोके ईदृशं भगवत्स्वरूपज्ञानात्मकं जन्म ॥ ४२ ॥

११ नी ० भा० दी०— स योगी विरक्तश्चिराभ्यस्तयोगो वा चेत्तस्य गतिमाह— अथवेति ॥ ४२ ॥

तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदैहिकम् ।
यतते च ततो भूयः संसिद्धौ कुरुनन्दन! ॥ ४३ ॥
पूर्वाभ्यासेन तेनैव ह्रियते विवशोऽपि सः ।
जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्तते ॥ ४४ ॥

१ शां. भा.— यस्माच्च— तत्र योगिनां कुले तं बुद्धिसंयोगं बुद्ध्या संयोगं लभते पौर्वदैहिकं पूर्वस्मिन्देहे भवं पौर्वदैहिकम् । यतते च प्रयत्नं करोति ततस्तस्मात्पूर्वकृतात्संस्काराद्भूयो बहुतरं संसिद्धौ संसिद्धिनिमित्तं हे कुरुनन्दन ! ॥ ४३ ॥

२ आ. शां. व्या.— यदुत्तमतरं जन्मोक्तं तस्योत्तमत्वे हेत्वन्तरमाह— **यस्मादिति**। बुद्ध्येत्यात्मविषययेति शेषः। पूर्वस्मिन्देहे भव तत्रानुष्ठितसाधनविशेषयुक्तमित्यर्थः । तर्हि यथोक्तजन्मनि साधनानुष्ठानमन्तरेणैव बुद्धिसम्बन्धः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **यतते** चेति । प्रयत्नः श्रवणाद्यनुष्ठानविषयः ॥ ४३ ॥

१ शां. भा.— कथं पूर्वदेहबुद्धिसंयोगः? इति तदुच्यते— पूर्वेति । यः पूर्वजन्मनि कृतोऽभ्यासः स पूर्वाभ्यासः, तेनैव बलवता ह्रियते संसिद्धौ हि यस्मादवशोऽपि स योगभ्रष्टः, तेन न कृतं चेद्योगाभ्याससंस्काराद्बलवत्तरमधर्मादिलक्षणं कर्म तदा योगाभ्यासजनितेन संस्कारेण ह्रियते । अधर्मश्चेद्बलवत्तरः कृतः, तेन योगजोऽपि संस्कारोऽभिभूयत एव । तत्क्षये तु योगजः संस्कारः स्वयमेव कार्यमारभते; न दीर्घकालस्थस्यापि विनाशस्तस्यास्तीत्यर्थः । अतः जिज्ञासुरपि योगस्य स्वरूपं ज्ञातुमिच्छन्नपि योगमार्गे प्रवृत्तः सन्न्यासी योगभ्रष्टः, सामर्थ्यात्सोऽपि शब्दब्रह्म वेदोक्तकर्मानुष्ठानफलमतिवर्ततेऽपाकरिष्यति; किमुत बुद्ध्वा यो योगं तन्निष्ठोऽभ्यासं कुर्यात् ? ॥ ४४ ॥

२ आ. शां. व्या.— यदि पूर्वसंस्कारोऽस्येच्छामुपनयन्न प्रवर्तयति, तथा च प्रवृत्तिरनिच्छया स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **पूर्वेति** । स हि योगभ्रष्टः समनन्तरजन्मकृतसंस्कारवशादुत्तरस्मिञ्जन्मनि अनिच्छन्नपि योगं प्रत्येवाऽऽकृष्टो भवतीत्यर्थः । तत्र कैमुतिकन्यायं सूचयति— **जिज्ञासुरिति** ! पूर्वार्धं विभजते— **यः पूर्वेति**। तस्मान्नेच्छया तस्य प्रवृत्तिरिति शेषः । योगभ्रष्टस्याधर्मादिप्रतिबन्धेऽपि तर्हि पूर्वाभ्यासवशाद्बुद्धिसम्बन्धः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **नेत्यादिना** । यदि योगभ्रष्टेन योगाभ्यासजनितसंस्कारप्राबल्यात्प्रबलमधर्मप्रभेदरूपं कर्म न कृतं स्यात्तदा तेन संस्कारेण वशीकृतः सन्निच्छादिरहितोऽपि बुद्धिसम्बन्धभाग्भवतीत्यर्थः । विपक्षे योगसंस्कारस्याभिभूतत्वान्न कार्यारम्भकत्वमित्याह— **अधर्मश्चेदिति** । योगजसंस्कारस्याधर्माभिभूतस्य कार्यमकृत्वैवाभिभावकप्राबल्ये प्रणाशः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— **तत्क्षये त्विति**। कालव्यवधानान्निवृत्तिं शङ्कित्वोक्तं— **नेति**। तृणजलायुकादृष्टान्तश्रुत्या संस्कारस्य दीर्घतायाः समधिगतत्वादिति भावः । कैमुतिकन्यायोक्तिपरमुत्तरार्धं विभजते— **जिज्ञासुरपीत्यादिना** । अत्रापि सन्न्यासीति विशेषणं पूर्ववदवधेयमित्याह— **सामर्थ्यादिति** । न हि कर्मी कर्ममार्गे प्रवृत्तस्ततो भ्रष्टः शङ्कितुं शक्यते, अतः सन्न्यासी पूर्वोक्तैर्विशेषणैर्विशिष्टो योगभ्रष्टोऽभीष्टः सोऽपि वैदिकं कर्म तत्फलं चातिवर्तते, किमुत योगं बुद्ध्वा तन्निष्ठः सदाऽऽभ्यासं कुर्वन्कर्म तत्फलं चातिवर्तते इति वक्तव्यमिति योजना । योगनिष्ठस्य कर्मतत्फलातिवर्तनं ततोऽधिकफलावाप्तिर्विवक्ष्यते ॥ ४४ ॥

३ रा. भा.— तत्र जन्मनि तमेव पौर्वदैहिकं योगविषयं बुद्धिसंयोगं लभते। ततः सुप्तप्रबुद्धवद्भूयः संसिद्धौ यतते। यथा नान्तरायहतो भवति, तथा यतते। तेन पूर्वाभ्यासेन पूर्वेण योगविषयेणाभ्यासेन स योगभ्रष्टो ह्यवशोऽपि योग एव ह्रियते। प्रसिद्धं ह्येतद्योगमाहात्म्यमित्यर्थः। अप्रवृत्तयोगो योगे जिज्ञासुरपि ततश्चलितमानसः पुनरपि तामेव जिज्ञासां प्राप्य कर्मयोगादिकं योगमनुष्ठाय शब्दब्रह्मातिवर्तते। शब्दब्रह्म देवमनुष्यपृथिव्यन्तरिक्षस्वर्गादिशब्दाभिलापयोग्यं ब्रह्म प्रकृतिः। प्रकृतिबन्धाद्विमुक्तो देवमनुष्यादिशब्दाभिलापानर्हं ज्ञानानन्दैकतानमात्मानं प्राप्नोतीत्यर्थः॥ ४३॥ ४४॥

४ वे. ता. चं.— ततः किमायातमपवर्गस्य, पूर्वदेहारब्धस्य योगस्य शिथिलत्वात्; योगिकुलजन्ममात्रस्य च मोक्षहेतुत्वाभावादित्यत्रोत्तरं **तत्र तम**िति। तत्रशब्दस्य सप्तमीसाम्याद्देहविषयत्वभ्रमव्युदासाय पूर्वोक्तवाक्यार्थेन अन्वयमाह—**तत्र जन्मनी**त्यादि। पूर्वदेहे संस्कारहेतुबुद्धेरपि सद्भावात्तद्व्यवच्छेदाय 'तम्' इत्युक्तमित्याह—**योगविषय**मिति। **ततः** बुद्धिसंयोगादित्यर्थः। जन्मान्तरे समस्तसंस्कारतिरोधानस्य दृश्यमानत्वात् कथमिदमुपपद्यते? इति शङ्कायां पुण्यकृतां तथाविधः संस्कारभ्रंशो नास्तीति प्रदर्शनाय **सुप्तप्रबुद्धवद्**िति दृष्टान्त उक्तः। 'संसिद्धौ' इत्यत्रोपसर्गाभिप्रेतमाह— **यथे**ति॥ ४३॥

तेनेत्यस्यार्थो **योगविषयेणे**ति। 'तेनैव' इत्यवधारणफलितमाह—**योग एव ह्रियत** इति। हिशब्दार्थमाह **प्रसिद्ध**मिति। प्रसिद्धिश्चादिभरतविदुरभीष्मादिवृत्तान्तेषु द्रष्टव्या। पार्थकुरुनन्दनशब्दाभ्यामुभयकुलशुद्ध्यादिसूचकाभ्यामर्जुनस्यापि शुचीनां श्रीमतामित्याद्यन्वयः सूचितः।

'जिज्ञासुः' इत्यादिप्रकरणवशाद्वासनया विच्छिन्नघटकत्वप्रदर्शनार्थमित्याह— **अप्रवृत्ते**ति। 'जिज्ञासुरपि' इति सन्नन्तापिशब्दयोः सामर्थ्यात्—**अप्रवृत्तयोग** इत्युक्तम्। यद्यपि 'न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम्' [अष्टा. २।३।६९] इति कर्मणि षष्ठीनिषेधः; तथाप्यत्र सम्बन्धसामान्यविवक्षया 'योगस्य' इति षष्ठी। योगिनश्चलितस्य योगः, प्रक्रान्तयोगस्य चलितस्य तत्प्रक्रमः, योगमारुरुक्षोश्चलितस्यारुरुक्षेति तत्तदवस्थानुरूपं प्रति समाधानमिति भावः। **कर्मयोगादिकं**, कर्मयोगज्ञानयोगावित्यर्थः। यद्वा, कर्मयोग उपक्रमो यस्यात्मसाक्षात्काररूपस्य योगस्य स तथोक्तः। ब्रह्मशब्दोऽत्र न परब्रह्मविषयः, तस्यातिवर्तनीयत्वानुपपत्तेः, 'शब्दब्रह्म' इति विशेषणायोगाच्च। अत एव न जीवविषयः, नापि वेदविषयः, तस्याप्यनिवर्तनीयत्वानिरूपणात्। नापि लक्षणया वेदप्रतिपाद्यकर्मविषयः, तत्फलविषयो वा, तत्रापि वेदे ब्रह्मशब्दस्य गौणः प्रयोगः, तदस्य परस्ताल्लक्षणा, उपनिषदंशात्सङ्कोच इति बहुदोषप्रसङ्गात्। नापि शब्दजन्यं ज्ञानमात्रं शब्दब्रह्म, योगं जिज्ञासोस्तदतिवृत्तेर्विरुद्धत्वात्। 'स्वाध्यायाद्योगमासीत योगात्स्वाध्यायमामनेत्' [वि.पु. ६।६२] इत्यादिप्रकोपप्रसङ्गाच्च। योगमारुरुक्षुः पुरुषः शब्दश्रवणजनितज्ञानमात्रवतः पुरुषादधिकः 'ब्राह्मणेषु च विद्वांसो विद्वत्सु कृतबुद्धयः। कृतबुद्धिषु कर्तारः कर्तृषु ब्रह्मवादिनः' [मनुः १।९७] इतिवदिति चेत्— तदपि न, अध्याहाराद्यापातात्, अप्रस्तुताभिधानप्रसङ्गात्, पूर्वोत्तरवाक्यानन्वयाच्च। अतः प्रकृतावपि ब्रह्मशब्दप्रयोगस्यात्रापि प्राचुर्यादतिवर्तनीयत्वौचित्याच्च ब्रह्मशब्दोऽत्र प्रकृतिविषयः। तस्या एव भोग्यभोगोपकरणभोगस्थानाख्यपरिणामप्रदर्शनाय 'शब्दब्रह्म' इति व्यपदेशः। "सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरः। नामानि कृत्वा" [तै.आ. ३।१२।७] इत्यादिश्रुतेः। विभक्तरूपा हि प्रकृतिर्देवादिशब्दाभिलप्या। तदेतदखिलमभिप्रेत्य **देवमनुष्येत्यादिक**मुक्तम्। प्रकृत्यतिवर्तनशब्दार्थं फलितं च दर्शयति **प्रकृतिसम्बन्धाद्**िति। **देवमनुष्येत्यादि**ना 'पुमात्र देवो न नरः' [वि. पु. २।१३।९८] इत्यादिकं स्मारितम्। **ज्ञानानन्दैकतान**मित्यनेन च 'नाहं देवो न मर्त्यो वा न तिर्यक् स्थावरोऽपि वा। ज्ञानानन्दमयस्त्वात्मा शेषो हि परमात्मनः' [पां. रा.] इत्यादिकम्॥ ४४॥

५ आ. मा. भा.—॥ ४३॥ योगस्य जिज्ञासुरपि। ज्ञातव्यो मया योग इति यस्यातीवेच्छा, सोऽपि शब्दब्रह्मातिवर्तते। परं ब्रह्म प्राप्नोतीत्यर्थः॥ ४४॥

६ ज. प्र. दी.—॥ ४३॥ उप्रत्यययोगे 'न लोकाव्यय—' [अष्टा.२।३।६९]इति षष्ठीनिषेधात् योगस्य स्वरूपमित्यध्याहृत्य कश्चिद्व्याख्यातवान्। भ्रमो वृथैव, 'नञा निर्दिष्टमनित्यम्' इत्यस्यानित्यत्वात्। अतः कात्यायनो 'द्विषः शतुर्वा वचनं'[अष्टा. २।३।६९ वार्तिकं] इत्याद्यवोचदित्यभिप्रेत्याह— **योगस्ये**ति। 'ब्रह्मजिज्ञासा'[ब्र.सू. १।१।१] इत्यादाविव विचारार्थताशङ्कानिरासाय व्याचष्टे— **ज्ञातव्य** इति। अतीवेत्युप्रत्ययस्यार्थः। 'सनाशंसभिक्षउः' अष्टा. ३।२।१६८] इति तच्छीलादौ तस्य विहितत्वात्, इच्छार्थे बाधकाभावादिति भावः। 'शब्दब्रह्मातिवर्तते' इत्येतद्वेदोक्तकर्मकारिभ्योऽतिरिच्यत इति कश्चिद्व्याचष्टे, तदसत्। 'ततो याति परां गतिम्' [१६।२२] इत्यस्यार्थस्य परामर्शादिति भावेनाह— **शब्दे**ति। शब्दब्रह्मशब्देन वैदिकविधिनिषेधावत्रोच्येते। तदतिवर्तनं परब्रह्मप्राप्त्यैवेत्यत एवमुक्तम्॥ ४४॥

७ ह. पै. भा.— यस्माच्च तत्र योगिनां कुले तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिकं पूर्वदेहभवं पौर्वदेहिकं बुद्धिसंयोगं लभते । यतते च यत्नं करोति च ततस्तस्मात्पूर्वकृतात्संस्काराद्भूयो बहुतरं संसिद्धौ संसिद्धिनिमित्तं कुरुनन्दन ! ॥ ४३ ॥ पूर्वजन्मनि कृतोऽभ्यासस्तेन पूर्वाभ्यासेन बलवता तेनैव ह्रियते हि यस्मात्प्राप्यते बुद्धिसंयोगं प्रत्यवशोऽपि स योगभ्रष्टः । किञ्च जिज्ञासुर्योगस्य ज्ञातुमिच्छया योगपार्गे प्रवृत्तः सन्यासी सामर्थ्यात् सोऽपि शब्दब्रह्म वेदोक्तं केवलं कर्मानुष्ठातुमतिवर्तते । योगजिज्ञासाऽपि केवलात्कर्मणो गुरुतरेत्यभिप्रायः । किमुत बुद्ध्या योगनिष्ठाभ्यासं कुर्वन् ? ॥ ४४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं योगभ्रष्टस्यानिष्टावाप्तिं निरस्य इष्टविघातं निराह—तत्रेति । तत्र द्विप्रकारेऽपि जन्मनि पूर्वदेहे भवं पौर्वदैहिकं तं सर्वकर्मसन्यासगुरूपसदनश्रवणमनननिदिध्यासनानां मध्ये यावत्पर्यन्तमनुष्ठितं तावत्पर्यन्तं ब्रह्मात्मैक्यविषयया बुद्ध्या संयोगं—तत्साधनकलापमिति यावत्—लभते सुप्तप्रबुद्ध इव प्राप्नोति । ततः तल्लाभानन्तरं संसिद्धौ मोक्षनिमित्तं भूयः अधिकं लब्धाया भूमेरग्रिमां भूमिं सम्पादयितुं यतते प्रयत्नं करोति च, यावन्मोक्षभूमिकाः सम्पादयतीत्यर्थः । हे कुरुनन्दन ! तवापि शुचीनां श्रीमतां कुले योगभ्रष्टजन्म जातमिति पूर्ववासनावशादनायासेनैव ज्ञानलाभो भविष्यतीति सूचयितुं महानुभावस्य कुरोः कीर्तनम् ।

अयमर्थः सर्वोऽपि वासिष्ठे प्रदर्शितः- 'श्रीरामः— एकामथ द्वितीयां वा तृतीयां भूमिकामुत । आरूढस्य मृतस्याथ कीदृशी भगवन्गतिः' ॥ [यो.वा.नि. पू. १२६।४] पूर्वं हि सप्त भूमयो व्याख्याताः । तत्र नित्यानित्यवस्तुविवेकपूर्वकादिहामुत्रार्थभोगवैराग्याच्छमदमतितिक्षासर्वकर्मसन्यासादिपुरस्सरं मुमुक्षा शुभेच्छाख्या प्रथमा भूमिका; साधनचतुष्टयसम्पदिति यावत् । ततो गुरुमुपसृत्य वेदान्तवाक्यविचारणात्मिका द्वितीया भूमिका; श्रवणमननसम्पदिति यावत् । ततः श्रवणमननपरिनिष्पन्नस्य तत्त्वज्ञानस्य निर्विचिकित्सतारूपा तनुमानसी नाम तृतीया भूमिका; निदिध्यासनसम्पदिति यावत् । चतुर्थी भूमिका तु तत्त्वसाक्षात्कार एव । पञ्चमषष्ठसप्तमभूमयस्तु जीवन्मुक्तेरवान्तरभेदा इति प्राग्व्याख्यातम् । तत्र चतुर्थीं भूमिं प्राप्तस्य मृतस्य जीवन्मुक्त्यभावेऽपि विदेहकैवल्यं प्रति नास्त्येव संशयः । तदुत्तरभूमित्रयं प्राप्तो जीवन्मुक्तः किमुत विदेहमुक्त इति नास्त्येव भूमिकाचतुष्टये शङ्का । साधनभूमिकात्रये तु कर्मत्यागादज्ञानाच्च भवति शङ्केति तत्रैव प्रश्नः । 'श्रीवसिष्ठः—योगभूमिकयोः क्रान्तजीवितस्य शरीरिणः । भूमिकांशानुसारेण क्षीयते पूर्वदुष्कृतम् ॥ ततः सुरविमानेषु लोकपालपुरेषु च । मेरुपर्वतकुञ्जेषु रमते रमणीसखः ॥ ततः सुकृतसम्भारे दुष्कृते च पुरा कृते । भोगक्षयात्परिक्षीणे जायन्ते योगिनो भुवि ॥ शुचीनां श्रीमतां गेहे गुप्ते गुणवतां सताम् । जनित्वा योगमेवैते सेवन्ते योगवासनाः ॥ तत्र प्राग्भावनाभ्यस्तयोगभूमिक्रमं बुधाः । दृष्ट्वा परिपतन्त्युच्चैरुत्तरं भूमिकात्रयम्' [यो. वा. नि. पु. १२६।४७–४९] इति

अत्र प्रागुपचितभोगवासनाप्राबल्यादल्पकालाभ्यस्तवैराग्यवासनादौर्बल्येन प्राणोत्क्रान्तिसमये प्रादुर्भूतभोगस्पृहः सर्वकर्मसन्यासी यः स एवोक्तः । यस्तु वैराग्यवासनाप्राबल्यात् प्रकृष्टपुण्यकृतपरमेश्वरप्रसादवशेन प्राणोत्क्रान्तिसमयेऽनुद्भूतभोगस्पृहः सन्यासी भोगव्यवधानं विनैव ब्राह्मणानामेव ब्रह्मविदां सर्वप्रमादकारणशून्ये कुले समुत्पन्नः; तस्य प्राक्तनसंस्काराभिव्यक्तेरनायासेनैव सम्भवान्नास्ति पूर्वस्येव मोक्षं प्रत्याशङ्केति वसिष्ठेनोक्तम् । भगवता तु परमकारुणिकेन 'अथवा' इति पक्षान्तरमुक्तम् । स्पष्टमन्यत् ॥ ४३ ॥

ननु यः पुण्यकृतां लोकानप्राप्य योगिनां कुले जातः, तस्याव्यवहितप्राग्भवीयज्ञानसंस्कारोद्बोधाद्बुद्धिसंयोगलाभेन तत्प्रयत्नो भवतु; यस्तु पुण्यकृल्लोकान्प्राप्य श्रीमतां कुले जातः, तस्य बहुविधविषयभोगव्यवधानेनोत्पन्नस्य भोगवासनाप्राबल्यात् कथमतिव्यवहितज्ञानसंस्कारोद्बोधतत्प्रयत्नसम्भवः? इत्याशङ्क्य अनेकजन्मव्यवहितोऽपि ज्ञानसंस्कारः सर्वविरोध्युपमर्दनेन स्वकार्यं करोत्येवेत्याह—पूर्वाभ्यासेनेति।

अतिचिरव्यवहितजन्मोपचितेनापि तेनैव पूर्वाभ्यासेन-ज्ञानसंस्कारेणेति यावत्—अवशोऽपि भोगवासनानिष्ठतया अनिच्छन्नपि ह्रियते अकस्मादेव भोगवासनाभ्यो व्युत्थाप्य मोक्षसाधनोन्मुखीक्रियते । अल्पकालाभ्यस्ताया अपि ज्ञानवासनायाः परमार्थसद्वस्तुविषयकत्वेनावस्तुविषयकभोगवासनातः प्राबल्यात्तस्य । यथा त्वमेव युद्धार्थं प्रवृत्तो ज्ञानप्रयत्नशून्योऽपि पूर्वसंस्कारप्राबल्यादकस्मादेव रणभूमौ ज्ञानोन्मुखो बभूविथेति भावः ।

उक्तमर्थं कैमुतिकन्यायेन द्रढयितुमाह— जिज्ञासुरिति । योगस्य मोक्षोपायभूतज्ञानस्य विषयं जिज्ञासुरपि; प्रथमभूमिकायां स्थित इति यावत् । सोऽपि तस्यामेव भूमिकायां मृतो योगभ्रष्टः परजन्मनि शब्दब्रह्म वेदं कर्मप्रतिपादकं अतिवर्तते अतिक्रामति; कर्माधिकारातिक्रमेण ज्ञानाधिकारी भवतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

९ व० त० दी०— ततः किं तत्राह— तत्र तमिति । यतत इति प्रयत्न उक्तः ॥ ४३ ॥ पूर्वदेहकृताभ्यासेनावशोऽपि कुतश्चिदन्तरायादनिच्छन्नपि ह्रियते विषयेभ्यः परावृत्त्य योगनिष्ठः क्रियते । किञ्च कैमुत्येन द्रढयति- जिज्ञासुरपीति । यः कश्चिद्योगस्य जिज्ञासावानपि भवति सोऽपि शब्दब्रह्मातिवर्त्तते शब्दब्रह्मा-

तिक्राम्यति परमहंस इव सम्पूजितो भवति। किमुत तन्निष्ठः शब्दब्रह्मातिलङ्घनो भवतीति वक्तव्यम्? । यद्वा शब्दब्रह्मातिवर्त्ततेऽर्थात्परं ब्रह्म शब्दब्रह्मतात्पर्यभूतं पारोक्ष्येण जानाति तत्प्रभावेणेत्यर्थः ॥ ४४ ॥

१० पु. अ. त.— तादृशजन्मानन्तरं किं स्यात्? इत्यत आह—तत्र तमिति। तत्र तस्मिन् जन्मद्वयेऽपि तं पौर्वदेहिकं भगवत्कृपालब्धजीवभावानन्तरप्राप्तं प्रथमदेहसम्बन्धिनं बुद्धिसंयोगं भगवत्सेवार्थप्रकटितज्ञानरूपं भगवदीयकुलजन्ममात्रेण लभते। च पुनः तं लब्ध्वा भूयः सिद्धौ सम्यक् सिद्ध्यर्थं तथा भगवत्प्राप्त्यर्थं यतते यत्नं करोति। कुरुनन्दनेतिसम्बोधनं विश्वासार्थम् ॥ ४३ ॥

ननु भूयोऽपि यत्ने पूर्ववदेव चेत्स्यात्तदा किं जन्मना यत्नेन चेत्याशङ्क्याह—पूर्वाभ्यासेनेति। तेनैव पूर्वाभ्यासेन श्रद्धामयेन अवशोऽपि तादृक्कुलजन्मप्राप्त्या कुलरीत्यापि अन्यभावेभ्यो ह्रीयते परावर्त्तते; भगवत्संयोगरसनिष्ठः क्रियत इति भावः। ननु पूर्वप्रवृत्त्या श्रद्धायुक्तया चेत्र सिद्धिरभूत् तदा कथमिदानीं तेनैव साधनेन सिद्धिर्भविष्यति? इत्याशङ्क्याह—जिज्ञासुरपीति। योगस्य स्वरूपजिज्ञासुरेव शब्दब्रह्म नामरूपात्मकं विप्रयोगसामयिकजीवनहेतुरूपमतिवर्त्तते अतिक्रामति। परमक्लेशाविर्भावेन गुणगानादित्यागेन लौकिकदेहत्यागेनालौकिकदेहमाप्नोतीति भावः। तथा चायमर्थः—पूर्वश्रद्धया प्रवृत्तस्तु योगजिज्ञासया न प्रवृत्तः, किन्तु साधारण्येन वाक्यश्रद्धयैव प्रवृत्तौ तेन सिद्धिरभूत्। अधुना तूत्तमकुलजन्माप्त्या तत्स्वरूपं कुरुते अतः प्राप्स्यतीति ॥ ४४ ॥

११ नी० भा० दी०— तत्र द्विविधेऽपि जन्मनि पौर्वदेहिकं पूर्वदेहप्राप्तं बुद्धिसंयोगम्। यावति च योगभूमिः पूर्वजन्मनि जिता तत्र च यावान्बुद्धिलाभो जातस्तावन्तं बुद्धिसंयोगं पूर्वाभ्यासादल्पेनैवाभ्यासेन लभते, तस्मादपि भूयस्यां बह्व्यां संसिद्धौ— ऊर्ध्वभूमिलाभार्थमित्यर्थः—यतते यत्नं करोति ॥ ४३ ॥ कुतो यततेऽशिक्षितोऽपि? इत्यत आह—पूर्वेति। अवशोऽपि प्रह्लादादिवत्पित्रादिभिरन्यथानीयमानोऽपि तेनैव पूर्वाभ्यासेन बलवता ह्रियते योगप्रवणः क्रियते। यतो योगस्य जिज्ञासुर्ज्ञानमात्रमिच्छन्यो भवति, सोऽपि शब्दब्रह्म कर्मकाण्डं वेदमप्यतिक्रम्य वर्त्तते, किं पुनः पित्राद्याज्ञाम्। इत्थं पूर्वाभ्यासबलं यन्महान्तमपि पित्रादियत्नं वृथा करोतीत्यर्थः॥ ४४ ॥

प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिल्बिषः।
अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम् ॥ ४५ ॥

१ शां. भा.— कुतश्च योगित्वं श्रेयः? इति— प्रयत्नादिति। प्रयत्नाद्यतमानोऽधिकतरं यतमान इत्यर्थः। तत्र योगी विद्वान्संशुद्धकिल्बिषो विशुद्धकिल्बिषः संशुद्धपापोऽनेकजन्मसंसिद्धः अनेकेषु जन्मसु किञ्चित्किञ्चित्संस्कारजातमुपचित्य तेनोपचितेनानेकजन्मकृतेन संसिद्धोऽनेकजन्मसंसिद्धः, ततो लब्धसम्यग्दर्शनः सन्याति परां प्रकृष्टां गतिम् ॥ ४५ ॥

२ आ. शां. व्या.— योगनिष्ठत्वे हेत्वन्तरं वक्तुमुत्तरश्लोकमवतारयति— कुतश्चेति। मृदुप्रयत्नोऽपि क्रमेण मोक्ष्यते चेदधिकप्रयत्नस्य क्लेशहेतोरकिञ्चित्करत्वमित्याशङ्क्य हेत्वन्तरमेव प्रकटयति—प्रयत्नादिति। तत्र योगविषये प्रयत्नातिरेके सतीत्यर्थः। ततः सञ्चितसंस्कारसमुदायादिति यावत्। समुत्पन्नसम्यग्दर्शनवशात्प्रकृष्टा गतिः सन्न्यासिना लभ्यते, तेन शीघ्रं मुक्तिमिच्छन्नधिकप्रयत्नो भवेत्; अल्पप्रयत्नस्तु चिरेणैव मुक्तिभागीत्यर्थः ॥ ४५ ॥

३ रा. भा.— प्रयत्नादिति। यत एवं योगमाहात्म्यं, ततोऽनेकजन्मार्जितपुण्यसञ्चयैः संशुद्धसंसिद्धकिल्बिषः संसिद्धः सञ्जातः प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी चलितोऽपि पुनः परां गतिं यात्येव ॥ ४५ ॥

४ वे. ता. चं.—तदेवं योगभ्रष्टस्य पुनः संसिद्धौ यत्नपर्यन्तमुक्तम्; अथ तत एव तस्यात्मप्राप्तिलक्षणपरमपुरुषार्थयोगोऽभिधीयते—'प्रयत्नात्' इति। 'ततः' इति पदं यथास्थानान्वये प्रयोजनाभावात्प्रकृतहेतुपरमाह यत इति। अनेकजन्मसंसिद्धः अनेकैर्जन्मभिः सम्यग्योगयोग्यो जात इत्यर्थः। तत्र हेतुः संशुद्धकिल्बिषत्वम्। 'प्रयत्नाद्यतमानस्तु' 'इन्द्रियनियमनादिप्रयत्नेन योगे यतमानः' इत्यपुनरुक्तिः। अथवाऽधिकं यतमान इत्यर्थः। तुशब्दद्योतितं पूर्वोक्तं व्यञ्जयितुं चलितोऽपीत्युक्तम्। चलितोऽपि पुनरिति वा ततः शब्दव्याख्या। 'परां गतिम्' इति योग एव वा तत्साध्यात्मप्राप्त्यादिर्वोच्यते ॥ ४५ ॥

५ आ. मा. भा.— नैकजन्मनीत्याह— प्रयत्नादिति। जिज्ञासुर्ज्ञात्वा प्रयत्नं करोति। एवमनेकजन्मभिः संसिद्धोऽपरोक्षज्ञानी भूत्वा परां गतिं याति। आह च— 'अतीव श्रद्धया युक्तो

जिज्ञासुर्विष्णुतत्परः । ज्ञात्वा ध्यात्वा तथा दृष्ट्वा जन्मभिर्बहुभिः पुमान् ॥ विशेन्नारायणं देवं नान्यथा तु कथञ्चन' इति नारदीये ॥ ४५ ॥

६ ज. प्र. दी.—योगजिज्ञासामात्रेण परब्रह्मप्राप्तिश्चेत् योगानुष्ठानवैयर्थ्यं स्यादित्यत एतदेवाशङ्क्य भगवतैवोत्तरं दत्तमित्याह—नैकेति । न योगजिज्ञासामात्रेणेत्यभिप्रायः । अत्र योगजिज्ञासोरपरामर्शात् कथं तद्विषयमेतदित्यतोऽध्याहारेण व्याचष्टे—जिज्ञासुरिति । ज्ञात्वा योगमिति शेषः । यत्नानन्तरमनेकजन्मसंसिद्ध इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासायाह—एवमिति । योगे सम्पूर्णे संसिद्धेर्विलम्बे कारणाभावादिति भावः । व्याख्यातार्थे पुराणसम्मतिमाह—आह चेति ॥ ४५ ॥

७ ह. पै. भा.— अतश्च योगित्वं श्रेय इति प्रतिपादयति-प्रयत्नादिति । प्रयत्नादधिकं प्रयतमान इत्यर्थः । ततो योगी विद्वान्संशुद्धकिल्बिषः संशुद्धपापोऽनेकेषु जन्मसु किञ्चित्किञ्चित्संशुद्धसंस्कारजातमुपचित्य तेनोपचितेन संस्कारेणानेकजन्मकृतेन संसिद्धोऽनेकजन्मसंसिद्धः। ततो लब्धसम्यग्दर्शनः सन्यासी याति परां प्रकृष्टां गतिम् ॥ ४५ ॥

८ वें. ब्र. गि.—यदेवं प्रथमभूमिकायां मृतोऽप्यन्यजन्मनि ज्ञानी भूत्वा मुच्यते,तदा किमु वक्तव्यं द्वितीयायां तृतीयायां वा भूमौ मृतोऽन्यजन्मनि ज्ञानी भूत्वा विमुच्यत इतीत्यमुमर्थमाह-प्रयत्नादिति। योगी पूर्वकृतादपि प्रयत्नादधिकमधिकं यतमानः संशुद्धकिल्बिषः तेनैव योगप्रयत्नपुण्येन विधूतज्ञानप्रतिबन्धकपापराशिः अनेकेषु जन्मसूपचितेन योगसंस्कारेण सम्यग्ज्ञानी भूत्वा ततः परां प्रकृष्टां गतिं मुक्तिं यातीति किमु वक्तव्यमित्यर्थः ॥ ४५ ॥

९ व० त० दी०— अयं चायतिरेव निर्दिष्टः। प्रयत्नान्मानसव्यापाराद्यतमानस्तु योगी भ्रंशाभावात् संशुद्धकिल्बिषोऽनेकजन्मसंसिद्धः अनेकजन्मसु तत्त्वज्ञानवान् सन् ततोऽन्तिमजन्मनि सिद्धज्ञानतः परां गतिमक्षरं मत्स्वरूपं याति। यद्वाऽनेकजन्मविपाकेन भक्तिमान् भवति। ततो भक्तितः परां गतिं भगवद्धाम वैकुण्ठाख्यं याति । एवमेवोक्तं निबन्धे 'ईश्वरालम्बनं योगो जनयित्वा तु तादृशम् । बहुजन्मविपाकेन भक्तिं जनयति ध्रुवम्' इति ॥ ४५ ॥

१० पु- अ- त.—एतादृशकुलजन्मभावेऽपि यत्नवान् प्राप्नुयात्; तत्र तादृक्कुलोत्पन्नप्राप्तौ किं वक्तव्यं ? इत्याह—प्रयत्नादिति । यः सामान्यो न तु तादृशजन्मवानेव प्रयत्नाद्यतमानः संशुद्धकिल्बिषः तद्भावज्ञानप्रतिबन्धपापरहितो योगी योगस्वरूपज्ञानवान् भवति । तु पुनः । अनेकजन्मसंसिद्धः अनेकजन्मभिर्यतमानः सन् सिद्धः प्राप्तयोगरूपो भवति । ततः परां गतिं दास्यरूपां याति प्राप्नोतीत्यर्थः । यतो मत्संयोगात्मको योग उत्तमस्तस्मात्त्वं योगी भवेति ॥ ४५ ॥

११ नी० भा० दी०—एवं योगभ्रष्टगतिमुक्त्वा यो विषयैर्ह्रियमाणोऽपि प्रयत्नेन योगमेवाभ्यसितुं प्रवर्त्तते तस्य गतिमाह- प्रयत्नादिति । प्रयत्नात् प्रकृष्टात् हठात् वायुनिरोधादिरूपात् खेचर्यादिमुद्राविशेषाभ्यासाद्यो यतमानः संशुद्धकिल्बिषो निष्पापो भवति । यदाह मनुः-'प्राणायामैर्दहे-(दोषान्)-देनः'[मनुः ६।७२]इति । हठयोगानां सर्वेषां पापनिवृत्त्युपयोगित्वं, न तत्त्वसाक्षात्कारे साक्षात्साधनत्वमित्यर्थः । अत एव सः अनेकैर्जन्मभिः संसिद्धः प्राप्तयोगो भूत्वा ततः परां गतिं मोक्षं याति । एतेन 'चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः' [५।२७] इति पञ्चमान्ते यत्सूत्रितं तद्व्याख्यातम् ॥ ४५ ॥

अध्यायार्थभूतस्य योगस्य सर्वतपश्श्रैष्ठ्याद्योगिनोऽपि सर्वतश्श्रैष्ठ्यम् ।

तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः।
कर्मिभ्यश्चाधिको योगी[1] तस्माद्योगी भवार्जुन ! ॥ ४६ ॥

---

१ **नव्यास्तु**- पार्थस्य युद्धे प्रवर्तितत्वादत्र 'त्वं ध्यानयोगी भव' इति तं प्रत्युपदेशो न सम्भवति, तस्मात् 'योगी भव' इत्यस्य 'कर्मयोगी भव' इत्यर्थः कर्तव्यो भवतीत्याहुः । तदयुक्तम्, गीतायां तदानीं सद्य एवानुष्ठेयानामुपदिष्टत्वाभावात् । न हि 'तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया'। (४।३४) इत्यादिषूपदिष्टानि प्रणिपातादीनि तदात्व एव विधेयानीति वक्तुं युक्तम्, न चार्जुनेन विहितानीति प्रसिद्धमेवेति किमपराद्धं ध्यानयोगेनेत्यलमसारवचोविचारेण ।
—**अविगीता** ।

१ शां. भा.— यस्मादेवं तस्मात्– तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि, ज्ञानमत्र शास्त्रपाण्डित्यं, तद्वद्भ्योऽपि मतो ज्ञातोऽधिकः श्रेष्ठ इति; कर्मिभ्योऽग्निहोत्रादि कर्म तद्वद्भ्योऽधिको योगी विशिष्टः यस्मात्तस्माद्योगी भवार्जुन ॥ ४६ ॥

२ आ. शां. व्या.— सम्यग्ज्ञानद्वारा मोक्षहेतुत्वं योगस्योक्तमनूद्य योगिनः सर्वाधिकत्वमाह– **यस्मादि**ति । योगस्य सर्वस्मादुत्कर्षादवश्यकर्तव्यत्वाय योगिनः सर्वाधिक्यं साधयति—**तपस्विभ्य** इति । योगिनो ज्ञानिनश्च पर्यायत्वात् कथं तस्य ज्ञानिभ्योऽधिकत्वं ? इत्याशङ्क्याऽऽह—**ज्ञानमि**ति । योगिनः सर्वाधिकत्वे फलितमाह— **तस्मादि**ति ॥ ४६ ॥

३ रा. भा.— अतिशयितपुरुषार्थनिष्ठतया योगिनः सर्वस्मादाधिक्यमाह— तपस्विभ्य इति । केवलतपोभिर्यः पुरुषार्थः साध्यते, आत्मज्ञानव्यतिरिक्तैर्ज्ञानैश्च यः, यश्च केवलैरश्वमेधादिभिः कर्मभिः, तेभ्यः सर्वेभ्योऽधिकपुरुषार्थसाधनत्वाद्योगस्य तपस्विभ्यो ज्ञानिभ्यः कर्मिभ्यश्चाधिको योगी, तस्माद्योगी भवार्जुन ! ॥ ४६ ॥

४ वे. ता. चं.— एवंविधं योगस्य माहात्म्यं तपःप्रभृतिषु न कस्यचिदप्यस्ति; अतस्तपस्विप्रभृतिभ्यो योगी समधिक इति योगं योगिनं च प्रशंसन् जीवात्मयोगोपदेशमुपसंहरतीत्यभिप्रायेणाह–**अतिशयितेति**। योगिनोऽपि तपोज्ञानकर्मणां सद्भावात्तद्व्यवच्छेदाय केवलादिशब्दः । **आत्मज्ञानव्यतिरिक्तैर्ज्ञानैरि**ति— सन्ति हि तत्तद्योगशास्त्रोक्तानि औपनिषदानि च देवतान्तरचन्द्रसूर्यादिग्रहप्राणेन्द्रियविषयाणि ज्ञानानि। तपश्शब्दार्थात् कर्मशब्दार्थस्य वैषम्यं दर्शयितुं अश्वमेधाद्युपादानम् । तपःप्रभृतीनां योगस्य च फलद्वारा तारतम्यमिह विवक्षितमिति दर्शयितुं पुरुषार्थाभिधानम् ॥ ४६ ॥

५ आ. मा. भा.— ज्ञानिभ्यो योगज्ञानिभ्यः । तपस्विभ्यः कृच्छ्रादिचारिभ्यः । उक्तं च— 'कृच्छ्रादेरपि यज्ञादेर्ध्यानयोगो विशिष्यते। तत्रापि शेषश्रीब्रह्मशिवादिध्यानतो हरेः॥ ध्यानं कोटिगुणं प्रोक्तमधिकं वा मुमुक्षुणाम्' इति गारुडे। 'अज्ञात्वा ध्यायिनो ध्यानाज्ज्ञानमेव विशिष्यते । ज्ञात्वा ध्यानं ज्ञानमात्राद्ध्यानादपि तु दर्शनम् ॥ दर्शनादपि भक्तेश्च न किञ्चित्साधनाधिकम्' इति च नारदीये ॥ ४६ ॥

६ ज. प्र. दी.––ननु ज्ञानं योगस्य फलं तत्कथं ज्ञानिभ्योऽप्यधिको मतः ? इत्यत आह––**ज्ञानिभ्य** इति। यद्यपि 'ज्ञानतपसा पूताः' [४।१०] इति ज्ञानमपि तपस्तथापि तदतिरिक्तमेवात्र विवक्षितमित्याह— **तपस्विभ्य** इति। ब्रह्मज्ञानादाधिक्यस्यासम्भवाद्योगज्ञानाधिक्यस्य पृथगुक्तत्वादिति भावः। अतएव पूर्वं तद्व्याख्यातम् । उक्तार्थमुपपादयन् श्लोकद्वयार्थं पुराणवाक्येनाह—**उक्तं चे**ति । मुमुक्षूणां एतेन सर्वेषामपि योगिनां मध्ये यो मां भजते स युक्ततरो मतः । तत्रापि मद्गतेनान्तरात्मना यो भजते स युक्ततमो मत इति व्याख्यातं भवति । 'ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः' इत्येतद्योगज्ञानविषयमेव, न तद्ब्रह्मज्ञानविषयमित्येतत्पुराणवाक्येन स्थापयति—**अज्ञात्वे**ति। योगमिति शेषः। साधनाधिकं साधनेष्वधिकम् ॥ ४६ ॥

७ ह. पै. भा.— यस्मादेवं तस्मात् तपस्विभ्योऽधिको योगी । ज्ञानमत्र शास्त्रपाण्डित्यं, तद्वज्ज्ञानिभ्योऽपि मतो ज्ञानिभ्योऽधिक इति कर्मिभ्योऽग्निहोत्रादिकर्मिभ्यस्तद्वत्तेभ्योऽधिको योगी । तस्माद्योगी भवार्जुन ! ॥ ४६ ॥

८ वें. ब्र. गि.—अथेदानीमध्यायार्थभूतं योगं सप्रशंसमुपसंहरति— **तपस्विभ्य** इति। 'स योगी परमो मतः'[६।३२] इति पूर्वोक्तस्तत्त्वज्ञानमनोनाशवासनाक्षयसम्पन्नो योगी तपस्विभ्यः कृच्छ्रचान्द्रायणादितपोनिष्ठेभ्यः अधिक उत्तमः, 'मनसश्चेन्द्रियाणां च ऐकाग्र्यं परमं तपः। तज्ज्यायः सर्वधर्मेभ्यः स धर्मः पर उच्यते' इत्यादिस्मृतिभिर्योगस्य सर्वतपश्श्रैष्ठ्योक्तेः । तथा कर्मिभ्यः अश्वमेधादिकृद्भ्यः अधिकः 'प्राप्य पुण्यकृतां लोकान्' [६।४१] इत्यश्वमेधादिफलानां योगभ्रष्टं प्रति नान्तरीयिकत्वोक्त्या योगस्य तदाधिक्याधिगमात् " विद्यया तदारोहन्ति यत्र कामाः परागताः । न तत्र दक्षिणा यान्ति नाविद्वांसस्तपस्विनः" इति श्रुत्या तपःकर्मफलातिशयिततद्साध्यपुरुषार्थहेतुत्वप्रदर्शनाच्च । तथा ज्ञानिभ्योऽप्यधिकः सत्यपि तत्त्वसाक्षात्कारे मनोनाशवासनाक्षयवतः ' स योगी परमो मतः ' [६ । ३२] इति प्राक्पारम्योक्तेः । यस्मादेवं तस्मात्त्वमुक्तरूपो योगी भव हे अर्जुन! परिशुद्धेति सम्बोधनार्थः ॥ ४६ ॥

९ व० त० दी०— यस्मादेवं तस्मात् तपस्विभ्य इति कायक्लेशतपस्विभ्यः साङ्ख्यज्ञानिभ्यश्च केवलकर्मकारिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्धेतोरर्जुन ! त्वं योगी भव मनोरोधयोगवान्भव। तत्रापि न तुभ्यं योगोऽयं बाह्य उच्यते किन्त्वनिषिद्धः श्रीवासुदेवे स्वचित्तनिरोधनादिति भक्तिरूप उच्यत इत्याह ॥ ४६ ॥

१० पु. अ. त.—योगस्य सर्वाधिकत्वं प्रतिपादयन्नेवाह—तपस्विभ्य इति । तपस्विभ्यः योगस्वरूपाज्ञाने तदभिलाषाभावेन केवलक्लेशसहनशीलेभ्यो योगी अधिकः। किञ्च ज्ञानिभ्यः ज्ञानेन सन्यासादिधर्मयुक्तेभ्योऽपि योगी अधिको मतः मेऽभिमतः। ज्ञानी च पुनः कर्मिभ्यो यज्ञमित्यादिनिर्दिष्टेभ्यो योगी अधिको मतः। तस्मात् हे अर्जुन मत्स्नेहैकयोग्य ! त्वं योगी भव युक्तो योगनिष्ठो भवेत्यर्थः ॥ ४६ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं योगिनं स्तौति–तपस्विभ्य इति। तपस्विनोऽत्र कृच्छ्रचान्द्रायणमासोपवासादिकर्त्तारः, ज्ञानिनश्च शास्त्रीयपाण्डित्यवन्तः, कर्मिणोऽग्निहोत्राद्यनुष्ठातारः, तेभ्यः सर्वेभ्यो योगी यतोऽधिको मतः तस्माद्योगी भवार्जुन ! ॥ ४६ ॥

उपासनाकाण्डोपक्रमपूर्वकः कर्मकाण्डोपसंहारः ।

योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ॥ ४७ ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे ध्यानयोगो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

१ शां. भा.— योगिनामिति । योगिनामपि सर्वेषां रुद्रादित्यादिध्यानपराणां मध्ये मद्गतेन मयि वासुदेवे समाहितेनान्तरात्मनाऽन्तःकरणेन श्रद्धावाञ्छ्रद्दधानः सन्भजते सेवते यो मां, स मे मम युक्ततमोऽतिशयेन युक्तो मतोऽभिप्रेत इति ॥ ४७ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पादशिष्यश्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ श्रीमद्गीताभाष्ये षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

२ आ. शां. व्या.—नन्वादित्यो विराडात्मा सूत्रं कारणमक्षरमित्येतेषामुपासका भूयांसो योगिनो गम्यन्ते, तेषां कतमः श्रेयानिष्यते ? तत्राह—योगिनामिति । यो भगवन्तं सगुणं निर्गुणं वा यथोक्तेन चेतसा श्रद्दधानः सन्ननवरतमनुसन्धत्ते स युक्तानां मध्येऽतिशयेन युक्तः श्रेयानीश्वरस्याभिप्रेतः, न हि तदीयोऽभिप्रायोऽन्यथा भवितुमर्हतीत्यर्थः । तदनेनाध्यायेन कर्मयोगस्य सन्यासहेतोर्मर्यादां दर्शयता साङ्गं च योगं विवृण्वता मनोनिग्रहोपायोपदेशेन योगभ्रष्टस्याऽऽत्यन्तिकनाशशङ्कावकाशं शिथिलयता त्वम्पदार्थाभिज्ञस्य ज्ञाननिष्ठत्वोक्त्या वाक्यार्थज्ञानान्मुक्तिरिति साधितम् ॥ ४७ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताशाङ्करभाष्यव्याख्याने षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

३ रा. भा.— तदेवं परविद्याङ्गभूतं प्रजापतिवाक्योदितं प्रत्यगात्मदर्शनमुक्तम्; अथ परविद्यां प्रस्तौति— योगिनामिति । 'योगिनाम्' इति पञ्चम्यर्थे षष्ठी । 'सर्वभूतस्थमात्मानम्' [६।२९] इत्यादिना चतुर्विधा योगिनः प्रतिपादिताः; तेष्वनन्तर्गतत्वाद्वक्ष्यमाणस्य योगिनो न निर्धारणे षष्ठी सम्भवति । 'अपि सर्वेषाम्' इति सर्वशब्दनिर्दिष्टास्तपस्विप्रभृतयः । तत्राप्युक्तेन न्यायेन पञ्चम्यर्थो ग्रहीतव्यः ।

४ वे. ता. चं.—एवं सर्वस्मादाधिक्ये जीवात्मयोगिनः प्रतिपादिते ततः परमपुरुषार्थो नास्तीति श्रोता चरितार्थबुद्धिः स्यादिति शङ्कमानो भूमविद्यायामिव स्वयमेव ततोऽप्यतिशयितपुरुषार्थसाधकं तदङ्गिनः स्वविषयभक्तियोगं मध्यमषट्केन प्रतिपादयितुं स्वयमेव प्रस्तौतीत्याह— **तदेव**मिति। उक्तैः प्रमाणतर्कैरुपपादितप्रकारेणेत्यर्थः। सङ्गत्यर्थं प्रथमषट्कस्य मध्यमषट्कशेषत्वमाह— **परविद्याङ्गभूत**मिति। तत्र प्रमाणद्योतनं— **प्रजापतिवाक्योदित**मिति। प्रागेवेदं प्रपञ्चितम्। एतेन परिशुद्धप्रत्यगात्मदर्शनमात्रस्य परमयोगत्वादिकं वदन्तोऽन्तिमयुगवेदान्तिप्रभृतयो निरस्ताः। **परविद्यां**— परां विद्यामित्यर्थः। "अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते" [मुं. उ. १।१।५] इत्यादिवत्। यद्वा, परमात्मनो विद्यामित्यर्थः। **प्रस्तौति**— प्रस्तावमात्रमिदं; प्रपञ्चो ह्यनन्तरं भविष्यतीति भावः।

'तपस्विभ्योऽधिकः' [६।४६] इत्यादिप्रकरणादत्रापि 'योगिभ्यः' इत्यर्थोऽभिप्रेत इति मन्वान आह — **योगिनामिति**। **पञ्चम्यर्थे षष्ठी**ति— सम्बन्धसामान्यषष्ठ्याः सम्बन्धविशेषे विवक्षावशात्पर्यवसानमिति भावः। नन्वेवं किमर्थं परिक्लिश्यते? निर्धारणे षष्ठ्यत्र सम्भवति। तथाहि— प्रागुक्तेषु चतुर्षु योगेषु 'सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः' [६।३१] इति योगी कश्चिदुक्तः, अत्रापि 'श्रद्धावान् भजते यो माम्' इति स एव प्रत्यभिज्ञायते; अतस्तन्निर्धारणेन 'युक्ततमः' इति प्रशंसाऽत्र क्रियते। 'युक्ततमः' इत्यत्र प्रत्ययश्च निर्धारणार्थत्वसूचकः; तस्मान्नासौ पञ्चम्यर्थे षष्ठीति तत्राह— **सर्वभूतस्थ**मिति। एतेन पूर्वश्लोके 'योगी' इत्येकवचननिर्देशेऽप्यत्र बहुवचनेन नानुवादस्य विषयोऽपि दर्शितः, ततः किमित्यत्राह— **तेष्वि**ति। **अयमभिप्रायः**— परमात्मोपासको हि योगी मध्यमषट्केन वक्ष्यते; तस्य च प्रस्तावोऽत्र क्रियते; नचासौ प्रागुक्तः; 'सर्वभूतस्थितं यो माम्' [६।३१] इत्यादेश्च साम्यानुसन्धानविषयत्वं प्रागेव प्रतिपादितं, ततो न तस्यात्र प्रत्यभिज्ञा; किञ्च 'आत्मौपम्येन' [६।३२] इति श्लोके 'सर्वभूतस्थितम्' इत्याद्युक्तयोगिनोऽपि परतरो योगी प्रागुक्तः; ततश्च 'सर्वभूतस्थितम्' इत्यादिनोक्तयोगिनोऽत्र सर्वस्मादाधिक्यप्रतिपादने पूर्वेण विरोधः स्यात्; अतोऽस्य योगिनस्तेष्वन्यतमत्वायोगान्न निर्धारणे षष्ठीयम्; तदिदमुक्तं **तेष्वनन्तर्गतत्वादि**ति। ननु पूर्वोक्तान्वक्ष्यमाणं च योगिनं सामान्येन संगृह्य तेष्वन्यतमस्य वक्ष्यमाणस्य निर्धारणं किं न स्यात्? मैवं, प्रतिपन्नेषु केषुचित्प्रतिपन्न एव हि कश्चिन्निर्धार्यः, अन्यथाऽतिशयविधानार्थमनुवादायोगात्। नच वक्ष्यमाणो योगी श्रोतुरर्जुनस्य इतः पूर्वं प्रतिपन्नः, इदमपि **वक्ष्यमाणस्ये**तिपदेन सूचितम्। अतः प्रागुक्तेभ्यो योगिभ्योऽधिकस्य वक्ष्यमाणस्य योगिनः प्रस्ताव एवायं भवितुमर्हति; ततश्च पञ्चम्यर्थत्वे विवक्षणीये न निर्धारणे षष्ठी सम्भवतीति 'योगिनामपि सर्वेषाम्' इति सामानाधिकरण्येन योजनायामपिशब्दस्य मन्दप्रयोजनत्वं स्यात्, योगिनां हि प्रशंसा तदा सूचिता स्यात्, सा च प्रागेव प्रतिपन्नत्वादत्र न सूचनमपेक्षते। समुद्रादपि विपुलोऽयमित्यादिव्यवहारेष्विव विपरीतप्रतीतिश्च स्यात्; अपिशब्दस्य समुच्चयार्थत्वं प्रसिद्धिप्रकर्षवदत्रापि सम्भवदपरित्याज्यम्; 'योगिनामपि' इत्यनेनैव गतार्थत्वेन सर्वशब्दश्च नात्यन्तापेक्षितः; यदि चापेः समुच्चयार्थत्वं सर्वशब्दस्य च समुचेतव्यार्थान्तरपरत्वं सम्भवति, अतस्तदेवोपादातुमुचितम्। सम्भवन्ति चात्र सर्वशब्दार्थतया तपस्विप्रभृतयः प्रसक्ताः; ते च न योगिशब्देन संगृहीताः; मुख्ये सम्भवति च तेन तल्लक्षणा न युक्ता। योगिभ्यो न्यूनानामपि तेषामुपादानं दृष्टान्तार्थतयाऽत्यन्तोचितमेव। योगिनां तपस्विप्रभृतीनां च समुच्चयोऽवरत्वसाम्यप्रतिपादनौपयिकत्वादत्यन्तापेक्षितः। तदेतत्सर्वमभिप्रयन्नाह—**अपि सर्वेषा**मिति। **उक्तेन न्यायेने**ति। प्रकरणवशात्तेष्वनन्तर्गतत्वादन्तर्भावयितुमशक्यत्वाच्चेति भावः।

३ रा. भा.— योगिभ्योऽपि सर्वेभ्यो वक्ष्यमाणो योगी युक्ततमः। तदपेक्षया अवरत्वे तपस्विप्रभृतीनां योगिनां च न कश्चिद्विशेष इत्यर्थः, मेर्वपेक्षया सर्षपाणामिव। यद्यपि सर्षपेष्वन्योन्यन्यूनाधिकभावो विद्यते, तथापि मेर्वपेक्षया अवरत्वनिर्देशः समानः।

४ वे. ता. चं.— तपस्व्यादिसङ्ग्रहाभिप्रायं वक्तुं फलितमन्वयमाह— **योगिभ्य** इति। **युक्ततम** इति— अधिक इत्यर्थः। यद्वा योगिनां तपस्विप्रभृतीनां च यथास्वमुपाययुक्तत्वात्तेभ्यः सर्वेभ्योऽयमतिशयितोपाययुक्त इत्यर्थः। अथवा, योग्यतम इत्यर्थः। एतदखिलमभिप्रेत्य 'श्रेष्ठतमः' इति वक्ष्यति। योगिभ्योऽपि न्यूनतमास्तपस्विप्रभृतयः किमर्थमत्र संगृह्यन्त इत्यत्र दृष्टान्तार्थतां विशदयति **तदपेक्षये**ति। लौकिकोदाहरणेन द्रढयति **मेर्वपेक्षये**ति। नन्ववरत्वे न कश्चिद्विशेष इत्ययुक्तम्; तथासति तपस्विप्रभृतीनां योगिनां चात्यन्तसमत्वप्रसङ्गात्; अस्ति च विशेषो मेर्वपेक्षयापि सर्षपाणां मात्रया न्यूनाधिकभावेनावरत्वावरतरत्वरूपः; तत्राह— **यद्यपी**ति। नेदानीं मिथस्तारतम्यं निषिध्यते; किन्तु मिथस्तारतम्यवतामप्यत्यन्तातिशयितापेक्षया न्यूनत्वमात्रमविशिष्टं तावतैव चावरत्वव्यवहारोऽप्यविशिष्टो जायत इति भावः।

३ रा. भा.— मत्प्रियत्वातिरेकेणानन्यसाधारणस्वभावतया मद्गतेन अन्तरात्मना मनसा—

---

१ 'यत्र नान्यद्विजानाति नान्यच्छ्रुणोति च। नान्यत्पश्यति तस्मिन्वै स भूमा प्रोच्यते श्रुतौ॥ यो भूमा सोऽमृतः प्रोक्तः सुखं नाल्पे' इति सकलसांसारिकव्यवहाराभावोपलक्षितं तत्त्वं भूमशब्देनोच्यते। तद्विद्यायाम्, ब्रह्मविद्यायामित्यर्थः।

बाह्याभ्यन्तरसकलवृत्तिविशेषाश्रयभूतं मनो ह्यन्तरात्मा, अत्यर्थं मत्प्रियत्वेन मया विना स्वधारणालाभान्मद्गतेन मनसा—श्रद्धावान् अत्यर्थमत्प्रियत्वेन क्षणमात्रविश्लेषासहतया मत्प्राप्तिप्रवृत्तौ त्वरावान् यो मां भजते, मां विचित्रानन्तभोग्यभोक्तृवर्गभोगोपकरणभोगस्थानपरिपूर्णनिखिलजगदुदयविभवलयलीलं अस्पृष्टाशेषदोषानवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजःप्रभृत्यसङ्ख्येयकल्याणगुणगणनिधिं, स्वाभिमतानुरूपैकरूपाचिन्त्यदिव्याद्भुतनित्यनिरवद्यनिरतिशयौज्ज्वल्यसौन्दर्यसौगन्ध्यसौकुमार्यलावण्ययौवनाद्यनन्तगुणनिधिदिव्यरूपं, वाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावं, अपारकारुण्यसौशील्यवात्सल्यौदार्यैश्वर्यमहोदधिम्, अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्यं प्रणतार्तिहरम्, आश्रितवात्सल्यैकजलधिम्, अखिलमनुजनयनविषयतां गतम्, अजहत्स्वस्वभावं, वसुदेवगृहेऽवतीर्णं, अनवधिकातिशयतेजसा निखिलं जगद्भासयन्तं, आत्मकान्त्या विश्वमाप्याययन्तं भजते सेवते; उपास्त इत्यर्थः। स मे युक्ततमो मतः स सर्वेभ्यः श्रेष्ठतम इति सर्वं सर्वदा यथावस्थितं स्वत एव साक्षात्कुर्वन् अहं मन्ये ॥ ४७ ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

४ वे. ता. चं.— मत्प्रियत्वातिरेकेणेति–अहं प्रियः प्रीतिविषयो यस्य स मत्प्रियः, तस्य भावस्तत्त्वं भक्त्यतिरेकेणेत्यर्थः। **अनन्यसाधारणस्वभावतये**ति–स्वाभिमतभोग्यमेव हि धारकमिति भावः। बाह्येन्द्रियशरीराद्यपेक्षयाऽत्र मनसोऽन्तरात्मशब्दवाच्यत्वम्। भक्तिकाष्ठादशायां श्रद्धाशब्दस्येच्छादिमात्रविषयत्वमनुचितम्; अत इच्छाकार्यत्वराविषयतामिच्छायाश्च त्वराहेतुं तीव्रदशापत्तिं दर्शयति–**अत्यर्थे**त्यादिना। भजनीयतया निर्दिष्टस्य श्रुतिस्मृत्यादिशतैः, वक्ष्यमाणषट्कद्वयेन चोक्तानुपासनोपयुक्ताकारान्मामित्यनेन विवक्षितान् दर्शयति **विचित्रे**त्यादिना **आप्याययन्त**मित्यन्तेन। तत्रापि 'वाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावम्' इत्यन्तानि विशेषणानि परत्वौपयिकानि। ततः पराणि तु सौलभ्यौपयिकानीति विवेकः। तदुभयाभिधानं च अतिसुलभस्य तृणादेः, अतिदुर्लभस्य मेर्वादेश्चान्यतरवैकल्येनानुपादेयत्वात्। कारणवाक्यस्थानां सद्ब्रह्मात्मादिसामान्यशब्दानामनन्यथासिद्धविशेषोपस्थापकनारायणपदार्थपर्यवसानमभिप्रयन् 'जन्माद्यस्य यतः' [ब्र. सू. १।१।२] इति सूत्रनिरूपितार्थेन "यतो वा इमानि" [तै. उ- ३।१] इत्यादिवाक्येन प्रतिपादितं जिज्ञास्यस्य ब्रह्मणो लक्षणं दर्शयिष्यमाणजगत्कारणत्ववैश्वरूप्यादिवैभवे धनञ्जयसारथौ दर्शयति—**विचित्रे**ति। कारणत्वमुखेन लीलाविभूतियोगः प्रतिपादितः; अथ कारणत्वशङ्कितदोषवत्त्वगुणवैकल्यशङ्कानिवृत्त्यर्थं शोधकवाक्यादिसिद्धमुभयलिङ्गत्वं दर्शयति— **अस्पृष्टे**ति। **अस्पृष्टाशेषदोषे**त्यस्य गुणविशेषणत्वे दोषसामानाधिकरण्याभावो विवक्षितः; गुणिविशेषणत्वे दोषात्यन्ताभावः।

अथ शुभाश्रयाप्राकृतविग्रहविशिष्टत्वप्रतिपादनमुखेन दिव्याभरणायुधमहिषीपरिजनस्थानादियोगमुपलक्षयन् नित्यविभूतियोगं सूचयति— **स्वाभिमते**ति। एवमुभयविभूतियोगादुभयलिङ्गत्वाच्च फलितं केवलपरत्वे वाङ्मनसापरिच्छेद्यतयोपासनायोग्यत्वमपि सूचयितुं परत्वातिशयमाह —**वाङ्मनसे**ति। स्वरूपमीश्वरत्वादिकम्; आनन्दत्वादिकं वा। स्वभावस्तु निरूपितस्वरूपविशेषका धर्माः। उक्तं परत्वमेव स्वरूपम्, वक्ष्यमाणं सौलभ्यं तु स्वभाव इत्येके। अवतारसौलभ्यहेतूनाह— **अपारे**त्यादिना। प्रत्येकमेषां महोदधिं 'स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्राः' [९।३२] 'सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम' [वा.रा.६।१८।३३]'सर्वलोकशरण्याय'[वा.रा. ६।१७।१७]' 'यदि वा रावणः स्वयम्' [वा. रा. ६। १८।३४] इत्यादिभिः सिद्धं दर्शयति— **अनालोचिते**ति। विशेषाः जातिगुणवृत्तविद्यादिरूपाः। उक्ताः कारुण्यादिगुणाः एवंविधशरण्यत्वे हेतवः। शरण्यशब्देनाभिगमनीयत्वमुक्तम्; तत्फलभूतविरोधिनिरसनशीलतामाह— **प्रणतार्तिहर**मिति। सर्वसाधारणतया गुणान्तरैः सह निर्दिष्टमपि वात्सल्यगुणं भूयोऽपि विशेषसम्बन्धानुसन्धानाय, विशेषतोऽवतारेषु कार्यकरत्वज्ञापनाय, सापराधानामभीतये, ज्ञानादिरहितदशायामपि स्वयमेव रक्षक इति प्रदर्शनाय, तत्प्रतिबन्धकभूतपरमात्मवैमुख्यनिवृत्तिये च पृथगनुसन्धत्ते **आश्रितवात्सल्यैकजलधि**मिति। उक्तकारुण्यादिगुणगणफलितं प्रकृतावतारस्यावतारान्तराद्वैलक्षण्यमाह— **अखिले**ति। 'अजोऽपि सन्नव्ययात्मा' [४।६] इत्यादिना पूर्वोक्तं स्मारयति **अजहदि**ति। अवतारविशेषमाश्रितो हि मामित्याहेत्यभिप्रायेणाह— **वसुदेवे**ति। तेजःकान्तिरूपावतारविग्रहगुणविशेषाभ्यां अवतारदशायामेव परत्वसौलभ्यव्यञ्जकाभ्यां उपासकचित्ताकर्षणमभिप्रेत्याह **अनवधिके**ति। अत्रापि भास्वरत्वं तेजः, तत एवानभिभवनीयत्वमपि सिद्धम्। कान्तिस्तु रामणीयकं, लावण्यापरपर्यायचन्द्रिकाकल्पा प्रभा वा। अतएव हि **आप्याययन्त**मित्युक्तम्। एतेन 'विश्वमाप्याययन् कान्त्या' [सा. सं. २।७०] स्मारितम्।

'भजते' इत्यस्य विवक्षितं वक्तुं धातुपाठपठितमर्थं तावत

दर्शयति सेवत इति । 'सेवा भक्तिरुपास्तिः' इति नैघण्टुकप्रसिद्धिमाश्रित्य विवक्षिते श्रुतिप्रसिद्धे र्थापयति उपास्त इत्यर्थ इति । 'योगिनामपि सर्वेषाम्' इत्युक्तं वर्गद्वयं सङ्कलय्य सर्वेभ्य इत्युक्तम् । 'मे मतः' इत्यत्रास्मच्छब्दाभिप्रेतमाह— सर्वमित्यादिना । अत्रापि 'यो वेत्ति युगपत्' [न्या. त.] इत्यादिकमनुसंहितम् ॥ ४७ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु भगवद्रामानुजविरचित-
श्रीमद्गीताभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

५ आ. मा. भा.—॥ ४७ ॥ ६ ज. प्र. दी. ॥ ४७ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थ- भगवत्पादाचार्य- विरचितस्य गीताभाष्यस्य टीकायां
जयतीर्थमुनिविरचितायां षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

७ ह. पै. भा.— योगिनामपि सर्वेषां रुद्रादित्यादिपराणां मद्गतेन वासुदेवे मयि समागतेनान्तरात्मनाऽन्तःकरणेन च श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमोऽतिशयेन युक्तो मतोऽभिप्रेत इति ॥ ४७ ॥

**इति श्रीमद्धनुमद्विरचिते पैशाचभाष्यनामके श्रीमद्भगवद्गीता-
व्याख्याने षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥**

८ वें. ब्र. गि.—एवमध्यायार्थमुपसंहृत्य सम्प्रति प्रथममध्यमषट्कयोः सङ्गतिप्रदर्शनाय मध्यमषट्कप्रतिपाद्यमर्थमुपक्षिपति— **योगिनामिति** । अत्र भक्तियोगस्य ज्ञानयोगादपि श्रैष्ठ्यं न विवक्षितम्, भक्तेर्ज्ञानरूपत्वे कर्मरूपत्वे वा 'ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः । कर्मिभ्यश्चाधिको योगी' [६।४६] इति योगस्य ज्ञानकर्माधिक्यप्रतिपादकपूर्ववाक्येन 'उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्' [७।१८] इत्याद्युत्तरवाक्यैश्च विरोधात्, 'भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि तत्त्वतः । ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम्' [१८।५५] 'यस्य देवे परा भक्तिः' [ ] इत्यादिना ज्ञानसाधनत्वेनोक्ताया भक्तेः फलत्वेन प्रधानभूताज्ज्ञानादाधिक्यायोगाच्च । किंतु देवतान्तरभक्तियोगापेक्षया भगवद्भक्तियोगस्य श्रैष्ठ्यमुच्यते, 'योगिनामपि सर्वेषां वसुरुद्रादित्यपराणाम्' [शं.] इति भाष्योक्तेः। एतेन 'योगिनामिति पञ्चम्यर्थे षष्ठी, भगवद्भक्तियोगस्य पूर्वोक्तयोगेष्वनन्तर्गतत्वेन निर्धारणे षष्ठ्यसम्भवात् । तथा च सर्वेभ्योऽपि योगिभ्यो वक्ष्यमाणो भक्तियोगी युक्ततमो मत इत्यर्थः' इति **रामानुजव्याख्यानं** प्रत्युक्तम्; योगशब्दस्य देवताभजनयोगपरत्वेन निर्धारण एव षष्ठ्युपपत्त्या विभक्तिविपरिणामस्यायुक्तत्वात् । एवं चायमर्थः— यो मां भजते स सर्वेषां योगिनां देवताभक्तानां मध्ये युक्ततमः श्रेष्ठो योगीति मे मम परमेश्वरस्य मतो निश्चितः । राजानं भजते भृत्यः, तद्वदेव किं तव भजनम्? तत्राह— मद्गतेनान्तरात्मना मयि प्रेमासक्तेन मनसेत्यर्थः । भृत्यस्य हि स्वभार्यायां मनो राज्ञि भजनम्, न तु राजासक्तमनसा राजभजनम् । क्वचिद्दानमानादिना राजसत्कृतो भृत्यस्तद्गतेनैवान्तरात्मना तं भजते; ततस्तत्साधारणं व्यावर्तयितुं **श्रद्धावानिति** । श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणप्रसिद्धमदीयपरमेश्वरत्व–परमकारुणिकत्व– प्रणतपालकत्वादिविषयकसत्यत्वविश्वासः श्रद्धा, तद्वानित्यर्थः । अतस्त्वमप्येवंविधो मद्भक्तो भवेत्यर्थः । अत्र 'श्रद्धावान्भजते यो मां' इत्यनेन तत्पदार्थभूतो भगवांस्तद्भक्तिश्च मध्यमषट्कप्रतिपाद्यार्थः प्रदर्शितः। तेन कर्मतत्सन्न्यासप्रतिपादनमुखेन सोपपत्तिकत्वम्पदार्थनिरूपणपरस्य तस्य प्रथमषट्कस्य भगवद्भक्तिनिष्ठाप्रतिपादनद्वारा तत्पदार्थनिरूपणप्रवृत्तेन मध्यमषट्केन सङ्गतिरिति दर्शितं भवति ॥ ४७ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमदद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशङ्कराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीम-
द्रामब्रह्मानन्दतीर्थभगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने
भगवद्गीताव्याख्याने षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

९ व० त० दी०— योगिनामपि सर्वेषां मध्ये मत्पुष्टिभक्तिपरायणः श्रेष्ठः । यन्निरुद्धं रूप्येव चित्तं फलादौ च समं योगेऽपेक्षितं युक्तं तथाभूतेनान्तरात्मना श्रद्धावान् श्रीमदाचार्यवर्योपदेशवाक्येष्वास्तिक्यबुद्धिमान् सन् मां वासुदेवं भजते सेवते यः स मे युक्ततमो मतः । अतो योगफलितशरणभक्तिमान् भवेति गूढाभिसन्धिः ।

अतएवोक्तमाचार्यरत्नैः—'साङ्ख्ययोगौ निरूप्यादौ मोहमुत्सार्य फाल्गुने । भक्तिपीयूषमानार्य कृतवानिति संग्रहः ॥ उक्तमध्यायषट्केऽपि स्वधर्मकरणं मतम् । विवेकेन च धैर्येण साङ्ख्ये योगे च भक्तितः ॥' सूत्रवदिदमुक्तम् ॥ ४७ ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायां षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

१० पु. अ. त.— योगिनोऽपि बहुविधा इति तन्मध्ये दास्यधर्मेण भजनवानुत्तम इत्याह— योगिनामपीति । सर्वेषामपि योगिनां मध्ये योगिनस्त्रिविधाः; योगाभ्यासेन भगवद्ध्याननिष्ठाः, भक्तियोगेन साधनसेवनपराः, रसात्मकस्वसंयोगभावनिष्ठाः,तन्मध्ये मद्गतेन अन्तरात्मना भावात्मकस्वरूपेण मम स्वशक्तिसंयोगेच्छारूपयोगेन मदर्थं श्रद्धावान् प्रेमयुक्तो यो मां भजते स मे मम युक्ततमः अत्यन्तं युक्तः प्रियो मतोऽभिमत इत्यर्थः । अतस्तथाभावेन त्वं योगी भवेति भावः ॥ ४७ ॥

दास्यात्मकस्वयोगेन भक्तिमार्गभ्रमं हि यः । नाशयामास पार्थस्य स मे कृष्णः प्रसीदतु ॥ १ ॥

इति श्रीगीतामृततरङ्गिण्यां षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

११ नी० भा० दी०—समाप्तः कर्मप्रधानस्त्वम्पदार्थविवेकः । अतः परमुपासनाप्राधान्येन तत्पदार्थं निरूपयितुकामस्तदुपासनां महाफलत्वेन स्तौति–योगिनामिति । 'दैवमेवापरे यज्ञं' [४।२५] इत्यादिना चतुर्थाध्यायप्रोक्ता द्वादश योगास्तद्वतां योगिनां सर्वेषां मध्ये यो मद्गतेन मयि वासुदेवे समर्पितेनान्तरात्मना चित्तेन श्रद्धावान् सन् मां भजते स मे मम युक्ततमोऽतिशयेन युक्तः श्लाघ्यो मतोऽभिप्रेतः । तस्मान्मद्भक्तो भवेति भावः ॥ ४७ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतायां नैलकण्ठीये भारतभावदीपे श्रीमद्भगवद्गीतार्थप्रकाशे षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

(श्लोकानामादितः समष्ट्यङ्काः २८०)

इति प्रथमषट्कम् ।

श्रीमद्भगवद्गीतायाः षष्ठाध्यायस्य माहात्म्यम् ६ ।

श्रीशिव उवाच—

षष्ठाध्यायस्य माहात्म्यं प्रवक्ष्यामि वरानने ! ।
यदाकर्णयतां नृणां मुक्तिः करतले स्थिता ॥ १ ॥
अस्ति गोदावरीतीरे प्रतिष्ठानं पुरं महत् ।
पिप्पलेशाभिधानोऽहं यत्रास्मि स्मेरलोचने ! ॥२॥
यत्र गोदावरीवारिशीकरैरेव शीतलैः ।
हंसाः पक्षपुटोद्गीर्णैर्हरन्ति यमिनां श्रमम् ॥ ३ ॥
स्फुरत्पद्मावलीकोशपरागसुरभीकृतम् ।
श्लाघ्यं गोदावरीतोयं येन ते निर्जरा नराः ॥ ४ ॥
धिक्सुधामोषधीनाथबिम्बक्षयविधायिनीम् ।
महाराष्ट्रवधूनां च मज्जन्तीनां मुनीश्वराः ॥ ५ ॥
स्पृशन्ति यत्र वक्त्राणि फुल्लपङ्कजशङ्कया ।
यत्र खेलन्महाराष्ट्रीक्वणत्कङ्कणदन्तुराः ॥ ६ ॥
हरन्ति ध्वनयोऽलीनां मनांस्यपि तपस्विनाम् ।
अत्युच्चसौधशिखरविहारिवनितामुखम् ॥ ७ ॥
पश्यन्ननुदिनं यत्र क्षीयते मृगलाञ्छनः ।
अत्युच्चसौधवलभीमहामणिमरीचिभिः ॥ ८ ॥
चुम्ब्यते मुनिगन्धर्वैर्दूर्वाचन्दनचञ्चलैः ।
यस्मिन्नाधूयमानानां पताकानां समीरणैः ॥ ९ ॥
गतश्रमा रवेर्याने भवन्ति रथवाजिनः ।
राशीकृतैर्मलयजैरसङ्ख्यैर्वणिजां गणैः ॥ १० ॥
यस्मिन्नुपलशेषोऽसौ लक्ष्यते मलयाचलः ।
पुञ्जीकृतानि दृश्यन्ते यत्र मुक्ताफलान्यपि ॥ ११ ॥
नगरीदेवताहास्यस्तबका इव सर्वतः ।
तत्र जानश्रुतिर्नाम्ना मेदिनीवल्लभोऽभवत् ॥ १२ ॥
यस्मिन्नुद्धरति क्षोणीं शेषोऽयं मणिसन्निभाम् ।
अपि प्रतापमार्तण्डमण्डलीकृततेजसि ॥ १३ ॥
नित्यमध्वरधूमेन श्यामलाः कल्पशाखिनः ।
असाधारणदातृत्वं पश्यन्त इव लज्जया ॥ १४ ॥
यदध्वरपुरोडाशचर्वणास्वादलम्पटाः ।
न तत्यजुः सुपर्वाणः प्रतिष्ठानपुरं पराक् ॥ १५ ॥
यस्य दानाम्बुधाराभिः प्रतापज्योतिषाऽनिशम् ।
मखधूमैश्च सम्पुष्टा ववृषुः समये घनाः ॥ १६ ॥
अपि कामं स्वल्पमात्रं न पदं प्रापुरीतयः ।
नीतयः प्रसरन्ति स्म यस्मिञ्छासति मेदिनीम् ॥ १७॥
वापीकूपतडागानां छद्मना योऽनुवासरम् ।
हृदयस्थानि मेदिन्या निधानानि व्यलोकयत् ॥१८॥
पाण्डुराभिः पताकाभिः प्रासादो यस्य राजते ।
वियद्गङ्गातरङ्गौघैर्हिमाद्रिरिव सानुमान् ॥ १९ ॥
दानैस्तपोभिर्यज्ञैश्च प्रजानां पालनेन च ।
तुष्टाः स्वर्गौकसस्तस्मै वरं दातुं समागमन् ॥ २० ॥
ततोऽन्तरिक्षमार्गेण धुन्वानाः पक्षसंहतीः ।
मृणालधवला देवि ! देवहंसा विनिर्गताः ॥ २१ ॥
त्वरया गच्छतां तेषामन्योन्यं तत्र भाषिणाम् ।
भद्राश्च प्रमुखा द्वित्राः पुरस्तान्निर्ययुर्जवात् ॥ २२ ॥
पाश्चात्यहंसा ऊचुस्तान्पुरस्ताद्गच्छतो जवात् ।

पाश्चात्यहंसा ऊचुः—
कथं वेगेन निर्याता भवन्तः पुरतः स्थिताः।
सर्वैर्मिलित्वा गन्तव्यमस्मिन्नध्वनि दुर्गमे ॥ २३ ॥
प्रकाशमानं पुरतस्तेजःपुञ्जं न पश्यथ।
जानश्रुतेर्महीभर्तुः पुण्यमूर्तेरतिस्फुटम् ॥ २४ ॥
श्रीशिव उवाच—
निशम्येति वचः सम्यक्पाश्चात्यानां पुरस्स्थिताः।
हंसा हसित्वा सावज्ञमूचुर्वचनमुच्चकैः ॥ २५ ॥
पुरस्स्थितहंसा ऊचुः—
रैक्वाभिधस्य दुर्धर्षतेजसो ब्रह्मवादिनः।
किन्तु जानश्रुतेरस्य राज्ञस्तीव्रतरं महः ॥ २६ ॥
श्रीशिव उवाच—
इति शुश्राव हंसानां गिरो जानश्रुतिर्नृपः।
अत्युच्चसौधभवनादवरुह्य सुखं स्थितः ॥ २७ ॥
ततः सारथिमाहूय भूपालो विस्मयान्वितः।
सन्दिदेश महात्माऽसौ रैक्व आनीयतामिति ॥२८॥
ततोऽवधार्य भूपालवचः पीयूषसोदरम्।
निर्जगाम महो नाम्ना सारथिः प्रथयन्मुदा ॥२९॥
यत्र वाराणसी नाम नगरी मुक्तिदायिनी।
यत्र विश्वेश्वरो नृणामुपदेष्टा जगत्पतिः ॥ ३० ॥
ततो गयाभिधे क्षेत्रे यत्र देवो गदाधरः।
उद्धर्तुमखिलाँल्लोकान्वसत्युत्फुल्ललोचनः ॥ ३१ ॥
ततो गौरीगुरोः पार्श्वे सर्वैस्तीर्थैरनेकधा।
पर्यटन्नातवान्यत्र केदारः पापदारणः ॥ ३२ ॥
यमालोक्य सकृन्मर्त्या मुक्ताः स्युर्नात्र संशयः।
महापातकनिर्मुक्ता भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितान्॥३३
ततो गौडेषु निर्यातो यत्राऽऽस्ते पुरुषोत्तमः।
यस्याऽऽलोकनमात्रेण नराः स्वर्लोकगामिनः॥३४॥
ततो द्वारावतीमागान्नगरीं मुक्तिदायिनीम्।
यत्रास्ति गोमतीतीरे रुक्मिणीवल्लभो हरिः ॥३५॥
स्नात्वा तु गोमतीतीर्थे पञ्चकृष्णान्विलोक्य वै।
मर्त्यो मुक्तिमवाप्नोति भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितान्॥
ततः समुद्रमासाद्य सोमनाथं विलोक्य च।
भुक्तिमुक्तिप्रदं देवं ततो निरगमत्सुधीः ॥ ३७ ॥
ततोऽवन्तीपुरीं प्राप्तो भुक्तिमुक्तिप्रदायिनीम्।
यत्रोमया सुखं क्रीडन्महाकालोऽस्ति शङ्करः॥३८॥
अथोङ्कारं समासाद्य शर्मदं नर्मदातटे।
भुक्तिमुक्तिप्रदातारं त्वरया निर्गतस्ततः ॥ ३९ ॥
अश्वमेधकरं नाम्ना नगरं पर्यटंस्ततः।
यत्र शार्ङ्गधरः साक्षादास्ते लक्ष्मीपतिः स्वयम्॥४०॥
ततो विष्णुगयां प्राप्तः कुण्डं लोणारसंज्ञितम्।
यत्र स्नात्वा च पीत्वा च मुच्यते बन्धनान्नरः ॥४१॥
ततः कोल्हापुरं नाम गतो रुद्रगयां प्रति।
आस्ते भगवती यत्र लक्ष्मीर्भक्तिप्रदायिनी ॥४२॥
पञ्चनद्यां नरः स्नात्वा महालक्ष्मीं विलोक्य च।
भुक्त्वा भोगान्यथाकामं भक्तिं च प्रतिपद्यते॥४३॥
ततोऽमलगिरिं नाम नगरीं प्रतिपद्य च।
नन्दिकेश्वरमारुह्य सोमनाथोऽस्ति यत्र तु ॥४४॥
दृष्ट्वा चतुर्भुजं देवं वरदानोद्यतं शिवम्।
सोमनाथं नृणां मुक्तिर्भवत्येव न संशयः ॥ ४५ ॥
तुङ्गभद्रानदीतीरे दृष्ट्वा हरिहरं ततः।
युगे युगे भुजा यस्य पतन्त्यवनिमण्डले ॥ ४६ ॥
यद्विलोक्य नराः सर्वे रम्यं हारिहरं वपुः।
भुक्त्वा भोगान्यथाकामं मुच्यते बन्धनान्नराः॥४७॥
स्वर्गे कल्पशतं स्थित्वा मुक्तसंसारबन्धनाः।
ततः स्वामिनमालोक्य लोकानां स्वामिनं विभुम्॥
यमालोक्य न पश्यन्ति निरयं जातुचिन्नराः।
स्वर्गे कल्पशतं स्थित्वा मुक्तसंसारवासनाः॥४९॥
मुक्तिं च प्रतिपद्यन्ते नात्र कार्या विचारणा।
ततः श्रीशैलमासाद्य सिद्धगन्धर्वसेवितम् ॥ ५० ॥
गिरिजावल्लभो यत्र मल्लिनाथोऽभिधानतः।
उद्धर्तुमखिलाँल्लोकान्संसाराम्भोधिमध्यतः ॥५१॥
काले काले परं ज्योतिर्यः सन्दर्शयते स्वयम्।
अवलोकयतां नृणां यमनुस्मरतामपि ॥ ५२ ॥
दूरे तिष्ठन्ति सन्त्रस्ता दूरे निरययातनाः।
स्वर्गलोके सुखं भुक्त्वा मुक्तसंसारयातनाः॥५३॥
मुक्तिं च प्रतिपद्यन्ते मानवा नात्र संशयः।
रामोऽपि सानुजः सार्धं जानक्याऽपि ततो गतः ५४
तत्र स्नात्वा च पीत्वा च मुच्यते नरकाद्ध्रुवम्।
कल्पकोटिशतं भुक्त्वा स्वर्गलोके सुखं नराः ५५
मुक्तसंसारवर्त्मानो मुक्तिं यान्ति न संशयः।
ततो निवृत्त आयातः पश्यन्भीमरथीतटे ॥ ५६ ॥
द्विभुजं विठ्ठलं विष्णुं भुक्तिमुक्तिप्रदायकम्।
यत्र भीमरथीतीरे बिन्दुमाधवसंज्ञितः ॥ ५७ ॥
हरिः स वर्ततेऽद्यापि भुक्तिमुक्तिप्रदो नृणाम्।
यत्र गोदावरीजन्मस्थानं ब्रह्मगिरिर्महान् ॥ ५८ ॥
गौतमालयमासाद्य यत्राऽऽस्ते त्र्यम्बकेश्वरः।
अरुणावरुणामध्ये यत्र गोदावरी नदी ॥ ५९ ॥
तत्र स्नात्वा च पीत्वा च ब्रह्महत्या विलीयते।
असङ्ख्यतीर्थसम्पन्नं दृष्ट्वा ब्रह्मगिरिं नराः ॥ ६० ॥
मुक्तिमेव प्रपद्यन्ते मुक्ताः संसारदुःखतः।
गौतम्युभयतीरस्थतीर्थान्वेषणकौतुकी ॥ ६१ ॥
ततो जगाम सूतस्तु मथुरां पापनाशिनीम्।
यत्र स्वायम्भुवं देवं भजन्ति सुरमानवाः ॥ ६२ ॥
आद्यं भगवतः स्थानं महन्मुक्तिप्रदायकम्।
त्रैलोक्येशजनिस्थानं विख्यातं वेदशास्त्रयोः ॥६३॥
नानादेवगणैर्जुष्टं द्विजर्षिगणसेवितम्।
कालिन्दीकूलसंशोभि ह्यर्धचन्द्रप्रभाकृति ॥ ६४ ॥

सर्वतीर्थनिवासैकपूर्णमानन्दसुन्दरम् ।
गोवर्धनगिरिप्रख्यं पुण्यद्रुमलतावृतम् ॥ ६५ ॥
द्विषद्वनं महापुण्यं विश्रान्तिश्रुतिसारभृत् ।
ततः काश्मीरनगरमपश्यत्प्रत्यगुत्तरम् ॥ ६६ ॥
दृष्ट्वा धर्मधुरं क्षेत्रं कुरुक्षेत्रं समन्ततः ।
यत्राभ्रंलिहगेहानां पङ्क्तयः शङ्खपाण्डुराः ॥ ६७ ॥
ता जाता धूर्जटेः स्पष्टमट्टहासदशा इव ।
भाति प्रासादमालानां सुवर्णकलशैर्वृतम् ६८ ॥
स्वस्सिन्धोः पतितानीव हेमपद्मानि मारुतैः ।
यत्र प्रासादशिखरे नीलपट्टपताकिकाः ॥ ६९ ॥
शैवालावलयो भान्ति स्वस्सिन्धोर्लतिका इव ।
यत्र काश्मीरमाश्रित्य नित्यं वसति भारती ॥ ७०
नो चेद्युगपदेवेदं कथं लिखति वाङ्मयम् ।
विश्राम्यन्त्याः सरस्वत्याश्चिरं यत्र मदालसाः ७१
मृणालचञ्चवो हंसा वाहनानि चरन्त्यमी ।
कलाविशेषं प्रहिता यत्र बोद्धुं विरिञ्चिना ॥ ७२ ॥
तारा इव विराजन्ते हंसा याताः समन्ततः ।
स्थलपद्मानि दृश्यन्ते करस्पर्शसुखानि च ॥ ७३
शयनाय नितम्बिन्या यस्मिन्दानववैरिणः ।
उपन्यासैर्द्विजातीनां यत्र न श्रूयते स्फुटम् ॥ ७४ ॥
मूकोऽपि निर्जरो वाचापदकल्लोलडम्बरः ।
यदीयाध्वरधूमेन व्याप्तं गगनमण्डलम् ॥ ७५ ॥
अपि च क्षालितं मेघैः कालिमानं न मुञ्चति ।
गलितायाः सुधायास्तु यत्राध्वरमहार्चिषा ॥७६॥
लाञ्छितं छद्मना स्थानं दृश्यते तुहिनत्विषि ।
जन्माभ्यासवशादेव पठन्ति बटवः स्वयम् ॥७७॥
यत्रोपाध्यायसांनिध्यमाश्रित्य सकलाः कलाः ।
यत्र ब्राह्मणपत्नीनां कपोलफलकं मुहुः ॥ ७८ ॥
स्पृशन्समीरणो मन्दं वाति शापभयादिव ।
यत्र ब्राह्मणपत्नीनां कङ्कणध्वनिहुङ्कृतिः ॥ ७९ ॥
लुम्पत्यनुदिनं भ्राम्यद्भ्रमरावलिगुञ्जितम् ।
माणिक्येश्वरनामाऽसौ यत्र शीतांशुशेखरः ॥८०॥
वसत्यनुदिनं देवो वरदानाय देहिनाम् ।
अर्चितो भूपतीञ्जित्वा मणिकेश उदाहृतः ॥ ८१ ॥
माणिक्येश्वर इत्याख्यां तदाप्रभृति यो दधौ ।
राज्ञा काश्मीरदेवेन दिग्जयोत्सवकारिणा ॥ ८२ ॥
असौ सुपूजितो यस्मान्माणिक्यैर्भूरिभूतिभिः ।
संसेवमानं तद्द्वारि छायां शकटिकोपरि ॥ ८३ ॥
कण्डूयमानमङ्गानि यन्ता रैक्कमपश्यत ।
राज्ञाऽपि कथितैस्तैस्तैश्चिह्नैः परिचितं जवात् ॥
प्रणतः सारथी रैक्कं सम्प्रणम्याभ्यभाषत ॥ ८४ ॥

सारथिरुवाच—
कस्मिन्ब्रह्मन्किनामाऽसि स्वच्छन्दोऽसि निरन्तरम्
किमर्थमत्र विश्रान्तः किञ्च कर्तुं चिकीर्षसि ॥८५॥

श्रीशिव उवाच—
इत्याकर्ण्य च तद्वाक्यं परमानन्दनिर्भरः ।
स्मृत्वा सारथिमित्यूचे वयं पूर्णमनोरथाः ॥ ८६ ॥
परं केनापि बहुना परिचर्याविधायिना ।
भवितव्यं मनोवृत्तिं जानताऽस्माकमेव हि ॥ ८७॥
हृदयस्थितमादाय रैक्काभिप्रायमादरात् ।
शनैर्निरगमद्यन्ता यत्राऽऽस्ते वसुधाधिपः ॥८८ ॥
ततः प्रणम्य भूपालं यथावृत्तं न्यवेदयत् ।
बद्धाञ्जलिपुटो हृष्टः सारथिः स्वामिदर्शनात् ॥८९॥
ततो निशम्य तद्वाक्यं विस्मयस्मेरलोचनः ।
श्रद्धालुरभवद्भूयो रैक्कसम्भावनाविधौ ॥ ९० ॥
आदायाश्वतरीयुग्मयुतां शकटिकामगात् ।
मुक्ताहारदुकूलानि सहस्रं च गवां नृपः ॥ ९१ ॥
गतोऽसौ तत्र यत्राऽऽस्ते योगी काश्मीरमण्डले ।
तन्निवेद्य पुरो राजा दण्डवत्पतितो भुवि ॥ ९२ ॥
नम्राय परया भक्त्या रैक्को राज्ञे चुकोप ह ।
रे शूद्र ! मामकं वृत्तं न जानासि दुरीश्वर ! ॥९३॥
गृहाण शकटीमेतामुत्थायाश्वतरीयुताम् ।
वस्त्राणि मुक्ताहारांश्च गाश्च दोग्ध्रीरपि स्वयम् ९४
इत्थमाज्ञप्तवान्भूयो रैक्कोऽस्य भयमादधे ।
ततः शापभयाद्राजा तत्पदाम्बुरुहद्वयम् ॥
गृह्णन्भक्त्या प्रसीदेति ब्रह्मन्नित्यूचिवान्स्वयम् ॥९५॥

राजोवाच—
भगवंस्तव माहात्म्यमेतदत्यद्भुतं कुतः ।
प्रसन्नीभूय भगवन्व्याख्याहि मम तत्त्वतः ॥ ९६ ॥

रैक्क उवाच—
गीतानां षष्ठमध्यायं जपामि प्रत्यहं नृप ! ।
तेनैव तेजोराशिर्मे सुराणामपि दुस्सहः ॥ ९७ ॥

श्रीशिव उवाच—
गीतानां षष्ठमध्यायं रैक्कादभ्यस्य यत्नतः ।
जानश्रुतिर्महीपालो मुक्तिमाप ततः सुधीः ॥९८॥
रैक्कोऽपि सुखमालेभे माणिक्येश्वरसन्निधौ ।
गीतानां षष्ठमध्यायं जपन्मोक्षप्रदायकम् ॥ ९९ ॥
मरालवेषमास्थाय वरदानार्थमागताः ।
दिवौकसोऽपि निर्जग्मुः स्वैरं विस्मयकारिताः १००
इममध्यायमप्येकं यो जपेत्सततं नरः ।
सोऽपि तत्पदवीमेति विष्णोरेव न संशयः ॥१११॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये श्रीमद्भगवद्गीताषष्ठाध्याय-
माहात्म्यकथनं नाम षट्सप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ।

श्रीमद्भगवद्गीतायाः प्रथमषट्कश्लोकानामादिवर्णानुक्रमः ।

इति गीताश्लोकानामादिवर्णानुक्रमणिका ।

गीताश्लोकपादानां पदानां चादिवर्णानुक्रमकोशः
मुद्रिष्यमाण उपसंहारे द्रष्टव्यः ।

पुस्तकप्राप्तिस्थानम्—

'गुजराती' प्रिंटिंग प्रेस

सासुनबिल्डिंग, एल्फिन्स्टन सर्कल, कोट, मुंबई नं. १

श्रीमद्भगवद्गीता

शाङ्करभाष्याद्येकादशटीकासमलंकृता ।

[प्रथमो गुच्छः]

यदिदं प्रत्यक्षमेव अत्रभवद्भिर्वेदान्तशास्त्रपारावारपारीणैः भवदवदाव-
दाहजासहतृणनाशनज्ञानामृतपिपासुभिश्च गुणमात्रैकग्राहिभिः
शाङ्करभाष्याद्येकादशटीकोपेतायाः श्रीमद्भगवद्गीतायाः

प्रथमं षट्कं

पाणिपाथोजगतमालोच्यते ।

तथैवैतद्गुणगणानुगुणमन्तरमन्तरेण सम्प्रति मुद्र्यते

मध्यमं षट्कम् ।

एतस्मिन्नपि व्याख्योपव्याख्याप्रणेतृभिः स्वस्वमतपुष्ट्यर्थं श्रुतिस्मृति-
पुराणेतिहासग्रन्थेभ्यः समुद्धृतानां प्रमाणवचसां मूलस्थलानि
प्रचुरतरप्रयत्नैरन्विष्यान्विष्य प्रकरणाध्यायश्लोकाद्यङ्कैर्निवे-
शितानि विराजन्ते तदल्पीयसैवावसरेण श्रीमद्भ्यो
भवद्भ्यो वितरितुं प्रयतामहे । ततः परं तथैव

अन्तिमं षट्कमपि ।

प्रथमषट्कम्	....	मूल्यम्	रु. ८
मध्यमषट्कम्	....(प्रायः)	,,	रु. ५
तृतीयषट्कम्	.... ,,	,,	रु. ७

श्रीमद्भगवद्गीता अष्टटीकोपेता । द्वितीयो गुच्छः मूल्यम् रु. १०

उपलब्धिस्थानम्-

' गुजराती ' प्रिन्टिंग प्रेस

सासुन बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन सर्कल, कोट, मुंबई नं. १

"केसरी"-पुस्तक-परीक्षण

श्रीमद्भगवद्गीता

[शांकरभाष्याद्येकादशटीकोपेतः प्रथमो गुच्छः–प्रथमषट्कम्]

गुजराथी प्रिंटिंग प्रेस, सासून बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन सर्कल, कोट, मुंबई

पृष्ठसंख्या ६०० किं. ८ रुपये.

गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसमधून प्रसिद्ध होणाऱ्या अकरा टीकांच्या प्रथम गुच्छांतली ही पहिली षडध्यायी प्रसिद्ध होऊन आमच्याकडे अभिप्रायार्थ आली आहे. गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसचे आद्य प्रवर्तक श्रीयुत इच्छारामभाई देसाई यांनीं १९१२ सालीं ७ टीकांचा प्रथम गुच्छ व ८ टीकांचा द्वितीय गुच्छ अशा दोन गुच्छांत मिळून भगवद्गीता ग्रंथ पंधरा संस्कृत टीकांसह छापून प्रसिद्ध केला. गेल्या २२ वर्षांत या दोन गुच्छांतला पहिला ७ टीकांचा गुच्छ खपून गेल्यामुळें त्याची सांप्रत दुसरी आवृत्ति प्रसिद्ध करण्यांत आली आहे. ही आवृत्ति प्रसिद्ध करतांना पूर्वींच्या ७ टीकांत आणखी चार नव्या टीकांची भर घालून यांत एकंदर ११ टीका ग्रथित केल्या आहेत.

अकरा टीका

गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसच्या या दोन गुच्छांत मिळून आतां एकंदर १९ टीका प्रसिद्ध होत आहेत. अशा रीतीनें यांत अद्वैत, केवलाद्वैत, विशिष्टाद्वैत, शुद्धाद्वैत, द्वैत आणि एतद्भिन्न अशा इतर सांप्रदायांच्याहि टीकांचा समावेश झाला असल्यामुळें यांत सर्व सांप्रदायिक मतें एकत्र पाहावयास सांपडून मतामतांची तुलना करण्याची उत्तम सोय झाली आहे.

प्रथमगुच्छांतील या प्रथम षडध्यायींत ज्या अकरा टीका संग्रहीत केल्या आहेत त्यांचा क्रम पुढीलप्रमाणें आहे—१ शांकरभाष्य, २ आनंदगिरिकृत-व्याख्या, ३ रामानुजभाष्य, ४ वेंकटनाथविरचित-तात्पर्यचंद्रिका, ५ आनन्दतीर्थ (माध्व)भाष्य, ६ जयतीर्थरचित-प्रमेयदीपिका, ७ हनुमत्कृत-पैशाचभाष्य, ८ वेंकटनाथकृत-ब्रह्मानंदगिर्याख्य व्याख्यान, ९ वल्लभलालविरचित-तत्त्वदीपिका, १० पुरुषोत्तमजीप्रकाशितामृततरंगिणी, ११ नीलकंठकृत-भारतभावदीपाख्या टीका.

या अकरा पैकीं नं. २, ४ व ६ या टीका अनुक्रमें शंकर, रामानुज व माध्व या भाष्यांचें केवळ विवरणरूप आहेत; ह्मणून त्यांना स्वतंत्र टीकेचें महत्त्व देतां येत नाहीं. या तीन टीका वगळल्यास इतर ज्या ८ टीका राहतात त्यांत (१) शांकर भाष्य, (३) रामानुजभाष्य व (५) माध्वभाष्य हीं तीन भाष्यें प्रमुख तीन सांप्रदायांचे आधारस्तंभ आहेत. नं. ९ व १० या दोन टीका वल्लभ सांप्रदायानुयायी आहेत. नं. ७ चें पैशाचभाष्य व नं. ८ चें ब्रह्मानंदगिर्याख्यान हीं दोन्ही शांकरमतानुयायी आहेत; पण केवळ शांकरभाष्याचा विस्तारच यांत नसून स्वतंत्र बुद्धीनें रचलेल्या त्या टीका आहेत. शेवटची नीलकंठ चतुर्धर यांची भारतभावटीका तर महाभारताच्या वाचकांच्या सुपरिचयाचीच आहे. ही टीकाहि शांकरमतानुयायी असली तरी स्वतंत्र

विचाराची व अभ्यसनीय अशी टीका आहे. यांतल्या नं. १, २, ३, ५, ६, १० व ११ अशा सात टीका पूर्वीच्या आवृत्तींत समाविष्ट केल्या गेल्या होत्या. आतां नं. ४ ची तात्पर्यचंद्रिका, नं. ७ चें पैशाचभाष्य आणि नं. ८ चें वेंकटनाथांचें व्याख्यान व नं. ९ ची तत्त्वदीपिका टीका एवढ्या चार नव्या टीका वाचकांच्या समोर प्रथमच येत आहेत.

खडखडीत व महत्त्वाची टीका

या नव्या टीकांपैकीं वेंकटनाथांचें ब्रह्मगिर्याख्यान हेंच खरें महत्त्वाचें आहे. यांत शंकराचार्यांच्या अद्वैतमताचें समर्थन असून रामानुजभाष्य व माध्वभाष्य यांचें ठिकठिकाणीं खंडन केलें आहे. या खंडनाची भाषाहि अगदीं सडेतोड व कठोर अशी आहे. उदाहरणार्थ, अध्याय ५ श्लो. १६ वरील व्याख्यान पाहा. या श्लोकांत 'येषां, तेषां' असे अनेकवचनी प्रयोग आहेत त्यावरून रामानुज व माध्वभाष्यांत अद्वैत मतावर टीका केली आहे; त्या टीकेला वेंकटनाथांनीं खडखडीत जबाब देऊन 'नवद्वारे पुरे देही' (५–१३) व 'नित्यस्योक्ताः शरीरिणः' (२–१८) या श्लोकांचा अर्थ करतांना 'कां रडला ?' असा जबाब विचारला आहे. परंतु वेंकटनाथ हा टीकाकार केवळ अंधश्रद्ध सांप्रदायिक नाहीं. ज्या ठिकाणीं रामानुजांचें मत त्याला ग्राह्य वाटलें तेथें 'यद्रामानुजैरुक्तं तद्युक्तं' (६–३७ ते ३९) असें प्रांजलपणें कबूल केलें आहे. अ. ५–२५ यांत 'सर्वभूतहिते रताः' याचा अर्थ 'अहिंसकाः' असा करतांना त्याचप्रमाणें 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' (२।४७) या ठिकाणीं 'न ज्ञाननिष्ठायां' असा निषेध करतांना वेंकटनाथांच्या मनावरदेखील शांकरभाष्याचें दडपण पडलेलें दिसतें. तथापि 'ऋषयः' याचा अर्थ शांकरभाष्याप्रमाणें 'संन्यासिनः' असा न करतां त्यांनीं 'तत्त्वदर्शिनः' असाच केला आहे. पण यापेक्षां स्पष्ट भेद तीन ते सहा अध्यायांतील अनेक श्लोकांच्या विवरणांत स्पष्टपणें दिसून येतो. उदाहरणार्थ, अ. ५ श्लो. ६ यांतील 'ब्रह्म' शब्दाचा अर्थ शांकरभाष्यांत 'संन्यास' असा केला आहे. परंतु वेंकटनाथांनीं आपल्या व्याख्यानांत 'ब्रह्म सत्यज्ञानानन्दात्मकं' असें यथार्थ विवरण केलें आहे. दुसऱ्या अध्यायांतील श्लोक ४५ यांतील 'आत्मवान्' शब्दाचा अर्थ शांकरभाष्याप्रमाणें 'अप्रमत्तः' असा न करतां 'सर्वकामनात्यागेन भगवन्तमेवाराधयन् धृतप्रतिज्ञो भव' असा वेगळा केला आहे. त्याशिवाय 'कर्मयोग' श्रेष्ठ कसा, तो सुकर कसा, याचेंहि त्यांनीं ठिकठिकाणीं केलेलें स्पष्टीकरण वाचनीय आहे. एकंदरींत वेंकटनाथांची टीका ही या नव्या आवृत्तींत मोठीच उपयुक्त भर पडलेली आहे.

याशिवाय पूर्वीच्या आवृत्तींत नसलेली अशी आणखी अनेक प्रकारची सुधारणा या नव्या आवृत्तींत केलेली आढळते. त्यांतल्या कांहींचा नामनिर्देश येथें करतों.

(१) गीतेंतील अनेक पाठभेदांचा उल्लेख जागोजाग केला आहेच. पण त्याशिवाय उपनिषदांत पाठभेद नाहींत अशी जी समजूत आहे ती चुकीची असल्यामुळें जेथें जेथें उपनिषदांतील वचनें देण्याचा प्रसंग आला तेथें तेथें उपनिषदांतील पाठांत भिन्नता असल्यास ते पाठभेदहि कंसांत दाखविले आहेत.

(२) भाष्यकारांनीं व टीकाकारांनीं गीतेंतील वचनांच्या समर्थनार्थ अनेक ठिकाणीं श्रुतींतील वाक्यें दिलीं आहेत व कांहीं ठिकाणीं ' श्रूयते च ' असें मोघम ह्मटलें आहे. हीं श्रुतींतील वचनें कोणतीं व तीं कोणत्या श्रुतींत कोठें आहेत तें शोधून काढून त्यांचा स्पष्ट निर्देश या आवृत्तींत केला आहे. हें काम अतिशय परिश्रमाचें आहे. वचन पाहतांच तें कोठें असेल तें ध्यानांत आणून शोधून काढण्याला समग्र श्रुति करतलामलकवत् पाहिजेत. पण हें गाढ विद्वत्तेचें व किचकट कामहि धूपकरशास्त्री व साधलेशास्त्री यांनीं अत्यंत मेहनतीनें व कसोशीनें केलें आहे.

(३) जेथें जेथें नवें प्रकरण सुरू झालें तेथें तेथें श्लोकांच्या डोक्यावर नव्या प्रकरणाचा नामनिर्देश केला आहे. (अध्याय ६ श्लोक २३ येथें एक प्रकरण संपून 'संकल्पप्रभवान्कामान् ' येथपासून निराळें प्रकरण सुरू होतें; परंतु या पुस्तकांत श्लोक २० ते २५ एकत्रच दिले आहेत, तें चिंत्य आहे.)

(४) कित्येक ठिकाणीं धूपकरशास्त्री यांनीं विवादात्मक विषयाचें विवरण करण्यास्तव, क्वचित्स्थळीं भिन्नार्थदर्शनार्थ, आणि कांहीं ठिकाणीं नवीन मतांचे खंडनार्थ स्वतःची ' अविगीता ' ह्मणून वेगळी टिप्पणी जोडली आहे. (परंतु या ' अविगीते ' नें वादस्थळें कमी होण्याच्याऐवजीं तीं वाढण्याचाच संभव आहे. यास्तव ही टिप्पणी जोडण्याचा खटाटोप न केलेलाच बरा.) यांत कित्येक ठिकाणीं ज्ञानेश्वरांची भावार्थदीपिका आणि वामन पंडितांची यथार्थदीपिका यांतील प्रासादिक वचनांचें संस्कृतीकरण करून तें संस्कृत पंडितांच्या नजरेस आणलें आहे, ही गोष्ट प्रशंसनीय आहे. मराठींतील भावार्थदीपिका व यथार्थदीपिका यांची योग्यता कोणत्याहि संस्कृत विवरणापेक्षां कमी नाहीं, हें या उताऱ्यांवरून सिद्ध होतें. असे उतारे हल्लीं दिले आहेत त्यांहून अधिक दिल्यास ' अधिकस्याधिकं फलम् '.

एका श्लोकांत अध्यायाचें सार

(५) प्रत्येक अध्यायाच्या प्रारंभीं ' यामुनमुनि ' प्रणीत गीतार्थसंग्रहाचा एकेक श्लोक सटीक दिला आहे. अध्यायाचें तात्पर्य समजण्याच्या दृष्टीनें हे श्लोक मोठे मार्मिक व सूचक आहेत. त्यांचा परिचय वाचकांस व्हावा ह्मणून या षडध्यायींतील सहा श्लोक पुढें उद्धृत करतों—

अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाकुलम् । पार्थं प्रपन्नमुद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम् १
नित्यात्मासंगकर्मेहागोचरा सांख्ययोगधीः । द्वितीये स्थितधीलक्षा प्रोक्ता तन्मोहशान्तये २
असक्त्या लोकरक्षायै गुणेष्वारोप्य कर्तृताम् । सर्वेश्वरे वा न्यस्योक्ता तृतीये कर्मकार्यता ३
प्रसंगात्स्वस्वभावोक्तिःकर्मणोऽकर्मताऽस्य च । भेदा ज्ञानस्य माहात्म्यं चतुर्थाध्याय उच्यते ४
कर्मयोगस्य सौकर्यं शैघ्र्यं काश्चन तद्विधाः । ब्रह्मज्ञानप्रकारश्च पंचमाध्याय उच्यते ५
योगाभ्यासविधिर्योगी चतुर्धा योगसाधनम् । योगसिद्धिः स्वयोगस्य पारम्यं षष्ठ उच्यते ६

यामुनमुनि हे रामानुजाचार्यांच्या सांप्रदायांतील असल्यानें त्यांनीं गीतेचें तात्पर्य भक्तिपर लावलेलें आहे. तथापि पहिल्या षडध्यायींत कर्मयोगाचें प्रतिपादन केलें असून,

तें संन्यास मार्गाहून भिन्न व स्वतंत्रपणें मोक्षप्रद आहे असेंच तात्पर्य त्यांनीं आपल्या गीतासंग्रहांत दिलें आहे.

पुराणोक्त माहात्म्य नको

गीतेच्या प्रारंभीं वराहोक्त गीतामाहात्म्य दिलें आहे तें नेहमींच्या सांप्रदायास अनुसरूनच आहे; परंतु प्रत्येक अध्यायाच्या अखेरीस पद्मपुराणांतील गीतामाहात्म्याचा एकेक अध्याय जो दिला आहे तो श्रद्धाळू वाचकांना प्रिय वाटला तरी जे वाचक गीताग्रंथ हा तत्त्वज्ञानाचा ग्रंथ आहे ह्मणूनच त्याची खरी योग्यता जाणतात त्यांना असलें पुराणोक्त माहात्म्य कर्णकटु लागतें. गीतेंत आत्मज्ञानाची एवढी महती वर्णन केली आहे असें एकीकडे सांगत असतां त्या गीतेंतला एकेक अध्याय कोणीतरी एकानें वाचला व तेवढ्या एका अध्यायाच्या पठनानें तो उत्तम लोकाप्रत गेला; असल्या पुराणोक्त कथा त्या तत्त्वज्ञानाच्या ग्रंथाला जोडणें समुचित नव्हे, असें आमचें मत आहे. अर्थ न समजतां केवळ पठनाचें माहात्म्य जर सांगावयाचें तर १९ टीका छापण्याची दगदग कशासाठीं करावयाची ? यास्तव आह्मांस असें वाटतें कीं, गीता हा तत्त्वज्ञानाचा ग्रंथ आहे व त्याची खरी योग्यता त्याचा अर्थ समजून तदनुरूप आचरण करण्यांतच आहे; यास्तव असलें माहात्म्य त्या ग्रंथांत असूं नये; पुराणांतच तें आहे तें ठीक आहे.

शेवटीं गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसच्या मालकांना एवढीच विनंति करावयाची कीं, त्यांनीं इतक्या टीका जमवून त्या टीकांसह गीताग्रंथ प्रकाशित करण्याची एवढी खर्चाची जोखीम स्वशिरावर घेतलीच आहे व तिचें चीज वाचकवर्गाकडून होतच आहे. पण या गुच्छाच्या उपयुक्ततेंत भर टाकण्यासाठीं त्यांनीं तीनहि षट्कें समाप्त झाल्यानंतर चवथ्या उपसंहारात्मक खंडांत गीतेंतील प्रत्येक चरणाच्या आरंभींच्या अक्षरानुक्रमानें श्लोकांची सूची द्यावी व गीतेंतील प्रत्येक शब्दाची त्याच्या अर्थासह सूची द्यावी. तसेंच गीतेंतील वचनांना सदृश अशीं उपनिषदांतील सर्व वचनें एकत्र द्यावीं आणि भारती युद्धाचा कालनिर्णय, प्रस्तुतच्या गीतेचा कालनिर्णय, गीतेंतील तत्त्वज्ञानाची आधुनिक तत्त्वज्ञानाशीं तुलना इत्यादि प्रकरणांचा समावेश त्यांत करावा. या चौथ्या खंडाचा उपयोग आधुनिक विद्वानांना विशेष होणार आहे व त्या उपसंहारामुळें पहिले तीन खंड वाचण्याची जिज्ञासा आधुनिक विद्वानांत वाढणार आहे.

असो. गीताग्रंथाचें अशा प्रकारचें सर्वांगपरिपूर्ण असें मुद्रण करण्याचें जोखमीचें काम स्वशिरावर घेतल्याबद्दल गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसच्या मालकांचे आणि हें कार्य इतक्या दक्षतेनें करीत असल्याबद्दल धूपकर व साधले या शास्त्रिद्वयाचें पुनः एकदां अभिनंदन करून हें अल्प परीक्षण समाप्त करतों.

शुक्रवार
ता. २० डिसेंबर १९३५

केसरी–पुणें.

ग्रंथ आणि ग्रंथकार

नवीन ग्रंथाचा परिचय

एकादशटीकोपेता श्रीमद्भगवद्गीता ।

भाग १. अ. १–६

[प्रकाशक–गुजराथी प्रिंटिंग प्रेस सासून बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन सर्कल, फोर्ट–मुंबई. संपादक–शास्त्री गजानन शंभु साधले. किंमत ८ रुपये]

कांहीं वर्षांमागें येथील गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसनें सांप्रदायिक व स्वतंत्र अशा सुमारें १९ भाष्यटीकांसह श्रीमद्भगवद्गीतेची एक आवृत्ति प्रकाशित केली होती. श्रीमद्भगवद्गीतेवर शंकर, रामानुज, मध्व, वल्लभ (हनुमत्) या चार आचार्यांचीं भाष्यें प्रसिद्ध आहेत. त्यांचा बोध होण्याकरितां प्रत्येक (यापैकीं तीन) भाष्यावर योग्य अधिकाराच्या सांप्रदायिक विद्वानांची टीका असून आपापल्या पंथानुसार स्वतंत्रपणें लिहिलेल्या बऱ्याच टीका उपलब्ध आहेत. शंकराचार्यांच्या भाष्याचा अनुवाद आनंदगिरीनें केला असून रामानुजांच्या भाष्याचें स्पष्टीकरण वेदान्त-देशिकाचार्य वेंकटनाथानें केलें आहे. मध्वाचार्यांचें भाष्य जयतीर्थानें उलगडलें आहे. तर वल्लभाचार्यांच्या भाष्याचा खुलासा पुरुषोत्तमजीनें केला आहे.* याशिवाय महा-भारताचा टीकाकार नीलकंठ, हनुमान् , वेंकटनाथ प्रभृतींच्या शंकराचार्यानुसारी केवलाद्वैतपर टीका आहेत. या सर्व टीकांबरोबर रामानुजांच्या पूर्वी होऊन गेलेल्या यामुनाचार्यांचा गीतार्थसंग्रह आणि (त्यावर) महादेशिकाचार्य वेंकटनाथ यांची गीतार्थसंग्रहरक्षा अशा दोन टीका जोडून गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसनें एकूण तेरा टीकांसह श्रीमद्भगवद्गीतेच्या पहिल्या सहा अध्यायांची ही नवी आवृत्ति प्रसिद्ध केली आहे. परंतु यामुनाचार्यांचा गीतार्थसंग्रह व त्याची रक्षा यांचा मजकूर फार थोडा असल्यानें चार भाष्यें, त्यावरील (तीन टीका आणि ब्रह्मानन्दगिर्या-ख्यानादि स्वतंत्र टीका मिळून) चार टीका आणि नीलकंठादि उपरिनि-र्दिष्ट तिघा स्वतंत्र टीकाकारांच्या कृती मिळून अकरा टीकांना पुस्तकाच्या नांवांत प्रकाशकांनीं प्राधान्य दिलें आहे. १९०८ सालीं या पुस्तकाची जी प्रथमावृत्ति निघाली होती, तिच्यांत रामानुजांच्या भाष्यावरील टीका, हनुमत्पैशाचभाष्य, वेंकटनाथाचें ब्रह्मानंदगिर्याख्यान (व तत्त्वदीपिका) यांचा समावेश नव्हता. सदर आवृत्तीच्या दुसऱ्या भागांत मधुसूदन, केशवकाश्मीरि भट्टाचार्य (निंबार्कमतानुयायी), श्रीधर, शंकरानंद

* तत्त्वदीपिका व अमृततरंगिणी या दोन्ही स्वतंत्र टीका वल्लभ सांप्रदायी आहेत.

वगैरेंच्या आणखी ८ टीकांचा अंतर्भाव झालेला आहे, पण त्यांतहि वेंकटनाथ, हनुमान यांना स्थान मिळूं शकलें नव्हतें, तें या नव्या आवृत्तींत देऊन एक प्रकारें जास्त परिपूर्ण आणि विस्तृत स्वरूपाचें काम गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसनें केलेलें आहे. असलीं विशाल वाङ्मयकार्यें किती अवकाशानें घडून येतात, याचा अंदाज पहिली आवृत्ति १९०८ सालीं निघाली होती, इकडे लक्ष दिल्यास करतां येईल. सव्वीस वर्षें उलटून गेल्यावर गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसला या कामाकडे नजर टाकण्याची वेळ आली. यावरून अशा वाङ्मयकार्यांतील आर्थिक साहसाची कल्पना होऊं शकेल. इतकीं वर्षें छापखान्याची व्यवस्था एकहाती व एकधोरणी रहावी हें देखील छापखान्यांच्या इतिहासांत भाग्याचें लक्षण म्हणावें लागतें. गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसचे संस्थापक मालक कै. वा. इच्छाराम देसाई यांनीं संस्कृत शास्त्रीय ग्रंथ झीज सोसून प्रकाशांत आणण्याचा पाया घातला. त्याप्रमाणें अनेक टीकांसहित महाभारत छापण्याच्या कामालाहि सदर प्रेसच्या मालकांनीं हात घालून ठेविला आहे. त्यांपैकींच जास्तींत जास्त टीकाभाष्यें गीतार्थाच्या जिज्ञासूला एकत्र पहातां येतील अशा योजनेचें हें प्रकाशन आहे. मुंबईंतील दुसऱ्या छापखान्यांनीं अनेक टीकांसहित भगवद्गीता छापल्याचीं उदाहरणें आहेत, परंतु त्या टीका एकाच संप्रदायाच्या आहेत. गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसनें सगळे भाष्यकार त्यांच्या अनुवादकांसह एका ठिकाणीं आणून सोडल्यामुळें तुलनात्मक दृष्टीनें अभ्यास करणारांची उत्कृष्ट सोय झाली आहे. आतां प्रसिद्ध झालेल्या नव्या आवृत्तीचा आणखी एक विशेष म्हणजे मराठी कवि वामन पंडित यांच्या यथार्थदीपिकेंतून (आणि ज्ञानेश्वर महाराजांचे भावार्थदीपिकेंतून) दुर्बोध अर्थाचें विशदीकरण टीपांच्या रूपानें संस्कृतामधून दिलेलें आहे, हा होय. पूर्वींच्या आवृत्तीहून यावेळची छपाई, बांधणी, अधिक सुबक असून कागद जास्त टिकाऊ व स्वच्छ वापरलेला आहे. सर्व भाष्यें व टीका यांचें गीतार्थ आकलन होण्यासाठीं एकत्र अवलोकन केलें म्हणजे साहजिकच गीतेच्या माहात्म्याचा चमत्कार मनावर ठसल्याशिवाय रहात नाहीं. गुजराथी प्रिंटिंग प्रेसच्या मालकांनीं हा चमत्कार लोकांना सुलभ व्हावा म्हणून केलेल्या प्रकाशनाच्या कामगिरीबद्दल ते धन्यवादास पात्र आहेत. सुपररॉयल आकाराचीं ६०० पानें, भिन्न भिन्न भाष्य टीका बिनचूक रहाण्याकरितां घ्यावे लागलेले परिश्रम वगैरे बाबींकडे लक्ष दिल्यास या भागाची किंमत ८ रुपये भारी म्हणतां येत नाहीं. प्रारंभीं प्रथम षट्काचा अध्यायवार विषयानुक्रम आणि शेवटीं वर्णानुक्रमसूची दिलेली आहे. शिवाय पद्मपुराणांतील माहात्म्य जोडलेलें आहे.

ता. २० सप्टेंबर सन १९३५

नवाकाळ—मुंबई

[काशीस्थ-श्रीराजेश्वरशास्त्रिणां सम्मतिः]

श्रीशांकरभाष्याद्येकादशटीकोपेता भगवद्गीता ।

श्रीगुरुः शरणम् ।

सम्पूर्णेऽपि हि भूलोके साक्षाद्भगवतोदितम् ।
उपदेशं न पश्यामो धर्मेष्वन्येषु केष्वपि ॥ १ ॥
ईश्वरप्रेरितैरेव कैश्चिदागत्य निर्मिताः ।
धर्मोपदेशाः खैस्तादिमतेष्वेवंविधा स्थितिः ॥ २ ॥
धन्यं हि भारतं वर्षं यत्र श्रीभगवान् स्वयम् ।
उपदेष्टि सुहृद्भूत्वा नरं विषमवर्तिनम् ॥ ३ ॥
अपौरुषेयवेदान्तवचसां महिमाऽद्भुतः ।
यान्येव श्रीभगवता गीतानि सुहृदे स्वयम् ॥ ४ ॥
सेयं भगवती गीता हरिभक्तिमतां नृणाम् ।
एकैव किल पर्याप्ता वेदने ज्ञानधर्मयोः ॥ ५ ॥
इयं हि नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन ।
न चाशुश्रूषवे वाच्या न चेशं योऽभ्यसूयति ॥ ६ ॥
अधिकारिविशेषस्य ह्येवंविधिबलादियम् ।
श्रीसद्गुरुं प्रपन्नानां दोग्धि धर्मामृतं बहु ॥ ७ ॥
अतोऽस्याः सम्प्रदायस्य सिद्ध्यै भाष्याण्यचीक्लृपन् ।
भगवत्पादपूर्वा हि पूर्वाचार्याः कृपालवः ॥ ८ ॥
विद्वद्धौरेयरचिताष्टीका अपि लसन्ति ताः ।
गीताया हृद्गतं यासां साहाय्याज्ज्ञायते बहु ॥ ९ ॥
तानि भाष्याणि ताष्टीका एकत्र स्थापिता यदि ।
चित्रा सभैषा भवति ब्रह्मविद्वर्यपूरिता ॥ १० ॥
तत्र तादात्म्यमापाद्य तदालापांस्तु भक्तितः ।
शृण्वतां पुण्यजनुषां भुक्तिर्मुक्तिः करास्थिता ॥ ११ ॥
इत्यालोच्याभिनन्दामष्टीकासङ्ग्रहमुद्रणम् ।
'गुजराती' यन्त्रशालाधिपैः सम्यक् प्रवर्तितम् ॥ १२ ॥
संशोधनादिकार्येषु टिप्पणीकल्पनेषु च ।
वाक्यस्थलविनिर्देशे भूरिभूरिकृतश्रमाः ॥ १३ ॥
अनन्तशास्त्रिणो धूपकरोपाह्वास्तथैव च ।
गजाननबुधेन्द्राश्च धन्या इति हि मन्महे ॥ १४ ॥

लिपिरियं (काशीस्थ) श्रीराजेश्वरशास्त्रिणो द्राविडस्य ।

पुरुषोत्तममासवदि ३० भौमे सं. १९९३

श्रीर्जयति ।

निर्णयसागर प्रेस, मुंबई २
ता. ७।४।३६

गुजरातीमुद्रणालयः (सासुनबिल्डिग, कोट, मुंबई.)

एतत्संस्थाधिपतिभिरचिरादेव स्वमुद्रितमेकादशटीकोपेतं श्रीमद्भगवद्गीतापुस्तकमस्मत्सविधेऽभिप्रायप्रकटनाय प्रेषितम् । तदर्थं तेषामुपकृतिभारमुल्लिख्य किञ्चिदिव लेखनीं व्यापारयामः । अस्मिन् पुस्तके शाङ्कर–रामानुज–माध्व–वाल्लभसंज्ञकानां चतुर्णामपि मतानां पुरस्कारं कुर्वतीनां बह्वीनां टीकानां संग्रहः कृतस्तेन सर्वमतानुयायिनां तुलनात्मकपद्धत्या गीताभ्यसनस्य सुगतिर्निर्मितैव । अविगीताख्यायां पृष्ठपादटिप्पणिकायां च क्वचित्क्वचित् भावार्थदीपिकायथार्थदीपिकादिप्राकृतटीकानामपि मतान्तरनिवेशाः कृताः । क्वचित्स्वबुद्ध्यनुसारेणानभिप्रेतमतस्य खण्डनमपि सूचितम् । अभिनवटीकासु वेङ्कटनाथकृतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यं व्याख्यानं बहुव्युत्पादकं सुबोधं च वर्तते । भाष्याद्युद्धृतवचनानां मूलस्थाननिर्देशश्च बहुशो विहितः, एषोऽस्मिन् ग्रन्थे विशेषः संशोधकानां विदुषां प्रमोदावहः । प्रथमषडध्यायात्मकोऽयं प्रथमो भागः प्रकटीकृतः । द्वितीया तृतीया च षडध्यायी एवमेव मुद्रयित्वा प्रकाश्यमाना विंशत्यारूपकैर्विदुषामुपयोगाय प्रकटीकरिष्यत इति आघोषणपत्राज्ज्ञायते । संप्रति गतेषु पञ्चविंशत्यां वर्षेषु भगवद्गीतावाचनस्य प्रचारो महाराष्ट्रादिदेशेष्वधिकोऽभवत् । अस्मिन्समये प्राचीनानां विविधमतानां ज्ञानेन तत्त्वनिर्णयो निष्कलङ्को भवेज्जिज्ञासूनाम् । तस्मादेतादृशदुर्लभग्रन्थस्य सुवाच्यं सुबोधं च मुद्रणं महता द्रव्यव्ययेन कृत्वाऽभ्यासकानामुपर्युपकृतिभार एव कृतो गुजरातीमुद्रणालयाध्यक्षैः श्रीमद्भिः नटवरलालप्रभृतिभिः । प्रत्यध्यायं पुराणोक्तं गीतामाहात्म्यमपि योजितं,तद्यद्यपि न सर्वेषां तथापि श्रद्धालूनां प्रमोदावहमेव भवेदित्यस्ति सम्भवः । ग्राहकाश्चैतद्ग्रन्थस्य सङ्ग्रहेणोत्तेजनं कृत्वा गुजरातीमुद्रणालयाध्यक्षाणां प्रयत्नं सफलयेयुरिति परमेश्वरं प्रार्थयामः । एवमेव च सद्ग्रन्थाविष्काराय स भगवांस्तेभ्य आयुरारोग्यधनानि प्रयच्छतादित्याशास्ते—

पणशीकरोपाह्वविद्वद्वरलक्ष्मणतनुजन्मा

वासुदेवशर्मा ।